Giới thiệu

Giữa một Lam Tinh song song, Lý Vọng Thư là một thiên tài đầu tư với trí nhớ của kiếp trước, đã gây dựng nên cơ nghiệp khổng lồ cho gia tộc họ Lý tại vùng Tam Biên Sườn Núi hỗn loạn.

Tuy nhiên, chuyến đi tới Cảng Đảo để xúc tiến thương vụ niêm yết của tập đoàn chim cánh cụt Penguin đã kéo anh vào một âm mưu cổ xưa, thay đổi hoàn toàn nhận thức của anh về thế giới và số phận của chính mình.

Tại Cảng Đảo, Lý Vọng Thư gặp gỡ một nữ diễn viên trẻ tuổi tên Tiểu Viện, người sở hữu vẻ đẹp mê hoặc cùng khí chất trầm tĩnh, từng trải bất chấp tuổi đời.

Bị thu hút bởi sự đối lập kỳ lạ này, Lý Vọng Thư đã có ý định tìm hiểu sâu hơn về cô.

Tuy nhiên, khoảnh khắc thân mật ấy đã biến thành cơn ác mộng khi Tiểu Viện lợi dụng cơ hội, ép anh nuốt phải một viên Thi Ba Ba Đan một loại tiên đan truyền thuyết có khả năng trường sinh bất lão, nhưng đi kèm với lời nguyền biến người thành quái vật.

Ngay sau đó, Lý Vọng Thư cảm thấy cơ thể biến đổi một cách đau đớn, và bất ngờ bị Tiểu Viện tấn công.

Vốn là một người có võ nghệ cao cường từ khi sinh ra, nhưng anh lại kinh ngạc nhận ra Tiểu Viện có thân thủ phi phàm, dễ dàng vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của mình.

Trong cơn hoảng loạn, Tiểu Viện tiết lộ rằng Lý gia đã không thể mãi trốn tránh trên Tam Biên Sườn Núi, và rằng anh đang bị một thế lực bí ẩn nhắm đến.

Lý Vọng Thư ngất đi trong đau đớn, trong khi đội vệ sĩ trung thành của anh bị đánh gục chỉ trong chớp mắt.

Khi tỉnh dậy trong bệnh viện, Lý Vọng Thư phát hiện một mùi hương kỳ lạ, lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể mình.

Một bản chụp cắt lớp não bộ CT hé lộ sự thật kinh hoàng: một con Thi Miết Vương, trông giống như sự kết hợp giữa tôm và côn trùng, đang trú ngụ trong não anh.

Kết hợp với những kiến thức từ kiếp trước, Lý Vọng Thư bàng hoàng nhận ra mình không sống trong một thế giới song song bình thường, mà chính là thế giới của bộ truyện Đạo Mộ Bút Ký.

Gia tộc Lý của anh là một phần của Cửu Môn huyền thoại, ông nội anh là Bán Thanh Lý một trong những lão gia nổi tiếng.

Cha anh không hề chết vì tai nạn giao thông như anh từng được kể, mà đã mất tích trong một chuyến khảo cổ tại Tây Sa.

Càng kinh hoàng hơn, Thi Ba Ba Đan chính là một sản phẩm của Tây Vương Mẫu, một phép thuật cổ xưa nhằm biến con người thành bất tử với cái giá kinh khủng, và nó có thể biến đổi anh thành huyết thi, thủy hầu, hoặc cấm bà.

Biết được gia tộc Uông Gia bí ẩn đứng sau âm mưu này, lợi dụng anh để truy cập vào tài nguyên của Cửu Môn, Lý Vọng Thư cùng mẹ mình tìm đến Trần Bì A Tứ, một trong những lão bối còn sống sót của Cửu Môn.

Trần Bì A Tứ, dù không thể chữa trị hoàn toàn, đã ban cho Lý Vọng Thư một khối Kỳ Lân Kiệt được đồn là huyết nhục của Thần Cổ Xưa có khả năng trì hoãn quá trình thi biến trong vòng một năm.

Đồng thời, anh cũng nhận được những manh mối đầu tiên về Lôi Thành, một địa điểm bí ẩn được cho là có thể thực hiện mọi ước

nguyện.

Với sự trợ giúp của Tiêu Lão Bản, một con nợ nay trở thành người dẫn đường, và đặc biệt là sự xuất hiện của Trương Khởi Linh Tiểu Ca huyền thoại, người được Trần Bì A Tứ gửi đến trợ giúp Lý Vọng Thư dấn thân vào hành trình tìm kiếm Lôi Thành.

Họ vượt qua những con cá trê khổng lồ dưới lòng đất, những bẫy Thi Phù Trùng đáng sợ, và đối mặt với Thi Ba Ba Đan đang dần biến đổi cơ thể anh.

Trong Lôi Thành, anh phát hiện ra những bí mật được Ngô Tam Tỉnh để lại, và nhờ vào Nghe Lôi Thần Khí cùng dịch kim loại cổ xưa, Thi Miết Vương trong não anh đã hóa thành một khối hổ phách vàng óng, tạm thời vô hiệu hóa hiểm họa.

Anh cũng phát hiện mình có khả năng điều khiển côn trùng thông qua kết nối mới này.

Quay trở lại Trung Quốc, Lý Vọng Thư đối mặt với những âm mưu thâm độc của Uông Gia nhằm chia rẽ Cửu Môn.

Anh quyết liệt thanh trừng Lý Trạch Náo, kẻ phản bội cấu kết với Uông Gia, và sử dụng Thi Miết Vương để tiêu diệt đội sát thủ của Uông Gia.

Tại đấu giá hội Trăng Non, anh khẳng định vị thế của Lý gia bằng cách chi ra hàng trăm triệu, tuyên bố sự trở lại của mình trong Cửu Môn.

Anh gặp Trương Nhật Sơn và Hoắc Lão Thái Thái, vạch trần sự thâm nhập của Uông Gia, đẩy Cửu Môn vào một cuộc thanh lọc nội bộ dữ dội.

Hành trình tiếp theo dẫn Lý Vọng Thư đến Lỗ Vương Cung, nơi anh cùng với Ngô Tà và Vương Béo Tử đối mặt với những hiểm nguy

chồng chất: huyết thi, cơ quan trùng, Lục Giác Lục Lạc gây ảo giác, và cả đội quân Càn Thi được điều khiển bởi những Thi Ba Ba đặc biệt.

Trương Khởi Linh, với thân thủ và kiến thức siêu phàm, trở thành trụ cột giúp họ vượt qua mọi chướng ngại.

Tại đây, qua ký ức của một Hoạt Tử Nhân, Lý Vọng Thư khám phá ra sự thật kinh hoàng về Chu Mục Vương: vị thiên tử này đã giả chết hàng ngàn năm trước để thoát khỏi sự ám sát không ngừng của Trương Gia và tiếp tục nghiên cứu trường sinh bất tử.

Anh cũng nhận ra Uông Tàng Hải đã đánh cắp những thành quả nghiên cứu của Chu Mục Vương, tạo ra những viên Thi Ba Ba Đan lỗi thời, thiếu hiệu quả.

Sự xuất hiện của chiếc Xà Mi Đồng Ngư bí ẩn củng cố niềm tin của Lý Vọng Thư rằng Lỗ Vương Cung ẩn chứa nhiều bí mật hơn thế, và Uông Tàng Hải đã sử dụng những nghiên cứu cổ xưa này.

Anh cũng nhận ra Trương Khởi Linh đang gánh vác Thiên Bẩm một lời nguyền trên nhiệm vụ bắt buộc của gia tộc Trương, thúc đẩy anh phải tìm và tiêu diệt mộ chủ nhân.

Thế giới Đạo Mộ Bút Ký hiện ra ngày càng rộng lớn, đầy rẫy những bí ẩn và mối đe dọa cổ xưa.

Lý Vọng Thư, từ một nhà đầu tư thiên tài, nay trở thành người gánh vác sứ mệnh giải mã những bí mật ngàn năm, không chỉ để tìm kiếm phương thuốc giải lời nguyền Thi Ba Ba Đan cho chính mình, mà còn để đối đầu với Uông Gia và khám phá chân tướng đằng sau cuộc chiến trường sinh giữa những gia tộc cổ xưa.

Anh nhận ra, số phận của anh đã gắn liền với Cửu Môn, và cuộc phiêu lưu của anh chỉ mới bắt đầu.

Lý Vọng Thư, một tài năng đầu tư kiệt xuất với ký ức từ kiếp trước, đã gây dựng nên đế chế tài chính vững chắc cho gia tộc Lý ở Tam Biên Sườn Núi.

Cuộc sống xa hoa, không chút vướng bận dường như là định mệnh của anh, cho đến khi chuyến đi Cảng Đảo để xúc tiến thương vụ lớn kéo anh vào một âm mưu cổ xưa, vén màn bức rèm của một thế giới mà anh chỉ từng biết qua những trang tiểu thuyết.

Tai họa ập đến dưới hình hài của Tiểu Viện, một nữ diễn viên trẻ mang khí chất bí ẩn, người đã lén ép Lý Vọng Thư nuốt một viên Thi Ba Ba Đan một loại tiên đan truyền thuyết có thể mang lại sự bất tử nhưng đi kèm với lời nguyền biến đổi cơ thể.

Sự kiện này không chỉ gây ra những biến đổi đau đớn trong cơ thể Lý Vọng Thư mà còn hé lộ sự thật kinh hoàng: anh không hề ở một thế giới song song mà chính là nằm trong vũ trụ Đạo Mộ Bút Ký.

Lý gia của anh là một phần của Cửu Môn lừng lẫy, và bi kịch về cái chết của cha anh, vốn được che đậy là tai nạn xe hơi, thực chất là sự mất tích bí ẩn trong một chuyến khảo cổ.

Điều đáng sợ hơn cả là hình ảnh con Thi Miết Vương trú ngụ trong não anh, và sự thật rằng Thi Ba Ba Đan, sản phẩm của Tây Vương Mẫu, đang biến đổi anh thành một quái vật nếu không tìm được cách hóa giải kịp thời.

Lý Vọng Thư sớm nhận ra Uông Gia bí ẩn đứng sau âm mưu này.

Chúng muốn lợi dụng tài lực của Lý gia để phục vụ cho tham vọng trường sinh bất tử của mình, biết rằng mẹ anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cứu con trai.

Để đối phó với hiểm họa cận kề, mẹ anh đã tìm đến Trần Bì A Tứ, một trong những lão bối Cửu Môn còn sống sót.

Trần Bì A Tứ cung cấp một khối Kỳ Lân Kiệt quý giá, tạm thời trì hoãn quá trình thi biến của Lý Vọng Thư trong một năm, đồng thời đưa ra hai manh mối then chốt để tìm kiếm phương thuốc giải lời nguyền: mộ của Uông Tàng Hải và Lôi Thành huyền thoại, nơi cất giấu sức mạnh có thể thực hiện mọi ước nguyện.

Thật bất ngờ, mẹ anh còn tiết lộ bà đã từng tham gia một chuyến khảo cổ đến Nam Hải Vương Địa Cung và nhìn thấy bức bích họa miêu tả Lôi Thành, càng củng cố niềm tin cho Lý Vọng Thư về con đường phía trước.

Hành trình đầu tiên của Lý Vọng Thư là đến Lôi Thành ở Đông Nam Á, nơi được bảo vệ bởi những dân làng câm điếc có khả năng nghe sấm đặc biệt.

Anh chiêu mộ Tiêu Lão Bản, một con nợ có khả năng nghe sấm và dẫn đường kỳ lạ, cùng với sự hỗ trợ bất ngờ từ Trương Khởi Linh Tiểu Ca huyền thoại, người được Trần Bì A Tứ phái đến.

Họ vượt qua những con cá trê khổng lồ, bẫy trùng Thi Phù Trùng đáng sợ, và những ảo giác chết người.

Tại Lôi Thành, Lý Vọng Thư tìm thấy Nghe Lôi Thần Khí và qua dịch kim loại cổ xưa, Thi Miết Vương trong não anh được phong ấn thành một khối hổ phách vàng óng, giúp anh kiểm soát côn trùng xung quanh.

Tiêu Lão Bản, do tiếp xúc gần với Thần Khí, đã trải qua một Lôi Yểm, nhìn thấy viễn cảnh tận thế và cảnh báo Lý Vọng Thư rằng tiếng sấm muốn nuốt chửng anh.

Trở về cố quốc, Lý Vọng Thư phải đối mặt với Lý Trạch Náo, người anh em kết nghĩa của cha mình, kẻ đã cấu kết với Uông Gia.

Anh lạnh lùng xử lý Lý Trạch Náo, và tại đấu giá hội Trăng Non,

Lý Vọng Thư khẳng định vị thế của Lý gia trong Cửu Môn bằng một màn điểm thiên đăng đầy ngạo nghễ, tiêu tốn hàng trăm triệu nhưng thiết lập lại quyền lực.

Anh vạch trần âm mưu của Uông Gia trước Trương Nhật Sơn và Hoắc Lão Thái Thái, dẫn đến một cuộc thanh trừng nội bộ Cửu Môn.

Đáp trả, Uông Gia tổ chức một cuộc ám sát Lý Vọng Thư tại trang viên hẻo lánh của anh, nhưng thất bại thảm hại trước bẫy Trọng Tượng Hồ Ly do Lý Vọng Thư cài đặt.

Manh mối tiếp theo dẫn Lý Vọng Thư đến Lỗ Vương Cung, nơi anh hợp sức cùng Ngô Tà và Vương Béo Tử trong chuyến đi đầy hiểm nguy.

Họ đối mặt với huyết thi, trùng Thanh Phù, cầu Huyền Hồn Thang gây ảo giác, và cuối cùng là đội quân Càn Thi điều khiển bởi Thi Ba Ba đặc biệt.

Trương Khởi Linh là chìa khóa giúp họ hóa giải nhiều nguy hiểm.

Tại đây, Lý Vọng Thư khám phá những ký ức ngàn năm từ một Hoạt Tử Nhân: Chu Mục Vương, vị thiên tử Tây Chu, đã giả chết để thoát khỏi sự ám sát liên tục của Trương Gia những sát thủ mang thân thủ giống Trương Khởi Linh và tiếp tục nghiên cứu trường sinh.

Anh cũng nhận ra Uông Tàng Hải đã đánh cắp nghiên cứu của Chu Mục Vương, dẫn đến những viên Thi Ba Ba Đan kém chất lượng của Uông Gia.

Anh tìm thấy Xà Mi Đồng Ngư, một vật phẩm do Uông Tàng Hải tạo ra, chứa đựng manh mối về Vân Đỉnh Thiên Cung.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 1

Lý Vọng Thư giờ đây không chỉ đơn thuần tìm kiếm phương thuốc cho lời nguyền của mình mà đã bị cuốn vào một cuộc chiến ngàn năm giữa các thế lực cổ xưa.

Với Thi Miết Vương được phong ấn trong đầu, khả năng điều khiển côn trùng mới, và những đồng minh quyền lực từ Cửu Môn như Trương Khởi Linh và Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư giờ đây phải đối mặt với Uông Gia đầy bí ẩn và những hiểm nguy sâu thẳm ẩn giấu dưới lòng đất.

Cuộc phiêu lưu của anh chỉ mới bắt đầu, và tương lai của Cửu Môn cùng với chính số phận của anh, đang chờ được vén màn.

Chương 2

Trong một thế giới song song, trên Lam Tinh, tại một trang viên xa hoa trên đỉnh Thái Bình Sơn ở Cảng Đảo, hai người trẻ tuổi đang ngồi quây quần trên bãi cỏ trong vườn.

Một người cầm con dao nhọn hoắt, đang chán nản cạy tổ kiến.

Một người tóc đỏ rực, người còn lại thì nhuộm xanh lá cây, trên người mặc những bộ âu phục cao cấp đắt tiền, lại bị họ biến thành phong cách của một gia đình emo sầu đời.

Mạt Tụng ca, cậu chủ giờ làm ăn xong xuôi rồi, rốt cuộc khi nào chúng ta về Tam Biên Sườn Núi đây.

Lúc này, thanh niên tóc đỏ được gọi là Mạt Tụng, sau khi chém đứt mười mấy con kiến, mới nhìn người tóc xanh và cười khổ nói: Vốn dĩ theo kế hoạch, sáng nay chúng ta phải về rồi.

Nhưng sau đó cậu cũng thấy đấy, cái ông đạo diễn Vương gì đó, ông ấy cứ nhất quyết kéo cậu chủ lại, bắt cậu chủ dạy cô diễn viên kia diễn xuất.

Cho nên tôi đoán có lẽ còn phải trì hoãn vài ngày.

Mạo Mạo Giác, cậu nói xem.

Cậu chủ cho cậu ở căn phòng lớn này, ăn uống cũng tốt, cậu còn không vui sao.

Cứ nhất quyết đòi về đó làm gì.

Mạo Mạo Giác gãi gãi mái tóc đỏ, vẫn vẻ mặt lo lắng.

Không phải, tôi sợ lần này chúng ta ra ngoài lâu quá, phu nhân mà nổi giận thì chết chắc.

Cậu cũng biết, phu nhân thường không cho cậu chủ rời khỏi Tam Biên Sườn Núi mà.

Lần này nếu không phải cậu chủ lấy cớ làm ăn, cũng đâu được ra ngoài.

Giờ chúng ta kéo dài lâu như vậy không về, chắc chắn về nhà không tránh khỏi việc quỳ từ đường.

Quỳ từ đường thì không sao, nhưng phu nhân mà nổi giận lên thì thật sự là đáng sợ lắm.

Nghe Mạo Mạo Giác nói vậy, Mạt Tụng rụt cổ lại, cũng vẻ mặt sợ hãi, quay đầu nhìn về phía biệt thự chính của trang viên.

Lúc này, trong phòng ngủ chính của biệt thự, cậu chủ mà họ nhắc đến đang nằm dài trên giường lớn, vẻ mặt hưởng thụ.

Trên lưng hắn, một người phụ nữ xinh đẹp với dáng người quyến rũ đang cưỡi lên, không ngừng xoa bóp lưng cho hắn.

Vừa ấn, cô vừa thẹn thùng nhỏ giọng hỏi: Lý công tử, ấn gần xong rồi, không biết lực độ của tôi thế nào.

Lý công tử trong miệng người phụ nữ tên là Lý Vọng Thư, là độc đinh của Lý gia ở Tam Biên Sườn Núi.

Bởi vì mang theo ký ức kiếp trước đầu thai chuyển thế, nên từ nhỏ hắn đã có tiếng là thần đồng.

Đặc biệt là sau khi nhận ra thế giới này không khác biệt mấy so với kiếp trước, hắn càng thể hiện tài năng đầu tư kinh người.

Điều này khiến Lý gia hoàn toàn trở thành bá chủ thực sự ở Tam Biên Sườn Núi.

Mặc dù bên ngoài không mấy nổi danh, nhưng những người biết ơn đều hiểu rõ.

Lý gia dưới tay vị Lý công tử này, gia nghiệp phát triển cực nhanh, cụ thể giàu có đến mức nào tuy khó hình dung, nhưng nếu nhìn ra thế giới, tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Lần này Lý Vọng Thư đến Cảng Đảo là bởi vì tập đoàn chim cánh cụt, một doanh nghiệp khổng lồ từ kiếp trước, chuẩn bị niêm yết trên sàn chứng khoán Cảng Đảo vào năm sau.

Vào thời điểm quan trọng này, hắn, một cổ đông lớn, nhất định phải đích thân đến Cảng Đảo một chuyến.

Là một nhà đầu tư nổi tiếng trong giới, sự xuất hiện của hắn tự nhiên đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Trong đó bao gồm cả đạo diễn Vương, người đang chuẩn bị cho bộ phim mới.

Nếu là trước đây, đối với một người tầm cỡ như đạo diễn Vương, Lý Vọng Thư còn chẳng thèm liếc mắt.

Điều thực sự khiến hắn hứng thú là một nữ diễn viên mới mà đạo diễn Vương mang đến, tên rất đỗi bình thường, gọi là Tiểu Viện.

Nghe nói cô bé vừa mới vào đại học, đạo diễn Vương đang chuẩn bị đóng gói thật kỹ, sau đó chính thức ra mắt.

Vừa lúc trùng hợp Lý Vọng Thư đến Cảng Đảo, nên ông ấy hy vọng hắn có thể bí mật chỉ điểm kỹ năng diễn xuất cho Tiểu Viện một chút.

Để có thể ra mắt trong giới giải trí, dung mạo và vóc dáng của Tiểu Viện tự nhiên không hề tệ.

Nhưng điều hấp dẫn Lý Vọng Thư nhất vẫn là khí chất độc đáo trên người Tiểu Viện.

Rõ ràng trông chỉ khoảng 17 18 tuổi, nhưng giữa hàng lông mày

lại toát lên vẻ quyến rũ chỉ những phụ nữ trưởng thành mới có.

Trong ánh mắt càng thường xuyên lộ ra một tia tang thương như đã trải qua hết thảy sự đời.

Sự tương phản mạnh mẽ giữa vẻ ngoài và khí chất này ngay lập tức khiến Lý Vọng Thư say mê.

Sống hai kiếp người, hắn không phải chưa từng gặp mỹ nữ.

Đặc biệt là kiếp này, những minh tinh hàng đầu hắn cũng tiếp xúc sâu sắc không ít, nhưng phần lớn ngủ xong liền quên, không một ai có thể thực sự lay động hắn.

Tiểu Viện lại là lần đầu gặp mặt đã có thể trực tiếp khơi dậy sự tò mò trong lòng hắn, khiến hắn không nhịn được muốn lột bỏ lớp vỏ ngoài của cô để tìm hiểu kỹ càng, giao lưu sâu sắc một chút.

Lúc này, nghe Tiểu Viện nói, Lý Vọng Thư đầu tiên vươn vai, sau đó nghiêng người, liền đè cô xuống dưới.

Lực độ của em vừa đúng, thủ pháp lại càng lợi hại.

Bất quá tiếp theo, nên đến lượt em thử sức lực của tôi chứ.

Nói rồi, hai tay hắn bắt đầu không ngừng di chuyển thăm dò trên người Tiểu Viện.

Thủ pháp cực nhanh, khiến Tiểu Viện còn chưa kịp mở miệng từ chối, đã biến thành một con cừu trắng trần trụi.

Đến lúc này, Tiểu Viện có lẽ đã hiểu rõ số phận tiếp theo của mình.

Mặc dù vẫn còn đầy vẻ ngượng ngùng, nhưng hai tay cô đã chủ động quấn lấy cổ Lý Vọng Thư.

Tiếp theo nhắm chặt hai mắt, hơi ngửa đầu, liền trực tiếp dán vào.

Cảm nhận cơ thể Tiểu Viện khẽ run, Lý Vọng Thư vừa hôn vừa chuẩn bị vào chính đề.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có một viên thuốc tương tự, rất đắng, được lưỡi Tiểu Viện bao bọc, từ từ đi vào miệng mình.

Ngay sau đó, còn chưa kịp phản ứng, cánh tay Tiểu Viện đang ôm cổ hắn lúc siết lúc lỏng, kết hợp với lưỡi bắn ra, viên thuốc kia lập tức trôi xuống bụng.

Khụ khụ.

Em cho tôi ăn cái gì thế.

Đối với Lý Vọng Thư, người từ nhỏ đã sống ở Tam Biên Sườn Núi, những thứ không rõ nguồn gốc hắn tuyệt đối không dám tùy tiện ăn.

Thế là hắn lập tức đứng dậy lạnh lùng nhìn Tiểu Viện.

Lúc này Tiểu Viện chậm rãi vươn tay vỗ nhẹ ngực hắn, vừa cười nói: Đừng sợ, vừa rồi đó là tiên đan đó.

Ăn xong, có thể giúp anh trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

Đối với chuyện hoang đường như vậy của Tiểu Viện, Lý Vọng Thư không tin.

Sắp đến năm 2003 rồi, thế giới này có cái gọi là tiên đan hay không, mọi người trong lòng đều rõ.

Thế là hắn đẩy Tiểu Viện ra, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, liền bắt đầu nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu.

Nhưng nôn nửa ngày, thậm chí cả bữa ăn đêm hôm trước cũng nôn ra hết, nhưng lại không thấy có thứ gì bất thường.

Vô dụng, thứ này một khi đã vào bụng thì căn bản không thể nôn

ra được, anh vẫn nên tỉnh lại đi.

Nghe thấy tiếng nói từ phía sau, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tiểu Viện lúc này đã mặc lại quần áo, đang dựa vào cửa nhà vệ sinh, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Chương 3

Rốt cuộc em đã cho tôi ăn cái gì.

Thi ba ba đan, một loại đan dược cực kỳ quý giá.

Hơn nữa tôi cũng không lừa anh, ăn thứ này, quả thật có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Chẳng qua đến lúc đó anh có còn là chính anh hay không, thì khó mà nói được, hì hì.

Tôi thấy em đang tìm chết.

Nghe Tiểu Viện nói càng lúc càng quá đáng, Lý Vọng Thư lau miệng, nhấc chân lao về phía cô, định bắt lấy người phụ nữ này trước đã.

Chỉ cần kiểm soát được người, thế nào cũng có thể hỏi ra câu trả lời từ miệng cô ta.

Nhưng Tiểu Viện lại một lần nữa khiến hắn kinh ngạc.

Về thân thủ của mình, Lý Vọng Thư vẫn rất tự tin.

Lớn lên ở một nơi hỗn loạn như Tam Biên Sườn Núi, từ nhỏ đã được ông nội yêu cầu luyện tập các loại thuật đấu vật.

Dần dần hình thành thói quen, đến bây giờ đã luyện hơn hai mươi năm.

Bình thường mười mấy người, hắn còn chẳng thèm để vào mắt.

Ngay cả quyền vương chợ đen, hắn cũng không phải chưa từng giao thủ.

Nhưng dù vậy, chiêu bắt chắc chắn nhất của hắn lại bị Tiểu Viện nhẹ nhàng né tránh.

Em rốt cuộc là ai.

Lúc này, Lý Vọng Thư trong lòng đã hiểu, lần này mình chắc chắn đã bị người ta gài bẫy.

Lập tức không còn giữ lại, lao tới Tiểu Viện lần nữa.

Nhưng càng đánh, hắn lại càng kinh hãi.

Nhìn Tiểu Viện phúc hậu vô hại, như một đóa bạch liên nhỏ.

Khi đối mặt với sát chiêu hai mươi năm công lực của hắn, cô không những ứng phó vô cùng linh hoạt, thậm chí còn mang lại cho người ta cảm giác thành thạo.

Tôi là ai.

Đương nhiên tôi là Tiểu Viện rồi.

Trước đây anh không phải còn nói muốn đưa tôi về nhà sao, sao, nhanh thế đã quên rồi à.

Nghe đối phương trêu chọc, Lý Vọng Thư không khỏi tăng thêm hai phần lực đạo vào tay.

Hai người cứ thế một đường từ nhà vệ sinh đánh trở lại phòng ngủ.

Lúc này, Lý Vọng Thư đang toàn lực tấn công lại đột nhiên lùi lại, vươn tay tóm vào một ngăn tủ bên cạnh, một khẩu súng lục liền đến tay hắn.

Họng súng chĩa vào Tiểu Viện, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

Tôi thừa nhận tôi đã nhìn lầm, nhưng em có nhanh đến mấy, có nhanh hơn được viên đạn không.

Nhưng đối mặt với khẩu súng trong tay Lý Vọng Thư, Tiểu Viện

lại không hề căng thẳng như hắn dự đoán.

Vẫn vẻ mặt cười tủm tỉm mở miệng nói: Vừa rồi quên nói với anh, viên thi ba ba đan anh ăn đó, đã qua xử lý đặc biệt.

Bột thuốc bên ngoài đã bị mài đi không ít, nên tác dụng cũng tương đối nhanh hơn một chút.

Sau trận đánh kịch liệt vừa rồi, bây giờ anh có cảm thấy hơi đau bụng không.

Theo lời Tiểu Viện, Lý Vọng Thư quả nhiên cảm thấy trong bụng như có thứ gì đó đang cắn xé, từng cơn quặn đau.

Lập tức hắn không chút do dự, nhắm vào đùi Tiểu Viện liền bóp cò súng.

Nhưng một cảnh tượng kinh hãi hơn lại xuất hiện.

Tiểu Viện vậy mà lại thật sự nghiêng người, liền né tránh, hơn nữa tiến lên một cước liền đá bay khẩu súng lục.

Bất quá lúc này Lý Vọng Thư cũng đã không còn sức lực để tiếp tục.

Sau một cơn quặn đau trong bụng, hắn cảm thấy có thứ gì đó chui vào cột sống của mình.

Điều này khiến hắn đau đớn đến mức không thể đứng vững, lập tức ngã xuống đất.

Tiếp theo hắn cảm thấy có thứ gì đó theo cột sống mình một đường đi thẳng lên, trực tiếp đến trong đầu hắn, lúc này mới dừng lại.

Nhưng cơn đau vẫn chưa dừng, khiến hắn quỳ rạp trên đất, cơ thể bắt đầu run rẩy không tự chủ.

Tiểu Viện thì chậm rãi đi đến trước mặt hắn, từ từ ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt mái tóc ướt đẫm mồ hôi trên trán hắn, miệng

lẩm bẩm: Các người Lý gia tưởng trốn ra nước ngoài thì không sao.

Tam Biên Sườn Núi là địa bàn của Lý gia các người, chúng tôi quả thật không làm gì được các người.

Cũng may anh không phải là người an phận, thích chạy loạn khắp nơi, này không, cơ hội chẳng phải đã đến rồi sao.

Nghe Tiểu Viện nói, Lý Vọng Thư vừa định mở miệng, không ngờ lại là một trận đau đầu dữ dội, khiến ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ.

Cuối cùng chỉ mơ hồ nhìn thấy Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng dẫn người phá cửa xông vào, sau đó bị Tiểu Viện đánh gục trong ba bốn chiêu.

Lần nữa tỉnh lại, đầu Lý Vọng Thư đã không còn đau nữa.

Nhưng hắn cảm thấy một mùi hương kỳ dị, tràn ngập khoang mũi mình.

Mùi hương này rất đặc biệt, rõ ràng là mùi vị, nhưng ngửi lên lại mang đến cho người ta một cảm giác lạnh lẽo.

Cẩn thận cảm nhận cơ thể mình, ngoài việc hơi đói, hắn không thấy bất kỳ khó chịu nào.

Dường như mọi chuyện đã xảy ra trước đó, đều chỉ như một giấc mơ vậy.

Lắc đầu một cái, lúc này hắn mới nhận ra mình đang nằm trong phòng bệnh.

Bên cạnh là một đống máy móc không quen thuộc, đang nối vào người hắn thông qua đủ loại dây ống.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư nhíu mày, lúc này hắn lại ngửi thấy mùi hương đó, giơ tay lên mới phát hiện, mùi hương lại phát ra từ chính

mình.

Con tỉnh rồi, mau nằm yên đừng nhúc nhích.

Hắn vừa giơ tay, một giọng nói đầy lo lắng liền truyền đến từ một bên, quay đầu nhìn lại, lúc này mới hơi xấu hổ nói: Mẹ.

Sao mẹ lại ở đây, đây là đâu.

Còn có thể là đâu.

Bệnh viện.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, con đã hôn mê một tuần rồi, làm sao mẹ có thể không đến.

Không cho con chạy loạn, nhưng con cố chấp không nghe, bây giờ thì hay rồi, thành ra nông nỗi này, con bảo mẹ sau này sống sao đây.

Nhìn mẹ vừa lẩm bẩm vừa bắt đầu rơi lệ, Lý Vọng Thư lập tức luống cuống, vội vàng đánh trống lảng: Mẹ.

Mẹ xem con không sao mà.

Đúng rồi, Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác họ sao rồi.

Nghe con trai nhắc đến hai người, Lý Mẫu lập tức nổi trận lôi đình, tức giận nói: Họ không sao, đều đang quỳ ở ngoài kia.

Không sao thì tốt rồi.

Không ngờ lời vừa dứt, liền thấy nước mắt mẹ càng không ngừng tuôn rơi.

Dường như không muốn để con trai nhìn thấy, bà chỉ có thể quay đầu đi nén tiếng nức nở.

Lúc này Lý Vọng Thư thật sự hoảng loạn, cũng bất chấp mọi thứ, trực tiếp gỡ bỏ các ống dây trên người và ngồi dậy.

Mẹ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ như vậy, làm con rất hoảng hốt đó.

Không có gì.

Mẹ chỉ là lâu quá không gặp, có chút nhớ con thôi.

Thấy mẹ vừa lau nước mắt, vừa gượng cười, Lý Vọng Thư hiểu bà chắc chắn có chuyện giấu mình.

Lúc này ánh mắt hắn vừa lúc quét đến chỗ mẹ ngồi lúc nãy, thấy trên bàn bên cạnh có không ít báo cáo kiểm tra.

Hắn cũng bất chấp mọi thứ, lăn một vòng đứng dậy, liền đi đến cái bàn.

Mẹ hắn vốn định ngăn cản, nhưng Lý Vọng Thư quá nhanh, một thoáng đã cầm lấy tờ CT trên cùng, đối diện ánh mặt trời ngoài cửa sổ liền nhìn lên.

Chương 4

Lần này nhìn không sao, giây tiếp theo hắn suýt chút nữa ném tờ CT trong tay ra ngoài.

Mặc dù hắn không hiểu nhiều về y học, nhưng cũng có thể nhìn ra đây là một tờ CT não bộ.

Lúc này trên hình ảnh CT, ở vị trí trung tâm đại não, vậy mà tồn tại một con sâu.

Lý Vọng Thư vô cùng xác định đó là một con sâu, theo tỉ lệ mà xem, hình thể cũng không lớn, đại khái nhỏ hơn hạt đậu Hà Lan một chút.

Nó trông giống như sự kết hợp giữa tôm tích và côn trùng giáp xác, thân hình hơi dẹt, phần đầu còn có một đôi càng rất rõ ràng.

Ảnh CT chụp vô cùng rõ nét, ngay cả những cái móc ngược trên chân con sâu cũng rõ ràng có thể nhìn thấy, không thể nào có chuyện nhìn lầm.

Chỉ là nghĩ đến một con sâu đáng sợ như vậy, lúc này đang ngủ đông trong đầu mình, Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy cả người không ổn.

Không thể nào.

Rõ ràng là thứ trong chuyện xưa, làm sao hiện thực lại có thể tồn tại loại sâu này.

Lúc này hắn nhớ lại lời Tiểu Viện nói trước đó.

Thi ba ba đan loại đồ vật này hắn đương nhiên đã nghe nói qua.

Nó xuất phát từ một bộ tiểu thuyết ở kiếp trước, sau này còn được

chuyển thể thành phim truyền hình và điện ảnh, hắn còn rất thích xem.

Cũng chính vì vậy, kiếp này hắn còn cố ý tìm hiểu.

Vô cùng chắc chắn rằng ở thế giới này, căn bản không có bộ tiểu thuyết đó, thậm chí ngay cả cái gã tác giả mập mạp đeo kính đáng khinh kia cũng không tồn tại.

Hắn còn từng định tự mình đầu tư quay một bộ phim, chắc chắn sẽ tái hiện chân thực hơn cả kiếp trước.

Cho nên khi Tiểu Viện nói cho mình ăn là Thi ba ba đan, lúc đó hắn căn bản không nghĩ đến phương diện tiểu thuyết kia.

Nhưng bây giờ nhìn tờ CT trong tay, con sâu trong đầu mình, lại giống hệt như miêu tả trong tiểu thuyết.

Điều này khiến hắn cảm thấy thế giới này có chút hoang đường.

Mình ăn thật sự là thứ đó sao.

Nhưng trên thế giới làm sao có thể có thứ quá đáng như vậy.

Lý Vọng Thư nhất thời vẫn có chút khó chấp nhận.

Phải biết theo thiết lập của tiểu thuyết, thi ba ba đan này quả thật là cái gọi là tiên đan mà Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra.

Chỉ là loại tiên đan này không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Tây Vương Mẫu đầu tiên là nuôi cấy ra Thi Miết Vương có thể sống hơn hai nghìn năm.

Sau đó thông qua thủ đoạn đặc biệt biến Thi Miết Vương thành đan dược, làm cho nó ngủ say bên trong đan dược.

Khi người ăn cái gọi là thi ba ba đan này xong, cơ thể con người sẽ rơi vào trạng thái hôn mê chết giả trong thời gian ngắn.

Còn Thi Miết Vương thì ngược lại, sẽ tỉnh dậy trong thời gian ngắn, sau đó một đường chui vào não người tiếp tục ngủ say, coi như ký sinh trong não người.

Thi Miết Vương trong giấc ngủ say sẽ chậm rãi tản ra một loại độc tố đặc biệt.

Loại độc tố này có thể không ngừng cải tạo cấu trúc cơ thể con người.

Chỉ là quá trình này cực kỳ chậm, cần phải phối hợp với các điều kiện khác, khiến vật chủ cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

Chờ vật chủ ngủ khoảng hai ba nghìn năm, chờ cho Thi Miết Vương trong đầu chết đi, khi đó cơ thể cũng đã được độc tố cải tạo gần như xong.

Về lý thuyết, lúc đó cơ thể con người cũng đã có thể trường sinh bất lão, vĩnh bảo thanh xuân.

Chỉ là quá trình này ngoài việc dài lâu, còn có rất nhiều điều kiện khắc nghiệt khác.

Trong quá trình, bất kể phân đoạn nào xảy ra vấn đề, đều sẽ khiến vật chủ phát sinh các loại biến hóa quỷ dị.

Mất đi thần trí chỉ là cơ bản nhất, cơ thể cũng sẽ phát sinh các loại dị biến kỳ lạ.

Có thể biến thành huyết thi xác sống khát máu toàn thân đẫm máu, có thể thành thủy con khỉ quái vật nước, còn có thể thành cấm bà xác chết biến dị, thường là phụ nữ.

Tóm lại, các loại biến hóa liên tiếp xuất hiện, nhưng không có cái nào là tốt cả.

Quan trọng nhất là, Thi ba ba đan này nói là có thể khiến người ta

thoát thai hoán cốt, trường sinh bất lão.

Nhưng theo thông tin mà hắn biết từ kiếp trước, phương pháp này hiện tại chưa có ai thực sự thành công.

Ngay cả Tây Vương Mẫu, bà ta vẫn còn nằm ngủ ở Tháp Mộc Đà đó.

Tính toán thời gian đã hơn hai nghìn năm, cũng chưa thấy bà ta ra ngoài lần nào.

Lúc này, người mẹ bên cạnh có lẽ thấy con trai cầm CT mà ngây người, cho rằng hắn không chịu nổi đả kích, ngược lại đã ngừng khóc.

Con trai đừng sợ, mẹ đã giúp con liên hệ với những bác sĩ giỏi nhất thế giới, họ nhất định có cách giúp con.

Chỉ là ở Cảng Đảo này chúng ta không thể ở lại nữa.

Ông nội con năm đó đã cảm nhận được có một thế lực thần bí đang nhằm vào Cửu Môn chúng ta.

Lúc này mới đưa cả nhà chúng ta dọn về Tam Biên Sườn Núi.

Ban đầu mẹ còn không tin lắm, nhưng sau đó cha con về nước một chuyến, rồi mất hẳn tin tức.

Bây giờ ngay cả con cũng xảy ra chuyện, xem ra ông nội con năm đó cảm nhận không sai, quả nhiên là có người đang nhằm vào chúng ta.

Bây giờ nếu con tỉnh rồi, chúng ta lập tức về nhà thôi.

Tam Biên Sườn Núi tuy hỗn loạn, nhưng với thế lực của gia đình chúng ta, chỉ cần có người lạ đến nơi đó, đều không thể thoát khỏi mắt của chúng ta.

Thấy mẹ vẫn còn lải nhải khuyên bảo, sự chú ý của Lý Vọng Thư

lại tập trung vào những lời mẹ nói lúc đầu, lúc này hắn không nhịn được mở miệng cắt lời bà.

Khoan đã.

Mẹ vừa mới nói Cửu Môn là.

Còn nữa, các người không phải nói với con là cha con chết vì tai nạn xe cộ sao.

Đối với cha, Lý Vọng Thư ấn tượng không sâu lắm.

Chỉ nhớ rõ khi đó mình vừa mới sinh ra không mấy ngày, cơ thể trẻ sơ sinh khiến hắn dành hai phần ba thời gian để ngủ say.

Lúc ấy, cha hắn thường xuyên đột nhiên biến mất, cũng không ai nói rõ ông đi làm gì.

Mãi sau này, đại khái khi hắn khoảng tám tuổi, hắn đột ngột bị ông nội và mẹ kéo đi tham dự tang lễ của cha.

Mà người nhà đều thống nhất nói với hắn rằng cha chết vì tai nạn xe cộ ở bên ngoài, toàn thân đều cháy rụi.

Vì hắn là linh hồn của người trưởng thành, hơn nữa cũng không quá quen thuộc với cha, không giống như mẹ đã tích lũy tình cảm theo năm tháng, nên cũng không quá để tâm đến chuyện này.

Tuy nhiên, bây giờ nghe ý của mẹ, dường như cái chết của cha còn có rất nhiều khúc mắc không ai biết.

Mẹ hắn nghe thấy câu hỏi của hắn, đầu tiên không khỏi thở dài.

Sau đó tiến lên đón lấy tờ CT trong tay hắn, trực tiếp nhét vào dưới cùng của chồng báo cáo kiểm tra, lúc này mới nói: Theo ý ông nội con, những chuyện này vốn dĩ không nên cho con biết.

Những chuyện của Cửu Môn, đến thế hệ chúng ta nên kết thúc, không cho con tiếp xúc, chỉ là muốn con sống một đời bình thường là

được.

Nhưng không ngờ con vẫn xảy ra chuyện, nên bây giờ nói cho con cũng không sao.

Cửu Môn khởi nguồn từ thời kỳ Dân Quốc ở Trường Sa, khi đó hoạt động trộm mộ hoành hành ngang ngược, một số gia tộc hoặc tập thể có kỹ năng trộm mộ, quan hệ và tài nguyên dần dần trỗi dậy.

Chương 5

Những gia tộc này thông qua thực tiễn trộm mộ lâu dài, tích lũy kinh nghiệm phong phú, tài sản và thế lực, chiếm giữ vị trí quan trọng trong ngành trộm mộ ở khu vực Trường Sa.

Theo thời gian trôi qua, giữa các gia tộc này cạnh tranh, hợp tác, dần dần hình thành cục diện chín thế lực tương đối ổn định.

Sau đó do Trương Đại Phật Gia đứng đầu, hệ thống Cửu Môn cũ cũng từ đó dần dần được thiết lập, mà Lý gia chính là một trong số đó.

Tuy nhiên, truyền đến hiện tại, vì nhiều lý do khác nhau, cái gọi là Cửu Môn chỉ còn lại bảy gia.

Nghe lời mẹ nói, trong lòng Lý Vọng Thư như có vô số thảo nê mã con ngựa bùn cỏ cách nói đùa để chỉ sự chán nản, kinh ngạc không ngừng giẫm đạp.

Nếu nói vừa rồi nhìn thấy trong não mình có một con Thi Miết Vương trên ảnh CT, hắn còn chỉ là có chút nghi ngờ.

Thì bây giờ nghe mẹ nói về Cửu Môn, nhắc đến Trương Đại Phật Gia, hắn đã có thể xác định.

Mình không phải đầu thai đến thế giới song song nào cả, mà là đến thế giới của Trộm mộ bút ký.

Còn ông nội trong ký ức của mình, người vẫn luôn ngồi xe lăn, lại chính là Nửa Thanh Lý trong Cửu Môn.

Xong rồi xong rồi.

Sao lại là một cái thế giới khốn nạn như thế này chứ.

Tâm trạng của Lý Vọng Thư chưa bao giờ bi quan như hiện tại.

Phải biết thế giới này chỉ bề ngoài trông bình thường, nhưng dưới lớp vỏ đó, lại ẩn chứa rất nhiều nỗi kinh hoàng không thể miêu tả, hoang đường đến mức nào cũng có.

Nhưng mẹ hắn dường như không nhận ra sự thay đổi cảm xúc của hắn, vẫn tự mình nói tiếp.

Còn về cha con, vốn dĩ vẫn luôn xử lý việc làm ăn trong nước, nên thường xuyên đi lại giữa hai nơi.

Chỉ là sau này có tham gia một đội khảo cổ đi Tây Sa.

Sau đó, cả đội khảo cổ đó đều không có tin tức gì nữa.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư cũng không khỏi thở dài, trong lòng có chút bất đắc dĩ nghĩ.

Tất cả đều khớp, mọi thứ đều khớp.

Ngay sau đó quay đầu nhìn về phía mẹ, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: Mẹ, nói xem các người rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện giấu con.

Trên đường về Tam Biên Sườn Núi, tin tức xấu liên tiếp truyền đến.

Đầu tiên là vài chuyên gia y học hàng đầu thế giới, sau khi xem xét báo cáo kiểm tra của Lý Vọng Thư, đều đi đến kết luận thống nhất.

Đó là tình hình hiện tại của hắn, với điều kiện y học hiện tại, căn bản không có tính khả thi cho phẫu thuật.

Vị trí của Thi Miết Vương, muốn lấy nó ra mà không làm tổn thương đại não, căn bản là không thể thực hiện được.

Tiếp theo là những người được phái đi điều tra Tiểu Viện cũng không tìm được bất kỳ thông tin thực chất nào.

Theo lời Mạt Tụng, khi hắn dẫn người đi tìm đạo diễn Vương, cảnh sát đã phong tỏa nhà đạo diễn Vương, cả gia đình đạo diễn Vương đã bị diệt khẩu.

Còn về Tiểu Viện, đó cũng chỉ là một cái tên giả, công ty điện ảnh bên kia căn bản không có người này.

Tuy nhiên, mặc dù Mạt Tụng không điều tra được thông tin hữu ích, nhưng đối với thân phận của Tiểu Viện, Lý Vọng Thư trong lòng cũng có suy đoán riêng.

Hắn còn nhớ Tiểu Viện khi xoa bóp cho mình, lực độ cân nhắc tương đối chuẩn xác.

Hắn còn đặc biệt chú ý, bàn tay trắng nõn của Tiểu Viện, trong đó ngón trỏ và ngón giữa hơi thon dài hơn một chút.

Ban đầu hắn cũng không quá để trong lòng, dù sao thế giới rộng lớn như vậy, một vài người có một vài ngón tay hơi dài hơn một chút cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng bây giờ, nếu đã hiểu đây là thế giới trộm mộ, kết hợp với mục đích cô ta tiếp cận mình.

Vậy thì hai ngón tay kia của Tiểu Viện, khả năng cao là đã luyện thành, cái gọi là Phát Khâu Chỉ ngón tay dò mộ.

Mà để có được nghề tay trái Phát Khâu Chỉ này, trên thế giới này tổng cộng chỉ có hai gia tộc.

Một là Trương gia cổ xưa và thần bí, nhưng hiện tại Trương gia sau mấy vòng biến động, đã sớm trở nên rải rác tan tác.

Những người còn lại hoặc ẩn dật không ra, hoặc là đầu óc có vấn đề.

Họ bận lo việc của chính mình còn không xuể, làm gì có công phu

đến tra tấn mình.

Còn một gia tộc khác là Uông gia, một gia tộc khởi nguồn từ đầu triều Minh, do Uông Tàng Hải, người tổng hợp học thuyết phong thủy kiến trúc, sáng lập.

Theo Lý Vọng Thư hiểu biết, gia tộc này từ khi Uông Tàng Hải phát hiện bí mật trường sinh bất lão, dường như vẫn luôn tận tâm nghiên cứu trường sinh bất lão.

Hơn nữa, Thi ba ba đan này chính là hướng nghiên cứu chủ yếu của Uông Tàng Hải.

Hơn nữa còn có một điểm, Uông gia vẫn luôn không ngừng mưu toan thâm nhập và kiểm soát Cửu Môn, muốn lợi dụng tài nguyên của Cửu Môn để phục vụ cho nghiên cứu của họ.

Trước đây là mình không biết lai lịch gia tộc, bây giờ nếu đã hiểu mình cũng là hậu nhân của Cửu Môn.

Thì việc Uông gia tìm đến mình, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Việc mạnh mẽ ép mình uống Thi ba ba đan, theo Lý Vọng Thư thấy, hẳn là Uông gia muốn mượn tài lực của Lý gia để đẩy mạnh nghiên cứu Thi ba ba đan.

Rốt cuộc nếu thật sự muốn trả thù mình, lúc đó mình đã mất khả năng phản kháng.

Tiểu Viện lúc đó muốn giết mình có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa về những manh mối trường sinh bất lão, đại bộ phận đều được phát hiện trong các cổ mộ.

Mà việc xuống mộ đấu vật này, cũng chính là nghề cũ của Cửu Môn.

Nếu mình vì Thi ba ba đan mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy Lý

Vọng Thư có thể khẳng định, mẹ mình chắc chắn sẽ dốc hết tất cả để tiếp tục nghiên cứu thứ đã hại chết con trai mình.

Mà đây cũng chính là kết quả mà Uông gia muốn thấy nhất.

Chỉ là có chuyện không thể nói chuyện tử tế sao.

Chuyện trường sinh bất lão này thực ra tôi cũng rất hứng thú.

Mọi người không thể cùng nhau ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng sao.

Cứ phải vừa lên đã cho tôi lên cường độ ám chỉ mạnh tay đúng không.

Hay là, tôi chẳng qua chỉ là mồi nhử trong kế hoạch của Uông gia thôi, sống hay chết căn bản không quan trọng.

Trên máy bay về nhà, Lý Vọng Thư dựa vào ghế sofa, một bên phân tích toàn bộ sự việc trong đầu, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Cảnh tượng này của hắn lọt vào mắt mẹ bên cạnh, khiến bà lại không nhịn được kéo tay hắn an ủi.

Con trai đừng lo lắng, những bác sĩ đó đều là một đám lang băm, họ không được không có nghĩa là người khác cũng không được.

Mẹ đã cho người thu mua vài viện nghiên cứu y tế, không làm gì cả, chỉ yêu cầu họ nghiên cứu bệnh tình của con.

Tóm lại, mẹ nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi cho con.

Nhìn đôi mắt mẹ tràn đầy lo lắng, nhưng lại cố tỏ ra tin tưởng, Lý Vọng Thư không đành lòng nói cho bà.

Thời gian của mình đã không còn nhiều, có lẽ không đợi được viện nghiên cứu đưa ra kết quả.

Bây giờ trên người hắn, mùi hương thần bí kia đã càng ngày càng nồng.

Theo tác dụng của Thi ba ba đan mà nói, khi cơ thể xuất hiện mùi hương lạ, thì thời điểm dị biến đã không còn xa.

Còn về việc mình sẽ biến thành cấm bà hay thủy con khỉ, ngửi mùi hương như vậy, khả năng cao là cấm bà đi.

Mà cách giải quyết, có lẽ chỉ có đi đến thiên thạch ở Tây Vương Mẫu cung, ngủ một giấc mấy nghìn năm trước đã.

Chỉ là không nói đến phương pháp này rốt cuộc có thành công hay không, mấu chốt là phương pháp này căn bản không có tiền lệ thành công đáng nói.

Hơn nữa, để mình ngủ say mấy nghìn năm, quỷ mới biết trên đường sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, thà chết thẳng còn sảng khoái hơn.

Người mẹ bên cạnh thấy sắc mặt Lý Vọng Thư càng thêm tiều tụy, cả người lại càng hoảng loạn.

Chương 6

Bà nắm chặt bàn tay hắn, gần như bật khóc nức nở.

Con trai, thật sự không sao, con đừng lo lắng, mẹ đã liên lạc với một trưởng bối của Cửu Môn.

Ông ấy không những kiến thức rộng rãi, hơn nữa năm đó mắt bị người chọc mù đều có thể nhìn lại được.

Quan trọng nhất là ông ấy biết về thứ Thi ba ba đan này, mẹ nghĩ ông ấy nhất định có cách cứu con.

Bây giờ tính thời gian, chờ chúng ta về đến nhà, ông ấy cũng sắp đến rồi.

Ông ấy là cố nhân của ông nội con, coi như trưởng bối của con, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn mà không cứu.

Trưởng bối Cửu Môn, lại còn từng bị người chọc mù hai mắt, Lý Vọng Thư trong lòng đại khái đã đoán được người mà mẹ nói là ai.

Quả nhiên khi máy bay hạ cánh ở sân bay quốc tế Bác Keo, Lào.

Lý Vọng Thư và mẹ vừa về đến nhà không lâu, liền có một nhóm người đi đến trang viên của họ.

Dẫn đầu là một lão già tinh thần quắc thước, đeo một cặp kính râm, tuy trông ít nhất đã sáu bảy chục tuổi, nhưng đi đứng vẫn nhanh nhẹn như bay.

Vừa vào cửa liền cười nói: Con bé Tề gia, thoáng cái đã nhiều năm trôi qua như vậy, không ngờ con trai cháu đã lớn đến thế này.

Thấy người đến, mẹ hắn kéo Lý Vọng Thư liền đón lên.

Đây là Bốn a công của con.

Còn không mau chào người.

Đối với Bốn a công trước mặt này, kiếp này tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Lý Vọng Thư lại có ấn tượng sâu sắc về ông ấy.

Chính là Trần Bì A Tứ, môn thứ tư trong Cửu Môn cũ, một trong những gia chủ còn lại từ thuở ban đầu của Cửu Môn.

Đừng thấy ông ấy bây giờ trông như một người hơn 60 tuổi vừa mới về hưu, nhưng tuổi thật đã ngoài 90.

Một lão già ngoài 90 tuổi, mà vẫn có thể có thể lực và tinh thần như bây giờ, muốn người ta không nhớ kỹ cũng khó.

Sau một hồi hàn huyên, thuộc hạ của Bốn a công và người làm của Lý gia đều bị đuổi ra ngoài.

Toàn bộ phòng khách chỉ còn lại ba người: Lý Vọng Thư, mẹ hắn và Trần Bì A Tứ.

Chính lúc này, Trần Bì A Tứ mới đứng dậy đến gần Lý Vọng Thư, ngửi mạnh hắn, sắc mặt dần dần trở nên có chút ngưng trọng.

Cấm bà cốt hương mùi xương của cấm bà, xem ra cháu thật sự đã ăn Thi ba ba đan, hơn nữa thời điểm thi biến đã không còn xa.

Nghe thấy lời này, nước mắt mẹ hắn lại một lần nữa tuôn rơi, nhưng trên mặt vẫn mang theo một tia hy vọng.

Bốn a công, ông nhất định có cách cứu nó, đúng không.

Lúc này Lý Vọng Thư ngược lại tỏ ra rất bình thản, hắn biết trên thế giới này không ít người đã từng ăn Thi ba ba đan.

Có rất nhiều người tự nguyện, có người giống hắn là bị ép buộc.

Nhưng dù là tình huống nào, tóm lại những người ăn Thi ba ba đan, không một ai có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề trên người mình.

Mà trong số những người đó, bao gồm cả con gái của Bốn a công.

Nếu ông ấy thực sự có cách giải quyết vấn đề Thi ba ba đan, thì con gái ông ấy, Trần Văn Cẩm, cuối cùng cũng sẽ không phải lựa chọn chạy đi ngủ say cùng Tây Vương Mẫu.

Trong lòng Lý Vọng Thư vô cùng lý trí, đối với những chuyện không có hy vọng, hắn chưa bao giờ ôm quá nhiều kỳ vọng.

Quả nhiên ngay sau đó, Bốn a công chậm rãi lắc đầu.

Lai lịch của Thi ba ba đan, nghe nói là do người xưa nghiên cứu chế tạo để theo đuổi trường sinh bất lão.

Muốn chữa khỏi hoàn toàn, ta không có bản lĩnh đó, bất quá.

Mặc dù không ôm chút hy vọng nào, nhưng câu bất quá của Trần Bì A Tứ vẫn khiến trái tim Lý Vọng Thư lập tức thắt lại.

Không chỉ Lý Vọng Thư, mẹ hắn càng vui mừng khôn xiết.

Bốn a công ông yên tâm, chỉ cần có thể cứu Vọng Thư, Lý gia chúng tôi cái gì cũng có thể cho.

Nhưng Trần Bì A Tứ lại chậm rãi lắc đầu.

Ta có cách trì hoãn tốc độ thi biến của nó, còn về việc cứu nó, ta cũng chỉ có chút manh mối.

Những manh mối này có thể có ích, có thể vô ích, hơn nữa rốt cuộc chỉ là manh mối, cuối cùng có thành công hay không, vẫn phải xem ý trời.

Lý Vọng Thư không ngờ, Trần Bì A Tứ lại thực sự có cách.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại cũng đúng, là một trưởng bối của Cửu Môn thế hệ trước.

Hơn nữa là người duy nhất không thay đổi sơ tâm, cả đời chuyên

tâm vào sự nghiệp đảo đấu hạ mộ suốt bảy tám chục năm.

So với những người còn sống trên thế giới này hiện tại, số lượng cổ mộ ông ấy đã hạ xuống hẳn là nhiều nhất, chắc chắn dẫn đầu xa so với đồng nghiệp.

Những bí mật không ai biết đó, ông ấy đương nhiên cũng biết nhiều nhất.

Quả nhiên ngay giây tiếp theo, Trần Bì A Tứ từ trên người móc ra một chiếc hộp đá.

Chất liệu của hộp trông như ngọc phỉ thúy, nhưng màu sắc lại là đỏ sẫm, như những vết máu khô.

Lý gia ở Tam Biên Sườn Núi nhiều năm như vậy, vẫn luôn kinh doanh phỉ thúy và vật liệu gỗ.

Nhưng Lý Vọng Thư lại chưa từng thấy loại phỉ thúy có màu sắc như thế này.

Mà sau khi hộp được mở ra, liền thấy bên trong đặt một viên đá đen nhánh như mực.

Đây là cái gì.

Thấy viên đá được bao bọc trang trọng như vậy, Lý Vọng Thư không khỏi tò mò.

Trần Bì A Tứ lúc này cũng không úp mở, chỉ vào viên đá đen nói: Thứ này có rất nhiều tên, có người gọi nó là Kỳ Lân Huyết Kiệt, một số Lạt Ma ở Tây Tạng gọi nó là Thi Đà Lâm, còn có người gọi thứ này là Thạch Công Chí.

Nhưng ta cảm thấy, thứ này thực ra là huyết nhục của Cổ Thần thần bí.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lý Vọng Thư lập tức trở nên ngưng

trọng.

Những cái tên Trần Bì A Tứ nói hắn đều đã nghe qua, nhưng hắn nhớ rõ ràng, những cái tên này hoàn toàn đại diện cho các loại đồ vật khác nhau.

Nhưng giây tiếp theo, liền thấy Trần Bì A Tứ cười như không cười nhìn hắn nói: Trông dáng vẻ của cháu, dường như đã nghe qua những cái tên này.

Ta biết cháu đang nghĩ gì, nhưng ta có thể nói rõ ràng với cháu.

Những cái tên ta vừa nói, bản chất của chúng đều giống nhau, đều là huyết nhục của một loại tồn tại không xác định, có rất nhiều huyết, có rất nhiều thịt, ha.

Mẹ hắn đối với điều này lại không hề để tâm, ngược lại gấp gáp truy vấn: Bốn a công, thứ này thật sự có thể chữa khỏi Vọng Thư sao.

Không được.

Trần Bì A Tứ quả quyết lắc đầu, tiếp theo nhìn về phía Lý Vọng Thư nói: Thi Miết Vương bá đạo, vượt quá sức tưởng tượng của các cháu.

Bất quá thứ này, lại là cực dương, đặt lên thi thể, có thể bảo thi thể ngàn năm không hủ.

Ăn cái này, tuy không thể trừ tận gốc Thi Miết Vương, nhưng lại có thể giảm đáng kể tốc độ thi biến của cháu.

Giúp cháu có thêm thời gian, để tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Bốn a công, có ai đã từng ăn thứ này chưa.

Có thể có di chứng gì không.

Lúc này Lý Vọng Thư vẫn giữ được bình tĩnh, bất kể thứ trong hộp rốt cuộc là gì, hắn hiện tại có thể nói là không còn lựa chọn nào

khác.

Chỉ có thể cố gắng hết sức làm tốt công tác phòng ngừa, để đề phòng các loại tai nạn có thể xảy ra.

Có.

Trần Bì A Tứ trả lời vẫn dứt khoát.

Trước đây, có rất nhiều người đã từng ăn những thứ tương tự, nhưng cháu cứ yên tâm.

Thứ này khi cháu còn sống, thực ra ảnh hưởng đến cháu không lớn.

Thế nếu chết rồi thì sao.

Lý Vọng Thư lúc này thật sự có chút bất lực muốn than thở, cái này gọi là lời gì chứ.

Cái gì mà khi còn sống ảnh hưởng không lớn.

Nếu đã chết, thì nhất định sẽ khởi thi biến thành xác sống.

Cho nên cháu ngày nào đó nếu chết rồi, nhất định phải lập tức hỏa táng.

Lời nói của Trần Bì A Tứ lập tức khiến Lý Vọng Thư và mẹ hắn ngây người, có cảm giác da đầu tê dại.

Một lúc lâu sau, mẹ hắn mới dè dặt hỏi: Bốn a công, không còn cách nào khác sao.

Đây là cách duy nhất hiện tại, cháu cũng ngửi thấy mùi hương trên người nó rồi chứ.

Trần Bì A Tứ hơi lùi người về phía sau, quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư lúc này mới nói tiếp: Thời gian của cháu không còn nhiều, toàn thân tản ra cốt hương mùi xương, đây là dấu hiệu cơ thể sắp bắt

đầu dị biến.

Chỉ có tạm thời giải quyết dị biến của cơ thể, cháu mới có thời gian đi tìm cách giải quyết hoàn toàn vấn đề Thi ba ba đan.

Lý Vọng Thư đương nhiên biết Trần Bì A Tứ không nói chuyện giật gân.

Hắn thậm chí nghi ngờ những điều này đều là kết luận được đưa ra sau khi Trần Văn Cẩm và gia đình cô ấy tự mình thí nghiệm.

Chương 7

Nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi tiếp: Vậy sau đó phải làm thế nào.

Bốn a công có manh mối gì không.

Lần này Trần Bì A Tứ lại lắc đầu, vẻ mặt có chút tiêu điều cô đơn.

Biện pháp trị tận gốc tạm thời vẫn chưa có, manh mối thì có một ít, nhưng có dùng được hay không thì ta cũng không chắc lắm.

Lúc này mẹ hắn không ngồi yên được nữa, cả người kích động, liên tục thúc giục Trần Bì A Tứ mau nói.

Thế nhưng Trần Bì A Tứ lại giơ tay khép hộp đá lại, thậm chí tháo kính râm, quay đầu nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư.

Cái hộp này có thể cho cậu, manh mối cũng có thể cho cậu, nhưng ta cũng có một điều kiện.

Trần Bì A Tứ đột nhiên đưa ra điều kiện, không hiểu sao Lý Vọng Thư lại thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn lập tức gật đầu nói: Bốn a công cứ nói, dù kết quả cuối cùng thế nào, chỉ cần là điều kiện tôi có thể làm được thì tôi đều đồng ý.

Sống được ngày nào hay ngày đó, Lý Vọng Thư thật sự không tìm thấy lý do để từ chối.

Trần Bì A Tứ thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Điều kiện của ta thật ra rất đơn giản, ta đã lớn tuổi rồi, e là cũng chẳng sống được mấy năm nữa.

Nhưng con người ta trời sinh đã thích hạ mộ tìm kiếm đủ loại

điều chưa biết.

Tương lai vào thời điểm cần thiết, ta muốn cậu có thể hết sức giúp ta, dù ta có chết, cũng muốn chết trong cổ mộ.

Nhìn biểu cảm kiên quyết của Trần Bì A Tứ, Lý Vọng Thư có chút bất đắc dĩ cười cười.

Bốn a công, ông thật sự đã quá coi trọng tôi rồi.

Không giấu gì ông, tôi cũng chỉ mới biết đến sự tồn tại của Cửu Môn hôm nay thôi.

Nên không phải tôi không muốn giúp, chỉ là cái việc hạ mộ như ông nói, tôi thật sự không biết làm đâu.

Lúc này, mẹ hắn cũng lên tiếng: Đúng vậy, Bốn a công.

Ông nội Vọng Thư từ nhỏ đã không cho thằng bé tiếp xúc những thứ này, thằng bé thật sự không hiểu.

Thế nhưng Trần Bì A Tứ lại không để bụng vẫy tay, cười nói với Lý Vọng Thư: Không biết thì có thể học, trong nước có lẽ không biết, nhưng ở vùng Đông Nam Á này, danh tiếng thiên tài của công tử Lý gia cậu cũng coi như nhà nhà đều biết.

Với năng lực của cậu, việc học hỏi căn bản chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa cậu cho rằng mình có thể trốn thoát sao.

Lần này cậu bị người ta cưỡng ép cho uống thi ba ba đan, cậu nghĩ là kẻ nào làm, mục đích của bọn chúng là gì.

Hơn nữa dù lần này cậu có thể thuận lợi giải quyết mối đe dọa từ thi ba ba đan, cậu đoán liệu có còn lần tiếp theo không.

Không hoàn toàn giải quyết kẻ địch ẩn mình này, cậu cả đời sẽ phải sống dưới sự khống chế của bọn chúng.

Mà muốn tìm được kẻ địch là ai, cậu trước hết phải hiểu rõ mục đích của chúng.

Chính vì thân phận hậu nhân Cửu Môn của cậu mà cậu bị cuốn vào, nên cách giải quyết, chỉ có thể tìm thông tin từ Cửu Môn.

Những chuyện này, chắc cậu cũng đã nghĩ kỹ rồi chứ.

Lý Vọng Thư gật đầu, chỉ là không ngờ Trần Bì A Tứ lại biết nhiều đến vậy.

Lúc này, mẹ hắn lại có chút nghi hoặc hỏi: Bốn a công, ông có biết là ai đang hại Vọng Thư không.

Trần Bì A Tứ lại thở dài: Ta cũng không chắc chắn, thậm chí trước kia còn không hề nhận ra.

Đến lúc lớn tuổi, ta lại thích hồi ức chuyện cũ.

Đến lúc này mới phát hiện trước kia rất nhiều chuyện thoạt nhìn rất bình thường, nhưng nghĩ kỹ lại, luôn có một dấu vết như thể bị người cố tình sắp đặt.

Hơn nữa sau này lại xảy ra không ít chuyện, cũng xác nhận phán đoán này của ta.

Giờ nghĩ lại, năm đó dù là Lý gia hay Tề gia của các cháu, việc chọn trốn ra nước ngoài, e là cũng đã nhận ra điều gì đó.

Chỉ là không ngờ, dù đã ra nước ngoài, bọn chúng vậy mà vẫn tìm tới tận nơi.

Hơn nữa thủ đoạn còn trở nên cấp tiến đến vậy, xem ra bản thân bọn chúng hẳn là cũng đã gặp vấn đề.

Muốn giải quyết hoàn toàn phiền phức này, có lẽ bây giờ chính là thời điểm tốt nhất.

Lý Vọng Thư lần này không nói gì, lời Trần Bì A Tứ nói, kết hợp

với phán đoán trước đó của hắn, hắn đã có thể xác định, đây là Uông gia đang giở trò quỷ phía sau.

Mà so với những bố cục trước đây của Uông gia, lần này cưỡng ép cho hắn uống thi ba ba đan, thủ đoạn quả thật có chút thô thiển.

Phải biết, từ trước đến nay Uông gia có thể ẩn mình sau hậu trường thao túng tất cả, khiến hai thế hệ Cửu Môn chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được điều bất thường, thủ đoạn đó có thể nói là cao minh đến cực điểm, không để lại một chút dấu vết phô trương nào.

Mà giờ đây đối với hắn, lại đơn giản thô bạo đến vậy, đủ để chứng minh khả năng thực thi của người Uông gia đã không còn như trước.

Có lẽ Uông gia lúc này, thật sự đã gặp phải vấn đề lớn nào đó.

Nhưng trong ký ức kiếp trước, dù cho hắn biết đại đa số mọi chuyện đều là Uông gia giở trò quỷ phía sau.

Chỉ là hắn lại thật sự không nhớ rõ, căn cứ địa của Uông gia cụ thể nằm ở đâu.

Hoặc có thể nói là vì kiếp trước đã xem quá nhiều phiên bản, giữa các phiên bản khác nhau còn có rất nhiều điểm tự mâu thuẫn.

Nên hắn cũng không chắc chắn thế giới mà hắn đang sống hiện tại, rốt cuộc là phiên bản nào.

Nếu suy nghĩ sai lầm, tùy tiện hành động thì chẳng những không đạt được hiệu quả mong muốn, mà còn rất có thể đánh rắn động cỏ.

Chi bằng thành thật giải quyết vấn đề trên người mình trước, đến lúc đó sẽ quay lại chơi đùa tử tế với Uông gia.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư cũng không hề do dự, vươn tay trực tiếp cầm lấy chiếc hộp đá, nhìn Trần Bì A Tứ nói: Bốn a công, ông cứ

nói thẳng đi, rốt cuộc là manh mối gì.

Manh mối cũng không phức tạp, thi ba ba đan này xuất phát từ cổ mộ, muốn tìm được cách giải quyết, tự nhiên vẫn là phải đi cổ mộ tìm kiếm.

Món Cổ Thần huyết nhục này, đại khái có thể giữ cậu không bị thi biến trong một năm.

Nên cậu chỉ có một năm thời gian, trong vòng một năm, nếu không tìm được cách tục mệnh, thì cậu chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nghe được lời này, mẹ hắn lại một lần nữa lo lắng.

Không phải, Bốn a công.

Ông không có manh mối nào cụ thể hơn sao.

Manh mối cụ thể thì có hai cái, nhưng không biết bên trong có thứ cậu cần hay không.

Cái thứ nhất là Uông Tàng Hải, dựa theo những gì ta đã thấy và nghe được qua bao nhiêu năm hạ mộ.

Thi ba ba đan này, có liên hệ chặt chẽ với hắn.

Nếu có thể tìm được mộ huyệt của hắn, biết đâu bên trong sẽ có thu hoạch.

Nhưng tên này bản thân là một đại sư phong thủy, muốn tìm mộ huyệt của hắn thì không dễ chút nào.

Nghe Trần Bì A Tứ nhắc đến Uông Tàng Hải, Lý Vọng Thư thì biết mộ địa của hắn ở Tây Sa.

Nhưng biển rộng mênh mông, vị trí cụ thể thì không dễ tìm.

Thế là hắn đành phải mở miệng truy vấn: Vậy manh mối thứ hai đâu.

Cái thứ hai thì có chút mơ hồ.

Ta từng nghe người ta nói, ở vùng Nam Hải đã từng tồn tại một quốc gia cổ.

Mà trong truyền thuyết của quốc gia cổ đó, có nhắc đến một nơi, tên là 『Lôi Thành』.

Người dân của quốc gia cổ tin rằng, chỉ cần có thể tiến vào Lôi Thành, là có khả năng thực hiện được mọi nguyện vọng trong lòng.

Bốn a công, ông nói là Lạc Vân quốc, Nam Hải Vương 『Dệt』.

Có lẽ Trần Bì A Tứ cũng không ngờ, mẹ hắn vậy mà lại biết chuyện này, có chút tò mò ngẩng đầu nhìn về phía bà.

Sao, cô biết câu chuyện này.

Mẹ hắn vẻ mặt cười khổ nhìn Trần Bì A Tứ, lại nhìn Lý Vọng Thư, lúc này mới nói: Con không những biết, con còn tự mình đi qua Nam Hải Vương Địa Cung đó.

Lúc này, chẳng những Trần Bì A Tứ cảm thấy ngoài ý muốn, Lý Vọng Thư càng kinh ngạc nói: Không phải, mẹ.

Mẹ đang đùa gì vậy.

Không trách hắn kinh ngạc, từ khi hắn đầu thai đến giờ, chưa bao giờ xa mẹ quá lâu.

Hơn nữa mẹ hắn cho hắn cảm giác là một người rất trí thức.

Việc này với việc khảo cổ chui xuống đất căn bản là hai chuyện không hề liên quan.

Thấy con trai vẻ mặt không thể tin nổi, mẹ hắn cười khổ lắc đầu: Con nói là thật đấy, khoảng năm 74, khi đó con còn chưa gả cho bố con đâu.

Con phụng lệnh tổ chức, dẫn dắt một đội khảo cổ, đã vào Nam Hải Vương Địa Cung.

Địa cung đó hẳn là của Nam Hải Vương 『Dệt』, lăng mộ của vị hoàng đế câm này.

Nguyên tác những năm 80, cốt truyện yêu cầu thời gian được đưa lên trước.

Nói đến đây, mẹ hắn như đang hồi ức tình hình năm đó, nhưng ngay sau đó lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng nhìn Lý Vọng Thư.

Chương 8

Con nhớ rõ trên bích họa của Nam Hải Vương Địa Cung, quả thật có một câu như thế. 『Kẻ nhập Lôi Thành, có thể xoa dịu mọi tiếc nuối trong lòng』, có lẽ tìm được cái gọi là Lôi Thành đó, thật sự có thể chữa khỏi cho con.

Nhắc đến Lôi Thành, lòng Lý Vọng Thư cũng không khỏi có chút kích động.

Hắn rõ ràng hơn bất cứ ai, cái Nghe Lôi Thần Khí bên trong Lôi Thành lợi hại đến mức nào.

Thỏa mãn mọi nguyện vọng của con người có lẽ hơi khoa trương, nhưng nó lại thật sự có thể chữa bệnh cho người ta.

Ngay cả căn bệnh xơ hóa phổi, một vấn đề nan giải mang tính toàn cầu, nó cũng có thể đảo ngược được.

Chỉ riêng điểm này thôi, có thể nói đã đi trước trình độ y học hiện tại ít nhất 50 năm.

Nếu công bố ra ngoài, e là Nghe Lôi Thần Khí này cũng phải được trao một giải Nobel Y học.

Nghĩ đến đây, lòng Lý Vọng Thư không khỏi nóng rực lên.

Nhớ lại những câu chuyện về thế giới trộm mộ kiếp trước, từ đầu đến cuối phần lớn các mộ huyệt, ít nhiều đều có liên hệ với Tây Vương Mẫu.

Duy chỉ có Lôi Thành này, tương đương với một hệ thống độc lập, hoàn toàn không liên quan gì đến Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu không giải quyết được tác dụng phụ của thi ba ba đan, có lẽ ở Lôi Thành này thật sự có thể tìm được cách giải quyết.

Thế nhưng lúc này cảm xúc của mẹ hắn lại đột nhiên chùng xuống, có chút tiếc nuối nói: Đáng tiếc lần khảo cổ đó trên đường gặp tai nạn, cũng không thu được quá nhiều thứ có giá trị.

Hơn nữa cũng vì lần tai nạn đó, con đã rời khỏi đội khảo cổ, nên sau này liệu có nghiên cứu ra thêm manh mối mới nào không, con cũng không thể biết rõ.

Nhưng về vị trí của Lôi Thành, lúc đó dựa vào nội dung trên bích họa để phán đoán, từ Nam Hải Vương Địa Cung còn phải ra biển hướng về phía nam, rất có thể đã ra khỏi ranh giới lãnh thổ quốc gia, có một đám người kỳ lạ đang bảo vệ tòa thành đó.

Phân tích từ hình tượng nhân vật trong bích họa, đám người đó hẳn là giống như Nam Hải Vương 『Dệt』, đều là người câm.

Chỉ là sau này trong nước xảy ra chiến tranh với Việt Nam, nghe nói dự án này cũng theo đó bị gác lại.

Sau đó liệu dự án này có được khởi động lại hay không, con cũng không thể biết rõ.

Mẹ hắn vẻ mặt tiếc nuối, nhưng Lý Vọng Thư lại mừng rỡ khôn xiết, lập tức cười nói: Nói như vậy, vị trí của Lôi Thành, đại khái chính là ở vùng Đông Nam Á này rồi.

Chỉ cần ở đây, con không tin Lý gia chúng ta lại không tìm thấy nó.

Chỉ là Nam Hải Vương 『Dệt』 này thật sự biết cách gây chuyện, Lôi Thành ở Đông Nam Á, chết rồi còn muốn vượt biển xa xôi để chôn cất ở trong nước.

Nhìn con trai không còn ủ rũ như trước, mẹ hắn cũng mỉm cười theo, lắc đầu giải thích: Nam Hải Vương này nguyên bản ở vùng Bách Việt, tức là khu vực Phúc Kiến.

Sau này không biết vì sao đắc tội hoàng đế, nên mới bị buộc phải

vượt biển xa xôi, đến hải ngoại thành lập Nam Hải Lạc Vân quốc.

Chờ khi ông ta chết, e là muốn lá rụng về cội, nên mới xây lăng mộ lại ở trong nước.

Nghe được lời mẹ hắn nói, lòng Lý Vọng Thư đã nắm chắc.

Về việc Lôi Thành ở đâu, hắn chính là có sẵn manh mối.

Thậm chí ngay cả lối vào Lôi Thành, hắn cũng tự tin có thể nhanh chóng tìm ra.

Đám người câm bảo vệ Lôi Thành, chẳng phải là một ngôi làng người câm sao.

Đông Nam Á tuy không nhỏ, nhưng loại làng toàn người câm như thế này, với thế lực của Lý gia, tìm kiếm thật ra cũng không tốn công.

Trong lòng có hy vọng, hắn dứt khoát trực tiếp mở hộp đá mà Trần Bì A Tứ đưa, cầm lấy cục đá đen thui bên trong cười hỏi: Bốn a công, thứ này dùng thế nào ạ.

Cứ ăn trực tiếp là được, cụ thể có hiệu quả hay không, bản thân cậu hẳn là có thể cảm nhận được.

Lý Vọng Thư nghe vậy cũng không do dự, trực tiếp nuốt cục đá đen vào miệng.

Cục đá đen đó trông như đá, dùng tay cầm lên cũng cảm thấy chất rất cứng.

Nhưng ai ngờ vừa mới vào miệng, cục đá liền tan chảy trong miệng, chốc lát đã theo cổ họng chảy xuống.

Hương vị vừa đắng vừa tanh, sặc đến nỗi hắn ho khan liên tục.

Điều này khiến mẹ hắn đứng cạnh hoảng sợ, vội vàng vươn tay vỗ lưng giúp hắn.

Khó khăn lắm mới thuận hơi, Lý Vọng Thư vừa định nói chuyện, không ngờ liền cảm thấy dạ dày như bị kích nổ một quả lựu đạn.

Một luồng cảm giác đau đớn nóng bỏng như bị lửa thiêu đốt, đột nhiên bùng nổ không báo trước từ vùng dạ dày.

Tốc độ lan tràn đó giống như lũ vỡ đê, trong nháy mắt quét khắp toàn thân.

Trong phút chốc, Lý Vọng Thư cả người như bị điểm Định Thân Chú, đau đến mức lập tức không thể cử động, thân thể bản năng cuộn tròn lại.

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể dường như đều đang run rẩy và gào thét trong đau đớn.

Duy nhất không thể khống chế chính là cổ họng, nó như mất đi lý trí, vô thức liên tục phát ra những tiếng gào rống ngắn ngủi nhưng trầm thấp.

Dáng vẻ của hắn giờ phút này thật sự làm mẹ hắn sợ hãi không ít, vội vàng quay đầu đi, ánh mắt hướng về phía Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh.

Bốn a công, Vọng Thư nó rốt cuộc bị làm sao vậy.

Mẹ hắn lòng nóng như lửa đốt hỏi, trong giọng nói tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Trần Bì A Tứ lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm nhìn Lý Vọng Thư đang bắt đầu run rẩy nhẹ, khóe miệng vậy mà còn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt: Đừng lo lắng, cháu dâu, con trai cô sẽ không sao đâu.

Nghe được lời này, lòng mẹ hắn thoáng yên ổn một chút, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Trần Bì A Tứ, chờ đợi ông giải thích thêm.

Trần Bì A Tứ hắng giọng một tiếng, nói tiếp: Thật ra đây là lúc Cổ Thần huyết nhục bắt đầu phát huy tác dụng.

Trước đây cô cũng biết, cơ thể thằng bé Vọng Thư này vì độc tính của thi ba ba đan ăn mòn, đã xuất hiện dấu hiệu thi biến.

Nếu muốn trì hoãn quá trình thi biến này, giúp nó có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian, thì tự nhiên phải chịu đựng một số đau đớn mà người thường khó có thể chịu nổi.

Nhưng chỉ cần chịu đựng qua khoảng thời gian này là sẽ không sao.

Nói xong, Trần Bì A Tứ lại lần nữa dời mắt về phía Lý Vọng Thư, trong ánh mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Trần Bì A Tứ nói nhẹ nhàng, còn Lý Vọng Thư thì đang chịu đựng cực hình.

Cơn đau này không giống như bị thương, hoàn toàn là từ trong ra ngoài, từng sợi thần kinh đều đang run rẩy.

Có lẽ thấy hắn thật sự quá đau đớn, Trần Bì A Tứ lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, vươn ngón tay điểm vào cổ hắn.

Lý Vọng Thư tức khắc cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người lúc này mới hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lý Vọng Thư phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ ở nhà.

Ngồi dậy hoạt động một chút, hắn nhận ra trên người cũng không có gì khó chịu.

Hắn lại đưa cánh tay lại gần dùng sức ngửi, phát hiện mùi hương kỳ lạ trên người cũng đã phai nhạt.

Còn nhớ lần trước tỉnh lại ở bệnh viện, mùi hương đó nồng nặc

đến mức thậm chí đã có cảm giác gay mũi.

Mà hiện tại nếu không phải ghé sát vào, thật sự không nhất định có thể ngửi thấy.

Xem ra thứ Trần Bì A Tứ cho thật sự có hiệu quả.

Thấy cơ thể mình đang phát triển theo hướng tốt, Lý Vọng Thư cảm thấy tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng đi xuống lầu một, thấy Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng đang ngồi ở nhà ăn dùng bữa sáng.

Nhìn thấy hắn đi ra, hai người vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng mời hắn đến bàn ăn.

Thiếu gia, cậu không sao chứ.

Muốn ăn món gì, bún hay mì.

Tùy tiện đi.

Lý Vọng Thư ngồi xuống, lại nhìn quanh, có chút tò mò hỏi: Mẹ tôi đâu.

Còn Bốn a công và họ nữa.

Phu nhân đã ra ngoài từ tối qua rồi, nói là muốn tìm người vẽ bản đồ gì đó.

Còn Bốn a công, tối qua sau khi cậu ngủ thì ông ấy đi rồi, hình như trong nhà có việc gì cần xử lý.

Ông ấy nói chờ cậu tìm được địa điểm thì liên hệ với ông ấy là được.

Mạo Mạo Giác nói, như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng đứng dậy lấy tới một cuốn sách đóng chỉ.

Đây là Bốn a công để lại cho cậu.

Nhìn thấy sách, Lý Vọng Thư đầu tiên là sững sờ, còn tưởng là ghi chép hạ mộ do Trần Bì A Tứ viết hay gì đó.

Nhưng khi cầm lấy mở ra xem, hắn lại có chút thất vọng.

Chương 9

Cuốn sách hẳn là đã có từ lâu, nhiều chỗ thậm chí đã nứt nẻ ố vàng, thoáng nhìn liền cho người ta cảm giác quen thuộc của một cuốn sách cổ.

Chẳng qua nội dung bên trong, lại không phải ghi chép hay báo cáo gì, mà là một quyển bí kíp.

Tranh minh họa đi kèm văn tự, quả thật giảng rất kỹ càng tỉ mỉ, chỉ là Lý Vọng Thư nhìn qua liền cảm thấy thật xấu hổ.

Thời đại nào rồi mà còn thế này.

Trên sách viết, chính là tuyệt kỹ sở trường của Trần Bì A Tứ: Chín Trảo Câu.

Nói ra ta nhớ rõ Trần Bì không phải không biết chữ sao.

Vậy mà còn làm cái trò này.

Lắc đầu, Lý Vọng Thư lúc này mới chậm rãi lật xem nội dung bên trong.

Vừa xem xong, hắn mới nhận ra mình thật nông cạn.

Chín trảo này không chỉ đơn thuần dùng để chém giết.

Thứ này có thể nói là một kỹ năng hạng nhất toàn năng đích thực.

Chẳng những có thể tóm lấy vật phẩm từ xa, còn có thể dùng làm dây thừng để buộc chặt, lúc mấu chốt còn là phi khóa dùng để bảo vệ tính mạng.

Đối với hoạt động hạ mộ như thế này, thứ này quả thực chính là một con dao quân đội Thụy Sĩ đa năng.

Lúc này Mạt Tụng vừa vặn bưng lên một phần bữa sáng, Lý Vọng

Thư dứt khoát đặt bí kíp sang một bên, gọi hai người đến trước mặt.

Hai cậu giúp tôi đi kiểm tra vài chuyện.

Là Lôi Thành sao.

Gần đúng vậy.

Lôi Thành tôi từng nghe qua, có vài manh mối cần hai cậu giúp tôi đi xác thực một chút.

Nếu đã biết mình đang ở trong thế giới trộm mộ, vậy thì vị trí đại khái của Lôi Thành hắn vẫn biết.

Dù không rõ tọa độ cụ thể, nhưng manh mối về lối vào Lôi Thành, hắn lại có không ít.

Nghe được lời Lý Vọng Thư, Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng đều trở nên nghiêm túc.

Thiếu gia cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm thấy Lôi Thành đó cho cậu.

Thấy hai người như vậy, Lý Vọng Thư cũng nghiêm túc.

Trước tiên, hai cậu giúp tôi điều tra xem ở Đông Nam Á này có ngôi làng người câm nào không.

Ngôi làng đó hắn là có lịch sử rất lâu đời, và những người ở đó.

Tiếp theo là tìm xem, ở đây có loại nhà thổ lâu hình tròn giống như ở Trung Quốc không.

Vừa nói, Lý Vọng Thư vừa dùng ngón tay vẽ hình dáng đại khái của một thổ lâu trên bàn.

Chỉ là hắn vừa vẽ xong, Mạo Mạo Giác liền cười nói: Đây chẳng phải là giống Thiên Lân đó sao.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không giữ được bình tĩnh, hắn nhìn

chằm chằm Mạo Mạo Giác truy vấn: Thật sự có loại thổ lâu này sao.

Tên vẫn là Thiên Lân Lâu à.

Mạo Mạo Giác bị Lý Vọng Thư nhìn chằm chằm đến có chút sởn gai ốc, đành phải nhỏ giọng giải thích: Thiếu gia cậu quên rồi, trước đây tôi từng nói với cậu rồi.

Trên đường đến lâm trường của chúng ta, có một tòa thổ lâu, cậu còn cho mua lại, dùng làm trạm trung chuyển vật tư cho lâm trường đó thôi.

Trên đỉnh thổ lâu đó có treo tấm bảng 『Thiên Lân Lâu』.

Nếu cậu không thích, tôi sẽ lập tức cho người dỡ bỏ nó.

Còn có làng người câm, lâm trường của chúng ta có một ngôi làng như vậy.

Người bên trong đều là người câm, cũng không biết đã sống ở đó bao nhiêu đời rồi.

Không biết làng này có phải là làng người câm mà cậu muốn tìm không.

Sao tôi lại không nhớ chuyện này nhỉ.

Cậu không phải đang đùa tôi đấy chứ.

Nghe vậy Mạt Tụng cũng xen vào nói: Thiếu gia, Lý gia có mười mấy lâm trường, cậu lại bận rộn với tài chính, không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường.

Lần này Mạo Mạo Giác không lừa cậu đâu, Thiên Lân Lâu và làng người câm đó, tôi cũng từng đi qua.

Nghe nói người ở làng người câm đó, không phải sinh ra đã câm, hình như là sau khi sinh ra, lần đầu tiên nghe thấy tiếng sấm, mới biến thành người câm.

Thiếu gia cậu có ý là, làng người câm này có liên quan đến Lôi Thành đó sao.

Nghe được Mạt Tụng nói, Lý Vọng Thư có cảm giác thế giới này không chân thật.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, hắn lúc này mới sai người lấy tới bản đồ, bảo Mạo Mạo Giác đánh dấu vị trí làng người câm và Thiên Lân Lâu lên bản đồ.

Nhìn những điểm đánh dấu trên bản đồ, dù là làng người câm hay Thiên Lân Lâu, đều không nằm gần thành phố, mà lại được xây dựng đột ngột giữa rừng rậm nguyên sinh.

Phải biết, loại rừng rậm nguyên sinh này, trừ những công trường khai thác gỗ ra, cơ bản không có liên hệ gì với thế giới bên ngoài.

Mà xem vị trí của hai nơi, tuy Lý Vọng Thư không hiểu nhiều về phong thủy, nhưng cũng có thể nhận ra hai nơi này nằm cùng một hệ thống sông nước.

Phải biết hai địa điểm này, đều là lối đi dẫn đến Lôi Thành, hơn nữa hiện tại nhìn trên bản đồ thì.

Lôi Thành này, dường như nằm ngay trong phạm vi lâm trường của chúng ta rồi.

Phải biết cái gọi là lâm trường của Lý gia này, không phải là chặt bất cứ cây nào.

Để chuyên môn tìm kiếm gỗ quý như gỗ đỏ, phạm vi lâm trường thường rất lớn.

Không ngờ lại vô tình, khoanh cả vị trí khả năng của Lôi Thành vào trong đó.

Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng cũng vô cùng kích động: Thiếu gia,

chúng tôi sẽ lập tức tập hợp nhân lực, dù có phải lật tung ngọn núi lên, cũng nhất định tìm ra Lôi Thành đó cho cậu.

Nói rồi, hai người liền chuẩn bị hành động, cũng may Lý Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo họ lại.

Tôi còn chưa vội, hai cậu sốt ruột làm gì.

Hiện tại mới chỉ là nghi ngờ, cụ thể có phải không còn phải đợi xem xét tại hiện trường mới biết được.

Vậy thế này đi.

Mạo Mạo Giác cậu đi cùng tôi đến làng người câm và Thiên Lân Lâu xem tình hình cụ thể trước.

Còn Mạt Tụng, cậu đi tìm cho tôi một người.

Người đó họ Tiêu, cũng làm ăn ở khu vực Đông Nam Á này.

Đại khái là làm ăn dược liệu, hoặc là đầu cơ cổ vật gì đó, làm ăn hẳn là còn rất lớn.

Tóm lại cậu tìm cho tôi người đó, ở đây những ông chủ người Hoa họ Tiêu chắc không nhiều đâu.

Lý Vọng Thư biết Tiêu lão bản này trong tay, có một đôi đồng thau lỗ tai mà năm đó đã lén mang ra từ Nam Hải Vương Địa Cung.

Thứ đó chính là chìa khóa mở bản đồ Lôi Thành, nếu không có, việc tìm kiếm Lôi Thành này sẽ tốn không ít công sức.

Chỉ là khi hắn nói xong, lại phát hiện Mạt Tụng vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, điều này khiến hắn có chút không rõ nguyên do.

Cậu còn đứng ngẩn người ra đó làm gì.

Còn không mau đi tìm người cho tôi.

Nhớ làm việc cẩn thận một chút, đừng có đánh rắn động cỏ.

Không phải, Thiếu gia.

Cậu muốn tìm không phải là Tiêu lão bản ở Lào chứ.

Ông ta là người Hoa, lại làm ăn dược liệu, nhưng mấy năm trước nghe nói ông ta cũng học cậu ở Thái Lan đầu cơ ngoại hối, thua lỗ tan tành.

Sau này còn vay một khoản tiền bên chúng ta, rồi lại thua lỗ ở Cảng Đảo.

Lãi suất đã hai kỳ chưa trả, nghe nói tài sản bây giờ cũng đã bán gần hết rồi.

Tôi còn định nói qua một thời gian nữa sẽ dẫn người đi tìm ông ta thu nợ đây.

Lý Vọng Thư giờ phút này đã tê cứng người, cảm thấy thế giới này thật sự quá nhỏ bé.

Một ngọn núi thấp vô cùng u tĩnh ở Lào, quanh năm bị sương mù nhẹ bao phủ.

Mà bên trong sương mù, lại có một tòa trang viên vô cùng xa hoa tọa lạc.

Lúc này Lý Vọng Thư đang ngồi trên xe đi đến trang viên, nhìn cảnh vật xung quanh không khỏi cảm thán.

Chương 10

Tiêu lão bản này thật biết chọn nơi, cảnh quan này thật sự rất thích hợp để dưỡng lão.

Nghe được lời hắn nói, tài xế Mạt Tụng không khỏi cười nói: Thiếu gia, dựa theo hợp đồng vay tiền mà Tiêu lão bản đã ký với chúng ta, trang viên này hiện giờ hẳn là thuộc về cậu rồi.

Lý Vọng Thư cười cười không nói gì thêm.

Ngược lại là nhớ lại chuyện về Tiêu lão bản kiếp trước.

Tên này từng là một thành viên biên chế của đội khảo cổ.

Nhưng sau đó xảy ra chuyện, bị người ta uy hiếp cùng với Tam thúc Ngô gia, đi cứu một người.

Cũng chính ở nơi đó, hắn cùng Tam thúc Ngô gia đã phát hiện một khối tài phú khổng lồ.

Hắn thật ra không muốn độc chiếm, nhưng Tam thúc Ngô gia lại lợi dụng hắn để thông suốt đường đi, cứu người đi, duy chỉ có bỏ lại hắn.

Quan trọng là đi thì đi đi, đạo bất đồng thì khó mà hợp tác, điều này cũng chẳng có gì.

Nhưng không ngờ Tam thúc Ngô gia trước khi rời đi còn điểm hắn, liên quan cả lối đi đó cũng bị chặn lại.

Phải biết lúc đó bọn họ bị người ta uy hiếp, lợi dụng con tin là bạn gái của Tam thúc Ngô gia, toàn bộ sự việc hắn thật ra hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc.

Nhưng kết quả hắn ngược lại trở thành kẻ cuối cùng gánh tội.

Nếu không phải hắn đủ may mắn, sau khi bị nhốt lại gặp được kỳ ngộ, e là đã sớm bị nhốt chết ở đó.

Nhưng cũng có thể là vận may của hắn đã dùng hết vào lúc đó.

Theo kết quả điều tra của Mạt Tụng, mấy năm nay Tiêu lão bản ở bên ngoài, có thể nói là làm ăn gì cũng thua lỗ.

Trong vỏn vẹn mười mấy năm, hắn đã thua lỗ gần hết số tài phú mang ra từ nơi đó.

Sau này lại học người ta đầu cơ đồng baht Thái, kết quả gặp phải cơn bão tài chính, một đợt liền thua lỗ suýt chút nữa tán gia bại sản.

Sau đó hắn không chịu thua, lúc này mới tìm công ty tài chính thuộc Lý gia vay tiền, rồi hăm hở lao về phía Cảng Đảo.

Lần này hắn đã khôn hơn, đi theo sau đám tài phiệt quốc tế, chuẩn bị bán khống chỉ số chứng khoán Hồng Kông.

Nhưng thực tế lại trêu đùa hắn.

Đám cá sấu lớn đã liên tiếp gặt hái hơn nửa châu Á, vậy mà lại lật xe ở Cảng Đảo.

Thảm hại hơn là hắn vào thị trường tương đối muộn, vốn dĩ chỉ muốn húp chút canh, kết quả phát hiện tình hình không đúng, đám cá sấu kia đã cắt thịt chạy trước một bước.

Sau đó bi kịch của Tiêu lão bản liền thực sự thành bi kịch.

Hắn, với đòn bẩy quá lớn, đã thua lỗ hết sạch số tiền vay từ Lý gia, không còn một xu.

Lúc này, ngoài một số bất động sản đứng tên, hắn chỉ còn lại một đống nợ nần.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng có chút lý giải, vì sao kiếp trước Tiêu lão bản này lại chấp nhất đến vậy trong việc tìm kiếm kho báu Lôi

Thành.

Dựa theo cách chơi này của hắn, hắn đã sớm bên bờ phá sản rồi.

Không vớt vát một phen thì rất khó để duy trì cuộc sống xa hoa của mình.

Nhưng đời này, Tiêu lão bản có lẽ còn thảm hơn kiếp trước một chút.

Kiếp trước có lẽ chỉ là thua lỗ tài sản, đời này hắn còn nợ tiền của mình nữa.

Rất nhanh, đoàn xe của Lý Vọng Thư đã đến bên ngoài trang viên của Tiêu lão bản.

Không cần hắn dặn dò, Mạo Mạo Giác liền sắp xếp đội vệ sĩ vác súng, lên đạn, vây kín toàn bộ trang viên.

Rất có dáng vẻ hôm nay nếu không lấy được tiền, liền sẽ tắm máu toàn bộ trang viên.

Mà Tiêu lão bản nhận được tin tức, cũng vội vã dẫn người ra đón.

Nhìn ra được, hiện tại cuộc sống của Tiêu lão bản quả thật có chút thảm hại.

Trang viên lớn như thế, thông thường việc bảo trì cần không ít nhân công.

Nhưng hiện tại bên cạnh Tiêu lão bản, tổng cộng cũng chỉ có ba người, trong đó một người thậm chí còn đang mặc tạp dề bếp.

Hai người còn lại thì rõ ràng là dì dọn dẹp vệ sinh và người làm vườn tạp vụ.

Mà khi ông ta nhìn thấy Mạt Tụng, liền lập tức nở nụ cười, vội vàng tiến lên bắt chuyện.

Đây là làm gì vậy.

Không phải nói tốt, cho tôi thêm vài ngày nữa sao.

Cậu yên tâm, tôi đã tìm được cách kiếm tiền rồi, đến lúc đó nhất định sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho các cậu.

Nhưng Mạt Tụng nghe vậy lại cười: Tiêu lão bản, lần trước ông nói gặp chút vấn đề nhỏ về tài chính, yêu cầu gia hạn một tháng.

Nhưng hiện tại đã ba tháng trôi qua, bên chúng tôi vẫn chưa nhận được một xu nào.

Hôm nay còn làm phiền thiếu gia nhà tôi đích thân đến đây một chuyến, nếu không trả tiền e là hơi khó nói.

Lúc này Tiêu lão bản mới biết được, thanh niên đi đầu kia vậy mà chính là Thiếu gia Lý gia, vội vàng tiến lên hỏi han ân cần.

Nhưng Lý Vọng Thư lại không để ý đến ông ta, mà trực tiếp dẫn người vào trang viên.

Thấy vậy Tiêu lão bản cũng chỉ có thể nhắm mắt theo sau, mãi đến khi vào phòng khách trang viên ngồi xuống, Lý Vọng Thư lúc này mới nhìn về phía Tiêu lão bản với vẻ mặt nịnh nọt nói: Tiêu lão bản, hôm nay tôi đã đích thân đến đây một chuyến, nếu không lấy được gì về thì không ổn phải không.

Nghe được lời này, Tiêu lão bản liên tục gật đầu nói: Phiền Lý thiếu đích thân đến đây, là lỗi của tôi.

Nhưng Lý thiếu cậu yên tâm, về tài chính tôi đã có manh mối rồi.

Cứ cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định có thể trả hết tiền.

Lý Vọng Thư nhìn ông ta lắc đầu: Tiêu lão bản, không một người thiếu tiền nào lại không nói mình sắp có tiền trả, lời ông nói thật không có sức thuyết phục chút nào.

Có lẽ hiểu được lời nói suông của mình quả thật rất khó thuyết phục người khác, thế là Tiêu lão bản cắn răng nói: Lý thiếu cậu yên tâm, tôi không phải loại người chỉ biết nói phét đâu.

Không sợ nói thật với cậu, mấy năm nay tôi thật ra vẫn luôn tìm kiếm một di tích cổ thất lạc, hiện tại đã có manh mối rõ ràng rồi.

Chỉ cần tìm được nơi đó, không nói đến tài phú bên trong, chỉ cần lấy một ít cổ vật từ đó ra, thì cũng đã là vô giá rồi.

Nên cậu chỉ cần cho tôi thêm chút thời gian, tiền tôi nhất định có thể trả hết.

Mục đích Lý Vọng Thư đến đây hôm nay, thật sự không phải để thúc nợ.

Thế là hắn nhìn Tiêu lão bản, rất nghiêm túc nói: Ông đang tìm Lôi Thành.

Điều này khiến Tiêu lão bản bị chấn động, ông ta ngơ ngác nhìn Lý Vọng Thư, nửa ngày không hồi phục tinh thần.

Mà Lý Vọng Thư lúc này lại tiếp tục nói: Vị trí đại khái của Lôi Thành, tôi đã tìm thấy rồi.

Thậm chí cả con đường đi đến Lôi Thành, tôi cũng đã có manh mối.

Nếu di tích cổ mà ông nói, thật sự là Lôi Thành.

Trước không nói nơi đó có tài phú như ông nói hay không, dù là thật sự có, ông đại khái cũng sẽ không lấy được tài phú bên trong.

Nghe được lời này Tiêu lão bản hoàn toàn luống cuống, Lôi Thành có thể nói đã là chấp niệm mà ông ta truy tìm cả đời, cũng là con đường lui cuối cùng mà ông ta dành cho mình.

Thấy Lý Vọng Thư không giống như đang nói đùa, cảm xúc tuyệt

vọng không khỏi bắt đầu lan tràn trong lòng ông ta.

Không thể nào, không thể nào, sao cậu có thể biết Lôi Thành.

Càng không thể tìm thấy Lôi Thành ở đâu được.

Cậu lừa tôi, cậu nhất định đang lừa tôi.

Điền Hữu Kim, ông bây giờ đều sắp phá sản rồi, tôi cần thiết phải lừa ông sao.

Nghe được Lý Vọng Thư gọi thẳng tên Điền Hữu Kim, Tiêu lão bản càng lộ vẻ mặt như thấy quỷ.

Mà Lý Vọng Thư vẫn bình tĩnh nói: Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, mẹ tôi tên Tề Tấn, tôi tự nhiên cũng biết tên thật của ông.

Được rồi, tôi cũng lười nói nhiều, những văn kiện này ông cứ ký đi.

Mặc dù trang viên này cộng thêm một số tài sản linh tinh của ông, so với số tiền ông nợ tôi thì còn kém xa, nhưng cũng coi như có còn hơn không.

Ký hợp đồng chuyển nhượng này, số tiền còn lại thì có thể cho ông thêm chút thời gian, từ từ mà xoay sở.

Nói xong, Mạt Tụng liền đặt vài bản hợp đồng chuyển nhượng trước mặt Tiêu lão bản.

Chương 11

Không, cậu không thể như vậy.

Cậu lấy hết những thứ này đi, tôi coi như xong rồi.

Cầu xin cậu, cho tôi thêm một thời gian nữa.

Nói rồi, Tiêu lão bản như nhớ ra điều gì, vội vàng vẻ mặt mong chờ nói: Vậy thế này, nếu cậu đã tìm được Lôi Thành, thì cậu hãy dẫn tôi cùng đi.

Cậu không biết đâu, từ khi cậu tìm thấy lối vào, đến Lôi Thành, ở giữa còn có rất nhiều khúc khuỷu và ngã rẽ.

Cậu dẫn tôi đi, tôi hữu dụng đấy.

Tôi có thể giúp cậu tìm thấy con đường chính xác đến Lôi Thành, tôi có bản đồ, tôi còn có thể từ tiếng sấm phát hiện những nguy hiểm tiềm ẩn.

Chỉ cần đến được Lôi Thành, so với tài phú bên trong đó mà nói, số tiền tôi nợ cậu căn bản chẳng là gì.

Đến lúc đó cậu cứ lấy phần lớn, tôi đi theo húp chút canh là được.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư hiểu rằng mục đích chuyến đi này của mình đã đạt được một nửa.

Nhưng hắn vẫn giả vờ vẻ mặt hoài nghi: Những lời này của ông, bản thân ông có tin không.

Có lẽ là để giành được sự tin tưởng, Tiêu lão bản dứt khoát đứng dậy từ két sắt, vô cùng trịnh trọng lấy ra một cái hộp.

Đây là thứ tôi mang ra từ Tây Sa, đôi đồng thau nhĩ này, có thể giúp cậu tìm được con đường chính xác.

Cầu xin cậu, hãy dẫn tôi đi.

Dù chỉ là dẫn tôi đến Lôi Thành để nhìn thấy, tôi cũng coi như chết không hối tiếc.

Được, vậy ký tên đi.

Sau đó mang theo đôi đồng thau nhĩ này theo tôi đi.

Đến lúc đó nếu thật sự có đồ vật đáng giá, chia cho ông một phần cũng không phải không được.

Dù sao đây không phải phim truyền hình mà là hiện thực, ai biết trên đường đến Lôi Thành này sẽ có bao nhiêu nguy cơ tiềm ẩn.

Mà Tiêu lão bản này đã nghiên cứu Lôi Thành cả đời, dẫn ông ta cùng đi, đây mới là mục đích Lý Vọng Thư đến đây hôm nay.

Còn về tài phú, thứ đó đối với hắn hiện tại mà nói, thật sự chỉ là một chuỗi những con số mà thôi.

Từ năm 1998, hắn lợi dụng sự tiên tri tiên giác của kiếp trước, một mạch đi theo những tài phiệt quốc tế đó gặt hái hơn nửa châu Á.

Cuối cùng càng là ở Cảng Đảo đánh một cú phản công, ăn cả hai đầu.

Điều này khiến hắn trong vỏn vẹn vài năm, đã tích lũy được số tài phú mà mấy đời cũng không tiêu hết.

Nên đối với hắn mà nói, đến Lôi Thành chữa bệnh, có sức hấp dẫn hơn bất kỳ cổ vật hay kho báu nào.

Sâu bên trong Lâm trường Tam Biên Sườn Núi, Lý Vọng Thư đang cầm chín trảo câu, mắt dán chặt vào một cái bàn cách đó khoảng hai mươi mét.

Trên bàn bày chỉnh tề một hàng trứng gà sống.

Hắn khẽ lắc tay phải, chín trảo câu quấn trên tay liền bay về phía cái bàn.

Khi chín trảo câu sắp chạm tới trứng gà thì bất ngờ thu về, một quả trứng gà đã được hắn bắt lại từ khoảng cách hai mươi mét.

Cứ thế lặp đi lặp lại mười lần, mỗi lần đều bắt trúng trứng gà một cách chính xác.

Điều này khiến những người đứng xem không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Mạo Mạo Giác càng kích động giơ súng bắn một tràng lên không trung.

Ngay cả Tiêu lão bản cũng không kìm được đi tới bên Lý Vọng Thư mà khen ngợi: Lý thiếu quả là nhân tài hiếm có.

Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà một tay tuyệt kỹ đã luyện đến xuất thần nhập hóa như thế, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Tiêu lão bản nói thế làm tôi xấu hổ quá, ông không thấy quả trứng cuối cùng đã bị tóm nát sao.

Tuy nói vậy, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng ít nhiều vẫn có chút kiêu ngạo.

Nhờ việc luyện tập đủ loại kỹ thuật chiến đấu từ nhỏ, hơn hai mươi năm rèn luyện đã đặt nền móng vững chắc cho hắn.

Ít nhất về mặt thể lực và khả năng phối hợp, có thể nói là vượt xa người thường, đương nhiên, trừ Tiểu Viện ra.

Thế nên khi Trần Bì A Tứ đưa chín trảo câu cho hắn, ban đầu có chút lúng túng, nhưng sau khi thành thạo, chỉ trong vài ngày đã miễn cưỡng coi là thuận buồm xuôi gió, muốn đâu trúng đó.

Lúc này Tiêu lão bản vốn không vui vẻ gì cũng chẳng xấu hổ,

ngược lại có chút đau khổ nói: Tôi nói Lý thiếu, thôn người câm ở không xa, nếu cậu đã xác định lối vào Lôi Thành ở đó, sao chúng ta không đi thẳng tới.

Chúng ta đã ở lâm trường gần một tuần rồi, rốt cuộc khi nào mới đi khám phá Lôi Thành đây.

Nghe Tiêu lão bản nói, Lý Vọng Thư thu chín trảo câu lại, khinh thường nói: Ông nghĩ chúng ta đi nghỉ mát sao.

Theo lý mà nói, ông cũng từng là thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp, chắc hẳn rất rõ ràng quá trình thăm dò di tích nguy hiểm đến mức nào.

Không chuẩn bị vạn toàn mà tùy tiện bắt đầu, đó chính là đùa giỡn với sinh mạng của chính mình.

Nghe lời này, Tiêu lão bản lúc này mới có chút xấu hổ.

Tôi đây không phải quá kích động sao.

Cái thời của chúng tôi, đâu có nhiều kỹ thuật như thế, toàn là cứ thế mà làm thôi.

Vừa thăm dò vừa xử lý, gặp vấn đề thì tìm cách giải quyết là được.

Mà nói Lý thiếu, rốt cuộc cậu muốn chuẩn bị những gì.

Tiêu lão bản vừa dứt lời, liền nghe thấy một trận ồn ào từ cổng lâm trường vọng đến.

Quay đầu nhìn lại, một đoàn xe tải lớn đang chầm chậm tiến vào lâm trường.

Những thứ tôi muốn chuẩn bị đã đến rồi.

Lý Vọng Thư nói xong, liền đi về phía đoàn xe.

Tiêu lão bản vội vàng đi theo, phát hiện chiếc xe tải đầu tiên chở đầy các loại thiết bị chưa từng thấy, cùng với đủ thứ đồ lặn.

Còn mấy chiếc xe phía sau thì chất đầy gạo.

Lý thiếu, cậu định đóng quân ở đây lâu dài sao.

Một xe này ít nhất cũng phải mười tấn gạo chứ.

Kể cả chúng ta nhiều người thế này, chắc cũng đủ ăn trong một thời gian đó.

Lý Vọng Thư không để ý đến Tiêu lão bản, mà đi tới chiếc xe việt dã duy nhất trong đoàn xe.

Vừa lúc này Mạt Tụng cũng từ trên xe bước xuống, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, vừa nhìn thấy Lý Vọng Thư liền phàn nàn: Thiếu gia, Bốn a công có việc không đến được, phái một thủ hạ tới.

Nhưng thằng nhóc này, suốt đường đi không nói một câu nào, cứ như người câm vậy.

Thiếu gia không phải nói đường đến Lôi Thành có rất nhiều cơ quan sao.

Tôi mà nói, e là chúng ta cứ đợi Bốn a công rảnh rỗi rồi đi, sẽ đáng tin hơn.

Mạt Tụng vừa dứt lời, từ trên xe liền bước xuống một thanh niên mặc đồ đen.

Khuôn mặt như than, quay đầu lướt qua lâm trường một cái, cuối cùng ánh mắt mới dừng lại trên người Lý Vọng Thư.

Tôi tên Trương Khởi Linh, Tứ gia sai tôi tới giúp cậu, khi nào chúng ta khởi hành.

Tuy rằng vừa nhìn thấy thanh niên này, Lý Vọng Thư trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi đối phương tự mình nói ra tên, vẫn khiến

hắn không khởi kích động.

Dù sao ở thế giới này, cái tên Trương Khởi Linh nghe lên liền đầy cảm giác an toàn.

Hắn chính là cân nhắc bản thân không hề có kinh nghiệm thăm dò các loại di tích cổ, nên mới nghĩ mời Trần Bì A Tứ đến giúp.

Không ngờ Trần Bì A Tứ tuy bận việc không đến được, nhưng lại mang đến cho hắn một bất ngờ lớn.

Phải biết Trương Khởi Linh này không chỉ bản thân giỏi giang, thuộc cấp bậc trần nhà, mà điểm mấu chốt là hắn rất tinh thông đủ loại cơ quan.

Thậm chí cho dù mất trí nhớ, cơ thể vẫn có ký ức cơ bắp.

Dường như không có cơ quan nào mà hắn không thể phá giải.

Ngay cả khi mất trí nhớ, xét về khả năng cá nhân, hắn thậm chí còn vượt qua cả Trần Bì A Tứ gần trăm tuổi lúc này.

Tôi trời đất quỷ thần ơi, cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng nói chuyện rồi, tôi còn tưởng cậu nghe nói phải đi thôn người câm nên đã bắt đầu thích nghi từ trước rồi chứ.

Mạt Tụng cũng bị Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng làm cho ngây người.

Có thể thấy suốt dọc đường đi hắn chắc hẳn bị sự trầm mặc của Trương Khởi Linh hành hạ không ít, dường như còn muốn tiếp tục bày tỏ sự bất mãn của mình.

Chương 12

Nhưng Lý Vọng Thư không cho hắn cơ hội, một tay kéo hắn ra, sau đó vươn tay về phía Trương Khởi Linh.

Lý Vọng Thư.

Lối vào Lôi Thành là một mạch nước ngầm, nơi đó từ trước đến nay được dân làng người câm xem là thánh địa để cúng bái.

Lát nữa sẽ mang lương thực qua cho họ, tiện thể nói chuyện với họ.

Sáng mai, chính thức bắt đầu cuộc thăm dò lần này.

Thế nhưng đối mặt với bàn tay Lý Vọng Thư chìa ra, Trương Khởi Linh lại không thèm nhìn, chỉ khẽ gật đầu, rồi một mình đi thẳng vào trong lâm trường.

Thấy vậy, Mạt Tụng vừa định nổi giận, không ngờ lại bị Lý Vọng Thư túm lại.

Không phải, Thiếu gia.

Thằng nhóc này kiêu ngạo thế.

Đối mặt với Mạt Tụng có chút kích động, Lý Vọng Thư bất đắc dĩ cười cười.

Được rồi được rồi, biệt danh của người này là Trương câm, có thể tự giới thiệu một câu đã là rất tốt rồi, cậu còn muốn thế nào nữa.

Mà những đồ vật tôi dặn chuẩn bị đã xong hết chưa.

Nghe Lý Vọng Thư nhắc đến chính sự, Mạt Tụng cũng nghiêm túc lại.

Thiếu gia cứ yên tâm, tất cả trang bị đều đã chuẩn bị xong.

Thiết bị dò sóng âm phản xạ, đủ loại vũ khí, mặt nạ phòng độc, tất cả đều là loại quân dụng.

Chỉ có cái súng phun lửa là không có, theo ý Thiếu gia, tôi đã bảo người cải tạo một bình oxy lỏng.

Vừa có thể dùng làm bình oxy, vừa có thể trực tiếp phun lửa trên diện rộng.

Nghe đến đó, Lý Vọng Thư hài lòng vỗ vỗ vai Mạt Tụng.

Làm không tồi, đi thôi, mang lương thực cùng tôi đến nói chuyện với dân thôn người câm.

Tuy thân ở Tam Biên Sườn Núi, một nơi hỗn loạn, một ngôi làng nhỏ đối với Lý Vọng Thư mà nói, chỉ cần phất tay là có thể hủy diệt.

Nhưng xét đến việc họ đã sinh sống ở đây bao đời, nói cho cùng vẫn là mình quấy rầy người khác.

Vì vậy hắn tính toán tiên lễ hậu binh, tặng mấy xe lương thực cho cái thôn nhỏ nghèo đến đáng giận này trước.

Nếu có thể nói chuyện được thì tốt nhất, nếu không biết điều, thì đừng trách hắn.

Tuy nói Lôi Thành còn một lối vào ở Thiên Lân Lâu, nhưng lối vào đó thật sự quá nguy hiểm.

Nếu hắn nhớ không lầm, sâu bên trong lối vào đó thông với một suối gầm.

Một khi âm thanh hoặc chấn động quá lớn, suối gầm lập tức sẽ bùng nổ, trong thời gian ngắn có thể bao phủ toàn bộ đường hầm.

Loại suối gầm không xác định này, trong mắt Lý Vọng Thư thật sự quá mức nguy hiểm.

Vạn nhất suối gầm thật sự bùng phát, không nói đến việc ở bên

trong căn bản không kịp rút lui.

Ngay cả khi đã mặc sẵn đồ lặn, khi suối nước bùng nổ, dòng chảy hỗn loạn trong nước cũng đủ khiến người ta chết đuối.

Vì vậy cuối cùng hắn vẫn chọn con đường từ thôn người câm này mà đi.

Nếu nhớ không nhầm, con đường này trước đây đã có người đi qua, và còn thành công đến được Lôi Thành.

Hiện tại mình tuy binh hùng tướng mạnh, nhưng vẫn không nên dễ dàng khiêu chiến tự nhiên thì hơn.

Giao tiếp với dân làng người câm thuận lợi hơn Lý Vọng Thư dự đoán rất nhiều.

Điều này khiến Tiêu lão bản đi theo bên cạnh cảm thấy có chút bất ngờ.

Nhìn những chiến sĩ thân thể cường tráng của Lý Vọng Thư, mỗi người một tay nắm chặt khẩu súng trường tỏa ra ánh sáng kim loại lạnh lẽo.

Tay kia thì vững vàng nâng từng bao lương thực nặng trĩu đi vào thôn.

Ngôi làng vốn yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ sự tĩnh lặng.

Tuy nhiên, khác hẳn với không khí căng thẳng trong tưởng tượng, tất cả dân làng đều thể hiện một sự thông tình đạt lý chưa từng có.

Họ không hề tỏ ra hoảng sợ hay thù địch vì sự xâm nhập đột ngột của người lạ, ngược lại, ánh mắt trong trẻo chào đón những vị khách không mời này.

Ánh mắt đó dường như đang kể về khát vọng giao lưu hòa bình và sự mong chờ cuộc sống của họ.

Khi nghe Lý Vọng Thư nói rằng hắn chuẩn bị thăm thánh địa mà họ đã bảo vệ bao đời, tức là mạch nước ngầm đó.

Những dân làng đó không những không phản đối, mà mấy vị trưởng lão trong số họ còn khoa tay múa chân biểu thị rằng có thể tự mình dẫn họ đi xuống.

Không chỉ vậy, họ còn rất chu đáo dọn ra mấy gian nhà tre, tiện cho đoàn người của Lý Vọng Thư nghỉ ngơi và cất vật tư.

Tôi còn tưởng loại thôn làng miền núi cách biệt với thế giới bên ngoài này, mọi người sẽ rất mâu thuẫn với người ngoài, không ngờ lại dễ nói chuyện đến thế.

Vì trời đã tối, Lý Vọng Thư quyết định nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, sáng sớm hôm sau lại đi thăm dò.

Tiêu lão bản nhìn biểu hiện của dân làng người câm, không khỏi cảm thán.

Trước điều này, Lý Vọng Thư cười lắc đầu: Họ chỉ là thiếu tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không có nghĩa là họ thật sự cách biệt với thế nhân.

Hơn nữa họ chỉ là người câm, chứ đâu phải mù.

Lâm trường của tôi ở ngay cạnh không xa, lâm trường đó có thể đứng vững bao nhiêu năm như thế, đều là dựa vào súng trong tay mà giành được.

Trừ khi họ điên, mới nghĩ đến việc đối kháng với tôi.

Huống hồ tôi còn mang lương thực đến cho họ, cái gì mà quy tắc tổ tông, có quan trọng hơn việc tiếp tục tồn tại sao.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, Tiêu lão bản gật đầu đầy cảm thán.

Và lúc này, Tiểu ca vốn luôn im lặng lại phá lệ mở miệng.

Cậu muốn đi nơi nào, tôi cần thêm nhiều tư liệu mới có thể giúp cậu tốt hơn.

Thấy Tiểu ca chủ động như vậy, Lý Vọng Thư mừng rỡ khôn xiết, lập tức vỗ vỗ Tiêu lão bản, cả hai cùng nhau bắt đầu kể về chuyện Nam Hải Lạc Vân Quốc.

Về phần thông tin này, Tiêu lão bản phần lớn là có được từ những gì đã trải qua năm đó, còn một phần khác thì tự xưng là từ tiếng sấm mà có được manh mối.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi tò mò.

Tiêu lão bản, ông luôn nhắc đến việc nghe sấm, tiếng sấm thật sự có thể nghe ra nhiều thông tin như vậy sao.

Điểm này, dù hắn có ký ức kiếp trước, vẫn cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Nghe có vẻ như tiếng sấm không gì không làm được, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nghe câu hỏi của hắn, Tiêu lão bản đầu tiên là trầm mặc một chút, ngay sau đó như đã hạ quyết tâm nào đó, chậm rãi đứng dậy nói: Trong tiếng sấm quả thật có thể nghe được rất nhiều thông tin.

Nhưng người bình thường muốn tiếp nhận những thông tin này lại vô cùng khó khăn.

Người dân thôn người câm này tôi đã xác nhận, họ đều đã trải qua một loại cải tạo cổ xưa, cấy mảnh kim loại màu vàng vào trong não, để họ có thể tiếp nhận tiếng sấm tốt hơn.

Tuy nhiên, phương pháp phẫu thuật họ dùng đã được cải tiến, có thể là để họ bảo mật tốt hơn.

Sau khi tiếp nhận phẫu thuật, quả thật có thể tiếp nhận thông tin

từ tiếng sấm dễ dàng hơn người bình thường, nhưng dẫn đến việc họ trở thành người câm.

Còn tôi tiếp nhận, mới là cuộc phẫu thuật chân chính, tôi có thể nghe được nhiều thông tin ẩn giấu trong tiếng sấm hơn họ.

Nói rồi, Tiêu lão bản liền tháo chiếc mũ vẫn luôn đội trên đầu xuống.

Lý Vọng Thư lúc này mới phát hiện, hóa ra Tiêu lão bản vẫn luôn đội tóc giả.

Hiện tại mũ và tóc giả được tháo xuống, liền thấy cái sọ não vốn nên nhẵn nhụi, lại lồi lõm không đều.

Nhìn thoáng qua, giống hệt một quả bóng golf, trên đầu đầy những lỗ tròn.

Đây là tôi căn cứ vào phương pháp nghe sấm ghi chép trong Kim Tràng Giáo Chí mà tìm được năm đó, tự mình tiến hành cải tạo.

Cuốn Kim Tràng Giáo Chí này chính là tổng kết kinh nghiệm nghe sấm mấy trăm năm qua của Kim Tràng Giáo.

Chương 13

Vì vậy hôm nay vừa đến đây tôi liền biết, Lý thiếu cậu quả nhiên không tìm nhầm chỗ.

Tin tưởng tôi, dẫn tôi cùng đi Lôi Thành, là quyết định đúng đắn nhất của cậu.

Chỉ cần trời có sấm sét, tác dụng của tôi tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Nhìn Tiêu lão bản vẻ mặt kiêu ngạo, đặc biệt là cái đầu giống quả bóng golf của ông ta, không biết sao, Lý Vọng Thư luôn có một cảm giác da đầu tê dại.

Ngay cả Trương Khởi Linh luôn mặt không cảm xúc, cũng không khỏi có chút động dung.

Trong lòng Lý Vọng Thư sáng như gương, đối với cái gọi là phương pháp nghe sấm kia, hắn chính là rõ ràng hơn ai hết.

Nghe nói loại phương pháp này yêu cầu phải khoét một lỗ trên hộp sọ của người.

Những người sùng bái phương pháp này cảm thấy, làm như vậy có thể nhạy bén và rõ ràng hơn trong việc tiếp nhận các loại thông tin thần bí tiềm ẩn trong tiếng sấm.

Thậm chí còn đặt cho nó một cái tên huyền diệu khó giải thích Thiên Nhân Cảm Ứng.

Tuy nhiên, rốt cuộc việc làm như vậy đằng sau có cơ sở khoa học và nguyên lý như thế nào, Lý Vọng Thư có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả.

Còn về việc phương pháp này có hiệu quả hay không, có thật sự

giúp người ta nghe được âm thanh đặc biệt nào đó hay thu hoạch được bí mật không ai biết hay không, hắn cũng không có manh mối.

Giờ phút này, khi ánh mắt hắn dừng lại trên cái đầu đầy lỗ thủng của Tiêu lão bản, trong lòng đã có kết luận.

Tiêu lão bản này tuyệt đối là điên rồi.

Nếu không phải tinh thần bất thường, làm sao có người lại tàn nhẫn ra tay với chính mình đến thế.

Khoét nhiều lỗ nhỏ dày đặc như vậy trên cái sọ đáng lẽ phải kín mít.

Phải biết, mỗi một lỗ khoan đó, chẳng khác nào trải qua một ca đại phẫu thuật mở sọ đầy kinh tâm động phách.

Đến là người điên cuồng đến mức nào, không muốn sống đến mức nào, mới có thể làm ra chuyện như vậy chứ.

Nhìn Tiêu lão bản có xu thế lâm vào điên cuồng, Lý Vọng Thư vội vàng nhặt chiếc mũ dưới đất nhét vào tay đối phương.

Được rồi được rồi, tôi tin tưởng ông khẳng định có ích, bây giờ mau đi nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta chính thức xuất phát.

Đuổi Tiêu lão bản đi, hắn lúc này mới tiến đến trước mặt Trương Khởi Linh, cười nịnh nọt nói: Tiểu ca, từ ngày mai trở đi, mọi chuyện đều trông cậy vào cậu.

Về việc thăm dò di tích cổ này, trước đây tôi hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào.

Nếu có bất kỳ yêu cầu gì, cậu cứ việc nói ra, chúng tôi không ngại phiền phức, mọi việc đều đặt an toàn lên hàng đầu.

Trương Khởi Linh lần này lại không trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư một cái rồi lạnh lùng nói: Trước đây tôi đã xem qua các

trang bị của cậu, chuẩn bị đã rất đầy đủ.

Ngoài ra nghe các cậu vừa nói, lần này chúng ta đi đến nơi đó, hẳn là một loại nơi hiến tế.

Loại địa điểm này so với cổ mộ mà nói, cơ quan phòng ngự sẽ không quá nhiều.

Hơn nữa xét theo lịch sử của thôn người câm này, nếu họ được phái đến đây để canh giữ lối vào mạch nước ngầm, thì điều đó chứng tỏ dọc đường đi nguy hiểm sẽ không quá nhiều, nếu không căn bản không cần thiết phái người tới đây canh gác, nên cậu cũng không cần quá mức lo lắng.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo kế hoạch đã định trước, Lý Vọng Thư sớm đã dẫn theo mọi người, hướng về thánh địa thần bí của thôn người câm lối vào mạch nước ngầm mà xuất phát.

Lần hành động này, mục đích chính là tìm kiếm con đường nhỏ.

Do đó Lý Vọng Thư cũng không mang theo quá nhiều nhân lực.

Trừ bản thân hắn, Trương Khởi Linh với thân thủ bất phàm cùng với Tiêu lão bản một lòng hướng về Lôi Thành, toàn bộ đội ngũ tổng cộng không quá hai mươi người thôi.

Mọi người theo sát trưởng tế của thôn người câm, đi theo một động đá vôi phía sau nhà tre mà nối đuôi nhau đi vào.

Lối đi hẹp hòi uốn lượn, kéo dài mãi xuống phía dưới.

Ở trong đó, dường như thông đến một thế giới bí ẩn sâu trong lòng đất.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí tiến về thánh địa mà thôn người câm thường xuyên tổ chức lễ tế.

Có thể nhìn rõ đây là một động đá vôi hình thành hoàn toàn tự

nhiên.

Trên vách động đá lởm chởm kỳ dị, không ít chỗ măng đá đã mọc cao mấy mét, khiến người ta mãn nhãn.

Mặc dù vậy, vì hoạt động hiến tế thường xuyên được tổ chức ở đây, mọi người thường xuyên lui tới, con đường khá bằng phẳng, đi lại không tính là đặc biệt khó khăn.

Ông trưởng tế đi trước nhất đoàn người, giờ phút này vừa chậm rãi bước đi, vừa vẻ mặt cảm khái khoa tay múa chân, giới thiệu với mọi người phía sau: Trong tình huống bình thường, chúng ta chỉ khi tổ chức nghi thức cầu phúc cho trẻ sơ sinh mới có cơ hội đến nơi này.

Không ngờ hôm nay, lại đón tiếp chư vị khách quý.

Nói thật, các vị coi như là nhóm người ngoài thứ hai bước vào thánh địa này trong mấy chục năm qua.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ.

Cái gọi là cầu phúc, nói trắng ra là lợi dụng lúc thóp của trẻ sơ sinh chưa liền, cấy mảnh kim loại màu vàng vào.

Chẳng trách thôn này ít người đến vậy, loại phẫu thuật này ngay cả bệnh viện lớn cũng không dám dễ dàng thử nghiệm.

Vậy mà họ lại trực tiếp làm phẫu thuật ngay trong động đá vôi này sao.

Nghi thức cầu phúc này truyền từ đời này sang đời khác, không biết trong động này đã có bao nhiêu trẻ sơ sinh chết.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không hiểu sao cảm thấy sống lưng tê dại.

Còn Tiêu lão bản nghe được phiên dịch nói mình là nhóm người thứ hai, tưởng tượng đến việc đã có người nhanh chân đến trước,

không khỏi có chút bối rối, vội vàng mở miệng truy vấn: Chúng ta là nhóm thứ hai.

Vậy nhóm đầu tiên đâu.

Vị Đại tư tế nghe vậy lại lắc đầu thở dài, tiếp tục dùng ngôn ngữ câm điếc khoa tay múa chân nói: Không có, nhóm người ngoài trước đó đi xuống, sau khi vào sâu bên trong thì không còn trở ra nữa.

Con trai tôi chính là bị họ bắt đi dẫn đường, cuối cùng cũng không thể ra ngoài.

Tuy không biết các vị muốn đi đâu, nhưng tôi cầu xin các vị, nếu trên đường gặp con trai tôi thì Thôi bỏ đi.

Lý Vọng Thư không nói gì, trong lòng hắn rõ ràng nhóm người đầu tiên này, hắn chính là người bạn chí cốt của Tiêu lão bản trước kia, chú ba nhà họ Ngô, Tỉnh Ngô Tam.

Tuy nhiên, tên này hắn cũng bị ép buộc.

Trước đây hắn đã bỏ rơi Tiêu lão bản, một mình cứu người ra, kết quả lại bị nhóm người ép buộc hắn cứu đó đưa tới đây.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư mới nhận ra đoàn người đang theo sát vị trưởng tế đó, đi vào một hang đá vôi rộng lớn lạ thường.

Vừa bước vào đây, họ đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Chỉ thấy bên trong hang động đá vôi này bày đủ loại điện thờ, có cái tinh xảo nhỏ nhắn, có cái lại cao lớn uy nghi, trên đó điêu khắc những hoa văn tinh mỹ cùng các loại ký hiệu thần bí khó hiểu.

Và giữa vô số điện thờ, một pho tượng đá Lôi Thần khổng lồ sừng sững, khuôn mặt uy nghiêm dường như có thể thấu rõ vạn vật thế gian, nhìn lâu còn khiến người ta có cảm giác chột dạ.

Ngoài ra, trên các vách đá xung quanh còn có dấu vết khói lửa mịt mờ, hẳn là tàn tích của các hoạt động hiến tế được tổ chức hàng năm.

Lý Vọng Thư chăm chú nhìn cảnh tượng kỳ dị này, trong lòng thầm nghĩ: Từ những sắp đặt này mà xem, nơi đây chắc hẳn chính là nơi mà thôn người câm từ trước đến nay coi là thần thánh.

Quả nhiên, ngay khi hắn suy tư, liền thấy trưởng tế đi đến trước pho tượng đá Lôi Thần ở giữa, cung kính bái lạy.

Tiếp theo xoay người khoa tay múa chân, giải thích với mọi người: Đây chính là thánh địa của thôn chúng tôi.

Tuy nhiên, đi sâu hơn vào trong, ngay cả tôi cũng chưa từng đặt chân đến.

Chặng đường tiếp theo, e rằng phải dựa vào chư vị tự mình thăm dò.

Chúc các vị may mắn.

Nói xong liền đứng một bên, không nói thêm lời nào.

Cứ để lại hai người dẫn bà ấy ra ngoài, những người khác cùng tôi tiếp tục đi tới.

Nếu đã lên kế hoạch xong, Lý Vọng Thư cũng không muốn trì hoãn, lập tức dẫn người đi vào một khe đá ở góc của đại sảnh này.

Khe đá hơi hẹp, chỉ vừa một người đi qua, lần này liền kéo dài đội ngũ hơn hai mươi người ra rất dài.

Cũng may dọc đường có Tiểu ca đi trước, không phát hiện nguy hiểm nào, chỉ là vừa cảnh giác vừa đi, dẫn đến tốc độ không được nhanh lắm.

Lý Vọng Thư hồi tưởng trong ký ức kiếp trước, đây rõ ràng chỉ là một đoạn chuyển cảnh, kết quả họ lại đi dọc theo khe đá rất lâu.

Khi theo khe đá hẹp đi vào một hang đá vôi khác khá rộng rãi, nhìn đồng hồ đã trôi qua cả một ngày.

Chương 14

Thiếu gia, ở đây có hai ngã rẽ, chúng ta nên đi bên nào.

Cứ cho hai tổ người đi thăm dò trước, những người khác tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Không ngờ lần này, những người đi dò đường chỉ một lát sau đã quay về.

Hai con đường đều không dài, đại khái chỉ mấy trăm mét.

Một đường dẫn đến một căn phòng đá, bên trong toàn là các loại bích họa.

Theo mô tả của bích họa, hẳn là để tổ tiên thôn người câm trước đây ghi chép về nguồn gốc của họ.

Còn một đường khác, lại là một hồ nước ngầm, bên hồ còn dựng một pho tượng đá Lôi Công khổng lồ.

Đúng là có con đường để đi tiếp, nhưng con đường đó nằm trong phạm vi hồ nước ngầm, sau đó chỉ có thể đi bằng đường thủy.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư cũng rất kích động, hiểu rằng sắp đến nơi, lập tức dẫn người tiếp tục đi tới.

Chỉ chốc lát sau, mọi người xuyên qua khe đá, lại đi vào một hang đá vôi lớn đến mức thái quá.

Toàn bộ hang đá vôi như một bức Thái Cực đồ, một nửa là đài đá bằng phẳng, còn một nửa kia là một hồ nước ngầm khổng lồ.

Dùng đèn pin mạnh chiếu vào, còn có thể nhìn thấy ở phía bên kia vách động của hồ nước, quả thật có một lối đi thông đến nơi sâu hơn.

Mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ trước đã.

Thân ở hang đá ngầm, không nhìn thấy mặt trời.

Mọi người lại thật sự đã đi cả một ngày.

Trong môi trường này, tâm lý con người dễ bị căng thẳng nhất, Lý Vọng Thư lập tức sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Nhưng mà mọi người vừa mới ngồi xuống, không ngờ lại có người hô: Thiếu gia, cậu mau đến xem, ở đây có chữ viết.

Phát hiện đột ngột này khiến tinh thần mọi người phấn chấn, lập tức vây quanh lại.

Chữ dường như được khắc bằng đá vào phía sau một măng đá hơi khuất, có thể thấy lúc viết hẳn là sợ bị người khác phát hiện.

Chỉ thấy trên măng đá xiêu vẹo viết: Tôi bị người ép buộc, đưa tới đây.

Những người này tin rằng Lôi Thành có sức mạnh có thể làm nguôi ngoai mọi tiếc nuối, cưỡng ép tôi phải tiếp tục đi cùng họ.

Nếu có hậu nhân phát hiện nơi này, mau đến cứu viện Tỉnh Ngô Tam.

Đáng đời, Tỉnh Ngô Tam tên khốn nhà ngươi, kêu ngươi bỏ lại ta mà chạy, cuối cùng vẫn không thoát được sự ép buộc của người khác sao.

Tiêu lão bản thấy là chữ của Tỉnh Ngô Tam để lại, đầu tiên có chút đắc ý, nhưng ngay sau đó dường như nghĩ đến điều gì, lập tức quay đầu thúc giục: Lý thiếu, chúng ta mau chóng đi tiếp thôi.

Bằng không đồ tốt chắc chắn đều bị tên khốn Tỉnh Ngô Tam này lấy hết rồi.

Mau Không thể đợi nữa, chúng ta cần phải tăng tốc.

Lý Vọng Thư bất đắc dĩ nhìn Tiêu lão bản có chút thần kinh, bất

đắc dĩ thở dài nói: Tỉnh Ngô Tam và bọn họ, hẳn là nhóm người đầu tiên trong lời của ông trưởng tế trước đó.

Đây đều là chuyện của mấy chục năm trước, ông đuổi theo kiểu gì.

Cũng không biết là trên đầu bị khoan quá nhiều lỗ, dẫn đến não úng thủy.

Hay là nghe sấm quá nhiều, đầu óc bị tiếng sấm làm cho tê dại.

Tóm lại, chỉ cần dính dáng đến Lôi Thành, chỉ số thông minh của Tiêu lão bản luôn đột ngột giảm thẳng tắp.

Hơn nữa theo tôi được biết, Tỉnh Ngô Tam hiện tại vẫn sống tốt.

Nói cách khác hắn hoặc đã an toàn ra khỏi Lôi Thành, hoặc căn bản chưa tiến vào.

Cho nên Tiêu lão bản ông vẫn là bình tĩnh một chút, hồi phục thể lực cho tốt, chặng đường tiếp theo còn dài.

Nói xong, thấy Tiêu lão bản vẫn vẻ mặt oán giận nhìn chằm chằm những dòng chữ đó, Lý Vọng Thư cũng không thèm quản ông ta nữa, mà đi đến chỗ Tiểu ca đang đứng cạnh tượng đá Lôi Công.

Pho tượng rất lớn, có hình tượng Lôi Công điển hình, nhưng hai tay lại khép lại trước ngực, như đang ôm giữ thứ gì đó.

Đây là một cơ quan trọng lượng, cần đặt vật phẩm có trọng lượng tương ứng vào tay hắn, mới có thể kích hoạt hiệu quả chân chính.

Nếu trọng lượng sai, rất có thể sẽ kích hoạt cơ chế phòng ngự khác.

Lý Vọng Thư đương nhiên rõ ràng cơ quan của pho tượng đá Lôi Thần này.

Nhưng điều làm hắn không ngờ là Trương Khởi Linh chỉ nghiên

cứu một chút, lại có thể biết rõ đến thế.

Không thể không nói, người nhà họ Trương nghiên cứu về các loại cơ quan, quả thật khiến người ta mãn nhãn.

Dù Trương Khởi Linh thường xuyên mất trí nhớ, nhưng chỉ cần gặp phải, luôn có thể nhanh chóng nắm bắt trọng điểm.

Lý Vọng Thư gật đầu, sau đó không quay đầu lại hét lớn: Tiêu lão bản, đừng ở đó mà nổi điên nữa, mau mang đôi tai đồng của ông lại đây.

Nghe lời này, Tiêu lão bản lập tức chạy lóc cóc tới.

Nhìn tượng đá Lôi Công, vẻ mặt kích động móc ra đôi tai đồng từ trên người.

Lý Vọng Thư giật lấy, thuận tay nhét vào tay Tiểu ca.

Chuyện chuyên nghiệp vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp thì hơn.

Tiểu ca cẩn thận đặt đôi tai đồng vào tay pho tượng.

Theo đôi tai đồng được đặt lên, liền nhìn thấy pho tượng đá Lôi Công rung động nhẹ.

Dưới hồ nước bên cạnh, lập tức nổi lên một trận bọt khí.

Tiếp đó liền nhìn thấy ánh sáng mờ ảo từ dưới nước xuyên lên.

Tắt đèn pin.

Theo tất cả đèn pin đều tắt, toàn bộ hang đá vôi bỗng chốc chìm vào bóng tối.

Và trong bóng đêm này, sợi ánh sáng từ dưới nước lộ ra càng trở nên rõ ràng hơn.

Đây là cái gì.

Chỉ thấy theo mặt nước trở lại yên tĩnh, ánh sáng đó thế mà lại từ từ tạo thành một bức tranh vẽ.

Bức tranh ấy lấy mặt hồ làm môi trường, lại hiện lên vô cùng rõ ràng.

Thoạt nhìn, như thể rễ cây nằm ngang trong nước, dày đặc đan xen chằng chịt.

Và trong những rễ cây rối loạn này, có một cái có màu sắc rõ ràng khác biệt.

Lý Vọng Thư thấy vậy, lập tức lấy ra giấy và bút đã chuẩn bị trước đó, nhanh chóng bắt đầu ghi chép.

Sau khi vẽ xong toàn bộ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa lúc này, mặt hồ lại dấy lên một trận gợn sóng, bức tranh kia lại biến mất trong chốc lát.

Không ngờ, dòng chảy của mạch nước ngầm này lại phức tạp đến thế.

Nếu không có bức đồ này, từng chút một thăm dò thì không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian.

Hôm nay chúng ta cứ cắm trại ở đây, thông báo cho người ở trên mang tất cả trang bị vào, ngày mai chúng ta sẽ theo dòng sông ngầm này tiếp tục xuất phát.

Dứt lời, Lý Vọng Thư liền tìm một vị trí tương đối thoải mái ngồi xuống, chuyên tâm nghiên cứu bản đồ trong tay.

Mãi đến khi đại đội vận chuyển vật tư tiếp theo đến, hắn lúc này mới có chút kinh ngạc.

Mẹ.

Sao mẹ cũng tới.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của mẹ, Lý Vọng Thư lúc đầu hoàn toàn không đoán trước được.

Nhưng sau khi trải qua sự ngạc nhiên ban đầu, sau đó hắn cũng hiểu được tâm trạng của mẹ.

Dù sao cha đã đi sớm, mà bà chỉ có mình hắn là con trai.

Lôi Thành đó tuy bà chưa từng đi qua, nhưng bà lại thấm thía biết bao hiểm nguy đã gặp phải ở Nam Hải Vương Địa Cung trước kia.

Có thể yên tâm để con trai một mình xuất phát đi tìm Lôi Thành, thì mới gọi là có quỷ.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy Lý Vọng Thư, mẹ liền lấy ra một chiếc hộp vẽ, từ trong đó lấy ra một bức tranh triển lãm và nói: Đây là bức bích họa mà những ngày qua mẹ vẫn luôn hồi ức lại từ Nam Hải Vương Địa Cung, sau đó dựa vào ký ức mà vẽ ra.

Theo kết luận khảo cổ lúc bấy giờ, bức bích họa này chính là mô tả hình dáng của Lôi Thành thuộc Lạc Vân Quốc.

Chỉ là đã mấy chục năm trôi qua, một số chi tiết mẹ thật sự không nhớ rõ được.

Chương 15

Nhưng về bố cục cơ bản thì sẽ không sai, loại bố cục kiến trúc này vô cùng độc đáo.

Từ tay mẹ nhận lấy bức tranh, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

Mẹ nói thì nhẹ nhàng, nhưng dù sao ký ức của mấy chục năm trước, làm sao có thể nói nhớ lại là nhớ lại được.

Nhìn những vết xóa sửa không ít trên bức vẽ, hắn rất hiểu bức tranh này đã đổ bao nhiêu tâm huyết của mẹ vào.

Chiếu đèn pin nhìn kỹ, Lý Vọng Thư phát hiện quả thật đúng như lời mẹ nói, bố cục kiến trúc của Lôi Thành này thật sự rất đặc biệt.

Mấy chục công trình kiến trúc thấp bé như nhà bạt, phân bố không theo quy tắc nào cả, nhìn qua liền cho người ta cảm giác lộn xộn.

Bố cục kiểu này, hoàn toàn không nhìn ra có bất kỳ cách cục phong thủy nào.

Lúc này Tiểu ca không biết từ lúc nào đã đi đến, hơn nữa hiếm hoi chủ động mở miệng nói chuyện.

Lý Vọng Thư vừa định nói tiếp, không ngờ từ một góc bên cạnh lại truyền đến tiếng của Tiêu lão bản.

Đương nhiên không có cách cục phong thủy nào rồi.

Nam Hải Lạc Vân Quốc đó vốn dĩ ở Bách Việt, phong thủy cái quái gì.

Họ có được tất cả từ tiếng sấm, cho nên đối với họ mà nói, tất cả đều chỉ là để nghe sấm tốt hơn mà thôi.

Bởi vậy những kiến trúc đó không phải là không có quy luật, chẳng qua loại quy luật đó, phải ở lúc sét đánh mới có thể hiện ra mà thôi.

Không thể không nói, Tiêu lão bản nghiên cứu về Lôi Thành quả thật đủ sâu sắc.

Lời ông ta vừa thốt ra, ít nhiều cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Mẹ càng chăm chú nhìn Tiêu lão bản, lúc này mới có chút không chắc chắn hỏi: Ông là Điền Hữu Kim.

Tiêu lão bản nghe vậy cũng sững sờ, Lý Vọng Thư biết thân phận thật của ông ta thì ông ta không lấy làm lạ.

Nhưng bây giờ mẹ của Lý Vọng Thư này rõ ràng là nhận ra mình.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ đối phương, ông ta cũng quả thật cảm thấy có chút quen mắt.

Quan sát một lúc lâu, Tiêu lão bản lúc này mới thử thăm dò nhỏ giọng hỏi: Cô là cô là Chủ nhiệm Tề.

Đúng vậy.

Thật không ngờ, lại có thể gặp được cố nhân ở đây.

Mà nói năm đó ông sao lại đột nhiên biến mất, không một lời từ biệt.

Mọi người đều nói ông trộm ra nước ngoài làm giàu, lúc ấy tôi còn không tin, không ngờ ông thật sự chạy đến bên Đông Nam Á này.

Lý Mẫu trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ của cố nhân gặp lại, nhưng lời bà nói vô tâm, nghe vào tai Tiêu lão bản lại khiến ông ta lập tức bùng nổ.

Tôi ra nước ngoài ư.

Tôi đoán cái này chắc chắn là Tỉnh Ngô Tam nói cho cô phải không.

Ha ha, hắn bỏ tôi một mình ở cái nơi không thấy ánh mặt trời đó, còn mình thì chạy trước.

Nhưng cũng là hắn đáng đời, chẳng phải cũng bị người trói đến đây sao.

Thế nhưng sự lên án đầy cảm xúc của Tiêu lão bản chắc chắn là vô ích.

Khi Lý Mẫu theo hướng ngón tay ông ta chỉ mà nhìn lại, ánh mắt dừng trên những dòng chữ Tỉnh Ngô Tam để lại năm đó trên măng đá, dường như cả thế giới đều chỉ còn lại mấy chữ đó.

Ánh mắt bà tức khắc bị hút chặt, không thể rời đi một chút nào.

Bà chậm rãi bước đi, từng bước một tiến về phía măng đá có khắc chữ.

Cuối cùng, bà dừng lại bên cạnh măng đá, cơ thể lập tức cứng đờ ở đó, bất động, tựa như một bức tượng điêu khắc.

Lý Vọng Thư đứng một bên, lặng lẽ nhìn hành động của mẫu thân, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ và đau đầu.

Hắn biết rõ, mẫu thân giờ phút này nhất định đang chìm đắm trong hồi ức xưa cũ, không thể kiềm chế bản thân.

Là người mang theo ký ức kiếp trước mà đầu thai, Lý Vọng Thư nhìn rõ những biến đổi tình cảm sâu thẳm trong lòng mẫu thân.

Hắn rõ ràng hiểu rằng, mẫu thân đối với người cha đã mất sớm kia không có quá nhiều tình cảm sâu đậm.

Tình huống này trong bối cảnh xã hội những năm 70 80, cũng không tính quá hiếm lạ.

Khi đã biết mình đang ở trong thế giới của Đạo Mộ Bút Ký, Lý Vọng Thư đương nhiên cũng hiểu được khi còn trẻ mẫu thân đã từng mê đắm Tỉnh Ngô Tam đến mức nào.

Chỉ tiếc, trong lòng Tỉnh Ngô Tam từ đầu đến cuối chỉ có một mình Trần Văn Cẩm, không dung nạp được người khác.

Chính vì lẽ đó, kể từ khi gả cho phụ thân, và cả nhà chuyển đến Tam Biên Sườn Núi này, mẫu thân gần như hoàn toàn đoạn tuyệt liên lạc với bên quốc nội.

Lý Vọng Thư vốn không muốn can dự quá nhiều vào ân oán tình thù của thế hệ trước.

Nhưng nhìn mẫu thân chăm chú nhìn những dòng chữ đó, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hắn vẫn không nhịn được nói: Tôi đã cho người điều tra rồi, Tỉnh Ngô Tam hiện tại vẫn sống tốt.

Nghe lời này có lẽ mẹ cũng nhận ra mình đã thất thố, vội vàng điều chỉnh cảm xúc.

Là phải không.

Người còn sống là tốt rồi.

Lúc này, bên phía người phụ trách trang bị thiết bị dò sóng âm phản xạ cũng truyền đến động tĩnh.

Thiếu gia, mạch nước ngầm này so với phạm vi chúng ta tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều.

Vị trí chúng ta hiện tại vẫn thuộc phần bên ngoài.

Căn cứ vào hiển thị của máy dò sóng âm phản xạ, đi theo dòng sông về phía trước, rất nhanh là có thể đến tuyến đường chính của mạch nước ngầm.

Nơi đó phạm vi vô cùng lớn, sóng âm phản xạ căn bản không dò được giới hạn.

Muốn tiếp tục thăm dò, phải đi qua đoạn sông phía trước này trước, rồi trang bị thiết bị sóng âm phản xạ sang bên kia.

Lời này vừa nói ra, lại khiến mọi người một trận kinh ngạc thán phục.

Phải biết họ hiện tại đang ở dưới lòng đất, ai cũng không ngờ dưới lòng đất lại có thể có một khoảng trống lớn đến thế.

Lý Vọng Thư nghe vậy gật đầu, vừa mới xuống đến mạch nước ngầm, đã gặp phải không ít tình huống ngoài dự đoán.

Hiện tại thu thập được càng nhiều thông tin, thì cuộc thăm dò tiếp theo mới càng an toàn.

Đi thôi.

Chú ý an toàn, giữ liên lạc.

Theo lời hắn nói, một chiếc thuyền cao su lập tức được bơm căng.

Liền thấy năm tên thủ hạ dùng sóng âm phản xạ, tiến vào lối đi đối diện.

Theo nhân viên dò đường đi vào lối đi, những người còn lại bên ngoài tuy đều có vẻ thả lỏng nghỉ ngơi.

Nhưng rõ ràng, dáng vẻ lơ đãng của mọi người, phỏng chừng cũng đều đang chờ đợi âm thanh truyền đến từ bộ đàm.

Cuối cùng, sau hai mươi phút đội dò sóng âm phản xạ xuất phát, bộ đàm đột nhiên vang lên.

Báo cáo, báo cáo.

Lối đi này không có nguy hiểm.

Chúng tôi hiện tại sắp đến lối ra của lối đi.

Nói xong, bộ đàm liền im lặng, dường như đang cố gắng vẽ bản đồ lối đi.

Thế nhưng đúng lúc mọi người đều đầy mong đợi, đầu bên kia bộ đàm lại đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Đây không phải mạch nước ngầm.

Đây hoàn toàn là một vùng biển.

Tuy rằng buổi tối một ngày trước đã nghe báo cáo tình hình sơ bộ từ đội tiền trạm, nhưng đến khi Lý Vọng Thư dẫn đại đội xuyên qua con đường đó và tiến vào vùng biển mà đội tiền trạm đã nhắc đến vào ngày hôm sau, hắn vẫn bị cảnh tượng trước mắt chấn động sâu sắc, hoặc nói là bị kinh hãi.

Ai có thể ngờ được dưới lòng đất sâu thẳm lại ẩn chứa một vùng biển chứ.

Phải biết, tất cả trang bị của mọi người đều là đèn pin quân dụng cấp cao, ánh sáng thường ngày có thể chiếu xa vài kilomet, nhưng ở đây lại hoàn toàn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Chương 16

Bất kể từ hướng nào, tận cùng của ánh đèn vĩnh viễn là một mảng tối đen.

Trong hoàn cảnh này, ngay cả người không mắc chứng sợ không gian kín cũng sẽ cảm thấy một áp lực sâu sắc từ tận đáy lòng.

Xem ra những bức bích họa trước kia nhìn thấy ở địa cung Nam Hải Vương, mô tả việc chèo thuyền ra biển đi đến Lôi Thành, không phải chỉ biển lớn thật sự, rất có thể chính là vùng biển này.

Những nghiên cứu trước đây vẫn luôn cho rằng cái gọi là đi thuyền xuyên qua cực hải, chỉ là Nam Hải.

Bây giờ xem ra, khu vực nước ngầm mà chúng ta đang ở đây mới là cực hải chân chính.

Không chỉ Lý Vọng Thư, ngay cả người mẹ khăng khăng đòi đi cùng hắn lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Tuy nhiên, mẹ hắn lúc này lại kết hợp những gì đã thấy trong các cuộc khảo cổ trước đây, đưa ra một đáp án khiến người ta cảm thấy khó tin nhưng lại hợp tình hợp lý.

Nhưng lời Lý mẫu nói lại làm cho Tiêu lão bản đang co ro trên thuyền run lẩy bẩy, không giữ được bình tĩnh.

Lý thiếu, bản đồ trước đó hiển thị rằng chúng ta nên đi dọc theo mạch nước ngầm.

Nhưng nếu đây là cực hải, vậy thì mạch nước ngầm trên bản đồ nằm ở đâu.

Đây chính là sông, chẳng qua con sông này quá rộng, hơn nữa sâu dưới lòng đất không có nguồn sáng, nên mới khiến chúng ta cảm thấy

đây là biển.

Lý Vọng Thư thở dài, lúc này mới mở miệng trả lời câu hỏi của Tiêu lão bản.

Hắn mở một quyển sổ tay, nhìn dữ liệu trên đó rồi nói tiếp: Căn cứ dữ liệu sóng âm phản xạ của đội tiền trạm cho thấy, nơi đây rộng khoảng năm kilomet, sâu gần một trăm mét.

Còn về chiều dài, sóng âm phản xạ hoàn toàn không thể dò xét được.

Phải biết, sóng âm phản xạ dưới nước mà chúng ta sử dụng có khoảng cách dò xét xa nhất là hai mươi kilomet.

Nói cách khác, đây là một mạch nước ngầm rộng năm kilomet.

Con đường chúng ta đi đến đây, bao gồm cả thánh địa của thôn Câm, đều chỉ là một nhánh sông nhỏ của con sông này mà thôi.

Trời đất quỷ thần ơi.

Rõ ràng trên mặt đất toàn là những ngọn núi nhỏ, không ngờ dưới lòng đất lại ẩn chứa một con sông lớn đến thế.

Chỉ là thiếu gia, nơi đây toàn một mảng tối đen, chúng ta nên đi hướng nào đây.

La bàn đến cái nơi quỷ quái này, cảm giác hình như không dùng tốt cho lắm.

Mạt Tụng một tay cầm la bàn, vừa nói vừa không ngừng đập vào nó, nhưng kim đồng hồ vẫn luôn lắc lư, hoàn toàn không thể cung cấp phương hướng hiệu quả.

Mạo Mạo Giác nghe vậy, lại vẻ mặt khinh bỉ nhìn về phía Mạt Tụng.

Nếu là sông, chúng ta cứ theo dòng chảy mà đi không phải được

rồi sao.

Nhưng lời hắn vừa dứt, Tiểu ca vẫn luôn im lặng không nói bỗng rút tay về từ trong nước, đồng thời mở miệng nói: Mặt nước con sông này hầu như không có dòng chảy, ngược lại là sâu bên dưới có dòng chảy hỗn loạn, không thể dựa vào dòng nước để phán đoán phương hướng.

Lý Vọng Thư nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn Tiểu ca một cái.

Không ngờ Tiểu ca tay anh lại lợi hại đến thế.

Ngay cả dòng chảy hỗn loạn dưới đáy nước cũng có thể cảm nhận được.

Ngay sau đó, không chỉ hắn, rất nhiều người cũng học theo Tiểu ca, thò tay xuống nước muốn cảm nhận thử.

Đáng tiếc, ngoài cảm giác nước sông hơi lạnh ra, không ai phát hiện ra điều gì khác.

Lý Vọng Thư cũng chỉ đành rụt tay về, cười khổ lắc đầu, may mà hắn đã cố gắng chuẩn bị kỹ lưỡng nhất có thể.

Lập tức phân phó: Nếu la bàn vô dụng, vậy chúng ta sẽ tiếp tục dùng sóng âm phản xạ để dò xét.

Cứ đi về hướng mà sóng âm phản xạ không thể dò xét tới là được, đồng thời cũng có thể tránh bỏ lỡ các lối rẽ chính xác.

Đây cũng là một hành động bất đắc dĩ, ai có thể nghĩ rằng cái gọi là mạch nước ngầm này lại thái quá đến vậy.

Rất nhanh, trên một chiếc thuyền cao su đã lắp đặt máy phát điện, sóng âm phản xạ cũng được thả lại xuống nước.

Toàn bộ đội tàu liền dựa theo lộ trình dò xét của sóng âm phản xạ mà tiếp tục tiến tới.

Chỉ là như vậy, tốc độ đã bị hạn chế rất nhiều.

Đặc biệt trong một môi trường đặc biệt như thế này, lâu dần sẽ khiến người ta cảm thấy một áp lực khó tả.

Để chống lại sự khó chịu do bóng tối vô biên mang lại, có người chọn trò chuyện nhỏ tiếng với đồng đội.

Còn Mạo Mạo Giác thì chán nản nằm bò trên mũi thuyền, một tay duỗi xuống nước không ngừng vỗ vỗ, còn đang cố gắng bắt chước Tiểu ca.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư hơi bất đắc dĩ, bàn tay của Tiểu ca kia, là được huấn luyện từ nhỏ, có công lực hơn trăm năm.

Chỉ là không ngờ, Mạo Mạo Giác đang vẻ mặt lười biếng đột nhiên hô lên với vẻ kinh ngạc: Tôi cảm nhận được rồi, dưới đáy nước thật sự có dòng chảy đang va đập.

Nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Mạt Tụng tát một cái vào đầu.

Mày có phải bị choáng rồi không, thuyền đang đi, mày đương nhiên sẽ cảm nhận được lực cản của dòng nước chứ.

Không phải, không phải loại lực cản của dòng chảy khi di chuyển, mà là dòng chảy hỗn loạn từ hướng khác.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư cũng không khỏi tò mò.

Hắn rất hiểu Mạo Mạo Giác, tuy bình thường trông có vẻ lanh chanh, nhưng chưa bao giờ nói dối.

Điều này khiến hắn không khỏi nghi ngờ, lẽ nào tên Mạo Mạo Giác này thật sự thuộc dạng thiên phú dị bẩm.

Nhưng ngay giây phút tiếp theo, Mạo Mạo Giác đột nhiên rụt tay về.

Nước trong nước có cái gì đó đang di chuyển.

Lời nói đột ngột của Mạo Mạo Giác khiến tất cả mọi người cũng trở nên căng thẳng, nhao nhao chiếu đèn pin xuống mặt nước bắt đầu tìm kiếm.

Chỗ này.

Thật sự có thứ gì đó.

May mắn là nước ở mạch nước ngầm này khá trong, tuy đèn pin không chiếu được quá sâu, nhưng vẫn thật sự bắt được một bóng đen lóe lên rồi biến mất.

Thứ quái quỷ gì thế này.

Sao lại lớn đến vậy.

Tuy không nhìn rõ lắm, nhưng Lý Vọng Thư vẫn nhìn thấy đại khái.

Lấy thuyền cao su làm vật tham chiếu, bóng đen kia cũng phải dài khoảng bảy tám mét, chiều rộng cũng đã gần bằng chiếc thuyền cao su.

Trong hoàn cảnh hiện tại, nếu thật sự bị vật khổng lồ tấn công, một khi rơi xuống nước thì hậu quả thật sự khó mà tưởng tượng được.

Mọi người cẩn thận cảnh giác.

Nhưng chưa đợi hắn nói xong, phía sau đã truyền đến một tiếng động lớn, liền thấy một chiếc thuyền cao su ở phía sau như bị va chạm.

May mắn là trên thuyền cao su đều trang bị không ít đồ đạc, đóng vai trò như đá dằn khoang, nên lúc này mới không bị đâm lật.

Nhưng dù vậy, vẫn có một người xui xẻo vì không giữ vững mà rơi xuống nước.

Khi mọi người đang lúng túng chuẩn bị kéo hắn lên thì người này lại đột nhiên hét thảm một tiếng.

A.

Có cái gì đó cắn vào chân tôi A.

Cứu tôi, mau cứu tôi.

Liền thấy người rơi xuống nước như bị thứ gì đó bám vào, nhanh chóng bị kéo về phía bên kia.

May mắn là lúc này Lý Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, vung tay, chiếc móc chín móng liền bay qua, một phát quấn vào một bàn tay của người đó, lúc này mới giúp người đó ổn định thân thể, không đến nỗi bị kéo đi thẳng.

Thứ này thật lớn sức lực.

Tuy người đã bắt được, nhưng sức lực của thứ dưới nước lại quá lớn.

Lý Vọng Thư loạng choạng suýt chút nữa đã bị kéo xuống nước cùng.

Chờ hắn ổn định thân thể, lại phát hiện toàn bộ chiếc thuyền cao su nơi hắn đang đứng đều bị kéo nhanh chóng về một bên.

Mắt thấy thuyền cao su cách xa đại đội ngày càng xa, nếu thật sự bị lạc ở nơi này, thì cơ bản chỉ có một con đường chết.

Lý Vọng Thư đơn giản rút súng lục ra, bắt đầu không ngừng bắn vào con quái vật dưới nước.

Nhưng một băng đạn bắn hết, tốc độ của con quái vật lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Ngược lại, người rơi xuống nước ở giữa, bị lực kéo từ hai phía xé rách trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ngay khi Lý Vọng Thư chuẩn bị từ bỏ, định buông tay, không ngờ Tiểu ca ở bên cạnh lại mở miệng.

Giữ vững.

Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn lặn một cái rồi chui vào trong nước.

Ngay sau đó, liền thấy mặt nước phía xa đột nhiên cuộn trào.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể thấy một dòng máu tươi như suối phun trào ra từ dưới nước.

Chương 17

Sau đó, liền thấy Tiểu ca với vẻ mặt bình thản nổi lên mặt nước, vỗ vài cái rồi mang theo người rơi xuống nước cùng bơi trở về bên cạnh thuyền cao su.

Anh ấy không sao, chỉ là ngất đi thôi.

Khi kéo hai người lên thuyền, lúc này đại đội cũng đã đuổi kịp đến nơi.

Liền thấy Tiểu ca vừa dùng khăn lau khô nước trên người, vừa bình tĩnh chỉ vào thi thể quái vật nói: Chúng ta nhất thiết phải nhanh chóng rời đi, con quái vật đó là cá trê khổng lồ, cá trê là loài cá sống theo đàn.

Lúc này mọi người cũng đã nhìn rõ hình dáng của quái vật, quả thật là cá trê khổng lồ châu Á.

Chỉ là thể hình của nó thật sự có chút quá mức.

Chỉ riêng hai sợi râu trên đầu đã dài gần một mét, thân mình càng kinh người, nhìn lướt qua cứ như một chiếc tàu ngầm nhỏ vậy.

Trời đất quỷ thần ơi, con cá này e là thành tinh rồi.

Tôi biết cá trê có thể lớn, nhưng hai mét cũng là cùng.

Con này e là dài bảy tám mét rồi, rốt cuộc là ăn thứ gì mà lớn thế.

Mạo Mạo Giác thắc mắc, cũng đại diện cho tiếng lòng của phần lớn mọi người.

Nhìn thi thể cá trê khổng lồ kia, Lý Vọng Thư suýt nữa mắc chứng sợ vật thể khổng lồ.

Tuy nhiên, nghĩ đến lời Tiểu ca vừa nói, hắn lại không vội vàng

bảo mọi người tiếp tục lên đường, mà quay đầu nói: Mạt Tụng, chuẩn bị thuốc nổ.

Nếu biết là cá trê, vậy thì dễ làm rồi.

Thứ này không thể bỏ qua thi thể đồng loại, lát nữa có con nào đến, cho chúng một trận lớn.

Bằng không trên đường đi còn không biết thứ này sẽ gây ra bao nhiêu chuyện nữa.

Sau đó.

Quả nhiên liền nhìn thấy dưới nước không ít bóng đen bắt đầu tập trung về phía thi thể cá trê khổng lồ.

Nhìn kỹ, quả nhiên là một đàn cá trê khổng lồ đang gặm nhấm thi thể.

Những con cá trê này tuy thể hình không bằng con đầu tiên khoa trương đến vậy, nhưng nhìn ra thì con nhỏ nhất cũng dài hơn ba mét, lớn hơn một bậc so với cá trê khổng lồ bình thường.

Và giờ phút này, Mạt Tụng cũng đã lấy thuốc nổ ra, thiết lập thời gian xong, dùng vải nhựa cẩn thận bọc lại, rồi ném về phía đàn cá đang cuồng hoan.

Những con cá trê đó vốn dĩ đang tranh giành thi thể, trong đó một con thể hình lớn nhất, chẳng màng gì mà trực tiếp nuốt chửng quả bom.

Ngay sau đó, liền thấy dưới đáy nước đầu tiên truyền đến một trận ánh lửa, rồi sóng xung kích cực lớn đẩy cả đội tàu đi rất xa.

Chờ mọi thứ trở lại yên bình, liền thấy trên mặt nước lúc này dày đặc nổi lên rất nhiều thi thể cá trê.

Phải biết, sức sát thương của thuốc nổ trong nước hoàn toàn

không giống trong không khí.

Trong không khí, sóng xung kích của vụ nổ truyền qua sự nén của không khí, tốc độ giảm suy yếu rất nhanh.

Nhưng nếu nước làm môi trường truyền dẫn, nước rất khó bị nén, thì sóng xung kích lại cực kỳ khoa trương.

Hơn nữa, tên Mạt Tụng này dùng lượng chất nổ rất đủ, lần này cơ bản đã tiêu diệt tất cả sinh vật dưới nước ở khu vực gần đó.

Quả nhiên lợi hại, sao lại nhiều thế này.

Nói nơi đây có nhiều cá trê khổng lồ đến vậy, chúng thường ngày ăn gì.

Nghe câu hỏi này của Mạo Mạo Giác, Lý Vọng Thư tức giận nói: Nơi này tuy là mạch nước ngầm, nhưng lại thuộc thủy vực sông Mê Kông.

Trên sông mỗi ngày có bao nhiêu thi thể như vậy, mày nghĩ chúng trôi đi đâu.

Tao đoán, những con cá này e là ăn thịt của những kẻ nghiện ma túy mà lớn lên đến mức này.

Nhưng ở bên ngoài, chưa từng nghe ai bắt được con cá trê lớn đến thế bao giờ.

Mạo Mạo Giác vẫn cảm thấy có chút khó tin, về điều này Lý Vọng Thư cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Thật ra Tiểu ca lại bình tĩnh giải thích: Nơi này rất có thể là một chỗ tích thi, có một lối thông nhỏ ra bên ngoài.

Có thể cho thi thể trên sông bên ngoài trôi vào, nhưng cá thể hình quá lớn thì không ra được.

Hơn nữa nơi đây nằm sâu dưới lòng đất, nếu mặt nước lại có

chênh lệch lớn, thì ngay cả cá nhỏ cũng rất khó thoát ra ngoài.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cũng không khỏi cảm thán: Cái Lạc Vân Quốc đó thật đúng là biết chọn địa điểm, những con cá trê khổng lồ này đặt ở trước kia thật không dễ đối phó.

Có những con cá này canh giữ trên đường, người bình thường muốn xuyên qua cực hải này, thật sự không dễ dàng.

Đáng tiếc là bọn họ không đoán được, trên thế giới này có người đã phát minh ra thuốc nổ.

Ha.

Nghe lời Mạo Mạo Giác nói, Lý Vọng Thư cười lắc đầu, rồi mở miệng phân phó: Được rồi, một lần nữa lắp đặt sóng âm phản xạ, chúng ta tiếp tục lên đường.

Sau khi trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng đến đích mà bản đồ chỉ dẫn, Lý Vọng Thư và nhóm người phát hiện mình đã trôi nổi trong mạch nước ngầm thần bí khó lường này suốt ba ngày trời.

Trong cuộc hành trình dài lâu, tối tăm và đầy áp lực này, thời gian dường như đã bị nuốt chửng không còn dấu vết.

Bóng tối vô tận xung quanh như một nhà tù khổng lồ, bao vây chặt chẽ mọi người.

Mỗi bước tiến lên, đều có thể cảm nhận được áp lực nặng nề, khiến người ta gần như không thở nổi.

Không chỉ vậy, những mối nguy hiểm không rõ ẩn chứa trong bóng tối này còn không ngừng đe dọa đến sự an toàn của họ.

Vì thế, trong ba ngày qua, thần kinh của mỗi người luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, không dám lơi lỏng chút nào.

Giờ phút này, nhìn thấy điểm cuối cùng xuất hiện trước mắt, một

bến tàu dạng sân ga, trên mặt mọi người đều không hẹn mà cùng hiện lên vẻ mệt mỏi khó che giấu.

Chỉ thấy sân ga này hiển nhiên đã được con người xây dựng, khắp nơi đều lộ ra dấu vết hoạt động của con người.

Thấy cảnh này, Lý Vọng Thư thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn biết rõ mình và các đồng đội đã không đi nhầm đường.

Thế là, hắn quyết đoán hạ lệnh: Mọi người trước tiên nghỉ ngơi chỉnh đốn tại đây, nhất định phải cẩn thận kiểm tra tất cả trang bị của mình.

Nói xong, hắn liền dẫn đầu bắt đầu cẩn thận dò xét xung quanh.

Nhưng đang lúc hắn hết sức chuyên chú, một bóng người lại lặng lẽ đến gần.

Chỉ thấy Tiểu ca vẻ mặt ngưng trọng chỉ vào một con đường nhỏ hẹp nối liền sân ga, trầm giọng nói: Từ tình trạng hiện tại mà xem, nơi này hẳn là đã rất lâu rồi không có người đặt chân, thời gian này ít nhất cũng mấy trăm năm.

Do đó suy đoán, Ngô Tam Tỉnh và nhóm của hắn năm đó hẳn là đã không chọn con đường này để đi tiếp.

Dựa theo hướng Tiểu ca chỉ, Lý Vọng Thư vội vàng cầm đèn pin trong tay, cẩn thận chiếu qua.

Nương theo ánh đèn pin, có thể thấy đó là một hành lang rộng khoảng gần mười mét, trên mặt đất phủ một lớp tro bụi dày đặc, như thể năm tháng đã lắng đọng lại những dấu vết nặng nề ở đây.

Đúng như Tiểu ca đã nói, lớp tro bụi kia trông vô cùng bằng phẳng, tựa như một mặt gương nhẵn bóng, trên đó hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ dấu chân hay dấu vết tương tự nào khác.

Phải biết, nơi đây nằm sâu dưới lòng đất, xung quanh còn có mạch nước ngầm chảy qua, trong điều kiện môi trường như vậy, để tích tụ một lớp tro bụi dày và không tì vết như thế tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng đối mặt với cảnh tượng trước mắt, Lý Vọng Thư lại chỉ khẽ mỉm cười, rồi nhẹ nhàng lắc đầu: Chúng ta một đường đi đến đây, trước sau đều nghiêm ngặt dựa theo lối rẽ đánh dấu trên bản đồ mà tiến tới, điểm này tôi có thể xác định một trăm phần trăm, tuyệt đối không sai.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh và nhóm của hắn thì khó mà nói, dù sao mạch nước ngầm này ngang dọc đan xen, thông suốt bốn phía.

Chúng ta có thể thuận lợi tìm được lối rẽ chính xác, hoàn toàn nhờ vào thiết bị định vị sóng âm phản xạ tiên tiến hỗ trợ.

Mà bọn họ tổng cộng mới có vài người xuống dưới, mang theo trang bị lại cực kỳ đơn sơ, trong hoàn cảnh phức tạp và gian nguy như thế này, hắn có thể sống sót đi ra khỏi nơi đây đã được xem là một chuyện khá phi thường rồi, thỉnh thoảng đi nhầm đường cũng là chuyện bình thường mà.

Lời của Lý Vọng Thư ngay lập tức gây ra sự đồng tình từ Tiêu lão bản, ông ta vẻ mặt hưng phấn cười nói: Ha, tôi đã nói muốn đến Lôi Thành đâu có dễ dàng như vậy, phỏng chừng bọn họ trên đường đi đều lo lắng đề phòng, không ngờ vẫn đi nhầm đường.

Mắt thấy Tiêu lão bản lại sắp vì Ngô Tam Tỉnh mà trở nên phấn khích, Lý Vọng Thư vội vàng chuyển đề tài.

Từ trên bản đồ mà xem, chúng ta cách Lôi Thành đã rất gần.

Con đường này hẳn là đại lộ dẫn đến Lôi Thành, chắc là trên đường đi nguy hiểm không nhiều lắm.

Tuy nhiên mọi người vẫn phải cẩn thận, dù sao nơi này hơn một ngàn năm không ai đến rồi.

Cá trê trước đó đều có thể lớn lên khoa trương như vậy, nói không chừng còn có một số thứ khác đã xảy ra những biến hóa không thể lường trước.

Nhắc nhở mọi người một câu, Lý Vọng Thư cũng không cần nói nhiều nữa, nhận lấy một phần lương khô lập tức ăn.

Rất nhanh, khi mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, đại đội liền hướng tới con đại lộ đó tiếp tục tiến lên.

Vẫn là Tiểu ca đi ở phía trước dò đường, Lý Vọng Thư dẫn người theo sát phía sau, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Còn đại đội đi ở cuối cùng, phụ trách vận chuyển các loại trang bị.

Lần này đường đi dễ hơn ở thôn Câm không ít.

Tuy có thể cảm nhận được là đang đi lên, nhưng vì đường rộng, lại có dấu vết được con người tu sửa rõ ràng, tốc độ đi lên ngược lại càng nhanh hơn.

Đại khái đi được gần nửa ngày trời, mọi người liền đến trước một kiến trúc nhân tạo khổng lồ.

Chương 18

Kiến trúc đó trông như một miếu thờ, nhưng vì niên đại quá xa xưa, hơn nữa nơi đây có thể đã xảy ra hoạt động địa chất nào đó.

Miếu thờ vốn cao lớn, lúc này chỉ còn thấy bốn cây cột khổng lồ, phần đỉnh quan trọng đã sụp đổ, không nhìn rõ viết gì.

Đây hẳn là phong cách thời nhà Hán, những cây cột này rất giống với cột bàn long thời nhà Hán, nhưng trong đó lại pha trộn một số hoa văn đặc trưng của dân tộc thiểu số.

Cho nên con vật trên cây cột này không phải rồng mà chúng ta thường thấy, hẳn là một loại rắn mà họ sùng bái.

Lý mẫu không hổ là người đã từng dẫn đội khảo cổ, chỉ từ những hoa văn trên bốn cây cột còn sót lại, bà đã phán đoán được một niên đại đại khái.

Trên bốn cây cột, quả thật đều khắc một loại sinh vật tương tự rắn uốn lượn quanh co.

Nhưng vì niên đại xa xưa, hơn nữa nơi đây nằm phía trên con sông ngầm, có phần ẩm ướt, bề mặt bám một lớp tảo màu nâu sẫm, khiến người ta không nhìn rõ lắm.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể rõ ràng phân biệt được, con vật trên đó có hình dáng rắn, không có hình tượng nhe nanh múa vuốt như rồng.

Nhưng Lý Vọng Thư nhìn những cây cột trước mắt, giờ phút này trong lòng lại dấy lên nghi hoặc, luôn cảm thấy con rắn trên cây cột có chút quen thuộc.

Thiếu gia, cậu sao thế.

Mấy cây cột này có vấn đề gì à.

Mạo Mạo Giác là người đầu tiên phát hiện sự bất thường của Lý Vọng Thư, với kinh nghiệm bị cá trê hù dọa trước đó, lúc này hắn có chút lo lắng hỏi.

Lời hắn nói ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người khác, Lý Vọng Thư lúc này cũng hoàn hồn, lắc đầu nói: Thật sự cảm thấy những cây cột này có chút kỳ lạ, tài liệu chúng ta thu thập được, Lạc Vân Quốc này sùng bái là Lôi Thần.

Ở thôn Câm các cậu cũng đã thấy rồi, bọn họ tế bái cũng đều là tượng Lôi Thần, không nghe nói Lôi Thần có liên hệ gì với rắn cả.

Nói xong, hắn lại nhìn chằm chằm cây cột, rồi lập tức quyết định: Những cột đá này đều bám đầy rêu xanh, nhìn không rõ lắm.

Mạo Mạo Giác, cậu dẫn người dọn sạch lớp rêu xanh này đi, những người khác nghỉ ngơi tại chỗ.

Mạo Mạo Giác nghe vậy, lập tức bỏ trang bị trên người xuống, dẫn vài người bắt đầu dọn dẹp cột đá.

Còn Lý Vọng Thư thì không chớp mắt nhìn chằm chằm những cột đá dần lộ ra hình dáng thật.

Rất nhanh, một cây cột đá đã được dọn dẹp xong, tuy khá qua loa, nhưng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, hình khắc trên cột đá quả thật là một con cự xà có hình dáng quái dị.

Thứ quái quỷ này sao lại xuất hiện ở đây.

Khi nhìn rõ con cự xà đó, Lý Vọng Thư hoàn toàn ngây người.

Tuy chưa từng nhìn thấy vật thật, nhưng loại rắn được khắc trên cột đá này, hắn vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Bởi vì trên đầu mọc những bướu thịt giống mào gà, trên thân không phải vảy mà là mọc đầy lông, hình ảnh con rắn này trong ký ức

của hắn vô cùng rõ ràng.

Không có lý nào.

Nơi này là Đông Nam Á, loại hắc mao xà kỳ dị chỉ tồn tại ở trung tâm sa mạc Badain Jaran ở Nội Mông xa xôi, tại sao lại xuất hiện trên cột đá của Lôi Thành.

Lý Vọng Thư rất chắc chắn, loại hắc mao xà này sinh ra từ một mảnh vỡ thiên thạch cổ đại.

Hơn nữa, lấy thứ hắc mao xà này làm totem, chỉ có nền văn minh cổ đại Cổ Đồng Kinh ở trung tâm sa mạc Badain Jaran.

Lẽ nào Lôi Thành này, còn có liên quan đến nền văn minh Cổ Đồng Kinh đã từng tồn tại.

Một cái ở phía Nam, một cái ở phía Bắc, hoàn toàn không có lý lẽ gì.

Sao vậy con.

Có chuyện gì không ổn à.

Mẹ hắn vẻ mặt quan tâm nhìn Lý Vọng Thư, trong mắt tràn đầy lo lắng và sốt ruột.

Bà thấy thần thái của con trai bất thường, trong lòng lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo, sợ hắn gặp phải nguy hiểm hay phiền phức gì.

Lý Vọng Thư hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm con rắn đang chiếm cứ trên cột đá phía trước, trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi nói: Không có gì, chỉ là cảm thấy con rắn trên cột đá này trông hơi kỳ lạ.

Nói xong câu đó, hắn liền không nói thêm nữa, dường như cũng không muốn tiếp tục dây dưa về chủ đề này.

Nhưng mà, chỉ có chính hắn biết, lần này đến Lôi Thành vốn là để giải quyết con Thi Miết Vương đáng sợ vẫn luôn tiềm tàng trong đầu hắn.

Thế nhưng hôm nay ở đây lại bất ngờ phát hiện hắc mao xà không nên xuất hiện tại nơi này, điều này thật sự khiến hắn trong lòng sinh nghi.

Mặc dù vậy, giờ khắc này giữ được tính mạng không nghi ngờ gì là việc quan trọng nhất, còn việc đi sâu tìm tòi nghiên cứu giữa Lạc Vân Quốc và Cổ Đồng Kinh rốt cuộc tồn tại mối liên hệ nào, cũng chỉ có thể tạm thời gác lại một bên, tính toán sau này vậy.

Đúng lúc này, mẹ hắn nhẹ giọng mở miệng trấn an: Lấy rắn làm đồ đằng thật ra rất phổ biến đó, cũng giống như đồ đằng rồng mà chúng ta tôn sùng, trên thực tế cũng là lấy rắn làm nguyên mẫu dần dần diễn biến mà thành đó con.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư suy tư gật đầu, nhưng sâu trong nội tâm lại không tự chủ được bắt đầu các loại liên tưởng.

Ở sa mạc xa xôi phía bắc, có một nơi thần bí tên là Cổ Đồng Kinh.

Nơi đó từng thai nghén một nền văn minh cổ xưa và huy hoàng, gió cát của năm tháng tuy đã vùi lấp vinh quang xưa kia của nó, nhưng vẫn giữ lại vô số bí ẩn kinh ngạc chờ đợi hậu nhân khám phá.

Trong truyền thuyết, mỗi khi cuồng phong sa mạc gào thét, bão cát hoành hành là lúc, bố cục kiến trúc của Cổ Đồng Kinh liền hóa thân thành một nhạc cụ quy mô đồ sộ.

Cuồng phong lướt qua những kiến trúc tinh xảo đó, tấu lên một khúc giai điệu kỳ dị mà mỹ diệu.

Nghe nói trong âm nhạc kỳ diệu này, ẩn chứa huyền bí tột cùng có thể giúp nhân loại đạt được vĩnh sinh.

Cùng lúc đó, ở vùng biển phía nam, có một quốc gia tên là Lạc Vân Quốc.

Người dân quốc gia này có sự cuồng nhiệt gần như si mê đối với tiếng sấm, họ có thể từ tiếng sấm cuồn cuộn mà hiểu rõ được vô số bí mật ít người biết.

Một bên là lắng nghe tiếng nhạc từ gió lốc sa mạc, một bên là say mê với từng trận sấm sét từ chân trời truyền đến, hai bên tuy một gió một sấm có sự khác biệt, nhưng liệu giữa chúng có tồn tại mối liên hệ bí ẩn nào không.

Hơn nữa Lý Vọng Thư trong lòng rõ ràng, di tích Cổ Đồng Kinh ban đầu được thế nhân phát hiện vào thời Hán triều cường thịnh.

Trùng hợp không chỉ một lần, Lạc Vân Quốc ở Nam Hải cũng vừa lúc đi đến diệt vong vào cùng triều đại.

Việc trùng hợp như thế, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng, lẽ nào chỉ là sự ngẫu nhiên đơn thuần sao.

Liệu có phải người Hán triều đã phát hiện ra điều gì đó ở Cổ Đồng Kinh, lúc này mới chĩa mũi nhọn về phía Lạc Vân Quốc ở Nam Hải.

Hơn nữa điều quan trọng hơn là, hiện tại ngay trên những cột đá khổng lồ bên ngoài tòa Lôi Thành thần bí này, lại kinh ngạc hiện ra hình khắc hắc mao xà có nguồn gốc từ Cổ Đồng Kinh xưa.

Phát hiện này không nghi ngờ gì đã chứng thực thêm rằng giữa Lạc Vân Quốc và Cổ Đồng Kinh nhất định tồn tại mối liên hệ thiên ti vạn lũ, chưa được công bố một cách chặt chẽ.

Thiếu gia, mọi người đều nghỉ ngơi gần xong rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi.

Lý Vọng Thư vẫn đang suy nghĩ về mối liên hệ giữa Lôi Thành và Cổ Đồng Kinh, Mạt Tụng lại ghé lại gần, nhỏ giọng nói: Ở đây lâu

rồi, tôi cứ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Nói một cách nghiêm khắc, mọi người từ lối vào thôn Câm xuống dưới, đã đi dưới lòng đất rất nhiều ngày.

Cuộc sống không thấy mặt trời quá lâu, đừng nói người khác, ngay cả Lý Vọng Thư cũng cảm thấy trong lòng có một loại áp lực khó tả.

Thế là mọi người thu dọn xong, lại một lần nữa bước lên đường đi đến Lôi Thành.

Có lẽ là do trước sau như một nghiêm ngặt tuân thủ theo những lối rẽ đã đánh dấu trên tấm bản đồ thần bí trong tay, cho nên họ trong đoạn hành trình dài dòng này, tuy nói không phải mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, không hề khúc chiết, nhưng ít nhất không gặp phải những cạm bẫy hay cơ quan khiến người ta rùng mình sợ hãi gì đó.

Đoàn người cứ thế dọc theo con đường hang động uốn lượn khúc khuỷu từ từ đi lên, thời gian dường như trôi đi dưới chân một cách lặng lẽ.

Trong vô thức, lại trọn vẹn một ngày trôi qua, cuối cùng họ đến một hang động đá vôi có quy mô khá lớn.

Hang động đá vôi này tuy là kiệt tác được thiên nhiên điêu khắc tinh xảo, nhưng trong vẻ nguyên sơ chưa qua tạo hình của nó, lại ẩn hiện dấu vết hoạt động của con người.

Không biết từ bao nhiêu năm trước, từng có người đã hao phí rất nhiều tâm huyết để tỉ mỉ biến nơi đây thành một cung điện đồ sộ tráng lệ.

Bước vào cung điện được cải tạo từ hang động đá vôi này, chỉ thấy không gian bên trong rộng mở trống trải, trên trần rủ xuống vô số thạch nhũ hình thù kỳ lạ, có cái giống như cự long bay lượn, có cái

tựa tiên nữ múa, đẹp không sao tả xiết.

Còn ở cuối cung điện, sừng sững một cánh cửa đá vô cùng khổng lồ, trên cửa khắc các loại đồ án và ký hiệu kỳ dị, tản mát ra một loại hơi thở cổ xưa và thần bí, khiến người ta không khỏi tràn đầy mơ màng và tò mò về thế giới phía sau.

Đương nhiên điều thu hút sự chú ý nhất, là hai pho tượng Lôi Công khổng lồ đứng sừng sững hai bên cửa đá.

Cửa đá không có dấu vết đã từng mở, ít nhất mấy trăm năm gần đây không có, xem ra tên Ngô Tam Tỉnh kia, quả thật đã không tìm được con đường chính xác.

Mắt thấy Tiêu lão bản lại có xu hướng muốn lên cơn, Lý Vọng Thư vội vàng bảo người kéo ông ta ra phía sau, lúc này mới tiến lên bắt đầu kiểm tra cửa đá.

Nhưng nhìn nửa ngày, cũng không thể tìm ra nguyên do.

Cửa đá nặng nề, đẩy lên hoàn toàn không có chút phản ứng nào, cho người ta cảm giác thật giống như là cố ý được điêu khắc ra trên vách đá vậy.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành quay đầu nhìn về phía Tiểu ca hỏi: Tiểu ca, sao rồi.

Cánh cửa này có mở được không.

Tiểu ca không nói gì, mà nhắm mắt lại dùng tay không ngừng vuốt ve các phù điêu trên cửa, như thể đang cẩn thận cảm nhận điều gì đó.

Rất nhanh, liền thấy hắn không hề đi lại chút nào, hai ngón tay dài hơn người thường không ít, liền cắm thẳng vào trong tường đá.

Tiếp đó đột nhiên dùng sức xoay, thật giống như là dùng ngón tay làm chìa khóa vậy.

Chương 19

Và theo ngón tay của Tiểu ca chuyển động, hắn là đã kích hoạt cơ quan bên trong, toàn bộ hang động đá vôi đều bắt đầu hơi rung động.

May mắn là một trận rung lắc qua đi, mọi thứ liền trở lại yên bình, cũng không có sự cố sụp đổ nào xảy ra.

Và cả cánh cửa đá lúc này cũng bắt đầu chậm rãi lùi về phía sau, chỉ chốc lát sau, đã mở ra một lối đi lớn.

Phía sau cửa đá, vẫn là một hang động đá vôi.

Nhưng hang động này lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào từ nhiều vị trí khác nhau, đã là vị trí cửa ra.

Cuối cùng cũng ra ngoài rồi, ở dưới lòng đất lâu quá, tôi đều bắt đầu nghi ngờ mình rốt cuộc là người hay là chuột.

Mạt Tụng lẩm bẩm một câu, nhấc chân định đi về phía hang động đá vôi kia.

Còn chưa đợi hắn đi được hai bước, đã bị Tiểu ca giơ tay ngăn lại.

Cẩn thận, bên kia hang động có cái gì đó.

Nghe được lời này, mọi người lập tức liền yên tĩnh lại.

Lúc này mọi người mới nghe thấy một trận thanh âm ong ong rất nhỏ đang văng vẳng.

Và theo thời gian trôi qua, âm thanh này cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc.

Mẹ kiếp, phía sau cửa có một cái tổ ong đầu hổ.

Mạo Mạo Giác gần như là mang theo tiếng khóc nức nở mà kêu

lên.

Lý Vọng Thư lúc này cũng nhìn rõ ràng, phía sau cửa đá, quả thật có một cái tổ ong đầu hổ khổng lồ.

Và theo cửa đá mở ra, tổ ong này cũng bị ép rơi xuống đất.

Có thể thấy một đàn ong đầu hổ đang xoay quanh trên tổ ong bị vỡ nát, dường như đang tìm kiếm kẻ chủ mưu phá hoại nhà của chúng.

Mau dựng lưới lên, súng phun lửa cũng lấy ra.

Lý Vọng Thư tuy chưa từng thật sự chiến đấu trong cổ mộ, nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy.

Dựa theo ký ức kiếp trước, trong cổ mộ vô số độc trùng, cho nên lần này đến Lôi Thành, hắn chuẩn bị không thể nói là thiếu thốn.

Vì sự việc đột ngột, lời hắn vừa nói xong, chưa kịp đợi thuộc hạ lấy trang bị ra.

Những con ong đầu hổ đó dường như đã phát hiện mục tiêu, kết thành đàn kết đội bay về phía họ.

Phải biết thứ ong đầu hổ này, độc tính vô cùng mãnh liệt, được mệnh danh ba con có thể chích chết một con trâu.

Mà đàn ong trước mắt này, số lượng nhiều đến như một đám mây đen.

Nhóm người của hắn e là còn không đủ chúng nhét kẽ răng.

Tuy nhiên, trong lòng Lý Vọng Thư lại không quá hoảng loạn.

Bởi vì hắn biết, Tiểu ca bên cạnh hắn thân mang huyết Kỳ Lân, máu của anh ấy không nói gì khác, hiệu quả đuổi côn trùng là nhất hạng.

Nhưng ngay khi hắn đang chờ Tiểu ca thể hiện một màn kinh điển

dùng máu đuổi trùng thì.

Liền thấy đàn ong lớn đó vừa xuyên qua cửa đá, liền lại sốt ruột bay trở về, rồi nhanh như chớp từ lối ra bên kia tất cả đều bay đi.

Cảnh tượng này khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa có chút không hiểu.

Mấy con ong đầu hổ này sao vậy.

Sao đột nhiên tất cả đều chạy đi.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Lý Vọng Thư, những người khác cũng không hiểu ra sao.

Chỉ có Tiểu ca quay đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái sau, nhàn nhạt nói: Chúng cảm nhận được hơi thở trên người cậu, đang sợ hãi.

Khi Lý Vọng Thư nghe Tiểu ca đưa ra kết luận như vậy, trong lòng quả thực cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nhưng khi hắn tĩnh tâm suy nghĩ kỹ càng, lại thấy kết luận này dường như không phải là không có lý.

Phải biết, sự đáng sợ của Thi Miết Vương khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Không cần nói đến việc nó có ăn thịt côn trùng khác hay không, chỉ riêng nọc độc kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể nó cũng đủ khiến các loài côn trùng khác phải khiếp sợ, tránh xa ba thước.

Rốt cuộc, động vật trời sinh có bản năng cầu lợi tránh hại, con ong đầu hổ kia chắc hẳn cũng đã nhận ra trong cơ thể mình ký sinh một Thi Miết Vương đáng sợ như vậy, nên việc nó hoảng loạn bỏ chạy vì sợ hãi sinh mạng cũng chẳng có gì lạ.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi thầm may mắn: Không ngờ lại gặp chuyện tốt như vậy, xem ra lần này chúng ta có thể thuận

lợi thoát hiểm.

Đã thế thì mọi người đừng chậm trễ nữa, mau tiếp tục đi thôi.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, mọi người đều hưng phấn không thôi vì sắp rời khỏi dòng nước ngầm không thấy ánh mặt trời này và trở lại mặt đất, trên mỗi khuôn mặt đều tràn đầy niềm vui và sự mong chờ.

Thế nhưng, khi cuối cùng họ bước ra khỏi lối ra của hang đá vôi, lại phát hiện trước mắt xuất hiện một nan đề khó giải quyết.

Chỉ thấy bên ngoài bầu trời âm u, mưa như trút nước xối xả, dường như không có dấu hiệu ngừng lại.

Điều tồi tệ hơn là, bởi vì nơi đây hàng trăm thậm chí hơn một ngàn năm qua chưa từng có người đặt chân đến, con đường vốn có bên ngoài hang đá vôi sớm đã bị khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp che khuất.

Nhìn khắp bốn phía, toàn bộ là một mảng cảnh tượng xanh tươi um tùm, khiến người ta khó phân biệt rốt cuộc nên đi về hướng nào mới có thể tiếp tục tiến lên.

Hơn nữa, điều đặc biệt mấu chốt là, trải qua một hồi quan sát và phân tích kỹ lưỡng, họ phát hiện nơi đây dường như có địa thế tương đối thấp, do đó không khí lưu thông cực kỳ khó chịu.

Cộng thêm các loại xác động thực vật mục nát chất đống như núi trong rừng mưa, tất cả những yếu tố này cộng hưởng lại, khiến cho ngay khoảnh khắc họ vừa bước ra khỏi hang đá vôi, chiếc máy đo chất lượng không khí mang theo liền bắt đầu điên cuồng phát ra tiếng còi báo động chói tai.

Thiếu gia, trong không khí nơi này chứa độc tố, chúng ta phải làm sao đây ạ.

Một tên thuộc hạ lộ vẻ hoảng sợ, lo lắng hỏi.

Lúc này, trong không khí xung quanh quả thực tràn ngập một lượng lớn độc tố, căn cứ vào dữ liệu hiển thị trên màn hình máy kiểm tra không khí, những độc tố này còn không chỉ có một loại.

Trong đó còn có một loại độc tố thần kinh cực kỳ mãnh liệt, điều này khiến cho mặt nạ chống độc thông thường vào lúc này đã hoàn toàn mất đi tác dụng.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là, số trang bị Lý Vọng Thư chuẩn bị cho chuyến đi này còn nhiều hơn thế.

Lần này đến thám hiểm, hắn thậm chí cố ý mang theo bộ đồ bảo hộ kín toàn thân.

Chỉ cần mặc chỉnh tề, là có thể nhờ vào bình dưỡng khí để duy trì hô hấp bình thường.

Thế nhưng, mặc dù có biện pháp bảo hộ như vậy, nhưng số lượng bình dưỡng khí có hạn, căn bản không thể hỗ trợ mọi người hoạt động lâu dài ở đây.

Mà hiện ra trước mắt họ, lại là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn vô tận, chưa từng có dấu chân con người.

Khu rừng này cây cổ thụ che trời, cành lá đan xen, tựa như một mê cung tự nhiên, khiến người ta lạc lối trong đó khó có thể thoát ra.

Nếu muốn trong môi trường phức tạp như vậy mà tìm chính xác vị trí của Lôi Thành, độ khó có thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, Lý Vọng Thư không chút do dự vươn tay túm lấy Tiêu lão bản kéo đột ngột đến trước mặt mình, rồi giơ ngón tay lên không trung, lớn tiếng nói: Tiêu lão bản, bây giờ chính là thời khắc then chốt, việc có thể thuận lợi tìm thấy con đường đến Lôi Thành hay không, đều trông cậy vào ngài đó.

Trước đây ngài đã cam đoan rằng mình có thể tìm được con đường chính xác, vậy giờ phút này chính là lúc ngài thi triển tài năng.

Đối mặt với sự thúc giục và kỳ vọng của Lý Vọng Thư, Tiêu lão bản lại tỏ ra rất bình tĩnh, không hề có ý thoái thác.

Chỉ thấy ông ta vừa lấy ra một bộ đồ bảo hộ đặc chế từ ba lô, vừa thành thạo mặc vào, đồng thời không quên gật đầu mạnh với Lý Vọng Thư, tỏ ý đáp lời.

Cậu cứ yên tâm.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, gặp phải bão tố.

Chỉ cần đợi một lát, đợi đến khi trên trời vang lên tiếng sấm, nhờ vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm và thính giác nhạy bén của tôi, nhất định có thể phân biệt ra phương hướng chính xác dẫn đến Lôi Thành từ những trận tiếng sấm đó.

Cả đời này của tôi, tâm tâm niệm niệm chỉ vì tìm kiếm tòa Lôi Thành thần bí khó lường này, giờ Lôi Thành đã gần ngay trước mắt, tôi còn sốt ruột hơn cậu nữa.

Nghe xong những lời tự tin tràn đầy này của Tiêu lão bản, Lý Vọng Thư yên tâm hơn nhiều, thầm may mắn rằng lần hành động này đã đặc biệt mang theo Tiêu lão bản, quả thực là một quyết định sáng suốt.

Ngay lập tức hắn không dám chậm trễ, vội vàng quay người ra hiệu cho những người còn lại nhanh chóng thay đồ bảo hộ, chuẩn bị khởi hành bất cứ lúc nào, chỉ chờ Tiêu lão bản tìm ra tuyến đường thành công là lập tức xuất phát.

Mọi người đang vội vàng thay quần áo thì trên bầu trời mây đen va chạm, ngay sau đó có một tia sáng xẹt qua.

Kế đó, một trận tiếng sấm trầm thấp nổ vang trên đầu mọi người.

Và theo tiếng sấm vang lên, Tiêu lão bản như bị điểm huyệt, toàn thân bất động ngay lập tức.

Chương 20

Ông ta hơi ngửa đầu, hai mắt trợn trắng như bị trúng tà.

Thiếu gia, Tiêu lão bản đang làm cái trò gì vậy ạ.

Mạo Mạo Giác nhìn dáng vẻ của Tiêu lão bản, vươn tay định kéo ông ta.

Cũng may Lý Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, lập tức ngăn Mạo Mạo Giác lại, kéo hắn sang một bên, rồi mới thì thầm: Dáng vẻ hiện giờ của ông ta gọi là lôi yểm.

Nghe nói là để thu nhận những bí mật và thông tin ẩn giấu trong tiếng sấm.

Nội dung ẩn chứa trong tiếng sấm cực kỳ phức tạp và thoáng qua, cho nên người nghe lôi cần giữ yên tĩnh, bất động, tập trung tinh lực để phân biệt và lý giải nội dung tiếng sấm truyền đạt.

Chỉ một chút động tác hay mất tập trung cũng có thể ảnh hưởng đến việc tiếp nhận và đọc hiểu thông tin mấu chốt.

Giống như việc chuyên chú lắng nghe những âm thanh rất nhỏ trong môi trường cực kỳ yên tĩnh, động tác cơ thể có thể gây nhiễu, dẫn đến việc không thể nắm bắt chính xác manh mối trong tiếng sấm.

Hay vậy sao.

Nghe Lý Vọng Thư giảng giải, tất cả mọi người đều có vẻ không hiểu gì.

Tuy nhiên, đối với việc nghe lôi, Lý Vọng Thư cũng có lý giải riêng của mình.

Những người nghe lôi như Tiêu lão bản, có lẽ thật sự có thể nghe

ra những bí mật không ai biết từ tiếng sấm.

Nhưng cảm giác thần trí của họ đồng thời cũng bị tiếng sấm ảnh hưởng.

Giống như sự chấp niệm của Tiêu lão bản đối với Lôi Thành, theo hắn thấy hoàn toàn không bình thường.

Cứ như là trong phim ảnh vậy, bị người ta gieo một hạt giống vào tiềm thức.

Càng chìm đắm vào nghe lôi, càng có ý niệm muốn đi Lôi Thành, cứ như bị tiếng sấm mê hoặc.

Tuy nhiên, sự mê hoặc này dường như chỉ là tiêm nhiễm dục vọng cho người nghe lôi, chứ không tiêm nhiễm thông tin tuyến đường.

Trong tình huống dục vọng này không được thỏa mãn, con người sẽ trở nên cực đoan và cố chấp, giống như Tiêu lão bản trước đây, cả người đã có chút bất thường.

Thời gian Tiêu lão bản nghe lôi kéo dài khoảng mười lăm phút, sau khi kết thúc liền nghe ông ta reo lên đầy phấn khích: Chính là chỗ này, không sai, chính là chỗ này.

Chỗ này chính là con đường đi đến Lôi Thành.

Vừa nói, ông ta còn như bị mộng du, không thèm quan tâm đến những người khác, liền bắt đầu đi về một hướng.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư lập tức vẫy tay về phía đội ngũ: Mọi người theo kịp, đi theo ông ấy chắc chắn sẽ sớm tìm được điểm đến.

Đi theo Tiêu lão bản như bị mộng du, họ thật sự đã tìm được con đường dẫn đến Lôi Thành.

Mặc dù con đường này đã lâu không ai đi qua, sớm đã bị thực vật nhiệt đới bao phủ.

Tuy nhiên, khi thật sự bước chân lên, mọi người vẫn nhanh chóng phát hiện ra điều khác biệt.

Con đường này tuy đã phủ đầy bùn đất và thực vật, nhưng dưới lớp bùn đất nhạt nhòa, lại là những phiến đá xanh lát đường, cảm giác đi lên hoàn toàn khác với việc đi trên nơi hoang vu trước đó.

Cũng chính vì đã đi đúng con đường, dọc đường đi mọi người không gặp phải bất kỳ sự cố hay nguy hiểm nào.

Hơn nữa, do trời mưa, khí độc trong rừng mưa sau khi được nước mưa tẩy rửa, cũng đều thấm vào trong bùn đất.

Vì vậy, chỉ chưa đầy nửa giờ, mọi người đã đến trước một gò đất nhỏ.

Đây chính là Lôi Thành.

Chỉ có vậy thôi sao.

Cũng quá sơ sài rồi.

Mạo Mạo Giác nhìn đống đất còn chưa bằng một sân bóng rổ trước mắt, đầy mặt khó hiểu phát ra nghi vấn.

Tuy nhiên, lần này không ai đáp lời hắn, ngược lại là Tiểu ca đi vài bước dọc theo gò đất, đột nhiên chỉ vào một vị trí hơi lõm xuống, nói với mọi người: Lôi Thành chắc hẳn ở phía dưới này.

Tiểu ca vừa dứt lời, Mạt Tụng không biết từ lúc nào đã trèo lên một cái cây bên cạnh, vừa chỉ tay về phía xa, đột nhiên lớn tiếng hô: Thiếu gia, những gò đất như vậy, xung quanh còn rất nhiều, dày đặc, đếm không xuể.

Xem ra chúng ta thật sự đã đến nơi.

Lúc này mẹ hắn cũng tiến lên, trong tay còn cầm tấm bản đồ Lôi Thành mà bà đã vẽ dựa theo ký ức trước đó.

Những gò đất này, chắc hẳn chính là những công trình dày đặc như sao trời trên bản đồ này.

Lý Vọng Thư đương nhiên biết, gò đất trước mắt chỉ là đỉnh của Lôi Thành.

Hơn nữa hắn còn biết, những gò đất tương tự, ở gần đó còn rất nhiều.

Những gò đất này đều có kết cấu rộng trên hẹp dưới, lộ ra bên ngoài chỉ là phần cao nhất của toàn bộ công trình mà thôi.

Phần thân chính của công trình, thật ra là ăn sâu xuống lòng đất.

Nếu nhìn từ bên trong, chúng giống như những chiếc loa lớn dựng thẳng, là công trình chuyên dùng để thu thập tiếng sấm của Lôi Thành.

Chỉ là vì niên đại xa xôi, bị bùn đất và bụi tro bao phủ, nên giờ nhìn qua mới giống như một gò đất không lớn không nhỏ.

Ngay lập tức hắn không chần chừ nữa, chỉ vào chỗ lõm mà Tiểu ca đã chỉ và ra lệnh: Đào, rốt cuộc có phải không, đào lên sẽ biết.

Rất nhanh, thuộc hạ của hắn lấy ra xẻng quân dụng, liền bắt đầu bận rộn.

Khi bùn đất dần dần được dọn sạch, mọi người cũng từ từ thấy rõ diện mạo thật sự của công trình dưới đống đất.

Không khác nhiều so với dự đoán của Lý Vọng Thư, đó là một công trình vòm hình cầu.

Còn chỗ lõm mà Tiểu ca chỉ trước đó, chính là một lối vào bị phá vỡ trên đỉnh vòm.

Lối vào này nhìn qua như bị thuốc nổ làm nổ tung, trước chúng ta, chắc hẳn đã có người đến đây rồi.

Nhìn hướng lấp đất, là từ ngoài vào trong lấp kín lối vào, chứng tỏ

người đi vào, sau đó lại đi ra từ bên trong.

Từ dấu vết mà xem, thời gian chắc hẳn không chênh lệch nhiều lắm, khoảng mười mấy hai mươi năm.

Tiểu ca quả nhiên là Tiểu ca, rõ ràng không biết nội dung, nhưng chỉ từ một lối vào, đã suy đoán ra không ít điều.

Thế nhưng còn chưa đợi Lý Vọng Thư kịp cảm thán, Tiêu lão bản, người vừa hồi phục tinh thần từ trạng thái lôi yểm, đã nghiến răng nghiến lợi.

Tỉnh Ngô Tam, lối vào này khẳng định là do tên khốn Tỉnh Ngô Tam để lại.

Lý Vọng Thư nghe vậy liếc xéo Tiêu lão bản một cái.

Ông nói vậy chẳng phải vô nghĩa sao.

Mười mấy năm trước từng đến nơi này, chỉ có đội của Tỉnh Ngô Tam bọn họ.

Bây giờ Tỉnh Ngô Tam vẫn sống tốt, chứng tỏ hắn chắc chắn đã an toàn đi ra từ đây.

Chỉ là không ngờ, bọn họ ở biển cực không tìm được đường chính xác, nhưng cuối cùng vẫn mò đến được nơi này.

Cũng không biết nên nói hắn có bản lĩnh lớn, hay là vận khí tốt.

Lý thiếu, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuống dưới đi.

Tên khốn Tỉnh Ngô Tam đã đến rồi, trời biết hắn đã lấy đi bao nhiêu thứ tốt từ bên trong, chúng ta vẫn nên mau xuống dưới xem đi.

Tiêu lão bản tỏ vẻ lo lắng rõ ràng trên mặt, Lý Vọng Thư cũng muốn đích thân chứng kiến Lôi Thành thật sự này có gì khác biệt so với trong trí nhớ của mình.

Thế là sau khi dò xét không khí bên dưới bình thường, hắn vung tay, dẫn người bắt đầu tiến vào qua chỗ hổng đó.

Bởi vì phải hạ dây, hơn nữa không gian bên trong gò đất rất lớn, dù để lại hơn nửa số người ở phía trên tiếp ứng, nhưng khi đội ngũ xuống đến đáy gò đất, vẫn mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Tuy nhiên, khi mấy phát pháo sáng được bắn ra, mọi người không khỏi bị không gian dưới gò đất này làm cho chấn động.

Toàn bộ công trình lớn hơn rất nhiều so với gò đất nhìn thấy bên ngoài, gần giống như một sân vận động bóng rổ hiện đại, tường bốn phía đều đúc bằng đồng thau, kết cấu giống như một chiếc bát đồng lớn.

Và ở vị trí giữa bát, còn sừng sững một pho tượng Lôi Công khổng lồ.

Chỉ cần người đứng trước pho tượng, liền khó tránh khỏi cảm thấy một áp lực lớn.

Thế nhưng còn chưa đợi mọi người kịp cảm thán, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng sấm.

Đứng trong công trình này, ban đầu nghe tiếng sấm không lớn, nhưng theo tiếng sấm vang lên, sóng âm trong kết cấu hình cái bát này va đập qua lại, cuối cùng dường như đều tập trung vào pho tượng Lôi Công ở giữa.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một trận tiếng nổ đùng chói tai khuếch tán ra từ pho tượng.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Vọng Thư đã có một cảm giác buồn nôn kinh tởm.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, cảm giác này còn tăng cường nhanh chóng.

Không chỉ dạ dày khó chịu, thậm chí cả máu cũng dâng lên nhanh chóng.

Không chỉ có Lý Vọng Thư, tình trạng của những người khác cũng vô cùng tệ, thậm chí có mấy người đã ôm đầu đầy đau khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Chương 21

Lý Vọng Thư thấy vậy, cố nén khó chịu mà la lớn: Cộng hưởng, pho tượng kia có vấn đề.

Nghĩ cách phá hủy nó.

Khi tần suất chấn động bên ngoài gần với tần suất cố hữu của các cơ quan trong cơ thể người, sẽ xảy ra cộng hưởng.

Vì cộng hưởng, các cơ quan trong người sẽ chấn động dữ dội, gây ra chóng mặt, buồn nôn, ù tai và các triệu chứng khác, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tim và hệ thần kinh.

Hiện tại tiếng sấm bên ngoài rõ ràng đã ngừng, nhưng trải qua sự khuếch đại của công trình hình cái bát này, pho tượng Lôi Công vẫn liên tục tạo ra cộng hưởng, ảnh hưởng đến mọi người.

Lý Vọng Thư cũng không rõ ràng, đây là đặc điểm của Lôi Thành, hay là biện pháp an ninh độc đáo.

Nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu để sự cộng hưởng này tiếp tục, rất nhanh cơ thể mình sẽ không chịu nổi, những người đi xuống có thể không một ai sống sót trở ra.

Mạt Tụng nghe được lời Lý Vọng Thư, lập tức cố nén khó chịu, lảo đảo từ ba lô móc ra một khối C4, nối kíp nổ, chuẩn bị trực tiếp phá hủy.

Tuy nhiên thuốc nổ đã chuẩn bị xong, nhưng hệ thống cân bằng của bản thân hắn dường như cũng đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Rõ ràng khoảng cách đến pho tượng Lôi Công chỉ bảy tám mét, nhưng khoảng cách này lại giống như biến thành một vực sâu.

Mắt nhìn pho tượng, chân lại lảo đảo đi về phía khác.

Thấy Mạt Tụng vài lần thử đều thất bại, Lý Vọng Thư đang định tự mình lên, không ngờ Tiểu ca tốc độ còn nhanh hơn hắn.

Nhanh chóng nhận lấy thuốc nổ từ tay Mạt Tụng, mấy cái lên xuống liền leo lên pho tượng, dán thuốc nổ trực tiếp vào ngực pho tượng.

Thấy vậy, mọi người cũng không cần nhắc nhở, đều vội vàng lăn lê bò trườn tránh xa.

Mạt Tụng cũng dùng sức ấn nút kích nổ.

Tiếng nổ lớn vang vọng, cộng thêm việc đang ở trong một công trình kiến trúc có cấu trúc đặc biệt, Lý Vọng Thư dù đã bịt tai trước khi nổ, vẫn bị tiếng nổ này làm cho choáng váng.

Tuy nhiên so với cộng hưởng tần số thấp do pho tượng Lôi Công phát ra trước đó, tiếng nổ này ngược lại khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Chờ đợi bụi mù tan đi, lúc này mọi người mới nhìn thấy pho tượng Lôi Công ban đầu, giờ đã bị nổ đứt lìa từ vị trí ngực.

Nửa thân trên đã ngã về phía sau, chồng lên nửa thân dưới.

Đáng tiếc, pho tượng này nhìn niên đại chắc hẳn cũng đã mấy trăm, hơn một ngàn năm.

Với kích thước lớn như vậy, nếu đem ra đấu giá bên ngoài, có lẽ giá khởi điểm phải hơn trăm triệu.

Nhìn pho tượng bị thuốc nổ phá hủy, Lý Vọng Thư vừa xoa thái dương, vừa thầm cảm thán trong lòng.

Không chỉ có hắn, Mạo Mạo Giác vừa hồi phục lại, liền vội vã chạy tới kiểm tra.

Nhưng sau khi xem xét, hắn lại với vẻ mặt kỳ quái quay đầu lại hô

lớn với Lý Vọng Thư.

Thiếu gia, không đáng tiếc, một chút cũng không đáng tiếc.

Vụ nổ này, dường như đã nổ ra cho chúng ta một con đường.

Nghe vậy mọi người lập tức vây quanh lại, liền thấy dưới đáy pho tượng Lôi Công, lại có một con đường bậc đá uốn lượn đi xuống.

Lý Vọng Thư nhìn bậc đá hơi sững sờ, trong trí nhớ của hắn, đường đến Lôi Thành không phải như vậy.

Nhưng ngay sau đó hắn liền trở lại bình thường, dù sao trong trí nhớ của hắn, công trình thu thập tiếng sấm của Lôi Thành, cũng không có quy mô lớn như hiện tại.

Mặc dù về cơ bản vị trí Lôi Thành không thay đổi, nhưng từ lúc đi đến đây, Lôi Thành trong thực tế, cùng với hình dáng trong trí nhớ của mình, có rất nhiều điểm không khớp, không bận tâm thêm một chỗ cầu thang này nữa.

Tiểu ca trước sau như một, ít nói ít hành động.

Khi mọi người còn đang vây xem, hắn đã quay người nhảy xuống, nhảy lên bậc đá bắt đầu dò xét.

Các ngươi ở trên chờ ta, ta xuống dưới dò xét trước.

Nói xong, cũng không đợi mọi người từ chối, hắn khom người liền theo bậc đá chui vào.

Tiểu ca vừa đi, Mạo Mạo Giác liền tiến đến bên cạnh Lý Vọng Thư, rất lo lắng hỏi: Thiếu gia, để hắn một mình xuống dưới, không sao chứ ạ.

Đối với thực lực của Tiểu ca, Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ, đừng nhìn mình có nhiều thuộc hạ như vậy, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện, người sống sót đến cuối cùng chắc chắn là hắn.

Thế là Lý Vọng Thư rất bình tĩnh phân phó: Đừng coi thường thực lực của Tiểu ca, hắn một mình đi xuống trước ngược lại là an toàn nhất, đông người ngược lại là vướng víu.

Mọi người bây giờ cứ ở đây nghỉ ngơi, đợi Tiểu ca trở về, lập tức khởi hành.

Dứt lời, hắn dứt khoát dẫn đầu ngồi xuống đất, móc lương khô ra liền bắt đầu bổ sung thể lực.

Vừa rồi sự cộng hưởng tuy không kéo dài lâu, nhưng đối với cơ thể cũng không nhỏ.

Hiện tại hắn còn có thể mơ hồ cảm giác nội tạng mình có chút khó chịu, để ứng phó với những nguy hiểm có thể xuất hiện tiếp theo, cần thiết phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ là chưa đợi hắn gặm xong một khối lương khô nén, Tiểu ca đã lại từ chỗ bậc đá đó đi lên.

Nhìn sắc mặt có chút khó coi của Tiểu ca, trái tim Lý Vọng Thư liền thắt lại.

Tiểu ca, tình hình bên dưới thế nào.

Rất nguy hiểm sao.

Tình hình bên dưới, phức tạp hơn tưởng tượng, sơ ý một chút, mọi người có thể đều phải bỏ mạng ở đây.

Khi Tiểu ca nói chuyện, sắc mặt rất âm trầm.

Điều này khiến trái tim Lý Vọng Thư lạnh đi một nửa.

Phải biết ở thế giới này, không ai hiểu rõ hơn hắn hàm lượng vàng của cái tên Trương Khởi Linh.

Trước đây đối mặt với con cá trê khổng lồ còn lớn hơn người kia, cũng không thấy hắn có chút cảm xúc dao động nào, nói lên là lên, vô

cùng quyết đoán.

Nhưng lúc này lại có thể nghe được từ miệng hắn những lời như tình huống phức tạp, điều này chứng tỏ tình hình bên dưới, có lẽ thật sự vượt quá sức tưởng tượng.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không thể không hết sức cẩn thận: Bên dưới, rốt cuộc có gì.

Tuy nhiên Tiểu ca lại rất cá tính không giải thích, mà là trực tiếp vẫy tay, một lần nữa quay người đi xuống bậc đá.

Đi theo ta, các ngươi tự mình xem đi.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi thở dài, lần này đến Lôi Thành chính là để giải quyết vấn đề Thi Miết Vương trong người.

Chuyện đã đến nước này, cho dù bên dưới là thẳng đến Địa ngục, cũng chỉ có thể cố gắng làm tới cùng.

Mạo Mạo Giác theo tôi đi, chúng ta xuống dưới xem tình hình cụ thể trước, những người khác ở đây tiếp tục nghỉ ngơi.

Rất nhanh, hai người theo Tiểu ca dọc theo bậc đá uốn lượn đi xuống.

Đi chưa đầy vài phút, liền đến một khoảng trống lớn hơn phía trên, nhưng cũng chính lúc này, Tiểu ca đột nhiên dừng bước.

Không thể tiếp tục đi sâu hơn, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể nhờ vào đèn pin cầm tay, không ngừng nhìn quanh vào khoảng trống.

Vừa nhìn, liền thấy từng ống dẫn đồng thau cực lớn từ nơi khác kéo dài đến, tụ tập ở trung tâm khoảng trống, cắm thẳng sâu xuống lòng đất.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, những thứ này chắc hẳn chính là những thiết bị thu thập tiếng sấm khác, dẫn tiếng sấm đến ống dẫn của nơi

nghe sấm thật sự.

Điều này chứng tỏ họ không tìm nhầm đường, nơi nghe sấm thật sự, chính là ở cuối những ống dẫn này.

Chỉ là điều thật sự khiến Tiểu ca cũng cảm thấy khó giải quyết, là giữa những ống dẫn này, chen chúc chật kín người đứng ngang dọc.

Thiếu gia, những người này là thật hay giả.

Chẳng lẽ là tượng binh mã.

Mạo Mạo Giác dưới tay Lý Vọng Thư, cũng coi như là một đại tướng đắc lực.

Ở nơi như Tam Biên Sườn Núi, hắn cũng là một nhân vật tàn nhẫn độc ác.

Thế nhưng lúc này nói chuyện, trong giọng nói cũng không khỏi mang theo vài phần run rẩy.

Không phải nói hắn nhát gan, mọi việc đều cần một không khí.

Hiện tại lại là một môi trường âm trầm như vậy, còn đột nhiên nhìn thấy nhiều thứ hình người như thế, dù không có nhạc nền, không khí kinh dị cũng đã sớm được tô đậm đúng chỗ.

Lý Vọng Thư cũng không rõ ràng một cảnh tượng này rốt cuộc là tình huống gì.

Ngược lại là Tiểu ca thì thầm: Tôi vừa mới đến gần xem qua, những thứ này đều là tượng da người, xét về chất liệu, khả năng cao là được chế tác từ da người bằng bí pháp, nên mới có thể đứng ở đây sau nhiều năm như vậy.

Da người Những thứ này đều là.

Nghe vậy Mạo Mạo Giác mở to hai mắt, đầy mặt không thể tin nổi chỉ vào những bóng người phía xa.

Phải biết khoảng trống này lớn hơn phía trên rất nhiều, không cần đếm, chỉ cần nhìn thoáng qua, số lượng tượng da người ít nhất cũng phải vài ngàn.

Chương 22

Mấy ngàn tượng da người không đáng sợ, nhưng tưởng tượng đến đây là được chế tác từ da của mấy ngàn người bị lột, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy lạnh sống lưng.

Thế nhưng Tiểu ca lại căn bản không bận tâm gì đến da người hay không da người, mà là chiếu đèn pin trực tiếp xuống phía dưới những tượng da người đó.

Lúc này, Lý Vọng Thư và Mạo Mạo Giác đều thấy rõ, dưới chân những tượng da người đó, còn dày đặc xương cốt.

Có một số xương cốt đã phân hủy, nhưng cũng có một số vẫn còn nhìn ra được hình dạng con người.

Trong số đó, không ít xương cốt còn có chút quần áo rách nát, tuy bị hư hại nghiêm trọng, nhưng vẫn có thể nhìn ra, kiểu dáng và chất liệu quần áo khác biệt rất lớn.

Trong số những bộ xương còn nguyên vẹn nhất, rõ ràng mặc loại quần áo lao động của thập niên 70 80.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không khỏi cau mày: Xem ra những năm gần đây, không chỉ một đợt người đã tìm kiếm Lôi Thành này.

Khẳng định là còn có con đường khác có thể đến đây, những bộ hài cốt kia, chắc hẳn chính là nhóm người cùng với Tỉnh Ngô Tam.

Ngay cả bọn họ cũng chết ở đây, xem ra những tượng da người này quả nhiên không tầm thường.

Nhìn ra được bọn họ đã chết như thế nào không.

Lý Vọng Thư nhìn đầy đất xương cốt, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Tiểu ca lúc này lại lắc đầu: Vẫn chưa rõ ràng, nhưng các cậu xem những xương cốt trên mặt đất, đại bộ phận đều có dấu vết gãy xương.

Hơn nữa vị trí gãy xương đều đặn, đặc biệt là những hộp sọ, nhìn qua giống như bị ngoại lực đè ép vậy.

Mạo Mạo Giác nghe được lời này, đột nhiên giật mình, tiếp đó có chút kích động nói: Đúng, loại xương vỡ này tôi đã từng thấy.

Trước đây chúng ta có người đã bắt được một con mãng xà khổng lồ ăn thịt người trong rừng mưa.

Trong bụng con mãng xà đó, liền có những xương cốt như vậy.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức thì từ ký ức xa xăm, tìm được những thứ liên quan, thế là hắn đầy mặt ngưng trọng nói: Những tượng da người này khả năng cao không phải làm bằng da người, mà là một loại côn trùng tên là Thanh Phù.

Điều này, ngay cả Tiểu ca cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, Mạo Mạo Giác càng đầy mặt nghi hoặc nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Thiếu gia, không thể nào ạ.

Cậu xem những tượng da người này, có mũi có mắt, làm sao xem cũng không giống côn trùng chứ.

Lý Vọng Thư sắp xếp lại lời nói, dù sao hắn cũng không thể nói là mình nhớ cốt truyện liên quan đi.

Thế là chỉ có thể tìm một cái cớ nói: Tôi đã từng nhìn thấy trong một quyển sách cổ, có một loại côn trùng tên là Thanh Phù.

Tên Thanh Phù nghe qua là một loại côn trùng biết bay, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy nó.

Nhưng con côn trùng này thật ra là một loại vật thể giống như da

người, người cổ đại dùng nó căng ra thành nhiều hình dạng, chuyên dùng để hại người.

Hại người.

Hại như thế nào.

Loại côn trùng này được làm thành hình người, tự nhiên là để chúng tiện ăn thịt người rồi.

Giống như một tấm da người vậy bao phủ toàn bộ con người lại, từ từ nghiền nát và tiêu hóa.

Lý Vọng Thư nói đến đây dừng một chút, lại cẩn thận hồi ức một chút, mới nói tiếp: Loại côn trùng này con đực và con cái hoàn toàn khác nhau, con đực gọi là Hồng Phù, thân thể cực nhỏ, rất khó bị người phát hiện.

Con cái chính là Thanh Phù, chắc hẳn chính là những thứ đang ở trước mắt này.

Hơn nữa loại côn trùng này còn có một năng lực rất đặc biệt, đó chính là dù cách xa nhau rất xa, cũng có thể cảm ứng được lẫn nhau.

Nói không chừng gần đây có ẩn giấu Hồng Phù, chúng ta một khi đi qua, liền sẽ bị nhiễm Hồng Phù.

Đến lúc đó dù có chạy thoát, Thanh Phù cũng sẽ dựa vào cảm ứng giữa nó và Hồng Phù, vẫn luôn theo dõi, cho đến khi ăn thịt toàn bộ con mồi.

Lúc này, Mạo Mạo Giác cả người đều không ổn, bắt đầu không ngừng kiểm tra trên người, sợ không biết lúc nào đã bị nhiễm côn trùng Hồng Phù.

Thiếu gia, mau giúp tôi xem phía sau lưng có sâu không ạ.

Vừa nói, hắn còn chủ động muốn giúp Lý Vọng Thư kiểm tra,

nhưng lại bị Lý Vọng Thư giơ tay ngăn lại, duỗi tay chỉ chỉ đầu mình nói: Đừng làm loạn, con Hồng Phù đó rất nhỏ, mắt thường rất khó thấy.

Hơn nữa cậu đừng quên, tôi đây còn có một con côn trùng mạnh hơn, những con côn trùng khác gặp tôi, chạy còn không kịp nữa là.

Điều này không phải Lý Vọng Thư nói khoác, suốt chặng đường này, bất kể là loại côn trùng nào, tất cả đều sẽ không phản ứng với hắn, gặp hắn đều sẽ chọn cách xa ra.

Từ lúc bắt đầu con ong đầu hổ, cho đến sau này gặp phải tất cả các loại côn trùng.

Chúng đều nhanh chóng rời đi, căn bản không dám ở lại gần đó.

Vậy bây giờ làm sao đây, Thiếu gia.

Hay là cậu định đi qua để cho bọn chúng nhường đường.

Nhưng như vậy cũng không được ạ.

Sâu sợ cậu, có thể không sợ chúng tôi chứ.

Số lượng ở đây, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta tê dại cả da đầu, nếu thật sự chúng lặng lẽ theo sau, thì chúng ta đối phó càng phiền phức hơn.

Lời Mạo Mạo Giác vừa nói xong, đã bị Lý Vọng Thư một cái tát vào đầu.

Hoảng cái gì.

Gặp phải vấn đề, chúng ta giải quyết vấn đề là được.

Lợi dụng côn trùng Thanh Phù để làm thủ vệ, đây đều là thủ đoạn từ bao nhiêu năm trước.

Những thủ đoạn này hữu dụng với người cổ đại ngây thơ, nhưng

đối với những người chuẩn bị đầy đủ như chúng ta thì chẳng có tác dụng gì.

Chẳng phải chỉ là côn trùng sao.

Cậu đi lên bảo mọi người chuẩn bị súng phun lửa.

Tôi vẫn không tin, côn trùng nào có thể chịu được ngọn lửa 1000C này.

Rất nhanh, đội ngũ liền lục tục từ chỗ bậc đá đi xuống.

Tuy rằng cũng bị những tượng da người đó làm cho giật mình, nhưng khi hai bộ súng phun lửa, một bên trái một bên phải bắt đầu hoạt động, cảnh tượng lại biến thành một loại chấn động khác.

Đối mặt với ngọn lửa hơn một ngàn độ, một lượng lớn côn trùng Thanh Phù hình người còn đang trong trạng thái ngủ đông liền trực tiếp bị đốt thành tro.

Đương nhiên nhiệt độ tăng nhanh, điều này khiến một số tượng da người ở xa sống lại.

Những côn trùng Thanh Phù sống lại đó, quả nhiên như Lý Vọng Thư đã nói, hóa thân thành từng vật thể giống như tấm thảm, bắt đầu lồm cồm bò trên mặt đất, dường như muốn tránh xa nguồn nhiệt.

Tuy nhiên đối mặt với thứ đồ công nghệ cao như súng phun lửa, bản năng động vật nhỏ bé của chúng hoàn toàn không đủ dùng.

Chúng chỉ biết tránh xa nguồn nhiệt, nhưng lại không biết đây là một không gian bán kín.

Bất kể là lối ra hay lối đi đến chỗ sâu hơn, đều nằm gần nguồn nhiệt mà chúng sợ nhất, việc bản năng tránh xa hoàn toàn không có ý nghĩa.

Mắt thấy tượng da người đã được dọn dẹp gần xong, Lý Vọng

Thư lúc này mới mở miệng phân phó.

Được rồi, nhưng đừng thiêu chết hết, để lại vài con đóng gói gửi đến phòng thí nghiệm để nghiên cứu một chút, biết đâu còn có thể nghiên cứu ra cái gì đó bất ngờ.

Sau khi trải qua một vòng lửa phun tẩy rửa, mọi người cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

Liền thấy mấy tên thuộc hạ hì hì ha ha lấy ra lưới, liền hung hăng lao vào mấy con tượng da người còn sót lại không nhiều.

Còn Lý Vọng Thư thì dẫn những người khác đi đến vị trí trung tâm của tầng này.

Nơi đây ngoài việc có vài ống dẫn đồng thau tập trung lại, còn có một lối đi dẫn đến chỗ sâu hơn.

Phía sau cánh cửa, lại là một con đường lát đá phiến, không biết dẫn đi đâu.

Xem ra chúng ta cách điểm đến đã không xa, mọi người lấy lại tinh thần, tiếp tục tiến lên.

Vẫn duy trì đội hình như trước, bởi vì con đường không quá rộng, nhiều nhất chỉ có thể ba người đi song song.

Thế là vẫn là Tiểu ca đi trước, những người khác thì đi theo sau hắn không xa, sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Chỉ là lần này, lại không gặp phải bất kỳ vật nguy hiểm nào.

Mặc dù con đường vẫn luôn uốn lượn đi xuống, dài đến mức khiến người ta có chút hoài nghi nhân sinh, nhưng những thứ khác, dù là cạm bẫy hay côn trùng độc, mãnh thú, lại đều không hề gặp phải nữa.

Tuy nhiên mọi người vẫn không dám lơ là, mỗi bước đều đi thật

cẩn thận, điều này cũng khiến tốc độ tiến lên của đội ngũ có chút chậm chạp.

Mãi đến bốn tiếng đồng hồ sau, mọi người mới từ con đường hẹp đi ra, tiến vào một không gian tương đối rộng rãi.

Vừa đến nơi này, Mạo Mạo Giác liền không nhịn được càu nhàu: Thiếu gia, nơi này sao lại thối như vậy ạ.

Kỳ thật mùi thối này mọi người đã sớm ngửi thấy rồi, chẳng qua khi ở trên đường nhỏ, còn chưa nồng nặc đến thế.

Bây giờ ra khỏi đường nhỏ, mùi trứng thối đó, gần như xông lên khiến người ta muốn nôn mửa.

Là Hydro Sunfua.

Lần này Tiểu ca khó được chủ động mở miệng, liền thấy hắn vừa vươn tay sờ sờ xuống đất, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi, vừa nói: Chúng ta hiện tại đã ở vị trí rất sâu bên dưới, nơi này chắc hẳn có một suối nước nóng lưu huỳnh, cho nên mới có cái mùi trứng thối này.

Có suối nước nóng, chứng tỏ chúng ta không còn xa mục tiêu.

Chương 23

Chẳng lẽ Lôi Thành lại nằm thấp hơn cả vị trí của suối nước nóng sao.

Sau mấy giờ đường đi xuống dưới, Lý Vọng Thư thực sự có chút mệt mỏi.

Sự mệt mỏi thể chất còn đỡ, nhưng điều quan trọng là tinh thần luôn căng thẳng tột độ trên suốt quãng đường, khiến người ta cảm thấy kiệt sức lạ thường.

Vì vậy, cho dù xung quanh đều tràn ngập một mùi trứng thối khó ngửi, nhưng mọi người vẫn chọn nghỉ ngơi tại chỗ trước.

Có lẽ chỉ có Tiểu ca trời sinh đã thuộc về nơi âm u này, chẳng những không hề lộ vẻ mệt mỏi, thậm chí còn chủ động bắt đầu tuần tra xung quanh.

Lý Vọng Thư cảm thấy lần này tìm Bốn a công mượn người, có thể mượn được Tiểu ca, thực sự là vận may bùng nổ của mình.

Cậu nói không sai, chúng ta đã đến nơi.

Lý Vọng Thư còn đang nghỉ ngơi, không ngờ Tiểu ca đi tuần tra lại rất nhanh quay lại, còn mang về cho hắn một tin tức dễ nghe nhất.

Nghe vậy, hắn cũng không bận tâm nghỉ ngơi nữa, vẫy chào mọi người liền đi theo hướng Tiểu ca chỉ.

Rất nhanh, mọi người liền đến trước một cánh Thanh Đồng Môn khổng lồ.

Nếu không biết Lôi Thành này không liên quan đến Trường Bạch Sơn, thì cánh Thanh Đồng Môn này suýt nữa khiến Lý Vọng Thư lầm tưởng mình đã đến nhầm nơi.

Mà ở phía trên cánh Thanh Đồng Môn, còn xiêu vẹo viết mấy chữ khá khó hiểu.

May mắn thay trong đội có mẹ Tề Tấn là chuyên gia khảo cổ, sau một lúc phân tích, liền nghe mẹ nói: Mấy chữ đó là 『Niết Bàn Tĩnh Xứ』, vào thời viễn cổ, nó đại diện cho đơn vị nhỏ nhất.

Hơn nữa, nhìn phong cách hoa văn trên cánh cửa này, giống hệt với những gì tôi từng thấy trong địa cung Nam Hải vương.

Chắc chắn, đây chính là nơi chúng ta cần tìm.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cũng có chút kích động, nhưng hắn lại không tùy tiện đẩy cửa, mà quay đầu nhìn về phía Tiểu ca.

Theo nhận thức của hắn, cửa là nơi dễ bị cài đặt cơ quan nhất.

Nhưng Tiểu ca lần này lại rất bình tĩnh lắc đầu.

Cánh cửa này đã bị người mở ra rồi, không có cơ quan.

Nói rồi, Tiểu ca giơ tay lên liền bước tới đẩy cánh Thanh Đồng Môn.

Thanh Đồng Môn nhìn rất lớn, nhưng không biết dùng trục quay gì, chỉ một mình Tiểu ca, thế mà đã đẩy cánh cửa từ từ mở ra.

Theo những chùm sáng mạnh từ đèn pin chiếu vào cửa, mọi người cũng nhìn rõ tình hình bên trong cánh cửa.

Vẫn là một khoảng không lớn dưới lòng đất, nhưng lại có thể nhìn thấy từng cây cột đồng thau to lớn từ trên cao rủ xuống, đan xen chót vót giữa không gian.

Mà ở phần đáy của các cột đồng thau, đều kéo dài về cùng một hướng, cuối cùng tập trung tại một thạch đài ở chính giữa khoảng không.

Tôi bảo sao nãy giờ không thấy ống dẫn đồng thau nào, hóa ra đều

tập trung ở đây.

Thấy không có nguy hiểm, mọi người cũng từ từ đi vào khoảng không này, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Rất nhanh, đã có người phát hiện ở cách đó không xa.

Thiếu gia, ở đây phát hiện một rương băng ghi âm.

Băng ghi âm.

Phát hiện này khiến mọi người hơi sửng sốt.

Dù sao trong hoàn cảnh như thế này, việc tìm thấy băng từ đúng là khiến người ta cảm thấy có chút bất an.

Chỉ có Lý Vọng Thư biết, những cuộn băng ghi âm này chính là các loại tiếng sấm khác nhau mà Ngô Tam Tỉnh đã tốn rất nhiều thời gian để ghi lại.

Mỗi cuộn băng từ đều chứa tiếng sấm với hiệu quả khác nhau.

Mà thứ Lý Vọng Thư cần, chính là một cuộn băng tiếng sấm có thể trị bệnh.

Những thứ này hẳn là của Ngô Tam Tỉnh và những người khác để lại, tôi biết mấy năm trước, ông ấy vì thu tiếng sấm mà đã chạy không ít nơi.

Lần này Tiêu lão bản cuối cùng cũng nói ra một ý kiến đáng tin cậy, chỉ là lời ông ấy vừa dứt, Mạt Tụng đang nghiên cứu băng ghi âm đã nghi hoặc lên.

Đúng vậy, từng cuộn băng ghi âm này đều có nhãn hiệu khác nhau, nhưng những nhãn hiệu này có ý nghĩa gì chứ.

Chúng viết gì vậy. 『Ác Tục Kim Hằng Đột Nhiên』. 『Jesus Cùng Kinh Đông Nga』. 『Nữ Sinh Tiết Ngươi Một』.

Toàn là những thứ lộn xộn gì đây.

Chữ nào tôi cũng biết, nhưng khi ghép lại thì hoàn toàn không hiểu chúng đang biểu đạt điều gì.

Tiêu lão bản bước tới nhìn, rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Đây là tiếng lóng của Ngô Tam Tỉnh, trừ ông ấy ra thì chẳng ai hiểu có ý nghĩa gì.

Điều này khiến Mạt Tụng sốt ruột không thôi, quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Thiếu gia, vậy bây giờ phải làm sao đây.

Chẳng lẽ phải thử từng cuộn một.

Nơi này sẽ không có tiếng sấm nào đại diện cho nguy hiểm chứ.

Lần này Lý Vọng Thư cũng có chút há hốc mồm, hắn không ngờ, sự việc đến nước này, lại bị tắc ở chỗ này.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể phái người đi tìm Ngô Tam Tỉnh hỏi cho rõ ràng.

Đây là biện pháp bất đắc dĩ, điều quan trọng là bấy nhiêu năm qua, Lý gia và Cửu Môn rất ít liên hệ với nhau.

Mà Ngô Tam Tỉnh lại là người luôn xuất quỷ nhập thần, có tìm được ông ấy hay không còn là một chuyện khác, ngay cả khi tìm được, ông ấy có chịu nói hay không cũng là một ẩn số.

Mà tình hình hiện tại của tôi không mấy lạc quan, cho dù có thứ huyết nhục Cổ Thần mà Bốn a công đưa tạm thời trấn áp Thi Miết Vương.

Nhưng tôi có thể cảm nhận được, sự trấn áp này cũng chỉ là tạm thời, Thi Miết Vương vẫn không ngừng hồi sinh bên trong.

Đang lúc hắn còn đang suy xét, rốt cuộc nên làm sao bây giờ thì không ngờ mẹ cũng bước đến trước một rương băng ghi âm lớn, ngồi xuống cẩn thận tìm kiếm, ngay sau đó lấy ra một cuộn trong đó đưa cho Mạt Tụng.

Cứ thử cuộn này đi.

Trên đó viết, đại diện cho Sự thật.

Lời của mẹ ngay lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Lý Vọng Thư càng thêm kinh ngạc hỏi: Không phải, mẹ có thể hiểu tiếng lóng này ư.

Ngày trước không có việc gì thì học thôi.

Chẳng có gì khó cả.

Mẹ nói xong, liền giả vờ một vẻ mặt thản nhiên, tiếp tục xem xét những cuộn băng ghi âm khác.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lớn tiếng phân phó nói: Dựng thiết bị của chúng ta lên, trước hết nghe xem cái gọi là sự thật này là gì.

Rất nhanh, chiếc máy phát công suất lớn đã được dựng lên, bảy tám chiếc loa công suất lớn hướng ra ngoài tạo thành một vòng tròn, có thể khuếch tán âm thanh đều khắp toàn bộ không gian bên trong.

Mà theo băng ghi âm bắt đầu phát, lúc đầu là tiếng sột soạt nhẹ.

Theo thời gian trôi qua, Rầm.

Tiếng sấm đột ngột truyền ra từ loa.

Đối với nội dung băng ghi âm, mọi người đều đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không quá mức ngạc nhiên.

Nhưng theo tiếng sấm này khuếch tán ra toàn bộ không gian dưới lòng đất, những ống dẫn đồng thau xung quanh dùng để truyền tiếng sấm, giờ phút này lại bắt đầu phát ra những âm thanh ong ong rất nhỏ theo tiếng sấm.

Ngay sau đó, toàn bộ khoảng không đều bắt đầu rung động, như thể đã xảy ra động đất.

Chưa đợi mọi người phản ứng kịp, liền thấy mặt đất ở giữa khoảng không đột nhiên từ từ nứt ra, một cỗ quan tài đồng thau to lớn từ bên dưới dâng lên.

Mà ở phía trên đối diện quan tài, cũng có một quả cầu đồng thau to lớn, từ trên xuống dưới, từ từ hạ xuống, vừa vặn dừng lại ở vị trí cách quan tài bốn năm mét.

Máy ghi âm, tiếng sấm vẫn không ngừng phát ra, và nắp quan tài đồng thau cũng từ từ mở ra, chậm rãi trượt sang một bên.

Quả cầu đồng thau phía trên thì như một đóa hoa sen, từng lớp từng lớp từ từ nở rộ.

Và theo hoa sen nở rộ, một hư ảnh hình người cũng từ từ ngưng tụ ở phía dưới.

Hư ảnh đó càng ngày càng ngưng thật, cuối cùng từ từ biến thành dáng vẻ của một thanh niên với vẻ mặt ngổ ngáo.

Lúc này, thanh niên kia đột nhiên mở miệng nói: Người đến sau, bất kể ngươi là ai, cuối cùng ngươi cũng đã tới.

Chương 24

Sau đó, chúng ta vẫn tìm được Lôi Thành.

Nhưng trên suốt quãng đường hiểm nguy vạn phần, những người đi cùng tôi đều đã chết, tất cả đều bỏ mạng trên đường đến đây.

Họ không những không tìm thấy bất kỳ tài bảo nào, mà còn mất cả tính mạng, bản thân tôi cũng bị trọng thương.

Trong lúc tôi chờ chết, tôi vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc bấy nhiêu năm qua tôi đã làm được gì.

Tôi rất sợ hãi, tôi sợ Văn Cẩm sẽ không bao giờ quay về bên tôi nữa, tôi sợ người nhà sẽ hận tôi vì đã ra đi không lời từ biệt.

Tôi đã hoang phí bao nhiêu năm như vậy, kết quả chẳng được gì, cứ mãi mất đi.

Nhưng mà ngay trước khi tôi chết, tôi đã thấy thứ Nghe Lôi Thần Khí này.

Tôi đột nhiên rất muốn biết, liệu Thần Khí này có thực sự như truyền thuyết, có thể xoa dịu mọi tiếc nuối không.

Thế là tôi đã thực hiện thí nghiệm giải mã tiếng sấm đã tích lũy bấy lâu nay ở đây.

Nghe Lôi Thần Khí này, hẳn là do một văn minh thượng cổ để lại, Nam Hải vương chỉ tình cờ có được nó, chứ không phải là người chế tạo ra nó.

Nó quả thật sở hữu sức mạnh cường đại, chẳng những có thể khống chế và sử dụng các sinh vật, thậm chí còn có thể thay đổi kết cấu của chúng.

Đáng tiếc nó không có một chức năng nào có thể giúp tôi quay về quá khứ, bù đắp những tiếc nuối đã để lại.

Cho nên thứ này với tôi mà nói, không hề có ý nghĩa.

Tôi muốn nói với tất cả những người đến sau rằng, bù đắp tiếc nuối, có thể gây ra nhiều tiếc nuối hơn, không bằng hãy trân trọng người trước mắt, trân trọng khoảng thời gian hiện tại, sớm rời khỏi nơi này đi.

Theo câu nói cuối cùng vừa dứt, tiếng sấm từ máy ghi âm cũng vừa vặn kết thúc.

Ngay cả hoa sen đồng thau khổng lồ lại từ từ khép lại, biến trở về hình dạng một quả cầu.

Thế là xong rồi sao.

Chỉ một quả cầu sắt, cứ thế mở ra rồi đóng lại là xong sao.

Thiếu gia, cuộn băng này có phải bị lỗi rồi không.

Lý Vọng Thư còn đang suy tư về lời Ngô Tam Tỉnh nói trong hư ảnh, không ngờ Mạo Mạo Giác một bên lại lúc thì kinh ngạc, lúc thì kêu lên.

Nhưng lần này, lại khiến Lý Vọng Thư có chút tò mò nhìn trái phải.

Hắn phát hiện ngoài mẹ đang nhìn chằm chằm vào quả cầu sắt và quan tài, hai mắt rưng rưng lệ, thì những người khác đều có phản ứng tương tự Mạo Mạo Giác, đều đang tò mò nhìn đông nhìn tây.

Vậy ra, vừa nãy cậu thật sự không thấy gì sao.

Không nghe thấy gì sao.

Để xác nhận phát hiện của mình, Lý Vọng Thư dứt khoát kéo Mạo Mạo Giác đến trước mặt.

Nhưng dù là Mạo Mạo Giác, hay Mạt Tụng, thậm chí là Tiểu ca, giờ phút này đều vẻ mặt tò mò lắc đầu.

Chỉ có Tiêu lão bản một bên, rất là cảm thán nói: Bọn họ không nhìn thấy, chỉ có người mang nỗi tiếc nuối mới có thể nhìn thấy hình ảnh vừa rồi.

Không ngờ Ngô Tam Tỉnh này, đến giờ vẫn còn muốn lừa gạt, cậu đừng tin ông ấy, Lôi Thành chắc chắn có tài phú vượt ngoài sức tưởng tượng.

Không để ý đến Tiêu lão bản lại có xu hướng trở nên điên cuồng, Lý Vọng Thư trực tiếp đi đến trước mặt mẹ mở miệng hỏi: Mẹ, mẹ vẫn xem xem, trong những cuộn băng đó, có cái nào thích hợp với con không.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa chết, nếu mẹ muốn gặp ông ấy, con bất cứ lúc nào cũng có thể phái người bắt ông ấy về cho mẹ.

Nhưng tính mạng của con thì đã nguy hiểm cận kề rồi.

Nghe được lời Lý Vọng Thư nói, mẹ ngay lập tức lấy lại tinh thần, hiểu ra mình vừa rồi có chút thất thố.

Vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, trừng mắt lườm Lý Vọng Thư một cái đầy giận dỗi.

Con đang nói bậy bạ gì đấy.

Sau đó rất nhanh nhẹn từ trong rương băng từ, tìm ra một cuộn.

Hẳn là cuộn này, mật ngữ trên đó là ý nghĩa chữa lành nỗi tiếc nuối.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư vì kích động, cả người đều hơi run lên, vội vàng nhận lấy cuộn băng đưa cho Mạt Tụng.

Sau đó bước nhanh đến trước cỗ quan tài đồng thau ở trung tâm,

bắt đầu từng món từng món cởi quần áo ra.

Thấy vậy Mạo Mạo Giác có chút nghi hoặc, một bên giúp Lý Vọng Thư nhận lấy quần áo, một bên tò mò nói: Thiếu gia, cậu làm gì vậy.

Còn nữa, trong quan tài này những chất lỏng màu vàng kim kia là gì vậy.

Tiểu ca giờ phút này cũng bước đến bên Lý Vọng Thư, đưa tay chấm một chút kim dịch, đưa lên mũi ngửi thử.

Đây là kim dịch còn lại sau khi tiên lột, hẳn là một bộ với Nghe Lôi Thần Khí.

Là sản vật trong truyền thuyết khi người đắc đạo thành tiên, thân thể xảy ra binh giải.

A.

Mạo Mạo Giác đầy mặt kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, trong miệng không thể tin được nói: Không phải, Thiếu gia.

Nếu là như thế thì chẳng phải đây là nước xác sao.

Cậu thật sự muốn nằm xuống ư.

Im miệng.

Cậu không nói không ai bảo cậu là người câm đâu.

Lý Vọng Thư cũng rất bất đắc dĩ, cái gì mà kim dịch còn lại sau khi tiên lột, nếu thật cao siêu như vậy, thì sao lại được chứa trong quan tài chứ.

Hắn cảm thấy Mạo Mạo Giác lần này, rất có thể đã nói ra bản chất của thứ kim dịch này.

Nhưng sự việc liên quan đến Thi Miết Vương trong đầu hắn, hắn

cũng không dám đánh cược.

Cho nên mặc dù nghi ngờ lai lịch của thứ kim dịch này, cũng chỉ có thể cố nén sự ghê tởm, cắn răng nằm vào.

Đi thôi, phát cuộn băng tiếng sấm này, nhớ phải chỉnh âm lượng to nhất cho tôi.

Có thành công hay không, liền xem lần này.

Nói đi thì cũng phải nói lại, tuy rằng cảm thấy thứ kim dịch này rất ghê tởm, nhưng lại không có mùi tanh tưởi như hắn tưởng tượng.

Ngược lại, khi nằm vào trong, không những cả người mát lạnh sảng khoái, thậm chí còn có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Rất nhanh, theo cuộn băng từ từ chuyển động trong máy phát.

Sau một trận sột soạt, một trận tiếng sấm đinh tai nhức óc, đột nhiên truyền ra từ các loa.

Cũng như lần trước, theo tiếng sấm xuất hiện, giữa những cột đồng thau dày đặc, một số cột tương ứng với tần số tiếng sấm bắt đầu rung động.

Mà từ tầm nhìn của Lý Vọng Thư, liền thấy quả cầu đồng thau phía trên đầu tôi lại một lần nữa mở ra.

Nhưng có lẽ là do góc độ, nhìn thẳng từ dưới lên, cảm thấy Nghe Lôi Thần Khí này không giống hoa sen lắm, mà càng giống một cái miệng khổng lồ của vực sâu không đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng hắn.

Mà khi Thần Khí đó hoàn toàn mở ra, Lý Vọng Thư ngay lập tức cảm thấy những thứ kim dịch đang bao bọc tôi như sống lại, bắt đầu không ngừng theo lỗ chân lông chui vào cơ thể tôi.

Điều này khiến Lý Vọng Thư lập tức giật mình, muốn thoát khỏi kim dịch, nhưng ai ngờ lúc này cơ thể lại hoàn toàn không thể kiểm soát.

Chỉ có thể lẳng lặng ngập chìm trong kim dịch, từ từ chìm xuống thấp hơn, cho đến khi cả người hoàn toàn ngập chìm.

Rầm.

Lại là một trận tiếng sấm kịch liệt vang lên, Lý Vọng Thư ngay lập tức mất đi mọi liên hệ với thế giới bên ngoài.

Chỉ cảm thấy thứ kim dịch kia sau khi chui vào cơ thể tôi, bắt đầu không ngừng di chuyển trong đó, nơi nào đi qua đều tê tê, ngứa ngáy nhưng cũng rất dễ chịu.

Đây là tình huống gì.

Thông qua tần suất thấp đặc biệt để kiểm soát, cùng với thứ kim dịch này để tu bổ và cải tạo cơ thể sao.

Nơi kim dịch đi qua, Lý Vọng Thư đều có một loại cảm giác thoát thai hoán cốt, như thể kim dịch đang không ngừng cường hóa cơ thể của tôi.

Mà loại cảm giác này, sau khi kéo dài một lúc, cuối cùng theo mạch máu của tôi, đi đến vị trí đầu.

Sau đó hắn liền thấy được một cảnh tượng khiến tôi kinh ngạc.

Đúng vậy, tôi thực sự đã thấy được, tuy rằng không biết vì sao lại xuất hiện loại ảo giác này, nhưng tôi thật sự tận mắt thấy kim dịch sau khi tiến vào đầu tôi, liền bay thẳng đến chỗ Thi Miết Vương đang ngủ say trong não tôi mà lao tới.

Theo kim dịch tiến vào đến não bộ, trực tiếp lao tới vị trí Thi Miết Vương, tim Lý Vọng Thư cũng theo đó thắt lại.

Suốt quãng thời gian lăn lộn lớn đến vậy, làm ra biết bao chuyện như thế, không phải đều vì giờ khắc này sao.

Chỉ là, có chút không giống với dự đoán của hắn, thứ kim dịch đó sau khi tiếp xúc với Thi Miết Vương, cũng không trực tiếp tiêu diệt Thi Miết Vương hay đẩy nó ra khỏi cơ thể.

Chương 25

Mà nó giống như đông đặc lại, ngưng tụ thành một lớp màng trên bề mặt Thi Miết Vương.

Và dưới sự tác động không ngừng của tiếng sấm từ bên ngoài, kim dịch không ngừng ngưng tụ trên người Thi Miết Vương.

Từng lớp từng lớp không ngừng mở rộng, cho đến cuối cùng bao bọc Thi Miết Vương thành một vật thể tương tự hổ phách.

Thi Miết Vương vốn toàn thân đỏ như máu, cũng không biết vì sao lại biến thành màu vàng kim.

Nhìn thoáng qua tựa như một viên hổ phách vàng kim, tỏa ra một vẻ đẹp kỳ dị.

Tuy nhiên Lý Vọng Thư lại tròn mắt kinh ngạc, nếu Thi Miết Vương cứ tiếp tục lưu lại trong cơ thể thì chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, không biết chừng lúc nào sẽ nổ tung.

Nhưng chưa đợi hắn phản ứng kịp, tầm nhìn của hắn lại đột nhiên thay đổi.

Không còn là nhìn thấy tình huống bên trong cơ thể mình, mà toàn bộ tầm nhìn bắt đầu khuếch tán như sóng âm.

Vẫn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung tốt, nhưng giờ phút này hắn thực sự đã nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài quan tài đồng với mọi góc độ 360 độ.

Hắn nhìn thấy ở cách quan tài không xa, mẹ và Tiểu ca cùng những người khác đang vẻ mặt lo lắng.

Hắn nhìn thấy Mạt Tụng đang đứng cạnh máy phát, vẻ mặt nghiêm trọng bảo vệ máy phát.

Còn nhìn thấy Tiêu lão bản với vẻ mặt đầy mong đợi, nhìn quan tài đồng thau gần như kích động đến ngất đi.

Đương nhiên, nhìn thấy những điều này còn chưa tính là gì, điều thực sự khiến Lý Vọng Thư cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hắn thế mà có thể cảm nhận được ngay trên đỉnh khoảng không, bò dày đặc một loại côn trùng đang trong trạng thái ngủ đông.

Loại sâu này nhìn thoáng qua như ve sầu, nhưng kích thước lớn gấp đôi, hơn nữa trên đầu còn có thể nhìn thấy một đôi móng vuốt sắc nhọn.

Tuy nhiên điều này không phải quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là, Lý Vọng Thư cảm thấy mình dường như có thể điều khiển hành động của những con sâu này.

Loại cảm giác này đến một cách khó hiểu, nhưng lại có loại cảm giác theo lẽ thường tình, cứ như thể hắn vốn dĩ đã có năng lực này.

Thế là hắn thử làm một con sâu tỉnh táo lại từ giấc ngủ say.

Quả nhiên, chỉ một ý niệm, liền thấy móng vuốt của con sâu kia khẽ động một chút.

Tiếp theo lại lần lượt duỗi chân ra, sau đó mở cánh, thế mà trực tiếp bay lên.

Điều này khiến Lý Vọng Thư trong lúc không thể tin được, lại cảm thấy mới lạ một cách khó hiểu.

Loại kiểm soát này, không giống như việc tôi đang thao tác con sâu kia, mà càng giống như người cấp trên ra lệnh cho cấp dưới, và cấp dưới làm theo.

Những mệnh lệnh phức tạp có thể sâu không hiểu rõ, nhưng một số mệnh lệnh đơn giản, lại được chấp hành vô cùng chính xác.

Thế là Lý Vọng Thư nổi hứng muốn thử, dứt khoát thử đánh thức một lượng lớn côn trùng đang ngủ đông trên đỉnh.

Rất nhanh, trong tiếng sấm liền hòa lẫn vô số tiếng ong ong.

Sau đó liền thấy đàn côn trùng dày đặc như một làn sương đen, bắt đầu tập trung trên không trung.

Sự biến cố này khiến bên ngoài lập tức căng thẳng.

Mọi người lần lượt rút vũ khí, ngẩng đầu đề phòng đàn côn trùng đang bay lượn trên không.

Mạo Mạo Giác càng là dựng súng phun lửa lên, trong tư thế sẵn sàng nướng BBQ đàn côn trùng.

Thấy vậy Lý Vọng Thư vội vàng hạ lệnh cho đàn côn trùng ngủ đông trở lại.

Liền thấy đàn côn trùng lượn quanh khoảng không một vòng, sau đó lại quay về vị trí đỉnh, từ từ chìm vào giấc ngủ say, y như thể tất cả những gì vừa xảy ra, đều là do mọi người bên dưới tự mình hoa mắt vậy.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Lý Vọng Thư đang ở trong quan tài đồng vừa định cười, không ngờ tiếng sấm bên ngoài đột nhiên lại thay đổi, điều này khiến tầm nhìn hắn lại một lần nữa biến đổi.

Lần này, hắn không còn ở Lôi Thành sâu dưới lòng đất, mà đột ngột xuất hiện trong một công trình kiến trúc vô cùng hiện đại.

Nhìn bố cục xung quanh, hẳn là ở trong một căn bếp rất rộng rãi.

Chưa đợi hắn phản ứng kịp, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận khẩu hiệu Vượng phun vượng Vượng phun vượng.

Tiếp theo, liền nhìn thấy một đám phụ nữ mặc đồng phục màu xanh, chạy bộ vào bên trong nhà bếp.

Tình huống gì vậy, tôi lại xuyên không rồi sao.

Nghe sấm còn có công năng này nữa ư.

Nhưng chưa đợi Lý Vọng Thư nghĩ nhiều, liền thấy đám phụ nữ này bắt đầu bận rộn trong bếp.

Đối với Lý Vọng Thư đang đứng bên trong, họ trực tiếp coi như không thấy.

Đang lúc hắn tính toán nói chuyện, không ngờ cửa bếp lại bị mở ra, một nữ cảnh sát mặt âm trầm bước vào.

Có người đến thăm cô, theo tôi.

Theo lời nữ cảnh sát nói, một người phụ nữ đang cắm đầu rửa rau ở một góc lập tức đứng dậy.

Yes Sir Madam.

Theo lời người phụ nữ, Lý Vọng Thư cũng nhìn rõ dáng vẻ của nàng.

Tiểu Viện.

Đây là tình huống gì.

Các cô ấy dường như đều không nhìn thấy tôi.

Vậy tôi đã xuyên không đến nơi nào đây.

Bất chấp nghĩ nhiều, thấy Tiểu Viện đã đi theo nữ cảnh sát rời đi, Lý Vọng Thư cũng bước nhanh đi theo.

Rất nhanh, Tiểu Viện liền đến phòng hội kiến, mà trong phòng hội kiến, một thanh niên khuôn mặt lạnh lùng khi nhìn thấy nàng, cũng vẻ mặt vui mừng cầm lấy điện thoại trước mặt.

Đây là nhà tù.

Còn là nhà tù Cảng Đảo nữa chứ.

Suốt dọc đường đi, Lý Vọng Thư cũng từ từ phát hiện đây là nơi nào.

Kết hợp với ký ức của mình, hắn hiểu ra đây là khi nghe sấm, Nghe Lôi Thần Khí đã khiến mình nhìn thấy những chuyện mình muốn biết nhất trong lòng, cũng coi như ở một mức độ nhất định xoa dịu nỗi tiếc nuối vậy.

Mà trước mắt, người thanh niên trẻ tuổi kia nhìn thấy Tiểu Viện, trên mặt ngay lập tức lộ ra một tia cưng chiều.

Hải Hạnh, mấy ngày nay ở trong đó, cuộc sống có còn quen không.

Nhưng sắc mặt Tiểu Viện lại càng thêm kích động, lao nhanh hai bước vào phòng hội kiến, cầm lấy điện thoại liền sốt ruột nói: Anh, 『bọn họ』 quả nhiên đã tìm đến em.

Tiếp theo em nên làm gì bây giờ.

Người thanh niên nghe được lời này, trên mặt ít nhiều có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nói: Nghe Hải Hạnh này, sau này những chuyện này em đừng hỏi anh nữa, bọn họ bảo em làm gì thì em cứ làm cái đó.

Chỉ có như vậy, em mới có thể lấy được lòng tin của họ, chỉ có như vậy, mới có thể ở thời điểm mấu chốt phát huy tác dụng cốt lõi.

Nhưng Tiểu Viện lại dường như có cái nhìn khác, sắc mặt trở nên có chút phức tạp.

Thế nhỡ bọn họ bắt em đối phó anh thì sao.

Anh.

Nghe được lời này, chàng trai hơi tự giễu cười một tiếng.

Năm đó cả Trương gia đều bị bọn họ khiến cho suy sụp, nếu thật sự muốn đối phó chúng ta, chỉ dựa vào hai anh em mình thì còn không

đủ để họ nhét kẽ răng.

Nếu không phải vì một cơ hội ngẫu nhiên, chúng ta thậm chí còn không biết địch nhân là ai.

Cấp bậc chênh lệch quá lớn, bọn họ muốn động thủ với anh, căn bản không cần phiền phức như vậy.

Cho nên em cứ yên tâm, an tâm chấp hành nhiệm vụ họ giao cho em, giành được lòng tin của họ.

Em hiểu rồi, anh.

Tiểu Viện gật đầu, đồng thời lại nghi hoặc nói: Nhưng hiện tại họ cũng chưa giao nhiệm vụ gì cho em cả.

Chỉ là đưa ra điều kiện rất hấp dẫn, nói rằng có thể giúp tìm cách để chị dâu sống lại.

Nghe được lời này, chàng trai sửng sốt một chút, ngay sau đó cả người lập tức trở nên uể oải, vừa lắc đầu vừa nói: Nhiệm vụ rồi sẽ có thôi, em cứ tận tâm làm là được, đây là cơ hội tốt nhất để tiếp cận họ.

Còn chuyện chị dâu em, chỉ đơn giản là họ đang vẽ bánh cho em thôi, em không cần quá để ý.

Chỉ khi đủ hiểu rõ về họ, chúng ta mới có cơ hội.

Trương gia, Trương Du Hành, Trương Hải Hạnh.

Hình ảnh trong phòng hội kiến nhà tù đã kết thúc, Lý Vọng Thư lần này không còn nhìn thấy những thứ khác nữa, mà ngược lại đã từ từ tỉnh lại từ quan tài đồng thau.

Chương 26

Mặc dù hình ảnh trong phòng hội kiến không tiết lộ quá nhiều thông tin, nhưng hắn đại khái cũng đã hiểu ra sự việc là như thế nào.

Hình ảnh đó hẳn là chuyện đã từng xảy ra.

Và cặp nam nữ trong hình ảnh, hẳn chính là Trương Du Hành và Trương Hải Hạnh, hai anh em nhà họ Trương ở hải ngoại.

Còn 『bọn họ』 trong miệng cô em gái Trương Hải Hạnh, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn chính là Uông gia bí ẩn kia.

Mà việc Trương Hải Hạnh dùng tên giả Tiểu Viện để cho mình uống Thi ba ba đan, xem ra chính là một trong những nhiệm vụ mà Uông gia đã sắp xếp cho cô ta.

Uông gia.

Lý Vọng Thư gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra cái tên này, đồng thời từ từ ngồi dậy từ kim dịch.

Giờ phút này tiếng sấm cũng đã dừng lại, hoa sen đồng thau phía trên lại khôi phục thành hình dạng một quả cầu.

Mọi người thấy Lý Vọng Thư thần sắc ngưng trọng, liền lần lượt có chút lo lắng vây quanh lại.

Con trai, thế nào rồi.

Có hiệu quả không.

Mẹ là người lo lắng nhất, ngay khi Lý Vọng Thư vừa ra khỏi quan tài đồng thau, liền vội vàng choàng khăn tắm cho hắn, không ngừng hỏi.

Lý Vọng Thư thấy vậy, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, gật đầu.

Mẹ, không sao đâu, Nghe Lôi Thần Khí này hiệu quả không tệ, vấn đề của con đã giải quyết được một nửa rồi.

Lý Vọng Thư hiện tại cũng không biết mình đang trong tình huống gì.

Trải qua sự tác động của Nghe Lôi Thần Khí và kim dịch, Thi Miết Vương quả thật đã xảy ra biến hóa.

Từ đỏ như máu biến thành màu vàng kim, bên ngoài còn bao bọc một lớp kim dịch dày cộp, biến thành hình dáng một viên hổ phách.

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không cần lo lắng Thi Miết Vương đột nhiên hồi sinh, biến mình thành Cấm bà hoặc Thủy con khỉ loại quái vật này.

Hơn nữa, loại biến hóa này không chỉ ở bề ngoài, tôi thậm chí còn vì thế mà sinh ra một mối liên hệ đặc biệt nào đó với Thi Miết Vương biến dị này.

Có thể thông qua Thi Miết Vương này, để điều khiển đơn giản các loài sâu bọ gần đó.

Nhưng nói cho cùng, Thi Miết Vương lại vẫn còn ở trong đầu tôi, nhìn thế nào đi nữa, đây vẫn là một mối họa tiềm ẩn.

Tuy nhiên mẹ lại còn hoảng hốt hơn cả hắn, kéo hắn liền không ngừng trên dưới đánh giá.

Được một nửa.

Vậy phải làm sao đây, hay là phát lại tiếng sấm này một lần nữa.

Để không khiến mẹ lo lắng, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể cười giải thích: Mẹ cứ yên tâm đi.

Ý con là, bây giờ thứ đó đã hoàn toàn yên lặng rồi, sẽ không còn khiến cơ thể con xảy ra bất kỳ biến hóa kỳ lạ nào nữa.

Mẹ không tin thì ngửi thử xem, cái mùi hương quỷ dị đó, có phải đã phai nhạt đi không ít rồi không.

Hơn nữa Nghe Lôi Thần Khí này, cũng chỉ có hiệu quả lần đầu tiên, nếu thật sự có thể sử dụng đi sử dụng lại thì Nam Hải Lạc Vân quốc, cuối cùng cũng sẽ không đến nỗi biến mất trong lịch sử.

Mẹ nửa tin nửa ngờ tiến đến bên hắn ngửi thử, nhưng trên mặt vẫn có chút lo lắng.

Vậy phải làm sao đây.

Không thể giải quyết vấn đề hoàn toàn, lòng mẹ luôn có chút bất an.

Đối với câu hỏi này của mẹ, Lý Vọng Thư trong lòng cũng sớm đã có suy tính.

Mặc dù hắn đã đặt kỳ vọng cao vào Nghe Lôi Thần Khí ở Lôi Thành này, nhưng cũng đã chuẩn bị không ít phương án dự phòng cho mình.

Chẳng qua trước đây là do Thi ba ba đan phát tác quá nhanh, những phương án đó đều thuộc dạng công trình lớn tốn thời gian tốn sức lực, rõ ràng có chút không kịp.

Nhưng bây giờ thì khác, Nghe Lôi Thần Khí tuy nói không chữa tận gốc, Thi Miết Vương vẫn còn ở trong cơ thể tôi.

Nhưng ít nhất là đã chữa được cái ngọn, giúp tôi có thời gian có thể từ từ nghiên cứu biện pháp giải quyết vấn đề hoàn toàn.

Yên tâm đi, mẹ.

Con bây giờ có thời gian rồi, vấn đề rồi sẽ giải quyết được thôi.

Chúng ta không phải đã thu mua vài trung tâm nghiên cứu rồi sao, chỉ cần có thời gian, tin rằng họ sẽ luôn có đột phá.

Hơn nữa về Thi Miết Vương này, trong nước hẳn là có không ít manh mối.

Lát nữa con sẽ đi tìm trong nước xem, nói không chừng cũng có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Lý Vọng Thư không muốn tiếp tục rối rắm với chủ đề này, thế là vừa mặc quần áo, vừa quay đầu dặn dò Mạt Tụng: Mạt Tụng, cậu sắp xếp người đóng gói toàn bộ kim dịch và Nghe Lôi Thần Khí này lại.

Ngoài ra còn ở đây, cũng phái người đến thăm dò cẩn thận một chút.

Còn Tiêu lão bản Ơ.

Tiêu lão bản.

Nói xong lời cuối cùng, Lý Vọng Thư phát hiện trạng thái của Tiêu lão bản dường như có chút không ổn.

Cả người ánh mắt đờ đẫn, không những không hề phản ứng với lời mình nói, mà còn vẻ mặt tâm như tro tàn.

Lúc này những người khác cũng phát hiện Tiêu lão bản dị thường, nhưng đối với sự kêu gọi của mọi người, ông ấy lại hoàn toàn không có phản ứng, y như thể đã trở thành người thực vật vậy.

Mạo Mạo Giác thậm chí bước lên tát hai cái vào mặt Tiêu lão bản, nhưng đối phương lại giống như hoàn toàn không có cảm giác gì, vẫn hai mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước.

Thiếu gia, gã này không phải là bị ngốc rồi chứ.

Rõ ràng vừa rồi còn tốt, sao đột nhiên lại biến thành như vậy.

Tiểu ca giờ phút này cũng bước lên, lay lay mí mắt Tiêu lão bản, nhìn kỹ đồng tử của ông ấy, sau đó thản nhiên nói: Ông ấy đã xuất

hiện dị thường khi Nghe Lôi Thần Khí khởi động lần thứ hai, xem ra là đã rơi vào một ảo giác nào đó.

Mang ông ấy ra ngoài, có lẽ có thể giải trừ ảo giác trên người ông ấy.

Lý Vọng Thư nghe vậy sửng sốt: Chẳng lẽ Tiêu lão bản cũng giống mình, khi nghe sấm đã thấy được hình ảnh đặc biệt nào đó sao.

Nhưng nhìn những người khác thì rõ ràng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra mà.

Tuy nhiên khi hắn nghĩ đến, Tiêu lão bản vì nghe sấm có thể khoét lỗ trên hộp sọ của mình, thì mọi chuyện cũng trở lại bình thường.

Cho dù không nhờ đến Nghe Lôi Thần Khí, Tiêu lão bản cũng có thể nghe ra không ít tin tức từ tiếng sấm.

Vừa rồi Thần Khí khởi động động tĩnh lớn như vậy, có lẽ ông ấy mới vì thế mà rơi vào ảo cảnh.

Nhưng đang lúc mọi người lần lượt không ngừng suy đoán, Tiêu lão bản lại đột nhiên giật mình một cái, tự mình tỉnh lại.

Sau đó đứng đực ra một lúc lâu, xác nhận mình đã tỉnh táo, liền nắm lấy tay Lý Vọng Thư, vừa khóc thút thít vừa kêu lên: Thiếu gia Lý, đi mau, mau rời khỏi đây.

Đi mau.

Nhìn Tiêu lão bản với vẻ mặt kinh hoảng tột độ, như thể vừa thấy ma, Lý Vọng Thư cũng bị làm cho có chút lo lắng đề phòng, vội vàng mở miệng hỏi: Tiêu lão bản, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông có phải đã nhìn thấy điều gì không.

Nhưng Tiêu lão bản lại giống như kinh hãi quá độ, nói năng lộn xộn: Đi mau.

Tiếng sấm, tiếng sấm có vấn đề.

Có vấn đề lớn.

Tiếng sấm cuối cùng sẽ nuốt chửng ngươi, rồi thay thế ngươi, đi mau.

Mau rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

Càng xa càng tốt.

Tôi không muốn bị nuốt chửng, tôi không muốn bị nuốt chửng.

Cứu tôi với, cứu tôi với.

Tôi không muốn bị nuốt chửng.

Tôi là Điền Hữu Kim, tôi là Điền Hữu Kim, tôi là Điền Hữu Kim.

Nói xong lời cuối cùng, liền nghe thấy Tiêu lão bản không ngừng nhỏ giọng lặp lại tên của mình, giống như sợ quên mất mình là ai vậy.

Biến cố này khiến tất cả mọi người có mặt đều cau mày.

Tuy rằng trên người những người khác cũng không có gì dị thường, nhưng sự biến hóa của Tiêu lão bản, vẫn khiến người ta không khỏi thót tim.

Chương 27

Tất cả dọn dẹp một chút, chúng ta mau rời khỏi đây.

Sắc mặt Lý Vọng Thư cũng không được tốt lắm, dù sao nhìn dáng vẻ Tiêu lão bản cũng không giống như đang giả vờ.

Mặc dù không rõ ông ấy rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì, nhưng rõ ràng rời khỏi nơi này trước, mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Trên đường trở về, tốc độ nhanh hơn đáng kể so với lúc đi vào.

Dù sao, lúc đi vào mọi người đều lo lắng đề phòng, còn khi đi ra, đối mặt con đường đã từng qua, ai nấy đều yên tâm hơn nhiều.

Thế nên, dù là đi lên dốc, nhưng tốc độ vẫn nhanh gần gấp đôi so với lúc đi xuống.

Huống hồ, tình trạng của Tiêu lão bản cũng khiến mọi người có chút rợn tóc gáy.

Một người đang yên đang lành, đầu tiên là trở nên hoảng hốt, bắt đầu nói mê sảng.

Đợi khi mọi người vừa kéo hắn rời khỏi nơi nghe sấm đó, hắn liền lật ngược hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

Sự thay đổi trên người Tiêu lão bản thực sự khiến mọi người hoảng sợ.

Không phải mọi người quá quan tâm sức khỏe của hắn, mà là đang ở Lôi Thành, một nơi thần bí như vậy, lại xảy ra chuyện khó giải thích này, khiến người ta không khỏi bắt đầu suy diễn theo chiều hướng xấu.

May mắn thay, trên đường đi, ngoài việc phải khiêng Tiêu lão bản

đang hôn mê, không còn xảy ra bất kỳ sự cố nào khác.

Mọi người mất hai ngày, liền từ mạch nước ngầm của làng câm trở về mặt đất.

Còn Tiêu lão bản thì được đưa vào bệnh viện, hẳn là không có nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên, dù đã trở về từ Lôi Thành, nhưng những chuyện tiếp theo lại không hề ít đi chút nào.

Đầu tiên là về phía Mập mạp, nhiệm vụ của hắn xem như đã hoàn thành.

Lý Vọng Thư cũng không hề keo kiệt, không chỉ nhờ hắn mang đủ lời cảm ơn đến cho Bốn a công, mà còn đặc biệt lì xì thêm cho Mập mạp một phong bao lớn, coi như lời cảm tạ.

Trong chuyến đi Lôi Thành lần này, Mập mạp luôn đi trước dẫn đường.

Tác dụng dẫn đường là chuyện phụ, mấu chốt là có hắn ở đó, Lý Vọng Thư dọc đường đều vô cùng yên tâm, mà sự yên tâm này là tiền bạc khó có thể mua được.

Hơn nữa, một phần lễ tạ ơn hậu hĩnh để kéo gần quan hệ giữa đôi bên, theo Lý Vọng Thư, thực sự rất đáng giá.

Vả lại, sau này tôi muốn giải quyết triệt để họa ngầm của Thi Miết Vương, chắc chắn vẫn phải vào mộ để tìm manh mối.

Hiện tại có cơ hội gây dựng quan hệ tốt trước, đối với sau này mà nói, chính là có lợi ích to lớn.

Đương nhiên, ngoài Mập mạp, bản thân Lý Vọng Thư cũng không hề rảnh rỗi.

Mặc dù đã ra khỏi Lôi Thành, nhưng việc thăm dò Lôi Thành sẽ

không chỉ dừng lại ở đây.

Nếu con đường đã được thăm dò rõ ràng, vậy việc khai phá tiếp theo cũng là điều tất yếu.

Chưa kể bộ Nghe Lôi Thần Khí kia cần được mang về, còn có số kim dịch đó cứ để ở đó cũng không an toàn.

Đem về cho cơ quan nghiên cứu của thuộc hạ nghiên cứu kỹ lưỡng một chút, lỡ như có thể có đột phá kỹ thuật nào đó thì cũng tốt.

Hơn nữa, ngoài những chuyện liên quan đến Lôi Thành, Lý Vọng Thư còn đang chuẩn bị cho chuyến đi về nước.

Trên đời này, những người có nghiên cứu về Thi Miết Vương, tổng cộng cũng chỉ có ba người.

Một là Tây Vương Mẫu, chính là bà cụ ấy nghiên cứu thuật trường sinh, tạo ra Thi ba ba đan.

Thứ hai là Chu Mục Vương, câu chuyện về người này cùng Tây Vương Mẫu đều được ghi vào sách sử.

Mặc dù Thi ba ba đan không phải do ông ta phát minh, nhưng Lý Vọng Thư suy đoán, khả năng cao là ông ta hiểu biết kỹ thuật về Thi ba ba đan của Tây Vương Mẫu.

Nói không chừng còn trên cơ sở của Tây Vương Mẫu mà tự mình cải tiến cũng không chừng.

Còn người thứ ba, chính là Uông Tàng Hải.

Người này là đại gia phong thủy đời Minh, đồng thời cũng là người sáng lập Uông gia, đối với Thi ba ba đan nghiên cứu, có lẽ còn sâu hơn Chu Mục Vương nhiều.

Thế nên, muốn giải quyết triệt để họa ngầm của Thi ba ba đan, khả năng cao vẫn là phải tìm manh mối từ Uông Tàng Hải.

Hơn nữa, cái gọi là Uông gia, ban đầu chính là Uông Tàng Hải tập hợp một nhóm người theo đuổi trường sinh, cùng nhau thành lập nên.

Mà bất kể ở thời đại nào, những người có điều kiện theo đuổi trường sinh, không ai là không giàu sang quyền quý.

Đây cũng là một trong những lý do vì sao Uông gia lại mạnh mẽ và bí ẩn đến vậy.

Lý Vọng Thư hiểu rõ, tôi và Uông gia xem như đã kết thù.

Bất kể xuất phát từ mục đích gì, nếu Uông gia đã ra tay với tôi, vậy tôi nhất định phải lấy lại công bằng này, ngồi yên chờ chết tuyệt đối không phải phong cách của tôi.

Hơn nữa, ý đồ của Uông gia khi cho tôi uống Thi ba ba đan, hắn đại khái cũng có thể đoán được.

Đơn giản là không muốn Lý gia, một trong Cửu Môn, có thể đứng ngoài cuộc, mà là muốn ép Lý gia trở lại Cửu Môn một lần nữa.

Thế nên, nếu tôi không trở về nước, bọn họ tiếp theo chắc chắn sẽ có nhiều động thái nhỏ hơn.

Chỉ có ngàn ngày làm giặc, nhưng chưa bao giờ có đạo lý ngàn ngày phòng trộm cướp.

Vậy nên, chi bằng cứ thoải mái về nước, không chỉ có thể thử thêm một bước phản ứng của Uông gia, mà còn có thể tiện thể tìm vài đồng minh cho mình.

Dù sao Uông gia đã tồn tại nhiều năm như vậy, căn cơ sâu đậm, e rằng không phải một mình tôi có thể đối phó được.

Mà muốn tìm đồng minh, đương nhiên chỉ có thể về nước mà thôi.

Vậy con thật sự quyết định về nước sao.

Chỉ là Lý Vọng Thư vừa nói xong ý tưởng này với mẹ, sắc mặt

mẹ liền trầm xuống.

Trước điều này, hắn chỉ có thể cười giải thích: Mẹ, con không phải đã nói rồi sao, vấn đề Thi ba ba đan chỉ là tạm thời được giải quyết thôi.

Muốn trị dứt điểm hoàn toàn, vẫn là phải về nước tìm cách.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ của mẹ, không những không yên tâm, ngược lại còn thở dài đầy bất đắc dĩ.

Xem ra ông ngoại con nói không sai, chỉ cần là người của Cửu Môn, cuối cùng đều không thể thoát được đâu.

Ông ngoại ạ.

Đối với ông ngoại, Lý Vọng Thư có thể nói là không hề có ấn tượng nào.

Từ khi sinh ra đến nay, hoàn toàn chưa từng gặp ông ngoại trông ra sao.

Hay nói cách khác, những người thân bên phía mẹ, lớn như vậy hắn cũng chưa từng gặp một ai.

Hắn cũng rõ ràng, mẹ là người của Tề gia, mà Tề gia cùng Lý gia gần như là rời khỏi trong nước trước sau.

Hơn nữa, so với Lý gia chọn Tam Biên Sườn Núi làm nơi đặt chân, Tề gia còn đi xa hơn, trực tiếp chạy đến bên kia đại dương.

Ở cái thời đại trước kia, khoảng cách xa xôi như vậy, muốn thăm người thân không hề dễ dàng.

Còn nói đến hiện tại, nhiều năm không qua lại, quan hệ tự nhiên cũng dần phai nhạt.

Tuy nhiên, đối với ông ngoại trong lời mẹ, Lý Vọng Thư lại không dám xem thường.

Đại danh lừng lẫy Tề Thiết Miệng, Tề Bát Gia.

Không chỉ am hiểu Kỳ Môn Bát Tính, mà còn có nghiên cứu sâu sắc và lý giải thấu đáo về các kinh điển thuật số truyền thống như Dịch Kinh.

Có thể thuần thục vận dụng bát quái, lục hào và nhiều phương pháp bói toán khác, thông qua suy tính nghiêm cẩn và giải đọc chính xác quẻ tượng để thu thập thông tin.

Nói ông ấy có thể tính ra một góc tương lai, thì cũng không quá lời.

Chương 28

Thế nên, đối với những lời ông ấy để lại, đặc biệt là những lời về Cửu Môn, Lý Vọng Thư không thể không xem trọng.

Thế nhưng mẹ lại không nói nhiều về ông ngoại, ngược lại sau tiếng thở dài, liền gật đầu nói: Nếu con phải về nước, vậy có một số việc, con tiện tay đi làm luôn đi.

Đầu năm, năm đó ông nội con có nhận một người con nuôi, tên là Lý Lấy Nháo.

Vốn dĩ giữ hắn ở trong nước là để hắn dò la tin tức cho Lý gia.

Nhưng tên này hiện tại dường như nảy sinh tư tâm khác, những sổ sách báo cáo gần đây tồn tại không ít vấn đề.

Hắn là con nuôi của lão gia tử, vốn mẹ định nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng nếu con phải về nước, loại người ăn cháo đá bát này, vẫn nên nhanh chóng xử lý cho ổn thỏa.

Cũng tránh sau này bị hắn cắn ngược lại, sinh ra chuyện khác.

Tiếp theo con đi một chuyến Thập Nhất Thương, năm đó ông nội con đã để lại không ít đồ vật ở Thập Nhất Thương, ngoài ra của hồi môn của mẹ cũng cất ở Thập Nhất Thương.

Nếu con về nước, thì đi lấy hết những thứ đó ra đi.

Con muốn tìm manh mối về Thi ba ba đan, không tránh khỏi phải giao tiếp với người của Cửu Môn.

Những thứ này ở Cửu Môn, còn hữu dụng hơn tiền rất nhiều.

Về Lý Lấy Nháo, trước đây Lý Vọng Thư cũng từng gặp vài lần, hắn vẫn luôn phụ trách việc tiêu thụ gỗ và phỉ thúy của Lý gia ở trong

nước.

Tuy nhiên, sau này cùng với việc Lý Vọng Thư không ngừng mở rộng kinh doanh, hắn cũng không còn quá chú ý đến mảng làm ăn này nữa.

Chỉ là không ngờ, nghe ý của mẹ, Lý Lấy Nháo này hiện tại lại nảy sinh tư tâm khác.

Nếu là trước kia, Lý Vọng Thư có lẽ sẽ không quá để tâm, dù sao số ít tiền làm ăn này hiện tại hắn cũng chẳng để vào mắt.

Chính là hiện tại nếu đã biết đây là một thế giới như thế nào, đã biết sự tồn tại của người Uông gia, vậy Lý Lấy Nháo này, hắn không thể không cẩn thận xử lý.

Phải biết, Uông gia không chỉ bí ẩn, mà việc thâm nhập vào Cửu Môn của họ có thể nói là chưa từng ngừng lại.

Phải biết, Trương gia từng cường thịnh một thời, chính là sau khi bị Uông gia thâm nhập, đã sụp đổ hoàn toàn, trở thành hiện tại chỉ còn vài ba người, tồn tại trên danh nghĩa.

Thế nên, sau khi nghe mẹ nói, sắc mặt Lý Vọng Thư cũng dần trở nên nghiêm túc, gật đầu với mẹ.

Mẹ cứ yên tâm đi, con đã rõ trong lòng.

Chuyện Lý Lấy Nháo, lần này về nước con sẽ xử lý.

Mẹ cũng gật đầu, nhưng sắc mặt lại có chút bất đắc dĩ.

Hắn là con nuôi mà ông nội con nhận, vốn dĩ có lòng tham một chút cũng không có gì.

Chỉ là lần này con xảy ra chuyện, mẹ đã cẩn thận kiểm tra mọi người trong nhà, kết quả tra được hắn dường như có cấu kết với người ngoài, vì sự ổn thỏa, vẫn nên nhanh chóng xử lý đi.

Mẹ không muốn con lại xảy ra chuyện nữa, con hiểu không.

Người ngoài.

Là ai ạ.

Không tra được, những người đó rất bí ẩn, vừa mới sờ đến một chút manh mối liền bị cắt đứt.

Để không đánh rắn động cỏ, mẹ cũng không cho người tiếp tục điều tra nữa.

Nhưng không tra được, bản thân nó cũng đã nói lên vấn đề.

Cho nên lần này về nước, chính con cũng phải cẩn thận một chút, mẹ cảm giác e rằng có người đang theo dõi nhà chúng ta, hơn nữa những người này thế lực không hề nhỏ.

Lý Vọng Thư không ngờ khứu giác của mẹ lại nhạy bén đến thế, nhưng để không khiến bà quá lo lắng, hắn cũng không nói ra sự tồn tại của Uông gia.

Hắn chỉ an ủi mẹ vài câu, rồi muốn chuyển sang chuyện khác.

Thế nhưng đúng lúc này, Mạo Mạo Giác lại vội vàng chạy vào, thở hồng hộc nói: Thiếu gia, cái người họ Tiêu đó tỉnh rồi, ở bệnh viện làm ầm ĩ đòi gặp cậu.

Nói là có chuyện rất quan trọng, muốn nói trực tiếp với cậu.

Nhắc đến Tiêu lão bản, Lý Vọng Thư cũng có chút kinh ngạc.

Tên này lúc ở Lôi Thành, dường như đã rơi vào ảo cảnh, không ngừng nói những lời không thể hiểu được.

Sau đó lại trực tiếp hôn mê, tính thời gian thì đến bây giờ ít nhất cũng đã hôn mê một tuần rồi.

Lý Vọng Thư còn tưởng rằng hắn cuối cùng sẽ biến thành người

thực vật, mãi mãi không tỉnh lại nữa chứ.

Tỉnh rồi ư.

Vậy hắn còn nói mê sảng không.

Mạo Mạo Giác nghe vậy, có chút không chắc chắn gãi gãi gáy.

Tôi đã đến bệnh viện xem qua rồi, nhìn bề ngoài thì rất bình thường, nhưng nói chuyện thì thật sự lúc kinh lúc rống, không bình thường chút nào.

Thiếu gia, cậu có muốn đi gặp hắn không.

Nếu không muốn gặp, tôi sẽ cho người đuổi hắn đi là được.

Đi thôi.

Gặp cũng tốt.

Lần này đến Lôi Thành, hắn cũng coi như đã góp sức.

Nếu không có hắn, chúng ta ở khu rừng mưa đầy chướng khí đó, còn không biết phải đi bao lâu nữa.

Lý Vọng Thư nói xong, liền từ biệt mẹ, cùng Mạo Mạo Giác đi đến bệnh viện.

Bệnh viện ở Tam Biên Sườn Núi ban đầu chỉ là một cơ sở y tế nhỏ.

Tuy nhiên, sau khi Lý gia đến, liền chuyên môn xây dựng một bệnh viện, không chỉ môi trường ưu đãi, mà theo những năm gần đây không ngừng đầu tư, cả về cơ sở vật chất lẫn trình độ chuyên môn đều không thua kém một số bệnh viện lớn.

Lúc này, Tiêu lão bản đang ở trong một phòng bệnh đặc biệt ở tầng trên cùng của bệnh viện.

Cả người nhìn qua thì không có vấn đề gì lớn, sắc mặt hồng hào,

chẳng qua không biết vì sao, lại dùng giấy vệ sinh bịt kín hai lỗ tai.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư đến, hắn như thấy cứu tinh, vừa lăn vừa bò từ trên giường bệnh lao tới.

Thế nhưng chưa kịp vọt đến trước mặt Lý Vọng Thư, đã bị Mạo Mạo Giác chặn lại, rồi lại ấn trở lại giường bệnh.

Còn Lý Vọng Thư thì kéo một chiếc ghế ngồi xuống, lúc này mới thong thả ung dung nói: Nói đi, sốt ruột gặp tôi như vậy, là chuẩn bị trả tiền sao.

Có lẽ vì hoàn toàn không ngờ Lý Vọng Thư vừa mở miệng đã đòi tiền, Tiêu lão bản vốn đang có chút kích động, lập tức ngây người.

Ngay sau đó hắn có chút ngượng nghịu mở miệng nói: Tôi thật sự không có tiền, hơn nữa tôi cũng đã giúp cậu tìm ra vị trí của Lôi Thành, hiện tại đồ vật bên trong có thể nói là tất cả đều thuộc về cậu, lẽ ra có thể dùng để cấn trừ số nợ tôi nợ cậu chứ.

Hơn nữa hôm nay tôi tìm cậu, quả thật có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, chuyện này tuyệt đối có giá trị hơn số tiền tôi nợ cậu nhiều.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu lão bản, Lý Vọng Thư cười gật đầu.

Trong Lôi Thành có gì cậu cũng thấy rồi đó, mấy thứ đó cậu nghĩ có thể thấy ánh sáng không.

Những thứ không thể thấy ánh sáng thì không có bất kỳ khả năng quy ra tiền mặt nào, cho nên cậu đừng tơ tưởng chuyện này nữa.

Ngược lại tôi rất muốn nghe xem, cậu sốt ruột gặp tôi như vậy, rốt cuộc muốn nói cho tôi điều gì.

Cậu nói cậu hôn mê nhiều ngày như vậy, rốt cuộc là tình huống gì.

Ai ngờ nghe được lời này, Tiêu lão bản lập tức nghiêm túc lên, thậm chí trên mặt còn lộ ra vài phần biểu cảm hoảng sợ.

Tôi nói tôi đã thấy tương lai, cậu có tin không.

Tương lai.

Lý Vọng Thư cau mày nhìn về phía Tiêu lão bản, thấy đối phương không giống như đang nói đùa, nhưng lại cảm thấy lời này nghe thế nào cũng có chút buồn cười.

Cậu đã thấy tương lai gì.

Hay nói cách khác, tương lai mà cậu thấy trông như thế nào.

Có thể thấy, Tiêu lão bản hẳn là sợ hãi cực độ, nói chuyện đều mang theo giọng run rẩy.

Nó tỉnh dậy, tất cả mọi người đều đã chết.

Cả thế giới đều kết thúc rồi.

Lời của Tiêu lão bản vừa thốt ra, khiến Lý Vọng Thư cũng không khỏi căng thẳng theo.

Nó là ai.

Thế nhưng đối mặt câu hỏi của Lý Vọng Thư, Tiêu lão bản lại vẻ mặt vô tội nhìn hắn lắc đầu, sau đó mới như nói mê sảng nói: Không biết, tôi chỉ thấy tương lai tất cả mọi người bị bóng tối nuốt chửng, không đúng.

Là tất cả mọi thứ đều bị nó nuốt chửng.

Chương 29

Cũng không đúng, tôi còn thấy cậu, chỉ có cậu còn sống, không ngừng giãy giụa trong bóng tối.

Chỉ có cậu còn sống, có lẽ cậu có thể ngăn cản tất cả những điều này xảy ra.

Đối mặt vẻ mặt mong đợi của Tiêu lão bản, lòng Lý Vọng Thư thực sự chìm xuống tận đáy.

Người khác không biết, có thể cho rằng Tiêu lão bản đã điên rồi, mới có thể nói ra những lời quá đáng như vậy.

Chính là hắn trong lòng rõ ràng, trên thế giới này, thực sự tồn tại một nó như vậy đang trong trạng thái ngủ say.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì, Mạo Mạo Giác ở bên cạnh lại nhịn không được, đưa tay sờ trán Tiêu lão bản.

Tôi nói Tiêu lão bản này, cậu cũng không sốt mà.

Sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi.

Tôi không có nói bậy, những điều này đều là tôi thấy được khi nghe sấm.

Lý thiếu, tác dụng của Nghe Lôi Thần Khí, chắc hẳn cậu rõ hơn bất kỳ ai.

Lúc đó tôi tuy không ở trong kim dịch, nhưng tôi cũng không cách xa Thần Khí này.

Tiếng sấm đã được Thần Khí chuyển hóa tôi cũng nghe thấy rồi, những thông tin này đều là Thần Khí truyền cho tôi.

Vì thông tin quá tối nghĩa, tôi mới hôn mê nhiều ngày như vậy.

Cậu phải tin tôi, tôi tuyệt đối không nói sai.

Thấy Tiêu lão bản lại sắp kích động lên, Lý Vọng Thư vội vàng gật đầu với hắn, ngay sau đó chuyển đề tài.

Tôi tin cậu không nói sai, dù sao tài nghe sấm của cậu cũng rõ như ban ngày rồi.

Nhưng bây giờ tôi muốn nghe hơn là, rốt cuộc cậu có cái nhìn như thế nào về chuyện nghe sấm này.

Tại sao trong tiếng sấm ngắn ngủi lại có thể chứa đựng nhiều thông tin đến vậy, thậm chí những thông tin này có thể bỏ qua khoảng cách thời gian và không gian.

Còn nữa, lúc ở Lôi Thành, cậu nói tiếng sấm muốn ăn cậu, là có ý gì.

Khi nghe đến câu hỏi này của Lý Vọng Thư, Tiêu lão bản như nhớ lại chuyện gì đó kinh khủng, cơ thể không tự chủ bắt đầu run rẩy nhẹ.

Mãi một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư, nói một đằng trả lời một nẻo.

Cậu có tin trên thế giới này có đoạt xá không.

Đoạt xá.

Lý Vọng Thư không hiểu, sao tư duy của Tiêu lão bản lại nhảy vọt đến vậy.

Mà Tiêu lão bản lại vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Không sai, chính là đoạt xá.

Lúc đó cậu ở trong kim dịch khởi động Nghe Lôi Thần Khí.

Tôi không biết cậu cảm nhận thế nào, nhưng tôi lại cảm thấy đầu mình bị nhét vào rất nhiều thứ một cách thô bạo Rất nhiều thứ hoàn

toàn không thuộc về tôi.

Trong đó, phần lớn đều là ký ức không phải của tôi.

Hơn nữa, những ký ức này vô cùng hỗn loạn, chiều dài thời gian cũng rất lớn.

Tôi thậm chí còn thấy được cảnh đốt rẫy gieo hạt thời thượng cổ.

Tôi nghi ngờ, bên trong tiếng sấm này ẩn chứa một sự tồn tại không thể diễn tả.

Vẫn luôn lợi dụng việc nghe sấm để sàng lọc vật dẫn có thể gánh chịu sự tồn tại này.

Không đến nỗi chứ.

Mạo Mạo Giác nghe Tiêu lão bản nói có chút kinh hãi, không tự chủ rụt cổ lại, hiếu kỳ nói: Theo cậu nói như vậy, chẳng lẽ là Lôi Công muốn hạ phàm, chọn lựa Jinchuriki ư.

Jinchuriki là gì.

Tiêu lão bản hơi sửng sốt, Lý Vọng Thư vội vàng vỗ một cái vào đầu Mạo Mạo Giác, quay đầu nói nhỏ: Người lớn như vậy rồi còn suốt ngày xem hoạt hình.

Tiêu lão bản, cậu đừng để ý đến hắn.

Những gì cậu nói, có thể nào là do lúc đó cậu quá căng thẳng mà ra không.

Phải biết lúc đó chúng ta đang ở dưới lòng đất mấy trăm đến hơn một nghìn mét.

Môi trường giam hãm lại thêm không khí không tốt lắm, người ta ở trong hoàn cảnh đó rất dễ sinh ra ảo giác.

Thế nhưng Tiêu lão bản lại vô cùng kiên quyết lắc đầu.

Tuyệt đối không phải ảo giác, tôi nói như vậy cũng không phải không có căn cứ.

Bây giờ hồi tưởng lại đủ loại hành vi trước đây của tôi mới phát hiện, có lẽ tôi đã sớm trúng chiêu rồi.

Bằng không với tính cách trước kia của tôi, không thể nào lại chấp nhất tìm kiếm Lôi Thành đến vậy.

Không chỉ là tôi, dường như tất cả những người có liên quan đến việc nghe sấm đều trở nên cố chấp, bệnh hoạn như nhau, đều muốn đi đến Lôi Thành.

Tiêu lão bản nói đến đây, Mạo Mạo Giác lại nhịn không được, cẩn thận liếc nhìn Lý Vọng Thư, thấy không có phản ứng gì, lúc này mới đánh bạo nói: Tiêu lão bản, cậu đừng làm loạn nữa, ai mà chẳng biết, cậu chấp nhất tìm kiếm Lôi Thành như vậy, thật ra là vì kho báu bên trong.

Chẳng qua làm cậu thất vọng rồi, nơi đó không có vàng bạc châu báu mà cậu muốn đâu.

Tiêu lão bản nghe vậy lại một lần nữa cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn cứng miệng nói: Không thể nói như vậy, tôi thừa nhận sau này tôi phá sản, quả thật đã nghĩ đến tài phú trong Lôi Thành.

Nhưng trước đó thì sao.

Trước đó, tuy tôi không thể so với Lý thiếu giàu có địch quốc đến vậy.

Nhưng ở khu vực Đông Nam Á này, cũng là một phú hào đáng kể chứ.

Thế nhưng dù vậy, trong lòng tôi cũng chưa từng mất đi ý niệm muốn đến Lôi Thành.

Bây giờ nghĩ lại, sự chấp niệm này thực sự không bình thường, hơn nữa trước đây tôi cũng không phải tính cách như vậy.

Mọi chuyện đều bắt đầu từ khi tôi thử nghe sấm, mới có ý tưởng muốn đi Lôi Thành.

Hơn nữa ý tưởng này, theo việc tôi nghe sấm càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt.

Hơn nữa không ngừng là tôi, trên người những người khác từng tiếp xúc với việc nghe sấm, dường như cũng có biểu hiện này.

Dương Đại Quảng đã chết vì nghe sấm, Mẫu Tuyết Hải thì phát điên, tôi nghi ngờ họ chính là vì không thể chịu đựng được ý thức trong tiếng sấm, nên mới rơi vào kết cục như vậy.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng nghiêm túc lên, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng bệnh, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Tiêu lão bản.

Cậu nói sót một người, còn có Ngô Tam Tỉnh, hắn hiện tại vẫn sống rất tốt, không chết cũng không điên.

Hừ.

Cái tên Ngô Tam Tỉnh đó, chính là khôn khéo hơn bất kỳ ai.

Theo tôi được biết, cái nhóm nhỏ của bọn họ từ trước đến nay phụ trách thu thập tiếng sấm đều là thằng ngốc Dương Đại Quảng.

Cho nên Dương Đại Quảng chịu ảnh hưởng là lớn nhất.

Hơn nữa với năng lực của Ngô Tam Tỉnh, nếu hắn không bị tiếng sấm ảnh hưởng, thì làm sao có thể cùng những người đó đi vào Lôi Thành được.

Cậu cũng đừng quên, nhóm người đó, cuối cùng chỉ có một mình Ngô Tam Tỉnh sống sót đi ra ngoài.

Với sự hiểu biết của tôi về hắn, nói hắn bị ép buộc, chi bằng nói

là hắn mượn lực lượng của những người đó, giúp hắn tìm được vị trí của Lôi Thành.

Nghe Tiêu lão bản nói như vậy, Lý Vọng Thư hồi tưởng lại một chút, quả nhiên đúng là chuyện đó.

Trong ký ức của hắn, từ trước đến nay chỉ có chuyện Ngô Tam Tỉnh tính kế người khác, làm sao có thể dễ dàng bị người khác ép buộc như vậy.

Hơn nữa cũng không nhìn xem những người đó đang ép buộc ai, Trần Văn Cẩm chính là nhân vật nổi bật trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Thật sự muốn cứu cô ấy, Ngô Tam Tỉnh ít nhất có một trăm loại biện pháp, nhưng hắn cố tình lại chấp nhận sự ép buộc của đối phương.

Nghĩ như vậy, sự việc thật sự có khả năng như lời Tiêu lão bản nói, hắn là cố ý.

Thật ra hắn đã chịu ảnh hưởng của tiếng sấm, cho nên mới mượn đám người kia để đạt được mục đích đi đến Lôi Thành của mình.

Dù sao Lôi Thành này chính là ở ngoại cảnh, lại còn ở Tam Biên Sườn Núi, một nơi không ai quản lý.

Chỉ dựa vào một mình Ngô Tam Tỉnh nói, ở cái niên đại đó muốn đi không hề dễ dàng, nói không chừng còn chưa kịp tìm thấy, đã chết trước trên đường rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư lại quay đầu nhìn về phía Tiêu lão bản cười nói: Vậy còn cậu.

Hiện tại cảm giác thế nào.

Cậu bây giờ đã biết Lôi Thành ở đâu, còn muốn quay lại đó không.

Tiêu lão bản vội vàng lắc đầu liên tục, dáng vẻ có chút sợ hãi.

Chương 30

Cậu quên tôi vừa mới nói sao.

Lúc đó ở Lôi Thành, tôi cảm giác trong đầu mình bị nhét vào rất nhiều ký ức không thuộc về tôi.

Cảm giác như thể tôi sắp bị thứ gì đó thay thế vậy.

Nhưng nó hẳn là không thành công, và cũng chính vì vậy, chấp niệm trong lòng tôi cũng không còn nữa.

Nói sao nhỉ.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ, giống như cậu từ nhỏ đã thích ăn tào phớ ngọt.

Nhưng một sáng ngủ dậy, khi bưng lên một chén tào phớ, cậu lại phát hiện mình không còn chấp nhất như vậy nữa, ngọt hay mặn cũng không sao cả.

Sự thay đổi đột ngột như vậy, không thể nào là sự chuyển biến tự nhiên của con người.

Tôi cũng chính vì phát hiện điểm này, mới có thể suy đoán tiếng sấm có vấn đề.

Lý Vọng Thư nghe vậy nhíu mày, có chút không chắc chắn nói: Ý của cậu là, khi người ta chuyên chú nghe sấm, tiếng sấm tự gieo vào lòng người một ý niệm, khiến người ta khao khát đi đến Lôi Thành.

Mà ý niệm này, sẽ theo số lần nghe sấm tăng lên, mà càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chấp nhất.

Đúng.

Tiêu lão bản có chút hưng phấn gật đầu.

Chính là ý này, cho nên tôi mới muốn nhắc nhở các cậu, cố gắng đừng chủ động đi nghe sấm, bởi vì cậu càng chuyên chú, ảnh hưởng này càng rõ ràng.

Lý Vọng Thư gật đầu, đồng thời lại có chút tò mò.

Nhưng tại sao tôi lại không có chút cảm giác nào chứ.

Lôi Thành cái nơi quỷ quái đó, đi một lần là tôi đủ rồi, hiện tại căn bản không có chút thôi thúc nào muốn đi thêm lần nữa.

Có lẽ là vì cậu đã đi qua Lôi Thành, nên chấp niệm đã được giải tỏa.

Hay là nói, vì cậu đã tháo Nghe Lôi Thần Khí mang về, chấp niệm này, thật ra là tác dụng của Thần Khí đó.

Hoặc là, là vì sự tiếc nuối của cậu đã được xoa dịu.

Tiêu lão bản lúc này cũng có chút mơ hồ, lại sợ Lý Vọng Thư cho rằng hắn đang nói chuyện giật gân, nhất thời không biết nên tiếp tục nói thế nào.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cười hỏi: Không nói nhiều như vậy nữa, tôi hỏi cậu, bây giờ cậu còn có thể nghe sấm không.

Được, hẳn là có thể.

Tiêu lão bản gật đầu, ngay sau đó rất nghiêm túc nói: Chỉ là không biết, Lý thiếu cậu muốn tôi nghe cái gì.

Phải biết thông tin ẩn chứa trong tiếng sấm bao hàm tất cả, nếu không có tính định hướng, người ta rất dễ phát điên.

Lý Vọng Thư gật đầu.

Nếu vẫn còn có thể nghe sấm, lại đã không còn chấp niệm trong lòng, vậy chi bằng cậu cùng tôi về nước một chuyến.

Tiêu lão bản nói về chuyện tiếng sấm thực sự mơ hồ, nhưng Lý Vọng Thư lại bất ngờ cảm thấy, mình dường như đã hiểu ý hắn.

Nói tóm lại, trong tiếng sấm chứa đựng lượng lớn thông tin, cùng một số lực lượng thần kỳ.

Những thông tin này bao hàm tất cả, lại không chịu hạn chế về thời gian.

Nói cách khác, cậu không những có thể từ tiếng sấm nhìn thấy những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, mà còn có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một góc tương lai sắp xảy ra.

Tuy nhiên, những thông tin này hẳn là đã được mã hóa, muốn có được thông tin chính xác trong đó, liền cần thiết phải dùng phương pháp riêng để giải mã, mà phương pháp này, chính là nghe sấm.

Chỉ cần nắm giữ phương pháp nghe sấm chính xác, là có thể khi có sấm sét, biết được một số thông tin giới hạn mà mình muốn biết.

Còn về lực lượng thần kỳ, thì có thể chia làm hai loại.

Loại thứ nhất vô cùng thái quá, chính là điều Tiêu lão bản đã nói, chỉ cần người nào say mê nghe sấm, trong lòng sẽ bị gieo một chấp niệm, muốn đi đến Lôi Thành, mấu chốt là còn không cho địa chỉ, thật sự quá đáng.

Hơn nữa, cho dù là người không hiểu thuật nghe sấm, chỉ cần chìm đắm lâu dài trong tiếng sấm, đều có khả năng chịu ảnh hưởng.

Và theo ảnh hưởng tăng lên, còn có khả năng xuất hiện tình huống kiểu đoạt xá, nhẹ thì tinh thần hoảng loạn, nặng thì mất mạng.

Thật giống như Dương Đại Quảng, Mẫu Tuyết Hải, và Tiêu lão bản, thậm chí là Ngô Tam Tỉnh, đều vô cùng có khả năng đã chịu ảnh hưởng của loại lực lượng này.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói một phía của Tiêu lão bản, rốt cuộc có phải như vậy không, ít nhất bản thân Lý Vọng Thư hoàn toàn không có cảm giác.

Còn một loại lực lượng thần kỳ khác trong tiếng sấm, thì yêu cầu sự hỗ trợ của Nghe Lôi Thần Khí để hoàn thành.

Tần số tiếng sấm khác nhau, tương ứng với tác dụng khác nhau.

Từ chữa bệnh chữa thương đến tăng vận sửa mệnh, cái gì cần có đều có, nói nó là vạn năng cũng không quá lời.

Tuy nhiên Lý Vọng Thư lại không quá tin tưởng sự kết hợp giữa tiếng sấm và Nghe Lôi Thần Khí, có thể có công năng nghịch thiên đến vậy.

Mặc dù bản thân tôi chính là dùng biện pháp này để hạn chế Thi Miết Vương trong đầu mình.

Nhưng rốt cuộc Thi Miết Vương trong đầu hắn vẫn chưa bị trừ tận gốc, ngay cả việc nhỏ như vậy còn làm không tốt, hắn không cho rằng Thần Khí này thực sự lợi hại như lời đồn.

Tuy nhiên dù vậy, hắn cũng không dám coi thường tiếng sấm và việc nghe sấm.

Rốt cuộc suy nghĩ kỹ một chút, ngay cả nơi Phật Tổ trụ cũng gọi là Đại Lôi Âm Tự, nói không chừng Thích Ca Mâu Ni năm xưa, cũng là một người hiểu được nghe sấm thì sao.

Đương nhiên, Lý Vọng Thư sở dĩ nghĩ nhiều như vậy, hoàn toàn là vì hôm nay lại là một ngày mưa dầm, hơn nữa bầu trời sấm sét ầm ầm không ngừng, lúc này mới khiến tư duy của hắn không ngừng lan tỏa.

Lúc này, hắn đã đến trong nước, đang dừng chân tại một trại chó gần biên giới YN Vân Nam.

Trại chó này ban đầu là của Ngô gia, nhưng vì nơi đây gần biên giới, đã sớm bị lão gia tử mua lại, coi như một cứ điểm ở trong nước.

Giờ phút này, Lý Vọng Thư vừa nghĩ chuyện, vừa chơi đùa rất vui vẻ với một con chó đen.

Còn phía sau hắn, Tiêu lão bản lại vẻ mặt sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, thấy Lý Vọng Thư bình tĩnh như vậy, thật sự nhịn không được, lúc này mới tiến lên mở miệng hỏi: Không phải chứ, Lý thiếu, cậu không lo lắng Lý Lấy Nháo sẽ trốn sao.

Tôi chính là đã từ tiếng sấm nhìn thấy, bọn họ đã nhận được điện thoại và rời đi hết trước khi Mạo Mạo Giác đến.

Rõ ràng là hành tung của chúng ta đã bại lộ rồi.

Bây giờ cậu lại phái hết người đi, lỡ như Lý Lấy Nháo đó chó cùng rứt giậu thì sao.

Thế nhưng Lý Vọng Thư vẫn như cũ không hoảng hốt, ngược lại chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh bảo Tiêu lão bản ngồi xuống, lúc này mới cười nói: Xem ra lần này mang cậu cùng đến đây, thật đúng là một quyết định chính xác.

Bằng không mà nói, tôi thật sự không có cách nào xác định, những người cấu kết với Lý Lấy Nháo đó có lai lịch gì đâu.

Tiêu lão bản hơi sửng sốt: Lý thiếu, lời cậu nói là ý gì, sao tôi nghe không hiểu vậy.

Cậu không cần nghe hiểu, cậu chỉ cần biết, lần này cậu coi như đã giúp tôi một ân lớn.

Hơn nữa, hành tung của chúng ta cũng không bại lộ.

Cậu cũng đừng quên, chúng ta chính là bay đến Thái Lan trước, sau đó lại đến Lào, lúc này mới tới Đại Lục.

Vòng một vòng lớn như vậy, không phải là để cho những kẻ đang theo dõi tôi không kịp phản ứng sao.

Mặc dù họ muốn đi theo, nhưng liệu có theo kịp máy bay riêng của tôi không.

Cho nên việc cậu nhìn thấy bọn họ nhận được điện thoại rồi rời đi, không phải là vì chúng ta bại lộ đâu.

Vậy là vì cái gì.

Tiêu lão bản vẫn vẻ mặt khó hiểu: Tổng không thể là vì trời mưa, người nhà gọi điện thoại bảo họ về nhà cất quần áo đi.

Thế nhưng lời của Tiêu lão bản vừa mới nói xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, ngay sau đó một đoàn xe nhanh chóng chạy vào sân trại chó.

Sau đó, liền thấy một đám người áp giải ba kẻ mặt mũi bầm dập, đi vào trong phòng.

Vừa vào cửa, Mạo Mạo Giác liền hùng hùng hổ hổ nói: Thiếu gia, bọn người kia đã nhận được thông báo, rời đi trước một bước.

Nếu không phải cậu lại sắp xếp Mạt Tụng ở bên kia chặn đường, có lẽ hôm nay tôi đã phải về tay không rồi.

Mạo Mạo Giác nói xong, còn chưa đợi Lý Vọng Thư mở miệng, không ngờ một trong số những người bị áp giải vào đã bùm một tiếng quỳ xuống, khóc lóc kể lể với Lý Vọng Thư.

Thiếu gia, tôi sai rồi, cầu xin cậu tha cho tôi lần này đi.

Nhìn Lý Lấy Nháo quỳ dưới đất cầu xin, Lý Vọng Thư không khỏi cười nói: Lý Lấy Nháo, cậu làm quá rồi đó.

Tôi còn chưa mở miệng đâu, cậu đã diễn ra màn này rồi.

Người ngoài không biết, còn tưởng là tôi cố ý hãm hại cậu, khiến

tôi trông như một đại vai ác vậy.

Thế nhưng Lý Lấy Nháo căn bản không hề dao động, hắn hiểu rõ hôm nay Lý Vọng Thư đột nhiên phái người bắt hắn về đây, có giảo biện gì cũng vô nghĩa, thế nên chỉ liên tục cầu xin.

Tôi biết việc động tay chân vào sổ sách là tôi sai, thiếu gia cậu tạm tha tôi lần này đi.

Đối mặt Lý Lấy Nháo đang quỳ dưới đất than khóc, Lý Vọng Thư lại thong thả ung dung đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, cười lắc đầu.

Cậu vẫn chưa hiểu, cậu dù sao cũng là con nuôi mà ông nội nhận, số tiền ít ỏi này cậu tham lam, tính là gì đâu, tôi căn bản không tính toán truy cứu, nhưng cậu lại không nên cấu kết với người ngoài.

Đã đến lúc này rồi, cậu còn không định giới thiệu hai vị bằng hữu bên cạnh cậu sao.

Theo lời Lý Vọng Thư vừa dứt, hai người khác đi cùng Lý Lấy Nháo bị bắt về cũng bị Mạt Tụng từ phía sau đá cho quỳ sụp xuống đất.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó Lý Lấy Nháo lập tức giải thích: Hai người họ chỉ là bạn làm ăn của tôi.

Thật sao.

Lý Vọng Thư cười cười, nhìn hai người vẻ mặt nghiêm túc nói: Nghe nói Uông gia các cậu có một Giải Toán Bộ, được xưng là có thể tính toán tất cả mọi thứ.

Đặc biệt là nếu có ai muốn nhắm vào các cậu, cũng có thể tính ra trước.

Chương 31

Trước đây tôi không tin, nhưng hôm nay tôi vừa mới phái người đi tìm các cậu, sau lưng các cậu liền nhận được điện thoại cảnh báo.

Không thể không nói, Giải Toán Bộ của các cậu thật sự có chút tài năng.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn là tôi cao cờ hơn một bước, thế nào.

Hai vị còn muốn giả vờ đến bao giờ.

Khi Lý Vọng Thư nói đến Uông gia, sắc mặt ba người đã thay đổi.

Còn khi hắn nhắc đến Giải Toán Bộ, ngoài Lý Lấy Nháo có chút khó hiểu, hai người còn lại thì vẻ mặt như thấy quỷ, chăm chú nhìn hắn.

Sao cậu lại biết Giải Toán Bộ.

Chuyện này ở trong Uông gia đều thuộc về cơ mật, sao một người ngoài như cậu lại biết A.

Một trong số những người Uông gia còn chưa nói dứt lời, đã bị Lý Vọng Thư một cái tát đánh bay sang một bên.

Nói các cậu là cuồng vọng tự đại thì tốt, hay nên nói các cậu có mắt không tròng.

Bây giờ là tôi đang hỏi vấn đề của các cậu, không nhìn ra sao.

Thế nhưng đối mặt sự cường thế của Lý Vọng Thư, hai người Uông gia lại vẫn vẻ mặt ngông cuồng khó thuần.

Nếu đã biết chúng tôi là người của Uông gia, vậy cậu nên hiểu rõ, người đối đầu với Uông gia từ trước đến nay đều không có kết cục

tốt.

Hai người của Uông gia miệng cứng đến mức hơi nằm ngoài dự đoán của Lý Vọng Thư.

Điều tôi muốn biết nhất hiện giờ, kỳ thật chính là vị trí cụ thể của đại bản doanh Uông gia ở đâu.

Chỉ cần biết được vị trí cụ thể, tôi liền có đủ tự tin để phá sập hang ổ của Uông gia.

Dù cho Uông gia có bộ phận giải toán thần bí tồn tại, có thể dự đoán trước những sự việc bất lợi cho Uông gia, nhưng Lý Vọng Thư cũng tin rằng, dù họ có dự đoán được trước cũng không thể trốn thoát.

Rốt cuộc, nhìn vào hành động bắt giữ hai người Uông gia lần này, thời gian cảnh báo mà tổng bộ Uông gia nhận được kỳ thật cũng không sớm hơn là bao.

Điều này cho thấy bộ phận giải toán đó đối với những tình huống đột xuất như vậy, khả năng dự đoán tương lai, lượng thời gian cảnh báo trước cực kỳ hữu hạn, thậm chí không bằng việc Tiêu lão bản nghe tiếng sấm mà biết được tương lai xa.

Đương nhiên, cũng có thể là bộ phận giải toán của Uông gia thường ngày phải lo lắng quá nhiều thứ, nên mới có vẻ kém hiệu quả như vậy.

Nhưng điều này không quan trọng, phải biết rằng ngay từ đầu khi bị cưỡng chế dùng Thi ba ba đan, Lý Vọng Thư đã liệt Uông gia vào danh sách nghi phạm chính.

Tôi biết đại bản doanh của Uông gia ở nước ngoài, thậm chí gần biên giới phía bắc Trung Quốc.

Vì vậy, tôi đã sớm dùng rất nhiều tiền để sắp xếp lính đánh thuê chờ lệnh.

Lần này, nếu có thể biết được tọa độ cụ thể của đại bản doanh Uông gia, trong vòng mười phút, tên lửa có thể giáng thẳng xuống đầu Uông gia.

Tôi tin rằng dù bộ phận giải toán có tính ra nguy hiểm lúc đó, người của Uông gia cũng căn bản không kịp rút lui.

Nhưng đáng tiếc là, dù tra hỏi cách nào, hai người đó đều cho biết không biết vị trí cụ thể của đại bản doanh Uông gia.

Phải biết rằng, dù là Mạo Mạo Giác hay Mạt Tụng, ở phương diện tra tấn ép cung, đều thuộc về những tuyển thủ thiên phú giàu kinh nghiệm.

Nhưng lần này hai người thay phiên ra trận, thi triển hết những thủ đoạn đắc ý của mình.

Kết quả, ngoài việc khiến Lý Lấy Nháo đứng một bên sợ đến tái xanh mặt, hai người Uông gia chịu hình phạt kia lại chết sống không chịu mở miệng.

Dù hỏi thế nào, câu trả lời vĩnh viễn đều là ba chữ Không biết, nhiều nhất cũng chỉ là sáu chữ Tôi thật sự không biết.

Đối mặt với tình huống này, Mạo Mạo Giác cũng cảm thấy có chút khó tin.

Thiếu gia, người của Uông gia miệng cứng đến vậy sao.

Theo lý mà nói, tôi ra tay như vậy, ngay cả tảng đá cũng phải mở miệng mới đúng chứ.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng có chút kinh ngạc, hai người Uông gia càng như vậy, càng chứng tỏ Uông gia mạnh mẽ.

Thì ra Tiêu lão bản vẫn luôn im lặng lúc này tiến đến trước mặt Lý Vọng Thư, nhỏ giọng nói: Lý thiếu, cậu nói có khi nào họ thật sự

không biết vị trí cụ thể của đại bản doanh Uông gia không.

Nghe được lời này, một trong hai người Uông gia đã thoi thóp hơi thở bỗng nhiên vùng vẫy ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, chúng tôi chỉ là thành viên bên ngoài của Uông gia.

Đại bản doanh đó chúng tôi chỉ đến một lần lúc huấn luyện trước đây, hơn nữa lúc đi, chúng tôi đều bị mê man.

Tỉnh lại đã ở đại bản doanh rồi, là thật sự không biết cụ thể chỗ đó ở đâu mà.

Đối với cách nói này, Lý Vọng Thư cũng lười phân biệt thật giả, mà là quay lại hỏi: Nói tôi nghe xem, các cậu cùng tên Lý Lấy Nháo này thông đồng với nhau, bước tiếp theo định làm gì.

Thế nhưng đối mặt với vấn đề này, hai người Uông gia nhìn nhau một cái, như là đã hạ quyết tâm nào đó, đột nhiên nghiêng đầu một cái rồi ngã xuống đất, không còn động đậy.

Chết rồi, không ngờ bọn họ lại giấu độc dược, là tôi sơ suất rồi.

Mạt Tụng tiến lên kiểm tra một lượt, vẻ mặt tự trách.

Lý Vọng Thư nhìn hai người đã chết thấu trước mặt, trong lòng lại một lần nữa hơi chấn động một chút.

Uông gia quản lý nghiêm ngặt đến thế sao.

Bọn họ thà tự sát cũng không muốn tiết lộ bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Tiêu lão bản lúc này cũng vẻ mặt không thể tin được, tuy không rõ cái gọi là Uông gia là gì, nhưng vẫn không nhịn được cảm thán một câu.

Có lẽ nếu bọn họ tiết lộ tin tức, kết cục còn thảm hơn cả chết ấy chứ.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư thở dài, quay đầu nhìn về phía Lý Lấy Nháo cả người đã run lẩy bẩy như cún con.

Cậu xem bọn họ đều quyết đoán như vậy, cậu không muốn học theo sao.

Không, tôi nói, tôi sẽ nói hết.

Là bọn họ tìm đến tôi, nói rằng anh sẽ không sống được bao lâu nữa, nhất định sẽ cần mượn sức mạnh của Cửu Môn để giải quyết vấn đề của bản thân.

Cứ như vậy, Lý gia có thể một lần nữa quay lại tầm mắt của Cửu Môn.

Chờ anh chết đi, bọn họ sẽ giúp tôi kiểm soát toàn bộ Lý gia.

Đến lúc đó lợi dụng ảnh hưởng của Lý gia trong Cửu Môn, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ Cửu Môn.

Tôi nhất thời hồ đồ mà.

Cầu xin anh, tha cho tôi một con đường sống đi.

Tha cho cậu.

Cậu cũng không phải trẻ con, hiện tại cậu đã đi cùng Uông gia, cậu bảo tôi làm sao tha cho cậu được.

Thấy Lý Vọng Thư đối với lời cầu xin của mình không hề lay chuyển, Lý Lấy Nháo dứt khoát nghiến răng, quát lên đầy quyết tuyệt: Làm sai việc tôi nhận, nhưng nói gì thì nói tôi cũng là con nuôi của lão gia tử.

Cho nên anh muốn xử phạt tôi, phải theo quy củ của Lý gia mà xử lý.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư hơi sững sờ.

Nói đến quy củ của Lý gia, thì cũng không quá phức tạp.

Là do khi ông nội Lý Vọng Thư còn trẻ, bị kẻ gian hãm hại, bị đánh gãy hai chân ném vào một ngôi cổ mộ tự sinh tự diệt.

Lão gia tử đã phải uống nước trong quan tài, kiên trì trong cổ mộ bảy ngày, lúc này mới được cứu sống.

Bởi vậy, sau này lão gia tử đã đặt ra quy củ, phàm là người trong nhà làm chuyện phản bội, phải xử lý bằng gia pháp.

Mà gia pháp này, chính là đánh gãy hai chân, ném vào cổ mộ để tự sinh tự diệt.

Nếu có thể sống sót, ân oán xóa bỏ toàn bộ, sau này cũng sẽ không truy cứu nữa.

Giờ phút này Lý Lấy Nháo đưa ra yêu cầu chấp hành gia pháp, lại khiến Lý Vọng Thư có chút khó xử.

Suy nghĩ rất lâu sau, hắn mới nhìn về phía Lý Lấy Nháo, mở miệng cười nói: Cậu làm khó tôi rồi, theo lý mà nói, quy củ do lão gia tử đặt ra, tôi quả thực nên nghiêm khắc tuân theo.

Nhưng lúc này đây, tôi biết tìm đâu ra một ngôi cổ mộ cho cậu đây.

Nhưng nếu cứ thế giết cậu, e rằng trong lòng cậu cũng không phục.

Vậy thì thế này đi.

Chúng ta thương lượng nhé.

Cậu muốn đơn giản chỉ là một cơ hội sống sót, vậy tôi sẽ cho cậu một cơ hội.

Trại chó này xây trên núi, cách thị trấn gần nhất cũng phải khoảng hai mươi cây số đường núi.

Tôi hiện tại thả cậu rời đi, nếu cậu có thể sống sót đi ra khỏi núi lớn, đến được trong thị trấn.

Chương 32

Chuyện cậu phản bội câu kết với Uông gia, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra.

Lời này là thật sao.

Niềm vui bất ngờ, khiến Lý Lấy Nháo cảm thấy có chút không thật, ngước mắt nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư, sợ anh đột nhiên thay đổi ý định.

Thế nhưng Lý Vọng Thư trả lời hắn lại là: Cút đi, đừng ép tôi thay đổi chủ ý.

Nhìn Lý Lấy Nháo vừa lăn vừa bò vọt ra khỏi trại chó, Tiêu lão bản có chút khó hiểu.

Lý thiếu, tên này dám cấu kết với người ngoài, lần này cậu tha cho hắn, hắn cũng sẽ không cảm kích đâu.

Loại người này tôi thấy nhiều rồi, sau này hắn còn sẽ càng thêm ghi hận trong lòng, lúc nào cũng nghĩ đến trả thù.

Bởi vì bọn họ sẽ không cảm thấy chính mình làm sai cái gì, chỉ biết coi chuyện hôm nay, là cậu sỉ nhục hắn.

Lý Vọng Thư nghe vậy cười vỗ vỗ vai Tiêu lão bản.

Lão Tiêu này.

Cậu có thể để tâm như vậy, tôi thật sự rất vui mừng.

Cậu cứ yên tâm đi.

Đường núi này không dễ đi đâu, Lý Lấy Nháo sẽ không sống sót nổi.

Dứt lời, cũng không để ý tới mọi người, tự mình đi đến ghế bên

cạnh ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Mà lúc này Lý Lấy Nháo, thì lại lấy ra tốc độ nhanh nhất đời này mà chạy, vừa ra khỏi trại chó liền dốc sức chạy như điên.

Cũng may giờ phút này mưa đã tạnh, đường núi tuy lầy lội, nhưng cũng không đến nỗi khó đi.

Lý Vọng Thư này đúng là ngây thơ, hắn cho rằng nơi này giống như Tam Biên Sườn Núi bên kia sao.

Trong núi này cũng không nguy hiểm như tưởng tượng, nếu không cũng không thể xây trại chó ở đây.

Hừ, chúng ta chờ xem, một thằng nhóc ranh vắt mũi chưa sạch, cũng dám vênh váo với tôi.

Thế nhưng Lý Lấy Nháo lại không chú ý tới, trên bầu trời đen kịt, có một đàn bóng đen khổng lồ đang tập trung, cùng với tiếng ong ong dày đặc, lao thẳng xuống chỗ hắn.

Khi hắn phản ứng lại thì đã bị đàn ong bắp cày dày đặc bao vây, tiếng kêu thảm thiết tức khắc vang vọng khắp núi rừng.

Âm thanh này chẳng những phá vỡ sự yên lặng trong núi, đàn chó ở trại chó cũng bị hoảng sợ, nhao nhao bắt đầu xao động.

Mà Lý Vọng Thư vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần lúc này mới mở to mắt cười nói: Mạt Tụng, xử lý hai người Uông gia này đi, đừng để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nơi này không giống Tam Biên Sườn Núi, nếu bị cảnh sát để mắt tới, sẽ rất phiền phức.

Ngoài ra Mạo Mạo Giác, cậu đi tìm Lý Lấy Nháo một chút, hắn là chưa đi xa.

Dù sao hắn cũng là con nuôi của lão gia tử, cứ để hắn phơi xác

giữa hoang dã thì không thích hợp.

Đã biết, thiếu gia.

Hiện tại Lý Lấy Nháo coi như đã được giải quyết, vậy chúng ta bước tiếp theo làm gì.

Làm gì.

Nếu Uông gia muốn chúng ta trở lại Cửu Môn, tôi đương nhiên muốn theo ý hắn rồi.

Bước tiếp theo, chúng ta đương nhiên là tìm cơ hội để công khai tuyên bố sự trở lại của Lý gia một cách phô trương, tốt để tuyên cáo Lý gia trở về.

Xử lý xong Lý Lấy Nháo, công việc của Lý Vọng Thư vẫn chưa kết thúc.

Rốt cuộc chuyến đi lên phía bắc này, chính là để giải quyết triệt để vấn đề Thi Miết Vương trên người mình.

Hiện tại Lý Lấy Nháo đã được giải quyết, tôi cũng chuẩn bị khởi hành đến chặng tiếp theo.

Nhưng lần này, tôi chuẩn bị chia làm hai nhóm.

Một nhóm là chính tôi cùng Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác, đi đến Mười Một Thương để lấy những thứ ông nội và mẹ tôi đã gửi trước đây ra.

Muốn có được nhiều thông tin hơn về Chu Mục Vương, hoặc Uông Tàng Hải, vậy thì không thể thiếu việc giao tiếp với người của Cửu Môn.

Trong Cửu Môn hành sự, những món đồ cổ có thể lấy ra giao dịch, còn tốt hơn cả tiền bạc để làm bước đệm.

Hơn nữa tôi cũng muốn xem, trong số những món quý giá mà ông

nội để lại, nếu tình cờ có vật phẩm liên quan đến phương diện này, thì không còn gì tốt hơn.

Còn về nhóm khác, thì để Tiêu lão bản dẫn người đi tìm Cừu Đức Khảo.

Dù là mua lại cũng được, hợp tác cũng được, tóm lại hai bên phải nhanh chóng thiết lập liên hệ.

Phải biết lão già Cừu Đức Khảo này tuy là người nước ngoài, nhưng cũng coi như đã cả đời giao thiệp với Cửu Môn.

Trong tay ông ta, có không ít món đồ tốt đã lừa được từ Cửu Môn.

Mà trong số những món đồ này, nói không chừng lại có manh mối mà tôi cần.

Hơn nữa còn có một điểm vô cùng quan trọng, lão già Cừu Đức Khảo này cả đời say mê trường sinh bất lão, đối với cuộc đời của Uông Tàng Hải, có nghiên cứu rất sâu.

Nếu hai bên thật sự có thể đạt thành hợp tác, Lý Vọng Thư tin rằng nhất định có thể từ phía Cừu Đức Khảo này, nhận được sự trợ giúp tương đối lớn.

Nhưng nói chuyện hợp tác kiểu này, cử Mạo Mạo Giác hoặc Mạt Tụng đi thì không thích hợp lắm.

Hai tên này đều thuộc loại giỏi hành động, chuyện động não rõ ràng không hợp với họ lắm.

Bảo họ đi nói chuyện hợp tác với loại cáo già thành tinh như Cừu Đức Khảo, chắc bị bán rồi còn phải mang ơn đội nghĩa người ta ấy chứ.

Ngược lại, Tiêu lão bản là một người được chọn khá tốt.

Tên này trước đây tuy nói say mê nghe sấm, nhưng năng lực cá

nhân cũng quả thực không tệ.

Nếu không phải gặp phải khủng hoảng tài chính hiếm có, ông ta cũng không đến nỗi thua lỗ đến tán gia bại sản.

Dù sao cũng là người từng lăn lộn trên thương trường, hơn nữa còn có một tuyệt kỹ nghe sấm, lại có hiểu biết nhất định về cái nghề hạ mộ trộm đồ này.

Bảo ông ta dẫn đội đi so tài trí với Cừu Đức Khảo, quả thực là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Thế là sau khi chia làm hai nhóm, Tiêu lão bản dẫn người tiếp tục lên phía bắc, đi tìm Cừu Đức Khảo nói chuyện hợp tác.

Còn Lý Vọng Thư thì dẫn người đi đến Trường Sa, mục tiêu rõ ràng, thẳng tiến Mười Một Thương.

Mười Một Thương bề ngoài xem ra, chỉ là một công ty kho vận hậu cần hết sức bình thường thôi.

Nhưng trên thực tế, công ty này hầu như không kinh doanh bên ngoài.

Hầu hết các nghiệp vụ ở đây, đều chỉ nhắm vào Cửu Môn và những người có quan hệ với Cửu Môn.

Tương truyền, bộ phận kho hàng của Mười Một Thương, là do Trương Đại Phật gia năm đó cải tạo trên nền một ngôi cổ mộ mà thành.

Bên trong vốn đã vô cùng hiểm ác, hơn nữa mấy năm nay người của Cửu Môn lại không ngừng gửi vào bên trong một số món đồ kỳ lạ.

Điều này cũng dẫn đến việc kho hàng vốn tốt đẹp này, bên trong các loại nguy hiểm chồng chất không ngừng.

Đương nhiên, Lý Vọng Thư cũng là lần đầu tiên đến Mười Một Thương.

Khi tôi nói rõ thân phận và ý định của mình, liền được dẫn vào một phòng nghỉ bên trong kho hàng.

Mà ở trong phòng nghỉ, chờ đợi tôi lại là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch mười mấy tuổi.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không khỏi tò mò: Mười Một Thương bây giờ đều bắt đầu sử dụng lao động trẻ em sao.

Có thể nào quá qua loa không.

Này nhóc con, cậu đã tốt nghiệp tiểu học chưa.

Họ trả lương cho cậu bao nhiêu.

Có cần tôi giúp cậu báo cảnh sát không.

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi của Lý Vọng Thư, đứa trẻ kia cũng không ngẩng đầu lên, vừa đối chiếu tài khoản do Lý Vọng Thư cung cấp, vừa nhanh chóng viết gì đó lên một tờ giấy khác, đồng thời miệng cũng không ngớt.

Tôi cảm ơn anh ha.

Chương 33

Nhưng mà anh mới qua loa đấy chứ.

Những thứ anh muốn lấy, đều là hàng mấy chục năm trước, nhiều người mới không quen thuộc kho hàng.

Nếu không phải để anh sớm lấy được đồ, tôi mới lười đến đây ấy.

Còn nữa, đừng gọi tôi là nhóc con, tôi có tên, tôi tên là Bạch Hạo Thiên.

Còn về lương, theo lời ba tôi nói, không trả tiền thì không tính là sử dụng lao động trẻ em, ai bảo tôi từ nhỏ đã lớn lên ở cái nơi quỷ quái này chứ.

Nếu anh có lòng, thì giúp tôi báo cảnh sát bắt ông ấy đi.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức khắc hiểu ra thân phận của đứa trẻ trước mặt.

Mười Một Thương tuy nói chủ yếu phục vụ Cửu Môn, hiện tại người phụ trách cũng là Ngô Nhị Bạch của Ngô gia.

Nhưng người phụ trách hoạt động hằng ngày, vẫn luôn là người của Bạch gia.

Bạch gia tuy nói không thuộc một trong Cửu Môn, nhưng trên thực tế cũng luôn dựa vào Cửu Môn để tồn tại.

Mà Bạch Hạo Thiên trước mắt, lại là con gái của gia chủ Bạch gia, giả làm con trai, nói mình từ nhỏ lớn lên ở Mười Một Thương, thì cũng không phải nói dối.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì, Bạch Hạo Thiên có chút tò mò ngẩng đầu nhìn anh một cái, ngay sau đó đưa thẳng những gì đã viết

cho người đang chờ bên ngoài phòng nghỉ.

Vị trí cụ thể của những món đồ này, tôi đều đã đánh dấu ra rồi, các anh cứ theo đó mà đi là được.

Nói xong, mới quay lại đối diện Lý Vọng Thư, giả bộ dáng vẻ ông cụ non nói: Mười Một Thương rất lớn, họ đi lấy đồ có lẽ còn phải mất một lúc.

Nhưng có một thứ lại chưa chính thức nhập kho, thì có thể đưa cho anh trước.

Nói rồi, liền thấy Bạch Hạo Thiên quay người từ ba lô tùy thân, lấy ra một hộp gỗ to bằng bàn tay, đưa đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Đây là cái gì.

Nhìn hộp gỗ trước mặt, Lý Vọng Thư có chút nghi hoặc.

Không biết.

Bạch Hạo Thiên dứt khoát lắc đầu, ngay sau đó giải thích: Đây là mới được đưa đến Mười Một Thương mấy ngày trước, trên đó ghi chú, chờ anh đến Mười Một Thương thì giao cho anh.

Thế nhưng lời giải thích của Bạch Hạo Thiên, lại không làm vơi đi sự nghi hoặc trong lòng Lý Vọng Thư.

Rốt cuộc trong số những người tôi quen biết, có thể liên hệ với Mười Một Thương, cũng chỉ có mẹ và Bốn a công.

Nhưng hai người họ đều không có lý do gì để làm ra trò này cho tôi, thế là tôi lại lần nữa hỏi: Đây là đồ của ai gửi.

Thế nhưng Bạch Hạo Thiên như cũ lắc đầu: Không biết, người tiếp nhận hàng không phải tôi.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, người gửi thứ này chắc chắn là người của Cửu Môn.

Nói xong, thấy Lý Vọng Thư vẫn vẻ mặt ngưng trọng, Bạch Hạo Thiên lại lần nữa mở miệng nói: Yên tâm đi.

Tuy tôi không biết đây là ai gửi, nhưng những món đồ có thể vào Mười Một Thương, đều đã trải qua kiểm tra kỹ lưỡng, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tuy lòng vẫn nghi hoặc, nhưng vẫn nhận lấy hộp gỗ, mở ra ngay trước mặt Bạch Hạo Thiên.

Kỳ Lân Kiệt.

Điều khiến Lý Vọng Thư không ngờ, là trong hộp gỗ lại để một khối Kỳ Lân Kiệt lớn bằng nắm tay.

Nhìn màu đỏ sậm, niên đại hẳn là cũng không hề ngắn.

Bạch Hạo Thiên một bên lúc này cũng ghé đầu lại gần, có chút tò mò hỏi: Anh nhận ra thứ này sao.

Kỳ Lân Kiệt lại là cái gì.

Một loại dược liệu, một loại dược liệu rất quý hiếm.

Lý Vọng Thư ngoài miệng nói, nhưng trong lòng lại càng thêm nghi hoặc.

Lúc này lại đưa cho mình một khối Kỳ Lân Kiệt lớn như vậy, điều này chứng tỏ người này biết chuyện đã xảy ra với mình, biết Kỳ Lân Kiệt có thể khắc chế Thi ba ba đan.

Nhưng thứ này rõ ràng không phải mẹ và Bốn a công đưa, vậy rốt cuộc người này là ai.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Bạch Hạo Thiên, lại lần nữa hỏi: Thật sự không tra được, là ai gửi thứ này sao.

Tôi khẳng định là không tra được, nhưng mà, ở Mười Một Thương, không phải ai cũng có thể gửi đồ.

Anh đi tìm Ngô nhị thúc, có lẽ có thể tra được là ai gửi.

Bạch Hạo Thiên vừa dứt lời, liền nghe thấy bên ngoài phòng nghỉ truyền đến một giọng nói gấp gáp.

Người đâu.

Người ở chỗ nào, mau dẫn tôi đi gặp hắn.

Nghe được giọng nói này, Bạch Hạo Thiên lè lưỡi, liếc nhìn Lý Vọng Thư một cái.

Anh không cần đi tìm đâu, người đã tự đến rồi.

Khi cánh cửa phòng nghỉ bị đẩy mạnh từ bên ngoài, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng gặp được chủ nhân của giọng nói.

Một người đàn ông trung niên dáng người cường tráng, khuôn mặt lạnh lùng vội vã xông vào.

Chẳng qua khi hắn nhìn thấy Lý Vọng Thư và Bạch Hạo Thiên trong phòng nghỉ, lại cả người đều ngây ngẩn.

Lý Vọng Thư thì lý giải đối phương vì sao lại như vậy.

Rốt cuộc tôi rõ ràng trong lòng, nhớ năm đó, Ngô Nhị Bạch này chính là người theo đuổi số một của mẹ tôi.

Năm đó, mối quan hệ tay ba giữa Ngô Nhị Bạch, mẹ tôi Tề Tấn, và Ngô Tam Tỉnh, nếu chỉ tách riêng ra cũng đủ để viết thành tiểu thuyết.

Tình huống hiện tại, Lý Vọng Thư đoán đại khái là Ngô Nhị Bạch nhận được tin tức, những món đồ mà mẹ tôi Tề Tấn để lại ở Mười Một Thương năm xưa, hôm nay có người đến lấy.

Tưởng Tề Tấn đến, cho nên hắn mới vội vã chạy tới, muốn ôn chuyện.

Nhưng không ngờ đi vào phòng nghỉ, phát hiện người bên trong không giống với trong tưởng tượng của mình, nên ít nhiều có chút ngơ ngác.

Rốt cuộc Ngô Nhị Bạch cũng coi như là trưởng bối, vì thế để giảm bớt sự xấu hổ, Lý Vọng Thư dứt khoát đứng dậy chủ động đón chào.

Ha, anh đúng là Ngô nhị thúc.

Vừa rồi Bạch Hạo Thiên vừa nhắc đến anh đấy.

Tôi tên là Lý Vọng Thư, hôm nay đến Mười Một Thương, là muốn lấy ra một số món đồ mà ông nội và mẹ tôi đã gửi trước đây.

Lúc này Ngô Nhị Bạch cũng coi như đã hoàn hồn, chẳng qua trên nét mặt vẫn có chút kinh ngạc, nhìn Lý Vọng Thư một lúc lâu sau, lúc này mới vẻ mặt không chắc chắn hỏi: Cậu là con trai của Tề Tấn.

Không ngờ cậu đã lớn đến vậy rồi.

Theo sau, chính là một trận hàn huyên lịch sự.

Nhưng Lý Vọng Thư lại có thể cảm nhận rõ ràng, Ngô Nhị Bạch này đối với mẹ tôi mới là thật sự quan tâm, phần lớn thời gian, đều hỏi han tình hình gần đây của mẹ tôi.

Khi biết được mẹ tôi không quá muốn về nước, vẻ tiếc nuối lộ ra trên mặt hắn, đều suýt làm mọi người xung quanh vang lên bài An Hà Kiều.

Nhưng đối với chuyện của thế hệ trước, Lý Vọng Thư không muốn xen vào nhiều, cũng không quản được.

Cho nên sau khi đối phó vài câu, Lý Vọng Thư liền cầm lấy hộp gỗ, đưa cho Ngô Nhị Bạch.

Nhị thúc, đây là thứ mà ai đó đã gửi đến cách đây không lâu, nói

rằng khi cháu đến Mười Một Thương thì giao cho cháu.

Nhị thúc có biết, ai đã gửi thứ này cho Mười Một Thương không.

Ngô Nhị Bạch nhận lấy hộp gỗ mở ra nhìn nhìn, ngay sau đó lại ghé sát mũi ngửi ngửi.

Kỳ Lân Kiệt.

Thế nào, đây đúng là thứ tốt đấy chứ, nhìn niên đại này, tỷ lệ này có thể nói là hiếm có khó tìm.

Sao vậy, thứ này có vấn đề gì à.

Lý Vọng Thư cười cười, lắc đầu thở dài nói: Đồ vật thì không có vấn đề gì, nhưng nhị thúc cũng nên rõ ràng giá trị của thứ này.

Cháu chỉ muốn biết, là ai đột nhiên lại gửi cho cháu một món đồ quý giá như vậy.

Cậu không biết là ai cho cậu sao.

Ngô Nhị Bạch hơi sững sờ, ngay sau đó nhíu mày lại, quay đầu nhìn về phía nhân viên công tác bên cạnh.

Bây giờ lập tức đi tra, thứ này là ai nhập kho.

Rất nhanh, liền có một nhân viên công tác cầm một cuốn sổ cái, chạy vội trở về.

Thứ này được nhập kho cách đây nửa tháng, từ phía Cảng Đảo.

Căn cứ theo lời hồi ức của nhân viên thu hàng, người liên hệ với kho hàng là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Hắn ta dùng tài khoản của Trương gia, cho nên theo quy củ, nhân viên của chúng tôi cũng không hỏi nhiều.

Trương gia.

Lần này, Ngô Nhị Bạch và Lý Vọng Thư gần như đồng thời thốt

lên nghi hoặc.

Rốt cuộc hiện tại Trương gia, trên danh nghĩa cũng chỉ có một người vẫn còn hoạt động trong Cửu Môn.

Hơn nữa người đó nếu không có tình huống đặc biệt, thông thường là không thể đi Cảng Đảo.

Nghĩ vậy, thần sắc Ngô Nhị Bạch dần dần nghiêm túc lên, lại một lần nữa xác nhận với cấp dưới: Cậu xác định là Trương gia.

Xác định, tài khoản và mật mã đều đã xác nhận qua, không có vấn đề, xác thật là người của Cửu Môn Trương gia.

Nghe được lời này, Ngô Nhị Bạch cũng có chút không quyết định được, quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Cậu xem thứ này, cậu muốn lấy về trước hay tạm thời gửi ở Mười Một Thương.

Cậu yên tâm, chuyện này tôi sẽ truy tra đến cùng, nếu thật sự có người mạo danh tài khoản Trương gia, tôi khẳng định sẽ cho cậu một lời giải thích.

Đối mặt với Ngô Nhị Bạch nghiêm túc, Lý Vọng Thư lúc này trong lòng lại có một suy đoán.

Thế là tôi từ tay Ngô Nhị Bạch lại một lần nữa cầm hộp gỗ trở về, đồng thời lắc đầu cười nói: Nói không chừng, thứ này thật sự là người của Trương gia để lại cho cháu.

Lý Vọng Thư duy nhất có thể nghĩ đến, chính là Trương gia ở nước ngoài, hai anh em Trương Du Hành và Trương Hải Hạnh.

Chương 34

Trương gia ở nước ngoài đã từng liên thủ với Trương Đại Phật gia, việc Trương Đại Phật gia khi đó đã cho Trương gia ở nước ngoài tài khoản của Mười Một Thương cũng không kỳ lạ.

Chỉ là điều khiến tôi có chút không hiểu là, hai anh em này một lòng muốn thâm nhập vào Uông gia, thậm chí còn vâng mệnh cưỡng chế tôi dùng Thi ba ba đan.

Hiện tại lại đưa Kỳ Lân Kiệt có thể khắc chế Thi ba ba đan cho tôi, rốt cuộc là có ý gì.

Là đang gián tiếp xin lỗi tôi.

Hay là, đây cũng là ý của Uông gia.

Rốt cuộc nếu tôi chết quá nhanh, cũng quả thực bất lợi cho kế hoạch của Uông gia lợi dụng Lý Lấy Nháo thay thế tôi.

Nhưng nếu như vậy, lúc trước bọn họ không nên gian lận trên Thi ba ba đan, để Thi ba ba đan phát tác sớm mới đúng chứ.

Nhưng nếu là hành vi cá nhân của anh em Trương gia, thì vạn nhất hành động này của họ bị người của Uông gia phát hiện, kế hoạch của họ chẳng phải là công cốc sao.

Thấy Lý Vọng Thư thần sắc phức tạp, Ngô Nhị Bạch truy vấn nói: Cậu có phải đã nghĩ ra điều gì không.

Lý Vọng Thư hiện tại còn không muốn trực tiếp đâm thủng lớp giấy cửa sổ sự tồn tại của Uông gia, thế là anh vỗ đầu cười nói: Cháu đột nhiên nhớ lại trước kia từng nghe ông nội kể, từ rất lâu trước đây, từng có một số người Trương gia ở nước ngoài, đã từng về nước tìm kiếm sự giúp đỡ từ Phật gia.

Lúc đó ông nội cũng đã giúp đỡ họ không ít việc.

Cháu nghĩ, thứ này có thể là họ cho cháu, xem như là lễ tạ ơn việc ông nội đã giúp đỡ họ năm xưa.

Nghe được lời này của Lý Vọng Thư, Ngô Nhị Bạch nhìn anh thật sâu một cái, không tiếp tục xoáy sâu vào vấn đề này nữa.

Vậy thì tốt, đã như vậy, không bằng tôi đưa cậu đi dạo một vòng trong thành.

Cậu chắc hẳn chưa từng đến đây phải không.

Tôi tiện thể đưa cậu đi xem, nhà cũ của Lý gia các cậu năm xưa.

Tuy đã sớm bị phá dỡ rồi, nhưng cũng có thể xem đại thể vị trí.

Còn những món đồ cậu muốn lấy, lát nữa tôi bảo người mang đến cho cậu là được, không cần thiết phải chờ mãi ở đây.

Lý Vọng Thư nghĩ nghĩ, cũng liền đồng ý, thế là đi theo Ngô Nhị Bạch cùng nhau rời khỏi Mười Một Thương.

Nhưng vừa rời đi tôi liền hối hận, tuy nói là đưa tôi đi chơi và dạo quanh thành, nhưng tâm tư của Ngô Nhị Bạch rõ ràng không nằm ở chuyện đó.

Không có người khác ở đây, liền lại bắt đầu không ngừng hỏi han tin tức của mẹ tôi.

Điều này khiến Lý Vọng Thư thật sự có chút khó chịu.

Đặc biệt là khi ăn cơm, càng đổi đủ kiểu chuốc rượu, điều này khiến Lý Vọng Thư cuối cùng bất đắc dĩ, đành phải lấy ra số điện thoại của mẹ mình, lúc này mới coi như tạm thời thoát ly khỏi ma chưởng của Ngô Nhị Bạch.

Thẳng đến khi tôi mắt say lờ đờ trở lại khách sạn, nhìn thấy mấy thứ mà Mười Một Thương đưa đến, lúc này mới coi như một lần nữa

tỉnh táo lại.

Không ngờ lão gia tử lại cất giấu những thứ tốt như vậy.

Còn có của hồi môn của mẹ, lại cũng khoa trương đến thế, nếu những thứ này mà được tung ra thị trường, không biết có thể nào trực tiếp làm thị trường đồ cổ sụp đổ giá không.

Những món đồ ông nội và mẹ gửi ở Mười Một Thương rất nhiều, ngoài số lượng lớn đồ cổ ngọc khí ra, vàng bạc châu báu cũng nhiều đếm không xuể, hơn nữa phần lớn đều phẩm tướng rất tốt.

Nghĩ lại cũng đúng, một bên là những món đồ có thể được lão gia tử trân quý, một bên là của hồi môn của mẹ, tự nhiên đều là những món trân phẩm được chọn lựa kỹ càng.

Thế nhưng những thứ này tuy giá trị rất cao, lại đối với Lý Vọng Thư không có tác dụng lớn.

Rốt cuộc giá trị tài sản của tôi hiện tại, phóng tầm mắt toàn cầu cũng là nhân vật có số má, tiền bạc đối với tôi mà nói, thật ra chỉ là một con số.

Ban đầu tôi còn nghĩ xem có thể nào từ những thứ này, đào ra chút ghi chép liên quan đến Thi ba ba đan, không ngờ bận rộn nửa ngày lại vẫn không thu hoạch được gì.

Muốn nói thu hoạch duy nhất, có lẽ chính là khối Kỳ Lân Kiệt kia đến từ Trương gia ở nước ngoài cho tôi.

Nhưng thứ này, đối với tôi hiện tại mà nói, về cơ bản cũng không có tác dụng gì.

Trải qua một phen lăn lộn của Nghe Lôi Thần Khí sau, tuy rằng không thể hoàn toàn giải quyết Thi Miết Vương trong đầu tôi.

Nhưng Thi Miết Vương kia cũng đã bị phong ấn vào hổ phách,

trong thời gian ngắn, cũng không cần Kỳ Lân Kiệt để áp chế Thi Miết Vương dẫn đến biến dị.

Điều này khiến tôi đối với chuyến đi Mười Một Thương này, ít nhiều có chút thất vọng.

Chẳng những không tìm được thứ mình muốn, ngược lại hành động kỳ lạ của Trương gia ở nước ngoài, còn làm tôi thêm vài phần nghi hoặc và khó hiểu.

Mấu chốt là Ngô Nhị Bạch này vì tư tình nam nữ của mình, còn rất trơ trẽn lấy thân phận trưởng bối không ngừng chuốc rượu, khiến Lý Vọng Thư sáng hôm sau thức dậy, đau đầu đến muốn chết.

Cũng may Mạt Tụng biết thói quen của Lý Vọng Thư, sáng sớm hôm sau đã bảo khách sạn chuẩn bị sẵn cháo trắng, để anh có thể dịu đi một chút.

Chỉ là ai ngờ cháo còn chưa uống được mấy ngụm, cô bé Bạch Hạo Thiên vừa mới gặp hôm trước đã tìm đến cửa.

Nhìn vẻ mặt tinh ranh cổ quái của Bạch Hạo Thiên, Lý Vọng Thư cũng có chút tò mò cô bé đến tìm mình làm gì.

Nói đi, cô không cần đi học sao.

Đối mặt với vấn đề này, Bạch Hạo Thiên vừa uống cháo, miệng lẩm bẩm nói: Em nghỉ học.

Hôm nay là mang đồ đến cho anh.

Nói rồi, liền từ trên người móc ra một tấm thiệp mời đưa qua.

Đây là Ngô nhị thúc bảo em đưa cho anh, nói anh hẳn là sẽ đi.

Lý Vọng Thư nhận lấy thiệp mời, vừa cầm vào tay đã thấy nặng trịch, không ngờ một tấm thiệp nhỏ xíu lại được làm bằng gỗ đặc, chữ trên đó cũng được mạ vàng.

Đấu giá thường niên của Trăng Non Tiệm Cơm.

Đúng vậy, nhị thúc nói anh khẳng định sẽ đi, ông ấy đã chào hỏi bên Trăng Non Tiệm Cơm rồi.

Nhưng sợ người bên đó không quen biết anh, gây ra hiểu lầm gì đó, cho nên lại xin một tấm thiệp mời đưa đến cho anh.

Lý Vọng Thư nghe vậy hơi sững sờ, ngay sau đó có chút nghi hoặc nói: Thế nhị thúc đâu.

Chuyện như thế này ông ấy không phải nên tự mình đến nói rõ với tôi những điều cần chú ý sao.

Bạch Hạo Thiên nói xong xoa xoa miệng, vẻ mặt lấy lòng nhích người về phía trước, nũng nịu cười với Lý Vọng Thư: Tửu lượng của nhị thúc không được, tối qua bị anh chuốc rượu đến mức phải nhập viện ngay trong đêm.

Anh Lý gia, cái buổi đấu giá này, anh tiện thể đưa em đi mở mang kiến thức với nhé.

Nghe được Ngô Nhị Bạch bị chuốc rượu đến nhập viện, Lý Vọng Thư trong lòng thầm mắng một câu Đáng đời.

Ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Bạch Hạo Thiên nghi hoặc nói: Buổi đấu giá này có gì mà hay, nói nữa, người lớn nhà cô có thể yên tâm để cô đi cùng tôi sao.

Đó chính là buổi đấu giá thường niên của Trăng Non Tiệm Cơm mà anh, có thể nói trong năm nay, những món đồ tinh phẩm nhất trong giới đồ cổ, đều sẽ xuất hiện tại buổi đấu giá này.

Em từ nhỏ đã hứng thú với những thứ này, nếu không cũng sẽ không cả ngày lảng vảng ở Mười Một Thương.

Mười Một Thương tuy nói cũng cất giữ không ít tinh phẩm,

nhưng xem lâu rồi cũng chán.

Cho nên anh hãy dẫn em cùng đi xem buổi đấu giá nhé, em bảo đảm tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho anh đâu.

Còn về ba em, ông ấy ước gì em đừng làm phiền ông ấy ấy chứ, hơn nữa có mối quan hệ của Ngô nhị thúc ở đó, ba em có thể có gì không yên tâm.

Bạch Hạo Thiên nói xong, liền vẻ mặt đáng thương hết sức nhìn Lý Vọng Thư, hoàn toàn một bộ nếu anh không đồng ý, em sẽ khóc cho anh xem.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại không vội vàng gật đầu, ngược lại hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: Cô nói cô từ nhỏ đã thích đồ cổ.

Những món đồ cất giữ ở Mười Một Thương cô đều đã xem chán rồi.

Nói như vậy, cô đối với đồ vật ở Mười Một Thương rất quen thuộc.

Bạch Hạo Thiên gật gật đầu, ngay sau đó có chút cảnh giác nói: Trừ khu hàng chết và một số nơi em không vào được, những món đồ cất giữ khác em có thể nói là thuộc lòng trong lòng bàn tay.

Nếu không, lúc anh đi lấy đồ, họ cũng sẽ không bảo em đi giúp đâu.

Anh muốn làm gì.

Em cảnh cáo anh, tuyệt đối đừng dòm ngó Mười Một Thương.

Trước kia không phải không có ai từng dòm ngó Mười Một Thương, nhưng những người đó cuối cùng đều không có kết cục tốt.

Mười Một Thương từ khi Trương Đại Phật gia thành lập, đến khi Bạch gia chúng em tiếp quản việc quản lý hằng ngày đến nay, nhưng

chưa bao giờ xảy ra sai sót nào.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Bạch Hạo Thiên, Lý Vọng Thư thầm nghĩ không xảy ra sai sót mới là lạ chứ.

Thuộc hạ của tôi là Tiêu lão bản, chẳng phải đã từng nhờ đầu cơ trục lợi những món đồ ở khu hàng chết của Mười Một Thương mà phát tài sao.

Còn có Ngô Tam Tỉnh còn quá đáng hơn, thậm chí từ khu hàng chết của Mười Một Thương mang theo cả người ra ngoài.

Nếu không phải vì Mười Một Thương hiện tại do Ngô Nhị Bạch phụ trách, e rằng chuyện này đã sớm bị phanh phui ra rồi.

Nhưng trên mặt, Lý Vọng Thư lại không đả kích lòng tự hào của cô bé, ngược lại cười nói: Tôi đâu có dòm ngó Mười Một Thương, nếu cô đối với đồ vật ở Mười Một Thương quen thuộc như vậy, tôi liền muốn hỏi cô, bên trong có hay không những thứ liên quan đến Uông Tàng Hải, hoặc là Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu.

Đương nhiên, không nhất định là đồ vật của họ, những thứ ghi lại sự tích cuộc đời của họ cũng được.

Chương 35

Tôi muốn biết, trên những thứ này, ghi lại điều gì.

Bạch Hạo Thiên hồ nghi liếc nhìn Lý Vọng Thư một cái, nhíu mày hồi tưởng một lát sau, chậm rãi nói: Anh nói Uông Tàng Hải, là một kiến trúc sư phong thủy đại tài thời nhà Minh phải không.

Về ghi chép của ông ấy, Mười Một Thương thì có, nhưng không có gì đặc biệt, không khác nhiều so với thông tin có thể tìm thấy bên ngoài.

Nói đến đây, Bạch Hạo Thiên lại nhìn Lý Vọng Thư một cái, không nhịn được cười nói: Còn về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, thời đại đó thì quá đỗi xa xưa rồi, không ngờ ngay cả loại CP viễn cổ này anh cũng khái nha.

Lý Vọng Thư bị lối suy nghĩ của Bạch Hạo Thiên làm nghẹn lời một chút, không hiểu cô bé này tuổi không lớn, hằng ngày trong đầu đều nghĩ gì.

Thế là giận dữ nói: Tôi khái cái gì mà khái.

Có muốn tôi khái cho một cái không.

Cô cứ nói xem có thông tin nào tương đối đặc biệt về họ không.

Cô phải nghĩ kỹ đấy, nếu là thông tin hữu ích, thì khi đi Trăng Non Tiệm Cơm, tôi lại mời cô xem một vở kịch.

Có.

Lần này Bạch Hạo Thiên trả lời rất dứt khoát Em nhớ Mười Một Thương đã từng có một cái đỉnh, trên văn khắc ghi lại một chuyện kỳ lạ mà Chu Mục Vương đã làm.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư tức khắc hứng thú, trực tiếp đặt bát cháo trong tay xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Bạch Hạo Thiên.

Nói tôi nghe xem, văn khắc nói về chuyện gì, nếu hữu ích, khi đi Trăng Non Tiệm Cơm, tôi lại mời cô xem một vở kịch nữa.

Nghe được lời này, Bạch Hạo Thiên mặt đầy vui mừng cẩn thận hồi tưởng một chút, lúc này mới mở miệng nói: Văn khắc nói chính là, Chu Mục Vương truy phong một người con trai chết yểu làm Thương Vương.

Cũng khi hạ táng vị Thương Vương này, ban cho chiếu thư viết tay và quỷ tỷ.

Chiếu thư: Lấy quỷ tỷ làm ước hẹn, có thể lấy hết vật phẩm trong lăng mộ Mục Vương.

Việc Chu Mục Vương truy phong người con trai chết yểu làm Thương Vương cũng không có gì lạ, bởi chữ Thương vốn có nghĩa là chết yểu.

Nhưng chiếu thư Lấy quỷ tỷ làm ước hẹn, có thể lấy hết vật phẩm trong lăng mộ Mục Vương thì lại làm người ta rất khó lý giải, làm gì có chuyện người sống để lại di chúc cho người chết bao giờ.

Cho nên cái đỉnh này lúc trước tồn tại rất nhiều tranh cãi, có người cảm thấy đây là một sản phẩm bịa đặt.

Nhưng dù xem thế nào, trừ văn khắc có chút thái quá ra, dù là tỷ lệ hay lớp gỉ bên ngoài, đều không nhìn ra sơ hở của đồ giả.

Hơn nữa thứ này là do Trương Đại Phật gia để lại, sau này khi sắp xếp lại kho hàng, dứt khoát liền phong ấn cái đỉnh này.

Bạch Hạo Thiên nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng lại dấy lên sóng gió động trời trong lòng Lý Vọng Thư.

Nếu cái đỉnh kia là thật, thì lượng thông tin trên văn khắc đã có thể quá lớn.

Nếu những văn tự khắc đó là thật, thì hành động của Chu Mục Vương thật sự rất đáng suy ngẫm.

Để lại di chúc cho một người con đã chết, hành động này có thể khiến người ngoài khó lòng lý giải.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại biết, lão già Chu Mục Vương này đã từng từ chỗ Tây Vương Mẫu mà có được thuật trường sinh bất lão.

Ngay cả Sử Ký cũng ghi lại, Mục vương kế vị, tuổi tác đã 50 và Mục vương tại vị 55 năm, qua đời.

Nói cách khác, vị vua này đã sống đến 105 tuổi ở thời tiền Tần.

Độ tuổi này vào thời đó quả thực là quá sức tưởng tượng.

Cần biết rằng vào thời Tây Chu, tuổi thọ trung bình của con người chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi.

Ngay cả khi Chu Mục Vương là vua một nước, việc ông sống thọ đến vậy cũng là điều cực kỳ bất thường.

Bảo ông ta không dùng Thi ba ba đan mà Tây Vương Mẫu ban cho, tôi là người đầu tiên không tin.

Mà nếu Chu Mục Vương đã dùng Thi ba ba đan, thì khi nhìn lại hành động để lại di chúc cho người đã chết này của ông ta, lại càng thấy vô cùng đáng suy ngẫm.

Lấy quỷ tỉ làm bằng chứng, có thể lấy hết đồ vật trong lăng mộ Mục Vương.

Nhìn thế nào, đây cũng như là Chu Mục Vương đang chuẩn bị cho chính mình.

Cái gọi là Thương Vương, nói không chừng cũng chỉ là một thân

phận mới mà ông ta chuẩn bị cho chính mình mà thôi.

Giả chết ở tuổi 105, sau đó dùng một thân phận mới để tiếp tục những việc mình chưa hoàn thành.

Thậm chí còn có thể lấy quỷ tỉ làm bằng chứng, lấy những đồ tùy táng của mình ra để chi dùng cho thân phận mới.

Chỉ là vì sao ông ta lại không làm quốc quân một cách tử tế, mà nhất định phải từ bỏ thân phận này.

Lý Vọng Thư tiếp tục khai mở tư duy, không ngừng suy ngẫm theo hướng phỏng đoán này.

Phải biết rằng vào thời đại đó, sẽ không có ai nghi ngờ vì sao quốc quân có thể sống thọ đến thế.

Thậm chí đến khi ông ta trăm tuổi, còn bị thần dân coi là điềm lành, cho đến sau khi qua đời còn được truyền tụng là cưỡi rồng bay lên trời.

Trừ phi ông ta có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nào đó, nên mới buộc phải từ tiền đài chuyển ra phía sau màn.

Nghĩ đến đây, mắt Lý Vọng Thư liền sáng bừng lên.

Rốt cuộc, việc có thể khiến một người từ bỏ quyền lực quốc quân, chuyện này không phải là điều dễ dàng.

Nếu kết hợp mối liên hệ giữa Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu mà xem xét, thì khả năng duy nhất chính là: Thuật trường sinh bất lão của Chu Mục Vương đã gặp vấn đề.

Hoặc là nói, tác dụng của Thi ba ba đan mà ông ta đã uống bắt đầu phát tác, cần phải nhanh chóng xử lý.

Hoặc là tìm được biện pháp giải quyết tác dụng phụ của Thi ba ba đan một cách nhanh chóng, hoặc cũng chỉ có thể đi vào quan tài ngọc

ngủ say.

Mà dù là lựa chọn nào đi nữa, ông ta cũng không còn phù hợp để tiếp tục làm quốc quân và lộ diện.

Chỉ có ẩn mình ở hậu trường, mới có thể an tâm nghiên cứu thuật trường sinh.

Càng nghĩ, Lý Vọng Thư càng cảm thấy suy đoán của mình có khả năng rất cao.

Chỉ là, Chu Mục Vương đã làm quốc quân hơn 50 năm, nếu có thể giải quyết vấn đề thì đã sớm giải quyết rồi.

Cuối cùng phải giả chết để thoát thân, điều này chứng tỏ ông ta cũng không tìm được biện pháp giải quyết khả thi nào.

Nghĩ đến điểm này, Lý Vọng Thư khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Thế nhưng, việc ông ta còn để lại một bản di chúc kỳ lạ, chứng tỏ rằng nghiên cứu về Thi ba ba đan của ông ta cũng không phải là hoàn toàn không có tiến triển.

Rất có thể ông ta biết rằng lần ngủ say này của mình chỉ là tạm thời, sau này rất có khả năng sẽ thức tỉnh sớm, tiếp tục nghiên cứu của mình.

Chỉ là, nghiên cứu Thi ba ba đan là một việc cực kỳ tốn thời gian và tiền bạc.

Mà tác dụng của di chúc, lúc này liền được thể hiện ra.

Có thể dùng quỹ tỉ để thu hồi đồ tùy táng của mình, ít nhất có thể giúp ông ta có đủ tài chính khởi động nghiên cứu.

Nói không chừng trong số những đồ tùy táng mà ông ta để lại cho mình, trực tiếp có không ít vật dụng dùng để nghiên cứu Thi ba ba

đan.

Đối với những nghiên cứu Thi ba ba đan của Chu Mục Vương, Lý Vọng Thư thực sự vô cùng khao khát.

Phải biết đó là nghiên cứu được triển khai bằng sức lực của cả một quốc gia, cho dù cuối cùng thất bại, Chu Mục Vương buộc phải tạm thời ngủ say, thì cũng chắc chắn có rất nhiều điểm đáng để tham khảo.

Dù sao, rất nhiều thứ khó có thể thực hiện được cách đây hơn hai ngàn năm, không có nghĩa là với khoa học kỹ thuật hiện tại cũng không làm được.

Nói không chừng thật sự có thể từ trong nghiên cứu của Chu Mục Vương mà tìm được biện pháp giải quyết vấn đề của chính mình.

Trong khi đó, Bạch Hạo Thiên nhìn sắc mặt Lý Vọng Thư không ngừng thay đổi, lúc thì nhíu mày, lúc thì lại mừng rỡ, thậm chí cuối cùng còn lộ ra vẻ mặt đầy mong chờ, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: Anh Lý, anh không sao chứ.

Những điều em nói này, có đủ để anh đưa em đi Nguyệt Nha Tức Quán không.

Lý Vọng Thư lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt mong chờ của Bạch Hạo Thiên, gật đầu.

Đưa em đi cùng thì chắc chắn không thành vấn đề, nhưng với điều kiện là bố mẹ em phải đồng ý.

Lý Vọng Thư vừa nói xong, Bạch Hạo Thiên lập tức vui mừng nhảy cẫng lên.

Tuyệt vời quá, Anh Lý thật là quá tuyệt vời.

Nhìn Bạch Hạo Thiên trước mắt giống hệt một cô bé giả trai, Lý

Vọng Thư không khỏi bắt đầu quy hoạch lại kế hoạch sau này.

Theo kế hoạch ban đầu, hành trình đến Nguyệt Nha Tức Quán vốn cũng nằm trong kế hoạch của tôi.

Dù sao, hiện tại Nguyệt Nha Tức Quán vẫn còn ẩn giấu một lão già hơn trăm tuổi.

Là phó quan của Trương Đại Phật Gia ngày trước, Trương Nhật Sơn cũng được coi là nhân vật từng trải qua nhiều biến cố lớn.

Hơn nữa, những năm tháng đi theo Trương Đại Phật Gia, ông ta càng đã chứng kiến rất nhiều điều mà người thường căn bản không dám tưởng tượng.

Có lẽ có thể từ trên người ông ta có được vài manh mối bất ngờ.

Mà sau đó, theo kế hoạch Lý Vọng Thư muốn âm thầm liên kết một bộ phận người trong Cửu Môn, bắt đầu sắp xếp có mục đích để đối phó Uông gia.

Đồng thời còn muốn mở ra một đột phá khẩu từ phía Cừu Đức Khảo, tìm được nhiều tin tức hơn về Uông Tàng Hải.

Chương 36

Tuy nhiên, hiện tại sau khi nghe Bạch Hạo Thiên đưa ra những tin tức về Chu Mục Vương, kế hoạch này lại phải tiến hành một số sửa đổi nhất định.

Dù sao, việc Uông Tàng Hải từng nghiên cứu Thi ba ba đan tuy là sự thật.

Thế nhưng, nhìn từ ký ức kiếp trước, người này ngoài việc có thể tự mình chế tạo Thi ba ba đan, dường như không có quá nhiều thành tựu trong việc cải tiến và tối ưu hóa đan dược.

Còn từ những sắp xếp liên quan đến Thương Vương của Chu Mục Vương, đều cho thấy ông ta có kế hoạch, có mục đích chuẩn bị cho việc nghiên cứu tiếp theo của mình.

Nếu so sánh như vậy, thì cần thiết phải ưu tiên việc truy tìm Chu Mục Vương lên hàng đầu.

Điều mấu chốt còn nằm ở chỗ, tôi thật sự biết một ngôi mộ Thương Vương nước Lỗ, được xây dựng trên một ngôi mộ Tây Chu.

Quan trọng hơn nữa là, bên trong mộ địa này còn có đặt quỷ tỉ được nhắc đến trong chiếu thư của Chu Mục Vương.

Quỷ tỉ này, rất có khả năng là Tây Vương Mẫu đã tặng cho Chu Mục Vương cùng lúc đó.

Cho nên, Lỗ Vương Cung này, nói không chừng thật sự có liên hệ với Chu Mục Vương cũng không chừng.

Huống chi nếu không nhớ lầm, thụy hiệu của Lỗ Vương này vừa khéo cũng là chữ Thương.

Lý Vọng Thư không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến

thế, quỷ tỉ của Thương Vương mà Chu Mục Vương để lại cho con trai, lại vừa khéo xuất hiện trong mộ địa Thương Vương nước Lỗ.

Cho nên, sau chuyến đi Nguyệt Nha Tức Quán, Lý Vọng Thư cảm thấy mình rất cần thiết phải đi một chuyến Lỗ Vương Cung này.

Nói không chừng thật sự có thể tại Lỗ Vương Cung này, tìm được tài liệu nghiên cứu Thi ba ba đan của Chu Mục Vương năm xưa.

Cho dù nghiên cứu của ông ta cuối cùng có thành công hay không, những tài liệu nghiên cứu như vậy đều là thứ mà Lý Vọng Thư kiên quyết không muốn bỏ lỡ.

Nguyệt Nha Tức Quán bề ngoài là một quán ăn, nhưng thực chất lại là một nhà đấu giá lớn với bối cảnh thâm hậu.

Nằm ở Bắc Bình, trải qua bao thăng trầm của các thế lực quyền quý mà không hề suy suyển, có thế lực mạnh mẽ chống lưng, ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng từng phải kiêng dè.

Sau này, đại tiểu thư của Nguyệt Nha Tức Quán, Doãn Nguyệt Nha, trở thành phu nhân của Phật Gia, khiến địa vị của nơi này trong Cửu Môn liền trở nên càng thêm đặc biệt.

Đến hiện tại, nơi này gần như gánh vác tất cả các buổi đấu giá đồ cổ tinh phẩm từ Cửu Môn.

Tuy nhiên trước kia, Lý Vọng Thư không biết đây là một thế giới như thế nào, căn bản không để ý đến những điều này.

Cho nên, dù đã đến Bắc Bình rất nhiều lần, hôm nay vẫn là lần đầu tiên đến Nguyệt Nha Tức Quán.

Khác với những tửu lầu cao cấp khác, nơi này giống như một câu lạc bộ tư nhân hơn.

Dù vẫn luôn mở cửa đón khách, nhưng người có thể đến đây tiêu

phí thì không nhiều lắm.

Mặc dù hôm nay là ngày đấu giá thường niên, nhưng bãi đỗ xe trước quán vẫn có vẻ khá tĩnh lặng.

Vừa xuống xe, Bạch Hạo Thiên liền thò đầu ra nhìn ngó khắp nơi, dáng vẻ như một em bé tò mò, ngay sau đó lại có chút nghi hoặc nhìn Lý Vọng Thư.

Đấu giá hội không phải buổi chiều mới bắt đầu sao.

Chúng ta đến sớm thế này làm gì.

Lần này vốn dĩ bố mẹ cô bé không đồng ý cho cô bé đi cùng, là cô bé đã phải mất rất nhiều công sức nài nỉ mới được như ý muốn.

Còn Lý Vọng Thư, nhìn Nguyệt Nha Tức Quán trước mắt giản dị mà không kém phần xa hoa, sắc mặt lại có chút suy tính.

Tôi đưa tay vỗ vỗ đầu Bạch Hạo Thiên, sau đó dẫn mọi người đi thẳng đến cửa chính của quán, vừa đi vừa cười nói: Lần này đến đây, tôi còn có chút vấn đề muốn hỏi người đó ở quán này.

Nhưng nghe nói muốn gặp được ông ta thì không dễ, nên mới đến sớm để xem xét.

Hơn nữa, em không đói bụng sao.

Chúng ta có thể ăn cơm trước, rồi từ từ chờ đấu giá hội bắt đầu.

Nghe nói đồ ăn ở đây vô cùng mỹ vị, ngon miệng, nói là đệ nhất Bắc Bình cũng không quá lời, em không muốn thử sao.

Nói xong, liền dẫn mọi người đi vào bên trong quán.

Nếu nói Nguyệt Nha Tức Quán nhìn từ bên ngoài thuộc về kiểu giản dị mà xa hoa, thì bên trong quán lại xa hoa đến mức khó tin.

Vừa bước vào, dù là bàn ghế hay lan can, bình phong, tất cả đều

được chế tác từ gỗ đỏ nguyên khối.

Hơn nữa, nhìn qua liền biết là tác phẩm của danh gia, mang phong cách trầm ổn, nội liễm, hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy cái khí chất của kẻ nhà giàu mới nổi.

Chà, hay thật, Nguyệt Nha Tức Quán này quả nhiên danh bất hư truyền, anh xem kìa, vậy mà ngay cả những đồ trang trí trong đại sảnh cũng là đồ thật.

Cái bình này, giá khởi điểm ít nhất cũng phải mười mấy vạn tệ.

Riêng đại sảnh này bày bao nhiêu cái đây.

Một, hai, ba.

Ngay lúc Bạch Hạo Thiên đang cẩn thận đếm những bình hoa cổ trong đại sảnh, một giọng nói hơi lạnh nhạt từ một bên truyền đến.

Tổng cộng mười tám cái.

Là được bày ở đây từ thời bà chủ đời trước của chúng tôi.

Lý Vọng Thư nghe vậy liền quay đầu lại, thấy một người phụ nữ có dung mạo thanh lệ, đang chậm rãi đi về phía nhóm người mình.

Đến gần hơn, cô gái này mới khẽ mỉm cười nói: Xin lỗi, quý khách.

Tôi là nhân viên tiếp đón ở đây.

Bởi vì chiều nay đại sảnh chính này sẽ tổ chức một buổi đấu giá.

Cho nên nếu quý vị muốn dùng cơm, đành phải dùng cơm ở nhã gian phụ lầu bên cạnh.

Theo lời người phụ nữ, Lý Vọng Thư chú ý thấy trên ngực đối phương quả nhiên có đeo thẻ tên nhân viên tiếp đón.

Thanh Thanh Chậm.

Cái tên hay.

Ăn cơm ở đâu không sao cả, vừa hay chúng tôi cũng muốn tham gia buổi đấu giá chiều nay, làm phiền cô thông báo cho chúng tôi một tiếng trước khi bắt đầu.

Lý Vọng Thư vừa nói xong, Thanh Thanh Chậm rõ ràng hơi sững sờ.

Quý vị cũng muốn tham gia đấu giá hội, có thiệp mời không ạ.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy Ngô Nhị Bạch thật sự có tầm nhìn xa, đã chuẩn bị cho mình một tấm thiệp mời.

Cần biết rằng, buổi đấu giá này không giống những buổi đấu giá thông thường bên ngoài.

Rất nhiều đồ vật được đấu giá ở đây đều là mới được khai quật, còn tươi mới, căn bản không thể lộ ra ánh sáng.

Cho nên đối với khách nhân đến tham gia đấu giá, cũng có một ngưỡng nhất định.

Ngoài tài sản phải đủ phong phú, còn phải hiểu rõ quy tắc ở đây.

Bằng không, vạn nhất có kẻ ngông cuồng không hiểu quy tắc mà muốn hành hiệp trượng nghĩa, hoặc là muốn bảo vệ pháp luật, thì dù Nguyệt Nha Tức Quán không sợ, nhưng ít nhiều cũng là một phiền toái.

Đặc biệt là hôm nay có rất nhiều khách nhân đều là những nhân vật lớn có uy tín, làm mất hứng thú của họ mới là tổn thất thực sự.

Cho nên, hôm nay sẽ có những khách nhân nào đến, Nguyệt Nha Tức Quán ít nhiều gì cũng có ấn tượng trong lòng.

Mà đoàn người của tôi đối với họ mà nói, rõ ràng thuộc về gương mặt lạ, hơn nữa sợi khí chất sát phạt trên người Mạo Mạo Giác và

Mạt Tụng không thể che giấu.

Lại thêm trong đội ngũ còn có Bạch Hạo Thiên, một đứa nhóc con như thế, tổ hợp này thật sự là kỳ quái đến mức nào cũng có.

Cho nên đối với thái độ cảnh giác của Thanh Thanh Chậm lúc này, Lý Vọng Thư cũng có thể hiểu được.

Thế là, hắn một bên đi theo Thanh Thanh Chậm hướng phụ lầu, một bên đưa tay vỗ vỗ đầu Bạch Hạo Thiên, thúc giục nói: Còn ngẩn người ra đó làm gì, em mau đưa thiệp mời ra đi.

Bạch Hạo Thiên lúc này mới sực tỉnh, vội vàng từ trong ba lô phía sau lấy thiệp mời ra, đưa cho Thanh Thanh Chậm.

Dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng thiệp mời của chính Nguyệt Nha Tức Quán, cô đương nhiên liếc mắt một cái là có thể phân biệt thật giả.

Lập tức gật đầu, đồng thời dẫn mọi người vào một nhã gian, cũng đưa thực đơn lên.

Chương 37

Nhưng hành động này lại bị Lý Vọng Thư giơ tay từ chối.

Em gái tôi khó khăn lắm mới đến một lần, cứ dựa theo những món ngon nhất của các cô mà dọn lên là được.

Thế nhưng, dù Lý Vọng Thư nói vậy, vẫn không ngăn được sự tò mò của Bạch Hạo Thiên.

Không được đâu, em là người rất kén chọn.

Liền thấy cô bé tự mình nhận lấy thực đơn lật xem, ban đầu mọi thứ còn bình thường, nhưng khi cô bé nhìn rõ giá món ăn, cả người liền không ổn.

Thực đơn của các cô có phải ghi nhầm số không rồi không.

Một bát canh cải trắng giá hai vạn tám tệ.

Hay là cải trắng này cũng là đồ cổ từ năm xưa.

Thứ đó còn ăn được sao.

Thanh Thanh Chậm có lẽ đã chứng kiến quá nhiều khách hàng lộ ra biểu cảm như vậy, nên chỉ mỉm cười lịch sự với Bạch Hạo Thiên, không hề giải thích.

Ngược lại, Lý Vọng Thư liền giành lấy thực đơn từ tay Bạch Hạo Thiên rồi trả lại cho Thanh Thanh Chậm.

Con bé còn nhỏ không hiểu chuyện, cô đừng để ý.

Cứ theo lời tôi, dọn những món ngon nhất lên là được.

Nói xong, thấy Thanh Thanh Chậm khẽ gật đầu chuẩn bị rời đi, Lý Vọng Thư lại cất tiếng gọi cô lại.

Đúng rồi, tôi muốn gặp Giám đốc Trương của các cô, không biết ông ấy có thời gian không.

Nghe được lời này, Thanh Thanh Chậm vừa mới lại lần nữa sững sờ.

Tuy nói Trương Nhật Sơn mang danh hiệu giám đốc đại sảnh của Nguyệt Nha Tức Quán, nhưng ai lại thực sự coi ông ấy là một giám đốc đại sảnh mà sai bảo.

Những năm gần đây, những việc cần ông ta ra mặt giải quyết có thể nói là rất hiếm, rất nhiều khách quen có lẽ cũng không biết Nguyệt Nha Tức Quán còn có một giám đốc đại sảnh.

Huống chi Lý Vọng Thư còn biết ông ấy họ Trương.

Lần này, sự cảnh giác trong lòng Thanh Thanh Chậm lại tăng thêm hai phần.

Buổi đấu giá hôm nay rất quan trọng, không cho phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Mà đoàn người Lý Vọng Thư trước mắt trong mắt cô ta, mọi nơi đều lộ ra vẻ cổ quái.

Thế là, cô ta cố gắng nặn ra nụ cười chuyên nghiệp nói: Vị tiên sinh này có lẽ phải thất vọng rồi, hôm nay Giám đốc Trương của Nguyệt Nha Tức Quán chúng tôi có quá nhiều việc phải bận cho buổi đấu giá.

Nếu ngài thật sự có việc muốn tìm ông ấy, tôi có thể giúp ngài chuyển lời.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cũng cười cười, lắc đầu nói: Không có gì, tôi chỉ là tiện miệng hỏi thôi, mau chuẩn bị đồ ăn đi, chúng tôi đều đói bụng rồi.

Hắn biết muốn gặp Trương Nhật Sơn không dễ dàng, cho nên cũng không tiếp tục băn khoăn.

Dù sao, bất kể là về bối phận hay địa vị trong giang hồ, Trương Nhật Sơn hiện tại đều có thể nói là đệ nhất nhân Cửu Môn, chỉ có Bốn A Công có thể sánh ngang với ông ta.

Dù không thể so với thời Trương Đại Phật Gia lời nói có trọng lượng lớn trong Cửu Môn năm xưa, nhưng thật sự không phải ai muốn gặp cũng có thể gặp được ông ta.

Cho dù Lý Vọng Thư là người đứng đầu Lý gia hiện tại trong Cửu Môn, nhưng dù sao Lý gia đã rời xa vòng xoáy Cửu Môn rất nhiều năm.

Cho nên, muốn gặp được Trương Nhật Sơn, có lẽ còn cần tốn chút công sức.

Còn về phía Thanh Thanh Chậm, sau khi dặn dò phòng bếp một tiếng, liền vội vàng chạy đến văn phòng bà chủ.

Lúc này, trong văn phòng của Nguyệt Nha Tức Quán, bà chủ Doãn Nam Phong đang nhàn nhã ngồi trên sô pha uống trà.

Còn vị trí vốn thuộc về cô ấy, lại là Trương Nhật Sơn đang ngồi, ông ta đang tập trung tinh thần nghiên cứu sổ tay đấu giá.

Thấy Thanh Thanh Chậm gõ cửa bước vào, Doãn Nam Phong khẽ nhíu mày.

Đã xảy ra chuyện gì.

Cô không ở ngoài sảnh chờ sao.

Bà chủ, có một nhóm khách nhân rất cổ quái.

Khi Thanh Thanh Chậm kể lại chuyện vừa rồi, lông mày Doãn Nam Phong càng nhíu sâu hơn.

Cuối cùng, cô ấy dứt khoát hướng về Trương Nhật Sơn đang chuyên tâm nghiên cứu sổ tay đấu giá mà hô: Ông rốt cuộc có nghe Thanh Thanh Chậm nói gì không.

Một nhóm người lai lịch không rõ đều đến quán, còn chỉ đích danh muốn tìm ông, ông nói xem phải xử lý thế nào đây.

Lai lịch không rõ gì chứ, mấy ngày hôm trước Ngô Nhị Bạch bên đó chẳng phải đã chào hỏi trước rồi sao.

Những người đó hẳn là người của Lý gia.

Cô đã mở cửa làm ăn, người ta đến tiêu phí, cô còn không vui sao.

Còn về việc muốn gặp tôi ư.

Lý gia đã tách rời Cửu Môn nhiều năm như vậy rồi, tôi cảm thấy cứ quan sát thêm chút nữa đi.

Thế nào, bữa cơm hôm nay có hợp khẩu vị em không.

Nhìn Bạch Hạo Thiên hai má phồng lên vì nhét đầy, lại còn đang cố nhét vào miệng, Lý Vọng Thư đưa cho cô bé một ly thức uống.

Uống ngụm thức uống, Bạch Hạo Thiên khó khăn lắm mới nuốt xuống ngụm cuối cùng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú vào những món ăn còn lại trên bàn.

Hiện tại có hợp khẩu vị hay không đã không quan trọng nữa rồi, một bữa cơm hết hơn trăm vạn tệ, cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy.

Không đúng, ngay cả nằm mơ em cũng không thể mơ giấc mơ thái quá như thế.

Cho nên hôm nay dù đây là một bàn đá cuội, em cũng có thể nuốt trôi.

Nhìn Bạch Hạo Thiên rõ ràng đã no không chịu nổi, lại còn muốn

tiếp tục, Lý Vọng Thư vội vàng ngăn cản nói: Thôi được rồi, ăn nữa e là em phải vào bệnh viện mất.

Chẳng phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, em đã gọi tôi một tiếng anh, tôi mời em ăn bữa ngon, thì có là gì đâu.

Nếu để em no đến mức sinh bệnh, về tôi biết giải thích thế nào với Ngô Nhị Thúc đây.

Hơn nữa, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi, tôi đã nói sẽ mời em xem một vở kịch hay, đừng để lỡ.

Bạch Hạo Thiên vốn còn có chút luyến tiếc đồ ăn trên bàn, giờ phút này nghe vậy lại có chút kinh ngạc nhìn Lý Vọng Thư.

Không phải chứ, anh, anh muốn làm gì.

Phải biết đây là Nguyệt Nha Tức Quán, anh đừng có làm càn nha.

Tôi biết quy tắc ở đây, sao tôi lại làm càn được chứ.

Lý Vọng Thư khẽ mỉm cười.

Cô Thanh Thanh Chậm vừa rồi nói em cũng nghe thấy rồi, nói Giám đốc Trương bận việc đấu giá, không rảnh gặp tôi.

Đã như vậy, vậy tôi dứt khoát khiến buổi đấu giá này kết thúc sớm đi.

Đến lúc đó ông ta cũng liền không còn lý do thoái thác nữa.

Bạch Hạo Thiên lúc này lại lộ ra vẻ mặt như thấy quỷ, nhìn Lý Vọng Thư nhỏ giọng thử hỏi: Không phải, anh, chẳng lẽ anh định Không sai, Lý gia rời khỏi vòng xoáy Cửu Môn quá lâu rồi.

Nếu hôm nay đã trở lại, vậy đơn giản là chơi lớn một phen, cũng để những người khác có cái hiểu biết ban đầu về Lý gia.

Sao rồi.

Lát nữa em đi cùng tôi ngồi vào vị trí đó nhé.

Nghe được Lý Vọng Thư khẳng định trả lời, Bạch Hạo Thiên tức khắc trợn tròn hai mắt: Anh, anh thật sự muốn ngồi vào vị trí đó sao.

Phải biết đó hoàn toàn là một vụ làm ăn thua lỗ, đến lúc đó giá đấu giá chắc chắn sẽ bị những kẻ hóng hớt không sợ chuyện lớn đẩy lên rất cao.

Ước tính thận trọng, cuối cùng anh có thể phải trả gấp ba bốn lần tiền.

Đây vẫn là tình huống tốt nhất, nếu gặp phải có người phá đám anh, thì có khi phải trả gấp mười lần tiền cũng hơn ấy chứ.

Có tiền cũng không phải tiêu như thế này.

Khác gì ném tiền xuống sông đâu.

Khác nhau nhiều chứ.

Em thật sự cho rằng, việc chi thêm số tiền đó không hề có ý nghĩa sao.

Vậy thì em đã nghĩ sai rồi.

Tôi nói cho em biết, trong trường hợp hôm nay, cho dù phải trả gấp hai mươi lần tiền, thật ra vẫn là lời.

Tôi đoán những người đến tham gia đấu giá hội hôm nay, ít nhất chín phần mười muốn ngồi vào vị trí đó.

Chẳng qua là thực lực của họ không đủ, nên mới phải che giấu khát vọng này đi mà thôi.

Bạch Hạo Thiên nửa hiểu nửa không gật đầu, ngay sau đó lại tràn đầy nghi hoặc hỏi: Thật hay giả vậy.

Đừng bảo là anh tự mình bịa ra đấy chứ.

Yên tâm đi anh, em tuyệt đối sẽ không chê cười anh là đồ tiêu tiền như rác đâu.

Oan cái đầu em ấy.

Lý Vọng Thư bất đắc dĩ liếc Bạch Hạo Thiên một cái, lúc này mới giải thích nói: Em biết những công ty lớn đó, một năm họ đầu tư bao nhiêu chi phí quảng cáo không.

Chương 38

Hơn nữa rất nhiều khi, họ đầu tư chi phí quảng cáo, thật ra không phải chuyên để tuyên truyền một sản phẩm nào đó.

Bạch Hạo Thiên có chút ngây thơ, không tự chủ được liền truy hỏi: Không tuyên truyền sản phẩm, vậy họ chi số tiền quảng cáo đó để tuyên truyền cái gì.

Lý Vọng Thư liền đưa tay xoa xoa đầu cô bé, lúc này mới cười nói: Đương nhiên là để nâng cao nhận diện thương hiệu của chính mình rồi.

Nói trắng ra là, một sản phẩm bùng nổ chỉ có thể mang lại lợi nhuận nhất thời.

Còn xét về lâu dài, nâng cao mức độ nổi tiếng và đẳng cấp của toàn bộ thương hiệu mới là mục đích thực sự của họ.

So với lợi nhuận mà một sản phẩm bùng nổ mang lại, sự nâng cao hình ảnh của toàn bộ thương hiệu, đó mới là lợi ích thực sự đối với công ty đó.

Còn tình huống của Lý gia tôi em cũng biết, đã rất lâu không hoạt động trong Cửu Môn rồi.

Thay vì từng bước chậm rãi liên hệ với mấy nhà khác, không bằng trước tiên có một màn ra mắt thật lộng lẫy.

Ít nhất, cũng có thể để mọi người nhận thức trực quan về thực lực hiện tại của Lý gia.

Bằng không, tôi thật sự sợ có người sẽ hiểu lầm, cảm thấy Lý gia là ở bên ngoài không làm ăn được nữa, mới nghĩ trở về.

Chỉ khi mọi người trong lòng đều rõ ràng nhận thức được, Lý gia

không phải muốn trở về để chiếm tiện nghi.

Trong những hợp tác sau này, mới có thể bớt đi một chút sự qua loa.

Lý Vọng Thư cũng không biết Bạch Hạo Thiên rốt cuộc có hiểu những lời này của mình hay không, vừa lúc lúc này Thanh Thanh Chậm cũng lại một lần nữa xuất hiện, đến thông báo đấu giá hội sắp bắt đầu rồi.

Thế là, hắn lập tức dẫn mọi người đi theo đến đại sảnh chính của Nguyệt Nha Tức Quán.

Buổi đấu giá hôm nay có cách bài trí khá đặc biệt, toàn bộ đại sảnh đều được dọn trống, chỉ để lại một sân khấu ở tận cùng bên trong.

Còn những người tham gia đấu giá thì không ngồi ở phía dưới sân khấu trong đại sảnh, mà ngồi ở lầu hai, như những phòng khách nửa mở trong một buổi hòa nhạc, có thể nhìn rõ toàn bộ sân khấu từ trên cao.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Thanh Thanh Chậm, mọi người liền đến một trong những phòng ở lầu hai, cô ta giơ tay làm tư thế mời vào.

Đây là vị trí của Lý gia các ngài.

Nghe vậy Lý Vọng Thư khẽ mỉm cười: Tra ra thân phận của tôi nhanh vậy sao.

Nguyệt Nha Tức Quán các cô hiệu suất cao đến vậy sao.

Thanh Thanh Chậm không nói gì, vẫn giữ nguyên tư thế, vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp.

Còn Lý Vọng Thư thì quay đầu nhìn lướt qua xung quanh, sau khi xác định mục tiêu, lúc này mới cười nói: Thấy một vị trưởng bối,

Bạch Hạo Thiên em cùng tôi qua đó chào hỏi một tiếng đi.

Bạch Hạo Thiên đương nhiên biết anh ấy muốn làm gì, có chút căng thẳng nói: Anh, anh thật sự muốn qua đó sao.

Đương nhiên, nếu thấy trưởng bối mà không lên tiếng chào hỏi, người khác còn tưởng chúng ta không hiểu lễ nghĩa đó.

Nói xong, cũng mặc kệ Bạch Hạo Thiên có đồng ý hay không, tôi kéo cô bé đi thẳng đến một chỗ ngồi khác ở lầu hai.

Bên kia, có một già một trẻ hai người phụ nữ.

Người đang ngồi là một lão nhân, đầu tóc bạc phơ nhưng dáng ngồi thẳng tắp.

Một thân sườn xám màu tím, từng cử chỉ đều toát lên vẻ trầm ổn và tao nhã.

Còn phía sau lão nhân, thì đứng một cô gái trẻ tuổi hơn hai mươi.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục đen ôm sát, chất liệu lụa lấp lánh ánh sáng xa hoa nhưng kín đáo dưới ánh đèn.

Cổ áo và cổ tay áo điểm xuyết những viên đá quý nhỏ li ti, như bầu trời đêm đầy sao, vừa đúng lúc phô bày thân phận.

Thấy Lý Vọng Thư dẫn theo Bạch Hạo Thiên đi tới, người phụ nữ trẻ tuổi liền tiến lên hai bước, không khách khí chặn trước người anh.

Xin hỏi các vị là người nào.

Có chuyện gì sao.

Lời nói của người phụ nữ vẫn còn tính là khách khí, chỉ là giữa hai lông mày lại luôn cho người ta một loại cảm giác khinh thường.

Hữu Tuyết, để họ lại đây đi.

Lý Vọng Thư còn chưa nói lời nào, thì bà lão đang ngồi đã mở miệng.

Thấy thế, tôi dẫn theo Bạch Hạo Thiên lập tức tiến đến trước mặt bà lão, cười cúi mình hành lễ.

Lý gia Lý Vọng Thư, ra mắt Hoắc lão thái thái.

Hoắc lão thái thái khẽ gật đầu, động tác nhẹ nhàng tao nhã.

Cháu trai của Nửa Thanh Lý.

Không ngờ thoáng cái đã lớn đến thế này rồi.

Lý gia các ngươi vừa đi đã hơn hai mươi năm, sao hôm nay lại nghĩ đến việc quay về.

Nghe Hoắc lão thái thái nói, Lý Vọng Thư cười cười, liền thuận thế ngồi xuống vị trí bên cạnh bà lão.

Ông nội tôi thường nói, năm đó rời đi cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nhưng mấy năm nay, ông vẫn luôn nhớ mọi người.

Chỉ là sức khỏe của ông không tốt lắm, thật sự không thích hợp để đi đường dài bôn ba nữa, muốn đợi một chút, dưỡng sức khỏe tốt hơn.

Không ngờ lần chờ đợi này, lại không chờ được cơ hội đó.

Ông nội rất coi trọng việc lá rụng về cội, tôi là cháu trai, luôn muốn thay ông hoàn thành di nguyện này.

Lý Vọng Thư cười xã giao với Hoắc lão thái thái, nhưng bất kể là Thanh Thanh Chậm ở cách đó không xa, hay Hoắc Hữu Tuyết phía sau Hoắc lão thái thái, giờ phút này sắc mặt đều hơi đổi.

Trong đó, Hoắc Hữu Tuyết càng trực tiếp nhíu mày nhìn Lý Vọng

Thư nói: Anh có biết mình đang ngồi vào vị trí của ai không.

Vị trí này không phải là muốn ngồi là được.

Lý Vọng Thư không nói gì, mà Hoắc lão thái thái bên cạnh lại khẽ mỉm cười nói: Nếu Lý gia hiện tại là cháu đứng đầu, ông nội cháu chưa từng nói với cháu sao, có những vị trí muốn ngồi, thì cái giá phải trả rất lớn.

Không có gì đâu ạ.

Hoắc lão thái thái cũng nói rồi, hiện tại Lý gia là cháu đứng đầu.

Cho nên hiện tại cháu đã ngồi rồi, nếu giờ mà đứng dậy, chẳng phải sẽ để người khác chê cười sao.

Ha.

Không ngờ thằng nhóc cháu còn rất hài hước, mạnh hơn cả ông nội cháu năm xưa.

Theo tiếng cười của Hoắc lão thái thái, Lý Vọng Thư cũng có câu không câu trò chuyện với bà.

Còn Thanh Thanh Chậm bên cạnh thì thấy sự tình không ổn, lập tức lại một lần nữa chạy đến văn phòng bà chủ.

Nhìn thấy Thanh Thanh Chậm lần thứ hai chạy vào, Doãn Nam Phong có chút không thể tin nổi.

Thanh Thanh Chậm cô hôm nay làm sao vậy.

Sao lại trở nên lúc kinh hoàng lúc la hét thế này.

Bởi vì một mạch chạy đến đây, nên Thanh Thanh Chậm nói năng còn đang không ngừng thở dốc.

Bà chủ, không không hay rồi, thằng nhóc Lý Lý gia đó, ngồi vào vị trí của Phật Gia rồi.

Lúc này, ngay cả Trương Nhật Sơn vẫn luôn rất bình tĩnh cũng có hứng thú, truy hỏi: Cô chắc chắn chứ, cậu ta thật sự ngồi vào vị trí của Phật Gia sao.

Thật sự đã ngồi rồi, nên tôi mới vội vàng chạy đến thông báo cho hai vị.

Lúc này Doãn Nam Phong quả thật nhíu mày, có chút oán trách nói: Cậu ta muốn ngồi vào vị trí của Phật Gia, cô không ngăn lại sao.

Vị trí đó, là ai cũng có thể ngồi sao.

Đối mặt với chất vấn của Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Chậm có chút tủi thân.

Hoắc gia lão thái thái đã nhắc nhở cậu ta rồi, mà cậu ta hoàn toàn không nghe lời khuyên, nhất định phải ngồi ở đó.

Thú vị đây.

Thấy Doãn Nam Phong đứng dậy định ra ngoài, Trương Nhật Sơn lại mở miệng gọi cô ấy lại nói: Nếu cậu ta biết quy tắc, mà vẫn nhất định phải ngồi, cô đây là bà chủ, chẳng lẽ lại đuổi khách đi sao.

Tôi thấy, chúng ta cũng nên làm theo quy tắc thôi.

Nghe được lời này của Trương Nhật Sơn, Doãn Nam Phong lập tức không vui.

Ông nói thì dễ quá, việc điểm thiên đăng có ý nghĩa gì, ông không rõ ràng sao.

Nếu cậu ta cuối cùng không lấy ra được số tiền lớn như vậy, thì làm hỏng buổi đấu giá hôm nay là chuyện nhỏ, mặt mũi Nguyệt Nha Tức Quán nên đặt ở đâu.

Cái đó tôi không quản được.

Nhưng quy tắc chính là quy tắc.

Cô mà phá vỡ quy tắc, thì chính là trực tiếp đập phá cái bảng hiệu của nhà mình đấy, cô phải nghĩ kỹ.

Nghe được lời này của Trương Nhật Sơn, Doãn Nam Phong rõ ràng bị tức đến không nhẹ, suy nghĩ hồi lâu tại chỗ, lúc này mới oán hận cùng Thanh Thanh Chậm rời khỏi văn phòng.

Cái Lý gia này, mấy chục năm không thấy mặt, kết quả vừa xuất hiện đã gây phiền phức cho tôi.

Doãn Nam Phong có chút bực bội, dù sao buổi đấu giá hôm nay khác với những lần trước, đây là buổi đấu giá thường niên của Nguyệt Nha Tức Quán.

Chẳng những hàng đấu giá thuộc về những bảo bối cất giấu dưới đáy hòm của các gia tộc, mà những người tham gia đấu giá cũng phần lớn là những nhân vật không giàu thì cũng quý.

Nếu buổi đấu giá xảy ra ngoài ý muốn, thì đối với cái thương hiệu Nguyệt Nha Tức Quán này, đả kích không hề nhỏ.

Cho nên, khi cô ấy cùng Thanh Thanh Chậm đến trước mặt Lý Vọng Thư, sắc mặt cũng không tốt, cả người đều có vẻ hơi u ám.

Tuy nhiên, vì Hoắc lão thái thái có mặt ở đây, cô ấy vẫn lễ phép chào hỏi một tiếng, lúc này mới quay đầu hung tợn nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Thằng nhóc, cậu có biết mình đang ngồi ở đây đại diện cho điều gì không.

Cô là.

Đối mặt với vẻ nghi hoặc của Lý Vọng Thư, Thanh Thanh Chậm bên cạnh vội vàng giới thiệu: Đây là Doãn Nam Phong, người đứng đầu hiện tại của Nguyệt Nha Tức Quán chúng tôi.

Nói thật, Lý Vọng Thư có ấn tượng đầu tiên không tốt với Doãn Nam Phong.

Rõ ràng cô ấy lớn lên thanh lệ thoát tục, nhưng toàn thân lại toát ra một cỗ oán khí.

Đặc biệt là ánh mắt khi cô ấy nhìn mình, nếu như bị người khác nhìn thấy, rất dễ hiểu lầm mình là tên tra nam bội bạc.

Chương 39

Hiện tại rời đi vẫn còn kịp, tôi coi như cậu chưa từng ngồi vào vị trí này.

Đối mặt với lời cảnh cáo của Doãn Nam Phong, Lý Vọng Thư khẽ mỉm cười.

Tôi thấy không cần phiền phức thế, quy tắc tôi hiểu, cô cứ làm theo những gì cô phải làm đi.

Lời này vừa ra, rõ ràng có thể thấy ngực Doãn Nam Phong phập phồng trở nên dồn dập.

Ngay cả Hoắc lão thái thái và Hoắc Hữu Tuyết đang xem náo nhiệt bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Rốt cuộc Doãn Nam Phong đã đưa bậc thang đến rồi, nhưng Lý Vọng Thư chẳng những không chịu bước xuống, ngược lại trực tiếp đạp đổ bậc thang, lúc này thật sự không còn đường lui nào.

Đồ vật ở buổi đấu giá hôm nay không hề rẻ, nếu có người đẩy giá, thì cuối cùng càng có khả năng đẩy lên giá trên trời.

Bọn họ cũng tò mò, Lý Vọng Thư này rốt cuộc tự tin từ đâu mà dám chơi như vậy.

Được, nếu cậu đã kiên trì như vậy, vậy tôi cũng không có gì để nói, dù sao giá cả đấu được càng cao, Nguyệt Nha Tức Quán chúng tôi thu phí thủ tục càng nhiều.

Vậy hiện tại, xin mời cậu phối hợp chúng tôi kiểm tra tài chính một chút được không.

Hàng đấu giá hôm nay, riêng giá khởi điểm đã hơn hai trăm triệu.

Cậu nhất định phải ngồi ở đây, tôi thu thêm gấp đôi tiền ký quỹ của cậu, không quá đáng chứ.

Mấy chữ cuối cùng của Doãn Nam Phong, gần như là nghiến răng nghiến lợi thốt ra.

Cô ta không tin có người có thể tùy tiện lấy ra sáu trăm triệu.

Không phải là cô ta chưa từng thấy người có tiền, mà cần biết sáu trăm triệu này là tiền mặt.

Rất nhiều công ty lớn, xí nghiệp lớn, dòng tiền mặt có thể luân chuyển trong tài khoản cũng không có nhiều như vậy.

Thế nhưng Lý Vọng Thư chỉ cười gật đầu: Rất hợp lý.

Theo sau vỗ vỗ Bạch Hạo Thiên đang ngơ ngác đứng bên cạnh, đồng thời thúc giục: Còn ngẩn người ra đó làm gì.

Mau trả tiền đi.

Em á.

Bạch Hạo Thiên sững sờ một chút, theo sau như là nghĩ tới điều gì, vội vàng mở cặp sách của mình, từ bên trong lấy ra một chiếc ví đựng thẻ.

Cái này á.

Mở ví ra, bên trong chỉ có một chiếc thẻ ngân hàng lẻ loi.

Lý Vọng Thư nhận lấy thẻ, tiện tay đưa cho Doãn Nam Phong.

Nếu cảm thấy sáu trăm triệu không đủ, có thể quẹt thêm một chút cũng không sao, thừa thì trả lại, thiếu thì bù vào thôi.

Lúc này, bất kể là Doãn Nam Phong hay những người khác, đều có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên, hiện tại Lý Vọng Thư đã lấy thẻ ra rồi, cô ta cũng

không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể một bên phân phó Thanh Thanh Chậm cầm thẻ đi thao tác, một bên nhỏ giọng cảnh cáo: Cậu tốt nhất đừng giở trò.

Chờ Doãn Nam Phong đi rồi, Lý Vọng Thư mới nhìn về phía Hoắc lão thái thái.

Hoắc nãi nãi nếu nhìn thấy gì thích, đừng khách khí với cháu, coi như cháu hiếu kính bà.

Ha, vậy ta xin cảm ơn cháu trước.

Hoắc lão thái thái đầu tiên là cười cười, theo sau biểu tình mới chậm rãi nghiêm túc nói: Vừa trở về đã làm ra trận địa lớn như vậy, xem ra Lý gia các cháu lần này trở về Cửu Môn, có ý đồ không hề nhỏ đâu.

Lý Vọng Thư lúc này cũng chậm rãi nghiêm túc, cười khổ lắc đầu.

Không có cách nào, cây muốn yên mà gió chẳng ngừng ạ.

Trước kia ông nội cho rằng trốn ra nước ngoài là có thể tự lo cho bản thân.

Đáng tiếc.

Ông vẫn xem thường những kẻ đó.

Bất đắc dĩ, cháu chỉ có thể trở về tìm mọi người cùng nhau nghĩ cách.

Hoắc lão thái thái cũng không biết có nghe hiểu hàm ý trong lời nói của Lý Vọng Thư hay không, chỉ là nhìn anh một cái thật sâu, sau đó cười rồi chuyển sang đề tài khác.

Mau xem, họ muốn chuẩn bị treo thiên đăng cho cháu kìa.

Không ngờ đến lúc bà lão này còn sống, lại có thể nhìn thấy việc trọng đại như điểm thiên đăng.

Anh, trong thẻ của anh thật sự có sáu trăm triệu sao.

Bạch Hạo Thiên không biết từ đâu dọn một cái ghế, ngồi phía sau Lý Vọng Thư, vừa vặn có thể tựa đầu lên vai hắn.

Thấy Doãn Nam Phong cầm thẻ đi rồi, nửa ngày không thấy trở lại, cô bé không nhịn được ghé sát tai Lý Vọng Thư nhỏ giọng hỏi.

Đang trò chuyện với Hoắc lão thái thái, Lý Vọng Thư nghe vậy cười nói: Em nghĩ sao.

Nếu trong thẻ không có tiền, với thái độ vừa rồi của cô ta, e rằng đã cho bảo vệ đến đuổi người rồi.

Em xem hiện tại, họ còn mang cả chiếc đèn lồng cổ ra, thì làm gì có giả được.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, Bạch Hạo Thiên lập tức cảm thấy cả người không ổn.

Không phải, sáu trăm triệu nha.

Anh cứ thế mà nhét vào cặp sách của em sao.

Nói đúng ra, anh đã chuẩn bị hai tỷ trong thẻ đó, chỉ có thể nói Doãn Nam Phong vẫn còn có tầm nhìn hơi hạn chế.

Hai tỷ.

Lần này không chỉ Bạch Hạo Thiên, ngay cả Hoắc Hữu Tuyết vẫn luôn đứng sau lưng Hoắc lão thái thái cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, nhìn ánh mắt Lý Vọng Thư dần thay đổi.

Ngược lại là Bạch Hạo Thiên vỗ ngực mình, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Hai tỷ, trời đất ơi, không ngờ cái cặp sách cũ rích của em một ngày nào đó lại có thể chứa nhiều tiền như vậy.

Em quyết định về nhà sẽ cúng nó lên bàn thờ.

Đúng rồi, anh để nhiều tiền như vậy ở chỗ em, không lo lắng em làm mất thẻ sao.

Để ở chỗ em mới an toàn, dù sao ai mà nghĩ một cô bé lại để nhiều tiền đến vậy trong cặp sách chứ, em nói có đúng không.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, toàn bộ đèn trong đại sảnh của Trăng Non Tiệm Cơm bỗng tối sầm lại.

Ngay sau đó, một chùm đèn rọi sáng sân khấu bên dưới, chiếu vào người Doãn Nam Phong.

Cô ta mặc một bộ lễ phục, mỉm cười đứng giữa sân khấu, trước tiên chúc mừng tất cả khách khứa vài câu, rồi tuyên bố buổi đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu.

Những điều này vẫn bình thường, nhưng ngay sau đó, lời nói cô ta đột nhiên chuyển hướng, đi thẳng vào vấn đề: Các vật phẩm tham gia đấu giá hôm nay đều là những tinh phẩm hiếm thấy bên ngoài.

Thông tin về vật phẩm đấu giá, tôi tin rằng quý vị đều đã nhận được trước đó.

Có lẽ nhiều quý khách trong lòng đã có vật phẩm mình yêu thích, thậm chí còn chuẩn bị kỹ lưỡng cho nó.

Tuy nhiên, tại đây tôi có lẽ phải nói lời 『xin lỗi』 với tất cả quý khách có mặt.

Bởi vì hôm nay, quý vị có thể sẽ không thể đấu giá được thứ mình muốn.

Lời Doãn Nam Phong nói ra, lập tức khiến mọi người trong khán phòng không khỏi xì xào bàn tán.

Trong đó, một vài người thiếu kiên nhẫn còn không nhịn được lớn

tiếng hỏi: Doãn lão bản, lời này của cô có ý gì.

Sợ chúng tôi không trả tiền hay sao.

Phải biết rằng vì buổi đấu giá hôm nay, không ít người trong chúng tôi đã bỏ qua nhiều cuộc xã giao quan trọng, đặc biệt đến đây.

Hôm nay nếu cô không cho một lời giải thích, chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Đúng vậy.

Có người đầu tiên lên tiếng, rất nhiều người cũng hùa theo ồn ào, bắt đầu không ngừng huyên náo.

Tuy nhiên, trước điều đó, Doãn Nam Phong vẫn không hề hoảng hốt, thậm chí còn ngẩng đầu lơ đãng liếc nhìn Lý Vọng Thư ở trên lầu, lúc này mới từ từ giải thích: Tôi hiểu quý vị hôm nay có thể bớt chút thời gian quý báu đến tham gia buổi đấu giá của Trăng Non Tiệm Cơm chúng tôi là không dễ dàng.

Đồng thời cũng hiểu rõ tâm trạng khao khát muốn đấu giá được vật phẩm mình yêu thích của quý vị.

Tại đây, tôi đại diện cho toàn thể nhân viên Trăng Non Tiệm Cơm, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.

Tuy nhiên, Trăng Non Tiệm Cơm có quy tắc của Trăng Non Tiệm Cơm.

Quy tắc này hẳn là có không ít quý khách đã nghe nói qua, tất nhiên cũng có nhiều người vẫn chưa biết.

Cho nên hôm nay tôi sẽ một lần nữa giải thích cho mọi người.

Buổi đấu giá của Trăng Non Tiệm Cơm chúng tôi, về cơ bản giống với các buổi đấu giá khác về quy tắc.

Tuy nhiên có một điều, đó chính là quy tắc đã được Trăng Non

Tiệm Cơm sử dụng liên tục kể từ khi mở cửa đến nay, quy tắc đó chính là điểm thiên đèn thắp đèn trời.

Điểm thiên đèn, đúng như tên gọi của nó, chính là thắp một chiếc đèn lồng đỏ ngay tại hiện trường đấu giá.

Nói đến đây, Doãn Nam Phong vẫy tay, vài người phục vụ liền nhanh nhẹn thắp một chiếc đèn lồng đỏ, rồi dùng cây sào dài đưa chiếc đèn lồng đến trước hàng rào chỗ Lý Vọng Thư ngồi.

Ngay sau đó, nghe Doãn Nam Phong tiếp tục nói: Và mỗi khi chiếc đèn này được thắp sáng, có nghĩa là có người ra giá, vĩnh viễn cao hơn người khác một tay.

Chỉ cần chiếc đèn hôm nay không bị dỡ bỏ, bất kể là vật phẩm đấu giá nào, người đó sẽ vĩnh viễn ra giá cao hơn tất cả mọi người.

Lời Doãn Nam Phong vừa nói ra, trong đại sảnh vừa mới yên tĩnh lại lập tức xôn xao trở lại.

Trong đó có người khó hiểu nói: Hắn nói ra giá cao một tay là cao một tay sao.

Doãn lão bản, cô phải cẩn thận đấy, vạn nhất gặp phải kẻ khoác lác, cuối cùng không thu được tiền, không những bên bán chịu tổn thất, mà bảng hiệu Trăng Non Tiệm Cơm của các cô cũng sẽ bị ảnh hưởng đó.

Đối với những tiếng nghi ngờ, Doãn Nam Phong tỏ vẻ vui mừng, thậm chí còn thêm mắm thêm muối nói: Quy tắc là quy tắc, đã có người đề nghị điểm thiên đèn để bao trọn, Trăng Non Tiệm Cơm chúng tôi cũng chỉ có thể làm theo quy tắc.

Chương 40

Còn việc không thu được tiền, xin mọi người cứ yên tâm.

Người thắp đèn hôm nay chính là một chủ nhân không thiếu tiền, đã đặt một khoản tiền ký quỹ lớn.

Nếu mọi người không tin, không ngại tự mình thử xem tỷ lệ của vị người mua này.

Nói đến đây, mọi người đã đoán được người thắp đèn chính là Lý Vọng Thư đang ngồi sau chiếc đèn trời.

Không ít người sôi nổi hướng hắn nhìn với ánh mắt tò mò.

Tất nhiên trong đó cũng không thiếu người mang theo vài phần không phục, không ngừng dùng ánh mắt khiêu khích Lý Vọng Thư.

Hoắc lão thái thái một bên tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của những người này, nhẹ giọng cười nói: Xem ra hôm nay cậu đã đắc tội cô bé Doãn Nam Phong không ít rồi.

Phải biết, trong số những người đến hôm nay, có không ít là người theo đuổi của cô ta.

Hiện tại cô ta đã mở miệng như vậy, lát nữa khi bắt đầu đấu giá, giá cả chắc chắn sẽ bị đẩy lên rất cao.

Cậu phải chuẩn bị tinh thần đổ máu nhiều đấy.

Nghe lời Hoắc lão thái thái nói, Lý Vọng Thư vẫn không hề dao động, nhưng Bạch Hạo Thiên phía sau hắn thì hơi căng thẳng, lo lắng nói: Anh ơi, bây giờ phải làm sao.

Em thấy không ít người nhìn anh, chắc là cũng coi anh là người theo đuổi của Doãn Nam Phong.

Đàn ông giành tình cảm thì không có lý trí, trời biết họ sẽ đẩy ra giá nào quá đáng chứ.

Con bé còn rất quan tâm anh trai của mình.

Hoắc lão thái thái nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Bạch Hạo Thiên, cười nói với cô bé: Cháu yên tâm đi, buổi đấu giá không phải chỉ thu tiền ký quỹ của anh cháu.

Những người khác nếu ra giá vượt quá giới hạn của hắn, Trăng Non Tiệm Cơm cũng sẽ không nhận.

Tuy nhiên, lời Hoắc lão thái thái nói vẫn không làm Bạch Hạo Thiên yên lòng.

Nhưng mà nhưng mà, dù có là như vậy, nhìn dáng vẻ của những người đó, e rằng mỗi vật phẩm đấu giá đều sẽ được ra giá đến giới hạn của họ.

Cứ như vậy, chẳng phải anh sẽ phải mua mỗi món đồ sưu tầm với giá cao nhất sao.

Nhìn Bạch Hạo Thiên gấp đến độ sắp khóc, Hoắc lão thái thái lại thay đổi dáng vẻ e dè trước đó, rất mực cưng chiều kéo cô bé đến bên cạnh mình cười nói: Ai bảo anh cháu muốn tạo tiếng vang lớn làm gì.

Đây là cái giá phải trả cho việc nổi bật.

Hơn nữa cháu nhìn hắn mà xem, e rằng chút tiền này hắn cũng chẳng để vào mắt.

Cho nên cháu à.

Đừng lo thay hắn nữa, lại đây cùng bà nội xem xem, có món nào thích không, lát nữa bà nội tặng cho cháu.

Lý Vọng Thư nghe vậy, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Lấy đồ của mình ra để tạo ân tình, nói còn tự nhiên như vậy, Hoắc

tiên cô này thật đúng là.

Năm trăm triệu chín trăm tám mươi triệu.

Đem đến Cảng Đảo, đã có thể mua sáu chiếc xe xung phong, thêm 30 cảnh sát trên xe, cùng tất cả trang bị.

Toàn bộ buổi đấu giá, cho dù có người cố ý nâng giá, nhưng giá cuối cùng vẫn không vượt quá sáu trăm triệu tiền ký quỹ.

Lý Vọng Thư nghi ngờ đằng sau chuyện này chắc chắn có Doãn Nam Phong cố ý thao túng.

Dù sao, ở những món đồ đấu giá đầu tiên, chỉ cần người ra giá chần chừ một lúc, Doãn Nam Phong, người chủ trì đấu giá, luôn kịp thời lên tiếng đổ thêm dầu vào lửa, khiến giá lại tăng vọt.

Nhưng đến những món đồ đấu giá cuối cùng, khi tổng số tiền đã gần đạt mức, cô ta lại không để lại dấu vết nào ngăn chặn hành vi nâng giá.

Dù nhìn thế nào, cũng đều giống như cố ý muốn tiêu hết sáu trăm triệu tiền ký quỹ của Lý Vọng Thư.

Tuy nhiên, mức giá này cũng nằm trong phạm vi chấp nhận của hắn.

Bỏ ra sáu trăm triệu, để cả Cửu Môn, hay nói cách khác là cả giới đấu giá trên đảo đều biết rằng Lý gia hiện tại đã trở lại mạnh mẽ.

Tính kỹ thì khoản đầu tư này thực ra cũng không lỗ.

Phải biết, người đời đều hướng về kẻ mạnh, chỉ khi đã thể hiện đầy đủ thực lực của bản thân, thì những lời mình nói sau này mới có người nghe, mới đủ trọng lượng.

Giống như hiện tại, sau khi chi ra gần sáu trăm triệu, thái độ của Doãn Nam Phong đối với hắn đã thay đổi 180 độ.

Ngay khi buổi đấu giá kết thúc, cô ta liền đích thân chạy lên lầu, mời hắn cùng đến văn phòng nếm thử trà mới năm nay.

Tất nhiên, không chỉ Lý Vọng Thư được mời, Hoắc lão thái thái tự nhiên cũng nằm trong danh sách.

Và khi lão thái thái nghe lời mời của Doãn Nam Phong, bà cũng không từ chối, ngược lại nhàn nhạt mở miệng nói: Hữu Tuyết, ta thấy cô bé này khá hợp ý, con thay ta dẫn nó đi dạo một lát, ta đi tìm Trương giám đốc uống ly trà.

Dứt lời, bà mới quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư Đi thôi.

Cháu đã tạo ra một trường hợp lớn như vậy, chắc chắn là có chuyện đặc biệt gì.

Đối với việc Hoắc lão thái thái có thể nhìn ra mục đích của mình, Lý Vọng Thư không chút nào cảm thấy bất ngờ.

Dù sao cũng là một người già lão luyện, lại quản lý cả một gia tộc lớn như Hoắc gia, chút khả năng nhìn nhận này vẫn phải có.

Rất nhanh, mọi người liền theo Doãn Nam Phong cùng nhau đi đến văn phòng của cô ta.

Và ở bên trong, Trương Nhật Sơn đã pha sẵn trà, nhìn thấy người đến, liền ra hiệu mời mọi người vào chỗ ngồi.

Đợi mọi người ngồi xuống, Trương Nhật Sơn vừa châm trà, vừa cười nói: Lý gia các cậu rời đi lâu như vậy, hôm nay vừa trở lại đã tạo ra động thái lớn đến thế, sáu trăm triệu nha.

Nói thắp đèn là thắp đèn, năm đó Phật gia cũng chưa dũng cảm như cậu.

Nói đi, cậu muốn gặp ta, vì sao.

Trương Nhật Sơn đi thẳng vào vấn đề, khiến Lý Vọng Thư hơi

sững sờ.

Trước đó hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đánh trống lảng, đã chuẩn bị không ít lời lẽ.

Kết quả bây giờ dường như một câu cũng không dùng đến, chỉ có thể hơi lắc đầu, nâng chung trà lên gọn gàng dứt khoát nói: Sở dĩ muốn gặp Trương giám đốc, thực ra là tôi có mấy vấn đề.

Tốt, vậy ta bây giờ đáng giá đến thế sao.

Trương Nhật Sơn tự giễu một câu, ngay sau đó cười nói: Nói đi, cậu có vấn đề gì, nhưng ta không đảm bảo biết đáp án.

Dù là ta biết, ta cũng không đảm bảo sẽ nói cho cậu.

Đối với sự cẩn trọng của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư cũng đã đoán trước được.

Dù sao thời gian Lý gia rời khỏi Cửu Môn quả thật đã hơi dài.

Hiện tại Trương Nhật Sơn tuy không sánh bằng Trương Đại Phật gia năm đó, nhưng thực tế cũng thuộc hàng đệ nhất nhân trong Cửu Môn.

Quyết định của ông từ một khía cạnh nào đó, quả thực có thể chi phối tương lai của toàn bộ Cửu Môn, cẩn trọng một chút cũng là điều nên làm.

Tuy nhiên Lý Vọng Thư đối với điều này cũng đã sớm có chuẩn bị, trước tiên bắt đầu bằng một vấn đề không quá quan trọng.

Trương giám đốc, ông kiến thức rộng rãi, tôi muốn biết trong Cửu Môn có tài liệu nào về Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, cùng với Uông Tàng Hải không.

Tốt nhất là loại tài liệu không tìm thấy bên ngoài.

Nếu có, liệu có thể chia sẻ cho tôi không, giá cả dễ thương lượng.

Đối với vấn đề này của Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn chỉ suy tư một chút, liền gật đầu cười nói: Về tài liệu của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, chỗ tôi cũng không có nhiều.

Còn về tài liệu của Uông Tàng Hải, thì càng ít.

Dù sao Uông Tàng Hải bản thân vốn là một vị đại gia phong thủy, những gì Cửu Môn chúng ta đang làm, nói trắng ra đều là những thứ người ta chơi thừa lại.

Tài liệu của ông ta, phần lớn đều do chính phủ lưu giữ, cũng không có nhiều điểm đáng nghiên cứu.

Nói đến đây, Trương Nhật Sơn cầm ấm trà, lại châm đầy nước trà cho Lý Vọng Thư, đồng thời nhìn chằm chằm hắn hỏi: Ngược lại ta rất tò mò, vì sao cậu lại hứng thú với Uông Tàng Hải này.

Nghe thấy vấn đề này, Lý Vọng Thư trong lòng lập tức hiểu ra, Trương Nhật Sơn chắc chắn cũng đã nhận ra điều gì, cho nên mới hỏi về Uông Tàng Hải.

Thế là hắn ngẩng đầu lướt nhìn mấy người trong văn phòng, biểu cảm cũng dần nghiêm túc hơn, thấp giọng nói: Bởi vì Uông gia.

Khi Lý Vọng Thư nhắc đến Uông gia, động tác của Trương Nhật Sơn rõ ràng dừng lại một chút.

Hoắc lão thái thái bên cạnh vốn có thần sắc điềm nhiên cũng dần trở nên nghiêm túc.

Chỉ có Doãn Nam Phong đang ngồi ăn dưa có chút tò mò nói: Uông gia.

Rất nổi tiếng sao.

Họ làm gì vậy.

Không để ý đến vấn đề của Doãn Nam Phong, Trương Nhật Sơn

bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư, sau một hồi lâu mới hỏi một đằng trả lời một nẻo: Cậu chắc chắn là Uông gia.

Chắc chắn.

Lý Vọng Thư gật đầu, tiếp tục nói: Ít nhất Uông gia đã ra tay với Lý gia của tôi.

Để ép Lý gia trở lại Cửu Môn, họ thậm chí còn dùng cả Thi ba ba đan đã được cải tạo.

Tôi nghĩ, việc họ làm như vậy, hẳn không thể chỉ nhằm vào Lý gia được chứ.

Lý Vọng Thư nói xong, liền một lần nữa nâng trà lên từ tốn nhấm nháp.

Mà dù là Trương Nhật Sơn, hay Hoắc lão thái thái, sắc mặt đều không được đẹp.

Chương 41

Nhíu mày suy tư rất lâu sau, Hoắc lão thái thái mới mở miệng dò hỏi: Cậu chắc chắn là Thi ba ba đan.

Chắc chắn, nếu không phải Bốn a công ra tay, hôm nay tôi có lẽ đã không còn mạng mà bước vào Trăng Non Tiệm Cơm.

Nghe được lời này, Trương Nhật Sơn trầm tư nói: Trần Bì A Tứ.

Nếu là hắn nói, vậy tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Nhưng Thi ba ba đan tuy hiếm, song chỉ dựa vào điều này mà cho rằng đó là người của Uông gia, liệu có quá vội vàng không.

Lý Vọng Thư nghe vậy khẽ mỉm cười: Ban đầu tôi cũng không chắc chắn.

Nhưng sau đó tôi lại điều tra ra, có một thế lực thần bí, không ngừng thẩm thấu Lý gia, Lý Lấy Nháo các ông hẳn là biết hắn phải không.

Biết, nghĩa tử của gia gia cậu, mấy năm nay thay Lý gia quản lý việc kinh doanh ngọc thạch và vật liệu gỗ, tôi nói đúng không.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư hơi kinh ngạc liếc nhìn Trương Nhật Sơn, gật đầu nói: Không sai, chính là người đó, đã bị người của Uông gia mua chuộc, chỉ chờ tôi chết là sẽ thay thế đấy.

Nói rồi, Lý Vọng Thư lại từ trong người móc ra một chiếc mini DV, nhấn nút phát.

Sau một màn hình đen, đoạn phim trước đó khi thẩm vấn Lý Lấy Nháo cùng hai người kia ở bãi chó liền được chiếu lên.

Tuy nhiên đoạn phim này đã được cắt ghép, chỉ có đoạn quan

trọng nhất, hai người của Uông gia tự nhận thân phận của mình.

Tôi chỉ nghĩ là lừa bọn họ một chút, không ngờ lại đoán đúng thật.

Đoạn phim rất ngắn, nhìn hai người trong hình thà uống thuốc độc tự sát chứ không chịu tiết lộ thông tin về Uông gia, sắc mặt Trương Nhật Sơn khó coi đến cực điểm.

Mà Hoắc lão thái thái một bên, càng giận cực phản cười nói: Không ngờ nha, không ngờ.

Người của Uông gia thật sự tồn tại.

Xem ra ta cũng phải điều tra kỹ xem, Hoắc gia có bị bọn họ thẩm thấu không.

Tuy nhiên nghe Hoắc lão thái thái nói xong, Trương Nhật Sơn lại trực tiếp lắc đầu.

Ta cảm thấy, hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Nghe được lời này, Hoắc lão thái thái lập tức bốc hỏa, trừng mắt giận nhìn Trương Nhật Sơn nói: Một lùi rồi lại lùi, năm đó Trương Đại Phật gia ở Cổ Đồng Kính một lần đó, Cửu Môn chúng ta bao nhiêu người đã bỏ mạng ở đó, kết quả vẫn bảo chúng ta nhẫn nhịn.

Sau này đội khảo cổ Tây Sa xảy ra chuyện, vẫn bảo chúng ta nhẫn nhịn.

Bây giờ người ta đã tìm đến cửa, rốt cuộc muốn lùi đến bao giờ nữa.

Đối mặt với lửa giận của Hoắc lão thái thái, Trương Nhật Sơn cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Không đành lòng thì có thể làm sao đây.

Trước kia Cửu Môn cường thịnh, chúng ta còn chẳng phải đối thủ của người ta.

Cậu nghĩ hiện tại Cửu Môn còn giữ được mấy phần thực lực khi cường thịnh.

Việc nhỏ không nhịn sẽ làm loạn việc lớn, hiện tại nếu đã biết Uông gia lại bắt đầu giở trò sau lưng, chúng ta thực ra cũng đã chiếm được một phần chủ động.

Cho nên vào lúc này, vì đại cục, điều chúng ta nên làm là ngầm theo dõi bọn họ, đồng thời tiếp tục tích lũy thực lực, chứ không phải tùy tiện đánh rắn động cỏ.

Hừ.

Đại cục đại cục, bà già này không hiểu cái gì đại cục hết.

Dù sao ta cũng là người đã một chân bước vào quan tài rồi.

Các ông đều không vội, thì ta càng không vội.

Muốn theo dõi thì các ông tự đi theo dõi đi, chuyện này ta cũng lười quản.

Dứt lời, Hoắc lão thái thái nhanh chóng đứng dậy, không quay đầu lại trực tiếp rời khỏi văn phòng.

Mà Trương Nhật Sơn cũng không mở miệng giữ lại, ngược lại vẻ mặt đau đầu, không tự giác xoa xoa thái dương, đồng thời nhìn Lý Vọng Thư vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Cậu đúng là đã đưa cho ta một bài toán khó mà.

Đối mặt với Trương Nhật Sơn vẻ mặt u sầu, Lý Vọng Thư lại tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.

Thậm chí còn cầm chung trà châm trà cho đối phương.

Dù sao xét tình hình hiện tại, Uông gia hẳn vẫn chưa thể khẳng định, chúng ta có phải đã nhận ra sự tồn tại của họ hay không.

Nếu nhìn một cách lạc quan, thì cũng coi như là một kiểu địch

sáng ta tối.

Hơn nữa tôi tin ông nhất định có cách giải quyết vấn đề này.

Cậu đúng là đánh giá cao tôi rồi.

Trương Nhật Sơn trên mặt lại lần nữa lộ ra nụ cười khổ: Thực ra từ rất nhiều năm trước, Phật gia đã phát hiện ra một số điểm bất thường trong Cửu Môn.

Thậm chí còn vì thế mà sắp đặt rất nhiều cục diện, loại bỏ một số lượng lớn người.

Ban đầu tưởng rằng nguy cơ đã được giải trừ, hiện tại xem ra, họ chỉ tạm thời hành quân lặng lẽ thôi.

Ngay cả Phật gia còn chưa thể giải quyết triệt để vấn đề này, cậu nghĩ tôi có làm được không.

Thời đại không giống nhau mà.

Lý Vọng Thư cười an ủi: Tuy rằng hiện tại Cửu Môn không thể sánh bằng năm đó, nhưng Uông gia bây giờ, đó cũng không phải Uông gia trước kia sao.

Ông xem lần này, họ không phải đã bị tôi bắt được cái đuôi sao.

Tôi ở đây có thể bật mí cho ông, tôi đã âm thầm thuê một nhóm lính đánh thuê, thậm chí còn dùng nhiều tiền để có được một lô tên lửa.

Chỉ cần có thể tìm được vị trí đại bản doanh của Uông gia, tôi đảm bảo có thể khiến bọn họ đến xương cốt cũng không còn.

Đến lúc đó giải quyết tận gốc vấn đề, những thứ mèo con chó con còn lại, căn bản không đáng sợ hãi.

Lý Vọng Thư nói rất hùng hồn, nhưng bất kể là Trương Nhật Sơn hay Doãn Nam Phong vẫn luôn ngồi ăn dưa bên cạnh, giờ phút này

đều không khỏi mở to mắt, vẻ mặt như gặp quỷ.

Tôi bảo cậu đừng có làm bậy, chuyện này không phải là nhỏ, ngàn vạn lần không được lỗ mãng.

Nhìn Trương Nhật Sơn có chút căng thẳng, Lý Vọng Thư trong lòng thầm cảm thán một câu: Sáu trăm triệu đó đúng là đáng giá.

Nếu không thì, lời này nói ra e rằng mọi người còn tưởng tôi đang nói đùa.

Tuy nhiên trên mặt, Lý Vọng Thư vẫn rất nghiêm túc gật đầu.

Ông yên tâm, tôi có chừng mực.

Mấy thứ này tôi cũng chỉ mua để làm bảo hiểm thôi, có thể không cần khẳng định sẽ không dễ dàng vận dụng.

Trương Nhật Sơn nghe vậy, vẫn bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư một hồi lâu, dường như muốn xác định lời hắn nói rốt cuộc có đáng tin hay không.

Nhưng Doãn Nam Phong, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng, lúc này lại cau mày nói: Tôi cảm thấy các ông đã đặt trọng tâm sai rồi.

Nếu Uông gia đúng như các ông nói là lợi hại đến vậy, tôi cảm thấy các ông vẫn còn quá lạc quan.

Có lẽ hiện tại họ không thể xác định, chúng ta đã nhận ra sự tồn tại của họ.

Nhưng thời gian này, hẳn không lâu như các ông tưởng tượng.

Biết đâu ngay lúc này, họ cũng đã có thể xác định được rồi cũng không chừng.

Nếu thật là như vậy, việc các ông muốn án binh bất động, trước tiên âm thầm sàng lọc tính toán, chín phần mười sẽ thất bại.

Dù sao vừa nãy cũng đã nói, Uông gia này ngay cả Phật gia năm đó cũng không có cách nào với họ, để họ ẩn nấp đến tận bây giờ.

Hay là Trương Nhật Sơn ông cảm thấy ông lợi hại hơn Phật gia.

Theo tôi, phải nắm lấy thời cơ này chủ động xuất kích, trước tiên giải quyết vấn đề nội bộ Cửu Môn, rồi mới cân nhắc đối đầu trực diện với Uông gia.

Dù không thể bắt hết những kẻ Uông gia ẩn nấp trong Cửu Môn, cũng có thể coi là một kiểu cảnh cáo, ít nhất có thể giúp Cửu Môn tranh thủ thêm một ít thời gian.

Lời Doãn Nam Phong nói ra, lại lần nữa khiến Trương Nhật Sơn cười khổ.

Cô nói thì dễ dàng, nhưng hiện tại nên bắt đầu từ đâu đây.

Người của Cửu Môn đông như vậy, cô biết ai là người làm việc cho Uông gia sao.

Hiện tại Cửu Môn đã thuộc dạng một con thuyền rách nát giữa mưa gió.

Vá víu chắp vá còn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng một khi sai lầm, toàn bộ Cửu Môn rất có khả năng sẽ sụp đổ vì thế.

Bị Trương Nhật Sơn nói như vậy, Doãn Nam Phong lập tức không vui, bĩu môi, lườm hắn một cái gay gắt.

Trước sợ sói, sau sợ hổ, trách không được vừa rồi Hoắc lão thái thái muốn tức giận.

Trương Nhật Sơn ông sao lại không học được chút ưu điểm nào của Phật gia vậy.

Không thể không nói, tuy Doãn Nam Phong nói chuyện khó nghe, nhưng Lý Vọng Thư vẫn cảm thấy cô ta thật sự lo lắng cho Trương

Nhật Sơn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn cũng coi như được chứng kiến mặt sắt thẳng thừng của Trương Nhật Sơn.

Cô chưa từng thấy Phật gia, làm sao cô biết ông ấy có ưu điểm gì.

Nhưng Phật gia đã từng nói với tôi, tôi ở một khía cạnh nào đó, đã trò hơn thầy.

Lúc này, Doãn Nam Phong thực sự tức giận, thở hổn hển, duỗi tay chỉ thẳng vào Trương Nhật Sơn nửa ngày không nói nên lời.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư nhanh chóng hòa giải: Tôi cũng cảm thấy lần này nên tận dụng thời cơ, nếu có thể nhân cơ hội này thanh trừ một phần nội gián của Uông gia, không những có thể tạo được tác dụng cảnh cáo.

Mà còn có thể nhân đó quan sát phản ứng tiếp theo của Uông gia.

Nếu có thể truy tìm nguồn gốc tìm ra đại bản doanh của họ, một vòng tên lửa bắn xuyên qua, chẳng phải thiên hạ thái bình sao.

Thấy Lý Vọng Thư lại nhắc đến tên lửa của hắn, Trương Nhật Sơn vội vàng mở miệng ngắt lời hắn.

Tôi biết tận dụng thời cơ, nhưng vẫn là câu nói đó, Cửu Môn hiện tại không chịu nổi sự giày vò như vậy.

Trừ khi cậu có thể đảm bảo khi thanh lọc sẽ không xảy ra phán đoán sai.

Chương 42

Nếu không, có thể Uông gia còn chưa ra tay, Cửu Môn chính mình đã tự nội chiến rồi.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư đột nhiên mỉm cười: Muốn không lầm lẫn, thực ra cũng không quá khó, chỉ cần làm những kẻ ẩn nấp trong Cửu Môn này, tự mình nhảy ra không phải được rồi sao.

Cậu coi bọn họ là ngốc sao.

Có thể ẩn nấp sâu đến thế, lại làm sao dễ dàng bại lộ như vậy.

Trước kia thì không, nhưng đừng quên, bây giờ Lý gia chúng tôi đã đến.

Nếu Uông gia đã ra tay với tôi, thì tôi tự nhiên phải trả thù lại, cho nên tôi đã giết Lý Lấy Nháo và hai người của Uông gia kia.

Hiện tại chúng tôi đã đến Bắc Bình, đây chính là trung tâm của Cửu Môn hiện tại.

Ông nói Uông gia có thể sẽ lại lần nữa ra tay với tôi không.

Nghe được lời này, Doãn Nam Phong không nhịn được trợn trắng mắt.

Cậu có thật sự cho rằng người của Uông gia là ngốc tử không.

Nếu họ đã sắp đặt nhiều năm như vậy, không ngừng thẩm thấu Cửu Môn, chắc chắn mục đích không hề nhỏ, lại làm sao có thể đưa ra lựa chọn ngu ngốc như vậy.

Trước đây ra tay với cậu, đơn giản chỉ là để ép Lý gia cậu trở lại Cửu Môn, bây giờ mục đích của họ đã đạt được, họ không cần thiết phải vẽ rắn thêm chân.

Bị Doãn Nam Phong một trận khinh bỉ, Lý Vọng Thư lại không tức giận, ngược lại cười nói: Vậy nếu Uông gia thật sự lại lần nữa ra tay với tôi thì sao.

Hoặc là nói, họ bắt đầu ra tay với các nhân vật chủ chốt của toàn bộ Cửu Môn.

Khiến cả Cửu Môn lòng người hoang mang, ai nấy đều cảm thấy bất an thì sao.

Doãn Nam Phong bị Lý Vọng Thư nói cho ngơ ngác, trong lúc nhất thời có chút không rõ ràng.

Ngược lại là Trương Nhật Sơn mắt sáng lên, nhìn Lý Vọng Thư chậm rãi hỏi: Ý cậu là, chính chúng ta tạo ra một cái Uông gia sao.

Lý Vọng Thư gật đầu mạnh: Đúng là ý đó.

Nếu ông sợ hãi vì phán đoán sai mà làm Cửu Môn sụp đổ, thì không bằng cứ đổ tiếng xấu này cho Uông gia đi.

Uông gia hoặc cũng chỉ có thể bịt mũi chấp nhận, tiếp tục ẩn nấp, sau đó bị chúng ta từng cái tìm ra thanh trừ.

Nếu là bọn họ muốn phản kích, tất nhiên sẽ lộ ra càng nhiều sơ hở, đến lúc đó cũng sẽ không còn chuyện phán đoán sai nữa.

Nghe được lời này, Trương Nhật Sơn ngẩng đầu quan sát Lý Vọng Thư một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nói: Cậu và gia gia của cậu thật giống nhau, đều tàn nhẫn độc ác, có thù tất báo.

Chuyện này ta còn cần phải suy xét thêm, cậu không ngại ở lại Bắc Bình thêm mấy ngày.

Vừa hay ta cũng giúp cậu tìm xem, những tài liệu cậu cần.

Lý Vọng Thư ở Trăng Non Tiệm Cơm mãi cho đến tối cùng Trương Nhật Sơn.

Trừ Doãn Nam Phong vẫn luôn ngồi ăn dưa bên cạnh, không ai biết họ đã trò chuyện bao nhiêu chuyện.

Mà Lý Vọng Thư cũng vui vẻ ăn ké một bữa tối miễn phí, lúc này mới về khách sạn.

Chẳng qua làm hắn kinh ngạc là, trời đã tối rồi mà Bạch Hạo Thiên vẫn chưa về.

Ngược lại một người phụ nữ khác, dường như đã đợi hắn rất lâu ở khách sạn.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư trở về, cô ta liền vẻ mặt nhiệt tình đón lên.

Em họ, cậu thật không đủ ý tứ.

Đã đến Bắc Bình rồi mà cũng không biết đến nhà chơi.

Có phải đã quên mất, còn có chúng ta là một nhánh thân thích này không.

Người phụ nữ này Lý Vọng Thư nhận ra, hay nói đúng hơn là hắn đã xem qua tài liệu về cô ta, tên là Tề Án Mi.

Là người phụ trách của Tề gia ở trong nước, thân phận có chút giống Lý Lấy Nháo vậy.

Nhưng khác với Lý Lấy Nháo là, cô ta thật sự là người của Tề gia, chứ không phải nghĩa nữ.

Hơn nữa Lý Lấy Nháo vì chiến lược Tề gia định ra trước đó, cũng không liên lụy quá nhiều đến việc kinh doanh của Cửu Môn.

Chỉ chuyên trách giúp Lý gia xử lý việc vận chuyển vật liệu gỗ và đá quý về nước.

Còn Tề Án Mi thì khác, cô ta dường như được Tề gia chuyên biệt phái từ hải ngoại về để thắt chặt mối liên hệ với Cửu Môn.

Tuy nhiên nhìn Tề Án Mi trước mắt, một bộ đồ cao cấp nhưng lại có dấu hiệu sờn cũ rõ ràng, hẳn là chỉ có duy nhất một bộ như vậy để có thể diện.

Đặc biệt là chiếc đồng hồ trên tay kia, Lý Vọng Thư liếc mắt một cái liền nhận ra đó là hàng giả cao cấp, tuy rằng thủ công đã gần như làm giả như thật, nhưng trong mắt người hiểu chuyện, sơ hở vẫn rất rõ ràng.

Điều này khiến hắn lập tức nhận ra, tình trạng hiện tại của Tề gia, dường như cũng không vẻ vang như bề ngoài.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, năm đó ông ngoại dẫn dắt toàn bộ Tề gia đi xa hải ngoại, người được chọn ở lại trong nước ban đầu hẳn là mẹ của hắn.

Cho nên những thứ tốt nhất ông ngoại phần lớn đều cho mẹ hắn, tức là những món của hồi môn mà mẹ hắn còn giữ ở Thập Nhất Thương.

Mà bản lĩnh xem bói của Tề gia, khi đến bên Mỹ, chắc chắn sẽ không hợp môi trường, rất khó được xã hội chủ lưu bên đó chấp nhận.

Mà hiện tại ông ngoại Tề Thiết Miệng đã qua đời, thế hệ thứ hai còn lại của Tề gia, dường như cũng không thể gánh vác nổi toàn bộ Tề gia.

Cho nên Lý Vọng Thư đoán, Tề Án Mi về nước, ngoài việc duy trì liên hệ với Cửu Môn, tác dụng lớn hơn hẳn là muốn tiếp tục khôi phục việc kinh doanh văn vật của Tề gia.

Dù sao người nước ngoài không hiểu gì về xem bói, nhưng ở Mỹ, lại có không ít đồ cổ được đưa ra ngoài.

Nhờ vào con mắt tinh tường của người Tề gia, ở biển lớn bên

ngoài săn tìm đồ hời, sau đó vận về nước lại thông qua con đường của Cửu Môn để chuyển hóa thành tiền mặt, dường như cũng là một mối làm ăn không tồi.

Có lẽ Tề gia hiện tại đang có ý đồ này, cho nên mới phái Tề Án Mi về nước.

Tất nhiên, Cửu Môn cũng là một xã hội nhỏ, cũng có cạnh tranh.

Tề Án Mi mới đến, nhìn tình hình hiện tại, dường như cũng không được như ý.

Suy nghĩ thấu đáo những điều này, Lý Vọng Thư tự nhiên cũng hiểu rõ vì sao Tề Án Mi lại cấp bách đến tìm mình như vậy.

Lập tức hắn cũng cười nghênh Tề Án Mi vào phòng mình.

Làm gì có chuyện đó.

Thật sự là thời gian quá gấp, vừa xuống máy bay là thẳng đến Trăng Non Tiệm Cơm ngay, chính là muốn chuẩn bị trước một món quà gặp mặt cho chị họ đó.

Thấy Lý Vọng Thư không xa lạ hay lạnh nhạt với người thân chưa từng gặp mặt này, trong ánh mắt Tề Án Mi lập tức hiện lên một tia kinh hỷ.

Cô ta tiến lên hai bước trực tiếp đi đến bên cạnh Lý Vọng Thư ngồi xuống, ngữ khí cũng trở nên có chút ái muội nói: Thật sao.

Sẽ không chỉ là nói chơi thôi chứ.

Làm gì có chuyện đó.

Nói rồi, Lý Vọng Thư phất tay sờ soạng, lấy ra một danh sách từ người, nhét vào tay Tề Án Mi, rất hào phóng nói: Chị họ thích gì thì đừng ngại ngùng với tôi nhé.

Lúc này, Tề Án Mi càng không đứng vững, cơ hồ cả người đều

dán sát vào người Lý Vọng Thư, nhìn danh sách trong tay, đôi tay hơi run rẩy.

Cuộc sống của cô ta thực ra còn tệ hơn những gì Lý Vọng Thư đoán.

Ban đầu cứ nghĩ trở về liên hệ với Cửu Môn là có thể mở thông con đường tiêu thụ đồ cổ chảy ngược về.

Nhưng ai ngờ con đường đã thông, rồi lại bị ép giá ghê gớm.

Dù sao qua tay nhiều người thì lợi nhuận bị xén đi nhiều, cho dù Tề gia cũng là một trong Cửu Môn, nhờ vào con đường của mấy nhà khác để bán hàng, theo quy tắc cũng phải trả một ít phí thủ tục.

Điều này dẫn đến lợi nhuận thực tế Tề Án Mi nhận được cuối cùng, chênh lệch quá lớn so với dự kiến.

Kiếm tiền thì chắc chắn có, nhưng cũng chỉ đủ để duy trì hoạt động bình thường của Tề gia mà thôi.

Nhưng nếu không đi con đường Cửu Môn, thì hàng hóa bị đọng lại quá lâu.

Hơn nữa, muốn tự mình xây dựng lại con đường, nếu không có lượng lớn tài chính thì đừng hòng nghĩ đến.

Mà một khi hàng hóa trong tay không thể chuyển thành tiền mặt trong thời gian dài, toàn bộ Tề gia, bao gồm cả chuỗi tài chính ở nước ngoài cũng có khả năng bị đứt gãy.

Những trở ngại này, gần như khiến Tề Án Mi sắp không thở nổi.

Mấu chốt là dù là thế hệ thứ hai hay thứ ba của Tề gia, hiện tại thật sự không tìm ra được một người có thể giúp đỡ cô ta, tất cả đều cần cô ta một mình gánh vác.

Nhưng nói cho cùng, cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ hơn hai

mươi tuổi mà thôi, áp lực lớn này luôn khiến cô ta có cảm giác bị dày vò, sống không còn gì luyến tiếc.

Cho đến hôm nay tại buổi đấu giá ở Trăng Non Tiệm Cơm, gặp được Lý Vọng Thư đầy khí phách bao trọn đấu giá.

Ban đầu cô ta còn tưởng là công tử nhà giàu nào đó đang khoe của.

Chương 43

Dù sao ở Bắc Bình này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng khi cô ta biết được, người thắp đèn trời lại chính là thiếu gia Lý Vọng Thư của Lý gia, cô ta liền biết cơ hội này mình nhất định phải nắm lấy.

Mặc dù không rõ Lý gia mấy năm nay rốt cuộc làm ăn gì, nhưng chỉ cần điểm một chiếc đèn trời đã tiêu tốn sáu trăm triệu, Lý Vọng Thư lại vẫn mặt không đỏ tim không đập, đủ để chứng minh tài sản hiện tại của Lý gia vững chắc đến mức nào.

Hơn nữa mối quan hệ thân thích giữa Lý gia và Tề gia, điều này càng khiến Tề Án Mi vừa kết thúc buổi đấu giá liền vội vàng chạy đến chờ.

Mà hiện tại nhìn thấy thái độ của Lý Vọng Thư, càng làm cô ta cảm thấy, vận mệnh của mình dường như sắp hoàn toàn thay đổi vào hôm nay.

Thế là cô ta cười khép lại danh sách, không để lại dấu vết nào mà ưỡn ngực lên, làm cho dáng người mình trông thêm phần hùng vĩ, đồng thời trong miệng lại nói với hàm ý kép: Cậu xem cậu nói gì kìa, chúng ta vốn là người một nhà mà.

So với việc chúng ta nhiều năm không gặp, tặng quà gì đó thì lại quá xa cách.

Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tìm hiểu sâu hơn về nhau trước, cậu thấy thế nào.

Nhìn Tề Án Mi chủ động nhào vào lòng, vẻ mặt mặc sức cho quân hái, Lý Vọng Thư nói không rung động thì là giả.

Tuy nói hai người có quan hệ chị em họ, nhưng trên thực tế hai người lại không có quan hệ huyết thống.

Phải biết rằng phần lớn người thuộc thế hệ thứ hai của Tề gia đều do ông ngoại nhận nuôi, bao gồm cả mẹ hắn là Tề Tấn.

Cho nên mặc dù có chuyện gì xảy ra với Tề Án Mi trước mắt, trong lòng hắn cũng sẽ không có cảm giác tội lỗi.

Huống chi Tề Án Mi vốn sinh ra đã thanh lệ thoát tục, giờ phút này chủ động nhào vào lòng, nếu từ chối, chẳng phải sẽ làm đối phương xấu hổ.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị hành động xa hơn, để giao lưu sâu sắc hơn với đối phương, không ngờ cửa phòng lại đột nhiên bị gõ.

Anh ơi, mau mở cửa, em về rồi.

Còn mang đồ ăn ngon cho anh nữa.

Với sự quấy rầy bất ngờ này, Lý Vọng Thư không khỏi cảm thấy có chút khó chịu trong lòng.

Hắn vốn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lại bị vị khách không mời này làm gián đoạn, nhưng nhờ sự giáo dưỡng tốt đẹp mà hắn vẫn đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa phòng.

Khi cánh cửa mở ra, con bé Bạch Hạo Thiên nghịch ngợm kia giống như một cơn gió mạnh, lướt qua Lý Vọng Thư trong nháy mắt, lập tức nhảy vào phòng khách.

Đồng thời, miệng không ngừng ồn ào: Anh ơi, anh mau tới nếm thử đi.

Đây là Tuyết tỷ tỷ đặc biệt dẫn em đi ăn mấy món ăn vặt siêu ngon, chính gốc đấy.

Em còn gói về cho anh này.

Thế nhưng, câu nói hưng phấn của nàng vừa mới được một nửa thì đột nhiên im bặt, như thể bị ai đó bóp cổ.

Bởi vì lúc này, nàng đã thấy Tề Án Mi đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, cảnh tượng này khiến nửa câu sau của nàng nghẹn ứ lại trong cổ họng.

Cùng trở về với Bạch Hạo Thiên, tất nhiên không thể thiếu Hoắc Hữu Tuyết, người đã dẫn nàng đi chơi.

Lúc này, Hoắc Hữu Tuyết đang lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, nàng đầu tiên trầm tư liếc nhìn Tề Án Mi trên sofa, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Lý Vọng Thư, trên gương mặt tinh xảo lộ ra một nụ cười trêu chọc không hề che giấu.

Đối mặt với tình huống như vậy, Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy một sự lúng túng dâng lên trong lòng.

Nhưng hắn dù sao cũng đã trải qua rèn luyện, rất nhanh đã điều chỉnh tốt cảm xúc, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười có phần ngượng nghịu, đồng thời làm một động tác mời Hoắc Hữu Tuyết vào.

Cùng lúc đó, để cố gắng hòa hoãn bầu không khí có chút xấu hổ trước mắt, hắn vội vàng mở miệng nói: Con bé này dọc đường không làm phiền cô đấy chứ.

Sao lại thế được.

Tôi và cô bé rất hợp ý mà.

Chỉ thấy Hoắc Hữu Tuyết dáng người uyển chuyển bước vào, một bộ công sở có đường cắt may tinh tế, hoàn hảo phác họa những đường cong quyến rũ, mê hoặc, tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của nàng một cách vô cùng sống động.

Nhớ lại trước đây khi nàng đứng phía sau Hoắc lão thái thái, luôn là một bộ dạng vâng vâng dạ dạ, quả thực khác xa so với hiện tại.

Lúc đó có thể là do khí tràng mạnh mẽ của Hoắc lão thái thái quá chói mắt, khiến mọi người dễ dàng bỏ qua khí chất độc đáo của bản thân nàng.

Thế nhưng giờ khắc này, khi Lý Vọng Thư một lần nữa nhìn ngắm Hoắc Hữu Tuyết, liền có thể cảm nhận rõ ràng khí chất nữ cường nhân mạnh mẽ tỏa ra từ nàng.

Khí chất này dường như có một sức hấp dẫn vô hình, luôn kích thích ham muốn chinh phục sâu thẳm trong trái tim đàn ông.

Mà đối với Lý Vọng Thư, Hoắc Hữu Tuyết thực chất cũng là một trong những mục tiêu quan trọng trong chuyến đi Bắc Bình lần này của hắn.

Sau chuyến đi Lôi Thành lần trước, hắn cũng đã ý thức sâu sắc rằng mình còn tồn tại rất nhiều thiếu sót.

Mặc dù đã nằm lòng toàn bộ cốt truyện, nhưng khi thực sự dấn thân vào những địa cung cổ xưa, thần bí kia, hắn mới phát giác biểu hiện của mình kém xa so với tưởng tượng.

May mắn thay, trong chuyến đi Lôi Thành đó có Tiểu ca một đường đi đầu vượt mọi chông gai, mở đường, nhờ đó mà họ có thể tránh được rất nhiều phiền phức và nguy hiểm không cần thiết, cuối cùng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng trải qua sự kiện lần này, Lý Vọng Thư cũng hạ quyết tâm phải không ngừng nâng cao năng lực của mình, để ứng phó tốt hơn với các loại gian nan hiểm trở có thể gặp phải trong tương lai.

Bởi vì có thể dự đoán được, hắn rất có khả năng còn phải tiếp tục đi vào mộ của người chết để tìm cách giải quyết Thi ba ba đan.

Nhưng đâu thể lúc nào cũng làm phiền Tiểu ca mãi được, đúng không.

Trong địa cung các loại cơ quan trùng trùng điệp điệp, vạn nhất nếu bị lạc, thì mình và người của mình chẳng phải sẽ thực sự như người mù không biết gì sao.

Cho nên, việc nâng cao bản thân đã là điều không thể không làm.

Dù sao thì ông nội hắn đến chết cũng không truyền nghề trộm mộ của lão Lý gia cho hắn.

Còn mẹ hắn lại thuộc phái học viện, đi theo đường lối khảo cổ chính thống.

Vì vậy, muốn nâng cao kiến thức chuyên môn, vẫn phải bắt đầu từ Cửu Môn.

Tề gia am hiểu thuật phong thủy bí truyền, cùng ám khí độc dược của Hoắc gia, đều là những thứ cực kỳ hữu dụng trong cổ mộ.

Mấu chốt là Lý Vọng Thư rất rõ tình cảnh của hai cô gái họ Tề và Hoắc.

Tề Án Mi gánh vác trọng trách chấn hưng Tề gia, lại có danh nghĩa chị em họ với mình, quả thực là một đối tượng hợp tác tốt.

Mà Hoắc Hữu Tuyết cũng vậy, tình cảnh của nàng ở Hoắc gia thực ra rất lúng túng.

Nàng là một người phụ nữ đầy tham vọng, một lòng muốn tiếp quản vị trí của Hoắc lão thái thái, để sau này nắm giữ Hoắc gia.

Chẳng qua trong lòng Hoắc lão thái thái, lại chưa bao giờ coi nàng là người kế nhiệm.

Cho nên, dù nàng muốn nắm giữ nhiều quyền phát ngôn hơn trong Hoắc gia, hay muốn tự lập môn hộ, đều cần tìm một đồng minh mạnh mẽ bên ngoài để giúp đỡ.

Mà mình vừa lúc có thể trở thành đối tác của nàng.

Chỉ là điều Lý Vọng Thư không ngờ tới là, hôm nay mình bỏ ra sáu trăm triệu để thể hiện thực lực, không ngờ hiệu quả lại tốt đến thế.

Thậm chí không cần mình phải liên hệ với hai nàng, các nàng cũng đã không ngừng chủ động tìm đến tận cửa.

Sao cô lại ở đây.

Vừa vào cửa, Hoắc Hữu Tuyết đã bay thẳng tới hỏi Tề Án Mi, có thể thấy hai người hẳn là khá quen thuộc.

Chẳng qua nhìn thế nào cũng có một mùi vị của chị em giả tạo.

Sau khi vượt qua sự ngạc nhiên ban đầu, Tề Án Mi cũng cười nói: Cô có thể đến, tại sao tôi không thể đến.

Hơn nữa, tôi đến thăm em họ tôi, còn phải xin chỉ thị của cô sao.

Nhìn hai người phụ nữ vừa gặp mặt đã có mùi thuốc súng ngầm, Lý Vọng Thư vội vàng đi đến quầy rượu một bên lấy ra một chai rượu vang đỏ cười nói: Món ăn khuya ngon như vậy, không bằng mọi người cùng nhau uống một chén thì thế nào.

Tôi vừa mới về nước, có rất nhiều chuyện không rõ, vừa lúc các vị giải thích rõ ràng cho tôi đâu.

Ai ngờ chưa đợi hai nàng trả lời, Bạch Hạo Thiên đã chen lên trước.

Anh ơi, anh có gì không hiểu thì cứ hỏi em nha.

Em từ nhỏ lớn lên ở trong nước, tuyệt đối là người bản địa chính gốc.

Nghe vậy Lý Vọng Thư trừng mắt nhìn nàng một cái, tức giận hỏi: Hôm nay chơi cả ngày, bài tập của em làm xong chưa.

Trước đây em đã thề thốt đảm bảo, đi theo anh nhất định sẽ không

chậm trễ việc học của em.

Mặt Bạch Hạo Thiên lập tức xụ xuống, vẻ mặt chán nản không còn gì luyến tiếc đứng dậy rời khỏi phòng Lý Vọng Thư.

Còn Tề Án Mi và Hoắc Hữu Tuyết thì liếc nhìn nhau, dường như đã đạt được sự ăn ý nào đó.

Chương 44

Liền thấy Hoắc Hữu Tuyết nhận lấy chai rượu vang đỏ, chủ động rót cho ba người, lúc này mới nâng chén rượu cười nói: Vừa rồi cậu nói muốn tìm hiểu một chút chuyện trong nước, không biết cậu muốn tìm hiểu về phương diện nào trước.

Nhận lấy chén rượu, Lý Vọng Thư nhấp một ngụm: Mấy năm nay, tôi không làm gì khác, cả ngày chỉ bận rộn đầu tư khắp nơi.

Đối với ngành đầu tư mạo hiểm này, cũng coi như có chút thành tựu.

Lần này Lý gia trở lại Cửu Môn, thứ nhất cũng coi như bù đắp phần nào sự tiếc nuối mà ông nội đã để lại lúc sinh thời.

Thứ hai thì, cũng muốn xem, ở đây có hay không cơ hội kinh doanh nào còn chưa được khai phá.

Hai vị tỷ tỷ nếu có phương pháp nào, không ngại chúng ta cùng nhau bàn bạc.

Những cái khác tôi không hiểu lắm, nhưng về mặt tài chính hai vị cứ yên tâm, chỉ cần dự án tốt, tuyệt đối sẽ không thiếu vốn.

Lý Vọng Thư tuy giọng điệu bình đạm, nhưng mỗi câu nói đều chạm đúng trọng tâm của hai người.

Thời đại này muốn làm việc, những thứ khác đều là hư ảo, quan trọng nhất chỉ có hai mấu chốt.

Một là dự án tốt, hai là tài chính đầy đủ.

Mà những dự án tốt, có thể nói đã sớm được hai nàng thai nghén vô số lần trong lòng.

Chẳng qua đều vì thiếu hụt tài chính, mới luôn không thể thực hiện được.

Hiện tại nếu thực sự có thể có Lý Vọng Thư, đại gia chống lưng này, hỗ trợ, vậy thì những khát vọng đã ấp ủ bao năm, dường như cũng có khả năng hiện thực hóa.

Thấy vậy, hai nàng cũng không còn rụt rè nữa, vừa uống rượu, vừa bắt đầu cùng Lý Vọng Thư nói chuyện về các loại chuyện làm ăn trong Cửu Môn.

Và theo cuộc trò chuyện đi sâu hơn, không biết từ lúc nào, vỏ chai rượu trên bàn cũng ngày càng chất đống. < trên div Ông xã, mau dậy ăn sáng đi.

Theo một giọng nói vang lên bên tai, Lý Vọng Thư liền thấy một người phụ nữ dáng người uyển chuyển, đang quay lưng về phía mình, bận rộn bên quầy bếp cách đó không xa.

Nhìn bóng lưng người phụ nữ, Lý Vọng Thư chậm rãi đứng dậy, từ phía sau ôm lấy nàng.

Em làm bữa sáng gì cho anh vậy.

Anh tự xem đi.

Lý Vọng Thư cúi đầu nhìn về phía quầy bếp, liền thấy trên quầy bếp đặt một cái mâm lớn, còn dùng nắp đậy kín mít.

Thế nhưng khi hắn sốt ruột vén nắp lên, lại thấy trong mâm đặt một pho tượng Lôi Công nhuốm máu.

Sự cố bất ngờ khiến Lý Vọng Thư hoảng sợ, không kìm được lùi lại một bước.

Người phụ nữ lúc này cũng quay người lại nhìn hắn, đồng thời cười nói: Ông xã anh tìm nhầm rồi, bữa sáng của anh ở đây này.

Theo lời người phụ nữ, liền thấy vô số Thi ba ba đỏ như máu, bắt đầu từ miệng mũi nàng chui ra.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư bản năng bắt đầu lùi lại.

Còn người phụ nữ kia cũng dang rộng hai tay lao tới ôm hắn.

Chẳng phải anh đã nói, muốn cưới em về nhà sao.

Lần này, sợ đến mức Lý Vọng Thư giật mình bật dậy khỏi giường.

Mẹ kiếp, Trương Hải Hạnh đúng là âm hồn không tan, thật là, ngay cả trong mơ cũng có thể mơ thấy cô ta.

Vừa thở hổn hển, vừa liếc nhìn Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đang nằm hai bên mình, Lý Vọng Thư bắt đầu cảm thấy đầu mình hơi đau nhức.

Quay đầu nhìn thoáng qua bầu trời đã hơi sáng, nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua, điều này khiến hắn rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn có thể thề với trời, lúc đầu đề nghị uống rượu thật sự chỉ là để giảm bớt không khí.

Dù sao nhìn thái độ của Tề Án Mi và Hoắc Hữu Tuyết khi vừa gặp mặt, hắn thực sự sợ hai người họ sẽ trực tiếp xé xác nhau.

Chỉ là sau vài chén rượu, chủ đề dần dần chuyển sang hợp tác.

Hai cô gái không biết có phải ôm tâm lý cạnh tranh hay không, cô làm một ly, tôi cũng nhất định phải làm một ly, không ai chịu yếu thế.

Cô tới gần Lý Vọng Thư, tôi liền trực tiếp dán sát qua, không ai chịu thua.

Theo uống rượu ngày càng nhiều, hành vi cử chỉ của hai người càng trở nên phóng khoáng hơn.

Hơn nữa cồn không ngừng kích thích, không biết từ lúc nào, ba người cứ thế hòa vào làm một.

Nhưng dẫu vậy, hai cô gái vẫn không ngừng so đo cao thấp, thế là Lý Vọng Thư thuận lý thành chương trở thành chiến trường chính giữa họ.

Mãi cho đến khi kiệt sức, ba người lúc này mới lần lượt ngủ thiếp đi.

Quả nhiên, sau khi cực độ mệt mỏi, con người thực sự dễ gặp ác mộng.

Thấy hai cô gái hoàn toàn không có ý định tỉnh lại, Lý Vọng Thư dứt khoát nhẹ nhàng xuống giường, muốn đi uống chén nước.

Ai ngờ chưa đợi hắn đi được vài bước, một tràng tiếng chuông ồn ào liền vang lên.

Đầu tiên là điện thoại của Hoắc Hữu Tuyết, tiếp đến là Tề Án Mi, cuối cùng thậm chí cả chuông cửa cũng vang lên, cùng với tiếng chuông cửa còn có tiếng gọi của Mạt Tụng.

Thiếu gia, Giám đốc Trương của Nguyệt Nha Lâu vừa gọi điện thoại, nói là cậu nhất định phải qua đó một chuyến, có chuyện đã xảy ra rồi.

Tiếng ồn ào bất ngờ làm hai cô gái vốn đang say ngủ cũng lần lượt tỉnh táo lại.

Sau khi nghe điện thoại, sắc mặt hai nàng có thể thấy rõ là trầm xuống.

Xem ra, Giám đốc Trương muốn nói với tôi, hẳn là cùng chuyện trong điện thoại của các cô, là cùng một sự kiện, có thể nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không.

Nghe được câu hỏi của Lý Vọng Thư, hai nàng đầu tiên nhìn nhau một cái, sau đó Hoắc Hữu Tuyết mới âm mặt nói: Bà nội tôi đã xảy ra chuyện, tối qua có một nhóm kẻ thần bí đột nhập Hoắc gia, bà nội tôi. bị người giết hại.

Nghe được lời này, cả người Lý Vọng Thư lập tức sững sờ.

Đây là tình huống gì.

Kẻ nào lại có gan lớn như vậy, dám xông vào Hoắc gia giết người, mà lại là chưởng môn nhân của Hoắc gia.

Hoắc Hữu Tuyết lúc này rõ ràng đã rối bời cả lên, nghe Lý Vọng Thư nói, vừa đứng dậy vừa nói năng lộn xộn: Tôi cũng không rõ là kẻ nào dám làm càn, chỉ biết đám người đó rất tinh thông cơ quan bẫy rập, cơ quan của Hoắc gia hoàn toàn không phát huy tác dụng.

Phải biết cơ quan của Hoắc gia là do bà nội tôi mất mấy chục năm tích lũy mà thành.

Đặc biệt là phòng của bà nội, không có sự cho phép của bà, ngay cả tôi cũng không dám tùy tiện đi vào.

Không được, tôi phải lập tức quay về, bây giờ Hoắc gia nhất định loạn thành một mớ bòng bong.

Không đúng, chuyện này quá kỳ quặc, liệu bọn họ có cho rằng là tôi làm càn.

Hoặc là cố ý đổ hết tội lên đầu tôi.

Nhìn Hoắc Hữu Tuyết lúc thì sốt ruột hoảng hốt, lúc lại sợ đầu sợ đuôi, trong lòng Lý Vọng Thư ngược lại có những suy đoán khác.

Dù sao hôm qua mình mới đề xuất có thể mượn danh Uông gia để dụ rắn ra khỏi hang, khiến người Uông gia thật sự lộ diện.

Ngày hôm sau Hoắc lão thái thái đã bị kẻ thần bí tấn công và bỏ

mạng, trên đời nào có chuyện trùng hợp đến thế.

Chỉ là Trương Nhật Sơn hôm qua chẳng phải còn nói muốn suy xét sao.

Hơn nữa trong ký ức của hắn, Hoắc lão thái thái không phải chết vì mưu sát, mà là chết trong quá trình khám phá cổ lâu của Trương gia.

Chẳng lẽ là do cánh bướm của mình đã vỗ quá mạnh.

Trong lòng có chút không minh bạch, mắt thấy hai cô gái đã nhanh nhẹn mặc xong quần áo, hắn cũng chỉ có thể vừa mặc quần áo, vừa mở miệng an ủi nói: Cô không cần nghĩ nhiều như vậy, sự việc xảy ra đột ngột, cô vẫn nên về trước xem tình hình cụ thể rồi hãy tính toán.

Tôi sẽ đi Nguyệt Nha Lâu xem bọn họ có manh mối gì không.

Rất nhanh, ba người liền chia làm hai ngả, Hoắc Hữu Tuyết chạy về Hoắc gia, còn Lý Vọng Thư cùng Tề Án Mi thì cùng nhau đến Nguyệt Nha Lâu.

Lần này đến, sự đối đãi đã không còn giống như hôm qua.

Chưa đợi hắn vào cửa, liền thấy Thanh Thanh Trầm đã sớm chờ ở cửa.

Nhìn thấy hắn, Thanh Thanh Trầm cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt thốt một câu: Đi theo tôi.

Mọi người đang đợi các anh.

Sau đó, lại một lần nữa đưa Lý Vọng Thư đến cửa văn phòng lão bản.

Thấy Thanh Thanh Trầm hoàn toàn không có ý định đi vào, Lý Vọng Thư cũng đành tự mình gõ cửa rồi bước vào.

Chỉ là vừa mới bước vào văn phòng, cả người Lý Vọng Thư liền sững sờ.

Hắn vốn tưởng rằng hôm nay hẳn là cũng chỉ là một cuộc trò chuyện riêng tư như hôm qua, nhưng vừa vào cửa mới phát hiện, số người ngồi trong văn phòng thực sự hơi nhiều.

Chẳng những có Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong, mà cả Ngô Nhị Bạch, người hắn vừa mới gặp cách đây không lâu, cũng đã từ Trường Sa vội vã chạy tới.

Ngoài ra, còn có một người trẻ tuổi tuổi tác xấp xỉ mình, cùng với một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi.

Đương nhiên, điều khiến người ta cảm thấy bất ngờ nhất chính là, bên cạnh Trương Nhật Sơn, Hoắc lão thái thái người đáng lẽ đã chết đang thong dong uống trà.

Chương 45

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư lập tức ý thức được, cái gọi là vụ tấn công kia, khẳng định là do Cửu Môn tự biên tự diễn.

Tuy rằng biết đây là Trương Nhật Sơn đã chấp nhận ý kiến của mình, nhưng trong lòng hắn lại không chút vui vẻ nào.

Dù sao chuyện này từ đầu đến cuối cũng không ai thông báo cho mình một tiếng, ít nhất điều đó chứng tỏ trong lòng mấy nhân vật cốt cán của Cửu Môn, vẫn còn có phần đề phòng hắn.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn đứng dậy cười nói: Cậu cũng đừng trách chúng tôi, dù sao Lý gia các cậu đã rời đi mấy chục năm, bây giờ vừa trở về liền mang về một tin tức lớn như vậy, chúng tôi khi xử lý tự nhiên cũng phải cẩn thận một chút.

Phải không.

Vậy bây giờ lại muốn tìm tôi đến làm gì.

Lý Vọng Thư giọng điệu có chút cứng nhắc, dù sao thiện ý nhắc nhở ngược lại bị người ta hoài nghi, bất cứ ai cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

Hắn có thể đứng ở đây kiềm chế được sự tức giận, đã xem như có sự tu dưỡng rồi.

Lúc này Ngô Nhị Bạch thấy không khí có chút vi diệu, lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Lý Vọng Thư, vỗ vai hắn giải thích nói: Chúng tôi hiểu cậu là vì Cửu Môn mà tốt, nhưng cậu vừa trở về liền giết chết người của Uông gia, ánh mắt của Uông gia bây giờ khẳng định đang đổ dồn vào người cậu.

Cậu vừa có động thái, Uông gia chắc chắn sẽ nhìn ra sơ hở, dễ dàng rút dây động rừng.

Cho nên cậu cũng không cần nghĩ nhiều, ít nhất kết quả hiện tại này mới là tốt nhất.

Hiện tại cậu không tham gia vào chuyện này, phỏng chừng Uông gia bây giờ cũng đang ngơ ngác, chỉ có như vậy, mới càng thuận tiện cho mọi người đào ra những kẻ Uông gia đang ẩn nấp trong Cửu Môn.

Lời nói của Ngô Nhị Bạch tuy dễ nghe, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng rõ ràng, mình hiện tại còn chưa được mọi người tín nhiệm, nhiều nhất chỉ có thể coi là đã thoát khỏi hiềm nghi.

Ngay cả điều này, phỏng chừng vẫn là nhờ công lao đã ném ra sáu trăm triệu.

Dù sao người của Uông gia chắc chắn sẽ không phô trương như mình.

Lý Vọng Thư cũng không muốn tiếp tục rối rắm trong chuyện này.

Dù sao lần này hắn trở về, là để tìm cách giải quyết Thi ba ba đan, còn trở về Cửu Môn cũng chỉ là tiện thể.

Hiện tại đã thống nhất ý kiến với Tề Án Mi và Hoắc Hữu Tuyết, tài nguyên của Cửu Môn cũng không phải hoàn toàn không thể sử dụng.

Nghĩ kỹ những điều này, hắn ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lập tức hướng về phía Hoắc lão thái thái cười nói: Hoắc nãi nãi, bà thật là có hứng thú, nhưng bà ở đây, Hoắc gia bên kia thì sao.

Hoắc lão thái thái cười cười không nói gì, ngược lại Ngô Nhị Bạch cười nói: Không sao cả, dù sao cũng là án mạng, thi thể đã bị cảnh sát mang đi, ha.

Vừa lúc mượn chuyện này, xem xem sẽ có những thành phần bất hảo nào nhảy ra.

Dứt lời, Ngô Nhị Bạch chuyển chủ đề nói: Còn vật cậu muốn tìm thì có tin tức rồi, mấy ngày trước đây, một cửa hàng đồ cổ ở Bắc Bình, tên là Kim Vạn Đường.

Hắn đã mang một phần Chiến quốc sách lụa tìm đến cháu trai tôi, Ngô Tà.

Sau đó lão tam nhà tôi đã nhìn ra manh mối từ sách lụa, phát hiện bên trong cất giấu thông tin về một tòa cổ mộ.

Phải biết cuốn sách lụa đó không chỉ có một phần, tuy là thời Chiến quốc, nhưng rất nhiều nội dung bên trong đều chỉ về Tây Chu.

Cho nên tòa cổ mộ cất giấu trên sách lụa đó, nói không chừng sẽ có thông tin cậu muốn.

Lý Vọng Thư nghe vậy nhìn Ngô Nhị Bạch một cái thật sâu, hiểu đây là muốn mình tạm thời rời khỏi Bắc Bình.

Còn lý do vì sao, vẫn là bởi vì Cửu Môn đối với mình còn tâm tồn băn khoăn, phỏng chừng còn muốn quan sát thêm một thời gian nữa.

Còn về cuốn Chiến quốc sách lụa trong miệng hắn, Lý Vọng Thư cũng biết, tám phần chính là tòa Thất Tinh Lỗ Vương Cung trong ký ức của mình.

Điều này vốn dĩ đã nằm trong kế hoạch của hắn, chỉ là không ngờ, Kim Vạn Đường này đã mang sách lụa đi tìm Ngô Tà rồi.

Như thế nói, câu chuyện trong ký ức của mình sắp bắt đầu rồi sao. < trên div Trông nho nhã như sơn dương, nhưng lòng độc ác tựa hổ lang.

Tam thúc, chúng ta có nên ra tay trước, liều mạng với bọn họ

không.

Nhìn nhóm thanh niên đang đi về phía mình, Phan Tử tay lặng lẽ đưa ra sau lưng, muốn lấy khẩu súng lục giấu bên hông ra.

Nhưng hành động này lại bị Ngô Tà phía sau ngăn lại.

Tiểu tam gia.

Đối mặt với sự khó hiểu của Phan Tử, Ngô Tà không nói gì, mà là chu chu môi về phía khác.

Phan Tử lúc này mới chú ý tới, những người ở bàn khác giờ phút này đã ngừng ồn ào, ánh mắt đều nhìn về phía nhóm của mình.

Thấy tình hình này, mồ hôi lạnh trên trán Phan Tử lập tức đổ xuống.

Đơn giản là trong số đó có vài người cũng giống mình, tay đều đã đưa vào trong áo.

Từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy rõ quần áo hơi nhô lên, nòng súng đã sớm chĩa vào nhóm của mình.

Đúng lúc này, Tam thúc cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, hít sâu một hơi rồi tiến lên một bước, đang chuẩn bị mở miệng.

Không ngờ từ phía sau lại truyền đến một tiếng thanh lãnh nghi hoặc.

Sao cậu lại ở đây.

Mấy người vừa quay đầu lại, liền thấy Tiểu ca vốn đang hôn mê không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, lúc này đang dựa vào khung cửa nhìn người thanh niên đi tới.

Vẫn là đừng nói tôi trước, Tiểu ca cậu đã làm gì mà, một thời gian không gặp, lại thành ra bộ dạng này.

Thấy Tiểu ca và đối phương quen biết, Ngô Tam Tỉnh ánh mắt phức tạp không ngừng quét qua hai người, vẻ mặt kinh ngạc.

May mắn thay Tiểu ca lần này không giữ im lặng, mà nhàn nhạt nói: Hắn là người của Lý gia thuộc Cửu Môn.

Trước đây từng hợp tác với nhau.

Nghe được lời này, Ngô Tam Tỉnh và mấy người kia tức khắc thở phào nhẹ nhõm.

Nơi núi cao hoàng đế xa này, hắn thực sự sợ đụng phải bọn cường đạo, thổ phỉ.

Sau khi cướp bóc giết người, ném xác vào núi sâu, muốn rửa sạch tội nghiệt e là phải mất vài đời.

Nếu đối phương là người trong Cửu Môn, thì ít nhất cũng còn chút tình nghĩa hương hỏa, không đến nỗi vừa gặp mặt đã cực đoan như vậy.

Thế là Ngô Tam Tỉnh lập tức cười nói: Thì ra là cháu trai lớn của Lý gia, chuyện cậu đốt thiên đăng ở Nguyệt Nha Lâu, ngay cả tôi ở Hàng Châu cũng đã nghe nói rồi.

Ngoan ngoãn, đúng là hậu sinh khả úy nha.

Trong lớp trẻ Cửu Môn, cậu hắn là đứng đầu.

Đối với lời tâng bốc của lão già cáo già Ngô Tam Tỉnh, Lý Vọng Thư cũng không để trong lòng.

Loại lời nói này nghe cho vui tai là được, nếu là thật sự, thì đó chính là không chịu trách nhiệm với bản thân.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh đã khách khí, hắn cũng không thể làm bộ không nghe thấy, lập tức tiếp lời nói: Đâu có đâu, Tam thúc chú đùa rồi.

Chính vì tôi cái gì cũng không hiểu, nên Nhị thúc Ngô mới bảo tôi đến tìm chú, để tôi đi theo chú học hỏi thêm.

Sở dĩ nhắc đến Ngô Nhị Bạch, là vì sợ Tam thúc người này sẽ chơi trò gì.

Dù sao chuyến đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này, mình thuộc dạng bị nhét vào tạm thời.

Với tính cách của Tam thúc, nếu không có mối quan hệ này, không chừng hắn sẽ đào hố gì cho mình đâu.

Quả nhiên nghe Lý Vọng Thư nhắc tới Ngô Nhị Bạch, thần sắc Tam thúc tức khắc ngây người.

Lão nhị.

Hắn không phải ở Nam Kinh sao.

Thấy Tam thúc còn chưa biết chuyện thanh trừng nội bộ trong Cửu Môn, Lý Vọng Thư lập tức thở dài nói: Là trong Cửu Môn xảy ra chút chuyện, người của các gia tộc Cửu Môn đều đã tới Bắc Bình rồi.

Chỉ có tiểu bối như tôi không giúp được việc gì, nên Nhị thúc tống cổ tôi đến đây thôi.

Dứt lời, Lý Vọng Thư ra hiệu mời: Tam thúc, chúng ta đừng đứng ở đây nữa, vừa ăn vừa nói chuyện thì thế nào.

Thấy tình hình như vậy, Ngô Tam Tỉnh và mấy người kia cũng đành đi theo Lý Vọng Thư về phía bàn ăn.

Dù sao đại sảnh nhà khách này tổng cộng chỉ có ba cái bàn, trong đó một cái còn chất đầy đồ đạc.

Nếu không chen chúc một chút, bọn họ thậm chí còn không có chỗ để ăn cơm.

Lý Vọng Thư đầu tiên sai người lấy hộp thuốc ra băng bó lại cho

Phan Tử.

Tiếp đó lại lấy bổ tề ra rót cho Ngô Tà và Tiểu ca uống hết.

Lúc này, hai người mới tính từ trạng thái ốm yếu dần dần hồi phục lại.

Thấy thế, Lý Vọng Thư trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hoạt động hạ mộ nguy hiểm lại kích thích này, tuy nói Tam thúc kinh nghiệm phong phú, nhưng người đáng tin cậy nhất vẫn là Tiểu ca.

Cho nên trạng thái tốt xấu của hắn, mới là mấu chốt quyết định chuyến đi này có thành công hay không.

Và sau khi ăn tối xong, Lý Vọng Thư cũng không còn giấu giếm nữa, dẫn Tam thúc và mấy người kia vào phòng, liền lấy ra một tấm bản đồ trải trên bàn.

Chương 46

Hôm nay người của tôi đã hỏi thăm một vòng trong thôn, theo lời những người già trong thôn nói, trong núi này có một ngôi mộ địa của thần tiên.

Thần tiên gì đó đương nhiên chỉ là truyền thuyết địa phương, nhưng mấy năm trước trong núi lở đất, thật sự đã sụp xuống để lộ ra một đống lớn đầu người.

Đến lúc nói chuyện chính sự, Tam thúc cũng dần dần nghiêm túc hơn.

Cậu hỏi rõ chưa.

Cũng chỉ có đầu người, không có thân thể sao.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Lúc đó không ít người trong thôn đã đi xem, đều nói chỉ thấy đầu, không thấy những thứ khác.

Nói xong, hắn còn cố ý quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu ca.

Nhưng tên này lại có vẻ như chưa tỉnh ngủ, dựa vào một bên vẻ mặt không liên quan đến mình.

Ngược lại là Tam thúc đối với bản đồ cẩn thận nghiên cứu một hồi lâu, lúc này mới lấy đỉnh núi lở đất làm trung tâm, trên bản đồ vẽ ra một vòng tròn.

Làm xong tất cả những điều này, mới thở dài một hơi thật dài, đồng thời trên mặt cũng lộ ra nụ cười đắc ý như học sinh tiểu học giải được bài toán khó cuối cùng.

Xem biểu cảm của Tam thúc, chắc chắn là có phát hiện gì rồi phải không.

Đương nhiên.

Tam thúc gật đầu, thấy mọi người đều tò mò nhìn về phía mình, lúc này mới dùng ngón tay chỉ vào bản đồ nói: Chỗ đất sụp lộ ra đầu người này, hẳn chính là quỷ đầu hố mà các lão tổ tông nói.

Lúc này Ngô Tà vốn vẫn im lặng không nói gì, trừng mắt đôi mắt ngây thơ mở miệng.

Quỷ đầu hố.

Đây là cái gì vậy.

Sao cháu chưa từng nghe nói qua.

Quỷ đầu hố chính là hố chôn sống người, chẳng qua vật chôn cùng chỉ có đầu người, cho nên mới gọi là quỷ đầu hố.

Nghe giải thích của Tam thúc, Ngô Tà thì không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt đầy nghi ngờ khiến Tam thúc không kìm được mắng: Cái ánh mắt gì của cậu đấy.

Nghi ngờ sự chuyên nghiệp của tôi à.

Với cái cửa hàng nhỏ của cậu, đã từng tiếp xúc qua đồ vật thời Chiến quốc bao giờ chưa.

Nói rồi, Tam thúc cũng từ trên người lấy ra một tấm bản đồ tự vẽ, so sánh với bản đồ của Lý Vọng Thư sau đó chỉ vào một chỗ trên đó nói: Nếu đây là hố chôn cùng, vậy các cậu xem chỗ này.

Dựa theo phương pháp tìm long điểm huyệt, lấy hố chôn cùng để định vị thì long đầu chính là chỗ này.

Nếu ta không đoán sai, chỗ này khẳng định có một cái hư trủng, chính là chuyên môn chuẩn bị cho thổ phu tử.

Lão bản nương nói rất nhiều người đi mà không trở về, họ tám phần là đi vào chỗ này.

Nói xong, liền thấy ngón tay Tam thúc tiếp tục lướt một đoạn trên bản đồ.

Nhưng nếu tiếp tục đi về phía trước, qua cái cửa hồ lô này, bên trong lại có động thiên khác.

Long đầu thật sự, thực ra là giấu trong cái miệng hồ lô này.

Không đi vào thì căn bản không biết trong đó có động thiên khác.

Nói đến kiến thức chuyên môn, vẻ mặt kiêu ngạo của Tam thúc không thể giấu được.

Hoặc là hắn căn bản không muốn giấu.

Lý Vọng Thư cũng hiểu tâm tư của hắn, dù sao hiện tại mọi người tuy nói là đi cùng một con đường.

Nhưng bên mình người đông ngựa mạnh, Tam thúc đúng lúc thể hiện chút cơ bắp, tăng thêm quyền phát ngôn, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Quả nhiên ngay lập tức, Tam thúc liền nhíu mày nói: Xem ra người thiết kế lăng mộ này khi xưa, nhất định phi thường hiểu biết thuật tìm long điểm huyệt, cái bẫy này đào ra, tất cả đều nhắm vào thổ phu tử.

Nếu không có tấm bản đồ của tôi, e rằng ngay cả lão tổ tông đến, chỉ sợ cũng sẽ mắc bẫy của hắn. < trên div Những người trong Cửu Môn đều có những lo ngại riêng, họ thực sự không muốn Lý Vọng Thư quá can thiệp sâu vào việc thanh trừng nội bộ vào thời điểm này.

Tuy nhiên, bản thân Lý Vọng Thư lại có những tính toán và kế hoạch riêng.

Đặc biệt là khi hắn biết được Kim Vạn Đường đã mang theo cuốn Chiến quốc sách lụa vô cùng quý giá đó tìm đến Ngô Tà, nội tâm hắn

càng khó có thể bình tĩnh trở lại, thậm chí trở nên có chút nôn nóng, bồn chồn không yên.

Người khác có lẽ hoàn toàn không biết gì về điều này, nhưng chỉ có Lý Vọng Thư tự mình biết rõ ràng, Ngô Tà người này sở hữu một thể chất cực kỳ đặc biệt, dường như bị một lời nguyền bí ẩn nào đó quấn quanh.

Phàm là gã này đã bước vào cổ mộ nào, không một nơi nào có thể may mắn thoát khỏi tai ương sụp đổ.

Nếu như mình hành động chậm chạp, trì hoãn quá lâu mới chạy tới, e rằng tòa Thất Tinh Lỗ Vương Cung kia sẽ mãi mãi chôn vùi sâu dưới lòng đất, không bao giờ còn có thể thấy ánh mặt trời.

Chính vì lẽ đó, đối với việc những người trong Cửu Môn khắp nơi đề phòng hắn, Lý Vọng Thư vẫn chưa thực sự để tâm.

Dù sao, cái gọi là tín nhiệm không phải là một sớm một chiều, thường cần phải trải qua thời gian lắng đọng và tích lũy lâu dài mới có thể hình thành.

Và thái độ rộng rãi, thản nhiên của hắn, ngược lại khiến những người trong Cửu Môn dần dần xóa bỏ một phần cảnh giác, không khí giao lưu giữa họ cũng không còn câu nệ và ngượng ngùng như trước.

Cùng lúc đó, thông qua cuộc trò chuyện với mọi người, Lý Vọng Thư còn biết được vị người trẻ tuổi có tuổi tác xấp xỉ mình, chính là người nắm quyền chi nhánh Giải gia, không ai khác chính là Giải Vũ Thần.

Người này không chỉ có một nghệ danh tao nhã là Giải Ngữ Hoa, mà còn do vẻ ngoài nam tính nhưng có nét nữ tính, nên được gọi bằng biệt hiệu thân mật Tiểu Hoa.

Còn người đàn ông trung niên kia, chính là người đứng đầu Trần

gia đường khẩu, đại diện cho Bốn a công xử lý công việc, tên là Trần Kim Thủy.

Cũng không biết có phải Bốn a công đã dặn dò trước hay không, tóm lại Lý Vọng Thư cảm thấy Trần Kim Thủy này đối với mình khá khách khí, thậm chí trong sự khách khí còn mang theo vài phần lấy lòng.

Đương nhiên, tuy rằng những người trong Cửu Môn cố tình lảng tránh về chuyện thanh trừng nội bộ, nhưng lần này cũng coi như là Lý Vọng Thư chính thức lộ diện trong Cửu Môn một cách gián tiếp.

Đồng thời cũng tương đương với việc tuyên bố Lý gia chính thức trở lại danh sách Cửu Môn.

Và sau chuyện này, Lý Vọng Thư dứt khoát dẫn người rời khỏi Bắc Bình, đi về phía Hàng Châu để tìm Ngô Tam Tỉnh.

Đương nhiên, Lý Vọng Thư thì đi tiêu sái, nhưng có một người lại không vui.

Bạch Hạo Thiên vốn nghe nói hắn muốn chuẩn bị hạ mộ, còn vô cùng phấn khích muốn đi theo để mở mang kiến thức.

Ai ngờ chưa đợi nàng mở miệng, đã bị Ngô Nhị Bạch bắt về.

Bên người không có cô em gái Bạch Hạo Thiên này, nói thật dọc đường Lý Vọng Thư trong lòng còn có chút không quen.

Nhưng ngay sau đó, lại xảy ra một chuyện càng khiến hắn lo lắng hơn.

Khi Lý Vọng Thư trải qua ngàn dặm, cuối cùng từ Bắc Bình xa xôi chạy tới Hàng Châu phong cảnh như tranh.

Suốt chặng đường này, hắn không ngừng nghỉ lên đường, chính là sợ chậm trễ thời gian, nhưng cuối cùng lại không được như ý muốn.

Khi hắn bước vào cánh cổng cổ kính của Ngô Sơn Cư, đập vào mắt liền chỉ có một người trẻ tuổi đang ung dung tự tại ngồi bên quầy trước máy tính, chăm chú chơi trò dò mìn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, trái tim Lý Vọng Thư đột nhiên chùng xuống, như thể bị một khối đá lớn đánh trúng.

Vị người trẻ tuổi này trông tuổi còn trẻ, lại còn si mê chơi trò nhỏ đơn giản như dò mìn, nhìn thế nào cũng không giống Ngô Tà trong lời đồn.

Ngược lại càng giống Vương Minh, người làm công trong cửa hàng của Ngô Tà.

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng Lý Vọng Thư vẫn ôm một tia hy vọng, nhẹ giọng hỏi: Xin hỏi lão bản có ở đây không.

Tuy nhiên, vị thanh niên ngồi trước máy tính kia dường như không để ý đến sự xuất hiện của hắn, thậm chí còn không hề nhúc nhích thân mình.

Chỉ nhàn nhạt ngước mắt quét một cái Lý Vọng Thư, rồi lại nhanh chóng thu ánh mắt về, một lần nữa nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, miệng thuận miệng đáp: Lão bản đi công tác rồi, đồ trong tiệm ngài khách có thể tùy ý xem, nếu có vừa ý, còn giá cả thì chúng ta có thể thương lượng.

Nói xong lời này, thanh niên không còn để ý đến Lý Vọng Thư nữa, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới dò mìn.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lý Vọng Thư trong lòng đã rõ, xem ra mình rốt cuộc vẫn đến chậm một bước.

Chắc hẳn lúc này Ngô Tam Tỉnh đã dẫn Ngô Tà lên đường đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi cảm thấy một trận mất

mát và hối hận.

Thế nhưng, muốn cứ thế dễ dàng từ bỏ, trong lòng rốt cuộc vẫn còn giữ một chút không cam lòng.

Trải qua một phen giãy giụa nội tâm, hắn khẽ cắn môi, quyết định truy vấn thêm một lần nữa: Xin hỏi, lão bản của các anh rốt cuộc đã đi từ khi nào.

Đúng lúc này, Vương Minh vốn vẫn chăm chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cuối cùng cũng chậm rãi thu ánh mắt về.

Hắn ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác, chăm chú nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư trước mắt, giọng điệu cứng rắn hỏi ngược lại: Anh hỏi thăm hành tung của lão bản chúng tôi làm gì.

Đối mặt với thái độ cảnh giác rõ ràng như vậy của Vương Minh, Lý Vọng Thư cũng không hề có chút hoảng loạn nào.

Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm vẫy vẫy tay, Mạt Tụng liền từ trong lòng lấy ra mấy món đồ cổ được gói ghém cẩn thận, nhẹ nhàng đặt trên bàn, rồi đẩy về phía Vương Minh.

Lý Vọng Thư mỉm cười nói: Thật không dám giấu giếm, tôi ở đây có vài món đồ cổ muốn bán, nhưng lo lắng không xem chuẩn được, cho nên hy vọng có thể mời lão bản của các anh giúp xem xét.

Dù sao hắn trong ngành cũng coi như là tiếng tăm lừng lẫy mà.

Kỳ thật, không phải Lý Vọng Thư không muốn trực tiếp bày tỏ thân phận thật sự của mình, chỉ là bởi vì hắn biết rõ Ngô Tam Tỉnh người này cáo già xảo quyệt, lắm mưu nhiều kế.

Đặc biệt là tòa Thất Tinh Lỗ Vương Cung bí ẩn kia, theo hắn biết, rất có khả năng chính là do Ngô Tam Tỉnh cố ý sắp xếp cho Ngô Tà làm nơi rèn luyện đầu tiên.

Chương 47

Nếu quá sớm mà bại lộ việc mình cũng rất có hứng thú với Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nói không chừng lão già ranh mãnh này lại âm thầm bày ra âm mưu quỷ kế gì.

May mắn thay, khi Lý Vọng Thư bày ra những món đồ cổ quý giá kia, thần sắc đề phòng ban đầu của Vương Minh lập tức tan biến không còn tăm tích.

Hắn mở to mắt, cẩn thận đoan trang những món đồ cổ trên bàn, trong mắt lấp lánh ánh nhìn phấn khích và tham lam.

Hiển nhiên, những món đồ cổ tinh xảo này đã thành công chuyển hướng sự chú ý của hắn, khiến hắn hoàn toàn bỏ qua những nghi ngờ trước đó.

Vương Minh có thể làm việc trong cửa hàng của Ngô Tà, nhãn lực tự nhiên không kém, liếc mắt một cái liền nhận ra mấy thứ Lý Vọng Thư lấy ra đều là tinh phẩm khó có được.

Mà một người có thể mang theo những món đồ quý giá đẳng cấp như vậy đến tận cửa, lại có thể có ý xấu gì chứ.

Thế là Vương Minh không nói hai lời liền bán đứng Ngô Tà, không những kể lại chuyện Ngô Tà vừa mới xuất phát sáng nay.

Thậm chí còn tại chỗ gọi điện thoại, muốn Ngô Tà quay về xử lý chuyện làm ăn.

Chẳng qua không biết vì sao, điện thoại của Ngô Tà lại liên tục không liên lạc được.

Vì thế Vương Minh còn vô cùng tiếc nuối để lại số điện thoại của Lý Vọng Thư, bày tỏ chỉ cần Ngô Tà vừa về đến, sẽ lập tức thông báo

cho hắn.

Có được tin tức này, Lý Vọng Thư trong lòng cũng coi như hơi thở phào nhẹ nhõm.

Theo lời Vương Minh, Ngô Tà và đồng bọn vì có mang theo hành lý, nên đã chọn đi xe khách đường dài.

Phải biết đây là ở Hàng Châu, cách Lâm Nghi, Hạt Dưa Miếu nơi có Lỗ Vương Cung cũng không gần, xe khách đường dài ít nhất phải đi ba ngày.

Còn Lý Vọng Thư và đồng bọn thì khác, tiền bạc mở đường, ngồi chuyến bay gần nhất, chỉ mất chưa đầy hai giờ, về mặt thời gian hẳn là vẫn kịp.

Chẳng qua khi bọn hắn thành công hạ cánh xuống Lâm Nghi, mặc dù có tiền bạc mở đường cũng không dễ dàng.

Đợi hỏi rõ ràng rốt cuộc nên đi thôn nào trong núi Hạt Dưa Miếu, thời gian vẫn cứ đã trôi qua hai ngày.

May mắn thay cuối cùng đến nhà khách trong thôn vừa hỏi, mới biết được đội của Tam thúc vẫn chưa xuất hiện.

Dù việc hỏi thăm về ngôi làng nhỏ này mất khá nhiều thời gian, nhưng Lý Vọng Thư cảm thấy thời gian bỏ ra rất đáng giá.

Phải biết, ngôi làng này không chỉ nằm sâu trong núi mà tổng cộng cũng chỉ có khoảng hơn ba mươi hộ gia đình.

Mấy năm trước tuy có đường quốc lộ đi qua, nhưng sau đó do lở đất, quốc lộ bị vùi lấp và đến bây giờ vẫn chưa có ai sửa chữa.

Điều này cũng khiến nhiều người thậm chí quên mất sự tồn tại của ngôi làng.

Nếu không dành hai ngày cẩn thận hỏi thăm, Lý Vọng Thư đừng

mơ tưởng có thể dễ dàng vào làng.

Hắn biết rõ, nhóm Ngô Tà đã phải chịu khổ vì không hỏi thăm kỹ đường sá, kết quả cuối cùng phải đi đường thủy vào làng.

Dọc đường đi, họ không chỉ bị lũ thi ba ba bọ xác tấn công mà còn gặp phải thi tích.

Bị người ta coi như dê béo để làm thịt thì không nói làm gì, thậm chí Ngô Tà còn bị nữ khôi ngàn năm cưỡi một đoạn đường.

Lý Vọng Thư chỉ muốn vào mộ để tìm cách giải quyết thi ba ba đan, nếu có thể không chơi kiểu kích thích như vậy thì vẫn nên cố gắng chọn phương án an toàn hơn.

Hơn nữa, hai ngày chờ đợi cũng vừa đủ để họ chuẩn bị các vật phẩm cần thiết cho chuyến xuống mộ.

Vì đang ở trong nước, lại là chuyến bay tạm thời đến đây, nên việc mang theo vũ khí phòng thân thực sự không tiện.

Hai ngày này, vừa lúc có thể để một đội khác lái xe bí mật đưa trang bị của họ đến.

Trong lúc nhóm Lý Vọng Thư đang thoải mái chuẩn bị ăn tối tại nhà khách, thì đội Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng thoát ra khỏi con thủy đạo đầy nguy hiểm kia.

Lúc này, họ vừa lúc gặp bà chủ nhà khách, đang trên đường đánh xe bò về phía nhà khách.

Nhưng trạng thái của đội họ lại không được tốt lắm.

Tổng cộng năm người ngồi trên một chiếc xe bò, ngoại trừ Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử trông khá ổn, ba người còn lại đều xanh xao như vừa chết đi sống lại.

Đầu Đại Khuê quấn băng gạc, nhìn kỹ còn thấy máu tươi rỉ ra trên

băng, trông anh ta yếu ớt vô lực.

Ngô Tà thì càng thảm hơn, hệt như bị hồ ly tinh hút cạn tinh khí, trông như bị suy thận nghiêm trọng, thậm chí còn phải vịn vào Đại Khuê đang bị thương mới có thể ngồi vững trên xe bò.

Đương nhiên, nghiêm trọng nhất vẫn là Buồn Chai Dầu Trương Khởi Linh, lúc này anh ta đã lâm vào hôn mê, chỉ có thể nằm trên xe, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Dọc đường đi, Ngô Tam Tỉnh không ngừng thăm dò tình hình xung quanh ngôi làng.

Khi nghe bà chủ nhà khách nói rằng, gần làng từng có cổ mộ sụp đổ vì lở đất, mặc dù mọi người đều đã mệt mỏi rã rời, nhưng trên mặt vẫn không giấu được sự hưng phấn.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh không nhịn được mà hỏi vặn.

Đúng rồi, đại tỷ.

Tôi thấy núi sông trong làng các chị đẹp đẽ tú lệ, coi như một chốn đào nguyên tiên cảnh, bình thường có nhiều người ngoài đến đây không.

Bà chủ nhà khách nghe vậy, lập tức ưỡn cái thân hình hơn hai trăm cân của mình lên, rất tự hào nói: Nhiều chứ, sao lại không nhiều.

Từ khi đội khảo cổ đến đây, người đến làng chúng tôi ngày càng đông.

Cậu đừng thấy nhà khách của tôi nhỏ, nhưng chỉ cần là người từ nơi khác đến, đều phải ở chỗ tôi.

Tuần trước vừa có một đội mười mấy người đến, trong đó còn có mấy người nước ngoài tóc vàng nữa chứ.

Này, mấy người nước ngoài tóc vàng vừa đi chân trước, thì trưa

nay lại có một đội người khác đến.

Cũng may mà mấy người nước ngoài đó đi rồi, chứ không thì cái nhà khách nhỏ của tôi, thật sự không đủ chỗ cho nhiều người như vậy đâu.

Nói đến đây, bà chủ nhà khách dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía nhóm Ngô Tam Tỉnh.

À đúng rồi, suýt nữa thì quên mất.

Mấy vị nếu muốn ở chỗ tôi, có lẽ phải chịu khó một chút.

Đội người đến hôm nay đã chiếm gần hết phòng rồi, chỉ còn lại một gian thôi.

Nghe thấy lời này, Đại Khuê đang trong tình trạng nửa sống nửa chết trên xe bò lập tức không vui.

Anh ta cau mặt nói: Không phải chứ, bà chủ.

Bà xem chúng tôi năm người đàn ông trưởng thành, tôi lại còn bị thương, một gian phòng làm sao mà ở được.

Ít nhất bà cũng phải cho chúng tôi hai gian chứ, cùng lắm thì tôi trả thêm tiền, bà thấy thế nào.

Bà chủ nhà khách lắc đầu vẻ khó xử: Xin lỗi, xin lỗi, gian này tôi cho các vị, là hôm nay tôi vừa dọn dẹp ra thôi, thật sự là không còn phòng.

Thật sự không được, lát nữa đến nơi, các vị tự đi mà thương lượng với những người đó.

Xem ra các vị cũng là đồng nghiệp với họ đấy.

Nói chuyện thật lòng chắc sẽ dễ hơn một chút.

Ngô Tam Tỉnh đứng một bên lắng nghe, ánh mắt có chút ngưng

trọng, nhưng trên mặt lại cố gắng nở nụ cười nói: Đại tỷ, sao chị lại nghĩ chúng tôi là đồng nghiệp với những người đó.

Chị có biết chúng tôi làm gì không.

Các cậu làm gì.

Chẳng phải là đảo đấu trộm mộ chứ gì.

Chẳng lẽ là đến vùng núi hẻo lánh này của chúng tôi để du lịch sao.

Nhìn xe đồ đạc lớn như vậy, nếu là đi du lịch, chẳng phải tự mình tăng thêm gánh nặng sao.

Bà chủ nhà khách vừa nói xong, những người khác lập tức im bặt.

Sau khi nhìn nhau một lượt, Ngô Tam Tỉnh mới thử hỏi: Nói như vậy, đại tỷ cô cũng là người trong nghề.

Vậy cậu thật sự đã quá đề cao tôi rồi, tôi mà có bản lĩnh như các cậu thì đâu cần phải mở nhà khách làm gì.

Tôi nghe các trưởng bối trong làng kể, mấy năm nay có không ít kẻ đảo đấu đến đây, mò được không ít đồ tốt.

Nhưng nghe nói những thứ thật sự lợi hại thì vẫn còn ở sâu bên trong hơn nữa, nhưng những người đi vào núi sâu thì từng gặp, còn những người ra khỏi đó thì chưa từng thấy ai.

Mấy người nước ngoài trước đó cũng vậy, rõ ràng là đã vào núi một vòng, chắc cũng không về được rồi.

Theo lời bà chủ nhà khách, biểu cảm của mọi người ban đầu là một sự kinh ngạc mừng rỡ, hiểu rằng lần này mình đã tìm đúng chỗ.

Nhưng sau đó lại dần trở nên ngưng trọng, phải biết rằng từ trong núi đi ra, ngôi làng nhỏ này có thể nói là con đường tất yếu phải đi qua, hay nói cách khác là điểm tiếp viện duy nhất.

Chương 48

Nếu người trong làng thực sự chưa từng thấy ai có thể đi ra, điều đó cho thấy sâu trong núi rừng, chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm cực kỳ lớn.

Thấy tâm trạng Ngô Tam Tỉnh và mấy người có chút trùng xuống, vừa vặn cũng đã đến cửa nhà khách của mình, bà chủ vội vàng lên tiếng dặn dò.

Lát nữa tôi sẽ làm hai món ăn ngon cho các cậu, nhưng chuyện phòng ốc, các cậu cũng phải tự thương lượng kỹ với đồng nghiệp của mình nhé, tuyệt đối đừng làm tổn thương hòa khí.

Tôi thấy bộ dạng của họ có vẻ hung dữ hơn các cậu nhiều đấy.

Đối với lời nhắc nhở của bà chủ nhà khách, Phan Tử khinh thường cười khẩy.

Cái nghề đảo đấu này vốn là một con đường đặc thù, có thể nói đại đa số đều là người trong Cửu Môn cả.

Có Ngô Tam Tỉnh Tam gia ra mặt, nếu gặp người Cửu Môn, mấy cái phòng có gì mà khó khăn.

Nếu gặp người ngoài Cửu Môn, thì địa vị giang hồ của Tam gia lại càng cao, hoàn toàn không cần phải khách khí với đối phương.

Bà chủ lo xa rồi, chúng tôi cũng đâu có nói mình là người lương thiện gì đâu.

Nói rồi, mọi người liền cùng bà chủ nhà khách đi vào đại sảnh.

Nhưng vừa bước vào cửa, mọi người liền không khỏi khựng lại.

Lúc này trong đại sảnh, tổng cộng có mười mấy người ngồi ở hai

bàn.

Nhưng những người này hoàn toàn khác so với tưởng tượng của Phan Tử.

Họ không chỉ trông rất lạ mắt, thậm chí không ít người còn nói ngôn ngữ của vùng Đông Nam Á.

Điều này khiến nỗi lo lắng trong lòng mọi người càng dâng cao.

Phan Tử càng ghé sát tai Ngô Tam Tỉnh thì thầm nhắc nhở: Tam gia, tôi ngửi thấy mùi không đúng rồi.

Những người này trông không dễ chọc đâu, cái khí thế trên người họ, toàn là lũ cứng đầu đã từng thấy máu cả đấy.

Ngô Tam Tỉnh khẽ gật đầu không lộ dấu vết, đồng thời thì thầm: Đừng để ý đến họ, chúng ta lo cho mình là được, cố gắng tránh xa họ một chút.

Nhưng lời anh ta vừa dứt, liền thấy đối phương có một người trẻ tuổi đi ra, cười cười đi về phía mình và những người khác.

Hỏng rồi, bọn họ chính là nhắm vào chúng ta mà đến.

Thích hợp phô bày thực lực mạnh mẽ mà bản thân sở hữu để giành được nhiều quyền lên tiếng hơn, đây là một chiến lược và thủ đoạn khá phổ biến trong các hợp tác đa phương.

Hãy xem Ngô Tam Tỉnh lúc này, một mặt đang hết lòng phô diễn kiến thức chuyên môn của mình trong các lĩnh vực liên quan, mặt khác lại không ngừng nhấn mạnh tầm quan trọng cốt yếu của tấm bản đồ kia.

Lý Vọng Thư bên cạnh thầm nghĩ, nếu tôi không phát biểu vài câu, e rằng tôi sẽ hoàn toàn trở thành một nhân vật cu li thuần túy trong chuyến hợp tác này.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư nở một nụ cười, chậm rãi mở lời: Về tòa cổ mộ này, thực ra trước đây tôi cũng đã tiến hành một mức độ nghiên cứu nhất định.

Theo tôi được biết, chủ nhân ngôi mộ này chính là Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc.

Tương truyền người này có khả năng thần kỳ triệu hồi âm binh.

Cá nhân tôi phỏng đoán, có lẽ chính vì bối cảnh độc đáo và bí ẩn như vậy, nên trong lăng mộ của ông ta mới bố trí nhiều cạm bẫy và cơ quan chuyên nhằm vào giới đạo mộ như thế.

Lỗ Thương Vương.

Âm binh.

Ngô Tà nghe xong lời này, trên mặt đầy vẻ hoang mang khó hiểu, miệng lẩm bẩm.

Nhưng lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên vỗ đùi mình một cái, thốt lên một tiếng cảm thán kinh ngạc: Aida, trời đất ơi.

Hóa ra là chuyện như vậy à.

Giờ thì đã hiểu, thì ra vị Lỗ Thương Vương này cũng làm cái nghề này giống tôi, thảo nào.

Ngô Tà lúc này vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cái tính cách ngây thơ chất phác.

Nghe xong lời nói cụt ngủn của Ngô Tam Tỉnh, cậu ta càng trở nên mơ hồ ngây thơ hơn.

Cậu ta vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngô Tam Tỉnh, sốt ruột hỏi dồn: Tam thúc, rốt cuộc chú nhìn ra người ta là đồng nghiệp bằng cách nào vậy.

Mau nói cho cháu nghe đi.

Ngô Tam Tỉnh tức giận trừng mắt nhìn cậu ta một cái, rồi lại đau đớn nói: Cháu cũng mở cửa hàng đã nhiều năm rồi, sao vẫn còn ngây thơ vậy.

Âm binh là gì.

Chẳng phải là do người xưa cố ý bịa đặt ra để che mắt thiên hạ sao.

Để tiện cho bọn họ đêm khuya qua lại giữa các ngôi mộ để đảo đấu.

Lý Vọng Thư nhìn thấy phản ứng của mọi người, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng rất nhanh nụ cười này biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn chậm rãi nói: Về những thứ gọi là âm binh đó, thực ra cũng không có gì to tát.

Tuy nhiên, theo ý tôi, thân phận của vị Lỗ Thương Vương kia thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục kể: Nghe nói vị Lỗ Thương Vương này vốn là một mãnh tướng dưới trướng quốc quân nước Lỗ.

Người này sở hữu một năng lực thần kỳ có thể vận dụng quỷ tỷ để triệu hồi âm binh đến trợ trận tác chiến.

Chính vì vậy, ông ta đã lập được chiến công hiển hách cho nước Lỗ, và cũng chính vì công tích này mà cuối cùng ông ta được phong danh hiệu 『Lỗ Thương Vương』.

Lý Vọng Thư hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên càng thêm ngưng trọng: Sau này, vị Lỗ Thương Vương này tuyên bố với Lỗ Quốc công rằng mình cần trở về địa phủ để phục mệnh, ngay sau đó ông ta đã tọa hóa thăng tiên trước mặt mọi người.

Lỗ Quốc công vì thế cố ý sai người xây cho ông ta một địa cung, mà tòa địa cung này chính là mục tiêu của hành động chúng ta lần này.

Chuyện này, điều khó hiểu nhất chính là ở đây: lúc đó Lỗ Quốc quốc quân, dựa vào cái gì mà lại phong vương cho một thuộc hạ của mình.

Phải biết, cho dù là thời Chiến Quốc, việc phong vương cũng phải tấu thỉnh Chu Thiên Tử, do Thiên Tử tiến hành ban thưởng.

Huống chi, nếu tôi không nhớ nhầm, khi đó Lỗ Quốc quốc quân cũng chỉ là Lỗ Quốc công.

Một quốc công lại phong vương cho thuộc hạ, chắc chắn có vấn đề ở đây.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều lặng lẽ lắng nghe lời Lý Vọng Thư, không phát ra một tiếng động nhỏ.

Sau khi hắn nói xong, hiện trường lập tức chìm vào một khoảng lặng.

Mãi một lúc lâu, thời gian dường như ngưng đọng, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng đầy áp lực này.

Anh ta chậm rãi lắc đầu, trên khuôn mặt đã trải qua bao phong sương dần hiện ra một nụ cười không cho là đúng.

Tiếp đó, anh ta dùng giọng nói trầm thấp pha chút khàn khàn nhẹ nhàng nói: Rốt cuộc, chuyện này cũng đã qua mấy ngàn năm rồi.

Năm tháng trôi chảy, bể dâu hóa biển, giờ đây có ai dám vỗ ngực mà nói mình có thể thực sự rõ ràng biết được tình hình cụ thể năm đó là như thế nào đâu.

Những gì chúng ta hiểu biết về cái gọi là lịch sử đó, phần lớn chẳng qua đều là do hậu nhân dựa vào một số dấu vết còn sót lại mà

phỏng đoán, mà xâu chuỗi lại thôi.

Cho dù thực sự có văn hiến liên quan được ghi chép và bảo tồn trên đời, nhưng ai có thể trăm phần trăm đảm bảo rằng người chịu trách nhiệm ghi chép không thêm mắm dặm muối, bịa đặt chuyện xưa đâu.

Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên dừng lời, chuyển ánh mắt sâu thẳm của mình sang Lý Vọng Thư vẫn luôn im lặng lắng nghe.

Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười hòa ái dễ gần nhưng lại ẩn chứa vài phần giảo hoạt, sau đó cười tủm tỉm mở miệng hỏi: So với việc tìm tòi nghiên cứu về Lỗ Thương Vương bí ẩn khó lường này, thực ra trong lòng tôi càng tò mò hơn là, đại cháu trai sao cháu cứ nhất quyết phải tự mình đi đến cái nơi đầy nguy hiểm này vậy.

Theo lẽ thường mà nói, với cái khả năng vung tiền như rác của cháu ở Nguyệt Nha Khách sạn trước đây, trên đời này chắc chẳng có thứ gì mà cháu không mua được phải không.

Theo tôi thấy thì, chi bằng cháu cứ ở đây an ổn chờ tin tức.

Bất kể cháu muốn có được bảo bối hay bí mật gì, chỉ cần nói với Tam thúc một tiếng, tôi chắc chắn sẽ giúp cháu lấy về, không phải tốt hơn sao.

Nghe nói lời này, Lý Vọng Thư nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, khẽ nói: Tam thúc ngài thật là thích nói đùa, có những thứ không phải tiền tài có thể mua được.

Đối với tôi mà nói, điều thực sự khao khát là có thể tự mình xuống cổ mộ này, để tận mắt chiêm ngưỡng những bức bích họa thần bí cùng với những tư liệu văn hiến quý giá.

Biết đâu trong đó lại ẩn chứa manh mối then chốt mà tôi đang tìm

kiếm bấy lâu nay.

Vì vậy, Tam thúc xin ngài cứ yên tâm, lát nữa khi vào mộ, thủ hạ của tôi nhất định sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy và điều hành của ngài.

Tuy nói họ không có kinh nghiệm phong phú đặc biệt trong lĩnh vực này, nhưng nếu xét về sự dốc sức làm việc, thì họ tuyệt đối đều là những tay lão luyện.

Một ngôi mộ quy mô lớn như vậy, nếu chỉ dựa vào số người hiện có của các vị, e rằng vẫn còn hơi thiếu thốn.

Ngô Tam Tỉnh nghe đến đó, đang định mở miệng đáp lại vài câu, thì bất ngờ bị Buồn Chai Dầu, người vốn luôn trầm mặc ít lời bên cạnh, cướp lời.

Chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm và sắc bén của Buồn Chai Dầu nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư, mặt không biểu cảm hỏi: Ngươi thực sự chắc chắn bên dưới sẽ có thứ ngươi kỳ vọng có được sao.

Đối mặt với câu hỏi bất ngờ của Buồn Chai Dầu, Lý Vọng Thư đầu tiên sửng sốt, sau đó lại chậm rãi lắc đầu, giọng điệu bình tĩnh trả lời: Chuyện này thật ra trong lòng tôi cũng không có mười phần chắc chắn.

Nhưng nếu đã nắm giữ một số manh mối liên quan, thì nói tóm lại vẫn phải xuống tận nơi thực địa điều tra một phen mới có thể biết rốt cuộc có thu hoạch gì không chứ.

Cái gọi là 『 có táo không táo, trước đánh ba sào tử 』, không thử xem sao được.

Thấy Buồn Chai Dầu vẫn luôn trầm mặc ít lời lại đột nhiên mở miệng, Ngô Tam Tỉnh trong lòng tuy vẫn còn chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ gật đầu, nói: Được rồi, nếu hai đứa đều nói vậy,

thì tối nay chúng ta cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.

Sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng mai chúng ta sẽ chính thức xuất phát vào núi.

Hiện tại con đường núi này đã sạt lở, xe cộ chắc chắn không thể đi qua, chặng đường tiếp theo, tất cả đều phải dựa vào đôi chân của chúng ta thôi.

Với nhiều trang bị và vật tư như vậy, nếu không đủ nhân lực thì thật sự có chút phiền phức đấy.

Vì Ngô Tam Tỉnh và nhóm của họ tổng cộng có năm người, Lý Vọng Thư đã sắp xếp cho họ hai phòng.

Chương 49

Như vậy, Đại Khuê và Phan Tử có thể ở một phòng, Ngô Tam Tỉnh cùng Ngô Tà ở một phòng khác.

Còn về phần Buồn Chai Dầu, vì có giao tình từ chuyến đi Lôi Thành lần trước, Lý Vọng Thư đã sắp xếp riêng cho anh ta một phòng.

Sau khi mỗi người về phòng của mình, Ngô Tà thấy Ngô Tam Tỉnh vừa vào cửa đã chuẩn bị lăn ra ngủ, liền sốt ruột kéo chú hỏi: Tam thúc, Lý Vọng Thư này có địa vị gì vậy.

Cháu thấy chú đối với hắn rất khách khí, điều này không giống tác phong của chú chút nào.

Còn Cửu Môn mà các chú nhắc đến là gì.

Sao cháu cứ có cảm giác hễ nói đến Cửu Môn là các chú lại trở nên quen thuộc như vậy.

Thấy cháu trai mình mặt mày đầy vẻ ham học hỏi, Ngô Tam Tỉnh đành phải kiên nhẫn kể lại nguồn gốc của Cửu Môn từ đầu đến cuối.

Ai ngờ lời chưa dứt, lời giải thích này lập tức khiến Ngô Tà nổi đóa.

Cháu nói các chú rốt cuộc còn giấu cháu bao nhiêu chuyện.

Tại sao cái Cửu Môn này, cháu chưa từng nghe các chú nhắc đến bao giờ.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh có chút chột dạ liếc trộm Ngô Tà một cái, rồi nói: Có những chuyện trước đây không nói cho cháu là vì tốt cho cháu.

Hơn nữa, bây giờ chú không phải đã nói cho cháu rồi sao, cháu làm gì mà cứ làm ầm lên vậy.

Vả lại Cửu Môn bây giờ chỉ là một thương hội rời rạc, cháu có biết nó tồn tại hay không, thực ra cũng chẳng có gì khác biệt.

Tuy nhiên, câu trả lời của Ngô Tam Tỉnh không thể thỏa mãn sự tò mò của Ngô Tà, cậu ta liền tiếp tục hỏi dồn: Vậy còn Lý Vọng Thư kia thì sao.

Chú biết gì về hắn.

Rốt cuộc có đáng tin không.

Trước đây chú nói hắn làm gì ở Nguyệt Nha Khách sạn, chuyện đó là sao vậy.

Lần này Ngô Tam Tỉnh cúi đầu suy tư một lúc lâu, rồi mới đáp: Nếu nhị thúc cháu có thể mời hắn đến, vậy thì hắn hẳn là có thể tin được.

Tính cách nhị thúc cháu hẳn cháu cũng rõ, làm việc rất trầm ổn, sẽ không mời người không đáng tin đến.

Hơn nữa, ba mẹ hắn năm đó đều quen biết chú và nhị thúc cháu.

Còn về Nguyệt Nha Khách sạn, đó chỉ là một quán cơm, chẳng qua người Cửu Môn thường xuyên đặt đồ tốt ở đó để đấu giá mà thôi.

Mà thằng nhóc Lý Vọng Thư này thì không đơn giản đâu, mấy ngày trước hắn ta vừa bao một buổi đấu giá đấy.

Đấu giá hội còn có thể bao hết ư.

Chú coi cháu là đồ ngốc à.

Ngô Tà cảm thấy mình càng nghe càng mơ hồ.

Nhưng đối với chủ đề này, Ngô Tam Tỉnh lại không giấu giếm

nữa, ngược lại rất hứng thú gật đầu nói: Hắn ta đã Điểm Thiên Đăng ở Nguyệt Nha Khách sạn.

Theo quy tắc ở đó, với buổi đấu giá đó, tất cả hàng hóa đấu giá hắn ta đều vĩnh viễn trả giá cao hơn người khác một tay.

Cho nên chú mới nói hắn ta đã bao một buổi đấu giá, cháu nói xem cái khoản này lớn không.

Nếu vậy, không có ai cố ý nâng giá sao.

Sao lại không có, nghe nói chính vì có người nâng giá, nên sau buổi đấu giá đó, thằng nhóc này cuối cùng đã phải chi ra tận sáu trăm triệu.

Ôi chao, sáu trăm triệu đấy.

Cứ thế mà chi ra, mắt cũng không chớp lấy một cái, thằng nhóc này đúng là có tiền thật.

Đương nhiên cũng chính vì thế, chú mới yên tâm để hắn đi cùng ngày mai.

Dù sao thì hắn ta có nhiều tiền như vậy, chắc chắn sẽ không vì ham tiền mà gây ra chuyện chó má gì đâu.

Khi Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh vẫn còn đang suy nghĩ xem sáu trăm triệu là mấy con số không, trong phòng Lý Vọng Thư cũng đón một vị khách.

Thấy Buồn Chai Dầu gõ cửa phòng hắn, rồi không nói lời nào, cứ thế tự mình đi vào phòng ngồi xuống.

Đối với điều này, Lý Vọng Thư cũng không để tâm.

Dù sao thì ở giai đoạn hiện tại, hai biệt danh của anh chàng này, một là Trương câm, một là Buồn Chai Dầu, đều không phải là người nói nhiều.

Thế là Lý Vọng Thư lấy một chai đồ uống đưa qua, đồng thời chủ

động mở miệng hỏi: Đến tìm tôi muộn thế này, tôi đoán anh hẳn có chuyện rất quan trọng.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Lý Vọng Thư, Buồn Chai Dầu lại biểu hiện rất kỳ lạ, dường như đang vướng bận điều gì.

Sau một lúc lâu, anh ta mới hỏi ngược lại: Anh còn nhớ lúc trước ở Lôi Thành, Tiêu lão bản có biểu hiện bất thường cuối cùng không.

Lý Vọng Thư sững sờ, sự tò mò lập tức dâng lên.

Nhớ chứ, nhưng sau khi rời Lôi Thành, lão Tiêu đã trở lại bình thường.

Ít nhất hiện tại tôi không phát hiện ra điều gì bất thường ở ông ta.

Sao vậy, có phải anh lại phát hiện ra điều gì không.

Hay là, lão Tiêu lại có vấn đề gì à.

Không phải vấn đề của ông ta.

Buồn Chai Dầu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lý Vọng Thư nói: Người có vấn đề là tôi.

Lời này khiến Lý Vọng Thư giật mình.

Phải biết, trong lòng hắn, người đáng tin cậy nhất và ít có khả năng xảy ra vấn đề nhất trên thế giới này, chính là Buồn Chai Dầu đang ngồi trước mặt.

Điều này khiến hắn lập tức trở nên nghiêm túc, ngồi đối diện Buồn Chai Dầu, trầm giọng hỏi: Nói rõ xem, rốt cuộc anh đã gặp chuyện gì.

Nhưng Buồn Chai Dầu lại như thể chuyện không liên quan đến mình, giọng điệu vẫn bình thản nói: Anh còn nhớ Tiêu lão bản lúc đó nói, tiếng sấm muốn ăn ông ấy không.

Tôi cảm thấy hẳn là khi Nghe Lôi Thần Khí khởi động, có một ý thức không thuộc về ông ấy đã xông vào đại não ông ấy.

Tôi vừa lúc cũng gặp phải tình huống này.

Một đoạn ký ức không thuộc về tôi, không đúng, hẳn là một dục vọng, đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Lời của Buồn Chai Dầu lại một lần nữa khiến Lý Vọng Thư giật mình, không khỏi đứng dậy khỏi ghế.

Anh cũng Nghe Lôi sao.

Buồn Chai Dầu lắc đầu: Không có, tôi không có thói quen đó.

Ý niệm này, xuất hiện sau khi tôi hôn mê hôm nay, hơn nữa nó có liên quan đến ngôi cổ mộ mà ngày mai chúng ta sắp đi.

Buồn Chai Dầu càng nói, Lý Vọng Thư càng cảm thấy thái quá.

Chuyện về hành trình mà nhóm Buồn Chai Dầu đã trải qua dọc đường, Ngô Tam Tỉnh cũng đã kể lúc ăn cơm.

Về cơ bản là gần giống với những gì Lý Vọng Thư đã biết từ kiếp trước, nhiều nhất cũng chỉ có một vài chi tiết nhỏ khác biệt.

Nhưng việc Buồn Chai Dầu đột nhiên xuất hiện tình huống này, trong ký ức kiếp trước của hắn lại hoàn toàn không có.

Có tiện hỏi một chút, cái ý thức đột nhiên xuất hiện thêm này là gì không.

Đối mặt với sự tò mò của Lý Vọng Thư, Buồn Chai Dầu cũng không giấu giếm, nói rất dứt khoát: Không phải ý thức, mà là một dục vọng, một ý niệm.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, tôi muốn đi đến ngôi cổ mộ đó, lấy một món đồ, và tìm một người, sau đó giết hắn.

Đồ vật gì.

Anh muốn giết ai.

Chắc không phải là tôi chứ.

Lý Vọng Thư có chút cảnh giác nhìn Buồn Chai Dầu, nhưng Buồn Chai Dầu vẫn rất bình tĩnh nói: Tôi muốn đi lấy quỷ tỷ, dường như thứ này rất quan trọng đối với tôi, sau đó là tìm và giết chủ nhân ngôi mộ.

Phải biết, trước khi anh nói đó là lăng mộ Lỗ Thương Vương hôm nay, tôi hẳn là không biết quỷ tỷ là gì mới đúng.

Cũng chính vì thế, tôi mới nhận ra trong ký ức, hoặc là ý thức của tôi đã có thêm thứ gì đó.

Tôi không nên có chấp niệm sâu sắc như vậy đối với một vật phẩm không biết.

Cho nên tôi muốn hỏi anh, chủ nhân ngôi mộ đó rốt cuộc là ai.

Có lẽ biết rõ thân phận của chủ nhân ngôi mộ có thể giúp tôi làm rõ, tại sao tôi lại đột nhiên có ý niệm muốn giết hắn xuất hiện.

Lý Vọng Thư không bận tâm việc Buồn Chai Dầu đột nhiên muốn giết một người đã chết.

Bởi vì trong lòng hắn đại khái đã đoán được, đối phương tại sao lại như vậy.

Dù sao hắn chính là biết thân phận thật sự của Buồn Chai Dầu.

Tình huống đột ngột như thể trong game đột nhiên có nhiệm vụ hệ thống giáng xuống này, chính là một loại số mệnh độc hữu, hoặc nói là lời nguyền, của tộc trưởng Trương gia bọn họ.

Theo Lý Vọng Thư được biết, gia tộc Trương gia này tràn ngập sắc thái thần bí, có thể nói là một sự tồn tại cực kỳ kỳ diệu.

Nguồn gốc chính xác của Trương gia đến nay đã khó có thể khảo chứng, nhưng dù có truy ngược về giai đoạn khởi đầu của nền văn minh nhân loại, e rằng cũng là điều vô cùng có khả năng.

Điều đáng kinh ngạc nhất là thể chất bẩm sinh của người Trương gia khác biệt hoàn toàn so với người thường.

Họ không chỉ có các chức năng cơ thể vượt xa người bình thường mà còn sở hữu thọ mệnh dài lâu đến khó tin.

Chẳng hạn như Buồn Chai Dầu đang ngồi trước mặt lúc này, chỉ nhìn vẻ ngoài thì dường như còn trẻ hơn Lý Vọng Thư một hai tuổi.

Thế nhưng ai có thể đoán được, trên thực tế tuổi tác của anh ta lại tương đương với Hiệu trưởng Dumbledore nổi tiếng của trường phép thuật Hogwarts.

Anh ta đã là một nhân vật cổ xưa trải qua biết bao năm tháng thăng trầm của nhiều thế kỷ.

Chương 50

Mà Trương Nhật Sơn, giám đốc Nguyệt Nha Khách sạn, tuổi tác của ông ta còn kinh ngạc hơn, thậm chí còn lớn hơn Dumbledore vài tuổi.

Ngoài ra, người Trương gia còn có một điểm độc đáo nữa mỗi thế hệ tộc trưởng Trương gia khi kế nhiệm vị trí tộc trưởng đều sẽ cử hành một nghi thức đặc biệt, được gọi là Thiên bẩm.

Nghi thức này khá giống với quá trình mà các Thiên bẩm xướng thi nhân trong truyền thuyết Tây Tạng đã trải qua.

Thiên bẩm xướng thi nhân là những người sau khi mắc một trận bệnh nặng, hoặc trong một giấc mơ đặc biệt nào đó được gợi ý, từ đó có thể ngâm xướng ra những câu chuyện truyền kỳ dài dòng và lay động lòng người.

So với đó, Thiên bẩm mà tộc trưởng Trương gia trải qua lại có vẻ cực đoan và bá đạo hơn nhiều.

Trong tình huống bình thường, Thiên bẩm không chỉ đơn thuần là một ý niệm hay gợi ý đơn giản, mà nó còn là việc bằng một phương thức gần như cưỡng chế, một khái niệm, ý tưởng hoặc nhiệm vụ cần hoàn thành một cách hoàn chỉnh và phức tạp được nhồi nhét cứng nhắc vào trong đầu họ.

Không những thế, những thông tin được áp đặt này thường có số lượng khổng lồ đến mức khiến người ta choáng váng, như thể một kho tàng tri thức đột nhiên đổ ập vào đại não.

Điều đáng sợ hơn là, Thiên bẩm như vậy không chỉ xảy ra một lần đơn giản, nó giống như thủy triều từng đợt từng đợt ập đến, khiến người ta không kịp trở tay.

Nói một cách khác, loại Thiên bẩm này giống như một cuốn băng từ với nội dung không ngừng cập nhật.

Mỗi khi có thông tin mới muốn tràn vào, nếu không gian lưu trữ không đủ, ký ức sẵn có sẽ biến mất như bị cục tẩy xóa đi, chỉ để lại mệnh lệnh mới nhất chiếm giữ vị trí chủ đạo trong tư duy.

Chính vì vậy, các tộc trưởng Trương gia thường xuyên lâm vào cảnh mất trí nhớ sau Thiên bẩm, trở nên mờ mịt không biết gì về những trải nghiệm trong quá khứ.

Và lý do Buồn Chai Dầu không rõ ràng về quá khứ của mình chính là ở điểm này.

Trước đây, nhiệm vụ Thiên bẩm có lẽ không quá khó khăn, dù sao thì khi đó cả gia tộc Trương thị vẫn còn cường thịnh, sở hữu vô số tộc nhân thực lực siêu quần, thân thủ phi phàm có thể nghe theo điều phối chỉ huy.

Nhưng ngày nay cảnh đời thay đổi, Trương gia đã sụp đổ, tan tác khắp nơi.

Nếu lại có nhiệm vụ Thiên bẩm giáng xuống, cũng chỉ có thể dựa vào một thân một mình Buồn Chai Dầu gánh vác.

Điều mấu chốt nhất là, những nhiệm vụ Thiên bẩm này không được truyền đạt cho anh ta thông qua con đường thông thường, mà lại trực tiếp được chôn sâu trong tầng ý thức sâu nhất của anh ta.

Đối với cá nhân Buồn Chai Dầu mà nói, một khi nhận được nhiệm vụ, thì đó giống như định mệnh đã an bài, trở thành một việc không thể nghi ngờ, đương nhiên phải đi chấp hành, căn bản không tồn tại bất kỳ con đường từ chối nào.

Cho nên đối với việc Buồn Chai Dầu lần này lại có thể cảm nhận được sự bất thường trong đó, nhận ra sự tồn tại của Thiên bẩm, đây

mới là điều Lý Vọng Thư tò mò nhất.

Thế là hắn không vội vàng trả lời câu hỏi của Buồn Chai Dầu, mà lại hỏi vặn: Xin mạn phép hỏi một câu, trong lòng anh có muốn hoàn thành nhiệm vụ này không.

Buồn Chai Dầu không trực tiếp trả lời, mà lại nhàn nhạt nói: Trực giác mách bảo tôi, nếu không làm như vậy, sẽ có hậu quả vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại tôi vẫn chưa xác định, rốt cuộc có nên làm theo ý niệm bất ngờ này hay không.

Cho nên tôi mới muốn biết, về ngôi cổ mộ này, anh còn có thông tin nào khác không.

Lý Vọng Thư rất muốn nói cho Buồn Chai Dầu về chuyện Thiên bẩm của Trương gia, nhưng lời đến miệng lại nhịn xuống.

Dù sao thì Thiên bẩm của Trương gia tuy có phương thức gần giống với Nghe Lôi, đều là cấy vào một ý niệm trong ý thức của người khác, khiến người ta bất tri bất giác muốn đi hoàn thành một việc nào đó.

Nhưng nếu cẩn thận so sánh sẽ phát hiện, sự khác biệt giữa hai bên vẫn rất lớn.

Đầu tiên là điều kiện kích hoạt khác nhau, theo cách nói của Tiêu lão bản, Nghe Lôi yêu cầu người ta phải lặp đi lặp lại việc nghe tiếng sấm, ý niệm này mới có thể từ từ được cấy vào.

Chỉ cần người đó không cố ý Nghe Lôi, hoặc số lần nghe không đủ nhiều, sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mà Thiên bẩm của Trương gia thì không giống vậy, khi nào có Thiên bẩm, có thể nói hoàn toàn không có quy luật nào để tuân theo.

Hơn nữa, Thiên bẩm là bị động, căn bản không tồn tại khả năng từ chối.

Phần lớn thời gian, tộc trưởng Trương gia thậm chí còn không biết chính mình đã bị Thiên bẩm.

Tiếp theo là nội dung không giống nhau, ý niệm được cấy vào khi Nghe Lôi chỉ có một, đó là khiến người nghe Nghe Lôi tha thiết muốn đi đến Lôi Thành, thậm chí bản đồ cũng không cho.

Còn ý niệm Thiên bẩm thì lại muôn màu muôn vẻ, giống như Buồn Chai Dầu hiện tại, nội dung Thiên bẩm cụ thể đến mức liên quan đến quỷ tỷ và việc giết chủ mộ.

Tổng hợp những khác biệt này lại, theo Lý Vọng Thư mà nói, giống như sự khác nhau giữa máy bán hàng tự động và siêu thị lớn vậy.

Một cái chỉ biết lặp lại một nội dung đơn nhất một cách máy móc, còn một cái khác thì giống như có người đang phát nhiệm vụ vậy.

Hoặc nói, cái gọi là Thiên bẩm chính là có sự tồn tại ở chiều không gian cao hơn, đang phát nhiệm vụ cho Trương gia.

Và phần thưởng có lẽ chính là thể chất biến thái và tuổi thọ dài lâu của người Trương gia.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán cá nhân của Lý Vọng Thư, nhưng hắn cũng sợ hãi, nếu bây giờ nói cho Buồn Chai Dầu về chuyện Thiên bẩm, liệu có bị sự tồn tại ở chiều không gian cao hơn kia phát hiện hay không.

Nếu vì vậy mà khiến Buồn Chai Dầu lâm vào rắc rối lớn hơn, thì có vẻ hơi phí công.

Thế là sau một hồi suy tính, hắn dứt khoát nói ngược lại: Về Lỗ Vương Cung này, quả thực có một vài thông tin, nhưng trong đó phần

lớn là suy đoán của tôi, cũng không thể xác định thật giả.

Tôi nghi ngờ, cái gọi là Lỗ Thương Vương này, thực ra chính là Chu Mục Vương thời Tây Chu.

Nói rồi, Lý Vọng Thư lại kể lại chuyện Chu Mục Vương từng truy phong đứa con trai yểu mệnh của mình làm Thương Vương một lần, cuối cùng tổng kết: Tóm lại, lần đầu tiên thứ gọi là quỷ tỷ này xuất hiện, hẳn là vào thời điểm Chu Mục Vương truy phong Thương Vương.

Hơn nữa, lần truy phong này, nội dung thực sự quá đỗi kỳ lạ, khiến người ta có cảm giác như là chuyên môn để bố cục cho một sự kiện nào đó về sau.

Hơn nữa, tôi còn điều tra được, thói quen hậu táng cũng vừa lúc bắt đầu gần như từ Chu Mục Vương này.

Cho nên nhìn thế nào, ông ta cũng như đang chuẩn bị cho việc đào mộ chính mình về sau vậy.

Hơn nữa, trước đó tôi đã nói, một Lỗ Quốc công lại phong vương cho thuộc hạ, chuyện thái quá như vậy chắc chắn có nguyên nhân khác.

Cho nên tôi nghi ngờ, Chu Mục Vương chính là vì một sự kiện nào đó, từ đó giả chết thoát thân.

Cho đến mấy trăm năm sau ở chỗ Lỗ Quốc công này, ông ta lấy thân phận Lỗ Thương Vương để hoàn thành công việc, cuối cùng chọn cách tọa hóa phi thăng, xóa bỏ dấu vết của mình.

Nói xong, Lý Vọng Thư nhìn Buồn Chai Dầu vẫn bất động, sau đó tự giễu lắc đầu: Có phải cảm thấy có chút khó tin không.

Dù sao thì từ Chu Mục Vương đến Lỗ Quốc công, ở giữa có lẽ cách nhau gần 400 năm.

Thế nhưng lần này Buồn Chai Dầu nghe vậy lại lắc đầu: Không có gì là không thể, tôi tin phán đoán của anh.

Lời này khiến Lý Vọng Thư lần thứ ba kinh ngạc: Anh lại tin tôi đến vậy ư.

Dù sao thì những chuyện này đều là phỏng đoán của tôi, cũng không có chứng cứ xác thực.

Buồn Chai Dầu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Vọng Thư, rồi lại trở về trạng thái thờ ơ như thường ngày.

Trước đây cùng anh đi Lôi Thành tôi đã phát hiện, anh là một người vô cùng cẩn thận.

Ngay cả ở Lôi Thành, nơi bị ngăn cách với thế nhân như vậy, anh cũng có thể thu thập đủ tài liệu liên quan mới hành động.

Lần này anh đột nhiên xuất hiện ở đây, chứng tỏ anh nhất định có đủ hiểu biết về Lỗ Vương Cung.

Cho nên lời anh nói, tôi tin.

Không thể không nói, cảm giác được Buồn Chai Dầu tin tưởng khiến Lý Vọng Thư cảm thấy có chút được sủng mà lo sợ.

Thế là hắn đưa tay vỗ vỗ vai đối phương nói: Anh yên tâm, chúng ta cũng không phải lần đầu hợp tác rồi.

Bất kể lần này anh muốn làm gì, muốn làm như thế nào, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ anh.

Con đường vào núi quanh co khúc khuỷu, gập ghềnh hiểm trở, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Gọi là đường, chi bằng nói nó giống một con đường nhỏ quanh co ẩn mình giữa núi non hơn.

Có lẽ căn bản nó không phải là một con đường theo đúng nghĩa,

mà chỉ là lối đi đơn sơ do người dân địa phương giẫm đạp để lên núi tìm củi lửa.

Ban đầu, bà chủ nhà trọ đã sắp xếp con trai bà dẫn đường cho mọi người.

Nhưng điều không ngờ là khi hành trình chưa đi được nửa, thằng bé đã dừng bước.

Mặc cho mọi người khuyên bảo thế nào, nó cũng nhất quyết không chịu bước thêm một bước nào về phía trước.

Nó còn vẻ mặt hoảng sợ nói rằng nếu tiếp tục đi sâu vào núi, nó sẽ bị ngọn núi lớn này nuốt chửng.

Đối mặt với đứa trẻ bướng bỉnh này, mọi người nhất thời bó tay chịu trói.

Cuối cùng, đành phải dựa vào Tam thúc quan sát cảnh vật xung quanh để xác định phương hướng tiến lên, sau đó đối chiếu bản đồ và tiếp tục gian nan tiến sâu vào núi.

Cháu trai lớn Lý gia, lần này thật sự nhờ có cháu dẫn theo nhóm anh em này.

Nếu không có mọi người giúp đỡ, muốn mang nhiều trang bị nặng nề như vậy vào núi một cách thuận lợi thì quả thực là chuyện viển vông.

Tam thúc vừa bước đi khập khiễng trên con đường núi chông chênh, vừa cảm khái từ đáy lòng.

Phải nói, mặc dù nhóm người dưới trướng Lý Vọng Thư có thể không đủ chuyên nghiệp ở khía cạnh công việc giấy tờ, nhưng tài năng xuyên rừng của họ lại như thể bẩm sinh vậy.

So với những khu rừng nhiệt đới đầy nguy hiểm và bí ẩn mà họ

thường xuyên hoạt động ở Tam Biên Sườn Núi, khu rừng núi này đối với họ mà nói, quả thực nhẹ nhàng tự tại như một thắng cảnh nghỉ dưỡng.

Nơi đây không những không có côn trùng độc hại hay chướng khí, mà ngay cả nhiệt độ không khí cũng vô cùng thích hợp, hoàn toàn không có cái nóng ẩm chết người như trong rừng mưa.

Cho nên, dù trên người ai nấy đều vác theo đồ đạc không nhẹ, tốc độ tiến lên của họ lại không hề chậm, thậm chí còn có chút nhẹ nhàng.

Tam thúc, chúng tôi cũng chỉ là bỏ chút sức lực thôi, còn cụ thể ngôi mộ đó ở đâu, không phải vẫn phải dựa vào chú định vị sao.

À mà Tam thúc, còn bao lâu nữa mới đến nơi ạ.

Chúng tôi cũng loanh quanh trong núi cả nửa ngày rồi chứ.

Tam thúc trước tiên ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại lấy bản đồ ra xem.

Chương 51

Nhanh thôi, tốc độ của chúng ta thật ra không chậm, mọi người cố gắng thêm chút nữa, đến nơi chúng ta sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Lời Tam thúc vừa dứt, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Bùn Chai Dầu, người vẫn luôn đi đầu đội ngũ chịu trách nhiệm mở đường, bỗng nhiên dừng bước mà không có dấu hiệu báo trước.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay về phía bụi cỏ rậm rạp bên cạnh, bắt đầu cẩn thận sờ soạng thứ gì đó.

Hành động bất ngờ này khiến tim mọi người lập tức thắt lại, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Phải biết, dù giờ phút này vẫn là ban ngày nắng ráo, nhưng thân ở chốn núi rừng sâu thẳm yên tĩnh, cây cối cổ thụ che trời, vẫn tràn ngập một bầu không khí quỷ dị khiến người ta sởn tóc gáy.

May mắn thay, số lượng người của họ đông đảo, ít nhiều có thể nương tựa và động viên lẫn nhau.

Nếu đơn độc một mình ở nơi này, dù trên đường không gặp phải bất kỳ tình huống dị thường nào, chỉ riêng môi trường âm u, áp lực xung quanh cũng đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía, thấp thỏm lo âu.

Đúng lúc mọi người đang âm thầm suy đoán Bùn Chai Dầu rốt cuộc đã phát hiện ra thứ gì, chỉ nghe thấy hắn thì thầm: Một cái điện thoại di động.

Lại còn là hàng mới.

Thứ này sao lại xuất hiện ở đây.

Nghe được lời này, Ngô Tà vốn đang có chút uể oải vì đường xá

khô khan lập tức tỉnh táo tinh thần.

Hắn ba bước làm hai bước xông đến trước mặt Bùn Chai Dầu, nóng lòng tiếp nhận chiếc điện thoại di động bí ẩn kia từ tay hắn mà cẩn thận quan sát.

Hắc.

Thật không tệ, chiếc điện thoại này còn khởi động bình thường nữa chứ.

Nó bị bỏ lại ở đây chắc là chưa lâu.

Không chừng là đồ của nhóm người đã vào núi trước chúng ta.

Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, bà chủ nhà trọ kia không phải đã nói sao, rằng có một đội người nước ngoài vào núi sớm hơn chúng ta, kết quả đến giờ vẫn bẳng đi tin tức.

Chẳng lẽ chiếc điện thoại này là do một trong số họ để lại.

Nói rồi, hắn lại một lần nữa cẩn thận kiểm tra nội dung bên trong điện thoại.

Màn hình sáng lên, giao diện đập vào mắt vô cùng đơn giản, trừ vài biểu tượng ứng dụng hệ thống ít ỏi ra, hầu như không thấy bất kỳ dấu vết thừa thãi nào.

Hắn bấm mở mục lịch sử trò chuyện, phát hiện bên trong chỉ có vài dòng ghi lại, hơn nữa điều khiến người ta ngạc nhiên là, tất cả các số điện thoại này đều đến từ nước ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Lý Vọng Thư, người vẫn luôn nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, đột nhiên chú ý thấy ở cạnh bên chiếc điện thoại, gần cổng sạc, có dính một vết bẩn nhỏ màu đỏ sẫm.

Xuất phát từ tò mò và cẩn thận, Lý Vọng Thư đưa tay nhận lấy chiếc điện thoại, rồi đưa nó đến gần chóp mũi nhẹ nhàng ngửi.

Trong khoảnh khắc, một mùi tanh như máu thoang thoảng xộc vào mũi.

Khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, Lý Vọng Thư chậm rãi nói: Ừm, mùi tanh như kim loại thoang thoảng này, không nghi ngờ gì chính là máu người.

Xem ra, nhóm bạn bè ngoại quốc từ xa đến này của chúng ta, e rằng đã gặp phải phiền toái không nhỏ rồi.

Nghe được lời này, sắc mặt mọi người có mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Lý Vọng Thư ngay sau đó nhắc nhở: Mọi người đề cao cảnh giác, nơi đây là hoang sơn dã lĩnh, không chừng sẽ có dã thú hung mãnh lui tới.

Nếu thật sự không may gặp phải, đó lại là một phiền toái lớn.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng đứng một bên nhanh chóng phản ứng lại.

Bọn họ động tác nhanh nhẹn rút súng ra khỏi ba lô của mình, sau đó như u linh, lần lượt di chuyển lặng lẽ về hai bên trái phải, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Các thành viên còn lại thấy vậy, cũng không dám chậm trễ chút nào, nhao nhao tản ra với tốc độ nhanh nhất, tìm kiếm địa hình có lợi gần đó để ẩn nấp.

Chỉ một lát sau, họ đã vào vị trí của mình, hình thành một phòng tuyến nghiêm mật, bảo vệ chặt chẽ nhóm Lý Vọng Thư ở giữa.

Thấy cảnh này, Ngô Tà có chút lo lắng hỏi: Không phải, hai người họ làm gì vậy.

Chúng ta đông người như vậy, dã thú chắc không đến nỗi tấn công

chúng ta chứ.

Lý Vọng Thư vừa định nói chuyện, không ngờ Tam thúc lại giành trước một bước giáo huấn: Cậu nên học hỏi một chút, dã thú có gì đáng sợ đâu, cái đáng sợ thật sự là lòng người.

Ngô Tà nghe vậy suy tư gật gật đầu, ngay sau đó lại có chút không chắc chắn nói: Vậy chúng ta phòng bị chính là.

Là nhóm người nước ngoài đó.

Nói rồi, Lý Vọng Thư từ túi móc ra một chiếc điện thoại cùng loại với chiếc Bùn Chai Dầu nhặt được.

Chiếc điện thoại này là một thương hiệu rất ít phổ biến ở nước ngoài, chức năng đơn giản, giá trị thẩm mỹ kém, giá cả lại đắt cắt cổ.

Ưu điểm duy nhất là bền bỉ, thời lượng pin dài.

Là món đồ lính đánh thuê nước ngoài yêu thích nhất.

Giờ cậu đã hiểu nguy hiểm thật sự là ai rồi chứ.

Ngô Tà gượng cười: Không đến nỗi chứ.

Hơn nữa hai người họ đi một mình, chẳng phải càng nguy hiểm sao.

Không sao đâu, loại rừng rậm lớn này đối với người khác là hiểm địa, đối với hai người họ thì chẳng khác nào về nhà.

Cứ để họ đi trước xem tình hình, cẩn tắc vô ưu mà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không lâu sau, Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng đã chạy trở về từ rừng rậm.

Nhưng sắc mặt cả hai đều không được tốt, đều là vẻ mặt như thấy quỷ.

Thiếu gia, doanh trại của nhóm người nước ngoài ở không xa phía

trước, chỉ là không thấy người bên trong.

Nghe được lời này, Tam thúc cũng đã nhận ra điều bất thường, truy vấn: Không thấy.

Các cậu chắc chắn không có một ai.

Không có, chúng tôi đã vào doanh trại xem qua, đồ đạc đều còn đó, chỉ là không có người, hơn nữa nhìn bộ dáng doanh trại, đã bảy tám ngày không có ai hoạt động rồi.

Vậy thì lạ thật, theo lý mà nói, dù có xuống đấu, cũng nên để người ở lại phía trên mới phải chứ.

Hơn nữa thời gian lâu như vậy rồi, dù là ngôi mộ lớn đến mấy cũng phải ra ngoài rồi chứ.

Lý Vọng Thư thì biết, nhóm người nước ngoài đó e rằng đã bị kéo vào mộ, hiện tại sợ là đã bị Thi ba ba gặm gần hết rồi.

Nhưng hắn không muốn thể hiện quá nhiều vẻ biết trước, bèn mở miệng nói: Mọi người đều cẩn thận một chút, bất kể nhóm người nước ngoài đó đã gặp phải chuyện gì, e rằng đều không phải chuyện tốt.

Rất nhanh, mọi người liền đi theo đến doanh trại của nhóm người nước ngoài.

Quả thật đúng như lời Mạo Mạo Giác nói, đồ đạc trong doanh trại vẫn còn đó.

Lều trại, bàn ghế đầy đủ mọi thứ, thậm chí bên trong lều còn có không ít vật dụng cá nhân, quần áo tắm giặt, hoàn toàn không phải dáng vẻ của một cuộc rút lui.

Tình hình doanh trại của nhóm người nước ngoài còn thâm trầm hơn so với những gì Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng miêu tả.

Lều trại quân sự vẫn dựng chắc chắn, mọi vật dụng thiết yếu sinh hoạt bên trong lẫn bên ngoài đều có thể nói là đầy đủ mọi thứ.

Cứ như thể mọi người đang cắm trại dã ngoại, sau đó nói là đi vệ sinh phía sau cái cây lớn, rồi không bao giờ quay trở lại nữa.

Ngoại trừ một vài dấu vết bị động vật phá hoại, toàn bộ doanh trại không hề có chút dấu vết chiến đấu nào.

Thiếu gia, tôi vừa mới kiểm tra lại khắp nơi, xung quanh cũng không có dấu vết đặc biệt gì.

Hơn nữa, khi họ cắm trại còn đào cả rãnh thoát nước và dải cách ly, chắc hẳn là tính toán ở lại lâu dài, nhưng lại không tìm thấy người.

Nhóm Lý Vọng Thư bước vào doanh trại, Mạt Tụng không yên tâm lại dẫn người tìm kiếm một lần nữa, nhưng kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Lý Vọng Thư cũng có chút tò mò, hắn biết những người nước ngoài trong doanh trại đã bị rắn chín đầu bách, một loại dây leo biết di chuyển kéo đi.

Nhưng hắn lại không nhìn ra dấu vết bị kéo đi, cũng như không biết dây leo đó từ đâu vươn ra.

Nhưng chưa đợi hắn nghiên cứu rõ ràng, Tam thúc đã cầm bản đồ của mình đến.

Hắn chỉ vào một chỗ vẽ hình đầu cáo trên bản đồ nói: Chúng ta hiện tại chắc hẳn đang ở chỗ này, đây là địa điểm hiến tế, phía dưới chắc hẳn là đài hiến tế, và hố chôn cùng hiến tế có lẽ cũng nằm ở đây.

Đám người nước ngoài chó má này đúng là mèo mù vớ phải cá rán sao.

Lại có thể tìm được đến địa điểm này.

Tuy nhiên, tìm long điểm huyệt, thăm mộ đào đấu là nghề gia truyền của tổ tông chúng ta, tôi đoán tám phần là họ đã tìm nhầm chỗ, có thể đã bỏ mạng hết ở bên trong rồi.

Nói xong, Tam thúc liền ngồi xổm xuống dùng tay đào một cái hố nhỏ trên mặt đất, từ trong hố nắm một nắm đất bùn lên ngửi.

Mộ thời Chiến Quốc, sâu đến hơn mười mét, thật sự quá sâu, không ngửi được gì.

Xem ra vẫn phải đào thử mấy xẻng xuống xem sao, mới có thể định vị chính xác.

Nói rồi, lại ngẩng đầu nhìn hướng núi non xung quanh và cây cối mọc, ngay sau đó đánh dấu một vị trí trên mặt đất.

Tiếp đó, Lý Vọng Thư vẫy tay một cái, thuộc hạ lập tức bắt đầu trang bị xẻng thăm dò khảo cổ.

Sau đó liền theo vị trí Tam thúc đánh dấu, từ từ đào xuống.

Còn Tam thúc thì một tay đỡ ống thép trên xẻng thăm dò, một tay nhắm mắt lại, như thể đang cảm nhận lực cản khi xẻng xuyên qua đất bùn vậy.

Chương 52

Cứ như thế, xẻng đào được một đoạn ống thép, lập tức lại vặn thêm một đoạn nữa vào phía sau.

Mãi cho đến khi vặn được hơn chục đoạn, Tam thúc đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng lại.

Tiếp đó, ông từ từ rút xẻng thăm dò ra, ai ngờ vừa thấy đầu xẻng vừa ra khỏi mặt đất, Tam thúc đã kinh ngạc không khỏi lùi về sau một bước.

Sao lại thế này.

Chỉ thấy đất bùn mang ra từ đầu xẻng, giống như đã ngâm trong máu loãng vậy, chất lỏng đỏ sẫm thậm chí còn không ngừng nhỏ xuống.

Thấy cả Tam thúc và Ngô Tà đều biến sắc, Lý Vọng Thư vội vàng tiến lên an ủi: Câu đất mang máu, thi mang kim tôi cũng từng nghe qua rồi.

Ngôi mộ phía dưới này xem ra quả thật không phải nhỏ đâu.

Nhưng không phải chúng ta đang hướng đến nó sao.

Nếu là hàng bình thường, chắc hẳn Tam thúc chú cũng chẳng thèm để mắt tới nhỉ.

Tam thúc có chút ngượng ngùng cười cười: Thằng nhóc cậu thật biết nói, tôi thích nghe.

Nhưng tuyệt đối không được lơ là chủ quan.

Nói rồi, liền gọi người, lại đánh dấu thêm vài vị trí khác để thăm dò.

Rất nhanh, năm chiếc xẻng thăm dò đều được rút ra, Tam thúc xem qua xong, liền lấy gậy bắt đầu quy hoạch trên mặt đất.

Cảnh này khiến Lý Vọng Thư mắt thẳng đờ, không hiểu Tam thúc rốt cuộc đã làm thế nào.

Rõ ràng chỉ là dùng xẻng thăm dò đào mấy cái lỗ nhỏ mà thôi, nhưng ông lại dựa vào đất bùn mang ra từ xẻng thăm dò, vẽ ra được hình dáng đại khái của một mộ thất trên mặt đất.

Vừa vẽ vừa lắc đầu nói: Đại đa số mộ Chiến Quốc đều không có địa cung, nhưng mấy xẻng vừa rồi đi xuống, rõ ràng cảm thấy phía dưới có địa cung, lại còn là mái vòm bằng gạch nữa, thật sự quá kỳ lạ.

Nói xong, lại dùng ngón tay ước lượng một bên, sau đó vẽ một chữ X lớn, chỉ vào nói: Địa cung mái vòm bằng gạch, xẻng không thể đào xuyên qua được.

Nhưng cũng may chúng ta đông người, có thể đào xuyên từ tường sau vào xem.

Đào, cứ từ chỗ này đào xuống.

Có phạm vi do Tam thúc vẽ, cộng thêm ưu thế đông người sức mạnh lớn, rất nhanh trên mặt đất đã được đào ra một hố sâu gần mười mét.

Và ở một bên của hố sâu, bất ngờ xuất hiện một bức tường gạch.

Lý Vọng Thư thấy vậy, lập tức tiến lên ngăn cản hành động chuẩn bị phá tường của mọi người.

Đồng thời quay đầu lại đưa cho Bùn Chai Dầu một ánh mắt.

Bùn Chai Dầu cũng không nói lời nào, tiến lên dùng Phát Khâu Chỉ, hai ngón tay dùng sức, trực tiếp rút ra một viên gạch từ trên

tường.

Thấy vậy Lý Vọng Thư lúc này mới cười nói: Phía sau bức tường này có hệ thống chống trộm, bên trong chắc hẳn là phèn chua dùng để luyện đan, hiệu quả cũng không kém axit là bao.

Cho nên gạch chỉ có thể rút ra ngoài, không thể đập.

Lời này lập tức khiến Tam thúc và Ngô Tà lại lần nữa ngây người, nhìn nhau, ánh mắt ít nhiều có chút phức tạp.

Nhưng Lý Vọng Thư lại không muốn chờ hai người họ, lập tức từng bước một sắp xếp người bắt đầu làm sạch axit.

Điều này khiến Tam thúc rất đỗi ngạc nhiên: Cháu trai lớn, không ngờ cháu mang theo trang bị cũng rất đầy đủ.

Tam thúc lại nói đùa, tôi đây là đồ dùng văn phòng phẩm của học sinh dở, toàn là đồ vặt vãnh không lên được mặt bàn.

Rất nhanh, phèn chua phía sau bức tường đã được làm sạch sẽ, tiếp đó vài nhát búa xuống, một lỗ lớn cũng được mở ra trên bức tường sau mộ thất.

Nhìn con đường mộ không quá rộng, Lý Vọng Thư suy nghĩ một chút, sau đó phân phó: Lát nữa Mạt Tụng dẫn người cùng tôi đi xuống, Mạo Mạo Giác cậu dẫn người ở bên ngoài canh giữ.

Ngoài ra, doanh trại này có thể có điều kỳ lạ, Mạo Mạo Giác các cậu lát nữa chú ý ẩn nấp.

Tóm lại, tất cả hành động theo kế hoạch.

Lý Vọng Thư làm xong tất cả những điều này, vừa lúc Tam thúc cũng đã kiểm tra xong không khí trong mộ.

Thế là từ Tam thúc xung phong đi đầu, mọi người theo sau qua cái lỗ trên tường, lần lượt tiến vào trong mộ.

Bước vào bên trong, mặc dù mỗi người trong tay đều cầm chặt đèn pin cường độ cao, nhưng không khí đục ngầu và môi trường sâu thẳm vô cùng đó, vẫn khiến lòng người không tự chủ bắt đầu nảy sinh một tia áp lực.

Có lẽ là để chống đỡ cảm giác khó chịu do áp lực này mang lại, Ngô Tà đi bên cạnh Lý Vọng Thư cuối cùng không kìm nén được sự tò mò trong lòng, hạ giọng nhẹ nhàng dò hỏi: Vừa rồi nghe cậu nói tất cả hành động theo kế hoạch, kế hoạch mà cậu nói rốt cuộc là gì vậy.

Lý Vọng Thư quay đầu liếc nhìn khuôn mặt còn non nớt bên cạnh, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Cố ý đánh đố: Cái gọi là kế hoạch ấy hả, thật ra rất đơn giản.

Nếu đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, là tôi dẫn đầu đi ra khỏi đây, thì đương nhiên sẽ gió yên biển lặng, thiên hạ thái bình thôi.

Nhưng nếu đổi thành người khác giành trước một bước rời khỏi đây, hắc hắc.

Nói đến đây, hắn cố tình dừng lại, để lại một khoảng lặng.

Nhìn Ngô Tà bị lời mình làm cho có chút ngẩn ngơ, Lý Vọng Thư không khỏi cảm thấy buồn cười, ngay sau đó vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, cười nói: Ha ha, đùa cậu thôi, đừng nghiêm túc thế chứ, nhìn xem làm cậu sợ đến mức nào.

Tuy nhiên, đúng lúc hai người đang nói chuyện, Tam thúc, người đang đi đầu đội ngũ, đột nhiên dừng bước, đồng thời phát ra một tiếng kinh hô.

Trời đất ơi, thật là quá không thể tưởng tượng.

Thế mà thật sự để chúng ta tìm được bảo bối rồi.

Mấy đứa mau đến mà xem kìa, đây chính là một cái đỉnh chứ.

Trời ơi.

Cái đỉnh này e rằng còn lớn hơn cái đang được cất giữ ở viện bảo tàng quốc gia một vòng đấy.

Theo tiếng kinh ngạc thán phục của Tam thúc, mọi người nhao nhao đi vào một mộ thất rộng lớn.

Và ở giữa mộ thất, bày một cái phương đỉnh bốn chân vô cùng lớn.

Thấy cảnh này, mọi người đều không khỏi bắt đầu hưng phấn.

Rốt cuộc, nhìn cảnh tượng mộ thất, chứng tỏ nơi đây trước đó chưa có ai đến.

Không ai đến, vậy đương nhiên các loại vật tùy táng đều còn đang chờ mọi người.

Nhưng Lý Vọng Thư lại không hề hứng thú với những vật tùy táng đó, sắc mặt hắn bình tĩnh như nước, chỉ nhẹ nhàng phân phó thuộc hạ bên cạnh: Đem tất cả những chỗ có chữ viết hoặc đồ án, quay chụp lại cho tôi.

Nói xong, hắn liền không còn chú ý đến những vật khác xung quanh, mà dán chặt ánh mắt của mình lên chiếc thạch quan duy nhất trong mộ thất này.

Nói đến cũng thật là quái dị, chiếc thạch quan này xuất hiện ở đây thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trong tình huống bình thường, thạch quan đều sẽ được đặt ở vị trí trung tâm mộ thất, nhưng khối thạch quan trước mắt này lại nằm ở phía nam.

Điều càng kỳ lạ hơn là, phía sau nó lại còn tồn tại một con đường uốn lượn đi xuống, thông đến nơi sâu hơn.

Cứ như thế, chiếc thạch quan này liền có vẻ dị thường đột ngột và khó xử.

Phải biết, nếu chiếc thạch quan này chỉ đơn thuần dùng để chôn cùng, thì theo lẽ thường, đáng lẽ phải có nhiều quan tài chôn cùng tập trung đặt cạnh nhau, hình thành một khu vực quy mô lớn.

Chứ không phải như vậy lẻ loi một mình ở đây, sở hữu một mộ thất độc lập cho riêng mình.

Huống hồ, dù đây chỉ là một khối quan tài làm từ đá, nhưng chỉ cần quan sát kỹ sẽ phát hiện, hoa văn điêu khắc trên bề mặt quan tài tinh xảo tỉ mỉ, sống động như thật.

Hơn nữa nửa dưới của thạch quan còn có những đồ án điêu khắc đá tinh mỹ, đãi ngộ này hiển nhiên không phải kẻ chôn cùng bình thường có thể được hưởng.

Một chiếc thạch quan quý giá và độc đáo như vậy lại cứ thế lặng lẽ đặt ở đây, quả thực giống như trang bị một chiếc Cullinan cho bảo vệ trông coi cổng lớn vậy, không hề ăn nhập.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư trong lòng rất rõ ràng, thi thể trong thạch quan giờ đã sớm biến thành một khối huyết thi.

Hắn chỉ tò mò, huyết thi đó khi còn sống rốt cuộc là thân phận gì.

Và vì sao lại biến thành một khối huyết thi khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật.

Là Lỗ Thương Vương.

Hay là Thiết Diện Sinh.

Hay là kế hoạch của Chu Mục Vương thất bại, chính mình biến thành huyết thi.

Phải biết huyết thi không phải ai cũng có thể biến thành, thuộc loại

một trong những phản ứng phụ không tốt sau khi dùng Thi ba ba đan.

Nó không chỉ cực kỳ khát máu tàn bạo, mà còn sở hữu sức mạnh to lớn vượt quá sức tưởng tượng của người thường.

Điều đáng sợ hơn là, xung quanh nó còn tràn ngập kịch độc chết người.

Chỉ cần hơi sơ ý để nó phá quan mà ra, trong không gian chật hẹp như thế này lại càng có thể phát huy sức sát thương không gì sánh bằng.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi rùng mình, vội vàng quay đầu muốn gọi Mạt Tụng đến, chuẩn bị phong ấn chiếc thạch quan này trước, để dứt hậu họa.

Chương 53

Nhưng đúng lúc hắn sắp mở miệng, Bùn Chai Dầu lại như u linh, vô thanh vô tức đi chậm rãi qua trước mặt hắn.

Trên khuôn mặt luôn vô cảm ấy, giờ phút này lại hiện lên một tia biến hóa thần sắc khó nhận ra.

Ngay sau đó, Bùn Chai Dầu nhìn như vô tình, nhưng lại cực nhanh ném về phía hắn một ánh mắt.

Chỉ là thoáng nhìn ngắn ngủi như vậy, lại như thể bao hàm lượng thông tin cực lớn.

Và điều càng khiến Lý Vọng Thư ngạc nhiên là, mình lại có thể trong nháy mắt lĩnh hội được thâm ý trong ánh mắt của Bùn Chai Dầu.

Mặc dù giữa hai người chưa hề có bất kỳ giao tiếp ngôn ngữ nào, nhưng chỉ một ánh mắt giao hội vô cùng đơn giản như vậy, hắn liền không thể tưởng tượng nổi lại có thể hoàn toàn hiểu được ý nghĩ của đối phương.

Trời ơi.

Cái sự ăn ý chết tiệt này rốt cuộc từ đâu mà ra vậy.

Lý Vọng Thư không nhịn được thầm rủa trong lòng một câu.

Mặc dù cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước sự ăn ý kỳ diệu này, nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Bùn Chai Dầu, không chút do dự ngậm miệng lại, giả vờ như không phát hiện ra điều gì.

Về việc trong thạch quan có giấu huyết thi, hắn quyết định như Bùn Chai Dầu đã ra hiệu, tiếp tục giữ im lặng.

Dù sao có Bùn Chai Dầu ở đó, huyết thi dù tàn nhẫn đến mấy thì

có thể tàn nhẫn đến đâu chứ.

Mà lúc này, bên tai lại truyền đến tiếng la của Phan Tử: Tam gia, có hàng.

Ông mau đến xem món đồ này có đáng giá tiền không.

Lý Vọng Thư nghe vậy cũng không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy không biết từ lúc nào, Phan Tử đã trèo vào bên trong cái đỉnh lớn kia.

Không chỉ thế, hắn thậm chí còn ôm ra từ bên trong một bộ xương khô không đầu, chỉ vào một khối ngọc bài treo trên người bộ xương khô, vẻ mặt hưng phấn gọi về phía Tam thúc.

Tam thúc thấy thế mặt lập tức tái mét, tức giận mắng: Nhìn cái thứ tiền đồ của mày kìa, cái gì nát cũng thấy lạ.

Cái đỉnh đó là dùng để đựng tế phẩm, trên người tế phẩm có thể có thứ gì tốt chứ.

Hay là, mày muốn hiến tế chính mình.

Nói rồi, Tam thúc còn không dấu vết liếc nhìn Lý Vọng Thư một cái, thấy hắn thần sắc không thay đổi, lúc này mới tiếp tục nhỏ giọng mắng: Còn không mau ra ngoài, nhìn cái bộ dạng chưa hiểu sự đời của mày, toàn làm tao mất mặt.

Bên này Phan Tử tuy rằng còn có chút không nỡ, nhưng Tam thúc đã lên tiếng, hắn cũng đành từ từ bò ra khỏi đỉnh.

Nhưng ai ngờ chưa kịp đặt chân xuống đất, bên kia lại truyền đến tiếng của Ngô Tà.

Các cậu mau đến xem.

Dưới thạch quan này có khắc đá.

Thật đúng như Lý Vọng Thư nói, Lỗ Thương Vương giơ ấn tỉ

quỷ lên, liền có âm binh từ dưới đất bò ra giúp hắn.

Nghe được tiếng của Ngô Tà, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn lại, phát hiện tên này không biết từ lúc nào đã chạy đến bên cạnh thạch quan, đang dùng đèn pin nghiên cứu khắc đá trên thạch quan.

Thấy cảnh này, lần này đến lượt Lý Vọng Thư mặt tái mét.

Xong đời, mới chỉ chớp mắt thôi, sao hắn lại chạy đến đó rồi.

Tiểu Tam gia của tôi ơi, cậu ngàn vạn lần đừng chạm vào quan tài nha.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, Lý Vọng Thư vừa định mở miệng, cũng đã không kịp nữa rồi.

Liền thấy Ngô Tà để nhìn rõ khắc đá, ngồi xổm xuống đồng thời, một tay vừa vặn tì lên mặt trên thạch quan để lấy lực.

Xong đời, tên Ngô Tà này chạm vào quan tài rồi, e rằng vị kia trong quan tài, sợ là thật sự muốn tỉnh lại.

Sợ gì thì gặp nấy, quả nhiên đúng lúc sau đó, một tràng âm thanh khành khạch liền truyền ra từ bên trong quan tài.

Âm thanh này tuy không lớn, nhưng xuyên thấu lực lại cực kỳ mạnh mẽ như tiếng pháo tầm thấp.

Lập tức tất cả mọi người trong mộ thất đều không khỏi dừng việc đang làm, trừng mắt nhìn về phía quan tài.

Khành khạch khành khạch Âm thanh vẫn tiếp tục, trầm thấp mà âm u, khiến người ta không tự chủ được có cảm giác rợn sống lưng, lạnh toát.

Mẹ ơi.

Xác chết sống dậy.

Đại Khuê là người đầu tiên ngã ngồi liệt trên đất, còn nhanh chóng lùi thân mình về phía sau, giấu mình hoàn toàn sau lưng Tam thúc.

Ngô Tà thì đứng chết lặng tại chỗ, nhìn biểu cảm dường như muốn tránh xa quan tài một chút, nhưng lại sợ gây ra phản ứng dây chuyền khác.

Cả người nửa ngồi xổm ở đó, như thể cực độ táo bón, còn run lẩy bẩy.

Nhưng mà, điều không như mong muốn là, cho dù hắn bất động, nhưng vị kia trong quan tài vẫn muốn ra ngoài hít thở không khí.

Rắc Bốp.

Đây là âm thanh nắp quan tài bị đẩy bật lên rồi rơi xuống, lúc này tất cả mọi người đều hiểu, thật sự là xác chết sống dậy rồi.

Tam thúc thì kinh nghiệm phong phú, buông ba lô liền bắt đầu tìm kiếm chiếc chân lừa đen năm xưa của mình.

Lý Vọng Thư cũng không muốn gã trong đó thật sự ra ngoài, lập tức liền chuẩn bị ra lệnh cho người phong quan.

Ai ngờ lúc này Bùn Chai Dầu lại cho hắn một ánh mắt ra hiệu tạm thời đừng nóng vội, ngay sau đó cả người lấy đà vài bước liền nhảy vọt lên, trực tiếp rơi xuống mặt trên quan tài.

Hắn mạnh mẽ đè nắp quan tài vừa mới hơi bật lên, lại đóng sập trở lại.

Tiếp đó, trong miệng hắn cũng phát ra âm thanh khành khạch giống hệt bên trong quan tài.

Lúc này, một bên trong một bên ngoài, hai tiếng khành khạch bắt đầu giằng co qua lại, rất giống như hai con gà chọi đang đối đầu nhau vậy.

Lý Vọng Thư biết Bùn Chai Dầu đây là thi ngữ đặc trưng của Trương gia, chuyên dùng để khống chế đấu thi do Trương gia chế tạo.

Chỉ là không ngờ, Bùn Chai Dầu lại có thể giao tiếp được cả với huyết thi hoang dã.

Hắn có ý muốn lưu tâm xem môn ngoại ngữ này có khả năng học được hay không, chỉ là khi hắn dồn hết sức lực để lắng nghe.

Ngoại ngữ thì không hiểu, nhưng lại đột nhiên cảm ứng được trong quan tài có một con sâu.

Hoặc nói, là cảm ứng được Thi Miết Vương trong đầu vị kia bên trong quan tài đang hoạt động.

Chỉ là ngay khoảnh khắc hắn cảm ứng được Thi Miết Vương, một lượng lớn các đoạn ký ức vụn vặt, lập tức tràn vào trong não hắn.

Nhưng những ký ức này giống như bị máy phá tường đập nát vậy, không những rời rạc, không thể ghép thành một tổng thể hoàn chỉnh, mà còn không có trật tự, không hề có logic đáng nói.

Điều này khiến Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy đầu đau như nứt ra, không nhịn được đưa tay ôm lấy trán.

Sau một hồi lâu, cơn đau đầu của Lý Vọng Thư mới có phần thuyên giảm.

Mà từ những ký ức lộn xộn đó, những hình ảnh có thể ghép lại được còn khá nguyên vẹn thì căn bản không có bao nhiêu.

Đoạn ký ức đầu tiên, là chủ nhân ký ức, quỳ gối trước mặt một lão giả áo đen.

Và từ tay một người đeo mặt nạ đồng thau bên cạnh lão nhân, tiếp nhận một bộ áo ngọc dây vàng màu xanh đen.

Còn hình ảnh thứ hai, liền nhảy chuyển đến người này đang mặc áo ngọc dây vàng, nằm yên tĩnh trên một đài đá.

Xung quanh hắn lại vây đầy người, không chỉ có lão giả áo đen, mà còn có hơn chục người đeo mặt nạ đồng thau.

Những người này dường như đang thương lượng điều gì đó, trong ánh mắt đối lập thường xuyên tràn ngập mong chờ.

Tuy nhiên ký ức đến đây lại đột nhiên im bặt, dường như là chủ nhân ký ức đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Xem ra, gã trong thạch quan này dường như không giống Lỗ Thương Vương, hơn nữa cũng không phải bị người mạnh mẽ kéo ra từ tượng ngọc.

Ngược lại, nhìn thế nào cũng như là hắn chủ động hiến thân, cảm giác giống như đang thí nghiệm hiệu quả của áo ngọc dây vàng cho lão giả áo đen kia vậy.

Lý Vọng Thư suy nghĩ một chút, ngay sau đó phản ứng lại chính là giật mình.

Không phải Sao mình lại có ký ức lúc sinh thời của huyết thi.

Những ký ức này sao lại không thể hiểu được mà truyền vào trong đầu mình chứ.

Chẳng lẽ giữa các Thi Miết Vương cũng có thể giống rắn lông đen, thông qua pheromone của bản thân để truyền lại những gì mình đã thấy đã nghe sao.

Lý Vọng Thư còn chưa làm rõ tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao, thì Bùn Chai Dầu đang nửa quỳ trên thạch quan đã mở miệng.

Chương 54

Các cậu đi trước đi, chờ tôi hoàn toàn trấn áp nó xong, sẽ đến tìm các cậu.

Nhớ kỹ, đi vòng qua bên cạnh, ngàn vạn lần không được chạm vào thạch quan này nữa.

Vừa nói, hắn còn vừa rút cổ đao hắc kim sau lưng, rạch một vết trên lòng bàn tay mình.

Sau đó đột nhiên vỗ bàn tay dính máu đó lên nắp thạch quan.

Có lẽ là vì Bùn Chai Dầu trước đó đã thể hiện quá mức xuất sắc ở thủy đạo, ngay cả Tam thúc, một người từng trải, lúc này cũng không hề nghi ngờ hắn, lập tức mở miệng hô: Mọi người đi theo sau tôi, chúng ta đi vào thông đạo trước, ngàn vạn lần không được tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì.

Nói xong, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Bùn Chai Dầu: Tiểu ca cậu chắc chắn một mình không vấn đề gì chứ.

Bùn Chai Dầu không nói gì, chỉ lãnh đạm nhìn mọi người.

Tam thúc tự cho là hiểu ý Bùn Chai Dầu, vội vàng thúc giục mọi người đi tới.

Có lẽ chỉ có Lý Vọng Thư hiểu được, Bùn Chai Dầu đây là muốn nhân cơ hội hành động một mình, đi hoàn thành nhiệm vụ của hắn.

Rốt cuộc hắn biết rõ huyết thi trong thạch quan tuy lợi hại, nhưng nếu đối mặt với Trương Khởi Linh thì thật ra cũng chẳng khác gì thi thể trong tủ lạnh của nhà tang lễ.

Thế là hắn cũng không dừng lại nữa, gọi một tiếng thuộc hạ xong, liền đi đến trước mặt Ngô Tà.

Sao thế.

Cậu không mang giấy à.

Cũng không biết Tam thúc là do quá căng thẳng mà quên mất, hay cố ý như vậy.

Tóm lại lúc này Ngô Tà vẫn còn ngồi xổm bên cạnh thạch quan không nhúc nhích.

Cậu đừng đùa nữa, mau lại đây đỡ tôi một chút, tôi bị chuột rút đùi, không đứng lên nổi.

Lý Vọng Thư nghe vậy, vừa đỡ Ngô Tà đứng dậy đi về phía trước, vừa cười nói: Cậu nhát gan như thế, còn đi theo xuống đây làm gì.

Cũng chỉ là xác chết sống dậy thôi mà, lại có thể bị dọa đến chuột rút chân.

Tôi đây là vừa rồi ngồi xổm lâu quá nên thế, không liên quan đến xác chết sống dậy, đúng, chính là ngồi xổm lâu quá.

Ngô Tà dù đi đường đều giống con cua, nhưng vẫn còn cãi bướng.

May mắn thay Tam thúc phía trước tốc độ cũng không nhanh, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận, điều này giúp họ có thể rất nhanh bắt kịp bước chân của đại đội.

Chỉ là mặc dù đi không nhanh, nhưng thông đạo này thật sự dài đến mức quá đáng, đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, lại vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Bởi vì thông đạo này suốt đường đều là đi xuống dốc, Lý Vọng Thư ước tính, giờ phút này họ ít nhất đã sâu thêm vài chục mét so với mặt đất.

Hơn nữa cho dù là đèn pin cường độ cao trong tay mọi người cũng

không chiếu sáng được bóng tối phía trước.

Điều này dẫn đến phía trước và phía sau đội ngũ đều là một mảng đen kịt, cộng với hiệu ứng Tyndall do ánh đèn pin tạo ra, làm cho môi trường xung quanh trở nên cực kỳ áp lực.

May mắn thay, sau mười phút nữa, thông đạo cuối cùng không còn đi xuống dốc, mà ngược lại bắt đầu đi lên phía trước.

Thế này thì tốt rồi, chứng tỏ chúng ta đã đi được nửa đường, chết tiệt.

Tam thúc nói được một nửa, liền buột miệng thốt ra một câu chửi thề.

Theo ánh đèn pin của Tam thúc, liền thấy ở một bên thông đạo, lại được đào ra một cái hang trộm có đường kính một mét.

Cái này tuyệt đối là đám người nước ngoài đó làm, không ngờ cuối cùng vẫn bị họ đi trước một bước.

Nhìn Tam thúc vẻ mặt như mất mấy trăm triệu, vô cùng đau xót, Lý Vọng Thư không muốn trì hoãn thời gian nữa.

Thế là mở miệng khuyên nhủ: Tam thúc, cái hang trộm này là được đào ra, chứng tỏ họ khẳng định đã gặp vấn đề.

Bằng không trở về đường cũ là được rồi, không cần thiết phải mở đường mới.

Cho nên chú yên tâm đi, bảo bối của chú tám phần vẫn còn đó.

Hơn nữa ở đây xuất hiện hang trộm, chứng tỏ con đường phía trước có người đã dọn dẹp nguy hiểm giúp chúng ta, đây là chuyện tốt mà.

Cũng không biết là lời an ủi đã có tác dụng, hay là Tam thúc khao khát muốn đi xem vật tùy táng trong mộ thất chính còn sót lại hay

không.

Mặc dù tiếp theo là suốt đường dốc lên, nhưng tốc độ đi lại nhanh hơn không ít so với lúc đi xuống.

Khoảng hơn mười phút sau, mọi người liền cảm thấy thông đạo rộng lớn hơn rất nhiều, không chỉ có các điêu khắc trên tường càng thêm tinh xảo, ở cuối thông đạo, còn xuất hiện hai cánh cửa ngọc.

Nhìn kỹ, trên cửa ngọc còn điêu khắc riêng rẽ một con ác quỷ dữ tợn.

Một con cầm ấn tỉ, một con khác cầm một vuốt quỷ, giống như hai vị môn thần đang trừng mắt nhìn chằm chằm những người đang đến gần.

Tuy nhiên lúc này cánh cửa đã bị đẩy ra một khoảng hẹp từ bên trong, ánh đèn xuyên qua khe cửa chiếu vào, có thể thấy không gian bên trong cực kỳ lớn.

Tam thúc cẩn thận thử vài lần ở cửa, phát hiện hoàn toàn không có động tĩnh, lúc này mới gọi mọi người từ từ đi vào.

Đây chắc hẳn chính là mộ thất chính, những thứ tốt thật sự, chắc hẳn đều ở bên trong này.

Mộ thất chính quả nhiên có một thế giới khác, không chỉ rộng lớn dị thường, mà không gian còn rất cao, vừa bước vào đã cho người ta một cảm giác trang nghiêm.

Đương nhiên điều hấp dẫn nhất là ở vị trí trung tâm mộ thất, đan xen bày suốt bảy chiếc thạch quan.

Nhìn kỹ, chính hợp vị trí thất tinh Bắc Đẩu.

Tam gia, hay là chúng ta đi thôi.

Tôi thấy những chiếc thạch quan này, tạo hình rất giống chiếc lúc

nãy.

Giờ Tiểu ca cũng không có ở đây, nếu lát nữa từ bên trong nhảy ra bảy con xác sống, chân lừa đen của chúng ta cũng không đủ đâu.

Khi Đại Khuê nói chuyện, trong giọng nói đã mang theo tiếng nức nở.

Điều này khiến Tam thúc xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái quan tài nằm vào.

Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống đầu Đại Khuê, lúc này mới oán hận nói: Tao sao lại mắt bị mù, mang theo cái thằng nhát gan như mày xuống đây chứ.

Mày mà còn dám nói thêm một câu nào nữa, tin hay không tao nhét chân lừa đen vào mồm mày.

Mắng xong Đại Khuê, Tam thúc có lẽ là để lấy lại thể diện, chỉ vào những chiếc quan tài tiếp tục nói: Thằng ngốc kia mở to hai mắt mà nhìn cho rõ, nơi này bày ra chính là một cục quan tài nghi binh Thất Tinh.

Bảy chiếc quan tài, trong đó chỉ có một chiếc là thật, số còn lại trong quan tài đều là cơ quan.

Nếu mở sai quan, động một cái là kéo theo cả một loạt, đến lúc đó tất cả cơ quan đồng thời khởi động, thì dù Thiên Vương Lão Tử đến đây cũng phải bỏ mạng.

Lời Tam thúc nói, khiến mọi người không khỏi căng thẳng.

Nhưng sự chú ý của Lý Vọng Thư lại chưa bao giờ đặt vào những chiếc quan tài đó.

Từ khi bước vào mộ thất này, ánh mắt hắn liền luôn quét qua lại giữa mọi người.

Cuối cùng, công sức không phụ lòng người, khi Tam thúc vẫn còn đang khoe khoang kiến thức của mình về cục quan tài nghi binh Thất Tinh.

Lý Vọng Thư cũng ở phía sau đám người, phát hiện một bóng người lén lút.

Lập tức khóe miệng hắn nhếch lên, giơ tay ném ra một sợi xích sắt về phía bóng người đó.

Kẻ nào, ở đây giả thần giả quỷ.

Mọi người bị giọng nói này của Lý Vọng Thư làm cho hoảng sợ, hoàn hồn lại nhìn, lúc này mới nhận ra trong tay hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một sợi xích sắt.

Mà đầu kia của sợi xích sắt, chín móng câu đã quấn chặt lấy một bóng hình.

Theo vài ánh đèn pin chiếu qua, bóng người đó cuối cùng cũng hiện ra thân phận thật.

Liền thấy một gã mập mạp, thân hình to béo, đang không ngừng giãy giụa.

Vì trên đầu còn đội một cái ấm sành, mọi người cũng không nghe rõ hắn đang nói gì.

Thấy vậy Đại Khuê lập tức tỉnh táo tinh thần, hùng hùng hổ hổ liền đi đến trước mặt gã mập mạp.

Mẹ nó, thứ này khẳng định là cùng một giuộc với đám người nước ngoài kia.

Trên đầu còn đội cái ấm sành là định hù dọa ai chứ, nhìn bộ dạng này chắc chắn không có ý tốt.

Tam gia, con nói hay là chôn sống hắn đi.

Gã mập mạp này đã có thể sốt ruột, rung đùi múa mỏ hơn nửa ngày sau, cuối cùng coi như đã ném được cái ấm sành trên đầu xuống, lộ ra vẻ mặt nịnh nọt.

Không chôn được không chôn được.

Có gì thì nói chuyện đàng hoàng.

Chuyện gì cũng từ từ.

Nhưng chưa đợi hắn nói xong, phía sau mọi người, bảy chiếc quan tài lại gần như đồng thời phát ra âm thanh đá phiến cọ xát.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến cả mộ thất lập tức yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người có mặt, nắp đá trên bảy chiếc quan tài, gần như đồng thời bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Chương 55

Cảnh này khiến Lý Vọng Thư có chút ngây người, thầm nghĩ trong ký ức của mình, cũng không có cảnh này mà.

Thế là vội vàng mở miệng hỏi: Tam thúc, trong tình huống này, phải xử lý thế nào.

Tam thúc.

Thấy không ai trả lời, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn lại, trong mộ thất đâu còn bóng dáng Tam thúc, ngay cả Đại Khuê và Phan Tử, tùy tùng của Tam thúc, cũng đột nhiên không biết tung tích.

Chỉ còn lại Ngô Tà đang ngơ ngác giống mình, vẻ mặt đầy hoang mang.

Tốt lắm, tốt lắm, đều chơi mất tích đúng không.

Tam thúc đột nhiên biến mất, điều này đã nằm trong dự liệu của Lý Vọng Thư, nhưng vì biến mất quá đột ngột, khiến hắn có chút không biết làm sao.

Chuyến đi đến Cung Lỗ Vương lần này là do Tam thúc cố ý sắp đặt để huấn luyện Ngô Tà, điểm này Lý Vọng Thư rất rõ trong lòng.

Vì vậy, việc để Ngô Tà một mình đối mặt và giải quyết một số vấn đề có thể coi là bài tập Tam thúc chuẩn bị riêng cho Ngô Tà trên đường đi.

Đối với điểm này, Lý Vọng Thư cũng có thể hiểu được tâm tình mong cháu trai thành rồng của Tam thúc.

Nhưng mà ông ta mẹ nó muốn rèn luyện cháu trai của mình, cứ rèn luyện nó một mình thì tốt rồi.

Cứ thông báo một tiếng trước có chết không hả, tôi cũng rất sẵn lòng nhìn thấy Ngô Tà vật lộn mà.

Thế mà cứ thế không nói tiếng nào mà biến mất, thì tính sao đây.

Lý Vọng Thư trong lòng thật sự có chút bất đắc dĩ, vốn dĩ hắn định đi nhờ xe để thăm dò kỹ Cung Lỗ Vương này, xem có manh mối nào về thi ba ba đan hay không.

Thậm chí dọc đường đi, hắn còn cố tình để ý từng cử động của Tam thúc.

Nhưng dù vậy, vẫn không thể đề phòng được lão già này chân thoa dầu mà chuồn.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng chỉ là trong nháy mắt, Tam thúc và hai người kia rốt cuộc đã làm thế nào mà chuồn nhanh đến vậy.

Hơn nữa, điều nghiêm trọng hơn là, bảy cỗ quan tài trước mắt đồng loạt dị động, tình huống này hắn trước đây căn bản chưa từng nghĩ đến.

Cũng may Tam thúc tuy không thấy đâu, nhưng Lý Vọng Thư lại có không ít người dưới trướng, trang bị cũng còn khá đầy đủ, thế là hắn lập tức phân phó mọi người cảnh giác.

Đúng lúc này, nắp của bảy cỗ quan tài cũng lần lượt mở ra, ván quan tài từng tấm rơi xuống đất.

Ngay sau đó liền thấy trong mỗi cỗ quan tài, đều chậm rãi ngồi dậy một thân ảnh.

Người nước ngoài.

Những kẻ này đi cùng cậu sao.

Nhìn kỹ dáng vẻ những người nước ngoài đó, sắc mặt xanh xám,

đã chết cứng.

Nhưng điều càng khiến người ta rợn người hơn là, những thi thể đó đều khô quắt, mất nước cực kỳ nghiêm trọng.

Thế là Lý Vọng Thư cố ý lại gần bên Mập mạp, thì thầm hỏi.

Ai ngờ Mập mạp phản ứng lại rất kịch liệt, nhổ nước bọt rồi mắng ngay: Béo gia tôi đường đường là Mạc Kim giáo úy lừng danh giang hồ, sao lại cùng mấy tên quỷ dương này làm một phe.

Cậu đang sỉ nhục nghề nghiệp và nhân cách của tôi đấy.

Tuy nhiên, còn chưa kiên cường được hai câu, Mập mạp lập tức cầu xin nói: Tôi nói chúng ta vẫn nên đi nhanh đi.

Những kẻ này chết không đơn giản chút nào, chính chủ chắc chắn vẫn còn ở dưới quan tài đó.

Nếu chính chủ mà ra ngoài, chúng ta đã có thể gặp rắc rối lớn rồi.

Đối với cái gọi là chính chủ trong miệng Mập mạp, Lý Vọng Thư trong lòng lại không hề sợ hãi.

Ngược lại, hắn lúc này tràn đầy tò mò với bảy cái chính chủ trong quan tài.

Bởi vì theo động tĩnh trong quan tài ngày càng lớn, hắn hiện tại đã có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong quan tài, có thi ba ba tồn tại.

Những thi ba ba này khác với con Thi Miết Vương trong huyết thi mà họ gặp vừa nãy, không hề truyền đến ký ức kỳ lạ nào khi hắn cảm ứng.

Nhưng cũng không giống thi ba ba thông thường, không có ý thức đơn thuần như những con sâu khác.

Càng giống như đã được thiết lập chương trình từ trước, sau khi bị kích hoạt, đang vận hành theo trình tự đã định.

Và lúc này, Lý Vọng Thư liền đang không ngừng thử nghiệm, muốn xem mình có thể khống chế những con thi ba ba đặc biệt này giống như khống chế những con sâu thông thường hay không.

Nhưng hắn vẫn còn đang thử, chính chủ trong quan tài lại không đợi hắn.

Những thi thể người nước ngoài rất nhanh đã bị đẩy lên trên mặt đất, mà chính chủ trong quan tài cũng đứng thẳng người.

Có thể thấy, bảy cái chính chủ kia đều vẫn duy trì hình người, nhưng trên người lại như lớp da khô bị lột ra, có thể thấy rõ các bó cơ khô quắt bám trên xương cốt.

Thấy cảnh này, Mập mạp vẫn còn bị trói lập tức hoảng sợ.

Xong rồi xong rồi, ra rồi.

Đừng nhìn nữa, các cậu mau chân lên thôi.

Nhưng ngay giây tiếp theo, bảy cụ thi thể khô lần lượt nhảy ra khỏi quan tài, toàn bộ mộ thất lập tức tràn ngập mùi tanh tưởi.

Thuộc hạ của Lý Vọng Thư phản ứng cực nhanh, bốn người đồng thời nâng súng tiểu liên mini lên, những luồng lửa xé toang bóng tối trong nháy mắt.

Các cậu cũng phải tháo trói cho tôi trước chứ.

Tiếng súng vừa vang, Mập mạp lập tức cúi đầu lăn tròn tại chỗ, đá vụn văng tung tóe suýt nữa cứa qua da đầu hắn, cả người như một quả bóng yoga cỡ lớn, nhanh chóng lăn sang một bên.

Nhưng mà viên đạn bắn vào thi thể khô, lại phát ra âm thanh quỷ dị, những bó cơ khô quắt đó lại nhúc nhích như sâu, toàn bộ đầu đạn bị chất nhầy bao bọc rồi ép ra ngoài.

Lý Vọng Thư thì đè thái dương đang đập thình thịch, Thi Miết

Vương màu vàng kim trong đầu đột nhiên bắt đầu rung nhẹ — thứ này đang cộng hưởng.

Thì ra là vậy.

Gân xanh thái dương hắn nổi lên, cảm ứng được những thi ba ba đặc biệt đó đang điên cuồng rung động trong xương sống thi thể khô.

Những con sâu này căn bản không có ý thức, giống như những công cụ được chế tạo bằng thủ đoạn đặc biệt.

Thi ba ba cơ khí.

Lý Vọng Thư có thể cảm ứng được, mỗi con thi ba ba đặc biệt ở phần đuôi đều kéo dài ra những sợi chỉ vàng mảnh như tóc, dọc theo mạng lưới thần kinh của thi thể khô tạo thành mạng lưới thao tác, khống chế hành động của những thi thể khô này.

Chu Mục Vương này rốt cuộc đã nghiên cứu ra cái thứ quỷ quái gì vậy.

Lúc này Lý Vọng Thư trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là Chu Mục Vương này quả nhiên đã nghiên cứu rất sâu về trường sinh thuật thi ba ba của Tây Vương Mẫu, bảy cụ thi thể khô trước mắt chính là bằng chứng tốt nhất.

Chiêu thức của những thi thể khô này, có thể nói đã hoàn toàn thoát ly kịch bản của Tây Vương Mẫu, gần như thuộc về một hướng phát triển khác.

Còn điều đáng lo ngại là, thi ba ba đặc biệt trong thi thể khô hoàn toàn không có ý thức tự chủ.

Muốn khống chế chúng bằng cách gửi lệnh đơn giản như khống chế côn trùng thông thường là không được, mà cần phải thiết lập kết nối sâu với thi ba ba đặc biệt.

Lúc này trận chiến vẫn tiếp diễn, cũng không biết có phải do ảnh hưởng từ trò chơi hay không, Mạt Tụng và những người khác đều nhằm vào đầu thi thể khô mà bắn, nhưng hiệu quả lại không lý tưởng.

Bắn vào đầu vô dụng, trước tiên hãy nghĩ cách hạn chế hành động của những thi thể khô này.

Nghe Lý Vọng Thư nhắc nhở, Mạt Tụng một mặt tổ chức hỏa lực áp chế, một mặt bảo người lấy ra dây thừng, tính toán dùng dây thừng để trói chặt thi thể khô.

Nhưng mà thi thể khô dù là tốc độ hay sức mạnh, đều mạnh đến bất ngờ.

Cho dù bị dây thừng tròng lên người từ hai người kéo, nhưng vẫn không thể hạn chế hành động của nó.

Điều càng khiến người ta tuyệt vọng là, có đến bảy cụ thi thể khô như vậy trong căn mộ thất này.

Rất nhanh, những người dưới trướng Lý Vọng Thư đã bị thi thể khô đánh tan tác.

Nhưng cũng may mọi người phối hợp ăn ý với nhau, tuy có người bị thương, nhưng cũng không xuất hiện tình trạng thương vong.

Rút lui.

Rút ra ngoài cửa, lui ra ngoài cửa chắc sẽ chặn được chúng.

Ngô Tà lúc này cũng hoảng sợ, thấy Lý Vọng Thư hoàn toàn không động đậy, không nhịn được lên tiếng thúc giục.

Đợi một chút, đợi một chút.

Sắp được rồi.

Lý Vọng Thư không chọn rút lui, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm những thi thể khô đang đánh đấm loạn xạ trước mắt.

Thấy vậy Ngô Tà nước mắt sắp trào ra Còn đợi gì nữa.

Chương 56

Sắp không trụ nổi nữa rồi.

Lúc này một khối thi thể khô đã đột phá phong tỏa.

Liền thấy nó bóp cổ một trong những thuộc hạ, trực tiếp nhấc bổng người đó lên.

Ngay sau đó há to cái miệng ghê rợn, liền cắn mạnh xuống cổ người nọ.

Mắt thấy hàm răng sắc nhọn sắp cắn xuyên cổ tên thuộc hạ đó, Lý Vọng Thư đột nhiên hô to một tiếng.

Mẹ nó, quỳ xuống cho lão tử.

Nói cũng kỳ lạ, theo tiếng hắn nói, bảy cụ thi thể khô lập tức ngừng động tác, sau đó thẳng tắp quỳ xuống.

Biến cố này, trực tiếp khiến tất cả mọi người trố mắt ra ngây người tại chỗ.

Chỉ có tiếng Mập mạp từ cách đó không xa vọng lại: Trời đất quỷ thần ơi.

Còn chưa thỉnh giáo các hạ địa vị gì.

Quan trọng là cậu bá đạo như thế, nên ra tay sớm hơn chứ.

Cậu biết không.

Chỉ thiếu chút nữa thôi, Béo gia tôi đã tè ra quần rồi.

Ngô Tà thì lúc này trên mặt không có nhiều kinh ngạc, ngược lại vẻ mặt tò mò hỏi: Trước đây tôi thấy Tiểu ca có thể khiến thi khôi quỳ lạy hắn, hôm nay cậu cũng có thể khiến thi thể khô quỳ xuống.

Nói vậy ngưỡng cửa xuống mộ giờ cao đến thế sao.

Đây là thiên phú, người khác học không được.

Lý Vọng Thư nhìn Ngô Tà cười cười, ngay sau đó quay sang Mạt Tụng phân phó nói: Mổ xương sống của những thi thể khô này ra, cẩn thận một chút, thứ thật sự khống chế thi thể khô nằm ở xương sống lưng.

Nghe lời này, Mạt Tụng cũng không do dự, rút một con dao găm ra và bắt đầu mổ xẻ.

Bởi vì không có thi ba ba đặc biệt khống chế, lúc này những tổ chức giống thịt khô quắt trên thi thể khô cũng không còn hiệu quả chống đạn như trước.

Rất nhanh, một cái xương sống hoàn chỉnh như bọ cạp dê đã bị Mạt Tụng rút ra.

Tiếp theo dùng sức bẻ gập, Rắc một tiếng xương sống liền từ giữa tách ra.

Ngay sau đó liền thấy một con sâu lớn bằng ngón cái từ giữa xương sống rơi ra.

Con thi ba ba này trông rất kỳ lạ, xét về hình thể thì hơi lớn hơn Thi Miết Vương đỏ như máu một chút.

Vị trí đuôi, còn có mấy sợi râu thon dài, liền liền với xương sống.

Màu sắc xanh đen, nhìn qua toàn thân toát lên một cảm giác như ngọc thạch, hoàn toàn không giống những thi ba ba khác.

Thiếu gia, chính là cái chạm ngọc này đang khống chế thi thể khô.

Mạt Tụng vẻ mặt tò mò dùng dao găm nghịch hai cái thi ba ba, khi mũi dao tiếp xúc với thi ba ba, thậm chí còn truyền đến tiếng va chạm trong trẻo, thật sự y như ngọc thạch.

Đây không phải chạm ngọc, đây là vật sống.

Lý Vọng Thư nói xong, lại quay sang những thi thể khô khác: Mổ nốt những cái còn lại, đóng gói những con sâu này, mang về phòng thí nghiệm nghiên cứu kỹ.

Tuy đã trải qua không ít trắc trở, thậm chí còn có người bị thương.

Nhưng Lý Vọng Thư lúc này lại cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Chu Mục Vương này quả nhiên không hổ là thiên tử đương thời.

Dùng sức mạnh của cả một quốc gia để nghiên cứu thi ba ba này, thành quả thật sự không phải người bình thường có thể sánh được.

Hiện tại Lý Vọng Thư trong lòng vô cùng xác định, tòa Cung Lỗ Vương này khẳng định có mối liên hệ ngàn tơ vạn sợi với Chu Mục Vương, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là một cái địa cung của Lỗ Thương Vương mà thôi.

Ai. cái gì chạm ngọc, cái gì sâu.

Cho Béo gia tôi cũng mở mang tầm mắt chút chứ.

Sau khi giải quyết thi thể khô, Lý Vọng Thư cuối cùng vẫn nới trói cho Vương Mập mạp.

Rốt cuộc hắn trong lòng rõ ràng, Vương Mập mạp người này ngoài việc đôi khi trông có vẻ tham tài, thì chẳng có ý xấu nào khác.

Quan trọng là bây giờ Tam thúc lại là cái đồ hố cha, không nói tiếng nào đã biến mất tăm.

Tiểu ca cũng đã đi làm nhiệm vụ trời phú của mình rồi.

Muốn đi sâu hơn vào ngôi cổ mộ này, chỉ dựa vào những người của mình là không được.

Rốt cuộc nếu thật sự nói ra, trong số những người có mặt hiện tại,

người hiểu biết nhất về việc xuống mộ lại là Ngô Tà.

Lý Vọng Thư dù tâm có rộng lượng đến mấy, cũng không dám đặt hy vọng vào Ngô Tà tay mơ này.

Phải biết Ngô Tà có hào quang nhân vật chính, có thể gặp dữ hóa lành, nhưng những người khác thì không có.

Hơn nữa là nhân vật chính mà, hắn luôn sẽ không thể hiểu nổi mà lâm vào các loại tình cảnh kỳ quái khó khăn.

Mình là đến để tìm kiếm manh mối về thi ba ba đan, chứ không muốn như ruồi không đầu mà xông loạn trong địa cung.

Mà gã Vương Mập mạp này tuy thích tự biên tự diễn, nhưng lại có chút bản lĩnh thật sự.

Đặc biệt là hắn có thể tự mình tìm đến Cung Lỗ Vương này, chắc chắn là đã làm đủ công tác chuẩn bị từ trước.

Nếu để hắn đảm nhận vai trò dẫn đường, thì đáng tin cậy hơn nhiều so với việc mình dò dẫm bước đi.

Thế là Lý Vọng Thư đi đến trước mặt Mập mạp, cười nói: Béo gia, tân binh vương phải không.

Thế thì cậu có thể xuống mộ được, chắc hẳn là rất quen thuộc với địa cung này rồi.

Thấy là Lý Vọng Thư hỏi chuyện, Mập mạp lập tức nịnh nọt cười với hắn: Cứ gọi tôi Vương Mập mạp là được.

Muốn nói quen thuộc thì cũng chưa đến mức đó.

Tôi chỉ là tình cờ có được manh mối về ngôi cổ mộ này, rồi theo manh mối tìm đến đây.

Nhưng ai ngờ xuống dưới chưa được bao lâu đã bị vây khốn, muốn đào hầm chui ra ngoài, mẹ nó lại nối vào một cái hầm trộm mộ

khác.

Chắc là cái hầm đó do mấy tên người nước ngoài kia đào, thẳng tuột lên xuống, chẳng chuyên nghiệp chút nào.

Khiến tôi trực tiếp từ cái hầm trộm mộ đó rơi xuống, rồi đến đây.

Nghe tôi này, chúng ta nhanh chóng nghĩ cách đi ra ngoài mới là lựa chọn tốt nhất, ngôi cổ mộ này quá hung hiểm.

Cậu nói nhà nào mà người tốt lại bố trí kiểu thất tinh quan tuyệt hậu này chứ.

Hơn nữa ở cuối con đường các cậu đến, còn nằm một vị hung hãn hơn.

Vị đó mà tỉnh dậy, tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng tại đây.

Nghe vậy Lý Vọng Thư và Ngô Tà nhìn nhau một cái, biết vị hung hãn hơn trong miệng Mập mạp, hẳn là huyết thi mà họ đụng phải ngay từ đầu.

Nhìn Mập mạp vẻ mặt sốt ruột muốn rời đi, Ngô Tà không khỏi cười nói: Cậu yên tâm đi, cái kẻ hung hãn hơn đó đã bị chúng tôi tạm thời trấn áp, chắc sẽ không nhanh như vậy mà ra quấy rối đâu.

Thật sao.

Cậu đừng lừa tôi nhé, nhìn biểu hiện của cậu khi đối mặt với thi thể khô vừa rồi, chẳng hơn Béo gia tôi là bao đâu.

Ngô Tà có chút xấu hổ gãi mũi, muốn nói thêm hai câu.

Lý Vọng Thư thấy thế nhanh chóng kéo lại chủ đề.

Mập mạp, vẫn nên nói xem cậu rốt cuộc hiểu biết về địa cung này bao nhiêu đi.

Như vậy chúng ta mới dễ quyết định tiếp theo nên làm gì.

Tôi không hiểu biết mấy.

Mập mạp nói xong, ngẩng đầu thấy ánh mắt của Lý Vọng Thư, lập tức lại sửa lời: Tôi là không hiểu biết, nhưng bọn họ thì hiểu biết.

Mập mạp nói, giơ tay chỉ về phía mấy cỗ thi thể người nước ngoài kia.

Khi tôi vừa đến đây, có nhặt được một tờ sổ tay của bọn họ, trên đó ghi chép rất tỉ mỉ về địa cung này.

Nói xong, liền thấy Mập mạp từ trên người móc ra một tờ giấy nhăn nhúm.

Thật đúng như Mập mạp nói, trên giấy thậm chí còn vẽ phác thảo sơ đồ căn phòng bày thất tinh quan này.

Chỉ là ở vị trí bảy cỗ quan tài, lại đánh một dấu hỏi lớn.

Lục soát.

Lý Vọng Thư ra lệnh một tiếng, Mạt Tụng lập tức dẫn người lục soát những thi thể đó.

Rất nhanh liền từ trên một khối thi thể, lục soát được nửa cuốn sổ tay.

Tuy sổ tay chỉ còn lại một nửa, nhưng cũng may bản đồ trên đó miễn cưỡng còn có thể thấy rõ.

Đặc biệt là khi Lý Vọng Thư còn nhìn thấy ở một góc bản đồ, vẽ hình một cây đại thụ, và đánh dấu màu đỏ: Extremely Dangerous.

Chương 57

Do Not Approach cực độ nguy hiểm, chớ tới gần.

Mập mạp bên cạnh chú ý đến ánh mắt của Lý Vọng Thư, liền nhìn theo, lập tức sáng bừng lên.

Lý thiếu phải không, tiếng nước ngoài trên này viết gì thế.

Có phải có đồ vật đáng giá không.

Lý Vọng Thư kinh ngạc nhìn Mập mạp một cái, rồi theo lời hắn nói: Cũng gần như vậy.

Hai câu tiếng Anh này có nghĩa là cực kỳ quý giá, cần phải mang đi.

Nơi này hẳn là mục tiêu cuối cùng của mấy tên người nước ngoài kia.

Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa.

Đây là thứ tốt tổ tiên để lại cho chúng ta, sao có thể để mấy tên người nước ngoài kia đánh cắp trước chứ.

Nói rồi, Mập mạp liền sốt ruột cướp lấy trang bị trên thi thể người nước ngoài, bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ của Mập mạp, có chút muốn nói lại thôi, cũng may cuối cùng chỉ là cười khổ lắc đầu, không vạch trần.

Thế là Lý Vọng Thư lập tức tiếp đón mọi người, theo tuyến đường đánh dấu trên bản đồ tiếp tục đi tới.

Cũng chính vì có bản đồ, mọi người lúc này mới phát hiện bên cạnh căn mộ thất này, lại còn có một con đường nhỏ.

Tam thúc bọn họ, có lẽ đã chạy trốn từ đây.

Đến khi tìm được bọn họ, tôi thật sự muốn hỏi ông ta có ý gì.

Ngô Tà hiển nhiên cũng vô cùng bất mãn với cách làm của Tam thúc, từ khi bước lên đường nhỏ, liền không ngừng lẩm bẩm.

Nếu không phải vì Tam thúc là chú ruột của mình, chắc đã sớm không nhịn được mà hỏi thăm bà nội mình rồi.

Nhưng mà còn chưa đi được bao lâu, Mập mạp đi đầu liền dừng bước chân, đồng thời trong miệng phát ra nghi hoặc: Cái này không đúng rồi.

Dựa theo bản đồ, đến đây chúng ta phải rẽ phải, xuyên qua một căn phòng nhỏ mới đúng, nhưng đây rõ ràng là một bức tường mà.

Sao mà rẽ phải được.

Ngô Tà nghe vậy chỉ vào bản đồ: Trên bản vẽ này đánh dấu là một nét đứt, tôi nghĩ trên bức tường này nhất định có cửa ngầm, mọi người cẩn thận tìm một chút.

Nhưng mà mọi người đối với bức tường một hồi thao tác, nhưng ngoài việc chà tường tranh sáng loáng ra, ngay cả bóng dáng cửa ngầm cũng không thấy.

Điều này khiến Mập mạp có chút mất kiên nhẫn: Tôi nói đồng chí Thiên Chân này, cậu không phải là nói bừa đấy chứ.

Bích họa trên tường sắp bị chúng ta chà tróc hết rồi, cửa đâu.

Ngô Tà cũng vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, dứt khoát lại lần nữa loay hoay trên mặt tường, đồng thời còn không ngừng hồi tưởng sổ tay ông nội cậu ta để lại, muốn tìm ra phương pháp phá giải cửa ngầm.

Nhưng Mập mạp thì không có chút kiên nhẫn nào: Đừng có lăn lộn mù quáng nữa, cứ chần chừ mãi thế này thì bảo bối đều bị mấy tên

người nước ngoài lấy hết rồi, vẫn là xem Béo gia tôi đây.

Nói xong, Vương Mập mạp lùi lại vài bước, lấy đà rồi lao thẳng vào bức tường.

Cũng không biết là hắn trọng lượng quá lớn, hay là mèo mù vớ cá rán, cú va chạm này khiến cả bức tường như một cánh cửa xoay tròn, trực tiếp xoay ngược 180 độ.

Ngô Tà và Mập mạp đang đứng ngay cạnh, liền cùng bị cánh cửa đá xoay tròn cuốn vào bên trong bức tường.

Biến cố này khiến Lý Vọng Thư giật mình, vội vàng tiến lên xem xét.

Một bên gõ gõ tường, một bên hô lớn: Thế nào.

Hai người các cậu không sao chứ.

Cũng may bức tường không cách âm, rất nhanh bên trong liền truyền đến tiếng Ngô Tà.

Chúng tôi không sao, chỉ là trong căn phòng này sao toàn là xương người vậy.

Không sao là tốt rồi.

Lý Vọng Thư vừa mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ liền nghe thấy tiếng la hét như quỷ khóc của Mập mạp.

Mẹ nó, bên trong có sâu.

Rất nhiều sâu.

Căn phòng này mẹ nó chính là một ổ trùng.

A.

Con sâu này cắn người.

Chẳng trách ở đây có nhiều xương cốt như vậy.

Cứu mạng.

Mau mở cửa ra.

Nghe tiếng la hét quỷ khóc sói gào của Mập mạp trong phòng, Lý Vọng Thư cũng không khỏi nhíu mày.

Bức tường này cũng không biết làm bằng gì, rõ ràng không quá chắc chắn, nhưng hắn lại căn bản không cảm ứng được lũ sâu bên trong, muốn giúp cũng không thể nào ra tay.

Chỉ đành một bên bảo người tăng cường tìm kiếm cơ quan mở cửa, một bên an ủi: Không sao không sao, không phải chỉ là mấy con sâu thôi sao.

Mập mạp cậu thịt nhiều, nhất thời cắn không chết cậu đâu.

A Cậu đừng nói nữa.

Mau nghĩ cách mở cửa ra.

Cậu không nhìn thấy kích thước của lũ sâu này sao, a Sâu ngày càng nhiều, cứu mạng.

Nhưng mà mặc cho Mập mạp thúc giục thế nào, Lý Vọng Thư ở bên ngoài lại thật sự không tìm thấy cơ quan mở cửa.

Thậm chí hắn còn học theo Mập mạp lao vào va vài cái, nhưng bức tường đó vẫn không chút suy suyển.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành liếc Mạt Tụng một cái, đồng thời hô: Không tìm thấy cơ quan mở cửa, nhưng chúng ta có thuốc nổ, hai cậu ở trong đó tự mình tránh xa ra chút.

Oanh.

Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa này, toàn bộ không gian dường như đều vì thế mà rung chuyển.

Bức tường kiên cố vô cùng kia trong nháy mắt bị nổ tung thành một cái lỗ lớn.

Đá vụn, bụi đất văng khắp nơi, tràn ngập trong không khí, tạo thành một màn bụi mù dày đặc.

Thế nhưng, Lý Vọng Thư căn bản không rảnh chờ đợi những bụi mù này tan đi hoàn toàn, hắn sốt ruột liền dẫn các thủ hạ không chút do dự xông vào trong cái lỗ lớn vừa bị phá vỡ.

Tiến vào bên trong, ánh mắt nhanh chóng quét qua bốn phía, cuối cùng dừng lại ở Ngô Tà và Vương Mập mạp đang ở một góc phòng.

Điều may mắn là, mặc dù uy lực của vụ nổ vừa rồi kinh người, nhưng Ngô Tà và Vương Mập mạp còn khá lanh lợi, kịp thời trốn vào góc khuất cách xa bức tường, thành công tránh được tác động mà vụ nổ mang lại.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lại khiến lòng mọi người lại thắt chặt.

Chỉ thấy thi ba ba dày đặc như thủy triều, bao vây chặt lấy hai người.

Tình trạng của Vương Mập mạp khá hơn một chút, tuy bị vô số thi ba ba điên cuồng cắn xé, nhưng hắn vẫn nghiến răng nghiến lợi, một bên phát ra tiếng tru như heo bị chọc tiết, một bên còn không ngừng dùng tay ra sức phủi thi ba ba trên người.

Cơ thể tuy vì đau đớn mà thỉnh thoảng run rẩy vài cái, nhưng nghe giọng nói lại tràn đầy sức sống.

So sánh với dưới, Ngô Tà thì có vẻ yếu ớt quỳ rạp trên mặt đất, mặc kệ những con thi ba ba bò đầy trên người mà không nhúc nhích.

Lý Vọng Thư thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lùng, quyết đoán mà vẫy tay một cái.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, những con thi ba ba vốn hung mãnh dị thường kia lại như thể nhận được mệnh lệnh bí ẩn từ quân đội, đồng loạt dừng tấn công, sau đó nhanh chóng từ trên người Ngô Tà và Vương Mập mạp rút xuống.

Ngay sau đó, liền dọc theo lỗ thủng trên vách tường, tranh nhau bò ra ngoài, trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

Không bao lâu, thi ba ba trong phòng liền rút lui sạch sẽ.

Nếu không phải trên mặt đất vẫn còn rất nhiều xác thi ba ba bị Ngô Tà và Vương Mập mạp đánh chết, nơi này quả thực y như không có chuyện gì xảy ra mà bình yên tĩnh lặng.

Lúc này, Vương Mập mạp cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, hắn mặt đầy kích động mà nhìn Lý Vọng Thư nói: Lý thiếu có thể lại lần nữa nhìn thấy cậu thật sự quá tốt rồi.

Tôi còn tưởng rằng lần này chúng ta chắc chắn bỏ mạng ở hoàng tuyền rồi.

Cậu chính là đại quý nhân định mệnh của tôi.

Lúc này Vương Mập mạp toàn thân đều in hằn không ít vết máu nhỏ, nhìn qua thì không thiếu bị thi ba ba cắn xé.

Nhưng cũng may gã này ngày thường được nuôi đến da dày thịt béo, sau khi hoàn hồn một chút, lại không nhịn được mà bắt đầu đùa giỡn.

Mà ngay cạnh hắn không xa, Ngô Tà thì từ khi Lý Vọng Thư tiến vào liền vẫn luôn quỳ rạp trên mặt đất không có động tĩnh.

Vương Mập mạp quay đầu nhìn thấy cảnh này, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Ngô Tà, trong miệng còn ồn ào: Hắc nha, tôi nói Thiên Chân này, đừng ngủ ở đây nữa, sẽ bị cảm lạnh đấy.

Cậu mà còn ngủ tiếp thế này, mấy con sâu đáng yêu kia chắc phải chui vào hậu môn của cậu rồi.

Nhưng mà mặc cho Vương Mập mạp kêu gọi thế nào, Ngô Tà đang quỳ rạp trên mặt đất lại không có chút phản ứng nào.

Chương 58

Lúc này khiến Mập mạp vốn đã có chút nghi hoặc khó hiểu trong lòng càng thêm nghi hoặc, hắn nhíu mày, một bên thầm nghĩ rốt cuộc là chuyện gì, một bên tay không tự chủ tăng thêm lực đạo, không ngừng lay Ngô Tà.

Tôi nói huynh đệ, cậu sẽ không thật sự bị dọa đến ngất xỉu đấy chứ, cái gan này cũng quá nhỏ đi.

Nhanh lên tỉnh dậy đi.

Ăn cơm rồi Có mỹ nữ.

Vương Mập mạp gân cổ liều mạng kêu lớn, hy vọng có thể đánh thức Ngô Tà.

Nhưng mà điều khiến người ta bất ngờ là, mặc kệ hắn khàn cả giọng mà kêu gọi thế nào, Ngô Tà nằm trên mặt đất vẫn như một pho tượng, không hề động đậy.

Thấy vậy, tất cả mọi người có mặt trong lòng căng thẳng, xúm lại bước nhanh ra phía trước xem xét tình huống.

Năm ba người xúm lại lật Ngô Tà lại vừa thấy, lập tức từng người đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt Ngô Tà xanh mét biến thành đen sì, hai mắt nhắm nghiền, cả người thở ra nhiều hơn hít vào, hơi thở thoi thóp.

Ai nha má ơi.

Hắn thế này chẳng lẽ là trúng độc không thành.

Chẳng lẽ những con thi ba ba đáng chết kia trên người còn mang

kịch độc.

Má ơi.

Nếu thật là như vậy, thì lão tử vừa rồi bị chúng nó cắn thảm đến thế, chẳng phải cũng không sống được rồi sao.

Vương Mập mạp nhìn Ngô Tà đang mệnh treo sợi mỏng trước mắt, lại cúi đầu nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người mình, mặt đầy hoảng sợ mà chửi bới.

Trời xanh ghen ghét anh tài a.

Nghĩ tôi Vương Mập mạp một đời anh danh, sao lại lỡ dính vào cái mộ rách nát này chứ.

Ai u mắt tôi đã bắt đầu hoa lên rồi, xem ra Diêm Vương gia không đợi được muốn mời tôi uống trà.

Không được không được, tôi phải nằm một lát.

Không để ý đến tiếng la hét đầy sức sống của Vương Mập mạp, Lý Vọng Thư sắc mặt ngưng trọng mà cúi xuống, cẩn thận và hết sức nhẹ nhàng kiểm tra một lượt các vết thương trên người Ngô Tà.

Trải qua một phen xem xét, hắn phát hiện vết thương trên người Ngô Tà thật ra không nhiều, kém xa so với Mập mạp, nhưng trong đó một vết cắn cực kỳ nhỏ lại đặc biệt thu hút sự chú ý.

Chỉ thấy cơ bắp xung quanh vết cắn nhỏ bé này sưng vù, phảng phất như bị thổi căng lên, tạo thành sự đối lập rõ rệt với những vết thương khác.

Điều càng khiến người ta kinh hồn táng đảm là, từ vết thương này lại không ngừng chảy ra thứ mủ máu đặc sệt, tanh tưởi, khiến người ta buồn nôn khi ngửi thấy.

Xem ra tình huống còn tệ hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều.

Lý Vọng Thư chau mày, vẻ mặt nghiêm túc mà nói: Xem ra không chỉ có Thi Miết Vương thân mang kịch độc, ngay cả những con thi ba ba trông có vẻ bình thường này, cũng ẩn chứa không ít độc.

Ngô Tà chắc hẳn chính là vô ý bị loại thi ba ba có độc tính này cắn bị thương.

Nghe lời này, Mạt Tụng bên cạnh sắc mặt đột biến, hắn không nói hai lời liền nhanh chóng mở ba lô của mình ra, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm.

Ngay sau đó liền thấy hắn từ sâu trong ba lô móc ra một ống tiêm chứa chất lỏng trong suốt, vội vã hỏi: Thế thế thì bây giờ phải làm sao đây.

Chúng ta tuy có mang theo huyết thanh kháng nọc rắn, nhưng cũng không biết đối với độc thi ba ba này rốt cuộc có tác dụng hay không nữa.

Dứt lời, Mạt Tụng đưa huyết thanh trong tay về phía Lý Vọng Thư.

Thế nhưng, Lý Vọng Thư chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: Ai, độc thi ba ba hẳn thuộc về phạm trù thi độc, hoàn toàn khác với nọc rắn, hai cái căn bản là hai khái niệm khác nhau.

Thật đáng chết, không ngờ lần này lại gặp phải tình huống khó giải quyết đến vậy, thật sự là tai hại lớn, đúng là tai hại đến tận nhà bà ngoại.

Một bên oán giận, Lý Vọng Thư một bên thò tay vào túi áo sờ soạng, không bao lâu, hắn liền từ trong đó móc ra một khối vật thể màu nâu đen.

Giúp tôi nâng cậu ta dậy.

Nhìn thấy vật trong tay Lý Vọng Thư, hai mắt Mạt Tụng đột nhiên

co rụt lại, kinh ngạc nói: Kỳ Lân Kiệt.

Đây đây chẳng phải là thứ mà kẻ thần bí kia thông qua Thập Nhất Thương gửi đến cho ngài sao.

Lý Vọng Thư thần sắc ngưng trọng gật đầu.

Mạt Tụng mặt đầy khó hiểu, nôn nóng hỏi: Thiếu gia.

Ngài trước đây không phải vẫn luôn nói thứ này vô cùng trân quý sao.

Sao giờ lại muốn đem nó ra dùng cho Ngô Tà.

Hơn nữa thứ này thật sự sẽ hữu hiệu sao.

Lý Vọng Thư chau mày, hít sâu một hơi sau nói: Chuyện đến nước này, cũng chẳng còn cách nào khác, ngựa chết thì phải xem như ngựa sống mà chữa thôi.

Cứu người như cứu hỏa, chúng ta nhất định phải thử một lần.

Kỳ Lân Kiệt có thể khắc chế thi ba ba, chỉ mong nó đối với độc thi ba ba cũng đồng dạng hữu hiệu.

Dứt lời, Lý Vọng Thư không hề do dự, quay đầu đối với Mạt Tụng lạnh lùng nói: Còn ngây người làm gì.

Nhanh chóng lại đây giúp tôi banh miệng cậu ta ra.

Mạt Tụng không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Hai người tốn sức chín trâu hai hổ, cuối cùng thành công mà banh được hàm răng nghiến chặt của Ngô Tà.

Lý Vọng Thư không chút do dự bẻ Kỳ Lân Kiệt trong tay thành từng khối nhỏ, sau đó như đổ hạt đậu, toàn bộ nhét vào miệng đối phương.

Làm xong tất cả, hắn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, trong miệng

tự mình lẩm bẩm: Tiểu tử, cậu phải chịu đựng đấy.

Khối Kỳ Lân Kiệt này ước chừng hơn hai lạng, giá trị liên thành.

Cậu nhất định phải sống sót, như vậy mới có thể làm công trả nợ cho tôi.

Hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt đến rất nhanh, gần như ngay khoảnh khắc nuốt vào, Ngô Tà đột nhiên toàn thân run rẩy dữ dội.

Xương sống hắn ưỡn thẳng như dây cung căng đầy, những mạch máu màu than chì điên cuồng giật giật dưới lớp da, trông cực kỳ giống triệu chứng trước khi tang thi biến dị.

Đè chặt cậu ta.

Lý Vọng Thư nhanh chóng quyết định, tiếp đón thuộc hạ cùng nhau đè chặt Ngô Tà xuống đất.

Có phản ứng ít nhất chứng tỏ Kỳ Lân Kiệt có tác dụng nhất định đối với độc thi ba ba.

Còn về tác dụng này là tốt hay xấu, thì chỉ có thể xem vận may của Ngô Tà.

Lúc này Vương Mập mạp đột nhiên chỉ vào vết thương của Ngô Tà hô to: Các cậu xem, trên vết thương có gì đó đang động kìa.

Chỉ thấy gần vết cắn nhỏ bé kia, như có gì đó đang nhúc nhích dưới da, từ từ tiến gần vết cắn.

Ngay sau đó, liền thấy liên tiếp những trứng trùng hình trứng nhỏ bé, theo mủ máu từ vết thương, từ từ chảy ra.

Nhìn số lượng, ít nhất có mấy trăm viên.

Thấy nhiều trứng trùng như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận da đầu tê dại.

Vương Mập mạp càng là một cái giật mình liền từ trên mặt đất bắn lên.

Hỏng rồi hỏng rồi.

Béo gia trên người sẽ không cũng bị sâu đẻ trứng chứ.

Mập mạp một bên cởi quần áo, một bên vội vàng tiếp đón người giúp kiểm tra vết thương của mình.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ rằng, thi ba ba lại trực tiếp đẻ trứng vào trong cơ thể Ngô Tà.

Tưởng tượng đến cảnh vô số thi ba ba con nở ra trong cơ thể người, dạ dày hắn liền một trận sông cuộn biển gầm.

Cũng may theo trứng thi ba ba được bài xuất ra ngoài cơ thể, sắc mặt Ngô Tà lập tức liền chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

Tuy vẫn yếu ớt như trước, nhưng ít nhất lớp hắc khí trên mặt đã biến mất không thấy.

Không một lát sau, liền chậm rãi mở mắt.

Tôi đây là thế nào vậy.

Sao lại cảm thấy cả người đều mệt mỏi quá.

Thấy Ngô Tà tỉnh lại, Lý Vọng Thư trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mà Mập mạp lại đột nhiên chồm tới, trên mặt tràn đầy cười xấu xa nói: Không có gì, cậu chỉ là bị thi ba ba à không, bị thi ba ba cắn, lại còn sinh ra một đống con, chắc chắn sẽ thấy mệt chút.

Ngô Tà vẻ mặt ngây ngốc, tựa hồ không hiểu ý Mập mạp, Lý Vọng Thư thì quay đầu hỏi: Yên tâm đi.

Có thể tỉnh lại đã nói lên không sao rồi.

Nhưng anh em rõ ràng sòng phẳng nhé, để cứu cậu, tôi đã bỏ ra một khối Kỳ Lân Kiệt lớn, ước chừng hơn hai lạng.

Thứ đó là thứ tốt đến mức có tiền cũng không mua được.

Chương 59

Ở đây có nhiều người nhìn thế này, cậu đừng nghĩ quỵt nợ.

Kỳ Lân Kiệt.

Đó là cái gì.

Cậu ngay cả Kỳ Lân Kiệt cũng không biết sao.

Nhưng không sao cả, đợi về rồi hỏi Tam thúc của cậu là được, ông ấy khẳng định biết.

Nhớ rõ ra ngoài về sau trả lại cho tôi, quy ra tiền mặt cũng được.

Thấy Ngô Tà vẻ mặt ngây ngốc gật đầu, Lý Vọng Thư lúc này mới hài lòng quan sát thạch thất.

Căn thạch thất này không lớn, trên mặt đất tràn đầy xương trắng, trên xương cốt thậm chí còn có thể nhìn thấy dấu vết thi ba ba gặm nhấm.

Mà ở hai bên vách tường thạch thất, phân bố dày đặc không ít lỗ hổng, tựa hồ chính là chuyên môn để lại cho thi ba ba thông hành.

Kết hợp với việc Ngô Tà gặp phải, nơi này đại khái là nơi trước đây chuyên dùng để nuôi dưỡng và đào tạo thi ba ba.

Ném người vào để nuôi thi ba ba, đồng thời có thể cho thi ba ba đẻ trứng trong cơ thể người, như vậy có thể nhanh chóng đào tạo ra một lượng lớn thi ba ba trong địa cung, đảm nhiệm vai trò canh gác.

Mà căn cứ bản đồ hiển thị, căn phòng này còn có một lối đi dốc lên phía trước, tựa hồ là để tiện thiết kế việc ném người xuống.

Mà lối đi này, vừa lúc có thể thông đến con đường chính dẫn đến cây đại thụ kia.

Mà vì vụ nổ vừa rồi, đỉnh thạch thất này sập không ít đá vụn xuống, khi bụi mù tan đi, cái lối đi dốc lên phía trước đó cũng đã lộ ra trước mặt mọi người.

Chẳng qua hiện tại trạng thái của Ngô Tà không tốt lắm, độc tuy đã giải, nhưng nhìn dáng vẻ tứ chi mềm nhũn của cậu ta, trông mong cậu ta tự mình bò lên là không thể.

Lý Vọng Thư dứt khoát bảo người lấy ra dây thừng, Mạt Tụng trực tiếp buộc cậu ta vào người, đồng thời lại có những người khác đỡ hai bên, miễn cưỡng cũng có thể bò về phía trước.

Thế là từ Mập mạp đi đầu, mọi người theo lối đi đó, lại lần nữa bắt đầu đi tới.

Cũng may lối đi tuy độ dốc không nhỏ, nhưng chiều dài lại không quá dài, mười mấy phút sau, mọi người liền lần lượt bò ra, đi đến một đài đá phía trên.

Mà ở phía trước đài đá, lại là một cây cầu treo nối liền với phía đối diện.

Giữa cầu là vực sâu không thấy đáy, đèn pin rọi xuống, ngoài một mảng đen kịt ra, chẳng thấy rõ cái gì.

Cái này rắc rối rồi, địa cung này ít nhất cũng mấy ngàn năm rồi, cũng không biết cây cầu treo này còn chắc chắn không.

Mập mạp, người đi đầu tiên phong, nhìn cây cầu treo trước mắt, vẻ mặt ngưng trọng.

Không nhịn được tiến lên thử một chút, liền thở phào nhẹ nhõm: Cũng may, cũng may.

Trên cầu này lát phiến đá, nếu là ván gỗ thì chắc đã mục nát hết rồi.

Nhưng chúng ta nhiều người thế này, vì an toàn, vẫn nên tách ra từng người một mà đi qua thì hơn.

Tôi đi trước buộc dây an toàn, còn xin mọi người nhìn kỹ nhé, Béo gia tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem màn lăng không sống uổng tuyệt kỹ.

Dứt lời, Mập mạp liền hớn hở bước lên cầu treo.

Tuy ngoài miệng hắn nói náo nhiệt, nhưng hành động lại cực kỳ cẩn thận, mỗi bước đều đi rất dè dặt.

Rất nhanh, nhìn Mập mạp ổn định vững chắc đi đến giữa cầu treo, mọi người cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra cây cầu treo này lúc trước xây không ăn bớt vật liệu, nếu Béo gia tôi có thể đi được, các cậu đi lên chắc cũng sẽ không có vấn đề lớn đâu.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Vương Mập mạp đột nhiên quay người lại, rất tự nhiên đi về phía mép cầu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Vọng Thư vội vàng ném câu chín móng cuốn lấy eo hắn, dùng sức kéo lại.

Mập mạp một chân đã bước ra ngoài, cuối cùng bị Lý Vọng Thư kéo lại một cách cứng nhắc.

Liền thấy Mập mạp ngồi phịch xuống mặt cầu, vừa sợ hãi vừa vỗ ngực nói: Cái cầu này có vấn đề.

Tôi rõ ràng là vẫn luôn đi thẳng, sao lại đi sang bên cạnh thế này.

Mà lúc này Ngô Tà đang nằm trên lưng Mạt Tụng dường như nghĩ ra điều gì.

Là 『Huyền hồn thang』, tôi có đọc trong sổ tay của ông nội.

Người leo thang, chỉ cần chú ý vào bậc thang, sẽ bất tri bất giác

mắc chiêu, rồi bò sang hai bên.

Bước chân hụt một cái, thường là vạn kiếp bất phục.

Nơi này hẳn cũng là sử dụng kịch bản 『Huyền hồn thang』, nhưng là biến cái thang thành cầu treo.

Muốn qua được, thì phải nhắm mắt lại.

Nghe lời này, Mập mạp lập tức phản đối: Nói thì dễ, cái chỗ này căn bản không nhìn thấy đáy mà.

Nhắm mắt lại nhỡ đâu ngã xuống, thì Béo gia chết thật là thi cốt vô tồn mất.

Đừng sợ.

Cậu chỉ lo đi thẳng là được, dù có ngã xuống, chúng tôi cũng có thể giữ chặt cậu.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập mạp không nhịn được lại nhìn xuống dưới cầu một cái, liền không khỏi rùng mình.

Các cậu phải kéo chặt đấy nhé, Béo gia tôi khỏe mạnh, các cậu nhất định phải nhiều người kéo vào, đừng bao giờ buông tay nhé.

Nói xong, liền bắt đầu tiếp tục đi tới.

Nhưng mà cũng không biết là vừa rồi bị dọa tới, hay là áp lực khi nhắm mắt lại quá lớn.

Điều này khiến hai chân Mập mạp không tự giác có chút run rẩy.

Cái run rẩy này, kéo theo cả cây cầu treo cũng hơi rung động.

Mà theo cầu treo rung động, một trận tiếng lục lạc nặng nề, liền từ dưới cầu truyền tới tai mọi người.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Lý Vọng Thư tức khắc cảm thấy da đầu một trận tê dại.

Hỏng rồi, là lục giác lục lạc.

Tuy rằng Lý Vọng Thư không nhìn thấy cái lục lạc trông như thế nào, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, lục lạc có thể xuất hiện ở cái nơi quỷ quái này, rất có thể chính là lục giác lục lạc trong truyền thuyết.

Loại lục giác lục lạc này được chế tạo từ đồng thau, thông qua những hoa văn đặc biệt được điêu khắc trên đó, có thể phát ra một loại âm thanh vô cùng kỳ lạ.

Người ta chỉ cần nghe thấy âm thanh này, kết hợp với hoàn cảnh xung quanh, rất dễ dàng sẽ rơi vào ảo giác.

Đặc biệt là trong môi trường âm u, áp lực như cổ mộ, hiệu quả càng cực kỳ tốt.

Mọi người cẩn thận, dưới cầu có thể treo lục giác lục lạc.

Âm thanh của lục lạc này sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác.

Cho nên tiếp theo mọi người nhìn thấy hoặc nghe thấy, đều có khả năng là ảo giác.

Lý Vọng Thư lớn tiếng nhắc nhở, Mập mạp ở phía trước lập tức mắng lên: Còn có cho người sống đường thoát không.

Cơ quan này lớp lớp vòng vòng, là thằng cha chết tiệt nào thiết kế vậy.

Mập mạp nhắm mắt lại, vừa mắng vừa căng da đầu tiếp tục di chuyển về phía trước.

Nhưng hai chân hắn run rẩy càng dữ dội, kéo theo cầu treo lắc lư trái phải.

Tiếng lục lạc nặng nề, theo nhịp đung đưa, từng chút từng chút một, tựa như một cây búa nặng nề giáng xuống lòng mỗi người.

Lý Vọng Thư cảnh giác nhìn bốn phía, đầu óc hắn vẫn còn khá tỉnh táo, tạm thời chưa xuất hiện ảo giác quá đáng nào.

Nhưng đúng lúc này, hai tên thuộc hạ của hắn lại xuất hiện dị thường.

Chỉ thấy hai người mắt vô hồn, trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái, một người kêu A cha, người kia kêu Mẹ, lập tức đi về phía mép thạch đài.

Lý Vọng Thư thấy vậy, lập tức xông lên, một phát quật ngã hai người.

Tỉnh táo lại đi.

Đừng bị ảo giác mê hoặc.

Nhưng hai người lại như không quen biết hắn, vừa dùng sức giãy giụa, miệng đồng thời la lên: Buông ta ra, đó là vợ của ta mà a cha đã nói, ngươi đừng hòng cướp đi.

Thấy hai người đã hoàn toàn chìm vào ảo cảnh, Lý Vọng Thư dứt khoát xé dây ba lô của họ, cột chặt hai người ngồi tựa lưng vào nhau, mặc kệ họ giằng co qua lại.

Nhưng bên này vừa mới cột xong, Mập mạp trên cầu cũng gặp chuyện xấu.

Chỉ nghe hắn gân cổ lên kêu lớn: Mẹ nó, thắng xe sao không ăn vậy.

Sao còn có xe đối diện, thằng khốn nạn không phanh lại sao.

Mau phanh lại đi chứ.

Nói rồi, bước chân lại bắt đầu nghiêng về phía mép cầu.

Chương 60

Lý Vọng Thư hô lớn: Mập mạp, ổn định lại, cậu đừng đi lung tung.

Đồng thời, hắn dùng sức ném chiếc móc chín vuốt, móc chặt vai Mập mạp, mạnh mẽ xoay hắn một hướng, cũng coi như là biến tướng kéo hắn trở lại quỹ đạo.

Nhưng còn chưa đợi hắn thở phào một hơi, đã thấy mấy tên thuộc hạ khác cũng lần lượt gặp vấn đề.

Có người vừa khóc lớn, sau đó không ngừng đập đầu vào tường, có người sợ hãi đến cuộn tròn lại run bần bật.

Đáng nói nhất là một người không biết nhìn thấy cái gì, mặt đầy hoảng sợ liền lôi khẩu súng từ ba lô ra.

Mẹ kiếp.

Lý Vọng Thư không thể không lần nữa ném móc chín vuốt, muốn đoạt lại khẩu súng trong tay người kia.

Nhưng móc súng lại vướng vào cổ người đó, khiến Lý Vọng Thư nhất thời không thể ra tay, ngược lại cùng người đó rơi vào thế giằng co.

Cũng chính vào lúc này, bên phía Mạt Tụng cũng xảy ra vấn đề.

Chỉ nghe miệng hắn kêu Thiếu gia, đợi tôi với.

Sau đó cõng Ngô Tà từng bước đi về phía vực sâu một bên.

Lần này Lý Vọng Thư thật sự bó tay, không có bất kỳ biện pháp nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạt Tụng ngày càng tiến gần mép thạch

đài.

Quả nhiên tôi vẫn là quá coi thường thế giới này sao.

Mắt thấy Mạt Tụng và Ngô Tà sắp ngã xuống vực sâu, Lý Vọng Thư trong lòng ít nhiều cũng có chút hối hận.

Cứ tưởng rằng dựa vào ký ức kiếp trước, một cái Lỗ Vương cung nhỏ bé này thì có là gì, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng ai biết hiện thực và tiểu thuyết, phim truyền hình hoàn toàn không phải một chuyện.

Có rất nhiều thứ, tên Mập chết tiệt kia ở kiếp trước căn bản không hề viết ra.

Mà nói trùng hợp cũng thật trùng hợp, những thứ bị lược bỏ đó, đều để chính mình gặp phải.

Và chỉ khi đích thân gặp phải loại tình huống đột biến này, mới có thể cảm nhận rõ ràng cái cảm giác tuyệt vọng và bất lực đó.

Mọi chuyện sao lại biến thành như thế này.

Nhìn Mạt Tụng và Ngô Tà sắp bước vào vực sâu, Lý Vọng Thư có chút không đành lòng nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng gió xé gió đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Ngay sau đó, chỉ thấy một vỏ đao chợt lóe qua, rồi chính xác đánh vào đầu gối Mạt Tụng.

Cú tấn công bất ngờ khiến Mạt Tụng ngã xuống, tránh được số phận đạp hụt.

Sau đó một bóng đen nhanh chóng tiến đến bên cạnh Mạt Tụng, một tay nhấc bổng, trực tiếp ném cả hắn lẫn Ngô Tà xa xa về phía Lý Vọng Thư.

Lần này Lý Vọng Thư cuối cùng cũng nhìn rõ người tới, nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh của Tiểu ca, hắn cảm thấy an tâm sâu sắc hơn bao giờ hết.

Trông chừng họ.

Tiểu ca nói xong lời này, liền lấy đà chạy lên cầu treo, chạy hai bước đã đến sau lưng Mập mạp, người vẫn còn đang chìm đắm trong ảo giác đua xe khắp nơi.

Sau đó một cú đá vào mông Mập mạp, trực tiếp đá bay hắn khỏi cầu treo.

Tiếp theo một cái xoay người xuống cầu, một tay treo trên mặt cầu, cây Hắc Kim cổ đao trên tay kia đột nhiên chém về phía trước.

Theo một tiếng Đinh thanh thúy, cả thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

Và theo tiếng lục lạc biến mất, những người khác đang chìm trong ảo cảnh cũng dần dần tĩnh lặng trở lại.

Làm xong tất cả những điều này, Tiểu ca như vừa làm một việc nhỏ không đáng kể, lúc này mới chậm rãi bò lên cầu đi trở về.

Mấy người không sao chứ.

Lúc này Lý Vọng Thư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, quay đầu nhìn lại, trừ cái tên đang đập đầu vào tường kia ra, những người khác tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vấn đề cũng không lớn.

Cậu xong việc rồi ư.

Lý Vọng Thư không trả lời, mà đứng dậy bắt đầu kiểm tra trạng thái của mọi người từng người một, vừa kiểm tra vừa hỏi lại.

Ai ngờ Tiểu ca lại gật đầu trước, sau đó lại lắc đầu.

Điều này khiến Lý Vọng Thư có chút ngây người: Cậu vừa gật đầu, lại vừa lắc đầu, rốt cuộc là ý gì.

Đồ vật lấy được rồi.

Tiểu ca chỉ vào ba lô sau lưng mình, ngay sau đó nói: Nhưng không tìm thấy người.

Lý Vọng Thư sửng sốt, hắn rõ ràng nhớ rằng Quỷ Tỉ và tượng ngọc đáng lẽ phải ở cùng một chỗ mới đúng.

Không phải, đồ vật cậu đã lấy được, không lẽ lại không tìm thấy người sao.

Chẳng lẽ là giả chết.

Hay là mộ chủ cảm nhận được sát ý của cậu, từ trong quan tài bò ra chạy mất.

Người không đúng.

Tiểu ca vẫn kiệm lời như cũ, nhưng điều này lại khiến Lý Vọng Thư trong lòng lộp bộp một tiếng.

Theo phân tích của hắn, Lỗ Thương Vương này tám chín phần mười chính là Chu Mục Vương giả chết.

Mà từ ký ức của huyết thi hắn gặp phải lúc mới vào, cũng xác minh nhận định này của hắn.

Hắn giờ đây nhớ lại lão già mà huyết thi quỳ lạy trong ký ức, chiếc áo đen trên người lão ta không hề đơn giản.

Kiểu dáng và hoa văn đó, thời cổ được gọi là huyền y huân thường, áo trên màu đen, áo dưới màu vàng son, mang ý Thiên huyền địa hoàng trời đen đất vàng, thể hiện sự tôn sùng trời đất.

Trên áo còn có mười hai đạo hoa văn, bao gồm nhật, nguyệt, tinh tú, sơn, long, hoa trùng, tông di, tảo, hỏa, phấn mễ, phủ, phất, tượng

trưng cho đức hạnh và quyền uy của thiên tử.

Bởi vậy chiếc áo này còn được gọi là mười hai chương miện phục, đúng như tên gọi, chỉ có thiên tử mới được mặc.

Dù là thời Chiến Quốc nhà Chu suy tàn, nhưng bộ y phục này tuyệt không phải một tiểu quốc công như Lỗ Quốc dám mặc.

Cho nên thân phận của lão già kia, tám chín phần mười chính là Chu Mục Vương giả chết.

Và Chu Mục Vương làm ra nhiều chuyện như vậy, hẳn là để âm thầm tiếp tục nghiên cứu Thi Ba Ba Đan.

Sau khi nghiên cứu có tiến triển nhất định, mới an ổn nằm xuống, chờ đợi sống lại.

Và Tiểu ca có lẽ chính là vì đến gần nơi Chu Mục Vương ngủ say này, mới vô tình được thiên bẩm sắp đặt nhiệm vụ.

Nhưng hiện tại Tiểu ca lại nói người nằm trong tượng ngọc không đúng, vậy người nằm bên trong sẽ là ai.

Là chính mình đã đoán sai.

Hay là đúng như một số lời đồn ở kiếp trước, người trong tượng ngọc bị kéo ra ngoài, thay vào đó là một cuộc li miêu hoán thái tử.

Nhưng cũng không đúng.

Chu Mục Vương loại người này chính là lão cáo già trong các lão cáo già, bố cục của hắn, sao có thể để lại cho mình một tai họa ngầm lớn đến vậy.

Nhưng nếu hiện tại người nằm trong tượng ngọc không phải Chu Mục Vương nói, vậy lại là ai.

Sự xuất hiện đột ngột của Tiểu ca xem như đã thành công hóa giải nguy cơ trước mắt.

Tuy nhiên, vì trải qua một trận ảo cảnh, số bệnh nhân trong đội lại tăng thêm một người.

Kẻ xui xẻo kia đập đầu vào tường, tuy ngoài miệng nói mình không sao.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, hắn đầu vỡ máu chảy, ngay cả đứng cũng không vững, rõ ràng là đã bị chấn động não nghiêm trọng.

Tuy nhiên, dù đội ngũ có giảm quân số, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng ngược lại an tâm không ít.

Dù sao thì Tiểu ca cuối cùng cũng xuất hiện, có hắn ở đây, ít nhất không cần quá lo lắng về các loại cơ quan bẫy rập gặp phải trên đường.

Giống như cánh cửa đá xoay tròn ngăn cách mọi người trước đó.

Nếu do Tiểu ca ra tay, Lý Vọng Thư tin chắc tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố lớn như vậy, cuối cùng cũng không cần vì thế mà tổn thất một khối Kỳ Lân Kiệt lớn.

Cái cây cầu đó là sao vậy.

Tại sao ban đầu Mập mạp đi trên đó lại vô thức đi lệch, sau này cậu dẫn chúng ta qua thì lại không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Khi mọi người đã qua cầu treo, nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ, Lý Vọng Thư không kìm được sự tò mò trong lòng, liền mở miệng hỏi Tiểu ca.

Cầu bản thân không có vấn đề, chẳng qua dưới cầu treo một cái lục giác lục lạc đặc biệt.

Chương 61

Khi người đi lên, mặt cầu phát sinh chấn động, tiếng lục lạc rất nhỏ sẽ khiến người trên cầu sinh ra ảo giác.

Lý Vọng Thư nghe vậy, tức giận trừng mắt nhìn Ngô Tà một cái.

Dù sao nếu không phải hắn nói cái gì Huyền hồn thang, khiến Mập mạp quá căng thẳng, kết quả run rẩy quá dữ dội, tiếng lục lạc cũng sẽ không lớn đến mức khiến tất cả mọi người rơi vào ảo cảnh.

Ngô Tà cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng nói tránh đi: Tiểu ca, cậu đi đường đến đây, có nhìn thấy tam thúc của tôi và họ không.

Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc, xem ra Tiểu ca vừa đến thì Ngô Tà vẫn còn trong ảo giác, cũng không nghe thấy Tiểu ca nói chuyện với mình.

Và Tiểu ca gật đầu nói: Đã gặp, nhưng họ dường như có việc riêng, tôi liền không chào hỏi họ.

Tôi nói Thiên Chân đồng chí, cậu vẫn là lo lắng nhiều cho bản thân đi.

Tam thúc của cậu trên giang hồ là nhân vật lẫy lừng, với bản lĩnh của ông ấy, xuống mộ chẳng phải như về nhà sao.

Còn cậu thì, sao lại ngây thơ như vậy, một chút kinh nghiệm thực chiến cũng không có, có phải là xa rời tổ chức lâu quá rồi không.

Lúc này Mập mạp xoa mông cũng mở miệng, đến bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ thông, tại sao mông mình đột nhiên lại đau đến vậy.

Lý Vọng Thư thấy mọi người đã nghỉ ngơi gần xong, lập tức mở miệng nói: Chúng ta vẫn là mau xuất phát đi.

Sớm một chút làm xong việc, cũng sớm kết thúc.

Ở địa cung này lâu rồi, quỷ mới biết còn sẽ gặp phải thứ lung tung loạn xạ gì nữa.

Lần này có Tiểu ca mở đường, tốc độ di chuyển của mọi người lập tức tăng lên đáng kể.

Rất nhanh liền xuyên qua một hành lang, đi vào một nơi tương tự dàn tế.

Thấy phía trước không còn đường đi, Lý Vọng Thư lập tức lấy bản đồ của người nước ngoài ra nghiên cứu.

Nhưng còn chưa đợi hắn nghiên cứu rõ ràng, Tiểu ca liền ở trên dàn tế loay hoay một hồi, sau đó mặt đất bên dưới dàn tế liền nứt ra một lỗ hổng.

Đi xuống từ đây, là nơi chuyên dùng để cất giữ tế phẩm, từ đó có thể trực tiếp đi thông chủ mộ thất thật sự.

Nói xong, cũng mặc kệ những người khác, liền tự mình nhảy xuống.

Thấy tình hình này, mọi người cũng đều sôi nổi đi theo bắt đầu nhảy xuống.

Vừa rơi xuống đất, Lý Vọng Thư liền phát giác dị thường, giống như nơi vây khốn Ngô Tà và Mập mạp trước đó, nơi đây trên mặt đất cũng rải rác đầy xương trắng.

Mọi người nâng đèn pin chiếu khắp nơi, nơi này chẳng có gì cả, vô cùng đơn sơ, là một hầm vuông vức.

Bốn phía đều là những bức tường đá xếp bằng đá tảng không đều, trên tường có rất nhiều lỗ thông khí đen ngòm không biết dẫn đến đâu, thỉnh thoảng từ những cái lỗ đó thổi tới một làn gió lạnh.

Mẹ ơi.

Sao lại là cái nơi quỷ quái này nữa.

Mập mạp vừa thấy những cái lỗ đó, liền có chút phản ứng nhảy dựng lên, sợ lại có thi ba ba chui ra từ lỗ.

Mà lúc này Ngô Tà cũng phát ra một tiếng kinh hô: Có người ở đó.

Chỉ thấy một thân ảnh mặc áo giáp chiến thuật, cuộn tròn ở một góc thạch thất.

Nhưng người này đã chết hẳn, sắc mặt giống như Ngô Tà bị trúng độc trước đó, rõ ràng là một người nước ngoài da trắng, hiện tại mặt cũng đã biến thành màu đen nghiêm trọng.

Bụng có một vết thương cực lớn, ruột đã chảy ra không ít, hơn nữa trên đó còn có thể nhìn thấy dấu vết thi ba ba gặm nhấm.

Xem ra, lại là một kẻ xui xẻo bị thi ba ba ngủ, Thiên Chân, nói không chừng cậu và hắn còn là anh em cột chèo đấy.

Mập mạp thấy gần đó không có sâu bọ qua lại, lại không khỏi đùa giỡn Ngô Tà.

Để giảm bớt sự xấu hổ của mình, Ngô Tà giả bộ nghiêm trang, cầm đèn pin chiếu khắp nơi.

Phong cách kiến trúc ở đây, sao lại nhìn giống cổ mộ thời Tây Chu.

Ngay sau đó hắn lại chiếu đèn pin vào một khe hở phía sau thi thể.

Khe hở không lớn, vừa đủ một người đi qua, nhìn vết máu trên đó, thi thể kia khi còn sống hẳn là bị thương, sau đó từ khe hở chui vào đây.

Chẳng qua cuối cùng lại trở thành giường sinh nở của thi ba ba.

Nhìn khe hở, Ngô Tà tiếp tục nói: Cái khe này hơi giống một lối thoát tạm thời, có thể nơi này chính là đường lui mà những thợ xây mộ đã tự tạo cho mình.

Dù sao vào thời đại đó, phàm là người tham gia vào loại công trình lớn như thế, đặc biệt là việc xây dựng lăng tẩm, thì coi như đã bị phán tử hình, không bị đầu độc thì cũng bị chôn sống cùng thi thể.

Cho nên rất nhiều thợ thủ công đều sẽ tự làm cho mình một đường hầm bí mật, để chạy thoát thân.

Thấy Ngô Tà nói nghiêm túc như vậy, Lý Vọng Thư cố kìm nén ý muốn nói cho hắn sự thật.

Dù sao cái mặt này, thật sự rất có thể là một ngôi mộ Tây Chu.

Nơi họ đang ở hiện tại, chẳng qua là Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc đã cải biến trên nền tảng vốn có.

Về lý do tại sao làm như vậy, hiện tại vẫn chưa biết được.

Rất có thể là để đảm bảo an toàn cho kẻ đang ngủ say bên dưới.

Dù sao chín trên mười tên trộm mộ, đến chỗ Thất Tinh Nghi Quan cơ bản là xong đời.

Dù có may mắn sống sót, cũng sẽ cho rằng mục đích của mình đã đạt được, ai có thể nghĩ rằng chủ mộ thật sự thực ra còn nằm sâu hơn bên trong đâu.

Đi thôi.

Chúng ta tiếp tục đi tới.

Gian thạch thất này không có nhiều manh mối giá trị, thế là mọi người chỉ có thể theo khe hở tiếp tục đi.

Khe hở tuy hơi hẹp, nhưng may mắn là không dài lắm, rất nhanh mọi người liền thông qua khe hở đi tới một hành lang khác.

Chẳng qua khi nhìn thấy cảnh tượng trong hành lang, vẫn khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Chỉ thấy hành lang vốn còn khá rộng rãi, khắp nơi đều là vết máu khô cạn.

Hơn nữa nhìn qua, còn có dấu vết bị kéo lê.

Mập mạp càng phát hiện trên tường đầy lỗ đạn chi chít, vẻ mặt kinh hãi nói: Xem ra, những người nước ngoài đó hẳn là đã gặp phải nguy hiểm gì đó ở đây.

Sau đó sau đó.

Thấy Mập mạp nửa ngày không nói tiếp, Ngô Tà, người đã có thể tự chủ đi lại, nhìn những vết máu kéo lê rồi tiếp lời: Hơn nữa một trong số họ, trong lúc hoảng loạn đã bò vào khe hở, cuối cùng chết ở thạch thất vừa rồi.

Những người khác thì bị thứ gì đó kéo đi mất rồi.

Dấu vết kéo lê không chỉ một chỗ, thậm chí cả trên tường bên cạnh cũng có.

Có thể thấy, thứ đã kéo đi những người nước ngoài đó, lực lượng cũng không nhỏ.

Điều này khiến tất cả mọi người căng thẳng, chỉ có Tiểu ca tỏ vẻ không sao cả, chỉ về phía trước nói: Điểm đến của chúng ta trùng với hướng vết máu biến mất.

Xem ra những người đó hẳn là muốn từ đó đi ra, sau đó lại bị kéo trở lại.

Lời này khiến Mập mạp sợ hãi: Tiểu ca, cậu đừng dọa tôi nha.

Vậy chúng ta rốt cuộc còn muốn đi tiếp không.

Lý Vọng Thư nhìn mọi thứ trước mắt cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn trong lòng hiểu rõ, những người nước ngoài đó hẳn là bị rắn chín đầu bách kéo đi, trở thành thức ăn cho thi ba ba.

Chỉ là trong đầu hắn, rắn chín đầu bách tuy cũng rất lợi hại, nhưng không nên dữ tợn đến mức này mới đúng.

Xem dấu vết tại hiện trường, số người nước ngoài ở đây cũng không ít, hơn nữa trang bị cũng không kém gì đoàn người của mình lúc này.

Nhưng dù vậy, vẫn toàn quân bị diệt, điều này cho thấy cây rắn chín đầu bách kia, hẳn là vượt xa tưởng tượng của hắn.

Mọi người nâng cao cảnh giác, đã đến thì đến rồi, không đến kiến thức một chút, thật sự đáng tiếc.

Nhưng mà khi mọi người đang chuẩn bị tiếp tục đi tới, phía sau hành lang lại mơ hồ truyền đến âm thanh quen thuộc.

Tam gia, trùng càng ngày càng nhiều, tôi sắp không chống đỡ nổi rồi.

Lần nữa nhìn thấy Tam thúc, tình cảnh của họ thật không tốt.

Không biết họ đã kích hoạt cơ quan gì, ba người đều rơi xuống một cái bẫy lớn.

May mắn là những cây gai nhọn ban đầu trong bẫy, sau mấy ngàn năm đã mục nát.

Nhưng dù vậy, xem ra ba người đều rất chật vật.

Đại Khuê ban đầu đầu đã có vết thương, lúc này chắc là chân lại bị gãy, ngồi dưới đất liều mình vỗ xua thi ba ba đang đến gần.

Còn Tam thúc và Phan Tử thì mỗi người cầm một bó đuốc, muốn xua đuổi thi ba ba.

Có thể thấy, ba người đều đã sức cùng lực kiệt.

Quần áo trên người làm thành bó đuốc đã cháy gần hết, nếu Lý Vọng Thư và đồng đội không đến, tiếp theo ba người họ có thể sẽ phải bắt đầu cởi quần.

Chương 62

Mau cứu họ đi.

Cậu nhất định có cách đúng không.

Không thể không nói, Ngô Tà tuy không nhìn thấy cảnh Lý Vọng Thư phất tay xua thi ba ba đi xa, nhưng trực giác của cậu ấy thật sự rất chuẩn.

Tuy nhiên lần này Lý Vọng Thư lại không định ra tay, dù sao một đường đi tới, hắn đã vận dụng năng lực của Thi Miết Vương rất nhiều lần.

Lại bị ký ức hỗn độn của huyết thi tấn công, sau đó lại còn cứng rắn vượt qua tác dụng gây ảo giác của lục giác lục lạc.

Giờ phút này, đầu hắn vẫn còn hơi âm ỉ đau nhức, thật sự không dám động nữa, vạn nhất nếu làm Thi Miết Vương trong đầu xảy ra vấn đề, thì lợi bất cập hại.

Hơn nữa, thi ba ba mà Tam thúc và đồng đội đang đối mặt, thật sự quá nhiều.

Từng đàn thi ba ba cuồn cuộn không ngừng từ các khe hở và lỗ hổng chui ra, đã có xu hướng tụ tập thành đàn.

Vạn nhất Thi Miết Vương trong đầu mình không trấn áp được tình hình, thì dáng vẻ mình nhảy ra tạo hình chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao.

Lại còn, Tam thúc cái lão già này không nói một tiếng liền biến mất, cho ông ta nếm chút khổ sở cũng tốt.

Cứ như bây giờ, ba người đàn ông to lớn vừa nhảy vừa cởi quần trong cổ mộ, tuy có chút cay mắt, nhưng nhìn thật sự hả hê.

Mắt thấy Lý Vọng Thư không lay chuyển, Ngô Tà lại nhìn về phía Tiểu ca.

Lúc trước ở thủy đạo, cậu ấy đã từng thấy Tiểu ca dùng máu xua đuổi thi ba ba.

Nhưng cậu ấy cũng biết, cầu xin người khác cho máu là chuyện không tiện mở lời, thế là trên mặt vừa lo lắng, lại vừa rối rắm, đúng là một màn biến sắc mặt của Xuyên kịch.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư dứt khoát một tay kéo cậu ấy đến trước mặt, giả vờ nghiêm túc nói: Muốn cứu họ, bây giờ chỉ có một cách, và cách này chỉ có cậu mới có thể làm được.

Tôi.

Ngô Tà vốn còn đang rối rắm thì sửng sốt một chút, có chút không thể tin được.

Lý Vọng Thư cũng mặc kệ nhiều như vậy, nắm lấy tay cậu ấy, đồng thời rút dao găm ra.

Một khối Kỳ Lân Kiệt lớn như thế của tôi chẳng lẽ là ăn không trả tiền sao.

Cậu bây giờ có thể nói là khắc tinh của thi ba ba đấy.

Dứt lời, hắn trực tiếp dùng dao găm rạch một vết trên lòng bàn tay Ngô Tà, máu tươi lập tức chảy ra từ vết thương.

Đi thôi, rải máu của cậu xuống, là có thể cứu Tam thúc và họ.

Cái này thật sự có hiệu quả sao.

Ngô Tà ngây người nhìn lòng bàn tay đầm đìa máu tươi của mình, vẫn cảm thấy khó tin.

Nhanh lên, đừng lãng phí.

Lý Vọng Thư vừa nói, vừa gọi thuộc hạ đến.

Mấy người bôi máu của cậu ấy lên người, có thể phòng trùng.

Nhìn Mạt Tụng và những người khác chen nhau bôi máu của mình lên người, tuy cảm giác hơi kỳ quái, nhưng Ngô Tà vẫn cắn răng, hất máu về phía đàn thi ba ba dưới bẫy.

Hiệu quả sau đó, khiến chính Ngô Tà cũng chấn động.

Chỉ thấy những thi ba ba phía dưới gặp phải máu của cậu ấy, giống như nhìn thấy quỷ.

Đàn trùng vốn đã chất chồng lên nhau, vậy mà lại như dòng nước, sôi nổi tản ra tránh xa vết máu của cậu ấy.

Chẳng qua bẫy quá sâu, thậm chí còn có những đàn trùng cuồn cuộn không ngừng trào ra từ các lỗ hổng.

Cho nên dù tránh được mấy vị trí, nhưng đàn trùng vẫn từ từ tiến gần đến Tam thúc và đồng đội.

Mà lúc này, sự dị động của đàn trùng cũng khiến Tam thúc và đồng đội phát hiện có người phía trên.

Nhìn thấy Ngô Tà và đồng đội, Tam thúc đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó mắng: Còn ngây người ra đó làm gì, tình huống này không phải mấy đứa có thể xử lý, chạy mau đi, chúng ta tự có cách thoát ra.

Không thể không nói, Tam thúc vẫn rất quan tâm đến đứa cháu trai cả này của mình.

Mà Ngô Tà nghe Tam thúc kêu gọi, lòng nóng như lửa đốt, tự nhiên không chịu rời đi như vậy.

Cậu ấy nhìn những đàn thi ba ba cuồn cuộn không ngừng, biết rõ Tam thúc và đồng đội đang nguy cấp, nhưng lại cảm thấy bất lực.

Lý Vọng Thư thấy vậy, chỉ đành nhắc nhở ở một bên: Cậu rải

như thế này, có bao nhiêu máu cũng không đủ.

Tôi nghĩ cậu có thể tham khảo Mạt Tụng và họ.

Để Tam thúc và đồng đội bôi máu của cậu lên người.

Dứt lời, Lý Vọng Thư liền kéo xuống một đoạn tay áo dính máu của Ngô Tà, ném về phía Tam thúc và đồng đội.

Theo tay áo dính máu rơi xuống đất, lập tức tạo ra một khoảng trống trong đàn thi ba ba.

Ngô Tà nắm lấy cơ hội thả người nhảy xuống, khi tiếp đất đầu gối đập mạnh vào gạch xanh, đau đến mức trước mắt tối sầm.

Thằng nhãi ranh không muốn sống nữa sao.

Lời mắng của Tam thúc chưa dứt, liền thấy Ngô Tà loạng choạng lao đến, lòng bàn tay đầm đìa máu tươi trực tiếp ấn vào mặt ông ấy.

Vết máu đỏ sẫm loang ra, triều trùng xung quanh đang kích động thế mà thật sự lùi lại nửa thước.

Phan Tử phản ứng nhanh nhất, kéo đai an toàn quấn lấy cổ tay Ngô Tà: Tiểu Tam gia, đắc tội.

Nói rồi dùng sức nặn vào vết thương, máu tươi lập tức trào ra.

Đại Khuê lúc này cũng giãy giụa bò đến, toàn bộ đùi phải vặn vẹo một cách bất tự nhiên, trên mặt dính đầy máu và mồ hôi lạnh.

Kiên nhẫn một chút.

Ngô Tà bôi máu lên cẳng chân Đại Khuê, phát hiện ống quần của hắn phập phồng nhô lên một cách bất thường.

Phan Tử nhanh mắt rút dao găm rạch toạc vải, ba con thi ba ba theo tiếng rơi xuống đất, trong đó một con trên miệng thậm chí còn treo một khối thịt nát dính máu.

Thấy triều trùng không còn tiến tới, Lý Vọng Thư đứng ở mép bẫy thả dây thừng xuống.

Mau lên đây, tôi không chắc nếu máu khô, những thi ba ba này còn có sợ không.

Và trong khi mấy người đang bò lên, Mạt Tụng cũng rất ăn ý bắt đầu chuẩn bị ngòi nổ và thuốc nổ.

Khi Phan Tử cuối cùng bò lên, Mạt Tụng lập tức nhấn nút kíp nổ.

Tuy lượng thuốc không lớn, nhưng lần này vẫn trực tiếp làm thi ba ba phía dưới nổ tung thành nước sốt tung tóe, mùi tanh nồng nặc khắp trời.

Lúc này Lý Vọng Thư mới cười như không cười nhìn Tam thúc trêu chọc nói: Tam thúc, nói xem trước đó các người đi đâu vậy.

Chỉ trong chớp mắt, sao ba người sống lớn tướng lại biến mất không dấu vết, không chào hỏi một tiếng nào.

Tam thúc đang mặc quần áo nghe vậy cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền lộ ra vẻ mặt cười gượng nói: Không phải Tam thúc không chào hỏi, mà là lúc ấy tình huống khẩn cấp ừm.

Ừm nửa ngày, Tam thúc đảo mắt một cái, lập tức rất khẳng định nói tiếp: Đại cháu trai, cháu không biết đấy thôi.

Lúc ấy ta đột nhiên nghe thấy một trận tiếng cọ xát rất nhỏ.

Không đợi xem xét rõ ràng là cái gì, ba người chúng ta đã bị bó kéo đi rồi.

Đại Khuê, Phan Tử, các cậu nói có phải không.

Cũng là chúng ta may mắn, cuối cùng tốn chín trâu hai hổ sức lực mới có thể thoát thân.

Nghe Tam thúc ở đây trợn mắt nói dối, Lý Vọng Thư không khỏi

có chút bội phục sự trơ trẽn của ông ta.

Nhưng đúng lúc này, tai hắn thật sự nghe thấy một trận lác đác thưa thớt, phảng phất tiếng thứ gì đó cọ xát trên mặt đất, truyền đến từ sâu trong hành lang.

Vừa mới giơ đèn pin lên muốn xem cho rõ, không ngờ Mạt Tụng bên cạnh lại đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sau đó như bị cái gì vướng ngã, tiếp theo với tốc độ cực nhanh đã bị kéo vào trong hành lang.

Chính là cái này.

Tam thúc lúc này phản ứng lại, không kìm được hô to một tiếng.

Nhưng lời ông ta còn chưa dứt, Phan Tử bên cạnh cũng trúng chiêu, cùng tư thế với Mạt Tụng, bị kéo ngay lập tức vào hành lang.

Mà lúc này, Lý Vọng Thư mới nhìn rõ, không biết từ lúc nào trong hành lang họ đã đi qua, đã chi chít những sợi dây leo to bằng cánh tay đan xen ngang dọc.

Những sợi dây leo này toàn thân đen nhánh, tản ra một loại ánh sáng kim loại kỳ dị, đầu nhọn nhất của dây leo, lại mọc giống như một bàn tay người, năm ngón rõ ràng.

Còn Mạt Tụng và Phan Tử thì như Bát Giới bị nhện tinh đùa giỡn, bị dây leo quấn chặt cứng ở sâu trong hành lang, không thể động đậy.

Là rắn chín đầu bách, nhất định là vụ nổ vừa rồi đã thu hút thứ này đến.

Tam thúc giờ phút này cũng biểu cảm ngưng trọng, Lý Vọng Thư lại bất chấp nhiều như vậy.

Người khác có thể không cứu, nhưng Mạt Tụng từ nhỏ đã lớn lên cùng mình, lại không thể không cứu.

Bởi vì hành lang hẹp hòi, Mạt Tụng và Phan Tử lại ở phía trước,

hắn không dám tùy tiện sử dụng súng và thuốc nổ, thế là chỉ có thể túm lấy một con dao rựa liền bổ xuống những sợi dây leo đang đến gần.

Tiểu ca thì nhanh hơn hắn, Hắc Kim cổ đao đi đến đâu, dây leo liền như đậu phụ bị chặt đứt tan tác đến đó.

Những sợi dây leo lúc này cũng phảng phất có ý thức, biết người trước mắt không dễ chọc, sau khi chịu thiệt thì lại bắt đầu co rút, rất nhanh liền lùi về trong bóng tối.

Chương 63

Chỉ là lúc này lại không còn nhìn thấy bóng dáng Mạt Tụng và Phan Tử.

Lý Vọng Thư nhìn hành lang đen nhánh phía trước cắn răng một cái.

Đuổi theo.

Mọi người dọc theo hành lang tối tăm sâu thẳm một đường chạy như điên, truy đuổi không bỏ.

Tuy nhiên, tốc độ di chuyển của những sợi dây leo đó, thật sự đã vượt xa dự đoán của mọi người.

Mặc dù tất cả đều dùng hết sức lực, nhưng khi họ cuối cùng đuổi đến cuối hành lang, vẫn không thể đuổi kịp bóng dáng Mạt Tụng và Phan Tử.

Đứng ở bục đá cuối hành lang, hiện ra trước mắt mọi người là một cái hang động tự nhiên vô cùng lớn.

Hang động này quả thực lớn đến mức có chút quá đáng, ngay cả ước tính thận trọng nhất, diện tích của nó ít nhất cũng tương đương một sân bóng tiêu chuẩn.

Để có thể quan sát rõ ràng hơn tình hình trong hang, Lý Vọng Thư dứt khoát ra lệnh cho thuộc hạ bắn một quả pháo sáng.

Theo tiếng Hưu vang lên, pháo sáng kéo theo đuôi lửa dài thăng lên giữa không trung, sau đó nổ tung ngay lập tức, chiếu sáng toàn bộ hang động như ban ngày.

Nhờ ánh sáng rực rỡ này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ toàn cảnh bên trong hang động.

Nhưng đúng lúc này, tất cả mọi người như bị Định Thân Chú làm phép, ngây người đứng thẳng tại chỗ, há to miệng, rất lâu không thể khép lại.

Chỉ thấy ở giữa hang động, sừng sững một cây đại thụ cao lớn và thô to đến bất ngờ.

Cây đại thụ này thật sự quá mức khổng lồ, gần như lấp đầy hơn nửa không gian sơn động.

Thân cây cao hàng chục mét tựa như một cây cột chống trời, vững chãi đứng sừng sững ở đó.

Thân cây không những cao mà còn to đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi, e rằng dù mấy chục người đàn ông trưởng thành nắm tay nhau, cũng chưa chắc có thể ôm trọn được nó.

Nhìn cảnh tượng hùng vĩ như thế trước mắt, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi cảm thán: Hóa ra đây mới là cây che trời trong truyền thuyết.

Trước đó, hắn đối với cụm từ cây che trời chỉ có khái niệm mơ hồ.

Mà giờ khắc này, cây đại thụ này bằng một cách cực kỳ chấn động, đã cụ thể hóa từ cây che trời trong lòng hắn.

Đương nhiên điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất, là vô số sợi dây leo như dây cáp điện, rủ xuống từ trên đại thụ, chi chít đan xen, quấn quanh gần như tất cả những gì có thể quấn.

Thậm chí còn không ít dây leo, kéo dài vào từ những lỗ nhỏ phân bố trong hang động, không biết bò tới nơi nào.

Lại một phát pháo sáng nữa, lúc này mọi người nhìn càng thêm thấu đáo.

Chỉ thấy đỉnh chóp đại thụ đột ngột thiếu mất một mảng lớn, trên đó còn có dấu vết cháy sém.

Điều này khiến cây đại thụ vốn đã cao đến đỉnh hang động, như bị cạo một cái đầu húi cua vậy.

Tương tự ở vị trí đỉnh chóp hang động, còn có dấu vết sụp đổ gần đây.

Xem ra, vị trí đó ban đầu hẳn là có một khe hở thông ra bên ngoài.

Gần đây mới bị đất đá sụp xuống lấp kín, vùi lấp.

Nếu xem xét như thế, những người nước ngoài trước đó cũng không phải hoàn toàn không giãy giụa.

Xem những dấu vết này, dường như là do thuốc nổ tạo thành.

Lý Vọng Thư chợt hiểu ra, những người nước ngoài mất tích trong doanh địa, chính là bị cây rắn chín đầu bách trước mắt kéo vào trong động.

Sự phản kháng của họ, không những làm nổ đứt thân cây ở trên cao, đồng thời cũng khiến khe hở trong hang động bị vùi lấp.

Đây cũng là lý do tại sao khi ở bên ngoài, Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác không tìm thấy dấu vết liên quan.

Đều đã xảy ra sụp đổ quy mô nhỏ, có thể để lại dấu vết thì mới là lạ.

Mau nhìn, hai người họ còn sống.

Lúc này Mập mạp đột nhiên giơ tay chỉ vào đại thụ, theo hướng ngón tay hắn, thật sự có thể nhìn thấy hai thân ảnh bị treo trên cây, vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Lý Vọng Thư nheo mắt nhìn, phát hiện đúng là như vậy, lập tức buông nửa gánh lo trong lòng.

Cây rắn chín đầu bách này bản thân sẽ không giết người, nó và thi ba ba hẳn là ở trong một mối quan hệ cộng sinh.

Sau khi nó bắt được con mồi, thi ba ba phụ trách gặm nhấm.

Chất bài tiết của thi ba ba vừa hay trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất cho nó.

Trước đó Mạt Tụng và Phan Tử đã bôi khá nhiều máu của Ngô Tà lên người, trong thời gian ngắn thi ba ba hẳn là không dám đến gần họ.

Nhưng vẫn phải nghĩ cách nhanh chóng cứu họ xuống.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập mạp lại bất đắc dĩ chỉ xuống phía dưới bục đá nơi họ đang đứng.

Chỉ thấy dưới mặt đất, dây leo chi chít.

Muốn vượt qua những sợi dây leo này để đến chỗ đại thụ, thì trừ phi bay qua.

Bằng không, rất có thể người chưa cứu được, ngược lại chính mình lại bị treo lên cây.

Lúc này Tam thúc nhíu mày chỉ vào vị trí dưới đại thụ.

Các cậu nhìn chỗ đó, chỗ đó hẳn là mộ thất thật sự của ngôi Chu mộ này.

Vị trí đó rõ ràng nằm dưới cây bách chín đầu, nhưng dây leo lại đều tránh xa chỗ đó.

Nếu ta không đoán sai, chỗ đó hẳn là được lát bằng thiên tâm thạch.

Thiên tâm thạch là khắc tinh của rắn chín đầu bách, nếu chúng ta bôi bột thiên tâm thạch lên người, rắn chín đầu bách hẳn là sẽ không tấn công chúng ta.

Nhưng Tam thúc vừa dứt lời, Mập mạp liền không kìm được trợn trắng mắt nói: Tam gia cậu nói đều đúng, nhưng vấn đề vẫn là vấn đề đó, dù là cứu người hay lấy thiên tâm thạch, xin hỏi chúng ta nên làm thế nào để qua đó.

Nhìn cây rắn chín đầu bách trước mắt, Lý Vọng Thư thật sự muốn một mồi lửa đốt nó thành tro.

Rõ ràng Mạt Tụng và Phan Tử ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể qua cứu người, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người họ bị treo trên cây giãy giụa.

Cũng may lúc này Tiểu ca mở miệng.

Tôi tới.

Điều này khiến mọi người bùng cháy hy vọng, đồng thời cũng không khỏi tò mò.

Không phải Tiểu ca, cậu ngàn vạn đừng cậy mạnh nha.

Cậu tuy thân thủ giỏi giang, nhưng dây leo ở đây cũng quá nhiều, không phải một mình cậu có thể đối phó.

Nhưng đối mặt với lời khuyên của Tam thúc, Tiểu ca chỉ nhàn nhạt đáp một câu.

Tôi hiểu rõ.

Ngay sau đó một bước dài liền nhảy xuống bục đá, cả người trực tiếp đứng giữa những sợi dây leo phía dưới.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong lòng căng thẳng, càng thêm khó hiểu, không rõ hắn làm vậy khác gì chịu chết.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Tiểu ca lại chủ động đá một sợi dây leo bên cạnh.

Sau đó toàn thân không nhúc nhích, mặc cho dây leo quấn quanh

người hắn, lập tức kéo hắn treo lên.

Khi dây leo từ từ thu lại, treo trở về trên đại thụ, liền thấy Tiểu ca lúc này mới không chút hoang mang rút Hắc Kim cổ đao ra, giơ tay chém xuống một nhát liền bổ ra những sợi dây leo đang quấn quanh mình.

Ngay sau đó như một con khỉ, một tay nắm lấy dây leo đu đưa vài cái trên đại thụ, liền đến gần chỗ Mạt Tụng và Phan Tử.

Sau đó lại là hai nhát dao nữa, ba người gần như đồng thời từ trên cây rơi xuống khu vực được bao phủ bởi thiên tâm thạch.

Nhìn Tiểu ca liên tiếp thao tác như vậy, mắt Mập mạp đều suýt trừng ra khỏi hốc mắt.

Hơn nửa ngày mới hoàn hồn, có chút không chắc chắn hỏi: Mẹ nó, Tiểu ca này không lẽ tên thật là Peter Parker sao.

Đây mẹ kiếp là việc người thường có thể làm được à.

Lý Vọng Thư cười cười, không để ý đến Mập mạp.

Mà là ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ba người vừa tiếp đất, thấy ba người đều từ từ bò dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Chương 64

Rất nhanh, ba người Tiểu ca liền trở về bục đá nơi mọi người đang đứng, đồng thời còn mang về một ba lô thiên tâm thạch.

Mạt Tụng càng vẻ mặt ngây ngô cười nhìn về phía Lý Vọng Thư nói: Thiếu gia, vừa nãy tôi ở trên cây nhìn rõ lắm.

Chỗ dưới gốc cây kia hẳn là nơi chúng ta muốn tìm.

Nhờ có Đá Thiên Tâm trợ giúp, mặc dù tất cả mọi người đều trở nên mặt xám mày tro, nhưng lại có thể khiến mọi người bỏ qua những dây leo bách chín đầu kia, trực tiếp đi đến vị trí bệ đá cao dưới gốc cây.

Quan sát kỹ hơn, trên bệ đá cao quả nhiên đặt không ít đồ vật.

Trừ một số chai lọ, bình vại, thứ thu hút sự chú ý nhất chính là ở chính giữa, một chiếc bệ đá bán trong suốt giống chiếc giường thủy tinh, và hai thi thể nằm trên đó.

Hai thi thể một nam một nữ, người nữ mặc váy dài cung trang.

Mặc dù đã nằm ở đây mấy nghìn năm, dung mạo lại vẫn không có quá nhiều thay đổi.

Giống như một thiếu nữ đang ngủ say, sắc mặt hồng hào, da thịt sáng bóng có ánh sáng.

Còn người nam thì mặc áo giáp, đầu đội một chiếc mặt nạ hồ ly làm bằng đồng thau, trông vô cùng quỷ dị.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư cũng lười giả vờ, đầu tiên giơ tay ngăn cản mọi người đang chuẩn bị đến gần hai thi thể, sau đó mới cười nói: Dựa theo tin tức tôi tìm được, thi thể nam này chính là một con linh hồ trấn mộ.

Phải biết đôi mắt của linh hồ trấn mộ có năng lực vô cùng quỷ dị.

Phàm là người bị đôi mắt của nó nhìn vào đều sẽ rơi vào ảo giác, khó lòng tự chủ.

Mập mạp dường như đã bị ảo giác gây ám ảnh tâm lý, vừa nghe lời này, lập tức không nhịn được lùi lại một bước.

Mẹ nó chứ, lại là ảo giác ư.

Xem ra chủ nhân ngôi mộ này quả thực là một người chơi ảo thuật chuyên nghiệp.

Dọc đường đi, chúng ta đã đụng phải bao nhiêu thứ gây ảo giác rồi.

Lý thiếu, nếu không thể đến gần, vậy bây giờ phải làm sao.

Khó khăn lắm mới đến được đây, lẽ nào lại chỉ tham quan từ xa một chút rồi quay về ư.

Hơn nữa tôi cũng chưa mua vé vào cửa tham quan đâu đấy.

Cái này dễ thôi, đôi mắt của linh hồ trấn mộ có vấn đề, vậy chúng ta che đầu nó lại là được.

Lý Vọng Thư nói xong, liền từ chỗ thuộc hạ nhận lấy một chiếc khăn trùm đầu đã chuẩn bị sẵn, sau đó đưa cho Ngô Tà.

Hành động này lại khiến Ngô Tà ngây người.

Tôi đi á.

Đương nhiên, nếu cậu không đi, làm sao chứng minh hàm lượng của khối Kỳ Lân Kiệt tôi cho cậu ăn.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Lý Vọng Thư, lại nhìn hai thi thể nằm trên bệ đá thủy tinh ở đằng xa, Ngô Tà vẫn còn chút do dự.

Cái này cái này cậu còn nhớ không, ở chỗ cầu treo lúc đó, tôi

không phải đã ngất xỉu rồi sao.

Tôi cảm thấy, dù tôi có ăn Kỳ Lân Kiệt, cũng chưa chắc có thể chống lại ảo thuật đâu.

Cậu yên tâm, món nợ Kỳ Lân Kiệt tôi nhận, chắc chắn nhận.

Trong lòng Ngô Tà thực sự có chút sợ hãi, sau khi tỉnh lại ở cầu treo, mọi người trông thế nào hắn đều nhìn thấy rõ.

Đầu vỡ máu chảy, kinh hồn bạt vía, ngay cả Mập mạp da dày thịt béo cũng bị thương, có thể thấy dù chỉ là ảo giác, cũng vô cùng nguy hiểm.

Thế nhưng Lý Vọng Thư không cho hắn thời gian do dự, trực tiếp đẩy vào lưng hắn, liền đẩy hắn về phía bệ đá thủy tinh.

Yên tâm mà đi đi.

Ngất xỉu là do lúc đó độc của cậu còn chưa được giải hết, chút ảo thuật nhỏ nhặt thôi mà, đối với cậu mà nói còn không phải dễ dàng giải quyết.

Đến nước này, Ngô Tà cũng chỉ có thể cắn răng cầm khăn trùm đầu, từng bước chậm rãi đi về phía hai thi thể.

Để giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng, hắn dứt khoát tập trung toàn bộ sự chú ý vào thi thể nữ.

Thực ra, khi để Ngô Tà đi qua đó, Lý Vọng Thư trong lòng cũng không chắc chắn.

Chỉ là cảm thấy dù tên này có trúng ảo thuật, rơi vào ảo giác nào đó, với thân thể nhỏ bé của hắn, mọi người xử lý cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi.

May mắn thay, Ngô Tà tuy động tác có chút chậm, nhưng vẫn hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, dùng khăn trùm đầu che kín đầu linh hồ thi

một cách chắc chắn.

Thấy Ngô Tà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lý Vọng Thư càng là vung tay lên, ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên bắt đầu công việc.

Mà những người khác cũng lập tức tiến lên, cẩn thận quan sát các loại vật phẩm tùy táng.

Dù sao bây giờ nói thế nào cũng đã đến lúc thu hoạch, trải qua nhiều chuyện như vậy, chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao, thế là trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Chỉ là khi Mập mạp nhìn thấy thuộc hạ của Lý Vọng Thư lại móc ra dây thừng và vải bạt, bắt đầu đóng gói linh hồ thi, vẫn không nhịn được hỏi: Không phải, mọi người hạ đấu, nhiều nhất cũng chỉ là lấy một ít chai lọ, bình vại và châu báu trang sức.

Lý thiếu cậu đây là kịch bản gì vậy.

Lại còn phải đóng gói mang cả chủ nhân đi ư.

Xem ra tôi quả thật còn rất nhiều thứ phải học hỏi cậu đó.

Không để ý đến lời châm chọc của Mập mạp, thấy linh hồ thi đã được bó buộc chắc chắn, Lý Vọng Thư lúc này mới một tay kéo xuống đai lưng của thi thể.

Liền thấy trên đai lưng trừ một phiến giáp khắc chữ Âm Tây Bảo Đế, còn nối với một chiếc hộp tử kim, xúc cảm rất nặng, trông hơi giống bát trọng bảo hàm thu nhỏ.

Lý Vọng Thư đầu tiên kéo phiến giáp xuống, ngay sau đó đưa cho Mập mạp, hỏi: Mập mạp, đừng nhìn những chai lọ, bình vại kia nữa, đây mới là thứ tốt, có muốn không.

Đây là cái gì.

Mập mạp nhận lấy phiến giáp, cẩn thận nghiên cứu một chút, nhưng cũng không thể nhìn ra manh mối gì.

Mà Lý Vọng Thư thì vẻ mặt cười gian nói: Kỳ Lân Kiệt, tuy nhỏ một chút, nhưng khối này thắng ở niên đại đủ lâu.

Thế nào, cậu giúp tôi dọn mấy chai lọ, bình vại này ra ngoài, thì khối Kỳ Lân Kiệt này là của cậu.

Rất hời đó, cậu xem Ngô Tà chính là bằng chứng tốt nhất.

Ăn cái này, sau này khi cậu hạ đấu, sẽ không cần phải sợ mấy con sâu kia nữa.

Nhìn nụ cười lúc này của Lý Vọng Thư cực kỳ giống gian thương, Mập mạp đương nhiên hiểu ý hắn, nếu là cầm phiến giáp, ân tình này đã có thể nợ rất lớn.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng Ngô Tà dùng máu bức lui vô số thi ba ba trước đó, Mập mạp cắn răng một cái, há miệng liền nuốt phiến giáp vào.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư vỗ vai hắn cười nói: Yên tâm đi.

Kỳ Lân Kiệt là thứ tốt khó mà gặp được.

Hơn nữa linh hồ thi tôi mang đi này cũng không phải chính chủ.

Chủ nhân chân chính của ngôi mộ này, còn đang nằm ở bên trong kia.

Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Tam thúc, trực tiếp ném chiếc hộp tử kim còn lại trong tay qua.

Cái này cậu cầm, lát nữa nghĩ cách mở nó ra giúp tôi.

Chìa khóa chắc là ở trong miệng thi thể nữ.

Chú ý cẩn thận khi lấy, trên chìa khóa hẳn là có gắn cơ quan.

Đối với Ngô Tà đã nợ Lý Vọng Thư một ân tình lớn như trời mà nói, lúc này cũng chỉ có thể thành thật nhận nhiệm vụ này.

Chỉ là quay đầu nhìn thi thể nữ, trong lúc nhất thời có chút do dự.

Lúc này người đàn ông trầm mặc lại chủ động đi tới, đầu tiên đỡ thi thể nữ ngồi dậy, sau đó cúi đầu thi thể nữ xuống, dùng ngón tay cái giữ chặt yết hầu nàng, tiếp đó vỗ vào gáy nàng.

Liền thấy miệng thi thể nữ há ra, nhổ ra một chùm chìa khóa đồng thau, treo lơ lửng giữa không trung.

Sợi dây phía sau chìa khóa có gắn cơ quan, kéo sẽ có nỏ tiễn bắn ra.

Người đàn ông trầm mặc nói xong, nhanh nhẹn rút dao hoa một cái, sợi dây đứt gãy đồng thời, chìa khóa cũng rơi vào tay hắn.

Đem chìa khóa ném cho Ngô Tà, người đàn ông trầm mặc quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, lại nhìn nhìn dây leo bách chín đầu cách đó không xa phía sau.

Lý Vọng Thư tự nhiên hiểu ý hắn, thấy linh hồ thi đã đóng gói xong xuôi, hài lòng gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Tam thúc nói: Tam thúc, bây giờ đến lượt ngài trổ tài cho chúng cháu xem rồi phải không.

Chúng cháu đều đến được đây, cũng nên lên tiếng chào hỏi với chủ nhân ngôi mộ mới đúng.

Đại cháu trai cứ xem cho kỹ đi.

Tam thúc ta đã sớm chờ khoảnh khắc này rồi.

Tam thúc nói xong, chậm rãi đi đến bên cạnh bệ đá thủy tinh, trước tiên cúi đầu đánh giá, dường như đang nghiên cứu hoa văn trên

đó.

Sau đó hai tay đặt lên bệ đá, đột nhiên đẩy.

Chương 65

Không ngờ dưới bệ đá thủy tinh có gắn cơ quan, nhìn bệ đá nặng nề, trước thân hình gầy gò của Tam thúc, lại cứ thế bị chậm rãi đẩy ra.

Theo bệ đá thủy tinh rời khỏi vị trí ban đầu, toàn bộ hang động đều hơi rung chuyển.

Có thể nghe rõ tiếng cơ quan vận hành dưới lòng đất.

Ngay sau đó, liền thấy thân cây bách chín đầu cách đó không xa, như một cánh cửa lớn vậy, từ từ nứt ra một khe hở ở giữa, lộ ra một cỗ quan tài đồng thau khổng lồ vô cùng ở bên trong.

Đơn giản vậy thôi sao.

Mập mạp cũng coi như là một tay lão luyện, thực sự không hiểu một ngôi cổ mộ nguy hiểm trùng trùng dọc đường đi, cuối cùng lại chỉ cần đẩy một cái là có thể mở ra cỗ quan tài quan trọng nhất.

Lý Vọng Thư trong lòng cười cười, hắn rõ ràng hơn ai hết.

Sở dĩ đơn giản như vậy, đó là vì người bên trong quan tài đồng thau chỉ đang ngủ say, chứ không phải thực sự đã chết.

Nếu quá phức tạp, vạn nhất khi tỉnh lại mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự nhốt mình bên trong không ra được, thì có lẽ sẽ thực sự chết.

Mà nhìn cỗ quan tài đồng thau trước mắt, trong lòng hắn đồng thời cũng vô cùng tò mò.

Người đàn ông trầm mặc nói người bên trong không đúng, điều này khiến hắn rất muốn xem, rốt cuộc hiện tại đang nằm bên trong sẽ là ai.

Rốt cuộc mình đã phỏng đoán sai ở điểm nào, bây giờ cũng đến lúc công bố tất cả đáp án.

Theo cánh cửa trên cây hoàn toàn mở ra, cảnh tượng bên trong thân cây cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Cỗ quan tài đồng thau khổng lồ vô cùng, bị hàng chục sợi dây thừng bện từ dây leo bách chín đầu buộc chặt, lẳng lặng treo ở vị trí trung tâm của thân cây.

Thấy rõ tình hình bên trong thân cây, Đại Khuê chống gậy chống đơn giản, là người đầu tiên thốt lên kinh ngạc.

Mẹ ơi, một cỗ quan tài lớn quá, vị nằm ở đây, vóc dáng phải cường tráng đến mức nào chứ.

Thế nhưng vừa dứt lời, đã bị Tam thúc một cái tát thiếu chút nữa bay đi.

Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đây là quan tài, không phải cái hòm, sao cậu cứ làm tôi mất mặt thế.

Nói rồi, Tam thúc đi đến chỗ Lý Vọng Thư, trong giọng nói khó nén sự kích động: Đại cháu trai, dựa theo chế độ triều Chu, hai quách ba quan.

Nếu cây đại thụ ngoài cùng cũng được tính là một tầng quan tài, chỉ cần mở ra cỗ quan tài đồng thau này, hẳn là có thể nhìn thấy quan tài thật.

Thấy cháu dường như rất hiểu biết về nơi này, chắc hẳn đã chuẩn bị công phu đủ kỹ rồi.

Thế nào, cỗ quan tài này chúng ta mở hay không mở.

Ngôi mộ này có quá nhiều chuyện kỳ lạ, bẫy rập phía trước thậm chí ngay cả Tam thúc cũng mắc phải, thiếu chút nữa bỏ mạng ở bên

trong.

Cho nên bây giờ hắn cũng cẩn thận hơn, trước tiên đến hỏi ý kiến Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư liếc nhìn Tam thúc, khẽ cười nói: Đều đến bước này rồi, Tam thúc ngài cam lòng cứ thế quay về sao.

Tam thúc ngước mắt nhìn Lý Vọng Thư, lập tức lộ ra nụ cười thâm ý.

Không cam lòng.

Nhưng đến nước này rồi, nếu có bất kỳ thông tin gì, mọi người cũng đừng giấu giếm, như vậy cũng có thể tránh được rắc rối tiếp theo.

Cháu nói đúng không.

Tam thúc ta nói trước, vị trí cổ mộ này được giấu theo một phương thức đặc biệt, trong một phần sách lụa thời Chiến Quốc.

Mặc dù trên phần sách lụa đó chỉ đánh dấu vị trí cổ mộ này, nhưng ta lại biết, những sách lụa thời Chiến Quốc như vậy không chỉ có một phần.

Theo ta được biết, trước sau cộng lại, hẳn là đã có bảy phần sách lụa thời Chiến Quốc từng xuất hiện.

Nhưng có một điều có thể xác định, những sách lụa thời Chiến Quốc này đều xuất phát từ cùng một người, người đó tự xưng là Thiết Diện Sinh, hơn nữa nội dung bảy phần sách lụa nghe nói còn không giống nhau.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày, bên cạnh Mập mạp cũng thốt lên kinh ngạc.

Cha mẹ ơi, nếu đúng là như vậy, thì chẳng phải những cổ mộ

giống thế này, trên đời này có thể không chỉ có một tòa sao.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu: Giấu vị trí cổ mộ trong văn tự sách lụa, hành vi này nhìn thế nào cũng thấy rất quỷ dị.

Cứ như là cố ý dẫn đường người khác đi tìm kiếm những cổ mộ này vậy.

Nhưng lại che giấu sâu đến thế, đa số người dù có cầm được sách lụa, cũng tuyệt đối không thể tìm được thông tin cổ mộ từ đó, điều này trước sau liền có vẻ vô cùng mâu thuẫn.

Ta cảm thấy, trong những cổ mộ này nhất định cất giấu điều gì đó rất đặc biệt hoặc là bí mật.

Mà bí mật này, rất có thể liền nằm trong cỗ quan tài trước mắt.

Ý của Tam thúc Lý Vọng Thư hiểu, đơn giản là nhấn mạnh rằng bên trong cỗ quan tài đồng thau trước mắt rất có thể cất giấu bí mật rất lớn.

Mà bí mật tất nhiên sẽ đi kèm với nguy hiểm, muốn nhắc nhở Lý Vọng Thư cẩn thận, tốt nhất nên chia sẻ thông tin đã biết để mọi người cùng tham khảo.

Chỉ là lần đầu tiên nghe tin tức này, khiến Lý Vọng Thư trong lòng có một vài suy nghĩ khác.

Sách lụa thời Chiến Quốc không chỉ có một phần hắn biết, chỉ là trước đó hắn không nghĩ tới, nội dung sách lụa lại khác nhau, mà mỗi một phần sách lụa lại có thể đại diện cho một tòa cổ mộ.

Vậy nếu tổng cộng có bảy phần sách lụa thời Chiến Quốc, thì chẳng phải nói, những lăng mộ như Lỗ Vương Cung cũng sẽ tương ứng có bảy tòa sao.

Thất Tinh Nghi Quan.

Không đúng, cái này phải gọi là Thất Tinh Nghi Trủng thì đúng hơn.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư cười khổ lắc đầu, dứt khoát nói: Thực ra bí mật kia tôi đại khái biết là gì.

Nghe được lời này, dù là Tam thúc hay những người khác, đều không nhịn được dựng tai lên nghe.

Lý Vọng Thư thì trước tiên hắng giọng, quét mắt nhìn mọi người một lượt rồi mới chậm rãi nói: Bí mật lớn nhất của ngôi mộ này hẳn là người nằm trong cỗ quan tài trước mắt vẫn còn sống.

Không thể nào.

Đây là phản ứng đầu tiên của Tam thúc, thực ra khoảng thời gian hắn biến mất trước đó, đã từng dẫn Phan tử và những người khác đến hang động này rồi.

Cho nên hắn mới vô cùng chắc chắn rằng, cây bách chín đầu trước mắt, từ trước tới nay chưa từng có ai mở ra, làm sao có thể có người sống bên trong.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại không muốn tranh cãi với hắn, chỉ nhàn nhạt nói: Tài liệu tôi tìm được nói như vậy, nói Chu Mục Vương tìm được thuốc trường sinh từ chỗ Tây Vương Mẫu.

Nhưng loại thuốc trường sinh này có tác dụng phụ rất lớn, sẽ khiến người ta rơi vào giấc ngủ say dài đằng đẵng.

Cho nên ý của cậu là, người đang ngủ ở đây chính là Chu Mục Vương.

Lý thiếu, cậu nói vậy cũng quá là hoang đường rồi.

Mập mạp nhất thời có chút không thể chấp nhận, những người khác cũng tương tự, đều là vẻ mặt nghi ngờ.

Chỉ có Tam thúc vẻ mặt ngưng trọng nhìn hắn nói: Vậy nên lần này cháu đến đây, là muốn tìm thuốc trường sinh ư.

Nghe vậy Lý Vọng Thư lại ha ha cười: Tam thúc, ngài cảm thấy nếu thực sự có thuốc trường sinh, sẽ đặt ở loại địa phương này sao.

Hơn nữa trường sinh phải trả giá bằng giấc ngủ say vô tận, cái giá này cũng không khỏi quá lớn rồi.

Nếu quan tài thật là Chu Mục Vương, thì hắn ít nhất đã ngủ hơn hai nghìn năm.

Loại trường sinh này còn có ý nghĩa gì đâu.

Cái tôi muốn, là tài liệu nghiên cứu của hắn về thuốc trường sinh.

Nói không chừng có thể từ đó tìm được thứ có giá trị đối với toàn bộ thế giới, đó mới là kho báu chân chính.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, lần này Mập mạp thực sự không nhịn nổi, giơ tay múa may vài cái trước mắt hắn.

Lý thiếu, tôi thấy cậu có phải trúng ảo thuật rồi không.

Lại còn nói ra những lời quá đáng như vậy, làm như thể trong quan tài thực sự có người đang ngủ vậy.

Cậu xem tôi là ai.

Còn nhận ra tôi không.

Lý Vọng Thư tức giận trừng mắt nhìn Mập mạp một cái: Cậu không tin.

Nhưng không sao, sau khi mở quan tài cậu sẽ hiểu, lời tôi nói là thật hay giả.

Quá trình mở quan tài diễn ra rất thuận lợi, hoặc có thể nói toàn bộ quá trình đơn giản đến mức khó tin.

Quan tài đồng thau chẳng những không có bất kỳ biện pháp chống trộm nào, thậm chí toàn bộ thiết kế quan tài, dường như chính là để thuận tiện cho hậu nhân mở ra vậy.

Sau khi vén nắp quan tài đồng thau lên, liền thấy bên trong đặt một cỗ quan tài được khảm đầy ngọc thạch.

Nhìn cách sắp xếp ngọc thạch, hai loại hình thoi và hình tròn sắp xếp, vừa vặn đối ứng trời tròn đất vuông.

Mà mở nắp cỗ quan tài được khảm ngọc ra, liền nhìn thấy một cỗ mộc quan sơn vẽ hoa văn.

Nhưng vì bên ngoài bị lớp ngọc khảm che chắn, nhất thời cũng không nhìn rõ trên đó vẽ những gì.

Chỉ là lúc này, Tam thúc lại giơ tay ngăn cản Mạt Tụng và Phan tử đang muốn tiếp tục cạy vào bên trong, quét mắt nhìn mọi người một lượt sau đó mới dặn dò nói: Bây giờ chúng ta đã mở ra hai quách hai quan, tầng dưới cùng kia, hẳn là quý giá nhất.

Cho nên các cậu ra tay đều phải cẩn thận một chút cho tôi, ngàn vạn lần đừng làm hỏng.

Tam thúc nói xong, lại quay đầu nhìn kỹ Lý Vọng Thư một cái, sau đó trực tiếp đưa tai mình dán lên.

Chương 66

Thế nhưng không lâu sau, lại thấy hắn vẻ mặt hoảng sợ đứng dậy.

Nếu không phải bên cạnh có Phan tử đỡ, e rằng cả người đều sẽ ngã ngồi xuống đất.

Thấy thấy ma.

Trong quan tài này, thật sự có tiếng thở dốc.

Nghe được lời này, mọi người trong lúc hoảng sợ rất nhiều, cũng bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ vô hạn.

Lập tức Mập mạp, Ngô Tà và những người khác cũng thi nhau bắt chước dáng vẻ của Tam thúc, dán tai lên quan tài nghe.

Khi đứng dậy sau đó, lại đều không nói gì, chỉ là nhìn nhau, khiến cả hang động nhất thời đều chìm vào yên tĩnh.

Thật sự có người có thể sống mấy nghìn năm mà không chết ư.

Theo một tiếng nghi vấn của Mập mạp, lúc này mới phá vỡ sự im lặng.

Mà Lý Vọng Thư lúc này, lại đột nhiên có cảm giác giống như lần đầu tiên nhìn thấy thi thạch quan huyết thi.

Thi Miết Vương lại có cảm ứng.

Chỉ là lần này cảm ứng không thực sự rõ ràng, như là bị ngăn cách vậy.

Chỉ là không đợi hắn cẩn thận cảm ứng, Tam thúc giống như đã hạ quyết tâm nào đó, đưa tay vào khe hở giữa sơn quan và quan tài đồng thau, sau đó nhắm mắt lại sờ soạng.

Qua một hồi lâu, lúc này mới vui vẻ phát lực một tay, liền nghe

thấy tiếng bang, toàn bộ quan tài đồng thau liền nứt ra chỉnh tề từ giữa.

Động tĩnh này khiến mọi người giật mình, nếu không phải phản ứng rất nhanh, không chừng đã bị cỗ quan tài đồng thau nặng nề đập trúng.

Tôi nói Tam gia, lần sau ngài có thể nào báo trước một tiếng không, đột nhiên làm như vậy, sớm muộn gì cũng bị ngài dọa đến phát bệnh.

Thế nhưng còn chưa đợi Mập mạp nói xong, liền thấy cỗ sơn quan còn lại từ trong quan tài từ từ nâng lên, sau đó như một đóa hoa sen vậy, tách ra hai bên rồi lật xuống dưới.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ ở đây nằm Transformers.

Không ai để ý đến lời nói của Mập mạp, bởi vì ngay lúc này, một người mặc giáp ngọc màu đen xanh từ từ ngồi dậy từ trong quan tài.

Lại trá thi.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người hoảng sợ, nhưng Tam thúc lại gan dạ hơn, tiến lên nhìn kỹ sau đó phát hiện thi thể chỉ là bị một khúc gỗ phía sau chống lên mà thôi.

Thế nhưng sau đó khi hắn cẩn thận quan sát thi thể kia, lại cả người đều có chút đứng không vững.

Sống sống.

Thật sự là sống.

Thi thể giờ phút này đã hoàn toàn lộ rõ trước mắt mọi người, dường như vô cùng đau khổ, vẫn bất động nhắm chặt hai mắt, ngũ quan gần như đều vặn vẹo.

Chẳng qua ngực thế nhưng vẫn không ngừng phập phồng, hơn

nữa tiếng hít thở vô cùng thô nặng, gần như có thể nhìn thấy hơi ẩm phun ra từ lỗ mũi hắn.

Lý thiếu, xem ra đúng như lời cậu nói, cái này thật sự là một con bánh chưng sống.

Lý thiếu, Lý thiếu.

Mẹ kiếp, Lý gia cậu làm sao vậy.

Mập mạp nói, liền phát hiện không ổn, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Lý Vọng Thư không chỉ là miệng, thậm chí cả mũi, mắt và tai, chỉ cần là những chỗ có lỗ trên đầu, đều bắt đầu không ngừng chảy máu tươi.

Cả người run rẩy hai cái sau đó, liền thẳng tắp ngã ra phía sau.

Lý thiếu cậu làm sao vậy.

Đang lúc mọi người hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền thấy người đàn ông trầm mặc đột nhiên ra tay, tiến lên một phen bóp lấy cổ của xác sống kia, nhấc nó trực tiếp ra khỏi quan tài.

Sau đó ngón tay phát lực, vô cùng dứt khoát vặn gãy cổ nó.

Mà theo xác sống thực sự đã chết, Lý Vọng Thư lúc này mới ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, từ từ tỉnh lại.

Chẳng qua vẫn nằm trên mặt đất thở hổn hển, một bộ dáng hơi thở thoi thóp.

Hắn làm sao vậy.

Hay là có liên quan đến con bánh chưng sống này.

Ngô Tà thì lanh lợi, nhìn thấy hành động và kết quả của người đàn ông trầm mặc xong, lập tức mở miệng hỏi.

Mà người đàn ông trầm mặc thì trước tiên cẩn thận kiểm tra Lý

Vọng Thư xong, lúc này mới nhàn nhạt nói: Tên này muốn thân thể hắn.

Đoạt xá.

Lời nói của người đàn ông trầm mặc khiến mọi người kinh ngạc không thôi, một câu khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Mập mạp vội vàng tiến đến bên cạnh Lý Vọng Thư hỏi: Cậu còn nhớ không, trước đó ở mộ thất, cậu ăn nửa cân Kỳ Lân Kiệt của Béo gia tôi đó.

Nhớ rồi thì đừng quên ra ngoài trả tôi nha.

Bằng không quy ra tiền mặt cũng được.

Cút mẹ cậu đi, tên mập chết tiệt.

Lý Vọng Thư lúc này đầu đau muốn nứt ra, nghe được lời này không nhịn được mắng một câu.

Ai ngờ Mập mạp nghe xong lại ha ha cười: Không sao không sao, xem ra con bánh chưng sống kia không đoạt xá thành công, Lý thiếu vẫn là Lý thiếu.

Mà Lý Vọng Thư lúc này xoa xoa vết máu trên mặt, lúc này mới được Mạt Tụng đỡ run rẩy đứng dậy một lần nữa.

Cúi đầu nhìn con bánh chưng sống bị người đàn ông trầm mặc vặn gãy cổ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Lời đoạt xá của người đàn ông trầm mặc Lý Vọng Thư không xác định, nhưng hắn vừa mới thiếu chút nữa đã chết, lại là thật sự không thể thật hơn.

Khoảnh khắc quan tài được mở ra hoàn toàn, cảm ứng Thi Miết Vương trước đó đã bị ngăn cách bỗng chốc biến mất.

Ngay sau đó là một lượng lớn ký ức tràn vào não hắn.

Những ký ức này không giống như ký ức vụn vặt của huyết thi trước đó, mà là một đoạn ký ức vô cùng hoàn chỉnh.

Khoảng thời gian kéo dài thậm chí lên đến mấy trăm năm.

Lượng ký ức khổng lồ này ngay lập tức khiến Lý Vọng Thư đau đầu gần như muốn vỡ ra.

Nhưng vì có kinh nghiệm với huyết thi trước đó, nỗi đau này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn.

Điều thực sự khiến hắn thiếu chút nữa chết, lại là ký ức của con bánh chưng sống kia sau khi rơi vào ngủ say.

Không sai, sau khi rơi vào ngủ say, tên này bắt đầu nằm mơ, hơn nữa một giấc mơ kéo dài mấy nghìn năm.

Đoạn ký ức về giấc mơ này mới là điểm chí mạng, không chỉ kỳ lạ hơn ký ức rách nát của huyết thi trước đó, mà mấu chốt là không ngừng nghỉ.

Nếu không phải người đàn ông trầm mặc trực tiếp ra tay giết chết tên kia, tiếp tục để những ký ức này truyền đến.

Lý Vọng Thư có thể khẳng định, dù mình không chết, khả năng cao cũng sẽ biến thành người thực vật vì đại não không chịu nổi.

Đương nhiên hiện tại mọi thứ đều đã kết thúc, đặc biệt là có phần ký ức ba nghìn năm trước kia, khiến hắn rõ ràng nhìn thấy rất nhiều nguyên nhân của sự việc.

Không ngờ tôi từ lúc bắt đầu đã nghĩ sai rồi.

Mùi thuốc sát trùng bệnh viện xen lẫn mùi rỉ sét quanh quẩn trong khoang mũi, Lý Vọng Thư nhìn chằm chằm trần nhà, mặc cho đầu ngón tay vẽ ra những vết khắc sâu cạn không đều trên lòng bàn tay.

Mỗi khi hắn nhắm mắt lại, những mảnh ký ức không thuộc về

hắn liền phóng ra những hình ảnh quỷ dị trong đầu hắn.

Chất lỏng màu xanh đậm sôi sùng sục trong đồ đồng, thân thể trắng bệch được khảm phiến ngọc, và 28 thi thể trần truồng ngâm trong dung dịch màu hổ phách.

Từ Lỗ Vương Cung ra ngoài, đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này Lý Vọng Thư không đi đâu cả, mà thành thật nằm trong bệnh viện tĩnh dưỡng.

Sự va chạm của ký ức từ con bánh chưng sống kia, khiến tinh thần hắn luôn vô cùng mệt mỏi, ba ngày tĩnh dưỡng mới giúp hắn hơi chút hồi phục lại.

Trừ hắn ra, những người khác thì lại đi không ít.

Giống như người đàn ông trầm mặc không biết muốn vội vàng làm gì, vừa ra ngoài liền vội vàng cáo biệt mọi người, một mình rời đi.

Mập mạp thì vội vàng biến những chai lọ, bình vại chia được thành tiền mặt, cũng vội vã rời đi.

Mà những người khác, phần lớn trên người có thương tích, vừa hay có Lý Vọng Thư là đại kim chủ ở đây, thế là đều vào bệnh viện điều dưỡng.

Chẳng hạn như người thuộc hạ của hắn đập đầu vào tường đá, quả nhiên được chẩn đoán bị chấn động não nghiêm trọng.

Mà Đại Khuê thì thảm hại hơn, không những đầu bị thi ba ba cắn bị thương, sau này lại còn bị ngã gãy xương chân, trên đùi gần thép tấm liền nạm vào vài khối.

Đương nhiên so với ký ức kiếp trước của Lý Vọng Thư, kết quả hiện tại của Đại Khuê cần phải mạnh hơn không ít, ít nhất đã bảo

toàn được một mạng.

Còn có Phan tử, lúc ở dưới lòng đất trông vẫn ổn, không ngờ vừa ra ngoài liền sốt cao không ngừng, cả người hôn mê ba ngày, vẫn còn chưa tỉnh lại.

Chương 67

Mà Ngô Tà cũng không thoát khỏi may mắn, vì mất máu quá nhiều cũng phải nằm viện.

May mắn thay tên này vấn đề không lớn, hoàn toàn là do lúc cứu Tam thúc, máu chảy quá nhiều.

Hơn nữa sau này thuộc hạ của Lý Vọng Thư muốn tiếp tục dọn đồ trong mộ, lại tìm hắn mượn không ít máu, lúc này mới dẫn đến hắn có chút thương tổn nguyên khí.

Cũng trong ba ngày này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng có thời gian sắp xếp lại ký ức của con bánh chưng sống kia, điều này cũng khiến hắn có thể nhìn thấy một góc phòng thí nghiệm trường sinh chân chính của Chu Mục Vương.

Người đàn ông trầm mặc nói không sai, tên trong quan tài đồng thau kia căn bản không phải Chu Mục Vương, thậm chí cũng không phải Lỗ Thương Vương duy nhất.

Hoặc có thể nói, Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh giống nhau, căn bản không phải một người, mà là một nhóm người.

Bọn họ đều là tử sĩ được Chu Mục Vương bí mật bồi dưỡng, cũng là vật thí nghiệm cho nghiên cứu thuật trường sinh của Chu Mục Vương, thuộc về sản phẩm sau thực nghiệm.

Ký ức sớm nhất của con bánh chưng sống, là từ khi hắn vừa mới ăn vào thi ba ba đan.

Mà lúc đó, chính Chu Mục Vương vừa mới kết thúc tây tuần, từ Tây Vương Mẫu quốc trở về không lâu.

Con bánh chưng sống thuộc là nhóm tâm phúc đầu tiên thí nghiệm

thuốc cho Chu Mục Vương.

Nhóm người kia không chỉ có một người, mà là có đến 28 người.

Lúc đó Chu Mục Vương tuy đã qua tuổi tám mươi, nhưng theo góc nhìn của con bánh chưng sống, lại vẫn tinh thần quắc thước, một chút cũng không có cảm giác sắp chết già.

Cho nên khi đó hắn, căn bản không vội vàng ăn thi ba ba đan để kéo dài sinh mệnh cho mình.

Dù sao quý là thiên tử, hắn tự nhiên không thể chấp nhận giống Tây Vương Mẫu vậy, lấy giấc ngủ say làm cái giá để đổi lấy trường sinh.

Cho nên hắn bắt đầu không ngừng nghiên cứu sâu và cải tiến thi ba ba đan đã đạt được.

Mà con bánh chưng sống chính là một trong những vật thí nghiệm của Chu Mục Vương lúc bấy giờ.

Không thể không nói, thân phận thiên tử, khiến Chu Mục Vương có thể huy động sức mạnh của cả quốc gia, để nghiên cứu thuật trường sinh của mình, điều này cũng khiến tiến độ nghiên cứu của hắn có thể nói là tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là còn có thi ba ba đan của Tây Vương Mẫu làm bản gốc, điều này khiến hắn thực sự nghiên cứu ra không ít thành quả.

Loại thi ba ba đặc biệt giống như máy móc kim loại trong Thất Tinh Nghi Quan chỉ là một trong những sản phẩm phụ không đáng kể.

Linh hồ trấn mộ càng là tác phẩm vô cùng đắc ý của hắn.

Mà để che mắt thiên hạ, mỗi một linh hồ trấn mộ, đều sẽ đeo mặt nạ đồng thau, được xưng là Thiết Diện Sinh.

Thế nhưng điều thực sự khiến Lý Vọng Thư cảm thấy không thể

tưởng tượng nổi là, thông qua cải tiến của Chu Mục Vương, lại thực sự làm cho tác dụng phụ thi biến của thi ba ba đan được trì hoãn rất nhiều.

Sự trì hoãn này không phải chỉ đơn giản trì hoãn một ngày hai ngày, mà là có thể trì hoãn mấy chục thậm chí hàng trăm năm.

Mà con bánh chưng sống kia chính là bằng chứng tốt nhất.

Hắn sau khi liên tục tiếp nhận một loạt thực nghiệm của Chu Mục Vương, đã tồn tại cùng Chu Mục Vương qua mấy trăm năm.

Nếu không phải sau này vì kế hoạch khác của Chu Mục Vương, hắn thậm chí còn có thể tiếp tục hoạt động, mà không cần ngủ say sớm như vậy.

Nếu nhìn từ một góc độ khác mà nói, Chu Mục Vương kỳ thật đã biến tướng thực hiện một phần mục đích trường sinh.

Ít nhất kỹ thuật trường sinh của hắn, ở một phương diện nào đó đã thanh xuất ư lam tốt hơn ban đầu, vượt qua chính Tây Vương Mẫu.

Nghĩ lại cũng đúng, dù sao nền tảng lập quốc của Tây Vương Mẫu vốn thiên cư một góc, quốc nhỏ dân ít tự nhiên tài nguyên có thể điều động cũng có hạn.

Hoàn toàn không thể sánh bằng loại người như Chu Mục Vương, ra lệnh một tiếng là có thể có mấy chục, hàng trăm vạn người toàn tâm đầu tư cho hắn.

Cho nên sau khi có hướng nghiên cứu, tiến độ của Chu Mục Vương có thể ngược lại vượt qua Tây Vương Mẫu, Lý Vọng Thư trong lòng thực ra không mấy ngạc nhiên.

Mà một chuyện khác khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, lại là chuyện Chu Mục Vương giả chết.

Ngay từ đầu Lý Vọng Thư suy đoán, Chu Mục Vương sở dĩ muốn giả chết thoát thân, là bởi vì thân thể hắn xảy ra vấn đề, hoặc là sợ sống quá lâu, khiến người khác hoài nghi, cho nên không thích hợp tiếp tục xuất đầu lộ diện.

Cho nên mới dứt khoát giả chết, ngược lại lấy thân phận khác tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng thông qua ký ức của con bánh chưng sống, Lý Vọng Thư lúc này mới phát hiện căn bản không phải như vậy.

Chu Mục Vương từ đầu đến cuối, đều không hề che giấu khát vọng và nghiên cứu của mình đối với trường sinh.

Cho nên căn bản không tồn tại chuyện lo lắng gì, sở dĩ giả chết thoát thân, hoàn toàn là vì hắn không thể không làm như thế.

Dựa theo ký ức của con bánh chưng sống, những năm cuối Chu Mục Vương tại vị, nghiên cứu vốn đang tốt đẹp, đột nhiên bị một thế lực thần bí cắt ngang.

Thế lực thần bí kia không những nghiêm trọng cản trở tiến độ nghiên cứu của hắn, thậm chí còn trực tiếp bắt đầu nhắm vào hắn.

Ngay cả con bánh chưng sống tự mình trải qua mà xem, vào năm cuối Chu Mục Vương tại vị, thế lực thần bí này thậm chí đã ám sát Chu Mục Vương tới 40 lần.

Phải biết Chu Mục Vương là thiên tử, trong thiên hạ không ai lớn hơn hắn.

Nhưng bình quân một tháng gần bốn lần ám sát, vẫn khiến hắn khổ không tả xiết.

Mà càng mấu chốt hơn là, thân thủ của những thích khách này, quả thực lợi hại đến mức gần như siêu thoát phạm trù con người.

Cho dù là những vệ sĩ trăm dặm mới tìm được một trong vương cung, khi đối mặt với những thích khách này, cũng đều chỉ có thể dựa vào chiến thuật biển người rất hạn chế đối phương.

Đặc biệt là trận ám sát cuối cùng, năm tên thích khách liên thủ đánh vào vương cung, ba nghìn giáp sắt của Mục Vương thế nhưng đều không ngăn được.

Con bánh chưng sống, thân vệ của Chu Mục Vương, càng là trơ mắt nhìn tên thích khách dẫn đầu, một đao liền đâm xuyên ngực Chu Mục Vương.

Cũng chính vì trận ám sát này, Chu Mục Vương vì bảo mệnh, lúc này mới bị buộc ăn vào thi ba ba đan.

Có lẽ là những thích khách kia cũng đã để lại bóng ma rất sâu trong lòng Chu Mục Vương.

Để sau này không bị tiếp tục ám sát, cho nên hắn mới mượn lần ám sát này, giả chết thoát thân.

Không ngờ Chu Mục Vương lại là vì tránh né ám sát, lúc này mới giả chết.

Cái chức thiên tử của hắn đúng là bị chèn ép.

Đã biết sự thật, Lý Vọng Thư trong lòng ít nhiều có chút cảm thán.

Nhưng điều càng khiến hắn kinh ngạc lại là, tên thích khách dẫn đầu kia, nhìn thế nào cũng cực kỳ giống người đàn ông trầm mặc.

Đương nhiên đây không phải chỉ dung mạo, mà là cái khí chất lạnh thấu xương trên người, còn có thân thủ quỷ thần khó lường kia, quả thực không sai biệt với người đàn ông trầm mặc.

Trương gia.

Ở hơn ba nghìn năm trước, người Trương gia cũng đã tồn tại.

Bọn họ vì sao lại chuyên môn nhắm vào Chu Mục Vương.

Hay là nói, bọn họ nhắm vào chính là nghiên cứu của Chu Mục Vương.

Đối với việc Chu Mục Vương rốt cuộc đã nghiên cứu ra cái gì, Lý Vọng Thư không thể hiểu hết.

Con bánh chưng sống chỉ là một vật thí nghiệm, chỉ có thể bị động tiếp nhận, chứ không có thực tế tham gia vào nghiên cứu.

Đây cũng là nơi Lý Vọng Thư tiếc nuối nhất trong chuyến đi Lỗ Vương Cung lần này.

Dù sao giữa vật thí nghiệm và người nghiên cứu phát minh, vẫn tồn tại sự khác biệt rất lớn.

Xong việc toàn bộ Lỗ Vương Cung đều bị lật tung, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ tài liệu nào về thí nghiệm trường sinh.

Hay là nói, tài liệu đã bị người nhanh chân đến trước.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi quay đầu nhìn về phía một chiếc hộp trên tủ đầu giường.

Chương 68

Mà trong hộp, đang lẳng lặng nằm một con cá đồng thau.

Thông qua ký ức của cái bánh chưng sống đó, không ít nghi hoặc trong lòng Lý Vọng Thư đã được giải đáp.

Tuy nhiên, theo sau đó lại là vô vàn câu hỏi và sự khó hiểu chồng chất.

Cứ như thể tại sao Chu Mục Vương phải bỏ bao công sức để xây dựng Lỗ vương cung, rồi lại chỉ để một tên thủ hạ của mình nằm trong đó.

Vậy bản thân Chu Mục Vương đã đi đâu.

Mấy vấn đề này, ngay cả bản thân cái bánh chưng sống đó cũng không rõ lắm.

Dù là thân vệ của Chu Mục Vương, đáng tiếc là cấp bậc của hắn thật sự không đủ cao.

Mặc dù đã theo Chu Mục Vương nhiều năm như vậy, hắn đã thay Chu Mục Vương làm rất nhiều chuyện.

Nhưng phần lớn thời gian đều là phụng mệnh hành sự, cụ thể làm những chuyện đó là vì cái gì, hắn căn bản không biết, cũng không quan tâm.

Trong ký ức của hắn, sau khi Chu Mục Vương giả chết thoát thân, bọn họ vẫn luôn đi theo Mục Vương hành động bí mật.

Thậm chí trong khoảng thời gian này, Chu Mục Vương còn đi tìm Tây Vương Mẫu thêm một lần.

Tuy nhiên, lần này cách lần đầu tiên gặp Tây Vương Mẫu đã qua

đi hơn trăm năm.

Toàn bộ Tây Vương Mẫu quốc đã bắt đầu suy sụp, Chu Mục Vương có gặp lại Tây Vương Mẫu hay không, và sau khi gặp nói những gì, cái bánh chưng sống đó với tư cách hộ vệ lại không rõ.

Hắn chỉ cảm thấy Chu Mục Vương bởi vì lần gặp mặt này mà cả người đều thay đổi.

Trước kia, Chu Mục Vương một lòng theo đuổi trường sinh, cho dù gặp phải nhiều lần ám sát như vậy, ông ta vẫn không từ bỏ ý niệm này.

Nhưng khi lần thứ hai trở về từ Tây Vương Mẫu quốc, ông ta lại trở nên vô cùng lo âu, phiền muộn, thậm chí có chút sợ hãi.

Cũng chính từ lúc này, Chu Mục Vương đã dùng các loại danh nghĩa khác nhau, bắt đầu làm rất nhiều chuyện mà cái bánh chưng sống đó hoàn toàn không thể hiểu nổi ở khắp mọi nơi.

Ký ức cuối cùng của cái bánh chưng sống đó, chính là những lời Chu Mục Vương đã nói khi giao nhiệm vụ cho hắn.

Đại khái ý là, Chu Mục Vương không ngờ mình lại sai rồi.

Vì thương sinh thiên hạ, ông ta mới lệnh những thủ hạ như cái bánh chưng sống này, giả mạo thân phận quân vương của mình để trú ngụ trong địa cung, hy vọng có thể nhờ vào long khí thiên tử của mình để ngăn cản một số chuyện xảy ra.

Tổng cộng có bảy tên thân vệ, bao gồm cả cái bánh chưng sống đó, đã nhận nhiệm vụ cùng lúc.

Nhiệm vụ của họ tuy tương đồng, nhưng giữa họ lại không biết mục đích của nhau.

Mỗi người được trang bị một thiết diện sinh, và chính thiết diện

sinh đó sẽ hỗ trợ hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng.

Ngay cả bản thân cái bánh chưng sống đó cũng không biết hắn sẽ nằm ở đâu, vì sau khi nhận nhiệm vụ và mặc vào ngọc tượng mang về từ Tây Vương Mẫu quốc, hắn đã rơi vào giấc ngủ say.

Còn bản thân Chu Mục Vương, thì muốn dẫn dắt những người còn lại đi đối mặt và bù đắp lỗi lầm đã gây ra.

Nếu ông ta thành công, tự nhiên sẽ quay về đánh thức những thủ hạ mà ông ta từng có.

Ý đại khái là như thế, cái bánh chưng sống đó khi còn sống vốn là một người vô cùng đơn giản.

Đơn giản đến mức phần lớn thời gian chỉ biết hành động theo mệnh lệnh, rất ít khi tự mình suy nghĩ.

Điều này cũng dẫn đến việc dù đã kế thừa ký ức của hắn, Lý Vọng Thư cũng phải đoán mò, mới có thể suy luận đại khái về chuyện của Chu Mục Vương.

Hơn nữa trong những ký ức này, căn bản không có tài liệu nghiên cứu về Chu Mục Vương.

Cái bánh chưng sống đó từ đầu đến cuối đều là đối tượng bị nghiên cứu.

Còn một phần nhỏ tài liệu nghiên cứu về nó thì lại được cất giữ cùng với nó trong Lỗ vương cung, nhưng Lý Vọng Thư lại vẫn luôn không thể tìm thấy trong Lỗ vương cung.

Chuyến đi Lỗ vương cung này, thực sự là muốn gì cũng không được, ngược lại còn tự chuốc thêm nhiều nghi hoặc hơn.

Nghĩ đến điều này, Lý Vọng Thư liền có loại xúc động muốn chửi thề.

Đặc biệt là khi cậu nhìn thấy hộp xà mi đồng cá trên tủ đầu giường, lại càng hận không thể giết thêm lần nữa cái bánh chưng sống đó.

Ngươi nói ngươi thì có ích gì chứ.

Chu Mục Vương đã cho ngươi xây một địa cung tốt như vậy, để ngươi nằm trong đó, vậy mà ngươi bị người ta trộm nhà cũng không hề hay biết.

Còn Chu Mục Vương cũng thế, cái bánh chưng sống đó là thân vệ mà ngươi tín nhiệm nhất, có chuyện gì không thể nói thẳng.

Nói chuyện cứ phải làm ra vẻ úp úp mở mở.

Ngươi rốt cuộc đã sai ở đâu.

Là hướng nghiên cứu sai, hay là đã làm sai chuyện gì.

Thế mà lại phải bày ra một trận thế lớn như vậy, thậm chí không tiếc từ bỏ nghiên cứu từ trước đến nay, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Càng nghĩ càng không có manh mối, càng nghĩ càng giận, Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy đầu lại bắt đầu đau.

Thế là dứt khoát lấy xà mi đồng cá con ra từ trong hộp để tỉ mỉ ngắm nghía, muốn nhân tiện phân tán sự chú ý của mình.

Xà mi đồng cá này, nhìn bề ngoài như làm từ đồng thau, lại còn xuất hiện ở Lỗ vương cung.

Người bình thường đều sẽ cho rằng nó là đồ vật thời Chiến quốc, thậm chí Tây Chu.

Thế nhưng Lý Vọng Thư trong lòng vô cùng rõ ràng, thứ này chính là Uông Tàng Hải tự mình làm ra.

Trên vảy cá có khắc kim văn rất nhỏ, ghi lại manh mối về việc ông ta xây dựng Vân Đỉnh Thiên cung khi còn sống.

Tuy nhiên, tổng cộng có ba con cá này, được ông ta coi như dấu ấn của một chuyến du lịch, lần lượt đặt ở ba địa cung có niên đại khác nhau, cần phải ghép ba con lại với nhau mới có tác dụng.

Nếu chỉ có một cái, kỳ thực không có nhiều tác dụng.

Nhưng nhìn con đồng cá trước mắt, Lý Vọng Thư hiểu ra, báo cáo nghiên cứu về cái bánh chưng sống trong Lỗ vương cung, rất có thể đã bị gã Uông Tàng Hải này lấy mất.

Bằng không rất khó giải thích tại sao Uông Tàng Hải lại chế tạo ra phiên bản thi ba ba đan kém chất lượng.

Lấy đi thì lấy đi.

Nhưng gã tốt xấu cũng nên học tập nghiêm túc một chút, nắm rõ kỹ thuật chứ.

Nhìn xem thành quả của người ta Chu Mục Vương, cái bánh chưng sống đó vẫn hoạt động bình thường mấy trăm năm mà không hề thi biến.

Vậy mà đến chỗ gã Uông Tàng Hải này, cho lão tử ăn thi ba ba đan dỏm, mới có bao lâu đã bắt đầu có triệu chứng thi biến rồi.

Lý Vọng Thư càng nghĩ càng giận, cảm thấy đầu lại bắt đầu âm ỉ đau.

Và đúng lúc này, Ngô Tà lại hưng phấn đi vào phòng bệnh của cậu.

Có tin tức rồi, tôi đã tra ra tin tức về con cá này.

Nhìn Ngô Tà với vẻ mặt hưng phấn, Lý Vọng Thư tức giận nói: Chẳng phải là xà mi đồng cá sao, có gì đáng vui mừng đến thế.

Thế nhưng Ngô Tà lại chẳng hề bận tâm, trực tiếp ngồi phịch xuống giường của cậu.

Tam thúc nói ông ấy đã từng nhìn thấy thứ này.

Ngay sau đó, Ngô Tà liền thao thao bất tuyệt kể lại câu chuyện nghe được từ Tam thúc.

Ban đầu, Lý Vọng Thư không mấy hứng thú với chuyện này.

Nhưng không chịu nổi Ngô Tà kể, câu chuyện liền đổi vị.

Cậu ta đã biến câu chuyện thám hiểm mộ cát đế Tây Sa thành một câu chuyện tình yêu, hơn nữa còn là một câu chuyện tình yêu kết thúc bằng bi kịch.

Mà đối với nữ chính Trần Văn Cẩm trong câu chuyện, Lý Vọng Thư ít nhiều cũng có chút tò mò.

Chương 69

Dù sao mẹ mình là người thế nào cậu biết rất rõ, thuộc dạng điển hình bạch phú mỹ.

Vậy mà Trần Văn Cẩm, người có thể áp chế mẹ cậu, rốt cuộc là người như thế nào, mẹ lại chưa từng nhắc đến.

Hiện tại cậu cũng muốn nghe xem, Trần Văn Cẩm được Tam thúc miêu tả, rốt cuộc là người như thế nào.

Chỉ là đúng lúc cậu đang nghe say sưa, Ngô Tà lại vỗ đầu một cái, rồi ngay sau đó chuyển chủ đề nói: Phải rồi, có chuyện Tam thúc nhờ tôi hỏi cậu, cậu có biết Tiểu ca rốt cuộc có lai lịch gì không.

Vừa nghe lời này, Lý Vọng Thư tức khắc vui vẻ: Chẳng phải hắn là Lạt ma mà Tam thúc cậu mang theo sao, cùng các cậu đi một đường, giờ cậu lại quay sang hỏi tôi, cậu thấy có hợp lý không.

Với lại, có vấn đề gì Tam thúc sao không tự mình đến hỏi tôi, lại bắt cậu, một người bệnh nhân, phải chạy chân.

Cậu xem cậu tàn tạ đến mức nào rồi.

Hoàn toàn là một bộ dạng bị rút cạn sức lực.

Ngô Tà hơi ngượng ngùng gãi đầu, rồi ngay sau đó giận dữ trừng mắt nhìn cậu một cái.

Tam thúc đã về rồi, giờ Phan Tử và Đại Khuê đều phải nằm viện, ông ấy phải về lo chuyện làm ăn, sáng sớm nay đã đi.

Vì sợ làm phiền cậu nghỉ ngơi, nên mới không chào cậu.

Giải thích xong một câu, sắc mặt Ngô Tà lại dần trở nên nghiêm túc.

Nhưng mà khi Tam thúc nói chuyện xà mi đồng cá với tôi, ông ấy đột nhiên nhớ ra, ông ấy nói năm đó khi xuống mộ cát đế Tây Sa, ông ấy đã gặp Tiểu ca.

Đó là chuyện mười mấy năm về trước, Tiểu ca bây giờ nhìn cũng chỉ tầm tuổi chúng ta.

Tam thúc thấy cậu và Tiểu ca trông rất quen thuộc, nên mới nhờ tôi đến hỏi cậu, xem có biết chi tiết về Tiểu ca không.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Tà, cơn đau đầu của Lý Vọng Thư vừa mới có phần thuyên giảm, dường như lại muốn tái phát.

Về chuyện của Tiểu ca, có lẽ cậu biết rõ hơn cả chính bản thân Tiểu ca.

Không chỉ Lý Vọng Thư, những người thuộc thế hệ trước của Cửu Môn, phần lớn đều hiểu rõ thân phận của Tiểu ca, trong đó đương nhiên bao gồm cả Tam thúc.

Mặc dù lúc ấy Tam thúc còn trẻ tuổi chưa hiểu sự, nên không rõ thân phận của Tiểu ca, nhưng hiện tại trong lòng ông ấy chắc chắn đã rõ.

Dù sao trong Tân Nguyệt Quán cũng có một lão nhân trăm tuổi, mang một khuôn mặt chỉ tầm hai mươi mấy tuổi.

Mọi người trong lòng đã sớm hiểu rõ về điểm trường thọ của người Trương gia, nhưng không nói ra.

Điều Lý Vọng Thư không rõ là, Tam thúc vào lúc này tung ra câu đố về thân phận của Tiểu ca, rốt cuộc là muốn làm gì.

May mắn thay, đúng lúc này, điện thoại của cậu đột nhiên reo lên, cũng giúp cậu tạm thời lảng tránh vấn đề này.

Trong một phòng họp không rộng rãi lắm, lúc này có sáu người

đang vây quanh ngồi.

Trong số sáu người, có nam có nữ, có người già và cả người trẻ tuổi.

Thế nhưng sắc mặt của sáu người lại cực kỳ giống nhau, đều âm trầm, như thể vừa mới mất đi người thân vậy.

Mà ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, trông lịch sự và nhã nhặn.

Thấy mọi người đều im lặng, ông ta ho khan một tiếng, rồi mở lời trước: Sao lại không ai nói gì.

Lần này thẩm thấu tổ tổn thất nặng nề, mấy chục năm nỗ lực của chúng ta có thể nói là đổ sông đổ bể chỉ trong chốc lát.

Tổn thất lớn như vậy, không thể chỉ im lặng là xong được, mọi người hãy phát biểu ý kiến, có cái nhìn gì về chuyện này.

Theo lời lão giả kết thúc, người đàn ông trung niên vạm vỡ, ánh mắt âm trầm liếc qua lão nhân vẻ mặt thư sinh, đầy khí chất u buồn đối diện, rồi lập tức giận dữ nói: Uông tiên sinh, tôi cho rằng chuyện lần này, Giải toán bộ phải chịu trách nhiệm chính.

Người của Cửu Môn đột nhiên gây khó dễ, vậy mà trước đó Giải toán bộ không hề có một chút cảnh báo nào, chính điều này đã dẫn đến việc các ám tử của chúng ta ẩn náu trong Cửu Môn bị nhổ tận gốc.

Nếu Giải toán bộ mà phát hiện sớm hơn một chút, những ám tử đó đã không bị bại lộ hàng loạt như vậy.

Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên Giải toán bộ gặp vấn đề, lần trước sự kiện Lý lấy nháo kia cũng khiến chúng ta tổn thất nặng nề.

Vì vậy, chuyện lần này, Giải toán bộ cần phải đưa ra một lời giải

thích thỏa đáng cho mọi người.

Đối mặt với sự chất vấn của người đàn ông vạm vỡ, lão nhân thư sinh thở dồn dập, một tay vịn gọng kính viễn thị, một tay cao giọng biện giải: Uông Khải Minh, ngươi đừng hòng đổ hết mọi thứ lên đầu Giải toán bộ chúng tôi.

Tôi đã nói nhiều lần rồi, Giải toán bộ không phải thần tiên, càng không phải vạn năng.

Việc phân tích và vận hành của Giải toán bộ chúng tôi cần phải được xây dựng trên cơ sở thông tin và tình báo đầy đủ, chi tiết.

Mà bất kể là chuyện Lý lấy nháo lần trước, hay chuyện Cửu Môn lần này, trong đó đều có một biến số, đó chính là Lý Vọng Thư.

Các người tự thấy những thông tin mà tình báo tổ của các người thu thập về Lý Vọng Thư mấy năm nay có chính xác không.

Ngươi còn mặt dày ở đây mà nói chuyện, có muốn tôi điều hồ sơ của Lý Vọng Thư ra cho mọi người xem, để thấy tình báo của tổ các người sai lệch đến mức nào không.

Nào là nói đã hoàn toàn tách khỏi Cửu Môn, không rõ bất cứ điều gì về Cửu Môn, hừ Các người nghĩ những thông tin đó có bất kỳ giá trị nào không.

Nghe lời lão nhân nói, Uông Khải Minh bĩu môi định nói, nhưng lại bị một nữ tử bên cạnh giành lời mở miệng: Tôi cũng cảm thấy, công việc của tình báo tổ ngày càng chậm trễ.

Công việc của thẩm thấu tổ chúng tôi vốn đã không dễ dàng, không ngờ nhiều năm tâm huyết như vậy lại bị hủy hoại vì sự sơ suất của các người.

Lần này là một sai lầm tình báo về Lý Vọng Thư, vậy lần sau sẽ là ai.

Thẩm thấu tổ chúng tôi không thể chịu nổi những lần lật qua lật lại như vậy.

Thấy cái nồi đen sắp bị đổ lên đầu mình, Uông Khải Minh cũng có chút bối rối, trực tiếp đứng dậy, trợn mắt giận dữ nhìn người phụ nữ nói: Uông Uyển, rốt cuộc là tình báo tổ của tôi chậm trễ, hay là thẩm thấu tổ của các cô có vấn đề.

Dứt lời, Uông Khải Minh quay đầu nhìn về phía lão nhân thư sinh kia hỏi: Lý Vọng Thư cho đến nay, quả thật không hề tiếp xúc hay làm bất cứ chuyện gì liên quan đến Cửu Môn, điểm này tôi vô cùng xác định.

Một người dù có ngụy trang, cũng không thể nào trong hơn hai mươi năm trước đó không lộ ra một chút sơ hở nào.

Dựa vào thông tin này, trước đó, phân tích của Giải toán bộ về Lý Vọng Thư có sai lầm không.

Do bị khí thế của Uông Khải Minh áp đảo, lão nhân không nói gì, coi như là một sự chấp nhận ngầm.

Ngay sau đó, Uông Khải Minh lúc này mới quay lại nhìn Uông Uyển, cười như không cười nói: Trước kia đều không có vấn đề, nhưng từ khi các cô phái người tiếp xúc với Lý Vọng Thư, vấn đề liền liên tiếp không ngừng.

Uông Uyển cô nói xem, rốt cuộc vấn đề là do ai gây ra.

Uông Khải Minh, ngươi đừng có ở đây vu khống người khác.

Uông Uyển trong chốc lát bị chọc tức đến mức xù lông, đập bàn đứng dậy, trợn mắt giận dữ nhìn Uông Khải Minh nói: Người của thẩm thấu tổ chúng tôi, mỗi người đều đã trải qua thử thách nghiêm ngặt, sự trung thành đối với Uông gia là không ai có thể nghi ngờ.

Thấy tình hình sắp mất kiểm soát, mùi thuốc súng trong phòng họp

ngày càng nồng, lão giả chủ tọa gõ bàn, ra hiệu hai người ngồi xuống trước, rồi mới từ tốn nói: Hôm nay gọi mọi người đến đây, không phải để các người cãi vã.

Chuyện lần này, lão bản đã biết.

Ý của lão bản là muốn mọi người phân tích kỹ càng, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, để từ đó rút ra bài học.

Rốt cuộc mấy trăm năm nay, Uông gia chúng ta khi nào từng chịu thiệt lớn đến thế.

Tìm ra căn nguyên vấn đề, sau đó tìm cách giải quyết, đó mới là nền tảng để Uông gia đứng vững, chứ không phải chỉ biết đổ lỗi cho nhau.

Đúng lúc mấy người phụ trách Uông gia đang họp, bên Lý Vọng Thư cũng kết thúc cuộc nói chuyện.

Cuộc điện thoại là của Tiêu lão bản gọi đến, mang cho Lý Vọng Thư một tin tức miễn cưỡng coi là không tồi.

Công ty của Cừu Đức Khảo cũng không phải là công ty niêm yết, nên cách thức thu mua cổ phần là không thể thực hiện được.

Muốn thu mua, nhất định phải có sự đồng ý của lão bản Cừu Đức Khảo.

Mà Cừu Đức Khảo quả nhiên không hổ là con cáo già sống gần trăm năm.

Khi nhận ra mục đích của Tiêu lão bản, ông ta liền trực tiếp biến mất khỏi nhân gian.

Vô luận là âm mưu hay dương mưu, Cừu Đức Khảo bày ra chiêu này khiến Tiêu lão bản không có cả cơ hội ra chiêu.

May mắn thay, người Lý Vọng Thư phái đi là Tiêu lão bản, sau khi

chờ đợi một thời gian, cuối cùng vào một ngày mưa bão, Tiêu lão bản đã tìm thấy nơi ẩn náu của Cừu Đức Khảo.

Bị Tiêu lão bản trực tiếp tìm đến tận nơi, thấy không thể thoái thác, Cừu Đức Khảo lúc này mới nhả ra, đồng ý ngồi xuống nói chuyện về chuyện thu mua.

Tuy nhiên, điều kiện của ông ta là muốn nói chuyện trực tiếp với Lý Vọng Thư.

Đối với lão già Cừu Đức Khảo này, Lý Vọng Thư ban đầu chỉ nghĩ có lẽ có thể từ bộ sưu tập của ông ta, tìm được chút manh mối về thi ba ba đan.

Dù sao lão nhân này trước khi thành lập nước đã luôn trà trộn trong giới đồ cổ Trường Sa, trong tay chắc hẳn có không ít vật lạ và cổ quái.

Bước đi này thuộc về một nước cờ nhàn rỗi, có thu hoạch thì đương nhiên tốt nhất, nếu không có thì cũng là lẽ thường.

Tuy nhiên, sau chuyến đi Lỗ vương cung, Lý Vọng Thư đã hoàn toàn thay đổi ý định này.

Hiện tại đã xác định, cái bánh chưng sống trong Lỗ vương cung là vật thí nghiệm của Chu Mục Vương.

Hơn nữa, còn có sáu vật thí nghiệm tương tự khác.

Chương 70

Chúng cũng giống như cái bánh chưng sống đó, phân biệt nằm trong những địa cung khác nhau do Chu Mục Vương đặc biệt sắp đặt.

Hồ sơ thí nghiệm của cái bánh chưng sống đã bị Uông Tàng Hải nhanh chân lấy mất, hiện tại hy vọng duy nhất chính là sáu vật thí nghiệm còn lại.

Uông Tàng Hải không thể nào đào hết cả bảy địa cung do Chu Mục Vương để lại được.

Mà thông tin ghi lại vị trí những địa cung này, chính là Chiến quốc sách lụa của thiết diện sinh.

Những Chiến quốc sách lụa khác ở đâu, Lý Vọng Thư không rõ lắm.

Tuy nhiên cậu lại biết, năm đó lão già Cừu Đức Khảo này, đã lừa lấy một phần Chiến quốc sách lụa từ tay Cẩu Ngũ Gia, ông nội của Ngô Tà.

Muốn tìm những cái bánh chưng sống khác, phần sách lụa này chính là manh mối duy nhất hiện tại.

Một lần nữa đặt chân lên đất Bắc Bình, lần này Lý Vọng Thư không cần tự mình tìm xe.

Vừa ra khỏi sân bay, Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đã dẫn theo đoàn xe chờ sẵn ở cửa.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư ra, hai cô gái lập tức liền dán sát lại.

Nghe nói cậu nằm viện.

Không sao chứ.

Cậu thật là, lần sau mà đi đến những nơi nguy hiểm như vậy, thế nào cũng phải nói với chúng tôi một tiếng chứ.

Chúng tôi tuy không có bản lĩnh gì khác, nhưng hạ đấu thăm mộ thì cũng là nghề gia truyền giống cậu, chắc chắn có thể giúp cậu được việc.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư vừa đi về phía xe vừa cười nói: Tin tức của các cô cũng đủ linh thông đấy chứ.

Tôi vừa mới từ dưới lòng đất lên được mấy ngày, mà các cô đã biết chuyện này rồi.

Hoắc Hữu Tuyết vừa kéo cửa xe cho cậu, vừa nhịn không được cười nói: Đây đâu phải là chúng tôi cố ý hỏi thăm, một tên mập ở Phan Gia Viên đã mang về mấy món đồ tốt thời Chu triều hai ngày trước.

Hơn nữa, hắn gặp ai cũng khen cậu lợi hại, nói chỉ trong chớp mắt, bánh chưng ngàn năm cũng phải tan thành tro bụi trước mặt cậu, hạ đấu dễ như ăn cơm uống nước, cứ thế mà thổi cậu lên tận trời.

Hiện tại người trong giới Bắc Bình đều đang ngóng trông cậu đấy.

Ai cũng muốn xem lần này cậu mang về những thứ tốt gì, để mở mang kiến thức.

Lý Vọng Thư thầm mắng một tiếng Cái tên mập chết tiệt đó.

Lúc này mới cười nói: Họ sẽ ngóng trông tôi trở về ư.

Trước đây chẳng phải họ còn cố ý muốn điều tôi đi sao.

Phải rồi Hữu Tuyết, cô giờ chẳng phải đang bận tranh đoạt gia sản sao, sao lại có thời gian đến đón tôi.

Hoắc Hữu Tuyết giận dữ trừng mắt nhìn cậu một cái: Biết rồi còn cố hỏi.

Trước đó cậu cũng không nhắc tôi một tiếng, rằng bà nội là giả chết, suýt nữa đã khiến tôi gây ra trò cười rồi.

Nói xong lời này, sắc mặt cô nhanh chóng trở nên nghiêm túc, mang theo vài phần nghĩ mà sợ và tiếc nuối nói: Hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, những kẻ cần thanh trừng cũng đã bị thanh trừng, Hoắc gia đương nhiên vẫn là bà nội làm chủ.

Nhưng nói thật, tôi thực sự không ngờ Cửu Môn lại có những kẻ ăn cây táo rào cây sung đến thế.

Không phải chứ, lẽ nào trong số những người bị thanh trừng đó, có người của các cô sao.

Hoắc Hữu Tuyết cười khổ một tiếng: Chỉ có thể trách những người đó ngày thường che giấu quá tốt.

Trừ Triệu Tuấn, Kim Lôi là những người họ khác ra, thì Trần Đinh Cự của Trần gia, Giải Minh Hiệp của Giải gia, Tề Song Thành của Tề gia, và cả Hoắc Hủ của Hoắc gia tôi nữa, ai mà chẳng phải những nhân vật cốt cán của các đường khẩu.

Đặc biệt là Hoắc Hủ kia, uổng công trước đây tôi còn cực kỳ tin tưởng cô ta, đối đãi như chị em ruột, không ngờ cũng là một kẻ phản phúc từ trong xương tủy.

Hoắc Hữu Tuyết vừa dứt lời, bên kia Tề Án Mi lại tiếp lời: Những người này, cộng thêm Lý lấy nháo mà cậu đã xử lý trước đó, tất cả đều là những nhân vật cốt cán trong Cửu Môn.

Ngoài bản thân họ ra, những người vốn gần gũi với họ, giờ cũng phải trải qua khảo sát lại.

Có thể nói Cửu Môn lần này thực sự đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Nhìn thấy hai cô gái cảm xúc có chút sa sút, Lý Vọng Thư dứt

khoát đưa tay, ôm cả hai người vào lòng, an ủi nói: Quát cốt liệu độc cạo xương trị độc chắc chắn sẽ có đau đớn nhất thời, nhưng nếu cứ mặc kệ, thì đó không còn là chuyện có đau hay không nữa, mà sẽ trực tiếp đòi mạng.

Thôi nào, nói chuyện vui vẻ một chút đi.

Lần này tôi quả thực đã mang về không ít đồ tốt.

Tối nay cũng đã hẹn các gia tộc cùng đến chỗ tôi để xem hàng, nhưng hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta có thể đi trước, hai cô thích món nào thì chọn trước.

Lý Vọng Thư lần này đến Bắc Bình, ngoài việc gặp mặt Cừu Đức Khảo ra, quả thật đã mang theo không ít đồ vật.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu hạ đấu, ôm nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tất cả những gì có thể dọn đi được trong Lỗ vương cung, gần như không sót một món nào đều bị cậu dọn sạch.

Nếu không phải cây rắn chín đầu bách kia thực sự quá lớn, khó đào, cậu còn muốn đào nó ra khỏi lòng đất.

Mà những thứ còn lại, sau khi xác định không có giá trị nghiên cứu, cậu đã chuyển toàn bộ đến Bắc Bình.

Dù sao những thứ đó để lưu trữ cũng chỉ là lưu trữ, cậu cũng không có thói quen sưu tầm đồ cổ.

Mà muốn ra tay, không thể thiếu việc phải dùng đến con đường của Cửu Môn.

Hiện tại Lý gia cũng coi như là trở lại Cửu Môn, vừa hay lấy những thứ đó để liên lạc tình cảm với mọi người.

Lần này Cửu Môn ra tay thanh trừng nội bộ, nói thế nào cũng coi như là giúp cậu xả một ngụm ác khí.

Hiện tại nhìn biểu cảm của hai cô gái, có thể nói Cửu Môn lần này đã thanh trừng vô cùng triệt để.

Cửu Môn tuy cũng vì thế mà nguyên khí đại thương, nhưng Uông gia lần này mới là bên chịu tổn thất lớn nhất trong đợt thanh trừng này.

Dù sao những kẻ nằm vùng này, không phải dễ dàng bồi dưỡng như vậy.

Nghĩ đến tâm huyết nhiều năm của Uông gia bị hủy hoại, Lý Vọng Thư liền cảm thấy mình có chút phấn khích khó tả.

Đem hàng hóa mang ra từ Lỗ vương cung, giao cho con đường của các gia tộc Cửu Môn để biến hiện, cho họ kiếm chút phí trung gian, cũng coi như là phần thưởng cho các gia tộc trong đợt thanh trừng lần này.

Khi đang nói chuyện, đoàn xe đã đến một trang viên ở vùng ngoại ô Bắc Bình.

Nhìn căn nhà có chút hẻo lánh, Hoắc Hữu Tuyết nhịn không được phàn nàn.

Sao cậu lại mua nhà ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này, ngày thường hầu như chẳng có ai đến, bất tiện quá đi mất.

Lý Vọng Thư tự nhiên hiểu ý Hoắc Hữu Tuyết, nhưng cậu mua một căn hộ ở đây cũng có sự cân nhắc riêng của mình.

Thế là cậu nói đùa: Nếu cô đổi cách nói khác, thì cảm giác sẽ không giống nhau.

Cách nói gì.

Cái này tôi gọi là tọa hưởng cảnh đẹp núi rừng, tôn hưởng cuộc sống quý tộc.

Cô xem, cả ngọn núi đều có thể tính là vườn riêng, quả thực là một bí cảnh yên tĩnh để dưỡng sinh.

Hoắc Hữu Tuyết bị Lý Vọng Thư chọc cười ngay lập tức.

Yên tĩnh thì đủ đấy, nhưng cái này thì có ích lợi gì chứ.

Lý Vọng Thư khẽ mỉm cười, thì thầm nói: Tác dụng lớn lắm chứ, ví dụ như lát nữa hai cô có kêu lớn tiếng đến mấy, cũng sẽ không có ai khiếu nại các cô gây ồn ào đâu.

Nói rồi, Lý Vọng Thư liền ôm cả hai cô gái cùng nhau tiến vào biệt thự trang viên.

Chỉ là cậu không hề hay biết, cái gọi là khu vườn riêng trong rừng của cậu, lúc này đang ẩn giấu hơn ba mươi người.

Những người này đều mặc đồng phục tác chiến màu đen, trông ai nấy cũng vạm vỡ hung hãn, trên người còn mang theo vũ khí.

Người cầm đầu đang nhìn qua ống nhòm, sau khi thấy ba người Lý Vọng Thư bước vào biệt thự, không khỏi tức giận mắng thầm với vẻ mặt âm trầm.

Cái tình báo tổ này ngày càng quá đáng, không ngờ Giải toán bộ cũng giống họ.

Nào là nói hôm nay lực lượng phòng vệ bên cạnh Lý Vọng Thư là thấp nhất, là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Cái quỷ gì mà thấp chứ.

Không những tất cả hộ vệ của Lý Vọng Thư đều có mặt, giờ lại còn có thêm người của Hoắc gia và Tề gia, đây là tính để chúng ta đi chịu chết sao.

Vừa nói xong, trợ thủ bên cạnh lập tức phụ họa: Đúng vậy, Xán ca.

Những hộ vệ của Lý Vọng Thư đó, nhìn dáng vẻ đều là dân liều mạng Đông Nam Á, trang bị cũng không kém gì chúng ta, vốn dĩ đã khó đối phó rồi.

Tình hình hiện tại, theo tôi thấy, chúng ta vẫn nên rút lui thôi.

Dù sao là tình báo sai lầm, Uông tiên sinh cũng không thể trách chúng ta được.

Uông Xán, người cầm đầu, do dự một lúc đầy bối rối, cuối cùng vẫn không nhịn được thở dài một hơi, sau đó nâng tay chỉ vào đồng hồ.

Họ nói hôm nay hành động, vậy chúng ta cứ chờ đến rạng sáng rồi rút, như vậy cũng không đến nỗi để người ta kiếm cớ.

Đại ca, hộ vệ của Lý Vọng Thư, dường như quả thật đã đi theo những vị khách đó rời đi rồi.

Thời gian đã là đêm khuya, suốt cả ngày nay, tâm trạng của đám người Uông gia trong rừng đã trải qua mấy lần biến động.

Ban đầu thấy Lý Vọng Thư quả nhiên như tình báo đã nói, sẽ lựa chọn đặt chân ở trang viên hẻo lánh này, bọn họ còn cảm thấy khá tốt.

Rốt cuộc nơi đây, nói nghiêm khắc thì đã thuộc phạm trù rừng núi hoang vắng.

Chính người đầu tư vào trang viên này, vì đầu tư vào đây mà chuỗi tài chính bị đứt gãy, cũng khiến nơi đây trở thành một căn nhà ma tồn tại như một dự án bỏ hoang.

Mãi đến khi Lý Vọng Thư tiếp quản sau đó, mới hợp thức hóa và trở thành bộ dạng hiện tại.

Chương 71

Có thể nói, cái địa điểm này quả thực là một nơi lý tưởng để giết người cướp của.

Cho dù có cho ngươi cơ hội báo nguy, thì trong khoảng thời gian chờ cảnh sát đến, cũng đủ để ăn xong một bữa lẩu rồi.

Cho nên ra tay ở đây, có thể giúp họ tránh được rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Tuy nhiên điều khiến họ không ngờ là, suốt cả ngày nay, họ lại hoàn toàn không tìm được cơ hội ra tay.

Ngay từ đầu, Lý Vọng Thư đã không trở về một mình.

Ngoài Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi cùng cậu trở về, tiếp đó trang viên lại lần lượt đón rất nhiều người đến.

Các gia tộc khác của Cửu Môn như Trần gia, Giải gia, thậm chí cả người của Trăng non tiệm cơm cũng đều đến.

Điều này khiến họ càng không có lý do gì để ra tay, thậm chí còn phải càng thêm cẩn thận che giấu bản thân, sợ rằng lỡ mà bại lộ, trái lại sẽ bị Cửu Môn bao vây tiễu trừ.

Mãi đến khi thời gian đi vào đêm khuya, những vị khách này mới bắt đầu lần lượt rời đi.

Hơn nữa họ chẳng những tự mình đi, còn mang theo đủ thứ đồ đạc lớn nhỏ rời đi.

Có lẽ là xuất phát từ cân nhắc an toàn, hộ vệ của Lý Vọng Thư lại còn tham gia vào việc áp tải số hàng hóa này.

Theo đoàn xe cuối cùng của Trăng non tiệm cơm, chở đầy hai xe

tải hàng hóa rời đi, trang viên cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Xem ra Giải toán bộ cuối cùng cũng có một lần chuẩn xác, xét tình hình thì người của Lý Vọng Thư chắc hẳn đã làm hộ vệ, hộ tống những người này cùng hàng hóa rời đi.

Mọi người kiểm tra trang bị, chờ họ đi xa, chúng ta sẽ ra tay.

Nhớ kỹ, mục tiêu lần này của chúng ta là Lý Vọng Thư, một khi phát hiện mục tiêu, lập tức giết chết.

Sự tồn tại của hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của toàn bộ Uông gia chúng ta, đây là quyết định chung của tầng lớp cao nhất Uông gia.

Các ngươi tuyệt đối đừng vào thời khắc mấu chốt này mà làm mất mặt tổ hành động của chúng ta, nghe rõ chưa.

Còn lúc này tại biệt thự trang viên, Trương Nhật Sơn vốn dĩ đã rời đi, lại đang cùng Lý Vọng Thư ngồi trong một căn phòng tràn ngập màn hình giám sát để uống rượu.

Hình ảnh trên màn hình giám sát, gần như bao quát toàn bộ các vị trí trong trang viên.

Mà Lý Vọng Thư vừa uống rượu, còn vừa rất có hứng thú mân mê các loại thiết bị giám sát.

Thế nhưng Trương Nhật Sơn lại là người không nhịn được mở lời trước: Cậu lại chắc chắn đến thế, rằng người của Uông gia sẽ ra tay với cậu.

Hơn nữa chính là trong hôm nay.

Không xác định.

Lý Vọng Thư cười lắc lắc đầu, ngay sau đó nhấc chén rượu về

phía Trương Nhật Sơn.

Nhưng mà ông lần này ra tay tàn nhẫn như vậy, trực tiếp quét sạch hơn hai mươi kẻ nằm vùng của Uông gia, khiến tâm huyết nhiều năm của Uông gia hóa thành bọt nước.

Chịu thiệt lớn đến thế, không tìm lại được chút thể diện nào thì không phải phong cách của Uông gia.

Hơn nữa hiện tại các gia tộc khác của Cửu Môn, sau trận thanh trừng này, tuy thực lực hơi giảm sút, nhưng lại càng thêm nghiêm ngặt.

Tôi nghĩ Uông gia sẽ không ngốc đến mức vào lúc này ra tay với các gia tộc khác.

Mà tôi thì lại khác, tôi ở Bắc Bình có thể nói là đất khách quê người, nói là không hề có căn cơ cũng không quá đáng.

Cho nên ra tay với tôi, để lấy lại sĩ khí, là lựa chọn tốt nhất hiện tại của họ.

Đặc biệt là vị trí trang viên của tôi lại hẻo lánh như vậy, vốn dĩ là để tiện cho mọi người xem hàng, nhưng cũng chính là nơi tốt để họ giết người cướp của.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư bình tĩnh nhìn về phía Trương Nhật Sơn cười nói: Ông chẳng phải cũng nghĩ như vậy sao, nên mới lén lút ở lại.

Kỳ thật lời Lý Vọng Thư nói còn giữ lại, cậu sở dĩ chắc chắn người của Uông gia hôm nay sẽ đến gây phiền phức, hoàn toàn là bởi vì Tiêu lão bản khi tìm kiếm Cừu Đức Khảo, trong lúc vô ý đã nhìn thấy hình ảnh người của Uông gia xông vào trang viên.

Đối với chiêu nghe lôi của Tiêu lão bản, Lý Vọng Thư khi thu thập Lý lấy nháo đã từng chứng kiến.

Ngoài việc tính ngẫu nhiên quá cao, độ chính xác thì tuyệt đối không thể chê.

Mà so với Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn đã trầm ổn hơn nhiều, chỉ thấy ông ấy đầu tiên là nhấp một ngụm rượu, lúc này mới rất nghiêm túc nói: Trang viên này của cậu, khi sửa chữa và cải tạo, đã có người từng lặng lẽ hỏi thăm thông tin liên quan.

Bọn họ tuy làm rất kín đáo, nhưng vẫn bị người của chúng tôi phát hiện.

Ở Bắc Bình ngoài người của Cửu Môn ra, mà lại muốn điều tra cậu, ngoài Uông gia ra tôi nghĩ không ra cái thứ hai.

Hơn nữa, hôm nay cậu cố ý điều đi phần lớn người dưới trướng, một cơ hội tốt như vậy, nếu đổi lại tôi là Uông gia thì cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Kỳ thật tôi hiện tại càng tò mò là, cậu rõ ràng biết Uông gia sẽ bất lợi với cậu, tại sao còn dám điều người đi, cậu rốt cuộc lấy tự tin từ đâu ra.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư tức khắc nở nụ cười, vừa rót rượu giúp Trương Nhật Sơn vừa nói đùa: Chẳng phải vì có ông ở đây sao.

Ông chính là người năm đó đi theo Phật gia đã từng trải qua đại sự.

Có ông ở đây trấn giữ, một Uông gia cỏn con, trước mặt ông cũng chẳng qua chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi.

Cậu đừng có ở đây tâng bốc tôi.

Đối mặt với lời tâng bốc của Lý Vọng Thư, vị lão nhân trăm tuổi này căn bản không hề dao động, mà cứ lo uống rượu của mình.

Thấy thế Lý Vọng Thư cũng không giả vờ nữa, chỉ vào hình ảnh

trên màn hình giám sát nói: Lần này tôi đi Lỗ vương cung, nhưng không nhẹ nhàng như lời đồn đâu, trên đường đã đụng phải không ít thứ kỳ quái và cổ quái, ví dụ như cái này.

Theo Lý Vọng Thư chỉ tay nhìn lại, sắc mặt Trương Nhật Sơn cũng tức khắc trở nên nghiêm túc.

Trên màn hình giám sát, liền thấy ở vị trí trung tâm đại sảnh biệt thự ban đầu, không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc ghế xoay.

Mà trên ghế, còn có một người nghiêng người tựa vào, nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện, nói là người tựa vào ghế, nhưng căn bản đó chỉ là một khối thi thể không còn hô hấp.

Điểm mấu chốt là trên đầu thi thể, còn đội một cái khăn trùm đầu rất dày.

Theo Lý Vọng Thư ra hiệu qua bộ đàm một câu Khách nhân cũng sắp đến rồi, có thể bóc khăn trùm đầu ra.

Chiếc khăn trùm đầu đó cũng được một sợi dây treo chậm rãi kéo ra.

Xác mặt hồ ly.

Nhìn thấy khuôn mặt của thi thể, dù Trương Nhật Sơn kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi giật mình đứng dậy.

Chỉ vào khuôn mặt trên màn hình giám sát, trông cực kỳ giống một con hồ ly, ông ta nhất thời có chút không biết nên nói gì.

Qua một lúc lâu, mới với vẻ mặt phức tạp nghẹn ra một câu: Thứ này cũng là cậu mang ra từ Lỗ vương cung ư.

Cậu định bày cái thứ này ở trong nhà sao.

Lý Vọng Thư gật gật đầu: Tôi phát hiện thứ này dùng làm hệ thống chống trộm, quả thực còn đáng tin cậy hơn cả két sắt ngân

hàng.

Chỉ cần người của Uông gia dám tiến vào biệt thự này của tôi, tôi nhất định sẽ khiến họ nếm thử sự đáng sợ của ảo thuật xác mặt hồ ly.

Đương nhiên, nếu chỉ để bày trong nhà thì thực sự quá lãng phí, sau này tự nhiên nó sẽ có nơi mà nó nên đến.

Hôm nay cứ tạm coi là thử nghiệm hiệu quả cụ thể của nó vậy.

Tổ một nghe lệnh, các ngươi nhanh chóng đột kích từ cửa sau. tổ hai chú ý, các ngươi vòng ra phía bên, sau đó tùy thời tiến vào.

Nhớ kỹ, hành động nhất định phải nhanh.

Uông Xán xuyên qua kính viễn vọng nhìn biệt thự chính của trang viên, một bên đâu vào đấy bố trí kế hoạch hành động.

Lý Vọng Thư giờ phút này khả năng rất cao đã chìm vào giấc ngủ, phòng ngủ của hắn ở căn phòng trong cùng trên lầu hai.

Thời điểm hiện tại có thể nói là khoảnh khắc lực phòng ngự của toàn bộ trang viên yếu nhất.

Nhưng mọi người tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, cũng không cần ham muốn chiến lợi phẩm, mục tiêu hàng đầu của chúng ta trong lần hành động này là hạ gục Lý Vọng Thư, mọi thứ khác đều là thứ yếu.

Uông Xán biểu cảm nghiêm túc, giọng nói trầm thấp và mạnh mẽ, phảng phất mỗi chữ đều mang theo trọng lượng nặng trĩu.

Tất cả hãy ghi nhớ thật kỹ, phải đánh nhanh thắng nhanh, không cho địch nhân bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Hành động.

Cùng với cánh tay vung lên dứt khoát của Uông Xán, hơn ba mươi thành viên được huấn luyện bài bản, trang bị hoàn hảo của toàn bộ tổ

hành động Uông gia lập tức dựa theo kế hoạch đã định, nhanh chóng chia thành hai tổ.

Tổ một thân thủ nhanh nhẹn lao về phía cửa sau trang viên, tổ hai thì như quỷ mị lặng lẽ vòng về phía bên.

Chỉ trong chớp mắt, hai tổ đã lần lượt đến vị trí chỉ định, và nhờ vào các loại công cụ đã nhẹ nhàng vượt qua tường rào, một cách thần không biết quỷ không hay tiềm nhập vào bên trong trang viên.

Cùng lúc đó, trong phòng điều khiển của trang viên, Lý Vọng Thư đang chú ý chặt chẽ mọi động thái, khi nhìn thấy những vị khách không mời mà đến này, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường.

Ha ha, Uông gia này cũng thật coi trọng tôi nha, lại một lần phái ra nhiều nhân lực như vậy để đối phó tôi.

Xem ra trong mắt bọn họ, đêm nay tôi là chết chắc rồi.

Mặc dù tình thế hiện tại trông có vẻ cực kỳ nguy hiểm, nhưng Lý Vọng Thư vẫn bình tĩnh tự nhiên, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa.

Thế nhưng, Trương Nhật Sơn đứng một bên lúc này sắc mặt lại u ám đến đáng sợ, hoàn toàn không cảm thấy một tia vui vẻ nào vì mọi việc đang diễn ra đúng như Lý Vọng Thư dự đoán.

Ngược lại, khi ông xuyên qua màn hình giám sát nhìn thấy bóng dáng những người của Uông gia, hai mắt lập tức phụt ra sát ý nồng đậm, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Chương 72

Vì trước đó đã chuẩn bị ứng phó đầy đủ, hơn nữa phần lớn lực lượng an ninh trong trang viên đều đã được phái đến nơi khác làm nhiệm vụ.

Cho nên đội đột kích Uông gia phái ra từ hai hướng khác nhau, trên đường đi hầu như không gặp bất kỳ trở ngại nào, thuận buồm xuôi gió tiếp cận tòa biệt thự chính xa hoa.

Trên ngọn núi phía sau, Uông Xán một tay nắm chặt kính viễn vọng, tập trung tinh thần quan sát động tĩnh phía trước, một tai khác thì kề sát tai nghe, cẩn thận lắng nghe những báo cáo không ngừng vọng về từ cấp dưới.

Khi biết được hành động của họ vẫn chưa kinh động đến Lý Vọng Thư kịp thời, Uông Xán, người vẫn luôn căng thẳng mặt mày, thần kinh cực kỳ căng thẳng, lúc này mới thở phào một hơi dài xua đi sự căng thẳng đã kìm nén bấy lâu.

Rất tốt, mọi việc đều tiến triển thuận lợi như vậy.

Tiếp theo, chỉ cần chúng ta thành công xâm nhập biệt thự và một đòn giết chết Lý Vọng Thư, sau đó dựa theo kế hoạch đã định nhanh chóng rút lui khỏi đây, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành mỹ mãn.

Uông Xán hạ giọng nói vào tai nghe, giữa lời nói không giấu nổi sự phấn khích.

Mặc dù lúc này các thành viên của hắn vẫn chưa đột nhập vào bên trong biệt thự, nhưng trên mặt hắn vẫn không khỏi nở một nụ cười đắc ý.

Phải biết, vì khoảnh khắc này, nhóm người bọn họ đã khổ sở canh

gác suốt một ngày một đêm trên ngọn núi phía sau này.

Trong khoảng thời gian đó, mặc dù trong lòng không vui, nhưng họ cũng không dám chút nào chậm trễ, trước sau chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động bên trong trang viên.

Hiện giờ, đối với tình hình đại khái của trang viên này, Uông Xán tự nhận là tuy không thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng cơ bản đều đã nằm trọn trong tầm mắt của họ.

Sau khi quan sát và phân tích kỹ lưỡng, hắn vô cùng chắc chắn rằng, lực lượng an ninh của toàn bộ trang viên hiện tại cực kỳ yếu kém, tổng số tuyệt đối sẽ không vượt quá mười người.

Hơn nữa, trong số đó phần lớn nhân viên an ninh đều tập trung ở phòng bảo vệ gần cổng chính.

Còn về bên trong biệt thự đó, cho dù vẫn còn vệ sĩ, số lượng cũng tuyệt đối không quá ba người.

Nghĩ đến đây, Uông Xán trong lòng càng thêm nắm chắc phần thắng, phảng phất chiến thắng đã nằm trong tầm tay.

Rốt cuộc khi đối mặt với đội hành động đột kích của Uông gia, số người ít ỏi đó căn bản không thể tạo thành bất kỳ mối đe dọa hiệu quả nào.

Quả nhiên, khi những thuộc hạ lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào tòa biệt thự xa hoa đó, một tràng tiếng súng giòn giã và chói tai cắt qua sự yên lặng trong đêm tối, từ xa vọng vào tai Uông Xán.

Ngay sau đó, tai nghe truyền đến giọng nói hơi có vẻ căng thẳng của thành viên tổ một: Báo cáo số một, đã thành công hạ gục mục tiêu ở vị trí ghế sofa.

Tin tức này khiến Uông Xán hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn còn chưa kịp đưa ra chỉ thị tiếp theo, tai nghe lại liên tiếp vang lên

tiếng báo cáo của các thành viên khác.

Báo cáo số hai, tôi đã phát hiện và bắn chết mục tiêu trong bếp.

Báo cáo số ba, mục tiêu đã bị giải quyết trên bồn cầu trong phòng vệ sinh.

Trong lúc Uông Xán còn đang hoài nghi về những tiếng báo cáo lộn xộn này, đột nhiên, tai nghe truyền ra tiếng kêu hoảng sợ tột độ của thành viên số bảy: Báo cáo số bảy, mục tiêu A Mục tiêu giả chết A Quỷ đây rồi.

Biến cố bất ngờ khiến Uông Xán trong lòng căng thẳng, không đợi hắn hoàn hồn, càng nhiều âm thanh hỗn loạn không thể tả lũ lượt ùa vào tai nghe của hắn.

Cứu mạng.

Đây là một cái bẫy, chúng ta bị bao vây Đối phương ít nhất có hơn một ngàn người A.

Biệt thự khắp nơi đều là rắn, rất nhiều rất nhiều rắn.

A Hơn nữa tất cả đều là rắn cực độc.

Các loại tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng dày đặc cùng với những tiếng kinh hô dồn dập xen lẫn vào nhau, trong nháy mắt lấp đầy tai nghe.

Lúc này cho dù Uông Xán có phản ứng chậm chạp đến đâu, cũng có thể rõ ràng nhận ra sự việc đã có vấn đề lớn.

Thế nhưng, khi hắn sốt ruột nhìn về phía biệt thự, lại kinh ngạc phát hiện bên ngoài biệt thự hoàn toàn không thấy bóng dáng của bất kỳ đội tiếp viện nào, càng không có cái gọi là dấu hiệu bị bao vây.

Cảnh tượng trước mắt và sự hỗn loạn truyền đến từ tai nghe tạo thành sự tương phản rõ rệt, rốt cuộc đây là chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ đúng như các tổ viên đã nói, bọn họ đã gặp phải hiện tượng siêu nhiên hoặc một cái bẫy kinh khủng được thiết kế tỉ mỉ.

Lòng Uông Xán nóng như lửa đốt, trên trán không khỏi toát ra một lớp mồ hôi li ti.

Rút lui, lập tức rút lui.

Tuy nhiên, dù hắn dùng máy bộ đàm gọi thế nào, âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia lại càng ngày càng quái dị.

Có người nhìn thấy ác quỷ, có người gặp phải sự phản kháng, thậm chí còn có người bị đồng đội đâm sau lưng.

Theo tiếng súng trong biệt thự từ dày đặc dần dần trở nên thưa thớt, âm thanh từ tai nghe cũng dần dần ít đi.

Giờ phút này trong phòng điều khiển biệt thự, Lý Vọng Thư và Trương Nhật Sơn đang nhìn chằm chằm màn hình giám sát cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Họ đã nghĩ rằng ảo ảnh từ con xác chết dưới hồ đó rất lợi hại, nhưng tình hình trên màn hình giám sát vẫn hơi nằm ngoài dự kiến của họ.

Hơn ba mươi người đột nhập biệt thự, có thể nói là binh hùng tướng mạnh.

Nhưng con xác chết ảo ảnh đó chỉ cần bình tĩnh nhìn họ, họ đã bắt đầu thi nhau tự giết lẫn nhau.

Hơn ba mươi người, không một ai có thể may mắn thoát khỏi, hầu như cùng lúc, đều ra tay sát hại người bên cạnh mình.

Nhìn những kẻ xâm nhập gần như ngã xuống toàn bộ chỉ trong một hiệp, Trương Nhật Sơn nhếch môi với vẻ mặt phức tạp.

Những kẻ này đều là tiểu nhân vật, xem hướng đột nhập của bọn

chúng thì chỉ huy trưởng hẳn vẫn đang ẩn nấp trên núi phía sau.

Hừ.

Uông gia, để tôi đi gặp gỡ hắn thật tốt.

Dứt lời, Trương Nhật Sơn lập tức đứng dậy, định rời khỏi phòng điều khiển.

Lý Vọng Thư thấy thế, hỏi theo bóng lưng ông: Ông ổn không đó.

Có cần tôi cho người thu hồi con xác chết ảo ảnh kia trước không.

Trương Nhật Sơn quay đầu lại cười khinh thường, ngay sau đó trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư lại hô thêm một câu: Cẩn thận một chút, bọn chúng rất có thể giấu kịch độc trong miệng.

Nói xong, ánh mắt lúc này mới quay lại màn hình giám sát, đồng thời trong lòng không khỏi cười lạnh.

Xem ra Uông gia thật đúng là coi mình như quả hồng mềm.

Lần này tổn thất nhiều nhân lực như vậy, tôi tin rằng bọn họ hẳn sẽ thành thật một thời gian.

Lý Vọng Thư trong lòng thật ra cũng có chút bất đắc dĩ, Uông gia giống như một cái mộ sâu.

Nếu không giải quyết tận gốc bọn họ, không bao lâu bọn họ lại sẽ ngóc đầu dậy.

Phải biết Uông gia vốn dĩ không phải là gia tộc của riêng Uông Tàng Hải.

Mà là hắn tập hợp một nhóm người cực đoan và cố chấp, tụ tập lại với nhau mà thành lập.

Điều này cũng dẫn đến phong cách hành sự của Uông gia từ trước

đến nay đều vô cùng cố chấp.

Đây là nền tảng tồn tại của Uông gia, nhưng đối với kẻ thù của Uông gia mà nói, đây lại là điều phiền toái nhất.

Hơn nữa Uông gia không giống Trương gia lấy huyết thống làm tiêu chí, bọn họ càng thêm bao dung, chỉ cần có cùng tư tưởng, lại trải qua một loạt khảo nghiệm sau đó, là có thể trở thành người của Uông gia.

Điều này cũng khiến họ có thể nhanh chóng phục hồi nguyên khí, lớn mạnh lực lượng của mình.

Hơn nữa điều khiến Lý Vọng Thư đau đầu nhất là, hắn căn bản không tìm thấy nơi ẩn náu của Uông gia.

Ngay cả người được phái đến Cảng Đảo tìm kiếm Trương Hải Hạnh đã hạ độc cho mình, cũng không có bất kỳ tiến triển nào.

Chỉ tra được Trương Hải Hạnh từng vì cố ý đả thương người mà bị phán tù ba năm.

Mọi thứ liên quan đến cô ta, hiện tại đều như bốc hơi khỏi nhân gian, không tra được bất kỳ manh mối nào.

Hy vọng lần này Trương Nhật Sơn có thể thể hiện năng lực một chút, có thể dẫn dắt nhiều người hành động như vậy, nhất định là nòng cốt của Uông gia.

Chỉ cần bắt được sống, tôi thật sự không tin không cạy được miệng hắn.

Ông nói ông trước đó tạo hình ngầu lòi như vậy, không khí được tạo dựng hoàn hảo như vậy, xoay sở cả đêm, kết quả lại chỉ mang về thứ này.

Lần này tôi đã bỏ ra vốn lớn, còn lấy thân mình làm mồi, ông ít

nhiều cũng hơi có lỗi với sự đánh đổi của tôi nha.

Thời gian đã sang sáng hôm sau, tại biệt thự, Lý Vọng Thư cầm một khối huy hiệu trong tay, nhìn Trương Nhật Sơn với vẻ mặt khó hiểu.

Phải biết trong lòng hắn, thân thủ của lão già Trương Nhật Sơn này, tuyệt đối là cấp bậc siêu nhân.

Đều là người Trương gia, ngay cả Tiểu ca cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế trong tay lão ấy.

Nhưng chính là một người có sức mạnh đỉnh cao như vậy, đến núi sau đuổi bắt chỉ huy trưởng Uông gia, kết quả lại chỉ mang về một khối huy hiệu.

Trên huy hiệu ngoại trừ một cái tên Uông Xán, tất cả thông tin khác đều trống rỗng.

Có thể nói ngoài việc biết tên chỉ huy trưởng hành động của Uông gia là Uông Xán, lần ra tay này của Trương Nhật Sơn thực sự chẳng thu được gì.

Chương 73

Tuy nhiên, đối mặt với Lý Vọng Thư có chút kích động, Trương Nhật Sơn căn bản không dao động, vẫn cầm một cây bút chì vẽ gì đó trên tờ giấy trắng.

Mãi đến khi vẽ xong, ông mới cầm lên trưng ra trước mặt Lý Vọng Thư.

Liền thấy trên tờ giấy trắng, vẽ một hình ảnh giống hệt một thanh niên buộc tóc đuôi ngựa.

Hắn đã lộ mặt trước mặt tôi, về sau toàn bộ Cửu Môn đều sẽ biết bộ dạng của hắn.

Cho nên hắn không thể nào lại giống như trước kia, ra ngoài gây chuyện khắp nơi.

Chỉ cần còn dám lộ diện, chúng ta là có thể truy tìm nguồn gốc, tìm được nhiều người Uông gia hơn.

Nói đến đây, Trương Nhật Sơn cuối cùng thở dài, thần sắc trở nên ngưng trọng: Hơn nữa tôi cũng không ngờ tới, người Uông gia này lại quyết tuyệt như vậy.

Thấy không địch lại, lại ôm bom muốn cùng tôi đồng quy vu tận.

Hắn muốn chết, tôi lại còn chưa sống đủ, lúc này mới bị hắn lợi dụng sơ hở mà chạy thoát.

Bất quá hắn bị thương cũng không nhẹ, hơn nữa lần này Uông gia tổn thất nhiều nhân lực như vậy, trong thời gian ngắn bọn họ hẳn sẽ không trở ra gây rối nữa.

Từ miệng một lão nhân đã sống hơn một trăm tuổi mà nghe được lời nói chưa sống đủ như vậy, khiến Lý Vọng Thư ít nhiều cũng có

chút kinh ngạc.

Đồng thời cũng hiểu ra vì sao Uông gia có thể âm thầm đứng vững vàng mấy trăm năm không ngã, ngược lại còn càng thêm lớn mạnh.

Đối với con người mà nói, cám dỗ trường sinh thực sự quá lớn, bất luận thân phận gì, địa vị gì, rất ít người có thể ngăn cản được cám dỗ này.

Mà vừa khéo, người Uông gia lại từng tiếp xúc với trường sinh, cũng có rất nhiều ghi chép và nghiên cứu về trường sinh.

Tuy rằng không thể khiến người ta thực sự trường sinh bất tử, nhưng chỉ riêng cái chiêu trò này, đã có lực hấp dẫn vô cùng.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì nữa, Trương Nhật Sơn ngược lại nở nụ cười.

Tiếp theo cậu có tính toán gì không.

Hiện tại Cửu Môn bên trong đã được quét sạch, Uông gia cũng nguyên khí đại thương, tạm thời không có sức làm chuyện gì.

Nếu cậu muốn chấn hưng Lý gia của mình, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất.

Lý Vọng Thư kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Nhật Sơn, ngay sau đó cười nói: Nghiêm khắc mà nói, Lý gia tôi chỉ còn một cành độc đinh là tôi.

Hay là ông định làm mai mối giúp Lý gia tôi có thể khai chi tán diệp.

Trương Nhật Sơn nhất thời không thể bắt kịp suy nghĩ và nhịp điệu của Lý Vọng Thư, sửng sốt một chút mới cười khổ lắc đầu.

Đang định mở miệng, không ngờ Mạt Tụng lại vội vã chạy vào, nhìn thoáng qua Trương Nhật Sơn rồi nhỏ giọng nói với Lý Vọng

Thư: Thiếu gia, khách nhân đã đến rồi.

Trương Nhật Sơn có chút kinh ngạc: Sao vậy, cậu còn hẹn người à.

Vậy tôi đi về trước.

Không vội.

Lý Vọng Thư cười cười: Tôi hẹn ông Tây Cừu Đức Khảo, ông hẳn là nhận ra hắn chứ, có hứng thú cùng đi gặp hắn không.

Trương Nhật Sơn lại một lần ngây người, quan sát Lý Vọng Thư một hồi lâu sau mới lắc đầu.

Không được, lão già này năm đó khi lâm về nước, chính là từng chơi khăm Cửu Môn một vố đau điếng.

Khiến Phật gia không thể không tự mình ra tay thanh tẩy Cửu Môn.

Tôi sợ tôi lại nhìn thấy hắn, sẽ không nhịn được muốn ra tay xử lý hắn.

Chuyện Cừu Đức Khảo làm năm đó Lý Vọng Thư biết, quả thực không đáng mặt.

Trước khi đi chẳng những lấy trộm không ít đồ của Cửu Môn, còn thậm chí trực tiếp tố cáo Cửu Môn.

Phải biết trong cái niên đại đặc thù đó, một người nước ngoài như hắn mà tố cáo thổ phu tử kẻ trộm mộ, thì cấp trên muốn không coi trọng cũng khó, chiêu này khác gì trực tiếp muốn chặt đứt gốc rễ của Cửu Môn.

Cũng may Trương Đại Phật gia đủ quyết đoán, tự mình ra tay, tuy rằng Cửu Môn bị càn quét tan hoang.

Bất quá may mắn vẫn bảo vệ được truyền thừa, không đến nỗi

toàn quân bị diệt.

Lý Vọng Thư nhìn Trương Nhật Sơn với vẻ mặt oán hận sâu sắc, mở miệng cười nói: Lần này tôi chính là chuẩn bị trút một mối hận cho Cửu Môn, tính toán trực tiếp thu mua toàn bộ công ty của hắn.

Cứ như vậy, mấy thứ trong công ty hắn, cũng coi như là vật về nguyên chủ.

Trương Nhật Sơn đứng dậy lười biếng vươn vai, tiếp đó đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bất quá vừa ra đến cửa, vẫn không nhịn được dặn dò: Khi giao tiếp với tên người nước ngoài này cậu phải cẩn thận.

Lão già này không chỉ âm hiểm xảo trá, mà vì đạt được mục đích của mình, thường không từ thủ đoạn, thế hệ tiền bối Cửu Môn năm đó, không ít lần đã chịu thiệt trong tay hắn.

Khi Trương Nhật Sơn đi rồi, Lý Vọng Thư lúc này mới đứng dậy đi vào phòng khách.

Lúc này trong phòng khách đã có vài người ngồi, nhìn thấy Lý Vọng Thư tiến vào, Tiêu lão bản vội vàng đứng dậy chào hỏi: Lý thiếu, vị này là tiên sinh Cừu Đức Khảo, vị này là trợ lý của ông ấy, tiểu thư Giang Tử Ninh.

Về chuyện thu mua công ty, lão tiên sinh Cừu Đức Khảo nhất quyết muốn nói chuyện với cậu, tôi thật sự không có cách nào.

Lão Tiêu, ông cũng vất vả rồi.

Lý Vọng Thư an ủi Tiêu lão bản một câu, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Cừu Đức Khảo đang mỉm cười, yên lặng ngồi một bên.

Lúc này Cừu Đức Khảo đã gần trăm tuổi, bất quá nhìn ra được, lão già này được bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn cũng chỉ như người

sáu bảy chục tuổi.

Bên cạnh ông ấy, còn ngồi một thiếu nữ tóc ngắn màu hạt dẻ là Giang Tử Ninh, cũng chính là A Ninh trong ký ức của Lý Vọng Thư.

A Ninh trong bộ đồ bó sát bằng da, khắc họa đường cong gợi cảm thêm phần hoang dã.

Bất quá điều thu hút sự chú ý nhất chính là đôi mắt kia, cho Lý Vọng Thư cảm giác giống như một con mèo vằn, mê hoặc nhưng cũng đầy tính công kích.

Nhìn thấy Cừu Đức Khảo, Lý Vọng Thư cũng không vòng vo, trực tiếp ngồi xuống đối diện ông ấy, cười và đi thẳng vào vấn đề: Tiên sinh Cừu Đức Khảo, không biết ông nhất quyết muốn gặp tôi là vì điều gì.

Phải biết công ty 『 Most Ancient Art Company 』 của ông, bao gồm tất cả các công ty con trực thuộc cộng lại, tổng giá trị thị trường cũng không đến năm trăm triệu đô la.

Hơn nữa tình hình kinh doanh của công ty ông, dường như vẫn luôn liên tục thua lỗ.

Tôi sẵn lòng mua lại với giá gấp đôi, điều kiện tốt như vậy, ông còn gì để mà do dự.

Cừu Đức Khảo đối diện nghe xong lời Lý Vọng Thư nói, lại từ từ lắc đầu, cười và dùng một giọng tiếng Trung lưu loát nói: Năm nay tôi đã 91 tuổi, không con cái, không người thân.

Cho nên tiền đối với tôi hiện tại, căn bản không còn giá trị gì.

Tôi sở dĩ muốn gặp cậu, kỳ thật chính là muốn xem thử, rốt cuộc cậu là người như thế nào.

Lời của Cừu Đức Khảo làm Lý Vọng Thư sững sờ: Vậy hiện tại

ông cũng đã nhìn thấy rồi.

Ông cảm thấy tôi là người như thế nào.

Cừu Đức Khảo nghe vậy lại thu lại nụ cười, cả người trở nên có chút nghiêm túc, hai mắt tỏa sáng như có quang, bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư, vô cùng chắc chắn nói: Cậu và tôi là cùng một loại người.

Trong khoảng thời gian này, tôi cố ý trốn tránh không gặp Tiêu lão bản, kỳ thật chính là để điều tra, vì sao cậu lại muốn thu mua công ty của tôi.

Nhưng tra đi tra lại lại phát hiện, việc thu mua một công ty mỗi năm đều thua lỗ như của tôi, thế nào cũng cảm thấy không hợp với trực giác đầu tư của cậu.

Vậy giải thích duy nhất chính là, cậu coi trọng không phải công ty của tôi, mà là những việc mà công ty tôi vẫn luôn làm.

Là hậu nhân của Cửu Môn, cậu tự nhiên hiểu rõ chuyện trường sinh này, cũng không phải hư vô mờ mịt, không tồn tại.

Cậu muốn, là tư liệu nghiên cứu tôi đã tích lũy bấy nhiêu năm nay.

Không biết tôi nói có đúng không.

Lời của Cừu Đức Khảo khiến Lý Vọng Thư nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Chuyện trường sinh ai có thể không thích.

Phải nói là cố ý theo đuổi trường sinh, hắn hoàn toàn không có hứng thú nhúng tay vào.

Nhưng không cưỡng lại được việc hắn thực sự muốn những tư liệu và manh mối trong tay Cừu Đức Khảo.

Nhất thời, đúng là không dễ giải thích.

Mắt thấy Cừu Đức Khảo rõ ràng hiểu lầm mục đích của mình, nhưng mình lại không tiện giải thích.

Thế là Lý Vọng Thư đành phải bỏ qua vấn đề này, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà là trực tiếp mở miệng nói: Nếu ông hôm nay chịu đến đây nói chuyện với tôi, vậy chúng ta cũng không cần vòng vo.

Ông ra giá đi.

Công ty của ông, cùng tất cả tư liệu trong tay ông tôi đều muốn.

Chỉ cần giá cả không quá mức, tôi đều có thể chấp nhận.

Lý Vọng Thư đã chuẩn bị tinh thần đổ máu, dù Cừu Đức Khảo có hét giá trên trời cũng không tiếc.

Rốt cuộc việc nghiên cứu thi ba ba đan, chính là trực tiếp liên quan đến tính mạng của hắn.

Tuy nói trải qua ảnh hưởng của Nghe Lôi Thần Khí, hiện tại cơ thể hắn đã không còn dấu hiệu thi biến.

Nhưng tình huống này có thể kéo dài bao lâu vẫn là một ẩn số.

Chương 74

Chỉ khi giải quyết tận gốc Thi Miết Vương, hắn mới có thể hoàn toàn yên lòng.

Còn về tiền bạc, hắn thật sự không quá để ý.

Rốt cuộc thế giới này tuy nói có chút thái quá, nhưng đại phương hướng phát triển của thế giới lại cơ bản nhất quán với kiếp trước.

Trong đầu hắn, còn rất nhiều các khoản đầu tư tiềm năng có thể làm người một đêm phát nhanh, kiếm tiền đối với hắn mà nói, là chuyện đơn giản không gì bằng.

Tuy nhiên, sau khi nghe Lý Vọng Thư nói, Cừu Đức Khảo lại trực tiếp bật cười.

Tôi đã nói rồi, đối với tôi hiện tại, tiền là thứ vô dụng nhất.

Nói như vậy, là không muốn nói chuyện.

Lý Vọng Thư cũng có chút nổi giận, nếu có thể giải quyết vấn đề thông qua đàm phán, hắn cảm thấy thật sự không cần thiết làm mọi chuyện trở nên phức tạp.

Nhưng nếu Cừu Đức Khảo vẫn cứ kiểu dầu mỡ không vào, hắn cũng không phải không có thủ đoạn khác.

Rốt cuộc Lý gia chính là đặt nền móng ở Tam Biên Sườn Núi, nơi đó chẳng thiếu những đệ tử liều mạng.

Cừu Đức Khảo dường như đã nhìn thấu tâm tư của Lý Vọng Thư, lập tức cười nói: Công ty của tôi sẽ không bán, bất quá nếu cậu thực sự muốn, tôi có thể tặng cho cậu.

Biến chuyển bất ngờ khiến Lý Vọng Thư có chút trở tay không

kịp.

Bất quá ngay sau đó hắn liền nhíu mày, bởi vì hắn trong lòng vô cùng rõ ràng, miễn phí mới là đắt nhất.

Nói đi.

Có điều kiện gì, tôi thực sự không thích vòng vo.

Cừu Đức Khảo nghe vậy giơ tay, A Ninh bên cạnh lập tức đưa cho ông một phần văn kiện.

Đẩy văn kiện đến trước mặt Lý Vọng Thư, ông mới cười nói: Đây là hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần, 40% cổ phần công ty của tôi, hiện tại có thể trực tiếp cho cậu.

Còn về điều kiện của tôi, kỳ thật rất đơn giản.

Tôi gần đây có tổ chức một đội khảo cổ, chuẩn bị đi gần quần đảo Hoàng Sa, tiến hành một lần hoạt động khảo cổ.

Bất quá thẳng thắn mà nói, A Ninh và các cô ấy đối với ngành khảo cổ này, về kinh nghiệm vẫn còn thiếu sót.

Cho nên tôi hy vọng lần hoạt động khảo cổ này, có thể do cậu dẫn đội.

Cậu yên tâm, mọi công tác chuẩn bị A Ninh đều đã làm gần xong.

Cuối cùng cậu đến kiểm tra chỗ thiếu sót, bổ sung những chỗ còn thiếu, có yêu cầu gì, cứ nói với A Ninh, để cô ấy nghĩ cách là được.

Nghe đến khảo cổ Tây Sa, Lý Vọng Thư trong lòng lập tức hiểu rõ mục tiêu hành động của Cừu Đức Khảo.

Chỉ là hắn vẫn không nhịn được hỏi: Ông cứ thế mà xác định, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của ông sao.

Hơn nữa ông cũng quá coi trọng tôi rồi, nói thật, đối với ngành

khảo cổ này, tôi chỉ là một thường dân chính cống.

Ha.

Cừu Đức Khảo nghe vậy tức khắc bật cười: Tiên sinh Lý quá khiêm tốn.

Thời trẻ tôi, từng là bạn bè rất thân với ông nội cậu.

Cho nên trước mặt tôi, cậu hoàn toàn không cần phải che giấu.

Hơn nữa, hiện tại trong giới Bắc Bình, ai mà không biết tiểu thiếu gia Lý gia bản lĩnh phi phàm, vừa mới tái xuất giang hồ đã làm một phi vụ lớn.

Ngay trước khi tôi đến đây, còn tận mắt nhìn thấy mấy món hàng cậu mang về lần này, đều là những món tinh phẩm hiếm có a.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi lại mắng một tiếng Thằng béo chết tiệt.

Vừa định mở miệng giải thích hai câu, không ngờ lão già Cừu Đức Khảo này lại nói tiếp: Còn về việc vì sao tìm cậu.

Đạo lý kỳ thật vô cùng đơn giản.

Thật không dám giấu giếm, mục tiêu khảo cổ lần này, khả năng rất cao chính là huyệt mộ Uông Tàng Hải thời Minh triều.

Phải biết Uông Tàng Hải bản thân là một đại sư phong thủy, huyệt mộ của hắn há là thứ người bình thường có thể mơ ước.

Muốn đi vào khám phá rốt cuộc, còn phải nhờ người Cửu Môn các cậu ra tay mới được.

Nếu là tôi ra mặt, người Cửu Môn chưa chắc sẽ phản ứng tôi, nhưng cậu thì khác, bản thân cậu chính là người Cửu Môn.

Các gia khác trong Cửu Môn lại vừa mới mang ơn cậu, nhiều thứ

tốt như vậy, toàn bộ đều qua con đường của bọn họ.

Nếu từ cậu ra mặt mời, bọn họ hẳn là rất vui lòng hỗ trợ.

Rốt cuộc công ty này, hiện tại đã có bốn mươi phần trăm là thuộc về cậu.

Bọn họ giúp công ty, thì cũng chính là đang giúp cậu.

Nhìn Cừu Đức Khảo với vẻ mặt nắm chắc phần thắng, Lý Vọng Thư không nhịn được cầm lấy phần hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần nhìn lướt qua, ngay sau đó lại ném về trước mặt Cừu Đức Khảo.

Ông cứ thế mà chắc chắn, tôi sẽ đáp ứng điều kiện của ông, giúp ông đi Tây Sa tìm cái huyệt mộ Uông Tàng Hải gì đó sao.

Không phải giúp tôi, là giúp chúng ta.

Cừu Đức Khảo cười cười, đẩy hiệp nghị lại về trước mặt Lý Vọng Thư.

Mục tiêu của mọi người nhất trí, mà trong huyệt mộ Uông Tàng Hải, rất có thể liền có manh mối vô cùng quan trọng.

Nói xong, Cừu Đức Khảo lại giơ tay từ trong túi móc ra một tấm ảnh chụp ố vàng, cùng đẩy đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Hơn nữa theo tôi được biết, phụ thân cậu, năm đó cũng là trong một lần hoạt động khảo cổ Tây Sa mà mất tích.

Cậu chẳng lẽ không nghĩ tự mình đi xem thử, làm rõ nguyên nhân vì sao năm đó ông ấy lại đột nhiên mất tích sao.

Thấy Cừu Đức Khảo với vẻ mặt từng bước dẫn dắt, Lý Vọng Thư trong lòng khinh thường nghĩ: Vì sao đội khảo cổ năm đó mất tích, chuyện này tôi biết rõ hơn bất kỳ ai.

Bất quá vẻ bề ngoài, hắn lại là tiếp nhận ảnh chụp nhìn kỹ xem.

Tấm ảnh chụp trước khi đội khảo cổ xuất phát, hẳn là cùng một bản với tấm trong tay Tam Thúc.

Cũng không biết Cừu Đức Khảo này là từ đâu mà có, được bảo quản cũng không tệ.

Ít nhất những người trên ảnh chụp, đều còn khá rõ ràng, có thể thấy rõ dung mạo.

Bất quá lực chú ý của Lý Vọng Thư, lại không nằm ở trên người cha hắn, mà là tò mò qua lại nhìn ngắm Tiểu ca và Trần Văn Cẩm.

Thằng Tiểu ca này, thật sự chẳng thay đổi chút nào nha.

Còn có Trần Văn Cẩm này, thật đúng là có cái vị hồng nhan họa thủy, mẹ tôi năm đó thua cũng không oan uổng.

Thấy Lý Vọng Thư bình tĩnh nhìn ảnh chụp, khóe miệng Cừu Đức Khảo không khỏi lộ ra một tia đắc ý, lập tức mở miệng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Thế nào.

Cậu đến dẫn đội, đây là một mũi tên trúng hai đích, cậu còn có gì mà phải do dự.

Lý Vọng Thư nghe vậy lại nhìn Cừu Đức Khảo nở nụ cười.

Ông nói đều đúng, nhưng vẫn chưa đủ.

Uông Tàng Hải là người thế nào, tôi so ông rõ hơn.

Vào huyệt mộ của hắn, có thể nói là chín phần chết một phần sống.

Những điều ông nói này, vẫn chưa đủ để tôi mạo hiểm.

Lời nói là như thế, bất quá Lý Vọng Thư trong lòng kỳ thật đã không sai biệt lắm đồng ý rồi.

Rốt cuộc mộ của lão già Uông Tàng Hải này, vẫn luôn nằm trong kế hoạch hành trình của hắn.

Tư liệu Lỗ Vương Cung bị Uông Tàng Hải trộm cầm đi, nói không chừng liền giấu trong mộ của hắn.

Vừa vặn bây giờ lại có Cừu Đức Khảo chủ động bỏ công sức, đi vào mộ bên trong xem thử kỳ thật cũng không tệ.

Mà sở dĩ mở miệng từ chối, bất quá là muốn thử một chút, xem thử lão cáo già Cừu Đức Khảo này còn có giữ lại điều gì không.

Quả nhiên, sau khi Lý Vọng Thư từ chối, Cừu Đức Khảo do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái nói: Vậy tôi thêm sáu quyển Chiến quốc sách lụa thì sao.

Tôi biết trước đó không lâu cậu đi cái cổ mộ kia, vị trí xuất phát từ một quyển Chiến quốc sách lụa.

Mà loại Chiến quốc sách lụa như vậy, chỗ tôi có đủ sáu quyển, hơn nữa nội dung sáu quyển sách lụa hoàn toàn không giống nhau.

Chỉ cần cậu đáp ứng chuyến đi Tây Sa lần này, xong việc tôi chẳng những có thể lại chuyển nhượng cho cậu 20% cổ phần, làm cậu hoàn toàn khống chế cổ phần công ty.

Tôi còn có thể cùng cậu cùng chia sẻ sáu quyển Chiến quốc sách lụa.

Cậu phải biết, sáu quyển Chiến quốc sách lụa này chính là bộ sưu tập cá nhân của tôi, cũng không nằm trong danh mục công ty.

Đến lúc đó chúng ta hoàn toàn có thể tiếp tục hợp tác.

Lời của Cừu Đức Khảo, thực sự khiến Lý Vọng Thư kinh ngạc.

Hắn thật không ngờ, trong tay Cừu Đức Khảo lại có sáu quyển Chiến quốc sách lụa.

Chương 75

Nếu là dựa theo ký ức của Hắc Mao Bánh Chưng, Chu Mục Vương hẳn là tổng cộng thiết lập bảy chỗ nghi trủng.

Nếu sáu quyển sách lụa này không có vấn đề gì, rất có thể chính là đối ứng với sáu con Hắc Mao Bánh Chưng khác.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư trong lòng tức khắc trở nên khẩn thiết.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cừu Đức Khảo sau, quyết đoán ký tên vào hiệp nghị chuyển nhượng.

Vậy chúc mọi người hợp tác vui vẻ.

Hợp tác vui vẻ.

Cừu Đức Khảo rời khỏi trang viên của Lý Vọng Thư, bất quá lại để lại 40% cổ phần công ty.

Có những cổ phần này, Lý Vọng Thư với tư cách là cổ đông lớn thứ hai, đã có quyền xem xét tất cả văn kiện và hồ sơ trong công ty.

Bất quá lúc này hắn đối với những thứ này lại cảm thấy có chút thiếu hứng thú.

Chỉ là phái Tiêu lão bản, mang đội nhận chức tại công ty, thay hắn đi tra xem xét có hay không tư liệu về thi ba ba đan.

Điều thực sự khiến hắn cảm thấy hứng thú, là sáu quyển Chiến quốc sách lụa trong tay Cừu Đức Khảo.

Mà mắt thấy Lý Vọng Thư có chút kích động, Mạt Tụng lại không nhịn được nói: Thiếu gia, cậu nói cái Cừu Đức Khảo này, có phải đang lừa cậu không.

Trước đó Trương giám đốc không phải cũng nói rồi sao, lão già này chính là một lão cáo già, các loại âm mưu quỷ kế đều nằm trong lòng bàn tay.

Không giống lắm.

Lý Vọng Thư nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Hắn không có khả năng biết trước, điều tôi muốn nhất kỳ thật chính là Chiến quốc sách lụa, cho nên không có khả năng chuẩn bị trước.

Lại còn không hơn không kém, vừa đúng sáu quyển.

Lý Vọng Thư còn một câu chưa nói, đó chính là chuyện Chu Mục Vương xây bảy tòa địa cung, hắn chính là từ trong ký ức của Hắc Mao Bánh Chưng mới biết được, hơn nữa không hề nói với bất kỳ ai.

Cho nên những người khác đối với số lượng Chiến quốc sách lụa, căn bản không có khả năng đoán chuẩn xác như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức mở miệng phân phó: Những tư liệu A Ninh vừa để lại cậu cũng thấy rồi đó, trước khi hợp tác với tôi, bọn họ kỳ thật đã phái ra một chi đội ngũ, chẳng qua chi đội ngũ đó hiện tại đã mất tích.

Thoạt nhìn chuyến đi Tây Sa lần này, không hề đơn giản chút nào.

Vậy làm sao bây giờ.

Mạt Tụng trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng: Nếu thực sự không ổn, dứt khoát từ chối hắn đi.

Lý Vọng Thư nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu: Mộ của Uông Tàng Hải này, sớm muộn gì cũng phải đi một chuyến, tôi chỉ là đang suy nghĩ, làm thế nào mới có thể lợi dụng chuyện này để làm thêm điều gì đó khác.

Vâng.

Thiếu gia, cậu nói đi, chúng ta nên làm thế nào.

Nghe được Mạt Tụng nói, Lý Vọng Thư trên mặt cuối cùng lộ ra một tia quả quyết: Cậu cho người trong nhà lại phái thêm một ít người ra.

Bảo họ lấy danh nghĩa khác, bố trí đến gần Tây Sa, nhớ kỹ, thà rằng đi đường vòng, cũng phải đảm bảo tính bí mật.

Còn về những chuyện khác, đợi tôi đi gặp những người khác của Cửu Môn rồi nói.

Lão già Trương Nhật Sơn này cũng vậy, chạy gì mà nhanh thế không biết.

Mạt Tụng gật gật đầu, đồng thời nghi hoặc nói: Thiếu gia cậu thật sự muốn kéo những người khác của Cửu Môn cùng đi sao.

Không mang theo không được nha.

Người ta Cừu Đức Khảo đều đã điểm danh muốn người Cửu Môn tham gia.

Hơn nữa tuy nói hiện tại tôi nắm giữ bốn mươi phần trăm cổ phần công ty hắn, nhưng nếu không mang theo người bên phía chúng ta, muốn trong hành động nắm được đủ quyền phát biểu thì không dễ dàng.

Cô bé A Ninh kia cậu cũng thấy rồi đó, kiêu ngạo thật sự, giống như một con mèo hoang nhỏ.

Tôi nếu không lấy ra đủ thực lực để chấn áp nàng, rất khó làm nàng ngoan ngoãn nghe lời.

Nói xong, Lý Vọng Thư dứt khoát đuổi theo bước chân Trương Nhật Sơn, lại lần nữa đi vào Quán Trăng Non.

Đối với sự xuất hiện của Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn trông có vẻ không mấy vui vẻ.

Tôi nói, tôi đã cả đêm không ngủ, cậu không thể thông cảm cho một lão già như tôi sao.

Đối với lời oán giận của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư hoàn toàn không để ý, một bên tự pha trà cho mình, một bên nói đùa: Chết sớm ba năm, tôi đảm bảo gáy của ông cũng có thể ngủ đến mọc rêu xanh rồi.

Bây giờ chẳng qua là ít ngủ một buổi thôi, không chết được đâu.

Trương Nhật Sơn tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: Nói đi, lần này tìm tôi lại có chuyện gì.

Chẳng lẽ là đàm phán với tên Cừu Đức Khảo kia thất bại.

Điều này thì không, nói chuyện cũng coi như thuận lợi, tôi hiện tại đã nắm giữ bốn mươi phần trăm cổ phần công ty hắn.

Vậy cậu đến tìm tôi làm gì.

Thấy Trương Nhật Sơn càng ngày càng không kiên nhẫn, Lý Vọng Thư cười hắc hắc: Ông Tây Cừu Đức Khảo kia, hẹn tôi cùng đi khai quật mộ tổ Uông gia.

Cậu đã đồng ý rồi.

Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng tỉnh táo hẳn ra, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp.

Lý Vọng Thư cười cười, rót một ly trà đưa tới trước mặt Trương Nhật Sơn, cười khổ nói: Cừu Đức Khảo ngay cả ông bố quỷ quái của tôi đều đem ra dùng đến, không đáp ứng nói, tôi chẳng phải muốn mang tiếng bất hiếu sao.

Trương Nhật Sơn cầm trà lên nhấp một ngụm, tựa hồ là đang hồi

ức điều gì, qua một hồi lâu mới nói: Năm 1985, cấp trên từng tổ chức một đợt khảo cổ Tây Sa.

Bất quá sau này chuyện gì xảy ra cậu hẳn cũng biết, kết cục cũng không quá tốt.

Đại bộ phận đội viên mất tích, chỉ có Ngô Tam Tỉnh được ngư dân cứu lên.

Mà hắn đối với lần hoạt động khảo cổ này cũng kiêng dè không nhắc đến, cũng không có tiết lộ quá nhiều thông tin hữu ích.

Có thể thấy được mộ dưới đáy biển Tây Sa này, có khả năng còn hung hiểm hơn mọi người tưởng tượng, hơn nữa lần khảo cổ đó thực sự quá mức kỳ lạ, tồn tại quá nhiều vấn đề, lần này cậu chuẩn bị làm thế nào.

Thấy Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng đi vào trọng tâm, Lý Vọng Thư cũng nghiêm túc lên, chậm rãi nói: Tôi là nghĩ thế này, đi Tây Sa không phải trọng điểm, ngôi mộ đó có gì kỳ lạ cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là đó là mộ tổ Uông gia.

Trương Nhật Sơn sững sờ, biểu cảm vô cùng kinh ngạc: Cậu là muốn.

Không sai, ý của tôi là muốn mượn cơ hội lần này, lại thử thăm dò Uông gia một phen.

Tuy rằng lần này chúng ta một lần dọn dẹp không ít người của Uông gia.

Nhưng rốt cuộc có phải đã thực sự tổn thương đến tận gốc rễ Uông gia hay không, chúng ta ai cũng không xác định.

Tôi muốn nhân chuyến đi Tây Sa lần này, để dẫn rắn ra khỏi hang.

Đối mặt với chuyện mộ tổ sắp bị khai quật, tôi không tin Uông gia còn có thể ngồi yên được.

Từ trước đến nay, Uông gia đều ẩn mình trong bóng tối làm chuyện, điều này khiến Cửu Môn chúng ta vô cùng bị động.

Cho nên tôi muốn thử xem, liệu có thể dẫn họ từ bóng tối ra ngoài hay không.

Trương Nhật Sơn rõ ràng có chút rung động, bất quá vẫn không nhịn được hỏi: Nhưng nếu Uông gia cứ không dao động thì sao.

Kia chính là mộ tổ gia.

Ai có thể trơ mắt nhìn mộ tổ nhà mình bị khai quật, mà còn không dao động.

Lý Vọng Thư cười rót thêm chút nước trà vào chén Trương Nhật Sơn.

Nếu Uông gia thật sự bất động, thì khả năng duy nhất, chính là bọn họ thật sự đã suy yếu đến không động đậy nổi.

Kết quả này, đối với Cửu Môn mà nói cũng là một chuyện tốt, một cơ hội.

Mà cái chúng ta cần phải trả giá, đơn giản chỉ là tạo thêm vài lớp bảo hiểm cho hoạt động lần này mà thôi, rất có lợi.

Cậu muốn tôi làm thế nào.

Thấy Trương Nhật Sơn cuối cùng hạ quyết tâm, Lý Vọng Thư cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức cười nói: Hoạt động Tây Sa lần này của Cừu Đức Khảo, kỳ thật làm rất bí ẩn.

Để đảm bảo an toàn, tôi hy vọng ông giúp đỡ, lan truyền thông tin này một cách không để lại dấu vết, đảm bảo bên Uông gia có thể nhận được tin tức, mà cũng sẽ không khiến họ hoài nghi.

Loại chuyện này, tôi cảm giác chỉ có ông mới có thể làm được không lộ chút dấu vết nào của con người.

Còn về những điều khác, tôi nghĩ ông so với tôi càng có kinh nghiệm.

Trương Nhật Sơn gật gật đầu, coi như đã đồng ý.

Vậy lần này, cậu tính toán mang ai cùng đi.

Tề Án Mi của Tề gia, muốn định vị vị trí huyệt mộ trên biển rộng, cái bộ cảm ứng của Tề gia hẳn là rất hữu dụng.

Còn lại chính là Hoắc Hữu Tuyết của Hoắc gia, ông cảm thấy Hoắc lão thái thái sẽ yên tâm để nàng theo tôi đi sao.

Trương Nhật Sơn nghe vậy, tức giận cười cười, nhìn Lý Vọng Thư với ánh mắt thâm thúy.

Xem ra cậu thật đúng là lúc nào cũng không quên giúp Lý gia khai chi tán diệp nha.

Khi Lý Vọng Thư dẫn người đến Hải Nam, A Ninh đã đợi ở đây rất lâu rồi.

Vừa xuống máy bay, A Ninh đã không kìm được phàn nàn.

Dự báo thời tiết nói, có một xoáy thuận nhiệt đới đang tiến đến, nếu cậu mà đến chậm vài ngày nữa, đợi bão tới thì chúng ta cũng chẳng cần đi đâu nữa.

Nói thật, nếu là người bình thường đối xử với mình như vậy, Lý Vọng Thư chắc chắn không thể nhịn nổi.

Tuy nhiên, nếu người này là nhân viên của mình, lại tích cực và tận tâm với công việc như vậy, thì đó lại là chuyện khác.

Rốt cuộc, một nhân viên tốt như vậy, thuộc dạng thánh thể trâu ngựa trời sinh, đâu thể làm tổn thương sự nhiệt tình trong công việc

của cô ấy.

Thế là Lý Vọng Thư không những không tức giận, ngược lại cười nói: Có bột mới gột nên hồ.

Trước hết để tôi giới thiệu một chút, đây là Tề Án Mi của Tề gia, tinh thông các loại phong thủy thuật số.

Lần này chúng ta đến tìm mộ của Uông Tàng Hải, giữa biển rộng mênh mông, chỉ có thể dựa vào tài năng xem sao định vị để xác định vị trí cụ thể của mộ huyệt.

Còn vị này là Hoắc Hữu Tuyết của Hoắc gia, có tạo nghệ rất sâu về thuật cơ quan bẫy rập, các loại cơ quan có thể nói là hạ bút thành văn.

Rốt cuộc, chỉ cần nghe thấy tên Uông Tàng Hải là biết, mộ huyệt của hắn tuyệt đối không phải nơi hiền lành gì, chắc chắn có rất nhiều cơ quan.

Vì vậy, lần hành động này của chúng ta muốn thuận lợi, không thể thiếu sự giúp đỡ của hai vị này.

Nghe Lý Vọng Thư giới thiệu, A Ninh ngạc nhiên nhìn thoáng qua hai cô gái đi theo bên cạnh hắn, rồi gật đầu chào hỏi.

Đồng thời cũng thầm thở phào nhẹ nhõm nói: Trước đây tôi cũng đã tìm mấy chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng nếu có hai vị ra tay thì càng nắm chắc hơn.

Chờ A Ninh quay đầu đi, hai cô gái nhà họ Hoắc và họ Tề mới lườm Lý Vọng Thư một cái thật mạnh khi không ai nhìn thấy, dường như muốn nói: Sao tôi lại không biết mình lợi hại đến thế chứ.

Còn A Ninh thì vừa đi vừa giới thiệu: Nhờ ông chủ đã đầu tư thêm, lần hành động này của chúng ta về mặt hậu cần đã được nâng cấp đáng kể.

Hiện tại những người khác đều đã tập trung đầy đủ, có thể xuất phát bất cứ lúc nào, chỉ chờ một lời của ông chủ. rất nhanh, Lý Vọng Thư liền cùng A Ninh dẫn người đến một chiếc thuyền khảo sát khoa học cỡ lớn ở bến tàu.

Chương 76

Chiếc thuyền này đã được thay mới theo đề nghị mạnh mẽ của Lý Vọng Thư, thậm chí còn được làm lại các thủ tục liên quan cho hoạt động lần này để che mắt thiên hạ.

Rốt cuộc, trên biển không thể sánh với trong núi, radar hải cảnh vừa mở, căn bản không có chỗ nào để trốn.

Hơn nữa, chiếc thuyền đánh cá mà A Ninh chuẩn bị trước đó thực sự quá sơ sài.

Phải biết lần này là hoạt động xa bờ, thuyền đánh cá thì tải trọng có hạn, khả năng chống chọi sóng gió càng không đủ.

Thời tiết trên biển cả thay đổi thất thường, nếu là thuyền có tải trọng quá nhỏ, Lý Vọng Thư sẽ chẳng tìm thấy chút cảm giác an toàn nào.

Thế nên hắn dứt khoát bỏ tiền ra thuê một chiếc thuyền khảo sát khoa học cỡ lớn, không những tải trọng đủ lớn, mà các loại thiết bị trên thuyền cũng tương đối đầy đủ hơn.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, Lý Vọng Thư lần này không đơn thuần đến để khảo cổ, nên số người hắn mang theo cũng không ít.

Ngoài những thuộc hạ của chính hắn ra, hai nhà họ Tề và họ Hoắc cũng có không ít người đi theo.

Thuyền đánh cá nhỏ căn bản không thể chứa được nhiều người như vậy, huống hồ còn có rất nhiều trang bị hậu cần và tiếp viện.

Chỉ là điều hắn không thể nào ngờ tới là, khi hắn bước lên thuyền, vài bóng hình quen thuộc vẫn xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đầu tiên là thân hình to béo của Mập mạp, sau khi nhìn thấy Lý Vọng Thư, lập tức liền lon ton chạy đến gần.

Tôi vừa mới còn đang tò mò, rốt cuộc là ông chủ nào có thực lực đến thế, lại bày ra trận địa lớn đến vậy.

Nếu là Lý thiếu thì mọi chuyện đều hợp lý.

Lý thiếu vừa ra tay, quả nhiên đều là kiệt tác khiến người ta kinh ngạc.

So với sự nhiệt tình của Mập mạp, Ngô Tà có vẻ hơi kinh ngạc, vẻ sốt ruột trên mặt càng không thể che giấu, điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi tò mò.

Phải biết, công ty Khảo Cổ Khảo đã bị mình mua lại, mà mình cũng đã bày tỏ sẽ dẫn dắt người của Cửu Môn tham gia.

Thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc A Ninh nghĩ thế nào mà lại kéo hai người bọn họ vào đội ngũ.

Tìm Mập mạp đến đây còn có thể hiểu được, dù sao Mập mạp trong giới cũng coi như có chút tiếng tăm.

Chuyến đi đến Lỗ Vương Cung gần đây, sau khi trở về càng khiến hắn trang điểm đủ, có thể nói là danh tiếng tăng vọt.

Nhưng Ngô Tà, một tay mơ như cậu ta thì trong giới có danh tiếng gì đâu chứ, kéo cậu ta vào đây là vì cái gì.

Có lẽ là nhìn ra nghi hoặc của Lý Vọng Thư, A Ninh vội vàng tiến lên giải thích: Chuyện là thế này, nhóm người trước đó chúng tôi đã tìm Ngô Tam Tỉnh làm người dẫn đường.

Nhưng sau khi hắn dẫn nhóm người đó ra biển thì mất liên lạc với đất liền.

Hắn đã để lại tin tức trước khi khởi hành, nói rằng vạn nhất hắn

có chuyện gì, có thể tìm cháu trai hắn giúp đỡ, đến lúc đó nhất định sẽ tìm được hắn.

Vị này chính là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà.

Nghe lời A Ninh nói, khóe miệng Lý Vọng Thư không khỏi giật giật, thật không ngờ Tam thúc đã lớn tuổi như vậy mà vẫn còn liều mạng đến thế.

Chân trước vừa mới cùng mình ra từ Lỗ Vương Cung, chân sau lại chạy đến làm công kiêm nhiệm cho Khảo Cổ Khảo, quả thực là vô cùng liền mạch, cạnh tranh như thế này thì người trẻ tuổi làm sao mà sống đây.

A Ninh vừa dứt lời, Ngô Tà liền sốt ruột không chờ được mà chạy đến trước mặt Lý Vọng Thư nói: Lý thiếu, anh mau nghĩ cách đi, Tam thúc và bọn họ đã mất tích mấy ngày rồi.

Giữa biển rộng mênh mông này, biết tìm ông ấy ở đâu bây giờ.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư rất bất đắc dĩ vỗ vai Ngô Tà an ủi nói: Cậu còn không hiểu Tam thúc cậu sao.

Mất tích, đó chẳng phải là thiên phú của ông ấy à.

Lần trước chúng ta nhiều người nhìn như vậy, ông ấy còn có thể chơi một màn biến mất tại chỗ.

Lần này nói không chừng lúc nào ông ấy lại tự mình nhảy ra, yên tâm đi.

Lời này tôi tán thành, thủ đoạn của Tam gia tôi cũng đã từng chứng kiến, cho dù chúng ta có gặp chuyện thì ông ấy cũng chưa chắc đã gặp vấn đề gì, Thiên Chân cậu cứ yên tâm mà đặt lòng tin vào.

Huống hồ, lần này có Lý thiếu dẫn đội, Lý thiếu có thực lực thế nào chứ.

Lần trước cậu còn suýt tắt thở, anh ấy còn có thể cứng rắn kéo cậu từ Quỷ Môn Quan trở về.

Nếu anh ấy đã nói thế, cậu còn có gì mà không yên tâm.

Nghe Mập mạp an ủi như vậy, Ngô Tà càng lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười.

Ngay sau đó, cậu ta như nghĩ ra điều gì, hơi kinh hãi tiến đến trước mặt Lý Vọng Thư thì thầm: Đúng rồi, anh còn nhớ chuyện tôi đã nói với anh ở bệnh viện không.

Lần này tôi về, đã tìm thấy một tấm ảnh trong thư phòng của Tam thúc, đó là ảnh ông ấy chụp khi còn trẻ tham gia đội khảo cổ Tây Sa.

Trong ảnh, quả thật có một người, trông y hệt Tiểu ca.

Vừa nói, Ngô Tà liền bắt đầu lục tìm ảnh trong người, nhưng tìm mãi nửa ngày cũng không thấy, dường như để trong hành lý.

Mà nghe lời cậu ta nói, Lý Vọng Thư không khỏi tò mò.

Hắn thật không ngờ, ở bệnh viện rõ ràng mình đã qua loa cho xong rồi, nhưng Ngô Tà lại vẫn cứ bận tâm chuyện này, thậm chí còn tự mình đi tìm ảnh.

Mà điều càng khiến hắn nghi hoặc là, đã tận mắt nhìn thấy ảnh rồi, sao Ngô Tà lại cứ luôn chú ý đến buồn chai dầu chứ.

Lý Vọng Thư cũng đã xem qua ảnh chụp của đội khảo cổ Tây Sa, và trong bức ảnh đó còn có một người, trông gần như giống hệt Ngô Tà.

Có lẽ vì kiểu tóc và quần áo, người khác thoạt nhìn có lẽ rất khó liên hệ hắn với người trong ảnh.

Nhưng Ngô Tà chính cậu ta, lẽ nào không nên ngay khi nhìn thấy ảnh đã phát hiện vấn đề rồi sao.

Đó chính là khuôn mặt của chính cậu ta, là thứ mà mỗi ngày cậu ta phải soi gương nhìn đi nhìn lại mấy lần, có thể nói là quen thuộc nhất.

Hơn nữa, đại não con người cũng có một cơ chế đặc biệt, luôn theo bản năng chú ý đến những người giống mình.

Nhưng tại sao Ngô Tà cố tình lại lựa chọn làm như không thấy.

Trừ phi cậu ta mắc chứng mù mặt nghiêm trọng.

Nhưng nếu mù mặt, làm sao cậu ta lại có thể nhận ra chính xác buồn chai dầu trong ảnh chứ.

Lý Vọng Thư vừa nghĩ, vừa nhìn Ngô Tà sốt ruột vội vàng chạy về chỗ ở để lấy ảnh.

Cũng chính vào lúc này, bên ngoài khoang thuyền lại truyền đến tiếng bước chân, một người đàn ông trung niên trông vô cùng dầu mỡ, cười hì hì gãi gáy bước vào.

Nghe nói ông chủ lớn đã đến rồi.

Vậy khi nào chúng ta có thể xuất phát đây.

Đây là Trương tiên sinh, cố vấn mà tôi đặc biệt mời đến.

Trương tiên sinh là chuyên gia nghiên cứu địa cung thời Minh, lần này mời ông ấy đến chính là để phân tích địa cung dưới đáy biển.

A Ninh rất nhiệt tình giới thiệu người vừa đến.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư nhìn người đàn ông trung niên trước mắt lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mặt tròn, đầu hói, râu quai nón.

Tạo hình này khiến hắn rất khó liên hệ người đàn ông trung niên dầu mỡ trước mắt với buồn chai dầu.

Theo ký ức kiếp trước của hắn, hắn đích xác biết buồn chai dầu

sẽ dịch dung sau đó trà trộn vào đội khảo cổ của A Ninh.

Chỉ là Lý Vọng Thư thật không ngờ, dịch dung thì dịch dung đi, nhưng khẩu vị của buồn chai dầu cũng thật sự quá độc đáo một chút.

Đặc biệt là khi hắn cúi đầu nhìn lướt qua chân của buồn chai dầu, xuyên qua ống quần còn thấy một đôi vớ cao màu trắng như ẩn như hiện.

Điều này khiến hắn cả người không được khỏe, lập tức không dấu vết né tránh sang bên cạnh Mập mạp.

Nào ngờ hắn vừa lùi lại, người đàn ông hói đầu họ Trương này lại chủ động bước tới.

Chào ông chủ, sau này xin được chiếu cố nhiều hơn.

Chiếu cố nhiều hơn.

Đối mặt bàn tay chủ động đưa tới, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể cứng đầu đưa tay ra bắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Vọng Thư lại một lần nữa phát hiện, mình lại có thể hiểu được ánh mắt của đối phương.

Chương 77

Từ trong ánh mắt của buồn chai dầu, hắn lại nhìn thấy buồn chai dầu đã biết mình nhận ra hắn.

Lại là cái cảm giác ăn ý chết tiệt này, cứu mạng.

Trong lòng kêu rên một tiếng, Lý Vọng Thư đành miễn cưỡng cười nói: Không ngờ Trương tiên sinh lại là chuyên gia nghiên cứu địa cung thời Minh, không phiền thì ông dẫn tôi đi xem, những công tác chuẩn bị mà ông đã làm cho lần hành động này.

Vinh hạnh vô cùng, vinh hạnh vô cùng.

Ngay sau đó, buồn chai dầu phiên bản hói đầu liền lon ton dẫn Lý Vọng Thư đi về phía khoang của hắn.

Mọi người thấy vậy, nghĩ ông chủ muốn khảo sát trình độ nghiệp vụ của nhân viên mới, cũng không nghĩ nhiều.

A Ninh dù cảm thấy hơi khó chịu, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống, tự mình chạy đến phòng điều khiển để thương lượng công việc ra khơi.

Chờ đi vào khoang của người hói đầu, nhìn buồn chai dầu thật sự đi lấy tài liệu trên bàn, Lý Vọng Thư lập tức mở miệng hỏi: Tôi nói này là tạo hình gì vậy.

Nhất thiết phải làm ra bộ dạng này sao.

Lúc này buồn chai dầu lại trở về trạng thái thờ ơ như trước, ngơ ngác nói: Vì trà trộn vào, nên tôi mới dịch dung thành bộ dạng này.

Tôi đã cố gắng hết mức để phục dựng lại hình dáng và đặc điểm tính cách vốn có của người này.

Lý Vọng Thư không ngờ rằng, thật sự có một nhân vật nguyên mẫu như vậy tồn tại, điều này khiến hắn không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà, buồn chai dầu chỉ là đang bắt chước thói quen của người khác, chứ không phải thức tỉnh thuộc tính kỳ quái nào đó.

Thế là hắn vội vàng nói: Mau tháo lớp ngụy trang đó ra đi.

Cậu trông bộ dạng hiện tại thật sự có chút ghê người.

Buồn chai dầu dường như không hiểu lắm ý của Lý Vọng Thư, nhưng vẫn lấy từ trong tủ ra một bộ dụng cụ, bắt đầu tháo bỏ ngụy trang.

Chỉ là vừa tẩy trang, vừa hơi lo lắng nói: Chỉ là như vậy, chỗ người phụ nữ kia nên nói thế nào.

Nói cái gì.

Cậu chỉ cần biết rằng, hiện tại trên thuyền này tôi mới là ông chủ.

Cậu cứ nói cậu là tùy tùng lên thuyền cùng với tôi là được.

Tôi mang theo nhiều người như vậy, cô ta làm sao nhớ rõ ràng đến thế.

Còn về Trương người hói đầu kia, nếu A Ninh có hỏi tới, cứ nói bị tôi ném xuống biển.

Lúc này buồn chai dầu đã khôi phục tướng mạo vốn có, thấy vậy Lý Vọng Thư không khỏi tò mò: Nói xem cậu dịch dung trà trộn vào làm gì.

Đây là cậu lại nhận được nhiệm vụ gì sao.

Buồn chai dầu đương nhiên hiểu nhiệm vụ trong miệng Lý Vọng Thư có ý gì.

Chỉ thấy hắn lắc đầu, thần sắc có chút tịch liêu.

Tôi vô tình nhìn thấy một tấm ảnh, là về một lần hành động khảo cổ Tây Sa trước kia.

Trong ảnh có tôi, nên tôi muốn đến đây xem thử, nói không chừng có thể tìm lại ký ức đã mất.

Vừa lúc gặp người phụ nữ kia đang tìm chuyên gia địa cung thời Minh, thế là tôi liền thay thế người đó, trà trộn vào.

Lý Vọng Thư không ngờ, buồn chai dầu lại đến để tìm ký ức đã mất của hắn.

Điều này khiến Lý Vọng Thư trong lòng có chút khó chịu.

Rốt cuộc, về quá khứ của buồn chai dầu, hắn thật sự còn biết rõ hơn cả buồn chai dầu.

Chỉ là có những chuyện nói ra, không những không thể giải thích tại sao mình lại biết, mà quan trọng là không có bằng chứng, buồn chai dầu cũng chưa chắc đã thật sự tin tưởng.

Giờ phút này, Lý Vọng Thư ít nhiều có chút hối hận, lúc trước ở Lôi Thành, tại sao lại không nói cho buồn chai dầu về quá khứ của hắn.

Nếu như nói vào lúc đó, còn có thể đổ hết mọi chuyện lên Thần khí Nghe Lôi.

Chỉ là lúc đó đâu có thân với hắn.

Huống hồ lúc ấy Tiêu lão bản còn lúc kinh lúc rống, ai mà nghĩ được những chuyện này.

Bằng không dành thời gian lại đưa buồn chai dầu đi một chuyến Lôi Thành.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ làm thế nào để giúp buồn chai

dầu tìm lại ký ức, không ngờ lúc này cửa khoang lại bị gõ vang.

Lý Vọng Thư mở ra vừa nhìn, liền thấy Ngô Tà cầm một tấm ảnh, vẻ mặt kích động đứng ở cửa.

Tìm thấy rồi, cuối cùng tôi cũng tìm thấy tấm ảnh.

Anh mau xem, người này có phải là trông y hệt Tiểu ca không.

Lời Ngô Tà mới nói được một nửa, giống như một con ngỗng lớn bị bóp cổ, cả người liền cứng đờ bất động tại chỗ.

Chỉ thấy buồn chai dầu đã thay lại trang phục của mình, bước tới, nhận lấy tấm ảnh trong tay Ngô Tà, đôi mắt dán chặt vào tấm ảnh, trong miệng lại nhàn nhạt nói: Không phải giống, tôi có thể khẳng định, người trong ảnh chính là tôi.

Ngô Tà lúc này cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn nhìn Lý Vọng Thư, rồi quay đầu nhìn nhìn buồn chai dầu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, đồng thời ngón chân lại không kìm được cào cào trên sàn nhà.

Lý Vọng Thư nhìn vẻ mặt xấu hổ và kinh ngạc pha lẫn của Ngô Tà, không kìm được bật cười.

Chỉ là quay đầu lại nhìn lướt qua tấm ảnh trong tay buồn chai dầu, hắn không khỏi nhíu mày, trong lòng không kìm được mắng: Ngô Tam Tỉnh quả nhiên ông đủ tàn nhẫn, chuyến đi Tây Sa này, quả nhiên cũng là ông đã sắp xếp sẵn cho Ngô Tà rồi phải không.

Chỉ thấy bức ảnh Ngô Tà lấy tới, cùng tấm mà Khảo Cổ Khảo đã lấy ra trước đó, đúng là có nội dung tương đồng.

Chẳng qua bức ảnh của Ngô Tà, vì niên đại đã xa xăm, có chút bảo quản không tốt, trông có vẻ hơi tàn tạ.

Trong đó còn có một khuôn mặt, nhìn đã hơi mờ nhạt.

Chỉ có thể thấy rõ là một người đàn ông, nhưng cụ thể trông thế

nào, chi tiết ngũ quan căn bản không thể phân biệt.

Thủ đoạn vụng về.

Lý Vọng Thư không tin đây là sự mài mòn tự nhiên mà thành.

Sao lại trùng hợp đến thế, vừa vặn là khuôn mặt của người trông giống Ngô Tà lại bị mờ đi.

Rốt cuộc Tam thúc chính là cao thủ trong giới đồ cổ, thủ đoạn làm cũ đồ vật tự nhiên là lô hỏa thuần thanh.

Đúng lúc này, mọi người bỗng nhiên cảm thấy dưới chân chấn động, thân thuyền hơi hơi rung lên, sau đó chiếc thuyền khổng lồ đã bị hai chiếc thuyền kéo từ từ đẩy ra khỏi bến tàu.

Còn A Ninh lúc này cũng không biết từ đâu xông ra.

Nhìn thấy ba người, cô ấy hơi tò mò đánh giá buồn chai dầu một cái rồi cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía Lý Vọng Thư nói: Ông chủ, theo quỹ đạo hành động của nhóm người trước, hôm nay chúng ta sẽ đến gần Tiên Nữ Tiêu nhất để tìm kiếm.

Sau đó đến Vĩnh Hưng Đảo, cuối cùng lại đến ba hải vực khác gần Thất Liên Đảo.

Lý Vọng Thư nghe A Ninh sắp xếp, hài lòng gật đầu.

Chỉ là lúc này A Ninh quay đầu lại phát hiện người đàn ông hói đầu họ Trương không có trong phòng, lập tức tò mò hỏi: Cố vấn Trương đâu.

Tôi vừa từ bên kia lại đây, cũng không thấy ông ấy.

Ông ấy đã đi đâu rồi.

Lý Vọng Thư cố ý ho khan một tiếng, ngay sau đó nhìn A Ninh nói đầy ẩn ý: Cô không cần tìm nữa, vừa rồi tôi đã trò chuyện vài câu với ông ta, phát hiện người này chỉ là một kẻ chỉ biết ba hoa khoác lác, căn

bản là hữu danh vô thực.

Cô rất có thể đã bị người này che mắt, hiện tại tôi đã đuổi ông ta đi rồi.

Nghe được lời này, hơi thở của A Ninh lập tức nặng hơn vài phần, đôi mắt trừng chặt Lý Vọng Thư, mặt đầy không phục.

Lý Vọng Thư tự nhiên hiểu cô ấy đang nghĩ gì, đơn giản là cho rằng mình đang cố ý xa lánh người của cô ấy mà thôi.

Thế là hắn chỉ cười nói: Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta đi phòng họp trước, tôi vừa lúc muốn nói cho các cô ít kiến thức thực tế.

Đến lúc đó cô tự nhiên sẽ hiểu, cái Trương người hói đầu kia căn bản là vô dụng.

Uông Tàng Hải bản thân chính là một kiến trúc sư đại tài, tài năng của hắn cho dù đặt vào thời đại này cũng tuyệt đối là hàng đầu.

Hơn nữa, hắn còn là một cao thủ thao túng nhân tâm, càng là một đại sư phong thủy.

Rất nhiều phương pháp của các thổ phu tử đều đã được hắn cải tiến và hoàn thiện, nói hắn là nửa vị tổ sư gia cũng không quá đáng.

Mà ngôi mộ này, nghe nói là do chính hắn thiết kế khi còn sống.

Các cô trên anh trên chúng ta có nghĩ rằng hắn sẽ không lường trước được sau này sẽ có người đến tìm kiếm ngôi mộ của hắn sao.

Vì vậy, nếu dùng cấu trúc địa cung thời Minh thông thường để phân tích ngôi mộ dưới đáy biển này, chúng ta sẽ chỉ rơi vào bẫy rập mà Uông Tàng Hải đã để lại cho hậu nhân, từ đó tự đưa mình vào ngõ cụt.

Trong phòng họp, giờ phút này mọi người đang lần đầu tiên thảo luận chi tiết về chuyến thám hiểm mộ dưới đáy biển lần này.

Sau lời nói của Lý Vọng Thư, những người khác đều nghiêm túc suy tư.

Chỉ có A Ninh vẻ mặt không phục, dường như vẫn còn tức giận vì Lý Vọng Thư đã âm thầm đuổi đi người đàn ông hói đầu họ Trương kia.

Chỉ thấy sau khi nghe xong lời này, cô ấy rất âm dương quái khí hỏi: Ông chủ nói đích xác rất có lý, nhưng vấn đề hiện tại là, chúng ta hiện tại ngay cả địa cung thời Minh cơ bản nhất còn chưa hiểu rõ, thì càng không cần nói đến việc phân tích kiệt tác của Uông Tàng Hải.

Sau khi tìm được địa cung chúng ta nên làm gì.

Từng chút một đi thử sao.

Ông cũng nói, địa cung này nhất định rất nguy hiểm, làm như vậy sẽ nguy hiểm đến mức nào, tin rằng tôi không cần nhắc nhở đâu nhỉ.

Cô lo lắng rất có lý.

Lý Vọng Thư hơi mỉm cười, ngay sau đó từ trong người móc ra một bản phác thảo vẽ tay, trải phẳng trên bàn, đắc ý dùng tay chỉ vào bản đồ nói: Tuy nhiên tôi cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị, ít nhất chúng ta còn có cái này.

Thấy thế, mọi người không kìm được vây quanh lại, chăm chú nhìn bản phác thảo.

Đây là sơ đồ kết cấu địa cung.

Chương 78

Ồ, Lý thiếu cậu lại có cả thứ này, vậy lần hành động này của chúng ta cơ bản là ổn rồi.

Nếu ngay cả việc rập khuôn máy móc theo sách vở cũng có thể làm hỏng, vậy chúng ta thà đi tiểu tự dìm chết mình còn hơn.

Mập mạp nói chuyện vẫn phù phiếm như mọi khi.

Tuy nhiên những người khác cũng không ai mở miệng phản bác, mà nghiêm túc nghiên cứu nội dung trên bản vẽ.

Ngay cả A Ninh cũng không nói, chỉ nhìn bản đồ với vẻ mặt không thể tin nổi.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư hài lòng cười cười: Kết cấu địa cung, về cơ bản chính là bộ dạng này.

Trong đó điểm xảo diệu nhất, chính là tận dụng tối đa sự thay đổi dòng chảy do thủy triều mang lại, thiết kế bên trong mộ huyệt một cấu trúc tương tự thang máy.

Nói cách khác, vị trí các mộ thất bên trong mộ huyệt không phải bất biến, mà sẽ không ngừng thay đổi theo thủy triều.

Thì ra là thế.

Lúc này Ngô Tà vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào bản phác thảo nói: Chả trách Tam thúc đã từng nói, năm đó khi ở mộ dưới đáy biển, ông ấy không hiểu sao lại lạc mất khỏi những người khác.

Ông ấy cứ tưởng gặp phải quỷ đả tường, lại không ngờ rằng toàn bộ mộ huyệt này lại là hoạt động.

Điều này liền hợp lý, tại sao năm đó bọn họ rõ ràng đi cùng một

con đường, kết quả lại đi tới những mộ thất khác nhau.

Với lời nói của Ngô Tà, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng mọi người cũng lập tức tiêu tan.

Thấy cảnh tượng này, Lý Vọng Thư trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cười nói: Bất quá vẫn phải nhắc nhở mọi người một câu, bản phác thảo này chỉ là đại khái, tình hình cụ thể vẫn phải đợi đến khi tìm được mộ huyệt, thực tế đi vào xem xét sau mới có thể xác định.

Nhưng thủ đoạn trung tâm nhất của địa cung này, hẳn là chính là chiếc thang máy hoạt động này, chi tiết có thể sẽ có chút sai lệch, nhưng điểm này chắc chắn sẽ không sai.

Lúc này A Ninh ngẩng đầu nhìn về phía hắn, tuy rằng sắc mặt vẫn còn hơi âm trầm, nhưng cũng đã không còn vẻ nghi ngờ, ngược lại có chút lo lắng nói: Ông chủ, bản phác thảo này ông lấy từ đâu ra.

Nếu là bản đồ thật, liệu nơi đó đã Yên tâm, tôi biết cô đang lo lắng điều gì.

Bản đồ là do tôi vẽ, tay nghề vẽ vời khiến mọi người chê cười.

Còn về nội dung, đó là do tôi đã tốn số tiền lớn, hao phí vô số tâm huyết, tìm vô số tài liệu, lúc này mới từng chút một cân nhắc ra.

Có thể sẽ có một phần sai sót, nhưng về đại thể, chắc chắn đáng tin cậy hơn cái gì mà chuyên gia địa cung kia nhiều.

Bản đồ đúng là do Lý Vọng Thư vẽ, nhưng tài liệu lại có nguồn gốc từ ký ức kiếp trước của hắn.

Không thể không nói, thiết kế mộ dưới đáy cát Tây Hải của Uông Tàng Hải này thực sự quá tinh xảo.

Thế nên ở kiếp trước, có vô số người yêu thích đã thử phục dựng

lại kết cấu kiến trúc địa cung này.

Mà những bản đồ phục dựng này tuy chi tiết có khác nhau, nhưng phần trung tâm đều gần như tương đồng.

Lý Vọng Thư chẳng qua là vẽ lại một lần bản thiết kế của cư dân mạng kiếp trước mà thôi.

Tuy nhiên hắn cũng có chút lo lắng, vạn nhất Uông Tàng Hải ở thế giới này không đi theo kịch bản, nên lời nói cũng không quá hoàn chỉnh.

Nhưng mà lúc này, hắn lại phát hiện buồn chai dầu có thần sắc hơi dị thường, điều này khiến lòng hắn không khỏi thắt lại.

Rốt cuộc nói cho cùng, bản phác thảo này của hắn cũng là dựa theo miêu tả của Mập mạp ở kiếp trước mà vẽ, rốt cuộc có chuẩn hay không vẫn còn chờ kiểm chứng.

Nhưng buồn chai dầu, đó lại là người thật sự đã từng đi vào địa cung dưới đáy biển.

Thế là hắn tiến đến bên cạnh buồn chai dầu, nhỏ giọng hỏi: Có phải bản đồ này có vấn đề gì không.

Buồn chai dầu biểu cảm không đổi, chậm rãi lắc đầu.

Không có vấn đề, tôi chỉ cảm thấy kết cấu bản đồ này, có chút cảm giác như đã từng quen biết.

Nghe buồn chai dầu nói vậy, Lý Vọng Thư coi như hoàn toàn yên lòng, thế là quay đầu nhìn về phía mọi người, vỗ tay nói: Tốt, thời gian cũng không sai biệt lắm, hôm nay mọi người có thể tụ họp ở đây cũng là duyên phận.

Nhà ăn bên kia đã chuẩn bị xong, không bằng mọi người đi ăn cơm trước, có vấn đề gì thì vừa ăn vừa nói chuyện.

Tiên Nữ Tiều cách hải cảng xuất phát khoảng hơn 600 hải lý.

Theo kế hoạch ban đầu, nếu duy trì tốc độ cao nhất, phải ít nhất đến rạng sáng ngày hôm sau mới tới được vùng biển mục tiêu.

Đến lúc đó, vừa vặn có thể nhờ sao trời trong đêm để xác định vị trí, và triển khai tìm kiếm vùng biển mục tiêu.

Mà giờ phút này, vẫn còn một đoạn thời gian không ngắn nữa mới đến địa điểm cuối cùng, bởi vậy khi dùng bữa, mọi người đều tỏ ra rất thong dong bình tĩnh.

Đặc biệt là Mập mạp trời sinh tính hài hước, càng khiến toàn bộ không khí trở nên náo nhiệt phi thường.

Mặc dù là A Ninh, người mà ngày thường luôn có vẻ mặt nghiêm nghị, lúc này cũng dưới sự lây nhiễm của tiếng cười nói vui vẻ mà dần dần bỏ đi phòng bị, lộ ra một mặt nhẹ nhàng, vui tươi.

Thế nhưng ngay trong khoảnh khắc hòa thuận vui vẻ này, biến cố đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy vị phó nhì trên thuyền vẻ mặt hoảng loạn, lao thẳng vào nhà ăn.

Thở hổn hển mà nói với Lý Vọng Thư: Có chuyện rồi.

Trên radar đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc thuyền, hơn nữa nó lại chắn ngang ngay trên tuyến đường đã định của chúng ta.

Chúng tôi đã nhiều lần thử sử dụng vô tuyến điện liên lạc với đối phương và phát tín hiệu cảnh báo, nhưng trước sau không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Điều tệ hơn là, dù chúng tôi điều chỉnh hướng đi thế nào để cố gắng tránh nó, chiếc thuyền kia vẫn sẽ như một bóng ma mà chắn ngang đường tiến lên của chúng ta.

Nghe lời này, bầu không khí vốn nhẹ nhàng vui vẻ lập tức đọng lại, lông mày mọi người đều nhíu chặt.

Người sáng suốt vừa nhìn liền có thể thấy ra, hành vi như vậy của đối phương hiển nhiên là người đến không có ý tốt, không hề nghi ngờ là nhằm vào chiếc thuyền của chúng ta mà đến.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư không những không lộ vẻ lo lắng, ngược lại như được tiêm máu gà mà lập tức tinh thần tỉnh táo.

Chỉ thấy hắn bất động thanh sắc liếc mắt một cái về phía Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác ở bên cạnh, hai người lập tức ngầm hiểu ý, lặng lẽ rời đi, bắt đầu bố trí nhân sự theo kế hoạch đã định từ trước.

Lúc này thời gian đã đến đêm khuya, mọi người trên thuyền đều bị chiếc thuyền đột nhiên xuất hiện trên radar làm cho tâm trạng có chút căng thẳng.

Ngay từ đầu mọi người cho rằng chiếc thuyền kia đến để gây sự.

Nhưng sau khi quan sát một chút lại phát hiện, chiếc thuyền kia tuy vẫn luôn chắn ở phía trước, nhưng lại không phải hoàn toàn yên lặng bất động.

Bất luận phía mình có tăng tốc hay giảm tốc, nó luôn duy trì một khoảng cách cố định ở phía trước.

Rốt cuộc đây là người nào.

Cứ luôn ở phía trước, là muốn làm gì.

Lúc này A Ninh thực sự không kìm nổi, nhìn chằm chằm radar với vẻ mặt giận dữ.

Lý Vọng Thư lại cười nói: Câu hỏi này rất hay, nhưng không đủ thận trọng.

Rốt cuộc cô làm sao biết trên chiếc thuyền phía trước kia, nhất

định là có người chứ.

Nghe vậy A Ninh không kìm được trừng mắt nhìn hắn một cái: Bây giờ không phải lúc nói đùa, nếu không cẩn thận, hai chiếc thuyền rất có thể sẽ va chạm.

Tuy trên radar chiếc thuyền phía trước không lớn, nhưng chuyện trên mặt biển, ai có thể đảm bảo không xảy ra bất ngờ.

Nếu ảnh hưởng đến tiến độ của chúng ta, trì hoãn thêm nữa, thì bão đã có thể ập đến rồi.

Hơn nữa khu vực này lập tức sẽ bước vào mùa gió mạnh, đến lúc đó lại phải trì hoãn mấy tháng.

Thấy A Ninh với vẻ mặt coi công việc như cuộc sống mà nghiêm túc, Lý Vọng Thư không tiếp tục phản bác, mà trực tiếp ra lệnh thay đổi hướng đi.

Nhưng mà không có gì bất ngờ, theo việc thuyền của họ thay đổi phương hướng.

Chiếc thuyền trên radar rất nhanh lại xuất hiện ở phía trước họ.

Thấy vậy, A Ninh lại muốn mở miệng nói gì đó, Lý Vọng Thư lập tức chỉ vào radar hỏi: Cô còn chưa nhìn ra vấn đề ở đâu sao.

Không chỉ A Ninh, ngay cả Mập mạp và Ngô Tà đang xem náo nhiệt bên cạnh cũng tò mò.

Chỉ là nhìn chằm chằm radar nửa ngày, Mập mạp cũng không thấy ra nguyên cớ gì.

Nhưng sắc mặt Ngô Tà, dần dần trở nên ngưng trọng.

Thấy vậy, Mập mạp lập tức hỏi: Tôi nói Thiên Chân, nhìn ra cái gì thì nói đi chứ.

Tốc độ của chiếc thuyền kia có vấn đề, theo hiển thị trên radar, đó

chỉ là một chiếc thuyền đánh cá cỡ trung bình, bình thường không thể có tốc độ nhanh như vậy.

Với khoảng cách nó cách chúng ta, chúng ta chuyển hướng một lần, nó muốn tiếp tục chắn ở phía trước chúng ta, thì phải di chuyển gần nửa hải lý.

Nó lại không phải ca nô, làm sao có thể chạy nhanh như vậy, mỗi lần đều có thể chắn ở phía trước chúng ta.

Lúc này, vị thuyền trưởng một bên đột nhiên căng thẳng, trong sự nghi hoặc còn mang theo vài phần sợ hãi nói: Hay là chúng ta gặp phải thuyền ma.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ phòng điều khiển lập tức liền yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời cũng không thể phán đoán lời thuyền trưởng nói có bao nhiêu phần đáng tin.

Tuy nhiên Lý Vọng Thư trong lòng lại rõ ràng, chiếc thuyền phía trước, tám phần chính là cái gọi là thuyền ma.

Trong ký ức của hắn đích xác có một chiếc thuyền như vậy, chính là chiếc đã chở đội khảo cổ Tây Sa năm đó đến tiến hành hoạt động khảo cổ, sau đó trực tiếp mất tích.

Chương 79

Tuy rằng không quá hiểu tại sao chiếc thuyền này lại biến thành thuyền ma, hay nguyên lý nào khiến chiếc thuyền ma này có thể xuất quỷ nhập thần.

Tuy nhiên chiếc thuyền này, hẳn là chỉ lui tới ở vùng biển gần mộ dưới đáy biển.

Xem ra chúng ta vận khí không tồi, không cần đi khắp nơi tìm, mộ huyệt của Uông Tàng Hải, tám phần là ở gần vùng biển này.

Lời Lý Vọng Thư nói, khiến mọi người không khỏi quay đầu nhìn về phía hắn.

A Ninh thử hỏi: Cậu là nói, chiếc thuyền này có liên quan đến mộ dưới đáy biển.

Thấy Lý Vọng Thư chậm rãi gật đầu, Mập mạp không khỏi cảm thán: Không ngờ Uông Tàng Hải này còn rất khách khí, biết chúng ta muốn tới, lại còn phái thuyền đến chờ chúng ta.

Nhưng A Ninh lại không có sự nhẹ nhõm như Mập mạp, nhìn Lý Vọng Thư hỏi: Nếu mộ dưới đáy biển ở ngay vùng hải vực này, vậy chúng ta có phải bây giờ nên bắt đầu tìm kiếm không.

Lý Vọng Thư thở dài, giơ tay chỉ vào biểu tượng chiếc thuyền ma trên radar.

Vẫn là phải nghĩ cách giải quyết nó trước đã, bằng không bất luận là tìm kiếm, hay sau này đi thám hiểm mộ dưới đáy biển, nó đều sẽ là một mối đe dọa rất lớn.

Tìm kiếm mộ huyệt dưới đáy biển cũng không phải là một công việc đơn giản.

Cho dù là xem sao định vị, cũng phải vừa định vị, vừa xem tình hình dưới nước.

Sau khi không ngừng loại trừ các vị trí đáng ngờ, từ từ thu hẹp phạm vi.

Nếu bên cạnh cứ luôn có một chiếc thuyền ma như vậy bay lượn, thì khác nào một quả thủy lôi có thể nổ bất cứ lúc nào.

Mập mạp vừa nghe muốn động thủ, lập tức tinh thần phấn chấn.

Vậy làm tới luôn.

Béo gia đây có trường hợp lớn nào mà chưa thấy qua.

Một chiếc thuyền ma cỏn con, tính là cái thá gì, cũng dám ở đây khoe khoang.

Lý thiếu, anh nói đi.

Chúng ta nên xử lý nó thế nào.

Làm thế nào để xử lý chiếc thuyền ma này.

Nếu gặp phải trong tình huống ít người và trang bị kém, Lý Vọng Thư sẽ không nói hai lời, nhất định chọn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tình huống hiện tại lại khác, để đối phó với mối đe dọa có thể đến từ Uông gia, nên trên chiếc thuyền khảo sát khoa học này, hắn đã chất đầy người và trang bị.

Đừng nói chiếc thuyền ma này chỉ là một chiếc thuyền đánh cá nhỏ bé, cho dù trọng tải có lớn gấp đôi, hắn cũng dám đối phó một chút.

Giảm tốc độ, thả thuyền nhỏ xuống.

Tôi đi xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Nếu đối phương muốn duy trì khoảng cách với thuyền lớn, vậy thì

cho thuyền nhỏ trên tàu đi sát lại gần.

Rất nhanh, ba chiếc ca nô liền được cần cẩu từ trên thuyền lớn thả xuống mặt biển.

Lý Vọng Thư dẫn dắt nhóm thuộc hạ của mình, cùng với buồn chai dầu, Mập mạp và A Ninh, liền lao về phía vị trí của chiếc thuyền ma.

Nhìn A Ninh căng thẳng đến mức hơi run rẩy, Lý Vọng Thư có chút bất đắc dĩ.

Chúng ta đây là đi tìm hiểu chiếc thuyền ma, chứ đâu phải đi dạo phố, cô nói cô nhất định phải đi theo làm gì.

Nhưng A Ninh lại quật cường lắc đầu: Ông là ông chủ, vạn nhất ông có chuyện gì, lần hành động này phải làm sao.

Cho nên tôi nhất thiết phải theo dõi ông toàn bộ hành trình.

Lúc này Mập mạp đang kiểm tra trang bị được đưa lên thuyền nhỏ, phát hiện không những có súng và thuốc nổ, lại còn có một số đồ vật kỳ quái, thế là không kìm được trêu chọc: Lý thiếu, nhìn xem trang bị cậu chuẩn bị này, lại là lưới sắt lại là xích sắt, chẳng lẽ đây là tôi đi săn à.

Đối phó thuyền ma, chẳng lẽ không phải nên dùng mộc kiếm, hoàng phù, máu chó đen sao.

Ít nhất, cũng nên chuẩn bị vài cái chân lừa đen chứ.

Đến lúc đó cậu sẽ biết.

Mục đích của Lý Vọng Thư, tự nhiên không chỉ là để giải quyết chiếc thuyền ma.

Khi hắn nghe nói có thuyền ma xuất hiện, sở dĩ kích động như vậy, hoàn toàn là vì hắn biết trên chiếc thuyền đó còn nhốt một con

thủy hầu thủy con khỉ.

Và mục đích của hắn, chính là muốn bắt lấy con thủy hầu thủy con khỉ này.

Phải biết, loại thủy hầu thủy con khỉ này, cũng không phải là sinh vật tự nhiên bình thường.

Giống như cấm bà, đó đều là sản phẩm sau khi người ăn thi ba ba đan và xảy ra thi biến.

Trong mộ huyệt dưới đáy biển này, chính là cất giấu rất nhiều tác phẩm sau khi Uông Tàng Hải thực nghiệm năm đó, con thủy hầu thủy con khỉ này rất có khả năng chính là từ mộ huyệt chạy ra ngoài.

Chỉ cần bắt nó về, để viện nghiên cứu thuộc hạ nghiên cứu kỹ một phen, ít nhiều cũng có thể hiểu được một số nguyên lý thi ba ba đan khiến cơ thể người phát sinh biến dị.

Đối với việc giải quyết vấn đề trên người mình, chắc chắn có thể phát huy tác dụng vô cùng tích cực.

Có thể nói, chuyến đi Tây Sa này, cho dù cuối cùng không tìm được gì.

Nhưng chỉ cần bắt được con thủy hầu thủy con khỉ này, theo Lý Vọng Thư mà nói thì cũng coi như chuyến đi này không tệ.

Tốc độ thuyền nhỏ rất nhanh, không bao lâu cái gọi là thuyền ma liền chậm rãi tiến vào tầm nhìn của mọi người.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, liền thấy một chiếc thuyền đánh cá rách nát trôi nổi trên mặt nước.

Theo sóng biển, nó còn không ngừng lắc lư lên xuống.

Theo thuyền nhỏ không ngừng đến gần, hình dáng chiếc thuyền ma cũng càng ngày càng rõ ràng.

Lúc này Mập mạp không kìm được cảm thán: Ôi chao.

Các cậu xem độ dày của những lớp gỉ sét trên thân thuyền kìa, chiếc thuyền này ít nhất đã ngâm dưới đáy biển mười mấy năm rồi.

Nói xem cái thứ này nó làm sao mà từ đáy biển chạy lên được.

Nhưng mà Lý Vọng Thư nhìn chiếc thuyền ma trước mắt, thần sắc lại dần dần trở nên ngưng trọng.

Mẹ nó, chiếc thuyền này sao lại không giống lắm với trong ký ức của mình chứ.

Dù nhìn từ xa, con thuyền ma quái trước mắt đúng là mục nát và tang thương như mọi người vẫn tưởng tượng, tựa như đã ngâm mình dưới biển sâu vô số năm tháng.

Thân tàu hư hỏng đến thảm hại, lớp sơn bong tróc loang lổ cùng thân thuyền bị nước biển ăn mòn đến biến dạng hoàn toàn, tất cả đều kể về những bão táp nó từng trải qua.

Khi lại gần hơn, có thể thấy rõ ràng bên ngoài mạn thuyền vẫn còn ký sinh vô số ốc biển và san hô rực rỡ sắc màu.

Chúng bám chặt trên thân tàu, dường như coi con thuyền cổ xưa này như tổ ấm của mình.

Điều này chứng tỏ, con thuyền này thực sự đã sống dưới đáy biển từ rất lâu, chỉ thỉnh thoảng mới nổi lên mặt nước để hít thở.

Thế nhưng, toàn bộ con thuyền vẫn mang lại cho Lý Vọng Thư một cảm giác gì đó không ổn.

Trong số các cậu có ai hiểu biết về thuyền không.

Mau nhìn xem những sợi xích sắt treo dài từ mạn thuyền xuống biển kia rốt cuộc dùng để làm gì.

Lý Vọng Thư hỏi với vẻ mặt nghi hoặc.

Lý thiếu à, xích sắt kéo dài từ trên thuyền xuống biển, đó chẳng phải là mỏ neo sao.

Cái thứ đơn giản như thế mà ngài cũng không biết à.

Ha ha, theo tôi thấy nhé, chắc chắn là Uông Tàng Hải đã sớm đoán được chúng ta sẽ đến đây viếng thăm, nên cố ý thả những sợi xích này xuống để chờ chúng ta đấy.

Chậc, thật không ngờ lão già này lại lễ độ đến vậy.

Mập mạp vừa lẩm bẩm những lời đùa cợt, vừa nhanh nhẹn mặc vào chiếc áo phao.

Ngay sau đó, hắn lại nhanh chóng cầm lấy một khẩu súng, chắc chắn treo nó lên cổ.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã biến mình thành một hình tượng vũ trang đầy đủ, sẵn sàng xông pha chiến trường.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại khinh thường bĩu môi, sau đó giơ tay thẳng tắp chỉ vào con thuyền ma quái, lớn tiếng nói: Thứ kiến thức cơ bản như mỏ neo thì tôi đương nhiên biết.

Nhưng vấn đề là, cậu đã thấy con thuyền nào trang bị tới cả chục cái mỏ neo bao giờ chưa.

Nghe vậy, Mạt Tụng lập tức dùng bộ đàm nói vài câu.

Liền thấy một chiếc thuyền nhỏ khác nhanh chóng tiếp cận một sợi xích sắt, người trên thuyền thậm chí còn vươn tay kéo thử.

Đáng tiếc, sợi xích dường như đã bám chặt xuống đáy biển, dù kéo thế nào cũng không hề lay chuyển.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư đành phân phó: Bảo người trên hai chiếc thuyền khác cảnh giới, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào, chúng ta lên thuyền trước đã.

Khi thuyền nhỏ tiếp cận mạn thuyền ma quái, một mùi tanh hôi nồng nặc lập tức xộc thẳng vào mũi mọi người.

Mẹ kiếp, vừa rồi ở phía trên gió còn không ngửi thấy, cái thuyền này chuyên dùng để chở tôm thối cá ươn à.

Bỏ qua lời oán giận của Mập mạp, Lý Vọng Thư nhẹ nhàng dùng cánh tay huých vào người kia.

Chương 80

Sao rồi, con thuyền này nhìn có quen mắt không.

Người kia ngẩng đầu đánh giá một lượt, không nói gì, ngược lại trực tiếp tóm lấy thang dây, tay chân phối hợp, chỉ vài cái xoay người đã nhảy lên thuyền.

Sau đó thả thang dây xuống, mọi người lúc này mới lần lượt trèo lên boong con thuyền ma quái.

Trên boong tàu đã có một lỗ hổng lớn, không biết do thứ gì gây ra.

Đèn pin chiếu xuống vẫn còn nhìn xuyên qua được, bên trong vách khoang thuyền cũng có một lớp rỉ sét biển dày cộp cùng các loại hải sản, che phủ gần hết mọi thứ, không nhìn ra nguyên cớ.

Lúc này, người kia lại nhảy xuống, trực tiếp từ lỗ hổng nhảy vào trong khoang thuyền, lấy dao găm bóc tách một ít hải sản ra.

Lúc này mới có thể nhìn thấy một số vật dụng hàng hải, nhưng cơ bản đều đã hư thối chỉ còn lại hình dạng.

Sau khi kiểm tra một vòng, người kia lại cúi người sờ trên mặt đất, ngay sau đó nắm một nắm cát biển nhìn về phía mọi người.

Con thuyền này hẳn là đã bị chôn một nửa dưới đáy biển, cát vẫn còn ướt, rất có thể là vừa mới nổi lên mặt nước không lâu.

Người kia nói, khiến mọi người giật mình.

Mập mạp càng gật đầu nói: Tôi đã bảo mà, Uông Tàng Hải lão già này chu đáo lễ nghĩa thật.

Không ngờ để chào đón chúng ta, lại lôi cả cái thuyền áp đáy hòm ra.

Bỏ qua lời Mập mạp, Lý Vọng Thư ngồi xổm dùng đèn pin tiếp tục chiếu vào trong lỗ hổng, cảm thấy nhìn không rõ lắm, bèn học theo người kia, dứt khoát nhảy thẳng vào trong khoang thuyền.

Nhìn kết cấu khoang thuyền, nó giống như một chiếc thuyền đánh cá cỡ trung điển hình của những năm 70 80, thân thuyền làm bằng tôn, giữa các khoang được ngăn cách bằng ván gỗ.

Tuy nhiên, lúc này những tấm ván gỗ đó đã vỡ nát, xuyên qua những tấm ván mục nát, ánh mắt Lý Vọng Thư ngay lập tức nhìn thấy một chiếc tủ tôn đặt trong một góc.

Tiến lên dùng dao găm cạy ra, quả nhiên phát hiện bên trong có một chiếc túi chống nước cũ kỹ, mở ra thì là một cuốn sổ tay được bảo quản khá tốt.

Trang lót của sổ tay còn viết một hàng chữ: Tháng 7 năm 1984, Ngô Tam Tỉnh tặng Trần Văn Cẩm.

Lý Vọng Thư hiểu ra, đây là cuốn nhật ký công tác mà Trần Văn Cẩm đã để lại năm đó.

Đang chuẩn bị xem tiếp, không ngờ người kia lại đột nhiên chỉ vào một cánh cửa tôn nói: Chỗ này đã bị người mở ra rồi.

Lý Vọng Thư quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy lớp rỉ sét trên cánh cửa sắt khác hẳn với xung quanh, không chỉ bong ra từng mảng lớn, mà ngay cả ổ khóa xoay tròn niêm phong trên cửa còn bị cố ý lau chùi.

Phát hiện này khiến Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày căng thẳng: Chẳng lẽ trước chúng ta, đã có người lên đây rồi.

Nói thật, hắn biết đằng sau cánh cửa này hắn là nhốt một con Thủy con khỉ, lần này lên thuyền chính là vì nó.

Nhưng nhìn thấy những dấu vết trên cửa, lòng hắn không khỏi thắt lại, vội vàng gọi những người khác đến, chuẩn bị mở cửa.

Dù là ai đã lên đây, nhưng ngàn vạn lần đừng thả con Thủy con khỉ của tôi chạy mất nhé.

Vì Lý Vọng Thư đã dặn dò từ trước, nên Mạt Tụng và những người khác hành động rất đâu vào đấy và nhanh chóng.

Mấy người giăng lưới sắt leo lên cao, những người khác cảnh giới hai bên, chờ toàn bộ thành viên vào vị trí, Mạt Tụng lúc này mới từ từ xoay ổ khóa trên cửa, chuẩn bị mở.

Khi khóa được mở ra, Mạt Tụng lập tức nhảy lùi lại, rời xa phạm vi cánh cửa sắt, ghì súng bắt đầu cảnh giới.

Thế nhưng, điều ngoài dự kiến của mọi người là, sau khi ổ khóa được mở, lại chẳng có gì xảy ra, hoàn toàn không có con Thủy con khỉ mà Lý Vọng Thư tâm tâm niệm niệm lao ra từ bên trong.

Tình huống gì đây.

Thật sự bị người khác nhanh chân đến trước sao.

Lý Vọng Thư chưa từ bỏ ý định, dứt khoát tiến lên kéo mạnh cánh cửa sắt ra, nhưng lại phát hiện bên trong trống rỗng, làm gì có bóng dáng Thủy con khỉ nào.

Thế nhưng, đúng lúc hắn cảm thấy hoàn toàn thất vọng, Mập mạp không biết từ lúc nào đã đi vào, cầm đèn pin bắt đầu nhìn ngó khắp nơi, đồng thời còn không nhịn được hít hít mũi.

Chỗ này ban đầu dùng để làm gì nhỉ.

Trông như một cái kho bảo hiểm, nhưng mà mùi tanh tưởi thế này thì từ đâu ra chứ.

Người vô tâm nói, Lý Vọng Thư lại giật mình trong lòng, vội vàng chiếu đèn pin xuống chân Mập mạp.

Liền thấy trên nền căn phòng đó, một lớp dày đặc đều là vết máu

đỏ sẫm nửa đông đặc.

Người kia lúc này cũng đi tới, dùng ngón tay chấm một chút máu trên mặt đất đưa lên mũi ngửi.

Là mùi máu người.

Ngay khi anh ta dứt lời, bộ đàm trên người Mạt Tụng lập tức truyền đến giọng nói của người cảnh giới bên ngoài: Cẩn thận, có chuyện rồi.

Có thứ gì đó đang trồi lên khỏi mặt nước.

Mà lúc này, Lý Vọng Thư và những người khác cũng nghe thấy một trận tiếng xích sắt cọ xát, truyền đến từ phía mạn thuyền, dường như có thứ gì đó đang bò lên thuyền theo những sợi xích sắt kéo dài xuống biển.

Không xong rồi, đây là một cái bẫy.

Đúng lúc này, cùng với một tiếng súng Phanh giòn giã, chợt xé tan sự tĩnh lặng chết chóc trên mặt biển.

Trong khoảnh khắc, như một hòn đá ném xuống mặt hồ, sự yên tĩnh bị phá vỡ hoàn toàn.

Ngay sau đó, từ hai chiếc thuyền nhỏ lưu lại bên ngoài để chi viện truyền đến một trận tiếng súng dày đặc, như mưa rền gió dữ.

Những viên đạn đó như châu chấu tràn đồng, lập tức gào thét bay về phía con thuyền ma quái nơi Lý Vọng Thư và đồng đội đang đứng.

Cùng lúc đó, bộ đàm trong tay Mạt Tụng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô hoán kinh hãi tột độ: Không được rồi.

Có chuyện, đội trưởng cẩn thận.

Có quái vật bò lên thuyền của các anh rồi.

Quái vật.

Lòng mọi người đột nhiên thắt lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thế nhưng, còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên, chỉ nghe thấy trên boong tàu phía trên truyền đến một trận tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Đầu tiên là một tiếng Đông, sau đó lại là hai tiếng Đông, đông, rồi cứ thế là những tiếng động liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, không ngừng nghỉ, kéo dài tới mười mấy lần, chấn động khiến cả thân tàu bắt đầu rung nhẹ, tựa như có thể tan thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Nghe cái trận này thì biết kẻ đến không có ý tốt rồi.

Động tĩnh này cũng không nhỏ, nói vậy thằng cha tới chắc chắn không phải dạng vừa đâu.

Tôi nói cái Uông Tàng Hải này cũng không tránh khỏi quá mức nhiệt tình chút đi.

Chúng ta tự mình đi tìm là được rồi, cần gì phải phiền hắn phái người ra nghênh đón thế này.

Mập mạp vừa căng thẳng thần kinh giơ cao súng trong tay, nhắm chặt lên phía trên, vừa không nhịn được thì thầm.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy những con quái vật đó đã bước lên boong tàu, và tiếng súng bên ngoài cũng đột nhiên im bặt.

Bốn phía tức khắc chìm vào một khoảng tĩnh mịch đến ngạt thở.

Đội trưởng, những con quái vật đó đã lên thuyền rồi, chúng tôi không nhìn thấy vị trí của chúng, bước tiếp theo nên làm thế nào đây.

Đón ánh mắt nặng nề của Mạt Tụng, Lý Vọng Thư đứng một bên hơi nhíu mày, trầm tư một lát rồi nói: Bây giờ nếu tùy tiện cho họ lên thuyền chi viện, thì chẳng khác nào trực tiếp chịu chết.

Vẫn là cứ để họ ở bên ngoài tiếp tục giám sát đi, hễ có động tĩnh

gì lập tức báo cáo tình hình cụ thể.

Ngay khoảnh khắc Lý Vọng Thư vừa dứt lời, đột nhiên, một trận tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt rợn người vang vọng khắp đỉnh khoang thuyền.

Rất rõ ràng, những âm thanh này chính là do những con quái vật đáng sợ kia phát ra, chúng đang ung dung đi lại trên boong tàu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cùng với động tĩnh quỷ dị này dần dần tập trung đến gần cái lỗ hổng lớn đáng sợ trên boong tàu, trái tim của mọi người có mặt ở đó lập tức bị bóp chặt, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Toàn thể nhân viên chú ý, vào trạng thái đề phòng.

Lý Vọng Thư nhanh chóng quyết định, hạ lệnh.

Trong khoảnh khắc, tất cả đội viên đồng loạt giương súng nhắm thẳng vào lỗ hổng trên boong tàu.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy lại một tiếng cọ xát cực kỳ chói tai, khiến người nghe không khỏi run rẩy cả hàm răng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái đầu cực lớn và dữ tợn, chậm rãi thò ra từng chút một từ trong cái lỗ đen như mực đó.

Trời đất quỷ thần ơi, đây rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì vậy.

Khi ánh mắt mọi người chạm vào cái đầu đó, đặc biệt là khi nhìn chăm chú vào khuôn mặt trên đầu.

Một luồng khí lạnh lập tức dâng lên từ cột sống, ai nấy đều không thể kiềm chế mà nổi một lớp da gà mịn màng.

Cái đầu đó quả thực cực lớn, nhìn qua còn to hơn cả quả bóng rổ cả một vòng.

Mà điều đáng sợ hơn nữa là, toàn bộ khuôn mặt bị bao phủ hoàn toàn bởi những lớp vảy dày đặc, chồng chất lên nhau.

Những lớp vảy này hoàn toàn khác biệt với vảy cá thông thường, nếu nhất định phải so sánh, chúng lại giống với lớp vỏ cứng của bọ cánh cứng hơn.

Nhìn từ xa, nó giống như một khuôn mặt lớn bị vô số con sâu bọ đang ngọ nguậy bò sát chiếm cứ hoàn toàn, khiến người ta rợn tóc gáy.

Đúng lúc này, Lý Vọng Thư rốt cuộc không còn bận tâm đến việc có nên bắt sống con quái vật quỷ dị này hay không nữa, những gì tận mắt chứng kiến đã vượt xa phạm vi tưởng tượng của hắn.

Giờ khắc này, giữ được mạng nhỏ của mình mới là điều quan trọng nhất.

Thế là, hắn không chút do dự hô lớn: Bắn.

Nghe được mệnh lệnh, mọi người không hề chần chừ, thi nhau nhanh chóng bóp cò súng.

Chương 81

Trong khoảnh khắc, vô số viên đạn như mưa rền gió dữ, trút xuống khuôn mặt to lớn và khủng khiếp kia.

Thế nhưng, cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Mặc dù con quái vật hiển nhiên không hề phòng bị trước cuộc tấn công bất ngờ, sau khi chịu một loạt đạn dày đặc đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi thương đến cực điểm, và nhanh chóng rụt đầu về chỗ tối.

Nhưng mọi người vẫn kịp nhìn rõ những tia lửa bắn lên khi viên đạn va vào khuôn mặt nó.

Không hay rồi, rắc rối lớn rồi đây.

Da mặt con quái vật này thế mà dày đến mức đạn cũng chẳng làm gì được nó.

Lời Mập mạp vừa dứt, liền nghe thấy một trận tiếng thùng thùng không ngừng truyền đến từ chỗ lỗ hổng.

Liền thấy những con quái vật đó lần lượt nhảy thẳng xuống khoang thuyền, hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm mọi người, trong miệng phát ra một trận tiếng khanh khách ghê người.

Lúc này Tiểu ca trực tiếp vứt khẩu súng trong tay, đồng thời từ sau lưng rút ra Hắc kim cổ đao, thần sắc ngưng trọng nói: Những con quái vật này hẳn là bị mùi máu tươi hấp dẫn đến đây, đạn chỉ có thể có tác dụng kiềm chế, không thể hoàn toàn giết chết chúng.

Thế thì làm sao đây.

Tôi bây giờ đi đóng cánh cửa sắt lại nhé.

Mập mạp nói, định đi đóng cửa, nhưng lại bị Lý Vọng Thư giữ chặt một tay.

Hắn thấy Lý Vọng Thư một tay đỡ đầu, chậm rãi nói: Vô ích, bây giờ có huyết nhục tươi sống của chúng ta ở đây, đóng cửa cũng chẳng còn nhiều ý nghĩa.

Mọi người cố gắng cầm chân những con quái vật này, tranh thủ cho tôi chút thời gian.

Mập mạp kinh ngạc nhìn hắn một cái, ngay sau đó chợt bừng tỉnh đại ngộ nói: Đúng rồi.

Lần trước những con Càn thi đó, bị cậu dọa sợ đến mức tất cả đều ngoan ngoãn quỳ xuống, chẳng lẽ Lý thiếu cậu muốn tái diễn trò cũ.

Nhưng bọn này nhìn có vẻ hung dữ hơn Càn thi nhiều đấy.

Ít nói nhảm, quái vật đến rồi.

Giữ vững.

Nói xong, Lý Vọng Thư không ngừng thúc giục Thi Miết Vương trong đầu, muốn thử khống chế đám Thủy con khỉ trước mắt.

Đánh liều chắc chắn không đấu lại, không gian trong khoang thuyền chật hẹp, đạn dường như cũng không gây tổn thương lớn cho chúng.

Nếu chỉ có một con Thủy con khỉ thì còn đỡ, e rằng còn chưa đủ để người kia nhét kẽ răng.

Nhưng trước mắt lại một lúc nhảy ra cả đám, vậy thì mấy người bọn họ còn không đủ để chúng làm mồi nhắm rượu.

Cũng may Lý Vọng Thư biết, Thủy con khỉ là một trong những sản phẩm của thi biến sau khi người ta ăn Thi ba ba đan.

Vậy thì trong cơ thể chúng chắc chắn có Thi Miết Vương tồn tại, hơn nữa từ khi những con Thủy con khỉ này lên thuyền, hắn trong đầu liền mơ hồ có chút cảm ứng, cũng đã chứng minh điểm này.

Chỉ là mọi người đều là người đã từng ăn Thi ba ba đan, trong cơ thể đều có Thi Miết Vương tồn tại.

Cho nên bây giờ biện pháp duy nhất, chính là hy vọng Thi Miết Vương biến dị trong đầu mình có thể phát huy tác dụng một chút, có thể dọa sợ đám đồng loại này.

Lý Vọng Thư chăm chú nhìn chằm chằm đám Thủy con khỉ dữ tợn, động tác nhanh nhẹn trước mắt, muốn thử hoàn toàn khống chế chúng.

Thế nhưng lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại vô cùng xương xẩu.

Không nói đến chuyện khác, riêng số lượng Thủy con khỉ này đã nằm ngoài dự kiến của hắn.

Ước tính sơ bộ, trước sau cộng lại thế mà có tới mười hai con.

Những con Thủy con khỉ này có hình thể khổng lồ, xông tới tựa như một bức tường cao sắp đổ, khiến người ta khiếp sợ.

Hơn nữa, môi trường ồn ào hỗn loạn xung quanh càng khiến Lý Vọng Thư khó lòng tĩnh tâm.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng súng đinh tai nhức óc, hết đợt này đến đợt khác, không dứt bên tai.

Mà những con Thủy con khỉ nhe nanh múa vuốt, từng bước ép sát phía trước càng khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Trong cảnh tượng hỗn loạn ồn ào như vậy, Lý Vọng Thư muốn tập trung tinh thần quả thực khó như lên trời.

Khi mọi người đang cảm thấy lúng túng tay chân, Mạt Tụng lại thể hiện mặt cơ trí linh hoạt của mình.

Chỉ thấy hắn nhanh tay lẹ mắt, khi nhận thấy đạn căn bản không thể xuyên thủng lớp vảy cứng rắn của Thủy con khỉ, liền không chút do dự hạ lệnh: Thả lưới sắt.

Tấm lưới sắt được chế tạo tỉ mỉ đó vốn là chuyên dùng để đối phó Thủy con khỉ.

Không chỉ được làm từ vật liệu đặc biệt, vô cùng dẻo dai.

Hơn nữa còn có một thiết kế cực kỳ lợi hại, chỉ cần con mồi một khi bị quấn vào, lưới sắt liền tự động phóng ra dòng điện cao áp mạnh mẽ.

Trong chốc lát, mấy con Thủy con khỉ xông lên phía trước nhanh nhất không kịp né tránh, lập tức bị lưới sắt trùm vừa vặn.

Bởi vì quán tính, mấy con Thủy con khỉ này kéo lê, vướng víu vào nhau, thi nhau ngã lăn ra đất, cuộn thành một đống bùng nhùng.

Biến cố bất ngờ cuối cùng đã tạm thời ngăn chặn thế công hung mãnh của Thủy con khỉ, thoáng giảm bớt áp lực cực lớn mà mọi người đang phải đối mặt.

Thế nhưng, mặc dù tình hình có chút chuyển biến tốt đẹp, mọi người khi đối mặt với đàn quái vật thân hình cao lớn cường tráng, lực lượng kinh người này, vẫn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Mỗi lần giao chiến với Thủy con khỉ đều giống như nhảy múa trên mũi dao, mạo hiểm vạn phần, chỉ một chút sơ ý là có thể mất mạng.

Người đầu tiên gặp bất hạnh chính là Mập mạp, chỉ thấy trong tay hắn nắm chặt một khẩu súng máy uy lực cực lớn, bắn tới mức có thể nói là sảng khoái tràn trề, khí thế ngất trời.

Thế nhưng hắn hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm bắn phá, không hề nhận ra vị trí của mình đã ở quá sát phía trước.

Khi một tràng đạn vừa tuôn ra, còn chưa kịp phản ứng, một con Thủy con khỉ giận dữ đến cực độ liền như tia chớp lao tới.

Chỉ nghe một tiếng Bang lớn, con Thủy con khỉ kia mở bàn tay to như chiếc quạt hương bồ, hung hăng vỗ xuống Mập mạp.

Mập mạp đáng thương không hề phòng bị, lập tức như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Thân thể hắn vạch một đường cong trong không trung, liên tiếp đâm nát vài tấm ván gỗ kiên cố dùng để ngăn cách khoang thuyền.

Theo những tiếng vỡ vụn loảng xoảng liên tiếp vang lên, mảnh gỗ văng tứ tung, lúc này hắn mới nặng nề ngã xuống đất.

May mà Mập mạp ngày thường nuôi được một thân thịt mỡ, hơn nữa trên người còn mặc một chiếc áo phao dày cộp, đóng vai trò giảm chấn nhất định.

Cho nên mặc dù cú ngã này rất nặng, nhưng không lâu sau, liền thấy hắn hùng hùng hổ hổ lại bò dậy.

Cùng lúc đó, tình cảnh của người kia bên kia cũng không mấy lạc quan.

Mọi người dùng súng ống để áp chế Thủy con khỉ, nhưng Thủy con khỉ số lượng đông đảo lại hành động nhanh nhẹn, luôn sẽ có vài con cá lọt lưới xảo quyệt có thể phá vỡ lưới hỏa lực, nhanh chóng tiếp cận.

Mà đối mặt với những con quái vật hung mãnh xông đến trước mặt này, tất cả áp lực đều đổ dồn lên vai người kia.

Giờ phút này, người kia đã lâm vào khổ chiến, quần áo hắn trong

cuộc vật lộn kịch liệt đã bị xé rách tả tơi.

Do phải chiến đấu với cường độ cao trong thời gian dài, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn mãnh liệt, hình xăm Kỳ Lân vốn ẩn hiện đã trở nên rõ ràng lạ thường.

Nhưng dù vậy, thanh cổ đao đen của mình sau khi chém xuyên qua vảy giáp của Thủy con khỉ, cũng chỉ sâu vào thịt hai tấc là bị kẹt lại, căn bản không thể gây sát thương chí mạng cho Thủy con khỉ.

Thậm chí còn sẽ phải đón nhận những đòn tấn công càng thêm cuồng bạo.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư trong lòng càng thêm sốt ruột, tiến độ thử thiết lập liên hệ với Thủy con khỉ cũng không khỏi bị chậm lại hai phần.

Cũng may lúc này Mập mạp đã bò dậy, hô to với mọi người: Những con quái vật này phía sau đều bị xích sắt buộc, mọi người mau lùi lại.

Nói không chừng xích sắt không đủ dài, chúng nó sẽ không vươn tới được chúng ta đâu.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư lúc này mới chú ý tới, quả nhiên mỗi con Thủy con khỉ đều đeo một vòng cổ kim loại ở cổ.

Phía sau vòng cổ là một sợi xích sắt rất dài nối thẳng ra bên ngoài.

Thảo nào những con Thủy con khỉ này bỏ mặc những người bên ngoài mà lại trực tiếp xông lên thuyền, hóa ra con thuyền này chính là cái lồng sắt chó của chúng.

Lý Vọng Thư nghĩ vậy, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên nghĩ ra điều gì, lập tức hô: Mọi người đều lùi vào cái khoang hàng đó, cánh cửa sắt kia hẳn là có thể ngăn cản được một chút, cho dù cửa mở ra, cũng chỉ đủ một con quái vật đi qua, áp lực của chúng

ta cũng sẽ ít hơn.

Lý Vọng Thư cũng không dám mơ tưởng dựa vào một cánh cửa mà ngăn cản được đám Thủy con khỉ này.

Nhưng hiện tại cái hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Mọi người nghe hắn nói, cũng chậm rãi lần lượt di chuyển vào khoang.

Chương 82

Thấy mọi người đều đã lui vào khoang, người kia lúc này mới đột nhiên phát lực, chém đổ một con Thủy con khỉ bằng một nhát đao, sau đó mới thong dong lùi vào khoang, thuận tay kéo cửa lại.

Mắt thấy miếng mồi sắp đến miệng lại đột nhiên bay mất, những con Thủy con khỉ đó càng trở nên cuồng bạo hơn, mặc dù cách cánh cửa sắt, mọi người vẫn có thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Lực đấm vào cửa càng lúc càng mạnh.

Trốn ở đây sợ là không chống đỡ được bao lâu đâu, Lý thiếu, cậu mau lên đi.

Nghe động tĩnh bên ngoài thế này, tôi sợ con thuyền rách nát này không đủ cho bọn chúng tháo dỡ.

Nếu thuyền mà tan tành, thì chúng ta coi như xong thật rồi.

Đừng vội, sắp xong rồi.

Lý Vọng Thư giơ tay ngăn Mập mạp lại, đồng thời máu mũi hắn không tự chủ phun ra.

Những người khác thấy vậy cũng chẳng lạ gì, dù sao ở Lỗ vương cung, bộ dạng hắn còn khoa trương hơn nhiều.

Nhưng điều này lại làm A Ninh bên cạnh hoảng sợ, lập tức vươn tay đỡ hắn, để hắn tựa vào người mình.

Anh không sao chứ.

Sao lại thành ra thế này.

Không sao, bệnh cũ thôi, quen rồi.

Nhìn A Ninh dùng tay áo lau máu mũi cho mình, Lý Vọng Thư khẽ

cười, đồng thời lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như thế.

Thật là không ngờ, người Uông gia quả nhiên vẫn không kiềm chế được, chạy tới xem náo nhiệt rồi.

Lúc này, Lý Vọng Thư đã thành công thiết lập liên hệ với một con Thủy con khỉ, khiến nó tạm thời khôi phục trạng thái bình tĩnh.

Ngay khoảnh khắc liên hệ được thiết lập thành công, cảm giác quen thuộc lập tức dâng lên.

Một lượng lớn ký ức hỗn loạn và lộn xộn bị cưỡng bức nhét vào óc hắn.

Mặc dù phần lớn ký ức đó ngoài việc khiến hắn đau đầu, hoàn toàn không có giá trị gì.

Thế nhưng, số ít ký ức còn tương đối nguyên vẹn lại giúp hắn rất nhiều.

Trong đó có một đoạn, là khi con Thủy con khỉ này vừa mới được đánh thức.

Một nhóm người dưới đáy nước đã dùng một loại hương liệu đặc biệt, đánh thức và dẫn dắt một đám Thủy con khỉ, bao gồm cả nó, từ huyệt mộ của Uông Tàng Hải đi ra ngoài.

Ngay sau đó, đám Thủy con khỉ đã bị đeo vòng cổ, rồi dùng xích sắt buộc vào một con thuyền chìm dưới đáy biển.

Mười mấy con Thủy con khỉ, vì không có nhiều trí tuệ, nên căn bản không thể thống nhất ý kiến.

Cứ thế, từ đó về sau chúng chỉ có thể hoạt động lấy thuyền chìm làm trung tâm, lấy xích sắt làm bán kính.

Đương nhiên, đám người đã dẫn chúng ra khỏi huyệt mộ, trong tầm nhìn của nó, lại cũng là không hề quay lại huyệt mộ lần nào nữa.

Nếu vậy thì, Uông gia hẳn là sau khi đội khảo cổ năm đó xảy ra chuyện, đã lén lút đến huyệt mộ dưới đáy biển một lần.

Thậm chí còn dùng bí pháp dẫn đi những con Thủy con khỉ này.

Nhưng tại sao bọn họ không quay trở ra.

Chẳng lẽ ngay cả người Uông gia cũng đã mắc bẫy trong huyệt mộ của Uông Tàng Hải.

Mà một đoạn ký ức khác, lại là từ không lâu trước đó.

Loại hương liệu đặc biệt kia lại một lần nữa xuất hiện.

Đối với mùi hương đó, Thủy con khỉ hoàn toàn không có sức chống cự.

Sau đó chúng bị mùi hương đó hấp dẫn, trực tiếp kéo con thuyền chìm này trở lại mặt nước.

Tiếp theo, chính là không ngừng truy tìm mùi hương đó trên biển mà tiến tới.

Mãi cho đến cuối cùng, mùi hương đó trở nên nồng nặc chưa từng thấy, lúc này mới dẫn chúng từ dưới nước lên thuyền.

Lý Vọng Thư cúi đầu nhìn thoáng qua vũng máu đặc sệt dưới chân, hiểu rằng những vết máu này rất có thể là đã được pha trộn với loại hương liệu kia, hoặc bản thân máu người chính là một trong những nguyên liệu pha chế hương liệu.

Thảo nào cánh cửa sắt này vừa mở ra, những con Thủy con khỉ này liền xuất hiện, đây quả nhiên là cái bẫy do Uông gia bố trí.

Chỉ là nếu nhìn theo cách này, kẻ thao túng những con Thủy con khỉ này, hẳn là vẫn còn ở gần đây trước khi chúng ta lên thuyền.

Vừa nghĩ đến đây, tiếng đập mạnh lại một lần nữa truyền đến.

Lần này, không chỉ là cánh cửa sắt, mà ngay cả cả bức tường cũng bị đập lõm vào.

Mập mạp vì đứng gần, muốn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, lần này trực tiếp bị dọa cho ngồi phịch xuống đất.

Lý thiếu, rốt cuộc xong chưa.

Con thuyền này thật sự sắp tan tành rồi.

Khóe miệng Lý Vọng Thư lúc này lại hơi nhếch lên: Đừng hoảng, xong ngay đây.

Lời này cậu vừa mới nói rồi.

Lần này là thật đấy.

Tất cả lùi lại cho tôi.

Lý Vọng Thư nói xong, thấy mọi người đều rất nghe lời lùi lại một bước, hắn lắc đầu cười nói: Tôi không nói các cậu, tôi nói là những con Thủy con khỉ bên ngoài kia.

Lời Lý Vọng Thư còn chưa dứt, đột nhiên, toàn thân hắn dường như bị rút cạn sức lực trong khoảnh khắc, cả người mềm nhũn mà khuỵu xuống, lập tức tựa vào người A Ninh bên cạnh.

Lúc này bên ngoài cửa đã chìm vào một khoảng tĩnh mịch, không còn nửa điểm tiếng động nào truyền đến.

Thế nhưng, mặc dù môi trường xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, Lý Vọng Thư lại cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, đau đớn khó nhịn.

Sau khi đã có kinh nghiệm thành công khống chế con Thủy con khỉ đầu tiên, quá trình thiết lập liên hệ với mười một con Thủy con khỉ còn lại tương đối mà nói thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng những cú sốc mạnh mẽ do các ký ức phân loạn phức tạp,

tan nát từ bầy Thủy con khỉ mang lại, lại không hề giảm bớt chút nào.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả ký ức của mười một con Thủy con khỉ còn lại như dòng lũ vỡ đê ào ạt ập đến, toàn bộ trút vào trong óc hắn.

Trong khoảnh khắc, ý thức hắn liền trở nên mơ hồ không rõ, thậm chí nảy sinh một loại ảo giác, rốt cuộc mình là Lý Vọng Thư ban đầu sao.

Hay là một con Thủy con khỉ quanh năm sống sâu trong biển rộng mênh mông, đầu óc ngu dốt, chỉ còn lại bản tính khát máu.

May mắn thay, cuối cùng hắn vẫn cắn chặt răng kiên trì, cật lực vượt qua đợt ký ức tấn công mạnh mẽ này.

Chỉ là lần này tình huống tuy không đến nỗi thê thảm như lần trước gặp phải Bánh chưng sống có ký ức mấy ngàn năm, khiến bản thân thất khiếu đổ máu.

Nhưng trạng thái hiện tại của hắn thực sự không thể coi là tốt đẹp.

Giờ phút này, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi như hạt đậu không ngừng lăn xuống trên trán, thân thể càng không tự chủ mà run rẩy nhẹ.

Mặc dù ý thức còn tương đối rõ ràng, nhưng cơn đau đầu kịch liệt đã khiến hắn đứng thẳng cũng thành vấn đề, nếu không phải A Ninh bên cạnh nhanh chóng ôm lấy hắn, có lẽ ngay sau đó hắn đã khuỵu xuống đất.

A Ninh nhận ra sự bất thường của hắn, quay đầu nhìn thấy máu mũi Lý Vọng Thư lại bắt đầu tuôn ra không ngừng, lập tức đầy mặt lo lắng nói: Anh rốt cuộc bị làm sao vậy.

Vừa nãy còn đang ổn mà, sao tự nhiên lại thành ra thế này.

Nghe A Ninh nói, mọi người lúc này mới ý thức được trạng thái của Lý Vọng Thư không ổn.

Nhưng may mà mọi người đều có kinh nghiệm, cho nên cũng không hoảng sợ như A Ninh.

Mập mạp càng tiến đến trước mặt, nhỏ giọng thăm dò nói: Lý thiếu, sao rồi.

Đã thu phục được chưa.

Lý Vọng Thư cố nén đau đớn, lộ ra một nụ cười mỉm.

Mở cửa ra đi.

Được thôi.

Mập mạp nghe vậy, không chút do dự, quay người liền xoay ổ khóa trên cánh cửa sắt, ngay sau đó một chân trực tiếp đạp tung cửa ra.

Để lão gia mập này xem, rốt cuộc thì lũ quỷ sứ các ngươi thế nào rồi.

Theo cánh cửa sắt hoàn toàn mở ra, tình hình trong khoang thuyền cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Liền thấy những con Thủy con khỉ lúc trước còn khát máu tàn bạo, bức cho mọi người mạng sống như chỉ mành treo chuông, giờ phút này lại đang chia thành hai hàng, ngoan ngoãn ngồi xổm ở hai bên khoang thuyền.

Mập mạp vốn định đến gần quan sát một chút, nhưng vừa định cất bước, lại không nhịn được quay đầu lại hỏi: Lý thiếu, thật sự không thành vấn đề sao.

Lý Vọng Thư gật đầu, ngay sau đó nhìn về phía Mạt Tụng nói: Bảo người xử lý tốt chúng đi.

Ngoài ra, con thuyền này chính là một cái bẫy, kẻ giăng bẫy trước đó vẫn ở gần đây, thao túng những con Thủy con khỉ này kéo thuyền, cho nên mới có tốc độ nhanh như vậy.

Giờ kế hoạch của hắn đã thất bại, trong biển rộng mênh mông này, hắn tuyệt đối không chạy được xa đâu.

Cử máy bay trực thăng xuất động, cùng với các thuyền nhỏ cũng tràn ra, tìm kiếm toàn bộ vùng biển lân cận một lượt.

Chương 83

Thuyền của đối phương nếu không xuất hiện trên radar, thì hoặc là thân tàu rất nhỏ, hoặc căn bản không có thuyền.

Chắc là muốn chờ bên chúng ta xảy ra chuyện, rồi thừa dịp hỗn loạn mới bỏ trốn.

Ngoài ra, nói cho những huynh đệ đang ẩn nấp bên ngoài, hãy theo dõi sát sao cho tôi.

Đối phương rất có thể sẽ phái thuyền đến tiếp ứng, một khi phát hiện mục tiêu khả nghi, bất kể đối phương chạy đến đâu, đều nhất định phải bám chặt cho tôi.

Tôi còn không tin, bọn họ thật sự sẽ không để lại dù chỉ một chút đuôi nào.

Sắp xếp xong cho Mạt Tụng, Lý Vọng Thư lúc này mới quay sang A Ninh nói: Đi thôi, đỡ tôi qua đó xem chiến lợi phẩm lần này của chúng ta.

Thế nhưng A Ninh lại không nhúc nhích, mà ngẩng đầu nhìn hắn.

Do dự một lúc lâu, mới chỉ vào những con Thủy con khỉ nhẹ giọng hỏi: Mấy con này đều là anh làm sao.

Anh làm thế nào mà được vậy.

Nhìn vẻ mặt tò mò như em bé của A Ninh, Lý Vọng Thư dứt khoát ghé sát tai nàng nói: Nghe này, bí mật này tôi chỉ nói cho cô một mình thôi, thật ra tôi là người đột biến, biệt hiệu là Giáo sư X.

Giỏi nhất là đọc ký ức và thao túng tâm linh, cô ngàn vạn lần đừng nói cho người khác nhé.

A Ninh nghe vậy không nhịn được trừng hắn một cái: Không nói thì thôi, anh tưởng tôi chưa xem phim bao giờ à.

Tôi còn chẳng thèm biết đâu.

Miệng A Ninh tuy nói không khách khí, nhưng thân mình vẫn đảm đương vai trò cây gậy chống cho Lý Vọng Thư, từ từ đỡ hắn đến trước mặt một con Thủy con khỉ.

Đồng thời tò mò nói: Không ngờ trên đời này thật sự có loại sinh vật này.

Cũng không biết là loài gì tiến hóa ra nữa.

Nhìn con Thủy con khỉ trước mắt với khuôn mặt dữ tợn, hình thể khổng lồ, toàn thân mọc đầy vảy giáp.

Người bình thường căn bản rất khó tưởng tượng được, chúng nó từng đều là những con người sống sờ sờ.

Mà Lý Vọng Thư lại khác, hắn luôn có một loại cảm giác sợ hãi còn sót lại, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu.

Bọn chúng đều là người.

Rốt cuộc bản thân hắn ăn cũng là Thi ba ba đan bản kém do Uông Tàng Hải tạo ra, nếu không có chuyến hành trình Lôi Thành, e rằng bây giờ mình cũng đã biến thành quái vật rồi.

Hơn nữa, từ trong những ký ức hỗn độn của đám Thủy con khỉ này, hắn còn biết được một chuyện.

Đó chính là khi cùng huyệt mộ của Uông Tàng Hải chìm xuống đáy biển, bọn họ vẫn còn là người.

Mặc dù không rõ nguyên lý, nhưng Lý Vọng Thư từ vài lần tiếp nhận ký ức đã phát hiện một điểm chung.

Đó chính là tất cả ký ức hắn tiếp nhận, đều bắt đầu từ khoảnh

khắc chủ thể ăn xong Thi ba ba đan.

Từ Huyết thi sớm nhất, sau đó là Bánh chưng sống, đến bây giờ là đàn Thủy con khỉ này.

Những ký ức hỗn độn tan nát đó, thường thường đều là sau khi thi biến.

Mà trong khoảng thời gian từ lúc dùng Thi ba ba đan đến khi thi biến xảy ra, ký ức của chủ thể thường rất rõ ràng.

Và trong ký ức của Thủy con khỉ, đoạn rõ ràng nhất cũng chính là khoảng thời gian chúng vừa ăn xong Thi ba ba đan.

Chúng bị ép ăn Thi ba ba đan, sau đó được đưa lên một chiếc thuyền lớn, rồi cùng nhau chìm xuống đáy biển.

Nhưng mà mặc dù là ở đáy biển, bọn họ cũng còn sống.

Mỗi ngày đều có một lão nhân mang đồ ăn đến cho chúng, và ghi chép tỉ mỉ những thay đổi trên cơ thể chúng.

Dần dần, chúng lại phát hiện cơ thể mình đều bắt đầu xảy ra những biến hóa đáng sợ.

Có người trên người sẽ không rõ nguyên do mà phát ra một mùi hương kỳ dị, theo mùi hương ngày càng nồng.

Người này lại càng ngày càng yếu ớt, thậm chí chậm rãi mất đi khả năng đi lại, chỉ có thể bò lê trên mặt đất.

Mà một số người khác, họ lại hoàn toàn ngược lại, cơ thể trở nên càng ngày càng cường tráng.

Thế nhưng cơ bắp và xương cốt phát triển nhanh chóng, cùng với lớp vảy không rõ nguồn gốc mọc trên da, khiến chúng mỗi ngày đều chỉ có thể trải qua trong tiếng rên rỉ đau đớn.

Về sau, những ký ức này liền trở nên hỗn loạn, lại khó mà nhìn

thấy được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Thế nhưng chỉ bấy nhiêu đó cũng đã đủ rồi, ít nhất nó đã giúp Lý Vọng Thư phát hiện ra một bí mật kinh người.

Uông Tàng Hải tên này không phải chết rồi mới được chôn xuống đáy biển.

Sau khi thuyền chìm xuống đáy biển, hắn vẫn còn sống, thậm chí còn không ngừng tiến hành thí nghiệm của mình.

Hơn nữa trong ký ức của Thủy con khỉ, lão già này căn bản không hề có dáng vẻ già yếu, sắp xuống mồ chút nào.

Cái huyệt mộ dưới đáy biển này, càng giống như một phòng thí nghiệm của hắn.

Phát hiện này ít nhiều khiến Lý Vọng Thư cảm thấy lạnh sống lưng.

Tại sao hắn lại muốn xây phòng thí nghiệm dưới đáy biển.

Là để bảo mật, hay là để tránh né điều gì.

Sau này hắn chết ở huyệt mộ, hay là tự mình lén lút rời đi.

Tuy rằng đã giải quyết đám u linh trên thuyền Thủy Hầu, nhưng Lý Vọng Thư cũng đã kiệt sức.

Về đến thuyền khảo cổ, hắn liền ngã đầu ngủ say.

Bất quá tuy ngủ rất nhanh, nhưng chất lượng giấc ngủ lại không cao.

Ác mộng nối tiếp nhau như phim bộ.

Chốc lát mơ thấy mình biến thành Cấm bà, cùng một đám Thủy Hầu thích thú sống dưới biển.

Mỗi ngày cùng một con Thủy Hầu mập mạp, vô cùng vui vẻ đi

dọa nạt các con thuyền qua lại.

Chốc lát lại mơ thấy mình bị Lỗ Thương Vương cho người nấu thành cao cấp, nói là muốn nấu nước tắm.

Thậm chí còn mơ thấy Uông Tàng Hải dẫn theo Uông gia, bắt mình lại chuẩn bị cậy sọ mình ra để nghiên cứu.

Cái quái gì thế này.

Lần nữa tỉnh lại Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy cơn đau đầu vừa mới dịu xuống lại có dấu hiệu tái phát.

Nhìn qua cửa sổ phòng, có thể thấy sắc trời bên ngoài vẫn đen kịt một mảng.

Cũng không biết mình chỉ mới chợp mắt một lát, hay đã ngủ đến ngày hôm sau.

Mà ở mép giường mình, Hoắc Tú Tú ghé vào bàn, chăm chú đọc cuốn sổ tay mình mang về, thấy hắn tỉnh lại, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi, ngủ một ngày một đêm đấy.

Nếu cậu không tỉnh nữa, chúng tôi đã định quay về điểm xuất phát rồi.

Lý Vọng Thư xoa mặt, vươn vai xong mới cảm thấy tỉnh táo đôi chút.

Nhìn cuốn sổ tay trong tay Hoắc Tú Tú, không khỏi mỉm cười nói: Đọc được gì không.

Hoắc Tú Tú bĩu môi, vẻ khinh thường nói: Chỉ thấy một kẻ bội bạc đầy lời dối trá.

Chuyện đội khảo cổ Tây Sa năm đó, Tam thúc tuy kiêng kỵ không nhắc tới, nhưng đại khái tình hình cũng từng nói qua.

Bất quá hiện tại nhìn sổ tay của Văn Cẩm mới phát hiện, những gì chú ấy nói năm đó rốt cuộc có bao nhiêu là dối trá.

Rõ ràng trước khi đội khảo cổ xuống đáy biển mộ huyệt, chú ấy đã tự mình xuống thám thính trước rồi.

Kết quả việc này chú ấy căn bản không hề nhắc tới, có thể thấy những trải nghiệm chú ấy kể năm đó, tám phần đều là bịa đặt.

Cụ thể năm đó đã xảy ra chuyện gì, e rằng chỉ có chú ấy rõ ràng.

Còn cố tình xây dựng cho mình một hình tượng thâm tình, giả dối.

Lý Vọng Thư cũng không biết, Hoắc Tú Tú đang nói Ngô Tam Tỉnh hay đang ám chỉ mình, vội vàng đưa tay gãi đầu, đồng thời lảng sang chuyện khác.

Ngủ lâu như vậy, thấy buồn chán lại đói bụng, đi ăn gì đó đi.

Từ trong khoang thuyền ra, Lý Vọng Thư không ngờ trên boong tàu còn không ít người.

Trong đó Tề Án Mi còn mang theo người của mình, bày không ít đồ đạc trên boong tàu.

Điều này liền khiến Lý Vọng Thư chú ý.

Chương 84

Chỉ thấy trên boong tàu, Tề Án Mi chân trần đạp lên bệ của Hỗn Thiên Nghi bằng đồng thau, chuông bạc ở mắt cá chân theo thân thể lắc lư phát ra tiếng lanh canh nhỏ.

Cô ấy một bên nhắm Lục Phân Nghi thẳng vào Thiên Thương Tứ, ngôi sao cố định màu đỏ sậm đó, một bên nói vào bộ đàm: Phương vị Dần Mão, lùi nửa liên.

Lời cô ấy còn chưa dứt, liền thấy trên mặt biển phía xa, một chiếc thuyền nhỏ đã xoay bánh kéo, đuôi thuyền kéo búa đo độ sâu bằng đồng thau, trong chấn động được kéo lên một nửa khỏi mặt nước.

Lúc này Lý Vọng Thư tò mò đi qua, nhẹ giọng hỏi: Thế nào, có manh mối gì không.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư đến, Tề Án Mi lập tức mỉm cười.

Cậu không sao chứ.

Cậu cũng vậy, tỉnh dậy thì nên ở trong khoang thuyền mà nghỉ ngơi cho tốt, trên boong gió lớn thế này, đừng để bị ốm nữa.

Nói xong, thấy Lý Vọng Thư đang tò mò đánh giá mấy thứ mình bày ra, thế là cô ấy thấp giọng giải thích: Đây là Lục Phân Nghi, đây là Định Tinh Xích, chiếc thuyền nhỏ phía dưới còn mang theo một tấm lưới đồng ngâm dầu thi.

Tề Án Mi vừa nói, lại cầm lấy la bàn nói: Chúng tôi đang dựa vào sự biến hóa của tinh tượng, không ngừng điều chỉnh phạm vi thăm dò.

Khi kim la bàn trên la bàn chỉ vào giữa Quỷ Tú và Tỉnh Tú, là có thể xác định được một phạm vi đại khái.

Lý Vọng Thư nghe mà ngây người, những thứ quá chuyên nghiệp,

hắn căn bản không hiểu, bất quá vẫn không khỏi khen ngợi: Tôi đã nói mà.

Lần này đưa mọi người cùng đến đây, tuyệt đối là quyết định đúng đắn nhất của tôi.

Tề Án Mi hơi ngượng ngùng khi được khen, khẽ lắc đầu nói: Đây đều là phương pháp ông nội tự mình sáng tạo ra sau khi tổng hợp Hám Long Kinh và Hải Nhạc Bí Thuật.

Tôi cũng là lần đầu tiên thao tác thực tế, rốt cuộc có thành công hay không, còn phải đợi người xuống biển xem xét cụ thể mới biết.

Hai người đang nói chuyện, bên phía thuyền nhỏ lại truyền đến tin tức.

Tinh quỹ trùng khớp.

Nghe tin này, Tề Án Mi cũng không bận tâm nói chuyện, lại bắt đầu không ngừng loay hoay với chiếc Lục Phân Nghi đặc chế kia.

Mà Lý Vọng Thư lúc này lại chú ý tới, theo ba chiếc thuyền nhỏ phía xa không ngừng thay đổi vị trí, trên mặt biển tạo thành hình chữ Phẩm cắt ra sóng biển, vừa vặn kéo ra một vết tam giác đều đặn.

Thấy tình hình, Tề Án Mi lập tức hô: Dừng thuyền, vị trí Bính Thần, thả lưới đồng.

Nói cũng kỳ lạ, theo một tấm lưới đồng khổng lồ được ném xuống biển, trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một gợn sóng xoáy nhỏ không rõ nguyên nhân.

Đây là Cửu Long Bàn Châu trong Hám Long Kinh ghi lại, xem ra mộ huyệt của Uông Tàng Hải, khả năng rất lớn là ở dưới vùng biển này.

Cái này, không chỉ Lý Vọng Thư, tất cả mọi người đều tỉnh táo

hẳn lên.

Theo sau, bảy tám thợ lặn mang theo đèn dò, trực tiếp lặn xuống nước.

Mà cũng chính lúc này, Mạt Tụng lại với vẻ mặt âm trầm đi đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Thiếu gia, người được phái đi đã trở về rồi.

Tìm được người rồi, nhưng khi họ tìm thấy, người đó đã chết hẳn, nguyên nhân là mất máu quá nhiều.

Xem tình hình, ngay từ đầu, người đó đã không tính toán sống sót rời đi.

Số máu trên thuyền u linh, chính là do tên đó tự mình rạch mà ra.

Đây là tử sĩ sao, thật sự quá tàn nhẫn.

Lý Vọng Thư nghe vậy, tâm trạng tốt đẹp lập tức bị hủy hoại một nửa.

Tình hình bên ngoài thế nào rồi.

Có tình huống bất thường nào không.

Kỳ thật Lý Vọng Thư trong lòng đã không còn ôm hy vọng, dù sao là tử sĩ, vậy thì không cần phái người tiếp ứng nữa.

Kết quả cũng đúng như vậy, Mạt Tụng lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại nói: Bên ngoài không có gì bất thường, nhưng Giám đốc Trương đã báo tin, người của ông ấy hình như đã điều tra được gì đó trên bờ, đã bám theo tuyến đó để điều tra rồi.

Lý Vọng Thư gật đầu, không ngờ Trương Nhật Sơn hành động nhanh như vậy.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, hiện tại trong Cửu Môn cơ bản đã

được quét sạch, hơn nữa mọi người đều đã biết sự tồn tại của Uông gia.

Bởi vậy, ưu thế lớn nhất của Uông gia đã không còn.

Khi Uông gia không còn thần bí, nỗi sợ hãi tiềm thức của mọi người tự nhiên cũng giảm đi.

Đặc biệt là tên Trương Nhật Sơn này, đó là oán khí tích tụ trăm năm, hiện tại tự nhiên có cơ hội là sẽ cắn Uông gia một miếng.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư gật đầu, quay lại hỏi: Vậy con thuyền u linh đâu.

Đã xử lý xong hết chưa.

Thuyền và một phần Thủy Hầu đã được người mang về rồi.

Chỉ là Thiếu gia, cậu giữ lại bốn con Thủy Hầu ở đây, có phải quá nguy hiểm không.

Cứ nghĩ đến thứ đó cũng ở trên thuyền, tôi liền nổi da gà không ngừng.

Cậu biết cái quái gì, đó chính là bảo tiêu tốt nhất cho chuyến lặn này của chúng ta.

Trời biết Uông Tàng Hải ở dưới còn nuôi thứ sủng vật gì nữa.

Tổng không thể lần nào cũng chơi kích thích như trên thuyền u linh chứ.

Đang khi nói chuyện, bộ đàm đột nhiên truyền đến giọng của A Ninh.

Tìm thấy rồi.

Mộ huyệt chắc chắn ở dưới đây, còn tìm được một cái động trộm nữa.

Lý Vọng Thư mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn A Ninh.

Hắn thật không ngờ, đối phương lại tự mình nhảy xuống nước, đảm nhiệm vai trò thợ lặn, đi tìm kiếm nơi mộ huyệt thần bí kia.

Phải biết, ngay hôm qua, khi họ đối mặt với đám Thủy Hầu, A Ninh lúc đó đã sợ đến không nhẹ.

Mặc dù cô ấy cố gắng che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, trên mặt không lộ ra chút hoảng sợ nào.

Nhưng Lý Vọng Thư, người kề sát bên cạnh, vẫn nhạy bén nhận ra thân hình cô ấy vẫn luôn khẽ run lên không tự chủ.

Hắn vốn tưởng rằng, sau khi trải qua sự kiện khủng khiếp như vậy, A Ninh ít nhất cũng phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian, mới có thể hoàn toàn bình phục tâm trạng, một lần nữa khôi phục trạng thái bình tĩnh tự nhiên như trước.

Thế nhưng, điều khiến Lý Vọng Thư không thể ngờ tới là, A Ninh không những không chọn lùi bước trốn tránh.

Ngược lại, cô ấy dũng cảm đối mặt nỗi sợ hãi trong lòng, lại lựa chọn đương đầu với khó khăn, chủ động đối mặt và khắc phục nỗi sợ hãi.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi nhìn cô ấy với ánh mắt khác.

Không bao lâu, mọi người liền cùng nhau tụ tập ở nhà ăn, nóng lòng muốn xem tư liệu video A Ninh đã quay từ dưới biển sâu trở về.

Khi video bắt đầu phát, lúc đầu, hình ảnh đập vào mắt không quá rõ ràng, như thể bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ.

Ngoài những nơi đèn pha thỉnh thoảng lướt qua sẽ dần hiện ra một tia sáng, phần còn lại hầu như đều đen như mực, mang lại cảm giác

nặng nề và áp lực.

Nhưng theo thời gian trôi qua, màn hình chậm rãi di chuyển và kéo gần, đột nhiên, một công trình kiến trúc cổ xưa và đồ sộ do con người tạo ra bất ngờ xuất hiện giữa màn hình.

Theo mấy chiếc đèn dò cùng lúc chiếu lên, mộ huyệt dưới đáy biển mà Uông Tàng Hải tự mình thiết kế, cũng coi như đã lộ diện trước mắt mọi người.

Ối giời ơi, kỹ thuật thời cổ đại đỉnh vậy sao.

Lại có thể tạo ra con thuyền lớn như thế này à.

Nhìn một con thuyền chìm dài hơn trăm mét, cao mấy chục mét xuất hiện trước mắt, Mập mạp không khỏi cảm thán.

Ngô Tà nghe vậy, không khỏi phổ cập kiến thức cho hắn: Uông Tàng Hải là người thời đầu Minh, ngành đóng thuyền của nhà Minh, chính là đứng đầu thế giới.

Theo ghi chép trong Minh sử, vào thời Vĩnh Lạc có thể chế tạo bảo thuyền dài 44 trượng, tải trọng 8000 tấn, có chín cột buồm.

Thời đầu Minh thì lịch sử không thể sánh bằng kỹ thuật thời Vĩnh Lạc, nhưng nghĩ đến chênh lệch cũng sẽ không quá lớn.

Ngô Tà vừa nói xong, A Ninh liền bỗng nhiên đưa tay chỉ vào một cái hố to bên cạnh con thuyền chìm nói: Xem chỗ này, chính là ở cái hố này phát hiện động trộm.

Ngô Tà gật đầu: Trước hết ở bên cạnh khoét một cái hố, sau đó lại đào động trộm, nhìn quả thực giống phong cách của Tam thúc.

Lần này đến lượt A Ninh gật đầu, đồng thời mở một máy tính khác, mở mấy tấm ảnh chụp từ camera trên đó.

Mọi người xem cái này, hẳn là sơ đồ quy hoạch địa cung do Ngô

Tam Tỉnh phân tích và để lại, chỉ là vẽ quá sơ sài, căn bản không nhìn rõ lắm.

Nhưng xem dấu vết thì còn rất mới, chứng tỏ nhóm người trước đó mà chú ấy dẫn theo, hẳn là đã từng đi vào mộ huyệt từ đây.

Nghe được lời này, Ngô Tà lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Nếu như họ vẫn còn trong mộ huyệt, với thể tích của mộ huyệt, không khí bên trong hẳn là vẫn đủ để họ tồn tại.

A Ninh lúc này lại bắt đầu phát đoạn ghi hình thứ hai, nội dung là cô ấy bơi dọc theo động trộm đi vào.

Mập mạp thấy vậy, không khỏi nhìn thoáng qua A Ninh.

Không phải chứ, cô gái này gan cũng lớn quá, không sợ trong động cất giấu quái vật gì sao.

Cậu cứ xem đi, bên trong tôi đã thay cậu thám thính rồi, không có quái vật.

Trong video, A Ninh một đường dọc theo cửa động tiến vào, ngay từ đầu còn rất bình thường, nhưng không bao lâu, phía trước lại đột nhiên thẳng đứng xuống dưới, đồng thời toàn bộ cái động cũng trở nên lúc rộng lúc hẹp, rất không quy tắc.

Cái này không đúng rồi.

Xem vị trí động trộm này, hẳn là muốn từ dưới phòng phụ mà đào vào.

Đây còn chưa đào đến tường mộ, sao lại đột nhiên thay đổi hướng đi vậy.

Mập mạp vừa dứt lời, Ngô Tà cũng chỉ vào màn hình, cau mày nghi hoặc nói: Sao tôi nhìn, cái này không giống như là do người đào đâu.

Với sự hiểu biết của tôi về Tam thúc, cái kiểu bán cưỡng chế đó, cái động đào bằng xẻng lốc xoáy của chú ấy luôn chú trọng ngang bằng thẳng đứng, chắc chắn sẽ tinh xảo như đoạn đầu, một xẻng nối tiếp một xẻng.

Nhưng mọi người xem dấu vết trên đó bây giờ, lung tung lộn xộn, gồ ghề lồi lõm, giống như chó đào vậy.

Ngô Tà lời này vừa nói ra, những người khác còn chưa phản ứng gì, A Ninh lập tức ngây người, ngay sau đó hỏi: Thủy Hầu.

Lý Vọng Thư nhìn vẻ mặt nghĩ mà sợ của cô ấy, không khỏi cười nói: Biết sợ rồi à.

Sau này mà không có sự đồng ý của ông chủ ta mà tự ý hành động, tiền thưởng cuối năm của cô sẽ bị trừ sạch đấy.

Tiếp theo, sự chú ý của mọi người lần nữa trở lại trên màn hình.

Chương 85

Chỉ thấy hình ảnh dọc theo cái động huyệt không quy tắc này đi được đại khái hai ba phút, thì đến một không gian rộng lớn.

Và ở một bên trong đó, cuối cùng đã nhìn thấy tường đá của mộ huyệt.

Ối giời ơi, đây là trong thuyền lại xây một ngôi mộ đá à, thật là bút tích lớn.

Chỉ là cái động trên tường này, sao tôi nhìn không giống người tạo ra nhỉ.

Thông thường khi đảo đấu phá tường, đều là từng khối từng khối cẩn thận tháo gạch xuống, bởi vì rất nhiều gạch phía sau đều có thiết bị chống trộm.

Giống như tường mộ Lỗ Vương Cung, nếu đập lung tung, chỉ trong một giây sẽ phải lãnh giáo sự lợi hại của thiết bị chống trộm.

Nhưng cái động trước mắt này, càng giống như dùng sức trâu từ bên trong phá ra.

Không những gạch bay tung tóe khắp nơi, thậm chí không ít viên gạch đã bị đâm nứt.

Lý Vọng Thư nhìn đến đây, cố gắng hồi ức ký ức của Thủy Hầu.

Phát hiện quả thật là chúng nó, sau khi ngửi thấy mồi nhử của người Uông gia, đã xông tới phá vỡ tường mộ.

Đây hẳn là dấu vết những con Thủy Hầu để lại khi chúng đi ra.

Tam thúc hẳn là trong lúc đào động trộm đã vô tình thông với đường đào của Thủy Hầu.

Chỉ là lần này chú ấy, tại sao không đi con đường mà đội khảo cổ trước kia đã đi.

Chẳng lẽ là con đường cũ không thông.

Nghe được lời Lý Vọng Thư nói, mọi người liền nhíu mày suy tư.

Mà A Ninh lúc ấy ở dưới nước, rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ thấy hình ảnh video ở cửa động chỉ hơi dừng lại một chút, rồi liền bay thẳng vào trong cái động đã bị phá mà bơi vào.

Tường phía sau, là một con đường mộ dài, hai bên đường mộ còn khắc đầy các loại phù điêu mặt người.

Trên trán các phù điêu mặt người còn khắc một số động vật vô cùng tinh xảo và kỳ lạ, đa phần đều là các loại thú trấn mộ.

Dọc theo đường mộ đi mãi, sau khi rẽ vài khúc cua, ở cuối đường mộ, lại là một gương mặt người khổng lồ được điêu khắc, lớn gấp bốn lần các phù điêu khác.

Và trên trán của gương mặt lớn đó không phải thú trấn mộ gì, mà là ba con cá đầu đuôi nối liền, tạo hình khác nhau, làm thành một vòng tròn.

Xà Mi Đồng Ngư.

Ngô Tà là người đầu tiên thốt lên kinh ngạc, đồng thời từ trong túi sờ ra một con cá đồng, so sánh với cái trong video.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư thì ngây người.

Con cá trong Lỗ Vương Cung, rõ ràng đã bị mình lấy đi rồi, không ngờ bây giờ cậu ấy lại lấy ra một con.

Con Xà Mi Đồng Ngư này của cậu từ đâu ra vậy.

Nghe được lời này, Ngô Tà ít nhiều có chút xấu hổ.

Tìm thấy trong thư phòng của Tam thúc tôi, lúc đó đặt trên ảnh chụp của đội khảo cổ Tây Sa.

Hẳn là chú ấy mang ra khi lần đầu tiên xuống ngôi mộ dưới đáy biển này.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi thầm mắng Tam thúc một câu, đúng là chuyên gia hố cháu trai.

Mắt thấy Ngô Tà đều đã lấy cá ra, lập tức hắn cũng lấy ra con Xà Mi Đồng Ngư mà mình có được ở Lỗ Vương Cung, đặt cùng với con của Ngô Tà.

Nhìn thấy hai con cá đặt cạnh nhau, Mập mạp lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Chà, đúng là giống hệt trên phù điêu, chỉ thiếu con cá ba mắt cuối cùng.

Nhưng nếu ba con cá xếp cạnh nhau, lại đại diện cho điều gì nhỉ.

Chẳng lẽ gom đủ thì có thể triệu hồi thần long sao.

Lý Vọng Thư tự nhiên biết, gom đủ ba con cá thì có thể tìm được con đường dẫn đến Vân Đỉnh Thiên Cung, thậm chí hắn còn biết nơi con cá thứ ba rơi xuống.

Nhưng để không làm mọi người phân tâm, hắn chỉ ậm ừ nói: Tôi biết Xà Mi Đồng Ngư đại biểu cho điều gì, nhưng nó không liên quan đến mộ huyệt dưới đáy biển hiện tại, chúng ta vẫn nên tiếp tục xem video đi.

Nhưng mà video đến đây, lại chỉ quay vài vòng tại chỗ rồi bắt đầu quay ngược trở lại.

Điều này làm Mập mạp có chút sốt ruột, hỏi A Ninh: Không phải

chứ, cô đã bơi đến đây rồi, sao không tiếp tục nhìn vào bên trong nữa.

A Ninh trừng mắt nhìn hắn: Cậu tự mình không xem sao.

Không có đường, đây là một ngõ cụt.

Buồn Chai Dầu vẫn luôn trầm mặc lúc này lại mở miệng.

Đây không phải ngõ cụt, là cơ quan đá tinh xảo, chốt mở cơ quan hẳn là nằm trên phù điêu gần đó.

Mặc dù hành động tự mình tiến vào động trộm của A Ninh có vẻ hơi lỗ mãng.

Nhưng đoạn video cô ấy mang về lại giúp mọi người tiết kiệm được rất nhiều rắc rối.

Dựa theo nội dung trong video, sáng sớm hôm sau, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng lặn xuống nước.

Lý Vọng Thư đích thân dẫn đội, Buồn Chai Dầu, Mập mạp, Ngô Tà cùng Hoắc Tú Tú và A Ninh, tổng cộng sáu người, làm nhóm tiên phong đầu tiên, đi trước để khai thông con đường vào mộ huyệt.

Lý Vọng Thư vốn không muốn đưa Ngô Tà đi, dù sao thể chất của cậu ấy quá mức tà tính.

Nhưng không chịu nổi cậu ấy một lòng muốn đi vào tìm Tam thúc, suýt nữa thì ba quỳ chín lạy với Lý Vọng Thư.

Bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn phải đưa cậu ấy đi cùng.

Mạt Tụng thì dẫn theo đội dự bị, canh gác giữa thuyền và mộ huyệt, vừa có thể không ngừng bổ sung vật tư cho đội tiền tuyến, lại có thể chi viện bất cứ lúc nào.

Hiện tại khoa học kỹ thuật đã không thể sánh với mười mấy năm trước, hơn nữa Lý Vọng Thư rất chịu chi tiền.

Vì vậy, với sự hỗ trợ của thiết bị đẩy dưới nước, mọi người mang theo trang bị cũng vô cùng phong phú.

Lý Vọng Thư vẫn luôn tin tưởng vững chắc, trang bị tốt mới là sự bảo đảm lớn nhất khi xuống đấu.

Hơn nữa lần này hắn còn cố ý mang theo hai con Thủy Hầu đi theo, vừa có thể làm tiên phong mở đường, lại có thể khi cần thiết, trở thành một tấm chắn đủ tiêu chuẩn.

Mọi người khi nhìn thấy hai con Thủy Hầu, ít nhiều vẫn còn chút sợ hãi.

Bất quá khi thấy Lý Vọng Thư có thể ra lệnh cho chúng như chỉ huy thú cưng, trong mắt lại tràn đầy ngưỡng mộ.

Mặc dù thời gian chỉ mới trôi qua một buổi tối, nhưng nghiên cứu của Lý Vọng Thư về Thủy Hầu lại có phát hiện trọng đại.

Hắn sờ soạng, phát hiện Thủy Hầu và Thi Miết Vương đã hoàn toàn kết hợp sâu sắc với nhau, đạt được một loại quan hệ cộng sinh kỳ dị.

Trong mối quan hệ cộng sinh này, ý thức con người của Thủy Hầu, đã hoàn toàn biến mất hoặc ngủ say.

Điểm này, nhìn từ ký ức của Thủy Hầu, đặc biệt rõ ràng.

Khi nó còn là người, tư duy rõ ràng, nội dung ký ức cũng là điều Lý Vọng Thư có thể lý giải.

Nhưng theo quá trình thi biến tăng lên, những ký ức sau đó sẽ trở nên trừu tượng và méo mó, khiến người ta khó có thể lý giải.

Lý Vọng Thư suy đoán, khi đó ý thức của Thi Miết Vương, hẳn là đã chiếm giữ vị trí chủ đạo.

Còn ý thức con người, chỉ có thể ngẫu nhiên xuất hiện, với một

góc nhìn của người ngoài cuộc, chứng kiến tất cả những gì xảy ra trên cơ thể mình.

Vì vậy, những ký ức rời rạc đó, phần lớn hẳn là đến từ Thi Miết Vương.

Hắn không biết thế giới sâu trong tâm trí, tồn tại và thể hiện dưới hình thức như thế nào.

Tóm lại, những ký ức truyền đến trong đầu hắn, đều là những mảnh vỡ, căn bản không thể lý giải.

Và khoảnh khắc Thủy Hầu bị đánh thức từ giấc ngủ say, có lẽ là khi ý thức con người của nó có một giai đoạn tỉnh táo ngắn ngủi, nhưng hẳn là rất yếu ớt.

Vì vậy, đoạn ký ức đó của Thủy Hầu mới vô cùng kỳ lạ.

Có thể nhìn thấy hành động của người Uông gia, nhưng cơ thể lại chỉ có thể khuất phục theo bản năng, bị dụ dỗ, bị đeo vòng cổ, và cuối cùng bị lợi dụng.

Đương nhiên, tất cả những điều này phần lớn là Lý Vọng Thư tự mình suy đoán.

Chương 86

Nhưng hắn rất tin tưởng vào suy đoán này của mình.

Thậm chí hắn còn có cảm giác, Uông Tàng Hải tạo ra nhiều thể thực nghiệm kỳ quái như vậy, mục đích không chỉ đơn thuần là nghiên cứu trường sinh.

Dù sao, nếu chỉ đơn thuần nghiên cứu trường sinh, thì hẳn là tiến hành các loại thực nghiệm chứng minh, thật sự không cần thiết tạo ra nhiều Thủy Hầu đồng loạt như vậy.

Hơn nữa lần trước ở Lỗ Vương Cung gặp phải, Lý Vọng Thư từ đáy lòng không dám sơ suất đối với lần thám hiểm mộ huyệt Uông Tàng Hải này.

Dù sao trời biết ở những nơi mà tác giả béo kia kiếp trước không miêu tả đến, còn cất giấu điều quỷ dị không thể tưởng tượng nổi nào nữa.

Rất nhanh, mọi người liền mặc xong thiết bị lặn, một đường dọc theo con đường A Ninh đã thám thính hôm qua, đi đến trước mặt bức phù điêu khổng lồ kia.

Quan sát gần bức phù điêu đó, cảm giác gương mặt người được điêu khắc có chút chất phác, đặc biệt là ánh mắt đờ đẫn, nhìn qua luôn cho người ta cảm giác đang nhìn người chết.

Mà lúc này, Mập mạp lại đột nhiên kéo Lý Vọng Thư, đồng thời dùng bảng viết tay viết một câu.

Bức phù điêu này còn rất tả thực, hình người vậy mà còn có cả lông mũi.

Lý Vọng Thư ngây người, không rõ Mập mạp này lại bị chập dây

thần kinh nào.

Nhưng theo Mập mạp kéo, hắn hạ thấp người nhìn từ dưới lên, quả nhiên có thể thấy trong lỗ mũi phù điêu, có hai chùm lông đen, như tóc vậy, đang lay động theo dòng nước.

Mập mạp tính hay táy máy, trực tiếp đưa tay ra, muốn rút một sợi xem sao.

Ai ngờ tay hắn vừa đưa tới, hai chùm lông đen đó liền rụt lại ngay lập tức.

Mập mạp còn có chút tò mò, bất quá Lý Vọng Thư trong lòng cũng đã có đáp án.

Hắn biết trong mộ huyệt dưới đáy biển này, Uông Tàng Hải cất giấu không ít quái vật.

Và chùm lông đen trước mắt, khả năng rất lớn chính là một loại quái vật khác ngoài Thủy Hầu, Cấm bà.

Đối với Cấm bà loại quái vật này, Lý Vọng Thư trong lòng kỳ thật tò mò nhiều hơn sợ hãi.

Bởi vì trước đó hắn đã ăn Thi Ba Ba Đan, khi cơ thể xảy ra thi biến, nhìn tình huống lúc đó, khả năng rất lớn là cuối cùng hắn sẽ biến thành một con Cấm bà.

Vì vậy đối với Cấm bà loại quái vật này, Lý Vọng Thư có một loại cảm giác thân thiết khác thường.

Hơn nữa trong phim truyền hình kiếp trước của hắn, con Cấm bà ở mộ huyệt này cũng không đáng sợ đến vậy.

Hoàn toàn là hình tượng một mỹ nhân cung trang tóc dài hơn một chút, nên trong lòng hắn ít nhiều còn mang vài phần chờ mong.

Bất quá điều cần nhắc nhở vẫn phải nhắc nhở, thế là hắn cầm lấy

bảng viết tay, định nói sự thật cho Mập mạp.

Cũng chính lúc này, dưới sự phối hợp của Buồn Chai Dầu và Hoắc Tú Tú, cuối cùng đã tìm thấy chốt mở của cơ quan đá tinh xảo.

Và theo cơ quan mở ra, bức tường có phù điêu khổng lồ phía trước, vậy mà lập tức sụp xuống.

Mập mạp vốn còn dán trên phù điêu nghiên cứu chùm lông đen, lúc này do chênh lệch áp suất, trực tiếp bị một luồng nước hút vào trong lối đi vừa mở ra.

May mà Lý Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, vồ một cái đã tóm được chân Mập mạp.

Nhưng ai ngờ Mập mạp thể trọng quá lớn, kéo theo cả Lý Vọng Thư cũng bị lôi vào.

Khi hai người thật vất vả ổn định thân mình, liền thấy một luồng sương đen từ xa nhanh chóng lan tràn tới.

Mập mạp cũng cơ trí, biết luồng sương đen đó chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, không cần Lý Vọng Thư nhắc nhở, liền bắt đầu bơi ngược trở lại.

Đáng tiếc tốc độ của sương đen thật sự quá nhanh, hai người còn chưa bơi ra được 1 mét, đã bị vô số sợi tóc cuốn lấy.

Tiếp theo một luồng sức mạnh cực lớn, liền bắt đầu kéo hai người vào sâu bên trong.

May mà hai người đều đang mặc thiết bị lặn, những sợi tóc đó tuy rằng vây khốn họ, nhưng nhất thời không thể chui vào miệng mũi họ, càng sẽ không vì vậy mà gây ngạt thở.

Nhưng người ở dưới nước, căn bản không có chỗ để lấy lực, súng bắn cá dưới nước trong tay bắn ra cũng hoàn toàn không có hiệu

quả.

Thế là rất nhanh, hai người đã bị kéo vào trong một khối tóc dày đặc.

Nhìn từ xa, giống như bị một khối sương đen nuốt chửng.

Mà bị tóc nuốt chửng Lý Vọng Thư, lúc này cũng cuối cùng đã nhìn thấy dưới lớp tóc, chân dung của Cấm bà.

Chính là nhìn một cái này, nguy hiểm thật là suýt làm hắn nhổ phì ra ống thở trong miệng.

Căn bản không có mỹ nữ cung trang gì cả, chỉ có một cái đầu khổng lồ, và mái tóc rậm rạp trên đầu đó.

Không sai, toàn bộ trên đầu, những đặc trưng thuộc về con người, ngoài đôi mắt và cái miệng ra, các giác quan khác đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Thật giống như một quả óc chó khổng lồ, bề mặt mọc đầy lông dài màu đen.

Và ở giữa quả óc chó, nứt ra một cái lỗ hổng, hẳn là miệng của Cấm bà, có thể thấy trong miệng mọc đầy những gai sắc nhọn li ti.

Còn dưới quả óc chó, cơ thể sớm đã teo tóp thành một khối, chỉ có hai cánh tay khô quắt treo lủng lẳng dưới đầu.

Khiến cho toàn bộ cơ thể Cấm bà nhìn qua, giống như một quả hồ lô bị lộn ngược.

Mắt thấy cái miệng rộng đầy gai ngược sắp áp tới, Mập mạp cũng không biết là bị dọa hay bị ghê tởm, vậy mà bộc phát ra sức lực cực lớn.

Cứng rắn thoát khỏi trói buộc trên tay, từ phía sau móc ra chủy thủ, chuẩn bị liều chết một trận.

Mà Lý Vọng Thư tuy rằng cũng bị ghê tởm quá mức, nhưng trong lòng lại không có quá nhiều hoảng loạn.

Dù sao người ở dưới nước tuy sức chiến đấu không cao, nhưng quả thật có một số thứ ở dưới nước, sức chiến đấu lại bùng nổ.

Cậu vừa nãy có phải bị dọa đến tè ra quần không.

Cậu nói bậy, Mập gia tôi trường hợp nào mà chưa từng thấy.

Lý thiếu, thân thiết thì thân thiết, nhưng cậu cũng không thể bôi nhọ tôi như thế.

Chỉ là một con quái tóc mà thôi, nếu không phải tôi Nhìn Mập mạp có chút tức muốn hộc máu.

Lý Vọng Thư vừa tháo thiết bị lặn trên người, vừa hài lòng mỉm cười.

Ngay vừa rồi, khi Lý Vọng Thư và Mập mạp bị Cấm bà cuốn lấy, cái miệng hơi quá khổ của Cấm bà đã sắp ngậm lấy đầu Mập mạp thì, bảo tiêu của Lý Vọng Thư cuối cùng đã ra tay.

Biết ở dưới nước, sức chiến đấu của Buồn Chai Dầu sẽ gặp suy yếu cấp sử thi, vì vậy lần này xuống nước, hắn đã cố ý mang theo hai con Thủy Hầu.

Tốc độ của Thủy Hầu dưới nước, hoàn toàn không chậm chạp như trên thuyền u linh.

Khi Lý Vọng Thư phát ra tín hiệu qua Thi Miết Vương trong não, hai con Thủy Hầu lập tức biến thành hai quả ngư lôi hạng nặng, lao tới với tốc độ gần trăm mét, từ phía sau đội ngũ trong nháy mắt vọt đến trước mặt Cấm bà.

Nếu là ngày thường, Thủy Hầu đối đầu Cấm bà có lẽ cũng không chiếm được ưu thế gì.

Dù sao Cấm bà dưới nước nhìn thì thể tích khổng lồ, nhưng phần lớn đều là mái tóc dài đen nhánh óng ả đó.

Do tác dụng của dòng nước, trong tình huống không tìm thấy chân thân Cấm bà, Thủy Hầu căn bản không có cách nào với những sợi tóc đó, ngược lại rất có thể sẽ bị tóc cuốn lấy, từng chút một bị tiêu hao.

Nhưng tình huống lần này lại khác, chân thân Cấm bà ngay trước mắt Lý Vọng Thư.

Có hắn làm mồi hướng dẫn, hai con Thủy Hầu từ lúc bắt đầu đã khóa chặt chân thân Cấm bà.

Vì vậy chỉ trong một cái chạm mặt, cái đầu quả óc chó của Cấm bà đã bị một con Thủy Hầu túm gọn trong tay.

Sự việc kế tiếp liền đơn giản, đội hậu cần lập tức theo vào, trực tiếp đóng thùng con Cấm bà này mang đi.

Mà mọi người cũng theo đường mộ, từ một cái giếng, chính thức đi vào bên trong mộ huyệt dưới đáy biển này.

Chương 87

Vì nồng độ dưỡng khí bên trong cũng không tệ, nên mọi người không cần thiết phải đeo thiết bị lặn liên tục.

Kỳ thật đối với chuyến hành trình đến mộ huyệt dưới đáy biển lần này, Lý Vọng Thư cũng không quá coi trọng những thứ bên trong.

Dù sao Uông gia và Tam thúc đều đã từng tiến vào, nếu thật sự có tư liệu về Thi Ba Ba Đan, chắc chắn cũng đã sớm được mang ra ngoài, nhiều năm như vậy không thể nào không có chút tin tức nào.

Đương nhiên Lý Vọng Thư càng có khuynh hướng cho rằng, nơi đây căn bản không có tư liệu mang tính mấu chốt gì.

Hay nói cách khác, nghiên cứu của tên Uông Tàng Hải này, còn quá xa vời so với thành công.

Bởi vì theo hắn thấy, nơi đây ngoài việc Uông Tàng Hải đã tiến hành thực nghiệm, thì càng nhiều bố trí, kỳ thực là để chỉ dẫn đến một ngôi mộ huyệt khác, Vân Đỉnh Thiên Cung.

Vân Đỉnh Thiên Cung quả thật là một nơi thần bí, đặc biệt ở đó có một cánh Cổng Đồng mà người Trương gia đã từng nhiều thế hệ bảo vệ.

Hơn nữa phía sau cánh cổng, nghe nói còn tồn tại một Chung Cực đầu óng não.

Nhưng Lý Vọng Thư hoàn toàn không có hứng thú với cái gọi là Chung Cực này.

Điều hắn quan tâm nhất hiện tại, là làm thế nào để giải quyết hoàn toàn mối đe dọa mà Thi Ba Ba Đan mang lại cho hắn.

Vân Đỉnh Thiên Cung và Cổng Đồng có thần bí đến mấy, năm đó

Trần Văn Cẩm chẳng phải cũng từng đến xem sao.

Kết quả là hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào đối với Thi Ba Ba Đan.

Vì vậy, chuyến đến mộ huyệt dưới đáy biển lần này, đối với Lý Vọng Thư mà nói, chỉ đơn thuần là một cuộc giao dịch, dùng để đổi lấy Chiến Quốc Sách Lụa trong tay Cừu Đức Khảo.

Sau đó tiện thể mang về vài mẫu vật như Cấm bà và Thủy Hầu để nghiên cứu.

Trong lòng không có thứ gì chấp niệm, ngược lại khiến cả người hắn có một sự nhẹ nhõm chưa từng có, không khỏi trêu chọc Mập mạp.

Mà lúc này, A Ninh lại với vẻ mặt nghiêm túc móc ra một tấm bản đồ, chính là bản phác thảo Lý Vọng Thư đã vẽ trước đó.

Chỉ vào một chỗ trên bản vẽ nói: Xem ra, vị trí hiện tại của chúng ta là ở đây.

Nhưng nếu toàn bộ mộ huyệt là hoạt động, vậy chúng ta muốn vào chủ mộ thất, còn cần phải đến vị trí trung tâm của toàn bộ cấu trúc mộ thất trước.

Chỉ là chúng ta nên phán đoán thế nào, hiện tại toàn bộ mộ huyệt đang vận hành đến vị trí nào.

Một khi đi sai, rất có thể sẽ hoàn toàn bị lạc trong tòa mộ huyệt này.

Nghe được vấn đề này của A Ninh, mọi người xôn xao thảo luận.

Mập mạp chủ trương trước hết đi ra khỏi mộ thất này, xem tiếp theo sẽ đến đâu, sau đó mới phán đoán.

Nhưng liền bị A Ninh phản đối ngay lập tức, bởi vì hiện tại mọi

người trong tay chỉ có một bản phác thảo.

Mà những mộ thất được đánh dấu trên bản phác thảo vô cùng hạn chế, nếu tùy tiện đi đến một mộ thất mới, rất có khả năng ngay cả vật tham chiếu hiện tại cũng không còn.

Đối với cuộc thảo luận của mọi người, Lý Vọng Thư cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Lần này hắn tiến vào mộ huyệt, điều muốn nhất chính là những quái vật do Uông Tàng Hải chế tạo, đương nhiên là lục soát càng cẩn thận càng tốt.

Còn việc lạc đường bị mắc kẹt, hắn hoàn toàn không lo lắng.

Dù sao khoa học kỹ thuật hiện đại đã đạt đến, mặc dù đã tiến vào bên trong mộ huyệt, nhưng liên lạc với bên ngoài lại chưa từng gián đoạn.

Thật sự không được, hoàn toàn có thể dùng thuốc nổ mở một lối ra, để người bên ngoài mang theo trang bị mới vào.

Chỉ cần kiểm soát tốt kích thước lối ra, không để nước lập tức làm đầy mộ thất, mọi người hoàn toàn có cơ hội một lần nữa mặc thiết bị lặn mới.

Thế là khoảnh khắc mọi người hết đường xoay sở, hắn lập tức mở miệng nói: Mọi người đừng quên, lần này chúng ta tiến vào, ngoài việc thăm dò tòa mộ huyệt này, còn có một nhiệm vụ, đó chính là tìm kiếm và cứu viện nhóm người đã vào trước đó.

Vì vậy tôi cảm thấy, thay vì ở đây suy đoán quy luật vận hành của mộ huyệt, không bằng trực tiếp tìm từng mộ thất một.

Trang bị của chúng ta tốt như vậy, kỹ thuật cũng không kém, hoàn toàn có thể mạnh dạn hơn một chút.

Nghe được lời Lý Vọng Thư nói, những người khác đều yên lặng gật đầu, Ngô Tà càng thêm vẻ mặt cảm kích, nếu không phải hiện trường đông người, nói không chừng còn phải quỳ xuống vái hắn một cái.

Có Lý Vọng Thư định điệu, mọi người sôi nổi điều chỉnh tốt trạng thái.

Hoắc Tú Tú và Buồn Chai Dầu càng cùng nhau tiến lên, kiểm tra cơ quan trên cửa mộ thất này.

Mà những người khác, thì sôi nổi chuẩn bị sẵn sàng, để ứng phó những nguy hiểm có thể có.

Mẹ nó, người ta bảo xuống đấu như mở hộp mù, trước đây tôi còn tưởng là nói mở quan tài.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là Mập gia tôi nông cạn.

Mấy người nói xem, cánh cửa này mở ra xong, bên ngoài sẽ là cảnh tượng gì.

Liệu có một đám Bánh Chưng chào đón chúng ta không.

Mập mạp vừa nói xong, chỉ nghe được kẽo kẹt một tiếng trầm đục truyền đến.

Cánh cửa mộ thất đang đóng chặt từ từ mở ra.

Mọi người mở to mắt, tràn đầy mong đợi nhìn ra ngoài cửa.

Thế nhưng, khi cuối cùng họ nhìn rõ tình hình bên ngoài, trong lòng không khỏi dâng lên một trận lạnh lẽo, đồng thời thầm hỏi thăm thân nhân của Mập mạp.

Chỉ thấy trước mắt bày ra là một mộ thất khác rộng lớn hơn nhiều.

Nhưng hoàn toàn khác biệt so với nơi họ đang đứng, nơi đây

không phải trống không, mà là dày đặc bày đủ loại chai lọ, vại bình.

Điều thu hút sự chú ý nhất, chính là những thi thể nằm ngổn ngang giữa các chai lọ, vại bình đó.

Những thi thể này nhìn qua còn khá mới, thậm chí có thể thấy rõ những vết máu chưa khô hoàn toàn dưới đó, lốm đốm nhuộm trên nền đá, trông thật ghê rợn.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất, là trạng thái chết vô cùng quỷ dị của chúng.

Khuôn mặt mỗi thi thể đều biến dạng, vặn vẹo vì cực độ đau đớn và sợ hãi, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Còn ở bụng, đều bị rạch toác một cái lỗ cực lớn, ruột gan nhiều màu sắc chảy ra từ đó, vương vãi khắp mặt đất, tạo thành một hình ảnh vô cùng máu me.

Đồng thời, một làn mùi tanh tưởi nồng nặc, xộc thẳng vào mũi như thủy triều ập đến, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian.

Làn mùi tanh tưởi này quả thực không thể diễn tả bằng lời, nó hòa lẫn hơi thở của thịt thối và máu tươi, xộc thẳng vào xoang mũi người.

Không ít người bị mùi tanh tưởi bất ngờ xộc vào làm cho choáng váng, dạ dày cồn cào, suýt chút nữa nôn hết số đồ ăn khuya đã ăn trước đó ra ngoài.

Đây.

đây. ngôi mộ này lẽ nào còn có dị hình sao.

Trước tiên, hắn cho hai con thủy con khỉ tiến vào mộ thất mới dạo một vòng, khi phát hiện không có động tĩnh khác, Lý Vọng Thư mới dẫn mọi người đi vào.

A Ninh là người đầu tiên tiến lên kiểm tra bốn thi thể, điều này

khiến Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra trong bốn thi thể không có Tam thúc, nhưng vẫn khó tránh khỏi những liên tưởng không hay.

Lúc này, Tiểu ca lay nhẹ vết thương trên thi thể, sắc mặt trở nên có chút ngưng trọng.

Họ đều bị xé toạc bụng, nhìn dấu vết vết thương giống như do dã thú gây ra, móng vuốt rất sắc bén.

Hơn nữa gan của họ đều không còn, nhìn những phần còn lại, cũng có dấu vết bị dã thú gặm nhấm.

Từ vị trí vết thương mà xem, kẻ tấn công hẳn là không cao.

Hung thủ ra tay rất nhanh, nhìn vị trí của bốn người, họ thậm chí còn chưa kịp chống cự đã bị hạ gục hoàn toàn.

Lời của Tiểu ca khiến lòng mọi người thắt lại.

Chương 88

Chỉ có Lý Vọng Thư nhìn thi thể, trên mặt lộ ra vẻ muốn cười nhưng lại cố nén.

Điều này khiến Mập mạp tò mò: Lý thiếu, nhìn bộ dạng cậu thế này, lẽ nào cậu nhận ra thân phận của những thi thể này sao.

Lý Vọng Thư giơ tay chỉ vào chiếc áo ba lỗ đen bên dưới bộ đồ lặn của thi thể.

Cậu nhìn xem, có phải rất quen mắt không, có giống bộ quần áo của thi thể mất máu quá nhiều mà Mạt Tụng tìm về trước đó không.

Nghe vậy, Mập mạp cố nén ghê tởm, kéo bộ đồ lặn bị rách của thi thể ra.

Thật sự là giống nhau.

Vậy thì nói, những người này và kẻ gây rối trên con thuyền ma kia là một bọn sao.

Lý Vọng Thư cười gật đầu: Đúng vậy, trước đây tôi còn ngạc nhiên, chỉ tạo ra một con thuyền ma thì có vẻ hơi đầu voi đuôi chuột, không hợp với phong cách làm việc của Uông gia.

Không ngờ họ không phải là không có phương án dự phòng, mà là phương án dự phòng đã gặp sự cố.

Tám phần là những kẻ này muốn đi trước một bước vào huyệt mộ để mai phục chúng ta, gây thêm phiền phức.

Chẳng qua không biết đã đụng phải thứ gì, tự mình lại mất mạng trước rồi.

Nghe xong lời này, mọi người hơi sửng sốt, ngay sau đó Mập mạp

liền một cước đá ngã thi thể trước mặt.

Cái thứ quỷ quái gì.

Bảo các ngươi trăm phương ngàn kế muốn hại Béo gia, đáng đời.

Bốn thi thể bất ngờ xuất hiện, tuy nói coi như giúp mọi người loại bỏ một mối đe dọa tiềm ẩn.

Nhưng cảnh tượng chết chóc khủng khiếp của chúng lại khiến mọi người không khỏi cảnh giác.

Sau đó, mọi người kiểm tra lại một lượt trong mộ thất này, ngoài một số chai lọ, vại bình trống rỗng, không phát hiện thêm thứ gì khác.

Thế là, mọi người chuẩn bị tiếp tục đi theo con đường rộng mở phía sau mộ thất.

Tuy nhiên, mọi người vừa bước vào thông đạo, Hoắc Tú Tú đã vội gọi lại.

Cẩn thận, mọi người đừng cử động vội, đây là một cái tuyệt hậu đạo con đường chết.

Tuyệt hậu đạo là trong thông đạo tồn tại cơ quan trí mạng, một khi kích hoạt, thường có thể đưa thẳng người trên đường đi đầu thai.

Chỉ thấy Hoắc Tú Tú ném ra một cây côn, bắt đầu nhẹ nhàng thăm dò sàn nhà và vách tường phía trước.

Rất nhanh, nàng phát hiện một viên gạch lát sàn trong thông đạo, âm thanh và cảm giác khi thử đều không đúng.

Tìm thấy rồi, khi đi qua, mọi người phải nhớ tránh tấm gạch này.

Nói xong, sợ không an toàn, nàng dứt khoát lấy ra một cây bút, nhẹ nhàng vẽ một dấu X lên viên gạch đó, coi như một ký hiệu.

Thấy cơ quan đã được vô hiệu hóa, mọi người đều thở phào nhẹ

nhõm, chuẩn bị vòng qua viên gạch đó để đi qua.

Nhưng khi tất cả mọi người bước vào thông đạo, toàn bộ mặt đất lại đột nhiên sụp xuống, ngay sau đó liền nghe thấy hai bên vách tường truyền đến một trận âm thanh cơ quan vận hành.

Rồi chỉ thấy hai bên vách tường bất ngờ hạ xuống, lộ ra hai bức tường mới chi chít lỗ nhỏ.

Cẩn thận.

Phản ứng của Lý Vọng Thư rất nhanh, nhưng những mũi tên bắn ra từ vách tường còn nhanh hơn, vô số mũi tên bắn ra từ những lỗ nhỏ trên tường.

Hắn chỉ kịp ôm lấy Hoắc Tú Tú và A Ninh vào lòng, thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mập mạp và Ngô Tà ở phía trước.

Chờ một trận mưa tên chấm dứt, chỉ thấy Tiểu ca dùng hai chân chống vào vách tường, lộn ngược trên trần nhà, nhưng cánh tay cũng trúng một mũi tên.

Còn Ngô Tà và Mập mạp thì thảm hại hơn, lúc này hai người đã bị bắn thành nhím, đang quỳ rạp trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng.

Riêng Lý Vọng Thư, Hoắc Tú Tú và A Ninh thì không sao cả, được hai con thủy con khỉ che chở bên trong, hoàn toàn không bị thương.

Lúc này, Lý Vọng Thư nhặt một mũi tên dưới đất lên xem xét, ngay sau đó đi tới trước, mỗi người đá một cái vào mông Mập mạp và Ngô Tà.

Đừng la nữa, đây là mũi tên hoa sen, không chết người đâu.

Nghe lời này, hai người lúc này mới ngừng hoảng sợ, rút một mũi

tên trên người xuống xem xét.

Sợ chết Béo gia rồi.

Không ngờ Uông Tàng Hải lại âm độc như vậy, ngoài việc kích hoạt cơ quan, lại còn thiết kế thêm một tầng cơ quan nữa, má nó ai mà nghĩ ra được chứ.

Dứt lời, Mập mạp lại cầm mũi tên thử lên người mình, phát hiện đầu mũi tên hoa sen này, ngoài việc có thể làm rách quần áo, thật sự không có lực sát thương gì đáng kể.

Nhưng ngay sau đó, như nhớ ra điều gì, hắn nhìn Lý Vọng Thư vẻ mặt kinh hãi nói: Lý thiếu, cậu nói mũi tên này có độc không.

Lý Vọng Thư tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: Muốn giết cậu, chỉ cần đổi thành mũi tên bình thường thì bây giờ cậu đã chết rồi, cần gì phải làm mũi tên hoa sen làm gì.

Mập mạp do dự gật đầu, nhưng sau đó vẫn có chút không yên tâm nói: Thế nhỡ Uông Tàng Hải là một tên biến thái, thích dùng độc để giết người, thích nhìn thấy cảnh tượng thảm thương khi người ta trúng độc thì sao.

Đúng lúc này, Tiểu ca đang treo trên trần nhà liền hạ xuống, kiểm tra những lỗ hổng trên tường một lúc, rồi nhặt mũi tên dưới đất lên xem xét, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Cơ quan này ban đầu được lắp đặt hẳn là mũi tên bình thường, mũi tên hoa sen này được thay vào sau, mũi tên hoa sen tương đối thô, còn khá nhiều cái bị kẹt lại trong lỗ.

Nói đến đây, trên khuôn mặt vốn dĩ luôn bình thản của Tiểu ca, lại cực kỳ hiếm thấy mà hiện lên một vẻ nghi hoặc sâu sắc.

Chỉ thấy hắn nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm mũi tên hoa sen trong tay, chậm rãi mở miệng nói: Chỉ là mũi tên hoa sen

này, từ vẻ ngoài và chất liệu mà xem, hẳn là cùng thời với cơ quan này.

Nhưng nếu ban đầu đã lắp đặt sẵn mũi tên vốn có, tại sao sau đó lại thay đổi thành loại mũi tên hoa sen này chứ.

Lúc này, Hoắc Tú Tú ở một bên cũng cúi người nhặt một cây mũi tên hoa sen lên cẩn thận xem xét.

Một lát sau, nàng gật đầu, phụ họa nói: Không sai, xem đặc trưng phẩm chất của mũi tên này, quả thật có thể phán đoán đây là do Minh sơ chế tạo.

Hơn nữa, bốn phía cơ quan này cũng không có bất kỳ dấu hiệu bị phá hủy hay hư hại nào, do đó có thể thấy, người thay đổi mũi tên hẳn là nắm rõ cấu tạo bên trong của cơ quan này như lòng bàn tay.

Nghe lời hai người nói, Mập mạp vẫn còn đang không ngừng rút những mũi tên cắm trên người mình, cuối cùng cũng không kìm nén được sự tức giận trong lòng.

Chỉ nghe hắn lớn tiếng hét lên: Theo lời các cậu nói, Uông Tàng Hải tên kia ban đầu trang bị là những mũi tên tầm thường.

Nhưng sau đó lại cảm thấy không đủ kích thích, không đủ đã ghiền, thế là liền hứng chí, tự mình đổi chúng thành những mũi tên hoa sen này ư.

Tên này có phải đầu óc bị úng nước rồi không.

Cuối cùng hắn muốn làm gì chứ.

Lẽ nào là chê những kẻ đột nhập vào đây chết quá nhanh, nên cố ý cải tạo cơ quan này để hù dọa mọi người.

Hắn có phải bị bệnh không.

Hay là tâm lý biến thái.

Khi Mập mạp và Ngô Tà rút hết những mũi tên cắm trên người ra, tuy hai người không bị trọng thương, nhưng bộ quần áo lại bị mũi tên hoa sen móc rách tơi tả.

Mặc dù quần áo vẫn có thể miễn cưỡng giữ trên người, nhưng những mảnh vải rách rưới đó trông có chút buồn cười.

Mập mạp thì chẳng hề gì, thậm chí còn tạo mấy kiểu dáng, khoe thân hình béo ú.

Còn Ngô Tà, một người mới bước chân vào giang hồ, đứng trước mặt hai người phụ nữ lại vẫn còn chút ngây thơ, cả người trở nên có chút ngượng ngùng, trông rất giống một con chim cút mắc cỡ.

Tiếp tục đi thôi, cơ quan của thông đạo này đã kích hoạt rồi, hẳn là không đến nỗi lặp lại lần nữa chứ.

Lý Vọng Thư thấy vẻ mặt khó chịu của Ngô Tà, liền lập tức đề nghị tiếp tục đi.

Nhưng lần này, hắn dứt khoát cử một con thủy con khỉ đi trước, thay thế Tiểu ca thăm dò bẫy.

Cũng may con đường này không dài, sau khi rẽ qua một khúc cua, liền thấy một cánh cửa đá.

Thế nhưng lần này, Hoắc Tú Tú loay hoay nửa ngày cũng không thể mở cửa ra.

Không phải chứ.

Rõ ràng đã tìm thấy cơ quan rồi, nhưng cánh cửa này tại sao lại không mở được.

Chẳng lẽ là vì thời gian quá lâu, cơ quan bị rỉ sét nên mất tác dụng.

Tiểu ca liền vươn ngón tay, cắm vào cơ quan mở cửa sờ soạng hơn nửa ngày, lúc này mới lắc đầu.

Vô ích, cơ quan bên trong hoàn toàn bị bùn đất lấp đầy, cánh cửa này đã bị phong kín hoàn toàn.

Nghe lời này, Mập mạp lập tức tinh thần tỉnh táo.

Đến cả cửa cũng bị phong kín, vậy nơi đây khẳng định giấu thứ tốt rồi.

Lý thiếu, chúng ta phá cửa vào xem sao.

Lý Vọng Thư liếc mắt nhìn, thấy mọi người đều nhiệt tình dâng cao như vậy, liền gật đầu.

Không thể không nói, Mập mạp thật sự đa tài đa nghệ, ngay cả C4 cũng có thể sử dụng một cách chuyên nghiệp.

Kỹ thuật nổ phá định hướng của hắn, lại không hề kém cạnh Mạt Tụng.

Ngay sau khi cánh cửa đá bị nổ tung, diện mạo thật sự của mộ thất thần bí này cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Hoàn toàn khác với những gì mọi người tưởng tượng trước đó, mặc dù không gian bên trong mộ thất này rất rộng lớn, nhưng cảnh tượng bày ra lại vô cùng trống trải.

Khi mọi người bước vào cửa, đi vào bên trong khoảng hai bước, một hố sâu cực lớn liền bất ngờ hiện ra trước mắt.

Hố sâu này lớn đến kinh ngạc, quy mô quả thực giống như một ao cá nhỏ.

Chương 89

Điều đáng chú ý hơn là, phía trên hố sâu ấy lại có một hàng rào sắt kiên cố chắn ngang, phong tỏa toàn bộ hố sâu một cách nghiêm ngặt.

Và ở một góc nào đó của hố sâu, đã bị phá vỡ một lỗ hổng rất lớn, nhìn từ những dấu vết hư hại, dường như có một quái vật khổng lồ nào đó đã từng va chạm dữ dội vào bức tường này, sau đó phá vỡ chướng ngại mà bỏ trốn mất dạng.

Rốt cuộc cái này dùng để làm gì vậy.

Chẳng lẽ là hồ bơi riêng của Uông Tàng Hải sao.

Nhìn thế này, nước trong hồ hẳn là mới cạn không lâu.

Nhưng cho dù chỉ là một hồ bơi riêng, cũng không cần phải niêm phong cửa, rồi lại đậy nắp phiền phức đến thế chứ.

Mập mạp vừa lẩm bẩm, vừa đầy vẻ nghi hoặc đánh giá khắp nơi.

Nghe xong lời của Mập mạp, Ngô Tà không khỏi cau chặt mày, hắn cũng nhìn chằm chằm vào cái hố lớn kia, trầm tư một lát rồi nghi hoặc mở miệng nói: Theo tôi thấy, đây càng giống như loại thủy lao ngục nước thời cổ đại, nói không chừng nơi này trước kia từng giam giữ một nhân vật quan trọng nào đó hoặc là một sinh vật nguy hiểm.

Còn Lý Vọng Thư thì cảm thấy nơi này vô cùng quen mắt, cẩn thận suy nghĩ mới phát hiện, đây chẳng phải là nơi mà bầy thủy con khỉ từng ngủ say sớm nhất hay sao.

Sau này, người của Uông gia không biết dùng cách gì, chẳng những đánh thức chúng dậy, còn dụ dỗ chúng phá vỡ vách tường mà chạy thoát ra ngoài.

Thế là hắn chỉ vào lỗ hổng bị phá vỡ trong hố nói: Các cậu xem

cái lỗ kia, có phải có chút quen mắt không.

Được Lý Vọng Thư nhắc nhở, Ngô Tà lập tức tỉnh ngộ.

Cái lỗ hổng này, dường như rất giống cái lỗ mà chúng ta đã đi vào.

Chỉ là lúc đó căn phòng này vừa vặn di chuyển đến vị trí chúng ta đi vào, nên những viên gạch vẫn còn ở đó.

Hơn nữa, theo vị trí căn phòng không ngừng thay đổi, cái hố này chỉ cần di chuyển đến vị trí ban đầu, nước sẽ tràn vào, rồi khi di chuyển tiếp lại sẽ từ từ cạn đi, nên mới trông như nước vừa mới cạn không lâu.

Nếu vậy thì, nơi đây ban đầu nhốt hắn là Ngô Tà nói đến đây, mọi người đều không nhịn được quay đầu nhìn về phía hai con thủy con khỉ phía sau Lý Vọng Thư.

Mập mạp lại cười nói: Không ngờ Uông Tàng Hải này vẫn còn tốt bụng đấy chứ.

Lại còn đổi mũi tên thành mũi tên hoa sen, sợ người đi vào gặp phải thủy con khỉ, này lại còn thêm khóa, rồi niêm phong cửa.

Tôi rút lại lời nói trước đây, tôi thấy tên này không có tâm địa xấu, có thể tin được.

Nhưng lời nói là vậy, cách làm của Uông Tàng Hải này lại vẫn khiến mọi người đều có chút không hiểu.

Nếu nói hắn thiện lương, không muốn tạo ra giết chóc vô cớ, thì những cơ quan trong huyệt mộ của hắn, ngay cả Hoắc Tú Tú và Tiểu ca cũng không thể đoán ra.

Thậm chí trong mộ còn giấu không ít quái vật khát máu.

Mấy thứ này, mỗi loại riêng lẻ đều có thể coi là ác mộng và tận thế của những kẻ đạo mộ.

Giống như bốn người của Uông gia kia, chỉ một chút bất cẩn đã bị moi tim móc phổi.

Nhưng nếu nói hắn tàn nhẫn độc ác, thì hắn lại đổi mũi tên thành hoa sen, phong kín thủy con khỉ hoàn toàn trong mộ thất.

Một bộ dạng như sợ có người chết trong mộ của hắn.

Lý Vọng Thư trong lòng thầm nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn.

Bốn người của Uông gia kia chắc chắn là tự mình không biết sống chết mà đã thả ra một thứ đồ vật khó lường nào đó, kết quả lại hoàn toàn không thể kiểm soát tình hình, cuối cùng mới rơi vào hoàn cảnh thê thảm như vậy.

Nếu chuyến đi này của họ không phải là lòng mang ý xấu, mà chỉ đơn thuần ôm tấm lòng thành kính đến thăm viếng và tế tổ.

Thì giờ này khắc này, có lẽ họ như cũ có thể sống động như thường, bình an vô sự.

Chính là, chính những sự kiện tưởng chừng không liên quan này lại đan xen vào nhau, khiến nghi vấn trong lòng Lý Vọng Thư càng thêm dày đặc.

Tòa địa cung thần bí này mang lại cho hắn một cảm giác cực kỳ quái dị và khó tả, cứ như thể trong đó tồn tại một sự giằng xé sâu sắc.

Rất nhiều bố trí và cấu tạo ở đây, dường như đều đi ngược lại với ý đồ thiết kế ban đầu.

Nó cho người ta cảm giác, cứ như có hai người với phong cách khác biệt, tư tưởng trái ngược đã lần lượt tham gia vào công việc kiến tạo, khiến cho toàn bộ địa cung bày ra một trạng thái mâu thuẫn và hỗn loạn.

Một người tàn nhẫn độc ác, thiết kế đủ loại cơ quan khiến người ta không thể đoán trước.

Chẳng hạn như lợi dụng thủy triều để các mộ thất trong huyệt mộ không ngừng di chuyển vị trí.

Lại còn ở rất nhiều mộ thất, đều nuôi dưỡng các loại quái vật đảm nhiệm trấn mộ thú.

Người ngoài nếu đi vào, nhất định sẽ bị lạc trong những mộ thất không ngừng biến đổi, do đó sẽ đi vào mộ thất có quái vật và trở thành vật tế.

Lại như cái tuyệt hậu đạo mà họ vừa đi qua.

Thiết kế vô cùng xảo diệu, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, ngay từ đầu, nơi đó khẳng định lắp đặt là mũi tên thật.

Người chỉ cần bước vào tuyệt hậu đạo, trong nháy mắt liền sẽ biến thành nhím.

Có thể nói tòa địa cung này từ lúc bắt đầu thiết kế và kiến tạo, chính là nhằm mục đích phòng trộm an toàn, có thể nói là từng bước sát khí.

Đã đưa việc phòng trộm huyệt mộ đạt đến gần như cực hạn.

Có lẽ đây mới là dáng vẻ nguyên bản mà địa cung này nên có.

Nhưng một kiến tạo giả khác, dường như lại không có sự hung ác lớn như người trước.

Lại đổi mũi tên, lại niêm phong cửa nhốt quái vật.

Hệt như đã xử lý giảm thiểu nguy hiểm ở tất cả những nơi có thể thay đổi trong huyệt mộ.

Hai loại phong cách trước sau này, cho người ta cảm giác thực sự

giống như biến lò sát sinh thành công viên giải trí trẻ em vậy.

Chẳng lẽ Uông Tàng Hải bị tâm thần phân liệt.

Bằng không căn bản không thể giải thích sự tương phản lớn đến thế trước sau của hắn.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, lúc này A Ninh lại cau mày mở miệng.

Nếu cái lỗ đó là do thủy con khỉ phá ra khi bỏ chạy, vậy nói cách khác, mộ thất này không có lối đi thông đến nơi khác.

Vậy chúng ta tiếp theo phải đi thế nào đây.

Dọc đường đi đến giờ, chúng ta cũng không phát hiện có lối rẽ nào khác.

Lý Vọng Thư nghĩ nghĩ, lập tức nói: Nếu mộ thất vẫn luôn hoạt động, vậy không bằng chúng ta quay lại thử xem.

Biết đâu lúc này thông đạo bên kia, đã là một mộ thất mới rồi cũng không chừng.

Mọi người lập tức quay trở lại, vì là đi đường rút lui nên trong lòng không có mấy lo lắng.

Nhưng vừa đi được vài bước, mọi người liền trợn tròn mắt.

Con đường này ban đầu, sau khi đi qua một khúc cua, là có thể đi vào tuyệt hậu đạo trước đó.

Nhưng lần này, mọi người vừa mới đi qua khúc cua, lại phát hiện con đường tiếp theo, căn bản không phải con đường trước kia.

Lẽ nào Uông Tàng Hải này còn thuê người dọn dẹp, định kỳ quét dọn phòng cho hắn sao.

Mập mạp nhìn con đường sạch sẽ trước mắt, không khỏi thốt lên.

Mặc dù con đường này trông giống hệt con đường trước đó, nhưng trên mặt đất lại hoàn toàn không thấy những mũi tên hoa sen còn sót lại.

Lý Vọng Thư cũng có chút ngẩn người, họ rõ ràng không dừng lại quá lâu ở phòng thủy con khỉ, thật không ngờ vị trí các mộ thất trong huyệt mộ lại luân chuyển nhanh như vậy.

Điều quan trọng hơn là, ngay từ khi mới vào, hắn đã cố ý thăm dò quy luật vận chuyển này.

Nên vẫn luôn âm thầm quan sát và cảm nhận, muốn tìm ra chấn động khi huyệt mộ biến động.

Thế nhưng con đường trước mắt đã bị thay đổi, mà hắn lại hoàn toàn không nhận thấy được điều gì.

Lần này đi qua sẽ không lại có mũi tên bắn ra nữa chứ.

So với sự kinh ngạc của những người khác về sự thay đổi của huyệt mộ, Ngô Tà dường như lo lắng hơn về cơ quan trên con đường mới.

Liền nghe Mập mạp trêu ghẹo nói: Ôi, Thiên Chân đồng chí có tiến bộ nha, cư nhiên đã có thể nhìn vấn đề từ góc độ của một thổ phu tử đạo mộ tặc.

Chương 90

Nhưng cậu yên tâm, tên Uông Tàng Hải kia thiện mà, chẳng phải chỉ là mũi tên hoa sen thôi sao.

Nhịn một chút là qua thôi.

Cậu yên tâm, có Béo gia đây đi cùng cậu, hai ta nắm tay cùng tiến vào tuyệt hậu đạo này.

Mặc dù Mập mạp nói nhẹ nhàng, nhưng Lý Vọng Thư cũng không dám lơ là.

Chỉ thấy hắn phất tay, hai con thủy con khỉ lập tức vọt vào đường đi, bắt đầu nhảy nhót lung tung, phá hoại khắp nơi.

Đến khi thấy con đường bị hai con khỉ quậy cho tan nát, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu vậy thì, con đường này hắn không phải là tuyệt hậu đạo.

Rất nhanh, mọi người liền đi tới cuối đường, nơi đây quả nhiên không còn là mộ thất mà họ đã đi vào ban đầu nữa.

Thay vào đó là một cánh cửa đá lớn, chỉ nhìn hình dáng và trang trí của cánh cửa, đã toát ra một vẻ quý khí.

Điều này lại một lần nữa khiến Mập mạp kích động: Cánh cửa này nhìn thật khí phái, tôi đoán bên trong nhất định có thứ tốt, nói không chừng đây chính là chủ mộ thất.

Nhưng còn chưa đợi hắn vui mừng, Hoắc Tú Tú, người đang kiểm tra cửa đá, đã dội một gáo nước lạnh vào hắn.

Lần trước cậu cũng nói thế, kết quả thì sao.

Lại là nơi nuôi thủy con khỉ.

Hơn nữa nhìn thiết kế cánh cửa này, khả năng cao không phải là chủ mộ thất đâu.

Nói rồi, nàng vui vẻ, ngay sau đó cánh cửa đá Rắc một tiếng, liền chậm rãi mở ra về phía mọi người.

Theo ánh đèn thăm dò chiếu vào, liền thấy một luồng ánh sáng vàng phản xạ ra.

Thấy chưa.

Tôi nói gì mà.

Nơi đây quả nhiên có bảo bối.

Chỉ thấy giữa mộ thất, còn đặt một cỗ quan tài gỗ nan vân tơ vàng rất lớn.

Dưới ánh đèn thăm dò chiếu rọi, toàn thân quan tài lấp lánh vân tơ vàng, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Còn ở bên cạnh mộ thất, có một cánh cửa nhỏ, hẳn là thông với một căn phòng phụ, từ bên ngoài cửa có thể thấy, bên trong chứa đầy các loại đồ sứ với hoa văn tinh xảo.

Một cỗ quan tài lớn đến thế, thật sự hiếm thấy.

Phỏng chừng gỗ thô làm nên cỗ quan tài này, e rằng phẩm chất cũng không khác mấy so với 32 cây gỗ nan vân tơ vàng dùng làm cột trụ khổng lồ ở Minh Trường Lăng.

Ngô Tà cảm thán một câu, ngay sau đó ánh mắt đã bị những hoa văn trên đồ sứ ở phòng phụ bên cạnh hấp dẫn.

Phải biết thứ gì trong mộ đáng giá nhất.

Cũng không phải là đồ trang sức, mà là các loại đồ sứ.

Thế là những người khác cũng sôi nổi tiến lên bắt đầu đánh giá

phẩm chất của những món đồ sứ này.

Nhưng ngay lúc này, Tiểu ca đang nhìn chằm chằm vào quan tài, lại đột nhiên rút ra hắc kim cổ đao sau lưng.

Mọi người cẩn thận, đây không phải quan tài bình thường, đây là một khẩu dưỡng thi quan quan tài nuôi thi.

Hơn nữa nắp quan tài dường như có dấu vết bị xê dịch.

Lời của Tiểu ca khiến những người khác hoảng sợ, sôi nổi buông đồ vật trong tay, rời khỏi phòng phụ.

Mập mạp liếc nhìn Tiểu ca, rồi lại liếc Lý Vọng Thư, nhỏ giọng dò hỏi: Bây giờ làm sao.

Chúng ta cứ thế đứng nhìn quan tài thì hình như cũng không phải là cách hay.

Hay là. khai quan mở quan tài.

Lý Vọng Thư cũng không nghĩ nhiều, hiện tại dưới trướng hắn có hai con thủy con khỉ, bên cạnh lại còn có Tiểu ca, một đại sát khí như vậy.

Hắn cảm thấy cả đội ngũ mạnh đến đáng sợ, những thứ như bánh chưng quái vật gì đó, hắn thật sự không thèm để vào mắt.

Hơn nữa hắn cũng muốn xem rốt cuộc trong quan tài nằm thứ gì.

Hắn nhớ rõ trong huyệt mộ dưới đáy biển này, Uông Tàng Hải đã cất giấu một khối nữ thi có đến mười mấy cánh tay.

Một hình dạng quái dị đến vậy, hắn cũng rất muốn được chứng kiến một chút.

Thế là nói làm liền làm, mọi người sôi nổi cảnh giác, hai con thủy con khỉ chia ra đứng hai bên quan tài, để ứng phó những tình huống đột xuất.

Còn Tiểu ca thì tự mình tiến lên, kiểm tra các chốt khóa trên nắp quan tài.

Chỉ thấy hắn dùng hai ngón tay sờ dọc theo mép nắp quan tài một vòng, sau đó ra hiệu cẩn thận với mọi người: Các chốt khóa quả nhiên đã đứt rồi.

Ngay sau đó dùng sức vỗ một chưởng lên, trực tiếp đẩy nắp quan tài sang một bên.

Quan tài mở ra, thấy không có động tĩnh, Mập mạp tò mò thò đầu vào nhìn, lập tức phát ra một tiếng kinh hô.

Chà chà, cư nhiên nhiều người như thế chen chúc trong một cỗ quan tài, cho dù là quan tài gỗ nan vân tơ vàng, cũng đâu cần phải đến mức này chứ.

Chỉ thấy trong quan tài một nửa là thi thủy màu đen, và trong làn nước thi ấy, còn nổi lềnh bềnh một đống thi thể vặn vẹo, trương phình.

Thoạt nhìn, chỉ thấy vô số cánh tay chiếm cứ trên khối thịt, thật giống như rất nhiều người đang ôm chặt lấy nhau.

Trong quan tài chỉ có một người.

Tiểu ca lạnh lùng nói một câu, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm thi thể, trên mặt không hề có một tia thả lỏng.

Lý Vọng Thư lúc này cũng tiến lại gần, hắn trong lòng rất rõ ràng, khối thi thể này không phải trời sinh đã có nhiều tay như vậy.

Mà là một hình thức khác của sự cộng sinh giữa người và côn trùng.

Đây là đặc trưng riêng của hoàng tộc Đông Hạ quốc.

Họ vì muốn đạt được trường sinh, đã khiến bản thân kết hợp với

một loại cuống chiếu trùng đặc biệt.

Loại kết hợp này cực kỳ giống phương pháp dùng thi ba ba đan để đạt được trường sinh.

Chẳng qua, hai thứ đó lại cho ra hai kết quả hoàn toàn khác nhau.

Sau khi dùng thi ba ba đan, sau một thời gian nhất định cơ thể sẽ phát sinh thi biến.

Nếu không can thiệp, người sẽ dần mất đi lý trí, biến thành những quái vật như thủy con khỉ hoặc cấm bà.

Còn với sự cộng sinh cùng cuống chiếu trùng, cơ thể cũng sẽ xuất hiện biến dị, biến thành bộ dạng như thi thể trong quan tài.

Mọc ra rất nhiều tay chân, về mặt ngoại hình không ngừng trở nên giống cuống chiếu trùng.

Tuy nhiên có một điểm, người cộng sinh cùng cuống chiếu trùng, dù cơ thể có biến dị, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tư tưởng của người đó.

Hay nói cách khác, sự ảnh hưởng này cực kỳ chậm chạp, cần một quá trình rất dài.

Chẳng qua loại trường sinh này có một tệ đoan, dù cơ thể đã biến dị, khả năng kéo dài sinh mệnh cũng vô cùng hạn chế, cần phải không ngừng thay đổi cơ thể mới.

Điểm này cũng là điều Lý Vọng Thư tò mò nhất.

Trong ký ức của hắn, hoàng tộc Đông Hạ sau khi đổi mới cơ thể vẫn có thể duy trì ký ức ban đầu.

Hắn rất tò mò sau khi tiến hành loại chuyển dời ký ức thuần túy này, liệu linh hồn của người đó có còn tồn tại trong cơ thể mới hay không.

Thế là dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, hắn thử tập trung tinh thần, muốn cảm ứng xem, trong thi thể này còn có loại cuống chiếu trùng đặc biệt nào tồn tại hay không.

Theo tinh thần dần dần tập trung, quả nhiên hắn cảm nhận được một luồng sinh khí sâu sắc trên thi thể trong quan tài.

Mẹ kiếp, cư nhiên còn sống.

Luồng sinh khí đó tuy mỏng manh, có vẻ như có như không, nhưng Lý Vọng Thư có thể khẳng định, côn trùng trong thi thể vẫn còn sống.

Có thể là đang ở trạng thái ngủ đông, nên trong cảm giác của hắn mới có vẻ hơi mỏng manh.

Phát hiện này khiến hắn lập tức hứng thú, muốn tiếp tục thử.

Ai ngờ lúc này Mập mạp lại tiến lại gần: Tôi nói hai người các cậu đang làm gì đấy.

Chương 91

Sao tất cả đều không nói lời nào, biểu cảm còn ngưng trọng như vậy.

Tôi đang nghĩ thi thể này là bẩm sinh đã như vậy, hay là do hậu thiên mà thành ra thế này.

Lý Vọng Thư đáp qua loa một câu, ngay sau đó nhìn về phía Tiểu ca ở một bên, phát hiện đối phương cũng đang chăm chú nhìn chằm chằm quan tài không động đậy.

Theo ánh mắt của Tiểu ca nhìn lại, hắn phát hiện thứ mà Tiểu ca đang nhìn, cư nhiên là thi thủy màu đen bên cạnh thi thể.

Thế là hắn không khỏi tò mò nói: Có phát hiện gì sao.

Tiểu ca giơ tay chỉ một cái: Bên dưới thi thể có một khối đá phiến, trên đó có chữ viết.

Cái này cậu cũng thấy được sao.

Mập mạp nửa tin nửa ngờ, thế là móc ra một cây mũi tên hoa sen mà hắn giữ làm kỷ niệm, trực tiếp vói vào trong quan tài.

Cảm giác này, thật sự có đá phiến.

Thiên Chân, mau tới giúp, đem thi thủy này múc ra ngoài.

Dứt lời, liền chạy đến phòng phụ bên cạnh, muốn tìm một cái bình sứ tiện tay để đựng thi thủy.

Thấy vậy, Ngô Tà cũng vội vàng chạy tới giúp.

Chỉ là khi họ cầm lấy bình sứ, dường như lại có phát hiện mới, liền nghe Ngô Tà hô: Mọi người mau xem, lần này những bức họa trên đồ sứ, dường như là những bức tranh tự sự, hơn nữa được sắp

xếp theo trình tự.

Lời này vừa nói ra, lập tức thu hút sự chú ý của A Ninh.

Nàng vốn dĩ mang theo nhiệm vụ tìm kiếm manh mối trường sinh cho Jude Cầu mà đến, tự nhiên không muốn bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Nên lập tức chạy vào phòng phụ, cùng Ngô Tà thảo luận về những hoa văn trên đồ sứ đó.

Thấy vậy, Mập mạp chỉ có thể bất đắc dĩ bĩu môi, một tay xách hai cái bình sứ, một mình quay lại bên cạnh quan tài.

Hắn chia bình cho mấy người khác, vừa múc thi thủy ra ngoài, vừa liếc Lý Vọng Thư, rất bà tám mà nói nhỏ: Thiên Chân xong rồi, tội nghiệp hắn còn tưởng sẽ được bơi lội vài vòng trong bể tình, lại không thấy mục tiêu của hắn còn chìm sâu hơn cả hắn.

Ai, người trẻ tuổi này, xem ra nhất định phải nếm đủ vị khổ của tình yêu rồi.

Cái gì lung tung cả, Mập mạp cậu có phải bị thiếu oxy đến thần kinh thác loạn rồi không.

Lý Vọng Thư cảm thấy mình có chút không theo kịp nhịp của Mập mạp, còn Hoắc Tú Tú ở một bên trừng mắt nhìn hắn, rồi cười nói với Mập mạp: Không thể nào.

Tôi thấy Ngô Tà vừa rồi rất ngượng ngùng mà, vừa nhìn đã không phải loại người phóng khoáng, cậu làm sao mà nhìn ra được thế.

Mập mạp khẽ mỉm cười: Bởi vì Béo gia ta có hỏa nhãn kim tinh.

Thiên Chân thuộc loại con trai nhỏ ngây thơ, nội tâm cuồng nhiệt, gặp phải loại người như A Ninh thì căn bản không có sức chống cự.

Không tin các cậu cứ xem, ánh mắt hắn nhìn A Ninh đều sắp kéo

thành sợi rồi Ừm.

Thiên Chân.

Mẹ kiếp.

Căn phòng phụ kia sao lại không thấy đâu.

Thiên Chân, A Ninh.

Hai đứa bây là hai con heo sao.

Cửa không thấy cũng không biết.

Chỉ thấy nơi vốn là phòng phụ, giờ chỉ còn lại một khung cửa đơn độc.

Phía sau khung cửa đâu còn bóng dáng phòng phụ, thay vào đó là một bức tường gạch trơn tuột.

Bốn người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao thì cửa vào phòng phụ cách quan tài giữa mộ thất thực ra cũng không quá xa.

Nhưng ngay dưới mắt mấy người, nó lại cứ thế biến mất không một tiếng động, điều này thực sự có chút đáng sợ.

Cái này cũng quá khó hiểu rồi.

Hy vọng hai người họ đừng có chạy lung tung, nếu mà đụng phải quái vật gì, thì thật sự là phiền phức lớn.

Mập mạp tuy thích nói đùa, nhưng vẻ lo lắng trên mặt hắn là thật.

Phải biết, trước đó vừa mới thấy bốn thi thể chết thảm, điều này cho thấy trong huyệt mộ này không hề yên ổn.

Biết đâu trong những mộ thất khác, còn giấu thứ gì kỳ quái nữa.

Chỉ cần không cẩn thận, thì hai người A Ninh và Ngô Tà rất dễ bị

đưa đi đầu thai.

Lý Vọng Thư thấy Mập mạp đầy mặt lo lắng, liền vươn tay vỗ vỗ vai hắn.

Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Trước khi xuất phát mọi người chẳng phải đã chuẩn bị phương án dự phòng rồi sao.

Chỉ cần hai người họ không chạy lung tung, thành thật ở yên trong căn phòng phụ đó, thì hẳn là sẽ không có vấn đề.

Mập mạp không khỏi thở dài: Họ không chạy ra ngoài lung tung, thì tôi sợ những thứ khác sẽ đến tìm họ.

Căn phòng phụ đó đến cả cánh cửa cũng không có, hai người họ với cái cánh tay, cái chân mảnh khảnh đó, lấy gì mà ngăn cản.

Thấy Mập mạp vẫn còn buồn bã, Lý Vọng Thư liền đổi hướng nói: Tôi thì nghĩ thế này.

Cho dù chúng ta có xảy ra chuyện, hai người họ cũng chưa chắc sẽ gặp vấn đề.

Cậu đừng quên, Ngô Tà đã tham gia vào hành động này như thế nào.

Mập mạp sửng sốt: Cậu nói là.

Tam thúc sao.

Không sai.

Lý Vọng Thư gật đầu: Dù nhìn thế nào, lần này đều là Tam thúc cố ý dẫn Ngô Tà đến đây.

Cậu có thể không tin năng lực của Ngô Tà và A Ninh, nhưng lão cáo già Tam thúc kia, tổng không đến nỗi trăm phương ngàn kế chỉ để

hãm hại Ngô Tà chứ.

Đó là cháu trai ruột của hắn mà.

Tam thúc hắn chính là mười mấy năm trước cũng đã xuống huyệt mộ này rồi.

Lần này đột nhiên mất tích, biết đâu chính là đang bí mật ẩn mình, quan sát và rèn luyện Ngô Tà đấy, nên chúng ta cứ yên tâm.

Tôi thấy, chúng ta vẫn nên làm xong việc trước mắt, xem phiến đá kia viết gì.

Biết đâu lát nữa căn phòng phụ kia lại tự mình quay lại đó.

Lần này Mập mạp cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, tuy nói không hoàn toàn yên tâm, nhưng ít ra cũng có một lý do có thể thuyết phục bản thân.

Thế là hắn cầm lấy bình sứ, chuẩn bị tiếp tục múc thi thủy.

Nhưng ngay lúc này, bàn tay hắn vừa vói vào trong nước, bỗng nhiên đã bị thứ gì đó túm lấy.

Trá thi rồi.

Hắn phản ứng rất nhanh, vừa hô lớn, lập tức muốn rút tay về, ai ngờ thứ túm lấy hắn có sức lực vô cùng lớn.

Hắn chẳng những không thể rút tay lại được, mà cả người còn bị kéo bò xuống phía trong quan tài.

Nếu không phải bản thân hắn đủ nặng, lần này phỏng chừng đã trực tiếp bị kéo vào trong quan tài rồi.

Biến cố này khiến mọi người hoảng sợ, nhưng chưa đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ thấy khối thi thể vốn đã vặn vẹo thành một khối trong quan tài, đột nhiên liền ngồi bật dậy.

Một bàn tay túm chặt lấy cổ tay Mập mạp, hai bàn tay khác thì trực tiếp chộp lấy thân mình hắn.

Xử nó.

Lý Vọng Thư phản ứng cũng rất nhanh, thấy vậy liền lập tức ra lệnh cho hai con thủy con khỉ.

Nhưng những con thủy con khỉ vốn vô cùng hung hãn, trước mặt khối thi thể này lại căn bản không có nhiều tác dụng.

Móng vuốt sắc nhọn cào vào người thi thể, trực tiếp bị lớp thịt thi cứng đờ trượt ra, căn bản không gây ra bao nhiêu thương tổn.

Ngược lại, chúng bị thi thể vươn hai tay ra, trực tiếp bóp lấy cổ.

Thấy tình thế thay đổi, Tiểu ca lập tức rút đao chém về phía mấy bàn tay đang túm lấy Mập mạp.

Nhưng khối thi thể này lại có chỉ số thông minh cao chưa từng thấy.

Chẳng những không tránh không né, mà ngược lại còn trực tiếp kéo hai con thủy con khỉ qua, dùng làm tấm chắn, chặn lại lưỡi đao của Tiểu ca.

Phản ứng của Lý Vọng Thư và Hoắc Hữu Tuyết cũng không chậm, thấy đao của Buồn chai dầu bị chặn, hai người lập tức nhặt giáo móc cá bên cạnh và bắn về phía thi thể.

Mặc dù lưỡi lê cá đâm xuyên thân thể đồ sộ của thi thể, nhưng lại không có tác dụng gì.

Mập mạp gần như bị thi thể ôm chặt vào lòng, hai con thủy con khỉ càng bị dùng làm vũ khí, không ngừng vật lộn với Buồn chai dầu.

Chương 92

Bây giờ phải làm sao.

Hoắc Hữu Tuyết lần đầu tiên chứng kiến tình huống này, thấy đối phương bị đâm xuyên thân thể mà vẫn không hề hấn gì, nhất thời có chút hoảng loạn.

Lúc này, Lý Vọng Thư trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc, không hiểu tại sao thi thể đang yên đang lành lại đột nhiên bật dậy thành xác sống.

Theo lý thuyết, sau khi bọn họ mở quan tài, cũng không làm gì quá kích động.

Mặc dù Buồn chai dầu nói đây là một quan tài dưỡng xác, nhưng nếu thi thể thật sự đã biến thành bánh chưng, Buồn chai dầu chắc chắn sẽ phát hiện ngay.

Tuyệt đối không thể nào còn cùng mọi người cố sức đổ thi thủy ra ngoài như vậy.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư đột nhiên ý thức được.

Hay là, là do cảm giác của mình lúc trước.

Thực ra thứ tỉnh lại không phải thi thể, mà là con cuống chiếu đặc biệt đang điều khiển thi thể này.

Nếu là như vậy, thì không phải là hoàn toàn không có cách nào.

Thế là hắn lập tức hô lớn với Mập mạp: Mập mạp, cố lên, cho tôi chút thời gian, tôi sẽ cứu cậu ngay.

Thiếu gia Lý, cậu đừng nói chuyện phí thời gian nữa.

Tôi cũng không biết mình còn có thể trụ được bao lâu.

Lúc này Mập mạp đã điều chỉnh lại tư thế, mặc dù bị thi thể dùng ba bàn tay tóm lấy, nhưng hai chân hắn đã chống vào người thi thể, nhất thời cũng không đến nỗi bị thi thể ôm chặt.

Còn Buồn chai dầu thì không ngừng di chuyển quanh quan tài, chớp thời cơ xông lên đánh lén, không cho thi thể chuyên tâm đối phó Mập mạp.

Hoắc Hữu Tuyết thì dùng sức kéo sợi dây nối với mũi giáo, liều mạng kéo về phía sau, muốn dùng cách này để hạn chế hành động của đối phương.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư lại lần nữa tập trung tinh thần, thử dùng Thi Miết Vương để thiết lập liên hệ với con cuống chiếu đặc biệt trong cơ thể thi thể.

Giờ đây chiêu này sau nhiều lần rèn luyện, hắn đã sử dụng thành thạo, vô cùng thuận tay.

Rất nhanh, hắn liền cảm nhận được trên người thi thể, một ý thức vô cùng sống động, so với sự yếu ớt khó phát hiện trước đó, tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Sao có thể như vậy.

Lý Vọng Thư từ khi có được năng lực cảm ứng này, đã sử dụng qua rất nhiều lần.

Từ côn trùng bình thường, đến huyết thi, rồi càn thi trong quan tài Bảy Sao Nghi Hoặc, lại đến xác sống ngọc tượng và mười hai con thủy con khỉ.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn cảm nhận được một ý thức côn trùng mạnh đến mức này.

Ngay cả con Thi Miết Vương trong đầu xác sống từng khiến hắn thất khiếu chảy máu trước đây, về mặt cường độ ý thức, cũng kém xa

so với thi thể trước mắt.

Và theo ý thức của con cuống chiếu đặc biệt kia lại một lần nữa được cảm nhận, tình hình trên chiến trường cũng đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy thi thể trực tiếp ném hai con thủy con khỉ đang nắm trong tay về phía Buồn chai dầu.

Buồn chai dầu tuy tránh thoát một cách hiểm hóc, nhưng nhất thời cũng bị đẩy lùi ra xa.

Ngay sau đó, Mập mạp cũng bị ném về phía Hoắc Hữu Tuyết, hai người nhất thời va vào nhau, Hoắc Hữu Tuyết trực tiếp bị Mập mạp đánh bay.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, thi thể lập tức đứng dậy khỏi quan tài.

Lúc này Lý Vọng Thư mới phát hiện, hóa ra trước đó thi thể lại cuộn tròn nằm trong quan tài.

Trước đây mọi người nhìn thấy, chỉ là nửa thân trên của thi thể.

Giờ đây khi đứng dậy mới phát hiện, nửa thân dưới của thi thể căn bản đã thoát khỏi phạm trù con người.

Bụng dưới giống như côn trùng, vừa to vừa dài, hai bên còn mọc đầy những chiếc chân dài gầy.

Thật sự giống như một con cuống chiếu, nó lập tức bò ra khỏi quan tài, lao thẳng về phía Lý Vọng Thư.

Mẹ kiếp, là nhắm vào mình.

Thế nhưng Lý Vọng Thư hiểu ra thì đã quá muộn, thi thể ấy bộc lộ tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thể tích khổng lồ của nó.

Hắn vừa định quay người tránh né, đối phương đã ở trước mặt.

Hắn căn bản không có đường sống để chống cự, toàn thân đã bị mười hai cánh tay tóm chặt và ấn xuống đất.

Lúc này, một ý thức đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, và bắt đầu từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Tình huống này hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải, trước đây bất kể cảm nhận được điều gì, tình huống tệ nhất cũng chỉ là bị lượng lớn ký ức ập vào mà thôi.

Nhưng lần này hắn lại thực sự cảm nhận được, trong đầu mình có thêm một tư tưởng, một ý thức sống.

Mặc dù ý thức kia vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng không nghi ngờ gì nữa, nó chính là sống.

May mắn thay, lúc này, Thi Miết Vương màu vàng trong óc hắn đột nhiên chấn động một chút, ý thức kia như bị trọng thương, lại bắt đầu từ rõ ràng dần dần trở nên mơ hồ.

Thế nhưng, đúng lúc hắn còn đang sợ hãi muốn thở phào nhẹ nhõm, không ngờ thi thể lại trực tiếp đưa cái đầu khô đã sưng phù cực độ, phủ đầy thịt xác chết, đến trước mặt hắn.

Lập tức, một mùi tanh tưởi xộc thẳng vào linh hồn, tràn ngập khoang mũi hắn, và xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Điều này khiến hắn không thể nhịn được, nghiêng đầu nôn thốc nôn tháo ra.

Thế nhưng đúng lúc này, trán của thi thể lại đột nhiên nứt ra một lỗ hổng.

Chỉ thấy một con cuống chiếu ánh bạc kim loại, chậm rãi thò đầu ra từ vết nứt đó.

Hai chiếc xúc tu dài bằng một ngón tay dò xét trên mặt Lý Vọng

Thư một chút, ngay sau đó toàn bộ cơ thể nó chui ra từ trong óc thi thể.

Lập tức, Lý Vọng Thư liền cảm thấy mười hai cánh tay đang khống chế mình bỗng mất hết lực lượng.

Đáng tiếc còn chưa kịp rút tay ra, thi thể khổng lồ lập tức hoàn toàn đè lên người hắn, suýt chút nữa khiến hắn ngất đi.

Nhưng đó vẫn chưa phải là hết, con cuống chiếu chui ra từ trán thi thể, sau khi hơi hoạt động những chiếc chân rậm rạp của mình, thế mà lại trực tiếp xoay người, mục tiêu rõ ràng là chui vào tai hắn.

Trong phút chốc, hai luồng đau đớn như sấm sét vạn quân, ập đến như thủy triều mãnh liệt, lập tức bao trùm Lý Vọng Thư.

Một luồng đau đớn trong số đó bắt nguồn từ tai, chỉ thấy con cuống chiếu màu bạc kia đang điên cuồng chui vào ống tai hắn.

Phải biết con cuống chiếu này dày khoảng ba ngón tay, chiều dài còn có thể so với bàn tay người trưởng thành, với thân hình to lớn như vậy, thế mà nó lại bất chấp tất cả mà chen vào.

Ban đầu Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy đau đớn như xé rách từ tai, nhưng ngay sau đó nỗi đau này nhanh chóng lan ra nửa khuôn mặt.

Rồi sau đó không biết là chạm vào dây thần kinh mẫn cảm nào, thế mà khiến nửa người hắn không tự chủ được mà run rẩy kịch liệt.

Cùng lúc đó, một luồng đau đớn khác lại truyền đến từ bên trong đầu hắn.

Ngay khoảnh khắc con cuống chiếu màu bạc tiếp xúc trực tiếp với hắn, ý thức quỷ dị vốn đã dần dần mờ nhạt kia thế mà lại như tro tàn bùng cháy, và càng trở nên rõ ràng mãnh liệt hơn.

Điều tồi tệ hơn là, Thi Miết Vương màu vàng trong óc hắn lúc này

cũng bắt đầu xao động bất an, tần suất chấn động không ngừng nhanh hơn.

Trong phút chốc, óc Lý Vọng Thư dường như biến thành một chiến trường khốc liệt, hắn cảm nhận rõ ràng và chính xác rằng có hai con sâu đang giao chiến.

Cái cảm giác đó giống như toàn bộ đầu óc bị bỏ vào máy xay sinh tố, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xay nát thành một bãi máu loãng.

Tỉnh rồi.

Thiếu gia Lý à, ngài đúng là quá trượng nghĩa thật đó.

Thậm chí không tiếc lấy thân mình làm mồi, để dụ thứ chết tiệt đó đi chỗ khác.

Ân tình này Mập mạp tôi nhất định ghi nhớ trong lòng.

Lý Vọng Thư vừa mới mở mắt, liền bị khuôn mặt phúng phính to lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa cho không nhẹ, trái tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Ban đầu, hắn còn lầm tưởng là thi thể khủng bố kia sống lại muốn hôn môi hắn.

Nếu không phải Mập mạp kịp thời mở miệng cho thấy thân phận, e rằng bàn tay nắm chặt thành quyền của hắn đã sớm chém ra.

Chương 93

Giờ phút này, Lý Vọng Thư cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn nhớ rõ ràng, đúng lúc con cuống chiếu ghê tởm kia cố sống cố chết chui vào tai hắn, ý thức của nó thế mà cuồn cuộn không ngừng xâm nhập vào trong óc hắn.

Cùng lúc đó, như thể gặp phải sự mạo phạm, Thi Miết Vương vẫn luôn yên tĩnh nằm trong đầu hắn cũng không chút do dự phản kích.

Và là chiến trường của trận chiến này, Lý Vọng Thư lại không thể chống đỡ được quá lâu liền mất đi ý thức.

Còn về sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn thì hoàn toàn không có ấn tượng.

May quá, ngài vừa rồi thật sự đã dọa tôi sợ chết khiếp.

Đúng lúc này, Hoắc Hữu Tuyết bên cạnh cũng lo lắng mở lời.

Chỉ thấy nàng vừa nhẹ nhàng lau những vết máu còn sót lại trên má Lý Vọng Thư, vừa đầy mặt quan tâm hỏi: Ngài bây giờ cảm thấy thế nào.

Sao lại đột nhiên chảy ra nhiều máu như vậy.

Chẳng lẽ con sâu đó trên người có kịch độc.

Nhắc đến sâu, Lý Vọng Thư lập tức giật mình, vội vàng đưa tay sờ tai mình.

Thế nhưng Mập mạp và Buồn chai dầu đối với tình huống động một chút là thất khiếu chảy máu của hắn, đã có sức chống cự, cũng

không hoảng sợ như Hoắc Hữu Tuyết.

Thấy hành động của hắn, Mập mạp vội vàng tiến lên, dùng mũi tên hoa sen kia vớt nửa xác con cuống chiếu màu bạc an ủi: Cậu cứ yên tâm đi.

Con sâu đó đã bị Tiểu ca xử lý rồi.

Bắt được nó rồi, một đao chém đôi, chết không thể chết hơn.

Nói xem rốt cuộc đây là loại sâu gì, lại lợi hại đến vậy, nếu không phải nhất chỉ linh tê của Tiểu ca, muốn bắt nó ra khỏi tai cậu, e rằng thật không dễ dàng, nếu như để nó chui vào đầu cậu, thì hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Phải biết, đao của Tiểu ca chém lên nó một cái, thế mà còn bắn ra tia lửa.

Nếu là người khác, tôi e rằng hơn nửa còn không chém đứt được nó.

Lúc này Buồn chai dầu vừa lau đao, vừa nhàn nhạt giải thích một câu.

Cuống chiếu bạc, đao chém không nát, phải chặt bảy tấc.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng yên tâm, đồng thời không khỏi ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Buồn chai dầu.

Con sâu tuy đã chết, nhưng trước khi chết, nó vẫn luôn chiến đấu với Thi Miết Vương trong đầu hắn.

Cho nên bây giờ tuy ý thức kia đã không còn, nhưng ký ức mà ý thức đó mang theo, lại trực tiếp lưu lại trong đầu hắn.

Cố gắng chống cơ thể ngồi dậy, nhìn thấy thi thể khổng lồ đồ sộ vô cùng cách đó không xa, lúc này đã hoàn toàn bất động.

Hắn lúc này mới chậm rãi bắt đầu xem xét những ký ức mà con

sâu để lại.

Đoạn ký ức này rất dài, nhưng lại cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí cả cảnh tượng chủ nhân của ký ức khi còn nhỏ, cũng nhớ rõ mồn một.

Lý Vọng Thư vẫn là lần đầu tiên đọc được ký ức rõ ràng đến vậy, nhất thời lại có chút không quen.

Chủ nhân thi thể là đứa con trai duy nhất, hay nói đúng hơn là con gái, của Vạn Nô Vương Đông Hạ quốc.

Vạn Nô Vương này vốn là đại tướng Kim quốc, do bị thương trên chiến trường, dường như đã mất khả năng sinh dục.

May mắn thay, lúc đó vợ hắn đã mang thai, nhưng sau này lại chỉ sinh cho hắn một cô con gái.

Vì thế, Bồ Tiên Vạn Nô vẫn luôn nuôi con gái như con trai, đặt tên là Bồ Tiên Thiết Ca.

Ký ức đến đây vẫn rất bình thường, cho đến một ngày, phụ thân hắn là Bồ Tiên Vạn Nô trong một trận chiến với người Mông Cổ, đã cứu về một nhóm người vô cùng đặc biệt.

Những người đó tuy mỗi người thân thủ phi phàm, đáng tiếc đối mặt với thiết kỵ Mông Cổ vây quét, vẫn như cũ khó chống đỡ.

Thấy sắp bị bắt đi như dê hai chân, là Bồ Tiên Vạn Nô đã dẫn binh cứu họ ra.

Thế là để cảm tạ Bồ Tiên Vạn Nô, họ đã đạt thành một giao dịch với Bồ Tiên Vạn Nô.

Dùng trường sinh, để đổi lấy sự che chở của Bồ Tiên Vạn Nô đối với họ.

Cũng đến lúc này, Bồ Tiên Thiết Ca mới biết được, những người

này đều đến từ cùng một gia tộc.

Gia tộc này họ Trương, ngoài thân thủ cao siêu ra, mỗi tộc nhân đều còn có tuổi thọ lâu dài.

Trương Khởi Linh, tộc trưởng, nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, nhưng tuổi thọ thực tế đã vượt quá hai trăm tuổi.

Cũng chính vì đặc điểm này của tộc họ, mới dẫn đến sự truy sát của người Mông Cổ.

Ban đầu một gia tộc khổng lồ, bị bắt chỉ còn lại cuối cùng mấy chục khẩu người.

Nhìn đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi có chút kinh ngạc.

Phải biết, Trương gia ngay cả Chu Mục Vương cũng không nể nang, vẫn luôn phái người ám sát, cuối cùng thậm chí buộc Chu Mục Vương phải dựa vào chết giả mới có thể thoát thân.

Không ngờ đối mặt với truy bắt của thiết kỵ Mông Cổ, thế mà suýt chút nữa đã bị diệt tộc.

Và trong ký ức, sau khi đạt thành hiệp nghị với Trương gia, Bồ Tiên Vạn Nô này đơn giản là không làm tướng quân nữa.

Trực tiếp dẫn dắt bộ hạ của mình, thành lập một Đông Hạ quốc gần núi Trường Bạch.

Hành động này của hắn, trực tiếp đặt nền móng cho sự diệt vong của Kim quốc, cũng coi như là bán một món hời cho người Mông Cổ.

Thế là Đông Hạ quốc nhỏ bé này, sau khi cúi đầu xưng thần với Mông Cổ, thế mà kỳ tích không bị trực tiếp tiêu diệt.

Còn Trương gia thì vẫn luôn ẩn mình ở Đông Hạ quốc để dưỡng sức, đồng thời cũng tiến hành cải tạo trường sinh cho Bồ Tiên Vạn Nô.

Trường sinh thuật của Trương gia, chính là lợi dụng bí thuật, để bồi dưỡng một loại cuống chiếu trùng gần núi Trường Bạch.

Sau khi được bồi dưỡng đặc biệt, loại sâu này có thể đạt được sinh mệnh lâu dài, nhưng lại sẽ mất đi ý thức tự chủ.

Và khi loại sâu này tiến vào cơ thể người, ký ức và ý thức của ký chủ sẽ được sao lưu trong cơ thể con sâu.

Khi ký chủ sắp chết, chỉ cần tìm kiếm một ký chủ mới thích hợp, sau khi xóa bỏ ý thức của ký chủ mới, để con sâu di chuyển sang, ký chủ coi như đã đạt được tân sinh.

Đương nhiên, hình thức chuyển sinh vô hạn này cũng không phải hoàn toàn không có tệ hại.

Một khi bị sâu ký sinh, bất kể cơ thể trước đó như thế nào, nhưng khi việc ký sinh hoàn thành, cơ thể sẽ nhanh chóng biến đổi, bắt đầu biến dị theo hướng của con sâu.

Hơn nữa, mỗi lần chuyển sinh, mặc dù ký ức có thể bảo lưu hoàn toàn, nhưng vì mối quan hệ khớp với cơ thể mới, vẫn sẽ xuất hiện rất nhiều sai khác.

Dù sao cũng là sao chép và dán, việc một phần dữ liệu bị mất đi hoặc hư hại cũng là điều khó tránh khỏi.

Điều này cũng dẫn đến việc mỗi lần ký chủ chuyển sinh, luôn sẽ thiếu hụt một phần nhân tính, tư tưởng cũng sẽ trở nên càng ngày càng hỗn loạn điên cuồng, càng ngày càng giống sâu.

Trong đoạn ký ức này, chủ nhân cũ của ký ức đối với sự biến đổi trên người phụ thân hắn là Bồ Tiên Vạn Nô, cảm thấy đặc biệt rõ ràng.

Bồ Tiên Vạn Nô là một người theo đuổi sự hoàn mỹ, cho nên mỗi khi hắn tìm được một cơ thể ưng ý, liền sẽ nóng lòng tiến hành

chuyển sinh, hoàn toàn không chờ đến khi cơ thể hiện tại già yếu.

Điều này cũng dẫn đến chỉ trong hơn 200 năm ngắn ngủi, Bồ Tiên Vạn Nô đã tiến hành đến mười mấy lần chuyển sinh.

Số lần càng nhiều, Bồ Tiên Vạn Nô càng thêm điên cuồng.

Bồ Tiên Thiết Ca cũng không phải là chưa từng nghi ngờ, rằng liệu Trương gia có mục đích riêng khi mặc kệ Bồ Tiên Vạn Nô làm như vậy hay không.

Chẳng qua chưa kịp điều tra ra điều gì, ngoài ý muốn đã xảy ra, dẫn đến nghi thức chuyển sinh của hắn gặp vấn đề.

Cho đến khi Lý Vọng Thư dùng Thi Miết Vương cảm ứng để tìm kiếm, lúc này mới một lần nữa đánh thức con cuống chiếu trùng đang ngủ đông trong cơ thể hắn.

Chương 94

Điều này khiến con cuống chiếu trùng tưởng nghi thức chuyển sinh mới đã bắt đầu, lúc này mới theo cảm giác của Lý Vọng Thư mà xông về phía hắn.

Mẹ kiếp, đây đều là chuyện gì vậy chứ.

Bản sao của tò mò hại chết mèo ngoài đời thực ư.

Sau khi biết những khúc mắc này, Lý Vọng Thư nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

Thế nhưng đúng lúc này, Mập mạp đang kiểm tra vật tùy táng trong quan tài lại đột nhiên hô: Mẹ kiếp, phía dưới quan tài bị người ta đào một đường hầm trộm mộ.

Nghe thấy âm thanh này, Lý Vọng Thư mới nhận ra, rõ ràng vừa rồi Mập mạp còn đang an ủi mình, bây giờ thế mà cả người đã bò vào trong quan tài.

Và tấm đá phiến trong quan tài, cũng đã bị hắn ôm lên.

Giờ phút này hắn đang vẻ mặt vô cùng đau khổ chỉ vào phía dưới tấm đá phiến, dường như cô gái mình thầm yêu bị người khác tỏ tình trước vậy.

Trên tấm đá phiến mà Mập mạp đang ôm trong lòng quả thật khắc đầy chữ, khắc là kim văn.

Nếu đặt vào trước đây, Lý Vọng Thư chắc chắn không quen biết.

Nhưng hiện tại hắn có ký ức của Bồ Tiên Thiết Ca sau đó, đối với loại chữ này lại có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Đáng tiếc là, chữ trên tấm đá phiến cũng không phải nội dung quan

trọng gì, chỉ đơn giản là giới thiệu thân phận của Bồ Tiên Thiết Ca.

Nhưng đường hầm trộm mộ phía dưới tấm đá phiến thì rất đáng chú ý.

Chỉ thấy phía dưới mỗi viên gạch, đều chỉ gõ một nửa, để lại một nửa tạo thành một dầm gạch hình tròn.

Chẳng những sẽ không làm phía trên trực tiếp sụp đổ, đồng thời cũng sẽ không ảnh hưởng việc thông hành.

Hơn nữa vị trí này được tính toán vô cùng chính xác, trực tiếp đào đến phía dưới quan tài.

Nếu không phải trong quan tài còn có một tấm đá phiến cứng rắn hơn, và trên tấm đá phiến còn nằm một thi thể nặng kinh người, thì người đào hầm có thể nói đã thành công.

Riêng về góc độ đào mộ mà nói, không có vài chục năm công lực, căn bản không thể đào được một đường hầm trộm mộ tinh xảo như vậy.

Thế nào.

Chúng ta rốt cuộc có nên đi xuống xem không.

Thấy đường hầm trộm mộ, Mập mạp liền trở nên ngứa ngáy chân tay.

Lý Vọng Thư cố nén cơn đau đầu đứng dậy hoạt động một chút, phát hiện cơ thể không có vấn đề lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng phụ, sau khung cửa vẫn chỉ có một bức tường đá cẩm thạch trắng.

Lại quay đầu nhìn xung quanh, hai con thủy con khỉ đã hoàn toàn tàn phế, nằm bất động trên mặt đất.

Chắc là khi bị dùng làm tấm chắn, chúng đã hứng quá nhiều đao

của Buồn chai dầu.

Thế là hắn gật đầu: Đi thôi, xuống xem cũng tốt, tôi thấy gian phòng phụ này e rằng một lúc cũng không trở lại được.

Có quá nguy hiểm không, cơ thể ngài có chịu đựng được không.

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy, vừa đỡ Lý Vọng Thư, mặt đầy lo lắng.

Thế nhưng Mập mạp trong quan tài lại cười nói: Các cậu cứ yên tâm.

Với kinh nghiệm của Béo gia ta, muốn đào được một đường hầm trộm mộ chất lượng cao như vậy, không có một hai ngày thì đừng hòng nghĩ đến.

Đã có công phu rảnh rỗi đào đường hầm trộm mộ, chứng tỏ trong hầm chắc hẳn không có nguy hiểm gì.

Lời Mập mạp nói có lý có lẽ, nhất thời khiến mọi người đều cảm thấy nếu không xuống một chuyến thì thật có lỗi với chính mình.

May mắn là tình hình trong đường hầm trộm mộ cũng giống như lời hắn nói, dọc đường đi không gặp phải nguy hiểm nào.

Chẳng qua sau khi đi được vài phút, đường hầm trộm mộ này lại lập tức hướng xuống dưới, trực tiếp kéo dài vào trong nước.

Lúc này, Mập mạp nhìn không còn đường đi mà tròn mắt ngạc nhiên.

Các cậu nói, nếu bây giờ chúng ta quay đầu lại, có đúng lúc gặp được mộ thất mà chúng ta đã vào không.

Vì mọi thiết bị lặn đều để lại ở căn phòng ban đầu, nhưng giờ phút này quay đầu lại rõ ràng không thực tế lắm.

Thế là Lý Vọng Thư cắn răng nói: Đừng quên đây là đường hầm

trộm mộ, hẳn là sẽ không đào quá dài.

Mọi người nín thở xuống xem thử, thật sự không được thì quay lại vẫn kịp.

Đường hầm trộm mộ chắc không đến nỗi tự mình chạy lung tung chứ.

Ngay sau đó, bốn người trực tiếp lao xuống nước.

Quả nhiên như Lý Vọng Thư dự liệu, phần đường hầm trộm mộ dưới nước cũng không dài, chỉ khoảng chưa đầy hai mét.

Sau khi ra khỏi đường hầm trộm mộ, liền đến một hồ nước rất lớn.

Phía dưới hồ nước đen kịt một màu, đèn pin căn bản không chiếu tới đáy, nhưng phía trên không xa, lại có thể nhìn thấy có ánh sáng chiếu xuống.

Thế là bốn người không chút do dự, bơi về phía có ánh sáng.

Khoảng cách mười mấy mét, liền lên đến mặt nước.

Chỉ là mọi người vừa mới thò đầu lên, liền nghe thấy hai tiếng kinh hô tuyệt vọng.

May mắn là giọng nói này nghe quen thuộc, đèn pin chiếu qua, liền thấy Ngô Tà và A Ninh hai người, đang chen chúc trên một chiếc lu lớn, nhìn về phía mọi người với vẻ mặt hoảng sợ.

Thiên Chân.

A Ninh.

Hai cậu sao lại ở đây.

Đây là tư thế gì vậy.

Đang đi vệ sinh à.

Nghe thấy giọng Mập mạp, hai người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng Ngô Tà vẫn run rẩy nói: Mau đừng đùa nữa, chiếc lu này đang nhốt một tiểu quái vật, bốn người của Uông gia trước đó, hẳn là đã bị nó xử lý.

Cậu mau nghĩ cách đi.

Chúng tôi sắp không trụ nổi nữa rồi.

Không thể không nói, tư thế hiện tại của hai người quả thật rất khó chịu.

Chiếc lu nhìn rất lớn, nhưng đáy lu lại không lớn.

Úp ngược trên mặt đất, hai người cùng nhau đè lên đáy lu thì quả thật có chút chen chúc.

Nhưng nếu một người ở trên thì lại sợ không đè được thứ bên trong lu.

Điều này dẫn đến việc hai người chỉ có thể giữ thăng bằng với một tư thế kỳ quặc.

Lúc này, bốn người cũng lần lượt từ hồ nước đi ra.

Mập mạp đi đến bên cạnh hai người, trực tiếp nhảy lên lu, một cái mông liền đẩy hai người xuống.

Xem cái dạng tay chân mảnh khảnh của hai cậu kìa, cộng lại còn không bằng một cái đùi của Béo gia ta.

Mập mạp ngồi trên lu, lập tức cảm nhận được động tĩnh từ bên dưới truyền đến, liền cười nói: U, thứ này sức lực không nhỏ, đáng tiếc gặp phải Béo gia ta, thì cứ ngoan ngoãn ở yên bên trong đi.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng đi tới, đánh giá hai người từ trên xuống dưới, thấy họ không có gì nghiêm trọng, lúc này mới cười nói: Hai cậu không ở yên trong gian phòng phụ, sao lại chạy đến đây.

Nói xem, đây là nơi nào, các cậu có manh mối gì không.

Nói rồi, lại chỉ vào chiếc lu dưới thân Mập mạp.

Còn nữa, rốt cuộc bên trong đó là cái gì.

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi của Lý Vọng Thư, Ngô Tà đầu tiên hít sâu vài hơi, sau đó mới lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Chúng tôi vốn đang xem những bức họa trên đồ sứ, phát hiện tất cả các bức họa đều liên tục, kể về việc Uông Tàng Hải xây dựng một công trình vĩ đại nào đó trên đỉnh núi tuyết.

Tiếp theo vừa quay đầu lại thì phát hiện các cậu không thấy đâu nữa.

Chúng tôi vội vàng đuổi theo ra ngoài, lại phát hiện thế mà đã đến một mộ thất hoàn toàn không có lối đi.

Ở đó, còn có khá nhiều trang bị mà đội khảo cổ mười mấy năm trước để lại.

Sau đó chúng tôi liền nhìn thấy một quan tài nhỏ, chưa kịp đến gần, liền có một quái vật lông trắng toàn thân chui ra từ bên trong.

Chương 95

May mắn là hai chúng tôi chạy nhanh, liền một mạch chạy đến đây.

Không ngờ tiểu quái vật kia lại đuổi theo, tốn rất nhiều công sức, chúng tôi mới dùng chiếc lu lớn kia để vây khốn nó.

Mặc dù Ngô Tà nói nhẹ bẫng, nhưng nhìn sắc mặt hai người, quá trình này hẳn là tương đối mạo hiểm và kịch tính.

Lúc này Mập mạp đột nhiên vỗ tay.

Tôi nói này, các cậu đừng chỉ lo nói chuyện phiếm chứ.

Dưới mông tôi còn đang ngồi một con quái vật đó.

Các cậu nói xem, nên xử lý nó thế nào, không lẽ cứ để tôi làm quả cân đè mãi thế này à.

Lý Vọng Thư hồi tưởng một chút, biết Ngô Tà và A Ninh e rằng đã gặp phải con Hạn Bạt lông trắng trong huyệt mộ này.

Thứ quỷ quái này, có lẽ là bị đội khảo cổ mười mấy năm trước vô tình thả ra.

Cũng đáng cho những người của Uông gia xui xẻo, phỏng chừng họ cũng không ngờ rằng trong huyệt mộ này vẫn luôn lang thang một con Hạn Bạt, lại còn là loại đã đói bụng rất nhiều năm.

Sức chiến đấu trực diện của thứ này thì không mạnh lắm, chỉ thích ỷ vào thân hình nhỏ mà đánh lén.

Hiện tại bên cạnh đang có Buồn chai dầu đứng, con Hạn Bạt này đối với mọi người thì không có quá nhiều uy hiếp, mấu chốt là hiện tại mọi người đang ở trong mộ thất kín mít, thì lại rất phiền phức.

Nhận thấy vẻ mặt Lý Vọng Thư ngưng trọng, A Ninh lập tức hỏi: Xảy ra chuyện gì vậy, không xử lý được con quái vật đó sao.

Lý Vọng Thư gật đầu.

Đó hẳn là một con Hạn Bạt lông trắng, thật ra không phải là không thể giết được nó.

Mấu chốt là thứ này một khi chết, thi độc trên người nó sẽ khuếch tán.

Ở nơi như thế này, tất cả chúng ta đều sẽ trúng độc.

Tôi có cách.

Lúc này Hoắc Hữu Tuyết đã đi tới, chỉ vào hai chiếc lư hương đồng lớn trên mặt đất bên cạnh nói: Nếu không thể giết, vậy thì vây khốn nó là được rồi.

Úp hai chiếc lư hương vào nhau, vừa hay nhốt nó vào trong.

Sau đó chỉ cần buộc chặt bên ngoài, trong thời gian ngắn nó chắc chắn không ra được.

Chờ vận chuyển ra ngoài rồi, xử lý sau cũng chưa muộn.

Dứt lời, nàng liền móc dây thừng ra, tiến lên vài bước liền buộc hai chiếc đỉnh lại với nhau, tạo thành một kiểu nắp gập.

Chỉ là bây giờ còn một vấn đề, chúng ta nên làm thế nào để bắt con quái vật đó vào.

Cái này đơn giản.

Lý Vọng Thư quay đầu đưa cho Buồn chai dầu một ánh mắt, đối phương trực tiếp rút đao đi đến cạnh Mập mạp, và ra hiệu cho hắn xuống dưới.

Mập mạp thì rất nghe lời, lập tức nhảy xuống khỏi lu, nhanh

chóng lùi về xa.

Còn Buồn chai dầu cũng không chần chừ, một chân liền đá bay chiếc lu.

Lập tức liền thấy một con Hạn Bạt trông giống như con khỉ lông trắng, lập tức nhào về phía Buồn chai dầu.

Sau đó nó liền bị Buồn chai dầu dùng sống dao đánh bay, không lệch một ly nào, rơi thẳng vào bên trong chiếc lư hương đồng trước mặt Hoắc Hữu Tuyết.

Sau đó nàng lập tức ghép hai chiếc lư hương lại thành một, thắt dây thừng bên trên một cái, coi như tạm thời vây khốn vật nhỏ này.

Thấy vậy, mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng đúng lúc này, Ngô Tà lại vẻ mặt hoảng sợ chỉ về phía hồ nước mà mấy người vừa bò ra.

Chỉ thấy trong ao không biết vì sao, đột nhiên bọt khí lớn trào ra.

Thấy tình hình đó, Ngô Tà vừa có chút sợ hãi, lại vừa có chút tò mò hỏi: Chẳng lẽ, phía sau các cậu cũng có thứ gì đó đang đuổi theo các cậu sao.

Biến hóa bất ngờ trong ao, khiến mọi người vừa mới buông lòng không khỏi lại lo lắng.

Chẳng lẽ không phải thi thể khổng lồ kia lại sống dậy, sau đó một đường đuổi theo đến đây sao.

Mập mạp vừa dứt lời, trong sự chú ý của mọi người, liền thấy nước trong ao bắt đầu giảm xuống rất nhanh.

Không lâu sau liền giảm xuống hơn phân nửa, đường hầm trộm mộ mà họ vừa bơi ra cũng trực tiếp lộ ra trong không khí.

Mấy người lúc này mới phát hiện, trên vách hồ hình tròn, thế mà

còn có một vòng cầu thang hướng xuống dưới, cứ như vậy vòng đi vòng lại, kéo dài mãi xuống phía dưới nơi không thể nhìn thấy.

Và khi mực nước giảm xuống gần hết, trong ao đột nhiên bắt đầu từ từ tràn ngập một lớp sương mù.

Đèn pin chiếu tiếp, liền thấy dưới đáy sương mù mênh mông một mảnh, chỉ có thể thấy trong sương mù dường như có mấy bóng dáng khổng lồ đứng sừng sững.

Nói chúng ta bây giờ cũng đã ở đáy biển rồi, một hồ nước lớn như vậy, sẽ rút đi đâu chứ.

Các cậu nói, chúng ta có nên xuống nghiên cứu một chút không.

Mập mạp đi vòng một vòng lớn, cuối cùng đầy mong chờ nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Lúc này A Ninh tiến lên phía trước, thần sắc có chút kích động, trong tay còn cầm sơ đồ phác thảo trước đó của Lý Vọng Thư.

Các cậu xem, nơi này có giống kiến trúc hình trụ đi thông chủ mộ thất kia không.

Lý Vọng Thư sửng sốt, ngay sau đó nhớ tới, nơi này chẳng phải là nơi năm đó Tam thúc đã tách ra khỏi đội khảo cổ sao.

Phải biết Tam thúc năm đó, đã tốn rất nhiều tâm tư, vừa là trộm hành động đơn độc, lại là đóng giả nữ quỷ nhập hồn, lúc này mới lợi dụng cơ quan bên dưới, hoàn toàn vây khốn những người còn lại trong đội khảo cổ.

Sau đó cùng Tạ Liên Hoàn, hoàn thành một lần kết hợp sinh mệnh.

Hai người từ đó về sau, dùng chung một thân phận, một người ở mặt sáng, một người ở mặt tối, dường như đang bày một ván cờ rất lớn.

Sở dĩ dùng tiền tố dường như này, là bởi vì trong ký ức kiếp trước của Lý Vọng Thư, kế hoạch nhìn như xảo diệu này của họ, lợi ích mang lại sau này lại gần như bằng không.

Ngược lại suýt chút nữa đã quấy rầy sắp đặt của các tiền bối Cửu Môn, càng khiến lực lượng thế hệ thứ hai Cửu Môn tổn thất thảm trọng.

Tôi dường như đã đến nơi này.

Lý Vọng Thư còn chưa nói chuyện, nhưng Buồn chai dầu đang ngơ ngác nhìn chằm chằm làn sương mù dày đặc phía dưới đột nhiên mở lời.

Tiếp theo, cũng không để ý đến mọi người, hắn tự mình liền dọc theo cầu thang bắt đầu đi xuống.

Lý Vọng Thư thì có thể lý giải tâm tình của Buồn chai dầu.

Rốt cuộc một người không có ký ức trước đó, đột nhiên có manh mối về quá khứ của mình, cảm xúc khó tránh khỏi sẽ có chút xúc động.

Thế là hắn vội vàng chào hỏi mọi người, cùng nhau đi theo.

Vì nước mới vừa rút đi, nên thềm đá dẫm lên vẫn còn hơi trơn.

Nhưng may mắn là cái ao này cũng không sâu như tưởng tượng, chỉ trong chốc lát, mọi người liền có kinh nhưng không có hiểm mà đi tới đáy.

Trong làn sương mù nồng đậm, một khối bia đá màu đen khổng lồ dựng ở trung tâm ao, bên cạnh còn có bốn tượng khỉ đá, mặt hướng bốn phương.

Hắc.

Xem ra Uông Tàng Hải này thật sự thích khỉ, nuôi nhiều thủy con

khỉ như vậy còn chưa đủ, ở đây lại làm ra bốn tượng khỉ đá.

Mập mạp tiến lên sờ sờ tượng khỉ đá, xác nhận đây không phải thủy con khỉ giả trang, lập tức liền mở miệng trêu chọc.

Lúc này Lý Vọng Thư nhịn không được mở miệng sửa lời nói: Đây là trấn hải thạch hầu, mộ này ở đáy biển, xây bốn tượng khỉ đá cũng bình thường.

Dứt lời liền đi tới trước tấm đá phiến kia, chỉ thấy tấm đá phiến được mài giũa cực kỳ bóng loáng, gần như có thể dùng làm gương soi.

Mà ở tảng đá lớn nhất phía dưới bia đá, còn khắc một hàng chữ triện cổ.

Thế nhưng Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể nhìn ra đó là chữ triện, nhưng cụ thể viết gì, thì thật sự không đoán ra được.

May mắn lúc này Hoắc Hữu Tuyết đứng dậy, cẩn thận phân biệt một hồi sau, chậm rãi thì thầm: Bia này dành cho người hữu duyên, sẽ hiện cổng Thiên cung, vào đó, có thể đến tiên cảnh.

Nghe được lời này, Mập mạp lập tức kích động lên, vội vàng tìm kiếm trên bia đá.

Thế nhưng bia đá ngoài việc phản chiếu khuôn mặt béo ú và cái bụng phệ của hắn, lại không có một chữ nào khác.

Làm cái gì vậy, trên bia này có chữ viết sao.

Các cậu có nhìn ra trên bia này có chữ viết không.

Hay là nói, tấm bia này bản thân chính là một cánh cổng đi thông Thiên cung môn.

Nói rồi, hắn liền bắt đầu khắp nơi tìm kiếm trên bia đá.

Đáng tiếc hắn tìm nửa ngày, ngoài việc xác định đây là một khối

đá trơn nhẵn, không có chút manh mối nào.

Cũng chính vào lúc này, Buồn chai dầu vẫn luôn bất động, trên mặt lại lần đầu tiên lộ ra biểu cảm kinh hỉ.

Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra tất cả rồi.

Chương 96

Chuyện đội khảo cổ Tây Sa mười mấy năm trước, tôi nhớ ra tất cả rồi, tôi thật sự đã đến nơi này.

Trừ Lý Vọng Thư ra, những người khác đều bị Buồn chai dầu làm cho có chút sững sờ.

Mặc dù Ngô Tà đã tìm thấy những bức ảnh của đội khảo cổ trước đó, Buồn chai dầu cũng từng nói người trong ảnh chính là hắn.

Thế nhưng trong lòng mọi người vẫn không tin chuyện này lắm, rốt cuộc nào có người trải qua mười mấy năm mà trên mặt lại không có chút biến đổi nào.

Cho nên mọi người trong tiềm thức đều cho rằng, Buồn chai dầu chỉ là trùng hợp giống Trương Khởi Linh trong ảnh mà thôi.

Thế nhưng còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng, Buồn chai dầu liền bắt đầu thuật lại tỉ mỉ, những gì hắn đã thấy và nghe được khi ở trong đội khảo cổ năm đó.

Lần thuật lại này, mọi người nghe rất say mê, chỉ có Ngô Tà càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Bởi vì trong lời thuật của Buồn chai dầu, việc đội khảo cổ mười mấy năm trước xảy ra chuyện, rất có thể là do Tam thúc của cậu ấy âm thầm giở trò quỷ.

Không thể nào, nếu thật sự là Tam thúc âm thầm mê choáng mọi người, vậy hắn làm như vậy rốt cuộc là nhằm mục đích gì.

Phải biết, với những gì tôi hiểu về hắn từ trước đến nay.

Việc hắn mê choáng những người khác thì còn có thể, nhưng tuyệt đối không thể nào ra tay với dì Văn Cẩm.

Hắn tham gia đội khảo cổ, chính là vì dì Văn Cẩm, cho nên hắn căn bản không có động cơ để làm như vậy.

Thế nhưng đối mặt với nghi ngờ của Ngô Tà, Buồn chai dầu vẫn thần sắc không đổi, chỉ nhàn nhạt nói: Nếu người này thật sự là Tam thúc của cậu, thì không có động cơ để làm như vậy.

Nhưng mà.

Buồn chai dầu nói đến đây, hơi nhíu mày, lộ ra vẻ mặt cố gắng hồi ức, lúc này mới nói tiếp: Tóm lại, bây giờ nhớ lại, lúc đó trong đội khảo cổ rất nhiều người, cảm giác đều có vấn đề.

Dường như trong lòng mọi người đều có mục đích riêng của mình.

Ý gì.

Ngô Tà cảm thấy càng ngày càng nghe không hiểu lời Buồn chai dầu nói, lập tức truy vấn.

Thế nhưng Buồn chai dầu lại lắc đầu: Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là một loại cảm giác thôi.

Mặc dù đội khảo cổ bề ngoài nhìn qua còn tính là hòa hợp, nhưng thực tế mọi người đều vô thức đề phòng những người khác.

Còn về những điều khác, tạm thời tôi chỉ nhớ được bấy nhiêu.

Tóm lại khi tôi tỉnh lại, đã đang ở trong bệnh viện.

Nói chung từ lúc đó trở đi, tôi liền cảm thấy cơ thể mình dường như có vấn đề.

Luôn luôn có ký ức mất đi, thỉnh thoảng có thể nhớ lại chút vụn vặt đoạn ngắn, nhưng đại bộ phận ký ức lại không thể tìm về.

Nhìn Buồn chai dầu và Ngô Tà hai người, một người so một người còn rối rắm hơn, Lý Vọng Thư trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Chuyện xảy ra với đội khảo cổ năm đó, hắn có lẽ biết nhiều hơn cả Buồn chai dầu, người trong cuộc.

Nhưng hiện tại hoàn cảnh này, quả thật không thích hợp để bàn luận cặn kẽ.

Mấu chốt là nhiều chuyện, hắn hiện tại đã không có chứng cứ chống đỡ, cũng không có một nguồn thông tin đáng tin cậy có thể làm người ta tin phục.

Cho nên mặc dù nói ra, mức độ đáng tin cậy cũng sẽ giảm sút rất nhiều, ngược lại có thể sinh ra càng nhiều hiểu lầm.

Giống như việc Buồn chai dầu cảm thấy những người trong đội khảo cổ năm đó, đều vô thức đề phòng lẫn nhau.

Theo Lý Vọng Thư, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ hiểu lầm.

Thật thật giả giả, cuối cùng khiến mọi người đều có chút nghi thần nghi quỷ.

Thế là hắn dứt khoát ra vẻ thâm trầm nói: Chuyện năm đó, không phức tạp như các cậu tưởng, nhưng cũng không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.

Tóm lại các cậu bây giờ không cần nghĩ nhiều, trước mắt cứ lo việc trước mắt, chờ chúng ta tự mình giải quyết ổn thỏa mọi việc, sau này sẽ có rất nhiều thời gian để các cậu thoải mái thảo luận.

Nghe vậy, Buồn chai dầu nhìn Lý Vọng Thư một cái, không nói gì nữa, thế nhưng Ngô Tà lại có chút bất ngờ.

Cậu biết chuyện năm đó sao.

Vô nghĩa, tôi không phải đã nói rồi sao.

Bố tôi chính là cùng những người trong đội khảo cổ năm đó mất

tích, cậu nói tôi có biết hay không.

Lý Vọng Thư nói xong, dứt khoát quay đầu nhìn về phía A Ninh và Hoắc Hữu Tuyết nói: Hồi ức của Tiểu ca vừa rồi, hai cô cũng đã nghe rồi chứ.

Hai cô, ai sẽ giúp chúng tôi tìm ra cánh cổng đi thông Thiên cung môn đây.

Dựa theo phương pháp được Buồn Chai Dầu nhắc đến trong hồi ức, Hoắc Hữu Tuyết quỳ trước tấm bia đá, không ngừng điều chỉnh thân mình, thông qua tia sáng phản xạ xuyên qua bia đá để nhìn vào vị trí thái dương của mình.

Tôi thấy rồi.

Theo tiếng reo kinh ngạc của Hoắc Hữu Tuyết, mọi người lập tức phấn khích.

Rốt cuộc, theo lời Buồn Chai Dầu, tiếp theo là có thể tìm thấy mộ thất then chốt của ngôi mộ này.

Cô nhìn thấy gì.

Mau nói đi chứ.

Mập mạp đã có chút sốt ruột không chờ được, nhưng Hoắc Hữu Tuyết lại đột nhiên quay người, chỉ vào bức tường cách đó không xa phía sau mọi người nói: Ngay chỗ đó, nhìn từ ánh sáng phản chiếu của tấm bia đá, vị trí kia có một ký hiệu ba con cá tạo thành một vòng.

Mập mạp càng thêm tò mò, bèn thò đầu qua xem tấm bia đá, nhưng vẫn chỉ thấy khuôn mặt béo ú của mình.

Dựa, thật hay giả vậy.

Sao tôi chẳng thấy gì hết.

Hay là Uông Tàng Hải này vẫn là một lão biến thái, con đường

thông đến Thiên cung này, chỉ cho phụ nữ xem thôi sao.

Nhưng lúc này căn bản không ai để ý đến hắn, chỉ thấy A Ninh nhanh chóng đi đến vị trí bên cạnh, theo hướng Hoắc Hữu Tuyết chỉ, quả nhiên tìm thấy một cánh ám môn cửa ngầm có thể di chuyển.

Phía sau ám môn là một đường hầm vô cùng hẹp.

Thấy tình hình đó, Mập mạp càng không thể kiềm chế: Thế chúng ta còn đợi gì nữa.

Mau vào xem đi.

Bằng không đợi mực nước lại dâng lên, trời biết cái ao này phải đợi bao lâu mới cạn được.

Nhìn những người đang kích động, Lý Vọng Thư rất muốn nói cho mọi người biết rằng tấm bia đá đã sớm bị Tam thúc Ngô Tam Tỉnh động tay chân.

Theo lời Buồn Chai Dầu hồi ức, trên bức tường này tổng cộng có tám cánh ám môn, được bố trí thành một trận pháp theo phép Kì Môn Độn Giáp.

Nhưng Tam thúc, cái lão già gian xảo ấy, đã sớm tráo đổi ký hiệu ban đầu chỉ vào sinh môn cửa sống thành tử môn cửa chết.

Từ cánh cửa này mà đi vào, không những không thể tìm thấy Thiên cung thật sự, ngược lại còn tự chui đầu vào chỗ chết.

Lý Vọng Thư đoán, hắn làm như vậy là để kế hoạch Giải Liên Hoàn hợp thể của mình diễn ra thuận lợi hơn.

Hắn muốn Giải Liên Hoàn chết, cố ý để lại một nguyên nhân mơ hồ, dùng để củng cố ấn tượng mọi người rằng Giải Liên Hoàn đã chết.

Như vậy, sẽ không ai nghi ngờ thân phận của cái xác đã hoàn toàn

thay đổi kia.

Chẳng qua hắn không ngờ, sau khi đội khảo cổ năm đó tỉnh lại, căn bản không phát hiện những thứ họ cố ý để lại ở đây, mà hôm nay lại để nhóm người cậu đụng phải.

Tuy nhiên, đồng thời trong lòng cậu cũng có chút tò mò, Tam thúc rõ ràng biết cậu và Tạ Liên Hoàn năm đó đã để lại cái thứ này, dễ dàng khiến người ta nghi ngờ thân phận của hắn, vậy tại sao còn phải trăm phương ngàn kế đưa Ngô Tà vào đây.

Là muốn để đứa cháu thật sự của mình hôm nay cảm nhận một chút sự đen tối và phức tạp của lòng người sao.

Không sợ Ngô Tà sẽ bị loạn thần kinh à.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư nhìn Ngô Tà một cái, âm thầm cảm thấy thương hại cho cậu, gặp phải một người Tam thúc như vậy, đúng là đủ để cậu phải chịu đựng.

Nhìn mọi người đều chuẩn bị khám phá đến cùng, Lý Vọng Thư đương nhiên không thể tự tìm đường chết.

Thế là hắn cố ý đi sau cùng, khi tất cả mọi người đã vào đường hầm, giả vờ như đang xem xét khắp nơi, cố ý dùng đèn pin chiếu vào trần của đường hầm.

Các cậu mau dừng lại, xem đây là cái gì.

Ngay trên trần nhà cách ám môn không xa, quả nhiên có một trộm động lối đi bí mật vô cùng kín đáo.

Đường hầm vốn dĩ tối đen như mực, nếu không phải Lý Vọng Thư cố tình tìm kiếm, người bình thường căn bản không thể nào chú ý tới.

Mọi người nghe thấy tiếng Lý Vọng Thư, lại nhao nhao lùi lại,

nhìn trộm động trên đầu, ai nấy đều vẻ mặt nghi hoặc.

Kỳ lạ thật, sao lại là trộm động.

Hơn nữa tại sao lại đào trộm động ở vị trí này chứ.

Rõ ràng cửa chính ngay gần bên cạnh, hắn đã biết vị trí của ám đạo này, không lý nào lại không tìm thấy ám môn chứ.

Mập mạp vừa dứt lời, Lý Vọng Thư liền lập tức tiếp lời: Trừ phi đây không phải là trộm động để vào, mà là trộm động để ra, là có người bị nhốt ở đây, muốn thoát ra ngoài.

Mọi người đều là người thông minh, lập tức hiểu ra rằng đường hầm này rất có vấn đề.

Chỉ có Hoắc Hữu Tuyết, người trước đó đã tìm đường bằng tấm bia đá, vẫn đầy mặt nghi hoặc hỏi: Nhưng ký hiệu tôi nhìn thấy trên tấm bia đá rõ ràng là chỉ vào cánh cửa này mà.

Ký hiệu có thể đã bị người động tay chân.

Buồn Chai Dầu tuy không điểm danh, nhưng người đầu tiên hiện ra trong lòng mọi người lúc này đều là Tam thúc.

Sắc mặt Ngô Tà càng thêm khó coi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Lý Vọng Thư thấy thế, trong lòng âm thầm bật cười.

Chương 97

Muốn trách thì cứ trách Tam thúc của cậu đi.

Nếu hắn muốn rèn luyện cậu, vậy cứ rèn luyện cho đủ một lần đi, cậu nhóc này nhưng phải chịu đựng đấy.

Nghĩ vậy, hắn liền đơn giản lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, nói một cách nghiêm túc: Hiện tại ký hiệu trên bia đá có thể đã bị người động tay chân, như vậy thì việc muốn thông qua ký hiệu để tìm được ám môn chính xác dẫn đến Thiên cung e là có chút không thực tế.

Hiện tại con đường duy nhất có thể đến đó, có lẽ chỉ có cái trộm động này.

Mọi người thấy, chúng ta có nên từ đây đi vào xem không.

Lý thiếu nói vậy thì đúng rồi, đã đến đây rồi, con đường kia lại có vấn đề, vậy nhất định phải vào xem một chút chứ, tôi xung phong.

Mập mạp nói rồi, liền dang hai tay chống vào hai bên vách tường, với một sự nhanh nhẹn hoàn toàn không phù hợp với thân hình, vài cái liền nhảy vào trộm động.

Vừa vào trong, tiếng kinh ngạc của hắn lập tức truyền ra từ bên trong: Mẹ kiếp, thủ pháp đào cái này trông giống hệt cái trộm động chúng ta đã đi qua trước đó, chắc là cùng một người làm, hẳn là không thành vấn đề.

Nghe lời này, mọi người cũng không còn do dự nữa, nhao nhao học theo Mập mạp, lần lượt bò vào.

Cái trộm động này quả nhiên được đào rất cẩn thận, bằng phẳng, cho dù người bên trong chỉ có thể bò, cũng sẽ không cảm thấy chật chội hay bị cọ xát.

Cứ như vậy bò khoảng vài phút, trộm động bắt đầu đi xuống từ phía trên, tạo thành một khúc cua lớn.

Đồng thời cũng dần dần rộng ra, khiến người ta cuối cùng có thể thẳng lưng lên.

Nhưng mà đúng lúc này, Mập mạp, người đi đầu, lại đột nhiên kinh hô một tiếng: Mẹ kiếp, ở đây có chữ viết.

Có người để lại huyết thư thư viết bằng máu.

Thế là mọi người nhao nhao chen lên, liền thấy trộm động lúc này lại đột nhiên chuyển thành đi thẳng về phía trước.

Và ngay trên tường, có ba hàng chữ được viết dọc.

Từ phải sang trái lần lượt là Tỉnh Ngô Tam, ở giữa là một câu rất dài Hại ta cùng đường, hàm oan mà chết, thiên địa vì giám.

Hại ta đến đường cùng, chết oan uổng, trời đất làm chứng.

Bên trái nhất là Giải Liên Hoàn.

Nhìn thấy đoạn chữ này, Ngô Tà tức thì hô hấp trở nên nặng nề hơn vài phần, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Sau một hồi lâu, lúc này mới nhẹ giọng nghi hoặc nói: Giải Liên Hoàn.

Tam thúc hại chết Giải Liên Hoàn.

Cái tên này sao nghe quen thuộc vậy.

Thấy Ngô Tà vẫn còn đang có chút rối rắm, Lý Vọng Thư đơn giản là đổ thêm dầu vào lửa cho cậu.

Thế là cậu cố ý chỉ vào những dòng chữ đó nói: Sao cậu lại cho rằng là Tam thúc của cậu hại chết Giải Liên Hoàn, mà không phải Giải Liên Hoàn hại chết Tam thúc của cậu chứ.

Rốt cuộc, cái huyết thư này, nhìn từ trái sang phải và từ phải sang trái, hoàn toàn là hai ý nghĩa khác nhau.

Nghe lời này, Ngô Tà ngược lại bình tĩnh lại, cười khổ nói: Nếu Tam thúc của tôi đã chết, vậy Tam thúc mà tôi quen biết bấy lâu nay là ai.

Chẳng lẽ là ma sao.

Nhưng lời cậu vừa dứt, Hoắc Hữu Tuyết liền như ma xui quỷ khiến bổ thêm một dao.

Ai mà biết được, hai người họ vốn dĩ đã trông giống nhau rồi.

Hơn nữa tôi đã sớm muốn nói với cậu, trước đây cậu cứ khăng khăng nói Tam thúc của cậu sẽ không hại Trần Văn Cẩm, điều này thật sự rất buồn cười.

Cửu Môn ai mà không biết, năm đó Văn Cẩm và Giải Liên Hoàn mới là một cặp.

Trên đời này chuyện vì yêu sinh hận nhưng chẳng hề hiếm thấy.

Cô nói cái gì.

Ngô Tà tức thì như bị sét đánh, trừng lớn đôi mắt, dường như tam quan đều gặp phải cú sốc lớn.

Thấy Ngô Tà có vẻ sắp sụp đổ, Lý Vọng Thư vội vàng tiến lên an ủi: Đừng đoán mò nữa, mọi sự thật, đợi khi tìm được Tam thúc của cậu không phải sẽ rõ ràng sao.

Hơn nữa còn nhớ tôi đã nói trước đó chứ, chuyện của đội khảo cổ năm đó, xa không đơn giản như vẻ ngoài.

Sau màn khai đạo không mấy cao siêu của Lý Vọng Thư, Ngô Tà như cũ vẫn chìm sâu trong những rối ren nội tâm không thể tự kiềm chế.

Tuy nhiên, may mắn là tình hình có chút chuyển biến tốt, ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến bước chân tiến về phía trước của mọi người.

Lúc này, cái trộm động vốn quanh co khúc khuỷu bỗng trở nên thẳng tắp và kéo dài lên trên, điều này có nghĩa là họ đã gần kề lối ra.

Thấy vậy, Mập mạp sốt ruột không nói hai lời, là người đầu tiên chống người bắt đầu ra sức trèo lên trên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không lâu sau, từ phía trên trộm động quả nhiên truyền đến tiếng la hét phấn khích nhưng hơi sốt ruột của Mập mạp: Ha.

Lối ra quả nhiên ở ngay phía trên đây.

Chẳng qua hình như bị cái gì đó chặn chặt rồi.

Nặng chết đi được ấy.

Chẳng lẽ lối ra này cũng mở ra trong một cỗ quan tài sao.

Ai da mẹ ơi.

Mấy người mau lại đây giúp một tay với nào.

Cũng may lần này, không gian của trộm động đi lên phía trước vừa đủ để chứa ba người cùng lúc hành động.

Nghe Mập mạp kêu gọi giúp đỡ, Lý Vọng Thư và Buồn Chai Dầu lập tức không chút do dự bò lên.

Ba người cùng nhau dùng sức, phí sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đã thành công đẩy nhẹ phiến đá cực kỳ nặng nề ở đỉnh trộm động ra một khe hở nhỏ.

Nhưng mà, khi họ đầy lòng mong đợi nhìn xuống dưới phiến đá, cảnh tượng hiện ra trước mắt lại khiến cả ba người lập tức trợn tròn mắt, đứng sững tại chỗ không biết làm sao.

Lối ra của trộm động không nằm trong quan tài như Mập mạp dự đoán, mà khi họ vừa đẩy phiến đá ra, bất ngờ phát hiện xung quanh phiến đá lại nằm la liệt những thi thể.

Những thi thể đó hẳn là đã bị người cố ý đặt ở đây từ trước.

Chúng chồng chất lên nhau trùng trùng điệp điệp, tựa như một ngọn thi sơn núi xác cỡ nhỏ, đè chặt lấy phiến đá.

Thấy tình huống này, Mập mạp lập tức nhỏ giọng hỏi: Những người này đều mới chết không lâu, tươi rói y như những thi thể của người Uông gia trước đó.

Giờ làm sao đây, chúng ta có nên đi lên xem không.

Chỗ này lẽ nào cũng có quái vật gì đó à.

Có Tiểu ca ở đây cậu còn sợ cái gì, có quái vật thì cứ xử lý nó là được.

Lý Vọng Thư nói rồi, lập tức là người đầu tiên bò ra khỏi trộm động.

Sau khi quan sát một lượt, cậu phát hiện, cái trộm động này quả nhiên vẫn luôn dẫn thẳng đến cái gọi là Thiên cung của Uông Tàng Hải.

Đây là một mộ thất vô cùng rộng lớn, đập vào mắt đầu tiên là một đài cao ở trung tâm mộ thất.

Trên mặt đài cao giống như một quảng trường trung tâm, đặt một mô hình cung điện khổng lồ, tạo hình tinh xảo mỹ lệ.

Còn trên các bức tường xung quanh mộ thất, lại được khảm đầy gương đồng.

Đương nhiên, điều thu hút sự chú ý nhất là trên đỉnh của mộ thất này, lại được khảm mấy viên dạ minh châu ngọc trai phát sáng trong

đêm.

Dạ minh châu kết hợp với gương đồng bốn phía, nhuộm cả mộ thất một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Tóm lại, cảm giác đầu tiên khi người ta bước vào mộ thất là từ tráng lệ huy hoàng đã được cụ thể hóa vào khoảnh khắc này.

Mấy người này lúc còn sống đều bị thương, có cả vết thương do súng đạn.

Hơn nữa trên người còn có dấu vết móng vuốt sắc bén cào, nhìn vết thương đen kịt thì hẳn là trúng thi độc, và kích thước móng vuốt hẳn là không lớn, đại khái là do con Hạn Bạt lông trắng vừa rồi gây ra.

Mặc dù họ không chết vì vết thương, nhưng đến được đây rồi, vẫn chết vì thi độc trên người phát tác.

Lý Vọng Thư vội vàng đánh giá xung quanh, đề phòng những nguy hiểm không biết, còn lúc này Buồn Chai Dầu lại đang ngồi xổm xuống đất bắt đầu kiểm tra mấy cỗ thi thể.

Vừa lúc, những người phía sau cũng lần lượt bò lên, A Ninh vừa nhìn thấy thi thể, liền không khỏi kinh ngạc nói: Mấy người này là người của công ty, chính là đội viên đợt trước xuống dưới.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện, chỉ là không ngờ lại chết ở đây.

Cái gì.

Ngô Tà nghe vậy tức thì sốt ruột, lập tức tiến lên cẩn thận phân biệt mấy cỗ thi thể, nhưng lại duy nhất không có Tam thúc.

Điều này khiến cậu vừa thở phào nhẹ nhõm, lại càng thêm lo lắng.

Đợt người trước đã chết ở đây, vậy Tam thúc của tôi đâu.

Thấy Ngô Tà đã mất bình tĩnh, Lý Vọng Thư lập tức nhắc nhở:

Những thi thể này là có người cố ý chuyển đến đây, tôi không nghĩ đây là trùng hợp.

Người chuyển thi thể nhất định là muốn dùng thi thể để chặn lối ra của trộm động.

Và người quen thuộc ngôi mộ này như vậy, cũng chỉ có Tam thúc của cậu.

Yên tâm đi, nếu hắn còn có thể chuyển được thi thể, thì chứng tỏ hắn hẳn là không sao.

Hắn hẳn là để tránh né người Uông gia và con Hạn Bạt kia, mới dùng thi thể để lấp trộm động.

Chương 98

Mọi người cẩn thận tìm xem, xem Tam thúc có ở đây không, hay là ở đây còn có lối đi nào khác không.

Nói xong, Lý Vọng Thư cũng bắt đầu nhìn ngó khắp nơi.

Cậu thật sự không ngờ, đợt người trước của công ty lại cũng đã đến được trong mộ huyệt.

Hoắc Hữu Tuyết lúc này thì thầm bên cạnh cậu: Xem tình hình thì nhóm người Tam thúc họ có khả năng cao là đã xảy ra xung đột với người Uông gia.

Hoặc là, họ đã xung đột với người Uông gia trước đó, nên mới buộc phải tiến vào trong mộ huyệt để tránh né.

Chỉ là họ có lẽ không ngờ rằng đối phương lại theo vào tận bên trong mộ huyệt.

Tôi đoán là Tam thúc cố ý thả con Hạn Bạt lông trắng kia ra, muốn dùng nó để đối phó người Uông gia.

Nhìn từ kết quả, hắn quả thực đã thành công, Uông gia người tất cả đều chết dưới tay Hạn Bạt.

Tuy nhiên, nhìn tình trạng tử vong của mấy người này, hẳn là trong quá trình đã xảy ra vấn đề gì đó, dẫn đến việc chính họ cũng bị Hạn Bạt cào bị thương.

Nghe Hoắc Hữu Tuyết phân tích, Lý Vọng Thư gật đầu, vừa định mở miệng, không ngờ lại thấy Mập mạp cách đó không xa đang vẫy tay về phía mình, đồng thời đè thấp giọng nói nhỏ: Lý thiếu, tìm thấy Tam gia rồi, chỉ là chỉ là Thôi, các cậu cứ tự mình lại đây mà xem đi.

Hóa ra cái tên Mập mạp này không biết từ lúc nào đã bò lên trên

đài trưng bày mô hình cung điện.

Hắn chỉ vào vị trí trung tâm của đài, vẻ mặt như thấy quỷ.

Nghe vậy, mọi người cũng không chậm trễ, nhao nhao bò lên đài.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trên quảng trường giữa mô hình cung điện khổng lồ, lại có một cỗ càn thi xác khô mặc quan phục triều Minh đang ngồi xếp bằng.

Còn Tam thúc lại đang ôm chặt lấy cỗ càn thi đó, với một tư thế vô cùng ám muội.

Thấy cảnh này, ngay cả Lý Vọng Thư cũng không khỏi có cảm giác trợn tròn mắt, mở rộng tầm mắt.

Ngô Tà là người cuối cùng bò lên, ban đầu vẫn còn vẻ mặt kinh hỉ, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó, tiếng Tam thúc của cậu nghẹn lại trong cổ họng.

Thiên Chân, đó là Tam thúc của cậu đúng không.

Cậu nói xem Tam thúc của cậu đang làm gì vậy.

Còn cái người mặc quan phục kia hẳn là Uông Tàng Hải phải không.

Nhìn bộ dạng này, cũng không giống như là trá thi xác chết sống lại nha.

Cậu nói xem hai người họ bây giờ rốt cuộc là tình huống gì.

Tam thúc chẳng lẽ bị vợ của Uông Tàng Hải nhập hồn rồi sao.

Tình huống trước mắt quá mức chấn động, Ngô Tà bị Mập mạp hỏi đến nhất thời không biết nên nói gì.

Cậu chỉ đành thử nhỏ giọng gọi vài lần Tam thúc.

Nhưng Tam thúc ở đó lại không hề phản ứng.

Thấy thế, Mập mạp không biết từ đâu móc ra một gói giấy vệ sinh, dùng sức ném về phía một người một xác đang ôm nhau.

Giấy vệ sinh bay đến đỉnh đầu Tam thúc, ngay sau đó lại bật sang người càn thi.

Nhưng cả hai người vẫn ôm chặt lấy nhau, căn bản không hề lay chuyển.

Lúc này, Buồn Chai Dầu là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường, một bước dài liền chạy đến, nhẹ nhàng đỡ đầu Tam thúc.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, sắc mặt Tam thúc trắng bệch, cái trắng đó còn lộ ra một luồng khí đen.

Điều này khiến mọi người hoảng sợ.

Đã chết rồi sao.

Từ xa, mọi người đã nhìn thấy bộ dạng chật vật đến không chịu nổi của Tam thúc, ai nấy trong lòng không khỏi tò mò, nhao nhao không tự chủ được mà bước nhanh lại gần.

Chờ đến khi mọi người đi đến gần hơn một chút, cảnh tượng trước mắt khiến họ không khỏi hít sâu một hơi.

Chỉ thấy ở cổ tay Tam thúc, bất ngờ có một vết cắt sâu đến tận xương.

Và máu chảy ra từ vết thương đó gần như đã nhuộm ướt đẫm bộ quan phục vốn tinh xảo hoa mỹ của Uông Tàng Hải.

Thấy tình hình này, Ngô Tà, người vẫn luôn đứng trong đám đông, tia hy vọng cuối cùng trong sâu thẳm nội tâm cũng tan biến trong chớp mắt.

Giờ phút này, cả người cậu như bị rút hết linh hồn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt trống rỗng vô thần, nhìn qua liền cho

người ta cảm giác thất hồn lạc phách mất hồn mất vía.

Giữa lúc đó, cậu khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào rất nhỏ, môi khẽ run, dường như muốn nói lời từ biệt với Tam thúc.

Nhưng mà đúng lúc này, khi Ngô Tà vừa mới mở miệng chuẩn bị nói chuyện, Buồn Chai Dầu Trương Khởi Linh, người vẫn luôn cẩn thận kiểm tra vết thương bên cạnh Tam thúc, lại đột nhiên lạnh lùng nói: Vẫn chưa chết.

Những lời này như một tiếng sét nổ vang bên tai Ngô Tà, khiến cậu cả người lập tức sững sờ tại chỗ, thậm chí quên sạch cả những lời cáo biệt ban đầu mình định nói.

Lý Vọng Thư một bên nghe thấy Buồn Chai Dầu gọi, phản ứng cực nhanh, lập tức ba bước thành hai bước tiến lên hỗ trợ, cùng Buồn Chai Dầu tiến hành thêm một bước kiểm tra và cứu chữa cho Tam thúc.

Mạch đập tuy rằng yếu ớt, nhưng thật sự vẫn chưa chết hẳn, mau cứu người.

Nhưng còn chưa đợi cậu hành động, Buồn Chai Dầu đã giơ tay ngăn lại cậu.

Sau đó đưa tay chỉ vào Uông Tàng Hải nói: Tôi nhớ, bụng nó ẩn giấu cơ quan.

Hắn bây giờ ôm chặt như vậy, phỏng chừng là nghĩ nếu người Uông gia tìm đến, một khi dịch chuyển thân thể hắn, sẽ cùng nhau đồng quy vu tận cùng chết.

Lời đó vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi nhìn Tam thúc với ánh mắt khác.

Rốt cuộc, người tàn nhẫn với kẻ địch thì nhiều, nhưng người còn

tàn nhẫn hơn với chính mình thì chẳng có mấy ai.

Có thể nghĩ đến việc đồng quy vu tận với kẻ địch, mọi người ít nhiều đều có chút bội phục hắn.

Vậy bây giờ làm sao đây.

Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Tam thúc đi tìm chết sao.

Ngô Tà lúc này cuối cùng cũng hoàn hồn, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin nhìn Buồn Chai Dầu.

Giúp tôi đỡ lấy chúng nó.

Buồn Chai Dầu nói xong, mọi người vội vàng đưa tay, từ các hướng vững vàng đỡ lấy hai người đang ôm nhau.

Còn Buồn Chai Dầu thì móc ra một con chủy thủ, vòng ra phía sau Uông Tàng Hải, một nhát cắt qua quan phục của hắn, sau đó từ vị trí thận, từ từ rạch ra một vết.

Tiếp theo nhẹ nhàng xoay chuyển chủy thủ, đẩy lớp da thịt khô héo ra.

Liền thấy bên dưới lớp da thịt của càn thi, quả nhiên tồn tại một cấu trúc giống như cơ quan nhân tạo.

Lúc này liền thấy Buồn Chai Dầu cúi đầu cẩn thận quan sát một chút, lạnh lùng nói: Là Bát Bảo Lôi Hỏa Tráp.

Anh chắc chứ.

Nghe lời này, những người khác thì không sao, nhưng sắc mặt của Mập mạp và Hoắc Hữu Tuyết, những người tương đối chuyên nghiệp, lập tức thay đổi.

Ngô Tà thì vẫn ngây thơ hỏi: Cái hộp Bát Bảo Lôi Hỏa này là cơ quan gì vậy.

Mập mạp tức giận trừng mắt nhìn cậu một cái: Nói cậu ngây thơ mà cậu còn không thừa nhận, cậu nghe thử cái tên này xem, vừa là lôi sấm vừa là hỏa lửa, chẳng phải là thuốc nổ sao.

Tôi ban đầu cứ tưởng Tam thúc của cậu đã đủ tàn nhẫn rồi, không ngờ Uông Tàng Hải này còn ác hơn.

Lại dám lắp thứ này trong bụng mình, hắn không sợ lỡ gặp phải chuyện gì đó mù quáng, thì chẳng phải thành thi cốt vô tồn xác không còn.

Nhưng mà nói như vậy, Tam thúc của cậu và hắn ôm nhau, nói không chừng cũng là vì ngưỡng mộ lẫn nhau, không tự chủ được đấy.

Lý Vọng Thư lúc này cũng không khỏi có chút bội phục Mập mạp.

Dường như bất kể gặp phải nan đề gì, hắn luôn có thể từ một góc độ vô cùng độc đáo mà biến nan đề thành một chuyện cười.

Hơi câm nín trừng mắt nhìn Mập mạp một cái, cậu lúc này mới quay đầu nhìn về phía Buồn Chai Dầu.

Có thể tháo gỡ được không.

Cố gắng hết sức.

Nghe thấy câu trả lời này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Lý Vọng Thư có ý muốn nhắc nhở hắn một câu, rằng bây giờ là lúc chuẩn bị tháo bom, hơn nữa còn có nhiều người vây quanh như vậy, không thể dùng từ cố gắng hết sức qua loa như thế.

Nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, hai ngón tay thon dài của Buồn Chai Dầu đã cắm vào vị trí thận của Uông Tàng Hải.

Thấy vậy, mọi người càng không dám nhúc nhích, sợ ảnh hưởng đến Buồn Chai Dầu phát huy.

Chỉ có thể vừa âm thầm cầu nguyện, vừa thầm mắng trong lòng.

Nhưng Buồn Chai Dầu cũng không để ý nhiều như vậy, theo sự điều chỉnh hướng đi với biên độ nhỏ của cổ tay, bàn tay cắm vào phía sau eo Uông Tàng Hải lại càng ngày càng sâu.

Thấy cảnh này, mọi người càng nín thở, tay đỡ lấy hai người cũng không dám lơ là chút nào.

Rắc.

Theo một tiếng động nhỏ truyền đến từ bụng Uông Tàng Hải, cả người mọi người lập tức nổi da gà.

May mắn thay, lúc này Buồn Chai Dầu cuối cùng cũng từ từ rút tay ra, đồng thời trong tay còn cầm một cái hộp gỗ nạm đầy đinh sắt.

Đến tận lúc này, mọi người mới nhao nhao thở phào nhẹ nhõm, gỡ Tam thúc ra khỏi người Uông Tàng Hải, sau đó nâng hắn sang một bên cẩn thận kiểm tra.

Chương 99

Có dấu hiệu mất máu quá nhiều, nhưng vết thương đã cầm máu, vấn đề thực ra không lớn.

Khó giải quyết nhất chính là, hắn cũng đã trúng thi độc.

Vết thương trên cổ tay hắn là do chính hắn tự cắt ra.

Muốn thông qua việc lấy máu để trì hoãn sự lây lan của thi độc.

Hoắc Hữu Tuyết vừa nói, vừa băng bó đơn giản vết thương trên cổ tay Tam thúc, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Tà nói: Nếu lập tức đưa đến bệnh viện, có lẽ còn có thể cứu được.

Nhưng tình hình hiện tại cậu cũng biết, cho dù chính chúng ta muốn đi ra ngoài, cũng phải dựa vào vận may.

Mà cho dù hiện tại chúng ta đã ở bên ngoài rồi, giữa biển rộng mênh mông này, hắn chỉ sợ cũng không thể cầm cự đến bệnh viện gần nhất.

Vậy bây giờ phải làm sao.

Liên tục trải qua những kích thích đại hỉ đại bi, khiến Ngô Tà cả người có vẻ hơi ngây ngô.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư dứt khoát tiến lên vỗ vai cậu.

Tôi đây có một ý tưởng chưa được thành thục lắm, có lẽ có thể giúp Tam thúc giải độc, cậu có muốn thử một lần không.

Thấy lại có hy vọng, Ngô Tà vội vàng gật đầu lia lịa.

Thế là Lý Vọng Thư móc ra một con chủy thủ đưa cho cậu.

Lấy máu, sau đó đổ hết máu của cậu cho hắn uống.

Cậu đã ăn một khối Kỳ Lân Kiệt lớn như vậy của tôi, mà dược lực của Kỳ Lân Kiệt đều nằm trong máu.

Có lẽ máu của cậu có thể giúp Tam thúc giải thi độc.

Đương nhiên, đây thuần túy là suy đoán cá nhân tôi, thử hay không là tùy cậu.

Ngô Tà còn chưa kịp nói gì, Mập mạp đã lập tức mở miệng cổ vũ: Thiên Chân, ngựa chết thì cứ coi như ngựa sống mà chữa đi.

Tôi nhớ lúc đó cậu bị con thi ba ba bọ xác có độc cắn, tình hình còn tệ hơn cả Tam thúc của cậu.

Cái Kỳ Lân Kiệt đó đã cứu cậu từ Quỷ Môn Quan về đấy, tôi thấy phương pháp này được mà.

Nghe Mập mạp nói vậy nghe lọt tai, Lý Vọng Thư dứt khoát quay đầu nhìn về phía Mập mạp cười nói: Cậu cũng từng ăn Kỳ Lân Kiệt, hơn nữa phần cậu ăn còn có niên đại lâu hơn, sao không cậu cũng lấy ra một lọ đi.

Mập mạp cười ngượng nghịu: Máu tôi mỡ cao quá, sợ Tam thúc uống vào không tiêu hóa được.

Vẫn là Thiên Chân làm đi.

Đợi khi máu cậu không đủ thì tôi sẽ tiếp.

Lúc này Ngô Tà cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, cũng không có gì phải do dự nữa, tiếp nhận chủy thủ liền rạch cổ tay mình, nhỏ máu trực tiếp vào miệng Tam thúc.

Không thể không nói, Kỳ Lân Kiệt này đối với những người đổ đấu mà nói, thật sự là một vật thần kỳ.

Theo dòng máu tươi của Ngô Tà đi vào, tầng khí đen trên mặt Tam thúc bắt đầu tan biến nhanh chóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thấy tình hình này, tất cả mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà đúng lúc này, Mập mạp, sau khi thả lỏng lại bắt đầu nhìn đông nhìn tây, lại một lần nữa kích động lên: Ai, các cậu mau nhìn, mau nhìn bên này.

Thi thể Uông Tàng Hải đâu rồi.

Tôi nhớ rõ vừa nãy còn ngồi ở đây mà.

Sao chỉ trong chốc lát ngẩn người, đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

Trong mộ thất này, lẽ nào thật sự có thứ gì không sạch sẽ sao.

Thi thể Uông Tàng Hải biến mất rồi.

Theo tiếng kinh hô của Mập mạp, tất cả mọi người cũng căng thẳng theo.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng có chút tự trách, từ khi tiến vào ngôi mộ này, liên tiếp những thi thể và sự xuất hiện đột ngột của Tam thúc đã thu hút sự chú ý của cậu.

Sau đó việc Buồn Chai Dầu tay không tháo gỡ bom lại quá sức kịch tính, khiến cậu nhất thời không kịp phản ứng rằng, cái xác mặc quan phục vừa rồi, căn bản không phải Uông Tàng Hải.

Hơn nữa, cỗ thi thể đó suýt nữa bị máu của Tam thúc làm ướt sũng, rồi lại bị Buồn Chai Dầu mổ bụng, mà chẳng hề có chút phản ứng nào.

Cho nên mọi người theo bản năng đều cảm thấy, đó chỉ là một cỗ càn thi bình thường nhất mà thôi.

Nhưng bây giờ nhớ lại một chút, đây chính là địa cung của Uông Tàng Hải, việc đặt một cỗ thi thể bình thường ở đây, bản thân nó đã không bình thường rồi.

Còn việc tại sao càn thi trước đó là càn thi, sau đó lại đột nhiên sống dậy.

Ánh mắt Lý Vọng Thư không tự chủ liền chuyển sang Ngô Tà, người đang băng bó cổ tay.

Chắc chắn là lúc vừa tháo bom, tên nhóc này đã vịn tay vào người càn thi.

Đúng, chắc chắn là nguyên nhân này.

Bên này Lý Vọng Thư vẫn còn đang suy nghĩ nguyên nhân trá thi, bên kia A Ninh lại đột nhiên kinh hô: Ở đằng kia kìa, thi thể Uông Tàng Hải ở phía trên.

Theo hướng ngón tay A Ninh chỉ, liền thấy trên đỉnh của mộ thất này, một bóng người như một con khỉ, đang lộn ngược trên đó, đồng thời nhe răng bình tĩnh nhìn mọi người.

Mẹ kiếp, tôi lại có thể nhìn ra vẻ tò mò trên khuôn mặt của một cỗ càn thi.

Mập mạp lúc này nhỏ giọng nói một câu, đồng thời chỉ vào phía sau càn thi hỏi: Các cậu xem đó là cái gì.

Uông Tàng Hải sao lại có đuôi dài thế, chẳng lẽ là hồ ly tinh hóa thành.

Nhưng lời hắn nói ra, dường như đã mạo phạm đến cỗ càn thi kia, liền thấy nó đột nhiên gào rống một tiếng, toàn bộ thân thể giống như quả bóng bay, đột nhiên bắt đầu bành trướng cực nhanh.

Chỉ trong gần một hơi thở, nó liền xé toạc bộ quan phục màu đỏ trên người, lộ ra tướng mạo vốn có.

Đây là cái gì.

Người nguyên thủy hay là vượn người.

Nhìn chân thân của càn thi, là một con quái vật nằm giữa người và vượn, cực kỳ giống con khỉ nhưng lại đội đầu người.

Liền thấy con quái vật này lại lần nữa gào rống một tiếng, trực tiếp từ trên đỉnh nhảy xuống, lao thẳng về phía Mập mạp.

Thấy vậy, Buồn Chai Dầu cũng không khách khí, rút dao ra liền nghênh đón.

Nhưng mà một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, con khỉ kia dường như biết Buồn Chai Dầu lợi hại, khi sắp tiếp cận thì đột nhiên lướt đi.

Quay người liền khóa mục tiêu vào người Lý Vọng Thư.

Điên thật, đều coi tôi là quả hồng mềm sao.

Sao ai cũng chọn xông vào tôi vậy.

Lý Vọng Thư cũng không sợ, so với hình thể khoa trương của con bồ tiên thiếp ca trước đó, con vượn người trước mắt còn chưa đến mức khiến người ta chùn bước.

Huống hồ, loại vượn người này so với những con quái vật có hình dạng kỳ quái khác, nhìn thoáng qua thậm chí còn cho người ta cảm giác mày thanh mục tú khuôn mặt thanh tú, ít nhất về mặt thị giác hoàn toàn không có lực sát thương, thế là cậu rút chủy thủ ra liền đâm tới.

Ai ngờ chủy thủ đâm vào thân thể con vượn người kia, đối phương lại như không có tri giác, vẫn giữ nguyên trạng thái lao về phía trước.

Ngược lại là Lý Vọng Thư không giữ được chủy thủ, lập tức bị văng xuống đất.

Còn con quái vật kia thì túm lấy vai cậu, dùng cậu làm vật đệm, đột nhiên đâm sầm vào tấm gương đồng treo trên tường.

Một cú, hai cú, liền thấy từng tấm gương đồng trên tường, dưới

va chạm của Lý Vọng Thư, nhao nhao bắt đầu biến dạng.

Cũng may là thân thể cậu đã được cường hóa ở Lôi Thành, nếu là người khác, có lẽ ngay cú đầu tiên đã tan tành rồi.

May mắn lúc này những người khác cũng đã đến chi viện, Buồn Chai Dầu hung hăng một nhát dao, trực tiếp từ phía sau chém vào cổ con vượn người.

Nhưng thân thể con quái vật này lại trở nên như quả bóng bay, tràn đầy tính dai, đầu đã bị chém lệch, nhưng vẫn không hề rách da, thậm chí không lâu sau lại khôi phục nguyên trạng.

Và nhát dao này của Buồn Chai Dầu cũng hoàn toàn kích hoạt sự tức giận của nó, trực tiếp biến Lý Vọng Thư thành vũ khí, ném về phía Buồn Chai Dầu.

May mắn thay, thân thủ của Buồn Chai Dầu đủ tốt, lập tức thu dao lại đỡ lấy cậu, mới không khiến cậu bị thương.

Nhưng con vượn người kia không dừng lại, lại lao về phía A Ninh bên kia.

Bắt lấy A Ninh, nó trực tiếp một lần nữa đâm sầm vào tấm gương đồng bên cạnh, tiếp theo một người một thú cứ thế biến mất.

Mọi người lúc này mới nhận ra, phía sau gương đồng, lại ẩn giấu một lối đi, đen như mực, đèn pin chiếu vào rất nhanh liền bị bóng tối nuốt chửng.

Bây giờ làm sao đây.

Cũng không biết lối đi này dẫn đến đâu.

Nếu mà dẫn đến ổ khỉ, thì cô bé A Ninh này thảm rồi.

Mập mạp nói xong, Buồn Chai Dầu lại cau mày đánh giá vị trí lối đi đã biến mất, ngay sau đó lắc đầu: Tôi nhớ ra rồi, năm đó khi chúng

ta bị mê man, tôi đã nhìn thấy Tỉnh Ngô Tam đi qua lối đi này.

Hơn nữa vật đó vừa rồi, dường như cũng là muốn chỉ cho chúng ta vị trí của lối đi này.

Bắt A Ninh đi, càng giống như đang thu hút chúng ta đi vào.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư sửng sốt một chút, phát hiện thật đúng là có vẻ là như vậy.

Chương 100

Con khỉ vừa rồi bắt lấy cậu, liền từng chút một đâm cậu vào tường, nhìn qua thật sự giống như đang thử vị trí của lối đi vậy.

Chỉ là lão tử đâu có phải cái búa, muốn tìm vị trí lối đi, mắc gì lại dùng tôi để đâm.

Trong lòng tuy khó chịu, nhưng Lý Vọng Thư vẫn phân phó: Ngô Tà với Hoắc Hữu Tuyết hai cậu ở lại canh chừng Tam thúc, ba chúng ta đi vào xem sao.

Nếu người ta đã phát lời mời, không đi ngược lại có vẻ chúng ta không hiểu lễ nghĩa.

Dứt lời, ba người lập tức thu dọn một chút, Buồn Chai Dầu cầm dao đi tót đằng trước, Lý Vọng Thư cầm chủy thủ ở giữa, còn Mập mạp thì từ trên mấy cỗ thi thể móc ra một cái xẻng công binh cầm trong tay để áp trận, chậm rãi đi vào trong lối đi.

Vừa bước vào, Lý Vọng Thư liền cảm thấy một trận âm lãnh, hoàn toàn không giống mộ thất phía trước, dường như nơi này dẫn đến một hầm băng vậy.

Hơn nữa đi được không lâu, đã có thể rõ ràng cảm nhận được độ dốc đi xuống, dường như dẫn thẳng đến tận đáy của ngôi mộ này vậy.

Ba người đi khoảng hơn mười phút, chuyện quái vật đột nhiên tấn công như tưởng tượng cũng không xảy ra, nhưng dọc đường lại nhặt được không ít trang bị mà đội khảo cổ mười mấy năm trước đã để lại.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi nhìn thoáng qua Môn

Trục Buồn Chai Dầu: Cái này đã nhặt được ba cái kính tiềm vọng rồi, xem ra năm đó sau khi anh hôn mê, người từng vào lối đi này có lẽ không chỉ một mình Tỉnh Ngô Tam.

Buồn Chai Dầu thì lắc đầu, tỏ vẻ mình hoàn toàn không có ấn tượng.

Không lâu sau, đoàn người liền đến điểm cuối của lối đi.

Nhưng mà, cảnh tượng xuất hiện trước mắt họ lại khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Phía trước đã không còn đường đi, thay vào đó là một vùng nước mênh mông vô tận, rộng lớn và hùng vĩ.

Vùng thủy vực này rộng lớn đến vượt quá sức tưởng tượng, dường như liền mạch với trời đất, khiến người ta liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối.

Cái này sao có thể chứ, mộ huyệt dưới biển tổng cộng chỉ có vậy thôi, bên trong sao lại có không gian lớn đến thế.

Mập mạp nhìn mặt nước trước mắt, nhịn không được phát ra tiếng cảm thán.

Còn Lý Vọng Thư cầm đèn pin chiếu khắp nơi, lúc này mới cười nói: Môi trường ở đây âm u ẩm thấp, đưa tay không thấy năm ngón, hơn nữa ánh sáng đèn pin dường như bị cái gì đó nuốt chửng.

Tôi đoán có thể là trên vách tường có vật chất hút sáng.

Chính vì vậy mà nơi này nhìn qua tựa như một vùng biển vô biên vô hạn, trên thực tế có thể không lớn đến vậy đâu, không tin cậu xem.

Nói rồi, Lý Vọng Thư liền nhấc chân dẫm vào trong nước một chút.

Quả nhiên không lâu sau, sóng gợn lan ra trên mặt nước bắt đầu

phản hồi, chứng tỏ phía trước họ chính là một mộ thất lớn hơn một chút.

Nhưng đúng lúc này, Mập mạp đột nhiên như phát hiện ra điều gì, đột nhiên vươn ngón tay về phía trước nói: Này, các cậu mau nhìn kìa, bên kia rốt cuộc là thứ gì vậy.

Theo hướng hắn chỉ, mọi người bất ngờ phát hiện ở vị trí trong nước, lại đang nổi lơ lửng một bóng người.

Khi ánh đèn từ tay ba người chiếu tới, người đó dường như đã nhận ra động tĩnh bên này, lập tức từ trong nước ngồi dậy, rồi giơ tay lên, liều mình vẫy gọi về phía họ, chính là A Ninh bị bắt đi.

Thấy cảnh này, Mập mạp không nói hai lời, nhấc chân liền muốn lao về phía trước.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc hắn vừa bước chân ra, Buồn Chai Dầu, người vẫn luôn trầm mặc không nói, đã nhanh chóng ra tay như quỷ mị.

Một tay túm chặt lấy cổ áo sau của Mập mạp, cứng rắn kéo hắn trở lại.

Đồng thời, Buồn Chai Dầu với vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng quát: Cẩn thận một chút, cái kia không phải chân chính A Ninh.

Nghe Tiểu ca nói, Mập mạp không khỏi giật mình, ngay sau đó trợn tròn mắt, lập tức lại cẩn thận nhìn kỹ mặt nước.

Không phải chứ, kia rõ ràng chính là A Ninh mà.

Tôi nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy cô ấy gầy như cái que tre, thật sự không nhìn ra chỗ nào không thích hợp.

Mập mạp vừa nói, vừa dụi dụi mắt, như thể sợ mình nhìn lầm.

Lúc này, Tiểu ca vẫn gắt gao nhìn chằm chằm A Ninh trên mặt

nước, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn hơi nheo lại, cau mày, trầm giọng nói: Tuy rằng dáng vẻ đúng là y hệt A Ninh, nhưng không hiểu sao, trực giác mách bảo tôi, nhất định có điều bất thường.

Nghe vậy, trái tim vốn căng thẳng của Mập mạp lập tức thả lỏng, hắn thở phào một hơi dài, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, trêu chọc nói: Ha ha, Tiểu ca, có phải cậu quá căng thẳng, nên mới trở nên nhạy cảm như vậy không.

Theo tôi mà nói, cậu rất có thể mắc cái bệnh gì đó Hình như gọi là hội chứng sợ biển sâu.

Không đúng không đúng, có lẽ là hội chứng sợ không gian kín.

Ai da da, nói chung là mấy cái tên bệnh này khó đọc quá, tôi toàn không nhớ được.

Theo tôi thấy thì, nhất định là do chúng ta một đường đi tới trải qua rất nhiều gian nan, khiến áp lực tâm lý của cậu quá lớn thôi.

Nhưng không sao, cậu cứ yên tâm, có béo gia đây, chắc chắn sẽ bảo vệ mọi người chu toàn.

Dứt lời, Mập mạp vẫy tay thật mạnh về phía A Ninh, cũng gân cổ lên cao giọng hô: Ê.

A Ninh, sao lại chỉ có mình cô đơn độc ở đây vậy.

Con quái vật kia chạy đâu mất rồi.

Nghe thấy tiếng Mập mạp, A Ninh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: Tôi không biết, vừa rồi tôi ngất đi, tỉnh lại thì chỉ có một mình.

Chân tôi bị thương, không cử động được, các cậu mau tới giúp tôi một chút.

Đã bảo cái thân hình nhỏ bé của cô không được mà.

Đụng tí là gãy tay gãy chân.

Được rồi được rồi, đợi ở đó, béo gia đây sẽ đến đón cô.

Vừa lúc cho các cậu kiến thức tuyệt học Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu của béo gia.

Dứt lời, Mập mạp bỏ thiết bị trên người xuống, liền từ từ xuống nước.

M kiếp, sâu thế.

Mập mạp vừa xuống nước mới phát hiện nước ở đây không phải sâu bình thường.

Tưởng rằng có thể lội qua, giờ thì chỉ có thể từ từ bơi qua.

May mà với thân hình của hắn, sức nổi quả thật đủ lớn, không dễ dàng chìm xuống nước, Thủy Thượng Phiêu cũng coi như danh xứng với thực.

Lý Vọng Thư lúc này lại quay đầu nhìn Tiểu ca một cái, thấy hắn tuy rằng không ngăn cản Mập mạp nữa, nhưng vẫn cau mày, trong lòng lập tức dâng lên sự cẩn trọng.

Tuy Tiểu ca không nhìn ra rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, nhưng Lý Vọng Thư vẫn lựa chọn tin tưởng cảm giác của hắn, quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm Mập mạp, để phòng khả năng xuất hiện vấn đề.

May mà Mập mạp bơi rất nhanh, không lâu sau đã bơi tới bên cạnh bệ đá nơi A Ninh đang đứng.

Đi thôi.

Tôi đưa cô qua trước.

Nói xong, liền vươn tay về phía A Ninh.

A Ninh lúc này cũng dịch tới, cứ thế một tay đặt lên vai Mập mạp, bắt đầu theo Mập mạp bơi về.

Nhưng mà khi bọn họ vừa bơi được một nửa, Tiểu ca bên bờ đột nhiên biến sắc, hô về phía Mập mạp: Mập mạp cẩn thận, A Ninh đó là giả.

Nghe vậy Mập mạp ngẩng đầu, vừa đạp nước vừa cười nói: Tiểu ca cậu lại nói đùa, giả hay không giả, tôi lại không biết sao.

Nhưng mà lời hắn còn chưa nói dứt, bàn tay nguyên bản đang đỡ trên vai hắn của A Ninh đột nhiên nhấc lên, trực tiếp ấn đầu hắn một cái liền nhấn hắn xuống nước.

Biến cố đột ngột khiến Lý Vọng Thư hoảng sợ.

Nhưng hiện tại Mập mạp cách bờ còn một đoạn, muốn cứu hắn căn bản không kịp.

Nhìn trái nhìn phải, chỉ có thể túm lấy cái công binh sạn Mập mạp để lại ném qua.

Mập mạp, đỡ lấy.

Không thể không nói, cả người mỡ béo của Mập mạp vào lúc này thật sự đã phát huy tác dụng mấu chốt.

Cái A Ninh giả kia cho dù trông sức lực rất lớn, nhưng muốn ấn cả người hắn xuống nước cũng không dễ dàng.

Vừa ấn xuống, sức nổi lập tức khiến hắn bật lên lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy, muốn trực tiếp dìm chết Mập mạp thì không hề dễ.

Vừa lúc này cái công binh sạn Lý Vọng Thư ném tới cũng đã đến trước mặt.

Mập mạp không nói hai lời, túm lấy cái xẻng liền trực tiếp vung ra phía sau đập mạnh một cái, chính xác nện vào đầu A Ninh giả.

Cú đập này rất nặng, cán công binh sạn lập tức gãy nát.

A Ninh giả chắc là bị đập cho choáng váng, ngơ ngác nổi trên mặt

nước, không tiếp tục tấn công Mập mạp nữa.

Mập mạp nắm lấy cơ hội, lập tức liều mạng bơi về phía bờ.

Chỉ là không biết có phải quá căng thẳng hay không, động tác bơi lội có chút biến dạng.

Mập mạp vùng vẫy một hồi, cũng không bơi được xa lắm.

Mà A Ninh giả kia cũng vô cùng lì lợm, sau khi đứng hình một lát, liền nhanh chóng lần nữa đuổi theo Mập mạp.

Lý Vọng Thư nhìn tốc độ của hai người, lại tính toán khoảng cách một chút, lập tức ném ra cái chín trảo câu quấn trên tay.

Mập mạp nắm lấy, tôi kéo cậu về.

Mập mạp rất thuận lợi nắm lấy chín trảo câu của Lý Vọng Thư, nhưng A Ninh giả phía sau cũng đồng thời rất thuận lợi tóm được chân Mập mạp.

Chương 101

Điều này khiến Mập mạp lập tức kêu rên: Lý thiếu, cậu ngàn vạn lần không được buông tay nha.

Mà Lý Vọng Thư lại không có thời gian phản ứng hắn, lực đạo truyền từ chín trảo câu có chút ngoài dự đoán của hắn.

Mặc dù Mập mạp đang ở dưới nước, hắn cũng phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng giữ được Mập mạp không bị kéo đi.

A.

Cứu mạng.

Con đàn bà này sức lực thật lớn, tôi cảm giác mình bây giờ ít nhất cao thêm năm centimet, sắp đứt ra rồi.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Mập mạp, Lý Vọng Thư cũng không có cách nào tốt, chỉ có thể cố gắng ổn định thân mình, bắt đầu cùng A Ninh giả đó chơi trò kéo co.

May mà lúc này Tiểu ca đột nhiên rút ra Hắc Kim Cổ Đao, bật nhảy lên.

Sau khi mượn lực một lần trên sợi xích của chín trảo câu của Lý Vọng Thư, liền trực tiếp nhảy lên đầu Mập mạp, bổ một đao xuống A Ninh giả phía sau Mập mạp.

Trên bờ, Lý Vọng Thư chỉ thấy một trận bọt nước bắn tung tóe lên cao, sau đó trên mặt nước chỉ còn lại mình Mập mạp.

Nhân cơ hội này, vội vàng kéo Mập mạp lên bờ.

Bọn họ đâu.

Tiểu ca sẽ không gặp chuyện gì chứ.

Mập mạp thì vẫn còn lương tâm, vừa lên bờ liền lập tức quan tâm Tiểu ca.

Nhưng mà giờ phút này, sau khi Mập mạp lên bờ, toàn bộ mặt nước lại trở nên bình tĩnh, căn bản không có bóng dáng Tiểu ca.

Lý Vọng Thư tuy rằng cũng rất lo lắng, nhưng vẫn rất chắc chắn nói: Tiểu ca sẽ không sao đâu, một cái A Ninh giả hèn mọn, sao có thể là đối thủ của hắn.

Đang nói, liền thấy mặt nước đột nhiên nổi lên một lượng lớn bọt khí, đúng lúc hai người đang nghi ngờ không biết chuyện gì, Tiểu ca đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước.

Không sao chứ.

Tiểu ca nhìn hai người trên bờ lắc lắc đầu, đồng thời vẫy tay, ném một đống quần áo lên bờ trước, lúc này mới từ từ bơi lại.

Lý Vọng Thư cúi đầu nhìn, quần áo quả thật là áo khoác của A Ninh, nhưng bên trong lại bao bọc một sinh vật kỳ dị, có cái đuôi ngắn giống như khỉ, đồng thời không có lông trên thân thể, ngũ quan lại giống con người.

Nhưng trên ngực có một vết đao sâu hoắm, giờ đã chết hoàn toàn.

Đây là cái gì.

A Ninh con đàn bà kia hiện nguyên hình à.

Mập mạp vừa dứt lời, Tiểu ca đã bơi tới bờ, vừa bò lên bờ vừa giải thích: Tôi cũng chưa từng thấy thứ này, nhưng nó lại cực kỳ thông minh, trí lực không kém gì con người.

Những gì chúng ta nhìn thấy trước đó quả nhiên đều là ảo giác, hẳn là do thứ này tạo ra để che mắt chúng ta.

Ảo giác đó cực kỳ chân thật, ngay cả tôi trong nhất thời cũng không phân biệt được thật giả.

Nhưng khi xuống nước, vì xung quanh có nước, cho dù nó biến ảo thành cái gì, thì thân thể thật của nó cũng chỉ lớn như vậy, căn bản không thể giấu được.

Nói xong, Tiểu ca lại chỉ chỉ mặt nước: Vừa rồi tôi nhìn ở dưới, có một cỗ quan tài, A Ninh giả lúc nãy chính là đứng trên quan tài đó.

Nhìn từ cách bố trí phía dưới, có lẽ nơi đây mới chính là chính mộ thất.

Lúc này Lý Vọng Thư nhớ tới A Ninh, vội vàng truy vấn: Vậy A Ninh đâu.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Cô ấy bị thứ này bắt vào, nơi đây chỉ có vậy thôi, phía trên không có, cậu ở dưới có nhìn thấy xác cô ấy không.

Tiểu ca lắc lắc đầu.

Dưới nước quả thật có rất nhiều thi thể, nhưng đều là người tuẫn táng, ít nhất tôi không thấy thi thể của A Ninh.

Con quái vật đã chết đó, theo lời Tiểu ca, bản thân thực lực rất bình thường, chỉ có sức lực lớn hơn người bình thường một chút.

Nhưng khác với những quái vật khác, thứ này vô cùng thông minh, còn có một tay ảo thuật đủ để lấy giả đánh tráo, cho nên mới khó đối phó như vậy.

Trước đó nó vẫn luôn bị phong ấn trong cái xác khô kia, có lẽ là khi Tiểu ca lấy thuốc nổ từ trong bụng xác khô, đã chạm vào cơ quan nào đó, khiến nó từ ngủ say mà thức tỉnh.

Còn sở dĩ nó dẫn mọi người đến đây, có lẽ là biết đối đầu trực

diện không phải đối thủ của mọi người, muốn mượn địa hình đặc thù ở đây để đối phó bọn họ.

Chỉ là không ngờ rằng, trong đám người còn có một con quái vật hình người còn mãnh liệt hơn như Tiểu ca, cho dù lâm vào ảo cảnh vẫn có thể phát giác dị thường.

Về điểm này, Lý Vọng Thư cảm thấy con quái vật kia vẫn là thua thiệt vì thiếu thông tin.

Phải biết cái tên Tiểu ca này, hiện tại thậm chí ngay cả thiên phú của Trương gia cũng có thể cảm nhận được điều không đúng, ảo thuật của nó trước thiên phú đó chỉ là trò trẻ con, còn kém xa.

Đồng thời, Lý Vọng Thư trong lòng cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc nếu không có Tiểu ca ở đây, thật sự để cái A Ninh giả kia trà trộn vào trong đội ngũ, thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng nghĩ đến A Ninh giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, hắn lại không khỏi nhíu mày.

Tôi chuẩn bị xuống dưới một chuyến.

Sống hay chết, dù sao cũng không thể để cô ấy một mình ở đây.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Tiểu ca gật đầu không nói gì, nhưng Mập mạp lại có chút lo lắng nói: Nơi này nhìn gió yên sóng lặng, nhưng bên dưới rất sâu.

Cậu xuống đó có thể nín thở được bao lâu chứ.

Lúc này Tiểu ca lại mở miệng nhắc nhở: Mấy người chết bên ngoài kia, tôi đã xem qua thiết bị của họ, bình dưỡng khí vẫn còn khá nhiều, đủ để chúng ta xuống một chuyến.

Nói là làm, để Tiểu ca tiếp tục canh chừng ở đây, Lý Vọng Thư và

Mập mạp một đường chạy nhanh, lại trở về mộ thất phía trên kia.

Thấy chỉ có hai người trở về, Ngô Tà và Hoắc Hữu Tuyết vội vàng tiến lên hỏi han tình hình.

Lý Vọng Thư đơn giản thuật lại sự việc một lần, liền cùng Mập mạp hai người khiêng hai cái bình dưỡng khí, lại trở về bên bờ nước.

Dưỡng khí không còn nhiều lắm, tôi và Tiểu ca sẽ xuống tìm lại, Mập mạp ở đây đợi chúng ta.

Nếu có chuyện gì, đánh đèn liên lạc.

Nói xong, hai người liền mặc thiết bị lặn xuống nước, lặn xuống dưới.

Mãi đến khi xuống dưới nước, Lý Vọng Thư mới hiểu được nước này rốt cuộc sâu đến mức nào.

Nếu so với độ cao của các mộ thất khác, chỉ riêng độ sâu dưới nước đã vượt qua năm gian mộ thất.

Vị trí của mộ thất vừa rồi, hẳn là đã thuộc về nơi tương đối cao của toàn bộ huyệt mộ.

Mà nơi đây cách mộ thất đó không xa, cả gian mộ thất này, có lẽ là từ đỉnh huyệt mộ xuyên suốt xuống tận đáy, mới có thể sâu đến như vậy.

Đang suy nghĩ, liền thấy Tiểu ca phía trước vẫy vẫy tay về phía hắn, rồi lại chỉ về phía trước.

Theo ánh đèn chiếu tới, một cảnh tượng chấn động tức khắc xuất hiện trước mắt Lý Vọng Thư.

Liền thấy cách đó không xa, lơ lửng rất nhiều phụ nữ mặc cung trang.

Các nàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống, thân thể thì được

tạo hình phi thiên đủ kiểu, cũng không hề bị biến đổi do ngâm nước.

Cứ thế lẳng lặng lơ lửng trong nước, không tiếp tục chìm xuống, cũng không bay lên mặt nước.

Mà theo hai người đến gần, dưới tác dụng của dòng nước, quần áo và tóc trên người những người phụ nữ này cũng không ngừng phiêu dật theo dòng nước, nhìn qua, ngoài sự quỷ dị ra, thật sự còn mang theo vài phần tiên nga bay lượn trên Thiên cung.

Lý Vọng Thư từng bước từng bước nhìn kỹ, sợ rằng A Ninh cũng bị lẫn trong những người này, may mà sau khi xem qua một lần xác nhận không có, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dưới nước không giống trên mặt nước, ánh đèn pin tuy bị nước ảnh hưởng, nhưng những bức tường ở xa lại không hấp thụ ánh sáng.

Cho nên rất dễ dàng ánh đèn có thể chiếu tới vị trí bức tường, khiến kích thước toàn bộ mộ thất rõ ràng trong nháy mắt.

Trừ những người phụ nữ cung trang và bích họa này ra, dưới nước quả thật không tìm thấy nơi nào có thể giấu người.

Ngay lúc Lý Vọng Thư còn đang đau khổ suy nghĩ, A Ninh sẽ bị con quái vật kia giấu vào chỗ nào, Tiểu ca lại giơ tay chỉ vào bốn sợi xích sắt lớn trong nước.

Bốn sợi xích sắt từ đáy huyệt mộ kéo dài lên trên, đầu trên cùng nối với cỗ quan tài duy nhất dưới nước.

Nhìn thấy quan tài, Lý Vọng Thư tức khắc hiểu ý Tiểu ca.

Phải biết những người phụ nữ cung trang kia đều có thể lơ lửng trong nước mà không cần mượn bất kỳ công cụ phụ trợ nào.

Nhưng cố tình cỗ quan tài dễ dàng nhất bị chìm đó, lại cần bốn sợi

xích sắt kéo.

Điều này chứng tỏ trọng lượng quan tài đại khái không lớn như thể tích của nó.

Đồng thời, bên trong quan tài hẳn là còn chứa đầy không khí, cho nên sức nổi mới lớn, cần thiết dùng xích sắt kéo mới có thể cố định vị trí trong nước.

Khai quan.

Ý tưởng này lập tức bật ra trong đầu Lý Vọng Thư, tuy rằng cảm thấy có chút hoang đường, nhưng hiện tại trong quan tài là nơi duy nhất bọn họ chưa tìm.

Thế là hai người lập tức nổi lên mặt nước, vừa lên tới, Mập mạp liền vội vàng hỏi: Tìm thấy rồi sao.

Không có.

Lý Vọng Thư lắc đầu, ngay sau đó lại vẫy tay nói: Mập mạp, ném đồ nghề qua đây, chúng ta trước hết cạy cái quan tài này ra xem sao.

Nói xong, Mập mạp vốn đam mê khai quan lại ngây người.

Chương 102

Không phải Lý thiếu, cậu nghĩ A Ninh sẽ bị nhốt trong quan tài sao.

Cái quan tài đó vẫn luôn ở dưới nước mà.

Ít nói nhảm, lát nữa nó sẽ ở trên mặt nước.

Lý Vọng Thư nói xong, nhận lấy hai cái công binh sạn Mập mạp ném tới, rồi cùng Tiểu ca lặn xuống nước.

Nếu muốn khai quan dưới nước là không hiện thực, nếu A Ninh thật sự bị nhốt trong đó, e rằng chưa kịp cạy mở quan tài, cô ấy không chết đuối thì cũng bị nước sặc nửa sống nửa chết.

Thế là hai người đầu tiên bơi đến chỗ đáy quan tài nối với xích sắt, tính toán trước hết cạy đứt sợi xích đang ràng buộc quan tài đó.

May mắn thay, đây chỉ là một cỗ quan tài bằng gỗ, mặc dù vật liệu gỗ thượng hạng, nhưng chung quy không địch lại hai người đồng tâm hiệp lực thay phiên cạy mạnh.

Không lâu sau, sợi xích trông vững chắc vô cùng liền Rắc một tiếng gãy rơi xuống.

Theo xích sắt đứt gãy, cỗ quan tài khổng lồ mất đi lực kéo tựa như một chiếc thuyền nhẹ, tức khắc nhẹ nhàng nổi lên trên mặt nước.

Khó khăn lắm lại một lần nữa thò đầu ra khỏi mặt nước, điều khiến người ta không ngờ tới là, tên Mập mạp kia không biết từ lúc nào đã nhanh chóng bơi đến gần.

Mắt thấy quan tài nổi lên mặt nước, hắn không nói hai lời, tay chân cùng dùng như con khỉ nhanh nhẹn mà leo lên nắp quan tài.

Hắc hắc, chuyện khai quan này, béo gia đây chính là chuyên nghiệp.

Mập mạp vừa nói, vừa dùng lòng bàn tay vỗ mạnh lên nắp quan tài, cũng gân cổ lên hô: A Ninh à, nếu cô ở trong đó thì mau lên tiếng một cái đi.

Nghe thấy không.

Ban đầu, mọi người đều không quá để ý đến tiếng kêu lớn này của Mập mạp, coi như hắn đang cố làm ra vẻ huyền bí.

Nhưng mà, một cảnh tượng sởn tóc gáy ngay sau đó đã xảy ra.

Ngay khoảnh khắc Mập mạp vừa dứt lời, bên trong cỗ quan tài kia thật sự truyền ra một trận tiếng Khanh khách cực kỳ quỷ dị.

Âm thanh âm u đáng sợ này, cực kỳ giống động tĩnh mà bọn họ lúc trước từng gặp phải của con Huyết thi đầu tiên ở Lỗ Vương Cung, khiến mỗi người nghe thấy đều biến sắc, lông tơ dựng đứng.

Nhìn thấy sắc mặt Lý Vọng Thư và Tiểu ca đều thay đổi, Mập mạp có chút mơ hồ.

Không phải, biểu tình của hai cậu là sao vậy, có động tĩnh chứng tỏ A Ninh rất có thể ở trong đó mà.

Ở Lỗ Vương Cung, Mập mạp là người nhập đội nửa đường, tuy biết sự tồn tại của Huyết thi, nhưng lại chưa từng thực sự đụng phải.

Lý Vọng Thư cũng không dám chắc chắn, quay đầu nhìn Tiểu ca một cái.

Huyết thi.

Tiểu ca gật gật đầu, ngay sau đó cũng bắt chước động tĩnh trong quan tài, trong cổ họng phát ra một trận tiếng Khanh khách.

Tuy rằng đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu ca sử dụng

loại kỹ năng đặc trưng của Trương gia này, nhưng Lý Vọng Thư vẫn cảm thấy có chút khó hiểu.

Thấy Tiểu ca và vị kia trong quan tài khanh khách nửa ngày cuối cùng dừng lại, hắn lập tức hỏi: Thế nào.

Đàm phán có kết quả sao.

A Ninh có ở trong đó không.

Cái gì.

Tiểu ca còn có bản lĩnh này sao.

Tôi chỉ biết khai quan trước tốt nhất nên thắp một ngọn nến ở góc Đông Nam, coi như là thăm hỏi mộ chủ.

Không ngờ Tiểu ca cậu lại có thể trực tiếp đàm phán.

Bản lĩnh này có thể dạy tôi không.

Lúc này Tiểu ca lại lộ ra một tia biểu tình nhìn kẻ thiểu năng trí tuệ, quét qua hai người một cái, lúc này mới có chút bất đắc dĩ nói: Tôi chỉ là thử dùng khống thi ngữ để thao tác Huyết thi, chứ không phải đang đàm phán, càng không thể giao lưu với thi thể.

Nhưng cái tên trong đó, nghe có vẻ không ổn.

Ý gì.

Trong đó rốt cuộc là cái gì.

Mập mạp vội vàng truy vấn, còn Lý Vọng Thư thì cắn răng, thử làm Thi Miết Vương trong đầu mình thiết lập liên hệ với Huyết thi trong quan tài.

Vốn dĩ hắn không muốn làm như vậy, dù sao nơi đây chính là do Uông Tàng Hải kiến tạo, cho dù hắn có ký ức kiếp trước, nhưng vẫn nhiều lần gặp khó khăn ở đây.

Ngay cả khi vào trước đó, hắn đã cố gắng đánh giá cao sự nguy hiểm bên trong, nhưng sau khi vào mới phát hiện, mức độ hiểm ác ở đây vượt xa tưởng tượng.

Trước đó đụng phải thi thể của Bồ Tiên Điệp Ca, thiếu chút nữa đã khiến hắn bỏ mạng trong huyệt mộ này.

Còn cái loại cuống chiếu màu bạc trong đầu Bồ Tiên Điệp Ca, càng thiếu chút nữa khiến hắn bị đoạt xá ở một mức độ nhất định.

Cho nên đối với việc vận dụng năng lực của Thi Miết Vương, hắn giờ phút này vô cùng kiêng kị, trời biết Huyết thi trong quan tài lại trải qua sự ma sửa như thế nào của Uông Tàng Hải.

Nhưng tình huống hiện tại lại khiến hắn không thể không mạo hiểm thử một lần.

Rốt cuộc đã đến bước này rồi, tổng không thể làm gì cũng không làm mà quay đầu trở về.

Thế là hắn dứt khoát ngồi xổm xuống, một bàn tay ấn lên nắp quan tài, giúp mình tập trung tinh thần.

Rất nhanh, quả nhiên liền cảm ứng được sự tồn tại của một con Thi Miết Vương khác trong quan tài.

Thế là hắn hít sâu một hơi, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sự tấn công của ký ức vặn vẹo hỗn loạn của Huyết thi.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, loại ký ức xung kích đó không hề đến đúng hẹn.

Ngược lại, trong đầu hắn giống như đang từ từ phát một bộ phim vậy, khiến hắn không hề cảm thấy bất kỳ khó chịu nào.

Trong đoạn ký ức đó, đầu tiên đập vào mắt chính là một lão nhân hơi thở thoi thóp, dựa nghiêng trên ghế, một bộ dáng có thể thăng

thiên bất cứ lúc nào.

Uông Tàng Hải.

Tuy lão nhân đã gầy đến sắp biến dạng, nhưng Lý Vọng Thư vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận đối phương, chính là dáng vẻ Uông Tàng Hải trong ký ức của Bồ Tiên Điệp Ca.

Mà Uông Tàng Hải dường như cũng biết Thi Miết Vương có chức năng lưu trữ ký ức, biểu hiện không giống những người khác tự nhiên, mà lại có cảm giác như đang quay phim rất mạnh.

Quả nhiên, câu nói đầu tiên của Uông Tàng Hải đã chứng minh phỏng đoán của Lý Vọng Thư.

Kẻ đến sau, nếu ta không đoán sai, ngươi hiện tại nhất định đang rất sốt ruột đúng không.

Nhưng ngươi đừng vội, hãy nghe ta nói hết đã, đồng bạn của ngươi sẽ không sao đâu.

Cơ thể Uông Tàng Hải dường như có vấn đề rất lớn, chỉ vừa nói hai câu đã không nhịn được ho khan kịch liệt.

Nhưng nhìn Uông Tàng Hải sắp ho ra cả phổi, trong lòng Lý Vọng Thư lại có chút kinh hãi.

Tên này đã tính toán được sẽ có người đến mộ thất này, thậm chí việc A Ninh mất tích, đều là hắn đã thiết kế sẵn từ mấy trăm năm trước.

Mà qua bao nhiêu năm như vậy, mình và đồng đội lại vẫn rơi vào thiết kế của hắn.

Lúc này Uông Tàng Hải cuối cùng cũng hồi phục lại, nhưng cả người trông càng thêm hư nhược.

Ngươi có thể nhìn thấy ta, chứng tỏ ngươi chắc chắn đã ăn Thi ba

ba đan mà ta để lại.

Hơn nữa đã tìm được biện pháp nhất định để khắc chế sự thi biến do Thi ba ba đan gây ra.

Vậy thì, ngươi hẳn chính là người mà ta muốn tìm.

Ăn Thi ba ba đan mà ta để lại, chứng tỏ ngươi mệnh không tốt, Thi ba ba đan chính là một lời nguyền, sẽ theo ngươi cả đời, cho dù đã chết, ngươi cũng không được yên ổn.

Nhưng ngươi có thể tìm được biện pháp khắc chế Thi ba ba đan, điều đó chứng tỏ vận khí của ngươi rất tốt.

Phải biết biện pháp này, ta cũng là cả đời cuối cùng, cũng chỉ mới khó khăn lắm chạm đến được một chút thôi.

Nói đến đây, Uông Tàng Hải lại bắt đầu ho khan.

Mà Lý Vọng Thư đối với Uông Tàng Hải lại có một cái nhìn không giống nhau.

Hắn vốn cho rằng loại người như Uông Tàng Hải, tính toán cơ quan tuyệt đỉnh, thì tất nhiên là một bộ dáng đại vai ác âm trầm.

Nhưng Uông Tàng Hải trước mắt, lại luôn cho người ta một cảm giác lề mề, nói chuyện không nắm được trọng điểm.

Mấu chốt cũng không biết thứ này là do thân thể chịu đựng không nổi, hay là do tuổi quá lớn, đầu óc không được.

Nói chuyện không những rườm rà, ngữ tốc còn chậm kinh người.

Nói một câu, thường thường phải tạm dừng ba lần trở lên, khiến Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi có cảm giác vò đầu bứt tai.

May mà lúc này, Uông Tàng Hải cuối cùng cũng lại một lần nữa hồi phục.

Chương 103

Vừa vuốt ngực, vừa tiếp tục chậm rãi nói: Chuyện còn phải kể từ năm đó ta bị Vạn Nô Vương bắt đi, vì hắn xây dựng một tòa Thiên cung mà nói lên.

Cũng chính ở nơi đó, ta tận mắt chứng kiến thuật trường sinh, điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cả cuộc đời ta.

Cho dù sau này ta trốn thoát khỏi đó, cả người ta vẫn cứ sa vào trong sự theo đuổi trường sinh.

Để đạt được nhiều manh mối hơn về thuật trường sinh, ta đã làm rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là thành lập một gia tộc khổng lồ để phục vụ cho việc này.

Thậm chí còn tính toán trước tình huống xấu nhất, xây dựng địa cung mà ngươi hiện tại đang ở đây.

Cũng để lại trong địa cung một lượng lớn manh mối về tòa Thiên cung kia và trường sinh.

Chỉ là hy vọng cho dù ta cuối cùng không thể thành công, cũng sẽ có người vì vậy mà tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng mà sự phát triển của sự việc, lại có chút ngoài dự đoán của ta.

Ta đã rất thuận lợi lợi dụng sức mạnh của triều đình, trực tiếp tiêu diệt Đông Hạ Quốc của Vạn Nô Vương, bao gồm cả một thế lực cực kỳ cường đại trong Đông Hạ, Trương gia.

Cũng cuối cùng đi tới cấm địa của vương tộc Đông Hạ, nơi Trương gia nhiều đời bảo vệ, hơn nữa đã thành công có được bí mật

trường sinh của Vạn Nô Vương.

Nhưng đồng thời, ta cũng ở chỗ này thấy được chân tướng của thế giới này.

Cũng chính là vào lúc này, ta bỗng nhiên mới phát hiện ra hóa ra mình vẫn luôn sai rồi.

Để bù đắp lỗi lầm mà ta đã phạm phải, ta vẫn luôn khắp nơi tìm kiếm biện pháp giải quyết vấn đề.

Cũng chính trong thời gian này, ta ở một tòa cổ mộ phát hiện Thi ba ba đan.

Loại đan dược này cùng với trường sinh của Vạn Nô Vương, có hiệu quả tương tự nhau, đồng thời cũng tìm được một người đi trước, Chu Mục Vương trong lịch sử.

Hóa ra cũng phạm phải sai lầm giống như ta.

Vì vậy ta đã có được rất nhiều tư liệu do Chu Mục Vương để lại, khiến ta cho rằng mình có thể bù đắp tất cả những điều này.

Thế nhưng chính vào lúc này, ta đột nhiên phát hiện mình còn phạm phải một sai lầm nữa, đó chính là thành lập Uông gia.

Lòng tham của con người quả nhiên là không thể đánh giá, chờ ta phát hiện Uông gia đã dần dần thoát ly sự kiểm soát của mình, thì tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Sự phản phệ của Uông gia đến quá nhanh, nhanh đến mức ta căn bản không kịp tiến hành phản chế, chỉ có thể vội vàng tiêu hủy tất cả tư liệu, lưu lại đoạn hồi ức này.

Kẻ đến sau, ăn Thi ba ba đan, đó là mệnh của ngươi.

Tìm được một phần biện pháp khắc chế thi biến, đó là vận khí của ngươi.

Có thể đi vào nơi này, thì chứng tỏ ngươi đối với thuật phong thủy cũng có trình độ rất cao.

Cho nên không cần hoài nghi, ngươi nhất định chính là người mà ta muốn tìm.

Ta đã chế tác ba con cá đồng rắn hoa văn, giấu ở ba nơi khác nhau.

Tìm được chúng nó, khi ba con cá hợp nhất, ngươi sẽ có thể biết tất cả mọi chuyện.

À.

Đúng rồi, cẩn thận Uông gia.

Nếu ngươi có năng lực, tốt nhất là tiêu diệt hoàn toàn Uông gia.

Đương nhiên, ngươi có thể tìm tới đây, ngươi không đi tìm bọn họ, bọn họ cũng chắc chắn sẽ tìm tới ngươi.

Ký ức đến đây, liền rất đột ngột biến mất, giống như người ghi hình đã bấm nút kết thúc vậy.

Nhưng trong lòng Lý Vọng Thư, lại không khỏi bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Chu Mục Vương nói mình sai rồi, Uông Tàng Hải cũng nói mình sai rồi.

Rốt cuộc là sai ở đâu, các ngươi thì nói ra đi chứ.

Tại sao ai cũng nói mình sai rồi, rốt cuộc là sai ở đâu, các người thì nói ra đi chứ.

Lý Vọng Thư bị đoạn ký ức ghi hình của Uông Tàng Hải làm tâm trạng có chút hỗn loạn, hung hăng đấm một quyền lên nắp quan tài.

Điều này làm Mập mạp bên cạnh hoảng sợ, vội vàng vươn tay đỡ lấy hắn.

Lý thiếu, rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này ngàn vạn lần không thể kích động.

Hít thở thật sâu vài cái, Lý Vọng Thư lúc này mới miễn cưỡng bình phục cảm xúc, nhìn chằm chằm quan tài bên dưới, cắn răng nói: Tôi không sao, chuẩn bị khai quan đi.

Mặc kệ nó là Huyết thi hay Nhục thi, dám làm loạn, thì lại giết chết nó một lần nữa.

Nghe nói khai quan, cảm xúc Mập mạp lập tức dâng lên, vừa hoạt động gân cốt, vừa cười nói với hai người: Thế này mới đúng chứ.

Anh em chúng ta cùng ra tay, ngay cả Long thi cũng phải nằm im cho chúng ta.

Huyết thi hèn mọn thôi, còn không phải dễ dàng giải quyết.

Tuy nói là như vậy, nhưng khai quan dưới nước cũng không hiện thực.

Thế là ba người lấy dây thừng ra, chờ bơi về đến bờ, lúc này mới kéo cỗ quan tài khổng lồ kia đến sát bờ.

Đến lúc này, Mập mạp lại ngượng ngùng.

Hay là, chúng ta vẫn theo quy tắc thắp nến.

Cậu sợ à.

Lý Vọng Thư nói, trực tiếp liền một cái xẻng cắm vào khe hở giữa quan tài và nắp.

Thấy thế, Mập mạp vội vàng cũng cầm lấy công binh sạn bắt đầu giúp sức, còn Tiểu ca thì rút ra trường đao đứng một bên, để ứng phó với tình huống đột phát.

Kẽo kẹt.

Theo một tiếng động ghê răng truyền đến, nắp quan tài cũng bị cạy lên một khe hở.

Nhưng mà thi khởi như dự đoán không hề xuất hiện, Huyết thi nổi danh hung dữ cũng không có dấu hiệu phá quan mà ra.

Lý Vọng Thư và Tiểu ca liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia kinh ngạc.

Mập mạp thì hoàn toàn không bận tâm, cả người nhảy lên, sau đó một mông ngồi phịch xuống cán công binh sạn.

Tức khắc, dưới sự phù hộ của Archimedes, cả khối nắp quan tài trực tiếp bị hắn cạy sang một bên.

Nhưng mà cho dù nắp quan tài rơi mạnh xuống đất, bên trong quan tài vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Lại gần xem, phát hiện trong quan tài đang nằm một lão nhân thân hình tiều tụy, như thể đang ngủ vậy, trên khuôn mặt còn lộ ra vài phần an tường.

Lý Vọng Thư tức khắc ngây người, dáng vẻ thi thể đó, lại y hệt Uông Tàng Hải mà mình nhìn thấy trong đoạn ký ức ghi hình.

Nhưng mà không đúng rồi.

Trong ký ức rõ ràng là đang nhìn Uông Tàng Hải từ góc nhìn của người khác, vậy người nằm trong quan tài phải là một người khác mới đúng.

Còn nữa, Huyết thi đâu rồi.

Vừa rồi mình rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của Thi Miết Vương.

Cho dù không phải loại cực phẩm Huyết thi, ít nhất cũng phải bật ra Thủy con khỉ hoặc Cấm bà gì đó chứ.

Cứ an an tĩnh tĩnh nằm một lão nhân ở bên trong thì tính sao đây.

Còn A Ninh đâu.

Trong quan tài cũng không có bóng dáng A Ninh, cô ấy chẳng lẽ nhanh như vậy đã bị gặm hết rồi sao.

Một loạt vấn đề, đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Vọng Thư, khiến cái đầu vốn đã hỗn loạn của hắn, càng nhất thời không tìm ra manh mối nào.

May mà lúc này Tiểu ca vẫn tương đối bình tĩnh, vươn hai ngón tay, rất to gan liền trực tiếp sờ soạng khắp thi thể.

Không phải, Tiểu ca cậu làm gì đấy.

Chương 104

Massage cho thi thể à.

Nhìn động tác của Tiểu ca, Mập mạp nhịn không được châm chọc một câu.

Nhưng Tiểu ca lại không hề để ý đến Mập mạp, ngược lại càng làm nghiêm trọng hơn, thậm chí trực tiếp đỡ thi thể ngồi dậy, sau đó xé toạc quần áo phía sau lưng thi thể.

Liền thấy lưng thi thể hoàn toàn không giống xác khô bình thường, không giống như thịt khô già cỗi khô quắt, mà càng giống như vừa tắm bằng axit mạnh vậy, không có da thịt, chỉ có những khối thịt nát đỏ máu.

Mà ở giữa, còn có một vết cắt tinh tế, từ dưới cổ, kéo dài đến tận thắt lưng.

Tuy dáng vẻ thi thể này trông ghê tởm, nhưng Tiểu ca lại thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng đặt thi thể trở lại.

Thi thể này đã bị người cố ý xử lý, xương sống đã bị rút ra, thay bằng thứ khác để làm giá đỡ, hơn nữa trên mặt còn được hóa trang đặc biệt.

Cho nên cho dù có thi biến, cũng chỉ có thể nằm, căn bản không cử động được, từ ngoại hình cũng không nhìn ra thi biến.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư tức khắc yên lòng, ít nhất tất cả những điều này đều giải thích thông suốt.

Nhưng Mập mạp lại hoàn toàn không quan tâm đến điều đó, nghe nói không có vấn đề gì, liền gấp không chờ nổi bắt đầu mò mẫm đồ tuẫn táng.

Từ những thứ đội trên đầu, đến những thứ mặc trên người, không một chỗ nào hắn muốn bỏ qua.

Nhưng rất nhanh, hắn liền ở dưới gối của thi thể, phát hiện một quyển da dê.

Ối giời ơi, cái này béo gia đây sợ là đào được bảo rồi, vật Uông Tàng Hải chết cũng muốn mang vào quan tài, lại còn giấu kín như vậy, lẽ nào không phải là bản đồ kho báu hắn để lại lúc còn sống sao.

Lý Vọng Thư không nói để đánh thức Mập mạp, vị trong quan tài này căn bản không phải Uông Tàng Hải bản thân.

Còn Uông Tàng Hải thật sự ở đâu.

Chắc cũng giống Chu Mục Vương, đi đền bù những sai lầm mình đã phạm phải rồi.

Quả nhiên Mập mạp mở cuộn da dê ra nhìn kỹ sau, sắc mặt lập tức thay đổi.

Sẽ không đen đủi đến vậy chứ.

Đây lại là bản đồ cấu trúc của huyệt mộ này.

Hơn nữa nhìn những ký hiệu trên đó, những mộ thất chứa đồ tuẫn táng, chúng ta chưa đi qua một chỗ nào.

Nhưng phàm là những nơi đánh dấu nguy hiểm, chúng ta lại không sót một chỗ nào, đi hết cả rồi.

Các cậu nói xem, có phải chúng ta chọn ngày và giờ xuống mộ không đúng không.

Lại có lần sau, nhất định phải xem kỹ lịch vạn niên.

Mập mạp vẫn lải nhải bày tỏ sự bất mãn trong lòng, Tiểu ca lại giơ tay chỉ vào một điểm đỏ trên bản vẽ.

Tôi nghĩ A Ninh có lẽ ở chỗ này.

Nói xong, lại chuyển ánh mắt về phía lối đi mà bọn họ đã vào.

Lý Vọng Thư lúc này cũng phát hiện điều không đúng, trên bản đồ cho thấy, lối đi mà bọn họ đã vào lại có một nhánh rẽ, thông đến một mộ thất khác.

Mập mạp lúc này nhìn nhìn lối đi, trên mặt lại nhiều thêm vài phần nghi hoặc.

Trách không được tìm khắp ở đây đều không thấy A Ninh, hóa ra con quái vật đó nửa đường đã giấu cô ấy ở một nơi khác.

Chỉ là chúng ta một đường đi xuống, cũng không thấy lối rẽ nào mà.

Có lẽ là loại van lật gì đó.

Phải biết, trước đây chúng ta mỗi lần đều vội vàng cảnh tượng, vội vội vàng vàng mà tới, vội vội vàng vàng mà đi, nói không chừng thật sự đã bỏ sót một số chỗ then chốt.

Nói là làm, chỉ thấy Lý Vọng Thư và Mập mạp mỗi người cầm một chiếc đèn pin, phụ trách chiếu tường.

Còn Tiểu ca thì vươn tay, từ từ vuốt ve bức tường phía bên phải, ba người cứ thế cẩn thận, thong thả từng bước một quay trở lại theo hướng đã đến.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi bọn họ đi đến giữa lối đi, Tiểu ca vẫn luôn hết sức chăm chú thăm dò mặt tường, bỗng nhiên không hề có dấu hiệu nào mà dừng bước, rồi nhanh chóng quay người lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bức tường phía bên phải trông như bình thường vô kỳ.

Tìm thấy rồi.

Bức tường này không giống những chỗ khác, kết cấu và cảm giác chạm có sự khác biệt cực kỳ vi diệu.

Tiểu ca hạ giọng nói.

Lời còn chưa dứt, hắn liền lại lần nữa vươn hai tay, không ngừng ở khu vực vừa phát hiện dị thường kia qua lại sờ soạng tìm kiếm.

Không lâu sau, chỉ thấy hai ngón tay Tiểu ca đột nhiên phát ra một luồng sức mạnh cường đại, thế mà cứng rắn rút ra hơn nửa viên gạch tường từ bên trong bức tường.

Theo khối gạch tường này bị rút ra, trên mặt tường vốn bằng phẳng trơn tru đột nhiên xuất hiện một cái cửa động đen như mực.

Lý Vọng Thư thấy thế vội vàng dùng ánh sáng đèn pin trong tay chiếu thẳng vào cửa động.

Nhờ ánh sáng chói lóa của đèn pin, có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong động là một gian mộ thất không gian hơi chật hẹp, trống trải tịch liêu.

Ở giữa mộ thất này, đặt một chiếc giường đá hình dạng kỳ lạ tựa như bàn mổ.

Mà A Ninh đã mất tích bấy lâu nay giờ phút này đang lẳng lặng nằm ngửa trên chiếc giường đá lạnh lẽo đó, bất động, dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

A Ninh cuối cùng đã được tìm thấy, điều may mắn chính là nàng còn sống.

Thế nhưng, ngay khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, một vấn đề mới lại nối gót ập tới.

Lúc này A Ninh đang trong tình trạng hôn mê sâu, mặc kệ mọi người có gọi tên nàng lớn tiếng thế nào, nàng vẫn không hề phản ứng.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư nóng lòng muốn đưa A Ninh rời khỏi đây, hội hợp với những người khác đang chờ bên ngoài.

Nhưng ngay khi hắn vừa định ôm A Ninh lên, Buồn chai dầu vẫn luôn trầm mặc bỗng vươn tay ra, nhanh chóng ngăn cản hắn, vẻ mặt ngưng trọng nói: Nàng còn chưa thể rời khỏi thạch đài này, thạch đài này rất có khả năng là một cơ quan.

Nếu đối chiếu với bản đồ cấu trúc, gian mộ thất này hẳn là vị trí trung tâm nhất của toàn bộ huyệt mộ.

Nghe Buồn chai dầu nói trịnh trọng như vậy, gã mập bên cạnh không kìm được sự nghi hoặc trong lòng, vội vàng hỏi: Ý cậu là, thạch đài này chính là đầu mối then chốt trung tâm của toàn bộ cơ quan, chỉ cần hơi di chuyển, cơ quan sẽ lập tức kích hoạt sao.

Buồn chai dầu đầu tiên nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng ngay sau đó ánh mắt sắc bén của hắn lại gắt gao nhìn chằm chằm lên thạch đài, chậm rãi giải thích: Có lẽ ngay khoảnh khắc A Ninh được đặt lên thạch đài này, cơ quan kỳ thực đã được khởi động rồi.

Đây là một loại cơ quan cực kỳ tinh xảo và ẩn nấp, nguyên lý vận hành của nó vô cùng phức tạp.

Hiện giờ trọng lượng của A Ninh đã trở thành chìa khóa duy trì sự cân bằng của cơ quan.

Nếu lúc này để A Ninh rời khỏi thạch đài, rất có khả năng sẽ dẫn phát phản ứng dây chuyền, có lẽ toàn bộ huyệt mộ sẽ vì thế mà sụp đổ hoàn toàn.

Lời của Buồn chai dầu giống như một tiếng sấm sét, lập tức khiến hiện trường chìm vào sự yên lặng chết chóc.

Lý Vọng Thư nhìn gã mập và Buồn chai dầu, dường như thời gian tại khoảnh khắc này đã đóng băng.

Hắn không tài nào hiểu nổi, chuyến thám hiểm mộ dưới biển lần này, rõ ràng Ngô Tà hầu như chỉ là một người đứng xem thuần túy, đi theo mua nước tương suốt dọc đường, căn bản không phát huy tác dụng thực chất nào.

Nhưng tại sao huyệt mộ này vẫn đi đến con đường sắp sụp đổ.

Điều đáng sợ hơn là, nếu huyệt mộ này thật sự sụp đổ, vậy những người bị mắc kẹt bên trong như bọn họ phải làm sao.

Tổng không thể trơ mắt nhìn mình bị chôn vùi ở đây đi.

Cũng không thể để A Ninh cứ thế cô đơn nằm trên đài làm vật thế thân được.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ xương sống thẳng tắp chạy lên.

Thế là, sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng hắn thăm dò hỏi: Các cậu nói chúng ta có thể tìm một vật gì đó có trọng lượng tương đương A Ninh, sau đó dùng nó để thay thế A Ninh xuống được không.

Cứ như vậy, vừa có thể đảm bảo trọng lượng của đài cân bằng, lại vừa có thể giúp A Ninh thoát khỏi nguy hiểm.

Buồn chai dầu gật đầu, nhàn nhạt nói: Về mặt lý thuyết, phương pháp này quả thực khả thi.

Nhưng đừng quên, huyệt mộ này là do Uông Tàng Hải bố trí.

Với mưu trí và tâm cơ của hắn, e rằng những đối sách chúng ta có thể nghĩ ra, hắn đã sớm có phòng bị rồi.

Lý Vọng Thư nghe Buồn chai dầu trả lời xong, trong lòng không khỏi thầm mắng.

Uông Tàng Hải này có bệnh à.

Trong đoạn ký ức rõ ràng nói chuyện êm đẹp, sao phút cuối cùng

lại bày ra một màn như thế, hắn muốn làm gì.

Hay là, cái gọi là 『người hắn muốn tìm』 trong ký ức, kỳ thực chính là tìm người chôn cùng cho hắn.

Sau khi trút giận một lúc trong lòng, Lý Vọng Thư cũng dần bình tĩnh lại.

Uông Tàng Hải bố trí nhiều như vậy, thậm chí giấu thông tin then chốt ở chỗ Thi Miết Vương, không thể nào chỉ vì muốn hại chết tôi chứ.

Hay là, đây là một kiểu khảo nghiệm cũ rích hắn cố ý bày ra.

Chương 105

Muốn xem tôi lựa chọn bỏ rơi đồng đội mà tự mình thoát ra, hay cùng đồng đội đối mặt nguy hiểm.

Không thể không nói, đây thật là một cuộc khảo nghiệm độc ác.

Bên này Lý Vọng Thư vẫn đang suy nghĩ làm sao để phá giải khảo nghiệm này, bên kia gã mập đã không nhịn được mắng.

Thật đúng là biết người biết mặt không biết lòng à, uổng công trước đây tôi còn cảm thấy Uông Tàng Hải này rất thiện tâm, ngay cả mũi tên cũng thay đổi.

Không ngờ người ta lại nghĩ cách bắt gọn tất cả những người tiến vào, đúng là không phải thứ gì tốt đẹp.

Lý thiếu, cậu nói chúng ta tiếp theo phải làm gì.

Tổng không thể thật sự bỏ mặc A Ninh tiểu nương da này sao.

Lý Vọng Thư lúc này lại bật cười.

Mặc kệ Uông Tàng Hải cơ quan tính toán đến đâu, hắn cũng chỉ là một người cổ đại cách đây mấy trăm năm.

Làm sao hắn biết mấy trăm năm sau ngày nay, khoa học kỹ thuật đã phát triển đến một độ cao mà hắn nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Đừng quên, chúng ta đâu phải những nhóm nhỏ đi trộm mộ, mấy anh em chúng ta cũng không phải không có ai thân thích.

Gã mập, cậu đi tìm Tuyết, bảo cô ấy thông báo bên ngoài, thực hiện kế hoạch dự phòng.

Cái gọi là kế hoạch dự phòng, kỳ thực cũng rất đơn giản.

Phải biết, gian mộ thất đặt mô hình Thiên Cung bên ngoài, kỳ thực đã được coi là đỉnh điểm của toàn bộ huyệt mộ.

Chỉ cần xác định được vị trí, kỹ thuật khoan kín dưới nước hiện nay đã rất trưởng thành.

Vỏ trái đất còn có thể khoan xuyên, huống chi là huyệt mộ kết cấu gạch đá hèn mọn này.

Không có đường, tự mình khoan một con đường ra là được.

Đương nhiên, cũng không phải không có những biện pháp giải quyết khác.

Chẳng qua tình hình hiện tại là mọi người cần phải nhanh chóng rời khỏi huyệt mộ này.

Rốt cuộc bên ngoài có một Tam thúc bị trúng thi độc, cộng thêm mất máu quá nhiều.

Cùng với Ngô Tà vì cứu Tam thúc mà tự lấy máu cho mình.

Hơn nữa còn có một A Ninh đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tất cả họ đều cần phải nhanh chóng được đưa đến bệnh viện để tiếp nhận điều trị, không thể trì hoãn quá nhiều thời gian.

Hơn nữa Uông Tàng Hải tự mình đã nói, tất cả tài liệu nghiên cứu về thuật trường sinh, hắn đều đã tiêu hủy, trong đó tự nhiên cũng bao gồm nghiên cứu về thi ba ba đan.

Cho nên huyệt mộ này đối với Lý Vọng Thư mà nói, cho dù cuối cùng thật sự sụp đổ, hắn cũng không có gì đáng tiếc.

Hắn hiện tại càng mong đợi, ngược lại là mấy phần Chiến quốc sách lụa trong tay Cừu Đức Khảo.

Uông Tàng Hải đã tìm thấy Lỗ Vương Cung, cũng lấy đi tài liệu bên trong, nhưng hắn tổng không thể nào mang đi những thứ khác mà

Chu Mục Vương để lại.

Chỉ cần có một địa cung nào đó còn có tài liệu, đối với Lý Vọng Thư mà nói, thì chúng đều có giá trị hơn cái huyệt mộ dưới biển đổ nát này.

Và diễn biến tiếp theo của sự việc, cũng gần như không khác mấy so với dự đoán của Lý Vọng Thư.

Tuy nhiên, để không làm hư hại bảo đỉnh, nhân viên kỹ thuật cuối cùng đã chọn khoan từ phía bên.

Đối mặt với máy móc hiện đại, bức tường mộ vốn dĩ không đáng một đòn.

Một lỗ thủng đường kính 1 mét, trực tiếp xuyên đến gian mộ thất bên trên nơi đặt mô hình.

Ống dẫn được nối vào phía sau lỗ thủng, tiếp theo các loại thiết bị có thể không ngừng vận chuyển theo ống dẫn đi vào.

Và những người khác, bao gồm Tam thúc đang hôn mê cũng đều có thể được đưa ra ngoài theo ống dẫn.

Sau đó, với vị trí đối chiếu trong và ngoài huyệt mộ cùng bản đồ cấu trúc, lỗ thủng thứ hai trực tiếp được mở trong gian mộ thất của A Ninh.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư cũng không còn gì phải lo lắng, sau khi để gã mập và Buồn chai dầu đi trước, hắn bế A Ninh lên, cũng coi như thuận lợi rời khỏi huyệt mộ qua ống dẫn.

Và ngay khi hắn vừa mới bước ra, từ phía huyệt mộ phía sau đã truyền đến những chấn động kịch liệt.

Nhìn từ bên ngoài, một tòa huyệt mộ khổng lồ dưới nước giống như những quân cờ domino, trong chưa đầy mười phút đã biến thành

một phế tích dưới đáy biển.

Sau khi ra khỏi huyệt mộ dưới biển, tàu khảo sát liền đổi hướng, chạy hết tốc lực trở về bờ.

Dù sao lần này bệnh nhân cũng không ít, hơn nữa trông ai cũng rất nghiêm trọng, thật sự không thể trì hoãn được.

Quả nhiên, đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện, vết thương trên người mọi người còn nghiêm trọng hơn nhiều so với dự kiến.

Đầu tiên là Tam thúc và A Ninh, A Ninh thì đỡ hơn, tỉnh lại ngay trong ngày ra khỏi nước, nhưng xương cổ đã từng bị chấn động nghiêm trọng, chỉ kém một chút nữa có lẽ sẽ phải gắn bó cả đời với xe lăn.

Để không để lại di chứng, nhất định phải nhập viện tĩnh dưỡng.

Tam thúc thì thảm hơn, mất máu quá nhiều, hơn nữa cơ thể bị thi độc phá hủy rất nghiêm trọng.

Mặc dù Ngô Tà đã dùng máu của mình giải độc cho ông, nhưng có một số tổn thương là không thể phục hồi.

Ông vẫn luôn trong trạng thái hôn mê, mặc dù sau điều trị đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngô Tà thì không có vấn đề lớn gì, mất máu quá nhiều đối với cậu ấy đã là chuyện bình thường như cơm bữa.

Tuy rằng lại trở lại dáng vẻ thận suy yếu nghiêm trọng, nhưng truyền một ít máu và nghỉ ngơi tốt thì cũng ổn.

Điều quan trọng là vết thương trên cơ thể dễ chữa, nhưng vấn đề tâm lý thì không dễ giải quyết.

Việc phát hiện vấn đề liên quan đến Tam thúc trong huyệt mộ dưới biển đã khiến cậu ấy rơi vào sự dằn vặt sâu sắc, khiến cả người

gần như trầm uất.

Và cũng giống như cậu ấy, gã mập cũng có vấn đề tâm lý.

Chứng kiến toàn bộ huyệt mộ dưới biển biến thành phế tích, điều này khiến gã mập chịu một chấn thương tâm lý cực kỳ nghiêm trọng.

Cho dù chuyến này, gã kỳ thực chỉ nhận được phí dịch vụ mà thôi, nhưng nhìn thấy nhiều cổ vật như vậy bị phá hủy trước mắt, vẫn khiến gã bị sốc ngay lập tức.

Lý Vọng Thư ban đầu tưởng mình không sao, nhưng khi kiểm tra mới phát hiện, ba xương sườn của mình đã bị nứt.

Cũng không biết là do bị thân hình to lớn của Bồ Tiên Thiếp Ca đè, hay do lần cuối cùng bị con quái vật đó ấn vào tường cọ xát mà ra.

Tóm lại lần này, trừ bỏ các loại hình ảnh tài liệu được camera hành trình của mọi người ghi lại, cùng với việc bắt được vài con quái vật.

Thực ra từ huyệt mộ dưới biển không thu được bao nhiêu vật phẩm có giá trị.

Đương nhiên, Cừu Đức Khảo lại không nghĩ như vậy.

Khi biết mọi người đã ra khỏi biển, lão già này liền nôn nóng chạy đến bệnh viện.

Nhìn những hình ảnh và manh mối về Vân Đỉnh Thiên Cung mà Lý Vọng Thư đưa cho mình, cả người lão như hồi quang phản chiếu, kích động đến mức không tự chủ được mà run rẩy.

Thiên Cung, đây là một tòa Thiên Cung.

Trực giác của tôi mách bảo rằng, nơi này nhất định cất giấu bí mật về sự vĩnh sinh.

Nếu đúng như cậu nói, chân thân của Uông Tàng Hải không ở

huyệt mộ dưới biển, vậy rất có khả năng, hắn đã từ tòa Thiên Cung này đạt được sự vĩnh sinh thực sự.

Trong phòng bệnh, Lý Vọng Thư nhìn Cừu Đức Khảo đang kích động sắp ngất đi, không tiếp lời ông ta, mà bình tĩnh nhìn ông.

Cừu Đức Khảo phản ứng khá nhanh, thấy vậy lập tức bảo thủ hạ mang đến một chiếc vali xách tay, mở ra rồi đẩy đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Tôi nói giữ lời, đây là Chiến quốc sách lụa cậu muốn, sáu phần đều ở đây.

Cả cổ phần công ty của tôi nữa, bây giờ toàn bộ tập đoàn của tôi, đều là của cậu, ông chủ.

Chương 106

Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, những năm gần đây, tôi vẫn luôn cố gắng phá giải bí mật của Chiến quốc sách lụa.

Nhưng đáng tiếc, tôi đã bỏ rất nhiều tâm sức và tiền bạc, mời rất nhiều chuyên gia mật mã, nhưng hiệu quả lại cực kỳ nhỏ.

Những chuyên gia đó nhất trí cho rằng, phương pháp mã hóa của sách lụa rất đặc biệt, hơn nữa mẫu tham khảo lại quá ít.

Muốn trực tiếp phá giải thì xác suất thành công gần như bằng không.

Lý Vọng Thư cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định là hàng thật rồi hài lòng gật đầu, đồng thời cũng tò mò hỏi.

Nếu ông chưa phá giải được Chiến quốc sách lụa, vậy tôi rất tò mò, Lỗ Vương Cung ông nói làm sao tìm được.

Không cần phủ nhận, trong Lỗ Vương Cung, tôi đã phát hiện rất nhiều thi thể, tôi nghĩ những người đó hẳn là do ông phái đi đúng không.

Nghe Lý Vọng Thư nhắc đến chuyện này, sắc mặt Cừu Đức Khảo trở nên khó coi.

Tôi nói thật, trước đây tôi không có sách lụa về Lỗ Vương Cung.

Tất cả những điều này đều do Ngô Tam Tỉnh nói cho tôi, bao gồm vị trí cụ thể và những thứ có thể tồn tại bên trong.

Ông ta dùng điều này để đổi lấy không ít thông tin và trang bị từ chỗ tôi.

Lúc đó tôi còn cảm thấy mình kiếm lời, bây giờ nghĩ lại, ông ta

làm như vậy kỳ thực chỉ là muốn người của tôi, giúp ông ta đi trước do thám đường mà thôi.

Cho nên cậu giao tiếp với ông ta, tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Có thể khiến lão già Cừu Đức Khảo này mắc bẫy, không thể không nói Tam thúc quả nhiên đủ khôn khéo.

Nhưng bây giờ ông ấy vẫn đang hôn mê bất tỉnh, tìm ai để phá giải sáu phần Chiến quốc sách lụa trong tay mình, lại trở thành một vấn đề không nhỏ.

Thấy Lý Vọng Thư trầm mặc không nói, Cừu Đức Khảo lại lần nữa cười nói: Chuyến đi dưới biển lần này, thu hoạch lớn như vậy, vậy không biết khi nào chúng ta sẽ khởi hành đi tìm tòa Thiên Cung xây trên trời kia.

Đối với Vân Đỉnh Thiên Cung, ban đầu Lý Vọng Thư không có hứng thú lớn.

Nhưng chuyến hành trình mộ dưới biển lần này lại khiến hắn phát hiện, người cùng cuống chiếu đặc thù cộng sinh, và người cùng Thi Miết Vương cộng sinh, tuy rằng cuối cùng biểu hiện hình thức khác nhau, nhưng nếu nói hai người không hề liên quan, thì tuyệt đối là không thể.

Nếu không tìm thấy tài liệu về thi ba ba đan, có lẽ đi Vân Đỉnh Thiên Cung tìm một chút tài liệu cộng sinh cuống chiếu để tham khảo, dường như cũng là một lựa chọn không tồi.

Thế là Lý Vọng Thư không lập tức từ chối, mà cười nói: Một tòa huyệt mộ dưới biển còn hiểm ác như vậy, huống chi là Vân Đỉnh Thiên Cung, được cho là tâm huyết của Uông Tàng Hải.

Hiện tại tôi và A Ninh đều bị thương, tôi cảm thấy chuyện này không thể vội vàng.

Thấy Lý Vọng Thư nhả ra, trên mặt Cừu Đức Khảo tức khắc lộ ra vẻ kinh hỉ, liên tục gật đầu.

Quả thật không thể vội vàng, nhất định phải chuẩn bị vạn toàn.

Vậy thì, cậu cứ nghỉ ngơi dưỡng thương, công việc chuẩn bị giao cho tôi.

Chờ mọi thứ đã sẵn sàng, chúng ta khởi hành cũng không muộn.

Cừu Đức Khảo lòng đầy vui mừng rời đi, không ngờ Mạt Tụng lại báo tin xấu.

Thiếu gia, đã liên lạc được với Bốn a công, ông ấy nói trong tay ông ấy quả thật có một con xà mi đồng cá.

Nhưng ông ấy nói hiện tại trên đầu ông ấy còn có việc, chờ xong việc rồi sẽ gặp mặt cậu nói chuyện.

Uông Tàng Hải trong đoạn ghi hình ký ức đã nhắc đến, thu thập đủ ba con xà mi đồng cá là có thể giải đáp nghi hoặc của hắn.

Vừa lúc ba con cá này Lý Vọng Thư đều biết nơi ở, chỉ là không ngờ Bốn a công này lại có việc.

Đối với Bốn a công, dù sao ông ấy cũng có ơn với mình, ông ấy bảo mình chờ thì Lý Vọng Thư cũng không tiện ép buộc.

Chỉ có thể tiếp tục đặt tinh lực vào việc tìm người phá giải sáu phần Chiến quốc sách lụa trong tay.

Chỉ là điều hắn không ngờ là, Mạt Tụng vừa rời đi, Buồn chai dầu lại tìm đến.

Đối với việc Buồn chai dầu không vội vàng rời đi sau khi mọi chuyện kết thúc lần này, trong lòng Lý Vọng Thư ít nhiều vẫn còn chút kỳ lạ.

Cũng may Buồn chai dầu khá trực tiếp, vào phòng bệnh liền mở

miệng hỏi thẳng: Cậu dường như rất quen thuộc chuyện của đội khảo cổ năm đó.

Tôi muốn hỏi cậu, về chuyện đội khảo cổ lần đó, cậu còn biết bao nhiêu.

Lý Vọng Thư ít nhiều cũng hiểu ra, Buồn chai dầu đến đây là để tìm kiếm ký ức đã mất của mình.

Nhưng đối với chuyện này, tuy Lý Vọng Thư trong lòng rõ ràng.

Chỉ là nên nói thế nào, nói bao nhiêu, quả thực cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Dù sao Buồn chai dầu đã giúp mình nhiều lần, nếu mình không nắm vững được mức độ chừng mực.

Vạn nhất khiến hắn giống Ngô Tà mà rơi vào rối rắm và nghi ngờ, dẫn đến trầm uất, thì chẳng những không giúp được hắn, ngược lại còn hại hắn.

Ai ngờ vừa nghĩ đến Ngô Tà, liền thấy gã này cũng vội vã chạy vào.

Cậu đã nói, chuyện của đội khảo cổ năm đó không đơn giản như tôi tưởng.

Cậu nói ra rồi sẽ cho tôi đáp án, bây giờ tôi muốn nghe xem, về chuyện đội khảo cổ năm đó, cậu còn biết bao nhiêu.

Tôi biết rất nhiều.

Nhìn Buồn chai dầu và Ngô Tà trước mặt, Lý Vọng Thư biết hôm nay nếu không lấy ra chút hàng khô thì không thể đối phó nổi.

Thế là hắn dứt khoát bảo người giúp họ mang bữa tối trực tiếp đến phòng.

Chờ ngồi xuống, trước tiên rót đầy một chén rượu cho Buồn chai

dầu và Ngô Tà.

Chúng ta uống trước một ly, tôi nói xong rồi, nếu các cậu cảm thấy không thể chấp nhận được, thì cứ coi như tôi say rượu nói mê sảng.

Thấy Lý Vọng Thư như vậy, hai người cũng đành nâng ly uống cạn.

Thấy hai người sảng khoái như thế, Lý Vọng Thư nhanh chóng gắp một đũa thức ăn cho cả hai, lúc này mới uống ly của mình, rồi chậm rãi nói: Thật ra vấn đề của hai cậu, nói nghiêm khắc thì là cùng một vấn đề.

Vậy chúng ta hãy bắt đầu từ đội khảo cổ đó.

Trước tiên các cậu phải biết, đội khảo cổ Tây Sa đó không phải được thành lập tạm thời, mà là lấy một đội khảo cổ đã hoạt động ở Quảng Tây trước đó làm nòng cốt, sau đó bổ sung thêm một số nhân viên để tạo thành.

Và tôi sở dĩ nói, đội khảo cổ Tây Sa không đơn giản như vẻ bề ngoài, chính là vì lý do này.

Đội khảo cổ Quảng Tây trước đó, cộng thêm các nhân viên được bổ sung sau này, về cơ bản đã bao gồm tất cả những người trẻ tuổi có năng lực thuộc thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư vẫy tay về phía Ngô Tà, bảo cậu ấy lấy ra tấm ảnh của đội khảo cổ Tây Sa, sau đó dùng tay chỉ vào những người trong ảnh, từng bước một nói: Trần Văn Cẩm, người Trần gia của Cửu Môn.

Hoắc Linh, người Hoắc gia.

Lý Tứ mà, cũng chính là bố tôi, người Lý gia.

Người này nhìn không rõ dung mạo, Tề Vũ, người Tề gia.

Cộng thêm Giải Liên Hoàn và Tam thúc của cậu mà cậu biết, Giải gia và Ngô gia của các cậu cũng có.

Có thể thấy đội khảo cổ này đã tập hợp tất cả những tinh anh trẻ tuổi của Cửu Môn lại với nhau.

Chuyện như thế này, ngay cả bản thân Cửu Môn cũng rất khó làm được, bây giờ các cậu hãy nhìn lại đội khảo cổ này, chuyến khảo cổ Tây Sa lần này, còn cảm thấy chỉ là một hoạt động khảo cổ đơn giản sao.

Buồn chai dầu nghe xong không nói gì, còn Ngô Tà thì trầm ngâm một chút, sau đó nghi hoặc nói: Không phải Cửu Môn sao.

Cậu đây mới nói có sáu nhà thôi mà.

Lý Vọng Thư hơi sững sờ, ngay sau đó hiểu ra, Ngô Tà đối với lịch sử Cửu Môn hầu như là hoàn toàn trống rỗng.

Thế là hắn đành phải giải thích: Hồng gia không có con cháu nối dõi, cuối cùng để Giải Vũ Thần của Giải gia hiện tại tiếp quản y bát.

Còn Hắc Bối Lão Lục, thì đã sớm không còn nữa.

Về Trương gia, Tiểu Ca không phải họ Trương sao.

Nghe được lời này, Buồn chai dầu tức khắc tỉnh táo, hai mắt nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư nói: Cậu nói tôi là người Trương gia, Trương gia của Cửu Môn sao.

Lý Vọng Thư không ngờ Buồn chai dầu phản ứng mạnh mẽ như vậy, hơi suy tư một chút, lập tức nói: Cậu là người Trương gia, nhưng lại không phải Trương gia của Cửu Môn này.

Chỉ có thể nói, Trương gia của Cửu Môn này có nguồn gốc từ Trương gia, Trương gia của Cửu Môn là do Trương Đại Phật Gia

sáng lập, hầu như đã tách rời khỏi Trương gia ban đầu.

Còn về Trương gia gốc, thì đã sớm sụp đổ, không còn tồn tại nữa.

Thấy Buồn chai dầu lâm vào trầm tư, Lý Vọng Thư cười lại rót đầy rượu cho hai người, nói tiếp: Thôi được, chúng ta vẫn nói tiếp chuyện của đội khảo cổ.

Năm đó vì bố tôi cũng ở trong đội khảo cổ, nên đã gửi về nhà không ít tin tức.

Theo lời ông ấy, ông ấy phát hiện một số người trong đội khảo cổ có vấn đề.

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, cả hai trước và sau khi xuất phát, ông ấy cảm thấy như thể đã thay đổi thành một người khác.

Thế là ông ấy đã từng âm thầm thăm dò hai người, nhưng lại không thử ra được bất kỳ vấn đề gì.

Điều này khiến ông ấy cảm thấy vô cùng hoang mang, ông ấy tin rằng cảm giác của mình sẽ không sai.

Hơn nữa không chỉ ông ấy, mà những người khác cũng nhất định cảm thấy vấn đề này.

Chương 107

Cho nên không khí của cả đội khảo cổ, kỳ thực vẫn luôn rất vi diệu.

Tất cả mọi người đều cảnh giác những người khác trong đội.

Ngô Tà lúc này cũng nghiêm túc, không nhịn được hỏi: Ý cậu là, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh là giả.

Lý Vọng Thư đương nhiên biết hai người không giả, nhưng chuyện này hắn hiện tại thực sự không cách nào giải thích.

Tổng không thể nói với cậu ta, sau này Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh mới là thật, còn hai người trước đó là giả được.

Dù sao chuyện này vô cùng bí ẩn, trừ những người trong cuộc ra, người ngoài căn bản không rõ ràng.

Các vấn đề khác, hắn còn có thể đẩy cho ông bố tiện nghi của mình.

Nhưng chuyện này mà nói như thế, hắn rất khó giải thích nguồn thông tin.

Thế là hắn đưa ra một câu trả lời nước đôi: Hai người trước sau không nhất quán thì gần như có thể khẳng định, nhưng sau này thử nghiệm cũng không có vấn đề.

Dù sao đều là nhân viên cốt cán trong Cửu Môn, tự nhiên không thể thiếu việc dùng những chuyện chỉ có trong Cửu Môn mới biết để thử, người ngoài thực sự rất khó giả mạo.

Tóm lại chuyện này vô cùng ý vị sâu xa.

Hơn nữa toàn bộ đội khảo cổ Tây Sa từ khi thành lập, phía sau

thật sự như có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy mọi thứ.

Cho nên tôi mới nói, chuyện khảo cổ Tây Sa năm đó, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Dù sao ngay cả bây giờ, khi chúng ta xuống huyệt mộ dưới biển, chẳng phải cũng bị tấn công sao.

Nghe Lý Vọng Thư nói như vậy, Ngô Tà hiểu rằng về vấn đề thành viên thật giả của đội, ngay cả người năm đó cũng không điều tra rõ được, bây giờ đã cách nhiều năm như vậy, muốn làm rõ càng khó.

Thế là cậu ta lại hỏi: Vậy Tam thúc của tôi đâu.

Hôm đó Hoắc Hữu Tuyết nói, Trần Văn Cẩm và Giải Liên Hoàn mới là một cặp, nhưng cậu xem trong ảnh chụp, làm sao mà Tam thúc và Trần Văn Cẩm trông cũng thân mật hơn những người khác chứ.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức khắc nhìn Ngô Tà bật cười.

Điều này khiến Ngô Tà hoàn toàn ngây ra, chỉ vào ảnh chụp giải thích: Không phải, có gì mà buồn cười.

Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng dựa theo tâm lý học mà nói, vị trí đứng của hai người họ, cho thấy mối quan hệ quả thực thân mật hơn những người khác.

Lúc này Lý Vọng Thư cuối cùng ngưng cười, chỉ vào ảnh chụp nói: Ai nói với cậu, người đàn ông trong ảnh này là Tam thúc của cậu.

Tôi có thể rất có trách nhiệm nói với cậu, người này là Giải Liên Hoàn.

Còn Tam thúc của cậu, ông ấy là người cầm máy ảnh chụp.

Nghe được lời này Ngô Tà, cả người lập tức sững sờ, đột nhiên hiểu ra lời Hoắc Hữu Tuyết nói trước đó.

Thấy cậu ta không nói, Buồn chai dầu bên cạnh lại mở miệng.

Vậy sau khi đội khảo cổ mất tích, cậu biết bao nhiêu chuyện.

Lý Vọng Thư lắc đầu, thấy vẻ thất vọng trong mắt Buồn chai dầu, lập tức bổ sung: Tuy tôi không rõ về những chuyện xảy ra sau này với đội khảo cổ, nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, sở dĩ nhiều năm nay dung mạo của cậu không thay đổi, không phải vì cơ thể cậu có vấn đề.

Vậy là vì cái gì.

Lúc này Buồn chai dầu quả nhiên tỉnh táo hẳn, vấn đề này sau khi hắn nhìn thấy ảnh đội khảo cổ, kỳ thực đã làm hắn bối rối rất lâu.

Lý Vọng Thư cười cười nói: Bởi vì cậu là người Trương gia.

Người Trương gia bẩm sinh đã lão hóa chậm, hơn nữa tuổi thọ còn dài hơn người bình thường.

Huyết thống Trương gia càng thuần khiết, đặc tính này càng rõ ràng.

Nghe thấy chuyện thái quá như vậy, không chỉ Buồn chai dầu có chút kinh ngạc, mà ngay cả Ngô Tà cũng không kìm được suy nghĩ của mình, mở miệng nói: Thật hay giả.

Trên thế giới thực sự có gia tộc như vậy.

Tại sao tôi chưa từng nghe nói đến.

Lý Vọng Thư nghe vậy gật đầu Đương nhiên là thật, nhưng tôi đã nói rồi, Trương gia đã sớm sụp đổ.

Hiện tại người Trương gia đều tứ tán khắp nơi trà trộn trong số người thường, chưa từng nghe nói đến thì rất bình thường.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư không nhịn được liếc mắt nhìn Buồn chai dầu một cái, ngay sau đó cười nói: Tôi đã từng gặp một người phụ nữ Trương gia, rõ ràng đã là người ở vai bà nội, nhưng nhìn qua

không quá mười tám, mười chín tuổi.

Hơn nữa chủ quán Trăng Non tiệm cơm, người đang làm chủ Trương gia của Cửu Môn hiện tại, đó là một ông lão hơn một trăm tuổi, chẳng phải cũng nhìn qua chỉ khoảng ba mươi sao.

Cho nên cậu mười mấy năm không thay đổi dung mạo, hoàn toàn không cần phải lo lắng, thuộc về tình huống rất bình thường.

Lần này ngay cả Buồn chai dầu cũng cảm thấy Lý Vọng Thư nói quá thái quá, không nhịn được xác nhận: Cậu nói là thật sao.

Lý Vọng Thư cố nén cười gật đầu.

Đương nhiên, có cơ hội tôi sẽ giới thiệu các cậu làm quen.

Tuy nói Trương gia đã sớm không còn nữa, nhưng dù sao cũng chảy cùng một dòng máu.

Tôi nghĩ hắn nhìn thấy cậu, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Về chuyện đội khảo cổ, Lý Vọng Thư có thể nói là nói vừa đủ điểm dừng.

Điều cốt yếu là việc thật giả của một số thành viên trong đội khảo cổ, lại liên quan đến một hành động khảo cổ bí mật khác ở Quảng Tây, và sự bố cục của những người thuộc thế hệ trước của Cửu Môn.

Ngay cả thông tin về đội khảo cổ Tây Sa, hắn cũng mượn danh tiếng của ông bố mình để đổ lỗi.

Còn hành động khảo cổ Quảng Tây lại là một chuyện tuyệt mật, nếu hắn nói ra, thật sự thiếu sức thuyết phục.

May mắn thay, dù vậy, Buồn chai dầu và Ngô Tà vẫn bị hắn dọa đến sững sờ, mỗi người đều chìm đắm trong những suy diễn của riêng mình.

Hơn nữa Lý Vọng Thư không ngừng mời rượu, dưới tác dụng của cồn, mọi người nói đông nói tây mãi cho đến ban đêm, cuối cùng mới tiễn hai em bé tò mò đó đi.

Nhưng mà khi hắn tắm rửa xong, đang định nằm lên giường nghỉ ngơi một chút thì điện thoại lại reo.

Bất đắc dĩ, Lý Vọng Thư đành phải cố nén cơn buồn ngủ ra cửa, đi gặp người ở đầu dây bên kia.

Địa điểm gặp mặt thì không xa, ngay trong một con hẻm nhỏ bên cạnh bệnh viện.

Lúc này tuy đã về đêm, nhưng quán nướng trong hẻm nhỏ vừa mới mở cửa không lâu, còn chưa có khách.

Lý Vọng Thư đi vào một trong số đó, liền thấy bên trong chỉ có một vị khách đang cúi đầu khuấy cơm chiên trước mặt.

Lý Vọng Thư cũng không khách khí, ngồi đối diện người đó rồi cười nói: Tam thúc, sao ông không tiếp tục nằm nghỉ đi.

Người đối diện chính là Ngô Tam Tỉnh đáng lẽ ra vẫn còn đang hôn mê.

Nhưng đối với việc Tam thúc tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, Lý Vọng Thư lại không mấy bất ngờ.

Gã này tâm tư phức tạp, kỹ năng diễn xuất lại giỏi, dù có chẩn đoán của bác sĩ, thì cũng không thể đảm bảo ông ta thật sự còn đang hôn mê.

Tam thúc lúc này trong miệng vẫn còn nhai cơm chiên, vừa nhai, đồng thời có chút lờ mờ không rõ mà đáp lại một câu.

Nằm lâu quá, bụng đói cồn cào, thật sự không chịu nổi.

Hơn nữa đứa cháu trai quý hóa của ta cũng không biết chuyện gì,

uống chút rượu liền chạy đến bên giường ta lải nhải không ngừng, thật sự quá ồn ào.

Lý Vọng Thư nhìn Tam thúc đang ăn ngấu nghiến mà cười cười: Ông còn nói nữa, hiệu quả này chẳng phải khá tốt sao, ngay cả bác sĩ cũng bó tay, vậy mà lại bị cậu ta đánh thức ông.

Không để ý đến lời Lý Vọng Thư mỉa mai, Tam thúc nuốt xuống miếng cơm chiên cuối cùng, hài lòng lau miệng, lúc này mới cười nói: Đừng nói nhiều chuyện vô ích như vậy, tối nay hẹn cậu ra đây, là muốn làm một vụ giao dịch với cậu.

Nghe vậy Lý Vọng Thư trầm ngâm một lát, lập tức hiểu ý Tam thúc.

Thế là hắn lấy ra mấy tờ Chiến quốc sách lụa Cừu Đức Khảo đã đưa cho mình, trực tiếp đưa cho Tam thúc nói: Tôi thực sự rất tò mò, Tam thúc ông hôm nay không phải vẫn luôn nằm trên giường bệnh sao, thông tin này của ông thật đúng là linh thông.

Tam thúc không tiếp lời của Lý Vọng Thư, ngược lại cẩn thận xem từng tờ Chiến quốc sách lụa một lượt, ngay sau đó gật đầu.

Đều là thật, xem ra lão già Cừu Đức Khảo kia, cũng không có giở trò gì trên mấy cái này.

Nói rồi, lại lắc đầu cười cười Nhưng ông ta có giở trò cũng vô dụng.

Mấy tờ Chiến quốc sách lụa này, có chính mình một bộ phương pháp giải đọc đặc biệt của riêng nó.

Đối với người hiểu phương pháp này mà nói, giải đọc lên căn bản không tốn công sức gì.

Nhưng nếu là người không hiểu, dù có lật tung mấy tờ sách lụa này lên, cũng đừng hòng có thể phá giải được thông tin ẩn giấu bên

trong.

Thấy Tam thúc lại bắt đầu cái kiểu đàm phán rất giang hồ của mình, Lý Vọng Thư lại không muốn tiếp tục vòng vo với ông ta.

Thế là dứt khoát hỏi: Tam thúc, chúng ta không cần vòng vo nữa.

Nếu là giao dịch, vậy nói thẳng đi, giúp tôi phá giải sáu phần Chiến quốc sách lụa này, tôi cần phải trả giá gì.

Nhưng Tam thúc loại cáo già này, căn bản không tính toán theo nhịp điệu của Lý Vọng Thư.

Ngược lại cười hì hì hỏi: Ta nói Lý gia cháu trai, sao cậu lại chấp nhất với nội dung của Chiến quốc sách lụa này vậy.

Cái Lỗ Vương Cung cậu cũng đã đi qua rồi, sự hiểm ác bên trong cậu cũng đã trải qua.

Cậu lại không phải người làm cái nghề đào đất này, làm gì mà cứ thích đi những nơi như vậy để xem náo nhiệt chứ.

Hơn nữa, đồ vật trong Lỗ Vương Cung, chẳng phải cũng bị cậu dọn gần hết rồi sao, những nơi khác mà Chiến quốc sách lụa ghi lại, phỏng chừng cũng không khác Lỗ Vương Cung là bao.

Cậu lại không thiếu tiền, đều là những huyệt mộ Chiến quốc tương tự, trải nghiệm một lần kỳ thực cũng đủ rồi, không cần thiết lặp lại nhiều lần như vậy làm gì.

Lý Vọng Thư không ngờ, Tam thúc cáo già này khó chơi như vậy, vừa bắt đầu giao dịch liền liên tục thử dò xét.

Thế là hắn chỉ có thể ứng phó nói: Lỗ Vương Cung đã bị Uông Tàng Hải thăm dò.

Hắn từ bên trong mang đi cái gì, chúng ta không ai biết.

Cho nên mới muốn tìm một chỗ huyệt mộ chưa ai động tới.

Chương 108

Còn về tại sao Chiến quốc sách lụa lại có sáu phần, đó là vì Cửu Đức Khảo trong tay ông ta vừa vặn có sáu phần.

Câu trả lời này, Tam thúc còn hài lòng không.

Thấy không thể moi ra được gì từ Lý Vọng Thư, Tam thúc có chút chán nản gật đầu nói: Xem như lần này ở mộ dưới biển, cậu đã cứu tôi, Chiến quốc sách lụa tôi có thể giúp cậu phá giải.

Và tôi chỉ có một yêu cầu, sau khi phá giải, nếu cậu muốn đi thăm dò những ngôi mộ đó, không được mang theo Ngô Tà.

Lý Vọng Thư vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần cho việc Tam thúc sẽ hét giá, nhưng yêu cầu này của Tam thúc lại khiến hắn có chút không theo kịp nhịp.

Nhìn Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc, Tam thúc lại tiếp tục nói: Ngô Tà không giống cậu, không có bản lĩnh gì.

Nếu đi theo bên cạnh cậu, chẳng những không thể giúp được việc gì, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của cậu.

Nhìn vẻ mặt vì lợi ích của cậu của Tam thúc, Lý Vọng Thư trong lòng lại không tin một chữ nào, bĩu môi nói: Nếu đã như vậy, vậy trước đó Tam thúc ông làm gì còn dẫn cậu ấy đi Lỗ Vương Cung.

Còn chuyến đi Tây Sa lần này, tôi đâu có gọi cậu ấy, chẳng phải cũng là ông đưa cậu ấy đến sao.

Cái tội này mà đổ lên đầu tôi, không thích hợp chút nào đâu nhỉ.

Tam thúc có chút ngượng ngùng cười cười Tôi đó là để rèn luyện nó, nhưng nếu để nó đi theo bên cạnh cậu, nó chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, có thể có tiến bộ gì.

Tôi còn mong chờ nó sau này có thể kế thừa y bát của Ngô gia chứ.

Nghe được lời này, khóe miệng Lý Vọng Thư không nhịn được giật giật, thầm nghĩ Ngô gia của các ông ngay cả chuồng chó cũng đã bán, còn y bát quái gì nữa, bản thân ông cũng là học nghề từ Bốn a công bên kia mà ra.

Nhưng trên mặt, hắn vẫn rất sảng khoái gật đầu Không thành vấn đề, tôi có thể rất nhanh sẽ phải khởi hành, Ngô Tà lần này chảy nhiều máu như vậy, cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.

Thấy Lý Vọng Thư bày tỏ thái độ, Tam thúc cũng không vòng vo, trực tiếp móc ra giấy bút, liền bắt đầu chiếu theo Chiến quốc sách lụa mà viết viết vẽ vẽ.

Không lâu sau, liền đầy một trang giấy lớn, sau đó đưa đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Được rồi, sáu phần Chiến quốc sách lụa quả nhiên tương ứng với sáu vị trí huyệt mộ, tôi đã giúp cậu phá giải ra rồi.

Thậm chí cả hình dạng và cấu tạo có thể có của huyệt mộ, tôi cũng đã đánh dấu giúp cậu.

Cầm lấy cái này, cậu bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành.

Lý Vọng Thư vẻ mặt nghi hoặc tiếp nhận tờ giấy, vẫn còn chút không tin lời Tam thúc nói.

Nhanh như vậy.

Hay là Tam thúc ông kiểm tra lại cẩn thận một chút, xem có sơ hở gì không.

Đã nói rồi, người hiểu thì thấy dễ, người không hiểu thì thấy khó.

Tôi lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, tuyệt đối là phá giải theo

Chiến quốc sách lụa này.

Về nội dung, hoàn toàn không có một chút sai sót hay sửa chữa nào.

Tam thúc nói rất kiên quyết, nhưng Lý Vọng Thư vẫn còn chút chần chừ, ngay sau đó thử nói: Tam thúc ông sẽ không phải là muốn để tôi đi dò đường giúp ông, còn ông thì ngồi sau hưởng lợi đó chứ.

Tam thúc rõ ràng có chút mất kiên nhẫn Tôi đâu có rảnh rỗi như vậy, tôi còn rất nhiều việc phải làm, bận còn không xuể.

Phải, là lòng tiểu nhân của tôi, Tam thúc ông tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi.

Lý Vọng Thư nói xong, liền gọi người phục vụ đến thanh toán.

Nếu đã ăn no rồi, vậy chúng ta về bệnh viện thôi, phải biết Tam thúc ông đang ở phòng bệnh chăm sóc đặc biệt đó.

Nếu không về nữa, phỏng chừng Tam thúc ông có thể sẽ biến thành truyền thuyết kinh dị mới mất.

Tam thúc tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, ngay sau đó vẫy tay nói: Bệnh viện tôi sẽ không về.

Người khác mà hỏi, cậu cứ nói là cậu cũng không biết là được.

Dứt lời, đứng dậy liền chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy Lý Vọng Thư vội vàng mở miệng gọi ông lại: Vấn đề cuối cùng, ông là Tam thúc hay Giải Liên Hoàn.

Tam thúc đột nhiên rời đi, không chào hỏi bất kỳ ai, hành vi này đối với những người khác phần lớn không gây ảnh hưởng lớn.

Mọi người nhiều nhất cũng chỉ là thầm nhủ trong lòng: Ông già này đúng là đồ quái gở, luôn vô duyên vô cớ mà biến mất.

Nhưng mà, đối với Ngô Tà mà nói, đây không nghi ngờ gì là một đả kích nặng nề.

Trong sâu thẳm nội tâm Ngô Tà từ sớm đã bị chôn xuống một hạt giống nghi ngờ.

Giờ đây, hành vi như vậy của Tam thúc, dường như càng chứng thực thêm rằng, trên người ông ấy đang gánh vác vô số bí mật và hiềm nghi khó lòng giải thích.

Từ trước đến nay, Ngô Tà đau đáu chờ đợi Tam thúc tỉnh lại, để đối mặt hỏi ông ấy rốt cuộc năm đó ở Tây Sa đã trải qua những chuyện gì.

Nhưng không như mong đợi, Tam thúc lại lần nữa biến mất không một tiếng động, cảnh này khiến mọi chờ mong của Ngô Tà trong chốc lát hóa thành bọt nước.

Nỗi thất vọng vô tận cùng những câu hỏi rối rắm liên tiếp của cậu ấy, gần như đã đẩy cậu ấy đến bờ vực sụp đổ, suýt chút nữa đã bị mấy vấn đề này nghẹn ứ trong lòng.

Cuối cùng, Ngô Tà đành ấm ức trở về Hàng Châu, định đi trước đến nhà Tam thúc để tìm kiếm một số manh mối có thể có.

Ngay khi Ngô Tà ảm đạm rời đi, mập mạp và Tiểu ca lại bị Lý Vọng Thư giữ lại.

Hắn biết rõ nếu muốn tìm hiểu sâu hơn về ngôi cổ mộ thần bí được ghi lại trên sách lụa Chiến quốc, chỉ dựa vào sức một mình hắn hiển nhiên là xa xa không đủ.

Mà nếu mang theo mập mạp cường tráng, kinh nghiệm phong phú cùng với Tiểu ca trầm mặc ít nói nhưng thực lực siêu quần cùng đi, thì xác suất thành công của chuyến phiêu lưu này sẽ tăng lên đáng kể.

Mập mạp tuy rằng miệng mồm không giữ kẽ, nhưng tay nghề vẫn

rất khá.

Cho dù không tự khoe là lợi hại đến vậy, nhưng những kiến thức cơ bản cần có thì hắn đều không bỏ qua.

Tiểu ca thì càng không cần phải nói, Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy cậu ấy không nên gọi là Trương Khởi Linh, mà đổi tên thành Trương An Tâm có lẽ còn chính xác hơn.

Cậu ấy không những thân thủ lợi hại, có thể đối phó mọi loại quái vật, cạm bẫy trong cổ mộ.

Hơn nữa, sự tinh thông về cơ quan trận pháp, đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực tột đỉnh.

Có cậu ấy ở đó, dù là cơ quan tinh xảo đến mấy, cậu ấy đều có thể tìm ra manh mối.

Thêm vào đó là số lượng lớn nhân lực và trang bị dưới trướng Lý Vọng Thư, hiện tại ba người cộng tác, sức chiến đấu ít nhất so với tam giác sắt ban đầu tăng lên gấp mấy lần.

Lúc này, mập mạp đang được Lý Vọng Thư đưa vào khách sạn, tâm trạng vẫn còn hơi chùng xuống, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau vụ sụp đổ của cổ mộ dưới biển.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư cũng không nói nhảm, trực tiếp đặt sáu cuộn sách lụa Chiến quốc lần lượt lên bàn.

Được rồi được rồi, chẳng phải chỉ là một ngôi mộ dưới biển thôi sao, nhìn thái độ của cậu kìa, phí dịch vụ cậu đâu có thiếu xu nào.

Nhưng mập mạp vẫn giữ nguyên vẻ uể oải rũ rượi, như thể sắp tắt thở.

Vừa thở dài thườn thượt, vừa yếu ớt lẩm bẩm nói: Ai dà, cái này sao mà giống nhau được.

Tim tôi đau như bị kim châm vậy.

Cậu nghĩ mà xem, biết bao bảo bối tốt đẹp, trơ mắt nhìn chúng bị hủy hoại ngay trước mặt tôi, điều này quả thực còn khó chịu hơn cả việc trực tiếp cầm dao xẻ thịt tôi nữa.

Còn mấy cuộn sách lụa của cậu, mau mau lẹ lẹ mà mang đi chỗ khác cho tôi, lúc này tôi chẳng muốn nhìn thấy thứ đồ cổ nào cả.

Chỉ cần là thứ gì sản xuất quá mười năm, tôi vừa thấy là sẽ không tự chủ được mà nhớ đến cái ngôi mộ dưới biển đáng chết kia.

Nhìn bộ dạng dở sống dở chết của mập mạp, Lý Vọng Thư không khỏi lắc đầu.

Hắn vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào sách lụa trên bàn, trên mặt mang theo nụ cười đầy ẩn ý nói: Ở đây có đến sáu cuộn sách lụa Chiến quốc đó.

Hơn nữa, mỗi cuộn sách lụa đều ghi lại rõ ràng vị trí cụ thể của một ngôi cổ mộ.

Quan trọng hơn là, quy mô và cấu trúc của mỗi ngôi cổ mộ này, tuyệt đối sẽ không kém hơn Lỗ Vương Cung mà chúng ta từng đi qua chút nào.

Sao nào, chẳng lẽ như vậy mà cậu vẫn không chút hứng thú à.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, mập mạp vốn còn đang nằm bệt trên sofa như một đống bùn lầy, đột nhiên như thể dưới mông có lò xo, Phóc một tiếng liền nhảy bật dậy từ sofa.

Chỉ thấy hắn không nói hai lời, vồ lấy mấy cuộn sách lụa Chiến quốc, vội vã vùi đầu nghiên cứu.

Tuy nhiên, chỉ sau một lát, sắc mặt của tên này liền đắng ngắt như ăn phải hoàng liên.

Trong miệng thì không ngừng oán giận nói: Tôi nói Lý thiếu à, cậu thương xót tôi đi, đừng trêu chọc tôi nữa.

Cái thứ này toàn là chữ cổ chi chít, tôi nào xem hiểu.

Hay là chúng ta đi tìm một người chuyên nghiệp đến dịch hộ tôi.

Lý Vọng Thư lúc này, lại lấy ra một tấm bản đồ lớn trải lên bàn, chỉ vào những địa điểm đã được khoanh tròn trên đó nói: Thông tin trong sách lụa đã có người dịch ra rồi.

Những địa điểm chính, tôi đều đã đánh dấu trên bản đồ.

Các cậu xem thử, chúng ta nên bắt đầu từ địa điểm nào là tốt nhất.

Nhìn trên bản đồ, quả nhiên đã khoanh tròn sáu địa điểm, lần lượt nằm ở Bus Sơn, Vu Sơn, Lục Bàn Sơn, Đại Biệt Sơn, cùng với Ba Điên Nhạ Sơn.

Nhìn thấy bản đồ, lại nhìn thấy bên cạnh thậm chí còn đặt một chồng tài liệu dày cộp, mập mạp lập tức vào trạng thái, khoa tay múa chân trên bản đồ.

Sau một hồi lâu, lúc này hắn mới vẻ mặt kinh ngạc cảm thán nói: Sáu ngôi mộ này, nếu xem riêng lẻ thì chẳng có gì.

Nhưng nếu đặt chúng cạnh nhau mà xem, thì có thể phát hiện tất cả đều nằm trên long mạch trung ương của chúng ta.

Nếu đều là mộ thời Chiến quốc, thì đúng là không tầm thường.

Rốt cuộc người xưa đâu có máy bay vệ tinh gì đâu, phong thủy đều dựa vào nhãn lực, rất khó mà xem được một vùng lớn đến vậy.

Bộ sách lụa Chiến quốc này xem ra là một bộ hoàn chỉnh, rốt cuộc ai có bản lĩnh như thế, mấy ngàn năm trước, chỉ bằng mắt thường, đã có thể nhìn ra một long mạch chuẩn xác và lớn đến thế.

Phải biết long mạch trung ương này, chính là từ Côn Luân Sơn bắt

đầu, gần như trải dài toàn bộ đất nước chúng ta.

Nếu sáu địa điểm này chôn cất đều là người của cùng một gia tộc, thì hậu duệ của gia tộc này, chẳng phải đều sẽ rồng bay lên trời, phú quý vạn năm sao.

Ánh mắt ngưỡng mộ trong mắt mập mạp đã hoàn toàn không giấu được, nói đến thật còn mang theo chút ghen tị.

Nhưng mà, Tiểu ca một bên lại có vẻ mặt nặng nề, điều này khiến Lý Vọng Thư chú ý.

Sao vậy.

Mấy ngôi cổ mộ này có vấn đề gì à.

Tiểu ca không nói gì, mà là duỗi tay dùng ngón tay đo đạc khoảng cách giữa các vị trí cổ mộ trên bản đồ.

Chương 109

Mập mạp thấy thế nhịn không được cười nói: Béo gia tôi đã nói rồi mà, mấy ngôi mộ này thật sự đều nằm trên long mạch, ánh mắt nhìn nhận của tôi vẫn còn chuẩn xác.

Tiểu ca như cũ không mở miệng, mà là ngón tay dọc theo bản đồ một đường hướng đông, cuối cùng dừng lại ở Sơn Đông.

Ngay sau đó cầm lấy một cây bút bên cạnh, vẽ thêm một vòng tròn vào vị trí ngón tay.

Mập mạp cúi đầu vừa nhìn, có chút khó hiểu nói: Đây chẳng phải là vị trí Lỗ Vương Cung sao.

Chuyện này ai cũng biết mà, cần gì phải cố tình làm ra vẻ thần bí như vậy.

Nhưng Tiểu ca lại ngẩng đầu, trong giọng nói mang theo vài phần ngạc nhiên nói: Tính cả Lỗ Vương Cung thì, vị trí của bảy ngôi mộ này, vừa vặn hợp thành một trận pháp.

Trận.

Mập mạp nghe vậy, gần như dán sát đầu vào bản đồ, nhưng kết quả lại chẳng nhìn ra được gì.

Lý Vọng Thư lúc này cũng nghiêm túc lên, những người khác có lẽ chỉ nghĩ rằng, bảy ngôi cổ mộ này chỉ là được xây dựng cùng thời đại.

Thế nhưng Lý Vọng Thư trong lòng lại vô cùng rõ ràng, bảy ngôi mộ này, đều là do Chu Mục Vương tạo ra.

Mục đích là để bù đắp sai lầm mà hắn đã phạm phải.

Hiện tại Tiểu ca lại nhìn ra đây là một trận pháp, vậy có lẽ có thể từ tác dụng của trận pháp này mà suy luận ra, rốt cuộc Chu Mục Vương đã phạm phải sai lầm gì.

Thế là hắn lập tức quay sang Tiểu ca hỏi: Nhìn ra được đó là trận pháp gì sao.

Trận pháp này lại có tác dụng gì.

Tiểu ca gật gật đầu, bình thản nói: Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận.

Thì ra là Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận nha.

Tiểu ca vừa dứt lời, chỉ thấy mập mạp đột nhiên vỗ mạnh vào cái đùi thô tráng của mình, khiến lớp mỡ trên người run lên.

Đồng thời trên khuôn mặt bầu bĩnh của hắn, cũng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, như thể vỡ lẽ ra mọi chuyện.

Hành động bất thình lình khiến Lý Vọng Thư bên cạnh giật mình, vẻ mặt nghi hoặc nhìn mập mạp, vội vàng truy vấn nói: Mập mạp, cậu biết trận pháp này à.

Vậy cậu mau nói cho chúng tôi biết, trận pháp này rốt cuộc dùng để làm gì.

Ai ngờ mập mạp lại giống như người không có việc gì, tự nhiên mà lắc lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm nói: Tôi nào biết a.

Chẳng qua nghe cái tên dài như thế, nào là Thất Diệu nào là Huyền Âm rồi Khóa Long gì đó, cảm giác trận pháp này chắc chắn không bình thường, tuyệt đối không phải loại hàng tầm thường.

Lý Vọng Thư quả thực dở khóc dở cười, hắn thầm nhủ trong lòng, tên mập mạp này vừa rồi còn đang chìm đắm trong cảm xúc ấm ức chùng xuống không thể tự kiềm chế.

Sao chỉ chớp mắt liền lại trở nên tung tăng nhảy nhót, vô lo vô nghĩ thế.

Bất quá may mắn là còn có Tiểu ca ở một bên, lúc này Tiểu ca chậm rãi mở miệng giải thích nói: Cái gọi là Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận này, chỉ cần hiểu nghĩa đen của tên gọi cũng có thể biết được phần nào.

Trong đó Thất Diệu, chính là ứng với bảy ngôi sao Bắc Đẩu trên bầu trời.

Mà Huyền Âm, là thu hút âm khí từ Cửu U, từ đó đảo lộn trắng đen, làm hỗn loạn âm dương.

Đến nỗi hai chữ Khóa Long, đó là phải dùng bảy cây Huyền Âm Đinh, đóng chặt vào địa mạch dưới lòng đất.

Bảy cây Huyền Âm Đinh đóng chặt tứ chi và các điểm mấu chốt của long mạch, như vậy mới có thể xây dựng ra một cục diện có thể vây khốn long mạch.

Đến nỗi chữ Tuyệt cuối cùng, đó là vì một khi có người bày ra trận pháp này, tất nhiên sẽ gặp trời phạt, không chỉ bản thân khó giữ toàn mạng, thậm chí còn có khả năng tuyệt tự tuyệt tôn.

Lại đối chiếu với tình huống được thể hiện trên bản đồ trong tay chúng ta, hiển nhiên là có người ý đồ lợi dụng trận pháp này, để giam cầm chặt chẽ toàn bộ long mạch trung ương tại chỗ.

Sau khi long mạch bị giam giữ, thì sẽ thế nào nữa.

Lý Vọng Thư lòng đầy tò mò hỏi, hắn thật sự không nghĩ ra Chu Mục Vương vì sao phải bỏ công sức lớn như vậy.

Hao phí sức lực lớn đến thế để bày ra cục diện này, rốt cuộc ẩn giấu mưu đồ gì đằng sau.

Chỉ nghe Tiểu ca chậm rãi giải thích nói: Kỳ thật cũng chẳng làm sao cả, mục đích này chỉ là để vây khốn long mạch mà thôi, ngăn không cho nó tự do di chuyển.

Rốt cuộc, vùng đất rộng lớn này của chúng ta trải qua bao thăng trầm của thời gian, mà long mạch cũng sẽ theo thời gian trôi đi mà lang thang khắp nơi.

Bởi vậy, việc bố trí trận pháp này là để có thể đóng chặt long mạch tại chỗ, khiến nó không thể di chuyển dù chỉ một ly.

Lại kết hợp với tình hình chúng ta chứng kiến ở Lỗ Vương Cung trước đây mà suy đoán, hoạt tử nhân xác sống bên trong pho tượng ngọc, rất có khả năng chính là một cây Huyền Âm Đinh.

Hoạt tử nhân này bị vây trong một trạng thái kỳ lạ không sống cũng không chết, vừa hay có thể nhờ đó thông với Cửu U, và không ngừng hấp thu Huyền Âm Chi Khí chí âm chí hàn.

Nghe được Tiểu ca giải thích xong, Lý Vọng Thư nhíu chặt mày, lòng đầy nghi hoặc dâng trào như thủy triều.

Mà mập mạp một bên thì trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin mà la làng: Cái Lỗ Vương Cung đó ư.

Với quy mô đó, hao phí nhân lực và vật lực lớn đến thế để kiến tạo một công trình khổng lồ như vậy, chỉ là để giam giữ chặt chẽ long mạch.

Đầu óc của người này có phải bị úng nước không vậy.

Ngay cả người thô kệch như tôi cũng hiểu được, long mạch chính là tồn tại dựa vào thế núi và dòng chảy của sông mà.

Đóng chặt dòng nước thì còn tạm chấp nhận được, rốt cuộc sông ngòi thường xuyên sẽ thay đổi tuyến đường.

Nhưng thế núi muốn thay đổi rõ rệt, không có vài chục đến trăm vạn năm thì làm sao có thể.

Các cậu nói xem, hắn dụng tâm cơ để dùng đinh cố định nó rốt cuộc có tác dụng gì chứ.

Huống hồ vẫn là suốt bảy cây đinh, vậy có nghĩa là phải chế tạo ra bảy tòa công trình quy mô lớn gần bằng Lỗ Vương Cung.

Người này rốt cuộc muốn gì chứ.

Chẳng lẽ thật sự là vì mưu cầu phúc lợi cho hậu thế mấy trăm vạn năm sau sao.

Nhưng mà đều nói đây là tuyệt trận, bày ra trận pháp như vậy, chẳng phải sẽ dẫn đến bản thân tuyệt tự tuyệt tôn sao.

Hơn nữa, mấy trăm vạn năm sau loài người có còn tồn tại trên thế giới hay không còn chưa nói tới.

Theo tôi thấy, người này đúng là mắc bệnh nặng, hơn nữa rất có thể bệnh vẫn là ở đầu óc.

Không chỉ có mình mập mạp vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra nguyên do, ngay cả Lý Vọng Thư giờ phút này cũng là lòng đầy hồ nghi, suy nghĩ rối như tơ vò, không thể tìm ra manh mối nào.

Chu Mục Vương muốn bù đắp sai lầm của mình, sau đó bố trí cái Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận này để đóng chặt long mạch, ngăn không cho long mạch di chuyển.

Là hắn đã phát hiện, hoặc là đã làm gì, dẫn tới long mạch trung ương này sắp rời khỏi vị trí ban đầu.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi tự giễu lắc đầu cười khổ.

Chu Mục Vương lại không phải Ngu Công, hơn nữa, long mạch trung ương này chính là chạy dài hàng ngàn kilomet, nối liền các dãy

núi.

Lấy chút sức sản xuất đó của thời cổ đại, muốn thay đổi thế núi trên phạm vi lớn là không thực tế.

Nếu thế núi sẽ không nhanh chóng thay đổi như vậy, thì việc hắn bố trí trận pháp này có ý nghĩa gì.

Thấy Lý Vọng Thư cũng lâm vào trầm tư, mập mạp cũng không để ý nhiều đến vậy, một cái tát chụp lên vai hắn, nghiêm nghị nói: Lý thiếu, tôi cảm thấy chúng ta ngồi ở đây, có nghĩ nát óc cũng không tìm ra nguyên cớ đâu.

Thực tiễn là chân lý, rốt cuộc việc bày ra cái Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận này là vì cái gì, chúng ta đến hiện trường xem thử chẳng phải hơn sao.

Chúng ta hiện tại nên suy xét chính là, bây giờ sáu ngôi đại mộ bày ra trước mắt, chúng ta rốt cuộc nên bắt đầu từ ngôi mộ nào là tốt nhất.

Lý Vọng Thư ngẫm lại cũng phải, vạn nhất Chu Mục Vương đều đã ghi chép tiền căn hậu quả trong mộ thì sao.

Đến lúc đó chỉ cần tìm được những tài liệu đó, tất cả vấn đề chẳng phải đều giải quyết dễ dàng sao.

Thế là, hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tiểu ca, vẻ mặt nghiêm túc pha chút vội vã hỏi: Nếu nơi này là một trận pháp, vậy theo kinh nghiệm và phán đoán của cậu, cậu cảm thấy chúng ta nên bắt tay từ hướng nào hoặc vị trí nào để phá trận sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nhưng mà, ngoài dự đoán của cậu ấy là, Tiểu ca chỉ khẽ nâng mắt nhìn hắn một cái, sau đó bình tĩnh nói: Trận pháp này đã sớm bị phá giải rồi.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư không khỏi mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Mà Tiểu ca thì tiếp tục thong thả giải thích: Vị trí Lỗ Vương Cung, vừa hay nằm ở chỗ rồng quay đầu lại của cả long mạch này, chính là trung tâm của toàn bộ trận pháp, đồng thời cũng chính là vị trí mắt trận.

Hoạt tử nhân xác sống ban đầu trong Lỗ Vương Cung, giờ đây hắn đã trở thành người chết theo đúng nghĩa đen.

Điều này có nghĩa là một cây Huyền Âm Đinh đã bị người ta rút ra.

Hơn nữa, những thứ bên trong Lỗ Vương Cung, cũng đều đã bị dọn đi hơn nửa.

Mặc dù trong đó vẫn còn sót lại một số bố trí đặc biệt, nhưng đến giờ phút này cũng cơ bản đã mất tác dụng.

Nếu bộ phận then chốt của mắt trận đã bị phá hủy, thì toàn bộ Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận trên thực tế cũng giống như tồn tại trên danh nghĩa, không còn tác dụng.

Vậy nói cách khác, hiện tại sáu ngôi mộ này, chúng ta có thể tùy tiện chọn sao.

Thấy Tiểu ca gật gật đầu, Lý Vọng Thư lập tức khoanh tròn một trong số đó trên bản đồ.

Nếu đã vậy thì, chi bằng chúng ta bắt đầu từ đây đi.

Trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng, Lý Vọng Thư cuối cùng quyết định lấy ngôi cổ mộ bí ẩn nằm sâu trong Bus Sơn làm mục tiêu hàng đầu.

Sở dĩ đưa ra lựa chọn này, là vì khi cậu ấy cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ cổ xưa do Tam thúc dịch từ sách lụa Chiến quốc, và đối chiếu nó với bản đồ vệ tinh hiện đại, cậu ấy phát hiện.

Ngay tại vị trí của ngôi cổ mộ này không xa, lại tồn tại một thôn làng nhỏ, không lớn lắm.

Phải biết rằng sáu ngôi cổ mộ này được cố ý kiến tạo là để đóng chặt long mạch.

Cho nên chúng đều không ngoại lệ, ẩn sâu trong những dãy núi trùng điệp.

Nhưng mà, so với năm ngôi cổ mộ còn lại, ngôi cổ mộ ở Bus Sơn này, có thể coi là nơi gần khu vực hoạt động của con người nhất.

Rốt cuộc nếu quá xa sự ồn ào, cách biệt với thế giới bên ngoài, thì bất luận là muốn tìm ra và xác định vị trí cụ thể của nó một cách chính xác, hay mang theo một lượng lớn trang bị thám hiểm cần thiết để đi đến đó, đều sẽ trở thành một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, thậm chí gần như không thể hoàn thành.

Đương nhiên, cái gọi là gần này, thật ra chỉ là nhìn có vẻ gần trên bản đồ mà thôi.

Một khi phóng lớn bản đồ theo tỉ lệ xích thực tế, liền sẽ phát hiện vị trí đại khái của ngôi cổ mộ, với thôn làng nhỏ đó, vẫn cách nhau gần hai mươi kilomet đường chim bay.

Nếu xét đến thế núi hiểm trở và đường đi khúc khuỷu, hai mươi kilomet đường chim bay, đi bộ một hai trăm kilomet, thì đó cũng không phải là hoàn toàn không thể.

Tuy nhiên, hiện tại mục tiêu tuy đã định ra, nhưng việc chính thức khởi hành vẫn cần một thời gian.

Rốt cuộc chuyến hành trình Bus Sơn lần này, Lý Vọng Thư không có ký ức kiếp trước để tham khảo.

Chương 110

Tất cả đối với hắn mà nói, đều thuộc về trạng thái hoàn toàn không biết gì.

Cho nên công tác chuẩn bị nhất định phải làm thật kỹ lưỡng, mới có thể tối đa hóa sự an toàn cho mọi người.

Đầu tiên chính là vấn đề nhân lực, tuy rằng trong tay có bản đồ dịch từ sách lụa, nhưng bản đồ đó miêu tả không quá cụ thể.

Hơn nữa, từ thời điểm xây dựng đến nay đã hơn hai ngàn năm, trải qua hơn hai ngàn năm mưa gió, một số đặc điểm địa hình rất có thể đã thay đổi.

Cho nên muốn tìm được vị trí chính xác của địa cung, kỹ năng tầm long điểm huyệt trở thành không thể thiếu.

Kỹ năng này Tiểu ca từng có thể làm được, nhưng ký ức của cậu ấy bị phong ấn, dù sao hiện tại cậu ấy nói rõ là không biết.

Mập mạp thì tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy đương đại, tầm long điểm huyệt thành thạo.

Bất quá Lý Vọng Thư cảm thấy với tính cách của mập mạp, phàm là đề cập đến chính hắn, những gì hắn nói nhiều nhất cũng chỉ có thể tin một phần mười.

Cho nên để có thể chuẩn xác tìm được ngôi cổ mộ Chiến quốc trong núi Bus Sơn, Lý Vọng Thư lại tìm Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi vừa mới rời đi không lâu trở lại.

Lần trước ở ngôi mộ dưới biển, cuối cùng mộ sụp đổ, hai người có thể nói là chẳng vớt được gì.

Cho nên nghe được Lý Vọng Thư trong tay lại có tin tức cổ mộ,

hai người lập tức không ngừng nghỉ gấp rút từ Bắc Bình đến.

Trước sau, vì chuyến hành trình Bus Sơn lần này, Lý Vọng Thư có thể nói là đã chuẩn bị suốt hai tuần.

Cậu ấy đã chuẩn bị thỏa đáng từ đầu đến cuối tất cả những gì có thể nghĩ đến, hoặc không thể nghĩ đến, lúc này mới cùng mọi người cùng nhau xuất phát, đi đến Tứ Xuyên.

Đương nhiên, tuy rằng suy xét rất nhiều, nhưng vẫn có không ít vấn đề phát sinh.

Ví dụ như chờ đến lúc xuất phát Lý Vọng Thư mới phát hiện, Tiểu ca cái cậu này lại không có cả chứng minh thư, căn bản là không thể đi máy bay, ngay cả máy bay riêng của Lý gia cũng không được.

Bất quá may mắn là, thời đại này vé tàu hỏa vẫn chưa cần mua bằng tên thật.

Thế là mọi người cũng chỉ có thể đi cùng cậu ấy, đổi sang tàu hỏa để đi.

Cũng may Mạo Mạo Giác đã sớm dẫn người đi trước một bước, sắp xếp ổn thỏa chỗ dừng chân tiếp theo.

Cho nên sau khi xuống tàu hỏa, mọi người lập tức đổi sang ô tô, rồi sáng sớm hôm sau lại đổi sang xe bò.

Cuối cùng lại đi bộ khoảng ba tiếng đồng hồ, từ sáng đến tận chiều tối, mới đến cái thôn mà Lý Vọng Thư đã nhìn thấy trên bản đồ vệ tinh.

Thôn tên là Ám Sương Vụ Thôn, là một thôn làng rất nhỏ, nhưng đồng thời lại rất lớn.

Nói nó nhỏ, là bởi vì nơi họ đặt chân, tổng cộng chỉ có khoảng hai mươi hộ gia đình, căn bản không đủ chỗ cho đoàn người của họ ở.

Cũng may Mạo Mạo Giác đã đi dò đường trước, đã dựng sẵn doanh trại trên một bãi đất trống trong thôn.

Khiến mọi người không đến nỗi sau khi bôn ba đường dài, còn phải tự tay dựng lều trại.

Mà sở dĩ nói thôn này lớn, là bởi vì phạm vi toàn bộ thôn, nếu tính theo cách bình thường, thì rộng lớn đến mức vượt quá nhận thức của người thường.

Nghe nói là thôn dân nơi đây từ xa xưa đã noi theo thói quen, mọi người đều thích sống biệt lập từng nhà.

Cho nên còn có rất nhiều gia đình thôn dân, căn bản không ở địa điểm này, mà là phân tán ở các đỉnh núi gần đó.

Một đỉnh núi một gia đình, thực sự biệt lập từng nhà, muốn ghé thăm nhà ai cũng phải đi cả ngày đường núi.

Thói quen kỳ lạ này, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Vào đến doanh trại, mập mạp liền không kìm được kích động.

Xem ra lần này chúng ta đến đúng nơi rồi.

Phải biết rằng rất nhiều cổ mộ thời cổ đại, đặc biệt là đại mộ, trừ bỏ các loại cơ quan chống trộm bên trong, nếu có điều kiện còn sẽ phái người trông coi lăng mộ.

Tại nơi núi sâu xa rời thành thị này, lại tồn tại một thôn làng, bản thân điều này đã rất kỳ lạ.

Chúng ta đi đường đến đây mọi người cũng đều thấy, nơi này toàn là núi, vùng núi như thế này căn bản không thích hợp để trồng trọt.

Hơn nữa tập tục mỗi nhà một đỉnh núi của họ cũng rất đặc thù, các cậu có cảm thấy không, tập tục này thật ra là để quan sát tốt hơn, xem có người lạ nào đến không.

Cho nên tôi cảm thấy, tám phần mười thôn này chính là hậu duệ của người trông coi lăng mộ.

Lý Vọng Thư nghe vậy liếc mắt trắng dã về phía mập mạp.

Cậu nói chẳng phải vô nghĩa sao, chúng ta là theo bản đồ trên sách lụa Chiến quốc mà tìm đến, ngôi mộ đó khẳng định liền ở gần đây.

Đến nỗi cậu nói thôn dân là hậu duệ của người trông coi lăng mộ, cũng không quá chính xác.

Vạn nhất họ là những người đã từng vào núi tị nạn, rồi dần dần hình thành thôn làng thì sao.

Lý Vọng Thư vừa mới nói xong, không ngờ Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi cùng nhau đã trở lại.

Hai cô gái này, trời sinh dễ hòa nhập hơn so với đám đàn ông như Lý Vọng Thư.

Vừa đến liền lợi dụng ưu thế của mình, đi tìm hiểu thông tin trong thôn.

Lúc này trở về, thấy sắc mặt hai người đều có chút kỳ lạ, Lý Vọng Thư lập tức hiếu kỳ nói: Hai cậu sao vậy.

Hoắc Hữu Tuyết lắc lắc đầu Không có gì, chỉ là vừa mới chúng tôi đi dạo một vòng trong thôn, phát hiện thôn này có chút cổ quái.

Nghe được lời này, mập mạp lập tức đứng lên, cảnh giác nói: Cổ quái.

Ý gì.

Hay là trong thôn có người có ý đồ xấu không thành.

Hoắc Hữu Tuyết vội vàng lắc đầu Điều này thì không, người trong thôn đều rất chất phác, còn mời chúng tôi về nhà ngồi chơi.

Chính là ở nhà họ, chúng tôi phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Hầu như mỗi nhà mỗi hộ, trong nhà đều thờ cúng bàn thờ.

Chỉ là tượng thần trên bàn thờ có chút kỳ lạ, không phải thần phật thông thường, mà nhìn giống đồ vật của Mật Tông.

Nhưng nơi đây thuộc về khu vực đông bắc Tứ Xuyên, cách xa khu vực Tây Tạng, lại còn ở trong núi sâu.

Tôi thật sự không hiểu, sao họ lại tin thứ này.

Hoắc Hữu Tuyết nói xong, Tề Án Mi liền mở miệng bổ sung: Hơn nữa ở một số nhà, tôi còn thấy được không ít đồ cổ.

Tôi nhìn ít nhất cũng sáu bảy trăm năm tuổi.

Tôi hỏi thăm một chút, thôn dân đều nói là trước đây nhặt được trên núi.

Nhưng chúng ta muốn tìm rõ ràng là một ngôi mộ Chiến quốc, thôn dân từ trên núi nhặt được đồ cổ, vì sao đều là đồ vật thời Nguyên Minh.

Tề Án Mi vừa dứt lời, Lý Vọng Thư lập tức bật dậy.

Cũng không trách hắn quá nhạy cảm, thật sự là bị Uông Tàng Hải gây ra phản ứng tự vệ, hiện tại vừa nghe đến chữ Minh, liền không kìm được liên tưởng đến tên đó, Không thể nào, chẳng lẽ nơi đây cũng bị Uông Tàng Hải nhanh chân đến trước rồi ư.

Lý Vọng Thư nghĩ như vậy, thật cũng không phải hoàn toàn vô căn cứ.

Uông Tàng Hải đó chẳng phải cũng nói qua, hắn đã làm sai chuyện gì sao.

Hay là chuyện sai lầm mà hắn nói, chính là phá hủy cái Thất Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận này của Chu Mục Vương.

Rốt cuộc Lỗ Vương Cung hắn cũng đã đi vào, còn để lại một con rắn cá mi đồng bên trong.

Vậy thì sáu ngôi mộ còn lại của Chu Mục Vương, nói không chừng cũng sớm bị tên này ghé thăm rồi.

Càng nghĩ, Lý Vọng Thư trong lòng càng lạnh buốt cả người.

Nếu là trộm mộ thông thường đi vào trước thì còn tốt, cùng lắm thì cũng chỉ lấy một ít bình lọ, đồ trang sức mà thôi.

Nhưng nếu thật sự là Uông Tàng Hải đã nhanh chân đến trước, thì không cần nghĩ, những tài liệu nghiên cứu về Thi Ba Ba Đan, khẳng định đều bị tên này lấy mất.

Nhìn Lý Vọng Thư vẻ mặt nóng như lửa đốt, mập mạp không khỏi bật cười.

Lý thiếu, cậu sao lại sốt ruột hơn cả tôi vậy.

Trên núi xuất hiện đồ vật thời Nguyên Minh, không đại biểu nơi chúng ta muốn tìm có vấn đề.

Rốt cuộc nếu thật sự là nơi chúng ta muốn tìm đã sụp, thì thôn dân nhặt được, cũng nên là đồ vật thời Chiến Quốc mới đúng.

Nói đến đây, mập mạp trên mặt lộ ra vẻ mặt khó có thể che giấu sự kích động, nói tiếp: Tôi đoán nha.

Tám phần mười trong núi này không chỉ có một ngôi mộ.

Thật giống như Lỗ Vương Cung vậy, bên dưới mộ Chiến quốc, còn cất giấu một mộ thất Tây Chu.

Nơi đây nói không chừng là bên trên mộ Chiến quốc, thời kỳ Nguyên Minh, lại có người khác xây cất một ngôi mộ nữa.

Sụp là mộ thất thời Nguyên Minh, đến nỗi mộ Chiến quốc, thì vẫn còn nằm sâu bên dưới đó.

Nghe được mập mạp nói, lúc này Hoắc Hữu Tuyết cũng mở miệng an ủi: Đúng vậy.

Hơn nữa tôi xem đồ vật thời Nguyên Minh trong tay thôn dân còn không ít, nếu thật sự là có người thời Nguyên Minh đã đến đây, cũng không có khả năng mang nhiều đồ vật như vậy đến mộ đâu chứ.

Tề Án Mi lúc này cũng gật gật đầu Đúng vậy.

Từ trước đến nay chỉ nghe nói đào mộ thì lấy đồ ra khỏi mộ, chứ chưa từng nghe nói mang đồ vào mộ.

Đó là các cậu không rõ tính cách của Uông Tàng Hải, tên này không những bỏ vào, mà còn bỏ khắp mọi nơi trên thế giới.

Lý Vọng Thư thầm chế nhạo một câu trong lòng, bất quá vẫn là nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Rốt cuộc đến cũng đã đến rồi, cụ thể là tình huống thế nào, vẫn phải xuống mộ xem thử mới có thể xác định.

Chương 111

Hơn nữa trước khi xuất phát, hắn cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Uông Tàng Hải nếu có thể tìm được Lỗ Vương Cung, vậy nói không chừng cũng có thể tìm được những địa cung khác mà Chu Mục Vương lưu lại.

Lý Vọng Thư chỉ là gửi hy vọng vào sáu ngôi địa cung còn lại này, có thể có một cái cá lọt lưới, hắn cũng đã thỏa mãn.

Đang lúc mấy người còn đang thảo luận, không ngờ bên ngoài doanh trại, trong thôn lại đột nhiên xôn xao.

Tiếng khóc, tiếng la hét hoảng sợ đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh của sơn thôn.

Lý Vọng Thư và mấy người kia nghe thấy động tĩnh này, cũng vội vàng chạy ra xem xét.

Liền thấy thôn dân đều đang vây quanh một người đàn ông trung niên toàn thân đầy máu.

Sau khi nghe ngóng mới biết được, nguyên lai người đàn ông trung niên đó cũng là người trong thôn, trong nhà còn có vợ con, lúc này đã ở một bên khóc đến sướt mướt.

Là có người trong thôn vào núi hái thuốc, phát hiện anh ta bên bờ một con sông nhỏ, lúc này mới vội vàng cõng anh ta về.

Bất quá lúc này tình trạng của người này lại rất không tốt, toàn thân đều đã rơi vào hôn mê.

Quan trọng hơn là, trên làn da trần truồng lộ ra bên ngoài, còn có thể thấy chi chít những vết răng.

Những vết răng đó rất nhỏ, nhưng số lượng lại quá nhiều, nhiều chỗ thịt đã bị cắn rách, trông như những lỗ máu nhỏ li ti.

Tôi là phát hiện Trương ca bên bờ con sông nhỏ dưới chân Trùng Sơn, anh ta không phải một mình chạy lên Trùng Sơn đấy chứ.

Nghe thôn dân nói, lại nhìn thấy những vết răng này, mập mạp vô thức giật mình, khẽ đẩy tay Lý Vọng Thư.

Lý thiếu, vết thương của người này, sao tôi càng nhìn càng thấy quen mắt.

Giống như đã gặp ở đâu rồi.

Lúc này, trong đám người vây xem lại không khỏi phát ra một tiếng kinh hô.

Nguyên lai để kiểm tra vết thương, ông lão y sĩ trong thôn đã cởi bỏ áo trên của người này.

Nhưng theo quần áo cởi ra, lại thấy ở dưới làn da ngực anh ta, còn có rất nhiều chỗ nhô lên, tay vừa chạm vào, những chỗ nhô lên này sẽ nhanh chóng di chuyển dưới da.

Là Thi Ba Ba.

Tiểu ca nhìn vết thương trước mắt của người này, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng Hơn nữa Thi Ba Ba đã chui vào cơ thể anh ta.

Nếu không nhanh chóng xử lý, để Thi Ba Ba tiếp tục chui sâu vào bên trong, một khi chui vào nội tạng, thì người này chắc chắn phải chết.

Thi Ba Ba thì Lý Vọng Thư biết, bất quá mỗi lần nhìn thấy đều lập tức đã bị giải quyết.

Thảm nhất cũng không ngoài lần Ngô Tà bị Thi Ba Ba đẻ trứng trên người.

Tình huống sâu trực tiếp chui vào cơ thể người như bây giờ, hắn thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thế là hắn quay đầu nhìn về phía Tiểu ca nói: Mập mạp ăn qua Kỳ Lân Kiệt, máu của cậu ấy có thể xua đuổi côn trùng, kêu cậu ấy lấy một ít máu ra thì sao.

Nghe được muốn mình lấy máu, mập mạp tức thì mặt tái mét.

Bất quá quay đầu nhìn nhìn tình trạng thảm hại của người bị thương, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Nhưng Tiểu ca lại lắc lắc đầu Sâu đã chui quá sâu, nếu tùy tiện dùng máu của cậu ấy để xua đuổi côn trùng, rất có thể sẽ khiến sâu chui sâu hơn.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư nhìn nhìn một bên một thiếu niên và một ông lão đang khóc ngất đi, lập tức xoay người trở lại doanh trại.

Từ hòm thuốc cầm một chai nước tinh khiết, xé nhãn mác, sau đó lại lần nữa chen vào đám người.

Đều đừng khóc, tôi đây có thuốc đặc trị, giúp tôi cởi hết quần áo của anh ta.

Thôn dân thì không có nghi ngờ, rốt cuộc họ đã chẳng có cách nào, thấy Lý Vọng Thư nói tự tin như vậy, ngược lại như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Chờ sau khi quần áo của người bị thương được cởi sạch, mọi người lúc này mới phát giác, vết thương ở nửa thân dưới của người này còn nghiêm trọng hơn.

Đặc biệt là trên đùi, những chỗ nhô lên chi chít di chuyển dưới da, khiến người nhìn phải cảm thấy da đầu tê dại.

Thấy thế, Lý Vọng Thư lập tức từ từ đổ đều chai nước tinh khiết trong tay lên người người bị thương.

Liền thấy những chỗ nhô lên nhỏ đó dưới làn da người nọ lập tức ngừng di chuyển, sau khi tạm dừng một chút, liền bắt đầu dọc theo vết thương gần nhất, từ từ chui ra khỏi da.

Nhìn một lượng lớn Thi Ba Ba màu đen từ cơ thể người chui ra, cảnh tượng đó, dù mọi người đã có chuẩn bị tâm lý, vẫn khiến sắc mặt ai nấy đều biến sắc vì ghê tởm.

Ông lão y sĩ trong thôn thì vẻ mặt kích động, vội vàng an ủi người nhà của người bị thương.

Không sao rồi, không sao rồi, sâu đã được lấy ra, mạng xem như giữ được rồi.

Cũng là thằng nhóc này số may, nếu không phải hôm nay có người của đội thám hiểm ở đây, chắc chắn nó đã chết rồi.

Từ nhỏ đã bảo các con, cái ngọn núi đó có Sơn Thần trấn giữ, ta đã bảo các con đừng qua đó, đừng qua đó mà các con cứ không nghe.

Ông lão vừa nói, một bên nhanh chóng lấy ra một bình thảo dược không rõ tên, bắt đầu bôi lên vết thương của người nọ.

Nói cũng kỳ quái, vết thương ban đầu còn đang chảy máu, được bôi thảo dược vào, thế mà máu liền ngừng ngay lập tức.

Bất quá tâm trí Lý Vọng Thư lại không để ý đến thảo dược, mà là thử hỏi ông lão: Lão nhân gia, ông vừa mới nói Sơn Thần, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Kể cho chúng tôi nghe với, chúng tôi cũng muốn vào núi tiến hành thám hiểm khoa học, nếu có điều cấm kỵ gì, chúng tôi cũng có thể tránh né một chút.

Thảo dược của vị lão thôn y kia có hiệu quả tốt, hơi ngoài dự đoán của mọi người.

Kẻ bị thương không lâu sau đã tỉnh lại.

Cũng không biết là do thể chất của hắn vốn dĩ tốt, hay là vì tác dụng đột ngột của thảo dược.

Ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt do mất khá nhiều máu, thì mọi thứ khác không có gì khác biệt so với người bình thường.

Sau khi biết Lý Vọng Thư đã giúp hắn đuổi con sâu chui vào cơ thể ra, dù trên người còn bôi thuốc, hắn vẫn vội vàng muốn mổ gà đãi khách ăn cơm.

Đối với bữa cơm này, Lý Vọng Thư không hề từ chối.

Hắn rất hiểu tính cách chất phác của người dân miền núi, đối với người có ơn với mình, họ hận không thể dâng cả mạng sống.

Nếu không chấp nhận lời cảm ơn của họ, biết đâu chừng sẽ gây ra chuyện phiền phức khác.

Tốt hơn hết là đợi khi rời đi, để lại chút tiền hoặc những thứ khác, chắc chắn sẽ không khiến ngôi làng vốn đã nghèo khó này càng thêm họa vô đơn chí.

Toàn bộ thôn bảy tám hộ gia đình cùng nhau giúp đỡ, không lâu sau, một bàn đầy ắp thức ăn đã được chuẩn bị xong.

Vì chỉ có nhà lão thôn y đủ rộng, nên mọi người quyết định chọn nơi này làm chỗ ăn cơm.

Đồ ăn vừa bày ra, Mập mạp đã có chút sốt ruột.

Đừng nhìn ngôi làng nhỏ này bề ngoài có vẻ keo kiệt, nhưng nhờ dựa núi ăn núi, hơn nửa số món ăn trên bàn đều là đặc sản núi rừng quý hiếm khó tìm bên ngoài.

Còn kẻ bị thương lúc trước, tên là Trương Nhị Oa, giờ phút này không biết từ đâu vác đến một thùng rượu trắng loại 25 cân, bắt đầu rót rượu mời mọi người.

Quan trọng là người trong thôn không những không ai ra ngăn cản, thậm chí ngay cả vị lão thôn y kia cũng nở nụ cười hoàn toàn yên tâm.

Điều này khiến Lý Vọng Thư và những người khác không khỏi đưa mắt nhìn nhau, do dự không biết có nên nhắc nhở hắn một chút hay không.

Vị lão thôn y kia có lẽ đã nhìn ra sự lo lắng của mọi người, một tay nâng bát rượu mời hướng mọi người, một tay cười nói: Không sao đâu, nó còn uống được là chứng tỏ chưa bị thương đến nội tạng.

Uống nhiều rượu một chút còn có thể giúp nó giải độc.

Người miền núi chúng tôi không kiêng kỵ như vậy đâu.

Thấy lão thôn y nói vậy, Lý Vọng Thư cũng không tiện nói thêm gì, ngược lại bưng bát rượu lên, chạm cốc với lão nhân, đồng thời tò mò hỏi: Lão nhân gia, ông vừa nói Trương Nhị Oa đã kinh động Sơn Thần, đây là ý gì.

Chúng tôi muốn vào núi, cũng tiện mà tránh né một chút.

Lão nhân nhấp một ngụm rượu, thần sắc trở nên có chút nghiêm túc.

Người trẻ tuổi, ta biết các cậu làm khoa học thì không tin những chuyện này, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở các cậu.

Ngọn núi đó ở chỗ chúng tôi gọi là Trùng Thần Sơn.

Tương truyền trong núi có một vị Sơn Thần, xuất nhập đều có vạn loài sâu tùy thân.

Nếu Trùng Thần nổi giận, sẽ có sâu che kín trời đất, gặm sạch

mọi thứ.

Làng chúng tôi sở dĩ gọi là Ám Sương Mù Thôn, tương truyền là thời xưa có người đắc tội Trùng Thần.

Loài sâu đó như một đám sương đen, bao phủ toàn bộ ngôi làng, chỉ có vài người may mắn thoát chết.

Từ đó về sau, để tránh gặp tai họa, các hộ gia đình trong làng đều xây nhà rất thưa thớt.

Nghe được lời này, Mập mạp cũng không khỏi giật mình, vội vàng hỏi: Lão nhân gia, ông đã từng thấy đám sâu như sương mù đó chưa.

Ta đâu mà thấy được chứ.

Đều nói là truyền thuyết mà.

Lão nhân lại uống một ngụm rượu, sau đó lắc đầu nói: Tuy rằng tôi cũng hiểu, truyền thuyết thì không thể tin quá, nhưng cái ngọn Trùng Sơn này thật sự không giống.

Hồi trẻ tôi chăn dê, có một con dê nhà chạy lên Trùng Sơn, gọi thế nào cũng không về, thế là tôi liền lên núi, định kéo con dê về.

Kết quả chưa đợi tôi đến gần con dê đó, đã thấy vô số con sâu từ dưới tảng đá chui ra.

Con dê sống kia, gần như chỉ trong nháy mắt đã bị ăn thành bộ xương trắng.

Cũng may tôi lanh trí, phát hiện sự tình không ổn liền lập tức chạy xuống chân núi, nhờ vậy mới may mắn thoát được một kiếp.

Nói đến đây, không biết có phải do rượu làm lão nhân hăng hái hay không, liền thấy ông quay phắt đầu nhìn Trương Nhị Oa, trực tiếp mắng: Cái thằng nhóc con nhà mày, từ nhỏ tao đã nói với chúng mày là không được đến cái ngọn Trùng Sơn đó, hôm nay nhặt được cái

mạng về cũng coi như thằng ranh mày vận khí tốt, nhưng mày sẽ không mỗi lần đều có vận may như vậy đâu.

Khi mày đi, không thể nghĩ đến nhà mày, còn có cha mẹ, vợ con sao.

Lão thôn y chỉ là danh hiệu Lý Vọng Thư đặt cho ông trong lòng.

Trên thực tế, lão nhân này không những là thôn y, mà còn kiêm nhiệm chức thôn trưởng, tộc trưởng và nhiều chức vụ khác, tóm lại là người đức cao vọng trọng nhất toàn bộ Ám Sương Mù Thôn.

Vì vậy lời nói của ông có trọng lượng không nhỏ trong toàn bộ Ám Sương Mù Thôn.

Bị ông trách mắng một trận như vậy, Trương Nhị Oa cũng có chút tủi thân.

Chương 112

Dù không dám phản bác, hắn vẫn mở miệng giải thích: Không phải, cháu không phải tự mình muốn đi, mà là bị đâm quỷ, hoàn toàn bất đắc dĩ, mới bị dẫn lên Trùng Sơn.

Cháu đâu có ngốc, không có việc gì thì lên cái ngọn núi đó làm gì.

Lời nói của Trương Nhị Oa khiến cả bàn người lập tức yên lặng, Lý Vọng Thư và mấy người nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh ngạc mừng rỡ trong mắt đối phương.

Rốt cuộc, chuyện đâm quỷ trong mắt người thường, theo cách nhìn của những thổ phu tử người dò mộ như họ, tám chín phần mười đều có liên quan đến lăng mộ.

Trong nhiều lăng mộ, không khí không lưu thông, lâu dần sẽ từ từ trở nên có độc, trong đó rất nhiều loại còn có tác dụng gây ảo giác.

Loại khí này được gọi chung là thi khí.

Nếu cấu trúc lăng mộ bị phá hủy, khí độc ngẫu nhiên thoát ra ngoài bị người hít phải, rất có khả năng sẽ xuất hiện ảo giác.

Lại có một số lăng mộ còn bố trí các loại trận phong thủy bên ngoài, nếu không may đụng phải, cũng sẽ bất tri bất giác mà trúng chiêu.

Người thường không hiểu những thứ này, nên những câu chuyện như đâm quỷ hay quỷ đánh tường mê trận thường là cách giải thích tốt nhất của họ.

Giờ phút này nghe được lời của Trương Nhị Oa, mọi người đối với chuyến đi này lại có thêm hai phần chắc chắn một cách vô hình.

Thế nhưng lão thôn y lại không cho là đúng, ngược lại mở miệng

mắng: Tao thấy mày mới giống quỷ ấy chứ.

Vẫn là một con quỷ ngốc.

Mày không nghĩ xem, mày là sáng sớm hôm nay vào núi, khi phát hiện mày gặp chuyện thì chính ngọ vừa mới qua, cho dù khi cõng mày về thì mặt trời còn chưa lặn.

Mày có một chút kiến thức nào không hả.

Con quỷ nào lại ra ngoài hại người vào lúc này chứ.

Trương Nhị Oa tức khắc cảm thấy vô cùng tủi thân, lập tức mở miệng nói: Cháu nói đều là thật mà, hôm nay cháu vốn dĩ tính đi vào núi đào sa sâm.

Cháu thật sự không dám lên Trùng Sơn, chỉ toàn đi vòng ở bên ngoài thôi.

Kết quả sâm còn chưa đào được mấy cây, thì gặp Dương lão quan.

Ông ấy nói ông ấy bẫy được một con lợn rừng, một mình không giữ được, kêu cháu giúp đỡ, sau đó cháu liền đi theo ông ấy đi.

Lời này lọt vào tai Lý Vọng Thư và mấy người khác thì không có gì bất thường.

Thế nhưng lão thôn y lại biến sắc, chỉ vào Trương Nhị Oa liền mắng: Tao nói mày e là óc có vấn đề rồi, Dương lão quan đã vào núi hơn một tháng nay, đến giờ vẫn chưa ra.

Mấy ngày trước còn có người nhặt được dao săn và áo tơi của ông ta ở bờ sông.

Cái áo tơi đó rách nát tả tơi, trên đó còn dính đầy máu, người e là đã sớm không còn, chuyện này mày không biết sao.

Trương Nhị Oa lúc này cũng sắp khóc tới nơi: Biết chứ, cháu sao

mà không biết.

Chỉ là lúc đó cháu cũng không biết chuyện gì xảy ra, ông ấy kêu cháu giúp, cháu liền đi theo, căn bản không có một chút nghi ngờ.

Cho nên cháu mới nói cháu bị quỷ mê chứ gì.

Chắc là hồn ma của Dương lão quan này, đến kéo cháu làm thế thân.

Rượu đủ cơm no, lại còn được nghe một câu chuyện ma, bữa cơm này đối với Lý Vọng Thư mà nói, coi như là khá đặc sắc.

Thế nhưng vừa trở lại doanh trại chuẩn bị nghỉ ngơi, không ngờ Tiểu Ca và Mập mạp lại cùng nhau đi tới lều của hắn.

Có thể thấy được, bữa đặc sản núi rừng tối nay khiến Mập mạp vô cùng hài lòng, thỉnh thoảng còn không nhịn được ợ một tiếng, đưa tay xoa xoa cái bụng căng tròn.

Chờ xoa đã lúc này mới mở miệng hỏi: Cậu nghĩ sao về lời Trương Nhị Oa nói, chuyện hồn ma Dương lão quan đó.

Lý Vọng Thư cười cười: Chuyện này mà cậu còn hỏi tôi sao.

Chắc là hắn đã sớm trúng chiêu, rơi vào ảo giác mà thôi.

Cậu cũng nghe lão thôn y nói rồi đó, Dương lão quan vào núi, liền không còn ra nữa, chỉ còn một cây đao và một chiếc áo rách nát dính máu.

Với thời gian lâu như vậy, trên người lại không có vũ khí, tôi không nghĩ hắn còn có thể sống sót trong núi.

Chắc là chuyện Dương lão quan gặp nạn, dân làng thường ngày bàn tán bao lâu, đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng Trương Nhị Oa.

Cho nên hắn mới xuất hiện ảo giác về Dương lão quan.

Hơn nữa cậu không phải cũng từng trải qua sao.

Hồi trước ở Lỗ Vương Cung, cậu còn lái xe trên đường cao tốc mà cũng không hề nhận ra mình đang bị ảo giác.

Mập mạp bị Lý Vọng Thư nói có chút xấu hổ: Cậu có thể đừng nhắc lại chuyện đó không, nếu không phải lúc đó Thiên Chân nói cái gì huyền hồn thang khiến tôi quá căng thẳng, thì tôi đã không trúng chiêu.

Nói đến đây, Mập mạp lại đột nhiên trở nên nghiêm túc, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Lý Vọng Thư nói: Thế nhưng cũng chính vì tôi đã từng trải qua ảo giác, nên tôi cảm thấy lời Trương Nhị Oa nói không giống với việc bị ảo giác lắm.

Lời này của Mập mạp lại khiến Lý Vọng Thư tỉnh táo hẳn, lập tức ngồi thẳng người: Nói thế nào.

Quá chân thật.

Nghe thấy câu trả lời này, Lý Vọng Thư không nhịn được lườm Mập mạp một cái.

Cậu nói cái này không phải vô nghĩa sao, ảo giác mà không chân thật, thì còn gọi gì là ảo giác nữa.

Thế nhưng Mập mạp lại sốt ruột, lần nữa sắp xếp lại lời nói, lúc này mới nghiêm túc nói: Ý của tôi là, Trương Nhị Oa nhìn thấy quá nhiều chi tiết, mà còn rất tỉ mỉ.

Cậu phải biết, lúc trước tôi ở trên cầu, gần như trong nháy mắt, tôi liền đương nhiên cho rằng mình đang lái xe trên đường cao tốc.

Lúc đó cảm giác rất chân thật, thế nhưng sau khi xong việc nhớ lại, đâu đâu cũng là sơ hở và lỗ hổng.

Tôi thậm chí còn không biết tôi lái là xe tải hay xe con, xe đối diện chạy tới là hình dáng thế nào, hoàn toàn đều mơ hồ, chỉ đơn thuần cho

rằng có xe đang chạy về phía tôi.

Cậu hiểu ý tôi chứ.

Cái cảm giác đó nói thế nào nhỉ, cứ như lúc đó cảm thấy là chuyện đương nhiên, nhưng sau khi xong việc lại không thể suy xét lại được, hệt như nằm mơ vậy.

Thế nhưng cậu xem Trương Nhị Oa, hắn có giống như đang nằm mơ sao.

Hắn nói đến, nhìn thấy Dương lão quan quần áo rách nát tả tơi, trên chiếc quân phục màu xanh lục không chỉ dính đầy bùn đất, mà khuỷu tay và cổ tay áo còn rách vài chỗ.

Ảo giác phải tinh tế đến mức nào, mới có thể đạt được độ phân giải cao như vậy chứ.

Hắn còn nói, dáng vẻ của Dương lão quan cũng không giống trước kia, cả khuôn mặt cảm giác như bị kéo dài ra, Dương lão quan vốn dĩ mặt tròn, lần này hắn gặp, mặt lại dài như mặt ngựa, hắn suýt nữa còn không nhận ra được.

Nếu hắn bị ảo giác, thì Dương lão quan nhất định sẽ xuất hiện với dáng vẻ mà hắn quen thuộc, ít nhất sẽ không đến mức không nhận ra.

Còn nữa, hắn còn nhấn mạnh lúc đó hắn ngửi thấy một mùi hôi thối cực kỳ, là mùi hôi thối nhất mà hắn từng ngửi thấy từ khi sinh ra.

Xem bộ dáng hắn nói chuyện lúc đó, nếu không phải trên bàn tiệc, nói không chừng còn nôn ra tại chỗ.

Các cậu nghĩ, hắn đã ngửi thấy cái gì, mà ngay cả khi hồi ức lại vẫn cảm thấy ám ảnh như vậy.

Lý Vọng Thư không ngờ Mập mạp, người lúc đó vẫn luôn chỉ lo ăn cơm, lại có sức quan sát tỉ mỉ đến thế.

Thế nhưng đối với mấy vấn đề này của Mập mạp, hắn nhất thời cũng không trả lời được.

Thế nhưng Tiểu Ca, người vẫn luôn trầm mặc không nói, lại đột nhiên mở miệng: Là thi xú.

Tuy rằng chỉ vỏn vẹn ba chữ, lại khiến Lý Vọng Thư và Mập mạp giật mình.

Không phải, Tiểu Ca, chúng ta bây giờ đang nghiên cứu ảo giác mà, cậu có phải lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi không.

Thế nhưng Tiểu Ca căn bản không để ý đến lời đùa của Mập mạp, mà rất nghiêm túc gật đầu nói: Lúc người đó mới được cõng về, tôi quả thật ngửi thấy một mùi thi xú nhàn nhạt trên người hắn.

Cái này có gì đâu.

Chúng ta bây giờ đang ở sâu trong núi lớn mà.

Trương Nhị Oa lại là đi vào núi đào sa sâm, đụng phải xác động vật gì đó cũng là chuyện bình thường thôi, Tiểu Ca cậu vẫn là quá nhạy cảm.

Mập mạp cười đáp lại một câu, không ngờ Tiểu Ca lại rất nghiêm túc lần nữa xác nhận: Là mùi thi xú phát ra từ người sau khi chết, tuy rằng mùi đó rất nhạt, nhưng tôi sẽ không nghe nhầm đâu.

Lần này, Mập mạp không cười nổi nữa: Thế nhưng Trương Nhị Oa nói, hắn chính là đi theo Dương lão quan đi một đoạn đường, sau đó liền nhìn thấy Dương lão quan bị sâu bò đầy người.

Hắn sợ quá xoay người bỏ chạy, trong lúc hoảng loạn thì ngã từ trên vách núi xuống sông, rồi hôn mê bất tỉnh.

Nếu là nhìn theo lời này, hắn đâu có cơ hội tiếp xúc với thi thể nào chứ.

Trừ phi, mùi thi xú đó là từ trên người Dương lão quan.

Thế nhưng điều này cũng không đúng chứ.

Theo lời Trương Nhị Oa, hắn còn trò chuyện với Dương lão quan suốt một đoạn đường.

Tôi chỉ nghe nói quỷ có thể mê hoặc lòng người, chứ chưa từng nghe nói có bánh chưng xác sống nào có thể nói chuyện.

Nghe Mập mạp và Tiểu Ca nói, Lý Vọng Thư trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Muốn nói về quỷ, lúc trước trước khi vào Lỗ Vương Cung, nghe nói Ngô Tà từng cõng ra một thứ tương tự từ thủy đạo.

Nghĩ đến trên thế giới này, đại khái hẳn là có thứ này tồn tại đi.

Dù sao hắn còn chưa gặp qua.

Muốn nói xác sống mở miệng nói chuyện, hắn thì biết một loại rắn, tục xưng là rắn cổ gà rừng, thuộc loại sủng vật do Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng đi.

Chương 113

Loại rắn này có thể bắt chước giọng người để hấp dẫn con mồi.

Thế nhưng Dương lão quan này lại là đàng hoàng đối mặt nói chuyện với Trương Nhị Oa, thậm chí trên người Trương Nhị Oa còn dính thi xú vì vậy.

Rõ ràng Trương Nhị Oa không thể nào mù đến mức không phân biệt rõ người với rắn.

Hơn nữa còn có một điểm Mập mạp chưa nói đến, nhưng Lý Vọng Thư lại đặc biệt lưu ý.

Đó chính là khi Trương Nhị Oa hồi ức, hắn đã nói rõ ràng rằng, lúc đó khi đi theo Dương lão quan, hắn biết mình đang đi về phía Trùng Sơn.

Điểm này thật sự rất kỳ lạ, tuy Trương Nhị Oa nói hắn bị quỷ mê.

Nhưng trong miêu tả của hắn, Dương lão quan nhìn thế nào cũng không giống ảo giác, càng giống như một sự tồn tại chân thật.

Thậm chí thi xú còn dính vào người hắn.

Thế nhưng khi biết mình đang đi lên Trùng Sơn mà lại không có bất kỳ phản ứng nào, điều này thật sự rất kỳ quái.

Xem bộ dáng của người trong thôn, bao gồm cả Trương Nhị Oa, đều tràn ngập sợ hãi đối với Trùng Sơn.

Nỗi sợ hãi này có thể nói đã khắc sâu vào trong xương tủy, người ta chỉ có khi rơi vào ảo giác, mới có thể tạm thời bỏ qua nỗi sợ hãi này.

Thế nhưng nếu là ảo giác, điều này lại mâu thuẫn với Dương lão

quan quỷ dị kia.

Lý Vọng Thư suy nghĩ nửa ngày cũng không có manh mối, thế là dứt khoát nói: Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, sáng mai chúng ta sẽ vào núi.

Cụ thể rốt cuộc có phải ảo giác hay không, chỉ nghe Trương Nhị Oa nói cũng không phân tích ra được gì.

Chờ đến nơi, chúng ta tự nhiên sẽ rõ ràng.

Mọi người vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai đường núi không dễ đi đâu.

Chúng ta phải đi, phần lớn đều là rừng rậm nguyên sinh chưa từng được khai phá.

Bên trong rắn rết, chuột kiến cũng không nên có quá nhiều đâu.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư trong đầu đột nhiên lóe lên một tia linh cảm.

Mặt ngựa, thi thể biết nói, ảo giác Thứ này, tôi hình như thật sự có chút ấn tượng.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Lý Vọng Thư đã bị gọi dậy.

Ra khỏi lều mới phát hiện, trừ Mập mạp và hắn vẫn còn ngái ngủ mơ màng, những người khác đều đã thu dọn gần xong.

Trương Nhị Oa, kẻ bị thương ngày hôm qua, thậm chí còn giống như người không có việc gì, chủ động xin dẫn đường, đưa mọi người vào núi.

Lý Vọng Thư vốn dĩ còn nghĩ hắn vừa mới bị thương, muốn lão thôn y đổi cho mình một người dẫn đường khác.

Không ngờ hắn lại lần nữa kiên trì, thậm chí còn muốn quay về

tìm xem, liệu có thể tìm lại được cái giỏ bị rơi ngày hôm qua không.

Đối lại, Lý Vọng Thư cũng đành mặc kệ hắn, qua loa ăn xong bữa sáng, liền cùng đại bộ đội cùng nhau bước lên con đường nhỏ vào núi.

Lần này vào núi, nhân viên tổng cộng chia thành hai bộ phận.

Lý Vọng Thư, Tiểu Ca, Mập mạp, thêm Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi năm người, lại do Mạt Tụng dẫn theo hai mươi tên thủ hạ cùng vào núi.

Còn Mạo Mạo Giác thì cùng hơn mười tên thủ hạ còn lại tiếp tục ở lại Ám Sương Mù Thôn, vừa là đội hậu cần đảm bảo, lại vừa là đội cứu viện dự bị.

Đường vào núi không dễ đi, chỉ có một con đường mòn do dân làng giẫm ra, ẩn mình trong lùm cây, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện.

Hơn nữa thế núi nơi đây dốc đứng, mọi người lại đều vác theo trang bị nặng nề, tốc độ di chuyển vô cùng hạn chế.

Từ sáng đến tận chạng vạng, mọi người lúc này mới đến được một bãi sông để cắm trại, nơi đây cũng chính là chỗ Trương Nhị Oa được dân làng cứu lên.

Đến được nơi này Lý Vọng Thư cho rằng lộ trình đã gần xong.

Ai ngờ Trương Nhị Oa lại giơ tay chỉ vào nơi xa nói cho hắn biết, chỗ họ đang ở hiện tại vẫn chưa tính là vào núi.

Bên kia mây mù bao phủ, từ xa chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo mới là Trùng Sơn, hắn cũng là từ nơi đó ngã xuống sông.

Rồi theo con sông nhỏ mà trôi dạt đến đây, mới mắc cạn ở bãi sông này.

Theo lời Trương Nhị Oa, thông thường mà nói, muốn đến được

chỗ đó, người miền núi như họ đi nhanh, nếu đi đường tắt thì trong một ngày có thể đến.

Còn với tốc độ của Lý Vọng Thư và trang bị trên người họ, đoạn đường núi phía sau sẽ không thể đi được, thật sự quá nguy hiểm.

Chỉ có thể đi dọc theo con sông nhỏ uốn lượn, ít nhất cũng còn phải đi thêm hai ngày nữa mới tới nơi.

Điều này khiến Lý Vọng Thư lần đầu tiên hiểu rõ, vọng sơn chạy ngựa chết rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Còn Mập mạp ngay từ đầu còn tò mò, vì sao người trong thôn không làm một chiếc thuyền.

Mãi đến ngày hôm sau, mọi người đi dọc theo con sông nhỏ một đoạn đường mới phát giác, con sông này căn bản không thể đi thuyền.

Đường sông lúc thì rộng lúc thì hẹp, lúc hẹp thì cũng bình thường, nhưng lúc rộng thì nước sông chỉ vừa ngập quá đầu gối.

Quan trọng là thường xuyên còn có những đoạn chênh lệch độ cao, tạo thành những thác nước nhỏ.

Thấy vậy Lý Vọng Thư đều có chút bội phục vận khí của Trương Nhị Oa.

Hắn phải thật sự có vận may tuyệt vời, mới có thể trong lúc hôn mê mà trôi dạt dọc theo loại đường sông này.

Trong tình huống bình thường, hắn đã sớm bị các loại đá ngầm và thác nước trong sông va đập đến chết rồi.

Đi dọc theo con sông hai ngày, cuối cùng họ cũng đã đến được đích đến của chuyến này, chân ngọn Trùng Sơn kia.

Nhìn ngọn núi hết sức bình thường trước mắt, Lý Vọng Thư thật sự không thể nhìn ra được, nó có gì khác biệt so với những dãy núi

bên cạnh.

Thế nhưng theo càng ngày càng đến gần, cả Tề Án Mi lẫn Hoắc Hữu Tuyết, thậm chí ngay cả Mập mạp đều trăm miệng một lời nhận định, ngọn núi này có phong thủy cách cục to lớn, mang khí đế vương.

Hơn nữa Trùng Sơn thật sự nằm trong phạm vi xác định của Chiến Quốc Sách Lụa.

Cho nên mọi người nhất trí quyết định, công tác thăm dò của đội khảo cổ này, sẽ trước tiên triển khai xoay quanh ngọn Trùng Sơn này.

Lúc này trời đã vào chạng vạng, nhiều người đang dựng lều trại tạm thời, Mập mạp thì ngồi xổm ở bờ sông, đang dùng đá không ngừng ném xuống nước tạo thành gợn sóng.

Nhưng đúng lúc này, Lý Vọng Thư đột nhiên nghe thấy một trận tiếng cười kích động.

Liền thấy tên Trương Nhị Oa kia, đã quay về sau khi đi tìm chiếc giỏ và dao chặt củi bị mất.

Hắn không chỉ quay về, mà thậm chí còn dẫn theo một người.

Từ xa không thể nhìn rõ dáng vẻ người đó, chỉ có thể đại khái thấy rõ, người đó mặc một chiếc quân phục màu xanh lục dính đầy bùn đất.

Điều này khiến Lý Vọng Thư sững sờ, rốt cuộc trước khi xuất phát mọi người còn cố ý thảo luận, rằng Dương lão quan mất tích kia, chính là mặc bộ đồ như vậy.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Trương Nhị Oa dẫn theo người đó, cùng những người khác trong doanh trại vừa nói vừa cười, hắn lại hơi chút yên tâm.

Thế là hắn nhấc chân đá nhẹ vào mông Mập mạp một cái.

Mập mạp, cậu xem Trương Nhị Oa dẫn về một người kìa, chúng ta qua xem thử đi.

Mập mạp có tính cảnh giác rất mạnh, hiểu rõ công việc lần này của họ, đích xác không tiện để quá nhiều người ngoài biết.

Thế là cùng Lý Vọng Thư, liền đi về phía Trương Nhị Oa và người kia.

Thế nhưng chưa đợi đến gần, Lý Vọng Thư trong mũi đã ngửi thấy một mùi tanh tưởi.

Theo hướng gió thay đổi rất nhỏ, mùi tanh tưởi đó càng ngày càng nồng nặc, khiến hắn suýt nữa không nhịn được phải nôn ra, chỉ có thể dừng bước chân lại trước, tự mình điều chỉnh.

Chương 114

Thật vất vả lắm mới đè nén được cảm giác ghê tởm trong lòng, ngẩng đầu lên liền thấy Mập mạp đã đến trước mặt Trương Nhị Oa và những người khác.

Thấy Mập mạp cũng giống như những người khác, vừa nói vừa cười, Lý Vọng Thư lại hơi chút yên tâm hơn một chút.

Rốt cuộc Mập mạp những chuyện khác có thể không đáng tin cậy, nhưng xem sắc mặt đoán ý thì lại là một tay lão luyện, có hắn trấn cửa ải, có thể hữu hiệu tránh được rất nhiều vấn đề không cần thiết.

Mà lúc này Mập mạp cũng quay đầu, vẫy vẫy tay về phía hắn, đồng thời cười nói: Lý thiếu, mau lại đây, giới thiệu cho cậu một chút, Dương lão quan, thợ săn lợi hại nhất làng trên xóm dưới này.

Ông ấy biết đường, có thể dẫn chúng ta vào núi.

Nghe Mập mập nói, Lý Vọng Thư ban đầu thật sự rất vui mừng, dưới chân vội vàng chạy chậm vài bước.

Chỉ là chạy được nửa đường hắn lại trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Mập mạp cậu nói là ai.

Lúc này hắn đã có thể nhìn rõ dáng vẻ của người đến, tuy là lần đầu gặp mặt, thế nhưng trong lòng hắn lại vô cùng khẳng định, người đến chính là Dương lão quan mà Trương Nhị Oa đã kể trước đó, người đã lừa hắn lên Trùng Sơn.

Rốt cuộc cái khuôn mặt ngựa kia, đã dài ra gần như vượt qua phạm trù của nhân loại.

Một khuôn mặt, dài gấp đôi người thường.

Hơn nữa có thể rõ ràng nhìn ra, cả khuôn mặt xanh xám đến phát đen, khóe mắt thậm chí đã bắt đầu có dấu vết hư thối.

Mùi thi xú trên người kia, từng trận từng trận truyền tới, nhìn thế nào cũng không thấy dù chỉ một chút đặc trưng của người sống.

Điều này khiến trái tim hắn lập tức thắt lại.

Trước đó hắn còn nghi hoặc, cho dù là cô hồn dã quỷ hay xác sống, tại sao lại tìm đến Trương Nhị Oa vào giữa trưa.

Thậm chí hắn còn từng nghi ngờ, có phải tên Trương Nhị Oa này nói dối hay không.

Thế nhưng bây giờ Dương lão quan lại cứ thế đứng ở chỗ không xa trước mặt hắn, thậm chí còn nghiêng mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Loại chuyện này, quả thật khiến hắn từ tận đáy lòng cảm thấy một trận rợn người.

Đương nhiên điều khiến hắn cảm thấy sợ hãi nhất, là Dương lão quan rõ ràng mang bộ dạng của người chết.

Thế nhưng mọi người lại như thể không nhìn thấy điều đó.

Trương Nhị Oa không nhận ra thì còn có thể nói, nhưng hiện tại bất kể là Mập mạp, hay hai nữ Tề, Hoắc cách đó không xa, thậm chí cả Tiểu Ca đang ở một bên, đều không có bất kỳ phản ứng nào đối với điều này.

Có một khoảnh khắc như vậy, Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy, phải chăng chỉ có mình hắn trúng chiêu, mới có thể nhìn thấy ảo giác thái quá đến mức này.

Mà đúng lúc này, Mập mạp thấy hắn nửa ngày không động tĩnh, lại chạy đến bên cạnh hắn, vẻ mặt thần bí thì thầm: Lý thiếu, lần này chúng ta nhặt được bảo rồi.

Dương lão quan này nói ông ấy rất quen với Trùng Sơn, có ông ấy dẫn đường, chúng ta có thể tiết kiệm không ít công sức.

Dương lão quan cậu nên biết chứ.

Mấy hôm trước ở trong thôn uống rượu, mọi người còn nhắc đến ông ấy, cậu quên rồi sao.

Lý Vọng Thư trên mặt mang theo vài phần kinh hãi, cẩn thận hỏi: Cậu xác định là Dương lão quan đó sao.

Người đã vào núi hơn một tháng rồi mà vẫn chưa ra đó.

Hắn vào núi hơn một tháng rồi sao.

Cậu nghe ai nói vậy.

Nhìn dáng vẻ Mập mạp không giống như đang trêu chọc mình, lòng Lý Vọng Thư càng thêm lạnh đi vài phần.

Không rõ mọi người đây là làm sao nữa.

Cho dù là trúng ảo thuật, cũng không nên đến mức ngay cả nhận thức cơ bản nhất cũng bị thay đổi chứ.

Đang nghĩ cách làm sao để mọi người tỉnh táo lại, không ngờ trên người Dương lão quan kia lại đột nhiên truyền ra một tràng âm thanh bạch.

Mà Mập mạp lại như nghe thấy Dương lão quan đang gọi hắn vậy, giơ tay vẫy vẫy về phía đối phương, cất tiếng đáp lại: Đừng nóng vội đừng nóng vội, tôi đến ngay đây.

Không ngờ ông lão quan này tính tình còn vội vàng thật đấy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lưng Lý Vọng Thư toát đầy mồ hôi lạnh.

Hắn không phải chưa từng đối mặt với tình huống nguy hiểm, khi

ở lăng mộ dưới đáy biển, gặp phải bồ tiên thiếp ca trá thi, ngay cả Tiểu Ca cũng từng bị nó áp chế.

Lúc đó con cuống chiếu màu bạc kia, thậm chí đã có nửa thân thể chui vào tai hắn.

Có thể nói, đó là lần hắn đến gần cái chết nhất.

Nhưng dù lúc đó hắn đã không còn sức phản kháng, tâm lý cũng không sợ hãi đến mức như bây giờ.

Thật sự là cảnh tượng trước mắt quá mức quỷ dị, đã hoàn toàn vượt quá nhận thức của hắn.

Hắn vô cùng chắc chắn, Dương lão quan cách đó không xa tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn vô cùng rõ ràng.

Chỉ cần là một người minh mẫn, đều có thể nhìn ra bộ dạng của người chết trên khuôn mặt ông ta.

Hơn nữa trong không khí xung quanh còn tràn ngập mùi thi xú nồng đậm, điểm này cũng không thể giả được.

Thế nhưng nhìn những người khác xung quanh, lại tất cả đều lựa chọn làm như không thấy.

Muốn nói mọi người đều rơi vào ảo cảnh, thì lại không giống lắm.

Quy luật của ảo cảnh là kích thích đại não con người, khiến người ta sinh ra ảo giác.

Mà những người khác nhau, có những trải nghiệm khác nhau, cho nên cho dù là vì cùng một loại kích thích mà xuất hiện ảo giác, thường thì mỗi người cũng sẽ sinh ra ảo giác không giống nhau.

Hệt như khi ở Lỗ Vương Cung, mọi người vì mối quan hệ lục giác lục lạc mà rơi vào ảo cảnh, có thể rõ ràng nhìn ra, những gì mọi người nhìn thấy và cảm nhận được, đều là những ảo giác khác nhau.

Mập mạp thì đang đua xe, có người thì cưới vợ, lại có người liều mình dập đầu, gần như không có ảo giác nào trùng lặp.

Nhưng tình huống trước mắt lại như là mọi người cùng sinh ra một ảo giác giống nhau.

Hơn nữa điều đáng sợ hơn nữa là, ngay cả nhận thức của mọi người, dường như cũng đã thay đổi từ căn bản.

Rõ ràng trước đó mọi người còn thảo luận về cái chết của Dương lão quan, thế nhưng bây giờ Dương lão quan lại cứ đứng ở đó, trong tiềm thức của mọi người, dường như đều đã quên mất chuyện này, hoặc là nói đều theo bản năng bỏ qua điểm này.

Có thể thay đổi nhận thức của một người, điều này không phải là một ảo giác đơn giản có thể giải thích được.

Hơn nữa xem bộ dạng của mọi người, dường như đối với sự xuất hiện của Dương lão quan, không hề có chút nghi ngờ.

Điều này giống như việc Dương lão quan xuất hiện ở đây, là một chuyện đương nhiên.

Tình huống quỷ dị như hiện tại, Lý Vọng Thư vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Theo bản năng, hắn liền quay đầu nhìn về phía chỗ Tiểu Ca đang ở.

Sau đó, trái tim hắn trực tiếp chìm xuống đáy cốc.

Liền thấy Tiểu Ca vẫn như cũ ngồi bên cạnh lều trại, vô cùng chuyên chú nhìn hình dáng dãy núi nơi xa, hoàn toàn thờ ơ trước việc doanh trại đột nhiên có thêm một người lạ.

Ngay cả Tiểu Ca cũng trúng chiêu, điều này không khoa học chút nào.

Ngay khi Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, bên kia trên người Dương lão quan, lại truyền đến một tràng âm thanh bạch.

Liền thấy những người khác như nghe thấy điều gì đó, sôi nổi lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Dương lão quan này là thông qua loại âm thanh này, để mê hoặc mọi người sao.

Vậy tại sao tôi lại không bị mê hoặc.

Thế là Lý Vọng Thư vội vàng giữ chặt Mập mạp, mở miệng hỏi: Vừa nãy ồn quá, Dương lão quan nói gì mà khiến các cậu kích động đến vậy.

Mập mạp kéo tay Lý Vọng Thư, vẻ mặt kích động nói: Hắn nói khi đi săn trong núi, có gặp qua một chỗ sạt lở núi, nơi đó sạt lở ra một cái động, trong động hắn còn nhìn thấy một cánh cửa đá.

Cánh cửa đó quá nặng, một mình hắn không đẩy ra được.

Thế nhưng hắn nói có thể dẫn chúng ta đến đó.

Nghe hắn miêu tả, tôi cảm thấy nơi đó chắc chắn là nơi chúng ta muốn tìm.

Nhìn mặt Mập mạp, Lý Vọng Thư phát hiện hắn đã hoàn toàn mất đi sức phán đoán, dường như đối với lời Dương lão quan nói, có một loại tín nhiệm mù quáng.

Chương 115

Quay đầu lại nhìn mọi người cũng đều như vậy, không có ai đưa ra bất kỳ nghi ngờ nào.

Phát hiện này khiến Lý Vọng Thư nổi hết da gà.

Nếu Dương lão quan lúc này khiến mọi người giết hại lẫn nhau, chẳng phải là xong đời rồi sao.

Nghĩ vậy, hắn lập tức đưa cho Tiểu Ca một ánh mắt ám chỉ chuẩn bị động thủ.

Tuy rằng Tiểu Ca cũng không rõ Lý Vọng Thư chuẩn bị động thủ với ai, thế nhưng vẫn theo bản năng ngồi thẳng người.

Thấy vậy Lý Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ còn có thể cứu vãn.

Thế là hắn vỗ vỗ tay, theo lời Mập mạp vừa rồi nói: Mọi người trước tiên hãy tạm gác công việc trong tay lại.

Nhanh chóng về lều trại dọn dẹp một chút, chúng ta lập tức xuất phát.

Cũng may lúc này, lời hắn nói vẫn còn chút tác dụng.

Có lẽ là vì lời hắn nói cũng không mâu thuẫn với mục đích của Dương lão quan, cho nên Dương lão quan vẫn cứ trừng mắt cái khuôn mặt ngựa dài hẹp kia đứng tại chỗ, không có phản ứng gì khác.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư một bên lớn tiếng dặn dò mọi người phải mang theo đồ đạc, dưới chân lại chậm rãi không dấu vết mà đến gần Dương lão quan kia.

Khi đi đến bên cạnh Dương lão quan, âm thanh bạch lại rất đột

ngột truyền ra từ trên người đối phương.

Mà lần này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng cảm nhận được điều không đúng, nhìn Dương lão quan bên cạnh, tuy rằng vẫn là bộ dạng người chết như cũ, nhưng cảm giác, đối phương lúc này lại mang hình ảnh một ông lão miền núi nhỏ bé hiền lành.

Không chỉ như thế, đối phương còn rất khách khí mỉm cười nói: Cậu không cần đi chuẩn bị một chút sao.

Đường núi này không dễ đi đâu, Lý Vọng Thư theo bản năng liền chuẩn bị mở miệng đáp lời đối phương.

Không ngờ lúc này Thi Miết Vương trong óc lại phát ra một chấn động rất nhỏ.

Tức khắc, Dương lão quan trước mắt hắn lại khôi phục thành bộ dạng người chết mặt ngựa như cũ.

Lần này hắn rốt cuộc không nhịn nổi, trong miệng hô to một tiếng: Yêu ma quỷ quái từ đâu tới, không muốn sống nữa à, dám xáp lại gần Thiếu gia ta.

Miệng nói, tay động tác cũng không chậm, tay phải vừa lật, chủy thủ liền xuất hiện trong tay, ngay sau đó hung hăng chém về phía cổ Dương lão quan.

Từ cảm giác truyền lại qua chủy thủ mà xem, nhát dao này hắn đã chém trúng.

Mà sự thật cũng là như thế, liền thấy trên cổ Dương lão quan, tức khắc trào ra một lượng lớn máu mủ màu đen.

Thế nhưng dù vậy, đối phương lại vẫn như cũ đứng ở đó, cũng không có cúi đầu đền tội như Lý Vọng Thư suy nghĩ.

Ngược lại trong thân thể truyền ra âm thanh bạch kịch liệt.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư thầm hô một tiếng Xong rồi.

Quả nhiên giây tiếp theo, những người trong doanh trại vốn dĩ đã bị hắn phái ra, lại đều bắt đầu chậm rãi tụ tập lại đây.

Cũng may lúc này, Tiểu Ca dường như vì động tác của Lý Vọng Thư, vừa vặn thoát ra khỏi ảo giác.

Nhìn thấy mọi người có vẻ muốn vây đánh Lý Vọng Thư, lập tức nhanh chóng ra tay, từng người từng người một đánh ngất xỉu họ.

Còn Lý Vọng Thư bên này cũng không rảnh rỗi, thấy Dương lão quan này còn đang phản kháng, chủy thủ trong tay lại một lần nữa chém về phía cổ đối phương.

Lần này hắn có thể rõ ràng cảm nhận được chủy thủ đã cọ xát với xương cổ, lập tức dùng sức kéo mạnh.

Lần này, hắn vô cùng khẳng định, xương cổ của Dương lão quan đã bị chặt đứt, toàn bộ đầu chỉ còn một chút da thịt phía sau cổ còn nối liền.

Nhưng dù vậy, đối phương vẫn như cũ không ngã xuống đất, chẳng qua dường như cảm nhận được sự nguy hiểm từ Lý Vọng Thư, xoay người liền nhanh chóng chạy ra ngoài doanh trại.

Chạy sao.

Lúc này, Lý Vọng Thư làm sao có thể thả hổ về rừng, theo tay vung lên, đầu tiên là chủy thủ cắm vào sau lưng Dương lão quan.

Ngay sau đó Cửu Trảo Câu theo sát, lập tức tóm được đầu Dương lão quan.

Sau đó hung hăng dùng sức kéo.

Liền thấy toàn bộ đầu của Dương lão quan, lập tức bị hắn kéo đứt ra khỏi thân thể.

Nhìn cái đầu đã hơi hư thối trên mặt đất, trông giống đầu ngựa hơn là đầu người, sắc mặt mọi người trong doanh địa đều không được tốt lắm.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ rằng, ngay cả đầu cũng bị tôi giật xuống, nhưng Dương lão quan kia vẫn chạy nhanh như bay, chỉ vài cái đã chui vào rừng cây cách đó không xa.

Mà những người khác cũng không biết là do Buồn chai dầu ra tay quá nặng, hay là do bị ảnh hưởng bởi ảo thuật của Dương lão quan, đợi đến khi mọi người tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau.

Đêm nay, chỉ có thể để Lý Vọng Thư và Buồn chai dầu thay phiên canh gác, để đảm bảo an toàn cho mọi người.

May mắn là có lẽ do mất đầu, sau khi Dương lão quan bỏ chạy thì không thấy quay lại nữa, cả buổi tối cũng coi như yên bình.

Chỉ là giờ phút này khi mọi người hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm qua, sắc mặt ai nấy đều u ám đáng sợ.

Trương Nhị Oa càng sợ hãi tột độ, cả người run lẩy bẩy.

Liên tục hai lần bị Dương lão quan tìm đến, cả người cậu ta có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Lý Vọng Thư thấy cậu ta cứ thế này thì thế nào cũng sẽ tự hù mình phát bệnh mất.

Thế là tôi sắp xếp cho cậu ta một nhiệm vụ đơn giản, bảo cậu ta lên đường về thôn trước.

Đối với những người khác, lúc này đều đang chịu đựng cảm giác ghê tởm, vây quanh cái đầu kia.

Thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Sao lại như thế này.

Vì sao ngày hôm qua tôi lại không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Cái mặt người này đã biến thành bộ dạng như vậy, sao ngày hôm qua tôi nhìn vẫn cảm thấy có vài phần chất phác.

Chỉ dựa vào những kinh nghiệm bị trúng ảo thuật trước đây của tôi mà nói, ảo thuật mà thứ này thi triển quả thực là khéo léo đến mức đoạt công tạo hóa, tự nhiên hoàn mỹ.

Căn bản không tìm ra dù chỉ một chút sơ hở nào.

Mập mạp vừa cau mày xoa mạnh cổ mình, vừa không ngừng lẩm bẩm trong miệng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin và kinh ngạc không thôi.

Nghe Mập mạp nói vậy, những người khác xung quanh cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Bất quá trong ánh mắt lại lộ ra sự kinh hãi và nghi hoặc đối với tình hình quỷ dị này.

Hoắc Hữu Tuyết lúc này sắc mặt trầm trọng, khẽ nhíu mày, nói: Tôi cảm thấy, thứ này gây ra cho chúng ta, e rằng căn bản không phải là ảo thuật bình thường.

Cái mà chúng ta nhìn thấy lúc đó, cũng không phải là ảo ảnh, Dương lão quan chính là thật sự có bộ dạng như vậy.

Nhưng mọi người lại đều cảm thấy một cách hiển nhiên, dường như hắn nên trông như thế.

Với thủ đoạn cao siêu như vậy, ảo thuật chưa chắc đã làm được.

Trong tình huống bình thường, ảo thuật thông thường chỉ là can thiệp vào năm giác quan của con người: thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác.

Từ đó khiến người khó phân biệt được cái mình đang chứng kiến rốt cuộc là hiện thực hay cảnh hư ảo.

Nhưng mà, khi tôi bây giờ hồi tưởng lại đủ loại tình hình đã xảy ra hôm qua, cái gọi là 『ảo cảnh』 của chúng ta trước đây vậy mà bản thân nó lại là thật.

Duy chỉ có nhận thức của chúng ta dường như bị một loại lực lượng thần bí nào đó chi phối, từ đó làm giảm khả năng phán đoán sự vật của mọi người đi rất nhiều.

Nghe Hoắc Hữu Tuyết nói vậy, Lý Vọng Thư sắc mặt nghiêm trọng gật đầu.

Đêm qua khi canh gác, tôi lại một lần nữa hệ thống hóa hồi tưởng lại ký ức kiếp trước.

Tôi phát hiện thật sự có một loại quái vật, rất giống với tình trạng của Dương lão quan.

Chỉ là thứ này, sao lại không hiểu sao xuất hiện ở núi Phổ được.

Hơn nữa trong ký ức của bánh chưng sống, chưa bao giờ thấy Chu Mục Vương có liên hệ gì với quái vật này nha.

Lúc này Mập mạp nhìn ra biểu cảm của Lý Vọng Thư có chút dị thường, lập tức liền tiến đến bên cạnh tôi hỏi: Lý thiếu, cậu có phải đã nghĩ đến điều gì đó rồi không.

Chương 116

Trông cậu có vẻ như biết thứ này là gì phải không.

Ngày hôm qua thật sự là nhờ cậu, nếu không thì tất cả chúng ta đều nguy hiểm rồi.

Nghe Mập mạp nói, bao gồm cả Buồn chai dầu, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lý Vọng Thư.

Tôi cũng không còn quanh co giấu giếm nữa, gật đầu nói thẳng: Tôi từng nghe người ta nói qua, nói có một loại quái vật tên là Ong người.

Cụ thể mà nói, chính là một loại rắn đặc biệt, chui vào cột sống của thi thể, từ đó có thể khống chế hành động của thi thể.

Loại rắn này có thể làm giảm khả năng phán đoán của con người, khiến người ta vô thức bỏ qua sự hợp lý trong sự tồn tại của nó, thậm chí có thể nhanh chóng đạt được sự đồng tình và tín nhiệm của người khác.

Bởi vì thi thể sẽ không nói, cho nên nó chỉ có thể thông qua âm thanh 『bạch』 đặc trưng, để truyền đạt thông tin mình muốn biểu đạt, cho nên mới được gọi là Ong người.

Đặc trưng rõ ràng nhất của Ong người, chính là mặt của ký chủ sẽ biến thành dài ra giống như ngựa.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, mọi người đều sững sờ.

Rốt cuộc chuyện rắn khống chế thi thể trà trộn vào đám đông, chuyện thái quá như vậy, nghe thật sự quá mức huyền huyễn.

Mập mạp không nhịn được tò mò nói: Không phải, Lý thiếu, cậu nghe ai nói vậy.

Rốt cuộc có đáng tin cậy không.

Lý Vọng Thư thầm nghĩ: Lẽ nào tôi lại phải nói cho cậu biết, tôi đọc được từ Đạo Mộ Bút Ký sao.

Bất quá ngoài miệng lại nói: Cũng giống như cậu, là một tên mập nói cho tôi.

So với cậu thì tên mập đó làm việc có chút không đáng tin cậy, làm việc lề mề, dây dưa rắc rối.

Bất quá về những thứ kỳ kỳ quái quái mà hắn nói, mức độ đáng tin cậy thì không cần phải nghi ngờ.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư dừng lại một chút mới nói tiếp: Hơn nữa vừa nãy có Tuyết nói không sai, thủ đoạn của Ong người này, nói nghiêm khắc thì cũng không phải là ảo thuật, mà là khiến người ta sinh ra nhận thức sai lầm, từ đó làm giảm khả năng phán đoán của con người.

Tóm lại gặp phải loại đồ vật này, vô cùng phiền phức.

Đã từng có một đội ngũ, chính là vì trong đó trà trộn một con Ong người, cuối cùng những người trong đội cứ lần lượt chết một cách khó hiểu, cả đội đến cuối cùng rất có thể còn không biết kẻ địch là ai.

Nghe xong Lý Vọng Thư nói vậy, mọi người nhất thời trầm mặc.

Rốt cuộc dựa theo cách nói này, Ong người này đối phó lên đã quá phiền phức.

Tương đương với có được khả năng ẩn thân về mặt tâm lý vậy, gặp phải loại tình huống này, rất dễ dàng khiến người ta phát điên.

Nhưng mà đúng lúc này, Buồn chai dầu, người vẫn luôn quan sát cái đầu đó, lại lên tiếng.

Nếu cậu nói không sai thì, con rắn khống chế Dương lão quan này,

hẳn là đã bị thương.

Nghe Buồn chai dầu nói, mọi người tức khắc tinh thần chấn động, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Buồn chai dầu dùng chủy thủ chỉ vào chỗ xương sống bị đứt lìa của cái đầu đó.

Bên trong cột sống này đã trống rỗng, hẳn là con rắn mà cậu nói dùng cột sống để khống chế thi thể.

Bất quá mọi người xem chỗ này, chỗ xương gãy ngoài mủ đen ra, còn có một ít máu đỏ.

Phải biết với mức độ thối rữa của thi thể, máu không nên có màu này.

Rất có khả năng khi cậu chặt đứt đầu hắn, đồng thời cũng đã chém bị thương con rắn đó.

Nhìn lượng máu này, vết thương hẳn là không nhẹ.

Vậy chúng ta còn chờ gì nữa.

Mập mạp bật một cái liền đứng thẳng dậy.

Thừa lúc nó bệnh mà lấy mạng nó, nếu không đợi thứ kia hồi phục lại, lại trà trộn vào thì làm sao bây giờ.

Nói rồi, cậu ta còn giơ tay chỉ xuống đất, nơi vệt mủ đen kéo dài vào rừng cây.

Chúng ta cứ đi theo những vết máu này, khẳng định có thể tìm thấy thứ đó.

Nó dù có thông minh đến mấy, cũng không đến nỗi lại có thủ đoạn phản theo dõi chứ.

Theo mủ đen từ thi thể Dương lão quan để lại, mọi người bắt đầu

một đường truy lùng.

Nhưng mà khi họ thực sự tiến vào núi rừng thì mới phát hiện, nơi không có đường đi thế này, thật sự rất khó di chuyển.

Rõ ràng trước khi vào núi trời vẫn còn nắng chang chang, nhưng vừa đi vào rừng cây thì mới nhận ra, những cây tùng và cây sam cao lớn rậm rạp gần như đã che kín mít ánh mặt trời.

Khiến người ta thân ở trong đó, ngoài việc di chuyển gian nan ra, còn có một cảm giác áp lực không tên, luôn quanh quẩn trong lòng.

Đương nhiên phiền phức nhất, phải kể đến đặc sản đỉa núi lớn trong rừng.

Kích thước đỉa lớn ở đây không lớn lắm, bất quá dù là trên cây cao, hay trong lùm cây thấp bé, thì gần như đâu đâu cũng có bóng dáng của chúng.

Chỉ cần người đi qua gần chúng, thì rất có khả năng bị chúng tấn công.

Bị hút một ít máu là chuyện nhỏ, mấu chốt là bị thứ này bò lên người, thật sự khiến người ta cảm thấy ghê tởm từ tận đáy lòng.

Lý Vọng Thư và thuộc hạ của tôi thì không sao cả, rốt cuộc đỉa lớn ở Tam Biên Sườn Núi còn lớn hơn rất nhiều so với loại này, sớm đã thành thói quen.

Hơn nữa Lý Vọng Thư có Thi Miết Vương trong người, đỉa lớn dường như đều cố tình lảng tránh tôi.

Buồn chai dầu và Mập mạp cũng không sợ, một người có Huyết Kỳ Lân, người kia thì đã ăn Kỳ Lân Kiệt, đãi ngộ cũng tương tự như Lý Vọng Thư.

Nhưng hai cô gái họ Tề và Hoắc Tề Án Mi và Hoắc Hữu Tuyết

cùng thuộc hạ của họ thì thảm rồi, gần như từ khi bước vào rừng đã bắt đầu không ngừng xua đuổi lũ đỉa lớn bám trên người.

Mặc dù đã buộc chặt cổ áo, cổ tay áo, nhưng thứ này vẫn len lỏi vào mọi ngóc ngách, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Cũng may lần này Lý Vọng Thư cố ý dẫn theo Mập mạp, rút từ tên này một ống máu, tưới lên người họ, tình hình này mới được cải thiện đáng kể.

Bất quá tốc độ của mọi người, vẫn vì thế mà bị kéo dài rất nhiều, cứ đi theo vết máu, từ sáng đi đến chiều, lúc này mới chính thức tiến vào phạm vi Trùng Sơn.

Chỉ là đến đây, mọi người lại hoàn toàn mất dấu vết để truy lùng.

Tôi nói, có khi nào máu của Dương lão quan đã khô rồi không.

Chúng ta cũng đuổi theo vết máu chạy rất xa, hắn có khi nào là đã mất máu quá nhiều mà chết không.

Rốt cuộc béo gia tôi mới bị rút một ống máu, bây giờ cũng đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, tay chân rã rời.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư tức giận lườm cậu ta một cái.

Chẳng phải chỉ rút của cậu một ống máu sao, cần gì phải nhắc đi nhắc lại mãi thế.

Đợi chuyện xong xuôi, tôi mời cậu đi nhà hàng Trăng Non, muốn ăn gì cũng được bao no.

Còn về Dương lão quan kia, sáng nay cậu chẳng phải vẫn còn đang ngắm nghía cái đầu của hắn cơ mà.

Không có đầu, đều vẫn chạy xa như vậy, chảy một chút máu thì tính là gì.

Mọi người ở gần đó cẩn thận tìm một chút, bây giờ đã đến phạm

vi Trùng Sơn rồi, tất cả hãy cảnh giác lên.

Nói đến Trùng Sơn, Lý Vọng Thư lúc này cũng không cảm thấy có gì khác biệt.

So với rừng rậm trước đó cũng không khác là bao, nhiều nhất vẫn là đỉa lớn, cũng không mơ hồ như lão y sĩ thôn nói.

Hơn nữa mặc dù đúng như lời lão y sĩ thôn, sâu bọ nhiều như sương mù dày đặc che kín trời, Lý Vọng Thư cũng không quá lo lắng.

Nếu là đổi thành loài động vật khác, tôi có thể còn sẽ căng thẳng một chút.

Nhưng nếu là sâu bọ, đặc biệt là sâu bọ bình thường, thì trước mặt tôi dù số lượng có nhiều đến mấy cũng vô dụng.

Chỉ cần Thi Miết Vương ra một mệnh lệnh đơn giản, những con sâu bọ đó ngược lại có thể trở thành trợ lực của tôi.

Nếu không phải không muốn quá mức tiêu hao tinh thần của mình, thậm chí ngay cả những con đỉa lớn gặp phải trên đường, tôi đều có thể khống chế.

Chỉ là chỉ số thông minh của lũ sâu bọ này vẫn còn quá thấp, phần lớn chỉ có bản năng, thậm chí ký ức cũng rất ngắn ngủi.

Nếu không thì cần gì phải phiền phức như vậy, để sâu bọ đi tìm giúp tôi thì hiệu quả hơn nhiều so với việc dùng người.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, không ngờ lúc này cách đó không xa lại có tiếng động vọng đến.

Tìm thấy rồi, thi thể ở chỗ này.

Mọi người lập tức chạy về phía phát ra âm thanh, liền thấy trong lùm cây rậm rạp, quả nhiên nằm một thi thể không đầu, chính là Dương lão quan.

Thấy vậy Buồn chai dầu lập tức rút trường đao ra, cẩn thận đến gần thi thể, trước tiên dùng đao đâm vài nhát vào thi thể, phát hiện hoàn toàn không có phản ứng, lúc này mới cúi người nắm lấy chân thi thể, kéo thi thể ra khỏi lùm cây.

Theo thi thể rời đi, mọi người lúc này mới phát hiện dưới thi thể, còn đè lên một cái hang.

Nhìn hình dạng cái hang, cửa hang cực kỳ trơn nhẵn, giờ phút này còn có thể nhìn thấy những vệt máu nối tiếp nhau, kéo dài vào trong hang, hẳn là dấu vết của con rắn khi ra vào cọ xát.

Chương 117

Con rắn kia quả nhiên đã bị thương, đào đi.

Nhất định phải xử lý thứ này, nếu không sẽ là một tai họa ngầm rất lớn.

Có mục tiêu, Mạt Tụng lập tức sắp xếp nhân lực bắt đầu đào rộng ra dọc theo vết rắn.

Mà Lý Vọng Thư và Buồn chai dầu thì đứng cảnh giới ở gần đó.

Chỉ là độ sâu của hang rắn, hơi vượt quá sức tưởng tượng, đào nghiêng xuống dưới gần bảy tám mét, đã đào một cái hố lớn trên mặt đất, mà vẫn không thấy bóng dáng con rắn.

Tôi nói, có khi nào con rắn của Dương lão quan đã máu khô rồi không.

Chúng ta cũng đuổi theo vết máu chạy rất xa, hắn có khi nào là đã mất máu quá nhiều mà chết không.

Rốt cuộc béo gia tôi mới bị rút một ống máu, bây giờ cũng đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, tay chân rã rời.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư tức giận lườm cậu ta một cái.

Chẳng phải chỉ rút của cậu một ống máu sao, cần gì phải nhắc đi nhắc lại mãi thế.

Đợi chuyện xong xuôi, tôi mời cậu đi nhà hàng Trăng Non, muốn ăn gì cũng được bao no.

Còn về Dương lão quan kia, sáng nay cậu chẳng phải vẫn còn đang ngắm nghía cái đầu của hắn cơ mà.

Không có đầu, đều vẫn chạy xa như vậy, chảy một chút máu thì

tính là gì.

Mọi người ở gần đó cẩn thận tìm một chút, bây giờ đã đến phạm vi Trùng Sơn rồi, tất cả hãy cảnh giác lên.

Chỉ là chỉ số thông minh của lũ sâu bọ này vẫn còn quá thấp, phần lớn chỉ có bản năng, thậm chí ký ức cũng rất ngắn ngủi.

Nếu không thì cần gì phải phiền phức như vậy, để sâu bọ đi tìm giúp tôi thì hiệu quả hơn nhiều so với việc dùng người.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, không ngờ lúc này cách đó không xa lại có tiếng động vọng đến.

Tìm thấy rồi, thi thể ở chỗ này.

Mọi người lập tức chạy về phía phát ra âm thanh, liền thấy trong lùm cây rậm rạp, quả nhiên nằm một thi thể không đầu, chính là Dương lão quan.

Thấy vậy Buồn chai dầu lập tức rút trường đao ra, cẩn thận đến gần thi thể, trước tiên dùng đao đâm vài nhát vào thi thể, phát hiện hoàn toàn không có phản ứng, lúc này mới cúi người nắm lấy chân thi thể, kéo thi thể ra khỏi lùm cây.

Theo thi thể rời đi, mọi người lúc này mới phát hiện dưới thi thể, còn đè lên một cái hang.

Nhìn hình dạng cái hang, cửa hang cực kỳ trơn nhẵn, giờ phút này còn có thể nhìn thấy những vệt máu nối tiếp nhau, kéo dài vào trong hang, hẳn là dấu vết của con rắn khi ra vào cọ xát.

Con rắn kia quả nhiên đã bị thương, đào đi.

Nhất định phải xử lý thứ này, nếu không sẽ là một tai họa ngầm rất lớn.

Có mục tiêu, Mạt Tụng lập tức sắp xếp nhân lực bắt đầu đào rộng

ra dọc theo vết rắn.

Mà Lý Vọng Thư và Buồn chai dầu thì đứng cảnh giới ở gần đó.

Chỉ là độ sâu của hang rắn, hơi vượt quá sức tưởng tượng, đào nghiêng xuống dưới gần bảy tám mét, đã đào một cái hố lớn trên mặt đất, mà vẫn không thấy bóng dáng con rắn.

Tôi nói, có thể hay không con rắn của Dương lão quan đã dương đông kích tây, cố ý để lại dấu vết ở đây, thực tế lại trốn sang nơi khác đi.

Thấy lâu không có kết quả, Mập mạp không khỏi có chút nóng nảy.

Đối với vấn đề này, Lý Vọng Thư trong lòng cũng không chắc chắn.

Dựa theo những gì tôi biết, loại rắn này tồn tại sự phân cấp rõ ràng, cấp bậc càng cao, thì càng thông minh.

Mà cấp bậc cao nhất, vào thời thượng cổ, thậm chí được tôn làm Long Thần, có trí tuệ không kém gì con người.

Thậm chí loại rắn này còn từng gây ra một trận tai nạn suýt nữa hủy diệt loài người.

Cuối cùng vẫn là người Trương gia ra tay phong ấn Long Thần, lúc này mới coi như bình ổn tai họa rắn.

Lý Vọng Thư không rõ ràng, loại rắn này vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

Bất quá nhìn Buồn chai dầu, có lẽ Buồn chai dầu này đối với đoạn lịch sử này cũng không có ấn tượng gì.

Lúc này nghe Mập mạp nói, Tề Án Mi bên cạnh lại lên tiếng.

Ngay từ đầu, cô ấy đã cầm la bàn không ngừng quan sát, lúc này

vẻ mặt có chút kinh ngạc và mừng rỡ nói: Không sao cả, không đào được rắn cũng cứ tiếp tục đào.

Tôi vừa mới xem qua, xuống sâu hơn một chút ở đây, rất có thể là vị trí địa cung.

Nếu là mộ thời Chiến Quốc, có mười mấy mét là rất bình thường, vừa lúc một công đôi việc.

Có lời này, Mạt Tụng và những người khác đào bới càng thêm hăng hái.

Quả nhiên không lâu sau, liền đào được đồ vật.

Lau sạch ra xem thì, rắn không thấy đâu, nhưng lại xuất hiện một bức tường gạch.

Mập mạp kích động nhảy ngay vào hố, nhẹ nhàng vuốt ve bức tường gạch, rất nhanh đã đưa ra kết luận.

Không sai, nhìn gạch và độ ăn mòn của đất, quả nhiên là thời Chiến Quốc.

Mọi người xem chỗ này, khối gạch này không biết vì sao lại bị nứt, nhìn dấu vết ở chỗ vỡ đó, con rắn kia tám chín phần là từ chỗ vỡ này bò ra.

Xem ra, con rắn này rất có thể là thú trấn mộ của địa cung.

Chỉ là dùng rắn làm thú trấn mộ, thật đúng là hiếm thấy.

Cái này tính là gì, cậu lại chẳng phải chưa từng thấy qua, trong Lỗ Vương Cung còn dùng cây để trấn mộ nữa là.

Lý Vọng Thư nói xong, liền cùng Buồn chai dầu cùng nhau nhảy vào hố lớn.

Buồn chai dầu vẫn thi triển tài nghệ dò hang bằng hai ngón tay của mình, đột nhiên kéo ra một khối tường gạch, bất quá lần này lại không

ném xuống, ngược lại cầm trong tay cẩn thận quan sát.

Gạch ở đây, giống hệt với Lỗ Vương Cung.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư coi như hoàn toàn yên tâm, lập tức sai người phá bỏ bức tường.

Bởi vì tường mộ phía trước cũng đã bị phá, lớp axit mạnh dùng để chống trộm sau tường gạch đã không còn, việc tháo dỡ cũng không khó.

Rất nhanh, trên một bức tường mộ, đã bị phá ra một lỗ hổng cao bằng người.

Một pháo khói lạnh chiếu sáng được ném vào, tức khắc cảnh tượng bên trong mộ thất lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ là khi nhìn thấy bộ dạng mộ thất, mọi người không khỏi nhao nhao hít một hơi lạnh, cảm giác tê dại da đầu lập tức dâng lên trong lòng.

Bên trong địa cung, dựa vào vị trí tường mộ, dày đặc toàn bộ là xương rắn.

Nhìn hình dạng xương cốt, dường như chính là bị axit mạnh chống trộm trên tường mộ tưới chết.

Mà ở vị trí càng trung tâm của mộ thất, thì toàn bộ là xương người.

Chất chồng lên nhau, ít nhất dày hơn 1 mét.

Bị pháo khói lạnh chiếu vào, còn có thể nhìn thấy Thi ba ba bị kinh động bò qua, nhanh chóng trốn vào sâu trong đống xương vỡ.

Đương nhiên, điều khiến Lý Vọng Thư cảm thấy kinh ngạc không phải điều này, mà là nhìn căn mộ thất này, tôi luôn có một cảm giác quen thuộc như đã từng thấy.

Mập mạp, cậu nhìn bộ dạng căn mộ thất này, có thấy quen mắt không.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập mạp mặt mũi ủ rũ, dường như bị gợi lại ký ức không mấy tốt đẹp nào đó.

Sao lại không quen mắt chứ.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung, chỗ tôi và Thiên Chân suýt nữa bị Thi ba ba bao vây, y hệt nơi này.

Nói rồi, cậu ta còn giơ tay chỉ vào bức tường một bên của mộ thất.

Cậu xem những cái lỗ nhỏ trên tường, Thi ba ba chính là từ những cái lỗ đó bò ra.

Nghe Mập mạp xác nhận, Lý Vọng Thư trong lòng càng thêm yên tâm.

Phong cách niên đại, thậm chí cả bố cục địa cung đều giống nhau, bảo nơi này không phải do Chu Mục Vương xây thì tôi cũng không tin.

Nếu nơi này thật sự là rập khuôn Lỗ Vương Cung, thì có thể tiết kiệm cho tôi rất nhiều công sức.

Ít nhất con đường nên đi đâu, chỗ nào có nguy hiểm, họ có thể nói là ngựa quen đường cũ.

Thế là tôi phất tay một cái, mọi người liền cùng nhau bước vào căn mộ thất này.

Dựa theo kinh nghiệm ở Lỗ Vương Cung, nơi này hẳn là một mộ thất chuyên dùng thi thể để nuôi dưỡng Thi ba ba.

Trong đó một bức tường vẫn là cơ quan bản lật, lúc trước Ngô Tà và Mập mạp chính là bị cánh cửa lật đó ngăn cách, mới bị Thi ba ba

vây công.

Chương 118

Chẳng qua mộ thất lúc trước, xương trắng không nhiều như các mộ thất bây giờ, trong đó càng không có xương rắn.

Bất quá tuy rằng nhiều xương rắn như vậy có vẻ rất quỷ dị, Lý Vọng Thư vẫn không nhịn được mở miệng hỏi Buồn chai dầu: Chúng ta bây giờ là theo tuyến đường lần trước thử xem, hay là đi tuyến đường khác.

Lúc trước ở Lỗ Vương Cung, không chỉ có một con đường dẫn đến chủ mộ thất.

Ít nhất Tam thúc và nhóm của họ đi, và đại đội của Lý Vọng Thư đi không phải cùng một con đường.

Mà Buồn chai dầu lúc trước ở Lỗ Vương Cung ra vào một cách tự nhiên, khẳng định là biết những con đường khác.

Nhưng mà Buồn chai dầu lại khẽ lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh nói: Con đường mà các cậu đã đi lần trước, có thể nói là khó khăn nhất, nguy hiểm nhất.

Buồn chai dầu vừa chậm rãi thuật lại sự thật, vừa bình tĩnh nâng tay lên, hai ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cái cơ quan nhìn như không đáng chú ý ở bên cạnh.

Trong phút chốc, chỉ nghe thấy một trận tiếng máy móc vận hành rất nhỏ vang lên.

Liền thấy bức tường kiên cố lần trước từng khiến Lý Vọng Thư và mọi người nóng ruột như lửa đốt, phải dùng đến thuốc nổ mới có thể phá tung, vậy mà cứ thế mở ra, liền thấy cánh cửa lật từ từ nghiêng ra ngoài.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người có mặt đều kinh hãi, đặc biệt là Lý Vọng Thư và Mập mạp hai người, càng theo bản năng nhìn nhau một cái, trên mặt toát ra vẻ ngượng ngùng khó che giấu.

Lúc này, chỉ thấy Mập mạp gãi gãi đầu, trầm tư nói: Lý thiếu, hồi tưởng lại, hình như lần chúng ta xuống mộ dưới đáy biển đó, cũng gần như đã trải qua tất cả mọi nguy hiểm có thể gặp phải.

Cậu nói xem, nơi này có khi nào có môn đạo đặc biệt nào đó không.

Lẽ nào sinh thần bát tự của chúng ta tương khắc với cổ mộ này.

Nghe Mập mạp nói vậy, Lý Vọng Thư không khỏi hơi sững sờ, trong lòng thầm suy nghĩ.

Đích xác như vậy, không biết vì sao, dường như chỉ cần họ vừa bước vào huyệt mộ, những nguy hiểm tiềm ẩn trong bóng tối liền như mọc thêm chân, luôn thần không biết quỷ không hay mà ập đến với họ.

Càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là, họ vậy mà vẫn liên tiếp hai lần, đều lựa chọn con đường tiến lên có độ khó cao nhất.

Sự trùng hợp quỷ dị này thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.

Mặc dù trong lòng cảm thấy kinh ngạc về điều này, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng cũng rất hiểu rõ, giờ này khắc này họ đã thân ở sâu thẳm huyệt mộ thần bí, trước mắt không phải là thời điểm thích hợp để đi sâu vào những vấn đề này.

Thế là tôi cười nói: Tôi cảm thấy, tám chín phần là do cái tên Ngô Tà đó có thể chất đặc biệt.

Tôi trước khi gặp hắn, mọi thứ đều rất thuận lợi, thậm chí còn

chưa từng thấy qua bánh chưng là gì.

Lời Lý Vọng Thư vừa nói ra, Mập mạp tức khắc mở to mắt, sau đó gật đầu ra chiều rất đồng tình.

Nghe cậu nói vậy, hình như đúng là như vậy thật.

Trước kia béo gia tôi chưa từng gặp phải nhiều chuyện hiếm lạ kỳ quái như vậy.

Nhưng từ lần đầu tiên gặp đồng chí Thiên Chân, thất tinh nghi quan lập tức liền trá thi.

Cho nên lần này hắn không ở, chúng ta hoàn toàn không cần thiết lo lắng.

Đi thôi.

Lý Vọng Thư nói xong, liền đi tiên phong qua cánh cửa lật mà vào.

Từ cánh cửa lật đi ra, quả nhiên là một hành lang mộ dài, Lý Vọng Thư còn nhớ rõ, con đường này một bên dẫn đến mộ thất chứa Huyết thi, còn bên kia thì là gian đặt thất tinh nghi quan.

Buồn chai dầu giơ tay chỉ một ngón: Đi bên này, gian mộ thất đặt thất tinh nghi quan có đường hầm bí mật, có thể trực tiếp thông đến chủ mộ thất bên kia.

Nghe Buồn chai dầu nói vậy, Lý Vọng Thư vừa đi, vừa ở trong lòng thầm mắng Tam thúc không biết lo cho người khác.

Rõ ràng có một lối đi an toàn như vậy, nhưng lúc đó hắn lại tự mình chạy, bỏ lại mọi người ở chỗ cũ đối mặt với bánh chưng của thất tinh nghi quan.

Nếu không phải tôi lúc mấu chốt khống chế được bảy bộ càn thi đó, thì khỏi nói đến ở căn mộ thất đó, thiệt hại nhân sự phải hơn một nửa.

Rất nhanh, mọi người liền đến cửa mộ thất đặt thất tinh nghi quan.

Nhưng mà vừa đến cửa Mập mạp liền chỉ vào cánh cửa đá đó thốt lên nghi hoặc: Không đúng rồi.

Tôi nhớ rõ ở Lỗ Vương Cung, hoa văn trên cánh cửa này không phải như thế này.

Sao trên cánh cửa này còn có biểu tượng ria mép của Đức.

Lý Vọng Thư tự nhiên cũng nhìn thấy, ở Lỗ Vương Cung bên kia, nguyên bản trên cửa là phù điêu ác quỷ tay cầm quỷ tỷ.

Chính là nơi này trên cửa chẳng những không có phù điêu, thay thế vẫn là một chữ Vạn thật lớn, hơn nữa còn là ngược.

Ngay lúc tôi còn đang nghi hoặc, Tề Án Mi bên cạnh lại lên tiếng.

Chữ Vạn của Phật giáo vốn dĩ là như thế này, sau này chính là vì cái ria mép mà cậu nói, mới đổi lại hướng, không có gì đáng kinh ngạc.

Mập mạp nghe vậy thì gật đầu, nhưng mà lời giải thích của Hoắc Hữu Tuyết lại khiến Lý Vọng Thư trong lòng nảy sinh nhiều điều khó hiểu hơn, tôi nhíu mày nói: Chỉ là không đúng rồi.

Đây chính là mộ thời Chiến Quốc, lúc đó Phật giáo đã truyền vào chưa.

Tôi nhớ rõ hẳn là một vị hoàng đế thời Đông Hán, vì nằm một giấc mơ kỳ lạ, lúc này mới phái người đi Tây Vực cầu pháp, sau này còn vì dùng bạch mã chở về rất nhiều kinh thư, mới xây dựng ngôi chùa Bạch Mã lừng danh ở Lạc Dương.

Hoắc Hữu Tuyết lại cười cười: Cái cậu nói đó là có chính sử ghi lại, trên thực tế căn cứ Nhật Của Rơi Ký và các tài liệu khác ghi lại,

vào thời Chu Chiêu Vương, có tăng nhân phương Tây đến Trung Quốc truyền giáo.

Cho nên mộ thời Chiến Quốc này xuất hiện chữ Vạn, kỳ thật cũng không có gì.

Tuy rằng Hoắc Hữu Tuyết nói dường như rất có lý, bất quá Lý Vọng Thư lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không thể nắm bắt được vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng mà Mập mạp thì trực tiếp móc xẻng công binh ra cười nói: Nói nhiều như vậy, không bằng tự mình vào xem.

Nếu khởi thi, trực tiếp đập gãy xương sống của càn thi, tôi nhớ không lầm chứ, Lý thiếu.

Xem ra mình vẫn còn quá nhạy cảm.

Thấy Mập mạp có nhiệt tình như vậy, Lý Vọng Thư không khỏi cười khổ lắc đầu, ngay sau đó phân phó nói: Nếu bên trong thật sự là thất tinh nghi quan, mọi người hẳn là biết nên làm sao rồi chứ.

Kiểm tra trang bị, chuẩn bị mở cửa.

Cùng với tiếng Cọt kẹt một cái trầm vang, cánh cửa đá nặng nề của mộ thất cuối cùng được từ từ đẩy ra, một luồng hơi thở cũ kỹ, mục nát ập vào mặt.

Khi tất cả mọi người nhìn chăm chú vào, phát hiện cảnh tượng bên trong mộ thất quả nhiên quen thuộc như trong ký ức của họ.

Chỉ thấy bảy chiếc quan tài đá thật lớn dựa theo hình dạng chòm Bắc Đẩu thất tinh xếp thẳng hàng, lặng lẽ nằm ngang giữa mộ thất.

Có kinh nghiệm ở Lỗ Vương Cung lần trước, lần này cửa còn chưa mở, Mạt Tụng đã cố ý dặn dò mọi người phải chuẩn bị đầy đủ từ trước.

Thế là mọi người nhao nhao nhanh chóng lấy ra lưới thép đặc chế.

Loại lưới thép này chính là vũ khí bí mật được Lý Vọng Thư tỉ mỉ thiết kế và đặt làm riêng, chuyên dùng để ứng phó với những con bánh chưng có lực lượng mạnh mẽ, động tác nhanh nhẹn nhưng đầu óc đơn giản.

Kinh nghiệm thực chiến trước đây đã chứng minh, nó vào thời khắc mấu chốt có thể phát huy hiệu quả bất ngờ vượt xa tưởng tượng.

Ngay cả những quái vật cấp độ người khổng lồ xanh như Thủy con khỉ bị quấn lấy, nhất thời cũng rất khó thoát ra.

Không chỉ Mạt Tụng dẫn dắt các đội viên sẵn sàng ứng chiến, ngay cả bản thân Lý Vọng Thư cũng lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý vào những chiếc quan tài đá kia.

Tôi hết sức chăm chú nhìn chằm chằm quan tài, như thể phải dùng lực cảm ứng nhạy bén của mình xuyên qua những phiến đá dày cộm, nắm rõ mọi nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

Chỉ cần trong quan tài có chút dị động, tôi liền có thể bằng tốc độ nhanh nhất để phản ứng và kiểm soát tình hình.

Chính là, điều khiến người ta không ngờ tới là, lần này cho dù Lý Vọng Thư cố gắng cảm ứng thế nào, kết quả đều là công cốc.

Tôi lần lượt chuyển sự chú ý đến từng chiếc quan tài đá: Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.

Cho đến chiếc thứ bảy.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, tôi cũng không thể cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu hoạt động đặc biệt nào của Thi ba ba từ trong những chiếc quan tài đá đó.

Lẽ nào là Thi ba ba đặc biệt bên trong đã chết.

Không thể nào.

Lỗ Vương Cung hẳn là địa cung được Chu Mục Vương xây dựng sớm nhất, Thi ba ba đặc biệt bên trong đó đều còn sống, không có lý nào ở đây lại chết trước.

Phát hiện dị thường, tôi nhất thời cũng không vội vàng đi về phía chủ mộ thất, mà là mở miệng phân phó: Mạt Tụng, chuẩn bị mở quan tài.

Quyết định này của tôi, không những Mạt Tụng cảm thấy bất ngờ, Mập mạp càng thêm nghi hoặc nói: Không cần thiết đi, Lý thiếu.

Phong thái hàng phục càn thi của cậu, tôi đến nay vẫn còn nhớ như in, không cần phải làm lại một lần nữa chứ.

Nói đến đây, Mập mạp chớp mắt, liếc nhìn Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi bên cạnh, lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Ngay sau đó chuyển hướng về phía Lý Vọng Thư, vẻ mặt đáng khinh tiếp lời: Xem ra là tôi lắm miệng, Lý thiếu, cậu cứ coi như tôi vừa mới đánh rắm.

Hạ đấu mà gặp quan tài, thì đương nhiên phải mở ra xem, chuyện mở quan tài này, cứ giao cho tôi là được.

Nói rồi, Mập mạp tự tin mười phần đi đến trước một chiếc quan tài đá, hét lớn một tiếng, một mình đẩy thẳng nắp quan tài xuống đất.

Nhưng mà ngay sau đó, đòn tấn công trong tưởng tượng cũng không hề xuất hiện.

Mập mạp đánh bạo thò lại gần nhìn thoáng qua, sau đó cả người liền ngây người ra.

Trống rỗng.

Sao lại trống rỗng.

Chương 119

Có phải là địa cung này xây quá vội vàng, quên đặt thi thể vào trong quan tài không.

Không để ý đến sự nghi hoặc của Mập mạp, Lý Vọng Thư sau khi nhìn thấy trong quan tài trống rỗng, lập tức sai người mở sáu chiếc quan tài còn lại.

Nhưng mà đều không ngoại lệ, cái gọi là thất tinh nghi quan, cư nhiên tất cả đều trống rỗng.

Phát hiện này khiến mọi người không nhịn được nhìn nhau ngạc nhiên.

Hay là thật sự như Mập mạp đoán đúng rồi, công trình dở dang, cho nên trong quan tài mới không có thi thể.

Thấy sắc mặt Lý Vọng Thư trầm trọng, Tề Án Mi vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Đây hẳn là thất tinh nghi quan đi.

Nếu là quan tài nghi vấn, không có thi thể cũng là bình thường.

Lý Vọng Thư lại chậm rãi lắc đầu: Bố cục ở đây giống hệt Lỗ Vương Cung, trong những quan tài ở Lỗ Vương Cung, đều có càn thi tồn tại, không có lý nào ở đây lại đặt quan tài rỗng.

Nhưng vào lúc này, Buồn chai dầu bỗng nhiên thò tay vào bên trong quan tài sờ sờ, ngay sau đó lại đưa ngón tay lên mũi ngửi ngửi.

Trong quan tài này, trước đây từng có thi thể, đáy quan tài còn có dấu vết thi du mỡ xác.

Vậy thi thể đâu.

Nghe lời này Mập mạp sững sờ, ngay sau đó trực tiếp cả người bật một cái liền bò vào trong quan tài, cẩn thận kiểm tra.

Lẽ nào là biết chúng ta muốn đến, những thi thể này sợ hãi, cho nên tự mình bò dậy bỏ chạy.

Lúc này Lý Vọng Thư xoay người nhìn quanh khắp nơi, sắc mặt trầm trọng nói: Xem ra trước chúng ta, đã có người đến đây rồi.

Uông Tàng Hải.

Hay là hắn đã đặt con cá đồng lông mày rắn thứ ba ở đây.

Mập mạp nói xong, lập tức lại lắc đầu: Không đúng không đúng, từ tình hình huyệt mộ dưới đáy biển mà xem, tên Uông Tàng Hải này có tầm nhìn rất cao, không có lý do gì lại hứng thú với vài bộ càn thi.

Nếu là những thổ phu tử khác, thì tôi cảm thấy, họ chưa chắc đã tìm được chủ mộ thất.

Hơn nữa mặc dù tìm được, cũng rất khó làm được gì.

Rốt cuộc Lý thiếu cậu cũng đừng quên, ở Lỗ Vương Cung, chính chủ chính là nằm trong cây bách thân rắn chín đầu kia.

Nơi này nếu cùng Lỗ Vương Cung là giống nhau bố cục, thì mặc dù không có rắn chín đầu bách trấn giữ, cũng khẳng định có thứ khác.

Ví dụ như con rắn khống chế Dương lão quan kia, người bình thường nếu gặp phải, thì thật sự rất khó phòng bị.

Cho nên chúng ta muốn tìm chủ mộ thất, tôi cảm thấy hẳn là vẫn an toàn.

Lý Vọng Thư lần đầu tiên nhận ra, gã Mập mạp này không phải hoàn toàn nói sai.

Tuy rằng ngày thường khá hoạt bát, nhưng khi nghiêm túc, lời cậu ta nói vẫn có không ít điểm đáng khen.

Ít nhất cậu ta có thể nói những lời an ủi người, nói cứ như đã trải qua sự trinh thám nghiêm ngặt, trong giọng điệu tràn đầy sức thuyết phục, nghe vào lại khiến lòng người thoải mái không ít.

Trong lòng tôi đồng thời cũng hiểu rõ, nếu người khác có thể thu thập được càn thi của thất tinh nghi quan, có lẽ thật sự có cách đi đến chủ mộ thất.

Bất quá đã đến rồi, nói gì cũng phải đến chủ mộ thất để gặp mặt.

Hơn nữa nếu những người vào là thổ phu tử, thì sự chú ý của họ phần lớn tập trung vào những bình lọ và bát đĩa trong huyệt mộ, những thứ có giá trị, lại dễ dàng lấy đi.

Giống như nghiên cứu các tài liệu liên quan đến Thi ba ba đan, giá trị không quá cao, chưa chắc đã bị người khác lấy đi.

Thế là tôi cũng không còn băn khoăn về bảy chiếc quan tài này nữa, quay đầu nhìn về phía Buồn chai dầu.

Nếu quan tài bây giờ là trống rỗng, thì chúng ta vẫn cứ tiếp tục đi thôi.

Buồn chai dầu gật đầu, đi đến một bên mộ thất, liền chạm vào hoa văn cổ trên vách tường.

Không lâu sau, trên tường liền xuất hiện một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa đó cũng là thiết kế bản lật, hơn nữa xoay chuyển với biên độ rất nhỏ, chỉ vừa đủ một người nghiêng mình đi qua, cách khá xa, thậm chí mắt thường cũng khó mà nhìn rõ.

Trách không được lúc đó thoáng chốc, Tam thúc và nhóm của họ liền biến mất.

Không ngờ cánh cửa bí mật này lại được thiết kế ẩn nấp đến vậy.

Nhưng mà còn chưa đợi Lý Vọng Thư và mọi người tiến lên, liền

nghe thấy tiếng Bang một cái, một bộ càn thi lại trực tiếp đổ sầm từ trong cửa vào.

Sau một tiếng phịch, một thi thể khô quắt, dẹt lép như khúc gỗ mục nằm vật vờ trước mặt mọi người.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người có mặt không khỏi rùng mình, theo bản năng lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên, Mập mạp với phản ứng nhanh nhạy đã dẫn đầu phá vỡ sự im lặng căng thẳng này.

Hắn ngẩn ra một chút, sau đó liền cười ha hả: Huynh đệ này sao lại ở đây vậy.

Chẳng lẽ là muốn đuổi theo nhóm người xuống mộ trước đó, kết quả không cẩn thận bị nhốt sau cánh cửa này, ngóng trông mà không về được.

Nhưng khi mọi người dần lấy lại bình tĩnh, cẩn thận quan sát thi thể khô quắt kia, Lý Vọng Thư vẫn luôn trầm mặc không nói gì bỗng nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nheo mắt, nghiêm túc đánh giá trang phục trên người thi thể, khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: Các cậu xem bộ quần áo người này mặc, kiểu dáng và chất liệu rõ ràng khác xa với trang phục thời Chiến Quốc.

Hơn nữa, không hiểu sao tôi cứ thấy bộ đồ này nhìn hơi quái dị.

Ngay lúc mọi người còn đang suy nghĩ về lời Lý Vọng Thư nói, Buồn chai dầu một bên đã nhanh chóng tiến lại gần.

Không nói hai lời, hắn vươn đôi tay thon dài và mạnh mẽ, không chút do dự bắt đầu kiểm tra thi thể một cách tỉ mỉ.

Nghe Lý Vọng Thư nói xong, Buồn chai dầu ngẩng đầu lên, dùng

ngón tay chỉ vào thanh trường đao sáng loáng cắm trên người thi thể khô quắt, lạnh lùng nói: Hình dáng, cấu tạo và chất liệu của thanh đao này đều không giống vật phẩm của khu vực Trung Nguyên.

Từ vị trí và hình dạng vết thương, có thể phán đoán người này bị một đao này trực tiếp đâm xuyên cột sống, chết ngay lập tức.

Lúc này, Hoắc Hữu Tuyết cũng tiến lên nhìn qua, chỉ vào quần áo trên người thi thể khô quắt nói: Nếu tôi không nhìn lầm, người này hẳn là tăng binh thời Nguyên triều.

Bộ quần áo này của hắn là sự kết hợp và cải tiến từ thất tổ y của Lạt Ma giáo cùng với Hán phục.

Nguyên triều.

Tăng binh.

Mấy hòa thượng này chạy đến đây làm gì, đến siêu độ vong hồn à.

Không chỉ Mập mạp, Lý Vọng Thư lúc này cũng hơi ngây người, tràn đầy nghi hoặc về nhóm người đã đến đây trước đó.

Lúc này, tiếng của Mạt Tụng truyền đến từ một bên: Mọi người mau lại xem, sau cánh cửa này còn có thi thể, mà số lượng không hề ít.

Nghe vậy, mọi người vội vàng đi vào từ cánh cửa bí mật, phát hiện bên trong lại là một hành lang rất dài.

Chỉ là ở hai bên hành lang, nằm hoặc ngồi, hầu như toàn bộ đều là thi thể.

Những thi thể này cơ bản giống hệt thi thể được phát hiện trước đó, đều mặc cái gọi là trang phục tăng binh.

Hơn nữa, nhìn kỹ thì trên người họ đều cắm đao, chia thành hai hàng một trái một phải, nhìn qua có một loại cảm giác chỉnh tề đến

quỷ dị.

Việc đột nhiên xuất hiện nhiều thi thể như vậy, tuy có thể khẳng định, đều là những người đã đi vào trước đó.

Nhưng Lý Vọng Thư trong lòng lại hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại là một loại ý lạnh lẽo vô cùng.

Tăng binh.

Nghe tên này liền biết, thân phận của những người này chính là binh lính.

Nếu chỉ có một người thì còn đỡ, có thể giải thích là hành vi cá nhân, chẳng qua đúng lúc mặc loại quần áo tương tự.

Nhưng hiện tại, thi thể trong hành lang, liếc mắt một cái cũng có đến hàng trăm, điều này chứng tỏ việc họ đi vào huyệt mộ này rất có thể là hành động chính thức của triều đình lúc bấy giờ.

Mà nếu là hành vi của chính quyền lúc bấy giờ, vậy cơ bản có thể khẳng định, ngôi mộ này đã bị quét sạch.

Điều này cũng giải thích vì sao Thất Tinh Nghi Quan lại trống rỗng, chắc chắn đều đã bị đóng gói mang đi rồi.

Lý Vọng Thư có thể nghĩ ra điều này, những người khác đương nhiên cũng nghĩ ra, nhìn thi thể trong hành lang, sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm.

Nhưng Mập mạp lúc này lại chỉ vào những thi thể đó, tò mò hỏi: Các cậu nói xem, nếu là mua quan bán tước, đến cả quan tài khô cũng bị họ mang đi, vậy tại sao cuối cùng họ lại không mang thi thể của chính người của mình ra ngoài.

Cho dù họ là binh lính, cũng không đến nỗi để họ phơi xác ở đây chứ.

Buồn chai dầu sau khi kiểm tra vài thi thể, đột nhiên đưa ra kết luận như vậy, khiến mọi người càng thêm khó hiểu.

Họ đều là tự sát.

Hoặc là nói, sau khi chia tổ, họ tự kết liễu lẫn nhau.

Hoàn toàn không có dấu vết phản kháng, hẳn là hành động theo mệnh lệnh.

Đặc biệt là Lý Vọng Thư, vẻ mặt kinh ngạc: Không đến nỗi chứ.

Bảo tự sát liền tự sát à, họ không hề có ý chí cầu sinh sao.

Phải biết cho dù họ là binh lính, nhưng hạ lệnh cho họ làm bia đỡ đạn xông pha, và bắt họ tự kết liễu, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lúc này, Hoắc Hữu Tuyết giải thích: Anh không thể lấy tiêu chuẩn của binh lính bình thường để nhìn họ.

Họ là tăng binh, nhìn có vẻ đều là Lạt Ma.

Tín ngưỡng và tư duy của họ không giống người bình thường.

Anh bây giờ thấy họ tự sát, nói không chừng trong mắt họ đó là Niết Bàn.

Chương 120

Tiếp theo làm sao bây giờ.

Nếu là mua quan bán tước, e rằng sẽ chẳng còn lại gì, chúng ta có nên tiếp tục không.

Lý Vọng Thư trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, khó khăn lắm mới tìm được sách lụa Chiến quốc, cũng dựa vào nội dung trên đó mà tìm được nơi này.

Kết quả lại phát hiện, không chỉ đã có người nhanh chân đến trước, thậm chí nơi này còn bị mua quan bán tước.

Hắn thở dài thật sâu một hơi, sau khi bình phục tâm trạng một chút, lúc này mới cười khổ nói: Vẫn là câu nói đó, đã đến rồi thì cũng nên vào mộ thất chính mà xem một chút, coi như để bản thân hết hy vọng.

Mau nhìn, chỗ này có chữ viết.

Rốt cuộc là cái quái gì đây.

Lý Vọng Thư còn chưa nói dứt lời, đã thấy Mập mạp bắt đầu lục lọi trên những thi thể đó.

Chỉ là đồ vật đáng giá thì không tìm thấy, nhưng lại thấy được trên bức tường phía sau một thi thể, có một đoạn chữ được khắc bằng dao găm.

Chỉ là những chữ này không phải tiếng Hán, Mập mạp nhìn nửa ngày cũng không thể hiểu được gì.

May mà Hoắc Hữu Tuyết dường như nhận ra, sau khi quan sát nửa ngày mới chậm rãi nói: Đây là Tạng văn, đoạn đầu nói có ma quỷ trà trộn vào trong số họ, đoạn sau viết dường như là kinh văn hàng

ma, cụ thể là gì thì tôi cũng không nhìn ra.

Dương lão quan.

Nghe Hoắc Hữu Tuyết nói, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người chính là khuôn mặt ngựa của Dương lão quan.

Như vậy, họ hẳn là trong quá trình đảo đấu đã gặp phải ong người.

Mặc dù họ phát hiện sự bất thường, nhưng lại không có cách giải quyết.

Thế là, những người bị nghi ngờ đã tự sát toàn bộ trong hành lang này.

Nếu xét như vậy, con rắn quái dị kia rất có khả năng là xuất phát từ huyệt mộ này.

Hơn nữa, xem tình hình thì họ hẳn là đã trúng chiêu trong mộ thất chính, để không mang cái gọi là ma quỷ ra ngoài, lúc này mới lựa chọn tự kết liễu trong hành lang.

Nếu đúng là như vậy, hoạt động của họ trong mộ thất chính hẳn là không thuận lợi như tưởng tượng.

Có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội, rốt cuộc thông thường vật tùy táng ở mộ thất chính là nhiều nhất.

Trong lúc vội vàng, có lẽ họ không thể càn quét sạch toàn bộ mộ thất.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư trong lòng ít nhiều lại bùng lên một tia hy vọng.

Rốt cuộc, so với các loại bình lọ, tài liệu nghiên cứu về Thi Miết Vương rất có thể chỉ là một đống thẻ tre, trong mắt người bình thường thì không có mấy giá trị.

Đi thôi.

Dù sao cũng phải vào mộ thất chính mà xem, nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận một chút.

Xem tình hình ở đây, con rắn kia có lẽ còn khó đối phó hơn chúng ta tưởng tượng.

Đoàn người cẩn thận bước đi trong hành lang hẹp hòi và âm u, dưới chân phát ra tiếng động rất nhỏ, dường như phá vỡ sự tĩnh mịch đã tồn tại bấy lâu của nơi này.

Hai bên hành lang, cảnh tượng rợn người khiến người ta không khỏi rùng mình.

Từng thi thể khô héo đổ rạp hai bên hành lang, trong đó đa số đã chỉ còn lại bộ xương khô trơ trụi, tản ra từng đợt hơi thở mục ruỗng.

Mặc dù mỗi người ở đây đều là những người chuyên nghiệp giàu kinh nghiệm, nhưng đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng như vậy, sâu thẳm trong nội tâm vẫn không tự chủ được dâng lên một luồng khí lạnh và nỗi sợ hãi.

Mọi người nhìn nhau, không ai dám dễ dàng lên tiếng, sợ làm kinh động đến những thứ dường như ẩn nấp trong bóng đêm mà không rõ là gì.

Cứ thế im lặng, đoàn người chậm rãi tiến về phía trước dọc theo hành lang.

Đi mãi, mọi người kinh ngạc phát hiện, thi thể xuất hiện ven đường càng lúc càng nhiều, vượt xa số lượng mà họ chứng kiến ban đầu.

Hơn nữa, tất cả thi thể đều được sắp xếp theo một cách quỷ dị.

Ngay ngắn dựa vào tường chia thành hai hàng, trước ngực mỗi thi

thể đều bất ngờ cắm một thanh đao nhọn sắc bén.

Mũi đao thẳng tắp xuyên ra từ sau lưng, cắt đứt toàn bộ cột sống, khiến người nhìn không khỏi dựng tóc gáy.

Lý Vọng Thư không kìm được lẩm bẩm một mình: Xem ra, loại rắn đó đã gây phiền toái cho họ, nghiêm trọng hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng.

Giọng hắn vang vọng trong hành lang tĩnh lặng, càng làm tăng thêm vài phần cảm giác âm u.

Nghe vậy, Tề Án Mi cũng phụ họa: Không sai, phải biết rằng những tăng binh này có thể không chút do dự lựa chọn tự sát.

Với ý chí và dũng khí quyết tuyệt như vậy, đặt trên chiến trường, họ chắc chắn là tinh nhuệ nhất.

Thế nhưng, những chiến binh cường đại như vậy, ở đây lại nói bỏ là bỏ, điều này đủ để chứng minh họ hoàn toàn bó tay trước loại rắn kia.

Nghe lời này, Mập mạp một bên bỗng nhiên toàn thân run lên, như thể nhớ lại một trải nghiệm đáng sợ mà giờ nghĩ lại vẫn kinh hồn.

Hắn vô thức giật mình một cái, sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Những người khác thấy vậy, nhao nhao đưa ánh mắt quan tâm tới, nhưng Mập mạp chỉ lắc đầu, ra hiệu mình không sao, sau đó hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại, ngay sau đó lại có chút lo lắng nói: Tôi nói Lý thiếu gia, xem cái trận này, cậu nói có khả năng nào loại rắn đó trong huyệt mộ này không chỉ có một con không.

Lời Mập mạp vừa thốt ra, tất cả mọi người liền trợn mắt, nhao nhao quay đầu nhìn về phía hắn.

Mập mạp lúc này cũng tự biết mình lỡ lời, vội vàng tự tát mình một cái, cười nói: Nói năng vô kỵ, nói năng vô kỵ.

Lý Vọng Thư thấy vậy cuối cùng cũng cười: Không cần lo lắng, loại rắn đó cần phải chui vào thi thể, kết hợp với thi thể mới có thể phát huy loại năng lực quỷ dị đó.

Ở đây trừ chúng ta ra, những thi thể khác đều sắp hóa thạch rồi.

Cho nên dù rắn có nhiều đến mấy, chúng cũng chỉ là rắn mà thôi, không thể làm nên trò trống gì.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư còn chưa nói xong, đột nhiên từ xa cuối hành lang truyền đến một tràng âm thanh ầm.

Vì ở trong hành lang, lại thêm đủ loại tiếng vang, nên nghe không được rõ lắm.

Hơi giống tiếng thú gầm, lại có chút như tiếng sấm nặng nề.

Âm thanh đột ngột khiến mọi người lập tức căng thẳng.

Các cậu có nghe thấy không.

Đó là tiếng gì vậy.

Hoắc Hữu Tuyết có chút căng thẳng, toàn thân gần như dán vào người Lý Vọng Thư.

Mập mạp ngược lại khá thoải mái, nắn nắn khẩu súng treo trước ngực rồi cười nói: Mặc kệ nó là cái gì, Lý thiếu gia chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ cần không phải thứ chơi ảo thuật thì chúng ta đông người thế này, còn sợ không trị được nó à.

Hơn nữa, nếu nơi này đã có người đi qua, tin rằng phần lớn cơ quan cũng chẳng còn tác dụng gì.

Mọi người cứ yên tâm mạnh dạn đi tới là được, hy vọng đám người Nguyên triều kia có thể để lại cho chúng ta chút canh uống.

Có lời Mập mạp điều hòa không khí, trong lòng mọi người quả nhiên nhẹ nhõm đi ít nhiều, tốc độ tiến lên cũng nhanh hơn lúc nãy không ít.

Tuy nhiên, vì hành lang này hẳn là dẫn thẳng đến mộ thất chính, nên không chỉ rất dài mà trên đường còn có đủ loại biến chuyển.

May mà dọc đường đi, trừ những tiếng vang kỳ lạ thỉnh thoảng truyền đến, thì không gặp phải bất kỳ sự cố bất ngờ nào khác.

Nhưng cho dù vậy, mọi người vẫn đi gần một giờ, lúc này mới thấy được cuối hành lang.

Tuy nhiên, khi mọi người đến cuối hành lang mới phát hiện, nơi vốn dĩ là một cánh cửa thì lúc này đã bị xây gạch phong kín hoàn toàn.

Mà trên tường gạch, còn chi chít Tạng văn.

Hoắc Hữu Tuyết hiểu biết Tạng văn cũng có hạn, chỉ có thể nhận ra đây hẳn là một đoạn kinh văn, đại thể tương tự với đoạn khắc trên tường khi mới vào.

Nhưng một cánh cửa vốn dĩ bình thường lại bị phong kín, điều này vẫn không khỏi khiến mọi người nghi ngờ.

Mập mạp càng không nhịn được móc xẻng công binh ra, dùng sức gõ gõ tường gạch, phát hiện âm thanh truyền đến vô cùng nặng nề.

Điều này khiến hắn không khỏi tò mò: Mấy người Nguyên triều này rốt cuộc đang làm gì vậy.

Nếu là sợ con ong người bị rắn khống chế đi ra ngoài, thì chẳng phải phải phong kín cả hai đầu mới đúng sao.

Nhưng lời hắn vừa nói xong, Buồn chai dầu liền lắc đầu: Bức tường này, hẳn là do những người chết trong hành lang này xây.

Mục đích không phải để ngăn người từ đây đi vào, mà càng giống

như để ngăn thứ gì đó từ bên trong thoát ra.

Ầm.

Buồn chai dầu vừa dứt lời, không ngờ âm thanh kỳ lạ kia lại một lần nữa truyền đến.

Lần này mọi người đứng sát bên tường, nghe được rõ ràng hơn mấy lần trước, âm thanh chính là từ phía bên kia tường truyền tới.

Mập mạp thậm chí còn trực tiếp áp tai vào tường, muốn nghe cho kỹ hơn một chút.

Sao tôi nghe giống như có người đang gõ trống vậy, mà không phải chỉ một cái trống.

Đây là ý gì.

Hay là có người đang mở nhạc hội phía sau bức tường.

Nhưng lời hắn vừa nói xong, đã thấy mọi người vẻ mặt kinh hãi nhìn mình.

Chương 121

Sao vậy.

Mấy người làm mặt gì thế.

Âm thanh đó có vấn đề, Mập mạp mau lại đây.

Lý Vọng Thư nói, lập tức đưa tay kéo Mập mạp lại.

Lúc này, mũi, tai và mắt Mập mạp đều đã chảy máu tươi, nhưng bản thân hắn dường như hoàn toàn không hề hay biết.

Mãi đến khi bị Lý Vọng Thư kéo đến bên cạnh, hắn mới mềm nhũn chân, ngồi phịch xuống đất.

Tôi bị làm sao vậy.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá.

Vừa mở miệng, một ngụm máu đã trào ra.

May mà tiếng trống này không liên tục, hơn nữa dường như chỉ cần không áp tai vào tường mà nghe, ảnh hưởng đến cơ thể người sẽ không quá lớn.

Tuy nhiên, lúc này tiếng trống tuy đã ngừng, nhưng một bên lại truyền đến âm thanh sột soạt sột soạt.

Nghe có vẻ như có thứ gì đó không ngừng phá xác mà chui ra.

Mọi người xem.

Tề Án Mi kinh hô một tiếng, vươn tay chỉ vào một thi thể bên hành lang.

Liền thấy thi thể vốn dĩ chỉ còn da bọc xương kia, giờ phút này như thể phong hóa, bắt đầu không ngừng mục nát.

Mà bên trong xương cốt mục nát, cư nhiên chui ra không ít rắn con to bằng ngón út, dài bằng bàn tay.

Rắn con nhìn qua không lớn, nhưng thân thể lại có màu đỏ sẫm, trên đó còn có những hoa văn giống như ngọn lửa.

Chẳng cần cố tình phân biệt, chỉ nhìn màu sắc đã cho người ta một cảm giác quen thuộc của kịch độc vô cùng.

Và theo một thi thể mục nát, những thi thể khác cũng lần lượt phát ra tiếng như vỏ trứng vỡ, hơn nữa còn có xu hướng không ngừng lan tràn ra xa.

Khi các bộ xương không ngừng mục nát, những con rắn nhỏ ẩn mình trong đó cũng không ngừng chui ra.

Mạt Tụng lập tức dẫn người dùng xẻng công binh bắt đầu dọn dẹp những con rắn nhỏ xung quanh.

Xem ra, những người này chết ở đây không hoàn toàn là vì có ong người trà trộn vào.

Có vẻ như, còn có tác dụng dùng thân thể của họ để ấp loại rắn nhỏ này.

Sau này nếu có người đến, những con rắn nhỏ này chính là cơ quan chống trộm tốt nhất.

Chỉ là địa cung này sắp bị các người dọn sạch rồi, còn lưu lại cơ quan chết người này làm gì.

Trừ phi.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không nhịn được một lần nữa quay đầu nhìn về phía lối ra hành lang bị xây gạch kín mít kia, trong lòng không khỏi lại bùng lên một chút hy vọng.

Tuy nhiên, lúc này, tiếng xương cốt mục nát từ xa cuối hành lang

càng lúc càng dày đặc.

Mạt Tụng và nhóm người vừa dọn dẹp xong khu vực gần đó, thì đã có không ít rắn nhỏ từ xa bò tới.

Những con rắn này cũng không biết là bị máu của Mập mạp hấp dẫn, hay là do mọi người tiến vào hành lang làm nhiệt độ nơi đây thay đổi.

Khiến những con rắn nhỏ này nhao nhao từ trạng thái ngủ say mà thức tỉnh.

Tóm lại, dù vừa mới tỉnh lại, chúng đã vô cùng hung hăng, rõ ràng thi thể rắn bị đánh chết đã chất thành đống, nhưng chúng vẫn cứ mọc như măng tre, không hề có ý lùi bước.

Thiếu gia, cứ thế này không ổn.

Với số lượng thi thể trong hành lang, trời biết sẽ có bao nhiêu rắn ở đây.

Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ bị đám rắn này vây chết ở đây.

Mạt Tụng lúc này đã đốt lửa tạo ra một bức tường ấm cách đó không xa, dùng để tạm thời ngăn cách đàn rắn đang bò tới từ phía xa.

Nhưng đây cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản bầy rắn, từ xa đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngày càng nhiều rắn phá xác mà chui ra.

Nghe Mạt Tụng nói, Mập mạp đã hoàn hồn không nhịn được chửi: Đây không phải Trùng Sơn sao.

Không ngờ côn trùng không thấy, toàn là rắn chết tiệt.

Lý Vọng Thư liếc nhìn Mập mạp, thấy hắn đã có thể từ từ bò dậy khỏi mặt đất, lập tức gật đầu với hắn nói: Rắn chẳng phải tục gọi là

trường trùng côn trùng dài sao, gọi Trùng Sơn cũng miễn cưỡng coi là danh xứng với thực.

Nếu cậu có thể động đậy, thì đi phá sập bức tường kia đi, tường ấm không giữ được bao lâu, nếu đợi rắn từ xa cũng tụ tập lại, chúng ta lúc đó sẽ thực sự nguy hiểm.

Mập mạp nghe vậy vỗ vỗ ngực: Yên tâm đi, cậu còn không rõ thể trạng của béo gia đây sao.

Nói rồi, hắn liền lấy ba lô thuốc nổ ra, sau đó lảo đảo lung lay đi về phía bức tường gạch.

Nhưng vừa đi được hai bước, hắn lại lập tức dừng lại.

Không phải, tiếng trống sau bức tường này có gì đó quái lạ.

Nếu không có bức tường này chống đỡ, chúng ta lấy gì mà ngăn cản.

Lần này không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Buồn chai dầu liền lạnh lùng nói: Tiếng trống có khoảng cách, có thể tranh thủ khoảng cách đó để phá tung bức tường, rồi đi vào trước rồi tính sau.

Nghe lời này, Mạt Tụng cũng móc thuốc nổ ra, trực tiếp bố trí trên vách tường hành lang, sau đó cười nói với Mập mạp: Cậu phá cửa, chú ý liều lượng thuốc nổ, đừng có mà cho chúng ta bay màu luôn.

Đợi chúng ta ra ngoài, tôi sẽ phá sập hành lang này, hẳn là có thể tạm thời ngăn chặn đám rắn nhỏ này.

Thấy cả hai đều bắt đầu đặt thuốc nổ, những người khác lập tức tránh xa ra đến sát bức tường ấm.

Mập mạp, chính là bây giờ.

Theo một trận tiếng trống nữa kết thúc, Mập mạp lập tức kích nổ thuốc nổ trên tường gạch.

Ngay lập tức, một luồng khí mạnh mẽ lướt qua người mọi người, không ít người đứng không vững, thậm chí bị đẩy ngã xuống đất.

May mà luồng khí sinh ra từ vụ nổ lại có tác dụng tốt hơn đối với những con rắn có hình thể nhỏ hơn.

Một lượng lớn rắn nhỏ trực tiếp bị thổi bay vào sâu trong hành lang.

Ngoài luồng khí ập vào, điều khó chịu hơn thực ra là tiếng gầm khi nổ, vang vọng qua lại trong đường hầm hẹp dài này.

Tất cả mọi người cảm thấy lồng ngực một trận khó chịu, rất có cảm giác muốn nôn mửa.

Duy nhất Buồn chai dầu, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi dư chấn vụ nổ.

Khi bức tường gạch bị phá tung, hắn không đợi bụi mù tan hết, lập tức rút trường đao ra, lao thẳng vào từ lỗ hổng vừa tạo ra.

Sau đó, liền nghe thấy phía sau bức tường truyền đến liên tiếp tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mãi sau đó mới nghe thấy Buồn chai dầu từ bên trong gọi: Không sao, có thể vào được rồi.

Không kịp nghĩ nhiều, mọi người lập tức theo lỗ hổng bắt đầu di chuyển vào phía sau bức tường.

Không gian phía sau bức tường rất lớn, tương tự như Lỗ Vương Cung, cũng được xây dựng bên trong một hang động đá vôi tự nhiên.

Nhưng dù vậy, vì bụi mù bao phủ ngay vị trí cửa động, Lý Vọng Thư vẫn chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ bóng dáng những người khác trong màn bụi mù dày đặc.

Lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng Mạt Tụng: Mọi người cẩn

thận, tôi sắp kích nổ hành lang.

Vừa nói xong cũng không cho người khác thời gian phản ứng, liền lại lần nữa nghe thấy một tiếng nổ mạnh rất lớn.

Lần này động tĩnh lớn hơn nhiều so với Mập mạp lúc trước, ngay cả mặt đất cũng cảm nhận được một trận chấn động kịch liệt.

Màn bụi mù vốn chưa tan hết, gần như trong nháy mắt đã lấp đầy toàn bộ phạm vi hang động đá vôi.

Lúc này tầm nhìn đã hạ xuống mức cực hạn.

Trừ Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đang đi sát bên mình, Lý Vọng Thư đã không nhìn thấy những người khác, chỉ có thể nghe thấy tiếng Mập mạp chửi rủa từ cách đó không xa: Khụ Mạt Tụng cậu sợ là điên rồi, phá một cái hành lang mà dùng nhiều thuốc nổ thế à.

Nếu làm sập động, chôn sống chúng ta bên trong thì sao.

Những con rắn đó quá nhỏ, không dùng nhiều thuốc nổ, tôi sợ không ngăn được chúng.

Giờ thì tốt rồi, phỏng chừng cho dù là con giun, nó cũng đừng hòng chui qua.

Mạt Tụng vừa nói xong, bỗng nhiên trong hang động đá vôi liền nổi lên một trận gió lớn.

Bụi mù đầy trời như thể gặp phải máy hút khói dầu, cư nhiên trực tiếp tụ tập thành một cơn gió lốc nhỏ, theo một lỗ hổng lớn bên cạnh hang động đá vôi mà bị hút vào.

Ngay lập tức, toàn bộ bên trong hang động đá vôi liền trở nên thông thoáng và trong lành.

Lý Vọng Thư cuối cùng cũng nhìn rõ, ngay tại một nơi không xa cạnh hắn, bên cạnh cái lỗ hổng lớn khổng lồ kia, cư nhiên hai bên trái

phải đều đặt một hàng trống lớn.

Phía trước trống, vốn dĩ hẳn là treo một chuỗi dùi trống.

Chỉ cần lỗ hổng bắt đầu hướng vào trong động, gió sẽ kéo dùi trống, đập vào những chiếc trống lớn kia.

Chương 122

Chỉ là giờ phút này, một đống dùi trống sớm đã bị Buồn chai dầu chém rớt xuống đất.

Còn bản thân hắn thì đứng dưới những chiếc trống lớn, nhìn chằm chằm vào cái lỗ hổng sâu thẳm kia, không biết đang nghiên cứu cái gì.

Chính là mấy cái trống chết tiệt này, gõ làm béo gia ta suýt chút nữa quy thiên chết à.

Mập mạp nhìn rõ hình dáng những chiếc trống lớn, vừa nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt vừa tràn đầy tò mò.

Còn Buồn chai dầu nghe thấy tiếng Mập mạp, lúc này mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua những chiếc trống lớn kia, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Trống không phải chuẩn bị cho chúng ta, mà càng giống một nghi thức nào đó, hoặc một phần của trận pháp nào đó.

Nói rồi, hắn còn giơ tay chỉ vào một vòng đồ án phức tạp được điêu khắc bao quanh lỗ hổng.

Hoắc Hữu Tuyết lúc này tiến lên nhìn kỹ, nhíu mày nói: Những chiếc trống này, hẳn là chính là a tỷ cổ trống A tì trong truyền thuyết.

Xem hoa văn trên đó, càng giống pháp khí của giáo phái Benzen.

Mà cái động này, từ dấu vết cho thấy, hẳn là cũng được đào vào thời Nguyên đại.

Nhưng nhìn lại không giống động trộm mộ, điều này thật kỳ lạ.

Đảo đấu trộm mộ thì đảo đấu, rõ ràng đã đắc thủ rồi, lại còn muốn đào một cái động lớn như vậy trong mộ của người khác, đây là

kịch bản gì vậy.

Không chỉ Hoắc Hữu Tuyết, Lý Vọng Thư lúc này cũng hơi ngây người.

A tỷ cổ hắn biết, truyền thuyết là dùng da người sống lột từ thiếu nữ thuần khiết nhất mà chế tác.

Cho dù là trong cổ đại, cũng là một loại pháp khí vô cùng trân quý và quan trọng.

Mà mấy cái trống này, có thể chấn động đến mức Mập mạp hộc máu, thì càng thêm bất phàm.

Một pháp khí quan trọng như vậy, cư nhiên lại bị để lại trong mộ của người khác, nhìn kiểu gì cũng không giống việc mà kẻ trộm mộ nên làm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Mạt Tụng từ xa đột nhiên hô lên: Mọi người mau lại xem, có phát hiện.

Nghe thấy tiếng Mạt Tụng, mọi người cũng chẳng bận tâm đến cái lỗ hổng cùng mấy chiếc a tỷ cổ kia nữa, nhao nhao chạy về phía chỗ hắn.

Đi đến bên cạnh Mạt Tụng, mọi người lúc này mới nhận ra, hang động đá vôi mà họ đang ở hiện tại, lớn hơn rất nhiều so với lúc đầu nhìn thấy.

Nơi mọi người đang đứng lúc này, cũng chỉ là vị trí rìa hang động đá vôi thôi.

Tiến thêm về phía trước, bên dưới còn có một không gian rất lớn, chiều sâu ít nhất cũng mấy chục mét.

Mà ở không gian phía dưới, có thể lờ mờ nhìn thấy mấy cái bóng đen khổng lồ sừng sững ở bốn phía.

Theo vài phát pháo sáng được bắn ra, lúc này mọi người cuối cùng cũng có thể nhìn rõ toàn cảnh không gian của hang động đá vôi.

Tuy nhiên, chính vì vậy, cảnh tượng trước mắt lại khiến mọi người hít hà một hơi, có cảm giác tê dại sau lưng.

Liền thấy hai bên đông tây của hang động đá vôi, lần lượt dựng hai pho tượng lớn.

Phía đông là một pho tượng đầu trâu mình người, cưỡi hắc long.

Nhìn kỹ, liền thấy phía sau đầu trâu còn có chín khuôn mặt, hoặc vui vẻ hoặc giận dữ, mỗi khuôn mặt một vẻ.

Phía sau đó, lại là chi chít các cánh tay cầm đủ loại pháp khí với đủ loại thủ ấn.

Trước ngực thì hướng về một khối thân thể khác, hơn nữa trên người treo đầy trang trí bằng xương khô.

Nhìn thoáng qua, cảm giác duy nhất chính là quỷ dị.

Còn ở phía tây, cũng là một pho tượng song thân, nhưng lại có màu lam, tương tự tay cầm các loại pháp khí, thân đeo xương khô.

Tuy nhiên, dưới chân lại giẫm lên một thi thể cự long.

Điều khiến Lý Vọng Thư cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chính là ở giữa hai pho tượng, còn dựng một pho tượng càng tà dị hơn.

Pho tượng ba đầu tám tay, trong tay cũng là các loại pháp khí và thủ ấn, phía sau lại là một phù hiệu vạn tự khổng lồ.

Một chân lại đạp vào bên trong một chiếc quan tài đồng khổng lồ.

Còn chân kia, lại giẫm lên một con Kỳ Lân khổng lồ.

Phải biết Kỳ Lân tuy là thụy thú, nhưng hình tượng xuất hiện

trong các tôn giáo lại không nhiều lắm.

Huống chi nhìn tạo hình Kỳ Lân giẫm dưới chân pho tượng này, còn giống hình xăm Kỳ Lân trên người Buồn chai dầu ít nhất tám phần.

Không chỉ Lý Vọng Thư, ngay cả Mập mạp nhìn thấy ba pho tượng cũng không khỏi cảm thán.

Trời đất quỷ thần ơi, đây nặn ra toàn là thần tượng gì vậy.

Sao tôi cứ thấy tạo hình mấy pho tượng này quái quái sao ấy.

Hoắc Hữu Tuyết ngược lại dường như có chút hiểu biết về điều này, trầm giọng nói: Đầu trâu mình người, hẳn là Đại Uy Đức Kim Cương, còn bên kia là Thời Luân Kim Cương.

Xem tỷ lệ ngũ quan của tượng, cùng với những thủ ấn kia, hẳn đều là tạo hình tượng Phật của giáo phái Benzen.

Còn vị ở giữa, loại tạo hình đó thì tôi chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng có thể khiến hai Đại Kim Cương hộ pháp cho, chắc chắn là hình tượng Chủ Thần quan trọng nào đó.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư lúc này lại giơ tay chỉ vào chiếc quan tài đồng dưới chân pho tượng nói: Mập mạp, cậu xem chiếc quan tài kia có quen mắt không.

Mập mạp nheo mắt nhìn, lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói: Chiếc quan tài này, chẳng phải giống hệt chiếc trong Lỗ Vương Cung sao.

Tôi nhớ nó còn có thể biến hình.

Bên trong sẽ dâng lên một đóa hoa sen, người chết sống kia liền ngồi bên trong hoa sen, lúc đó sự biến hóa này, suýt nữa dọa tôi tè ra quần.

Nói đến đây, Mập mạp không khỏi nở nụ cười: Chắc không phải

đám người Nguyên đại kia bị sự biến hóa của chiếc quan tài đó dọa sợ, nên mới thẹn quá hóa giận, xây mấy pho tượng như vậy để trấn áp nó chứ.

Thế này thì hay rồi, toàn bộ quan tài đều bị giẫm dưới chân, phỏng chừng hoa sen cũng không dâng lên được.

Tuy nhiên, lúc này Hoắc Hữu Tuyết lại mở miệng nói: Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy, nhìn những pho tượng này, cùng với a tỷ cổ và cái lỗ hổng lớn thần bí vừa rồi, đây đều không phải là công trình nhỏ.

Cho dù là mua quan bán tước, hẳn cũng không đến nỗi hao người tốn của như vậy, xây nhiều thứ đến thế trong mộ của người khác.

Hơn nữa tôi hình như đã từng thấy mấy thứ này trong một quyển sách cổ ở nhà, cảm giác tất cả những thứ này dường như là đang bày một cái cục, hay nói cách khác là một loại nghi thức trận pháp.

Nhưng cụ thể thế nào, còn phải đi xuống xem mới rõ.

Hoắc Hữu Tuyết càng nói, mày càng nhíu sâu, thấy vậy Lý Vọng Thư lập tức đề nghị: Vậy còn chờ gì nữa, đã đến rồi thì ít nhất cũng phải biết, đám người Nguyên đại kia đã tốn công tốn sức lớn đến thế, rốt cuộc đang bày trò gì.

Dứt lời, mọi người liền bắt đầu đi xuống không gian bên dưới hang động đá vôi dọc theo bậc đá một bên.

Bậc đá được xây dọc theo vách hang động đá vôi, từ trên xuống dưới, vừa vặn đi một vòng quanh toàn bộ hang động đá vôi.

Nhìn như không xa lắm, nhưng thực tế khi mọi người đến được vị trí trung tâm phía dưới, vẫn mất khoảng một giờ đi bộ.

Nơi đây bố cục cũng không khác biệt mấy so với Lỗ Vương Cung, ở giữa hang động đá vôi dùng đá cẩm thạch trắng lát thành một đài đá

nhỏ.

Tuy nhiên, trong hang động đá vôi này lại không có loại cây cổ thụ che trời như rắn chín đầu bách trong Lỗ Vương Cung.

Thay vào đó, là mấy sợi xích sắt to nặng được buộc ở nơi không xa quan tài đồng.

Mọi người tò mò, nhìn dọc theo xích sắt, phát hiện xích sắt chia làm hai bó, lần lượt kéo dài đến dưới thân hai pho tượng đông tây.

Chờ đến gần mới nhận ra, dưới thân hai pho tượng đó, đâu phải là rồng gì, rõ ràng chính là hai con mãng xà khổng lồ to lớn.

Nhưng lúc này cự mãng đã chết không biết bao nhiêu năm rồi.

Thân thể cũng được dùng làm vật cưỡi cho hai pho tượng.

Xem ra, hai con mãng xà khổng lồ này, hẳn là có tác dụng tương tự như cửu đầu mãng bá trong Lỗ Vương Cung.

Chỉ là không biết, những con rắn nhỏ bên ngoài kia, có liên quan gì đến chúng nó không.

Nhìn hai con mãng xà khổng lồ vốn dĩ trấn thủ huyệt mộ đều bị làm thành vật cưỡi, Lý Vọng Thư trong lòng cũng tràn đầy tò mò về nhóm người Nguyên triều kia.

Những gì đã thấy trên suốt con đường này, việc họ làm đã vượt xa phạm trù đảo đấu.

Lấy ba pho tượng này mà nói, muốn hoàn thành công trình lớn như vậy trong núi sâu, vào niên đại đó, sự khó khăn có thể tưởng tượng được.

Chi phí này có lẽ đã vượt xa giá trị của những thứ mang ra từ huyệt mộ này.

Đảo đấu mà còn phải bỏ tiền túi ra, loại chuyện này nghĩ thế nào

cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chương 123

Lướt qua bên cạnh các pho tượng, mọi người cuối cùng cũng coi như đã đi đến đài đá ở giữa.

Tuy nhiên, cảnh tượng ở đây lại càng khiến người ta cảm thấy rợn người.

Liền thấy trên đài đá, chi chít quỳ đầy những thi thể khô quắt màu đen.

Nhìn có vẻ, thật giống như đang triều bái pho tượng Phật giẫm Kỳ Lân ở giữa đài.

Mà xung quanh những thi thể khô quắt này, còn bày một vòng bàn thờ, đồ vật trên đó càng khiến người ta ngạc nhiên.

Kapala sọ người chỉ là vật tiêu chuẩn, còn có từng cây từng cây vật dạng sợi, Lý Vọng Thư đoán đại khái là ruột người.

Mà ngay phía trước, dưới chân pho tượng Phật kia, còn dựng một cây cột.

Trên cột, một thi thể khô quắt toàn thân đỏ sẫm, đã bị đóng đinh lên đó.

Huyết thi.

Lý Vọng Thư cũng không chắc chắn, thi thể này rốt cuộc có phải là huyết thi hay không.

Liền thấy nửa trên đầu thi thể khô quắt đã không còn, được làm thành bát đặt trên bàn thờ dưới thân.

Mà ở hai bên bàn thờ, cũng có hai thi thể khô quắt, được tạo hình thành người hầu, chia nhau hầu hai bên.

Thật giống như đang hầu hạ pho tượng Phật cao lớn kia.

Cảnh tượng trước mắt, dù nhìn thế nào cũng toát ra vẻ quỷ dị.

Đúng lúc này, Mập mạp đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Lý Vọng Thư, giơ ngón trỏ và ngón giữa, chỉ vào Buồn chai dầu, rồi lại chỉ vào hai thi thể khô quắt đang hầu hạ một bên.

Lý Vọng Thư lúc này mới chú ý tới, hai thi thể khô quắt một cái bưng mâm, một cái bưng bầu rượu.

Mà ngón tay phải của họ, đều giống hệt Buồn chai dầu, đột ngột mọc dài hơn người bình thường một đoạn như vậy.

Người Trương gia.

Người Trương gia cư nhiên bị biến thành nô bộc thi thể khô quắt sao.

Tim Lý Vọng Thư tức khắc đập nhanh, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc tất cả những gì đang diễn ra trước mắt là gì.

Tuy nhiên, hắn vô cùng tin tưởng, những người Nguyên đại đó, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ vì đảo đấu.

Lúc này, Hoắc Hữu Tuyết đã đi dạo một vòng trở về, sắc mặt kinh hãi nhìn về phía mọi người, giọng run rẩy nói: Tôi đại khái biết đây là đang làm gì rồi.

Tôi từng nhìn thấy trong một quyển sách cổ của bà nội.

Nơi đây hẳn là một loại nghi thức đặc biệt của giáo phái Benzen, tên là 『Đoạt Long Mật Quỹ』.

Cái gọi là Đoạt Long Mật Quỹ, là một nghi thức của Bön giáo.

Trái ngược hoàn toàn với Quán Đỉnh của Mật Tông Quán Đỉnh là Thượng sư truyền thụ trí tuệ Phật pháp, sức mạnh và gia trì cho đệ tử, giúp họ có tư cách và năng lực tu hành mật pháp.

Còn nghi thức Đoạt Long Mật Quỹ này, lại nhằm vào người chết, hay nói đúng hơn là âm trạch.

Nó cướp đoạt toàn bộ khí vận của âm trạch người chết để sử dụng cho bản thân, có thể nói là cực kỳ nham hiểm.

Ngay cả trong Bön giáo, nghi thức này cũng bị nghiêm cấm, không ngờ ở đây lại có người bày bố trận pháp lớn đến vậy.

Hoắc Hữu Tuyết nói một mạch, những người khác đều nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Mập mạp càng mở miệng mắng: Kẻ làm cái Đoạt Long Mật Quỹ này điên rồi sao.

Chúng ta đào mộ, nhiều nhất cũng chỉ lấy một ít tài vật, tên này thì hay rồi, ngay cả người chết cũng không buông tha.

Theo cậu nói vậy, người chôn ở đây chẳng phải đến làm quỷ cũng không được sao.

Nhưng lúc này Tề Án Mi, người vẫn luôn im lặng, lại lắc đầu với vẻ mặt hoảng sợ nói: Không đơn giản như các cậu nghĩ đâu.

Mọi người đừng quên, ngôi mộ này được chôn cất theo quy cách của đế vương.

Kẻ đó bày ra Đoạt Long Mật Quỹ ở đây, có lẽ không chỉ muốn khí vận của người chết đơn thuần như vậy, hắn muốn hắn là Long khí đế vương.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư bỗng nhiên có cảm giác như mây mù tan, trăng sáng hiện ra, ngẩng đầu nhìn lên thi thể máu chảy lủng lẳng trên cao.

Hắn hiểu ra người này hẳn là một trong những hộ vệ thay thế Chu Mục Vương nằm trong quan tài.

Chỉ là không ngờ không những bị người ta kéo ra khỏi tượng ngọc, thi biến thành huyết thi, thậm chí cuối cùng đến cả đầu mình cũng bị chém đi một nửa, làm thành Kapala.

Nhìn thảm cảnh của huyết thi, Lý Vọng Thư lại lần nữa lắc đầu, lúc này mới tiếp tục nói: Cái Đoạt Long Mật Quỹ này, có thể cướp đoạt Long khí trên người mộ chủ, ngoài ra còn có mưu đồ lớn hơn.

Không biết mọi người còn nhớ không, đây chính là một trong những âm đinh của Bảy Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận.

Chôn cất theo quy cách Thiên tử chỉ để tăng cường hiệu quả của âm đinh mà thôi.

Tác dụng thật sự của ngôi mộ này là cùng sáu ngôi mộ khác tạo thành trận pháp, đóng chặt long mạch tại chỗ.

Ý cậu là.

Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi lập tức há hốc miệng, nhất thời có chút không dám tin vào kết luận này.

Ngay cả Mập mạp bên cạnh cũng lắp bắp nói: Ối trời ơi, không ngờ trên đời này lại có người điên cuồng đến vậy.

Đoạt Long Mật Quỹ, không ngờ lại cướp đoạt long mạch.

Chỉ là cái long mạch này vốn hư vô mờ mịt, thật sự sẽ bị trộm đi sao.

Hơn nữa Bảy Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận không phải có bảy viên âm đinh sao.

Ở Lỗ Vương cung, chúng ta đâu có thấy những thứ này.

Bảy viên đinh, rút đi một viên, hẳn là không thể cướp đi long mạch chứ.

Hơn nữa long mạch này dù có bị hắn cướp đi, thì có thể dùng vào

đâu.

Lòng Mập mạp đầy nghi hoặc, và sự nghi hoặc này cũng làm Lý Vọng Thư bối rối.

Hắn thật sự khó có thể lý giải rốt cuộc kẻ này muốn làm gì.

Có lẽ đúng như Mập mạp nói, kẻ này chính là một tên điên hoàn toàn.

Nhưng khi hắn nhìn quanh bốn phía những pho tượng điêu khắc khổng lồ, pháp khí rực rỡ muôn màu cùng với mọi thứ được bố trí tỉ mỉ, hắn lại không khỏi cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Rõ ràng, hành động của đối phương có mục đích rất rõ ràng, tuyệt đối không phải là phá hoại bừa bãi không có kết cấu.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động nặng nề từ nơi không xa truyền đến.

Mọi người nhìn theo tiếng, chỉ thấy Buồn Chai Dầu không biết từ khi nào đã leo lên tòa quan tài bằng đồng kia.

Ngay sau đó, hắn cẩn thận lấy ra một bức họa cuộn tròn từ trong quan tài.

Giọng Buồn Chai Dầu chậm rãi vang lên: Chỉ nhổ một viên âm đinh tuyệt đối không thể làm được việc, nhưng tên này đã liên tiếp nhổ sáu viên rồi.

Chính vì thế, Bảy Diệu Huyền Âm Khóa Long Tuyệt Trận vốn phòng thủ kiên cố đã sớm bị hắn phá hủy hoàn toàn.

Hiện giờ chỉ còn lại viên đinh cuối cùng làm mắt trận, cũng chính là Lỗ Vương cung mà chúng ta đã đi qua trước đó.

Tuy không rõ hắn vì sao chậm chạp chưa động thủ ở nơi này,

nhưng nếu trận pháp đã bị phá giải, vậy thì vô luận viên đinh cuối cùng này có bị động chạm hay không, kỳ thật đều không còn quan trọng nữa.

Nghe xong lời Buồn Chai Dầu, những người khác đầu tiên sửng sốt, sau đó trên mặt lần lượt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ có Lý Vọng Thư lại biến sắc, nhìn Buồn Chai Dầu hỏi: Cậu chắc chắn đã có sáu viên âm đinh bị rút ra.

Cũng khó trách Lý Vọng Thư lại kích động đến vậy, phải biết lần này hắn mạo hiểm vào núi, mục đích chính yếu là tìm kiếm sáu chỗ địa cung thần bí còn lại do Chu Mục Vương để lại.

Lúc ban đầu, Lý Vọng Thư trong lòng còn thầm cân nhắc, sáu chỗ địa cung này, dù xui xẻo đến mấy, ít nhất cũng phải có một hai chỗ chưa bị Uông Tàng Hải cướp đoạt.

Thế nhưng, nếu sự thật đúng như lời Buồn Chai Dầu nói, Uông Tàng Hải có lẽ chưa từng đặt chân đến đây, nhưng dường như lại nghênh đón một nhân vật khó chơi hơn nhiều.

Khi Lý Vọng Thư đầy mặt nghi hoặc dò hỏi, chỉ thấy Buồn Chai Dầu chống tay, phóng người nhảy xuống từ tòa quan tài bằng đồng, ngay sau đó mấy bước nhanh chóng đi đến trước mặt mọi người.

Tiếp đó, hắn từ từ mở bức họa cuộn tròn vẫn luôn nắm chặt trong tay, hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn kỹ, bức họa này lại được vẽ trên một tấm da thuộc, phong cách rất giống với các bức thangka thường thấy.

Và trên tấm thangka này, sáu địa điểm khác nhau được mô tả rõ ràng, vừa lúc tương ứng với sáu tòa địa cung trong truyền thuyết do Chu Mục Vương để lại.

Chương 124

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, mỗi một địa cung trên tấm thangka này, không hề ngoại lệ đều được khắc họa những thần tượng với hình thái và khuôn mặt hung ác khác nhau.

Đặc biệt là địa cung mà họ đang ở sâu trong núi Ba Nãi này.

Hình dáng pho tượng Phật tương ứng lại giống hệt với hai pho tượng điêu khắc khổng lồ cao ngất bên cạnh.

Nhìn thấy nội dung trên tấm thangka này, Lý Vọng Thư tức giận đến bật cười: Hay lắm, hay lắm, tốt nhất đừng để tôi biết là ai làm, nếu không tôi nhất định phải tìm ra mộ của hắn, sau đó dùng bùn đất phong chặt nó lại.

Mặc dù không hiểu rõ vì sao Lý Vọng Thư đột nhiên tức giận đến thế, nhưng Hoắc Hữu Tuyết lại mở miệng an ủi nói: Tôi nghĩ tôi có thể đoán được đây là ai bố trí.

Ai.

Những người khác gần như đồng thanh thốt lên nghi vấn.

Hoắc Hữu Tuyết chỉ vào hai pho tượng điêu khắc khổng lồ ở hai bên và mọi thứ xung quanh, sau đó mới nói: Những thứ này đều mang phong cách Bön giáo đời Nguyên, hơn nữa công trình lớn như vậy, chắc chắn là mua quan bán tước.

Mà phù hợp với tất cả những điều kiện này, tôi chỉ có thể nghĩ đến một người.

Đó chính là yêu tăng Tây vực đời Nguyên Dương Liễn Chân Già.

Nói đến đây, Hoắc Hữu Tuyết lại trầm ngâm một chút, sắp xếp lại ngôn ngữ, lúc này mới nói tiếp: Dương Liễn Chân Già này vốn là

người Tây Hạ, sau này bái Quốc sư Ba Tư Ba của triều Nguyên làm thầy.

Tuy nhiên người này Phật pháp chân chính không học được bao nhiêu, ngược lại không biết học từ đâu mà có một thân bàng môn tả đạo.

Lịch sử ghi lại, kẻ này từng quật sáu tòa Hoàng lăng Nam Tống.

Hắn đem thi cốt của các Hoàng đế nhà Tống, trộn lẫn với xương dê bò rồi chôn vào tháp để trấn áp.

Trong đó Tống Lý Tông còn giống hệt thi thể trước mắt này, hộp sọ bị lấy xuống làm pháp khí.

Trước đây tôi chỉ nghĩ kẻ này vì tiền tài hoặc tâm lý biến thái mới làm những việc này.

Bây giờ nghĩ lại, kẻ này quật Hoàng lăng Nam Tống, rất có thể việc hắn làm cũng giống như ở đây.

Hắn đang thu thập Long khí còn sót lại trong Hoàng lăng.

Nghe thế, Mập mạp mở to mắt, vội vàng hỏi: Không phải, ở thời cổ đại loại chuyện này rất là phạm húy, hắn thu thập Long khí, muốn làm gì.

Chẳng lẽ Hoàng đế lại không quản sao.

Lý Vọng Thư nghe Mập mạp nói, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu.

Mập mạp cậu có phải ngốc không, công trình lớn như vậy, nếu không có người đương quyền ủng hộ, chỉ bằng một hòa thượng vô danh tiểu tốt như hắn, làm sao có thể làm được đến mức này.

Thấy cảm xúc của Lý Vọng Thư đã dịu xuống, Hoắc Hữu Tuyết lúc này mới cười bổ sung: Nếu cậu muốn tìm mộ của Dương Liễn Chân Già thì có lẽ sẽ rất khó.

Nghe nói kẻ này vì chính sách của triều Nguyên thay đổi mà bị liên lụy, bị tịch thu tài sản.

Đối với lời Hoắc Hữu Tuyết nói, việc Dương Liễn Chân Già lại bị liên lụy vì một chính sách nào đó của triều đình biến động, Lý Vọng Thư căn bản không tin lý do thoái thác này.

Theo hắn thấy, kẻ này sở dĩ gặp phải vận mệnh bất hạnh như vậy, rất có khả năng chính là do những hoạt động hắn càn quấy ở đây gây ra.

Phải biết, bản thân Dương Liễn Chân Già là một người Tây Hạ, chức nghiệp lại là Lạt ma.

Đặt trong bối cảnh đời Nguyên lúc bấy giờ mà xem, căn bản không tồn tại bất kỳ điều kiện và hoàn cảnh nào có thể khiến hắn tạo phản.

Bởi vậy, việc hắn phí công thu thập Long khí trong Hoàng lăng như vậy, không hề nghi ngờ nhất định là đang phục vụ cho vị người đương quyền đứng sau màn.

Thế nhưng, phàm là những việc bí ẩn như vậy, thường thường đều cực kỳ chú trọng tính bảo mật, rốt cuộc trong đó liên lụy cực rộng.

Hơn nữa, một khi nhiệm vụ hoàn thành, kết cục chờ đợi người chấp hành thông thường chỉ có một kết quả: qua cầu rút ván.

Bất kể cuối cùng là ai nắm giữ quyền lực, kết cục bi thảm của Dương Liễn Chân Già trên thực tế đã sớm định sẵn, căn bản không còn đường sống nào đáng nói.

Chỉ là cái tên vương bát đản nhà ngươi, Hoàng lăng trên đời này nhiều lắm, ngươi đào xong Nam Tống thì có thể tiếp tục đi đào Bắc Tống chứ.

Bằng không còn có Ngụy Tấn Nam Bắc triều, Thịnh Đường Đại Hán nhiều Hoàng đế mộ địa như vậy, luôn có cái thích hợp cho ngươi.

Không có việc gì ngươi lại làm gì mà đến đào mộ Thiên tử giả này.

Cho dù có đào, ngươi cũng nên để lại cho ta tư liệu nghiên cứu về Chu Mục Vương chứ.

Hiện tại xem ra, phòng mộ chính đã bị cải tạo hoàn toàn thay đổi.

Thậm chí ngay cả mộ chủ nhân cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị cải tạo thành một món pháp khí.

Lý Vọng Thư nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong lòng thầm thở dài, biết tìm kiếm tư liệu có giá trị ở đây đã là vô vọng.

Định quay người gọi những người khác cùng tìm đường ra rời khỏi đây, ai ngờ vừa quay đầu, đã thấy tên Mập mạp kia sớm đã không kìm được, bắt đầu cướp đoạt đủ loại pháp khí bày xung quanh.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư trong lòng một trận vô ngữ, không khỏi tức giận mà cao giọng gọi: Ấy da, tôi nói Béo gia à, ngài lại đang làm trò gì vậy.

Mau chóng thu tay lại đi, lấy mấy món đồ âm trầm trầm này làm gì chứ.

Ghê người chết đi được.

Nhưng tên Mập mạp kia lại một bộ chẳng hề để ý, cười hắc hắc đáp lại: Thiếu gia Lý, ngài thế này đã thành người ngoại đạo rồi đó.

Thời buổi bây giờ, nhiều người thích mấy món này lắm đó.

Đặc biệt là những đồ vật cũ kỹ nhìn có vẻ niên đại xa xưa như vậy.

Đợi chúng ta ra ngoài, tôi chỉ cần tỉ mỉ biên soạn cho mỗi món

pháp khí một câu chuyện bi thương cảm động lòng người.

Đến lúc đó, những món bảo bối này chắc chắn sẽ bị tranh đoạt điên cuồng, giá cả nói không chừng có thể tăng lên gấp mấy lần đó.

Dứt lời, Mập mạp lẩm bẩm, một bên tiếp tục hớn hở miêu tả kế hoạch làm giàu của mình, một bên vươn đôi tay mũm mĩm, thẳng tắp hướng tới cái chén Kapala làm từ hộp sọ huyết thi kia tìm kiếm.

Chỉ là tay vừa vươn ra, lập tức lại rụt về, cả người giống như quả bóng cao su, trực tiếp bắn ra phía sau.

Rắn.

Có rắn.

Mọi người bị tiếng kêu sợ hãi của Mập mạp làm cho cả người run lên.

Lần lượt buông việc trong tay, vội vàng bước nhanh về phía Mập mạp, trong lòng tràn đầy nghi hoặc và tò mò.

Đợi đến gần sau khi tập trung nhìn vào, chỉ thấy một con rắn toàn thân đỏ như máu lại chiếm cứ trong cái chén kia.

Vì thân hình con rắn này toàn thân có màu đỏ tươi đẹp, vừa lúc lại rất giống màu của cái chén, hơn nữa nó vẫn luôn an tĩnh cuộn mình không hề nhúc nhích, đến nỗi mọi người ban đầu căn bản không hề nhận ra sự tồn tại của nó.

Đúng lúc này, Buồn Chai Dầu, người vẫn luôn trầm mặc không nói, đột nhiên ra tay.

Chỉ thấy thân hình hắn thoắt một cái, động tác nhanh như tia chớp, hai ngón tay thon dài mà hữu lực giống như chiếc kìm nhanh chóng dò ra, kẹp lấy con rắn một cách chuẩn xác không sai sót, và nhấc nó ra khỏi chén.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, mặc dù con rắn rơi vào tay Buồn Chai Dầu, nhưng nó chỉ hơi vặn vẹo vài cái thân mình, rồi như mất hết sức lực, mềm oặt ra.

Trông như thể nửa sống nửa chết, hơi thở thoi thóp.

Nhìn thấy tình huống này, trái tim treo cao của mọi người cuối cùng cũng tạm thời trở về lồng ngực, không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Thế nhưng, Buồn Chai Dầu lại không hề lơi lỏng cảnh giác như những người khác.

Hắn nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm con rắn trong tay tỉ mỉ xem xét.

Sau một lát, sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: Con này e rằng chính là con rắn lúc trước chui vào cơ thể Dương lão quan.

Chỗ cổ nó có một vết thương rõ ràng do chủy thủ cứa qua.

Chắc là sau khi bò vào đây, nó đã đến bên bờ vực cạn dầu đèn tắt rồi.

Nghe lời này, mọi người không khỏi trong lòng căng thẳng, trong đầu không tự chủ được hiện ra cảnh tượng khủng bố khi đụng phải Dương lão quan trước đó, lập tức lòng còn sợ hãi.

Tuy nhiên xuất phát từ sự tò mò mãnh liệt, họ vẫn không nhịn được mà lại gần, muốn quan sát kỹ hơn con rắn bí ẩn này.

Đợi đến gần sau, mọi người mới phát hiện, con rắn này trừ toàn thân bao phủ một lớp vảy đỏ như máu ra, những mặt khác nhìn qua dường như không có gì khác biệt lớn so với những con rắn thông thường.

Chỉ có một chỗ đặc biệt thu hút sự chú ý trên đầu nó lại chễm chệ mọc ra hai cục thịt u lớn, nhìn từ xa, phảng phất như là rồng trong truyền thuyết sắp mọc sừng vậy, toát ra một luồng khí tức quỷ dị và thần bí.

Chính là cái thứ này, ở trong doanh địa làm cho tất cả chúng ta phải một phen khốn đốn sao.

Bây giờ nhìn, trừ trên đầu có hai cái u cục ra, cũng không có gì đáng sợ nhỉ.

Mập mạp vừa mới bị dọa sợ, giờ phút này lại rất có hứng thú bắt đầu bình phẩm con quái xà này.

Nhưng mà không biết quái xà có phải nghe hiểu lời hắn nói không, vảy trên thân thể đột nhiên dựng đứng lên.

Sau đó giống như rắn đuôi chuông, toàn thân vảy lại nhanh chóng đập vào nhau.

Bạch.

Phản ứng của Buồn Chai Dầu cũng cực nhanh, tiếng động vừa vang lên, hắn liền dứt khoát bóp gãy cổ con rắn.

Chương 125

Mà lại lần nữa nghe thấy âm thanh kỳ lạ này, Lý Vọng Thư lập tức biến sắc, vội vàng nhìn về phía mặt những người khác, sợ họ lại một lần nữa lâm vào trạng thái kỳ lạ đó.

Những người khác cũng không khỏi nhìn nhau, phát hiện không có gì dị thường, Mập mạp còn cố ý kiểm kê lại nhân số, phát hiện không có người nào thừa ra, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Thế nhưng đúng lúc này, bên cạnh lại truyền đến một âm thanh quen thuộc, như tiếng vỏ trứng gà vỡ vụn.

Theo tiếng động quay đầu nhìn lại, liền thấy những thi thể khô quỳ trên mặt đất, bắt đầu từng cái vỡ nát, một lượng lớn rắn nhỏ từ trong thi hài chúng chui ra.

Bởi vì mọi người lúc này vốn ở trên đài đá, nên ngay khi rắn nhỏ vừa xuất hiện, liền lâm vào cảnh bị bầy rắn vây quanh.

Điều càng đáng sợ hơn là, tuy rằng các thi thể khô trên đài đá đã vỡ nát hoàn toàn, nhưng tiếng vỏ trứng vỡ vụn lại không dừng lại, ngược lại vẫn lan tràn đến ba pho tượng điêu khắc.

Không biết từ lúc nào, vô số rắn nhỏ đã từ trong các pho tượng chui ra, bò dọc theo bề mặt tượng, nhìn thoáng qua, thật giống như ba pho tượng sống lại vậy.

Mẹ ơi, sao trong tượng điêu khắc này cũng có rắn vậy, xem ra cái trùng sơn này thật sự phải đổi tên thành trường trùng sơn thôi.

Mập mạp lúc này cũng không bận tâm đến việc lấy mấy món pháp khí kia nữa, lại lần nữa rút công binh sạn ra, cùng những người khác

dựa lưng vào nhau sẵn sàng nghênh địch.

Thiếu gia, bây giờ làm sao đây.

Rắn quá nhiều, chúng ta căn bản không đỡ nổi.

Lý Vọng Thư cũng không lường trước được, trong phòng mộ chính này lại cất giấu nhiều rắn nhỏ đến vậy.

Nghe Mạt Tụng nói, Lý Vọng Thư nhìn trái nhìn phải, hiện tại đang ở mảnh đất trống trải, không giống trong hành lang, còn có thể dựa vào địa hình để ứng phó.

Mọi người hiện tại chỉ có thể dựa lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn, coi như một trận hình phòng ngự đơn giản.

Chỉ là tiếp tục như thế này, phòng ngự bị động sớm muộn cũng sẽ có vấn đề.

Một khi có người bị cắn, trận hình của chúng ta e rằng sẽ tan rã ngay lập tức.

Cho nên nhất thiết phải chủ động xuất kích, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bỏ mạng ở đây.

Ý tưởng của Lý Vọng Thư thì hay, nhưng khi hắn nhìn bầy rắn càng tụ càng nhiều, căn bản không có bất kỳ cửa đột phá nào, trong lòng đã lạnh đi một nửa.

Theo số lượng rắn trên mặt đất ngày càng nhiều, vòng vây của bầy rắn đã từ từ bắt đầu siết chặt.

Lúc này Mạt Tụng lại một lần nữa đốt một vòng lửa bên cạnh mọi người, để ức chế bầy rắn co rút lại.

Thế nhưng nơi này vốn trống trải, nhiên liệu đốt lửa căn bản không thể duy trì được bao lâu.

Hơn nữa những pho tượng điêu khắc không xa đó, vẫn cuồn cuộn

không ngừng có rắn rơi xuống đất, gia nhập vòng vây.

Có thể dự kiến, một khi bầy rắn phát động tấn công, mọi người căn bản không có khả năng chống cự.

Mập mạp đứng trong vòng lửa, đang không ngừng vung công binh sạn đập những con rắn đến gần.

Thế nhưng mặc dù hắn đã đập chết không ít, nhưng sau đó lập tức sẽ có nhiều rắn hơn lấp đầy khoảng trống.

Trừ việc làm cho bản thân mệt thở hồng hộc ra, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào.

Mập mạp tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, thở hổn hển nhìn về phía Lý Vọng Thư bên cạnh thì thầm: Thiếu gia Lý, mau dùng cái bản lĩnh giữ nhà của cậu ra đi, rắn này quá nhiều, căn bản giết không hết.

Cậu còn có thể dọa được loại thủy con khỉ kia, mấy con rắn nhỏ này hẳn là cũng không thành vấn đề chứ.

Lý Vọng Thư nghe vậy trong lòng một trận cười khổ, năng lực của hắn đối với sâu bọ mà nói, thì đúng là hữu hiệu.

Chỉ là đổi thành rắn thì, không biết có phải vì đã vượt quá giới hạn năng lực không, căn bản không có tác dụng gì.

Trước đó hắn đã thử một lần trên người Dương lão quan, sau đó trong hành lang lại thử một lần nữa.

Đừng nói liên tiếp khống chế, trong cảm giác của hắn, căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của những con rắn này.

Nếu không, họ cũng không đến nỗi đi đến tình trạng này.

Tuy nhiên lời Mập mạp nói vẫn nhắc nhở hắn, vội vàng nhắm mắt lại bắt đầu tập trung tinh thần.

Rốt cuộc nơi này lúc ban đầu chính là địa cung do Chu Mục

Vương kiến tạo.

Mà Chu Mục Vương sở trường nhất, chính là chơi thi ba ba.

Có thể nói trong việc khai phá các loại khả năng của thi ba ba, hắn thậm chí đã vượt qua người sáng lập Tây Vương Mẫu.

Cho nên mặc dù hiện tại nơi đây khắp nơi đều là rắn, hắn tin tưởng khẳng định cũng còn tồn tại một lượng lớn thi ba ba.

Hơn nữa nơi này tên là trùng sơn, không lý nào lại không có sâu bọ.

Mặc dù sâu bọ có thể không làm gì được rắn, nhưng ít nhiều cũng có thể tranh thủ cho mọi người một ít thời gian và cơ hội chứ.

Mà theo hắn không ngừng phóng đại cảm giác của mình, trong cái huyệt động này, lại không cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào của sâu bọ.

Không nên chứ.

Một cái hang động đá vôi lớn như vậy, làm sao lại không có sâu bọ.

Hay là, vì những cái trống a tỷ cổ kia sẽ định kỳ gõ vang mà ra.

Không phát hiện sâu bọ trong hang động đá vôi, Lý Vọng Thư chỉ có thể không ngừng mở rộng phạm vi cảm giác của mình.

Nhưng điều này đã có chút vượt quá phạm vi năng lực của hắn.

Hơn nữa vách đá dày cộp, như cản trở tín hiệu vậy, làm cho phạm vi cảm giác của hắn tiến triển một cách dị thường gian nan.

Mà nhìn thấy dáng vẻ của Lý Vọng Thư, Mập mạp và những người khác ngược lại yên tâm hơn, càng cố sức đập những con rắn đến gần.

Chẳng qua theo thời gian trôi qua, dần dần nhiên liệu của vòng lửa cũng sắp cạn kiệt, liền thấy càng nhiều rắn quấn quýt chồng chất lên nhau, càng thêm lăm le hành động.

Cảnh này, khiến Mập mạp không thể không lại lần nữa mở miệng thúc giục.

Thiếu gia Lý, tôi thật sự không muốn thúc giục cậu, nhưng thật sự là cậu không nhanh lên, chúng ta đã có thể phải bỏ mạng trong miệng rắn rồi.

Bị rắn cắn chết tôi thì không sao cả, nhưng nếu có loại quái xà kia lẫn vào bên trong, thì chúng ta chết có thể còn bị rắn chui vào thân thể khống chế.

Nếu ra khỏi núi lớn, không chừng sẽ gây ra nhiễu loạn gì đâu.

Béo gia tôi không muốn bị người ta nói là gì đó người rắn, càng không muốn làm khuôn mặt đẹp trai này của tôi, biến thành cái dạng Dương lão quan kia.

Nghe bên tai Mập mạp lải nhải không ngừng, Lý Vọng Thư trong lòng cũng là một trận phiền muộn.

Cũng may ngay lúc này, hắn xuyên qua khe hở trên vách đá, cuối cùng cũng cảm nhận được sự tồn tại của sâu bọ.

Thế là hắn lập tức mở miệng nói: Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa nghe mệnh lệnh của tôi, cùng nhau chạy lên thềm đá.

Mập mạp nhất thời còn chưa hiểu ý Lý Vọng Thư là gì, tại sao lại muốn chạy, liền nghe thấy trong hang động đá vôi vốn chỉ có tiếng bầy rắn quấn quýt, đột nhiên xuất hiện vài tiếng Ong ong.

Mà âm thanh này vừa xuất hiện, bầy rắn như nhận được mệnh lệnh gì đó, hàng ngàn hàng vạn con rắn lại đồng thời ngẩng đầu, quay về phía nơi phát ra âm thanh phía trên, và bày ra một tư thế như lâm

đại địch.

Mà lúc này, liền thấy mười mấy con côn trùng đỏ bay xuống từ trên cao, lớn bằng con đậu tằm.

Thi Miết Vương.

Buồn Chai Dầu vừa dứt lời, liền nghe thấy trên vách đá xung quanh, bắt đầu truyền đến tiếng sột soạt.

Sau đó liền thấy vô số thi ba ba dày đặc chui ra dọc theo khe hở trên vách đá, hướng về phía bầy rắn phát động tấn công.

Thế nhưng thi ba ba bình thường, gần như rất khó gây ra tổn thương thực chất cho rắn.

Bởi vì hình thể quá nhỏ, móng vuốt của chúng căn bản không thể phá vỡ vảy rắn.

Ngược lại chính chúng dường như là thức ăn của rắn, vừa đối mặt đã bị những con rắn này nuốt chửng không ít.

Tuy nhiên may mắn là số lượng thi ba ba đủ nhiều, hơn nữa có mấy con Thi Miết Vương không ngừng bay lượn phía trên bầy rắn.

Bầy rắn tuy không quá sợ thi ba ba bình thường, nhưng lại rất kiêng kỵ Thi Miết Vương, điều này cũng thu hút phần lớn sự chú ý của bầy rắn.

Mà Lý Vọng Thư đang không ngừng khống chế trùng đàn tấn công bầy rắn đồng thời, cũng có ý thức tập trung hỏa lực, khiến trùng đàn không ngừng tấn công vào những nơi yếu nhất của bầy rắn.

Rất nhanh, liền có một hướng rắn hoàn toàn bị sâu bọ quấn lấy.

Chương 126

Tuy rằng không cắn phá được vảy rắn, nhưng khi vô số thi ba ba bò lên thân rắn, vẫn mang lại phiền phức không nhỏ cho bầy rắn.

Nhân cơ hội này, Lý Vọng Thư lập tức chỉ vào hướng đó mà hô: Mọi người xông ra từ phía này.

Động tác phải nhanh, những con sâu này không chống đỡ được lâu đâu.

Theo mệnh lệnh của hắn phát ra, liền thấy Mập mạp và Buồn Chai Dầu đi đầu, mỗi người một cây công binh sạn, nhân cơ hội rắn trùng đại chiến, đã dọn sạch một lối đi.

Những người khác cũng theo sát phía sau, cuối cùng cũng đột phá vòng vây của bầy rắn.

Không kịp nói thêm lời gì, mọi người lập tức liền hướng về phía thềm đá đi lên mà chạy tới.

Thế nhưng đúng lúc này, phía sau mọi người lại truyền đến hai tiếng nổ lớn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy hai pho tượng điêu khắc ở hai bên đông tây đã bắt đầu vỡ nát, không ngừng có thêm rắn rơi ra từ trong thân thể chúng.

Hơn nữa dưới chân hai pho tượng điêu khắc, hai con mãng xà khổng lồ đã được làm thành tiêu bản, lại quỷ dị động đậy.

Đù má, thời buổi này, ngay cả rắn cũng biết giả chết à.

Hai con mãng xà khổng lồ có hình thể quá lớn, thi ba ba căn bản không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng thực chất nào đối với chúng.

Mà mục tiêu của chúng dường như cũng rất rõ ràng, sau khi hoạt động thân thể một chút, liền lao về phía mọi người trên thềm đá.

May mắn là đài đá tương đối hẹp, coi như biến tướng hạn chế tốc độ của mãng xà khổng lồ.

Chỉ là có hai con quái vật này đuổi theo phía sau, mọi người cũng chỉ có thể nghiến răng tăng tốc, không dám dừng lại dù chỉ một lát.

Trước đó khi đi xuống, mọi người đã đi rất cẩn thận, tốn hơn gần một giờ đồng hồ.

Thế nhưng hiện tại một mạch đi lên, không ngờ chưa đầy nửa giờ, đã quay trở lại đài đá ban đầu.

Thế nhưng mặc dù mọi người đã trở lại, nhưng thấy hai con mãng xà khổng lồ đã đuổi kịp, phía sau còn theo sau vô số rắn nhỏ, mọi người cũng căn bản không có thời gian tìm lối ra khác.

Mà bày ra trước mặt mọi người, cũng chỉ còn lại cái động đá có hai hàng trống a tỷ cổ ở cửa.

Trước đó khói bụi có thể được hút ra từ trong cái động này, chứng tỏ trong động này khẳng định có lối ra ngoài.

Đi, chúng ta vào động, Mạt Tụng, Mập mạp, dùng thuốc nổ phong bế cửa động, đừng để rắn tiến vào.

Mặc dù không làm rõ được, nguyên lý nào khiến hai con mãng xà khổng lồ đã thành tiêu bản lại có thể động đậy.

Thế nhưng chỉ nhìn riêng hình thể, liền biết hai con mãng xà này khó đối phó.

Nếu chỉ là một con thì mọi người cố gắng có lẽ còn có hy vọng.

Hơn nữa nếu thời gian cho phép, dùng thuốc nổ bố trí một cái bẫy, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào đối phó chúng.

Nhưng hiện tại cùng lúc có hai con mãng xà khổng lồ như vậy, thậm chí phía sau còn theo sau vô số rắn nhỏ.

Hơn nữa trùng đàn đã bị tiêu hao gần hết, nếu lại bị bầy rắn vây, thì kết cục có thể nghĩ, căn bản không có thời gian làm bất cứ cái bẫy nào.

Nhìn bầy rắn đã sắp đuổi kịp, mọi người thậm chí không có thời gian tìm lối khác.

Biện pháp duy nhất trước mắt, chính là đi từ cái động đá kia, thoát thân trước đã.

Nghe Lý Vọng Thư nói, mọi người cũng không do dự, lao thẳng vào động đá.

Mập mạp và Mạt Tụng thì một người bên trái, một người bên phải, nhanh chóng bắt đầu bố trí thuốc nổ ở cửa động.

Theo hai con mãng xà khổng lồ xông lên đài đá, đầu tiên là do dự một chút ở cửa động, ngay sau đó liền chuẩn bị xông vào hang động.

Mà khi nhìn thấy mãng xà khổng lồ vào động, Mạt Tụng và Mập mạp liền đồng thời kích nổ thuốc nổ bố trí ở cửa động.

Lần nổ mạnh này, không những làm đứt một con mãng xà khổng lồ, đồng thời cũng làm sụp cửa động, cuối cùng cũng chắn được bầy rắn ở bên ngoài.

Thế nhưng điều khiến người ta kinh hãi là, con mãng xà khổng lồ bị đứt đoạn kia, rõ ràng chỉ còn lại cái đầu vỡ nát và một đoạn cổ rách nát nhỏ.

Nhưng không ngờ nó vẫn mục tiêu rõ ràng, uốn éo bò về phía Mập mạp, một bộ nhất định phải cắn chết hắn.

Thế nhưng lúc này, mọi người đều đã bị sóng xung kích của vụ nổ

làm cho thất điên bát đảo.

Mập mạp và Mạt Tụng, những người ở lại cuối cùng chịu trách nhiệm kích nổ thuốc nổ, càng không thể đi đứng vững, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái đầu khổng lồ kia, bò về phía mình.

Cứu mạng.

Mập mạp chỉ có thể vừa la to, vừa dùng súng điên cuồng bắn vào đầu mãng xà.

Thế nhưng lại không có tác dụng gì, bản thân mãng xà đã chết, thuốc nổ còn chưa tiêu diệt được nó, huống chi là viên đạn.

May mắn là Lý Vọng Thư cách hắn không xa, tuy rằng hắn cũng có cảm giác đi không vững, nhưng vẫn có thể cầm chín trảo câu trong tay ném ra, móc lấy túi của Mập mạp, kéo hắn ra khỏi chỗ đó.

Đầu mãng xà cụt không trúng một đòn, lập tức thay đổi hướng, kéo nửa thân tàn phế đột nhiên bạo khởi, hàm dưới mở ra 180 lại lần nữa lao vào Mập mạp.

May mắn lúc này Buồn Chai Dầu đã khôi phục cân bằng từ chấn động của vụ nổ trước tiên, nương theo vách đá đạp một cái nhảy lên từ phía sau.

Khi Mập mạp sắp bị rắn cắn vào miệng, Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua miệng rắn, mũi dao xuyên thủng hàm trên thẳng cắm đỉnh đầu, cổ tay phát lực xoay ngang, xương sọ lập tức truyền ra tiếng vỡ vụn.

Lý Vọng Thư nhân cơ hội túm chặt ba lô chiến thuật của Mập mạp lùi về phía sau, Mạt Tụng giơ súng nhắm vào đầu rắn bắn một phát.

Thấy cái đầu mãng xà khổng lồ này không còn động tĩnh, Buồn Chai Dầu lúc này mới rút đao ra khỏi miệng mãng xà.

Theo Buồn Chai Dầu rút đao ra, một khối xương cốt phá vỡ vết thương ở miệng rắn, lại cọ xát với Hắc Kim Cổ Đao của hắn, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Buồn Chai Dầu cũng không ghê tởm, trực tiếp vươn tay liền kéo khối xương cốt đó ra.

Liền thấy đây là một khối xương rắn đúc bằng đồng thau, bề mặt khắc những chú văn phức tạp, nhìn qua lại rất giống với những hình khắc trên trống a tỷ cổ, có tám phần tương tự.

Theo khối xương cốt bằng đồng thau này bị Buồn Chai Dầu rút ra, trên thân thể tàn khuyết của mãng xà khổng lồ, vảy lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà oxy hóa thành tro, để lộ ra bên trong là xương sống đã gần như hóa đá.

Đây là cái gì.

Nhìn như là nhân tạo, làm sao lại xuất hiện trong thân thể mãng xà lớn này.

Thấy tạm thời đã không còn nguy hiểm, mọi người thở dài nhẹ nhõm đồng thời, không khỏi tò mò nhìn về phía khối xương rắn bằng đồng thau trong tay Buồn Chai Dầu.

Buồn Chai Dầu thì lắc đầu, nhưng ngay sau đó chỉ vào những chú văn trên xương cốt nói: Tôi cũng không biết là gì, nhưng tôi cảm thấy, con mãng xà khổng lồ này có thể chết mà sống lại, tám phần có liên quan đến thứ này.

Nhìn những chú văn trên đó tương tự với trên trống a tỷ cổ, hẳn là những người đời Nguyên kia đã đặt vào trong thân thể mãng xà.

Nghe lời này, trong lòng Lý Vọng Thư cũng nghĩ đến, rốt cuộc Dương Liễn Chân Già là ai.

Trong ký ức kiếp trước, đúng là có nhắc đến tên này.

Nghe nói Hoàng đế lúc bấy giờ, muốn thành Phật đến mức gần như phát điên.

Thế là Dương Liễn Chân Già này liền theo ý Hoàng đế, xây cho hắn một lăng mộ có thể giúp hắn thành Phật thành tiên, được xưng là thiên hạ đệ nhị lăng.

Tuy nhiên cụ thể trong cái thiên hạ đệ nhị lăng này có gì, và Hoàng đế rốt cuộc có thành Phật hay không, Lý Vọng Thư lại không rõ lắm.

Bởi vì khi hắn xuyên qua đây, về câu chuyện này, tên Mập chết tiệt kia mới vừa bắt đầu kể.

Cho nên hắn tiên tri tiên giác đối với chuyện này, căn bản không thể phát huy tác dụng gì.

Cũng may lúc này, mọi người đều đã từ từ hoàn hồn, thế là mọi người nhanh chóng tăng tốc tiếp tục đi tới.

Nhưng mà đi được một lúc, mọi người lại đi tới một chỗ giao lộ phân nhánh.

Nhìn thấy một hang động đá vôi phía trước trực tiếp chia thành ba đường, Mập mạp trợn tròn mắt.

Tôi thấy, chúng ta bây giờ vẫn nên suy nghĩ kỹ, rốt cuộc nên đi đường nào mới đúng.

Tuy rằng gần cửa động kia nhìn như là nhân công khai quật, nhưng các cậu có phát hiện không, càng đi vào sâu, dấu vết nhân công mở ra cũng đã càng ngày càng ít.

Bây giờ nơi này căn bản chính là hang động đá vôi tự nhiên.

Chương 127

Điều này chứng tỏ năm đó những người triều Nguyên đó, khi đào thành động đã đả thông với những hang động đá vôi ngầm vốn tồn tại trong núi.

Phải biết loại hang động đá vôi ngầm này, thường xuyên phân bố dưới lòng đất giống như mạng nhện.

Hiện tại ba con đường ngay trước mắt, các cậu nói rốt cuộc đường nào mới là thông đạo chính xác.

Nhìn ba cửa động đen như mực trước mắt, Lý Vọng Thư cũng không lường trước được sẽ xuất hiện vấn đề này.

Mấu chốt là cửa động họ đi vào đã bị lấp kín, lúc này muốn đi theo gió cũng không thể.

Mạt Tụng không từ bỏ ý định, vẫn đốt một cây đuốc, kết quả cây đuốc dù đưa đến gần cửa động nào, cũng không có phản ứng quá lớn.

Cái này ngay cả kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại cũng không dùng được.

May mắn lúc này, Buồn Chai Dầu lại lấy ra tấm thangka da thuộc mà hắn tìm được từ quan tài bằng đồng kia, chỉ vào những đường cong nhạt nhẽo trên đó nói: Có lẽ những đường cong trên đây, đại biểu chính là những đường hầm ngầm này.

Mọi người vội vàng xúm lại, quả nhiên liền thấy trên tấm thangka này, bên cạnh các thần tượng đại diện cho sáu chỗ địa cung, đều có một sợi dây nhỏ nhạt nhẽo nối liền.

Mà trên những sợi dây này, thỉnh thoảng còn xuất hiện một số nhánh nét đứt, e rằng chính là những lối rẽ như trước mắt.

Xem ra chỉ cần đi dọc theo đường này, chúng ta là có thể ra khỏi đây.

Mập mạp đưa tay đi dọc theo đường một lần, lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại cau mày, đồng thời cũng từ trên người móc ra bản đồ, so sánh các đường trên thangka, vẽ xuống bản đồ.

Ối trời ơi, không ngờ lại xa đến thế.

Nhìn những gì Lý Vọng Thư đánh dấu trên bản đồ, nụ cười của Mập mạp lập tức đông cứng trên mặt.

Mà Lý Vọng Thư càng sắc mặt âm trầm, một bộ biểu tình như thấy quỷ.

Hoắc Hữu Tuyết cẩn trọng, phát hiện thần sắc Lý Vọng Thư có gì đó bất thường, lập tức mở miệng hỏi: Sao vậy.

Có phải đường đi có vấn đề không.

Đường đi không thành vấn đề, là điểm cuối có vấn đề.

Lý Vọng Thư nói, đặt ngón tay vào một điểm trên bản đồ.

Mà vị trí đó, vừa đúng là dãy núi Tần Lĩnh cạnh núi Ba Nãi.

Lý Vọng Thư nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, sáu địa cung này, thế mà đều có một lối đi ngầm.

Hơn nữa, cuối những lối đi này đều tập trung về dãy núi Tần Lĩnh.

Chẳng qua, trên bản đồ đường, nơi hội tụ của sáu lối đi lại không được đánh dấu bằng thần tượng như các địa cung, mà là vẽ một cây nhỏ không hề bắt mắt.

Trước đây Lý Vọng Thư chưa để ý, nhưng giờ đối chiếu với bản

đồ mới phát hiện nơi hội tụ của các lối đi này rất có vấn đề.

Ngay lúc này, Tề Án Mi nhìn bản đồ một lúc, đột nhiên kinh ngạc nói: Nếu tôi không nhìn lầm, nơi hội tụ của những lối đi ngầm này chính là Thiếu Tổ Vị của một trong ba long mạch chính của Hoa Hạ.

Thiếu Tổ Vị là ngọn núi nơi long mạch lại lần nữa phồng lên sau khi trải qua một đoạn hành độ, nằm giữa Tổ sơn và Chủ sơn.

Nó có tác dụng hứng lấy và truyền tải khí thế của long mạch, là tiết điểm quan trọng để phán đoán cát hung của long mạch.

Xem ra chúng ta phân tích trước đây không sai, Dương Liễn Thật Già thực sự muốn đánh cắp long mạch Trung Nguyên.

Sáu tòa địa cung đều đã thông đường nối đến đây, chính là muốn hội tụ cả con long mạch này lại với nhau.

Chỉ là sau khi hội tụ, hắn tính toán làm sao để trộm long mạch đi.

Lại định trộm đi đâu.

Những điều này đều là vấn đề.

Tuy nhiên, nếu chúng ta chỉ muốn tìm một đường ra ngoài thì đây quả thực là một lựa chọn không tồi.

Dù sao đây là Thiếu Tổ Vị, nếu hắn cải biến nơi này quá nhiều, rất dễ xảy ra dịch chuyển vị trí, lợi bất cập hại.

Lý Vọng Thư nghe Tề Án Mi phân tích một hồi, không khỏi sắc mặt ngưng trọng.

Đồng thời, hắn trong lòng cuối cùng cũng hiểu vì sao lại bố trí nhiều A tỷ cổ với lực sát thương kinh người đến vậy ở cửa động này.

Hóa ra, dựa theo bản đồ, nơi giao hội của sáu lối đi này dần dần trùng khớp với một địa điểm trong ký ức kiếp trước của hắn.

Nơi này từng là nơi người xưa vây săn Chúc Cửu Âm.

Từ đó có thể suy đoán, rất có thể Chúc Cửu Âm đang sống trong tầng nham thạch ngầm gần vùng núi non này.

Mặc dù hiện tại chưa tận mắt thấy bộ dạng thật của Chúc Cửu Âm, nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đủ khiến người ta dựng tóc gáy.

Ít nhất mức độ khủng bố của nó chắc chắn vượt xa hai con mãng xà khổng lồ vừa rồi đuổi mọi người chạy tán loạn.

Dù sao, Chúc Cửu Âm chính là sinh vật thần bí thường xuyên xuất hiện trong nhiều sách cổ và văn hiến, ngay cả trong những câu chuyện thần thoại đầy màu sắc kỳ ảo, nó cũng có một địa vị tầm cỡ.

Không chút khoa trương mà nói, gọi Chúc Cửu Âm là một loại sinh vật thần thoại cũng không hề quá đáng.

Nếu để Chúc Cửu Âm theo những lối đi này xâm nhập vào địa cung, thì nghi thức Đoạt long mật quỹ mà Dương Liễn Thật Già tỉ mỉ bố trí e rằng sẽ bị phá hủy nghiêm trọng.

Nhưng hắn lại không cách nào phong kín hoàn toàn cái huyệt động này, vì làm như vậy rất có khả năng sẽ quấy nhiễu đến sự tụ tập và lưu động của khí vận.

Cho nên hắn chỉ có thể dùng những pháp khí A tỷ cổ đặc biệt kia, để chúng phát huy công hiệu giống như hàng rào điện phòng thú.

Thấy Lý Vọng Thư vẫn luôn nhíu mày trầm mặc không nói, Mập mạp lập tức hỏi: Lý thiếu.

Nơi đây có vấn đề gì, cậu nói đi chứ, tôi sắp sốt ruột chết mất.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư thở dài, chỉ vào bản đồ nói: Nơi này tôi biết, cũng là nơi mà Chu Mục Vương từng đến.

Nói đến đây, hắn không nhịn được ngẩng mắt liếc nhìn buồn chai dầu bên cạnh một cái.

Dù sao, Chu Mục Vương đã từng đặt một vật này vào một chiếc hộp đá khắc rồng ở đây.

Mà chiếc hộp đá khắc rồng đó, có thể nói chính là mấu chốt và ngòi nổ khiến Trương gia hoàn toàn sụp đổ.

Tuy nhiên, thấy buồn chai dầu dường như hoàn toàn không biết gì về chuyện này, hắn dứt khoát thu ánh mắt lại, dùng tay chỉ vào hình vẽ cái cây nhỏ trên bản đồ đường, tiếp tục nói: Nơi đó nghe nói có một cái cây đồng thau cực lớn, hơn nữa vô cùng quỷ dị, là thứ người xưa dùng để dụ bắt Chúc Cửu Âm.

Cho nên nơi đó, rất có thể có Chúc Cửu Âm sinh sống, mọi người nhất định phải hết sức cẩn thận.

Nghe những lời này, Mập mạp sửng sốt một chút, sau đó có chút sốt ruột nói: Không phải, cậu còn chưa nói cái cây đồng thau đó có gì quỷ dị.

Với lại, cậu nói Chúc Cửu Âm, lẽ nào không phải là con vật trong thần thoại, mở mắt là hừng đông, nhắm mắt là trời tối đó sao.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Cậu nghĩ gì vậy, đều nói nơi đó là nơi săn bắt Chúc Cửu Âm, đã có thể bị săn bắt thì chắc chắn không phải loại trong thần thoại.

Tuy nhiên, dù sao cũng là danh tiếng lẫy lừng, mọi người cẩn thận một chút chắc chắn không sai.

Còn về cái cây đồng thau kia, tôi cũng không tiện nói rõ, tóm lại là vô cùng quỷ dị, đến lúc đó mọi người cứ tránh xa nó ra là được.

Cây đồng thau thần thụ quả thực quỷ dị, thậm chí có khả năng vật chất hóa ý nghĩ của con người.

Người khác là ban ngày nghĩ gì đêm mơ thấy cái đó, nhưng sau khi tiếp xúc với đồng thau thần thụ, liền sẽ biến thành ban ngày vừa nghĩ gì lập tức trở thành hiện thực.

Nói tâm tưởng sự thành có lẽ không hoàn toàn chính xác, nhưng nếu nói nghĩ ra vật gì liền có thể không không biến ra thứ đó, thì cũng không quá đáng.

Chỉ là năng lực này nghe thì rất hay, nhưng cần phải biết tư duy của con người, thường thường không chịu sự kiểm soát của chính mình.

Rất nhiều lúc, điều người ta nghĩ ban đầu, và điều sau đó tư duy phát tán mà nghĩ đến, hoàn toàn là hai thứ không liên quan gì nhau.

Giống như một kẻ độc thân thấy tình nhân bên nhau, lúc đầu còn sẽ vui vẻ tưởng tượng cuộc sống tươi đẹp với một nửa tương lai của mình.

Nhưng cuối cùng, rất có thể sẽ não bổ ra một màn dị hình đại chiến thiết huyết chiến sĩ.

Cho nên loại năng lực vật chất hóa này, rất dễ dàng sẽ bị lệch lạc bởi ý thức của con người, do đó biến những điều vốn rất tốt đẹp thành một bi kịch rõ ràng.

Đương nhiên còn có một điểm quan trọng hơn, đó là trong trí nhớ của Lý Vọng Thư, những lời giải thích về năng lực của đồng thau thần thụ tràn đầy mâu thuẫn.

Đến nỗi trước khi tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không dám đưa ra kết luận rằng đồng thau thần thụ này rốt cuộc có hay không có loại năng lực nghịch thiên đó.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư lắc lắc đầu, dường như muốn vứt bỏ hình ảnh đồng thau thần thụ ra khỏi đầu mình.

Sau đó mới nhìn về phía mọi người nói: Người xưa săn bắt Chúc Cửu Âm, nghe nói là vì dầu trơn trên người con vật này là loại vật liệu chiếu sáng cao cấp nhất.

Cho nên thứ này rất sợ lửa, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất thực sự đụng phải, thì dùng hỏa công.

Dứt lời, mọi người lại nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, lúc này mới dựa theo hình vẽ trên bản đồ, chọn lối đi bên trái nhất để tiếp tục tiến lên.

May mắn là lối đi này tuy rất dài, nhưng không lâu sau họ đã gặp một mạch nước ngầm.

Chương 128

Lấy ra thuyền kayak đơn giản, mọi người xuôi theo mạch nước ngầm, tốc độ quả thực nhanh hơn nhiều so với đi bộ.

Mặc dù thỉnh thoảng gặp đá ngầm hoặc thác nước nhỏ trong dòng chảy, nhưng có buồn chai dầu dẫn đường ở phía trước nhất, mọi việc đều hữu kinh vô hiểm.

Nhưng dù vậy, họ vẫn trôi trên mạch nước ngầm này gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Sau đó mới đến một nơi giống như một hồ ngầm.

Tuy nói là hồ ngầm, nhưng so với vùng cực hải mà họ từng đi qua khi tìm Lôi Thành, nơi này giống một hồ nước nhỏ hơn.

May mắn là mực nước hồ ngầm này dường như đã không thay đổi trong nhiều năm, mọi người không tốn nhiều công sức đã tìm thấy lối đi tiếp theo.

Nhưng mà mọi người vừa lên bờ, Mập mạp liền chỉ vào lối đi tiếp theo và phát ra một tiếng kinh hô.

Rắn, rắn to lắm.

Mọi người theo ánh mắt của Mập mạp nhìn lại, liền thấy lối đi không dài lắm, và ở đầu bên kia của lối đi, vừa vặn có thể nhìn thấy một cái đầu rắn khổng lồ vô cùng.

Nhưng mà, nhìn thấy động tĩnh lớn như vậy từ phía mình, con rắn khổng lồ kia vẫn không nhúc nhích, mọi người nhìn kỹ dưới mới phát giác, hóa ra chỉ là một pho tượng đá lớn.

Thế là mọi người dứt khoát đi vào trong lối đi, phát hiện nơi này thế mà lại là một cái hang rỗng lớn trong lòng núi.

Tuy nhiên, có thể nhìn ra được, nơi đây tràn ngập dấu vết nhân tạo.

Ánh đèn pin quét qua vách đá phủ đầy vệt nước, mọi người đột nhiên hít một hơi lạnh.

Nguyên bản tưởng là tầng nham thạch lõm tự nhiên, cả mặt núi đá đã được đẽo thành một tế đàn hình thang lõm vào, bề mặt phủ một lớp vôi hóa mờ ảo, bên dưới có thể thấy những hoa văn mây sấm được phác họa bằng khoáng vật màu đỏ sẫm.

Giữa tế đàn là tượng rắn khổng lồ chiếm cứ hơn nửa không gian.

Đầu rắn rủ xuống từ đỉnh, điều kỳ lạ nhất là hai con mắt không giống những con rắn khác mọc ở hai bên mặt, mà lại một lớn một nhỏ, xếp dọc ngay chính giữa đầu.

Chỉ riêng phần đầu đã to hơn thân người trưởng thành vài lần, miệng rắn há to tạo hình đặc biệt đáng sợ, bốn chiếc răng nanh đủ thể hiện, thế nào là ăn một người còn chưa đủ để nó dắt kẽ răng.

Đường kính toàn thân rắn xoắn ốc theo chiều kim đồng hồ thậm chí còn vượt quá hai mét.

Lớp vảy tinh xảo được khắc thành hình tam giác ngược, dù bị rêu xanh bao phủ vẫn có thể nhìn ra lớp sơn khoáng vật nguyên bản màu xanh đen.

Khi ánh đèn pin rọi theo phù điêu, có thể rõ ràng nhìn thấy thân rắn quấn quanh ba vòng trên bề mặt tế đàn khổng lồ, phần còn lại ẩn vào kẽ nứt của tầng nham thạch phía trên, ám chỉ chiều dài thực tế của con rắn khổng lồ này có thể vượt xa trăm mét.

Đây là Chúc Cửu Âm sao.

Trời ơi, hai con mãng xà lớn đuổi chúng ta trước đó, đứng trước mặt nó, chỉ như mấy đứa trẻ mới vào mẫu giáo vậy.

Mập mạp cảm thán một câu, ngay sau đó phát hiện không đúng, lập tức nói thêm: Nhưng mà không đúng rồi.

Nhìn quy cách hiến tế này, người ở đây rõ ràng là xem con vật này như thần để sùng bái, nhìn không giống như là bãi săn bắt chút nào.

Lý Vọng Thư cũng có chút ngơ ngác, trong ký ức kiếp trước của hắn, gần cây đồng thau thần thụ đó, quả thực có không ít bích họa và phù điêu, nội dung đều là cảnh nhân loại chiến đấu với mãng xà khổng lồ.

Nhưng sao đến đây, lại là dân bản xứ đang hiến tế Chúc Cửu Âm.

Nhưng chưa đợi hắn suy nghĩ thấu đáo, buồn chai dầu đã chỉ vào đường hầm mà họ vừa vào, nhàn nhạt nói: Dòng nước đã vào rồi, tôi nhớ chúng ta vừa lên bờ, mực nước hồ ngầm cách cửa đường hầm này còn gần 1 mét.

Nghe lời này, Mạt Tụng lập tức nằm sấp xuống, áp tai vào mặt đất, ngay sau đó sắc mặt tái mét.

Bên ngoài có thể đang mưa to, lũ quét đang chảy ngược vào mạch nước ngầm.

Chúng ta nhất thiết phải rời đi ngay lập tức, trong tình huống này, tốc độ mực nước dâng lên sẽ vô cùng kinh người.

Kỳ thực không cần hắn nhắc nhở, mọi người cũng phát hiện điều bất thường.

Khi buồn chai dầu nói chuyện, nước mới chỉ xuất hiện ở vị trí cửa đường hầm.

Nhưng bây giờ, đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường một lượng lớn nước bắt đầu theo đường hầm tràn vào, gần như chỉ trong khoảnh khắc nói chuyện, đã ngập đến mắt cá chân mọi người.

Chạy đi.

Mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, nếu bị lũ lụt nhấn chìm trong lòng núi, thì gần như không còn khả năng sống sót.

Thế là mọi người đều dốc hết sức bình sinh, chạy về phía cửa động phía bên kia tế đàn.

Tin tốt là đường hầm này do liên thông với tế đàn nên đã được con người sửa sang lại, không khó đi, hơn nữa tổng thể là một đường đi lên.

Tin xấu thì là tốc độ mực nước dâng lên, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Mực nước gần như luôn đuổi sát phía sau mọi người, hơn nữa lối đi một đường hướng lên trên, cũng vô cùng thử thách thể lực của mọi người.

Không lâu sau, nước đã ngập đến bắp chân mọi người, hơn nữa xu thế này còn đang không ngừng tăng nhanh.

Nhanh lên, nhanh hơn nữa.

Nếu mực nước lại dâng cao, đến lúc đó chúng ta hành động sẽ càng thêm khó khăn.

Lý Vọng Thư lúc này cũng bất chấp những thứ khác, hai tay nắm lấy Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đang sắp kiệt sức, điên cuồng chạy về phía trước.

Hiện tại mực nước mới đến bắp chân, sức cản đã khiến người ta phải tiêu hao nhiều thể lực hơn.

Nếu mực nước dâng đến eo, thì tốc độ di chuyển của mọi người sẽ bị ảnh hưởng lớn hơn nữa.

Đến lúc đó, có lẽ sẽ thực sự bị chết đuối trong lối đi này.

May mắn thay lúc này, buồn chai dầu ở phía trước nhất đột nhiên quay đầu lại.

Tôi cảm giác phía trước có gió, có thể đã gần đến cửa động rồi, mọi người cố gắng hơn.

Nhưng chưa kịp nói hết lời, dưới nước ở lối đi phía sau mọi người, lại đột nhiên nổi lên một lượng lớn bọt khí.

Thấy cảnh này, Mạt Tụng có kinh nghiệm trực tiếp mặt mày tái mét.

Mọi người cẩn thận, đây là tín hiệu mực nước bùng lên cực nhanh.

Nhưng lời hắn vẫn chậm, khi bọt khí tan hết, lối đi phía sau mọi người giống như vòi nước bị mở ra, một lượng lớn nước trực tiếp phun trào ra.

Đừng nói cẩn thận, mọi người căn bản còn chưa kịp phản ứng, đã bị dòng nước mạnh mẽ cuốn đi, một thoáng đã vọt thẳng ra ngoài.

Con người trong dòng nước cực mạnh xô đẩy, căn bản không thể làm được gì.

Lý Vọng Thư nín thở, cũng chỉ có thể cố gắng ôm hai nữ bên mình, bị dòng nước cuốn đi nhanh chóng.

May mắn là buồn chai dầu nói không sai, không bao lâu, hắn liền cảm giác được một cảm giác không trọng lượng.

Bị dòng nước trực tiếp cuốn ra khỏi đường hầm, ngay sau đó rơi vào một cái hồ nước lớn.

Mọi người đều không sao chứ.

Lý Vọng Thư sặc nước ngoi lên mặt nước, lập tức lớn tiếng hỏi.

May mắn là cửa ra đường hầm không quá cao, hơn nữa bên dưới

lại là một cái đầm nước, trừ hai kẻ xui xẻo bị dòng nước đánh mạnh vào nham thạch, bị chút vết thương nhẹ, những người khác đều không sao.

Lúc này mọi người mới phát hiện, xung quanh hồ nước này, những hang động tương tự như cái họ vừa bị cuốn ra còn không ít.

Giờ phút này đều như đập chứa nước mở cửa xả, một lượng lớn nước đang không ngừng phun trào từ đường hầm, tạo thành không ít thác nước nhỏ.

Mà điều khiến người ta cảm thấy khó tin nhất, là ở giữa hồ nước, sừng sững một cây cột đồng thau khổng lồ có đường kính ít nhất hơn mười mét.

Lý thiếu, đây có phải là đồng thau thần thụ mà cậu nói không.

Lúc này mọi người tuy vẫn ngâm mình trong nước, nhưng trên người đều có phao cứu sinh, ngược lại hiếm khi được thư giãn.

Nhìn cây cột cổ kính trước mắt, Mập mạp không nhịn được cảm thán.

Nhưng mà lời hắn vừa dứt, liền nghe thấy trên thần thụ truyền đến một tiếng hét thảm.

A Phanh.

Liền thấy một người vừa kêu vừa từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi vào trong nước.

May mắn là mọi người còn cách đồng thau thần thụ một đoạn, nên không bị rơi trúng.

Nhưng cảnh tượng này vẫn khiến mọi người sững sờ.

Ở đây sao lại còn có người khác.

Rất nhanh, người rơi xuống nước kia liền nổi lên mặt nước,

chẳng qua cú rơi vừa rồi có lẽ quá mạnh, giờ phút này người đó đã hôn mê.

Mập mạp chẳng màng những thứ khác, dựa vào ưu thế của mình, bơi vội đến cạnh người nọ để kiểm tra.

Ngô Tà.

Chương 129

Tên này sao lại ở đây.

Theo lời Mập mạp, mọi người lại sững sờ, ngay cả Lý Vọng Thư cũng cảm thấy khó hiểu, sao mà đi đâu cũng có thể đụng phải tên này.

Nhưng đã đụng phải, thật không tiện thấy chết mà không cứu.

Thế là mọi người kéo Ngô Tà đang hôn mê, cùng nhau từ từ bơi đến bờ hồ, muốn tìm một cái hang động để thoát ra khỏi nước trước.

Nhưng mà đúng lúc này, trên đồng thau thần thụ lại một lần nữa truyền đến động tĩnh.

Phần ngọn cây phát ra tiếng vảy cọ xát kim loại chói tai.

Mọi người vội vàng chiếu đèn lên, lúc này mới nhìn thấy một cái đầu khổng lồ vô cùng, đang từ từ thò xuống từ tán cây.

Đồng tử dựng dọc màu tím đen khóa chặt vào một con mãng xà khổng lồ khác đang quấn quanh thân cây.

Hai con quái vật khổng lồ bất ngờ xuất hiện ngay trên đầu mọi người.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người trong nháy mắt như bị điểm Định Thân Chú, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Mấy người đến thở mạnh cũng không dám, sợ rằng chỉ một cử động nhỏ cũng sẽ dẫn tới hai con vật đáng sợ kia phát động công kích hung mãnh.

Dù sao hai con mãng xà khổng lồ trước mắt này, thực sự là quá lớn.

Trong tình cảnh như vậy, nếu thực sự chọc giận chúng và gây ra

thế công của chúng, thì tất cả mọi người ở đây e rằng sẽ không một ai may mắn thoát khỏi, chỉ có thể rơi vào kết cục bi thảm mất mạng.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là hai con mãng xà khổng lồ kia dường như không hề để Lý Vọng Thư và đám khách không mời mà đến này vào mắt.

Ngược lại, chúng tràn ngập cảnh giác lẫn nhau, như thể coi đối phương là kỳ phùng địch thủ.

Chỉ thấy trong đó một con mang màu xanh đen, chính giữa cái đầu cực lớn kia thế mà lại mọc ra hai con mắt, một lớn một nhỏ, giống như hai viên đá quý quỷ dị được khảm trên đó, phản xạ vầng sáng màu tím.

Nhưng mà mặc dù hình thể con rắn này vô cùng khổng lồ, nhưng lớp vảy bao phủ toàn thân lại cực kỳ tinh xảo, đồng thời lấp lánh thứ ánh sáng kim loại thần bí.

Nhìn kỹ, thế mà lại không khác gì tượng Chúc Cửu Âm mà họ đã chứng kiến trên tế đàn trước đó.

Giờ phút này, Chúc Cửu Âm này chiếm cứ trên đồng thau thần thụ, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm một con mãng xà khổng lồ khác đang không ngừng tuần tra xung quanh.

Nhìn từ xa, cực kỳ giống một đoàn tàu đang lao vút qua, khí thế hùng vĩ.

Lại nhìn con mãng xà khổng lồ kia, hình thể của nó cũng cực kỳ kinh người, không hề kém cạnh Chúc Cửu Âm.

Chẳng qua trên người nó khoác một lớp vảy màu xám, xen lẫn những hoa văn màu đen, nhìn qua càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Xem ra, nó khá tương đồng đến tám phần với hai con mãng xà khổng lồ đã bị chế thành tiêu bản từng đuổi giết mọi người trong xe

buýt trên núi, chẳng qua to lớn hơn nhiều.

Giờ phút này nó cũng phun xà tín, đồng dạng ngẩng cao đầu, đang cùng Chúc Cửu Âm giằng co trên đồng thau thần thụ.

Ai nha, bây giờ chúng ta rốt cuộc nên làm sao đây.

Hai vị phía trên kia rõ ràng nhìn nhau không vừa mắt nột, phỏng chừng lập tức liền sắp khai chiến rồi.

Với hình thể của chúng nó, nói là hai con rồng cũng không quá đáng, chúng nó mà thực sự đánh nhau, đám tép riu chúng ta ở phía dưới, chẳng phải một giây sẽ bị giẫm thành bánh nhân thịt sao.

Mắt thấy cục diện giằng co giữa hai con mãng xà lớn phía trên càng thêm căng thẳng, như tên đã đặt lên dây cung, Mập mạp cuối cùng không kìm nén được nỗi hoảng sợ trong lòng, hạ giọng dò hỏi mọi người.

Lý Vọng Thư nhanh chóng quét mắt sang hai bên trái phải, ánh mắt nhạy bén bắt gặp trên vách đá xung quanh, đan xen phân bố rất nhiều khe hẹp và hang động lớn nhỏ không đồng nhất.

Hắn nhanh chóng quyết định, quả quyết nói: Hiện tại mực nước vẫn đang liên tục dâng lên, nếu lúc này tùy tiện chui vào những cái hang đó, vạn nhất bị lũ lụt mạnh mẽ cuốn vào, thì quả thực là tự mình đẩy mình vào ngõ cụt.

Cho nên tôi nghĩ chúng ta vẫn nên cố gắng hết sức bám sát vách đá, tạm thời bình tĩnh quan sát tình hình rồi tính.

Nếu tình hình đột nhiên thay đổi, hẳn là cũng có thể kịp thời chui vào hang động gần đó để tránh né.

Nghe xong lời này, mọi người đều ngầm hiểu gật đầu, sau đó cực kỳ ăn ý tản ra xung quanh, cẩn thận di chuyển chân đến gần vách đá, và áp sát thân thể vào.

Đồng thời, mỗi người đều ngẩng đầu lên, thần sắc vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm hai con quái vật khổng lồ phía trên, lòng đã sớm treo ngược lên cổ, đến thở mạnh cũng không dám.

Mà trên cây đồng thau thần thụ cao ngất kia, một trận chiến đấu kịch liệt thót tim đang diễn ra.

Sau một vòng thử thăm dò ngắn gọn và cẩn thận ban đầu, Chúc Cửu Âm không chút do dự phát động thế công sắc bén về phía con mãng xà khổng lồ đang chiếm cứ giữa các cành cây.

Đối mặt với Chúc Cửu Âm hùng hổ như dời non lấp biển lao tới, mãng xà khổng lồ không hề tỏ ra sợ hãi, nó rít lên một tiếng, nhanh chóng nghênh chiến.

Trong phút chốc, hai con mãng xà khổng lồ với thân hình to lớn này liền quấn chặt lấy nhau, khó phân thắng bại.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người đứng dưới đồng thau thần thụ quan chiến cảm thấy khó tin sâu sắc, là mặc dù hình thể hai con rắn nhìn qua gần như nhau, nhưng trận chiến kịch liệt này ngay từ đầu, thế cục thế mà lại nghiêng về một phía rõ rệt.

Chỉ thấy lớp vảy trên người Chúc Cửu Âm tuy nhìn như tinh tế yếu ớt, nhưng khi mãng xà khổng lồ há to miệng máu, dùng răng nanh vô cùng sắc bén hung hăng cắn xuống, lại giống như đụng vào một bức tường đồng vách sắt kiên cố không thể phá vỡ, căn bản không thể xuyên thủng phòng ngự của Chúc Cửu Âm.

Bất đắc dĩ, mãng xà khổng lồ đành phải liều mình co rút thân hình thô tráng của mình, ý đồ dùng sức treo cổ mạnh mẽ để giết chết đối thủ.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, nó linh hoạt vặn vẹo thân thể, mặc cho mãng xà khổng lồ tấn công hung mãnh hết lần

này đến lần khác.

Dường như lực siết của mãng xà khổng lồ hoàn toàn không thể gây ra sát thương hiệu quả cho nó.

Không chỉ thế, Chúc Cửu Âm còn cố ý để lộ sơ hở, dẫn dụ mãng xà khổng lồ bất chấp tất cả mà lao lên cắn mình.

Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm nhìn đúng thời cơ, đột nhiên há miệng, với thế sét đánh không kịp bưng tai, cắn chính xác vào cổ mãng xà khổng lồ.

Chỉ nghe một tiếng Rắc giòn tan, máu tươi văng khắp nơi.

Trong nháy mắt, Lý Vọng Thư và đám người dưới đồng thau thần thụ dường như đang đứng trong một cơn mưa máu.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, nước trong hồ đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi ghê người, tựa như một trận mưa máu kinh hoàng trút xuống.

Không lâu sau, chỉ thấy con mãng xà khổng lồ ban đầu đang quấn chặt lấy Chúc Cửu Âm, những cơ bắp căng cứng của nó bắt đầu từ từ lỏng ra.

Theo thời gian trôi qua, thân rắn quấn quanh Chúc Cửu Âm dần dần mất đi sức lực, như một sợi dây thừng mất đi hơi thở sự sống vậy.

Ngay sau đó, nó rơi thẳng xuống từ cây đồng thau với tư thái của một vật rơi tự do.

Cảnh tượng đó giống như một viên thiên thạch từ trên trời giáng xuống, mang theo uy thế và lực xung kích kinh người.

May mắn là, giờ phút này tất cả mọi người ở đây đều khôn ngoan bám sát vách đá lạnh lẽo cứng rắn, do đó khéo léo tránh được nguy

hiểm bị thi thể mãng xà khổng lồ nặng nề rơi trúng.

Nhưng mặc dù họ đã thoát hiểm, nhưng khi thi thể mãng xà khổng lồ ầm ầm rơi xuống hồ nước sâu không đáy phía dưới, toàn bộ hồ nước trong nháy mắt như thể bị kích nổ một quả bom nước với uy lực cực lớn.

Nước bắn tung tóe, sóng gió mãnh liệt, kích khởi những đợt sóng lớn như những con thú khổng lồ hung mãnh há to miệng máu, hung hăng lao về phía mọi người đang bám sát vách đá.

Trong chốc lát, mọi người bị sóng lớn bất ngờ đánh cho ngả nghiêng, chật vật vô cùng.

Một số người thậm chí suýt nữa bị cuốn vào dòng nước xiết, sinh tử chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Sau một hồi chật vật giãy giụa, mãi đến khi mặt nước dần dần khôi phục yên tĩnh, mọi người lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này, mọi người ngẩng đầu lên lại kinh ngạc phát hiện, con Chúc Cửu Âm kia thế mà lại uốn lượn theo đồng thau thần thụ mà xuống, đang nhanh chóng tiếp cận về phía họ.

Mọi người mau vào hang.

Hình thể của nó lớn như vậy, những hang động hẹp đó nó chắc chắn không thể chui vào được.

Vào thời khắc mấu chốt, Lý Vọng Thư cao giọng hô lớn.

Kỳ thực căn bản không cần hắn nói nhiều, những người khác sớm đã ngầm hiểu.

Gần như cùng lúc đó, mỗi người đều dốc hết sức mình, liều mạng trèo về phía khe hở hang động gần mình nhất.

Chỉ là, giờ phút này có một vấn đề khó giải quyết bày ra trước

mắt, Ngô Tà đang hôn mê bất tỉnh nghiễm nhiên trở thành một trở ngại lớn trên đường đi của mọi người.

Không chỉ thế, sóng gió động trời do mãng xà khổng lồ rơi xuống nước vừa rồi còn khiến vị trí của mọi người xảy ra biến hóa hỗn loạn.

Chương 130

Đặc biệt là Mập mạp đang cõng Ngô Tà, càng không may mắn bị lực phản tác dụng mạnh mẽ kia đánh thẳng, cả người lẫn Ngô Tà trên lưng cùng nhau rời khỏi vách đá.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư chỉ có thể nhanh chóng ném chín trảo câu ra, kéo hai người lại về sát vách đá.

Sau đó hai người hợp sức, đưa Ngô Tà đang hôn mê lên cho buồn chai dầu phía trên.

Nhưng mà, buồn chai dầu vừa kéo Ngô Tà lên, dưới nước lại lần nữa truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống.

May mắn lần này, động tĩnh không lớn như lần trước, khiến hai người không đến nỗi bị sóng lớn nuốt chửng.

Nhưng hồ nước lên xuống bập bềnh, vẫn khiến hai người có cảm giác như đang trải qua lốc xoáy.

Mãi đến khi Lý Vọng Thư và Mập mạp ổn định thân hình, quay đầu nhìn lại thì phát hiện Chúc Cửu Âm trên đồng thau thần thụ đã biến mất.

Lý Lý thiếu, con Chúc Cửu Âm kia lẽ nào đã xuống dưới nước rồi.

Nhìn mặt nước dần dần khôi phục bình tĩnh trước mắt, lúc này Lý Vọng Thư và Mập mạp hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng họ vô cùng rõ ràng, chỉ một chút bất cẩn thôi, liền có thể sẽ lại chọc cho con Chúc Cửu Âm đáng sợ kia xuất hiện.

Cứ như vậy, thời gian từng phút từng giây trôi qua, họ lặng lẽ chờ

đợi, chờ đợi hồ nước này có thể luôn giữ được sự tĩnh lặng.

Mắt thấy đã trôi qua một khoảng thời gian khá dài, nhưng trong hồ nước vẫn không hề có chút động tĩnh nào.

Mập mạp cuối cùng không kìm nén được sự nôn nóng trong lòng, hắn hạ giọng, cẩn thận nói với Lý Vọng Thư bên cạnh: Lý thiếu, cậu nói con Chúc Long kia có khi nào đã về nhà nó rồi không.

Nếu là tôi thì, sau khi đánh bại một đối thủ mạnh mẽ như vậy, chắc chắn phải chạy nhanh về khoe khoang với bạn bè người thân một phen đâu Nhưng lời Mập mạp chưa dứt, điều không thể ngờ đã xảy ra.

Ngay trên mặt nước cách hai người họ không xa phía trước, đột nhiên như thể bị một lực lượng khổng lồ đẩy ra phía trước, nhanh chóng tách sang hai bên.

Ngay sau đó, một cái đầu khổng lồ vô cùng từ từ thò ra khỏi mặt nước, và từ từ ngẩng lên.

Cái đầu đó lớn đến kinh người, như một ngọn đồi nhỏ sừng sững trên mặt nước.

Mà điều đáng chú ý nhất, chính là con mắt duy nhất nằm ở giữa cái đầu đó.

Con mắt ấy tản ra một thứ ánh sáng tím nhàn nhạt quỷ dị, lặng lẽ nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư và Mập mạp trước mặt.

Đến giờ phút này, khi Lý Vọng Thư thực sự đối diện cận cảnh với Chúc Cửu Âm này, hắn mới đột nhiên ý thức được.

Trước đây mình đã ước lượng hình thể con quái vật này sai lệch lớn đến vậy.

Đối mặt với cái đầu khổng lồ này, hắn mới cảm nhận sâu sắc thứ

cảm giác áp bách không gì sánh bằng mà Chúc Cửu Âm mang lại, cùng với sức mạnh vô tận ẩn chứa trong thân hình đồ sộ vượt quá tưởng tượng của nó.

So với những bức khắc đá đã chứng kiến trên tế đàn trước đây, cái đầu xuất hiện trước mắt lúc này ít nhất phải lớn hơn cả bức khắc đá đó một vòng.

Giống như một chiếc xe tải nhỏ, cao cao tại thượng nhìn xuống phía dưới, khiến người ta chỉ cần nhìn thôi cũng đã sợ hãi trong lòng, căn bản không dám nảy sinh một chút ý niệm hay dũng khí muốn đối đầu trực diện với nó.

Có lẽ là vì thân hình hai người họ thực sự quá nhỏ bé so với Chúc Cửu Âm.

Hay có lẽ vì hai người họ từ đầu đến cuối vẫn duy trì trạng thái không nhúc nhích, khiến Chúc Cửu Âm sinh ra một ảo giác nào đó.

Chúc Cửu Âm không tấn công hai người họ ngay lập tức, ngược lại hơi nghiêng cái đầu cực lớn kia, không ngừng thay đổi góc độ quan sát, rất có hứng thú mà tinh tế đánh giá hai người họ.

Mắt thấy hai người này không hề phản ứng, Chúc Cửu Âm thế mà không chút kiêng dè lập tức tiến lại gần, đột nhiên thè ra cái lưỡi thô tráng đến đáng sợ về phía Lý Vọng Thư.

Mắt thấy một cái lưỡi còn thô hơn cả eo mình hai phần liếm lại gần, cảm giác ướt át, nhớp nháp, đồng thời ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Có một khoảnh khắc như vậy, Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy trái tim mình dường như ngừng đập ngay lập tức, cơ thể cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Một nỗi sợ hãi chưa từng có bóp chặt lấy tim hắn, khiến hắn suýt

chút nữa không thể kiểm soát được, thực sự có một cảm giác đáng sợ như sắp mất kiểm soát đại tiểu tiện dâng lên trong lòng.

Đặc biệt là khi mùi máu tươi nồng nặc đó không ngừng xông vào khoang mũi hắn, càng vô hình tạo ra một áp lực tâm lý cực lớn khó có thể chịu đựng cho thần kinh vốn đã căng thẳng đến tột độ của hắn.

Nhưng mà ngay khi Lý Vọng Thư đã cảm thấy có chút tuyệt vọng, ai ngờ con Chúc Cửu Âm này thế mà lại quay đầu, rồi một lần nữa lặn xuống nước.

Điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng không khỏi tràn ngập nghi hoặc.

Lý thiếu, xem nhìn dáng vẻ, con vật này dường như không có hứng thú với hai ta.

Cậu nói hai ta bây giờ, là tiếp tục bất động trong nước, hay nhân cơ hội này tìm một cái hang chui vào trước.

Lý Vọng Thư vừa định đáp lời, không ngờ lúc này mặt nước lại có biến hóa, hơn nữa động tĩnh lần này phải lớn hơn nhiều so với vừa rồi.

Theo mặt nước lại lần nữa tách ra, liền thấy Chúc Cửu Âm lại một lần từ trong nước xông lên, trong miệng còn ngậm thi thể con mãng xà khổng lồ vừa nãy.

Theo Chúc Cửu Âm nới lỏng miệng, thi thể mãng xà khổng lồ ngay trước mặt hai người bắn tung bọt nước cao mấy mét, suýt chút nữa khiến hai người sặc chết.

Và đúng lúc này, Lý Vọng Thư thế mà lại nhìn ra một loại cảm xúc mong chờ từ trên cái đầu khổng lồ của Chúc Cửu Âm.

Nhưng mà cứ thế bị một con mãng xà lớn nhìn chằm chằm, Lý Vọng Thư vẫn cảm thấy một áp lực chưa từng có.

Còn Mập mạp thì khá ranh mãnh, lợi dụng lúc bọt nước bắn tung tóe vừa rồi, thế mà đã nửa thân mình trốn ra sau lưng Lý Vọng Thư.

Giờ phút này nhìn hành vi khó hiểu của Chúc Cửu Âm, hắn nhỏ giọng nói vào tai Lý Vọng Thư: Lý thiếu, tình huống này sao tôi nhìn cứ như là nó muốn mời cậu ăn gì đó vậy.

Hay là cậu hơi ứng phó hai miếng, cho có lệ thôi.

Nếu không mà chọc giận nó, hai ta có khi đều phải bỏ mạng ở đây đó.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư hận không thể lấy thuốc nổ bịt miệng Mập mạp.

Mập mạp cậu điên rồi sao.

Bảo tôi đi gặm con mãng xà kia ư.

Hay là cậu lên đi, tôi không có răng đó.

Tuy lời nói là vậy, nhưng Lý Vọng Thư thực sự cảm nhận được một cảm xúc muốn chia sẻ từ Chúc Cửu Âm.

Điều này thật quá đáng, rõ ràng trên mặt rắn toàn là vảy, căn bản không thể có biểu cảm.

Mà lúc này Chúc Cửu Âm thấy hai người không có động tĩnh, thế mà vô cùng nhân tính hóa dùng đầu đẩy thi thể con mãng xà kia về phía hai người một chút.

Ý tứ này liền thực sự rất rõ ràng, giống như hai người bạn cũ gặp mặt, nhất định phải lôi kéo bạn hút chung điếu thuốc, hàn huyên một chút vậy.

Chỉ là nhìn điếu thuốc to quá mức trước mắt này, Lý Vọng Thư làm sao cũng không thể hạ miệng được.

Chỉ có thể cười gượng nói: Không được không được, lúc đến

chúng tôi đã ăn rồi.

Hắn nguyên bản cũng không hy vọng Chúc Cửu Âm có thể nghe hiểu, nhưng ai ngờ đối phương lại thực sự như thể nghe hiểu vậy, thế mà không hề miễn cưỡng nữa, ngược lại một đầu chui xuống nước.

Chờ khi lại lần nữa từ dưới nước trồi lên, cái đầu của mãng xà khổng lồ đã bị nó nuốt trọn vào miệng.

Mặc dù biết loài rắn có thể nuốt chửng những sinh vật lớn hơn mình rất nhiều.

Nhưng tận mắt quan sát một con Chúc Cửu Âm to bằng chiếc xe lửa, nuốt chửng một con mãng xà khổng lồ khác có hình thể gần như tương đương.

Lực xung kích của hình ảnh này, vẫn khiến tất cả mọi người có cảm giác dựng tóc gáy.

Lý thiếu, cậu nói nó nếu ăn no rồi, chắc là sẽ không để ý đến chúng ta nữa chứ.

Dù sao với hình thể của hai ta, e rằng còn không đủ tư cách làm đồ ăn nhẹ sau bữa ăn của nó nữa.

Lý Vọng Thư đôi khi thực sự rất bội phục Mập mạp, rõ ràng hiện tại đều đã nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, nhưng hắn lại có tâm tư khổ trung mua vui.

Đang định đáp lời, không ngờ lúc này con mãng xà khổng lồ kia thế mà đã hoàn toàn vào bụng Chúc Cửu Âm.

Đồng thời con mắt lớn màu tím kia, lại một lần nữa nhìn về phía hai người.

Nhưng mà lần này lại khác với vài lần trước, Lý Vọng Thư đột

nhiên cảm thấy Thi Miết Vương trong đầu mình, phát ra một trận chấn động rất nhỏ.

Loại cảm giác này hắn quá quen thuộc, mỗi lần khi hắn thử thiết lập liên kết với những con sâu khác, đều sẽ xuất hiện tình huống này.

Nhưng mà lần này, hắn căn bản còn chưa từng cân nhắc, Thi Miết Vương có thể đối phó được con quái vật trước mắt này, và cũng chưa từng vận dụng loại năng lực này.

Chương 131

Cho nên nói cách khác, là con quái vật lớn trước mắt này, đang cố gắng giao tiếp với tôi.

Con quái vật này chẳng lẽ đã thành tinh rồi ư.

Đối với Lý Vọng Thư mà nói, đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Trước đây hắn vẫn luôn là người chủ động kết nối với lũ côn trùng, nên hắn thực sự tò mò không biết cảm giác khi bị mình kết nối sẽ như thế nào.

Nhưng giờ đây hắn đã hiểu, đây là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

Cứ như thể có một người đang trực tiếp nói chuyện trong đầu bạn, nhưng lại không dùng bất kỳ ngôn ngữ nào.

Thế nhưng điều này lại không hề ảnh hưởng đến việc Lý Vọng Thư có thể hiểu được nội dung của âm thanh ấy.

Thậm chí, nội dung mà âm thanh này truyền đạt còn chuẩn xác hơn bất kỳ ngôn ngữ nào.

Trải nghiệm mới lạ này khiến Lý Vọng Thư bỗng dưng có cảm giác như mình vừa khám phá ra một lục địa mới.

Thế là, hắn cũng thử bắt đầu giao tiếp với Trúc Cửu Âm đang ở trước mặt.

Thế nhưng, sau khi giao tiếp, hắn mới nhận ra rất nhiều chuyện mà mình đã sai ngay từ đầu.

Bị ảnh hưởng bởi ký ức kiếp trước, hắn vẫn luôn cho rằng nơi

này chính là khu vực săn bắn Trúc Cửu Âm của tộc Hoa Tư cổ đại.

Cây thần đồng là công cụ săn bắn của tộc Hoa Tư.

Thậm chí cuối cùng tộc Hoa Tư còn thành lập chính quyền của mình tại đây, tự xưng là Xà quốc.

Thế nhưng sự thật lại là, lịch sử của cây thần đồng này xa xưa hơn tộc Hoa Tư, hay nói đúng hơn là xa xưa hơn cả khi Xà quốc được thành lập rất nhiều.

Và Trúc Cửu Âm trước mắt này cũng không phải là thổ dân bản địa, mà là được an trí tại đây cùng với quá trình đúc ra cây thần đồng.

Tuy nhiên, lúc đó nó còn nhỏ tuổi, trí tuệ còn xa mới bằng bây giờ.

Vì vậy, rất nhiều chuyện nó chỉ có những ký ức đơn thuần, mà không hề biết vì sao mình lại phải làm những điều đó.

Ví dụ như, nó chỉ nhớ mình còn có một người anh em toàn thân thuần trắng, được an trí ở một nơi khác.

Và người đã an trí chúng nó khi đó, là một người.

Trúc Cửu Âm lúc ấy hoàn toàn không rõ mục đích của người này khi an trí chúng nó, chỉ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh của người đó, bảo vệ cây thần đồng này không bị phá hủy.

Đương nhiên, nó cũng không cô độc, cùng được an trí tại đây với nó còn có một loại trùng khác có thể ký sinh lên loài khỉ.

Mặc dù Trúc Cửu Âm không rõ toàn bộ sự việc là vì sao, nhưng qua lời miêu tả của Trúc Cửu Âm, Lý Vọng Thư lại đoán ra được thân phận của người kia Tây Vương Mẫu.

Vậy nói cách khác, cây thần đồng này là Tây Vương Mẫu đặt ở đây.

Và Trúc Cửu Âm cũng là Tây Vương Mẫu cố tình để lại đây, còn

về những con trùng kia, hẳn là lũ trùng li mà Ngô Tà và bọn họ đã gặp phải, chúng cùng nhau gánh vác nhiệm vụ bảo vệ cây thần đồng.

Vậy thì nàng trồng một cái cây đồng không ra hoa kết trái ở đây, mục đích rốt cuộc là gì.

Mặc dù đã biết lai lịch của cây thần đồng và Trúc Cửu Âm, nhưng trong lòng Lý Vọng Thư lại càng thêm nghi hoặc.

Còn về tộc Hoa Tư sống ở đây, thực ra họ chỉ tình cờ phát hiện ra nơi này, và thấy cảnh Trúc Cửu Âm săn bắt mãng xà khổng lồ dưới lòng đất.

Thế là họ tôn sùng nó như thần minh, thậm chí khi lập quốc còn lấy chữ Xà có âm đọc tương tự để đặt tên.

Đối với những người tộc Hoa Tư đó, chỉ cần họ không gây tổn hại đến cây thần đồng, Trúc Cửu Âm cũng lười phản ứng họ.

Thậm chí, việc họ dùng máu tươi hiến tế còn có thể dụ được mãng xà khổng lồ ẩn sâu dưới lòng đất ra ngoài, giúp Trúc Cửu Âm đỡ công sức tự mình đi tìm con mồi.

Vì thế, nó cũng vui vẻ tiếp tục làm Xà Thần, tiếp tục hưởng thụ con mồi chủ động đến tận cửa phục vụ.

Và sau khi thói quen thành tự nhiên, nó dần dần chỉ xuất hiện khi tộc Hoa Tư tổ chức hoạt động hiến tế.

Đến nỗi tộc Hoa Tư đã biến mất khi nào, và biến mất ra sao, nó hoàn toàn không biết gì cả.

Thậm chí, nếu không phải lần này Ngô Tà và bọn họ gây ra động tĩnh quá lớn trên cây thần đồng, thì nó vẫn còn đang ngủ say mà chưa thức tỉnh.

Trong mắt Trúc Cửu Âm, Lý Vọng Thư lại có hơi thở giống với

chủ nhân của nó.

Về điểm này, Lý Vọng Thư đoán khả năng lớn là do trong đầu hắn có sự tồn tại của Thi Miết Vương biến dị.

Điều này khiến nó lầm tưởng hắn là người của Tây Vương Mẫu, nên mới biểu lộ sự thân thiết chưa từng có.

Còn về việc cây thần đồng có tác dụng thần kỳ gì không.

Trúc Cửu Âm cho biết ngoài việc ngủ dưới đó rất thoải mái ra, nó cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt khác.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư lại có cái nhìn hơi khác, ít nhất những người tộc Hoa Tư đó, dường như đã chịu ảnh hưởng của cây thần đồng, thọ mệnh ít nhiều đều trở nên dài hơn không ít.

Mặc dù không thể sánh bằng sự biến thái của người Trương gia, nhưng trong thời đại cổ xưa với tuổi thọ trung bình thấp kém, tộc của họ đã hoàn toàn có thể được coi là loại trường sinh.

Dù sao, việc thọ mệnh cơ thể kéo dài từ xưa đến nay không hiếm, nhưng giống như họ, cả một tộc đều trường thọ, thì điều đó tuyệt đối không thể tách rời khỏi cây thần đồng.

Thế nhưng, loại năng lực có thể khiến con người sở hữu khả năng vật chất hóa tư duy, từng xuất hiện trong ký ức kiếp trước của hắn, lại chưa bao giờ tồn tại trong tầm nhìn của Trúc Cửu Âm.

Cũng phải, nếu thật sự có công năng nghịch thiên như vậy, thì tại sao trong ký ức kiếp trước, Ngô Tà sau khi ra khỏi đây lại chưa từng vận dụng loại năng lực này.

Dù sao theo miêu tả, loại năng lực này rất nhiều lúc không cần chủ động kích hoạt.

Khi tiềm thức bạn bắt đầu nghĩ, năng lực đã được phát động.

Cây thần đồng nếu thật sự có thể khiến tư duy con người vật chất hóa, thì Ngô Tà trong quá khứ không thể nào không chịu ảnh hưởng chút nào bởi năng lực này.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lý Vọng Thư vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa ít nhiều cũng có chút thất vọng trong lòng.

Hắn từng ảo tưởng sẽ lợi dụng loại sức mạnh của cây thần đồng này để giải quyết vấn đề Thi Miết Vương trong đầu mình.

Thậm chí còn vì thế mà đi tìm hiểu không ít kiến thức liên quan đến tâm lý học, muốn khống chế tiềm thức của mình.

Lúc này, Mập mạp ở một bên nhìn Lý Vọng Thư và Trúc Cửu Âm đang trừng mắt nhìn nhau bất động một lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói: Lý thiếu, tình hình bây giờ là sao.

Chẳng lẽ thật sự như trong thế giới động vật nói, gặp mãnh thú thì phải nhìn thẳng vào mắt nó.

Nhưng chẳng phải đã có người bác bỏ tin đồn rồi sao.

Làm như thế ngoại trừ khiến anh chết có chút tôn nghiêm hơn một chút thì chẳng có tác dụng gì khác à.

Hay là nó vẫn chưa ăn no, đã chuẩn bị lấy hai chúng ta làm bữa phụ rồi.

Lý Vọng Thư bị giọng Mập mạp kéo trở về thực tại, nhìn Trúc Cửu Âm, rồi lại quay đầu nhìn Mập mạp, lúc này mới ôm vai Mập mạp cười nói: Không sao, nó là người một nhà, sẽ không ăn cậu đâu.

Lời Lý Vọng Thư nói không chỉ khiến Mập mạp sững sờ, mà ngay cả những người khác đang ẩn nấp trong khe đá, vẫn luôn chú ý hai người họ cũng ngây ngẩn.

Họ thực sự không hiểu rốt cuộc lời Lý Vọng Thư có ý gì.

Thế nhưng ngay giây phút tiếp theo, con Trúc Cửu Âm kia lại một lần nữa lặn xuống nước.

Khi trở ra, nó đã dùng cái đầu khổng lồ của mình, đội Lý Vọng Thư bắt đầu trèo lên cây thần đồng.

Thấy cảnh tượng đó, ngay cả Tiểu Ca cũng không thể giữ được bình tĩnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Vọng Thư đang ngồi trên đầu rắn.

Mọi người chờ ở đây, tôi lên xem cây thần đồng này rốt cuộc có tình huống gì, sẽ nhanh chóng quay lại thôi, các cậu cứ nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ là được.

Vốn dĩ, Lý Vọng Thư chỉ mang theo một trái tim tò mò, đơn thuần muốn tham quan kỹ càng xem tòa cây thần đồng bí ẩn này rốt cuộc có cảnh tượng tráng lệ đến mức nào.

Thế nhưng, điều hắn vạn lần không ngờ tới là, ngay khi hắn đang nhờ Trúc Cửu Âm từ từ trèo dọc theo thân cây lên phía trước, Trúc Cửu Âm lại bất ngờ truyền đến cho hắn một tin tức.

Ở một khe nứt trên vách đá phía trên cây thần đồng, lại có người đang ẩn nấp.

Lý Vọng Thư trong lòng đột nhiên giật mình, lập tức bị khơi dậy sự tò mò và cảnh giác mãnh liệt.

Chương 132

Sau một hồi suy tư, hắn dứt khoát ra lệnh cho Trúc Cửu Âm đổi hướng, trực tiếp đưa hắn đến chỗ khe đá có người ẩn nấp kia.

Theo khoảng cách dần dần rút ngắn, Lý Vọng Thư rút chiếc đèn pin siêu sáng mang theo bên mình ra, chiếu về phía khe hẹp kia.

Nhờ ánh đèn pin, có thể thấy rõ ràng không gian bên trong khe đá thực sự rất hạn chế, đại khái cũng chỉ lớn bằng một gian buồng vệ sinh công cộng nhỏ bình thường.

Trong không gian chật hẹp như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa một người cuộn tròn người lại ngồi xổm.

Ngay lúc này, giữa khe hẹp đó, quả nhiên có một người đang liều mình cố gắng che giấu bản thân.

Nhưng khổ nỗi khe hở này quá chật chội, người kia dù đã dùng hết mọi cách cũng chỉ có thể áp sát vào một bên vách đá, mà hơn nửa thân mình vẫn không thể tránh khỏi việc bị lộ ra bên ngoài.

Khi đèn pin trong tay Lý Vọng Thư chiếu tới, thứ đầu tiên lọt vào mắt hắn là một cái cẳng chân đang run rẩy không ngừng, với tần suất cực nhanh.

Rõ ràng, người đang ẩn náu ở đây này, trong lòng tràn ngập sợ hãi và bất an, hẳn là đã sợ đến cực điểm.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư quát lớn: Ra đây đi.

Đừng có giấu đầu lòi đuôi nữa, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.

Nghe lời Lý Vọng Thư nói, người trong khe hở rõ ràng sững sờ một chút, có lẽ hắn căn bản không nghĩ tới lúc này lại có thể nghe

thấy tiếng người.

Liền thấy hắn nhanh chóng thò đầu ra, sau đó nhìn thấy con mắt khổng lồ của Trúc Cửu Âm, kêu thảm một tiếng rồi đột nhiên rụt về.

Lý Vọng Thư thậm chí còn có thể nghe thấy đối phương vẫn luôn run rẩy lẩm bẩm: Ảo giác, mình nhất định là bị ảo giác rồi, rắn làm sao có thể nói chuyện được chứ.

Đúng, chính là ảo giác.

A Di Đà Phật, Chúa phù hộ.

Thấy đối phương vẫn không ngừng cố gắng tiếp tục làm đà điểu giấu đầu vào cát, Lý Vọng Thư cũng không nể nang hắn.

Giơ tay quăng Cửu Trảo Câu ra, một phát tóm lấy vai đối phương đang lộ ra bên ngoài, dùng chút sức liền kéo người đó ra khỏi khe.

Người đó sau khi ra ngoài còn định giãy giụa, nhưng lại bị Lý Vọng Thư lắc tay một cái, lập tức bị xích của Cửu Trảo Câu trói chặt.

Thế nhưng khi người đó nhìn thấy mình bị Cửu Trảo Câu trói lại, lại bất ngờ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thế nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang đối mặt với cái đầu cực lớn của Trúc Cửu Âm, cả người rõ ràng là đơ cứng lại.

Đứng sững tại chỗ, há miệng, như thể bị bấm nút tạm dừng.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư dứt khoát nhảy từ trên đầu Trúc Cửu Âm xuống, một chân đá người đó ngã lăn trên đất, ngay sau đó là mấy cái tát bôm bốp giáng xuống.

Lần này, người đó cuối cùng cũng đã hoàn hồn.

Nhưng hắn vẫn nhìn Lý Vọng Thư, rồi lại nhìn Trúc Cửu Âm ở một bên, cả người lộ vẻ mặt thất thần.

Nói xem.

Ngươi là ai.

Đừng giở trò, nếu không tôi sẽ cho nó làm bữa phụ đấy.

Nghe lời này, người đó lại một lần nữa nhìn Trúc Cửu Âm vẫn bất động ở một bên, ngay sau đó ánh mắt lại quay về trên mặt Lý Vọng Thư.

Khi hắn nheo mắt cuối cùng nhìn rõ ràng hình dáng Lý Vọng Thư, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Lý thiếu, người một nhà mà, cậu ngàn vạn đừng hiểu lầm.

Nói rồi, hắn còn như một con dòi, nhích từng chút về phía chân Lý Vọng Thư, muốn cố gắng tránh xa Trúc Cửu Âm.

Nếu nhận ra tôi.

Vậy nói xem.

Rốt cuộc anh là ai.

Tôi là Lão Dưỡng, bạn thân của Ngô Tà, chúng tôi cùng nhau đến đây, à đúng rồi, cậu có thấy Ngô Tà không.

Hắn trước đó không cẩn thận bị ngã xuống, hắn nói các cậu rất quen nhau.

Nhìn Lão Dưỡng với vẻ mặt kích động, Lý Vọng Thư lại cười lạnh một tiếng: Bịa đặt, tiếp tục bịa đặt cho tôi, nếu bịa đủ hay, tôi sẽ đầu tư để cậu làm phim, coi như tác phẩm để đời của cậu.

Nếu đã biết từ Trúc Cửu Âm rằng cây thần đồng thực ra không hề có năng lực vật chất hóa tư duy, vậy thì Lão Dưỡng cũng không thể nào trước khi chết phục chế ra một bản sao của mình để sống tiếp thay hắn.

Vì thế người trước mắt này, căn bản không thể nào là Lão Dưỡng.

Quả nhiên, thấy Lý Vọng Thư hoàn toàn không tin lời ngụy biện của hắn, Lão Dưỡng lập tức cười ngượng ngùng.

Lão Dưỡng là em trai tôi, tôi là Giải Hàng, anh trai nó, còn hắn người đi cùng là Giải Dương.

Lần này là Tam thúc bảo tôi đưa Ngô Tà vào.

Tôi nói đều là thật đấy, nếu không tin cậu có thể đi hỏi Tam thúc.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư chậm rãi gật đầu, ngay sau đó lại hỏi: Tam thúc vì sao nhất định phải để anh đưa Ngô Tà đến đây.

Ai ngờ nghe thấy điều này, Giải Hàng lại ngượng ngùng, gãi đầu nói: Tam thúc muốn rèn luyện Ngô Tà, tiện thể còn muốn cho Ngô Tà ẩn mình một thời gian.

Cậu nghĩ mà xem, còn chỗ nào có thể an toàn hơn việc ẩn mình dưới lòng đất chứ.

Hơn nữa em trai tôi là Lão Dưỡng chính là lần này gặp chuyện, nên tôi cũng muốn đến xem.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư nhíu mày: Lại đang bịa chuyện.

Nếu em trai anh là Lão Dưỡng đã gặp chuyện ở đây, vậy các anh đến đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Em trai tôi đúng là sau khi vào rồi không ra được, nhưng sau đó chúng tôi cũng đã đến đây vài lần, vừa là để thu thi thể nó, vừa là bố trí lại hiện trường.

Thậm chí Tam thúc cũng đã đích thân đến khảo sát, thế nhưng chúng tôi không hề gặp phải nguy hiểm quá lớn nào, mọi chuyện đều nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được.

Vì thế ông ấy mới yên tâm, bảo tôi đưa Ngô Tà vào, ai mà ngờ ai

mà ngờ ôi.

Nói xong câu cuối, ánh mắt Giải Hàng không nhịn được lại chuyển sang Trúc Cửu Âm, chỉ là liếc một cái rồi lập tức dời đi.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại không định cứ thế bỏ qua hắn, mà tiếp tục hỏi: Nếu Tam thúc không phát hiện ra nơi này có nguy hiểm gì, vậy muốn rèn luyện Ngô Tà như thế nào.

Chẳng lẽ lại để cậu ta vào đây đi dạo ngắm cảnh du lịch à.

Giải Hàng nghe lời này, cực kỳ cố gắng quay đầu sang một bên, để lộ ra chiếc lục lạc sáu cạnh bằng đồng nhỏ treo trên tai, trên mặt lộ vẻ đắc ý tươi cười nói: Cậu thấy chiếc khuyên tai lục lạc này không.

Âm thanh nó phát ra có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Tôi chỉ cần khi lục lạc vang lên, hơi thêm chút dẫn dắt cho Ngô Tà, hắn sẽ tự mình tưởng tượng ra đủ loại cảnh khốn cùng.

Và tôi chỉ cần khi hắn xuất hiện ảo giác, phối hợp tốt với màn kịch của hắn là được.

Cứ như thế, bản thân hắn thực ra sẽ không gặp phải chuyện gì quá nguy hiểm, mà lại có thể trực tiếp trải nghiệm đủ loại hiểm nguy nơi đây.

Nói theo cách thông dụng hơn, đây chính là thủ đoạn thực tế ảo cao cấp nhất.

Giúp hắn có thể an toàn cảm nhận và học hỏi các loại kinh nghiệm cùng biện pháp ứng phó nguy hiểm, đồng thời còn có thể kích phát tiềm năng của hắn, quả thực chính là Thần Khí huấn luyện trước khi khảo nghiệm.

Lý Vọng Thư bị lời của Giải Hàng làm cho sững sờ, trong lòng thầm mắng Tam thúc đồ vương bát đản, suýt chút nữa khiến mình

cũng tin rằng cây thần đồng này có khả năng vật chất hóa tư duy.

Tuy nhiên, ngoài miệng hắn lại cười nói: Nếu chiếc lục lạc này lợi hại như vậy, vậy tại sao anh lại không rơi vào ảo giác.

Hơn nữa trong tình huống hiện tại, tại sao anh lại không thử với tôi xem.

Hay là, thực ra tôi bây giờ đã trúng chiêu rồi.

Làm gì có.

Đã nói là người một nhà rồi mà, tôi làm sao có thể dùng cái thứ này với Lý thiếu cậu được chứ.

Giải Hàng ngượng ngùng cười cười, ngay sau đó lại liếc nhìn Trúc Cửu Âm nói: Hơn nữa tôi trước đó đã thử rồi, thứ này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến vị bên cạnh cậu đâu.

Còn về việc tại sao tôi lại không rơi vào ảo giác, nguyên lý cụ thể của cái này tôi cũng không biết.

Tôi chỉ biết, chỉ cần khi lục lạc vang lên, người có tiếp xúc với nó sẽ không bị trúng chiêu.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư cũng không dài dòng với hắn, vươn tay liền gỡ chiếc lục lạc sáu cạnh từ tai hắn xuống, ngay sau đó cầm trong tay cẩn thận quan sát.

Kiểu dáng và tỉ lệ của nó cũng không khác mấy so với ở Vương cung Lỗ Thương, chỉ là kích thước nhỏ hơn không ít.

Thấy Lý Vọng Thư xem đến xuất thần, Giải Hàng vừa định nói gì đó, đột nhiên tai hắn lại nghe thấy một tiếng lục lạc thanh thúy.

Không thể không thừa nhận, chiếc lục lạc sáu cạnh nhỏ hơn kích thước bình thường này, năng lực gây ảo ảnh đích thực không thể sánh bằng những loại cỡ lớn kia, thiếu đi vài phần khí chất bá đạo.

Thế nhưng, nếu có thể sử dụng một cách có chủ đích, hiệu quả mà nó tạo ra vẫn vô cùng rõ ràng.

Cứ như hiện tại, chỉ thấy Lý Vọng Thư nhẹ nhàng dùng ngón tay khuấy động chiếc lục lạc sáu cạnh nhỏ, sau đó lại dùng lời nói chậm rãi thêm vào những lời dẫn dắt và ám chỉ.

Giải Hàng đang ngồi đối diện gần như không hề có chút sức phản kháng nào, theo lời Lý Vọng Thư nói, hắn liền kể hết tất cả những gì mình biết.

Chương 133

Thậm chí ngay cả màu sắc chiếc quần lót mình đang mặc cũng không hề giấu giếm.

Đúng là không hề giữ lại gì cả.

Và sau khi nghe xong lời tự thuật của hắn, Lý Vọng Thư cũng không khỏi cảm thán một câu: Tên này đúng là xui xẻo hết phần thiên hạ.

Phải biết, Giải Hàng trước đây đã nhiều lần đi theo Tam thúc đến đây để thăm dò địa hình.

Nhưng mỗi lần đều bình an vô sự, chưa từng gặp phải bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

Thế nhưng cố tình là lần này, khi hắn cùng Ngô Tà kết bạn thâm nhập vào lòng đất, dường như mọi vận rủi đều ùa đến cùng lúc.

Không chỉ gặp phải một con mãng xà khổng lồ khiến người ta trố mắt kinh ngạc xuất hiện, chặn đường họ.

Ngay sau đó, ngay cả Trúc Cửu Âm, một sinh vật thần bí chỉ tồn tại trong các câu chuyện thần thoại, cũng bị họ đánh thức từ giấc ngủ dài.

Càng không nói đến trên đường còn có vô số thứ quỷ dị như trùng li, liên tiếp xuất hiện trước mặt họ, không ngừng tạo ra đủ loại phiền toái và nguy cơ.

Thực ra khi đến cây thần đồng này, cục diện đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Lũ quét bất ngờ dâng ngược, khiến nơi đây biến thành một đầm nước lũ, chưa kể kịch bản đã chuẩn bị kỹ càng trước đó còn chưa kịp

hoàn toàn triển khai, thì hai con quái vật khổng lồ đã lần lượt xuất hiện, trực tiếp khiến diễn biến cốt truyện tiếp theo hoàn toàn bị cắt đứt.

Mà Ngô Tà lại càng không cẩn thận, liền từ chỗ cao của cây thần đồng ngã xuống, sống chết không rõ.

Tuy nhiên, Giải Hàng thực ra vẫn khá nghĩa khí, không hề nghĩ đến việc bỏ rơi Ngô Tà mà đi luôn.

Theo ý tưởng của hắn, là muốn trốn trước một lúc, đợi sau khi hai con rắn phân thắng bại và rời đi, hắn sẽ lại xuống tìm tung tích của Ngô Tà.

Đương nhiên những chuyện này, Lý Vọng Thư thực ra cũng không quan tâm.

Hiện tại Ngô Tà tuy còn đang hôn mê, nhưng các dấu hiệu sinh tồn vẫn khá bình thường.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Trúc Cửu Âm đã trở thành người một nhà, điều này đồng nghĩa với việc nguy hiểm lớn nhất ở cây thần đồng này đã không còn nữa.

Còn về lũ trùng li trong lời Giải Hàng, đối với Lý Vọng Thư mà nói, lại càng không thành vấn đề.

Đối với người khác mà nói, lũ trùng li ký sinh trên loài khỉ, khiến loài khỉ biến dị, là những sinh vật hung mãnh dị thường.

Nhưng đối với hắn mà nói, côn trùng ngược lại là thứ mà hắn hiện tại không sợ nhất.

Cho tới bây giờ, trừ con cuống chiếu trùng màu bạc trong đầu Phật Tiên Thiếp Ca ra, những con côn trùng khác mà hắn gặp phải, trước mặt Thi Miết Vương trong đầu Lý Vọng Thư, đều chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh.

Vì thế đối với câu chuyện mạo hiểm của Giải Hàng và Ngô Tà, hắn cũng không có hứng thú lớn lắm.

Ngược lại, hắn lại khá tò mò Tam thúc vì sao lại muốn Ngô Tà biến mất một thời gian.

Tuy nhiên, đáng tiếc là Giải Hàng không rõ lắm vì sao Tam thúc lại muốn làm như vậy.

Hắn chỉ biết Tam thúc sau khi trở về từ Tây Sa, liền lộ vẻ vô cùng lo âu.

Thậm chí ngay cả chuyện làm ăn của mình cũng không quản, liền vội vàng vội vã bắt đầu chấp hành kế hoạch rèn luyện Ngô Tà.

Phải biết, theo kế hoạch ban đầu, việc rèn luyện Ngô Tà có một kịch bản vô cùng dài.

Phía Tần Lĩnh này nhiều nhất chỉ có thể tính là phần một, trong lúc thăm dò cây thần đồng Tần Lĩnh, Ngô Tà sẽ vô tình phát hiện những manh mối khác, sau đó tiếp tục mở ra phó bản thử thách tiếp theo.

Sau đó từng bước một giúp Ngô Tà nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng hiện tại, ngay cả kịch bản ở cây thần đồng Tần Lĩnh này, vẫn còn tồn tại rất nhiều điểm không chịu nổi sự xem xét, Tam thúc đã vội vàng ra tay.

Điều này đủ để chứng minh, ông ấy nhất định đã gặp phải chuyện gì đó rất khó giải quyết.

Đến nỗi khiến ông ấy phải xử lý kế hoạch huấn luyện Ngô Tà, vốn từ trước đến nay coi là đại sự số một, một cách qua loa như vậy.

Hoặc là có chuyện gì đó buộc ông ấy, khiến ông ấy không thể không bắt đầu kế hoạch huấn luyện sớm hơn.

Giải Hàng thậm chí hoài nghi, Tam thúc có phải đã gặp phải

chuyện nguy hiểm gì đó, nên mới giao toàn bộ việc huấn luyện Ngô Tà vào tay hắn.

Tuy nhiên, tình huống quá cụ thể thì hắn cũng biết có hạn, và Tam thúc dường như cũng không muốn hắn tham gia vào.

Vì thế hắn cũng chỉ có thể vâng mệnh mang theo Ngô Tà, chạy đến sâu trong núi Tần Lĩnh này.

Tác dụng gây ảo ảnh của chiếc lục lạc sáu cạnh mini đến nhanh đi cũng nhanh, đến nỗi trong quá trình hỏi chuyện, Lý Vọng Thư không thể không lắc chuông mỗi khi qua một khoảng thời gian.

Và trong quá trình này, hắn cũng phát hiện một hiện tượng thú vị, chỉ cần hắn lắc chuông, Thi Miết Vương trong đầu hắn luôn không nhịn được sẽ nhẹ nhàng rung động một chút.

Kiểu rung động này hắn rất quen thuộc, mỗi lần gặp phải ảo cảnh, Thi Miết Vương đều sẽ tạo ra rung động tương tự, để tránh cho hắn rơi vào ảo giác.

Ban đầu ở cái gọi là Huyền Hồn Thang trong Lỗ Vương Cung là như vậy, sau đó khi gặp phải Dương lão quan ong người cũng là như vậy.

Điều này giúp hắn rất dễ phán đoán, chiếc lục lạc sáu cạnh này rốt cuộc có thần kỳ đến vậy hay không, cùng với việc Giải Hàng trước mắt có thật sự rơi vào ảo giác hay không, chứ không phải là giả vờ, cố ý diễn kịch.

Thấy không còn hỏi được gì hữu ích nữa, Lý Vọng Thư lúc này mới lại tát mấy cái vào mặt Giải Hàng, giúp hắn thoát khỏi ảo cảnh.

Giải Hàng thì lại lanh trí, vừa tỉnh lại liền hiểu ra mình vừa gặp phải chuyện gì, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lý Vọng Thư.

Còn Lý Vọng Thư thì không hề có gánh nặng tâm lý nào, đầy mặt

mỉm cười nói: Tuy rằng anh nói anh là người của Tam thúc, nhưng dù sao chúng ta cũng là lần đầu gặp mặt, cẩn thận một chút, tin rằng anh chắc chắn có thể hiểu, đúng không.

Giải Hàng nhìn Lý Vọng Thư rất tự nhiên, cứ thế trực tiếp cất chiếc lục lạc sáu cạnh vào túi mình, khóe miệng không nhịn được giật giật.

Nhưng chỉ chớp mắt lại nhìn thấy con mắt to của Trúc Cửu Âm đang chăm chú nhìn chằm chằm mình, thế là vội vàng gật đầu lia lịa.

Hiểu, hiểu mà.

Vậy bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết Ngô Tà thế nào rồi không.

Hắn trước đó từ trên đó ngã xuống, chắc là không sao chứ.

Hắn không có gì đáng ngại, chỉ là hiện tại vẫn còn đang hôn mê, khả năng lớn là bị chấn động não.

Nghe lời này, Giải Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: Không sao là tốt rồi, nếu không tôi về biết ăn nói sao với Tam thúc đây.

Thấy mọi chuyện đã kết thúc, Lý Vọng Thư lập tức cởi Cửu Trảo Câu trên người Giải Hàng.

Hiện tại lũ quét bất ngờ đã dâng ngược, đường phía dưới đã bị ngập, nhưng nước lên nhanh thì rút cũng nhanh.

Chỉ là muốn ra ngoài thì có lẽ còn phải đợi hai ngày nữa.

Trên này quá nguy hiểm, sơ ý một chút trượt chân là ngã xuống ngay.

Nếu vận khí không tốt, va vào đá thì chắc chắn bỏ mạng.

Đi thôi, xuống cùng tôi, tiện thể cũng để anh xem Ngô Tà thế nào.

Thế nhưng nghe lời Lý Vọng Thư, Giải Hàng lại dứt khoát lắc đầu, cười khổ nói: Theo kịch bản của Tam thúc, tôi cũng không thể gặp lại hắn nữa, nếu không sẽ rất dễ bị lộ tẩy.

Chỉ cần hắn không sao là tốt rồi, cứ để hắn nghĩ tôi đã chết đi.

Còn hy vọng Lý thiếu cậu đừng vạch trần, cứ để hắn ghi nhớ kỹ lần trải nghiệm này, chắc hẳn sẽ rất có ích cho sự trưởng thành của hắn.

Hơn nữa, trên này còn có một con đường, có thể trực tiếp thông ra rừng đa bên ngoài.

Tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng con đường này tôi đã đi qua rất nhiều lần rồi, tôi sẽ đi từ trên này ra ngoài trước.

Nói xong, Giải Hàng lại có chút lo lắng liếc nhìn Trúc Cửu Âm, ngay sau đó với vẻ mặt đáng thương vô cùng, nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Đối với phương thức bồi dưỡng kiểu này của Tam thúc, Lý Vọng Thư trong lòng tràn đầy khinh thường, tuy nhiên chuyện không liên quan đến mình, hắn cũng gật đầu với Giải Hàng.

Được rồi.

Các anh thích chơi cái gì thực tế ảo thì cứ chơi, tôi cũng lười vạch trần.

Nếu anh muốn đi con đường phía trên đó, thì cứ tùy anh đi.

Nói xong, hắn quay người lại một lần nữa đi đến trên đầu Trúc Cửu Âm.

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc pha lẫn ngưỡng mộ của Giải Hàng, hắn chậm rãi bò xuống khỏi cây thần đồng.

Bệnh viện Hồng Thập Tự Tây An.

Chương 134

Mọi người đã ra khỏi Tần Lĩnh vài ngày.

Vào ngày hôm sau khi Giải Hàng rời đi một mình từ đỉnh cây thần đồng, mực nước hồ bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Đến ngày thứ ba, toàn bộ hồ nước đã hoàn toàn biến mất, cứ như thể nơi này chưa từng có một giọt nước sâu như vậy.

Và lúc này, Ngô Tà cũng đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Tuy nhiên, vì tư thế rơi xuống nước không tốt lắm, hắn không chỉ bị thương xương cổ, mà thậm chí còn do di chứng chấn động não nghiêm trọng, khiến hắn tạm thời rơi vào tình trạng mất tiếng.

Thấy tình huống này, Lý Vọng Thư trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Dù sao chỉ cần người không sao là được, người trẻ tuổi ra ngoài sau nghỉ ngơi một thời gian là hồi phục, hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa Ngô Tà còn bị mất tiếng, điều đó đối với Lý Vọng Thư mà nói lại càng là song hỷ lâm môn.

Mặc dù đã đồng ý với Giải Hàng thay hắn và Tam thúc giữ bí mật, không nói sự thật cho Ngô Tà.

Nhưng những ảo giác mà họ đã bịa đặt cho Ngô Tà trước đó thực sự quá đáng.

Muốn không bị lộ, vậy phải tiếp tục diễn cùng hắn, Lý Vọng Thư thì không có tinh thần tốt đến thế.

Bây giờ tốt rồi, Lý Vọng Thư lấy lý do xương cổ bị thương không

thể cử động, trực tiếp bó hắn vào một chiếc cáng đơn giản, bảo người khiêng đi.

Hơn nữa hắn còn không nói được lời nào, cũng coi như là đỡ được không ít phiền phức.

Còn về con đường ra, Trúc Cửu Âm quen thuộc hơn ai hết.

Mặc dù nó cũng không đi ra ngoài, nhưng dưới lòng đất là sân chơi của nó, rất nhiều lối đi ban đầu đều là do nó tạo ra khi rảnh rỗi.

Vì thế khi nhiều người ra ngoài, cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy hơi cạn lời là, khi họ vào núi, vẫn còn ở dãy Tần Lĩnh.

Kết quả sau khi ra khỏi núi, mới phát hiện đã đến địa phận Tây An.

Tiếp theo đó, đã trực tiếp hoàn thành việc xuyên tỉnh dưới lòng đất.

Chỉ khổ Mạo Mạo Giác vẫn còn ở dãy Tần Lĩnh, lại phải không ngừng nghỉ dẫn người đuổi tới Tây An.

Và sau khi bệnh tình của Ngô Tà ổn định, Lý Vọng Thư liền không quản hắn nữa, mà dẫn người trở về Bắc Bình.

Lần thăm dò huyệt mộ được ghi lại trong lụa Chiến quốc lần này, có thể nói không những không thu được gì, mà thậm chí còn rước thêm một bụng nghi vấn cho bản thân.

Tây Vương Mẫu mấy ngàn năm trước gieo một cây thần đồng như vậy sâu trong núi Tần Lĩnh, rốt cuộc là để làm gì, có liên hệ gì đến thuật trường sinh của nàng không.

Lý Vọng Thư không cảm thấy rằng cây thần đồng Tần Lĩnh này

và trận khóa long của Chu Mục Vương lại hoàn toàn không có bất kỳ liên hệ nào.

Dù sao nghiên cứu của hai bên, tuy rằng phía sau có thể tồn tại sai biệt, nhưng căn nguyên ban đầu lại là giống nhau.

Còn có cái tên yêu tăng Tây Vực Dương Liễn Thật Già kia, hắn làm những chuyện đó trong nghi trủng của Chu Mục Vương, rốt cuộc là đang làm gì.

Những long khí, thậm chí là long mạch bị hắn trộm đi, lại được dùng vào nơi nào.

Còn nữa, hắn đã mang những tài liệu nghiên cứu trong nghi trủng của Chu Mục Vương đi đâu, có tiếp tục nghiên cứu không, có để lại thứ gì hữu ích không.

Tất cả những bí ẩn này, Lý Vọng Thư cảm thấy chỉ dựa vào bản thân như một con ruồi không đầu mà đâm loạn, thực sự khó có thể giải quyết vấn đề.

Đặc biệt là những chuyện liên quan đến các loại trận pháp, nào là khóa long, nào là đoạt long, nhất định phải đi thỉnh giáo các chuyên gia.

Mà căn cứ lời Hoắc Hữu Tuyết nói, trong Cửu Môn có không ít người rất am hiểu về mảng trận pháp này.

Và bà nội nàng là Hoắc lão thái thái, có hiểu biết rất sâu về Bổn Giáo.

Nàng có thể nhận ra cách bố trí của Dương Liễn Thật Già, đều là nhờ những cuốn sách cổ của bà nội mà biết được.

Chẳng qua khi Lý Vọng Thư vừa đến Bắc Bình, lại không thể tìm được ai.

Dù là Trương Nhật Sơn hay Hoắc lão thái thái, đều không ở Bắc Bình.

Thậm chí phần lớn tinh nhuệ của Cửu Môn đều đã bị điều đi nơi khác.

Không chỉ ở Bắc Bình, ngay cả Ngô Nhị Bạch ở tận Nam Kinh cũng đã dẫn người cùng tham gia hành động.

Hỏi thăm sau hắn mới biết được, hóa ra trước đó khi hắn ở dưới huyệt mộ của cát đế Tây Sa, Trương Nhật Sơn đã sờ được cái đuôi của Uông gia.

Và đúng lúc hắn dẫn người đến dãy Tần Lĩnh, Tam thúc lại càng lấy thân mình làm mồi, tuyên bố mình đã mang ra thông tin then chốt của Uông Tàng Hải từ huyệt mộ dưới đáy biển, dụ người Uông gia ra mặt.

Chẳng qua họ vẫn có chút xem nhẹ Uông gia, đến nỗi diễn biến của sự việc, có chút vượt ngoài tầm kiểm soát của mọi người.

Mặc dù Cửu Môn đã kịp thời hành động, coi như đánh úp Uông gia một trận trở tay không kịp.

Nhưng Tam thúc lại rơi vào tay người Uông gia, hiện tại hai phe coi như đang xoay quanh Tam thúc, không ngừng tiến hành đánh cờ.

Trong huyệt mộ cát đế Tây Sa, Uông Tàng Hải quả thật đã để lại tin tức, nhưng Lý Vọng Thư có thể khẳng định, tin tức đó ngoài hắn ra, không có ai khác biết.

Hơn nữa cho dù có biết cũng vô dụng, dù sao cũng chỉ là một câu vô cùng đơn giản: tập hợp đủ ba con cá đồng mắt rắn.

Mà hiện tại, trong đó một con vẫn đang yên ổn nằm trong tay hắn.

Tuy không rõ cái gọi là tin tức then chốt của Tam thúc là gì, nhưng

đối với chiêu lấy thân nhập cục này của Tam thúc, Lý Vọng Thư vẫn rất bội phục ông ấy.

Đồng thời cũng hiểu ra, vì sao ông ấy lại sắp xếp Giải Hàng giấu Ngô Tà đi.

Có ý muốn góp chút sức, dù sao đả kích Uông gia cũng là mục tiêu của hắn từ trước đến nay.

Nhưng ai ngờ ngay lúc này, Bốn A Công, người đã lâu không có tin tức, lại đột nhiên truyền đến tin tức.

Bảo hắn đến Sơn Hải Quan chờ ông ấy, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng cho việc xuống đấu.

Ân tình của Bốn A Công không thể không trả, hơn nữa hắn trong lòng rõ ràng, lần này nơi lão nhân kia muốn đến, tám phần chính là Vân Đỉnh Thiên Cung của Vạn Nô Vương.

Trước đây hắn không hề có chút hứng thú nào với nơi này.

Chỉ là khi ở dưới đáy biển, gặp phải con cuống chiếu màu bạc kia, điều này khiến hắn đột nhiên có hứng thú với nghi thức trường sinh của Vạn Nô Vương.

Dù sao việc cộng sinh với con cuống chiếu màu bạc kia, cùng với cộng sinh với Thi Miết Vương, tuy rằng hình thức biểu hiện không hoàn toàn giống nhau.

Nhưng căn bản hai loại phương thức này đều là người trùng cộng sinh, hắn cũng muốn xem liệu có thể tìm được biện pháp lấy yếu bù mạnh lấy cái thừa bù cái thiếu để giải quyết vấn đề của bản thân hay không.

Dù sao hiện tại tài liệu của Chu Mục Vương đã xác định là không có tác dụng, hắn cũng chỉ có thể thử nghĩ cách từ Uông Tàng Hải.

Vì thế Lý Vọng Thư cũng không từ chối, vừa lúc Mập mạp và Tiểu Ca cũng đều còn ở bên cạnh.

Thế là ba người lại dẫn theo thuộc hạ, hùng dũng tiến đến Sơn Hải Quan.

Lý Vọng Thư cùng mọi người ở Tam Biên Sườn Núi đã chờ năm ngày, lúc này mới cuối cùng lại một lần nữa nhận được tin tức từ Bốn a công.

Họ không dám trì hoãn một lát, lập tức phi ngựa không ngừng chạy đến con đường núi uốn lượn phía sau ga tàu hỏa, lòng tràn đầy mong chờ có thể mau chóng hội hợp với Bốn a công.

Thế nhưng, điều khiến người ta thất vọng là, dù họ đã đợi rất lâu bên đường núi, nhưng trước sau vẫn không thấy bất kỳ ai xuất hiện.

Chương 135

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mập mạp dần trở nên nôn nóng bất an, trong miệng bắt đầu không ngừng oán giận: Tôi nói này các vị, chúng ta đợi lâu như vậy mà chẳng thấy bóng ma nào.

Các ông nói xem, Trần Bì A Tứ này chắc không phải là gặp bất trắc gì trên đường chứ.

Mấy ngày nay tôi nhận thấy gió trên giang hồ rõ ràng không thích hợp chút nào.

Mấy ông lão từng giao thiệp với tôi trước đây, liên tiếp bị tống vào đồn cảnh sát hết.

Những gã còn lại ai nấy sợ đến run rẩy trong lòng, cả ngày lo lắng đề phòng, sợ mình ngày nào đó cũng gặp tai ương.

Đáng tiếc đúng vào lúc mấu chốt này, ông cụ ấy lại dám làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng, nhảy ra chen ngang làm lạt ma, đây không phải thuần túy là đang hành động ngược gió gây án sao.

Làm không khéo người ta đã bị cảnh sát ấn đầu trên xe lửa từ đời nào rồi.

Thật ra đối với cục diện căng thẳng ngay lúc này, Lý Vọng Thư hiểu biết sâu sắc hơn Mập mạp nhiều.

Trong khoảng thời gian này, các đường khẩu thuộc các gia tộc Cửu Môn đều ít nhiều phải chịu sự chú ý nghiêm ngặt và đả kích nghiêm khắc từ cảnh sát.

Đặc biệt là đường khẩu thuộc hạ của Tam thúc, càng trở thành đối tượng chỉnh sửa trọng điểm, chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất.

Tam thúc chơi trò biến mất, người dưới trướng rắn mất đầu, nghe

nói còn bị nội gián cảnh sát trà trộn vào, lần này một lượt đã bị bắt không ít người, có thể nói là thương gân động cốt.

Hơn nữa cũng bởi vì chú ấy đã điều tra ra không ít hàng cấm tại đường khẩu của mình, dẫn tới hiện tại trong phạm vi cả nước, đều dấy lên một đợt trấn áp mạnh mẽ nhằm vào thị trường đồ cổ.

Trần Bì A Tứ lúc này quả thật có chút mùi vị đang chơi với lửa.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư hơi trầm tư một chút, sau đó vẫn chậm rãi mở miệng an ủi nói: Mập mạp cậu cũng đừng sốt ruột, chúng ta đều đã đợi ở đây năm ngày rồi, cũng chẳng ngại đợi thêm lát nữa đâu.

Huống hồ Trần Bì A Tứ chính là một lão làng trong ngành từ trước khi kiến quốc, từ xã hội cũ.

Trải qua bao nhiêu năm mưa gió như vậy, có thể bình yên vô sự tồn tại đến nay, nhất định có đạo lý sinh tồn độc đáo và chỗ hơn người thuộc về riêng mình, làm sao có thể dễ dàng bị bắt giữ như vậy chứ.

Nhưng Mập mạp nghe được lời này xong, lập tức liền trợn tròn mắt, phản bác nói: Thiếu gia Lý, cậu nói thế lại làm tôi nhớ ra, ông lão ấy là nhân vật từ thời xã hội cũ đấy.

Giờ tính ra, ông ấy bao nhiêu tuổi rồi chứ.

Tuổi này rồi mà còn tơ tưởng chuyện xuống đấu tìm báu, đây chẳng phải là đang đùa chúng ta sao.

Đối mặt với lời nói này của Mập mạp, Lý Vọng Thư trong lúc nhất thời lại có chút nghẹn lời, không biết nên đáp lại thế nào cho phải.

Đang lúc này, Buồn Chai Dầu vẫn luôn im lặng ngồi một bên, lại không hề báo trước mà đột nhiên mở miệng nói: Có người đến.

Lời vừa dứt, mọi người sôi nổi đổ dồn ánh mắt về phía xa.

Chỉ thấy vài bóng người đang vội vã chạy như bay từ phía trên lùm cây nhỏ.

Nhìn bộ dạng của họ, dường như vừa mới trực tiếp từ phía sau ga tàu hỏa, dọc theo đường ray mà chạy thẳng ra.

Mà người dẫn đầu ở phía trước mấy người, là một lão giả nhìn qua tinh thần quắc thước, bước đi đầy khí thế.

Thấy thế, Lý Vọng Thư vội vàng dẫn người xuống xe, liền đón qua.

Thế nhưng chờ hắn đến gần rồi lại sững sờ.

Chỉ thấy trong số những người đi theo sau Trần Bì A Tứ, lại có Phan Tử đã lâu không gặp, cùng Ngô Tà vừa mới chia tay mấy ngày trước.

Sau khi hỏi thăm sơ qua, Lý Vọng Thư mới biết, Trần Bì A Tứ lần này chỉ dẫn theo hai người phụ tá đến.

Một người đeo kính nhìn có vẻ lịch sự văn nhã, nhưng từ cổ áo và cổ tay áo lại có thể thấy đầy hình xăm, tên là Hoa Hòa Thượng.

Một người khác trẻ tuổi hơn, vừa gặp mặt đã rất tự nhiên nói không ngừng, tên là Diệp Thành.

Lý Vọng Thư cùng mấy người hàn huyên vài câu, liền không khỏi nhìn Ngô Tà thở dài nói: Cậu nói xem, cậu không ở bệnh viện tĩnh dưỡng cho tốt, cứ chạy lung tung làm gì.

Quên vụ ở Tần Lĩnh rồi sao.

Nếu không phải may mắn gặp được tôi, có khi cậu đã chết trong núi mà chẳng ai hay.

Lúc này chứng mất ngôn ngữ của Ngô Tà quả nhiên đã khỏi, nghe

vậy có chút xấu hổ gãi đầu.

Nhưng Phan Tử ở một bên lại giúp cậu ấy giải vây nói: Đây là Tam gia sắp xếp, tình huống lần này đặc biệt, nên mới để tiểu Tam gia tham gia.

Lý Vọng Thư thỉnh thoảng liếc nhìn Ngô Tà, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng về thể chất tà môn của cậu ấy.

Lúc này, Trần Bì A Tứ ở một bên cũng mở miệng.

Tiểu tử Lý, đồ ta dặn cậu chuẩn bị đã sẵn sàng hết chưa.

Nghe được lời này Lý Vọng Thư lập tức nghiêm túc lên, gật đầu nói: Đã chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

Chỉ là trong nước đang kiểm tra gắt gao, nên tôi đã sắp xếp nhân lực và trang bị nhập cảnh từ biên giới Nga.

Chờ chúng ta đến nơi, chắc họ cũng tới rồi.

Đi thôi, lên xe trước đã, chúng ta về chỗ ở rồi nói chuyện.

Rất nhanh, xe liền đến nơi mọi người ở.

Để che mắt thiên hạ, Lý Vọng Thư không chọn khách sạn, mà trực tiếp thuê một cái sân ở ngoại ô.

Mọi người vừa về đến sân, Ngô Tà liền nhìn thấy những người đang kiểm tra và đóng gói các loại hành lý trong sân, vội vàng đến bên tai Lý Vọng Thư thì thầm hỏi: Cậu đang làm gì vậy.

Không phải nói, phải chờ Tam thúc tôi tới rồi, chúng ta mới cùng đi thám hiểm Vân Đỉnh Thiên Cung sao.

Lý Vọng Thư lắc đầu nói: Đều là Bốn a công sắp xếp, tôi cũng chỉ làm theo yêu cầu của ông ấy thôi.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng rất tò mò, khi Trần Bì A Tứ liên lạc với hắn, cố ý dặn dò cần rất nhiều nhân lực và vũ khí.

Vì thế hắn thậm chí còn phái Mạo Mạo Giác quay về Tam Biên Sườn Núi để điều người.

Lúc này Trần Bì A Tứ nghe vậy lại cười nói: Không còn cách nào khác, lần này chúng ta đang chạy đua thời gian với Uông gia.

Có khi đến lúc đó còn sẽ đụng mặt bọn họ, không thể không cẩn thận một chút.

Uông gia.

Lý Vọng Thư tức khắc tỉnh táo tinh thần, vội vàng truy vấn nói: Nói vậy, lần này Uông gia cũng định đi thám hiểm Vân Đỉnh Thiên Cung sao.

Trần Bì A Tứ gật đầu nói: Thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh kia, từ nhỏ đã quỷ quyệt thật sự.

Nếu không phải hắn cố ý, người Uông gia làm sao có thể dễ dàng bắt được hắn như vậy.

Hắn cố ý tung tin, nói hắn ở Tây Sa tìm thấy bí mật Uông Tàng Hải để lại.

Mà cái bí mật đó, chính là chìa khóa tiến vào Vân Đỉnh Thiên Cung.

Bên trong Thiên Cung, cất giấu thứ có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Ban đầu hắn chỉ muốn nhân cơ hội này câu Uông gia đang ẩn mình trong bóng tối ra.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp chấp niệm của người Uông gia đối với vị tổ tông Uông Tàng Hải này.

Không ngờ chẳng những câu được cá nhỏ tôm tép, mà thậm chí cá mập lớn cũng bị câu ra.

Cho nên khi đối mặt với việc Uông gia xuất động quy mô lớn, cục diện đã không còn nằm trong khả năng kiểm soát của hắn.

Thế là hắn lại nghĩ ra kế hoạch thứ hai, đó chính là dẫn người Uông gia đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Đến lúc đó chúng ta ở bên trong, Trương phó quan cùng những người Cửu Môn khác ở bên ngoài, nội ứng ngoại hợp, hoàn toàn giải quyết Uông gia.

Mà để có thể giành trước người Uông gia tiến vào nơi đó, hắn lúc này mới liên hệ với ta, bảo ta mang theo các cậu, đi cùng Uông gia chạy đua thời gian.

Lý Vọng Thư không ngờ, Ngô Tam Tỉnh chơi lớn đến vậy.

Đồng thời cũng có chút bực bội, mình lại bị coi như một quân cờ trong ván cờ với Uông gia.

Tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, dường như ngoại trừ chính mình ra, những gia tộc Cửu Môn khác thật sự không có thực lực để cứng đối cứng với Uông gia.

Đạo lý tuy là như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn không khỏi chúc phúc cho Tam thúc: Chúc chú bị Uông gia hành hạ cho thấu đáo.

Lúc này Ngô Tà lại đầy mặt nôn nóng hỏi: Vậy Tam thúc tôi đâu.

Giờ chú ấy thế nào rồi.

Trần Bì A Tứ nhìn Ngô Tà, hơi khinh miệt cười cười: Hắn muốn dẫn người Uông gia đến Thiên Cung, cậu nghĩ chú ấy có thể thế nào.

Nhưng có một điều cậu có thể yên tâm, ít nhất là trước khi tìm được Thiên Cung thì chú ấy vẫn an toàn.

Lần gần nhất chú ấy liên lạc với tôi là cách đây một tuần, nghe giọng điệu thì tự tin lắm.

Lý Vọng Thư làm sao cũng không thể ngờ được, mình gần như chỉ vào núi một chuyến, bên ngoài thế mà trời đất đảo lộn đã xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Mà điều càng làm hắn cảm thấy kinh ngạc là, Tam thúc thế mà còn có năng lực như vậy, gần như chỉ bằng sức một người, liền cứng rắn lôi Uông gia, cái thế lực đã ẩn mình sau màn bấy lâu, cao thâm khó đoán tựa như u linh, ra ánh sáng.

Phải biết Uông gia sở dĩ khiến mọi người cảm thấy uy hiếp, tâm tồn kiêng kị, điểm mấu chốt nhất chính là không ai biết rốt cuộc bọn họ ẩn giấu ở đâu.

Chương 136

Chính vì sự thần bí này, Uông gia giống như một mãnh thú ẩn mình trong bóng đêm, bất cứ lúc nào cũng có thể nhe nanh vồ tới mọi người.

Thế nhưng lần này, tấm màn che thần bí của Uông gia lại bị Tam thúc xé toạc xuống một cách vô tình.

Cứ như vậy, uy hiếp và sức mạnh đe dọa của Uông gia đối với mọi người trong Cửu Môn, bằng như trong nháy mắt đã giảm sút hơn một nửa.

Điều này đối với Cửu Môn mà nói, có thể nói là một cơ hội chưa từng có.

Đương nhiên, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Lý Vọng Thư dù biết rõ mình bị lợi dụng làm quân cờ, vẫn không chọn phủi tay bỏ mặc.

Trừ cái này ra, còn một nguyên nhân khác là để báo đáp ân tình của Trần Bì A Tứ lúc trước.

Nếu không phải Trần Bì A Tứ vào thời điểm mấu chốt, đưa tới huyết nhục Cổ Thần vô cùng quý giá để cứu cấp.

Nói cách khác, chỉ dựa vào Thi ba ba đan viên đan xác chết kém chất lượng mà hắn đã nuốt trước đó, e rằng căn bản không thể chống đỡ được cho đến khi hắn đến Lôi Thành nghe lôi.

Có khi sớm đã trên đường, cả người sẽ hoàn toàn suy sụp, trở thành một hành thi đi thịt xác sống di động.

Đương nhiên, Tam thúc có kế hoạch của Tam thúc, Lý Vọng Thư tự nhiên cũng có sắp xếp riêng của mình.

Chỉ là không ngờ, hiện tại hai việc lại đến cùng một lúc.

Lần này đi đến Vân Đỉnh Thiên Cung, vừa lúc có thể giải quyết cả hai việc cùng nhau.

Lúc này thời gian đã đi đến chạng vạng, Lý Vọng Thư một bên tiếp đón mọi người ăn xong lẩu, một bên hướng về phía Trần Bì A Tứ hỏi: Bốn a công, hiện tại nhân lực và trang bị đều chuẩn bị sẵn sàng, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây.

Trần Bì A Tứ lại không hề do dự, trực tiếp móc ra một tấm bản đồ đập lên bàn nói: Để tranh thủ thời gian cho chúng ta, thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh lần này đã bỏ ra cái giá rất lớn.

Gần đây chuyện trên đường các cậu đều nghe nói rồi chứ.

Việc cảnh sát nghiêm khắc trấn áp, thực ra là do chú ấy tự điểm huyệt đạo cho đường khẩu của mình.

Hiện tại người Uông gia, cho dù có thể thoát thân từ Trường Sa bên kia, nhưng việc vào núi chuẩn bị những thứ này, lúc này cũng không dễ dàng.

Hơn nữa hàng ngàn kilomet đường xa, nhiều cửa khẩu như vậy nếu họ có thể qua mặt được, nhưng tốc độ nhất định không bằng chúng ta.

Nói tới đây Trần Bì A Tứ quay đầu nhìn Lý Vọng Thư Giờ cậu hiểu tại sao tôi lại để cậu bố trí nhân lực từ con đường khác thẳng đến bên kia rồi chứ.

Từ đây đến Nhị Đạo Bạch Hà, dọc đường chắc chắn không thể thiếu các trạm kiểm tra.

Mấy người chúng ta đi nhẹ hành lý, tốc độ tuyệt đối nhanh hơn Uông gia nhiều.

Chờ đến nơi, chúng ta chỉ cần đi trước một bước tìm được Vân Đỉnh Thiên Cung, Uông gia theo sau, chỉ có nước mà chịu trận thôi.

Không thể không nói, biện pháp này của Trần Bì A Tứ thật sự là cách nhẹ nhàng nhất.

Chỉ cần bọn họ đi trước một bước vào Thiên Cung, thì cơ hội ngáng chân những người phía sau dọc đường, cũng không nên quá nhiều.

Cho dù là ở ngã rẽ tùy ý để lại một dấu hiệu kỳ lạ, e rằng cũng đủ khiến người phía sau phải nghĩ nửa ngày.

Hơn nữa còn có thể cố ý gây thêm khó khăn cho người phía sau.

Có thể nói, trong cái ngành nghề xuống đấu này, lợi thế của việc dẫn trước một bước, thật sự sẽ được phóng đại vô hạn.

Mắt thấy mọi người đều tỏ vẻ đã hiểu, Trần Bì A Tứ lúc này mới gật đầu tiếp tục nói: Chuyện Uông gia thì nói đến đây.

Tiếp theo chúng ta sẽ nói về ngôi mộ Đông Hạ Hoàng đế, thông tin về Vân Đỉnh Thiên Cung.

Lần này chúng ta phải mở là Cửu Long Nâng Thi Quan của Đông Hạ Hoàng đế.

Việc thiết kế và xây dựng Thiên Cung này đều do một tay Uông Tàng Hải đảm nhiệm.

Về kẻ này, tôi nghĩ các cậu không còn lạ gì.

Một đại sư về kiến trúc học và phong thủy học thời bấy giờ.

Hắn với nghề của chúng ta có thể nói là quen thuộc đến cực điểm.

Nên nơi đây chắc chắn tràn ngập đủ loại nguy hiểm nhắm vào những kẻ trộm mộ.

Cũng may tên này có lẽ quá hài lòng với kiệt tác của mình, không đành lòng để nó mai một, nên đã khắc các manh mối về Vân Đỉnh Thiên Cung lên ba con xà mi đồng cá để trấn giữ các cửa ải.

Nói đoạn, liền thấy Trần Bì A Tứ từ trong túi móc ra một con xà mi đồng cá mà Lý Vọng Thư chưa từng thấy qua.

Thấy thế, hắn cùng Ngô Tà cũng mỗi người móc ra một con, ba con xà mi đồng cá đặt cạnh nhau, vừa vặn tạo thành một hình tam giác.

Lúc này Hoa Hòa Thượng đột nhiên đứng dậy tắt đèn trong phòng, sau đó lấy đèn pin ra, chiếu thẳng vào ba con xà mi đồng cá.

Liền thấy ánh phản chiếu từ thân cá hắt lên tường, những cái bóng vảy cá nhỏ xíu, thế mà biến thành những dòng chữ dày đặc.

Đây là kim văn, để dịch toàn bộ tôi cần chút thời gian.

Nhưng mọi người yên tâm, trước khi đến đích, tôi khẳng định có thể dịch xong.

Cứ như vậy, chúng ta có thể theo chỉ dẫn trên cá mà tìm được lối vào Thiên Cung.

Mà nhìn những dòng chữ này, Lý Vọng Thư lại không cần dịch, hắn có ký ức của Bồ Tiên Thiếp Ca, thậm chí không cần chỉ dẫn, là có thể tìm được lối vào Thiên Cung.

Rốt cuộc khi Bồ Tiên Thiếp Ca gặp chuyện, Thiên Cung tuy chưa hoàn toàn xây xong, nhưng đại khái hình thức ban đầu đã định hình.

Chi tiết hắn tuy có thể không rõ lắm, nhưng dàn giáo tổng thể của Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn lại cực kỳ quen thuộc.

Cho nên khi hắn nhìn thấy manh mối Uông Tàng Hải để lại trên cá, mày không tự giác hơi hơi nhíu lại.

Lão tiền xu Uông Tàng Hải này quả nhiên để lại một tay.

Những manh mối trên cá, tuy về đại thể phương hướng không sai, nhưng con đường nó chỉ ra lại không phải lối đi an toàn nhất.

Chỉ là khi hắn ở mộ huyệt dưới đáy biển, nói là để ta tìm được ba con xà mi đồng cá, là có thể giải tỏa nghi hoặc trong lòng ta, chỉ có thế thôi sao.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng cũng cuối cùng dùng máy ảnh chụp lại toàn bộ những dòng chữ trên tường.

Ánh đèn trong phòng cũng được bật lại, vừa lúc nồi lẩu cũng sôi, thế là mọi người dứt khoát chuẩn bị vừa ăn vừa tiếp tục trò chuyện.

Còn Lý Vọng Thư thì giả bộ vẻ mặt tò mò, cầm ba con xà mi đồng cá cùng nhau trong tay, cẩn thận thưởng thức.

Hắn không tin Uông Tàng Hải sẽ cố ý lưu lại hình ảnh ký ức trong mộ huyệt dưới đáy biển, chỉ để giải trí mình.

Thông tin trên xà mi đồng cá, tuyệt đối không thể nào chỉ có chút manh mối về Vân Đỉnh Thiên Cung như vậy.

Quả nhiên, khi ba con xà mi đồng cá đồng thời được cầm trong tay, Lý Vọng Thư lập tức phát hiện không đúng.

Rõ ràng là ba con cá đồng chế tạo bằng đồng thau, nhưng giờ phút này trong tay hắn, hắn lại cảm thấy ba con cá này dường như sống lại vậy.

Không phải thật sự cá đồng biến thành cá sống, mà là cảm giác ba con xà mi đồng cá trong tay này, lập tức liền có sinh mệnh giống như vậy, không còn chỉ là đồ vật trang trí nhỏ.

Phải biết trước kia hắn cũng không phải chưa từng cầm xà mi đồng cá lên tay, thậm chí cả con của Ngô Tà, hắn đều có kiểm tra cẩn

thận.

Nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện loại cảm giác kỳ lạ như hiện tại.

Thế là hắn dứt khoát thử thúc giục thi thể vương trong đầu, làm cảm giác lực của mình, chậm rãi dò xét tới ba con xà mi đồng cá.

Quả nhiên, đây mới là bí mật chân chính mà xà mi đồng cá ẩn giấu.

Lý Vọng Thư cau mày, trầm tư suy nghĩ nhưng trước sau vẫn không thể hiểu thấu đáo được ảo diệu trong đó.

Hắn thật sự khó có thể tưởng tượng, Uông Tàng Hải rốt cuộc đã dùng thủ đoạn nghịch thiên gì, thế mà có thể chế tạo những con xà mi đồng cá bằng đồng thau, thành một sự tồn tại phảng phất có sinh mệnh.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc cảm thán là, chỉ khi ba con xà mi đồng cá tụ họp một chỗ, chúng mới có thể hiển lộ ra đặc tính tồn tại này.

Mà một khi tách rời nhau, ba con cá đồng này liền lập tức khôi phục thành bộ dạng vật chết không hề sức sống.

Hay là Uông Tàng Hải đã phong ấn một loại sâu kỳ lạ nào đó mà không ai biết bên trong ba con xà mi đồng cá này.

Nhưng đồng cá rõ ràng là đúc bằng đồng thau, loại sâu nào có thể chịu được sức nóng cực độ khi đúc, lại có thể sống sót mấy trăm năm trong cá.

Mặc cho Lý Vọng Thư có vắt óc suy tư đến mấy, trong lúc nhất thời vẫn không nghĩ ra được một đáp án xác thực.

Chương 137

Mang theo lòng đầy nghi hoặc, Lý Vọng Thư chậm rãi tập trung tinh thần, đem cảm giác lực vô cùng nhạy bén của bản thân cẩn thận thâm nhập vào bên trong xà mi đồng cá.

Quả nhiên, liền giống như tình hình đã trải qua lần trước ở mộ huyệt Tây Sa vậy.

Uông Tàng Hải quả thật đã lợi dụng phương thức ký ức, bảo tồn lại một đoạn hình ảnh cực kỳ độc đáo.

Đầu tiên xâm nhập tầm mắt như cũ là Uông Tàng Hải đang nửa tựa vào ghế.

Chỉ thấy thân hình hắn hơi khom, dường như muốn giãy giụa đứng dậy, nhưng chung quy chỉ là vô lực mà dựa vào lưng ghế.

So với hình ảnh ký ức trong thi thể ở mộ huyệt dưới đáy biển, giờ phút này hắn quả thực khác nhau như hai người.

Khi đó hắn tuy rằng cũng đã thân hoạn bệnh nặng, hình dung tiều tụy, nhưng ít nhất còn giữ lại một tia sinh khí.

Mà hiện giờ người trước mắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hốc mắt trũng sâu, xương gò má nhô cao, phảng phất bị rút ra tất cả sinh mệnh lực vậy, trông vô cùng tiều tụy.

Khiến người ta liếc mắt một cái là có thể rõ ràng cảm nhận được cái loại hơi thở tuyệt vọng của sinh mệnh sắp đi đến hồi kết.

Đúng lúc này, Uông Tàng Hải vốn hai mắt trống rỗng vô thần đột nhiên chuyển động tròng mắt, đổ dồn ánh mắt về phía chính diện.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn chậm rãi nhếch lên, nở một nụ cười cực kỳ quỷ dị và làm người sởn tóc gáy.

Tiếp đó, hắn dùng giọng nói khàn khàn như giấy nhám cọ xát, chậm rãi mở miệng nói: Thật là vạn vạn không ngờ, lại thực sự có người tài giỏi tìm được ba con xà mi đồng cá thần bí kia, lại còn thành công đọc được đoạn ký ức ta cố ý lưu giữ bên trong.

Xem ra, có lẽ tất cả vẫn chưa hoàn toàn mất kiểm soát, vẫn còn đường cứu vãn.

Lời còn chưa dứt, Uông Tàng Hải liền hít sâu một hơi, tựa hồ dốc hết toàn thân sức lực, cố gắng ngồi thẳng thân thể mình.

Cùng lúc đó, thần sắc hắn cũng dần dần phát sinh biến hóa, từ lúc ban đầu âm trầm khủng bố chuyển sang ngưng trọng túc mục, ngay sau đó lại như là chìm vào hồi ức vậy, qua một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói: Nhớ lại nửa đời trước của ta, quả thực là thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện suôn sẻ.

Dù sinh ra trong loạn thế, ta vẫn có thể nhờ vào nỗ lực không ngừng của bản thân, từng bước vươn lên địa vị cao, cuối cùng trở thành nhân thần, là mục tiêu chú ý và đối tượng ngưỡng mộ của mọi người.

Đã từng, ta từng nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ cứ thế bình lặng mà tiếp diễn.

Nhưng vận mệnh luôn đầy rẫy những chuyển biến kịch tính.

Rồi một ngày nào đó, ta buộc phải lên đường đến Đông Hạ quốc.

Chính tại mảnh đất xa lạ này, ta đã gặp những thứ đủ để thay đổi hoàn toàn vận mệnh cả đời ta.

Ở đó, ta lần đầu gặp những người bí ẩn của Trương gia.

Trước đó, nói về trường sinh bất lão, ta vẫn luôn cho rằng đó là lời nói vô căn cứ.

Nhưng khi ta tận mắt chứng kiến những người Trương gia lại có thể sống đến hai trăm, thậm chí hơn ba trăm tuổi, nhận thức sâu sắc mà ta kiên trì bấy lâu bỗng chốc bị đảo lộn thành từng mảnh.

Không chỉ vậy, ta còn tận mắt chứng kiến họ cử hành nghi thức chuyển sinh khiến người ta phải câm nín cho Vạn Nô Vương.

Thông qua nghi thức thần bí này, Vạn Nô Vương có thể mang theo toàn bộ ký ức kiếp trước, chuyển sinh vào một cơ thể trẻ trung cường tráng hơn, từ đó đạt được cơ hội sống mới và sức sống.

Từng cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này đã mang đến cho ta một cú sốc lớn chưa từng có.

Chúng giống như một chiếc chìa khóa thần kỳ, lặng lẽ mở ra cánh cửa dẫn ta đến một thế giới hoàn toàn mới.

Kể từ đó, quỹ đạo cuộc đời ta đã thay đổi long trời lở đất.

Nói đến đây, hai tròng mắt vốn hơi ảm đạm của Uông Tàng Hải đột nhiên phát ra ánh sáng khác thường, phảng phất có một đoàn lửa đang cháy trong đó.

Cả trạng thái tinh thần của hắn cũng theo đó chấn động, rạng rỡ một vẻ hưng phấn và kích động khó tả.

Thế là nhân cơ hội giúp Vạn Nô Vương chế tạo Thiên Cung, ta lặng lẽ bắt đầu không ngừng tìm kiếm bí ẩn trường sinh của họ.

Tuy nhiên, trải qua vô số lần thử nghiệm và mò mẫm, tất cả những thành quả đạt được đều không như mong muốn.

Sau một hồi tìm tòi nghiên cứu sâu sắc, ta phát hiện, người Trương gia sở dĩ có thể trường sinh bất lão, dường như có mối liên hệ mật thiết với huyết mạch độc đáo của họ.

Điều này đối với ta mà nói thật sự khó có thể học theo và sao chép.

Còn về nghi thức chuyển sinh thần bí khó lường của Vạn Nô Vương, tần suất cử hành của nó cũng rất thưa thớt, ta chỉ thấy qua một lần, rất khó từ đó phát hiện ra manh mối hữu ích.

Cũng may trời không phụ lòng người, sau thời gian dài chờ đợi, ta cuối cùng cũng nghênh đón một cơ duyên hiếm có.

Vạn Nô Vương chuyên môn chuẩn bị nghi thức chuyển sinh cho con gái yêu của mình.

Để có thể hiểu rõ triệt để nguyên lý tiềm ẩn đằng sau nghi thức chuyển sinh này, ta nhanh chóng quyết định, dứt khoát ra tay cắt ngang nghi thức đang diễn ra, và với tốc độ chớp nhoáng mang theo thi thể con gái Vạn Nô Vương mà thoát thân thành công.

Trong lòng ta rất rõ ràng, lần này mình gây ra động tĩnh kinh thiên động địa như vậy, nếu chỉ dựa vào sức lực bản thân đơn độc chiến đấu, e rằng không bao lâu liền sẽ bị Trương gia bắt trở lại.

Bởi vậy, sau khi thoát đi thành công, ta đã tận dụng triệt để sức hấp dẫn to lớn mà trường sinh bất lão mang lại, kết giao rộng rãi với những người chí sĩ trong thiên hạ, đặc biệt là những người có quyền cao chức trọng và cùng chung chí hướng.

Cuối cùng, đã thành công tập hợp một nhóm thế lực quyền quý có thực lực cường đại, cùng chung chí hướng, cộng đồng thành lập nên Uông gia.

Không thể không nói, ta đã đánh giá thấp khát vọng trường sinh của mọi người.

Tương tự, sức mạnh của Uông gia, xa xa vượt quá dự đoán của ta.

Chúng ta thậm chí có thể âm thầm ảnh hưởng đến Hồng Vũ đế, khiến hắn lấy danh nghĩa tế thiên, trực tiếp xuất binh tiêu diệt Đông

Hạ quốc đang thoi thóp ở Trường Bạch Sơn.

Đã không còn nỗi lo về sau, cùng với sức mạnh của Uông gia, điều này khiến ta có thể toàn tâm toàn ý dốc sức vào các nghiên cứu về trường sinh.

Nói đến đây, Uông Tàng Hải vốn còn đang hứng thú ngẩng cao, cảm xúc đột nhiên liền trở nên sa sút, thở dài một hơi sau, lúc này mới cười khổ nói: Nhưng theo ta nghiên cứu về thuật trường sinh, lại phát hiện một sự thật làm ta cảm thấy sụp đổ.

Cái gọi là trường sinh, chẳng qua là một trò cười mà thôi.

Tất cả những kẻ theo đuổi trường sinh bất tử trong lịch sử, cuối cùng đều biến thành trò cười, không có ngoại lệ.

Khoảng thời gian đó, ta đã đi qua rất nhiều nơi, cũng tìm được rất nhiều manh mối về thuật trường sinh.

Nhưng không có ngoại lệ, cái gọi là thuật trường sinh của họ, đến cuối cùng cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Thậm chí một khi không cẩn thận, còn sẽ trở thành thức ăn và dưỡng chất cho Cổ Thần.

Bao gồm ta, và cả ngươi, người đang nhìn thấy đoạn ký ức này bây giờ.

Cổ Thần.

Khi hai chữ này truyền vào tai Lý Vọng Thư, cả người hắn đều ngây dại.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe thấy từ ngữ quỷ dị và thần bí này.

Đó là sau khi hắn bị cưỡng ép nuốt viên Thi ba ba đan kia.

Để có thể tạm thời trì hoãn sự thi biến của cơ thể, Trần Bì A Tứ

không biết từ đâu tìm được một viên đá kỳ lạ cứng rắn đen như mực, gọi là Thạch Công Chí.

Nhớ lại lời Trần Bì A Tứ đã nói lúc đó: Bất kể là Kỳ Lân Kiệt trong truyền thuyết, hay viên Thạch Công Chí trước mắt này, trên thực tế chúng đều bắt nguồn từ huyết nhục của Cổ Thần mà biến thành.

Có rất nhiều huyết, có rất nhiều thịt, nhưng bản chất đều là những thứ tương tự.

Lời này giống như một đạo sấm sét, lúc đó làm hắn chấn động không thôi, đến mức bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Mà nay, khi hắn lại một lần nữa từ miệng Uông Tàng Hải nghe được đôi lời về Cổ Thần.

Thế mà những người một lòng truy tìm thuật trường sinh bất lão, cuối cùng thế mà đều sẽ trở thành thức ăn cho Cổ Thần.

Tin tức này khiến Lý Vọng Thư kinh hồn táng đảm, một luồng hàn ý từ cột sống nhanh chóng bốc lên, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Đang lúc Lý Vọng Thư hết sức chăm chú muốn thâm nhập khai thác sâu hơn nữa những ký ức liên quan đến Cổ Thần trong đầu Uông Tàng Hải, giọng nói của Mập mạp đột nhiên vang lên, cứng rắn cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Ê này, tôi nói Thiếu gia Lý, ông anh cũng đừng có cứ nhìn chằm chằm mà không động đũa chứ.

Cái lẩu này mà hầm lâu quá thì không chịu nổi đâu, một khi lửa quá to, mùi vị có thể giảm sút nhiều lắm đó.

Lý Vọng Thư nghe tiếng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt quét một vòng sau, bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt mình vừa rồi vì quá chuyên chú suy nghĩ mà hơi ngây dại, dường như đã gây sự chú ý của

mọi người, dẫn đến một số hiểu lầm không cần thiết.

Hơn nữa giờ khắc này thân ở trong một hoàn cảnh ồn ào như vậy, hiển nhiên đều không phải là thời cơ tốt nhất để tiếp tục miệt mài theo đuổi bí mật kinh thiên động địa ẩn giấu sau xà mi đồng cá kia.

Chương 138

Thế là hắn nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười đáp lại nói: Không có gì, tôi là người thích lâu mà, đây, ăn thôi.

Sau đó liền cười cười, dứt khoát cầm đũa lên cùng mọi người ăn uống.

Hai ly rượu xuống bụng, mọi người cũng dần dần quen thuộc hơn.

Lý Vọng Thư thấy Trần Bì A Tứ cũng uống đến mặt đỏ tai hồng, thế là không dấu vết hỏi: Bốn a công, lần trước cháu ở Tây Sa cát đế, đã thấy một số tài liệu Uông Tàng Hải để lại, trên đó quả thật có nhắc đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Có thể thấy, Uông Tàng Hải với Thiên Cung này có thể nói là vô cùng hài lòng.

Nên trong lăng mộ của hắn, rất nhiều nơi đều có miêu tả về Thiên Cung này.

Nhưng tất cả chúng ta đều rõ, một người như Uông Tàng Hải, Thiên Cung do hắn thiết kế tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Hơn nữa từ những tài liệu đó mà xem, Thiên Cung này được cho là xây dựng trên đỉnh mây.

Vậy lần này chắc chắn không thể thiếu việc trèo đèo lội suối.

Ngài nói xem, ngài đã lớn tuổi thế này rồi, thật sự không cần thiết phải tự mình đi chuyến này đâu.

Lời này của Lý Vọng Thư vừa ra, Mập mạp và Ngô Tà mấy người ngay sau đó hơi sững sờ.

Rốt cuộc trong lòng bọn họ rất rõ ràng, lúc trước ở đáy biển, bọn họ chẳng vớt được cọng lông nào, càng không cần phải nói đến tài liệu gì của Uông Tàng Hải.

Bích họa thì có không ít, nhưng xem nội dung liền biết, khi vẽ bích họa không thể thiếu thành phần khoa trương.

Duy nhất có một mô hình Thiên Cung, nhưng bày biện thật sự quá rõ ràng, làm mọi người cũng không dám xác định, độ chân thật của mô hình ấy ra sao.

Tuy nhiên mấy người cũng có sự ăn ý, hiểu rằng Lý Vọng Thư nói như vậy thì chắc chắn có mục đích khác, đơn giản cũng không lên tiếng, ngược lại giả bộ vẻ mặt tò mò chờ Trần Bì A Tứ trả lời.

Còn Trần Bì A Tứ thì uống trước một ngụm rượu sau, lúc này mới thong thả ung dung nói: Cái lão già này đây, cả đời có thể nói là đều giao thiệp với đủ loại cổ mộ, vốn tưởng rằng giờ mình đã nhìn thấu hết thảy rồi.

Nhưng từ cái khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh tìm đến ta, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác, cứ như thể Vân Đỉnh Thiên Cung này, có thứ gì đó đang chờ ta vậy.

Cảm giác này như một hạt giống, đã bén rễ nảy mầm trong lòng ta, không cách nào vứt bỏ được.

Cho nên dù thế nào, ta cũng muốn tự mình đi chuyến này.

Nói đoạn, Trần Bì A Tứ liền ha ha nở nụ cười.

Tuy nhiên lời nói vô cùng mơ hồ này thật sự khiến Lý Vọng Thư giật mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn Buồn Chai Dầu đang im lặng ăn cơm một cái.

Bốn a công này sao lại nói chuyện mơ hồ thế nhỉ.

Cứ như thể bị trời phú vậy.

Lúc này Trần Bì thấy mọi người không nói gì, rất đắc ý tiếp tục nói: Hơn nữa, cậu cũng nói Vân Đỉnh Thiên Cung này là tác phẩm đắc ý của Uông Tàng Hải.

Hắn có thể nói là tiền bối lão làng trong nghề của chúng ta.

Nơi nào do hắn chủ trì xây dựng, các cậu nghĩ cơ quan chống trộm có thiếu sót sao.

Nếu ta không đi cùng, chỉ dựa vào mấy đứa trẻ các cậu mà muốn mở Cửu Long Nâng Thi Quan ư.

E rằng khó lắm.

Trần Bì A Tứ tung hoành nhiều năm như vậy, quả thật có tư bản và sự tự tin để cuồng vọng.

Đáng tiếc Mập mạp lại là người ghét nhất nghe những lời cậy già lên mặt như vậy.

Nghe vậy lập tức cười phản bác nói: Lão gia, cái này ông quá coi thường chúng tôi rồi đấy chứ.

Ông phải biết, ngay cả ngôi mộ dưới đáy biển của chính Uông Tàng Hải, cũng đâu có làm khó được mấy anh em chúng tôi.

Cái Vân Đỉnh Thiên Cung này, nói cho cùng cũng là hắn xây cho người khác, tôi không tin nó có thể so được với ngôi mộ hắn xây cho chính mình.

Trần Bì A Tứ nghe vậy, rất khinh thường liếc Mập mạp một cái.

Cái đó lại khác.

Ngôi mộ Tây Sa cát đế kia tôi cũng từng nghe qua, quả thật có đủ loại cơ quan thiết kế tinh xảo.

Nhưng nói cho cùng, đó cũng chỉ là mộ của chính Uông Tàng Hải.

Mộ địa cá nhân của hắn sao có thể so sánh được với mộ của một quốc gia chi chủ chứ.

Nước Đông Hạ tuy nhỏ, nhưng Vạn Nô Vương của Đông Hạ lại là một bạo quân khét tiếng.

Một nhân vật như vậy, cậu nghĩ cung điện mà hắn xây dựng bằng sức mạnh của cả một quốc gia, lại thua kém một ngôi mộ dưới đáy biển hèn mọn sao.

Mập mạp bị Trần Bì A Tứ nói cho nhất thời nghẹn lời, Lý Vọng Thư cũng sợ mối quan hệ của họ trở nên quá căng thẳng, bất lợi cho việc vào núi sau này.

Thế là dứt khoát nâng chén rượu hòa giải nói: Bốn a công, Mập mạp cũng chỉ là lo lắng cho sức khỏe của ngài thôi.

Rốt cuộc sắp tới, nơi chúng ta cần đến có thể nói là vùng núi sâu mấy trăm năm qua không người đặt chân.

Nhưng nhìn khí sắc của Bốn a công thế này, Mập mạp rõ ràng là lo lắng vớ vẩn rồi, ngài đừng chấp nhặt với cậu ấy.

Nào, mọi người cùng cạn một ly, chúc chúng ta chuyến này thuận buồm xuôi gió.

Có Lý Vọng Thư mở miệng, Mập mạp cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể cùng mọi người cùng nhau nâng chén, ngửa đầu uống cạn.

Tiếp đó, mọi người đều không nhắc lại chủ đề này, mà là nói đông nói tây về những chuyện khác.

Ngô Tà cũng nói về những cuộc chạm trán đầy liều mạng của mình, vẫn luôn cường điệu về các loại chuyện lạ mà cậu ấy gặp phải.

Tuy nhiên Mập mạp không tin, hai người vẫn luôn vì thế mà cãi cọ không ngừng.

Đối với việc Ngô Tà rất tin vào khả năng vật chất hóa tư tưởng của cây thần thụ đồng thau, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể cười cười, không vạch trần.

Bữa cơm này mọi người ăn mãi cho đến đêm, rượu đủ cơm no xong, lúc này mọi người mới quay về phòng riêng nghỉ ngơi.

Còn Lý Vọng Thư thì thấy mọi người đều đã uống gần đủ, lúc này mới không dấu vết cất cả ba con xà mi đồng cá vào túi của mình.

Trở lại phòng, vừa định lấy cá ra, tiếp tục tìm tòi nghiên cứu xem Uông Tàng Hải rốt cuộc đã giấu bí mật gì trong cá.

Không ngờ chưa kịp bắt đầu đâu, Buồn Chai Dầu đã gõ cửa phòng hắn.

Câu đầu tiên khi vào cửa chính là Trần Bì A Tứ có vấn đề.

Lý Vọng Thư vẫn rất tin tưởng Buồn Chai Dầu Trương Khởi Linh.

Vừa nghe hắn nói vậy, cả người liền căng thẳng.

Hắn kéo Buồn Chai Dầu vào phòng, cẩn thận nhìn ra ngoài, thấy không có ai đi theo sau, lúc này mới đóng cửa phòng và hạ giọng hỏi: Ý gì.

Trần Bì A Tứ này là giả sao.

Buồn Chai Dầu lắc đầu: Người không giả, nhưng cơ thể hắn có vấn đề.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết, không lâu trước đó, họ mới gặp Ong người trên xe buýt trong núi.

Mánh khóe của Dương lão quan lúc đó ngay cả Buồn Chai Dầu cũng không phát hiện ra điều bất thường.

Hơn nữa, thuật dịch dung của thế giới này có thể nói là hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Chuyện lần này lại liên quan đến Uông gia, hắn cũng sợ có người Uông gia trà trộn vào đội ngũ.

Giờ nghe nói người không phải giả, Lý Vọng Thư lập tức cười trấn an: Trần Bì A Tứ đã hơn 90 tuổi rồi, cháu có sống được đến tuổi đó hay không còn là chuyện khác.

Hắn đã hơn 90 tuổi mà cơ thể không có vấn đề gì, không mang theo bệnh tật gì thì đó mới thực sự là có vấn đề đó chứ.

Nói xong, Lý Vọng Thư đứng dậy rót cho Buồn Chai Dầu một ly trà, hắn cũng tự mình cầm một ly uống cạn, muốn làm dịu cảm giác cồn kích thích trong dạ dày.

Tuy nhiên, chưa kịp hoàn toàn yên lòng, Buồn Chai Dầu đã nói tiếp: Trần Bì A Tứ, thực ra đã chết rồi.

Phụt Lời của Buồn Chai Dầu khiến Lý Vọng Thư phun ngụm trà vừa uống.

Không phải, lời này không thể nói bậy.

Cậu nói Trần Bì A Tứ đã chết.

Vậy hôm nay người ngồi ăn cơm cùng chúng ta là ai.

Hay là, Trần Bì A Tứ ăn cơm cùng chúng ta thực ra là trá thi xác chết sống lại.

Nhìn vẻ mặt như gặp quỷ của Lý Vọng Thư, Buồn Chai Dầu vẫn bình thản, chỉ nhàn nhạt nói: Trạng thái hiện tại của Trần Bì A Tứ có thể nói là rất quỷ dị.

Chương 139

Cơ thể hắn đã đến cực hạn, nói là đã chết cũng không quá.

Nhưng thực tế cậu cũng thấy đấy, hắn vẫn còn sống, sống thậm chí còn tốt hơn trước.

Tôi quen hắn đã nhiều năm rồi, theo quan sát của tôi, trạng thái cơ thể hắn hiện tại chắc chắn có vấn đề.

Lý Vọng Thư nghe xong sửng sốt, rồi sau đó bực bội nói: Cậu có muốn nghe lại xem cậu đang nói gì không.

Cái gì mà cơ thể hắn đã chết, nhưng hiện tại vẫn sống, cái này bảo tôi phải hiểu thế nào đây.

Buồn Chai Dầu ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư một cái, có lẽ cũng biết mình diễn đạt có vấn đề, sau khi sắp xếp lại ngôn ngữ, mới nhíu mày nói: Tóm lại, cơ thể hắn đã chết, hoặc là đã chết một lần rồi.

Điểm này tôi tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Mà hiện tại cậu nhìn thấy bộ dạng tinh thần phấn chấn của hắn, cậu có thể hiểu là do có một luồng sức mạnh nào đó khiến cơ thể đã chết của hắn trông như vẫn còn sống vậy.

Tôi tạm thời cũng không rõ nguyên nhân cụ thể tình huống này của hắn là gì.

Hơn nữa còn một điểm nữa, có lẽ cậu cũng đã nhận ra.

Lúc ăn cơm hắn nói, từ khi Ngô Tam Tỉnh kể cho hắn về chuyện Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn liền cảm thấy ở đó có cái gì đang đợi mình, hắn nhất định phải đi một chuyến.

Cậu phải biết, về chuyện Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn thực ra đã

biết từ rất lâu rồi.

Theo tôi được biết, con xà mi đồng cá kia đã ở trong tay hắn rất nhiều năm.

Nếu nói là muốn đi, hắn sẽ không đợi đến bây giờ.

Cách nói của hắn khiến tôi cảm thấy rất giống lúc trước tôi ở bên ngoài Lỗ Vương Cung, đột nhiên tâm huyết dâng trào vậy.

Tóm lại, lần này vào núi, nhất định phải cẩn thận một chút.

Lúc ăn cơm, Lý Vọng Thư đã suy đoán Trần Bì A Tứ không phải bị thiên bẩm ý trời chọn lựa, ám chỉ bị vật cổ hay thế lực cổ xưa ảnh hưởng hoặc điều khiển.

Nhưng nghĩ lại hắn đâu phải Trương Khởi Linh, không có lý do gì lại bị thiên bẩm.

Cho nên lúc đó hắn đã gạt bỏ suy đoán này.

Nhưng giờ đây, kết hợp với lời Buồn Chai Dầu nói, trạng thái đặc thù trên người Trần Bì A Tứ khiến hắn không thể không suy nghĩ nhiều.

Dù sao, chuyện thiên bẩm này, ngoài Trương Khởi Linh của Trương gia ra, cũng không phải không có người khác từng gặp phải.

Cũng giống như Tiêu lão bản trước đây vẫn luôn tâm niệm muốn đến Lôi Thành, đây thực ra cũng có thể coi là một dạng thiên bẩm khác.

Còn Trần Bì A Tứ cả đời đảo đấu đào mộ, gặp phải đủ thứ kỳ quái thì nhiều rồi.

Nếu hắn cũng gặp phải tình huống tương tự Tiêu lão bản, thực sự cũng không phải là hoàn toàn không thể nói được.

Tuy nhiên, chưa kịp nghĩ nhiều, cửa phòng lại một lần nữa vang

lên tiếng gõ.

Bất đắc dĩ, Lý Vọng Thư đành đứng dậy ra mở cửa, không ngờ vừa mở cửa đã thấy Trần Bì A Tứ đang mỉm cười đứng ở ngoài cửa.

Điều này khiến Lý Vọng Thư lập tức sững sờ, không biết vừa rồi lời Buồn Chai Dầu nói có bị hắn nghe thấy hay không.

Nhưng ngay sau đó hắn nghĩ lại, với năng lực của Buồn Chai Dầu, không lý nào lại để người khác đến tận cửa mà không phát hiện ra điều gì.

Thế là hắn cười cười, dò hỏi Trần Bì A Tứ: Bốn a công Trần Bì A Tứ, đêm khuya thế này sao còn chưa nghỉ ngơi.

Ngài tìm cháu có việc sao.

Trần Bì A Tứ gật đầu, rồi nói: Già rồi, ngủ ít.

Ngoài ra, ta thực sự có chút chuyện muốn nói chuyện với cháu.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư đành mời ông vào phòng.

Trong phòng, Buồn Chai Dầu thấy vậy, chỉ khẽ gật đầu rồi trực tiếp đứng dậy rời đi.

Để lại căn phòng cho Trần Bì A Tứ và Lý Vọng Thư.

Tuy nhiên, ngay lúc Lý Vọng Thư đang vội vàng pha trà, Trần Bì A Tứ lại nhìn về hướng Buồn Chai Dầu vừa rời đi, đột nhiên mở miệng hỏi: Về thân phận của Trương Khởi Linh, cháu biết bao nhiêu.

Lời này khiến Lý Vọng Thư sững sờ, không hiểu rốt cuộc Trần Bì A Tứ có ý gì, nên nhất thời không nói tiếp.

Trần Bì A Tứ thấy vậy, ngược lại nở nụ cười: Xem ra, cháu biết không ít chuyện.

Như vậy cũng tốt, khỏi để ta phí lời.

Hơn nữa hắn đi theo bên cạnh cháu, có lẽ đối với các cháu mà nói đều là một chuyện tốt.

Lý Vọng Thư đẩy chén trà đến trước mặt Trần Bì A Tứ, thử hỏi: Nói vậy, Bốn a công cũng biết thân phận của tiểu ca ấy.

Không ngờ Trần Bì A Tứ lại trợn mắt trắng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Ta đã từng cộng sự với hắn từ rất lâu trước đây.

Sau này, khi ta gặp lại hắn, là lúc hắn tham gia đoàn khảo cổ Tây Sa.

Nhưng khi đó, hắn lại hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện trước kia, xem ra là đã mất trí nhớ.

Sau đó đoàn khảo cổ Tây Sa tập thể mất tích, hắn cũng biến mất.

Lần nữa gặp lại hắn là vài năm trước, lúc đó hắn đang bị một số người Việt Nam dùng làm mồi câu xác chết câu thi.

Để tìm hiểu thêm về chuyện của đoàn khảo cổ Tây Sa năm đó, ta mới cứu hắn xuống, ai ngờ hắn lại một lần nữa mất trí nhớ.

Đơn giản là ta liền giữ hắn lại bên mình để giúp đỡ, đồng thời cũng muốn quan sát kỹ xem, rốt cuộc hắn có thật sự mất trí nhớ hay không.

Lý Vọng Thư không ngờ, Trương Khởi Linh lại từng cộng sự với Trần Bì A Tứ từ rất lâu trước đó.

Nghe giọng điệu của ông, đây hắn là chuyện từ rất rất lâu trước kia.

Thế là hắn mở miệng hỏi: Vậy Bốn a công có nhìn ra hắn có vấn đề gì không.

Trần Bì A Tứ gật đầu: Quả thật có phát hiện một chút manh mối, nhưng nói có vấn đề hay không thì ta cũng không dám chắc.

Ta phát hiện có khi hắn sẽ đưa ra một số quyết định khiến người ta không ngờ tới.

Hoặc là nói, khi xuống mộ, thỉnh thoảng sẽ có những chuyện không nhất quán với tính cách của hắn xảy ra.

Ta nghĩ cháu cũng rõ, hắn là một người không thích xen vào chuyện bao đồng, hay nói đúng hơn, những chuyện không liên quan đến hắn thì hắn thường sẽ không chủ động nhúng tay.

Nhưng một người như thế, lại có lần khi xuống mộ, lại đặc biệt làm một số việc mà theo ta, hắn căn bản sẽ không làm, cũng nên lười làm.

Nhìn vẻ mặt Trần Bì A Tứ càng lúc càng nghiêm túc, Lý Vọng Thư đại khái đoán được, nhất định là trong quá trình họ xuống mộ, Trương Khởi Linh lại bị thiên bẩm ảnh hưởng từ thế lực cổ xưa.

Cho nên mới làm ra những chuyện không tương xứng với tính cách của hắn, khiến Trần Bì A Tứ nghi ngờ.

Thế là hắn lại lần nữa thăm dò nói: Vậy Bốn a công cảm thấy tiểu ca ấy có vấn đề.

Ai ngờ Trần Bì A Tứ lại chậm rãi lắc đầu: Không, là ta có vấn đề.

Nói xong, cũng chẳng để ý Lý Vọng Thư đang có chút ngơ ngác, Trần Bì A Tứ trước tiên bưng trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới nói: Nói nhiều như vậy, thực ra ta muốn nói là, trên người ta dường như cũng xuất hiện vấn đề tương tự hắn.

Lúc ăn cơm cháu nói không sai, cháu phải biết cả đời này của ta, loại huyệt mộ nào mà chưa từng thấy qua.

Theo lý mà nói, không thể nào lại trở nên cố chấp đến vậy chỉ vì một tòa Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nhưng cố tình Vân Đỉnh Thiên Cung này, bây giờ cứ như một cái đinh, đóng chặt vào lòng ta.

Thậm chí đã có một cảm giác, không đi chuyến này, thì chết không nhắm mắt.

Nhìn Trần Bì A Tứ trước mặt, ông đang kể về những điều bất thường xuất hiện trên cơ thể mình, mà lại cứ như đang nói về một chuyện không hề liên quan đến bản thân vậy.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không khỏi có chút bội phục lão nhân này.

Dù sao, nếu nhiều chuyện xảy ra trên người người khác, muốn giữ bình tĩnh, tin rằng đa số người cố gắng đều có thể làm được.

Nhưng nếu những chuyện quá quắt như vậy xảy ra trên chính mình, thì rất ít người còn có thể giữ được bình tĩnh.

Ít nhất Lý Vọng Thư tự thấy mình không làm được, cái khoảnh khắc biết Thi Miết Vương đã nhập não, hắn có thế nào cũng không thể bình tĩnh như Trần Bì A Tứ bây giờ.

Tuy nhiên, giờ phút này, hắn vẫn mở miệng khuyên: Bốn a công, có lẽ đây chỉ là ảo giác của ngài thôi.

Dù sao, một nơi như Vân Đỉnh Thiên Cung, chỉ cần nghe nói, ai mà chẳng muốn tự mình đi xem thử.

Trần Bì A Tứ cười cười: Cháu không cần an ủi ta, sống đến tuổi này của ta rồi, rất nhiều chuyện thực ra đều đã nhìn đến rất nhạt rồi.

Hôm nay đến tìm cháu, chính là muốn nói cho cháu biết, vạn nhất lần này ta có chết trong núi, đừng do dự, một mồi lửa thiêu ta đi.

Nếu không tiện đốt lửa, vậy chặt cái đầu của ta xuống.

A.

Lần đầu tiên nghe thấy có người nhờ vả chuyện thế này, nhất thời Lý Vọng Thư có chút không kịp phản ứng.

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ lại như đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, tiếp lời: Cháu còn nhớ lúc đó ta đưa cháu Thạch công chí, đã nói gì không.

Lý Vọng Thư hơi hồi tưởng một chút, có chút kinh hãi nhìn về phía Trần Bì A Tứ: Cháu nhớ Bốn a công đã nói, ăn thứ đó, lúc còn sống thì không sao, nhưng nếu có ngày cháu chết đi, nhất định sẽ khởi thi xác chết biến dị, lẽ nào.

Không sai.

Trần Bì A Tứ gật đầu, rồi sau đó sắc mặt dần dần nghiêm túc hơn: Ta hiện tại cảm thấy, lúc đó ta nói lời này vẫn còn hơi bảo thủ.

Chương 140

Hiện giờ xem ra, không chỉ là sau khi chết thi thể nhất định sẽ thi biến, mà ngay cả khi ta còn sống bây giờ, cũng đã bắt đầu cảm giác được, đôi khi thân thể này đã sắp không còn thuộc về ta nữa.

Ta nghi ngờ, khao khát đến Vân Đỉnh Thiên Cung này thực ra không phải là ta, mà là cơ thể của ta.

Thấy Trần Bì A Tứ càng nói càng quá đáng, càng nói càng kinh hãi, Lý Vọng Thư không khỏi có chút căng thẳng.

Tuy nói lúc đó hắn không thể không ăn Thạch công chí, nhưng di chứng thế này thật sự có chút khó chấp nhận.

Hy vọng Nghe Lôi Thần Khí kia có thể phát huy tác dụng một chút, ngay cả Thi Miết Vương nó còn có thể biến thành hổ phách, chỉ một viên Thạch công chí thôi, Nghe Lôi Thần Khí hẳn là đã giúp mình giải quyết được ẩn họa này rồi chứ.

Tuy rằng trong lòng nghe mà kinh hồn bạt vía, nhưng trên mặt, Lý Vọng Thư vẫn cười nói: Cháu nghĩ Bốn a công có lẽ đã lo lắng thái quá rồi, sự tình có thể không nghiêm trọng như ngài tưởng tượng đâu.

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ trông có vẻ không muốn dây dưa nhiều về vấn đề này, chỉ thờ ơ vẫy tay, rồi thuận miệng nói: Được rồi, cháu đừng an ủi ta nữa.

Về trạng huống cơ thể ta rốt cuộc thế nào, bản thân ta là người rõ nhất.

Mấy ngày nay, trong lòng ta vẫn luôn có một dự cảm mãnh liệt, cảm giác lần này đi đến Vân Đỉnh Thiên Cung, e rằng hơn nửa là không có cơ hội sống sót trở về.

Tối nay cố ý đến tìm cháu, chủ yếu là có vài chuyện muốn dặn dò cháu.

Tình huống như của ta, đâu chỉ có một mình ta, cho nên chẳng có gì đáng để đại kinh tiểu quái ngạc nhiên lớn.

Nhớ năm đó khi chúng ta là thế hệ tiền bối, để có thể thuận lợi hơn khi xuống những cổ mộ kia, ít nhiều đều sẽ nuốt một số thứ đặc biệt.

Vì sao ư.

Chẳng phải là để tránh cho bánh chưng xác sống trong mộ ngửi thấy hơi thở người sống của chúng ta sao.

Còn về cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thế nào, mọi người ngầm với nhau thực ra sớm đã trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Đúng rồi, ta phải nói cho cháu biết, đám người chúng ta, ngầm với nhau thực ra đều có một số liên hệ.

Thậm chí còn tự đặt cho mình một biệt danh, gọi là Thi cẩu điếu người móc xác.

Hắc hắc, nói đến cái tên này, ta lại không nhịn được muốn cười.

Thật không biết Ngô lão cẩu lúc trước rốt cuộc đã cân nhắc thế nào mà lại nghĩ ra cái tên vừa hiếm lạ cổ quái, lại vừa quê mùa khó nghe đến vậy.

Giờ hồi tưởng lại, thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nói xong, lại lắc đầu cười khổ một trận, lúc này mới nói tiếp: Mặc dù hiện giờ các thành viên Thi cẩu điếu còn sống sót trên đời đã ít ỏi không còn mấy, nhưng không thể phủ nhận rằng, mỗi người trong số họ đều có thể nói là người thạo nghề, năng thủ giỏi giang.

Sau khi ta chết, cháu hoàn toàn có khả năng thay thế vị trí của ta.

Tuy nói họ có thể khó mà ra tay giúp đỡ những việc lớn, nhưng đối với một số việc nhỏ, đặc biệt là những thứ tương đối hẻo lánh, họ biết không ít đâu.

Ngoài ra còn một điều quan trọng nhất, nếu ta bất hạnh qua đời, thì đường khẩu Trần gia cơ sở hoạt động, đại diện cho gia tộc trong Cửu Môn hy vọng cháu chiếu cố nhiều hơn.

Về việc này, ta đã chào hỏi trước rồi.

Nhưng cháu phải chú ý một chút Trần Kim Thủy kia, tên này chí lớn nhưng tài mọn, nói thì như rồng leo, làm thì như mèo mửa nói một đằng làm một nẻo, căn bản không có khí phách và năng lực đảm đương trọng trách, mà lại còn thích thể hiện.

Chút sinh ý kinh doanh của ta mà giao cho tay hắn, sớm muộn gì cũng bị hắn phá sạch.

Vạn nhất nếu có ngày tên này dám can đảm kiêu ngạo ương ngạnh, tùy tiện làm bậy, cháu không cần phải khách khí với hắn chút nào.

Dứt lời, Trần Bì A Tứ liền không chớp mắt nhìn chăm chú Lý Vọng Thư, như thể đang lặng lẽ chờ đợi đối phương đưa ra hồi đáp.

Còn Lý Vọng Thư thì dù thế nào cũng chưa từng đoán được, lần này Trần Bì A Tứ đến tìm hắn, thế mà lại đặc biệt đến để lập di chúc.

Đúng lúc hắn định mở miệng nói gì đó, ai ngờ Trần Bì A Tứ lại đột nhiên đứng dậy.

Ông liếc nhìn ba con xà mi đồng cá Lý Vọng Thư đặt trên bàn, cười cười nói: Xem ra cháu cũng rất để tâm đến Vân Đỉnh Thiên Cung này sao, yên tâm đi, Hoa Hòa Thượng Giải Vũ Thần rất có nghiên cứu về kim văn chữ viết trên đồ đồng, bản dịch sẽ sớm có kết quả thôi.

Hiện tại mấy con cá này cũng chẳng có ích gì, nếu cháu thích thì cứ giữ lại đi.

Bị Trần Bì A Tứ tại trận bắt gặp, Lý Vọng Thư có chút xấu hổ gãi đầu.

Còn Trần Bì thì rất tiêu sái quay người rời đi, chỉ là sắp ra cửa lại dừng lại, sau khi thở dài, nhỏ giọng nói: Sau này nếu cháu có thời gian, thì giúp ta tìm Văn Cẩm đi.

Ta luôn cảm thấy, con bé chắc chắn còn sống, nếu nó gặp phải phiền toái gì, cháu có thể giúp được thì cứ cố gắng giúp nó một tay đi.

Nói xong, cũng không đợi Lý Vọng Thư trả lời, ông liền trực tiếp mở cửa rời khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa phòng một lần nữa đóng lại, Lý Vọng Thư trong lòng thật sự không thể ngờ, Trần Bì A Tứ lại chọn mình làm người thừa kế của ông.

Tuy rằng ông nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng phải biết, cái gọi là quan tâm kia, hầu như cũng có nghĩa là giao toàn bộ tài sản của Trần gia vào tay hắn.

Điều này khiến Lý Vọng Thư ít nhiều có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh được ban ân sủng mà sợ hãi, dù sao từ trước đến nay, hắn và Trần Bì A Tứ tổng cộng cũng chỉ gặp nhau có hai lần mà thôi.

Không ngờ mình còn chưa làm gì, đã nhận được một phần di sản.

Lý Vọng Thư thở dài một hơi, lắc đầu trở lại bàn ngồi xuống, ánh mắt cuối cùng lại lần nữa rơi xuống ba con xà mi đồng cá bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, mọi người liền lái xe xuất phát, tiến thẳng đến Hai Con Sông Bạch Hà.

Chặng đường hơn tám trăm kilomet, hơn nữa địa điểm họ đến là

khu rừng Hoành Sơn gần biên giới.

Dọc đường đi, dù tự mình lái xe, liên tục đổi tài xế, cũng phải mất gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Nhưng may mà đoàn xe của họ đều là xe việt dã sang trọng.

Dọc đường đi, tuy có bị kiểm tra đủ kiểu vì Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh, nhưng lại không bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Hơn nữa xe không kén địa hình, tốc độ cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Người Mập Vương Bàn Tử cùng xe ngược lại rất hứng thú, dọc đường đi đều bận rộn thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Chốc lát hắn nói gò đất này có thể có đấu mộ cổ bên dưới, lát sau lại chỉ vào cánh đồng ngô trống rỗng, nghi ngờ bên dưới có địa cung, cả người đều tỏ vẻ rất phấn khởi.

Còn Lý Vọng Thư thì vừa mới lên xe không lâu, liền như bị rút hết toàn bộ sức lực vậy, vô lực tựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, đi vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Cũng không phải vì đêm qua uống rượu quá chén dẫn đến say rượu chưa tan, mà là vì tối hôm qua hắn căn bản chưa từng chợp mắt.

Ban đầu, Trương Khởi Linh và Trần Bì A Tứ nối gót đến, những chuyện hai người họ đề cập khiến lòng hắn khó có thể bình tĩnh.

Rồi sau đó, hắn lại không kìm nén được sự tò mò, một lần nữa bắt đầu đọc những thông tin thần bí mà Uông Tàng Hải để lại trong xà mi đồng cá.

Tuy nhiên, không đọc thì không biết, vừa đọc xong, những thông tin này tựa như từng tia sấm sét nổ vang trong đầu hắn, mức độ chấn động vượt ngoài sức tưởng tượng, đến nỗi hắn dù muốn ngủ cũng

không ngủ được.

Hình ảnh ký ức ẩn chứa bên trong xà mi đồng cá vừa dài dòng vừa phức tạp, nhưng những điểm mấu chốt lại tương đối tập trung vào vài yếu điểm chính.

Trong đó điểm đầu tiên là Uông Tàng Hải tự thân thuyết minh, về việc Thi ba ba đan viên đan xác chết do hắn tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo tồn tại rất nhiều khuyết tật.

Đối với điều này, Lý Vọng Thư sớm đã có trải nghiệm sâu sắc, nên vẫn chưa nảy sinh quá nhiều nghi ngờ về cách nói này.

Bởi vì Lý Vọng Thư có thể lợi dụng Thi Miết Vương để đọc lấy thông tin, Uông Tàng Hải vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng, người có thể đọc được thông tin nhất định giống hệt hắn.

Đó chính là thiên tuyển chi nhân người được trời chọn, ngàn dặm mới tìm được một.

Chính vì thế, Uông Tàng Hải mới không chút do dự đưa ra phương pháp tạm thời ức chế nó trong hình ảnh ký ức, đó chính là đi tìm kiếm di chỉ Cổ Đồng Kinh Kinh thành Đồng Cổ trong truyền thuyết.

Theo lời đồn, tất cả kiến trúc bên trong Cổ Đồng Kinh đều được xây dựng theo một cấu trúc và phương thức sắp xếp cực kỳ độc đáo.

Vào ngày không có bão cát đen, khi cuồng phong gào thét thổi qua, xuyên qua giữa những kiến trúc này, những tiếng vang phát ra bên trong đó cất giấu bí mật khiến người ta có thể trường sinh bất lão.

Tuy rằng năm đó khi Uông Tàng Hải trải qua trăm cay ngàn đắng cuối cùng đến được di tích cổ xưa kia, cảnh tượng hiện ra trước mắt đã hoàn toàn đổ nát.

Nhưng mỗi khi trong sa mạc nổi lên trận bão cát đen che trời, cuồng phong mang theo sức mạnh vô tận theo những đầu gió đặc biệt

dũng mãnh vào lòng đất, uy danh đó vẫn không thể khinh thường.

Lúc ấy, Uông Tàng Hải một lòng chỉ vì theo đuổi đạo trường sinh, không tiếc ở lại nơi đây một khoảng thời gian rất dài.

Thậm chí từng mưu toan lợi dụng sở trường kiến trúc học của mình, để tiến hành công việc tu sửa đối với tòa Cổ Đồng Kinh đã tàn tạ không chịu nổi này.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, hắn dần dần kinh ngạc nhận ra, mặc dù những kiến trúc tinh diệu tuyệt luân kia đã không còn sót lại chút gì, chỉ dựa vào những tiếng nổ vang trầm thấp do cuồng phong xuyên thấu từ mặt đất xuống gây ra, đối với Thi Miết Vương mà nói, vẫn có lực trấn áp mạnh mẽ khó có thể chống lại.

Và điều này cũng giúp Uông Tàng Hải sau đó có nhiều thời gian hơn, để tìm kiếm về bí mật trường sinh.

Chương 141

Cùng lúc đó, ở sâu hơn bên dưới lòng đất của Cổ Đồng Kinh, Uông Tàng Hải thế mà còn phát hiện một tòa Xà quặng mỏ rắn quỷ dị.

Sở dĩ Xà quặng này quỷ dị, là vì trong đó sinh sôi một loại sinh vật độc đáo Xà mao đen rắn lông đen.

Điều bất thường của loại xà mao đen này nằm ở chỗ, chúng sở hữu một năng lực thần kỳ.

Có thể nhờ vào nọc độc của bản thân, truyền tải chính xác những cảnh tượng và thông tin đã thấy ra ngoài.

Tuy nhiên, không phải ai cũng có thiên phú giải đọc và thu thập những thông tin quý giá từ nọc rắn, nhưng Uông Tàng Hải lại là một ngoại lệ.

Hắn dường như trời sinh đã có khả năng cảm ứng và lý giải đặc biệt đối với nọc rắn này, phảng phất trời cao cố ý lựa chọn hắn làm người công bố bí mật này.

Chính vì thế, Uông Tàng Hải từng một lần tin tưởng vững chắc mình chính là Thiên tuyển chi nhân người được trời chọn định mệnh đó, gánh vác sứ mệnh thần thánh vén màn bí mật trường sinh đằng sau Cổ Đồng Kinh.

Nhưng cũng vừa hay chính vì hắn có thể từ nọc rắn hiểu rõ những thông tin ẩn giấu đó, khiến Uông Tàng Hải dần dần chạm đến rất nhiều chân tướng về những năm tháng đã qua của Cổ Đồng Kinh.

Theo thông tin hắn thu thập được từ nọc rắn cho thấy, Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết thế mà từng đích thân đến nơi đây.

Không chỉ thế, nàng còn để lại một thần thú thời thượng cổ Chúc

Cửu Âm, dùng để phụ trách quản lý và ước thúc vô số Xà mao đen sinh sống ở đây.

Mà điều càng khiến hắn không ngờ tới là, sau Tây Vương Mẫu, vị Chu Mục Vương lừng danh kia thế mà cũng từng đặt chân đến lĩnh vực thần bí này.

Và ở đây tự tay trồng xuống một cây Bách rắn chín đầu quỷ dị.

Một loạt phát hiện kinh người này tựa như một tia chớp xé ngang bầu trời đêm, trong nháy mắt thu hút toàn bộ sự chú ý của Uông Tàng Hải.

Và tất cả những điều này, cuối cùng cũng trở thành yếu tố mấu chốt dẫn đến việc Uông Tàng Hải sau này tuyên bố mình đã phạm sai lầm.

Tiếng gió của Cổ Đồng Kinh, có thể trấn áp Thi Miết Vương.

Và điều này cũng vừa hay xác minh một phỏng đoán trước đó của Lý Vọng Thư khi ở Lôi Thành.

Phải biết, Thi Miết Vương trong đầu hắn, chính là bị Nghe Lôi Thần Khí trấn áp.

Lúc trước ở Lôi Thành, hắn đã từng rất tò mò, tại sao ở Lôi Thành xa xôi tận Đông Nam Á lại có hình tượng điêu khắc Xà mao đen.

Thậm chí nghe lôi của Lôi Thành và nghe phong của Cổ Đồng Kinh, hai thứ này lại hòa hợp đến vậy.

Lúc đó hắn đã từng nghi ngờ, người Lôi Thành có thể hay không có liên quan đến Cổ Đồng Kinh ngày xưa.

Giờ đây biết tiếng gió Cổ Đồng Kinh thế mà cũng có thể trấn áp Thi Miết Vương, điều này khiến Lý Vọng Thư trong lòng lập tức đưa việc đi tìm kiếm Cổ Đồng Kinh vào chương trình nghị sự.

Chẳng qua hiện tại mùa này không đúng, Cổ Đồng Kinh nơi đó không có gió, càng không cần nói đến trận bão cát đen che trời kia.

Mà thông tin thứ hai Uông Tàng Hải để lại, cũng chính là lý do vì sao hắn lại nói mình đã làm sai.

Bởi vì từ nọc độc của Xà mao đen ở Cổ Đồng Kinh, hắn đã vô tình có được thông tin rằng Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều từng lần lượt đến đó.

Điều này liền khiến hắn hứng thú, thế là theo manh mối này, hắn bắt đầu không ngừng tìm kiếm quá khứ của hai người.

Đối với hai vị này, tuy hắn chưa từng tận mắt gặp, nhưng đối với hắn mà nói lại đều không xa lạ.

Trước đây để có được thuật trường sinh, hắn đã thăm không ít cổ mộ, trong đó có Lỗ Vương Cung do Chu Mục Vương thiết lập.

Cũng ở nơi đó, hắn đã có được một loại thuật trường sinh khác, Thi ba ba đan viên đan xác chết, phù hợp với thẩm mỹ của hắn hơn so với cuống chiếu trùng cộng sinh kí sinh trùng cuốn chiếu cộng sinh.

Ban đầu hắn chỉ đơn giản cảm thấy, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, đều giống hắn, thuộc về những tiền bối trên con đường theo đuổi trường sinh.

Nhưng thông tin từ Cổ Đồng Kinh lại khiến hắn thay đổi suy nghĩ này.

Uông Tàng Hải bản thân là một kẻ cuồng nhiệt theo đuổi trường sinh, cho nên hắn rất rõ ràng, trên con đường theo đuổi trường sinh, người ta căn bản không có tâm tư, cũng không có thời gian để làm những chuyện không liên quan đến trường sinh.

Nhưng cố tình Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều đã làm, những sắp đặt của họ ở Cổ Đồng Kinh khiến Uông Tàng Hải hoàn

toàn không thể hiểu nổi.

Một người nuôi rắn, một người trồng cây, mục đích thế mà đều chỉ là để hạn chế phạm vi hoạt động của Xà mao đen, không cho loại rắn này khuếch tán ra ngoài.

Sau đó Uông Tàng Hải theo manh mối truy tra, thế mà lại phát hiện hai người đã làm càng nhiều chuyện quá đáng hơn.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện mục đích thực sự của hai người khi làm những việc này.

Long mạch thế mà là sống.

Lý Vọng Thư đến bây giờ vẫn không thể quên được, trong ký ức của Uông Tàng Hải, cái biểu cảm hoảng sợ trên mặt hắn khi nói ra những lời này.

Long mạch là sống.

Lý Vọng Thư thực ra có chút không hiểu lắm ý nghĩa những lời này của Uông Tàng Hải.

Trong ấn tượng của hắn, cái gọi là long mạch, là việc các nhà phong thủy ví núi non như rồng.

Coi hướng đi và sự nhấp nhô biến hóa của núi non là hành tung và khí thế của rồng, cho rằng núi non có sinh khí lưu động chính là long mạch.

Long mạch được coi là một loại lực lượng thần bí có thể hội tụ linh khí trời đất, quyết định sự hưng suy của gia tộc và sự phát triển của thành thị.

Từ long mạch này, càng nhiều được coi là một hiện tượng văn hóa và quan niệm truyền thống.

Vật này về cơ bản mà nói, vốn không có khái niệm chết hay sống.

Tuy nhiên Uông Tàng Hải sau khi truy tra lại phát hiện, long mạch thực sự vẫn luôn không ngừng kéo dài và di động.

Phát hiện này khiến Uông Tàng Hải rất đỗi kinh ngạc, hắn vốn là một đại gia phong thủy, nhưng từ trước đến nay nhận thức về long mạch của hắn, thực ra cũng không khác mấy so với suy nghĩ của Lý Vọng Thư.

Hay nói cách khác, mức độ coi trọng long mạch của Uông Tàng Hải, vị đại sư phong thủy này, còn hơn bất kỳ ai khác.

Theo hắn thấy, muốn đạt được trường sinh hoàn hảo, thì tất nhiên không thể tách rời khỏi sức mạnh của long mạch.

Thế là hắn theo khởi nguồn long mạch ở Côn Luân Sơn, một đường vừa đi vừa xem.

Tuy nhiên, cái nhìn này lại khiến hắn nhìn thấy những thứ còn kinh hãi hơn.

Long mạch lan tràn và di động, thế mà lại có mục đích, có mục tiêu rõ ràng.

Tuy rằng tốc độ lan tràn này rất chậm, nhưng vẫn khiến hắn nhìn ra manh mối.

Đầu tiên, Côn Luân Sơn là khởi nguyên long mạch, tổ sơn của long mạch, thế mà ngay từ đầu đã chia ra làm ba.

Ban đầu xem ra điều này cũng không có gì, nhưng khi hắn mất thời gian xem xét vài tiết điểm quan trọng của ba điều long mạch, liền phát hiện manh mối vấn đề.

Đầu tiên là Nam long ở phía nam nhất, một đường từ Mặc Thoát, rồi đến Ba Nãi Bama Quảng Tây, sau đó là khu vực phụ cận Trường Sa, cuối cùng nhập hải.

Tiếp theo là Trung long, một đường qua Tần Lĩnh đến Lâm Nghi Sơn Đông.

Còn Bắc long thì trải qua Tháp Mộc Đà Khu di tích Tây Vương Mẫu, Bạc Xuyên, rồi lập tức kéo dài hướng Trường Bạch Sơn.

Ba điều long mạch này thoạt nhìn không có vấn đề gì, nhưng sau khi Uông Tàng Hải thực địa khảo sát mới phát hiện, những địa phương này đều rất có vấn đề.

Rất nhiều phúc địa tàng phong tụ thủy tàng gió tụ nước nằm trên long mạch, lại đều ít nhiều lưu truyền các loại truyền thuyết khủng bố quái dị.

Hơn nữa hướng đi của long mạch, rất nhiều địa phương thoạt nhìn rất bình thường, nhưng nếu dùng ánh mắt đại phong thủy để nhìn toàn cục thì có thể phát hiện.

Rõ ràng ở rất nhiều địa phương không hợp lý, long mạch đã tiến hành biến chuyển chệch hướng, hoặc là kéo dài thêm.

Cho người ta cảm giác thực sự giống như long mạch chuyên môn hướng về những địa phương này vậy.

Thế là Uông Tàng Hải đi sâu tìm kiếm một số địa phương không hợp lý, kết quả lại phát hiện một điểm tương đồng đáng kinh ngạc.

Chương 142

Đó chính là phàm là những nơi long mạch cố ý kéo dài đến, hắn đều ở sâu dưới lòng đất, tìm thấy những vật tương tự Thiên thạch đồng đồng thau thiên thạch hoặc là Vẫn ngọc ngọc rơi từ trời.

Loại vật này không phải kim loại, không phải đá, trông như đồng thau, nhưng đồng thời lại có cảm giác như ngọc.

Long mạch, dường như chính là hướng về những thứ này mà đến.

Đương nhiên, giờ phút này Uông Tàng Hải vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hoặc nói, hắn vẫn chưa hiểu được bí mật chân chính về long mạch.

Mãi cho đến khi hắn ở Tần Lĩnh, phát hiện một cây cây đồng thau thụ đồng thau do Tây Vương Mẫu dựng ở đó.

Lúc này hắn mới ý thức được, Tây Vương Mẫu dường như muốn dùng cây đồng thau này, để hạn chế sự lan tràn của long mạch.

Sau đó, hắn lại ở vài nhánh long mạch gần Tần Lĩnh, phát hiện sáu tòa địa cung thời Chiến Quốc.

Đối với Uông Tàng Hải, người từng vào Lỗ Vương Cung, liếc mắt một cái liền nhìn ra, những địa cung này đều là bút tích của Chu Mục Vương.

Đồng thời cũng hiểu rõ Chu Mục Vương làm những nghi trủng mộ táng giả này, thế mà lại ôm cùng mục đích với Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên cho đến giờ phút này, hắn vẫn không hiểu lắm, hai vị tiền bối thời viễn cổ này, rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng khi hắn nhìn thấy sáu tòa nghi trủng này, sau khi bị Dương Liên Chân Nhân cải tạo, hắn lại đột nhiên có chút giác ngộ.

Đối với Dương Liên Chân Nhân, hắn thực sự lại quen thuộc không gì bằng.

Trước kia hắn còn từng cười nhạo, cho rằng Dương Liên Chân Nhân này dù làm quan lớn, vẫn không thay đổi được tính tình trộm mộ đào huyệt.

Tuy nhiên lần này, hắn cũng đã hiểu ra, đằng sau những hành động hoang đường của Dương Liên Chân Nhân, thực ra là đang làm một chuyện lớn.

Thế là Uông Tàng Hải theo tuyến của Dương Liên Chân Nhân này, một đường truy tra.

Không ngờ cuối cùng lại phát hiện, hóa ra mình đã sai ngay từ đầu rồi.

Khi Uông Tàng Hải nói đến đây, Lý Vọng Thư rõ ràng có thể cảm nhận được, trên người hắn thậm chí xuất hiện bộ dạng tín ngưỡng sụp đổ.

Hắn còn nhớ rõ lời nguyên văn của Uông Tàng Hải là: Hóa ra cái gọi là trường sinh của mình, kết quả chẳng qua là biến mình thành thức ăn của nó mà thôi.

Tuy rằng không rõ nó trong miệng Uông Tàng Hải rốt cuộc là ai, nhưng cái bộ dạng nhận thức sụp đổ của Uông Tàng Hải, vẫn gây chấn động rất lớn cho Lý Vọng Thư.

Đồng thời đây cũng là nguyên nhân khiến hắn trằn trọc cả một đêm không thể nào ngủ được.

Dù sao hắn cũng là người từng ăn Thi ba ba đan, đối với việc bản thân có khả năng trở thành thức ăn, Lý Vọng Thư trong lòng làm sao

có thể bình tĩnh được.

Còn về nó là ai, Dương Liên Chân Nhân rốt cuộc đã làm gì, Uông Tàng Hải trong hình ảnh ký ức cũng không nói tỉ mỉ.

Chỉ là cái trạng thái của hắn khi nhắc đến chuyện này lại không thể làm giả được.

Sợ hãi cực độ đến tuyệt vọng sụp đổ, sau sự mờ mịt không biết phải làm gì, lại cảm thấy tự trách sâu sắc.

Thật giống như một người đang liều mình chạy trốn, cuối cùng lại phát hiện mình đã đi ngược hướng, trực tiếp đẩy bản thân đến trước mặt nguy hiểm vậy, tuyệt vọng.

Tuy nhiên, Uông Tàng Hải quả cũng không hổ là thiên kiêu của thời đại đó.

Sau khi trải qua một thời gian ngắn bình phục, rất nhanh liền thu lại sự oán trách, tự ái, điều chỉnh tốt trạng thái.

Đồng thời, cũng đưa ra thông tin mấu chốt nhất trong hình ảnh ký ức.

Long mạch đã hoàn toàn biến dị, nó ẩn cư trong đó, lấy các loại thi biến nhân người biến đổi thành xác chết quỷ dị làm thức ăn, đồng thời còn thúc đẩy long mạch không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Tất cả những người được táng trên long mạch đều sẽ chịu ảnh hưởng của nó, sớm muộn gì cũng sẽ thi biến biến thành xác chết, rồi bị nó cắn nuốt.

Theo long mạch không ngừng kéo dài và mở rộng, loại ảnh hưởng này cũng sẽ không chỉ tác động lên thi thể.

Vạn sự vạn vật, đều sẽ vô tri vô giác bị nó ảnh hưởng.

Và ở Trường Bạch Sơn, dưới Vân Đỉnh Thiên Cung, có một cánh

cửa lớn làm từ thiên thạch đồng.

Nơi đó, vừa là lối vào long mạch, cũng là lối ra của nó.

Ta cũng là đến bây giờ mới hiểu được tác dụng chân chính của cánh Cửa Đồng Xanh kia, năm đó người Trương gia cùng Vạn Nô Vương, hóa ra vẫn luôn là đang canh giữ cánh cửa đó.

Đồng thời cung cấp thức ăn mà nó yêu cầu, để trì hoãn sự khuếch trương của long mạch.

Đáng tiếc ta hiểu ra vẫn là quá muộn, Đông Hạ Quốc đã bị diệt.

Cánh Cửa Đồng Xanh kia cũng không còn ai trấn thủ, nó bất cứ lúc nào cũng có thể phá cửa mà ra.

Nhưng nếu ta đã phạm sai lầm, cho nên hiện tại ta muốn nỗ lực cuối cùng, đi chặt đứt long mạch, giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Nếu ta thành công, đó cũng coi như là bù đắp cho lỗi lầm trước đây của ta.

Còn nếu ta thất bại, lưu lại những thông tin này, hy vọng người đời sau có thể nhìn thấy, để lấy làm cảnh giác.

Dù sao thời gian đã không còn nhiều, hay nói đúng hơn, trong chuyện này, thời gian đã trở nên không còn ý nghĩa gì nữa.

Cuối cùng còn phải nhắc nhở cháu một câu, cẩn thận Uông gia.

Bọn họ đã điên rồi, tuy rằng ta hiện tại đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bọn họ.

Nhưng sự tham lam, vẫn sẽ khiến sự điên cuồng này của họ, kéo dài nhiều thế hệ.

Uông Tàng Hải trong đoạn ký ức hình ảnh không nói nhiều lắm, nhưng mỗi lời nói đều chạm đến thần kinh Lý Vọng Thư.

Hắn hiện tại có chút lý giải, vì sao Chu Mục Vương và Uông Tàng Hải đều nói rằng mình đã sai lầm.

Nếu Nó thật sự tồn tại, vậy trường sinh mà họ theo đuổi, thực sự chỉ là một trò cười.

Rốt cuộc, từ những thông tin đã biết, tất cả các thuật trường sinh dường như đều có liên quan mật thiết đến thiên thạch ngoài hành tinh hôm đó.

Dù là Thi Miết Vương hay loài cuống chiếu màu bạc kia, dường như đều do tác dụng đặc biệt của thiên thạch mà sinh ra.

Việc lợi dụng chúng để đạt được mục đích trường sinh, nói trắng ra là một cách biến tướng để lợi dụng sức mạnh của thiên thạch.

Hoặc nói chính xác hơn, là bị thiên thạch ô nhiễm.

Bởi vì bất kể phương pháp nào, trong quá trình theo đuổi trường sinh, đều sẽ phát sinh một số tác dụng phụ kỳ quái.

Dù là biến thành thủy con khỉ hay cấm bà, hoặc giống bồ tiên thiếp ca, cơ thể dần dần côn trùng hóa, mọc ra nhiều tay chân đến vậy.

Những tác dụng phụ này nhìn thế nào cũng giống như cơ thể người bị một loại sức mạnh thần bí nào đó ô nhiễm.

Còn có lời Uông Tàng Hải nói, những thi thể được chôn trên long mạch, theo thời gian trôi qua, tất cả đều sẽ xuất hiện hiện tượng thi biến.

Phải biết đó là long mạch, thông thường mà nói là nơi thi thể ít có khả năng phát sinh thi biến nhất.

Và cái Nó kia, khả năng lớn cũng có liên quan đến thiên thạch, rất có thể bản thân nó chính là một phần của thiên thạch.

Chỉ như vậy mới có thể thông qua long mạch, không ngừng lan

tràn đến những nơi khác mà mảnh thiên thạch rơi xuống.

Đồng thời nuốt chửng những thi thể đã bị ảnh hưởng và thi biến.

Mà bản thân long mạch, lại không ngừng tạo ra ảnh hưởng đến xung quanh, tạo ra càng nhiều thức ăn cho nó.

Đây tính là cái gì.

Chương 143

Quy luật tập hợp đặc tính siêu phàm sao.

Đây là kết luận mà Lý Vọng Thư đã suy nghĩ cả đêm mới đúc kết từ những lời miêu tả của Uông Tàng Hải.

Vậy cánh cửa Thanh Đồng Môn dưới Vân Đỉnh Thiên Cung, thực ra là để ngăn cản nó thoát ra từ long mạch.

Còn Trương gia và Vạn nô vương, lại là cố gắng thông qua việc cho ăn vào Thanh Đồng Môn, để trì hoãn tốc độ lan tràn của long mạch.

Lý Vọng Thư vẫn chưa rõ, liệu suy đoán này của Uông Tàng Hải có đúng hay không.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu rằng, nếu suy đoán này là đúng, thì biện pháp này căn bản không thể ngăn cản Nó.

Việc dùng cách cho ăn để trì hoãn xu thế lan tràn của long mạch, bản chất không khác gì nuôi hổ gây họa.

Và cách Uông Tàng Hải nói cuối cùng, rằng hắn định từ Thanh Đồng Môn đi sâu vào long mạch để cắt đứt long mạch, có lẽ lại khả thi.

Nhưng từ tình hình hiện tại, khả năng lớn là hắn đã thất bại.

Vậy mục đích hắn để lại đoạn ký ức hình ảnh này cho mình là gì.

Là để mình nâng cao cảnh giác, không nên tiếp tục theo đuổi trường sinh.

Hay là, muốn mình hoàn thành việc hắn chưa làm xong.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư đang dựa vào ghế chợp mắt không

khỏi nở một nụ cười khổ.

Mặc dù những điều Uông Tàng Hải nói, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, tất cả đều cần tự mình kiểm chứng mới có thể kết luận.

Nhưng những chuyện này chỉ mới nghe thôi, đã khiến hắn cảm thấy áp lực rất lớn.

Uông Tàng Hải, ông thật sự đánh giá cao tôi rồi.

Chuyện chính ông còn không giải quyết được, đổi sang tôi thì được sao.

Còn cái Nó kia rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, mấy ông người cổ đại nói chuyện, chẳng lẽ đều thích dùng cách gọi khác như vậy, miêu tả chi tiết một chút thì phạm pháp à.

Thấy Lý Vọng Thư có động tĩnh, giọng Mập mạp lập tức vang lên.

Úi.

Lý thiếu gia, cậu tỉnh rồi à.

Cậu ngủ kiểu gì mà từ ngủ dậy tự nhiên biến thành tự nhiên ngủ đến khi tỉnh vậy.

Từ lúc mặt trời mới ló dạng đến khi mặt trời lặn, ngay cả mặt trời cũng đã hoàn thành một vòng chấm công, đã tan ca rồi, cậu không thấy đói chút nào sao.

Đói.

Đến nước này, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, cười đưa tay về phía Mập mạp.

Đúng là đói bụng thật, nhưng cậu phải biết, vì hành động lần này của chúng ta, tôi đã thức trắng đêm, suy nghĩ tất cả những vấn đề có thể gặp phải.

Vậy nên, sao cậu còn không mau lấy gì đó cho tôi ăn, đãi tôi một bữa ra trò đi.

Nhận lấy chai nước khoáng và bánh mì Mập mạp đưa qua, Lý Vọng Thư vừa gặm, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đúng là như lời Mập mạp nói, mặt trời đã lặn.

Hơn nữa con đường cũng trở nên hơi gập ghềnh, nhưng may mắn là cách điểm đến của họ, thôn Doanh Sơn, đã không còn xa.

Thôn Doanh Sơn này thuộc về một ngôi làng tương đối sâu trong khu rừng Hoành Sơn.

Cũng may là tất cả xe của họ đều là xe địa hình, nếu là loại xe hơi khác thì chắc chắn không thể đi đến đó được.

Thấy Lý Vọng Thư đã hoàn toàn tỉnh táo lại, Mập mạp lúc này cũng dần trở nên nghiêm túc, khẽ giọng hỏi: Nói thật, lần này, Uông gia cũng sẽ tham gia vào đó, nước này thật sự đủ đục.

Cậu có kế hoạch gì không.

Chẳng lẽ thật sự hoàn toàn nghe lời lão già Trần Bì A Tứ kia sao.

Tôi nói cho cậu biết, danh tiếng lão già đó trên giang hồ không tốt chút nào đâu, nổi tiếng là tàn nhẫn độc ác.

Nghe nói hồi trẻ, còn có biệt danh Cạo Đầu A Tứ, ý nói là cách làm việc của hắn rất tàn nhẫn, không để lại đường lui, giống như cạo đầu vậy, dứt khoát gọn gàng, không chút nhân nhượng.

Nghe lời Mập mạp, Lý Vọng Thư cười gật đầu.

Yên tâm đi.

Cậu còn không hiểu tôi sao.

Mọi việc đều cầu sự ổn định.

Lần này Cửu Môn nói là muốn nội ứng ngoại hợp, hoàn toàn đánh sập Uông gia.

Nhưng tôi lại có chút không tin tưởng thực lực của các gia tộc khác.

Hiện tại Cửu Môn đã sớm không còn như xưa, mọi người cùng nhau ăn thịt, đánh mấy trận thuận lợi thì được.

Muốn liên thủ, e rằng mỗi nhà đều có tính toán riêng.

Rốt cuộc nói cho cùng, mấy năm nay mọi người đều coi trọng việc làm ăn, nói chuyện đều là lợi ích.

Ngay cả khi có thể tập hợp mọi người lại, nhưng những chuyện như hỏa biện, dù có thể làm, e rằng cũng không chuyên nghiệp lắm.

Cho nên tôi căn bản không đưa lực lượng của các nhà khác vào tính toán.

Tất cả đều xuất phát từ thực lực của chính chúng ta, đảm bảo chỉ dựa vào chúng ta, cũng đủ khả năng thu phục Uông gia.

Vậy nên cậu cứ yên tâm, bất kể họ có tính toán gì, trước sức mạnh tuyệt đối, đều không thể gây ra sóng gió gì được.

Uông gia họ lợi hại, nhưng cũng chỉ thắng ở sự thần bí.

Một khi đối mặt trực tiếp, hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết đâu.

Không phải Lý Vọng Thư quá tự tin, mà là sau vài lần giao đấu với Uông gia, hắn đại khái cũng coi như đã thăm dò được trình độ của người Uông gia.

Phải nói, những người Uông gia hành động ở bên ngoài, thực lực thật sự rất mạnh.

Lấy ví dụ lần đột kích biệt thự của hắn lần trước, biểu hiện vô

cùng chuyên nghiệp.

Nói là một đội đặc nhiệm tinh nhuệ cũng không quá.

Ít nhất nếu một chọi một, người của Lý Vọng Thư thật sự không có ai là đối thủ của họ.

Nhưng hỏa biện không phải thi đấu lôi đài, thật sự đến chiến trường, khi trang bị của mọi người gần như nhau, điều dựa vào vẫn là khứu giác và kinh nghiệm trên chiến trường.

Về mặt này, hắn tin tưởng những người dưới trướng mình, những kẻ không có việc gì thì cứ ở trong núi tranh giành địa bàn hộ hắn, kinh nghiệm thực chiến chắc chắn không phải những người của Uông gia có thể so sánh.

Đúng lúc này, đoàn xe cuối cùng cũng tiến vào một ngôi làng nhỏ trông có vẻ rất yên bình.

Từ xa đã có thể nhìn thấy A Ninh và Mạo Mạo Giác đã dẫn người chờ ở cổng sân.

Thấy đoàn xe đến, họ từ xa đã bắt đầu vẫy tay về phía họ.

Thôn Doanh Sơn này trông không lớn, thực tế cũng không lớn thật.

Đặc biệt là người trẻ tuổi gần như đều đã đi làm ăn xa, trong thôn chỉ còn lại một ít người già, khiến cả thôn mang lại cảm giác ảm đạm, u tịch.

Sau khi mọi người đã ổn định chỗ ở, A Ninh và Mạo Mạo Giác liền vội vàng đến báo cáo tình hình.

Nhưng nhìn sắc mặt hai người đều không được tốt lắm, Lý Vọng Thư trong lòng cũng không mong chờ họ sẽ mang đến tin tức tốt lành gì cho mình.

Đầu tiên là về phía Mạo Mạo Giác, người tuy đã theo kế hoạch

đến từ biên giới Nga.

Nhưng theo lời Lý Vọng Thư dặn dò, việc phân tán người ngồi canh ở gần đó lại chỉ là công cốc.

Để Lý Vọng Thư không nghi ngờ mình lười biếng, Mạo Mạo Giác càng thu lại vẻ cợt nhả thường ngày.

Thiếu gia, tôi đảm bảo là đã bố trí theo lời cậu dặn.

Chương 144

Cho nên những con đường đến đây, dù là đường lớn hay đường nhỏ, tôi đều đã đặt mắt canh giữ.

Nhưng trong khoảng thời gian này hoàn toàn không phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Việc kiểm tra gắt gao đến mức, đừng nói người Uông gia, ngay cả những người trông có vẻ hơi khả nghi cũng không thấy.

Ngược lại là người của chúng ta, suýt nữa thì bị thua trong tay việc kiểm tra gắt gao.

Lý Vọng Thư nghe vậy gật đầu: Không sao cả, Tam thúc đã bỏ ra công sức lớn như vậy, không phải là để tranh thủ thời gian cho chúng ta sao.

Hiện tại xem ra, chúng ta quả thực đang đi trước Uông gia một bước.

Tiếp theo, cậu tiếp tục phái người theo dõi, một khi phát hiện tung tích Uông gia, thì đừng khách khí.

Khi Lý Vọng Thư nói lời cuối cùng, cả người đã toát ra sát khí đằng đằng.

Hiện tại người của hắn đã bố trí đúng chỗ, chỉ cần người Uông gia dám xuất hiện, liền bằng như rơi vào vòng vây.

Trần Bì A Tứ lúc này ở một bên lắng nghe, thấy Lý Vọng Thư sắp xếp, hoàn toàn không nhắc đến người Cửu Môn và kế hoạch, chẳng những không hề khó chịu, ngược lại còn rất hài lòng gật đầu.

Thấy Mạo Mạo Giác đã hiểu ý mình, Lý Vọng Thư lúc này mới quay đầu nhìn về phía A Ninh nói: Nói xem, cậu lại mang đến tin tức

xấu gì cho tôi đây.

Lần này ra ngoài, Lý Vọng Thư có thể nói là binh chia ba đường.

Hắn và Trần Bì A Tứ xem như là phơi bày ra ngoài, dọc đường đi cũng không cố ý che giấu hành tung.

Tin rằng người có tâm chỉ cần muốn điều tra, nhất định có thể tìm ra thông tin về đường đi của họ.

Hơn nữa để mê hoặc Uông gia, Lý Vọng Thư cũng không cố ý tỏ ra yếu thế, Mạt Tụng dẫn theo một đội người, vẫn luôn đi theo đoàn.

Đó là đội hình tiêu chuẩn khi Lý Vọng Thư ra ngoài, không ai sẽ nghi ngờ gì.

Còn ở dưới đất, Mạo Mạo Giác điều người từ quê nhà đến, lại đi một vòng lớn, sau khi nhập cảnh từ phía Nga, dọc đường đi đều im ắng.

Ngay cả hôm nay, cũng chỉ có Mạo Mạo Giác một mình đến hội họp, đại đội quân sự thực ra đều vẫn ẩn mình trong bóng tối.

Đến tuyến đường thứ ba, chính là phía Khưu Đức Khảo.

A Ninh dẫn người cũng không che giấu hành tung, nhưng trừ A Ninh ra, đội người của công ty này, tất cả đều sẽ không theo vào núi.

Mà là tại chỗ chờ đợi trang bị vào núi tiếp theo.

Đồng thời cũng là để che mắt mọi người, tạo ra một biểu hiện giả dối cho người ngoài.

Bởi vì việc kiểm tra gắt gao, khiến cho toàn bộ trang bị của đội vẫn chưa được chuẩn bị đầy đủ.

Rốt cuộc, việc kiểm tra gắt gao xảy ra đột ngột, việc mua sắm và vận chuyển trang bị quy mô lớn để vào núi hiện tại thực sự rất phiền phức.

Tin rằng người Uông gia, cũng khẳng định gặp phải vấn đề tương tự, dễ dàng cũng sẽ không nghi ngờ gì.

Nhưng thực ra Lý Vọng Thư cũng chỉ mang theo một đội ngũ quy mô nhỏ, sáng mai sẽ xuất phát vào núi.

Một ít trang bị nhỏ đã sớm được chuẩn bị sẵn sàng, không tồn tại bất kỳ vấn đề gì.

Còn về cái gọi là kế hoạch nội ứng ngoại hợp, nếu như trước đây, Lý Vọng Thư có lẽ còn sẽ chọn chơi đùa với Uông gia.

Nhưng từ khi đọc được đoạn ký ức hình ảnh của Uông Tàng Hải, hắn hiện tại khẩn thiết muốn đến chỗ Thanh Đồng Môn để xem xét, xác nhận lời Uông Tàng Hải nói rốt cuộc là thật hay giả.

Còn về người Uông gia, chỉ cần họ thực sự đến, hắn tin rằng Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng, hai gã từ nhỏ đã chơi trò chơi chiến tranh thực tế, sẽ cho người Uông gia biết sự khác biệt lớn giữa chiến trường thực sự và sân huấn luyện.

Ngay cả khi người Uông gia may mắn đột phá vòng vây của hai người, đuổi được vào núi, Lý Vọng Thư cũng không đặt họ vào mắt.

Nếu là ở nơi khác, Lý Vọng Thư có lẽ còn sẽ kiêng kị người Uông gia một chút.

Nhưng nếu là ở trong núi, đặc biệt là tại Vân Đỉnh Thiên Cung này, hắn sẽ dạy cho người Uông gia biết cách làm người.

Kể từ lần trước ở Xe Buýt Sơn, sau khi sử dụng đàn côn trùng để đối kháng với bầy rắn, hắn liên tục tìm tòi phương pháp khống chế đàn côn trùng.

Nếu nói lúc trước ở Xe Buýt Sơn, hắn còn chỉ biết chỉ huy đàn côn trùng một cách ngốc nghếch A đi qua, thì hiện tại hắn, chẳng những đã phát triển khả năng thao tác đa tuyến, mà EAPM còn cao đến mức

chính hắn cũng phải kinh sợ.

Mà ở trong Vân Đỉnh Thiên Cung, những thứ khác không nhiều, nhưng côn trùng cuống chiếu ẩn trong các kẽ núi thì nhiều nhất.

Loài cuống chiếu đặc biệt màu bạc kia có lẽ không khống chế được, nhưng những cuống chiếu khác, trong mắt hắn cũng không khác mấy so với các loài sâu khác.

Có thể nói ở Vân Đỉnh Thiên Cung, cho dù Uông gia có đến một đoàn người cũng vô dụng.

Trong núi, Lý Vọng Thư hiện tại cảm thấy mình chính là thần.

Lúc này nghe Lý Vọng Thư gọi tên, A Ninh sắc mặt nghiêm trọng nói: Tôi theo lời cậu nói, đã tra xét công ty từ trên xuống dưới một lần, quả nhiên phát hiện rất nhiều người có điểm bất thường.

Có vài người, rõ ràng vào công ty đã rất nhiều năm, nhưng dung mạo lại thực sự không có chút thay đổi nào.

Tôi nghĩ bọn họ, hẳn là những người mà cậu nói, đã bị Uông gia thay thế.

Nhưng lão bản cậu yên tâm, tôi đã sắp xếp người chuyên môn xử lý bọn họ rồi.

Những nhân sự tham gia hành động lần này đều đã được sàng lọc kỹ lưỡng, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hành động này.

Việc Lý Vọng Thư bảo A Ninh điều tra người trong công ty, chỉ là do hắn nhất thời hứng thú.

Theo hắn thấy, Khưu Đức Khảo cũng coi như là một kẻ cuồng nhiệt theo đuổi trường sinh, Uông gia không có lý do gì mà lại bỏ qua một nguồn tài nguyên tốt như vậy, không tận dụng cho tốt.

Đương nhiên, ban đầu hắn nghĩ là bản thân Khưu Đức Khảo có lẽ

có liên quan đến người Uông gia.

Nhưng sau đó Tiêu lão bản lại vô tình điều tra ra, trong công ty có một thế lực bí ẩn khác ẩn nấp trong đó, còn liên tục hút máu công ty.

Điều này khiến Lý Vọng Thư hiểu ra, bản thân Khưu Đức Khảo hẳn là không liên quan đến Uông gia.

Mà là công ty của hắn đã bị người Uông gia thẩm thấu.

Cho nên mới có chuyện sau này hắn bảo A Ninh phối hợp Tiêu lão bản, sàng lọc cẩn thận người trong công ty từ trên xuống dưới.

Chỉ là không ngờ, nghe giọng A Ninh, số lượng người bị điều tra ra dường như không ít.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi bật cười.

Xem ra, Uông gia này là coi công ty thành một tổ chức từ thiện đúng không, ai cũng có thể vào lĩnh lương.

Như vậy thì, trách gì công ty này lỗ vốn hàng năm.

Nói xong, thấy A Ninh còn vẻ muốn nói lại thôi, Lý Vọng Thư không khỏi tò mò nói: Cậu làm sao vậy.

Thanh trừ nội gián trong công ty, sau này công ty chắc chắn sẽ từ lỗ chuyển lời, lúc sau liền có tiền cho cậu phát tiền thưởng, cậu chẳng lẽ không vui sao.

A Ninh lắc đầu: Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, cậu bảo tôi đi điều tra nội gián, cậu tin tưởng tôi đến vậy sao.

Không sợ tôi thực ra cũng là người của Uông gia à.

Người Uông gia mời chào, đều là cao thủ các phương diện.

Lý Vọng Thư nói, vừa đánh giá A Ninh từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lắc đầu.

Thấy A Ninh hô hấp đã bắt đầu trở nên hơi dồn dập, thế là hắn lập tức chuyển đề tài nói: Ngồi xe cả ngày, mọi người cũng mệt mỏi rồi.

Nếu không có việc gì, vậy mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát vào núi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, tiểu đội vào núi đã lặng lẽ rời khỏi thôn Doanh Sơn.

Lần này số người vào núi không nhiều lắm, đầu tiên là Lý Vọng Thư, Mập mạp và Buồn chai dầu Trương Khởi Linh.

Sau đó là Trần Bì A Tứ và hai thủ hạ của hắn, Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành.

Cuối cùng là A Ninh đại diện cho lão già Khưu Đức Khảo, cùng với Ngô Tà, Phan Tử và người dẫn đường Thuận Tử.

Ban đầu theo ý Lý Vọng Thư, Ngô Tà và Phan Tử cứ ở lại thôn Doanh Sơn là được.

Nào ngờ Phan Tử liên tục kiên trì, nói là Tam thúc đã dặn dò họ nhất định phải vào núi.

Cuối cùng Lý Vọng Thư nghĩ đi nghĩ lại, vạn nhất trên đường có xảy ra bất trắc gì, cho dù Mập mạp đủ béo, nhưng chỉ dựa vào một mình hắn lấy máu cũng rất khó.

Chương 145

Còn về người dẫn đường Thuận Tử, thì là một người dân thôn Doanh Sơn bản địa.

Từng là bộ đội, sau khi xuất ngũ mang theo một bầu nhiệt huyết, muốn trở về chấn hưng du lịch quê nhà.

Cho nên đường vào núi, hắn quen thuộc hơn bất cứ ai.

Chẳng qua lăn lộn mấy năm, đem hết tiền trợ cấp xuất ngũ đổ vào, kết quả lại chẳng nghe thấy tiếng vang nào.

Điều này cũng dẫn đến việc hắn tuổi tác không còn nhỏ, nhưng lại chưa có đối tượng.

Cho nên sau khi Lý Vọng Thư đưa ra thù lao kếch xù, hắn liền vui vẻ nhận công việc dẫn đường.

Mà chặng đường vào núi tiếp theo của đội, thì không cần nghĩ đến xe nữa.

Chín người, hai mươi con ngựa, chính là phương tiện đi lại của mọi người.

Theo lời Thuận Tử, trong núi còn có một trạm gác biên phòng cũ, mặc dù đã bị dỡ bỏ từ lâu, nhưng nhà cửa vẫn còn.

Cho nên hành trình ngày đầu tiên, chính là đi đến trạm gác đó để qua đêm.

Ngay từ đầu, mọi người đều rất hứng thú, đặc biệt là khi mặt trời lên, cảnh sắc càng thêm tuyệt đẹp, phóng tầm mắt ra xa, mỗi đoạn núi đều có những màu sắc khác nhau.

Mấy người từng xuống mộ ở biển Tây Cát Đế, càng không ngừng

quan sát khắp nơi, cố gắng tìm kiếm những hình dáng núi tương tự như trên bích họa mộ dưới đáy biển.

Lý Vọng Thư quan sát còn cẩn thận hơn những người khác.

Rốt cuộc trong đoạn ký ức hình ảnh kia, Uông Tàng Hải đã nói về vị trí chọn điểm của toàn bộ Vân Đỉnh Thiên Cung, cùng với các loại cơ quan bên trong.

Nhưng khi hắn xem qua một lượt mới phát hiện, dường như mỗi đỉnh núi, trông đều na ná nhau.

Nhìn chỗ nào cũng như nơi đặt Thiên Cung, nhưng lại chỗ nào cũng cảm thấy thiếu chút gì đó.

Còn về con đường dẫn đến Vân Đỉnh Thiên Cung mà Uông Tàng Hải đã chỉ ra, sau hơn 600 năm biến đổi, hắn càng hoàn toàn không thể tìm ra manh mối.

Đương nhiên, vẻ mặt mờ mịt này không chỉ có mình hắn, Mập mạp, A Ninh hay Ngô Tà, nhìn tuyết sơn mênh mông, cũng đều tỏ ra vẻ mặt ngơ ngác.

Trần Bì A Tứ thấy vậy, trong vẻ mặt nghiêm trọng lại toát ra vài phần ung dung, khuyên mọi người: Tìm long dễ mà điểm huyệt khó, ba năm tìm long, mười năm điểm huyệt.

Có thể thấy muốn tìm được vị trí mắt bảo cũng không phải là tùy tiện nhìn qua hai mắt là xong.

Nhưng hiện tại chúng ta đã vào núi, cứ đi tìm, vừa đi vừa nhìn, sớm muộn gì cũng tìm được.

Hơn nữa chúng ta hiện tại mới vừa vào núi, Vân Đỉnh Thiên Cung dù chỉ nghe tên cũng biết, vị trí nhất định ở nơi núi non cao hơn.

Những ngọn núi chúng ta đang thấy trước mắt này, nhiều nhất chỉ

coi là cháu nội, vẫn còn thiếu một chút.

Lúc này, người dẫn đường Thuận Tử phía trước bỗng nhiên chen lời: Giữa trưa chúng ta có thể đến hồ A Cái Tây.

Qua hồ đó, chúng ta mới coi như bắt đầu lên núi.

Các anh muốn tìm núi cao, e rằng phải đợi ngày mai qua khỏi đường tuyết mới có thể nhìn thấy.

A Cái Tây Hồ trong tiếng Triều Tiên có nghĩa là cô nương.

Ban đầu Lý Vọng Thư còn chưa thể lý giải, vì sao lại dùng từ cô nương để đặt tên cho một cái hồ trong núi sâu như vậy.

Cho đến khi đi đến bên hồ mới phát hiện, nơi đây dường như hoàn toàn không có gió.

Một mặt hồ rộng lớn như vậy, phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ, phản chiếu rõ ràng từng ngọn núi lớn xung quanh.

Cái vẻ đẹp đó, dường như thật sự chỉ có thể dùng từ cô nương để hình dung là chính xác nhất.

Nhưng Lý Vọng Thư và đồng bọn không có tâm trạng để du sơn ngoạn thủy.

Bên hồ chỉ nghỉ ngơi một chút, liền tiếp tục lên đường.

Và cũng từ lúc này, mọi người cuối cùng mới hiểu vì sao Thuận Tử lại nói, qua hồ mới tính là thực sự vào núi.

Đoạn đường núi phía trước, thực ra vẫn luôn chỉ là phần đáy của toàn bộ ngọn núi.

Mà qua hồ, đường lại đột nhiên trở nên dốc đứng.

Độ dốc cũng từ 10 20 độ ban đầu, đột nhiên biến thành sườn dốc gần 60 độ.

Mọi người cũng không thể không xuống ngựa dắt đi, hơn nữa mỗi bước đều phải thật cẩn thận.

Điều này cũng khiến tốc độ tiến lên của đội ngũ chậm lại đáng kể.

Đi liên tục gần bốn tiếng đồng hồ, khoảng cách thẳng không đi được bao xa, nhưng độ cao so với mặt biển lại tăng lên không ít.

Quay đầu nhìn lại, gần như có thể nhìn xuống toàn bộ hồ A Cái Tây, và mặt hồ vốn có diện tích không nhỏ, giờ phút này đã biến thành một cái chậu rửa chân lớn.

Lúc này, mọi người đã leo núi cả ngày, sự mệt mỏi gần như tràn ngập trên gương mặt tất cả mọi người.

May mắn thay, lúc này Thuận Tử đã mang lại cho mọi người một niềm an ủi.

Phía trước không xa là trạm gác, mặt trời sắp lặn rồi, đêm nay chúng ta sẽ ngủ lại ở đó.

Nhưng còn chưa đợi mọi người bắt đầu dốc sức tiến lên lần cuối, Mập mạp lại nheo mắt, chỉ vào hồ A Cái Tây dưới chân núi mà phát ra nghi hoặc.

Các cậu mau nhìn, kia bên hồ có phải là có người đang hoạt động không.

Lý Vọng Thư nghe vậy, ngay lập tức móc kính viễn vọng ra từ trong ba lô, hướng xuống dưới chân núi nhìn.

Xuyên qua khe hở của khu rừng tối, vừa vặn có thể thấy, một đám người đang dựng lều trại bên hồ dưới chân núi.

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng hắn cơ bản đã xác định, đó đều là người Uông gia.

Đồng phục thống nhất, trang bị tiêu chuẩn, cùng với phương thức

hành động tập thể hóa, người Uông gia này làm sao lại mò đến đây được.

Một đám người đông đảo như vậy, Mạo Mạo Giác và Mạt Tụng bọn họ ở ngoài núi đều ngủ hết rồi sao.

Lý Vọng Thư trong lòng vô cùng khó hiểu, Uông gia có mạnh đến mấy, cũng không thể mạnh đến mức thái quá như vậy chứ.

Người của mình bố trí sẵn sàng như vậy ở bên ngoài, vậy mà lại không có lấy một tin tức nào được truyền đến, tất cả đều đã bị Uông gia thu phục sao.

Thế là, Lý Vọng Thư còn cố ý lấy điện thoại vệ tinh ra kiểm tra, phát hiện cũng không có hư hỏng gì.

Thế là hắn dứt khoát gọi thẳng cho Mạt Tụng ở bên ngoài.

Nhưng mà, câu trả lời của Mạt Tụng lại càng làm hắn nghi hoặc hơn.

Tình hình bên ngoài hóa ra vẫn bình thường, căn bản không hề tìm thấy bất kỳ nhân viên khả nghi nào xuất hiện.

Lúc này, không chỉ Lý Vọng Thư, những người khác đều ít nhiều cảm thấy có chút không thể tin nổi, đồng thời cũng có chút căng thẳng.

Mập mạp càng đầy mặt nghiêm trọng nói: Xem bọn họ bộ dáng, hẳn là chuẩn bị ở bên hồ cắm trại qua đêm.

Tôi vừa mới đếm sơ qua, cái này mặt, ít nhất có hai trăm nhiều người.

Tôi liền kỳ quái, rốt cuộc là cái nào phân đoạn xảy ra vấn đề, nhiều người như vậy vào núi, Mạt Tụng bọn họ liền lăng là một chút cũng chưa phát giác.

Vẫn là nói, những người này đều là dài quá cánh phi tiến vào.

Không chỉ Mập mạp, những người khác cũng đều vẻ mặt nghi hoặc.

Thuận Tử lúc này lại mở miệng nói: Xem bọn họ vị trí, đại khái suất là đi Triều Tiên bên kia vào núi.

Nghe vậy, mọi người chợt bừng tỉnh, Mập mạp càng mở miệng mắng: Đám cháu trai Uông gia này thật đúng là đủ gian xảo, trong nước kiểm tra gắt gao thì đi đường nước ngoài.

Sao bọn chúng không bị biên phòng bên đó thịch thịch hết đi.

Tuy nhiên mắng thì mắng, mắng xong Mập mạp sắc mặt lại càng thêm nghiêm trọng.

Lý thiếu gia, cậu nói bây giờ phải làm sao.

Thật sự muốn động thủ, chênh lệch này cũng thực sự lớn một chút.

Chương 146

Những người này ở phía sau chặn đường, chúng ta là ra không được.

Hay là cậu cứ điều người vào đi.

Ít nhất nói vậy, chúng ta cũng không phải chịu thiệt thưa đúng không.

Nhưng còn chưa đợi Lý Vọng Thư trả lời, Trần Bì A Tứ một bên lại khinh thường cười nói: Người đông có tác dụng quái gì, phải biết nơi chúng ta muốn đi, đó là tuyết sơn.

Chờ đến khi qua khỏi đường tuyết các cậu sẽ hiểu, đôi khi người đông thật sự không dễ dùng.

Vào ban đêm, mọi người qua đêm tại trạm gác bỏ hoang.

Mặc dù không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, nhưng sau khi biết có một đội ngũ Uông gia ở phía sau, mọi người vẫn có vẻ hơi trầm lặng.

Ngay cả Mập mạp, vốn có chút hoạt bát, cũng hiếm khi trở nên trầm mặc.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường.

Nhưng lúc này, trên trời lại bắt đầu đổ tuyết lớn.

Tuyết rơi, nhiệt độ không khí liền đột ngột giảm mạnh, điều này khiến những người trong đội, trừ người dẫn đường Thuận Tử và Mập mạp ra, những người khác đều có chút khó thích nghi.

May mắn là mọi người đang leo núi liên tục, tuy rằng cảm giác làn da tiếp xúc bên ngoài như bị dao cắt, nhưng sau khi đi được một đoạn đường, cũng không còn run cầm cập nữa.

Và theo đường đi lên phía trước, sau khi qua khỏi đường tuyết, trên mặt đất liền bắt đầu có tuyết đọng.

Hơn nữa theo độ cao tăng lên, không chỉ tuyết đọng ngày càng dày, mà cây cối xung quanh cũng càng thêm thưa thớt.

Cuối cùng khi đi đến giữa trưa, xung quanh mọi người đã hoàn toàn chỉ còn lại một màu trắng xóa, trừ những tảng đá thỉnh thoảng lộ ra, không còn màu sắc nào khác.

Lúc ăn cơm, Trần Bì A Tứ cố ý dọn dẹp không ít đá núi gần đó, nhìn ngó khắp nơi.

Nhìn Trần Bì A Tứ bận rộn, Lý Vọng Thư lần đầu tiên cảm thấy, mình dường như thực sự không thích hợp với cái nghề đạo đấu này.

Rõ ràng có Uông Tàng Hải đã báo cho lộ trình và vị trí, nhưng từ khi vào núi, hắn đã cảm thấy nhìn đâu cũng giống mục tiêu, mà lại đâu đâu cũng không giống lắm.

Hoàn toàn không có cái tài năng như Trần Bì A Tứ, có thể nhìn ra những ngọn núi trông rõ ràng na ná nhau lại khác biệt.

Lúc này, Trần Bì A Tứ đi dạo một vòng trở về ngồi xuống bên cạnh mọi người, có chút hưng phấn.

Vừa ăn đồ ăn, vừa chỉ vào cánh rừng khi đến, hứng thú bừng bừng nói: Xem ra chúng ta chọn đường không sai, thời cổ đại xây lăng mộ thường lấy vật liệu tại chỗ.

Mấy người xem, cả một vạt rừng này rõ ràng không giống với bên cạnh lắm.

Tuy rằng trông đều rất dày đặc, nhưng các người nhìn kỹ sẽ thấy rõ ràng, tuổi đời của cây cối trong cánh rừng này ít hơn bên cạnh không ít, mấy trăm năm trước chắc chắn đã bị chặt cây.

Hơn nữa đường chúng ta đi tuy không dễ đi, nhưng cũng không có cửa ải đặc biệt khó khăn nào.

Điều này chứng tỏ gần đây chắc chắn có công trình kiến trúc lớn của thời cổ đại, khu vực núi này đã được tu sửa.

Hướng đi lớn của chúng ta là đúng, còn phải tiếp tục đi lên.

Nơi đây tuy nhìn đâu đâu cũng là núi, nhưng long mạch thực sự chỉ có một.

Chỉ cần đi dọc theo địa mạch, nơi địa mạch dừng lại chính là long huyệt, ắt có dị tượng.

Nghe Trần Bì A Tứ nói, Lý Vọng Thư nhịn không được lại giương mắt khắp nơi nhìn nhìn, kết quả đập vào mắt như cũ là đâu đâu cũng giống nhau, điều này khiến hắn không khỏi lắc đầu thở dài.

Nhưng mà lời Trần Bì A Tứ nói tuy rất có thể vực dậy tinh thần, nhưng đoạn đường tiếp theo, lại khiến mọi người đều có chút không kịp chuẩn bị.

Ban đầu theo kế hoạch, tối nay là phải đến một trạm canh gác để qua đêm.

Nhưng đi mãi đi mãi, Thuận Tử liền phát hiện điều bất thường.

Tuyết đọng trên mặt đất ngày càng dày, đều đã sắp không hơn người eo, người đi còn khó, ngựa càng khó đi từng bước.

Mà chờ tới rồi địa phương, lúc này mới phát giác nguyên bản trạm canh gác vốn có, đã sớm đã bị chôn ở tuyết đọng dưới.

Mắt thấy sắc trời đã dần dần trở nên tối tăm, trong núi lại nổi lên gió to, lại có muốn hạ bão tuyết trưng triệu.

Mấu chốt nhiệt độ không khí giống như nhảy cầu mà giảm cực nhanh, làm đại gia trên người quần áo thùng rỗng kêu to giống nhau.

Nếu trực tiếp ở trên nền tuyết qua đêm, nói không chừng không đợi hừng đông, mọi người phải toàn bộ thất ôn bị táng ở trên mặt tuyết.

Lần này khiến cho mọi người tâm tức khắc nhắc lên.

Rốt cuộc đối mặt thiên nhiên sức mạnh to lớn, nhân lực có đôi khi xác thật quá mức nhỏ bé.

Cũng may Thuận Tử này dẫn đường xác thật đủ siêu giá trị, lâm thời thay đổi tuyến đường, mang theo đại gia hướng tới nơi xa một ngọn núi bao quải qua đi.

Hắn đã từng nghe trong thôn lão nhân nói qua, ở nơi đó gặp qua một chỗ suối nước nóng, địa phương tuy rằng không lớn, bất quá nơi đó suối nước nóng lại có thể làm đại gia không đến nỗi trực tiếp đông chết.

Nhưng mà trong núi thời tiết, biến hóa tốc độ lại là thường nhân căn bản khó có thể lý giải.

Rõ ràng vừa rồi mới khởi phong, chính là không chờ mọi người đi bao lâu, gió to trung liền hỗn loạn nổi lên tảng lớn bông tuyết.

Hơn nữa sắc trời càng ngày càng ám, tầm nhìn một chút liền hạ thấp một cái làm người giận sôi nông nỗi.

Lúc này, cái gì xem sơn định địa mạch, tìm long điểm huyệt đều là vô nghĩa.

Hai mét có hơn, cũng chỉ có thể nhìn đến xám xịt, trắng xoá một mảnh.

Mọi người chỉ có thể như là đường hồ lô giống nhau, dùng lên núi thằng đem chính mình cùng người khác xuyên thành một chuỗi, làm thuận ở phía trước, căn cứ hắn kinh nghiệm chậm rãi sờ soạng đi tới.

Ác liệt thời tiết, hơn nữa trên mặt tuyết đi tới dị thường khó khăn.

Cũng không biết đi rồi bao lâu, mọi người sắc mặt tất cả đều là trắng bệch, rõ ràng nhiệt độ cơ thể đã bắt đầu nhanh chóng xói mòn.

Ngay cả Lý Vọng Thư đều cảm giác chính mình đã tới rồi cực hạn, toàn dựa vào ý chí ở làm hai cái đùi máy móc lặp lại đi tới động tác.

Trần Bì A Tứ càng là đôi mắt mê ly, nhìn dáng vẻ lão nhân ở như vậy cực hạn hoàn cảnh hạ, đã tiến vào nửa hôn mê trạng thái, tùy thời khả năng hai chân vừa giẫm.

Nhưng thật ra mập mạp kia một thân mỡ, xác thật so tất cả mọi người càng có ưu thế, còn có thể mở miệng cho đại gia cổ vũ.

Đại gia ngàn vạn không thể dừng lại, hiện tại dừng lại xuống dưới, vậy thật sự chết chắc rồi, khả năng liền cái thu thi người đều không có.

Đi rồi như thế lâu, suối nước nóng hẳn là đã liền ở phụ cận, đại gia lại kiên trì một chút.

Có lẽ là vì cổ vũ sĩ khí, lại có lẽ là bởi vì hắn cũng mau đến cực hạn, đầu óc không quá thanh tỉnh.

Mập mạp lời này cơ hồ là dùng hết toàn thân sức lực hô lên tới.

Liền ở hắn kêu xong lời này lúc sau, ở kia gào thét trong tiếng gió, mọi người cư nhiên nghe được một trận sột sột soạt soạt động tĩnh.

Nhưng mà còn không đợi đại gia phân biệt ra này rốt cuộc là cái gì phát ra thanh âm khi, lại đột nhiên cảm giác dưới chân vừa trượt, bên người tuyết đọng cư nhiên giống thủy giống nhau, lưu động lên.

Ta bùn mã, tên mập chết tiệt ngươi như vậy lớn tiếng làm gì.

Tuyết lở lạp.

Lý Vọng Thư vừa mới mắng một câu, thân thể đã bị tuyết đọng lôi cuốn, hướng tới sơn thể một bên liền trượt đi ra ngoài.

Cũng may bọn họ hiện tại thân ở vị trí đã đến gần rồi sườn núi đỉnh, không đến nỗi từ lúc bắt đầu liền trực tiếp bị tuyết đọng vùi lấp.

Chính là mọi người vẫn là một chuỗi theo tuyết đọng đã bị vọt đi xuống.

Có như vậy trong nháy mắt, Lý Vọng Thư cảm giác lúc này đây, chính mình là chết chắc rồi.

Liền ở hắn còn ở suy đoán, chính mình sau khi chết trong đầu thi thể vương có thể hay không làm chính mình thi biến thời điểm, thân thể xuống phía dưới lăn xuống xu thế bỗng nhiên một đốn.

Miễn cưỡng mở to mắt vừa thấy, phát giác giờ phút này mọi người đã bị vọt tới một chỗ sơn thể ao hãm chỗ, xem như vận khí nghịch thiên, không có trực tiếp lăn đến dưới chân núi ngã chết.

Chương 147

Chẳng qua chẳng sợ gần chỉ là lăn một đoạn đường ngắn, thân thể lại cảm giác như là bị xe lửa đâm quá giống nhau, không có một chỗ không đau.

Nhưng mà đúng lúc này, buồn chai dầu thanh âm lại từ một bên vang lên.

Nơi này có lẽ chính là nơi chúng ta muốn tìm địa phương.

Quay đầu vừa thấy, liền thấy buồn chai dầu giống cái giống như người không có việc gì, chính giơ tay vuốt ve trên vách núi đá, một cái tảng đá hình rồng nằm rạp trên vách núi.

Nghe thấy Tiểu ca nói, Lý Vọng Thư gắng gượng đứng dậy, nhìn quanh.

Hắn thấy nơi mọi người rơi xuống là một khu mỏ đá.

Xung quanh còn ngổn ngang nhiều vật liệu đá bán thành phẩm đã qua gia công.

Có lẽ vì địa hình lõm sâu vào phía sườn núi, khi tuyết lở, mọi người với trọng lượng nặng hơn tuyết đã rơi thẳng vào chỗ lõm này.

Tuy là mỏ đá, nhưng việc trên vách đá có khắc một con rồng đá tinh xảo như vậy thì trông lại vô cùng đột ngột.

Lúc này, những người khác cũng lục tục động đậy, rên rỉ bò dậy từ mặt đất.

Chỉ riêng Thuận Tử, người dẫn đường, vẫn nằm sấp trên mặt đất bất động.

A Ninh lập tức đi tới kiểm tra một lượt, phát hiện sắc mặt Thuận

Tử trắng bệch, thậm chí hơi ngả xanh.

Toàn thân cậu ta run nhẹ không tự chủ, tuy vẫn còn thở nhưng đã thoi thóp.

Đây là biểu hiện của hạ thân nhiệt.

Nếu không kịp thời xử lý, cậu ta sẽ không trụ được lâu.

Nghe vậy, Mập mạp lập tức đề nghị đốt lửa, nhưng nơi này đã ở trên tuyến tuyết, tìm một hồi cũng chẳng thấy cọng gỗ nào.

Nếu chỉ dựa vào nhiên liệu sưởi ấm mọi người mang theo, căn bản không thể cầm cự được lâu.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu ca đang chăm chú nhìn con rồng đá chạm khắc, đột nhiên vươn hai ngón tay, thẳng tắp cắm vào miệng rồng đá.

Sau đó, hắn bất ngờ kéo mạnh, vậy mà từ miệng rồng kéo ra một sợi xích sắt.

Khi sợi xích bị kéo ra, con rồng đá chạm khắc cũng từ từ lồi ra khỏi vách đá.

Ngay sau đó, một mùi lưu huỳnh nồng nặc lập tức tràn ngập khoang mũi mọi người.

Chỉ thấy phía sau rồng đá, trên vách núi đá hiện ra một khe hở vừa đủ một người đi qua, có thể thấy rõ hơi nóng đang bốc ra từ bên trong.

Lý Vọng Thư hơi kinh ngạc nhìn Tiểu ca một cái, dù sao nơi này ngay cả Uông Tàng Hải cũng chưa từng nhắc đến trong những đoạn ký ức hắn xem qua, vậy mà Tiểu ca lại dễ dàng tìm ra cơ quan như vậy.

Vừa lúc đó, Tiểu ca cũng nhìn về phía hắn.

Ánh mắt giao nhau, Lý Vọng Thư lập tức hiểu ý của Tiểu ca.

Tuy không nhớ rõ là chuyện từ khi nào, nhưng hắn đã từng đến nơi này.

Đối với việc Tiểu ca phục hồi một phần ký ức gián đoạn, Lý Vọng Thư đã thấy nhiều thành quen.

Giờ đây điều làm hắn lo lắng là, hắn còn thấy một tầng ý nghĩa khác trong ánh mắt Tiểu ca.

Gã này lại bị Thiên Bẩm, không biết lần này lại nhận nhiệm vụ gì.

Hiện tại xung quanh có nhiều người như vậy, Lý Vọng Thư không tiện hỏi han, đành phải cùng mọi người chầm chậm khiêng Thuận Tử đang hôn mê, đi vào dọc theo khe hở.

Khe hở này sâu hơn Lý Vọng Thư tưởng rất nhiều, mọi người đi gần mười phút mới vào đến một khoảng không gian tương đối rộng rãi.

Hắn thấy xung quanh khoảng không này vẫn còn dấu vết tu sửa của con người.

Phía bên kia tường còn có một thông đạo không biết dẫn đi đâu.

Nhưng giờ điều đó không quan trọng, bởi vì ở giữa khoảng không, ba dòng suối đang sùng sục tuôn trào nước ấm.

Lần này, mọi người mừng rỡ vô cùng, dứt khoát khiêng Thuận Tử thẳng vào ngâm trong suối nước nóng.

Những người khác cũng người ngâm chân thì ngâm chân, người rửa mặt thì rửa mặt.

Quần áo bị nước tuyết làm ướt cũng vừa lúc có thể đặt trên những tảng đá khô cạnh đó để phơi.

Chỗ này, trước đây tuyệt đối thường xuyên có người đến, các cậu xem kích thước và vị trí của những tảng đá này, vậy mà còn có vài

phần hương vị công trình học nhân thể, thoải mái thật.

Mập mạp nằm ườn ra hình chữ X trên một tảng đá lớn, vừa ngâm chân vừa cảm thán với vẻ mặt hưởng thụ.

Nhưng ngay sau đó, hắn chuyển ánh mắt sang A Ninh, thấy cô vẫn bọc kín quần áo ướt, lập tức trêu chọc: Ban nãy tôi đã bảo cô cứ ở lại trong thôn mà chờ, cô nhất định phải đi theo, tôi nói cho cô biết.

Cứ tiếp tục mặc quần áo ướt mà lên đường, người tiếp theo ngã xuống chắc chắn là cô.

A Ninh nghe vậy không nói gì, chỉ hung hăng lườm Mập mạp một cái, sau đó đứng dậy đi đến chỗ Lý Vọng Thư đang ngồi ở góc.

Cô trực tiếp cầm lấy chiếc áo khoác của hắn đang đặt trên tảng đá phơi khô rồi đưa qua.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể cười gượng, rồi đứng ra làm màn che người để A Ninh có thể thay quần áo.

Nhưng không biết có phải suối nước nóng này có công hiệu đặc biệt hay không, chỉ vừa ngâm một lúc, mọi người đều cảm thấy thần thanh khí sảng.

Ngay lúc A Ninh thay xong bộ quần áo, Thuận Tử đang hôn mê cũng tỉnh lại, hơn nữa trông cậu ta tinh thần cũng khá tốt.

Thế là mọi người dứt khoát lấy hộp đồ ăn mang theo ra, đặt vào suối nước nóng hâm nóng rồi bắt đầu ăn.

Vừa ăn, Bốn a công Trần Bì vừa chậm rãi nói: Nơi này, hẳn là do công nhân khai thác đá năm đó phát hiện.

Cái thông đạo kia, chắc có thể trực tiếp thông đến gần địa điểm mục tiêu của chúng ta.

Mọi người gật đầu xem như đồng tình với cách nói này.

Lúc này, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn Thuận Tử nói: Cậu không khỏe, cứ ở lại đây chờ chúng tôi.

Chúng tôi xong việc, nếu không có gì bất ngờ thì vẫn sẽ trở về bằng đường cũ.

Hiện tại đã tìm được đường, hơn nữa Tiểu ca lại khôi phục một phần ký ức.

Vai trò dẫn đường của cậu ta đã không còn quá quan trọng, điều cốt yếu tiếp theo rất có thể sẽ chạm trán người Uông gia, thậm chí xảy ra xung đột trực tiếp.

Nếu lỡ để Thuận Tử, một người ngoài cuộc, chết trong núi này, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút băn khoăn.

Hơn nữa, chỉ mới một chốc lát vừa rồi, ngay cả Bốn a công Trần Bì còn có thể chịu đựng được, vậy mà một người trẻ tuổi như cậu ta lại là người đầu tiên ngã xuống vì hạ thân nhiệt.

Lý Vọng Thư cũng không muốn cậu ta lại gặp bất kỳ tai nạn nào trên đường tiếp theo.

Vì vậy, nói xong, hắn bổ sung thêm: Cậu yên tâm, số tiền đã hứa với cậu, một xu cũng không thiếu.

Nhưng Thuận Tử đang ăn thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười lắc đầu.

Làm sao mà không biết xấu hổ được.

Các anh cứ yên tâm, lúc nãy tôi bị đập đầu nên mới ngất thôi, nếu không tin các anh xem, trên đầu còn có cục u to này.

Tôi không phải là người chỉ lấy tiền mà không làm việc, các anh cứ yên tâm, tôi sẽ không cản trở các anh đâu.

Thuận Tử nói với vẻ chân thành, nhưng những người có kinh

nghiệm ở đây cũng không ít.

Nghe vậy, Bốn a công Trần Bì liền bật cười: Xem ra, huynh đệ Thuận Tử dường như có ý đồ khác nhỉ.

Thấy không khí hiện trường không ổn, Phan Tử và Mập mạp thậm chí đã chuẩn bị ra tay.

Thuận Tử vội vàng giải thích: Cũng không phải ý đồ gì khác.

Chỉ là mười năm trước, cha tôi cũng dẫn một đội vào núi.

Sau đó cả đội đều không trở ra.

Mục tiêu của các anh rất giống với đội đó, nên tôi muốn đi cùng các anh một đoạn.

Các anh có thể không hiểu cảm giác đó, cái cảm giác rõ ràng biết cha mình đang mắc kẹt trong vùng núi tuyết này nhưng lại không thể nhìn thấy ông ấy.

Tôi nói thật đấy, lúc đó tôi đang chuẩn bị đi lính, người dẫn đầu đội đó còn tặng tôi một cây bút máy, tôi vẫn luôn giữ bên mình.

Nói rồi, Thuận Tử quả nhiên móc ra một cây bút máy từ người.

Lúc này, sự nghi ngờ của mọi người đối với cậu ta đã giảm đi hơn nửa.

Chương 148

Dù sao một người quê mùa lại tùy thân mang một cây bút máy, hơn nữa còn là loại bút máy có cảm giác lâu năm.

Nếu bối cảnh đã được dàn dựng tinh tế đến vậy, thì mọi người cũng chấp nhận.

Nhưng khi nhận lấy cây bút máy, Bốn a công Trần Bì lập tức sững sờ, trong miệng không kìm được khẽ lẩm bẩm: Văn Cẩm.

Lý Vọng Thư cũng không rõ, làm sao Bốn a công Trần Bì có thể chỉ thông qua một cây bút máy cũ mà xác định chủ nhân của nó là Trần Văn Cẩm.

Tuy vậy, đường cần đi vẫn phải đi, sau một đêm nghỉ ngơi ở suối nước nóng, mọi người liền dọc theo thông đạo trên vách đá suối nước nóng mà tiếp tục tiến bước.

Sau một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, mọi người trông ai cũng khá ổn.

Ngược lại là Bốn a công Trần Bì, người vẫn còn tinh thần phấn chấn hôm qua, trông uể oải đi ít nhiều, cần Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành cùng nhau dìu mới có thể tiếp tục đi.

Thông đạo này đúng như mọi người đã đoán trước đó, hẳn là lối đi vận chuyển vật tư của thợ thủ công khi xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung.

Dọc đường đi đều có dấu vết tu sửa của con người, không chỉ rất rộng mà ngay cả trên mặt đất còn sót lại vết bánh xe hằn sâu.

Nhưng điều này khiến Lý Vọng Thư có chút không hiểu, rõ ràng khi họ đi vào, thông đạo đó hẹp chỉ đủ một người qua lại, vậy thợ thủ

công đã làm thế nào để vận chuyển vật liệu đá vào.

Nghe thấy sự nghi hoặc của hắn, Bốn a công Trần Bì vừa thở hổn hển vừa giải thích: Khe hở chúng ta đi vào kia cũng đã qua gia công rồi.

Ban đầu nó hẳn là cũng giống như chỗ này, nhưng sau khi Thiên Cung xây xong, thông đạo vận chuyển như vậy tự nhiên không còn cần thiết, nên họ mới lấp kín lối vào.

Sở dĩ còn chừa lại một khe hở vừa đủ một người ra vào, có lẽ cũng là do những người thợ thủ công lúc đó muốn tự mình để lại một đường lui.

Nghe thấy lời giải thích này, Lý Vọng Thư lại hiểu ra.

Dù sao ở thời cổ đại, những thợ thủ công tham gia vào các công trình lớn mang tính chất chung thân quan tâm như vậy thường có kết cục không mấy tốt đẹp.

Việc tự mình để lại một lối thoát hiểm không phải là hiếm thấy trong các cổ mộ lớn.

Ở Lỗ Vương Cung, hắn cũng từng gặp qua, thường thì để che mắt người đời, những lối đi này đều được xây rất hẹp.

Thậm chí Lý Vọng Thư còn mạnh dạn suy đoán, liệu đây có phải là một trong những lối thoát mà Uông Tàng Hải đã tự mình để lại ngày xưa hay không.

Mọi người cứ thế dọc theo thông đạo vận chuyển này mà đi, tốc độ thực ra không chậm, nhưng chiều dài của thông đạo lại hơi ngoài dự kiến của mọi người.

Vì ở bên trong ngọn núi, không thể cảm nhận được sự thay đổi của thời gian bên ngoài.

Mãi đến khi mọi người đến được cuối thông đạo, đã mất gần cả ngày trời.

Cuối thông đạo, cũng giống như lối vào, chỉ chừa một khe hở vừa đủ một người đi qua.

Nhìn kỹ mới có thể phát hiện, hai bên tường của khe hở này quả thực không phải khe núi tự nhiên mà là do con người tác động vào.

Và bên ngoài khe hở, vẫn còn một khối phong thạch có cơ quan.

Đẩy phong thạch ra, bên ngoài đã là mặt trời chiều ngả về tây.

Mọi người đã đi trong thông đạo một ngày, lúc này nhìn hình dáng dãy núi từ xa, nhất thời có chút không thể xác định vị trí hiện tại của mình.

Thuận Tử, người dẫn đường, cẩn thận quan sát một lúc lâu, rồi mới không chắc chắn nói: Chúng ta, hình như đã đến mặt trái của Tiểu Thánh Sơn rồi, trời ạ, đi trong thông đạo không có cảm giác, vậy mà chúng ta đã đi xa đến thế này ư.

Nghe thấy lời này, Lý Vọng Thư vội vàng lấy bản đồ từ ba lô ra, bảo Thuận Tử chỉ vị trí hiện tại.

Mọi người vừa nhìn, tất cả đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Mập mạp càng không kìm được mà khoa tay múa chân trên bản đồ, đồng thời cười hể hả nói: Thế này thì tốt rồi, lộ trình vốn dự tính bốn ngày, chúng ta trực tiếp đi xong trong một ngày, mà lại còn đi nhẹ nhàng thoải mái đến thế.

Chỉ khổ mấy người Uông gia kia, trong núi lớn này, không biết còn phải vòng bao lâu nữa.

Đặc biệt là sau trận bão tuyết hôm qua, tuyết trong núi càng sâu, chuyến này có mà họ chịu, ha.

Lý Vọng Thư tuy không vui sướng khi người gặp họa như Mập mạp, nhưng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại còn chưa tìm thấy lối vào Thiên Cung, nếu sớm chạm trán người Uông gia thì ít nhiều cũng là một phiền phức.

Dù sao trong cảnh băng thiên tuyết địa này, cho dù có sâu bọ thì cũng đã sớm bị đông chết, rất khó tập hợp một đội quân côn trùng lớn.

Ngay lúc mấy người đang nghiên cứu bản đồ, Bốn a công Trần Bì lại cầm la bàn, lợi dụng ánh hoàng hôn cuối cùng, không ngừng điều chỉnh phương vị, đồng thời trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ, nơi đây lại là một cục diện Tam Đầu Long.

Theo đại phong thủy thì đây chính là cái gọi là Quần Long Tọa.

Ngọn núi chúng ta đang ở đây, vừa vặn đối ứng với vị trí bồi lăng lăng phụ.

Tam Đầu Long, ba long huyệt chắc chắn liên thông, vì vậy chúng ta chỉ cần tìm được một chỗ, là có thể thông qua thông đạo liên thông giữa bồi lăng và chủ mộ, trực tiếp đến Thiên Cung.

Nói đến đây, Bốn a công Trần Bì lại hơi kích động đi vài bước.

Mọi người cùng nhau tìm một chút, tôi thấy Long Đầu Bảo Nhãn của ngọn núi này, ngay gần đây.

Nghe thấy lời này, Mập mạp là người đầu tiên kích động, liền bắt đầu nhìn xung quanh khắp nơi, muốn tìm lối vào địa cung.

Chẳng qua vị trí mọi người đang đứng vốn là trên một gò đất nhỏ cạnh vách đá.

Chỗ đó chỉ lớn có chừng đó, Mập mạp rất nhanh đi một vòng, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Tôi nói lão gia tử, ông có nhìn nhầm không đấy.

Bốn a công Trần Bì lại khinh thường liếc Mập mạp một cái, rồi nhấc chân nhẹ nhàng dẫm dẫm trên mặt đất.

Lập tức, tất cả mọi người hiểu ý của Bốn a công Trần Bì, thế là ba chân bốn cẳng bắt đầu dọn dẹp tuyết đọng trên gò đất.

Trời ạ, cái gì thế này, chẳng lẽ ngọn núi này mang thai sao.

Hay là nói, cả tòa núi này thực chất là một con quái vật đang sống.

Sau khi dọn sạch tuyết đọng trên gò đất, điều ngoài dự kiến của mọi người là bên dưới không phải nham thạch, mà là một lớp băng.

Xuyên qua lớp băng, có thể mơ hồ nhìn thấy, bên dưới lớp băng, có một bóng dáng giống như trẻ sơ sinh, cuộn mình như đang trong cơ thể mẹ.

Chẳng qua cái đứa trẻ này trông có chút kỳ lạ, không chỉ cái đầu cực lớn, mà dường như toàn thân còn mọc đầy gai nhọn.

Phát hiện này làm mọi người hoảng sợ, Mập mạp càng lo lắng nhìn quanh, sợ ngọn núi này đột nhiên sống lại.

Chỉ có Bốn a công Trần Bì lại tràn đầy cuồng nhiệt, chỉ vào cái bóng dáng giống trẻ sơ sinh kia, kích động nói: Không ngờ lại là Côn Luân Thai, làm sao có thể chứ.

Đây mới chỉ là vị trí của một tòa bồi lăng, vậy mà cũng chọn trên Côn Luân Thai.

Thật không dám nghĩ, Bảo Nhãn của chủ mộ sẽ có cục diện thế nào.

Nghe thấy lời này, Lý Vọng Thư trong lòng cũng có chút kích động.

Trong đoạn ký ức đó, Uông Tàng Hải đã từng kỹ lưỡng giảng giải cho hắn con đường ra vào Vân Đỉnh Thiên Cung.

Chẳng qua miêu tả bằng ngôn ngữ, dù sao cũng tồn tại những giới hạn nhất định.

Hơn nữa, qua mấy trăm năm thời gian, tình hình địa mạo trên núi đã sớm thay đổi rất nhiều.

Vì vậy trong tình huống thiếu vật tham chiếu, hắn tuy có địa chỉ nhưng vẫn không thể tìm thấy vị trí chính xác của Thiên Cung.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, nhìn thấy Côn Luân Thai mà Bốn a công Trần Bì nói trước mắt, hắn trong lòng rõ ràng, nơi đây quả thực chính là một trong những lối vào Vân Đỉnh Thiên Cung.

Thế này thì phiền rồi, nếu phía dưới này chính là nơi chúng ta cần tìm, mà giờ đây bị đóng băng bởi lớp băng dày như vậy, chúng ta phải làm sao đây.

Sông băng này là tuyết chịu ảnh hưởng của trọng lực, từng lớp từng lớp chồng chất, nén chặt lại thành băng cứng.

Nhiệt độ ở tầng dưới cùng thậm chí có thể đạt tới âm 50 60 độ.

Nhiệt độ càng thấp, độ cứng càng cao, chỉ với chiếc xẻng trong tay chúng ta, e rằng rất khó đào sâu đến vậy, coi như là nhìn thấy nhưng không thể chạm tới rồi.

Lúc này, Ngô Tà, người nãy giờ dọc đường ít nói, nhìn Côn Luân Thai phía dưới mà lên tiếng.

Chẳng qua lời hắn vừa nói ra, lập tức khiến những người khác như bị dội gáo nước lạnh vào đầu.

Mập mạp và Hoa Hòa Thượng chưa từ bỏ ý định, dứt khoát móc xẻng ra thử vài nhát.

Kết quả đúng như Ngô Tà đã nói, hai người vật lộn một hồi lâu, chiếc xẻng căn bản không thể đào xuống được, chỉ tạo thành một lỗ

nhỏ trên bề mặt.

Chương 149

Kết quả này, lập tức khiến cảm xúc đang dâng cao của mọi người tụt xuống.

Lý Vọng Thư thấy vậy, vội vàng cười nói: Đừng nghe hắn nói bậy.

Uông Tàng Hải này là người thời Minh triều, tính toán ra cũng chỉ cách hiện tại chưa đến 600 năm, làm sao có thể hình thành lớp băng dày như vậy.

Hơn nữa, các công trình bị băng hà vùi lấp, đa số đều là trước tiên gặp tuyết lở, sau đó mới dần dần diễn biến thành băng hà.

Các cậu xem vị trí hiện tại của chúng ta, chính là cạnh vách đá.

Dù có tuyết lở lớn đến mấy, nơi này cũng không thể chất đống quá nhiều tuyết.

Vì vậy, để nơi đây hình thành lớp băng dày như vậy, không có mấy chục đến hàng trăm vạn năm thì đừng hòng mà nghĩ đến.

Vậy Lý thiếu, ý của cậu là, chỗ này thực ra chỉ là một cái lồng băng.

Mập mạp quả thực rất lanh lợi, nghe một là hiểu mười, Lý Vọng Thư cười gật đầu, sau đó từ trong túi lấy ra C4.

Động tác này lập tức khiến những người khác giật mình.

Mập mạp càng vội vàng khuyên nhủ: Lý thiếu cậu đừng xúc động, chúng ta hiện tại đang ở giữa sườn núi, trên đầu còn có đỉnh núi tuyết đấy.

Nếu động tĩnh lớn quá, dẫn đến tuyết lở lớn thì coi như xong đời.

Cậu xem cái tính tình của cậu kìa.

Uổng cho cậu ngày thường còn tự khoe mình là chuyên gia phá hoại đấy.

Lý Vọng Thư bĩu môi, sau đó nặn miếng C4 trong tay thành hình chiếc bánh nướng lớn, trải lên mặt băng.

Tiếp đó lấy bật lửa trên người ra, trực tiếp châm lửa đốt.

Nhìn miếng C4 bốc cháy hừng hực, Lý Vọng Thư lúc này mới cười nói: C4 là đồ tốt, khi cháy có thể tạo ra nhiệt lượng rất cao.

Chúng ta không cần kích nổ nó, cứ để nó cháy như thế, chờ nhiệt độ tăng lên, lớp băng bên dưới tự nhiên sẽ không còn cứng như bây giờ.

Nếu là cái lồng băng, tôi tin chắc nó không dày lắm đâu.

Chúng ta cứ từ từ đốt, từ từ đào, chờ tạo được một cái lỗ ở trên, tự nhiên là có thể đi xuống.

Còn ngây ra đấy làm gì, tranh thủ có lửa, mau lấy lương khô ra hâm nóng cùng nhau ăn đi, tiếp theo công việc đào hố này là việc tốn sức đấy.

Tiếp đó, mọi người đầu tiên là vừa ăn lương khô vừa sưởi ấm, nghỉ ngơi một lúc.

Sau đó liền bắt đầu không ngừng đốt mặt băng, rồi đào xuống phía dưới, đào không được thì lại đốt lửa trong hố.

Cũng may Lý Vọng Thư lần này chuẩn bị thuốc nổ rất đủ, sau khi đào xuống sáu bảy mét, mặt băng quả nhiên đã bị mọi người đào xuyên.

Hắn thấy bên dưới lớp băng là một không gian rất lớn, phía trên quả thực được che chắn bằng một cái lồng băng.

Cái gọi là Côn Luân Thai mà mọi người nhìn thấy từ trên cao, cách lồng băng này ước chừng cao trăm mét.

Giờ đây xuyên qua cửa động, có thể nhìn rõ, Côn Luân Thai kia căn bản không phải cái gì tinh hoa núi sông kết tụ, mà là một hang núi khổng lồ có kích thước bằng sân bóng rổ.

Chẳng qua vì vấn đề góc độ, nhìn qua trông giống như một thai nhi đầu to.

Và ở vị trí cửa động, còn dựng rất nhiều gỗ, đóng vai trò giàn giáo, nên nhìn mới giống như thai nhi toàn thân mọc đầy gai nhọn.

Khi nhìn thấy những giàn giáo này, trong lòng mọi người đều hiểu ra, lần này chắc chắn là tìm đúng rồi.

Công trình lớn như vậy, ở sâu trong núi này, ngoài Vân Đỉnh Thiên Cung ra không thể có cái thứ hai.

Đến lúc này, mọi người đều không cần nghỉ ngơi, liền treo dây thừng, từng người một bắt đầu trèo xuống.

Khi đến cửa hang, mọi người lúc này mới thấy, toàn bộ hang núi đều được trang trí thành từng lớp từng lớp đền đài cung điện khổng lồ.

Cửa hang xây một Linh Cung, cung điện ăn sâu vào bên trong ngọn núi, không nhìn thấy tình hình tận cùng bên trong.

Đỉnh núi và đỉnh Linh Cung gần như dán sát vào nhau.

Mái nhà với đầu mái cong vút, đều là đầu rồng chầu phượng, hai bên mái nhà là mỏ diều hâu trấn trạch, ngói vàng rường đỏ rất có khí phái hoàng gia.

Ngoài cửa lớn là một hiên cửa, tương tự nơi tế tự.

Nền đất lát bằng đá phiến, cái lạnh hàng năm khiến đá giòn hóa,

chân dẫm lên kêu răng rắc rung động, hệt như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng bao phủ băng tuyết.

Nhìn những chiếc đỉnh đồng mang đậm nét Hán triều đặc sắc này, Mập mạp không nhịn được cười: Hắc, không hổ là công trình do Uông Tàng Hải đảm nhận, đã Hán hóa cả chính quyền dân tộc thiểu số như Đông Hạ quốc.

Các cậu nhìn phía trước kìa, vậy mà còn dựng một khối Bích Hý cõng bia đá.

Mọi người dọc theo con đường lát đá đi thẳng về phía trước, vòng qua tấm bia đá vô tự, rất nhanh đã đến cổng lớn của cung điện.

Hắn thấy trên hai cánh cửa đá khổng lồ, khắc đầy Phi Thiên Tiên Nữ và một số loài vật thân chim đầu người.

Còn ở giữa những bức tượng đồng, lại dựng một cây cột đồng khổng lồ, bên trên bò một sinh vật tạo hình quái dị, trông như một con đỉa lớn.

Mập mạp thấy vậy, không kìm được bĩu môi nói: Tôi rút lại lời vừa nãy, xem ra vị Vạn Nô Vương này, thẩm mỹ vẫn còn dừng lại ở giai đoạn rất nguyên thủy, các cậu xem mấy bức tượng đồng này, đều là cái quái gì không chứ.

Trong Linh Cung không đặt tượng mộ chủ ngồi, lại bày những thứ đồ chơi này, chẳng lẽ Vạn Nô Vương có tính tình kỳ quái như vậy.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng đột nhiên móc ra một tờ giấy từ người, vừa xem vừa nghiêm túc giải thích với Mập mạp: Rất có khả năng đấy, tôi căn cứ thông tin trên Xà Mi Đồng Ngư mà giải mã được manh mối cho thấy, Vạn Nô Vương này căn bản không phải người, mà là

một quái vật đến từ lòng đất.

Lúc này, Bốn a công Trần Bì đang đi quanh quẩn xung quanh bỗng đi tới, sắc mặt có chút khó coi.

Tôi vừa mới đi một vòng, cảm thấy có chút không ổn, chúng ta vẫn nên vào đại điện xem trước đã.

Nói rồi, ông liền đi đầu, tiến vào đại điện sâu hơn.

Mập mạp nghe vậy, lập tức đuổi theo hỏi: Tôi nói lão gia tử, ông nói chuyện có thể đừng chỉ nói một nửa không chứ.

Rốt cuộc là không ổn chỗ nào, ông nói rõ ra đi chứ.

Nói một nửa giữ một nửa, làm tôi trong lòng cứ thấy bồn chồn quá.

Bốn a công Trần Bì vừa đi vừa nói: Uổng cho cậu vẫn là người Đạo Đấu, cậu xem nơi này, có loại đồ vật nào mà cậu có thể mang ra ngoài không.

Cái này rất bất thường, cho dù là hoàng lăng, cũng không thể nào toàn là những vật lớn như vậy.

Lý Vọng Thư không vạch trần, nơi đây căn bản chính là màn che mắt mà Uông Tàng Hải dựng lên.

Toàn bộ đều là vật lớn thì đúng rồi, như vậy mới có thể lợi dụng lặp đi lặp lại, khiến những kẻ trộm mộ đời sau chẳng mang được gì ra ngoài.

Đồng thời, hắn cũng không thể không bội phục Uông Tàng Hải ở khả năng nắm bắt lòng người.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, khi ngươi tưởng rằng mình đã tìm thấy thứ thật, kết quả lại phát hiện bị lừa, hóa ra thứ tìm được lại là giả.

Nhưng ai có thể nghĩ được, cái tưởng như là giả, nhưng hắn quả thực lại là thật.

Ngay khi Bốn a công Trần Bì vừa dứt lời, mọi người lập tức nhận ra thêm nhiều điều bất thường.

Đúng rồi.

Tôi cứ bảo sao từ lúc vừa vào đã thấy kỳ lạ, cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Giờ nghĩ lại, đây chẳng phải là cảm giác đi dạo viện bảo tàng sao.

Nơi nơi đều rất hợp quy tắc, mọi thứ nhìn thấy đều là thật, kết quả lại chỉ có thể cưỡi ngựa xem hoa mà nhìn thoáng qua.

Nếu không nhìn thấu được tầng này, thì dù có trải qua trăm cay ngàn đắng mà vào được, cũng chỉ có thể sau một lần tham quan mà hậm hực quay về.

Chỉ là nếu nơi này là giả, vậy lăng tẩm thật sự sẽ ở đâu.

Chúng ta tiếp theo nên làm gì đây.

Đối mặt với lời Mập mạp nói, Bốn a công Trần Bì cũng đầy mặt nghi hoặc lắc đầu: Căn cứ định vị la bàn, nơi này quả thật là Bảo Nhãn, nhưng ai có thể nghĩ đến, Uông Tàng Hải lại nỡ lòng nào dùng Bảo Nhãn để làm màn che mắt.

Theo tôi thì, dù thật hay giả, chúng ta vẫn nên mở quan tài của chủ điện ra mà xem.

Mập mạp nghe lời này, lập tức cười khổ nói: Cũng đúng, dù sao Đông Hạ quốc chỉ là một tiểu quốc trong núi, lỡ đâu Vạn Nô Vương hắn thật sự nghèo thì sao.

Công trình lớn như vậy, chi phí cũng không nhỏ.

Có khi ngay từ đầu đã dùng tiền từ quan tài rồi, thật ra cũng không

phải hoàn toàn không thể.

Tuy mọi người trong lòng đều rõ ràng, Mập mạp nói vậy hoàn toàn là vì bực tức, nhưng đã đến tận đây rồi, trong lòng cũng vẫn ôm một chút tâm lý may mắn.

Thế là mọi người không nói hai lời, trực tiếp tiến thẳng đến đại điện.

Chương 150

Phải nói rằng, nơi đây tuy là giả, nhưng lại được làm rất đúng quy tắc, những cục diện cần có đều không thiếu.

Nhưng chính là ở những chỗ mấu chốt, cố ý lơ đễnh để lộ ra một tia sơ hở.

Khiến người đến, có thể dựa vào những sơ hở này mà suy đoán rằng địa cung này là giả.

Chính là loại cố ý dẫn đường này, khiến người phát hiện sơ hở tin tưởng không chút nghi ngờ vào phán đoán của mình.

Hiện giờ nhìn thấy Bốn a công Trần Bì lẫn Mập mạp đều đã rơi vào kế sách của Uông Tàng Hải, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi đánh giá hắn cao thêm hai phần.

Rất nhanh, mọi người đã đến hậu điện của đại điện.

Bố cục hậu điện gần như tương đồng với đại điện, nhưng nhỏ hơn rất nhiều, có thể trực tiếp nhìn thấy bốn phía tường điện, trên tường là bích họa trăm rồng che kín trời.

Ngoài ra, điều khiến người ta cảm giác chỉ là một chữ nghèo.

Toàn bộ hậu điện trống rỗng, không có bất kỳ vật tùy táng nào, thậm chí ngay cả tìm kiếm một chút cũng không cần.

Liếc mắt một cái nhìn lại, ngoại trừ hai chiếc đèn chân hạc bằng đồng cao nửa người ra, quả thực là trắng tay.

Giữa hai chân đèn đặt ba chiếc giường đá màu đen với hoa văn rồng cuộn sấm sét, trên bệ giường phủ chạm khắc có hình đám mây và tấm gỗ, thậm chí đã bị đóng băng nứt nẻ.

Mẹ kiếp, Vạn Nô Vương này xem ra thật sự phá sản rồi.

Cậu bảo ông ta làm gì không tốt, cứ phải học người ta làm địa ốc.

Rồi thế này đây.

Một địa cung lớn như vậy, cũng chỉ nhìn bên ngoài là lộng lẫy thôi.

Nhìn hậu điện trống rỗng như bị cường đạo cướp sạch, cùng với giường đá không có gì, Mập mạp trực tiếp mất hết tâm trạng, không kìm được bắt đầu châm chọc.

Còn Bốn a công Trần Bì vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ vào tảng đá lớn hình vuông nhô ra trên mặt đất phía sau ba chiếc giường đá nói: Trên phiến đá này khắc hai con quái điểu mặt người, hiện ra trạng thái vây quanh, giữa phiến đá phù điêu Thái Cực Bát Quái đồ.

Xem vị trí thì đây hẳn là phong mộ thạch, lối vào địa cung chắc chắn nằm dưới phiến đá này.

Vạn Nô Vương có thể bỏ ra sức lực lớn như vậy để xây dựng cung điện này, không thể nào thật sự không để lại gì.

Một bên, Hoa Hòa Thượng cũng phụ họa: Không sai, căn cứ ghi lại, này vạn nô vương chính là một cái nổi danh bạo quân.

Loại người này, có thứ tốt khẳng định đều chỉ biết để lại cho mình.

Trong lòng có niềm tin, mọi người làm việc cũng có sức hơn.

Rất nhanh, phiến đá đã được kéo sang một bên bằng dây thừng.

Nhưng nhìn thấy bên dưới phiến đá căn bản không có phiến đá cửa mộ nào, mà lại giống như xung quanh, chỉ có gạch xanh lát nền, tâm trạng của Bốn a công Trần Bì cũng bắt đầu có chút sụp đổ.

Không thể nào chứ.

Điều này hoàn toàn vô lý mà.

Đây là nghi thức chôn cất cơ bản nhất, cho dù có chơi trò gì đi nữa, cũng không thể nào chơi trò trên cái này, lối vào hẳn là ở ngay đây mà.

Nhìn Bốn a công Trần Bì đã lâm vào tự mình nghi ngờ, Mập mạp không nói hai lời, trực tiếp vung xẻng lên, bắt đầu phá dỡ những viên gạch xanh đó.

Mặc kệ hắn ba bảy hai mốt, cứ dỡ gạch ra trước đã, biết đâu lối vào ở bên dưới thì sao.

Theo mấy nhát xẻng của hắn, một lớp gạch xanh đã bị cạy lên.

Nhưng không ngờ, bên dưới một lớp lại còn có một lớp nữa.

Mập mạp cũng không ngại mệt, từng lớp từng lớp dỡ xuống, ước chừng dỡ được bảy lớp, đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

Bên dưới không đúng, có tình huống.

Hắn thấy bên dưới bảy lớp gạch xanh, vậy mà lại đặt một con rùa đen khổng lồ.

Và lúc này, chiếc xẻng sắt của Mập mạp đã bị hút chặt vào lưng con rùa đen, hắn dùng rất nhiều lực cũng không thể gỡ xuống được.

Mọi người nhìn thấy tình huống này, còn chưa kịp mở miệng, Bốn a công Trần Bì đã vứt chiếc la bàn trong tay xuống đất.

Xem ra tất cả chúng ta đều bị Uông Tàng Hải kia cẩu đồ vật lừa rồi.

Cái thứ này, ảnh hưởng đến định vị la bàn, có thể tìm được Bảo Nhãn thật thì có mà quỷ mới tin.

Không ngờ chứ.

Không ngờ, tôi Đạo Đấu cả đời, địa cung triều đại nào cũng từng đi qua, cuối cùng lại thua ở đây.

Nhìn Bốn a công Trần Bì tuổi đã cao như vậy mà còn lộ ra vẻ thất thố đến thế.

Lại nhìn Mập mạp cũng với vẻ mặt hung hăng, không ngừng nghịch chiếc xẻng sắt, dường như đã mất hết kiên nhẫn.

Không chỉ hai người họ, trên mặt những người khác, ít nhiều cũng mang theo một chút lo âu.

Lý Vọng Thư biết không thể đợi thêm nữa, nếu không rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện xấu.

Thế là hắn lập tức mở miệng nói: Mọi người cẩn thận, chúng ta hiện tại đã trúng chiêu rồi.

Bố cục cung điện này có vấn đề, tràn ngập ám thị tâm lý, người ở đây lâu sẽ sinh ra cảm xúc bực bội.

Thường thì sợ hãi là một loại cảm xúc có thể chiến thắng những cảm xúc khác nhất.

Qua lời Lý Vọng Thư vừa nói, mọi người lập tức phản ứng lại.

Giống như đúng là vậy thật.

Hiện tại tôi cũng cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa vậy, chỉ muốn trút giận ra ngoài.

Ngô Tà lúc này cũng lên tiếng, hơn nữa còn mang theo vẻ mặt kinh ngạc.

Còn Mập mạp, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, lập tức lộ ra vẻ mặt đau lòng đặc trưng như vừa mất một trăm triệu, nhìn Lý Vọng Thư hỏi: Vậy bây giờ phải làm sao.

Lại đi ra ngoài định vị lại sao.

Điều cốt yếu là quỷ mới biết Uông Tàng Hải có còn chôn cái thứ này ở chỗ nào khác nữa không.

Nếu lại tìm nhầm, chúng ta cũng chỉ có thể về không, lại phải viện trợ rồi đến lần nữa.

Mà nếu thật sự là như vậy, Vân Đỉnh Thiên Cung này, không chừng sẽ thật sự bị người Uông gia dọn sạch.

Lý Vọng Thư nghe vậy cười cười: Giả bảo là thật, thật cũng giả, thật làm bộ khi giả cũng thật.

Hiện tại mọi người chúng ta đều cho rằng nơi này là giả, các cậu nói, có khả năng nào, nơi này thực ra lại là thật không.

Lý Vọng Thư nói rất vòng vèo, nhưng Mập mạp lập tức chửi thề: Đồ tốt, nếu đúng là như vậy, thì cái tên Uông Tàng Hải đó đúng là quá chó má.

Nói xong, liền gọi những người khác cùng nhau, khiêng con rùa nam châm kia ra khỏi hố.

Sau đó bản thân lại nhảy xuống hố, tiếp tục đào.

Rất nhanh, đào thêm một lúc không lâu, liền nghe thấy Mập mạp cười nói: Ha, mặc cho Uông Tàng Hải ngươi gian trá xảo quyệt đến mấy, kết quả vẫn bị Hỏa Nhãn Kim Tinh của chúng ta nhìn thấu nguyên hình.

Phía dưới quả nhiên chính là phiến đá cửa mộ.

Nghe thấy lời này, mọi người vội vàng buông dây thừng, dịch phiến đá sang một bên, bên dưới quả nhiên lộ ra một cầu thang đi xuống.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng Uông Tàng Hải trong đoạn ký ức đó không lừa hắn.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu ca ở một bên lại đột nhiên lao tới phía trước, ôm mọi người ngã xuống đất.

Lý Vọng Thư còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy tiếng súng dày đặc vang lên từ cửa đại điện.

Tiếng súng dày đặc đột nhiên vang lên, khiến mọi người trở tay không kịp.

Cũng may Buồn chai dầu đủ cảnh giác, nhanh chóng lao tới kéo ngã mọi người, nhờ vậy mà không để cả đội vừa đối mặt đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Tuy nhiên, Bốn a công lại vì thân thủ quá tốt, khi Buồn chai dầu lao tới kéo ngã, ông theo bản năng nghiêng người né tránh.

Mặc dù lập tức phản ứng lại, nhưng vẫn chậm một bước, bị một viên đạn bắn trúng vai.

Dù thấy máu nhưng ông lão này quả thực kiên cường, vẫn không rên một tiếng, nhận lấy khẩu súng Hoa Hòa Thượng đưa qua, liền nhắm về phía cửa mà phản kích.

Là người của Uông gia, bọn họ là lũ chó săn sao.

Nơi này cũng có thể tìm được ư.

Lúc này, mọi người cũng vội vàng rút vũ khí, bắt đầu giằng co với người của Uông gia.

Chương 151

Mặc dù hỏa lực không bằng đối phương, nhưng cũng may vị trí của họ có ba chiếc giường đá làm công sự che chắn.

Khi cuộc tập kích bất ngờ của Uông gia không đạt được hiệu quả, lúc này ngược lại bị Lý Vọng Thư và đồng đội áp chế nhờ lợi thế công sự che chắn.

Trong số đó, Phan Tử quả không hổ là người từng trải chiến trường, chỉ cần người của Uông gia dám liều mạng, không một ai thoát khỏi tầm ngắm của hắn.

Nhưng đúng lúc Lý Vọng Thư và đồng đội dần chiếm ưu thế, Bốn a công lại trầm giọng nói: Mọi người đừng ham chiến, bây giờ lập tức trốn vào địa cung đi.

Uông gia hiện tại chỉ có một bộ phận nhỏ người xuống đây, chờ đại quân của bọn họ tới, chúng ta muốn chạy đã không kịp nữa rồi.

Lý Vọng Thư nghe vậy, lập tức sắp xếp: Những người khác xuống trước đi, mập mạp chuẩn bị thuốc nổ, hai chúng ta sẽ yểm trợ phía sau.

Nghe được lời này, những người khác ngược lại không phản đối, bắt đầu lần lượt theo thềm đá lối vào địa cung mà rút lui.

Nhưng mà A Ninh lúc này lại nghiêm mặt tiến đến gần.

Hai người các cậu không đỡ nổi đâu, tôi cũng ở lại.

Lý Vọng Thư sững sờ một chút, thấy mập mạp đang vội vàng cài đặt thuốc nổ, một mình hắn một khẩu súng, quả thật rất khó áp chế đối phương, thế là không nói thêm gì.

Lối vào địa cung không lớn, dù có thềm đá, một lần cũng chỉ đủ

một người đi qua.

Chờ những người khác đều xuống xong, mập mạp lúc này mới nhảy xuống hố, bắt đầu cài đặt thuốc nổ.

Rất nhanh, hắn nghe thấy tiếng mập mạp vọng lên từ hố: Được rồi, xuống mau đi.

Mà lúc này, Lý Vọng Thư rõ ràng có thể cảm giác được, áp lực từ phía cửa dâng lên, chắc hẳn những người tiếp theo của Uông gia cũng đã xuống đến trong cung điện này rồi.

Tuy nhiên hắn ngược lại không hoảng sợ, mà móc từ trong túi ra một khối C4 khác, dán lên con rùa đá vừa đào ra ở bên cạnh rồi châm lửa.

Thấy hắn lúc này còn có tâm tình làm trò này, A Ninh có chút bực bội.

Người bên kia ngày càng nhiều, cậu còn đang làm gì vậy.

Không mau đi đi.

Chuẩn bị thêm một món quà khác cho Uông gia thôi, đi thôi.

Nói xong, hắn cùng A Ninh trước sau nhảy xuống hố.

Liền thấy mập mạp đã ở trên thềm đá, còn vẫy tay về phía hai người, vẻ mặt nôn nóng.

Các cậu nhanh lên, lần này tôi hẹn giờ, chỉ có hai phút thôi.

Nói xong, cậu ta liền nhanh nhẹn xoay người chạy xuống theo thềm đá.

Lý Vọng Thư nghe vậy, thầm rủa một tiếng trong lòng, cũng cùng A Ninh bắt đầu chạy xuống phía dưới.

Thềm đá rất dài, nhưng trừ một đoạn đầu ra, phía sau liền biến

thành một bên vách đá, một bên vách núi dựng đứng, hẳn là được khai thông dọc theo vách đá, dẫn xuống phía dưới.

Cả ba người còn chưa chạy đến cuối, phía sau đã truyền đến một trận nổ lớn.

Chấn động của vụ nổ khiến cả địa cung dường như rung chuyển.

Lý Vọng Thư lảo đảo, suýt chút nữa ngã khỏi thềm đá, thế là mắng to về phía mập mạp đang ở phía trước.

Mập mạp, cậu chết tiệt đã đặt bao nhiêu thuốc nổ vậy hả, đây là bên trong ngọn núi, nếu nơi này cũng bị nổ sập thì tất cả chúng ta đều toi đời.

Nhưng mà mập mạp không những không trả lời, còn đột nhiên dừng phắt lại, khiến Lý Vọng Thư suýt chút nữa đâm thẳng vào người cậu ta.

Cậu chết tiệt lại làm cái quái gì nữa vậy.

Nhưng Lý Vọng Thư vừa dứt lời, cũng ngây người ra giống mập mạp.

Hóa ra giờ phút này thềm đá đã xuống đến tận cùng, vừa rồi vội vàng chạy, sự chú ý đều dồn vào bước chân.

Giờ phút này mới chú ý tới, bên dưới thềm đá này, lại có một cái lỗ trống vô cùng lớn.

Ngược lại, cung điện mọi người vừa ở phía trên, thật ra nằm trên lỗ trống này, được kiến tạo lơ lửng bởi những cây cột gỗ lớn.

Điên rồi, Uông Tàng Hải thật sự điên rồi, mấy trăm năm trước, hẳn làm sao dám thiết kế như vậy chứ.

Loại kiến trúc toàn bộ thân thể lơ lửng này, ngay cả đặt vào thời nay cũng gặp rất nhiều khó khăn trong thi công, hẳn thiết kế như vậy,

chỉ là để tạo ra một cung điện giả mạo để lừa gạt người sao.

Lý Vọng Thư cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, đồng thời trong lòng thầm đổ mồ hôi.

Dù sao khả năng chịu đựng của hang động chắc chắn phải cao hơn loại kiến trúc treo lơ lửng này.

Vụ nổ vừa rồi, cả hang động đều cảm thấy rung lắc, suýt chút nữa không làm sập cung điện này.

Có cái gì còn điên cuồng hơn không, các cậu xem bên kia.

Lúc này A Ninh đột nhiên lên tiếng, giơ tay chỉ vào đáy hang động.

Những người xuống trước cũng đã bật đèn pin, và ra hiệu về phía họ.

Theo ánh đèn chiếu rọi, liền thấy bốn phía hang động, giống như những thửa ruộng bậc thang, chi chít những thi thể bị đông cứng thành màu xanh tím.

Hơn nữa, gương mặt của họ đều dữ tợn, có người trợn mắt, có người mỉm cười âm trầm, nhưng thân thể lại giống các vị hòa thượng, tất cả đều đang ngồi xếp bằng thiền định.

Cái này cái này nhiều bánh chưng thế này sao.

Lý thiếu, cậu hẳn là có thể trấn áp được bọn họ chứ.

Mập mạp lúc này nói chuyện đều bắt đầu run rẩy, cũng may Buồn chai dầu lúc này đã đi tới, thấp giọng nói: Đã kiểm tra rồi, đều bị đông cứng, sẽ không thi biến.

Bọn họ hẳn là những người thợ thủ công xây dựng nơi này, cuối cùng không biết vì sao, tập thể bị đông cứng chết sống ở đây.

Buồn chai dầu không giải thích thì thôi, vừa giải thích xong ngay cả Lý Vọng Thư cũng thấy sởn tóc gáy.

Hắn lúc đầu còn tưởng rằng là thi thể được chuyển đến đây để bảo quản tập trung.

Nhưng nếu là người sống ở đây tạo dáng xong, sau đó mới bị đông chết, điều này khiến người ta không tự chủ được mà nghĩ ra rất nhiều tình tiết kinh dị.

Thấy ba người còn đứng ngây ra tại chỗ, Buồn chai dầu lại nhìn về phía Lý Vọng Thư nhỏ giọng nói: Bốn a công không ổn rồi.

Lý Vọng Thư lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đi theo Buồn chai dầu, đến trước mặt Bốn a công.

Liền thấy quần áo của ông lão này lúc này đã đẫm máu, được Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng một trái một phải đỡ lấy, dựa vào vách đá thở hổn hển.

Thấy Lý Vọng Thư tới gần, ông nở nụ cười với hắn.

Cậu còn nhớ lời tôi nói đêm đó chứ.

Thấy Lý Vọng Thư chậm rãi gật đầu, Bốn a công hài lòng hít một hơi thật sâu.

Đến đây đi.

Lần cuối cùng đưa tôi một đoạn đường, cũng xem như cho tôi chút thể diện cuối cùng đi.

Lý Vọng Thư đương nhiên hiểu ý của Bốn a công.

Theo lời ông ấy, loại người như họ, sau khi chết nhất định sẽ thi biến.

Chắc Bốn a công không muốn sau khi mình chết đi, biến thành hành thi ăn thịt người.

Lý Vọng Thư lúc này, cũng chỉ đành thở dài một hơi thật sâu, nhận lấy trường đao Buồn chai dầu đưa qua, chậm rãi ngồi xổm

xuống trước mặt Bốn a công.

Nhìn Bốn a công một bộ dáng thản nhiên chịu chết, hắn không nhịn được ghé sát vào tai ông nhỏ giọng nói: Bốn a công ông yên tâm, Văn Cẩm chắc chắn còn sống, tôi sẽ giúp ông tìm được nàng.

Ban đầu Lý Vọng Thư chỉ muốn để ông ra đi thanh thản một chút, không ngờ lúc này Bốn a công cũng ghé sát vào tai hắn khẽ nói mê sảng.

Liền nghe Bốn a công nhẹ giọng nói bên tai Lý Vọng Thư: Cậu nói không sai, Vân Đỉnh Thiên Cung này, thật giả lẫn lộn, giả giả thật thật, ngay cả tôi cũng nhìn nhầm.

Nhưng bây giờ nếu đã xác định long mạch này là thật, vậy các cậu nhất định phải cẩn thận.

Uông Tàng Hải ở nơi này, lại đặt nhiều thi thể như vậy, chắc chắn có dụng ý của hắn.

Tôi đoán trong số đó, chắc chắn có thi thể nằm đúng trên dưỡng thi huyệt.

Mấy trăm năm rồi, dù là một cái đầu heo ở dưỡng thi huyệt, cũng nhất định sẽ có biến hóa.

Cho nên rất có khả năng, nơi đây đã có thi thể biến thành thi thai.

Tôi thì không được rồi, bằng không còn có thể giúp các cậu tìm ra dưỡng thi huyệt.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào chính các cậu, tóm lại mọi người nhất định phải cẩn thận một chút.

Giọng Bốn a công không lớn, nhưng lúc này trong động lại vô cùng yên tĩnh, cho nên lời ông nói mọi người đều nghe rõ.

Điều này lập tức khiến tất cả mọi người căng thẳng, vội vàng

nâng súng, bắt đầu chậm rãi tìm kiếm xung quanh.

Lý Vọng Thư vừa định nói, không ngờ Bốn a công thấy mọi người tản ra, lại hạ thấp giọng hơn nữa, gần như dán vào tai Lý Vọng Thư nói: Cậu phải cẩn thận, đội người của chúng ta, có thể có nội gián.

Uông gia không thể nào nhanh đến mức này mà tìm được nơi đây.

Trừ phi bọn họ cũng giống chúng ta, đi qua con đường trong lòng núi kia.

Chương 152

Nhưng con đường đó vốn bí ẩn, ngay cả chúng ta cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp mới gặp được, bên trong lại không hề có dấu vết hoạt động sống của người gần đây, bọn họ làm sao tìm được con đường đó.

Đương nhiên cũng có thể là ông trời giúp bọn họ, khiến bọn họ cũng tìm được con đường đó.

Nhưng, chính cậu giữ thêm một phần đề phòng luôn là không sai, Uông gia có thể ẩn nấp trong Cửu Môn lâu như vậy, giỏi nhất chính là ẩn nấp.

Nói đến đây, Bốn a công lập tức ho khan lớn tiếng, đồng thời tứ chi như không chịu khống chế, bắt đầu co giật loạn xạ.

Mau ra tay đi.

Tôi không còn thời gian nữa rồi.

Lý Vọng Thư nhìn khuôn mặt Bốn a công dần dần vặn vẹo, hiểu ra đây chính là điều ông nói, thi cẩu treo cổ sau chắc chắn sẽ thi biến.

Thế là hắn cắn chặt răng, hạ quyết tâm, chém mạnh một nhát dao vào cổ đối phương.

Không thể không nói, hắc kim cổ đao của Buồn chai dầu quả thật là một thần binh.

Hầu như không cảm thấy nhiều lực cản, lưỡi dao xuyên qua cổ đối phương.

Khi đầu Bốn a công lìa khỏi thân, những run rẩy và co giật trên cơ thể cũng từ từ ngừng lại.

Thấy như vậy một màn, có lẽ đã được dặn dò từ trước, Hoa Hòa Thượng dù mặt đầy không nỡ và bi thống, nhưng lại không nói thêm gì, mà lấy ra một cái túi bọc thi thể từ trong bao.

Cùng với Diệp Thành, đặt thi thể Bốn a công vào, sau đó chọn một góc tương đối bí ẩn để đặt.

Thuận Tử cũng giúp đỡ, nhặt một ít đá gần đó để che lên túi bọc thi thể.

Làm xong tất cả những điều này, Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành lúc này mới đi đến trước mặt Lý Vọng Thư nhỏ giọng nói: Bốn a công sinh thời đã căn dặn, nếu ông ấy có mệnh hệ gì, sau này mọi việc đều nghe theo sắp xếp của cậu.

Mà lúc này trong lòng Lý Vọng Thư, lại còn nghĩ đến lời Bốn a công nói trước khi chết, về việc trong đội ngũ có nội gián.

Uông gia đến quá đột ngột, đến mức hắn vẫn luôn không nhận ra những điểm bất hợp lý trong đó.

Hiện tại nghe xong lời Bốn a công nói, hắn càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Bốn a công tuy nghi ngờ, nhưng cũng không nói quá tuyệt đối.

Nhưng Lý Vọng Thư trong lòng lại phi thường khẳng định, trong đội ngũ chắc chắn có nội gián.

Hắn còn nhớ rõ khi họ rời khỏi suối nước nóng tiếp tục đi tới, mập mạp sợ người của Uông gia theo tới.

Cho nên dọc đường đi trong con đường đó, đã đặt vài chỗ quỷ lôi.

Mà căn cứ thời gian xuất hiện của Uông gia lần này, người của Uông gia hầu như là không lâu sau khi họ rời khỏi suối nước nóng, đã tìm đến vị trí suối nước nóng rồi.

Phải biết họ đã đi trong đường hầm của lòng núi gần một ngày.

Mà nếu người của Uông gia đi theo phía sau họ, ở trong đường hầm dẫm phải quỷ lôi, tiếng nổ chắc chắn người đi phía trước có thể nghe được.

Nhưng cố tình mọi người lại không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Phải biết quỷ lôi mập mạp bố trí, vị trí quỷ quyệt đến nỗi Lý Vọng Thư nhìn còn phải đổ mồ hôi, càng không cần nói đến đội ngũ đông người như Uông gia.

Hầu như không thể nào tồn tại tình huống vừa vặn không dẫm phải.

Giải thích duy nhất là có người không chỉ âm thầm truyền vị trí đường hầm suối nước nóng cho Uông gia.

Thậm chí rất có thể còn đánh dấu gần khu vực mập mạp bố trí quỷ lôi, mới có thể khiến người của Uông gia đi một mạch thuận lợi như vậy.

Nhưng nội gián này sẽ là ai đây.

Lý Vọng Thư không lộ vẻ gì gật đầu với Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành, xem như đồng ý di chúc của Bốn a công.

Nhưng ánh mắt hắn lại liên tục quan sát Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành và Thuận Tử.

Rốt cuộc, trừ ba người họ ra, những người khác Lý Vọng Thư cũng coi như hiểu rõ tận gốc rễ.

Phan Tử là người trung thành của Tam thúc, Tam thúc chỉ cần một câu, hắn dám xông núi đao biển lửa.

Hơn nữa, với sự khôn khéo của Tam thúc, nếu Phan Tử là nội gián, hắn không thể nào còn ở lại bên cạnh lâu như vậy.

Ngô Tà thì càng không thể, với năng lực và biểu hiện dọc đường đi của cậu ta, rõ ràng vẫn chưa bỏ đi bản chất Thiên Chân, về tổng thể thì không có cơ sở để làm nội gián.

Còn về phía mình, mập mạp và Buồn chai dầu một đường đi theo mình, hoàn toàn không có khả năng.

A Ninh thì vừa mới điều tra xong nội gián trong công ty, đã được Tiêu lão bản kiểm tra qua, cũng có thể yên tâm.

Còn Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành, hắn lại hoàn toàn không quen thuộc.

Thuận Tử, người dẫn đường này, cũng là khi vào núi mới quen biết, hơn nữa nghĩ lại dọc đường đi, những điểm đáng ngờ của hắn quả thực không ít.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì, mập mạp lúc này tiến lên.

Chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không, dù đã dùng thuốc nổ phong tỏa con đường xuống, nhưng cũng không thể cầm chân Uông gia được bao lâu.

Hơn nữa ở đây, không phải nói có thi thai gì đó sao.

Để tránh đêm dài lắm mộng, tôi thấy chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi quỷ quái này trước đã.

Nơi đây chi chít thi thể ngồi đầy, chỉ nhìn thôi tôi đã thấy lạnh cả sống lưng rồi.

Cậu yên tâm, người của Uông gia sẽ không nhanh vậy đâu, phiền phức của bọn họ cũng không nhỏ.

Lý Vọng Thư vỗ vỗ vai mập mạp, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên linh cung treo lơ lửng phía trên, lạnh lùng nói: Con rùa đá kia còn nhớ chứ, bên trong thứ đó, tôi đã nghe thấy mùi trùng hương ngọc.

Trong tình huống bình thường, đây hẳn là do Uông Tàng Hải để lại cho chúng ta.

Rốt cuộc, một con rùa đá lớn như vậy, chỉ cần nó ở đó, la bàn cũng đừng nghĩ tiếp tục sử dụng.

Cách tốt nhất là dùng lửa đốt, khiến rùa đá bị tiêu hủy.

Cho nên trước khi chúng ta xuống, tôi đã đốt nó rồi.

Chắc hẳn bây giờ lũ sâu trong phạm vi mấy dặm đều đã bò lên trên rồi.

Không giải quyết được những con sâu đó, người của Uông gia sẽ không có thời gian để dọn dẹp con đường đi xuống.

Tưởng tượng đến cảnh người của Uông gia hiện đang đối mặt với lũ sâu trùng trùng điệp điệp, áp lực trong lòng Lý Vọng Thư dường như cũng vơi đi không ít.

Nhưng mà đúng lúc này, toàn bộ hang động bỗng nhiên lại rung chuyển, cảm giác này, so với động tĩnh khi mập mạp nổ tung lối vào đường hầm trước đó, dường như còn lớn hơn vài phần.

Thế nào rồi.

Chẳng lẽ là động đất sao.

Mập mạp vừa dứt lời, bỗng nhiên mọi người liền nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Là người của Uông gia, chắc chắn bọn họ dùng thuốc nổ ở phía trên, mới có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng mà hiện tại đã không ai quan tâm mập mạp nói gì, chỉ nghe tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt ngày càng dày đặc, không ngừng vang vọng trong hang động.

Lúc đầu mọi người còn cố gắng tìm ra nguồn phát ra âm thanh,

nhưng ai ngờ Hoa Hòa Thượng lúc này lại vẻ mặt hoảng sợ hô: Không xong rồi, đây là tiếng đá và gỗ đạt đến cực hạn chịu lực mới có thể phát ra, mọi người chạy mau, tòa linh cung trên đầu này sợ là sắp sập xuống.

Nghe lời Hoa Hòa Thượng nói, mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên linh cung phía trên.

Lúc này, phía trên không chỉ có tiếng kẽo kẹt khá dày đặc, thậm chí còn có những mảnh đá vụn nhỏ bắt đầu rơi xuống.

Chạy.

Theo tiếng hô lớn của Lý Vọng Thư, mọi người lập tức chạy nhanh về phía một lối đi dưới vách đá cách đó không xa.

Nhưng mà còn chưa chạy được vài bước, toàn bộ hang động lại rung lắc dữ dội, khiến mấy người đang chạy vội không khỏi lảo đảo.

Mập mạp càng bị một thi thể đông cứng trên mặt đất vấp ngã, kết quả ôm chầm lấy một thi thể khác đang ở phía trước.

Mẹ nó, người của Uông gia không muốn sống nữa à.

Lại dùng bom.

Lý Vọng Thư vội vàng đưa tay nâng mập mạp dậy: Đừng nói nữa, bọn họ không biết bên dưới linh cung là treo lơ lửng.

Tự mình tìm đường chết, ngược lại có thể giúp chúng ta tiết kiệm không ít sức lực.

Lúc này, phía trên không còn rơi đá nhỏ nữa, mà đã có những tảng đá to bằng đầu người bắt đầu rơi xuống.

Có thể thấy rõ bằng mắt thường, toàn bộ giá đỡ bên dưới linh cung đã bị lệch.

Cũng may phần lớn mọi người lúc này đã gần đến cửa động, linh

cung dù có sập hoàn toàn cũng không đến nỗi đè trúng mọi người.

Chương 153

Nhưng ngay khi Lý Vọng Thư thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bỗng nhiên hắn cảm thấy cổ lạnh toát, rồi siết chặt lại, như thể bị một sợi dây thừng quấn quanh.

Giơ tay sờ, không biết từ lúc nào, trên cổ lại bị quấn một thứ giống như ống nước cao su.

Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, cả người đã bị cái ống nước này từ phía sau kéo phịch xuống đất.

Lúc này, Lý Vọng Thư liền cảm thấy cái ống nước trên cổ càng ngày càng siết chặt, đừng nói mở miệng cầu cứu, ngay cả hô hấp cũng đã không thể thực hiện được.

Cũng may hắn tuy chạy ở đội ngũ phía sau, nhưng mập mạp bên cạnh đủ nhanh trí, phát hiện bên cạnh thiếu một người.

Quay đầu lại nhìn thấy Lý Vọng Thư ngã trên mặt đất, lập tức xông tới giúp đỡ.

Nhưng mà giờ phút này, lực kéo từ trên cổ ngày càng lớn, Lý Vọng Thư cả người bị kéo nhanh chóng trượt về phía sau.

Mập mạp thấy rõ không đuổi kịp, chỉ có thể đột nhiên lao tới ôm lấy, vừa vặn tóm được cẳng chân Lý Vọng Thư.

Không thể không nói, thân hình mập mạp này của cậu ta, vào thời khắc mấu chốt quả thật có cơ hội phát huy tác dụng quan trọng.

Ban đầu Lý Vọng Thư bị kéo nhanh chóng lùi về sau, kết quả giờ đây mập mạp vừa tham gia, lực lượng từ phía sau lập tức không kéo nổi nữa.

Chỉ khổ Lý Vọng Thư, cảm giác cổ mình như sợi dây kéo co, lực

chịu đựng của xương cổ đã đến cực hạn.

Nếu cứ tiếp tục như thế, hắn cảm thấy đầu mình có khả năng bất cứ lúc nào cũng bị kéo đứt ra.

Nhưng mà họa vô đơn chí, một trong những cây cột chống đỡ linh cung phía trên, bỗng nhiên truyền đến tiếng rắc, tiếp đó liền gãy đôi và đổ xuống.

Điều này giống như đẩy đổ quân cờ domino đầu tiên.

Cả tòa linh cung bị lệch, tiếp đó các cây cột chống đỡ phía dưới liên tiếp đứt gãy, cả tòa linh cung liền từ một bên bắt đầu, trực tiếp sụp đổ xuống dưới.

Những tảng đá lớn, phiến đá và cây cột lớn từ trên trời rơi xuống.

Cũng may động tĩnh lớn như vậy, cuối cùng đã khiến những người khác chú ý.

Khi họ vừa chạy vào đường hầm quay đầu lại xem, lúc này mới thấy Lý Vọng Thư và mập mạp còn ở bên ngoài.

Nhưng mọi người vừa định quay lại giúp đỡ, đã bị những tảng đá lớn sập xuống trực tiếp chặn kín cửa đường hầm.

Chỉ có A Ninh ở bên ngoài cùng nhất, vào khắc cuối cùng, một cái lộn người chạy thoát ra.

Rất nhanh, những mảnh vỡ linh cung liên tiếp rơi xuống, liền trực tiếp bịt kín lối đi.

Mà A Ninh cũng không chần chừ, một bên tránh né những hòn đá rơi xuống từ trên trời, một bên giơ tay không ngừng bắn về phía một chỗ không xa phía sau Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư lúc này cả khuôn mặt đã bị siết đến đỏ bừng.

Cũng may mập mạp lúc này đã bò dậy từ mặt đất.

Sau đó móc ra chủy thủ, lại lao tới ôm chầm lấy Lý Vọng Thư.

Bị thân hình to lớn của mập mạp đè lên người, Lý Vọng Thư lập tức có cảm giác như bị một chiếc xe tải bùn đâm phải.

Dạ dày hắn một trận chấn động dữ dội, lương khô ăn trước đó đều một chút theo thực quản dâng lên.

Sau đó trào đến vị trí cổ bị siết chặt, rồi lại từ từ quay về dạ dày.

Toàn bộ quá trình này, khiến Lý Vọng Thư vốn đã vì thiếu oxy mà trở nên mơ màng, có cảm giác như vừa dạo một vòng trước cổng quỷ môn quan.

Lý thiếu, cố lên.

Mập mạp vừa nói, một bên không ngừng dùng chủy thủ cắt cái gì đó.

Lý Vọng Thư giờ phút này cũng không nói nên lời, bằng không hắn chắc chắn sẽ nói cho mập mạp rằng, so với việc cổ bị siết chặt, vấn đề lớn hơn của hắn hiện tại là sắp bị đè chết.

Mà lúc này, theo A Ninh không ngừng khai hỏa, cũng không biết là bắn trúng cái gì, bỗng nhiên một tiếng kêu thê lương truyền đến từ không xa.

Mà mập mạp lúc này dường như cũng đã cắt đứt được cái ống cao su đó.

Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy cổ được thả lỏng, vội vàng đẩy mập mạp ra, từng ngụm từng ngụm hít thở không khí.

Cũng chính là lúc này, bỗng nhiên thấy A Ninh nhanh chóng lao về phía hai người, tiếp đó một cước đá hai người sang một bên, cùng một đống thi thể đông cứng mà lăn lộn.

Lý Vọng Thư và mập mạp vừa định mở miệng, lúc này mới phát

hiện nơi hai người vừa đứng, vừa vặn bị một phiến đá rơi xuống đè trúng.

Nhìn những thi thể đông cứng xung quanh phiến đá, gần như bị đè nát thành bột phấn, Lý Vọng Thư không khỏi có chút sợ hãi nuốt nước miếng.

Mà A Ninh thì chút nào không ngừng nghỉ, lấy băng đạn ra nạp vào, sau đó tiếp tục bắn phá vào bầy thi thể đông cứng cách đó không xa.

Lúc này Lý Vọng Thư mới thấy rõ ràng, ẩn giấu trong bầy thi thể đông cứng, là một thân ảnh nhỏ bé.

Nhìn thì giống một đứa trẻ con, cả người xanh lét, nhưng cái đầu lại to như tảng đá ở quảng trường.

Không thấy rõ ngũ quan, chỉ có thể thấy một cái miệng rộng, đầy răng nanh cùng cái lưỡi có thể thỉnh thoảng phun ra dài mấy mét.

Đây là cái gì.

Kẻ liếm thực sao.

Sao nơi này lại có thứ này.

Nhìn thấy thứ quỷ quái này, đặc biệt là cái lưỡi đang chảy mủ và máu của nó, Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra thứ vừa quấn lấy cổ mình rốt cuộc là cái gì.

Đồng thời, cảm giác ghê tởm vừa bị kìm nén dường như lại muốn âm ỉ bộc phát.

Còn ngây người ra làm gì, giúp một tay đi.

Thấy Lý Vọng Thư và mập mạp còn đang ngớ người, A Ninh lập tức la lớn.

Nghe vậy, hai người lập tức cũng rút súng, bắt đầu bắn về phía

con quái vật đầu to đó.

Mà con quái vật đầu to cũng thông minh, có lẽ biết không phải đối thủ của ba người, liền dùng cả tay chân, mấy cái vặn mình đã biến mất vào bóng tối xa xa.

Nhưng mà lúc này, những tảng đá lớn và cây cột rơi xuống từ trên trời cũng ngày càng nhiều.

Ba người cũng chỉ đành lập tức lùi về phía bên cạnh, thân thể dán chặt vào vách đá, để tránh bị đá rơi từ trên cao đè trúng.

Cứ thế này không phải là cách đâu.

Xem tình hình, toàn bộ linh cung đều đang sập xuống, chúng ta ở đây dù không bị đè chết, cũng sẽ bị chôn sống.

Mập mạp mặt đầy căng thẳng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Lý Vọng Thư không ngờ, lần này lại gặp phải tình huống khó giải quyết đến vậy.

Chỉ là con đường đó đã bị chặn, chỉ dựa vào ba người họ, căn bản không thể dọn dẹp những tảng đá lớn chặn đường.

Mà lúc này, A Ninh lại đột nhiên giơ tay chỉ vào không xa mà nói: Các cậu nhìn kìa.

Liền thấy con quái vật đầu to vừa bị ba người đánh cho phải ẩn nấp lúc này lại xuất hiện.

Nhưng nó lại không tấn công mọi người nữa, mà nhảy mấy cái, liền bò lên theo vách đá khoảng bốn năm mét, sau đó rất đột ngột biến mất.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư nhanh chóng quyết định: Đuổi theo nó, trên vách đá kia có thể có một cái động.

Các cậu nói xem, trong động này lẽ nào là hang ổ của con quái vật

đầu to kia.

Nếu trong hang của nó còn có họ hàng ở cùng, ba chúng ta cứ thế này đi vào, có tính là tự chui đầu vào lưới, đưa cơm đến tận cửa không.

Cái hang động mà con quái vật đầu to biến mất, tuy cách mặt đất năm sáu mét, nhưng may mà Lý Vọng Thư có mang theo cửu trảo câu bên mình.

Mặc dù lúc ấy linh cung sụp đổ càng lúc càng nhanh, nhưng ba người cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, vào khoảnh khắc cuối cùng đã bò vào trong động.

Cái động này không rộng, nhưng lại rất sâu.

Lúc đầu còn có dấu vết sửa chữa nhân tạo, nhưng đi được một đoạn sau, có thể thấy hai bên vách tường đều là đá tự nhiên, hẳn là nguyên bản chính là một khe núi.

Chương 154

Giờ phút này, ba người cũng chỉ còn lại một chiếc đèn pin cầm tay, chiếu vào hang động sâu thẳm phía trước, căn bản không nhìn thấy cuối.

Cảm giác thật sự quá áp lực, đến nỗi mập mạp cũng không nhịn được mà than vãn.

Lý Vọng Thư nghe vậy cau mày suy nghĩ một lát, rồi mới đáp: Con quái vật đầu to kia, rất có thể chính là thi thai được nuôi dưỡng từ dưỡng thi huyệt mà Bốn a công từng nói.

Thi thai hẳn là thuộc một loại thi biến, lại không phải động vật, chắc sẽ không có tổ hay họ hàng gì đâu nhỉ.

Lý Vọng Thư cũng không dám khẳng định, rốt cuộc Uông Tàng Hải này lại thích thu thập những thứ kỳ quái.

Hơn nữa địa cung này lớn như vậy, vừa rồi nơi đó lại chi chít thi thể ngồi đầy.

Mật độ cao như vậy, vạn nhất trên dưỡng thi huyệt lại chen chúc mấy thi thể thì sao đây.

Lúc này A Ninh đột nhiên giơ tay chỉ vào phía trên khe hở, trên mặt có chút tò mò nói: Các cậu nhìn kìa, đó là cái gì.

Theo hướng ngón tay nàng mà ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy trên đỉnh khe hở, chi chít bao phủ rất nhiều ánh sáng huỳnh quang xanh nhạt, từng điểm từng điểm cực kỳ giống sao trời trong đêm tối.

Lý Vọng Thư nhìn kỹ, suy đoán: Khu vực quanh Trường Bạch sơn đều là núi non hình thành từ núi lửa, loại núi non này vốn chứa đựng các loại khoáng vật chất, nói không chừng là do các khoáng vật đang

phản ứng với nhau cũng không chừng, giống như gậy huỳnh quang vậy.

Nghe thấy khoáng thạch, mập mạp lập tức tỉnh cả người.

Cậu nói, cái này có thể là đá quý tuyệt thế không.

Lý Vọng Thư giận dữ trừng mắt nhìn cậu ta một cái: Nếu là đá quý, vậy chúng ta chết chắc rồi, đá quý có thể phát ra dạ quang, lại còn sáng chói như vậy, rất nhiều loại đều có tính phóng xạ đó.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, A Ninh liền mang theo giọng run run nói: Động, các cậu mau xem, những điểm sáng đó cử động rồi.

Quả nhiên, liền thấy những đốm huỳnh quang trên đỉnh thật sự có chút cử động, có những đốm còn giống như sao băng, thoáng cái đã chạy rất xa.

Hoảng cái gì, nói không chừng là một đám đom đóm hay sâu bọ linh tinh, hoảng sợ cái gì chứ.

Lời mập mạp còn chưa nói xong, liền thấy càng nhiều ánh huỳnh quang sáng lên.

Toàn bộ đỉnh khe hở, chậm rãi biến thành một dòng sông phát sáng.

Điều đáng sợ hơn là, dòng sông này còn như đang chảy, không ngừng từ hai bên tụ tập về phía đầu mọi người.

A.

Theo tiếng kêu kinh hãi của A Ninh, cùng với việc nàng không ngừng phủi phủi cơ thể mình, Lý Vọng Thư lúc này mới thấy rõ, hóa ra có huỳnh quang rơi xuống, lại là một con cuống chiếu dài và rộng.

Giơ tay giúp A Ninh gỡ con cuống chiếu trên người xuống, Lý Vọng Thư lúc này mới thấy rõ, cuống chiếu ở đây không giống với

loại thường thấy bên ngoài.

Không chỉ dài bằng bàn tay, ở vị trí đầu, nó còn đội một chút ánh huỳnh quang xanh nhạt.

Hai bên thân có chi chít chân, toàn bộ vẻ ngoài, quả thật nằm ngoài thẩm mỹ của con người.

Bị thứ này rơi vào người, cũng khó trách A Ninh phản ứng mãnh liệt như vậy.

Hơn nữa nếu mỗi một điểm ánh huỳnh quang là một con cuống chiếu thì.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh hang động phía trên ba người, lúc này đã như một cái hồ phát sáng màu xanh biếc.

Nhưng trong lòng hắn lại không quá hoảng loạn, rốt cuộc chỉ cần là sâu, đặc biệt là loại sâu bình thường này, dù hình thể có lớn hơn một chút, đối với hắn cũng không có uy hiếp.

Nhưng dựa trên nguyên tắc không dễ dàng sử dụng năng lực đặc biệt của mình, Lý Vọng Thư vẫn rút chủy thủ ra, đưa cho mập mạp.

Nhìn Lý Vọng Thư đưa qua một con chủy thủ, mập mạp sững sờ, ngay sau đó phản ứng lại, có chút bất đắc dĩ nói: Lý thiếu, đừng mà.

Sâu nhiều thế này, nếu không chúng ta chạy nhanh đi thôi.

Ít nói nhảm đi, phía trước nói không chừng sâu còn nhiều hơn, lo trước khỏi họa.

Vừa nói chuyện, càng ngày càng nhiều sâu bắt đầu rơi xuống, thậm chí không ít còn rơi trúng người mập mạp.

Lúc này, cậu ta cũng không chần chừ, cắn răng một cái liền cắt một vết trên tay.

Theo mập mạp hất máu tươi trên tay ra, liền thấy lũ sâu trên đầu như thấy quỷ.

Lập tức lại hóa thành bọt sóng, tản ra về phía hai bên đường hầm.

Sau khi lũ sâu rút đi như thủy triều, mập mạp lại lo lắng: Lý thiếu, cậu nói bọn họ có thể cũng gặp phải loại trùng triều này không.

Lý Vọng Thư trợn mắt trắng, một bên tiếp tục đi về phía trước, một bên tức giận nói: Cậu còn có tâm tư lo lắng cho người khác à, bên kia có Tiểu ca che chở, có thể xảy ra chuyện gì được chứ.

Hơn nữa cậu cũng đừng quên, tên Thiên Chân đó cũng giống cậu thôi, cùng lắm thì để hắn cũng nhả ra chút máu là được.

Nhưng Lý Vọng Thư vừa dứt lời, mập mạp bỗng nhiên dừng bước.

Khoan đã.

Cảm giác này không đúng, tôi có lẽ đã dẫm phải địa lôi.

Thời đại của Uông Tàng Hải mà có địa lôi thì thế giới đã thống nhất từ lâu rồi, cậu nói xem cậu lại gây ra chuyện gì xấu nữa đây.

Lý Vọng Thư nói, ngay sau đó nhìn xuống chân mập mạp, phát hiện chân tên này lại dẫm lên một cặp kính mắt.

Lý Vọng Thư cầm lấy vừa nhìn, không khỏi ngây người.

Thấy hắn không nói gì, mập mạp cũng bắt đầu đánh giá cặp kính mắt, đồng thời phân tích.

Sao nơi này lại có thứ này.

Nhìn có vẻ cổ kính, có thể hay không là Thuận Tử nói, đội người của cha hắn để lại không.

A Ninh lúc này cũng lại gần, nhìn kỹ xong, nhíu mày nói: Nhìn

biểu tượng này, hẳn là một thương hiệu của Đức, chế tác hoàn toàn thủ công, rất nhiều thành viên hoàng thất Châu Âu đều thích loại này, thuộc hàng xa xỉ.

Lời này, khiến mập mạp giật mình: Giá trị bao nhiêu tiền.

Cái này thì tôi làm sao biết, đều là đặt làm riêng, dù sao cũng không rẻ là được rồi.

Vậy thì, trong nhóm người trước đó, còn có người nước ngoài sao.

Mập mập và A Ninh thảo luận nửa ngày, thấy Lý Vọng Thư vẫn không nói chuyện, liền có chút tò mò hỏi: Lý thiếu, lẽ nào cặp kính này có gì không ổn sao.

Lý Vọng Thư vẫn không nói gì, mà mở kính mắt ra, dùng sức chà chà vào phần gọng kính, liền thấy trên đó khắc một chữ Lý nhỏ.

Điều này, khiến mập mạp càng thêm tò mò: Sao vậy, lẽ nào cậu nhận ra cặp kính này.

Lý Vọng Thư gật đầu: Nhận ra chứ.

Đây là mẹ tôi tặng cho cha tôi, còn có một bộ y hệt, hiện tại vẫn còn cất ở trong nhà.

Nghe được lời này, mập mạp có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngay sau đó lại tò mò nói: Người tặng bút máy cho Thuận Tử là Trần Văn Cẩm, hiện tại ở đây lại có kính của cha cậu, nếu nhìn theo cách này, đội ngũ trước đó, rất có thể chính là các thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó mất tích.

Bọn họ nhất định là ở Tây Sa đế mộ nhìn thấy manh mối về Vân Đỉnh Thiên Cung, cho nên sau khi ra ngoài mới đến nơi này.

Yên tâm đi, bọn họ có thể ra khỏi Tây Sa đế mộ, vậy chắc chắn cũng có thể ra khỏi nơi này.

Vừa nói, mập mạp còn vỗ vỗ vai an ủi Lý Vọng Thư, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy dường như có gì đó không đúng.

Chính là không đúng rồi.

Thời gian này không khớp nha.

Tôi nhớ cậu từng nói, khảo cổ Tây Sa năm đó là năm 85, nhưng Thuận Tử lại nói, cha hắn dẫn người vào núi là mười năm trước.

Khoảng thời gian ở giữa đó chênh lệch đến bảy tám năm lận đó.

Lý Vọng Thư đương nhiên biết, bảy tám năm ở giữa đó, họ đã bị theo dõi nghiêm ngặt.

Mãi cho đến đầu thập niên 90, việc theo dõi họ mới bị hủy bỏ, cho phép họ có thể ra ngoài hoạt động.

Nhưng loại chuyện này, thuộc về lịch sử đen tối của cấp trên, lại không tiện đem ra nói lung tung.

Thế là hắn nhàn nhạt nói: Tôi không sao, từ nhỏ tôi cũng chưa gặp ông ấy vài lần, tình cảm không sâu đậm đến vậy, đi thôi, tiếp tục đi.

Nhưng lời hắn vừa dứt, không ngờ từ sâu trong đường hầm liền truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Ha.

Ha Âm thanh này, Lý Vọng Thư không chỉ quen thuộc, mà cả Mập mạp cũng vô cùng quen thuộc.

Lần đầu tiên Lý Vọng Thư nghe thấy là trong hang động ở vương cung.

Con huyết thi trong chiếc quan tài đá vừa vào cửa khi đó, đã từng phát ra loại âm thanh này.

Gấu Chó thậm chí còn có một đoạn đối thoại không mấy thân

thiện với nó.

Sau này, cậu lại nghe thấy một lần nữa ở mộ của Tây Hải Cát Đế.

Tuy nhiên, thi thể lần này đã bị Uông Tàng Hải động tay động chân.

Mặc dù cũng xảy ra thi biến, nhưng toàn bộ cột sống đã bị rút ra.

Thi thể đó ngoài việc nằm trong quan tài ha, thì chỉ còn chức năng bảo tồn hình ảnh ký ức cho Uông Tàng Hải.

Bây giờ, trong hành lang sâu thẳm này, một lần nữa nghe thấy loại âm thanh ha này, Lý Vọng Thư không ngờ cảm giác đầu tiên trong lòng mình lại là thân thiết.

Chết tiệt, mình có phải đã xuống mộ quá nhiều, dẫn đến tâm lý biến dạng rồi không.

Hắn thầm mắng mình một câu, rồi mới mở miệng nói: Xem ra phía trước này, không chỉ có quái vật đầu to, mà còn có huyết thi, mọi người cẩn thận một chút.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư nói cẩn thận ngoài miệng, nhưng trong lòng lại không quá để ý.

Huyết thi này có lẽ là một thứ rất đáng sợ, nhưng hắn hiện tại thực sự không thể cảm thấy chút sợ hãi nào đối với loại đồ vật này.

Trải qua vài lần chạm trán với huyết thi, hắn giờ đây đã có thể khẳng định rằng, con Thi Miết Vương trong đầu mình rất có thể đã biến dị.

Nghe Lôi Thần Khí trong khi cường hóa bản thân, có lẽ cũng đã nâng cấp cho con Thi Miết Vương kia.

Tóm lại, những con Thi ba ba và Thi Miết Vương màu đỏ bình thường, trước mặt con Thi Miết Vương màu vàng trong đầu hắn, gần

như không có gì khác biệt, đều chỉ biết cúi đầu nghe lệnh.

Mà huyết thi, là một trong những sản phẩm thi biến sau khi cộng sinh với Thi Miết Vương, tự nhiên cũng nằm trong phạm vi hiệu lệnh của hắn.

Vì vậy, sau khi nghe thấy tiếng kẽo kẹt ngày càng rõ ràng, hắn không những không hề sợ hãi, ngược lại còn vô thức tăng nhanh bước chân.

Chương 155

So với huyết thi, hắn hiện tại khẩn thiết muốn xem trong đầu huyết thi còn lưu giữ bao nhiêu ký ức.

Vì vậy, Lý Vọng Thư vừa nhắc nhở mọi người cẩn thận, vừa gần như chạy bộ tiến lên.

Rất nhanh, hắn đã đến điểm cuối của khe hở này, đồng thời một lần nữa nhìn thấy dấu vết sửa chữa của con người.

Tại vị trí cuối cùng, có một cánh cửa đá hé mở, âm thanh kẽo kẹt kia chính là từ phía sau cánh cửa này truyền ra.

Đến đây, Lý Vọng Thư không mạo hiểm nữa, mà dừng bước ở một khoảng cách nhất định với cửa đá.

Đồng thời thúc giục Thi Miết Vương, khiến cảm giác lực của nó dò xét qua khe cửa đá đi vào.

Ngay lập tức, vị trí của Thi Miết Vương bên trong cánh cửa đá liền hiện ra trong đầu Lý Vọng Thư.

Cùng lúc đó, một đoạn ký ức cũng theo đó truyền đến.

Ngay sau đó, Lý Vọng Thư thở dài một hơi thật sâu, rồi lập tức tiến lên trực tiếp đẩy cửa đá ra.

Phía sau cánh cửa là một căn phòng đá trống trải, toàn bộ căn phòng không có gì cả, chỉ có bốn cây cột dựng gần vị trí trung tâm, hoàn toàn không nhìn ra căn phòng đá này có tác dụng cụ thể gì.

Tuy nhiên, trên một trong những cây cột đó, lại có một người bị trói chặt bằng dây leo núi.

Người này mặc một bộ đồ leo núi từ thập niên 90, trên cơ thể trần

trụi hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của da thịt, đã biến thành một huyết thi điển hình.

Nhưng vì nhiệt độ không khí ở đây, toàn bộ cơ thể huyết thi đã hoàn toàn bị đóng băng.

Đặc biệt là khuôn mặt, dưới lớp băng mỏng nhạt, khuôn mặt đó càng không hiểu sao lại lộ ra vẻ huyết tinh và quỷ dị.

Chỉ là không biết vì lý do gì, con huyết thi vốn đã đông cứng thành đá, giờ phút này trong cổ họng vẫn không ngừng phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Từ ký ức truyền đến, Lý Vọng Thư đã hiểu rõ, huyết thi trước mắt chính là người cha đã thi biến của mình.

Những ký ức trước khi thi biến, vẫn còn khá nguyên vẹn.

Từ mộ của Tây Hải Cát Đế ra, cho đến cuối cùng đi vào Vân Đỉnh Thiên Cung này.

Đến đây, ông ấy hoàn toàn không thể kiểm soát được xu hướng thi biến, nên mới để những người khác dùng dây leo núi trói mình ở đây.

Theo kế hoạch của họ, ông ấy sẽ ở lại đây, những người khác tiếp tục đi tới.

Đợi khi tìm được cách trị liệu Thi ba ba đan, sẽ quay lại cứu ông.

Còn về sau đó, liệu Trần Văn Cẩm và những người khác có quay lại hay không, lúc này ông ấy đã thi biến, ký ức cũng trở nên hỗn loạn và rời rạc, Lý Vọng Thư tự nhiên cũng không thể hiểu hết.

Tuy nhiên, nghĩ đến Trần Văn Cẩm và những người đó, Lý Vọng Thư hiểu rằng, họ chắc chắn không có cách giải quyết, nếu không cũng không đến nỗi phải chạy đến Tháp Mộc Đà để ngủ say.

Đúng lúc này, trong cổ họng huyết thi lại một lần nữa phát ra tiếng

kẽo kẹt.

Lý Vọng Thư không nhịn được lại thở dài một hơi.

Dù sao cũng từng hứa với mẹ, lần này về nước sẽ tiện thể tìm kiếm tung tích của cha.

Mặc dù hắn vẫn luôn không để chuyện này trong lòng, nhưng bây giờ thi thể của cha đang ở ngay trước mắt, hắn lại không thể giả vờ như không thấy.

Thế nhưng nếu cứ thế mang một khối huyết thi trở về, trước không nói đường sá xa xôi, mấu chốt là nó đã thi biến rồi, mang về còn không bằng không mang theo.

Thế là hắn dứt khoát giật lấy khẩu súng từ tay A Ninh, nhắm vào đầu huyết thi, đột nhiên bóp cò.

Pát súng này, viên đạn không chỉ xuyên thủng đầu huyết thi, mà còn phá nát con Thi Miết Vương trong não nó.

Thiếu Thi Miết Vương, con huyết thi liền như bị ấn nút tua nhanh, cơ thể bắt đầu co rút không ngừng.

Thậm chí có thể thấy trên thi thể, một lượng lớn hơi nước bốc hơi ra, sau đó lập tức tạo thành băng tinh, bám vào bề mặt thi thể.

Không lâu sau, cơ thể đỏ tươi ban đầu của huyết thi, đã từ từ biến thành màu xanh đen.

Thi thể cao lớn như người bình thường, giờ phút này cũng đã co rút thành một khối xác ướp đông khô có phẩm tướng tốt đẹp.

Ngay sau đó, Lý Vọng Thư lại bắn thêm mấy phát vào thi thể, liền thấy thi thể như thủy tinh, mấy phát súng xuống trực tiếp vỡ tan tành khắp sàn.

Ngay sau đó Lý Vọng Thư lại từ trên người lấy ra một cái túi,

đóng gói một ít mảnh vỡ xong, lại nhét vào ba lô.

Mặc dù Lý Vọng Thư không nói gì, nhưng nhìn một loạt hành động của hắn, Mập mạp và A Ninh vẫn hiểu được thân phận của huyết thi.

Ai ngờ đúng lúc hai người vừa định tiến lên nói vài lời an ủi, Lý Vọng Thư lại đột nhiên đứng dậy, quay người nhìn về phía A Ninh, ngay sau đó khẩu súng trong tay cũng nhắm vào đầu cô.

Lý thiếu.

Cậu sao thế.

Nhìn rõ ràng, là bọn tôi mà.

Tôi là Vương Mập mạp, hắn là A Ninh mà.

Cậu làm gì thế.

Chẳng lẽ bị trúng tà.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư cười cười: Cậu là Mập mạp không sai, nhưng cô ta lại không nhất định là A Ninh, nói đi, rốt cuộc cô là ai.

Mập mạp bị lời Lý Vọng Thư làm cho ngây người, A Ninh cũng đầy mặt vô tội nói: Lý thiếu cậu làm gì thế.

Tôi biết bây giờ cậu nhất định rất đau lòng, nhưng cậu có thể bình tĩnh một chút không.

Tôi rất bình tĩnh.

Lý Vọng Thư vẫn không dao động, họng súng thẳng chỉ A Ninh nói: A Ninh chưa bao giờ gọi tôi là Lý thiếu, cô ấy vẫn luôn gọi tôi là lão bản.

Hơn nữa, A Ninh không có thân thủ tốt như cô.

Tôi vẫn luôn không vạch trần cô, chẳng phải là vì kiêng dè điều này sao.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, súng đã vào tay tôi, tôi cuối cùng không cần phải diễn kịch với cô nữa.

Nói đi.

Rốt cuộc cô là ai.

Và người dẫn đường cho người của Uông gia suốt chặng đường này, hẳn là cô phải không.

Lão bản cậu đang làm gì.

Chẳng lẽ là bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó trong mộ sao.

Cậu mau tỉnh lại.

A Ninh vẫn đầy vẻ sốt ruột, cố gắng đánh thức Lý Vọng Thư.

Mập mạp thấy thế cũng đầy vẻ lo lắng định tiến lên khuyên nhủ.

Nhưng Lý Vọng Thư lại nở nụ cười: Bây giờ gọi lão bản thì muộn rồi.

Mập mạp với cái trọng lượng đó, đến con quái vật đầu to còn kéo không nổi hắn.

Mà cô lại có thể một cước đá văng hai chúng tôi.

Huống chi lúc đó phía trên còn không ngừng có đá rơi xuống, với phản ứng và thân thủ của A Ninh, có thể giữ được mạng nhỏ của mình đã là may mắn lắm rồi, càng không cần nói còn có thể chăm sóc người khác.

Nghe Lý Vọng Thư nói lời này, có sách mách có chứng, trật tự rõ ràng, không giống như là trúng phải ảo thuật gì, Mập mạp lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía A Ninh.

Tôi thấy Lý thiếu nói cũng có lý, lực đạo cú đá đó của cô, quả thật không phải A Ninh nên có, lưng tôi bây giờ vẫn còn đau đây.

A Ninh nhìn khẩu súng đang chỉ vào mình, trên mặt lại không hiện bất kỳ sự hoảng loạn nào, mà rất bình tĩnh nói: Cậu cũng nói, trước đó là tôi cứu hai người các cậu, cậu bây giờ lại dùng súng chỉ vào ân nhân cứu mạng của cậu như vậy ư.

Tuy nhiên, những lời này của cô, lại có thể nghe rõ ràng rằng giọng nói hoàn toàn khác với A Ninh.

Giọng điệu ban đầu của A Ninh mang theo vài phần trong trẻo, nghe lên thì cho người ta một cảm giác như bông hoa nhỏ màu trắng cố tỏ ra mạnh mẽ.

Chương 156

Nhưng giọng nói hiện tại, tuy cũng rất có từ tính, nhưng lại thêm vài phần quyến rũ mê hoặc.

Mập mạp nghe thấy giọng nói này, lập tức phản ứng lại, túm lấy xẻng công binh liền đề phòng.

Mà Lý Vọng Thư thì trong lòng chấn động, giọng nói này hắn quá quen thuộc, có thể nói là gần một năm nay, mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của hắn, quanh quẩn trong lòng hắn.

Hắn cắn răng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm A Ninh trước mặt, từng chữ từng chữ nói: Ân nhân cứu mạng.

Nếu không phải cô, tôi sẽ xuất hiện ở cái nơi quỷ quái này sao.

Nếu không phải cô, tôi bây giờ còn đang phơi nắng trên du thuyền của mình, cần gì phải liều mạng với bánh chưng ở cái núi tuyết này.

Tôi nói làm sao lần này, từ khi xuất phát đã luôn cảm thấy mí mắt giật giật không ngừng.

Không ngờ lại là cô trà trộn vào trong đội ngũ, tôi bây giờ nên xưng hô cô thế nào đây, là Uông tiểu viện ư.

Hay là Trương Hải Hạnh.

Nhưng mà đối mặt với ánh mắt gần như muốn ăn thịt người của Lý Vọng Thư, Trương Hải Hạnh lại không hề hoảng sợ chút nào, ngược lại nhàn nhạt nói: Nếu không phải tôi, vừa rồi người nào đó đã có thể bị nghiền thành thịt nát, xoa đi xoa đi trên mặt đất cũng có thể làm thành viên.

Thịt bò làm bò viên, vậy người vong ân bội nghĩa làm thành, nên gọi là viên gì.

Lý Vọng Thư bị lời nói này của Trương Hải Hạnh chọc tức đến bật cười: Lúc trước nếu không phải cô cho tôi ăn cái thứ đồ quái quỷ đó, sẽ có nhiều chuyện sau này như vậy sao.

Cô bây giờ lại còn không biết xấu hổ mà nói với tôi những điều này ư.

Ai ngờ Trương Hải Hạnh chút nào không cam lòng yếu thế, hai mắt trừng lớn, nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư nói: Chẳng phải là cho cậu ăn một viên Thi ba ba đan thôi sao.

Sau đó không phải đã cho cậu một khối Kỳ Lân Kiệt rồi sao.

Cậu chỉ cần ăn khối Kỳ Lân Kiệt đó, ít nhất trong sáu bảy mươi năm, viên Thi ba ba đan đó sẽ không ảnh hưởng đến cậu.

Cho nên cậu hoàn toàn không cần phải chạy đông chạy tây, bây giờ càng không cần lấy những điều này ra để nói chuyện.

Vậy cô sao không nói sáu bảy mươi năm sau thì sao.

Biến thành huyết thi như vừa rồi đấy.

Nghe Lý Vọng Thư nói lời này, Trương Hải Hạnh lại vô cùng khinh bỉ nhìn hắn một cái, rất coi thường nói: Cậu đó ư.

Không tự soi gương mà xem mình thảm hại đến mức nào rồi, trong lòng không tự lượng sức sao.

Ngay cả một con thai thi đầu to cũng suýt chút nữa lấy mạng cậu, cậu nghĩ mình còn có thể sống được sáu mươi năm sao.

Cho cậu khối Kỳ Lân Kiệt đó, để cậu có thể sống lâu như vậy, cậu đã lời lớn rồi, vậy mà còn nghĩ đến chuyện sáu bảy mươi năm sau, cậu xứng sao.

Lời Trương Hải Hạnh vừa thốt ra, Lý Vọng Thư vốn còn tương đối khắc chế hoàn toàn tức điên.

Tôi yếu ớt ư.

Lúc đó nếu không phải thứ đồ đó đánh lén từ phía sau, tôi sẽ sợ nó sao.

Có bản lĩnh cô bây giờ hãy tìm con thai thi đầu to đó ra, tôi để cô xem tôi xử lý nó thế nào.

Nhưng Trương Hải Hạnh vẫn giữ nguyên tính cách độc miệng, chút nào không bận tâm khẩu súng đang chỉ vào mình, cười lạnh một tiếng tiếp tục trào phúng nói: Cổ đều bị bóp nghẹt, nếu không có cái tên Mập mạp này giúp cậu, cậu đã sớm bị kéo đi như một con chó rồi.

Lần này Lý Vọng Thư còn chưa nói lời nào, thì Mập mạp ở bên cạnh đã ngượng ngùng.

Quá khen, quá khen, thật ra thì, tôi thấy dù không có tôi, Lý thiếu chắc chắn cũng có thể đối phó con quái vật đầu to đó.

Tôi nhiều nhất chỉ có thể tính là thêm hoa trên gấm, ha, thêm hoa trên gấm.

Nghe Mập mạp nói lời này, Lý Vọng Thư tức khắc giận sôi máu, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái.

Không ngờ thứ này lại vào lúc này, bị người khen một câu liền đắc ý.

Nhưng đúng lúc hắn vừa quay đầu, Trương Hải Hạnh lại đột nhiên ra tay.

Lý Vọng Thư tuy phản ứng lại, nhưng đối phương quá nhanh, khiến cơ thể hắn không theo kịp suy nghĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn khẩu súng một lần nữa trở lại trong tay cô.

Đồng thời cô còn vẻ mặt đắc ý cười nói: Tôi đã nói cậu không có tiến bộ mà.

Đây là lần thứ hai rồi, súng trong tay cậu, thật là lãng phí.

Nhưng lần này, lại đến lượt Lý Vọng Thư đối mặt họng súng không dao động, nhìn Trương Hải Hạnh cười cười.

Cô nghĩ súng, còn có đạn sao.

Trương Hải Hạnh nghe lời này, hơi sửng sốt, nhưng đúng lúc này, Lý Vọng Thư cũng đã lao về phía cô.

Hắn thực sự không ngờ tốc độ của Trương Hải Hạnh lại nhanh đến mức độ này, một chút sơ sẩy đã bị cô giật mất khẩu súng.

Nhưng bây giờ sự việc đã phát triển đến mức này, Lý Vọng Thư cũng không thể bó tay chịu trói.

Tốc độ của Trương Hải Hạnh quá nhanh, nên giao đấu trực diện, hắn gần như không có bất kỳ cơ hội nào.

Cách duy nhất là cận chiến, không để ưu thế tốc độ của cô phát huy.

Đến lúc đó, phe mình còn có Mập mạp là một trợ thủ như vậy, không có lý nào lại không bắt được cô ta.

Nhưng thực tế lại một lần nữa giáng cho hắn một đòn nặng nề.

Trong khoảng thời gian này, Lý Vọng Thư vẫn luôn không ngừng nâng cao thân thủ của mình.

Đặc biệt là sau hành trình ở Lôi Thành, trải qua sự cường hóa của Nghe Lôi Thần Khí, các chức năng cơ thể của hắn đều có sự tăng cường đáng kể.

Hơn nữa thỉnh thoảng, hắn còn kéo Gấu Chó ra để luyện tập một chút, hai bên còn có thể đánh qua đánh lại.

Điều này khiến hắn có một phán đoán sai lầm về sự tự tin vào thân thủ của mình.

Có lẽ đối với người thường mà nói, hắn đã đứng ở đỉnh cao.

Nhưng khi đối mặt với người của Trương gia, kinh nghiệm chiến đấu của hắn lại có vẻ vô cùng non nớt.

Mặc dù cú lao tới này, quả thật có hiệu quả bất ngờ, ngay lập tức đã hất văng khẩu súng trong tay cô.

Nhưng chỉ sau vài hiệp, Trương Hải Hạnh nhảy cao, hai chân kẹp lấy đầu hắn, một cú xoay người liền quăng hắn đi rất xa.

Tiếp theo Mập mạp còn thảm hại hơn, định đi nhặt khẩu súng bị rơi, kết quả Trương Hải Hạnh ra tay sau nhưng đến trước, Mập mạp chưa kịp chịu được một chiêu nào đã bị đá bay xa hơn cả Lý Vọng Thư.

Lần này ngã rất nặng, đến mức Lý Vọng Thư nằm trên mặt đất, mãi không đứng dậy được.

Gấu Chó hại tôi rồi, ngày thường hắn chắc chắn không ít nhường tôi.

Mà Trương Hải Hạnh thì cười tủm tỉm đi đến trước mặt hắn ngồi xổm xuống, tiếp tục độc miệng nói: Đã bảo cậu yếu ớt mà không chịu nhận, vừa rồi tính toán đâu ra đấy cũng chỉ khoảng ba giây thôi nhỉ.

Sao cậu đã nằm vật ra không dậy nổi rồi.

Đánh lại không thắng, còn phải không ngừng đối mặt với những lời châm chọc độc địa, Lý Vọng Thư nằm trên mặt đất, cảm thấy mệt mỏi chưa từng có mệt mỏi cả tâm hồn.

Nhưng thua người không thua trận, nhìn Trương Hải Hạnh vẻ mặt đắc ý, Lý Vọng Thư cũng triển khai độc miệng, đáp trả lại: Trước đây sao không thấy cô nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Động thủ đi.

Bằng không lát nữa chờ Trương Khởi Linh tìm tới, tôi ít nhiều cũng muốn cô quỳ xuống trước mặt tôi mà dập đầu một cái.

Nghe lời này, Trương Hải Hạnh khựng lại một chút, ngay sau đó thần sắc lập tức âm trầm xuống.

Xem ra cậu biết không ít đấy, đã như vậy, cậu nên hiểu rằng, cậu thực ra không quan trọng như cậu tự cho là.

Hơn nữa, chú ý thái độ nói chuyện của cậu, vừa rồi tôi đã cứu cậu hai lần.

Lý Vọng Thư đơn giản cứ nằm mà không đứng dậy, tiện thể còn nhắm mắt lại nói: Nếu tôi không quan trọng, vậy các người Uông gia, luôn nhìn chằm chằm tôi làm gì.

Từ Cảng Đảo đến Bắc Bình, rồi đến Tây Sa, bây giờ lại theo đến Trường Bạch sơn, các người thuộc chó sao.

Nhưng mà nghe lời này, Trương Hải Hạnh lại không hề có ý tức giận, ngược lại cười nói: Tôi nghĩ cậu đã nhầm một chuyện, Uông gia là Uông gia, tôi là tôi.

Tôi và Uông gia chỉ là hợp tác, đôi bên cùng có lợi thôi.

Hơn nữa tôi cũng không cần thiết lừa cậu, Uông gia từ lúc bắt đầu, thậm chí còn chưa từng để mắt tới cậu.

Cho nên mới lấy việc bắt cậu ăn đan dược, coi như một trong những điều kiện hợp tác với tôi, một người ngoài.

Mục đích họ làm như vậy, chẳng qua là muốn ép Lý gia quay trở lại Cửu Môn mà thôi, có tôi hay không tôi thực ra đều như nhau.

Đến lúc đó, họ tự nhiên sẽ có người thay thế cậu, kiểm soát toàn bộ Lý gia.

Cho nên nghiêm khắc mà nói, ngay từ đầu cậu thậm chí còn không

được coi là công cụ, nhiều nhất chỉ là một vai phụ có vài câu thoại mà thôi.

Còn về sau này, đủ loại phản kích của cậu, quả thật đã khiến họ chú ý.

Nhưng họ cũng chỉ muốn nhân tiện giết chết cậu mà thôi.

Chương 157

Đối với Uông gia mà nói, cậu thuộc về là quà tặng kèm.

Bây giờ đã rõ ràng rồi chứ.

Lý Vọng Thư bị lời Trương Hải Hạnh nói trong chốc lát không biết mở miệng thế nào.

Nhưng Mập mạp ở bên cạnh lại lẩm bẩm ngồi dậy từ dưới đất, mắng cô: Cái bà già này có cái miệng độc địa quá đi.

Lý thiếu cậu đừng để cô ta lừa, cô ta chính là muốn giết người, diệt tâm.

Cái thủ đoạn này, đừng có khoe khoang trước mặt lão béo tôi.

Nhìn cái tính khí của Uông gia đó, cứ như một đám ruồi bọ bám dai không rời, chẳng lẽ họ vẫn là hướng về phía lão béo tôi sao.

Là Ngô Tà.

Lý Vọng Thư không để ý đến Mập mạp, mà giương mắt nhìn Trương Hải Hạnh, dò xét mở miệng nói: Uông gia theo đuổi trường sinh đã đến mức si mê rồi, khi Ngô Tà xuất hiện trong tầm mắt họ, chắc chắn là không thể dễ dàng buông tha hắn.

Chỉ là tôi rất tò mò, tiếp theo cô tính toán làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Cô cũng thấy rồi, linh cung sụp đổ, đội ngũ Uông gia dù không bị tiêu diệt toàn bộ, e rằng cũng tổn thất nặng nề.

Đã không có viện trợ, chỉ dựa vào một mình cô, tôi không nghĩ cô có thể thành công.

Trương Hải Hạnh cười nhìn về phía Lý Vọng Thư, nói tiếp:

Không ngờ cậu không chỉ yếu ớt, mà đầu óc cũng không được tốt cho lắm.

Tôi không phải đã nói rồi sao.

Tôi và Uông gia chỉ là quan hệ hợp tác.

Nhiệm vụ của tôi chỉ là dẫn đường cho họ ở phía trước, còn việc họ tự mình chôn mình, thì cũng không liên quan gì đến tôi.

Hơn nữa, người muốn bắt Ngô Tà là Uông gia, cũng không liên quan gì đến tôi.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư gật gật đầu, đồng thời trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng.

Nếu cô không phải vì Ngô Tà mà đến, vậy chắc chắn là vì Trương Khởi Linh mà đến rồi.

Nhưng người cô cũng đã gặp, thậm chí còn quan sát nhiều ngày như vậy, cũng không thấy cô đi dập đầu cho hắn một cái nhỉ.

Sao thế, hay là cô mất trí nhớ.

Không nhớ rõ mình là ai.

Lần này Trương Hải Hạnh không nói nữa, mà lạnh lùng nhìn Lý Vọng Thư nói: Thu lại cái trò này của cậu đi.

Cậu không cần nghĩ dùng Trương Khởi Linh để uy hiếp tôi.

Chỉ cần xử lý các cậu ở đây, hắn tự nhiên sẽ không biết tôi đã từng đến.

Vậy cô sao còn chưa động thủ.

Lý Vọng Thư nhìn Trương Hải Hạnh, trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ lại.

Trương Hải Hạnh rõ ràng đã nắm giữ tình thế, nhưng lại chậm

chạp không chịu động thủ, hơn nữa lúc ban đầu đối mặt với thai thi đầu to, quả thật là cô đã ra tay cứu mình.

Nếu cô thật sự muốn giết mình, hoàn toàn không cần phải làm như thế.

Tình huống lúc đó, cô chỉ cần giả vờ không nhìn thấy mình bị thai thi kéo đi, là có thể hoàn hảo tiếp tục ẩn nấp trong đội ngũ.

Mà cô lại cứu mình, lại còn ở đây nói với mình nhiều chuyện vô nghĩa như vậy, động cơ duy nhất chỉ có thể là cô muốn từ chỗ mình lấy được thứ gì đó.

Suy nghĩ kỹ điều này, Lý Vọng Thư tức khắc bình tĩnh lại, thậm chí khi nói chuyện, còn nhiều vài phần không sợ hãi.

Quả nhiên giây tiếp theo, liền nghe Trương Hải Hạnh nói: Làm một giao dịch đi.

Tôi có thể không giết hai người các cậu, nhưng các cậu cũng phải giúp tôi một việc.

Không giúp, muốn giết muốn xẻo tùy tiện, những chuyện trộm cắp đó, nhân cách của tôi không cho phép tôi làm.

Trong lòng chắc chắn Trương Hải Hạnh có cầu với mình, Lý Vọng Thư nói thật thẳng thắn, tự tin mười phần.

Nhưng điều này lại khiến Mập mạp đang ngồi cách đó không xa hoảng sợ, vội vàng cười xòa nói: Lý thiếu, tôi nghĩ chúng ta thực ra có thể nghe xem cô ta muốn chúng ta giúp việc gì, rồi hãy quyết định cũng chưa muộn.

Trương Hải Hạnh nhìn Lý Vọng Thư đang giả vờ, khóe mắt lộ ra vài phần giảo hoạt nhàn nhạt nói: Đừng quên, vừa rồi tôi mới cứu mạng các cậu, vẫn là hai lần.

Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, tôi nhớ rồi, không quên.

Hài lòng chưa.

Có thể đừng luôn lặp lại chuyện này nữa không.

Lý Vọng Thư lúc này cũng không nằm nữa, ngồi dậy nhìn về phía Trương Hải Hạnh nói: Nói đi, cô muốn chúng tôi giúp cô làm gì.

Nhưng cô tốt nhất đừng quá đáng.

Thấy Lý Vọng Thư đồng ý, Trương Hải Hạnh hài lòng gật gật đầu.

Thực ra rất đơn giản, cậu giúp tôi hỏi ra vị trí cụ thể của Tàng hải hoa điền của Trương gia là được.

Đương nhiên, nếu có thể hỏi ra cả con đường cụ thể, thì càng tốt.

Nói xong, thấy Lý Vọng Thư không nói gì, cô lại mở miệng bổ sung: Đừng tưởng tôi chiếm tiện nghi của các cậu, ngay cả một con thai thi đầu to các cậu còn khó đối phó.

Con đường phía trước, nếu không có tôi, các cậu rất khó sống sót mà đi ra ngoài.

Lý Vọng Thư không muốn bại lộ quá nhiều bí mật trước mặt Trương Hải Hạnh, nên không phản bác.

Mà tò mò nói: Cô muốn biết vị trí Tàng hải hoa điền.

Sao không tự mình đi hỏi.

Thấy Trương Hải Hạnh lần này không nói gì, Lý Vọng Thư gật gật đầu: Hiểu rồi, không muốn dập đầu đúng không.

Nhưng việc này, tôi không giúp được cô.

Vì sao.

Lúc này Trương Hải Hạnh rõ ràng có chút sốt ruột: Đó vốn dĩ là

thứ mà cả gia tộc cùng sở hữu mà.

Thấy cô nhíu mày, một bộ dạng tùy thời chuẩn bị động thủ, Lý Vọng Thư vội vàng giải thích: Trương Khởi Linh mất trí nhớ, trừ tên ra, hắn đối với quá khứ của mình có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả.

Đối với Trương gia, hắn biết thậm chí còn không bằng tôi, cô nghĩ hắn bây giờ sẽ nhớ rõ vị trí một cánh đồng sao.

Mấy ngày nay cô hoàn toàn không phát hiện ra sao.

Trương Hải Hạnh nghe vậy tức khắc ngây người, trong miệng không khỏi nghi ngờ lẩm bẩm: Hắn làm sao lại mất trí nhớ được.

Lý Vọng Thư tức khắc vui vẻ: Thiên phú mất trí nhớ định kỳ của gia tộc các cô, cô lại hỏi tôi.

Nhưng mà về thông tin Tàng hải hoa điền, tôi lại có một số tin tức.

Tuy nhiên, đây lại là một giao dịch khác.

Nghe Lý Vọng Thư nói xong, Trương Hải Hạnh đầu tiên là trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó buột miệng thốt ra: Vừa rồi tôi đã cứu cậu Thấy đối phương lại muốn bắt đầu lặp lại, Lý Vọng Thư vội vàng mở miệng ngắt lời: Hai lần đúng không.

Không quên.

Cô hoàn toàn có thể không cần phải nhấn mạnh nữa.

Yêu cầu của tôi rất đơn giản, cô không muốn bại lộ mình, không sao cả.

Chúng ta cứ coi như cô là A Ninh đi.

Tôi nghĩ lời cô vừa nói cũng có lý, nơi này nguy hiểm thật sự rất lớn, chỉ có chúng ta cùng nhau hợp tác, mới có khả năng an toàn thoát thân.

Chờ sau khi ra khỏi đây, tôi sẽ nói cho cô biết những gì tôi biết về Tàng hải hoa điền.

Thế nào.

Điều kiện này hẳn là sẽ không làm cô quá khó xử chứ.

Nhưng tôi nói trước khi mọi việc ngã ngũ, nếu cô lại để lại bất kỳ ký hiệu nào hay truyền tin tức gì cho người của Uông gia, thì hợp tác của chúng ta sẽ lập tức chấm dứt.

Lý Vọng Thư nói xong, Trương Hải Hạnh đầu tiên là vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn một lúc lâu, rồi mới mở miệng nói: Làm sao tôi biết, cậu có phải đang lừa tôi không.

Phải biết Tàng hải hoa điền cho dù đối với Trương gia mà nói, cũng là chuyện rất cơ mật, chỉ có số ít tộc nhân biết.

Cậu là người ngoài, làm sao lại biết được.

Lý Vọng Thư đưa tay chỉ vào đầu mình: Thế thì còn không phải phải cảm ơn cô sao, để giải quyết vấn đề cô để lại cho tôi, tôi đương nhiên phải đi khắp thế giới tìm kiếm những thứ có ích cho mình.

Hơn nữa, Trương gia đã biến mất bao nhiêu năm rồi, đối với các người là chuyện cơ mật, nhưng chỉ cần đủ tiền chi, vẫn có thể nghe được manh mối.

Lý Vọng Thư quả thật biết thông tin về Tàng hải hoa điền, nhưng đó là vì hắn có ký ức kiếp trước, nên mới sai người bắt đầu điều tra và nghe ngóng có mục đích.

Thấy Trương Hải Hạnh không nói gì, Lý Vọng Thư lại tiếp tục nói: Cô yên tâm, tôi cũng sẽ không đùa giỡn với mạng nhỏ của mình.

Tàng hải hoa, tương truyền có công hiệu làm người chết sống lại.

Mặc dù tôi không tin điều này, nhưng cũng muốn tìm đến thử xem,

liệu có thể có tác dụng đối với vấn đề của tôi không.

Lúc này Trương Hải Hạnh mới như hạ quyết tâm, gật gật đầu với Lý Vọng Thư.

Được, đã như vậy, vậy chúng ta cùng nói chuyện đã định, hy vọng cậu đừng nuốt lời.

Thấy giao dịch đạt thành, Lý Vọng Thư gật gật đầu đồng thời, cũng mở miệng hỏi: Vậy bây giờ nếu mọi người đã đạt thành hợp tác rồi, cô có phải nên nói cho tôi biết trước, A Ninh thật sự đâu.

Cô đã làm gì cô ấy.

Cô ấy không sao, thuộc hạ họ Tiêu của cậu, hẳn là rất nhanh sẽ tìm được cô ấy.

Trương Hải Hạnh nói xong, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, trêu chọc nói: Sao thế, cậu lại để ý cô ấy như vậy ư.

Nhưng đối mặt với lời trêu chọc của Trương Hải Hạnh, Lý Vọng Thư lại chút nào không cam lòng yếu thế nói: Phải đó.

Thực sự rất lo lắng cho cô ấy, chỉ là tôi nói như vậy, cô sẽ không ghen chứ.

Dù sao nói cho cùng, cô mới là người đã bước chân vào.

Có lẽ Trương Hải Hạnh cũng không ngờ, Lý Vọng Thư sẽ nói như vậy, tức khắc có chút tức giận.

Cậu tốt nhất đừng đùa với lửa, cẩn thận tự rước họa vào thân.

Không đến nỗi chứ.

Đã nói tình nghĩa vợ chồng một đêm, trăm ngày cũng khó quên, cô thật sự nhẫn tâm ra tay sao.

Hai người mỗi người một lời, miệng thì không chịu thua.

Chương 158

Chẳng qua nội dung nói chuyện lại dần dần lạc đề, làm không khí trong căn phòng đá nóng lên theo một hướng vô cùng quái dị.

Đối với điều này, người chịu dày vò nhất chính là Mập mạp, hắn thực sự không hiểu nổi, rõ ràng vừa rồi hai người còn đang căng thẳng tột độ, sao nói nói lại biến vị.

Đương nhiên, hắn không hiểu còn rất nhiều điều.

Ví dụ như A Ninh này rốt cuộc là ai, và có quan hệ gì với Lý Vọng Thư.

Ví dụ như mục tiêu của Uông gia vì sao lại là Ngô Tà.

Lại ví dụ như Gấu Chó rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao Lý Vọng Thư nhắc đến hắn, cái A Ninh giả này luôn theo bản năng né tránh.

Quá nhiều vấn đề, khiến sự tò mò vốn rất mãnh liệt của Mập mạp, có cảm giác như sắp bùng nổ.

Nhưng đối mặt với không khí quỷ dị hiện tại, hắn cũng chỉ có thể cố ý ho khan một tiếng, giả bộ vẻ mặt nghiêm túc nói: Xin lỗi, ngắt lời một chút.

Mọi người nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi phải không.

Vậy, chúng ta có phải nên suy nghĩ xem, tiếp theo nên đi thế nào, tổng không thể lại quay ngược trở về chứ.

Cái linh cung kia bây giờ e rằng đã hoàn toàn sụp đổ, không chừng chỗ đó vừa rồi, đã bị chôn vùi thành dạng gì.

Dù có quay ngược trở về, cũng chưa chắc còn có thể tìm được

đường.

Nghe Mập mạp nói lời này, Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh mới phản ứng lại, hiện trường còn có người thứ ba.

Thế là hai người trừng mắt nhìn nhau một cái, ngay sau đó đều có chút xấu hổ quay đầu đi.

Chỉ là nhìn căn phòng đá trước mắt, rất có phong cách của Uông Tàng Hải, tức là chủ yếu trống rỗng, liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ mọi thứ.

Trừ cánh cửa đá họ vừa đi vào, hoàn toàn không nhìn thấy có con đường thứ hai tồn tại.

Tuy nhiên Lý Vọng Thư cũng không nản lòng, mà đứng dậy học theo dáng vẻ Gấu Chó trước kia, sờ soạng khắp nơi.

Nơi này chắc chắn có lối khác, chúng ta vẫn luôn truy đuổi con thai thi đầu to kia, suốt đường đi lại không có lối rẽ nào khác.

Đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy nó, điều này chứng tỏ nơi đây tuyệt đối không phải ngõ cụt, chắc chắn có lối ra khác.

Hơn nữa đội ngũ năm đó, họ cũng không thể cố tình đưa người đến đây, chắc chắn cũng là đi ngang qua.

Nhưng mà Lý Vọng Thư nói là như vậy, kết quả hắn và Mập mạp hai người đi dạo một vòng trong phòng đá, lại vẫn không thể tìm được lối ra khác.

Thấy thế Trương Hải Hạnh không khỏi trào phúng nói: Quả nhiên, nếu không có tôi ở đây, hai người các cậu chắc chắn có thể tự vây chết ở chỗ này.

Nói rồi, cô liền đi đến chỗ bốn cây cột ở giữa phòng đá, cẩn thận đánh giá.

Sau đó hai tay ôm lấy một trong những cây cột đó, đột nhiên dùng sức, lại xoay cây cột đó một hướng.

Và theo cây cột xoay chuyển, liền thấy một khối đá phiến ở giữa phòng đá đột nhiên lún xuống, tiếp theo lộ ra một cầu thang đi xuống.

Trương Hải Hạnh không nói hai lời, một tay cầm đèn pin, một tay rút dao găm, rất tự giác gánh vác nhiệm vụ tiên phong.

Thấy thế, Lý Vọng Thư và Mập mạp cũng không dám chậm trễ, lập tức đeo ba lô lên, liền nhanh chân đi theo.

Cầu thang rất dài, hơn nữa một đường đi xuống còn rất dốc, như muốn nối thẳng đến địa tâm vậy, không hề có bất kỳ khúc quanh nào.

Ba người đi liên tục gần hai giờ, đúng lúc Lý Vọng Thư đều cảm thấy đầu gối có chút mỏi nhức, cầu thang lúc này mới kết thúc.

Và ở cuối cầu thang, lại là một hành lang đen kịt, đèn pin chiếu ra, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

Tuy nhiên trước mắt cũng chỉ có một con đường, mặc dù hành lang cho người ta cảm giác thật không tốt, ba người cũng chỉ có thể cố gắng tiếp tục đi tới.

Mà từ khoảnh khắc bước vào hành lang đó, cũng không biết là do nhiệt độ quá thấp, hay do bóng tối xung quanh quá đè nén, Lý Vọng Thư luôn có cảm giác lạnh toát sống lưng.

Cũng may trên đường đi tuy có chút lo lắng đề phòng, nhưng lại không nhìn thấy tung tích của thai thi đầu to.

Và ở cuối hành lang, lại là một cánh cửa đá tương tự như trước đó.

Nhưng lần này, cánh cửa đá không còn hé mở, mà đã hoàn toàn mở ra.

Xuyên qua cánh cửa đá, ba người chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt lộ ra bên trong phòng đá, giống như có người đang bật đèn pin hoạt động bên trong.

Rất nhanh, đúng lúc ba người sắp tiếp cận cánh cửa đá, cũng cuối cùng đã nhìn rõ tình hình bên trong.

Liền thấy Gấu Chó, Ngô Tà và những người khác đều ở bên trong, dường như đang thảo luận điều gì đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ba người Lý Vọng Thư tức khắc có cảm giác như thân nhân xa cách lâu ngày gặp lại, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn vài phần.

Nhưng cũng chính vào lúc này, Thi Miết Vương trong đầu Lý Vọng Thư lại đột nhiên chấn động điên cuồng.

Cảm giác quen thuộc này vừa xuất hiện, Lý Vọng Thư lập tức theo bản năng giơ tay giữ chặt hai người kia.

Đừng qua đó, phía trước có vấn đề.

Theo đầu Thi Miết Vương rung động, Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt chợt thay đổi.

Nào có người quen nào đang thảo luận vấn đề, tất cả đều là một đám Cổ Thi mặc áo giáp đứng trong cửa.

Xuyên qua cửa đá, quả thật có thể nhìn thấy ánh sáng lọt ra, nhưng không phải ánh đèn pin, mà là một lớp vầng sáng màu vàng lục nhạt, rất giống ánh sáng tỏa ra từ dạ minh châu trong huyệt mộ dưới đáy biển.

Thế nhưng, dù hắn đã kéo hai người lại, nhưng Mập mạp vẫn vẻ mặt nghi hoặc nói: Lý thiếu, mọi người đâu hết rồi, có vấn đề gì à.

Cậu có khi nào nhìn nhầm không.

Trương Hải Hạnh cũng vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn, dường như đang chờ một lời giải thích.

Lý Vọng Thư nhìn những thân ảnh bên trong cánh cửa, mồ hôi lạnh sau lưng đã túa ra.

Dù sao, từ vị trí cửa nhìn vào, dù hắn không thấy được nhiều, nhưng cũng có thể thấy những Cổ Thi mặc áo giáp kia đang đứng theo đội hình.

Chỉ riêng chỗ gần cửa nhìn thấy được, đếm kỹ đã có sáu bảy cụ Cổ Thi, cho dù căn phòng phía sau cửa không lớn, đứng thêm mấy chục cụ nữa thì cũng chẳng thành vấn đề gì.

Nhiều thi thể như vậy, nếu tất cả đều là bánh chưng xác sống thì hắn cảm thấy cả ba người bọn họ cộng lại cũng không có chút phần thắng nào.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng hiện tại của Mập mạp và Trương Hải Hạnh, bọn họ hẳn là đã trúng chiêu, căn bản không nhìn ra trong cửa là Cổ Thi, còn tưởng là người nhà đang ở bên trong.

Hít một hơi thật sâu, Lý Vọng Thư lúc này mới nhỏ giọng nói: Những gì tôi sắp nói, các cậu nghe xong nhất định đừng kích động.

Tôi không biết các cậu nhìn thấy là gì, nhưng tôi lại thấy bên trong cửa đứng toàn là Cổ Thi mặc áo giáp.

Khả năng cao là hai cậu đã trúng chiêu, nên mới xuất hiện ảo giác.

Trương Hải Hạnh trừng mắt, có chút không phục nói: Cậu còn chưa trúng chiêu, sao tôi lại trúng được.

May mà Mập mạp nghe lời khuyên, vội vàng mở miệng nói: Đừng kích động, đừng kích động, Lý thiếu nói chuyện khác thì cậu có thể nghi ngờ, nhưng riêng về phương diện ảo thuật này thì hắn tuyệt đối không sai đâu.

Lần trước ở chuyến xe buýt kia, ngay cả Tiểu ca còn không nhìn ra sơ hở, nếu không phải Lý thiếu phát hiện vấn đề, chúng ta có khi đã toàn quân bị diệt rồi.

Cho nên khi đối mặt ảo cảnh, tôi thấy cậu cứ nghe Lý thiếu là chuẩn không sai.

Chỉ hắn thôi à.

Trương Hải Hạnh nghi ngờ nhìn Lý Vọng Thư, nhưng khi nghe nói ngay cả Tiểu ca cũng đã trúng chiêu, dù vẫn còn vẻ không phục, nàng cũng không mở miệng nghi ngờ nữa, mà hỏi: Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây.

Lối đi là dẫn đến chỗ đó, chẳng lẽ có Cổ Thi thì chúng ta không đi qua được sao.

Có lẽ chỗ đó chỉ đơn thuần gây ảo giác thôi, cậu có khả năng chống lại ảo giác cao như vậy, dẫn chúng tôi đi qua chắc không vấn đề gì chứ.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại nhíu mày lo lắng nói: Ảo giác thì tôi không sợ, tôi sợ lỡ như những Cổ Thi đó đều là bánh chưng thì sao.

Đến lúc đó chúng ta đúng là tự chui đầu vào lưới rồi.

Nhất thời, ba người không khỏi chìm vào im lặng, không biết tiếp theo nên làm thế nào cho phải.

Cứ thế nhìn nhau một hồi lâu, Mập mạp lúc này mới thăm dò nói: Các cậu xem này, trước đó chúng ta đã phân tích rồi, đoàn khảo cổ trước dù không rõ họ nghĩ thế nào, nhưng họ hẳn là đã đi qua con đường này, ít nhất một phần người đã đi theo hướng này, các cậu nghĩ họ có đi qua được không.

Lời Mập mạp nói, lập tức hóa giải bế tắc trong lòng Lý Vọng Thư.

Người khác không biết, nhưng hắn lại biết.

Đoàn khảo cổ năm đó, hẳn là đã gặp vấn đề gì đó sau khi vào địa cung, rồi chia thành hai đội.

Trong đó một đội vài người, bao gồm bố của Thuận Tử, cuối cùng không thể thoát ra, hẳn là bị vây chết ở đâu đó trong địa cung.

Còn đội còn lại, là đội của Trần Văn Cẩm, bao gồm cả bố của Lý Vọng Thư, đều là thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Chương 159

Tai nạn lớn nhất họ gặp phải, có lẽ chính là bố của Lý Vọng Thư bắt đầu thi biến.

Hơn nữa Lý Vọng Thư còn biết, đội người này, dù sau đó Hoắc Linh cũng không tránh khỏi vận mệnh thi biến, Tề Vũ sau đó cũng mất tích.

Nhưng họ đích xác đã thành công thoát ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung này.

Nói cách khác, họ đã an toàn đi qua căn phòng phía trước.

Những Cổ Thi trong phòng, cũng không gây ra tổn hại thực chất nào cho họ.

Họ có thể qua được, chẳng lẽ chúng ta lại không qua được sao.

Lý Vọng Thư tự nhủ trong lòng để lấy lại tinh thần, rồi mở miệng nói: Mập mạp nói có lý, vậy thì chúng ta thử xem nhé.

Nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ là, các cậu không nhìn thấy Cổ Thi.

Lỡ như trong mắt các cậu thấy người quen, không kìm được đi lên chào hỏi thì sao.

Trương Hải Hạnh gật đầu, ngay sau đó nghiêm túc nói: Không sao, cậu đi trước, chúng tôi đi theo cậu.

Nói rồi, nàng còn lấy ra một sợi dây leo núi từ ba lô, làm bộ như muốn buộc vào người Lý Vọng Thư.

Cậu làm gì đấy.

Lý Vọng Thư bị hành động của Trương Hải Hạnh làm cho ngớ

người ra, có chút tức giận nói: Bên trong Cổ Thi rất dày đặc, nếu buộc dây thừng, lỡ dây vướng vào Cổ Thi thì sao.

Trương Hải Hạnh như đang kể một chuyện bé nhỏ không đáng kể, nhàn nhạt nói: Cậu cũng nói, những gì chúng tôi thấy khác với những gì cậu thấy.

Vậy làm sao tôi biết cậu có đưa tôi vào chỗ nguy hiểm không.

Nên tôi thấy, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Cậu dù không tin tưởng bản thân, thì cũng nên tin tưởng nhân phẩm của tôi chứ.

Đã nói là hợp tác, tôi tuyệt đối sẽ không bội ước giữa chừng đâu, cậu cứ yên tâm đi.

Lý Vọng Thư nói xong, thấy Trương Hải Hạnh vẫn không chút lay chuyển, bất đắc dĩ đành thở dài nói: Thôi được rồi, nếu không thì thế này, Mập mạp cậu đi lên phía trước, tôi nắm vai cậu để điều khiển hướng đi.

Nói rồi, hắn quay đầu nhìn Trương Hải Hạnh: Cậu đi theo phía sau tôi, nắm lấy áo tôi, đi theo bước chân của tôi, thế này được chứ.

Mập mạp tuy sợ hãi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lý thiếu, cậu nhớ phải cẩn thận đấy nhé, chúng ta cố gắng đi sát vào một chút, tránh xa mấy con Cổ Thi này ra.

Có biến cố gì, cậu nhớ nhất định phải báo cho tôi biết đầu tiên đấy.

Tiếp đó, ba người giống như đoàn tàu hỏa, Mập mạp đi trước, Trương Hải Hạnh đi sau, đều đặt tay lên vai người phía trước, chậm rãi tiến về phía cánh cửa đá kia.

Đến gần hơn, Lý Vọng Thư cũng coi như đã thấy rõ tình hình phía sau cửa, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Điều này làm Mập mạp hoảng sợ, run rẩy khẽ hỏi: Lý thiếu.

Cậu thở hắt ra như thế là có chuyện gì vậy.

Lý Vọng Thư cũng không giấu giếm, mà nhỏ giọng nói: Không có gì, chỉ là Cổ Thi trong căn phòng này, nhiều hơn dự kiến của tôi một chút, nhìn cứ như một đội quân vậy.

Nhưng cậu yên tâm, nhìn bộ dạng của chúng, hiện tại hẳn là đã thành thịt đông rồi.

Trong thời gian ngắn, dù có thi biến, cũng rất khó hoạt động.

Lúc này Trương Hải Hạnh phía sau không biết có phải cũng đang sợ hãi không, trực tiếp ghé sát vào tai Lý Vọng Thư nói: Đừng nhìn Cổ Thi nữa, mau tìm xem trong căn phòng này có lối ra nào không.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư vội vàng cầm đèn pin chiếu khắp nơi, đột nhiên cả người ngẩn ra.

Chúng ta có lẽ gặp rắc rối rồi.

Rắc rối gì, rắc rối gì chứ.

Cậu nói rõ ra xem nào.

Tôi bây giờ nhìn trong phòng, trống rỗng, ngay cả những người quen lúc nãy cũng không thấy đâu.

Mập mạp nghe Lý Vọng Thư nói, cũng vội vàng ngước mắt nhìn lại, nhưng hắn lại chẳng thấy gì.

Còn tay Trương Hải Hạnh đang nắm vai Lý Vọng Thư, cũng không khỏi siết chặt thêm hai phần.

Rất rõ ràng, tình huống của nàng cũng tương tự như Mập mạp.

Nhìn từ xa là một đám người quen đang trò chuyện trong phòng, nhưng khi bước vào, đột nhiên phát hiện trong phòng chẳng có ai.

Đương nhiên, nếu chỉ đơn giản như vậy, thì cũng chưa đến nỗi khiến nàng căng thẳng.

Mấu chốt là bên cạnh có một người nhìn thấy sự thật, lại đang không ngừng kể lại tình hình thực tế.

Cảm giác biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lại chẳng thấy gì, đó mới là điều đáng sợ.

Rốt cuộc trong tình huống này, nàng thậm chí còn không biết nguy hiểm đến từ đâu.

Lý Vọng Thư cảm nhận được sự căng thẳng của hai người, đành nhỏ giọng nói: Nơi đây đích xác còn có một lối ra, nối liền với một hành lang, cụ thể dẫn đến đâu thì không rõ.

Khả năng cao đó chính là con đường mà đoàn người trước đã đi qua.

Nhưng vấn đề tương đối rắc rối bây giờ là cái con thi thai đầu to kia, tên này hiện giờ đang chắn ngay cửa hành lang.

Tôi nghi ngờ, ảo thuật mà các cậu trúng phải chính là do tên này giở trò.

Lời Lý Vọng Thư vừa dứt, Trương Hải Hạnh liền không kìm được thúc giục: Vậy cậu còn đợi gì nữa.

Mau diệt nó đi chứ.

Cái thứ này đâu có lợi hại lắm.

Vừa nãy cậu chẳng phải còn khoe khoang là có thể xử lý nó sao, giờ đã tìm thấy thi thai đầu to rồi, cậu còn thất thần làm gì.

Nghe Trương Hải Hạnh thúc giục, Lý Vọng Thư cũng cảm thấy

vô cùng bất đắc dĩ.

Tôi cũng muốn lắm chứ.

Nhưng cậu xem, tên này vẫn luôn chằm chằm chúng ta đấy.

Nếu ảo giác là do nó tạo ra, chứng tỏ nó cố ý dẫn chúng ta vào.

Cậu nghĩ, nó sẽ ngốc đến mức chờ tôi qua xử lý nó sao.

Vậy phải làm sao đây.

Mập mạp đi phía trước càng lúc càng chậm, dường như sợ thi thai đầu to kia sẽ nhảy ra từ chỗ hắn không nhìn thấy vậy.

Thế nhưng Trương Hải Hạnh lại không kìm được nhéo một cái vào lưng Lý Vọng Thư.

Nói cậu ngốc mà cậu còn không thừa nhận, nếu ảo cảnh là do cái thi thai đầu to kia tạo ra, thì nó chắc chắn sẽ không nghĩ cậu có thể thấy nó.

Chờ đến lúc tiếp cận, cậu bất ngờ ra tay, dù nó còn có bẫy rập gì cũng không kịp dùng đâu.

Trương Hải Hạnh nói xong, Mập mạp lập tức run rẩy nói: Lần này tôi đồng ý ý kiến của vị A Ninh hàng nhái này.

Lý thiếu, chúng ta rốt cuộc có thoát ra khỏi đây được không, giờ thì hoàn toàn trông cậy vào cậu rồi.

Thấy hai người đều dũng cảm như vậy, Lý Vọng Thư cũng không chần chừ nữa, thấp giọng nói một câu Vậy lát nữa các cậu nhớ nghe theo chỉ huy của tôi rồi đỡ Mập mạp, từ sát vách tường chậm rãi di chuyển về phía lối ra khác của thạch thất.

Tuy đoạn đường này không dài, nhưng đội quân Cổ Thi áo giáp chỉnh tề ở một bên kia vẫn tạo cho hắn áp lực rất lớn.

Nếu lúc này, đám Cổ Thi đó đột nhiên thi biến, thì chúng ta chắc chắn sẽ chết.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng bất đắc dĩ, mặc dù Uông Tàng Hải đã nói cho hắn con đường chính xác dẫn đến quan tài của Vạn Nô Vương.

Nhưng than ôi kế hoạch không theo kịp biến hóa, bị thi thai đầu to bất ngờ tập kích, khiến hắn không thể không đi theo con đường hiện tại.

Điều này cũng khiến hắn hoàn toàn không rõ hiện tại mình rốt cuộc đang ở vị trí nào trong địa cung, và cái hành lang sau gian thạch thất này, lại dẫn đến đâu.

May mà ba người họ dù đi đầy lo lắng đề phòng, nhưng đúng như lời nói trước đó, nhiệt độ nơi đây cực thấp.

Những Cổ Thi đó bị đông cứng bên trong lớp áo giáp, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn hoạt động gân cốt.

Càng ngày càng tiếp cận hành lang, Lý Vọng Thư cũng không thể không một lần nữa điều khiển Mập mạp, giảm tốc độ.

Và giờ phút này, thi thai đầu to vẫn đang ở trên nóc cửa hành lang, chiếc lưỡi dài kia vẫn thường xuyên thò ra từ miệng, không ngừng liếm láp trên cái đầu cực lớn.

Dường như muốn chờ đến khi ba người đi qua, rồi lại giáng xuống một đòn tấn công từ trên trời.

Để không gây sự chú ý của thi thai đầu to, Lý Vọng Thư thậm chí không dám trực tiếp ngước mắt nhìn nó, chỉ có thể buộc mình, dùng khóe mắt để ý nhất cử nhất động của đối phương.

Rất nhanh, họ chỉ còn cách cửa hành lang khoảng bốn, năm mét.

Và lúc này, thi thai đầu to cũng đã điều chỉnh vị trí một chút, dường như đang chuẩn bị cho cú vồ cuối cùng.

Và đúng lúc này, Lý Vọng Thư đột nhiên vỗ mạnh vào lưng Mập mạp, hô lớn: Mập mạp, lăn người về phía trước, đừng ngừng lại.

Mập mạp cũng nghe lời, cúi người lao về phía trước một cú, tựa như một quả bóng lăn đi.

Lần này, thi thai đầu to phía trên rõ ràng không kịp phản ứng, nhìn ba người phía dưới, nhất thời không biết nên vồ lấy ai.

Và đúng lúc này, Lý Vọng Thư giơ tay ném ra Cửu Trảo Câu, một phát đã bắt lấy cổ thi thai.

Xuống đây cho tôi.

Lý Vọng Thư lần này, ít nhiều mang theo chút cảm xúc cá nhân.

Thi thai bị hắn đột nhiên dùng sức kéo một cái, chín vuốt của Cửu Trảo Câu lập tức găm vào cổ nó.

Chương 160

Đồng thời thi thai cũng từ trên trần nhà rơi xuống, nặng nề đập mạnh xuống đất.

Lý Vọng Thư gần như đồng thời với lúc đối phương rơi xuống đất đã vọt tới trước mặt, tay kia cầm chủy thủ, hung hăng đâm xuống đầu to của thi thai.

Lần này Lý Vọng Thư ra tay rất nặng, chủy thủ cắm sâu vào đầu to đến tận chuôi, sau đó rút ra tiếp tục nhát thứ hai, nhát thứ ba Nhưng dù vậy, thi thai kia vẫn tràn đầy sức sống, há to miệng, chiếc lưỡi dài lập tức quấn lấy cổ Lý Vọng Thư.

Cảm giác ngạt thở quen thuộc lại một lần nữa truyền đến não Lý Vọng Thư, thậm chí lần này lực đạo, còn lớn hơn vài phần so với lần trước kéo hắn trượt.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, cái đầu to kia sắp bị mình đâm nát rồi mà thi thai này lại vẫn ngoan cường đến thế.

Muốn dùng chủy thủ cắt đứt lưỡi đối phương, nhưng não thiếu máu lại khiến hắn không khỏi choáng váng hoa mắt, cảm giác như đại não sắp mất đi liên hệ với cơ thể.

Chủy thủ trong tay cũng bất giác tuột khỏi tay, rơi xuống một bên.

May mà lúc này, không biết có phải mấy nhát đâm trước đó của hắn đã có tác dụng hay không, Trương Hải Hạnh cuối cùng đã nhìn thấy vị trí của thi thai.

Tiến lên một đao chặt đứt lưỡi thi thai, đồng thời một chân đá vào cái đầu to kia, trực tiếp đá thi thai văng vào góc tường.

Không sao chứ.

Nhớ kỹ, đây là lần thứ ba đấy.

Thấy Lý Vọng Thư cuối cùng cũng coi như đã hoàn hồn, Trương Hải Hạnh lập tức giơ ba ngón tay lên, khoa tay múa chân trước mặt hắn.

Và lúc này Mập mạp cũng bùng nổ, rút xẻng công binh ra, hung hăng xắn tới tấp vào thi thai ở góc tường.

Vài nhát đã xắn rời cái đầu to với thân thể nó.

Ảo thuật đúng không.

Mày không biết béo gia đây, đời này ghét nhất chính là ảo giác à.

Vì quá kích động, Mập mạp làm xong tất cả liền đứng thở dốc không ngừng.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên từ một Cổ Thi phía sau Mập mạp, truyền ra một tiếng Rắc giòn tan.

Âm thanh bất ngờ khiến cả ba người đều sửng sốt.

Nhưng chính trong khoảnh khắc ngây người đó, liền thấy Cổ Thi kia đột nhiên cử động, cây trường mâu trong tay vung ngang, rồi nhanh chóng đâm về phía Mập mạp.

Á.

Theo tiếng hét thảm của Mập mạp, liền thấy trường mâu của Cổ Thi kia đã cắt qua đùi hắn.

Cũng may hắn là một tên Mập mạp linh hoạt, thời điểm mấu chốt đã né tránh yếu huyệt, nhưng dù vậy, trên đùi vẫn bị cắt một vết thương lớn.

Và Cổ Thi kia lại không dừng tay, đã thu trường mâu về, rồi một lần nữa đâm về phía Mập mạp.

Lần này đùi Mập mạp bị thương, mắt thấy đã không tránh khỏi, may mà lúc này Trương Hải Hạnh phát huy ưu thế tốc độ của mình, lập tức nhảy đến trước mặt Mập mạp, dùng chủy thủ giúp hắn đỡ đòn chí mạng này.

Còn Lý Vọng Thư cũng không rảnh rỗi, Cửu Trảo Câu trong tay lại một lần bay ra, chặt chẽ bắt lấy đầu Cổ Thi, rồi dùng sức kéo về phía sau.

Thế nhưng lực lượng của Cổ Thi lại có chút vượt ngoài tưởng tượng, Lý Vọng Thư dù đã dốc toàn lực, nhưng cũng chỉ khiến Cổ Thi loạng choạng một cái.

May mà Trương Hải Hạnh đủ cơ trí, thấy Cổ Thi bị kéo mất trọng tâm, lập tức tiến lên đâm chủy thủ vào yết hầu Cổ Thi, còn Lý Vọng Thư bên này cũng đang không ngừng phát lực.

Cuối cùng, theo một cú kéo đầu, một cú chém cổ, dưới sự hợp lực của hai người, cuối cùng cũng đã kéo rời cái đầu Cổ Thi.

Và lúc này Mập mập, máu tươi đã nhuộm đỏ một bên ống quần.

Lý Vọng Thư tiến lên kiểm tra một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm.

May mà cái thân mỡ của cậu đủ dày, đỡ cho cậu không ít tổn thương.

Nếu sâu thêm chút nữa, cắt đứt động mạch chủ ở đùi, thì cậu có thể chuẩn bị chọn một cái hộp mắt làm phòng ngủ rồi đấy.

Lý Vọng Thư vừa nói, một bên nhanh nhẹn lấy ra túi cấp cứu, bắt đầu rửa sạch vết thương cho Mập mạp.

Á.

Theo Lý Vọng Thư bắt đầu lau, Mập mạp lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Điều này làm Lý Vọng Thư mất kiên nhẫn, trực tiếp dùng sức véo mạnh vào vết thương của hắn một cái.

Đừng có gào lên, tôi dùng là oxy già chứ có phải cồn đâu mà cậu kêu.

Cái trường mâu kia cũng không biết là của triều đại nào, toàn là rỉ sét, nếu không xử lý sạch vết thương, nhiễm uốn ván thì cậu vẫn có thể chuẩn bị chọn phòng đấy.

Quả nhiên, lời Lý Vọng Thư vừa thốt ra, Mập mạp lập tức không kêu nữa, mà nghiêm túc nói: Vậy Lý thiếu cậu phải cẩn thận đấy nhé, mạng nhỏ của tôi giờ hoàn toàn trông cậy vào cậu đấy.

Lý Vọng Thư đang băng bó, lúc này Trương Hải Hạnh lại xách theo cái đầu Cổ Thi vừa bị chặt đứt đi tới.

Khi cái đầu bị ném xuống đất, mũ giáp và mặt nạ trên đầu cũng rơi ra một bên.

Lý Vọng Thư lúc này mới chú ý thấy, bộ khôi giáp trên người Cổ Thi này, không phải là giáp kim loại mà hắn vẫn tưởng lúc đầu.

Lớp băng mỏng trên đó nứt vỡ ra mới có thể nhìn rõ, hóa ra là một loại vật liệu đá màu xanh đen, cực kỳ giống tượng ngọc mà cái bánh chưng sống trong Lỗ Vương Cung trước đó đã mặc.

Còn Trương Hải Hạnh lại chỉ vào cái đầu lăn đến một bên từ mũ giáp nói: Chúng ta cần phải rời đi ngay lập tức, cái thi thể này đã sớm thi biến rồi.

Nghĩ đến những Cổ Thi khác cũng không khác là bao, nếu tất cả đều tỉnh lại, rắc rối của chúng ta sẽ lớn lắm.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư không kìm được liếc nhìn đám Cổ Thi đứng dày đặc, tay không khỏi nhanh hơn tốc độ băng bó.

Thế nhưng Mập mạp lại rất lạc quan, cười nói: Yên tâm đi, vừa rồi chúng ta gây động tĩnh lớn như vậy, mấy ông anh này mà muốn tỉnh thì đã tỉnh từ lâu rồi.

Cái tên này, phỏng chừng là do cái thi thai đầu to kia động tay động chân, mới có thể tỉnh lại.

Chắc đây là cái bẫy mà tên đó bày ra cho chúng ta thôi.

Nếu hắn có bản lĩnh đánh thức toàn bộ bánh chưng ở đây, thì cũng đã không bị béo gia đây chém rụng đầu rồi.

Thế nhưng Trương Hải Hạnh vẫn vẻ mặt ngưng trọng, vươn tay chỉ vào vũng máu chảy đầy đất của Mập mạp.

Thi thai đầu to có thể đánh thức chúng nó hay không thì tôi không rõ, nhưng cậu chảy ra nhiều máu thế này, những bánh chưng kia dù ngủ chết cũng chắc chắn có thể ngửi thấy.

Và đúng lúc lời Trương Hải Hạnh vừa dứt, trong thạch thất vốn đang yên tĩnh, đột nhiên lại một lần nữa truyền đến tiếng Rắc.

Theo tiếng đầu tiên xuất hiện, ngay sau đó từ trên người tất cả Cổ Thi trong thạch thất, đều không ngừng truyền ra âm thanh băng đá vỡ vụn tương tự.

Chạy.

Lý Vọng Thư lúc này cũng bất chấp nhiều nữa, vội vàng buộc đại một nút trên băng vải, rồi cõng Mập mạp, chạy về phía đường hầm.

Cái miệng cậu đúng là khai quang rồi đấy.

Độc hơn cả béo gia tôi nữa, nói cái gì ra cái đó.

Đùi bị thương, Mập mạp chỉ có thể nửa người ghé vào người Lý Vọng Thư, một chân nhảy đi về phía trước, điều này làm tốc độ của cả ba người bị chậm lại nghiêm trọng.

Ngay khi ba người vừa bước vào hành lang không lâu, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân dày đặc.

Mau đừng nói nữa, cái tên Mập chết tiệt này.

Lần này mà thoát ra được, cậu nhất định phải giảm cân cho tôi đấy, nặng trịch nặng trịch, sắp làm tôi mệt chết.

Lý Vọng Thư thầm cắn răng, cõng Mập mạp lại một lần nữa tăng tốc.

Thế nhưng tiếng bước chân phía sau lại không thấy bị bỏ lại, ngược lại có vẻ càng lúc càng gần.

Lúc này Trương Hải Hạnh đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói: Vô dụng thôi, mùi máu tươi từ vết thương của hắn chính là một ngọn đèn dẫn đường.

Cổ Thi sẽ theo mùi mà truy đuổi suốt dọc đường.

Hơn nữa, thời gian càng lâu, băng tuyết trên người những Cổ Thi đó tan chảy càng nhiều, tốc độ của chúng ngược lại sẽ càng nhanh.

Lời này làm Mập mạp hoảng sợ: Lý thiếu cậu ngàn vạn lần đừng tin cô ta, cô ta đang giở trò ly gián đấy.

Lý Vọng Thư không để ý đến lời Mập mạp và Trương Hải Hạnh nói, ngược lại vừa đi vừa thở hổn hển: Cứ chạy thế này không phải cách, sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp, Mập mạp, còn thuốc nổ không.

Hay là chúng ta sẽ phá hủy hành lang này, tôi không tin chúng nó còn có thể đào hố để đuổi theo được.

Thế nhưng Mập mạp lại khóc lóc nói: Thuốc nổ thì có đấy, ngay trong ba lô.

Chỉ là vừa rồi đi vội quá, ba lô của tôi còn ở trong thạch thất kia rồi.

Chết tiệt.

Lý Vọng Thư một trận cạn lời, lúc này tiếng bước chân đã rất gần, quay đầu lại cầm đèn pin chiếu một cái, thậm chí đã có thể nhìn thấy phía sau là đám Cổ Thi dày đặc, đang dàn trận quân, nhanh chóng tiếp cận họ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lý Vọng Thư tức khắc cảm thấy một trận tuyệt vọng, dưới chân loạng choạng một cái, cùng Mập mạp ngã lăn ra như quả hồ lô.

Mãi mới hoàn hồn lại được, hắn lại ngồi phệt xuống đất, không muốn đi thêm một bước nào nữa.

Mệt quá rồi, hay là cùng nhau tiêu diệt luôn đi.

Tôi không đi nổi nữa, cùng lắm thì liều mạng với chúng nó.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn Trương Hải Hạnh nói: Cậu đi đi.

Chương 161

Tôi với Mập mạp sẽ cầm chân chúng nó, với thể trạng của Mập mạp, đủ cho chúng nó gặm một lúc đấy.

Thế nhưng Trương Hải Hạnh lại không có động tác, cũng không quan tâm đám Cổ Thi càng lúc càng gần phía sau, mà là đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước hành lang, vẻ mặt cảnh giác hô: Ai ở đó, ra đây.

Sự khác thường của nàng khiến Lý Vọng Thư và Mập mạp đều sửng sốt, vội vàng chuyển đèn pin về phía trước hành lang.

Liền thấy một bóng người nhanh chóng lao tới từ đằng xa, chỉ trong một hơi thở đã đến trước mặt mọi người.

Các cậu cứ tiếp tục đi về phía trước, phía trước không xa chính là lối ra, những Cổ Thi này cứ giao cho tôi ứng phó.

Nhìn Tiểu ca đột nhiên xuất hiện trước mắt, Lý Vọng Thư vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, đồng thời trong óc cũng không kìm được hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Tiểu ca đột nhiên xuất hiện, quả thật khiến người ta cảm thấy một sự an tâm khó tả.

Nhưng chuyện để bạn bè một mình ở lại chặn hậu, còn mình thì bỏ chạy, Lý Vọng Thư không làm được, dù người đó là Tiểu ca.

Thế là hắn liếc nhìn đàn Cổ Thi sắp đuổi kịp, vội vàng giơ tay giữ chặt Tiểu ca.

Đừng làm loạn.

Cậu có biết phía sau có bao nhiêu Cổ Thi không.

Cộng lại ít nhất cũng có hơn trăm con Cổ Thi đã thi biến, cậu một mình làm sao ứng phó được.

Mau cùng tôi cõng Mập mạp, hai chúng ta cùng đi thì ảnh hưởng đến tốc độ chắc không lớn đâu, chúng nó đại khái sẽ không đuổi kịp chúng ta.

Lúc này Mập mạp cũng vịn tường, lảo đảo đứng dậy, vẻ mặt nôn nóng nói: Bây giờ không phải lúc thể hiện anh hùng đâu, Cổ Thi sắp đuổi kịp rồi, chúng ta vẫn nên đi nhanh đi.

Thật sự không còn cách nào, thì cũng là béo gia đây ở lại chặn hậu, đến lượt xếp hàng cũng chưa đến cậu đâu.

Nghe Mập mạp nói, Tiểu ca quay đầu nhìn hắn một cái, ngay sau đó lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Lý Vọng Thư, mày hơi hơi nhíu lại.

Cậu biết đấy, tôi không thể đi được.

Hơn nữa cậu cũng không cần lo lắng, tôi có cách để ứng phó.

Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu một chút, ngàn vạn lần đừng vào cánh cửa kia, bây giờ còn chưa phải lúc, nếu cậu vào bây giờ, sẽ chết.

Nghe lời Tiểu ca nói, Lý Vọng Thư tức khắc hiểu ra.

Tiểu ca trước đó khi tiếp cận địa cung đã bị thiên bẩm.

Lý Vọng Thư vẫn luôn không có cơ hội hỏi hắn, lần này lại nhận được nhiệm vụ gì.

Hiện tại xem ra, lần thiên bẩm này đã khiến Tiểu ca biết rất nhiều chuyện, và đám Cổ Thi phía sau này, khả năng cao chính là nhiệm vụ của hắn.

Thế nhưng còn không đợi Lý Vọng Thư suy nghĩ thấu đáo, cánh cửa mà Tiểu ca nhắc đến, có phải là Thanh Đồng Môn mà mình biết

hay không.

Tại sao Tiểu ca lại nói mình không thể vào cánh cửa kia, và vào đó thì tại sao sẽ chết.

Tiểu ca đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra từ phía sau, tiếp đó lấy tay quẹt lên vết đao, máu tươi tức khắc nhuộm đỏ thân đao.

Tiếp đó liền thấy hắn giơ bàn tay máu tươi vẫn đang chảy dài, nhanh chóng đi về phía đám Cổ Thi phía sau.

Mãi đến khi hắn sắp biến mất khỏi tầm mắt của mấy người, giọng nói mới từ rất xa vọng lại.

Các cậu yên tâm đi.

Đây là việc tôi nhất định phải làm trong chuyến này, tôi sẽ không sao đâu.

Các cậu vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây, trên đường phía sau còn có rất nhiều rắc rối đang chờ các cậu, không có thời gian ở đây lãng phí.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng vào cánh cửa kia.

Nói xong, Tiểu ca liền biến mất trong bóng đêm nơi xa của hành lang.

Lý thiếu, bây giờ chúng ta làm sao đây.

Cứ để Tiểu ca một mình đi ứng phó những Cổ Thi đó sao.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư không kìm được thở dài: Cứ để hắn đi đi.

Đây là nhiệm vụ của hắn, nghĩ đến hắn hẳn là có cách đối phó, sẽ không tùy tiện đi chịu chết đâu.

Dứt lời, Lý Vọng Thư liền một lần nữa cõng Mập mạp, bắt đầu

đi theo hướng Tiểu ca đã chỉ.

Lúc này Trương Hải Hạnh lại đột nhiên ghé lại gần, thấp giọng hỏi: Nhiệm vụ hắn nói là có ý gì.

Lý Vọng Thư quay đầu liếc nàng một cái: Trương gia thiên bẩm, cậu không biết sao.

Trương Hải Hạnh hơi sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu: Tôi là người ngoài, chỉ nghe nói thiên bẩm là một loại nghi thức, cụ thể thì tôi không rõ lắm.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không kìm được cười nói: Trương gia thiên bẩm, nhìn tên mà đoán ý nghĩa chính là nhiệm vụ trời giao cho người Trương gia.

Vốn dĩ hắn là cả gia tộc cùng nhau, đồng tâm hiệp lực để hoàn thành những nhiệm vụ này.

Nhưng bây giờ cậu cũng thấy đấy, Trương gia đã tan rã, nên chỉ có một mình Trương Khởi Linh phải bôn ba.

Tương đương là hắn một mình, gánh vác tất cả vì cả Trương gia.

Hắn đã như vậy rồi, vậy mà vừa nãy cậu còn đứng bên cạnh giả vờ người vô hình nữa chứ.

Trương Hải Hạnh rõ ràng bị Lý Vọng Thư nói đến có chút thẹn quá hóa giận, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Chúng ta đã nói rồi, trước khi thoát ra khỏi đây, tôi chính là A Ninh, mong hai người các cậu giữ lời, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.

Lý Vọng Thư trừng mắt lại, rất đắc ý nói: Vừa nãy cậu tận mắt thấy rồi đấy.

Tôi và Trương Khởi Linh có quan hệ thế nào, nên sau này cậu nói

chuyện với tôi, vẫn nên khách sáo một chút.

Mập mạp lúc này cũng phụ họa: Ha, hóa ra vị đồng chí A Ninh hàng nhái này, lại là người nhà với Tiểu ca à.

Nếu là người nhà, thì tôi phải phê bình cậu một chút rồi.

Đối với người nhà mà coi như không thấy, còn cố ý né tránh, đây là lỗi của cậu rồi.

Trương Hải Hạnh không biết có phải tự biết đuối lý hay không, hay đơn thuần không muốn cãi cọ, chỉ lạnh lùng lườm hai người một cái, rồi chỉ vào phía trước nói: Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đến nơi rồi, phía trước đã hết đường.

Liền thấy cuối hành lang, chắn ngang một bức tường đá, trên tường vẽ hai bức bích họa rất có ý nghĩa.

Bức họa đầu tiên vẽ rất nhiều người, tất cả đều vũ trang đầy đủ đang chiến đấu với không khí.

Đúng vậy, chính là không khí, bởi vì trên bích họa, thậm chí còn miêu tả rất tinh tế việc có người bị thương, thậm chí có người tử vong, nhưng lại không vẽ kẻ địch là gì.

Mập mạp nhìn hồi lâu, sau đó đầy mặt nghi hoặc cảm thán.

Tôi nói, cái Uông Tàng Hải này chắc chắn là làm công trình chỉ để cho có mặt thôi, nếu không thì tên này chính là tự mình ăn bớt kiếm tiền riêng rồi.

Linh cung phía trên bố trí sơ sài như vậy, giờ đây lại càng tệ hơn, ngay cả bích họa cũng cắt xén vật liệu đến thế.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại giơ tay chỉ vào cánh cửa cực lớn trên bích họa nói: Có lẽ bức họa này muốn biểu đạt là, có những kẻ địch không nhìn thấy, từ cánh cửa kia đi ra.

Cửa.

Cửa gì.

Có phải là cánh cửa mà Tiểu ca vừa nói, dặn cậu ngàn vạn lần đừng vào không.

Cánh cửa đó ở đâu.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Mập mạp, Lý Vọng Thư không trả lời, mà là thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm bích họa.

Trong lòng hắn rõ ràng, cánh cửa mà Tiểu ca nhắc đến, và cánh cửa trên bích họa, hẳn là chỉ chính là Thanh Đồng Môn sâu nhất trong Vân Đỉnh Thiên Cung này.

Dựa theo ký ức kiếp trước, một trong những trách nhiệm của Trương gia, chính là canh giữ Thanh Đồng Môn này.

Hắn vẫn luôn cho rằng, là canh giữ để không cho người khác đi vào.

Hiện tại căn cứ vào bích họa này mà xem, việc Trương gia canh giữ, kỳ thật là để không cho thứ gì bên trong thoát ra.

Nhưng phía sau Thanh Đồng Môn này, rốt cuộc là gì.

Những người đi vào đều nói là chung cực, nhưng rốt cuộc cái gì là chung cực.

Lý Vọng Thư nhíu mày không nói, thế nhưng Trương Hải Hạnh bên cạnh lại mở miệng.

Lịch sử của bức bích họa này, có thể sớm hơn triều Minh rất nhiều, thậm chí hai gian thạch thất và hành lang này mà chúng ta đã đi qua, đều không phải kiến trúc đời Minh.

Nhìn, càng giống kiến trúc thời Thương Chu.

Hơn nữa tôi cảm thấy, bức họa bên này còn quỷ dị hơn.

Nói rồi, Trương Hải Hạnh giơ tay chỉ vào bức họa thứ hai.

Liền thấy trong tranh, một đám binh lính khoác áo giáp, đang chậm rãi đi vào cánh cửa cực lớn kia.

Cái này có gì quỷ dị đâu.

Chẳng phải là binh lính đi chinh chiến trở về, rồi bước vào một cánh cửa sao.

Nghe lời Mập mạp nói, Trương Hải Hạnh khinh thường cười cười: Cậu nhìn kỹ xem, những binh lính này còn là người sao.

Nghe Trương Hải Hạnh nói xong, mập mạp gần như dán cả người lên bích họa, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Nhưng vừa mới nhìn lướt qua, hắn đã giật bắn người về phía sau một bước như bị điện giật.

Mấy cái này đều là Cổ Thi.

Chính là những Cổ Thi vừa rồi chúng ta đụng phải.

Nghe mập mạp nói vậy, Lý Vọng Thư cũng lại gần.

Chương 162

Lúc này hắn mới nhận ra bích họa được vẽ rất tỉ mỉ, miêu tả rõ ràng từng chi tiết nhỏ của các nhân vật.

Nhìn kỹ đội binh lính đang đi vào cổng, quần áo của họ quả thực có chút giống bộ giáp trên người những Cổ Thi kia.

Hơn nữa, điều then chốt hơn là, gương mặt của những binh lính này được vẽ rất âm phủ, tất cả đều là một vẻ khô quắt như xác chết.

Bức họa này, chẳng lẽ chính là điều Uông Tàng Hải từng nhắc tới, lợi dụng thi thể bị thi biến để nuôi dưỡng long mạch, hóa giải xu thế lan tràn của long mạch.

Lý Vọng Thư vừa nghĩ đến đây, không ngờ bức vách phía trước lại đột nhiên từ từ dâng lên, khiến hắn giật mình.

Vừa quay đầu, hắn mới phát hiện Trương Hải Hạnh không biết đã tìm thấy cơ quan từ lúc nào, đang nhìn hắn cười nói: Hai người đàn ông to lớn thế này, không ngờ lại nhát gan đến vậy.

Phía sau bức vách là một đài cao.

Đi vào cạnh đài cao, thì lại là một con dốc đi xuống.

Tiếp theo, chúng ta phải đi từ đây sao.

Con dốc này dốc cũng không nhỏ nha, đi xuống thì không thành vấn đề, cứ từ từ trượt xuống là được.

Nhưng nếu gặp phải phiền phức, muốn quay đầu lại thì khó khăn đấy.

Lý Vọng Thư nhìn con dốc, rồi lại nhìn hai người.

Con dốc này có lẽ lúc thiết kế đã không cân nhắc đến đường về,

cũng không biết Muộn Du Bình đã đi vào đài cao này bằng cách nào.

Ba người lục soát quanh đài cao một vòng, ngoài con dốc này ra, các hướng khác đều là vực sâu không thấy đáy, căn bản không tìm thấy con đường thứ hai.

Nhưng đúng là ở cạnh con dốc, họ nhìn thấy ký hiệu dẫn đường mà Muộn Du Bình để lại.

Xem ra chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng đi xuống thôi.

Thế là ba người xếp thành một hàng ngang.

Vì chân cẳng mập mạp không tiện, hắn được ngồi ở giữa.

Còn Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh thì mỗi người một bên, để tiện điều chỉnh hướng đi bất cứ lúc nào.

Cứ thế, ba người như trượt máng, từ từ trượt xuống con dốc.

Càng đi xuống, góc độ của con dốc càng ngày càng dốc đứng.

Dốc thẳng tuột xuống, không nhìn thấy một chút dấu hiệu đến đáy.

Nơi xa vĩnh viễn là một mảng đen kịt sâu thẳm.

Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy chiếc quần leo núi chắc chắn của mình, phần đáy quần đều sắp ma sát tóe lửa ra rồi, nhưng vẫn không thấy cuối con dốc ở đâu.

Lúc này, ưu thế về trọng lượng của mập mạp liền thể hiện rõ.

Chỉ cần cảm thấy tốc độ trượt xuống quá nhanh, lập tức bảo mập mạp nằm xuống.

Bề mặt tiếp xúc khổng lồ của hắn ngay lập tức có thể tạo ra một lực ma sát đáng kể để giảm tốc độ.

Cứ lặp đi lặp lại việc nằm xuống rồi đứng lên, đứng lên đi một

chút rồi lại nằm xuống, kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mập mạp cũng không chịu nổi.

Tôi nói này, rốt cuộc bao giờ thì đến nơi đây.

Cứ trượt thế này, cơ bụng của tôi sắp luyện ra hết rồi.

Trương Hải Hạnh không để ý đến lời oán trách của mập mạp, mà mở miệng hỏi: Các người có cảm thấy nhiệt độ hình như càng ngày càng cao không.

Lúc nãy ở trên cao, tôi cảm thấy cả người sắp đóng băng, giờ tôi lại thấy xung quanh có chút ấm lên.

Lý Vọng Thư suy nghĩ một chút: Có lẽ chúng ta đã đến gần khu vực địa tầng núi lửa hoạt động, nơi đó có dung nham hoặc suối nước nóng hoạt động, nhiệt độ mới có thể dần dần tăng cao.

Cái gì.

Dung nham.

Nhìn cái tư thế này, con dốc này sẽ không trực tiếp đưa chúng ta xuống địa tâm luôn đấy chứ.

Mập mạp lời còn chưa dứt, ba người bỗng nhiên cảm thấy độ dốc của con dốc đột nhiên trở nên bằng phẳng.

Rất nhanh, ba người chỉ có thể đứng dậy dựa vào nhau để tiếp tục đi tới.

Chỉ tội cho Lý Vọng Thư, mập mạp một chân bị thương, gần như nửa người đều treo trên người hắn mới có thể tiếp tục di chuyển.

May mắn thay, không lâu sau, ba người liền nhìn thấy một lối ra.

Chưa đến chỗ lối ra, đã có thể cảm nhận được một luồng gió ấm thổi tới.

Bên ngoài lối ra là một không gian trống trải và cực kỳ rộng lớn.

Vì ba người đều không có pháo sáng trên người, nên không nhìn rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ thấy, trong bóng tối cách đó không xa, có một hình dáng cực kỳ to lớn.

Kia là cái gì, sao tôi nhìn lại giống hình dáng một cái cây lớn vậy.

Mập mạp nhìn hình dáng đó, có chút nghi hoặc nói: Anh không phải nói chúng ta đã đến khu vực núi lửa dung nham gì đó sao.

Hơn nữa dưới lòng đất tối đen như mực, cũng không có ánh mặt trời, chỗ như thế này, chắc chắn sẽ không có cây nào sống được chứ.

Khó mà nói, cậu quên rắn chín đầu Bách sao.

Còn có cây thần thụ đồng xanh ở Tần Lĩnh, chẳng phải cũng mọc dưới lòng đất sao.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, Trương Hải Hạnh đã không nhịn được thúc giục: Đừng nghiên cứu cây cối gì nữa, mọi người vẫn nên nghĩ xem, tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây.

Lý Vọng Thư thì giơ tay chỉ về phía hình dáng to lớn kia.

Tôi cảm thấy, nếu ở đây có gì đó, chắc chắn sẽ ở chỗ đó.

Có lẽ chúng ta qua đó xem thử, có thể có thu hoạch bất ngờ.

Thật ra, Lý Vọng Thư trong lòng đã mơ hồ cảm nhận được, hình dáng giống một cái cây khổng lồ kia, rất có thể chính là cánh cổng đồng xanh khổng lồ ẩn sâu bên dưới Vân Đỉnh Thiên Cung.

Người khác không biết cánh cổng đó trông như thế nào, nhưng hắn ở đáy biển huyệt mộ, trong ký ức của Bồ Tiên Thiếp Ca, đã tận mắt nhìn thấy cánh Thanh Đồng Môn đó.

Sở dĩ mập mạp lại nhìn thành hình dáng một cái cây, hoàn toàn là do các hoa văn trên Thanh Đồng Môn mà ra.

Chỗ hai cánh cửa khép lại, trông vừa cao vừa dài, trong môi trường tối tăm như hiện tại, quả thực rất giống thân của một cái cây lớn.

Chỉ là ba người vừa mới đi về phía trước vài bước, dưới chân lại truyền đến cảm giác lún sâu.

Cầm đèn pin chiếu vào, lúc này mới phát hiện mặt đất vốn tưởng bằng phẳng, hóa ra là một lớp những thứ màu đen giống như phân chim, trộn lẫn đủ loại xương cốt.

Từng lớp từng lớp không biết đã tích tụ bao nhiêu tầng.

Chân dẫm lên, phân chim màu đen sẽ lún xuống, còn những xương cốt kia, rất có thể sẽ đâm vào chân.

Bất đắc dĩ, ba người đành phải giảm tốc độ, từng chút từng chút chậm rãi dịch chuyển về phía bên kia.

May mắn là khoảng cách của họ không quá xa, sau khoảng hai mươi phút đi bộ, cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo thật sự của hình dáng khổng lồ kia.

Trời đất quỷ thần ơi, một cánh cửa to lớn như thế, ngay cả bây giờ cũng không dễ làm đâu.

Người xưa làm thế nào mà được.

Hơn nữa, làm cửa lớn như vậy, vậy bên trong sống cái gì.

Ultraman.

Không chỉ mập mạp, mà cả Trương Hải Hạnh cũng trố mắt há hốc mồm nhìn cánh cổng đồng xanh khổng lồ trước mắt.

Ngay cả Lý Vọng Thư, dù đã từng thấy trong ký ức, nhưng thực tế đứng trước Thanh Đồng Môn này, trong lòng nhất thời cũng không thể hình dung được sự to lớn của nó.

Cánh cổng cao khoảng 30 mét, không kém một tấc so với tòa nhà mười mấy tầng.

Quan trọng là hai cánh cổng cộng lại, chiều rộng gần 60 mét, cộng thêm môi trường đen kịt xung quanh, thậm chí tạo cảm giác nhìn một cái không thấy biên giới.

Đúng lúc ba người đang ngây người trước Thanh Đồng Môn, trên đỉnh đầu đột nhiên phát ra một luồng sáng.

Họ thấy một viên pháo sáng, từ từ cắt qua không gian phía trên.

Dù ở quá xa, không nhìn rõ nơi phóng pháo sáng.

Nhưng nó cũng giúp họ đại khái nhìn rõ cấu trúc cơ bản của toàn bộ không gian.

Khi pháo sáng xuất hiện, dù nó ở khá xa, nhưng hình dáng đại khái của toàn bộ không gian vẫn lọt vào mắt ba người.

Chương 163

Đầu tiên là trên đỉnh đầu, dày đặc những sợi xích sắt đan xen chằng chịt như mạng nhện, bao phủ toàn bộ phía dưới khoang rỗng của ngọn núi.

Cách Thanh Đồng Môn không xa, còn có một đài đá do con người xây dựng.

Đài đá đó được xây tựa như một kim tự tháp nhỏ, tương ứng với Thanh Đồng Môn.

Điều thu hút sự chú ý là trên đỉnh cao nhất của đài tế, đặt một cỗ quan tài đá trắng lớn bằng một xe bò bùn.

Dưới quan tài, miễn cưỡng có thể nhìn thấy chín con rồng có trăm chân rất giống tượng đá đang án ngữ.

Nhìn cỗ quan tài khổng lồ đó, mập mạp lại bắt đầu cảm thán.

Đây chắc là quan tài của Vạn Nô Vương rồi.

Chỉ là không ngờ lại lớn đến thế.

Thanh Đồng Môn cũng lớn, quan tài cũng lớn như vậy, sẽ không phải tôi đoán trúng rồi đấy chứ, Vạn Nô Vương thật ra là một Ultraman.

Lý Vọng Thư tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: Thân thể của Vạn Nô Vương vốn dĩ đã nên cực kỳ to lớn rồi.

Cậu quên lúc ở đáy biển, cái xác có mười mấy cánh tay và chân đã tấn công tôi không.

Tên đó là con trai của Vạn Nô Vương, từ đầu đến đuôi, ít nhất cũng phải bốn, năm mét chứ.

Cho nên Vạn Nô Vương tự mình dùng quan tài lớn như thế này, có gì mà lạ đâu.

Nghe lời này, mập mạp lập tức cảm thấy có chút kinh hãi.

Lý thiếu, ý của anh là, Vạn Nô Vương cũng giống như cái xác quái dị kia, mọc đến tám tay tám chân ư.

Chỉ sợ còn nhiều hơn.

Lý Vọng Thư gật đầu, tiếp tục nói: Vạn Nô Vương lợi dụng việc cộng sinh với Cuống chiếu đặc biệt để đạt được mục đích trường sinh bất lão.

Chỉ là loại trường sinh này sẽ khiến thân thể hắn nhanh chóng biến dị theo hướng của Cuống chiếu.

Cỗ quan tài này, hẳn là của Vạn Nô Vương thế hệ cuối cùng.

Đông Hạ quốc bị Hồng Vũ Đế diệt, không ai có thể giúp hắn thực hiện nghi thức chuyển sinh.

Cho nên hắn chỉ có thể nằm trong quan tài của mình ngủ say chờ chết, đồng thời thân thể hắn cũng không ngừng biến dị.

Chuyện này đã qua mấy trăm năm rồi, trời mới biết bây giờ Vạn Nô Vương trong quan tài rốt cuộc còn có thể nhìn ra hình người hay không.

Dù có một con trùng lớn bò ra từ bên trong, tôi cũng sẽ không cảm thấy bất kỳ điều gì kỳ lạ.

Lúc này, Trương Hải Hạnh bên cạnh đột nhiên hừ một tiếng đầy khinh thường.

Lại là một kẻ điên theo đuổi trường sinh, thế giới này làm gì có trường sinh, chẳng qua là người si nói mộng mà thôi.

Lý Vọng Thư nghe vậy lập tức cười: Lời này người khác nói ra

thì tôi thấy rất có lý.

Nhưng từ miệng cô nói ra, sao tôi lại cảm thấy khó chịu thế nhỉ.

Trương Hải Hạnh tự nhiên nghe ra sự châm chọc của Lý Vọng Thư, nhưng nàng chẳng hề để tâm, ngược lại quay đầu nhìn về phía nơi vừa phóng pháo sáng, nhàn nhạt nói: Đã phóng pháo sáng rồi, tiếp theo, những người phía trên đại khái sẽ chuẩn bị đi xuống.

Tôi nghĩ thay vì ở đây bàn luận những chuyện này, không bằng chúng ta tìm một chỗ trốn đi trước.

Chúng ta tại sao phải trốn.

Mập mạp có chút không hiểu ý nghĩ của Trương Hải Hạnh.

Bởi vì những người đi xuống, rất có thể là người của Uông gia.

Nghe lời Trương Hải Hạnh nói, Lý Vọng Thư cũng không khỏi nhíu mày.

Không thể nào.

Người của Uông gia ở linh cung, đầu tiên là bị tôi dùng ngọc trùng hương hố một phen.

Trong vòng mấy dặm, sâu chắc đều kéo đến chỗ bọn họ rồi.

Sau đó cô cũng thấy đấy, bọn họ tùy tiện dùng thuốc nổ, cả tòa linh cung đều sụp, vậy mà không làm chết được bọn họ ư.

Trương Hải Hạnh lúc này cũng nghiêm túc lên: Uông gia lần này phái ra rất nhiều người, chuyện này anh cũng thấy rồi.

Vậy anh nghĩ, lúc linh cung sụp đổ, tất cả người của Uông gia đều ở bên trong sao.

Hơn nữa, vừa rồi pháo sáng anh có để ý không, nó không giống loại anh chuẩn bị cho chúng ta.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư hơi nhớ lại hình dáng viên pháo sáng vừa rồi, phát hiện quả đúng là như vậy.

Pháo sáng mà họ dùng đều là loại bắn bằng súng báo hiệu, ưu điểm là nhỏ gọn, tiện mang theo, nhưng độ sáng chiếu rọi rất bình thường.

Còn viên pháo sáng vừa rồi, có thể thấy là được phóng ra từ vị trí cách phía dưới hàng trăm mét.

Hơn nữa ánh sáng còn phải xuyên qua từng tầng xích sắt che phủ.

Nhưng dù vậy, nó vẫn giúp ba người đứng dưới cùng nhìn rõ cấu trúc đại khái của toàn bộ khoang rỗng trong núi.

Viên pháo sáng này rõ ràng là loại pháo bông cầm tay dùng một lần, giống như pháo thăng thiên, mới có thể đạt được độ sáng này.

Mập mạp lúc này cũng phản ứng lại, có chút lo lắng nói: Nếu người của Uông gia ở phía trên thì sao.

Vậy không biết những người khác thế nào rồi.

Chẳng lẽ.

Lý Vọng Thư lúc này lại nhìn về phía Trương Hải Hạnh, dứt khoát hỏi: Nếu phía trên thật sự là người của Uông gia, cô định làm gì.

Thế nhưng Trương Hải Hạnh lại cười cười: Chúng ta chẳng phải có giao dịch rồi sao.

Hơn nữa giao dịch của tôi với Uông gia chỉ là phụ trách chỉ đường cho bọn họ phía trước.

Bây giờ nếu bọn họ đã vào được, thì những chuyện khác đã không còn liên quan đến tôi nữa.

Vậy nếu những người khác thực sự rơi vào tay Uông gia, mà tôi muốn cứu người thì sao.

Anh muốn tôi giúp đỡ.

Nhìn Trương Hải Hạnh ra vẻ anh mau cầu xin tôi đi, Lý Vọng Thư cười nói.

Đùa thôi, cô giúp tôi chăm sóc tốt mập mạp là được.

Còn về người của Uông gia, dù đúng như cô nói, bọn họ không bị tiêu diệt hoàn toàn ở linh cung, nhưng tổn thất nặng nề thì chắc chắn rồi.

Có thể đi đến đây, cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Tôi thật sự không để bọn họ vào mắt.

Nghe lời này, Trương Hải Hạnh cũng cười: Anh cứ việc khoác lác đi.

Người ta trên người có súng đấy, anh có gì, xẻng công binh ư.

Cẩn thận không cứu được người, ngược lại lại tự chui đầu vào rọ đấy.

Tôi cần phải nhắc anh một câu, rơi vào tay Uông gia, người khác có lẽ còn có đường sống.

Nhưng thái độ của Uông gia đối với anh, anh căn bản không thể sống sót.

Hai người đang nói chuyện, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Dù còn xa, nhưng tiếng xích sắt va chạm trên đỉnh đầu vẫn ngay lập tức thu hút sự chú ý của ba người.

Lý Vọng Thư lập tức cũng mập mạp, liền đi về phía bên cạnh.

Vừa đi vừa nói với Trương Hải Hạnh: Cô đoán xem, tôi rõ ràng biết lần này vào núi có khả năng gặp phải Uông gia, tại sao lại còn sắp

xếp người của mình ở bên ngoài núi.

Tại sao ư.

Bởi vì anh ngốc.

Không, bởi vì trong lòng tôi rõ ràng, nếu ở nơi này đụng phải người của Uông gia, tôi sẽ không thua, Uông gia có đến bao nhiêu người cũng vô dụng.

Anh cứ việc khoác lác đi.

Chút nữa nếu anh thật sự bị người của Uông gia bắt, thì đừng mong tôi đi cứu anh.

Khi nói chuyện, ba người đã đi đến một bên vách đá của khoang rỗng, vừa thấy trên vách đá có một cái khe đủ một người chui lọt.

Cái khe không sâu, nhưng nếu người trốn bên trong, trừ phi có người có thể đi đến trước mặt nhìn vào trong.

Bằng không với môi trường khoang rỗng trong núi này, chỉ cần có chút khoảng cách, thì rất khó phát hiện có người trốn ở đây.

Lý Vọng Thư một bên đỡ mập mạp trốn vào trong khe, một bên cười nói với Trương Hải Hạnh: Cô cứ rửa mắt chờ xem đi.

Lát nữa cô sẽ biết, tại sao tôi lại có thể tự tin đến vậy.

Người phía trên, tốc độ nhanh hơn dự tính của Lý Vọng Thư không ít.

Ba người họ vừa mới trốn xong, nhóm người dò đường đầu tiên đã thả dây xuống phía dưới.

Sau khi kiểm tra đơn giản một lượt, lập tức một viên đạn tín hiệu được bắn lên, ngay sau đó hơn bốn mươi người nữa lần lượt đi xuống.

Trong số đó, Ngô Tà và những người khác, trông có vẻ đã trở thành tù binh của Uông gia.

Ai nấy đều vẻ mặt ủ rũ cụp đuôi, trên người Phan Tử thậm chí còn có thể rõ ràng nhìn thấy vết thương.

Còn Tam Thúc cũng cuối cùng xuất hiện, nhưng nhìn vẻ tiều tụy của chú ấy, có vẻ đã không ít lần chịu khổ trong tay Uông gia.

Chương 164

Trông có vẻ, Uông gia ở linh cung kia, quả thực tổn thất nặng nề nha.

Mà lại chỉ còn sót lại chút người như vậy.

Trương Hải Hạnh nói xong, Lý Vọng Thư liền hơi mỉm cười: Nói không chừng đại đội của bọn họ còn ở phía trên chưa xuống thì sao.

Chắc là xuống hết rồi, anh nhìn người dẫn đầu kia kìa, hắn chính là Uông Xán, người dẫn đội của Uông gia lần này.

Hắn đã xuống rồi, phía trên nhiều nhất cũng chỉ còn một hai người trông hành lý.

Nghe tên Uông Xán, Lý Vọng Thư đầu tiên sửng sốt, ngay sau đó hồi tưởng lại.

Lần trước dẫn đội xông vào trang viên Bắc Bình của tôi, chẳng phải cũng là tên Uông Xán này sao.

Trương Nhật Sơn này cũng không đáng tin, lại để người ta chạy thoát, nếu không thì đâu còn nhiều chuyện hôm nay.

Có thể thấy, những người của Uông gia này tuy cũng được coi là tinh nhuệ, nhưng người thực sự ra lệnh thì chỉ có một mình Uông Xán.

Trương Nhật Sơn không phải nói tên này bị hắn đánh trọng thương sao, không chịu dưỡng thương cho tốt, lại còn muốn dẫn người chạy vào núi.

Xem ra phần lớn người Uông gia huấn luyện ra, thực chất đều chỉ là những kẻ công cụ.

Những người có năng lực lãnh đạo như Uông Xán thật ra không nhiều, nếu không cũng chẳng cần để hắn, một người bệnh, phải dẫn đội.

Lý Vọng Thư cùng hai người kia nấp trong bóng tối, nhìn Uông Xán không ngừng phân công nhiệm vụ cho thuộc hạ, mỗi khi nói vài câu lại phải dừng lại thở dốc nặng nề vài cái, rõ ràng là vết thương cũ vẫn chưa lành hẳn.

Thấy người của Uông gia đang đâu vào đấy làm các công tác chuẩn bị, Trương Hải Hạnh không nhịn được mở miệng hỏi: Anh định lúc nào thì ra tay.

Trong tình huống hiện tại, anh tùy tiện đi ra ngoài chỉ có đường chết mà thôi.

Uông gia muốn giết, cũng chỉ có mình anh, những người khác đối với họ không có uy hiếp lớn bao nhiêu.

Cho nên tôi nghĩ, anh tốt nhất vẫn nên cân nhắc kỹ một chút.

Còn người còn của, với thực lực của Lý gia anh, hoàn toàn có thể sau khi ra ngoài rồi nghĩ cách cứu người.

Lúc này mập mạp cũng hùa theo: Tôi thấy vị A Ninh hàng nhái này nói có lý đấy.

Lý thiếu, bây giờ Uông gia thế mạnh, chúng ta là hảo hán phải biết tránh thiệt thòi trước mắt.

Chờ ra ngoài tôi dưỡng thương tốt, chắc chắn sẽ cùng anh chiến đấu với Uông gia đến cùng.

Lý Vọng Thư quay đầu lại nhìn hai người, trong lòng quả thực rất vui mừng.

Ít nhất Trương Hải Hạnh lần này không chọn bán đứng mình.

Yên tâm đi.

Uông gia tuy đông người, nhưng viện trợ của tôi cũng không ít.

Viện trợ.

Ở đâu.

Đối mặt với sự nghi hoặc của mập mạp và Trương Hải Hạnh, Lý Vọng Thư ra hiệu hai người bình tĩnh.

Viện trợ của tôi còn đang trên đường, sắp đến rồi, hai người cứ chờ xem đi.

Đúng lúc này, Trương Hải Hạnh lại đột nhiên ngắt lời Lý Vọng Thư.

Viện trợ của anh tốt nhất là nên đến nhanh lên, bọn họ đã chuẩn bị khai quan rồi.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư vội vàng lần nữa nhìn về phía bên Uông gia.

Hắn thấy lúc này người của Uông gia đã tập trung toàn bộ tù binh lại, chuẩn bị cho họ đi mở quan tài của Vạn Nô Vương.

Sắc mặt Lý Vọng Thư cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

Cái gọi là viện trợ của hắn, chính là những con sâu ẩn nấp khắp nơi trong núi này, trong đó lại lấy Cuống chiếu trùng là nhiều nhất.

Nhưng những con sâu này thường ẩn mình trong các khe nứt đá, hoặc bò trên trần nhà.

Mà khoang rỗng trong núi nơi mọi người đang đứng lại có diện tích rất lớn, chúng chạy đến cũng cần một ít thời gian.

Còn về chín con Cuống chiếu siêu khổng lồ, hình thể quá lớn bên dưới quan tài Vạn Nô Vương, thực ra lẽ ra phải là viện binh tốt nhất.

Nhưng sau kinh nghiệm lần trước ở đáy biển huyệt mộ, hắn không dám dễ dàng thử khống chế chúng.

Phải biết lần trước ở đáy biển, Bồ Tiên Thiếp Ca, con trai của Vạn Nô Vương, chính là vì cảm giác lực dò xét của hắn mà nó đã thực sự theo đường mạng lưới tìm đến.

Con Cuống chiếu bạc cộng sinh với nó, suýt chút nữa đã lấy mạng nhỏ của Lý Vọng Thư.

Hắn sợ nếu cảm giác lực của mình quá mức tiếp cận cỗ quan tài khổng lồ kia.

Vạn nhất đánh thức Vạn Nô Vương trước, nó lại nổi điên về phía mình, xét theo cỗ quan tài lớn như thế của Vạn Nô Vương, bản thể này chắc chắn không thể nhỏ được.

Đến lúc đó rất có thể sẽ ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Cho nên hiện tại nhìn những người khác bị Uông gia dùng súng ép buộc, từng bước một đi về phía quan tài Vạn Nô Vương, trong lòng Lý Vọng Thư ít nhiều cũng có chút sốt ruột.

Rốt cuộc chính hắn điều khiển sâu, đều cẩn thận tránh đi cỗ quan tài kia, nếu thật sự để Ngô Tà bọn họ khai quan, thì Vạn Nô Vương tuyệt đối sẽ thức tỉnh.

Đến lúc đó bọn họ ở gần như vậy, khẳng định là không thể ngăn cản Vạn Nô Vương.

Huống chi chín con Cuống chiếu lớn bên dưới quan tài kia lại không phải là tượng đá thật sự.

Thật sự tiến gần quan tài, chẳng phải sẽ bị những con Cuống chiếu đó nuốt chửng từng người một sao.

Chỉ là hiện tại đội quân côn trùng của mình còn chưa tới, liều

mạng xông lên rõ ràng là không thực tế.

Thế là Lý Vọng Thư chỉ đành trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Hải Hạnh và mập mạp, nhẹ nhàng đi ra khỏi khe nứt ẩn thân.

Sau đó vòng ra mặt bên, rồi nhắm chuẩn một người của Uông gia đứng ở vị trí tương đối xa, đột nhiên ném ra câu chín móng.

Phải biết chiêu câu chín móng này của Trần Bì A Tứ chính là một chiêu hai công dụng.

Với những thủ pháp khác nhau khi ném ra, hiệu quả cũng khác biệt một trời một vực.

Nó có thể dùng để móc đồ vật, lại có thể dùng làm phi hổ trảo.

Khi cần thiết, chín móng vuốt sắc nhọn cũng là vũ khí chết người.

Giống như lần này, câu chín móng bay qua, đầu tiên là siết chặt cổ người của Uông gia kia, ngay sau đó móng vuốt sắc bén lao thẳng vào mặt, rồi đột nhiên dùng lực kéo.

Người của Uông gia kia bị tập kích, thậm chí còn chưa kịp thốt ra một tiếng, đã bị Lý Vọng Thư trực tiếp bẻ gãy cổ.

Nhưng đám người của Uông gia này cũng không hổ là được huấn luyện bài bản.

Mặc dù nhất thời không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng việc người của Uông gia kia ngã xuống đất vẫn khiến những người khác chú ý.

Mọi người cẩn thận.

Trong bóng tối có gì đó.

Nhìn đám người Uông gia đều trở nên căng thẳng, Lý Vọng Thư cười cười, lại tìm một góc tương đối tối để ẩn nấp.

Mục đích của hắn chỉ là kéo dài thời gian thôi, Uông gia càng căng thẳng, hắn càng có thể kéo dài thời gian lâu hơn.

Thế nhưng hắn vẫn có chút xem thường người của Uông gia, sau khi sự căng thẳng ban đầu qua đi, Uông Xán kia trực tiếp giơ tay bắn một phát pháo sáng.

Hơn nữa nói trùng hợp cũng trùng hợp, pháo sáng lại mắc kẹt trong khe hở của xích sắt phía trên.

Lập tức toàn bộ không gian tầng dưới, giống như được lắp một chiếc đèn chùm lớn vậy, nơi Lý Vọng Thư ẩn mình trong bóng tối, tự nhiên cũng bị chiếu sáng rõ mồn một.

Lý Vọng Thư.

Ngươi vậy mà còn chưa chết, vậy thì tốt quá rồi, để ta đích thân tiễn ngươi lên đường, cũng coi như là giải quyết một mối bận tâm của Uông gia chúng ta.

Thật sao.

Lý Vọng Thư lúc này cũng không tiếp tục trốn tránh nữa, mà rất hào phóng đi vài bước về phía trước, cười tủm tỉm nhìn về phía Uông Xán.

Lần trước ở Bắc Bình, không biết là ai, giống như một con chó, chỉ biết cúp đuôi bỏ chạy.

Chỉ để lại một tấm thẻ bài, trên đó viết tên Uông Xán, không biết ngươi có nhận ra không.

Lý Vọng Thư có thể nhìn rõ ràng, sau khi mình nói xong những lời này, cả người Uông Xán đều bắt đầu run nhẹ.

Hắn là, giờ phút này Uông Xán bị làm nhục như vậy trước mặt thủ hạ, đã tức giận đến cực điểm.

Quả nhiên, ngay sau đó hắn thấy mình giận quá hóa cười nói: Nói đi nói đi.

Chương 165

Ngươi bây giờ nói càng nhiều, càng chọc giận ta, lát nữa khi ta tra tấn ngươi sẽ càng có cảm giác.

Hy vọng cả người ngươi đều cứng rắn như miệng ngươi, nếu không không cẩn thận tắt thở quá nhanh, ta có thể sẽ cảm thấy rất hụt hẫng.

Nói xong, Uông Xán phất tay, hai tên thủ hạ liền chuẩn bị tiến lên bắt người.

Nhưng Lý Vọng Thư lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Hành động kỳ quái này của hắn lập tức thu hút sự chú ý của không ít người, mọi người nhao nhao ngẩng đầu xem xét.

Thế nhưng ngoài một mảng đen như mực, chẳng nhìn thấy gì khác.

Làm ra vẻ thần bí, ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này sao.

Uông Xán cảm giác mình bị chơi khăm, lập tức chuẩn bị tiến lên, cho Lý Vọng Thư một bài học.

Thế nhưng không đợi hắn di chuyển bước chân, một trận tiếng sột soạt sột soạt lập tức truyền từ phía trên xuống.

Khoang rỗng trong núi nơi mọi người đang đứng vốn cực kỳ trống trải, tiếng sột soạt này cứ luẩn quẩn trong khoang, nhất thời thậm chí khiến người ta có cảm giác tiếng vọng khắp nơi.

Lúc này, một người của Uông gia, trên người mang thương, mặt quấn đầy băng gạc, đột nhiên ngồi phịch xuống đất.

Cả người ngửa đầu, hoảng loạn không ngừng lùi lại phía sau,

trong miệng càng không ngừng lẩm bẩm: Sâu, sâu, chính là tiếng này.

Trước kia ở linh cung cũng vậy, khắp nơi đều là sâu.

Chết hết rồi, tất cả đều chết hết rồi.

Sâu ăn hết những người khác rồi.

Cứu mạng, sâu đến rồi.

Mọi người chạy mau, chạy mau đi.

Không chạy nữa, sâu sẽ xuống ăn thịt chúng ta.

Ha, ta là một con sâu nhỏ vui vẻ, sâu bay, ta bay đi Thực rõ ràng, thần kinh của người này đã sớm căng đến cực hạn.

Giờ phút này lại nghe thấy âm thanh quen thuộc mà đáng sợ kia, cả người liền trực tiếp suy sụp.

Hắn ngồi dưới đất, lấy hai tay làm cánh, không ngừng vỗ phành phạch ở đó.

Thấy tình hình này, những người khác của Uông gia cũng sắc mặt ngưng trọng.

Uông Xán càng đi tới, đá một chân khiến người kia ngã lăn trên đất.

Thế nhưng, mặc cho hắn đấm đá thế nào, người kia giống như không cảm nhận được đau đớn, trong miệng vẫn nói những lời lung tung, lát thì nói mình là ong mật, lát lại nói mình là bọ ngựa, dường như thực sự đã tự coi mình là một con sâu.

Ngươi đã làm gì hắn.

Thấy một thủ hạ của mình không hiểu sao lại phát điên, Uông Xán lập tức chĩa mũi dùi về phía Lý Vọng Thư, quay đầu trừng mắt nhìn hắn, dường như chỉ cần hắn trả lời không tốt, liền lập tức muốn tiễn

hắn lên đường vậy.

Thế nhưng lúc này, Lý Vọng Thư đối với ánh mắt muốn giết người của Uông Xán lại chẳng hề để tâm chút nào, ngược lại cười xua xua tay nói: Ở đây có nhiều người nhìn thế này, tôi cứ đứng ở đây, còn chưa hề động đậy một chút nào.

Chẳng qua là chính hắn áp lực quá lớn nên phát điên thôi, chuyện này không thể đổ lỗi lên đầu tôi được.

Nhưng tôi nghĩ cần nhắc nhở ngươi một câu, thay vì ở đây la hét với tôi, ngươi không bằng tĩnh tâm lại mà nghĩ xem, tại sao hắn vừa nghe thấy âm thanh này, liền sẽ đột nhiên phát điên.

Hừ, làm ra vẻ thần bí.

Uông Xán nói xong, trực tiếp từ trên người rút súng ra, liền định cho Lý Vọng Thư một phát.

Thế nhưng đúng lúc này, một bóng đen lại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đáp xuống bàn tay hắn đang cầm súng.

A.

Mu bàn tay bị một con sâu cắn mạnh một cái, qua lớp găng tay dày, con sâu này quả thực không đến nỗi cắn xuyên găng tay.

Quan trọng là lần này quá đột ngột, hơn nữa con sâu này hơi quá lớn, đã to bằng bàn tay người.

Một con sâu lớn như vậy rơi vào tay, khiến hắn hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý.

Hung hăng ném con sâu xuống đất, tiếp theo một chân giẫm nát thành bùn lầy, Uông Xán dường như vẫn chưa hả giận, lại dùng chân chà xát trên mặt đất.

Thế nhưng bên hắn thì hả giận rồi, ngay sau đó các thủ hạ của

hắn liên tiếp phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Lúc này liền thấy phía trên mọi người, sâu không ngừng rơi xuống như mưa.

Lúc đầu còn có thể tránh được, nhưng sau đó sâu rơi xuống càng ngày càng nhiều, thậm chí bắt đầu có từng đàn từng đàn sâu rơi xuống.

Đến lúc này, tất cả mọi người phía dưới đều bắt đầu luống cuống.

Một con sâu không đáng sợ, nhưng từng đàn sâu dày đặc, vô cùng vô tận, cho dù chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy cực kỳ ghê rợn.

Huống chi mục tiêu của những con sâu này lại rất rõ ràng, chuyên môn chỉ nhắm vào người của Uông gia.

Chưa đợi Uông Xán mở miệng chỉ huy, hết đợt này đến đợt khác tiếng kêu thảm thiết đã không ngừng vang lên.

Trong đó thậm chí có hai kẻ xui xẻo, bị sâu chui vào tai, ôm đầu ngã vật xuống đất đau đớn.

Ngay sau đó liền bị đàn sâu dày đặc bao phủ.

Bên Uông Xán cũng không khá hơn là bao, thậm chí hắn mới là đối tượng được sâu chăm sóc đặc biệt.

Sâu rơi xuống người hắn, có thể nói là tận dụng mọi kẽ hở.

Chỉ cần có chỗ trống, những con sâu này gần như đều thi nhau chui vào.

Phải biết sâu nhiều như vậy, chẳng những số lượng lớn, chủng loại cũng không ít.

Thậm chí trong đó có không ít con, trên người còn mang theo độc tố.

Rất nhanh, không cần Lý Vọng Thư trực tiếp ra tay, người của Uông gia đã ngã xuống hơn phân nửa.

Số còn lại, cũng đều đang điên cuồng đập phủi cơ thể mình, cố gắng hất những con sâu rơi trên người xuống.

Thế nhưng cố được nửa thân trên, lại rất khó chăm sóc được nửa thân dưới.

Trực tiếp rơi xuống người là số ít, phần lớn sâu đều rơi xuống đất trước.

Khi số lượng sâu đủ nhiều, người ở trong biển sâu bọ có thể nói là hoàn toàn không có không gian để tránh né.

Uông Xán thậm chí còn từ ba lô lấy ra hai cây pháo khói lạnh, muốn dùng lửa và khói để xua đuổi sâu bọ.

Nếu là sâu bọ thông thường, biện pháp của hắn quả thực không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề hiện tại là, những con sâu này đều chịu sự khống chế của người khác.

Cho nên khi hắn lấy pháo khói lạnh ra, giống như biến mình thành một ngọn đèn sáng trong bóng tối vậy, càng nhiều sâu bọ dũng mãnh không sợ chết liền xông về phía hắn.

Lúc này Lý Vọng Thư nhìn lướt qua, hơn 50 người của Uông gia đi xuống, đã có hơn phân nửa ngã vật xuống đất không còn động tĩnh.

Số còn lại đều đã là nỏ mạnh hết đà, không thể giãy giụa được lâu nữa, liền sẽ trở thành thức ăn bổ dưỡng cho sâu bọ.

Thấy tình hình đó, Lý Vọng Thư chậm rãi lướt qua đàn sâu, từ trên mặt đất nhặt lên một khẩu súng bị rơi, bắt đầu kết liễu những người vẫn còn đang giãy giụa một cách thống khoái.

Đối với người của Uông gia, Lý Vọng Thư có thể nói là đã hận thấu xương, cho nên ra tay không hề nương nhẹ.

Rất nhanh, Lý Vọng Thư liền đi đến trước mặt Uông Xán.

Nhìn Uông Xán đã ngã trên mặt đất, hơi thở thoi thóp, hắn phất tay đuổi lui những con sâu trên người hắn, tiếp theo hai phát súng bắn gãy hai tay hắn.

Lúc này hắn mới ngồi xổm xuống, học theo giọng điệu của Uông Xán lúc trước mà cười nói: Hy vọng ngươi đừng tắt thở nhanh như vậy, nếu không ta sẽ cảm thấy rất hụt hẫng.

Nghe lời này, Uông Xán giãy giụa dường như muốn nói điều gì.

Chương 166

Thế nhưng hai tay đã bị phế, giãy giụa hai lần cũng không thể bò dậy, ngược lại còn tự làm mình đau mà ngất xỉu.

Lý Vọng Thư duỗi tay vỗ vỗ vào mặt hắn, thấy người đã thật sự hôn mê, lúc này mới bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Ngô Tà và đám người.

Giờ phút này bọn họ đang tụ tập ở nơi cách quan tài Vạn Nô Vương không xa.

Nhìn từng lớp từng lớp sâu bọ và từng người của Uông gia ngã xuống, kinh hãi đồng thời, gần như không dám thở mạnh một hơi.

Còn ngẩn người ra đó làm gì.

Nhanh chóng lại đây dọn dẹp chiến trường, giữ lại tất cả những người của Uông gia chưa chết hẳn.

Có lẽ là vì khi làm tù binh, đãi ngộ không được tốt lắm.

Lúc những người khác giúp dọn dẹp chiến trường, ít nhiều đều mang theo chút ân oán cá nhân.

Đặc biệt là Phan tử, người đang bị thương, Lý Vọng Thư thậm chí còn thấy hắn lén vặn gãy cổ một tên người của Uông gia đang thoi thóp, rồi đổ tội cho lũ sâu.

Rất nhanh, hơn 50 tên Uông gia đã bị cướp sạch hết thảy.

Cuối cùng sống sót, kể cả Uông Xán, tổng cộng chỉ còn ba người.

Hơn nữa tình trạng cả ba đều không tốt chút nào, một tên mặt tím tái rõ ràng là trúng độc nghiêm trọng, e rằng không chống đỡ được bao lâu.

Một tên khác bị cắn quá thảm, thậm chí động mạch cổ còn bị cắn xuyên, dù đã được băng bó sơ sài nhưng băng gạc vẫn thấm máu đầm đìa.

Còn Uông Xán tuy nhìn thảm hại, cả khuôn mặt gần như bị sâu cắn nát, hai tay lại lĩnh thêm hai nhát kiếm từ Lý Vọng Thư.

Nhưng những vết thương đó đều không nguy hiểm đến tính mạng, ngoài việc hắn ngất đi vì đau đớn, các chỉ số sinh tồn vẫn khá ổn định.

Thấy cục diện đã định, Trương Hải Hạnh với vẻ mặt kinh ngạc cũng đỡ Mập mạp từ khe hở chui ra, mọi người gặp mặt tự nhiên không tránh khỏi một hồi giao lưu.

Lúc này, Ngô Tà lén lút tiến đến cạnh Lý Vọng Thư, có chút sốt ruột hỏi: Lý thiếu, cậu có gặp Tiểu ca không.

Hắn để lại tin tức cho chúng tôi xong thì một mình xuống trước rồi.

Lý Vọng Thư lúc này đang nhìn chằm chằm quan tài của Vạn Nô Vương, có chút do dự không biết rốt cuộc có nên mở ra xem hay không.

Nghe Ngô Tà nói, cậu gật đầu đáp: Có gặp, chính là hắn chỉ đường cho chúng ta.

Bất quá hình như hắn còn có việc riêng chưa làm xong.

Nói rồi, Lý Vọng Thư cũng hạ quyết tâm, lập tức quay đầu nhìn về phía Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành: Thuốc nổ còn không.

Chuẩn bị đem quan tài của Vạn Nô Vương này cho nổ tung.

Hả.

Nổ sao.

Không chỉ Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành, gần như tất cả mọi

người ở đó đều lộ vẻ kinh ngạc.

Tam thúc càng chống người đứng dậy hỏi: Ta nói đại cháu trai, chúng ta tốn bao tâm tư chạy đến sâu trong Trường Bạch sơn này, chẳng phải vì chiếc quan tài Cửu Long nâng thi của Vạn Nô Vương sao.

Giờ sao cậu lại muốn nổ nó.

Thật đáng tiếc nha.

Ngô Tà và Mập mạp lại phản ứng nhanh hơn, chỉ thấy Mập mạp vẻ mặt kinh ngạc hỏi: Lý thiếu, ý cậu là, vị trong quan tài kia, cũng giống như vị ở đáy biển mộ huyệt, đã thi biến rồi sao.

Lý Vọng Thư gật đầu: Không sai, một chiếc quan tài lớn thế này, không khó tưởng tượng thi thể của Vạn Nô Vương lớn đến mức nào.

Nếu thả hắn ra, tôi cảm giác đám người chúng ta không đủ hắn nhét kẽ răng đâu.

Ở đây đều là người trong nghề, tự nhiên hiểu rõ việc khai quan mà đụng phải thi thể đã thi biến thì nguy hiểm đến mức nào.

Nghe lời Lý Vọng Thư nói, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Tam thúc càng thở dài một hơi: Đáng lẽ ra đã sớm nên nghĩ tới, nơi đây rõ ràng là nằm trên long mạch.

Có thể nói dù không phải bảo mắt, chỉ cần thi thể chôn ở gần đây, ít nhiều cũng coi như là một tiểu phúc địa.

Nhưng chúng ta một đường đi đến đây, lại đụng phải quá nhiều thứ kỳ quái.

Lại còn có toàn bộ bố cục của Vân Đỉnh Thiên Cung này, tôi cứ thấy chỗ nào đó không đúng lắm.

Nói đến đây, Tam thúc xoay người nhìn về phía cánh Cổng Đồng khổng lồ trên vách đá phía sau.

Lại còn có cái thứ này, rốt cuộc là ai đã xây dựng một cánh Cổng Đồng lớn thế này ở đây.

Bên trong đóng lại, rốt cuộc sẽ là cái gì.

Tam thúc nói, đồng thời cũng đại diện cho tâm trạng của những người khác lúc này.

Tất cả mọi người bị lời ông ấy lay động, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cánh Cổng Đồng đó.

Thế nhưng đúng lúc này, cánh Cổng Đồng vốn đang yên tĩnh lại đột nhiên phát ra một tiếng vang lớn.

Biến cố này khiến tất cả mọi người giật mình.

Móa nó, chuyện gì thế này.

Nhìn một cái cũng không được sao.

Theo lời Mập mạp, chỉ thấy cánh Cổng Đồng vốn nhìn đã vô cùng nặng nề kia, giữa chừng lại chậm rãi mở ra một khe hở.

Tuy nói là khe hở, nhưng thể tích của Cổng Đồng bản thân đã quá lớn.

Tương đối mà nói, khe hở này trong mắt Lý Vọng Thư và mọi người cũng đủ cho một chiếc xe tải lớn đi qua.

Xuyên qua khe hở, chỉ thấy phía sau cánh cửa là bóng đêm vô biên.

Kiểu bóng tối này dường như có thể nuốt chửng tất cả nguồn sáng, khiến người ta căn bản không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là cái gì.

Và cũng chính vào lúc này, Lý Vọng Thư đột nhiên cảm thấy đầu

mình như bị búa tạ giáng một nhát.

Cơn đau dữ dội đột ngột xuất hiện từ đại não, trong chớp mắt lan tràn khắp toàn thân.

A.

Biến cố bất ngờ khiến cả người cậu không kìm được mà muốn khuỵu xuống đất.

May mà Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy cậu.

Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy.

Vừa nãy còn tốt, sao đột nhiên lại thế này.

Lúc này Lý Vọng Thư đã đau đầu đến mức không nói nên lời.

Vô số ký ức hỗn độn, vô trật tự bắt đầu không ngừng va đập vào đại não cậu.

Chỉ có thể miễn cưỡng giơ tay chỉ vào quan tài của Vạn Nô Vương, dồn nốt chút sức lực cuối cùng mà hét lên: Chạy.

Thế nhưng lời cậu vừa dứt, chỉ thấy nắp quan tài nặng nề của Vạn Nô Vương trượt ra khỏi quan tài, rơi mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn, chậm rãi đứng thẳng dậy từ trong quan tài.

Thân ảnh đó cực kỳ cao lớn, nhìn lên ít nhất phải 5 mét, trên người mặc bộ giáp dày nặng, như thể vừa thức giấc, vừa đứng dậy đã phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp hướng về phía trên.

Đương nhiên, điều đáng chú ý nhất vẫn là trên thân hình cao lớn của hắn, mọc đầy những cánh tay rậm rịt.

Nhìn một cái là đủ khiến người ta rợn tóc gáy.

Lúc này, không cần Lý Vọng Thư nhắc nhở, mọi người cũng biết

mọi chuyện đã thành lớn.

Náo nức bắt đầu di chuyển về phía vách đá, muốn tìm một nơi an toàn để trốn tránh.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ rằng, dù cảm giác của mình rõ ràng đã cố tình tránh xa quan tài, nhưng Vạn Nô Vương lại vẫn tìm đến cậu.

Những mảnh ký ức vừa rồi, rõ ràng đều đến từ Vạn Nô Vương.

Chẳng qua những mảnh ký ức này thực sự rất rời rạc, ngoài việc khiến cậu cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, căn bản không có bất kỳ giá trị nào.

Lý Vọng Thư giờ chỉ muốn nhanh chóng trốn đi, chờ Vạn Nô Vương vào Cổng Đồng xong rồi tính tiếp.

Thế nhưng cậu muốn trốn, thì con Thi Miết Vương trong đầu cậu dường như lại không có ý tưởng này.

Cú va đập ký ức vừa rồi, dường như khiến con Thi Miết Vương cảm thấy bị khiêu khích, giờ phút này trong đầu cậu, nó đang điên cuồng rung động.

Đại ca, lúc này anh muốn làm trò gì vậy.

Lý Vọng Thư tức khắc có cảm giác dở khóc dở cười, với cái thân hình nhỏ bé này của mình, dù trong tay có thương tích, cậu cũng không cho rằng mình đối đầu với Vạn Nô Vương có thể có bất kỳ phần thắng nào.

Thế nhưng Vạn Nô Vương đằng xa, dường như cũng cảm ứng được sự tồn tại của Thi Miết Vương, sau khi gầm rống một tiếng nữa, lại quay thân về phía Lý Vọng Thư.

Không phải, ngươi muốn vào Cổng Đồng thì cứ vào đi, ta lại đâu

có ngăn cản ngươi, ngươi nhìn ta làm gì.

Lý Vọng Thư cảm thấy cả người đã tê dại, không hiểu vì sao chuyến đi Trường Bạch sơn này đã đến hồi kết rồi, lại vẫn vô duyên vô cớ dính vào chuyện rắc rối như vậy.

Thế nhưng lúc này Vạn Nô Vương đã ra khỏi quan tài, chỉ thấy toàn bộ nửa thân dưới của hắn, đã hoàn toàn bị côn trùng hóa.

Giống như một con cuống chiếu khổng lồ, nửa thân trên đội một cơ thể người vậy.

Mà sau khi ra ngoài, Vạn Nô Vương cũng không tiến về phía cánh Cổng Đồng đã mở, ngược lại là nhắm thẳng Lý Vọng Thư mà lao tới.

Nhìn thấy Vạn Nô Vương xông thẳng về phía đám người, mọi người không cần ai bảo, những khẩu súng trong tay lập tức phun ra lửa về phía nó.

Chương 167

Thế nhưng đúng như Lý Vọng Thư dự đoán, đối với sinh vật có hình thể như Vạn Nô Vương, những khẩu súng trong tay mọi người, đường kính vẫn còn quá nhỏ.

Huống chi hiện tại Vạn Nô Vương, gần như đã hoàn toàn biến thành một con cuống chiếu khổng lồ.

Trên người khoác giáp kim loại thì khỏi nói, da của hắn cũng đã biến thành lớp xương vỏ ngoài cứng rắn như côn trùng.

Đạn bắn lên, rất khó gây ra sát thương hiệu quả cho hắn.

Thuốc nổ, dùng thuốc nổ.

Nhìn Vạn Nô Vương càng lúc càng gần, từng bước ép sát, Lý Vọng Thư vội vàng hét lớn.

Thế nhưng càng hoảng loạn càng dễ mắc lỗi, hơn nữa trang bị hiện tại của họ đều là lột từ người Uông gia xuống, vẫn chưa quen thuộc lắm.

Hoa Hòa Thượng lục lọi trong ba lô nửa ngày, cũng không tìm thấy dấu vết thuốc nổ.

Thấy vậy, Mập mạp cũng bất chấp vết thương trên đùi, nhảy nhót chạy đến bên Hoa Hòa Thượng, giật lấy ba lô rồi trực tiếp đổ tất cả đồ đạc xuống đất.

Tìm được rồi, mọi người cố gắng chịu đựng một chút.

Loay hoay cái thứ này, tôi cần chút thời gian.

Người của Uông gia dùng loại thuốc nổ C4 giống như Lý Vọng Thư đã dùng trước đó.

Thứ này không chỉ an toàn, đáng tin cậy, mà uy lực còn cực lớn, lại giống như đất sét dẻo cao su, cần uy lực bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu lượng.

Bất quá nhược điểm cũng tương tự, nó quá ổn định, trước đây Lý Vọng Thư thậm chí còn dùng nó làm nhiên liệu nhóm lửa.

Muốn kích nổ thì nhất định phải lắp thêm ngòi nổ.

Chỉ là như vậy, trong tình huống hiện tại khó tránh khỏi khiến người ta có chút luống cuống tay chân.

Mà đối mặt hỏa lực áp chế của mọi người, Vạn Nô Vương lại không hề giảm tốc độ, hai hàng chân sâu ở nửa thân dưới như được trang bị động cơ điện, bò nhanh như bay, khiến mọi người sợ hãi tán loạn khắp nơi.

Chỉ có Lý Vọng Thư hiểu rõ, người khác có thể trốn thoát, nhưng Vạn Nô Vương thứ này tuyệt đối sẽ chỉ chằm chằm vào cậu.

Vì vậy bản thân cậu tuyệt đối không thể hoảng loạn, một khi rối loạn một tấc vuông, chỉ sẽ chết càng nhanh hơn.

Mắt thấy Vạn Nô Vương đã sắp vọt tới trước mặt, cậu lập tức ném ra Cửu Trảo Câu về phía trước.

Sau khi Cửu Trảo Câu bám vào vách đá phía trên, cậu liền bắt đầu kéo dây xích Cửu Trảo Câu mà leo lên.

Đồng thời, cậu bắt đầu không ngừng triệu hoán những con sâu vừa bị mình xua tan không lâu.

Ban đầu cậu tưởng rằng làm như vậy, có thể tranh thủ đủ thời gian cho Mập mạp chế tạo thuốc nổ.

Chỉ là khi cậu vừa bò lên đến chỗ cao một cách khó khăn, ai ngờ quay đầu nhìn lại, con Vạn Nô Vương kia lại đang dùng tốc độ hoàn

toàn không tương xứng với hình thể, cũng bò lên vách đá.

Móa nó, thật sự biến thành một con đại trùng tử rồi sao.

Cũng may, lúc này, đã có không ít sâu lại một lần nữa trở về dưới nền đất, bắt đầu bò lên người Vạn Nô Vương, xem như đã hơi trì hoãn tốc độ của nó.

Lý Vọng Thư biết, nếu so về tốc độ bò tường, mình hẳn là không bằng Vạn Nô Vương.

Thế là cậu nhanh chóng quyết định, nhân cơ hội hắn bị lũ sâu quấy nhiễu, dứt khoát lại nhảy xuống từ vách đá, chạy về phía xa.

Mà khi Lý Vọng Thư nhảy xuống vách đá, con Vạn Nô Vương kia cũng như một con côn trùng bám đuôi, nhảy xuống theo từ vách đá.

Bất quá lúc này, đại quân sâu đã đuổi về.

Nó vừa mới chạm đất, đã bị lũ sâu rậm rịt bao vây lại.

Nhìn Vạn Nô Vương bị bọc thành một khối cầu, Lý Vọng Thư trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như, loại cuống chiếu màu bạc cộng sinh với Vạn Nô Vương, cũng không có năng lực khống chế sâu.

Hơn nữa từ phản hồi của lũ sâu mà xem, tuy chúng cũng có chút sợ hãi loại cuống chiếu màu bạc đó, nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Thế nhưng ngay khi Lý Vọng Thư cho rằng cục diện đã định, khối cầu sâu kia lại đột nhiên nổ tung từ giữa.

Chỉ thấy Vạn Nô Vương như người không có việc gì gầm rống một tiếng, mặc cho lũ sâu bò lổm ngổm trên người mình, lại một lần nữa kiên định bò về phía Lý Vọng Thư.

Mập mạp, bên ông rốt cuộc xong chưa.

Nhìn thấy lũ sâu mình triệu hoán căn bản không phá nổi da của Vạn Nô Vương, Lý Vọng Thư lại một lần nữa hét to về phía Mập mạp.

Vẫn cần thêm chút thời gian, Lý thiếu cậu nhất định phải kiên trì.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dừng mắt lại trên chiếc quan tài vô cùng lớn của Vạn Nô Vương.

Lập tức cậu không chút do dự, chạy về phía quan tài.

Khi chạy đến chỗ cao nhất, bên cạnh quan tài, Vạn Nô Vương thậm chí đã đuổi tới dưới thạch đài.

Bất quá đến được nơi này, Lý Vọng Thư ngược lại không hề hoảng hốt.

Nhìn Vạn Nô Vương đang bò lên thạch đài, cậu cười nói: Lũ sâu nhỏ cắn không động ngươi, không biết mấy con cỡ lớn mà ngươi nuôi thì sao đây.

Theo lời Lý Vọng Thư dứt lời, chỉ thấy chín con Bách Túc Long đang chiếm giữ phía dưới quan tài đột nhiên động đậy.

Một lớp tro núi lửa đã vôi hóa trên người chúng chậm rãi bong ra, lộ ra lớp giáp xác màu đỏ sẫm bên dưới.

Cái gọi là Bách Túc Long, kỳ thực chính là phiên bản cuống chiếu được tăng cường uy lực.

Cũng không biết chín con cuống chiếu dưới quan tài này, có phải đã từng bị tổn thương phóng xạ nghiêm trọng hay không.

Khiến cho loài cuống chiếu vốn chỉ dài vài centimet, dài nhất không quá 1 mét, lại có thể lớn đến mức như bây giờ, chất lượng ngang thùng xăng, dài hơn mười mét.

Khi Vạn Nô Vương xông lên thạch đài, chín con Bách Túc Long

cũng theo mệnh lệnh của Lý Vọng Thư, phát động tấn công về phía hắn.

Quả nhiên, đối phó loại sinh vật khổng lồ như Vạn Nô Vương, vẫn phải là lũ sâu có thể hình lớn mới được.

Tuy rằng chín con Bách Túc Long này, so với hình thể của Vạn Nô Vương lúc này, vẫn cảm thấy có chút nhỏ bé.

Bất quá so với lũ sâu bình thường mà nói, quả thật mạnh hơn rất nhiều.

Lý Vọng Thư thậm chí còn nhìn thấy, trong số đó có một con hung hăng cắn vào đùi Vạn Nô Vương, thế mà trực tiếp cắn xuyên lớp xương vỏ ngoài trên đùi hắn.

Tương mủ màu lục đậm, lập tức tuôn ra từ đùi hắn.

Mà những con Bách Túc Long như vậy, trên quan tài lại có tới chín con bị khóa.

Chín con Bách Túc Long, lập tức quấn lấy Vạn Nô Vương, tức khắc liền hạn chế hắn tại chỗ.

Bất quá nói cho cùng, Bách Túc Long cũng chỉ có thể hạn chế Vạn Nô Vương.

Rốt cuộc ngoài việc thân thể trở nên giống sâu, Vạn Nô Vương còn giữ lại những cánh tay giống con người, hơn nữa không chỉ một đôi.

Chỉ thấy hắn nắm lấy cơ hội, siết chặt đầu của một con Bách Túc Long.

Tiếp đó mấy cánh tay cùng dùng sức, thế mà lại cứng rắn xé đứt đầu của con Bách Túc Long đó xuống.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không thể không thúc giục: Thằng mập

chết tiệt, xong chưa.

Xong rồi, xong rồi.

Mập mạp vừa nói xong, liền đưa thuốc nổ đã lắp ngòi nổ trong tay cho Phan tử.

Phan tử tuy trên người có thương tích, nhưng nhận lấy thuốc nổ xong cũng không chậm trễ, bước nhanh chạy đến phía sau Vạn Nô Vương.

Chỉ là Vạn Nô Vương vẫn đang dây dưa với mấy con Bách Túc Long, khiến hắn nhất thời không tìm thấy chỗ đặt thuốc nổ.

Thấy Phan tử ở dưới vẻ mặt lo lắng, Lý Vọng Thư dứt khoát ném Cửu Trảo Câu ra, tóm lấy gói thuốc nổ về.

Tiếp đó, cậu để một con Bách Túc Long cắn lấy thuốc nổ, rồi quấn lên người Vạn Nô Vương.

Mập mạp, kích nổ.

Nói xong, Lý Vọng Thư xoay người một cái liền nhảy vào quan tài của Vạn Nô Vương.

Theo một tiếng nổ lớn, cậu cảm giác chiếc quan tài khổng lồ này cũng không khỏi truyền đến một trận rung động, đầy trời các loại mảnh vỡ bay xuống, như thể đang có một trận mưa xác vụn.

Vỗ vỗ các loại khối xác vụn kinh tởm rơi trên người, Lý Vọng Thư mới đứng dậy từ quan tài, không ngờ lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng kêu chói tai.

Sao lại quên mất mấy thứ này.

Nghe thấy tiếng kêu chói tai, Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra, là một loại sinh vật quỷ dị khác trong mộ huyệt ngầm này, ngoài các loại cuống chiếu trùng, đã xông tới.

Thế là cậu nhanh chóng bò ra ngoài, vừa chạy về phía Cổng Đồng, vừa lớn tiếng nói: Mau chạy về phía này, bọn chúng không dám đến gần Cổng Đồng.

Những người khác trên đường đến đây, có lẽ đã hiểu được sự đáng sợ của chủ nhân tiếng kêu này, mọi người trông ai cũng có vẻ căng thẳng.

Nghe Lý Vọng Thư nói, như bắt được cọng rơm cứu mạng, tất cả đều nhanh chóng chạy đến cạnh Cổng Đồng.

Thế là liền nhìn thấy mọi người xếp thành một hàng, bám chặt vào Cổng Đồng.

Ta nói đại cháu trai, biện pháp này của cậu rốt cuộc có đáng tin cậy không đây.

Trên đường tới, chúng ta từng đụng phải thứ này rồi, gọi là Người Diện Kiêu Quỷ mặt người.

Là một loại quái điểu đầu cực giống mặt người, hình thể to lớn, một người nhẹ nhàng có thể tóm được.

Nói rồi, chỉ thấy Tam thúc quay đầu liếc nhìn cánh Cổng Đồng vẫn đang mở rộng, lúc này mới khẽ nói: Hay là, chúng ta trốn vào trong cổng thì sao.

Như vậy ít nhất con quái điểu kia không thấy chúng ta, chúng ta bây giờ cứ xếp hàng một dãy ở đây, lòng tôi cứ cảm thấy như đang đứng trên pháp trường vậy, lạnh lẽo vô cùng.

Nghe Tam thúc nói, Lý Vọng Thư liếc nhìn ông ấy một cái, lúc này mới khẽ cười: Ông muốn trốn vào Cổng Đồng sao.

Được thôi, nhưng ông vào thì ông cứ vào, tôi thì không.

Ban đầu những người khác nghe Tam thúc nói, đều đã có chút

động lòng.

Chỉ là nghe Lý Vọng Thư nói như vậy, tức khắc lại có chút do dự.

Ngô Tà càng tò mò truy vấn: Vì sao, hay là cánh cửa này có thứ gì đáng sợ hơn cả những con Người Diện Kiêu kia.

Lần này không cần Lý Vọng Thư trả lời, Mập mạp liền cười lạnh nói: Trên đường tới, chúng tôi có đụng phải Tiểu ca.

Chương 168

Hắn đã ngàn dặn vạn dò, nói ngàn vạn lần không được bước vào cánh cửa đó.

Một khi đi vào rồi, sẽ chết.

Đây là nguyên văn lời hắn nói, tôi không hề thêm mắm thêm muối gì đâu.

Đến cả cao thủ như Tiểu ca còn nói vậy, chứng tỏ cánh cửa này, chỉ sẽ còn nguy hiểm hơn trong tưởng tượng của ông.

Mập mạp lời còn chưa dứt, đột nhiên liền thấy một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, dừng lại ở một nơi không xa khỏi mọi người.

Nhìn kỹ, quả nhiên là một loại sinh vật hình thể cao lớn, cực giống cú mèo.

Toàn thân màu đen, nhưng ở vị trí cái đầu, lại mọc những sợi lông vũ màu trắng, hơn nữa cái miệng kia gần như chiếm hết nửa khuôn mặt.

Thoạt nhìn, cả cái đầu giống như một khuôn mặt người trắng bệch, lại còn mang theo nụ cười quỷ dị, vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy con Người Diện Kiêu kia nghiêng đầu, chằm chằm nhìn mọi người, dường như đang do dự, có nên đến săn mồi hay không.

Nhưng lại như thể cực kỳ kiêng kỵ Cổng Đồng, không dám tùy tiện tiến lên.

Thế là nó cứ đứng yên ở một nơi cách mọi người năm sáu mét, bắt đầu cùng mọi người nhìn chằm chằm nhau.

Mà đúng lúc này, theo càng ngày càng nhiều thân ảnh rơi xuống đất, con Người Diện Kiêu này cuối cùng cũng từ bỏ ý định săn mồi mọi người, nhảy nhót chạy đến bên cạnh những thi thể của người Uông gia trên mặt đất.

Chỉ thấy những con đại điểu này há to miệng về phía thi thể, tiếp đó, liền thấy, từ cái miệng rộng của chúng, một con sinh vật giống như khỉ con nhảy ra.

Những con khỉ này toàn thân một mảng huyết hồng, không những không có lông tóc, thậm chí ngay cả làn da cũng không có.

Sau khi ra khỏi miệng Người Diện Kiêu, chúng liền với tốc độ cực nhanh lao thẳng đến thi thể trên mặt đất, bắt đầu điên cuồng cắn xé gặm nhấm.

Cảnh tượng này, dù là những người đã nhiều năm tiếp xúc với các loại thi thể, nhìn cũng cảm thấy một trận ghê tởm buồn nôn.

Mập mạp càng không nhịn được nhỏ giọng hỏi Tam thúc: Tam gia, con khỉ này sao lại mọc ra trong miệng chim vậy.

Lại còn con chim này nữa, hình thể đã gần bằng đà điểu, vì sao chưa từng nghe nói trên thế giới còn có loại chim này.

Tam thúc lúc này cũng không nhịn được nuốt nước miếng, vẻ mặt kinh hãi nói: Cái này ta làm sao biết được, ta cũng chỉ là xem qua trong sách cổ, có một loại chim mặt người gọi là Người Diện Kiêu, còn sống thì ta cũng là lần đầu tiên thấy.

Nghe Tam thúc nói, Lý Vọng Thư nhàn nhạt: Con chim này có phải Người Diện Kiêu hay không tôi không rõ lắm, bất quá tôi lại biết loại chim này còn có một cái tên, các ông chắc chắn đã nghe qua.

Thấy những con quái điểu này tuy hung tàn, bất quá quả thật là coi họ như không thấy, mọi người đều sôi nổi thả lỏng.

Lúc này nghe Lý Vọng Thư nói, tức khắc thu hút sự chú ý của mọi người.

Mập mạp càng sốt ruột không nén nổi mà nói: Lý thiếu cậu đừng úp úp mở mở nữa, rốt cuộc là tên gì, tôi xem tôi rốt cuộc đã nghe qua chưa.

Thanh Điểu.

Lý Vọng Thư ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm một con quái điểu không xa phía trước, khẽ nói: Chính là sứ giả của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Tôi ở nơi khác, từng xem qua điêu khắc Thanh Điểu này, so với những con trước mắt, hình tượng cũng không khác biệt lớn lắm.

Hả.

Trên đời này, thật sự có Tây Vương Mẫu tồn tại sao.

Ngô Tà có chút không thể tưởng tượng mà há to miệng, những người khác ít nhiều cũng đều há hốc mồm.

Lý Vọng Thư nhìn Ngô Tà, lại càng trực tiếp cười nói: Hồi ở Tần Lĩnh, cậu chẳng phải đã gặp con Chúc Cửu Âm đó sao, đó cũng là sủng vật của Tây Vương Mẫu, cậu nói trên đời này có hay không Tây Vương Mẫu.

Chính là Chính là sứ giả của Tây Vương Mẫu này, vì sao lại xuất hiện trong mộ huyệt của Vạn Nô Vương.

Giữa hai người, ít nhất cũng cách nhau hơn một ngàn năm mà.

Đối mặt nghi vấn của Ngô Tà, lần này Hoa Hòa Thượng lại mở miệng đoạt lời đáp: Cái này tôi biết, nơi đây vốn dĩ là một kiến trúc thời nhà Ân.

Hơn nữa các cậu còn nhớ không, trước đó có một bức bích họa vẽ

cảnh người của Vạn Nô Vương đang thám hiểm cái huyệt động này.

Có lẽ những con chim này, trước khi Vạn Nô Vương đến, đã sớm tồn tại và sinh sản ở đây rồi.

Đối với suy đoán này của Hoa Hòa Thượng, Lý Vọng Thư cảm thấy có lẽ đã rất gần với chân tướng.

Rốt cuộc việc long mạch có vấn đề, Tây Vương Mẫu khẳng định đã nhận ra.

Thậm chí bà còn cắm một cây thần thụ đồng thau khổng lồ vô cùng ở Tần Lĩnh, nơi trung tâm nhất của long mạch.

Mà Trường Bạch sơn, là vị trí long đầu trên đất liền, cũng tồn tại một cánh Cổng Đồng lớn đến thái quá.

Điều này trong mắt Lý Vọng Thư, tuyệt đối sẽ không chỉ là trùng hợp.

Mặc dù thời gian tồn tại của Cổng Đồng này, còn sớm hơn Tây Vương Mẫu không ít.

Nhưng cũng không thể loại trừ, trước Tây Vương Mẫu đã có người nhận thấy long mạch dị thường.

Mà nếu Tây Vương Mẫu có thể đặt một con Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh để bảo vệ thần thụ đồng thau, vậy thì ở sâu dưới lòng đất Trường Bạch sơn, trước Cổng Đồng, nuôi một bầy Thanh Điểu làm người gác cổng, dường như cũng nói xuôi được.

Ngay khi Lý Vọng Thư còn đang suy đoán, Tây Vương Mẫu và Cổng Đồng này rốt cuộc có quan hệ gì.

Xa xa trong bóng đêm, đột nhiên truyền đến một trận tiếng kèn chỉ có trong hành quân đánh trận thời cổ đại mới dùng đến.

Mà những con khỉ vốn đang ăn uống thỏa thích, sau khi nghe thấy

tiếng kèn, như thể gặp phải quỷ, thi nhau nhảy trở lại vào miệng Thanh Điểu.

Tiếp đó, chỉ thấy những con chim màu xanh biếc này nhanh chóng tiến lên, dùng móng vuốt lớn kẹp lấy những thi thể còn sót lại, vỗ vài cái cánh mạnh mẽ, liền túm lấy thi thể nhanh chóng bay vút lên trên.

Mà lúc này, mọi người cũng chỉ có thể nghe thấy từ trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân đều đặn.

Nghe là biết có một đại đội người, đang dậm bước tiến về phía họ.

Nghe được âm thanh này, người căng thẳng nhất phải kể đến Mập mạp, rốt cuộc đùi hắn, lúc này vẫn còn đang âm ỉ đau.

Móa nó, mấy con Cổ Thi kia sẽ không đuổi đến đây chứ.

Cổ Thi gì.

Nghe Mập mạp nói, Tam thúc và những người khác tò mò nhìn về phía Mập mạp.

Mà Mập mạp lúc này đã sắp khóc thành tiếng: Là một quân đội, một chi quân đội toàn bộ được tạo thành từ bánh chưng.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp đi.

Với số lượng Cổ Thi đó, nếu bị chúng phát hiện, chúng ta chết chắc rồi.

Ngay khi hắn đang nói chuyện, đã có thể nhìn thấy một đội binh lính cổ đại, đang xếp hàng đi về phía Cổng Đồng.

Trước hết đừng nhúc nhích, nhìn hướng của chúng, không phải là về phía chúng ta.

Giờ mà vừa động, ngược lại sẽ khiến chúng chú ý.

Trời ơi đất hỡi, lão tử đổ đấu cả đời, vốn tưởng âm binh mượn đường chỉ là truyền thuyết, hôm nay thật sự đã mở mang tầm mắt.

Tam thúc nói xong, tất cả mọi người không tự giác nhích lại gần phía sau, hận không thể đem thân thể hòa nhập vào Cổng Đồng vậy.

Chúng muốn vào Cổng Đồng.

Cũng may trước đó chúng ta không có trốn vào trong.

Nhìn đại đội bánh chưng càng lúc càng gần, mọi người cũng đã nhìn ra mục đích của chúng.

Đặc biệt là Ngô Tà, vẻ mặt sợ hãi tột độ đã sắp tràn ra khỏi người vậy.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, trong ký ức kiếp trước, quả thực có ghi lại việc Tiểu ca trà trộn vào đội ngũ âm binh, đi vào Cổng Đồng.

Chính là cũng không ai nói với tôi, những âm binh này lại là những con bánh chưng già đời này nha.

Những con bánh chưng này sức chiến đấu đơn lẻ thật ra rất bình thường, lúc trước cậu và Trương Hải Hạnh liên thủ, rất nhẹ nhàng đã xử lý một con.

Chính là không chịu nổi số lượng của chúng quá nhiều, liếc mắt nhìn một cái, đội ngũ dài dằng dặc kia căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Mấu chốt là chúng đều đã thi biến, còn có thể xếp hàng đi theo quân trận, điều này thực sự quá quái lạ.

Nếu lúc này bị những con bánh chưng này theo dõi, Lý Vọng Thư cảm giác những người ở đây, không một ai có thể sống sót.

Nếu chúng sớm hơn một chút đến đây, có lẽ mình còn có thể dựa

vào đại quân trùng tộc để thử sức với chúng.

Nhưng hiện tại lũ sâu của cậu, đại bộ phận đều đang bao vây trên người Vạn Nô Vương, theo Vạn Nô Vương nổ tung mà tan thành tro bụi.

Có thể nói giờ khắc này, át chủ bài của cậu đều đã gần như dùng hết.

Cũng may lúc này, cậu quả thực nhìn thấy thân ảnh của Tiểu ca trong đội ngũ Cổ Thi.

Tuy rằng trên người mặc cùng kiểu giáp với Cổ Thi, đến cả mặt cũng bị mặt nạ che khuất.

Bất quá thanh hắc kim cổ đao trên lưng hắn, trong một đội ngũ toàn là những người cầm trường mâu, vẫn rất dễ nhận ra.

Chỉ thấy hắn một tay cầm một thanh trường mâu, bàn tay còn lại thì bưng một cái ấn tỷ màu đen khổng lồ, đi theo sát trong đội ngũ, nếu không phải quen biết, có lẽ thật sự sẽ cho rằng hắn là một thành viên trong số Cổ Thi.

Là Tiểu ca.

Sao hắn lại ở trong đội ngũ.

Các cậu xem vật hắn cầm trong tay, dường như rất giống quỷ tỷ vẽ trên bích họa ở Lỗ Vương Cung.

Trừ Lý Vọng Thư, những người khác tự nhiên cũng phát hiện Tiểu ca trong đội ngũ, mọi người nhìn hắn, đều là vẻ mặt như thấy quỷ.

Xem ra, Tiểu ca đang dùng quỷ tỷ này để khống chế lũ bánh chưng, trời ơi đất hỡi.

Lão tử hôm nay đã đủ mở mang kiến thức rồi, có thể đừng kích

thích thần kinh não của tôi nữa không.

Tam thúc cả người đều có chút tê dại, từ khi rơi xuống đáy thung lũng này, dường như mọi chuyện đều đang thách thức nhận thức của ông.

Nếu cánh Cổng Đồng khổng lồ vô cùng này còn có thể dùng lời dối trá rằng người ngoài hành tinh xây dựng để lừa dối qua loa, thì sau đó dáng vẻ khoa trương của Vạn Nô Vương, cùng Thanh Điểu trong truyền thuyết lại ghê tởm đến vậy.

Đã khiến tam quan của ông chịu chấn động cực lớn.

Còn cảnh Lý Vọng Thư thao túng lũ sâu đầy trời tấn công, thì như thể đang điên cuồng đàn tấu trên dây thần kinh đã căng thẳng của ông.

Chương 169

Giờ lại còn xuất hiện một Tiểu ca có thể chỉ huy quân đội bánh chưng.

Tam thúc cảm giác mấy năm nay mình dường như đã sống uổng phí, trước mặt họ, cái gọi là kinh nghiệm phong phú của mình, kỳ thực cũng chẳng khác gì lính mới.

Lúc này, đội ngũ đại đội bánh chưng đã hơn phân nửa đi vào Cổng Đồng.

Mắt thấy Tiểu ca đang định đi vào Cổng Đồng, lúc này hắn lại đột nhiên quay đầu, gật đầu với Lý Vọng Thư.

Không kịp giải thích, có vấn đề gì, chờ ta từ bên trong ra ngoài rồi nói.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được đi theo vào, sẽ chết.

Tuy chỉ là một ánh mắt, bất quá Lý Vọng Thư rất chắc chắn, cậu đã đọc hiểu ý của Tiểu ca.

Bất quá dù hiện tại trong lòng tràn ngập nghi vấn, cậu cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, chọn lựa tin tưởng.

Cứ như vậy, mọi người dính sát vào một bên Cổng Đồng, nhìn theo cả chi đại quân bánh chưng đi vào bên trong Cổng Đồng.

Mãi cho đến khi con bánh chưng cuối cùng đi vào, cánh Cổng Đồng khổng lồ và nặng nề này mới lại tự mình chậm rãi khép lại.

Cũng chính cho đến lúc này, mọi người mới xem như thở phào nhẹ nhõm một hơi thật mạnh.

Tiểu ca đi vào, hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ.

Ngô Tà lúc này mở miệng, hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

Mập mạp lập tức cười nói: Tuy rằng không biết phía sau cánh cửa rốt cuộc có cái gì, bất quá tôi cảm thấy, dù là chúng ta có vấn đề, hắn cũng sẽ không có vấn đề.

Điểm này, Thiên Chân cậu cứ yên tâm đi.

Cậu không biết đâu, chân tôi đây chính là bị lũ bánh chưng vừa rồi đâm.

Ba người chúng tôi, bị chúng đuổi như ba con chó vậy.

Nếu không phải Tiểu ca đột nhiên xuất hiện, chúng tôi căn bản không đến được đây.

Tình huống lúc đó cậu không thấy đâu, Tiểu ca chỉ là cắt qua lòng bàn tay, lũ bánh chưng đó lập tức ngoan như cháu vậy, cảnh tượng đó, đến bây giờ tôi vẫn còn khắc sâu trong đầu.

Không tin cậu hỏi A Ninh Ừm.

A Ninh đâu.

Nói xong lời cuối cùng, Mập mạp nhìn trái nhìn phải, phát hiện không thấy bóng dáng A Ninh.

Quái lạ, cô ấy sẽ không bị lũ bánh chưng vừa rồi tóm vào trong cửa chứ.

Lời hắn nói, khiến tất cả mọi người ở đây đều căng thẳng theo.

Tam thúc lắc đầu: Không đâu, vừa rồi mọi người đều nhìn chằm chằm lũ bánh chưng, cô ấy không có đi vào.

Lúc này Phan tử đột nhiên cũng hét lên: Không hay rồi, tên Uông Xán của Uông gia cũng không thấy đâu.

Tôi nhớ rõ vừa rồi tôi còn ném hắn sang một bên, hiện tại hai tên

người Uông gia khác cũng đã chết rồi.

Hoa Hòa Thượng lúc này cũng mở miệng xen vào: Uông Xán đã bị thương đến mức đó, hai tay đều bị Lý thiếu phế đi, còn có thể chạy đi đâu được.

Hay là, bị những con đại điểu trước đó tha đi rồi.

Nghe mọi người kẻ nói người rằng, Mập mạp lập tức đưa mắt nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Người khác không biết, nhưng hắn và Lý Vọng Thư đều rõ ràng, A Ninh là giả, là gián điệp của Uông gia.

Thế nhưng đối mặt ánh mắt dò hỏi của Mập mạp, Lý Vọng Thư lại không dấu vết lắc đầu, ngăn cản Mập mạp, đồng thời khẽ mỉm cười nói: Không thấy rồi thì thôi vậy.

Cái nơi quỷ quái này, chúng ta còn khó mà đi ra ngoài, huống chi Uông Xán hai tay đều đã phế rồi.

Còn về A Ninh, hoặc là cô ấy bị Uông Xán bắt cóc, bất quá xác suất không lớn.

Hoặc cô ấy chính là người của Uông gia, cứ để mặc họ đi thôi, đừng quên, bên ngoài núi toàn bộ đều là người của chúng ta.

Tính thời gian, những người khác của Cửu Môn cũng nên đến rồi, họ không trốn thoát được đâu.

Lời nói là vậy, bất quá trong lòng, Lý Vọng Thư lại thầm cầu nguyện: Trương Hải Hạnh cô nhất định phải cố gắng một chút, có tra được vị trí cụ thể đại bản doanh của Uông gia hay không, đã có thể hoàn toàn trông cậy vào cô.

Cô ngàn vạn lần đừng chết trong núi nha.

Từ Vân Đỉnh Thiên Cung trở ra, đã một thời gian.

Mà đa phần mọi người, lại đều đi vào giai đoạn nằm viện tĩnh dưỡng đáng để nói tới.

Tam thúc phỏng chừng đã bị Uông gia giày vò quá sức, ở Thiên Cung còn có thể dựa vào một hơi mà chống đỡ.

Nhưng khi ra ngoài, cả người ông đã không ổn, thân già xương cốt gãy vài chỗ, rạn nứt thì vô số kể.

Đương nhiên, đối với vết thương của ông, Lý Vọng Thư giữ thái độ trung lập.

Rốt cuộc họ là hai người dùng chung một tài khoản Tam thúc.

Một người gục ngã, người kia có thể tùy thời đăng nhập thay thế.

Còn những người khác, ít nhiều cũng có vết thương trên người.

Ngô Tà vẫn bộ dạng cũ, trong khoảng thời gian không có Mập mạp và Lý Vọng Thư quan tâm, bọn họ lầm vào ổ cuống chiếu, hoàn toàn dựa vào máu của cậu ta mới thuận lợi thoát ra được.

May mà người Uông gia dường như nhắm vào cậu ta, cho nên trong khoảng thời gian bị người Uông gia bắt cóc, cậu ta thật ra không phải chịu khổ gì.

Nhưng những người khác thì không được đãi ngộ như cậu ta.

Đầu tiên là Phan Tử, người có sức chiến đấu mạnh nhất, đã bị Uông gia đặc biệt chăm sóc.

Lúc ở dưới lòng đất, Lý Vọng Thư đã nhận ra bộ dạng của anh ta thê thảm vô cùng.

Quả nhiên sau khi ra ngoài kiểm tra, xương sườn đã gãy tám cái.

Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành cũng tương tự, Uông gia tổn thất nặng nề ở linh cung, Uông Xán gần như trút toàn bộ lửa giận lên người họ.

Thế nên, khoảng thời gian họ làm tù binh, gặp phải bi thảm đến mức nào cũng có thể hình dung được.

Cuối cùng là Mập mạp, gã này vận khí tương đối tốt.

Mặc dù bị một ngọn trường mâu rỉ sét loang lổ đâm một lỗ trên đùi.

Nhưng lớp mỡ trên người hắn cũng coi như đã phát huy tác dụng quan trọng vào lúc then chốt.

Không những không chảy bao nhiêu máu, thậm chí tổn thương cơ bắp cũng không quá nghiêm trọng.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện không bị nhiễm uốn ván, cả người hắn lại trở nên tươi tắn.

Còn trên thân Lý Vọng Thư thì không có nhiều vấn đề, chỉ bị thương nhẹ, tĩnh dưỡng hai ngày là ổn.

Điều thực sự khiến hắn khó chịu là di chứng do bị ký ức hỗn độn của Vạn Nô Vương công kích.

Mặc dù lần này hắn không tái phát triệu chứng thất khiếu đổ máu, nhưng chứng đau đầu đáng lẽ phải có, vẫn tái phát liên tục.

Đặc biệt là sau khi ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, triệu chứng này không những không thuyên giảm, ngược lại còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải nhập viện, coi như là tự cho mình một đợt an dưỡng.

Đương nhiên, mặc dù mọi người đều bị thương, nhưng thu hoạch cũng không phải không có.

Quả nhiên Mập mạp đã đoán trúng, những thứ tốt của Vạn Nô Vương đều được đặt trong cái quan tài quá khổ của hắn.

Thế nên khi ra ngoài, trên người mỗi người gần như đều nhét đầy các loại vật phẩm tuẫn táng tinh xảo.

Lý Vọng Thư tuy không bận tâm mấy thứ này, nhưng những người khác thì đều rất vui mừng.

Ngay cả đoạn đường từ trong núi ra, họ cũng đi một cách hào hứng hơn.

Còn những thành viên Cửu Môn khác, những người ban đầu được giao nhiệm vụ bao vây đánh úp từ bên ngoài theo kế hoạch, thì lại một lần nữa nộp bài thi điểm 0.

Không những khi người Uông gia vừa xuất hiện lúc vào núi, họ không thể phát huy tác dụng.

Khi Uông Xán đàm phán, họ cũng không thể tìm được tung tích của đối phương.

Chương 170

Sau khi bị Mập mạp cười nhạo một trận tơi bời, thì ngoại trừ Trương Nhật Sơn ở lại bệnh viện, coi như biến tướng làm bảo tiêu, những đương gia nhân khác của Cửu Môn đều nhao nhao trở về đường khẩu của mình.

Trong khoảng thời gian này, A Ninh thật cũng đã được Tiêu lão bản tìm thấy.

Cô ta không chịu tội gì, chỉ là đối với việc mình bị người tấn công, thậm chí bị giả mạo, trước sau vẫn còn ôm lòng nghi ngờ.

Sáng sớm hôm nay, Lý Vọng Thư vừa từ vườn bệnh viện đi dạo về, bước vào phòng bệnh đã thấy một người ngồi sẵn ở đó.

Hắn thấy Trương Hải Hạnh điềm nhiên ngồi trên sô pha, trong tay đang lật xem báo cáo bệnh án của Lý Vọng Thư.

Đối với việc Trương Hải Hạnh đột nhiên đến thăm, Lý Vọng Thư thật ra không quá bất ngờ, một bên ngồi xuống đối diện cô, một bên cười nói: Cô biết không.

Vì mối quan hệ của cô, A Ninh nhất quyết đòi đi tham gia trại huấn luyện gì đó, nói là muốn nâng cao bản thân.

Việc này làm cho nhân lực dưới trướng tôi bỗng chốc trở nên khan hiếm.

Trương Hải Hạnh nghe vậy bĩu môi, khinh thường nói: Mặc dù nền tảng của cô ta không tệ, nhưng có những thứ cần thời gian tích lũy.

Dù có tiến bộ trong thời gian ngắn, tôi muốn đùa giỡn cô ta cũng chẳng tốn bao công sức.

Hôm nay tôi đến tìm cậu, là muốn nói cho cậu rằng kế hoạch của cậu đã thất bại.

Uông Xán rất cẩn thận, dù tôi đã cứu hắn ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn vẫn vô cùng đề phòng tôi.

Cho nên giữa đường, hắn đã đơn độc rời đi, để không khiến Uông gia nghi ngờ, tôi cũng không chọn theo dõi.

Lý Vọng Thư nghe vậy, thần sắc trên mặt không đổi, gật đầu nói: Nếu Uông gia không cảnh giác cao như vậy, cũng không thể tồn tại nhiều năm đến thế.

Nếu hắn thật sự dẫn cô đến đại bản doanh của Uông gia, tôi ngược lại sẽ nghi ngờ đây có phải là một cái bẫy hay không.

Việc đã đến nước này, vậy cứ tùy hắn đi.

Còn về thông tin Tàng Hải Hoa mà cô muốn, vị trí cụ thể tôi không rõ lắm, tôi chỉ biết, đại khái là ở vùng núi tuyết Mặc Thoát, Tây Tạng.

Cứ cách một khoảng thời gian, tộc trưởng Trương gia các cô sẽ vào núi tuyết, xử lý ruộng Tàng Hải Hoa này.

Nhưng tình hình hiện tại cô cũng thấy rồi, Trương Khởi Linh đã mất trí nhớ, cho nên vị trí cụ thể, hiện tại có thể nói là không ai biết.

Trương Hải Hạnh nghe vậy, thần sắc vô cùng nghiêm trọng gật đầu: Ban đầu tôi cũng không nghĩ ruộng Tàng Hải Hoa này sẽ dễ tìm.

Nhưng giờ đây đã biết đại thể vị trí, nếu cậu không nói sai, chờ tôi đến Mặc Thoát, tin rằng sẽ tìm được chút dấu vết.

Nói đến đây, Trương Hải Hạnh lại nở nụ cười với Lý Vọng Thư.

Nhưng mà cậu, đã không thể tìm được đại bản doanh Uông gia, thậm chí còn vì thế mà lãng phí một Uông Xán.

Sao nhìn dáng vẻ cậu, lại chẳng chút nào thất vọng vậy.

Tôi vì sao phải thất vọng.

Lý Vọng Thư cũng bật cười.

Hiện tại mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của tôi, nói thật, trong lòng tôi bây giờ có thể nói là tràn đầy hy vọng.

Đang nói chuyện, không ngờ cửa phòng bệnh lại đột nhiên vang lên tiếng gõ.

Lý Vọng Thư cứ nghĩ là bác sĩ, nào ngờ người bước vào lại là Mập mạp.

Hắn thấy Mập mạp ban đầu còn vẻ mặt hớn hở, nhưng khi nhìn thấy trong phòng Lý Vọng Thư còn có một mỹ nữ hoàn toàn xa lạ ngồi đó, biểu cảm lập tức xìu xuống.

Xin lỗi, Lý thiếu.

Không ngờ cậu lại có hứng thú cao đến vậy, sáng sớm đã bận rộn rồi.

Vừa nói, hắn vừa định xoay người đi ra ngoài, đồng thời còn nháy mắt mấy cái với Lý Vọng Thư, ra vẻ tôi không làm phiền chuyện tốt của hai người.

Thằng mập chết tiệt, tôi thấy cậu chán sống rồi.

Ngay sau khi Trương Hải Hạnh dùng giọng A Ninh nói ra những lời này, Mập mạp lập tức đứng sững tại chỗ.

Chậm rãi quay đầu lại, hắn đánh giá Trương Hải Hạnh từ trên xuống dưới một lượt, nhất thời có chút không dám tin vào mắt mình.

Cô là đồng chí A Ninh fake đó sao.

Sao cô lại ở đây, cô không phải người Uông gia sao.

Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn Lý Vọng Thư, ngay sau đó bừng

tỉnh đại ngộ nói: Xem ra tôi gọi đồng chí này là đúng rồi, không biết vị đồng chí này là đã quy phục rồi sao.

Hay là thâm nhập vào nội bộ địch quân.

Trương Hải Hạnh liếc Mập mạp một cái trắng dã, không thèm để ý hắn, ngược lại quay sang Lý Vọng Thư chào tạm biệt: Tôi đi đây.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư gật đầu cười nói: Trương Nhật Sơn của Trương gia các cô hiện đang ở bệnh viện, cô có muốn gặp không.

Nhưng Trương Hải Hạnh lại chẳng quay đầu nhìn lại, trực tiếp bước ra ngoài, chỉ để lại một câu: Trương gia tổ huấn, sơn hải cách ngàn năm, xúc động không thể thấy, thấy tất có họa.

Lần trước chữ Hải và Trương Khải Sơn hợp tác, kết quả là trong khoảng thời gian đó, toàn bộ Trương gia đều không còn ai.

Nghe những lời này, nhìn bóng dáng Trương Hải Hạnh rời đi, Lý Vọng Thư trầm tư.

Còn Mập mạp ở một bên làm mặt quỷ, thì thầm nói: Lý thiếu, được đấy.

Cô nàng này đã bị cậu tóm gọn rồi sao.

Lý Vọng Thư tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: Nhìn dáng vẻ cậu, vết thương xem ra đã lành rồi.

Vậy dọn dẹp một chút, chúng ta mau chóng xuất phát thôi.

Xuất phát.

Đi đâu cơ.

Đi đâu ư.

Lý Vọng Thư thần sắc lập tức trở nên âm trầm, nhưng trong ánh mắt lại như có một ngọn lửa đang cháy.

Đương nhiên là đi tiêu diệt Uông gia.

Mập mạp nghe Lý Vọng Thư nói, lập tức có chút kích động.

Vậy là, cô nương vừa rồi, thật sự là người cậu cài vào Uông gia nằm vùng sao.

Lý Vọng Thư nghe vậy bĩu môi: Mong chờ cô ta ư.

Cô ta giữa đường đã bị Uông Xán đuổi đi rồi.

Với sự cảnh giác của người Uông gia, không phải người tuyệt đối tín nhiệm, thì không thể nào bị dẫn vào đại bản doanh của họ.

Nghe Lý Vọng Thư trả lời, Mập mạp càng thêm tò mò.

Nếu cô ta thất bại, vậy làm sao chúng ta biết vị trí đại bản doanh của Uông gia.

Lý Vọng Thư lại cười một cách bí ẩn, vừa bắt đầu thay quần áo, vừa nói: Hành động lần này của Trương Hải Hạnh, ngay từ đầu tôi đã không mong chờ cô ta có thể bị Uông Xán đưa về đại bản doanh.

Cho nên nói nghiêm khắc mà nói, vẫn chưa tính là thất bại.

Thấy Lý Vọng Thư nói chuyện càng lúc càng vòng vo, Mập mạp vội vàng tiến lên, mặt đầy sốt ruột nói: Đến nước này rồi, cậu đừng có úp úp mở mở nữa.

Nếu Trương Hải Hạnh không đến được đại bản doanh Uông gia, vậy làm sao cậu tìm ra vị trí cụ thể.

Rất đơn giản.

Lúc này Lý Vọng Thư trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: Bởi vì tôi đã gắn máy định vị lên người Uông Xán.

Cậu cứ nói đùa.

Mập mạp nghe vậy, lập tức xì hơi như quả bóng cao su, cả người

chùng xuống ngồi vật ra sô pha, miệng không ngừng càu nhàu.

Không phải tôi nói cậu chứ, cái loại cảm giác thần bí của Uông gia, ngay cả phim truyền hình còn không quay ra được.

Cậu hay nhỉ, lại đi gắn cái máy định vị gì lên người Uông Xán, cậu nghĩ người Uông gia đều là đồ ngốc à.

Cậu tin hay không, bây giờ chúng ta mà đi theo địa điểm định vị, 100% là một cái bẫy.

Không phải, cậu bình thường là người rất khôn khéo, sao lại có thể phạm loại sai lầm này vào thời khắc mấu chốt chứ.

Cái máy định vị đó đừng nói Uông gia, Béo gia tôi còn có cả trăm cách tìm ra, là một trăm cách đấy.

Nhìn Mập mạp mặt đầy vẻ giận dỗi vì sắt không thành thép, Lý Vọng Thư lúc này cũng đã thay xong quần áo, dứt khoát ngồi xuống đối diện hắn, sau đó lấy ra một cái chai nhựa trong suốt, đưa đến trước mặt Mập mạp.

Mập mạp sau khi nhận lấy, nhìn tới nhìn lui, thậm chí còn nhìn ra phía mặt trời ngoài cửa sổ, cuối cùng có chút bất đắc dĩ nói: Đây là cái gì.

Cậu đưa tôi một cái bình không để làm gì.

Cậu đừng nói với tôi, đây là cái gọi là máy định vị của cậu nhé.

Sao tôi chẳng thấy gì cả, định vị mới của hoàng đế sao.

Nói đi, cậu có phải đã bị người ta lừa rồi không.

Không nhìn thấy là đúng rồi.

Lý Vọng Thư nhận lại cái chai, cũng nhìn về phía mặt trời, nhưng cái chai vẫn trống rỗng.

Tuy nhiên, trong cảm giác của hắn, bên trong cái chai lại có không ít con sâu nhỏ màu đỏ tồn tại.

Cậu không nhìn thấy, người Uông gia đương nhiên cũng không nhìn thấy, cho nên mới có thể để Uông Xán mang theo nó, thay tôi tìm ra vị trí đại bản doanh của Uông gia.

Ở trong núi, sở dĩ tôi muốn nổ súng bắn gãy hai tay Uông Xán.

Việc khiến hắn không thể giở trò chỉ là một mặt, mục đích thực sự, kỳ thật chính là để cái máy định vị này có thể thuận lợi đi vào cơ thể hắn.

Thấy Lý Vọng Thư nói nghiêm túc, Mập mạp lại lần nữa giật lấy cái chai nhìn kỹ, nhưng nhìn nửa ngày, vẫn là hai bàn tay trắng.

Cậu cứ nói thẳng cho tôi đi.

Trong này rốt cuộc là thứ gì.

Trong này chứa, là một loại trùng tên là phù sâu.

Loại sâu này, con đực gọi hồng phù, hình thể rất nhỏ, mắt thường gần như không nhìn thấy.

Còn con cái gọi thanh phù, lớn lên như một cái túi da, thậm chí có thể căng ra thành hình người, làm thành tượng da người.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, giữa một con đực và một con cái này, tồn tại một loại năng lực giống như thần giao cách cảm.

Chương 171

Dù cách xa đến đâu, thanh phù đều có thể cảm ứng được sự tồn tại của hồng phù, tôi gọi đây là phương pháp định vị sinh học.

Cái này ban đầu dùng để mọi người có thêm một lớp bảo hiểm.

Vạn nhất có người đi lạc, bị mắc kẹt trong núi, thì sau đó cũng tiện cho việc tìm kiếm và cứu viện.

Mà lúc ở dưới lòng đất, tôi tiện tay đặt hồng phù vào trong cơ thể Uông Xán.

Uông gia đương nhiên sẽ kiểm tra cơ thể Uông Xán, nhưng con hồng phù này vốn có thể ký sinh bên trong cơ thể người, hơn nữa thể tích quá nhỏ, kiểm tra bình thường căn bản không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Hơn nữa Uông gia phỏng chừng cũng không thể ngờ được, trên đời này lại có sâu có thể được sử dụng như một máy định vị.

Cho nên cho dù Uông gia dùng thiết bị dò tín hiệu tiên tiến nhất, cũng không thể nào kiểm tra ra mối liên hệ giữa hồng phù và thanh phù.

Nghe Lý Vọng Thư giải thích, đôi mắt Mập mạp cũng dần dần sáng lên.

Vậy là chúng ta bây giờ, chỉ cần mang theo con thanh phù cái kia, là có thể tìm được vị trí của Uông Xán.

Mà Uông Xán bị trọng thương như vậy, hơn nữa còn là vết thương do súng bắn, bệnh viện bình thường hắn khẳng định không dám vào.

Cho nên khả năng cao chỉ có trở về đại bản doanh Uông gia để

tiếp nhận điều trị.

Cứ như vậy, chúng ta có thể xác định được vị trí đại bản doanh của Uông gia.

Mập mạp càng nói càng hưng phấn, nói xong câu cuối cùng cả người không tự chủ đứng bật dậy, nhìn về phía Lý Vọng Thư hối thúc nói: Vậy chúng ta còn chờ gì nữa.

Mau mau lấy cái thanh phù gì đó của cậu ra đi, chúng ta bây giờ liền đi tiêu diệt Uông gia đó, cũng coi như là vì dân trừ hại.

Mạt Tụng và bọn họ đã đi rồi, thậm chí đã xác định đại khái vị trí đại bản doanh Uông gia.

Nhưng để phòng ngừa đánh rắn động cỏ, tôi cũng không cho họ thâm nhập quá mức.

Hiện tại, họ chỉ đang chờ chúng ta đến hiện trường, sau đó một lần là tóm gọn Uông gia.

Lần này Lý Vọng Thư cũng đã hấp thụ bài học từ lần bắt Lý Càn Nháo trước đây.

Hắn hiểu rõ, thay vì dùng cực hình tra tấn để có được một tọa độ đại bản doanh Uông gia không biết thật giả, chi bằng để người Uông gia, trong vô tình, tự mình lộ ra đại bản doanh trước mắt hắn.

Vừa hay mình đã đầu tư nhiều phòng thí nghiệm như vậy, cuối cùng cũng coi như đã cho ra vài thứ ra trò.

Ví dụ như loại trùng phù này, chính là thứ hắn tìm được ở Lôi Thành trước đây.

Thuộc về nhóm vật phẩm đầu tiên được đưa đến phòng thí nghiệm để nghiên cứu.

Lần này đến Trường Bạch Sơn, mới đặc biệt nhờ Mạo Mạo Giác

mang ra từ phòng thí nghiệm.

Trước khi xuất phát, hắn đã âm thầm đặt hồng phù lên người mỗi người.

Chẳng qua kế hoạch không theo kịp sự thay đổi nhanh chóng, thứ vốn dùng để cứu người, lại có thể trong chuyện Uông gia này, tạo ra kết quả không ngờ.

Còn việc Trương Hải Hạnh có trà trộn vào đại bản doanh Uông gia được hay không, kỳ thật căn bản không quan trọng.

Khi cô ta thuận lợi cứu Uông Xán ra ngoài, nhiệm vụ của cô ta kỳ thật đã hoàn thành.

Hiện tại Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác, đã mang theo thanh phù, vòng một vòng quanh mục tiêu.

Có thể hoàn toàn xác định, hồng phù đang ở trong vòng đó.

Đúng lúc này, chiếc máy tính Lý Vọng Thư đặt trên tủ đầu giường đột nhiên phát ra một tiếng nhắc nhở.

Hắn đi đến xem, liền thấy hộp thư gửi đến một bức ảnh.

Mập mạp cũng thò đầu qua quan sát một lúc, rồi tò mò hỏi: Đây là cái gì.

Trông như một trường học.

Chính xác là một trường học, một trường học nằm ở ngoại ô, không có bất kỳ hồ sơ nào, và cũng không có người ngoài nào biết sự tồn tại của nó.

Lý Vọng Thư nhìn bức ảnh vệ tinh trên máy tính, khóe miệng không kìm được nhếch lên.

Một ngôi trường chuyên môn để đào tạo nhân tài dự bị cho Uông gia.

Lúc này ở phương Bắc, đúng là thời điểm băng tuyết phủ trắng trời.

Nhưng lại có một đoàn xe, không ngừng lao nhanh trong băng tuyết.

Hơn nữa điều kiện đường xá rất tệ, nếu không có người dẫn đường phía trước, người bình thường thật sự không thể phân biệt được cái gọi là đường với đất hoang có gì khác nhau.

Trương Nhật Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy cây cối lùi lại nhanh chóng, tay siết chặt tay vịn trên cửa xe, trên mặt lại đầy vẻ bất đắc dĩ nhìn sang Lý Vọng Thư bên cạnh.

Tôi nói này, chúng ta đã liên tục di chuyển vài ngày rồi.

Vừa ngồi xe lại vừa vượt sông, bây giờ chắc không còn ở trong nước nữa nhỉ.

Đến nước này rồi, cậu cũng nên nói xem, rốt cuộc lần này lôi tôi ra ngoài là để làm gì.

Xuất phát từ yêu cầu bảo mật, lần này đi đến đại bản doanh Uông gia, Lý Vọng Thư cũng không nói với những người khác.

Ngoại trừ kéo theo Mập mạp và Trương Nhật Sơn, những người khác đều vẫn còn ở bệnh viện, căn bản không biết hắn muốn làm gì.

Giờ phút này nghe Trương Nhật Sơn hỏi, Lý Vọng Thư nhìn ra ngoài cửa sổ, ước lượng đã sắp đến nơi, lúc này mới vẻ mặt bí ẩn nói: Kéo cậu ra ngoài, đương nhiên là để chuẩn bị làm một chuyện lớn.

Nơi chúng ta sắp đến, chính là đại bản doanh của Uông gia.

Uông gia này như một hồn ma quỷ dã, đeo bám Cửu Môn gần trăm năm, cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Nghe Lý Vọng Thư nhắc đến Uông gia, Trương Nhật Sơn đầu tiên nhíu mày, nhìn Lý Vọng Thư một cái thật sâu, sau đó không nghi ngờ nguồn tin của hắn, chỉ hơi lo lắng nói: Cậu muốn giải quyết Uông gia, có nắm chắc không.

Đương nhiên.

Trên biểu tình của Lý Vọng Thư, ngoài sự nghiêm túc, ít nhiều còn mang theo vài phần hung hãn, hắn từ trong túi lấy ra một xấp ảnh chụp dày cộp đưa cho Trương Nhật Sơn.

Đây đều là ảnh chụp vệ tinh, về cơ bản đã có thể xác định, đây là nơi đại bản doanh của Uông gia.

Lần này tôi không tính nói chuyện vô nghĩa với bọn họ, tên lửa đã chuẩn bị sẵn.

Trước tiên dùng tên lửa phá hủy mấy tòa kiến trúc chính, sau đó dùng Katyusha san bằng toàn bộ khu vực này một lần.

Vì ngày này, tôi đã chờ đợi rất lâu, bây giờ càng tiến gần mục tiêu, càng có cảm giác nôn nóng không chờ đợi nổi.

Nghe Lý Vọng Thư sắp xếp, Trương Nhật Sơn không khỏi nhíu mày, chỉ vào trên ảnh chụp, những đống đá vụn rải rác vòng ngoài nói: Những cục đá này nhìn như hỗn độn, thực tế cũng là một loại trận pháp.

Người thường đi vào, rất nhanh sẽ bị lạc phương hướng, bất tri bất giác sẽ vòng ra ngoài, căn bản không thể đi đến khu vực trung tâm.

Xem ra vậy, nơi này thật sự rất có khả năng là đại bản doanh của Uông gia.

Chỉ là cậu làm như vậy, có quá lớn không.

Hơn nữa nếu đây thực sự là địa bàn của Uông gia, với sự cố chấp

của người Uông gia đối với các loại mộ huyệt, thì dưới lòng đất cũng rất có thể có không gian rất lớn.

Không sao, những cái này tôi đều đã nghĩ tới, dù sao đây đã không phải trong nước nữa rồi.

Mấy căn cứ ở khu vực Viễn Đông của Đại Ngỗng đều đã được thông báo, chuyện này sẽ không làm lớn.

Hơn nữa sở dĩ tôi tốn nhiều tiền như vậy để làm tên lửa, chẳng phải là để đề phòng người Uông gia có công sự ngầm dưới lòng đất sao.

Yên tâm đi, Uông gia xây rốt cuộc không phải pháo đài quân sự, cho dù họ có công sự che chắn dưới lòng đất cũng vô dụng.

Khi đó, sau khi tên lửa và Katyusha ngừng tấn công, chúng ta sẽ chính thức tiến vào hiện trường để dọn dẹp chiến trường.

Lần này, nhất định phải giải quyết Uông gia từ tận gốc rễ.

Cùng lúc Lý Vọng Thư và Trương Nhật Sơn nói chuyện, bên trong Uông gia cũng đang mở họp.

Chủ trì cuộc họp vẫn là Uông tiên sinh không tên kia.

Nhưng người dẫn đầu mở miệng nói chuyện, lại là Uông Xán, người quấn đầy băng vải, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Hắn vừa mở miệng, mũi nhọn liền trực tiếp chĩa về phía Giải Toán Bộ của Uông gia.

Đã qua nhiều ngày như vậy, tôi cũng đã tiếp nhận thẩm tra nghiêm ngặt nhất, sự thật chứng minh tôi không có bất kỳ vấn đề gì.

Giải Toán Bộ các người, bây giờ có phải nên cho tôi một lời giải thích không.

Nói tôi đưa kẻ địch đến tổng bộ, kẻ địch ở đâu.

Tôi trước sau đã trải qua vô số lần kiểm tra rồi, mọi thứ đều rất bình thường.

Vậy điều này có phải có thể chứng minh, không bình thường chính là Giải Toán Bộ các người không.

Chương 172

Còn có chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung lần này, lập tức tổn thất nhiều người như vậy, Giải Toán Bộ các người trước đó thật sự không tính toán ra bất kỳ nguy hiểm nào sao.

Rõ ràng, lần này Uông gia một lần tổn thất nhiều nhân lực như vậy, Giải Toán Bộ xem như đã chọc giận nhiều người.

Cho nên khi Uông Xán trực tiếp đánh thẳng mặt Giải Toán Bộ, không ai đứng ra phản bác, ngược lại mọi người đều chờ người phụ trách Giải Toán Bộ đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Nhưng mà đối mặt với lời chỉ trích của Uông Xán, người phụ trách Giải Toán Bộ vẫn kiên trì nói: Giải Toán Bộ từ khi thành lập đến nay, rất ít khi xuất hiện sai lầm.

Có lẽ trên người cậu, quả thật có vấn đề, chỉ là chúng tôi hiện tại không cách nào lý giải mà thôi.

Nghe lời này, Uông Xán trực tiếp bị tức đến bật cười: Lời cậu nói, chính là cứ khăng khăng nói tôi có vấn đề chứ gì.

Đối với thái độ Giải Toán Bộ không thể đưa ra bất kỳ lời giải thích nào đứng vững được, lại vẫn khăng khăng mình sẽ không mắc lỗi, tất cả mọi người không khỏi nhíu mày.

Nếu nói ngay từ đầu mọi người còn chỉ là trong lòng có chút đồng tình Uông Xán, lấy tâm thế hóng chuyện là chính.

Thì giờ phút này thái độ của Giải Toán Bộ, khiến tất cả mọi người không thể không đứng về phía Uông Xán mà bắt đầu lên tiếng.

Ngay cả Uông tiên sinh cấp trên cũng không kìm được mở lời nói: Đối với báo cáo hành động lần này của Uông Xán, mọi người đều đã

phân tích không dưới một lần, ở đây sẽ không có vấn đề gì.

Vân Đỉnh Thiên Cung vốn dĩ là do tổ tông chúng ta xây dựng, thủ đoạn của ông ấy mọi người cũng không phải không biết, rốt cuộc Giải Toán Bộ chính là do lão nhân gia ông ấy một tay sáng tạo.

Cho nên Uông Xán gặp nguy hiểm ở Thiên Cung, tổn thất nhiều nhân lực như vậy, Giải Toán Bộ không cảnh báo trước, thật ra cũng không phải không thể lý giải.

Nhưng hắn đã trở về bao nhiêu ngày rồi, vừa về đến, liền tiếp nhận kiểm tra và thẩm tra nghiêm ngặt nhất.

Uông Xán không có vấn đề, thái độ đối với toàn bộ gia tộc, đáng được khẳng định.

Hơn nữa, mức độ phong tỏa ở đây của chúng ta ai cũng rõ.

Cho nên cũng có thể loại trừ việc có người theo dõi hắn mà tìm đến đây.

Tôi cũng đã phái đội tuần tra, trong phạm vi năm km, ngay cả một người sống cũng không nhìn thấy.

Vậy Giải Toán Bộ các người vẫn luôn phát ra cảnh báo, rốt cuộc là đang cảnh báo điều gì.

Chẳng lẽ thật sự có kẻ địch nào đó vô hình, đang lảng vảng bên cạnh chúng ta sao.

Thấy Uông tiên sinh cũng lên tiếng, người đứng đầu Giải Toán Bộ rõ ràng mang theo vài phần ủy khuất trên mặt.

Uông tiên sinh, Giải Toán Bộ thành lập đến nay đã mấy trăm năm.

Giải Toán Bộ có thể sẽ chậm trễ về mặt tốc độ, nhưng những cảnh báo mà nó đưa ra chưa từng sai bao giờ.

Mặc dù chúng tôi vẫn chưa tìm ra nguyên nhân cảnh báo của nó,

nhưng chúng ta không thể không cẩn thận.

Uông gia từ khi thành lập đến nay, trải qua mấy trăm năm mưa gió, vẫn có thể đứng vững không đổ, chẳng phải là nhờ chúng ta đủ cẩn trọng sao.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên cửa phòng họp đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Hắn thấy mấy người trẻ tuổi vẻ mặt hoảng sợ từ bên ngoài bước vào, không đợi những người khác mở miệng, liền hô lên: Bên Giải Toán Bộ lại xuất hiện cảnh báo mới, lần này là cảnh báo cấp cao nhất, toàn bộ căn cứ của chúng ta đều có khả năng gặp phải tai họa ngập đầu.

Thiếu gia, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể tùy thời thực hiện tấn công vào đại bản doanh Uông gia.

Trên một đỉnh núi cách đại bản doanh Uông gia mười mấy cây số, một lều trại ngụy trang màu rằn ri đã được dựng lên làm sở chỉ huy tạm thời.

Lý Vọng Thư và mọi người vừa đến, Mạt Tụng liền lập tức cầm một chồng tài liệu dày cộp bắt đầu báo cáo tình hình.

Mạt Tụng chỉ vào một điểm trên bản đồ nói: Đây chính là vị trí đại bản doanh của Uông gia.

Để xác định vị trí, tôi đã đặc biệt mang theo thanh phù lấy điểm này làm trung tâm, vòng một vòng từ xa, có thể xác định Uông Xán đang ở bên trong.

Lý Vọng Thư nghe vậy gật đầu: Tốt, tốt, tốt, có thể xác định là được rồi.

Những chuyện khác sắp xếp thế nào.

Nghe những lời này, trong mắt Mạt Tụng cũng không khỏi lộ ra vài phần kích động.

Đều đã sắp xếp thỏa đáng, Thượng tá Bỉ Đắc La Phu bên đó đều đã chuẩn bị xong xuôi, mười quả tên lửa đạn đạo tầm ngắn Scud đã vào vị trí phóng đã định, ngoài ra còn có hai quả bom xuyên đất hàng không đã được nạp lên, máy bay có thể cất cánh bất cứ lúc nào.

Lý Vọng Thư hơi sửng sốt: Bom hàng không.

Tôi không phải chỉ mua mười quả tên lửa thôi sao.

Ai bảo Thiếu gia cậu chuyển tiền dứt khoát quá chứ, Thượng tá Bỉ Đắc La Phu nói, ông ấy tặng thêm cậu hai quả bom hàng không, hiệu quả đối phó công sự ngầm rất nổi bật.

Còn tên lửa cũng vậy, ông ấy cũng chuẩn bị thêm hai phần, nói là để cậu xem cho đã ghiền một lần.

Nghe lời này, không chỉ Lý Vọng Thư có chút ngây người, Mập mạp càng tò mò nói: Mấy món đồ chơi này cũng có thể tặng kèm sao.

Đây không phải súng đạn bình thường, là tên lửa đấy.

Tên lửa tầm ngắn Scud tôi có nghe nói qua, coi như là trang bị hiện tại của quân đội Đại Nga phải không.

Cái tên Bỉ Đắc La Phu gì đó kia, hắn không sợ cấp trên tra ra, sổ sách không khớp sao.

Mạt Tụng hơi mỉm cười, lộ ra vẻ mặt ai cũng hiểu nói: Chính vì là trang bị đang trong biên chế, nên hắn mới dám mang ra bán đấy.

Một lần huấn luyện diễn tập, chẳng phải sổ sách sẽ được cân bằng sao.

Hơn nữa chúng ta cũng đâu có muốn chở tên lửa đi, việc phóng cũng là từ tay họ mà ra.

Họ hoàn toàn không cần lo lắng tên lửa sẽ xuất hiện ở bất kỳ nơi nào khác.

Lần này Thiếu gia đặt mua tên lửa lẫn hỏa tiễn, tổng cộng gần một nghìn vạn đô la Mỹ.

Số tiền này, đối với Thượng tá Bỉ Đắc La Phu và những người đứng sau ông ta mà nói, gần như chẳng tốn phí gì, họ đương nhiên hào phóng như vậy rồi.

Nghe Mạt Tụng trả lời, không chỉ Mập mạp hiểu ra, Lý Vọng Thư cũng có cảm giác mở mang tầm mắt, hít sâu một hơi nói: Đã như vậy, vậy bắt đầu đi.

Đừng để Uông gia đợi lâu.

Còn lúc này Uông gia trong phòng họp, cuộc cãi vã vẫn tiếp tục.

Đặc biệt là sau khi Giải Toán Bộ phát ra cảnh báo cấp cao nhất, càng khiến sự nghi ngờ của mọi người đối với Giải Toán Bộ đạt đến đỉnh điểm.

Nếu là trước kia, mọi người có lẽ còn sẽ nghiêm túc xem xét một chút, liệu có phải sơ hở xuất hiện ở đâu đó, mới khiến Giải Toán Bộ báo nguy.

Nhưng có Uông Xán, một ví dụ sống sờ sờ bày ra ở đây, tất cả mọi người không khỏi có chút hoài nghi, rốt cuộc Giải Toán Bộ có thực sự lợi hại như họ tự khoe khoang hay không.

Lúc này, ngay cả người phụ trách Giải Toán Bộ, lão già trông cổ kính đeo kính kia, trong lòng cũng bắt đầu tự nghi ngờ.

Rốt cuộc mấy ngày nay, kết quả sau khi giải toán, trước sau đều cho thấy trên người Uông Xán có vấn đề.

Vì thế, ông ta gần như đã tham gia tất cả các công tác kiểm tra và

thẩm tra đối với Uông Xán.

Nhưng kết quả nhận được lại giống hệt như Uông Xán vừa nói.

Trên người hắn cũng không hề tra ra bất kỳ vấn đề gì, và lòng trung thành của hắn đối với Uông gia, cũng quả thực đáng tin cậy.

Có lẽ có lẽ là do bên Giải Toán Bộ lâu lắm không được bảo dưỡng, nên mới không ngừng báo lỗi chăng.

Biết sai rồi, vậy còn không mau đi tra.

Thấy lão già cổ kính nhận sai, Uông Xán lập tức gầm lớn về phía ông ta.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên cả gian phòng họp đột nhiên rung chuyển kịch liệt, ngay sau đó, liền nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng nổ lớn dữ dội, cửa sổ phòng họp trong chớp mắt bị chấn nát.

Lúc này, xuyên qua cửa sổ phòng họp có thể nhìn thấy, tòa nhà chính của Uông gia giờ phút này đã sụp đổ một nửa, đang bốc lên khói đen đặc quánh ra bên ngoài.

Vẫn chưa kịp đợi họ hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền thấy trên không trung lại một lần nữa bay đến một chiếc máy bay, tiếp theo một quả bom từ trên trời giáng xuống.

Lần này họ đã nhìn rõ, một quả bom hàng không trực tiếp từ trên tòa nhà chính xuyên thẳng xuống lòng đất.

Sau đó liền thấy khu vực tòa nhà chính, toàn bộ nền đất giống như bong bóng bị thổi phồng lên, rồi mới hung hăng sụp xuống.

Lúc này, tòa nhà chính hiển nhiên không thể chịu đựng được cuộc tấn công như vậy, lập tức sụp đổ thành một đống phế tích.

Mà tiếng la hét ầm ĩ vốn có thể nghe thấy ở tòa nhà chính, cũng trong chớp mắt như bị bóp nghẹt cổ họng, đột ngột im bặt theo sự sụp

đổ của tòa nhà chính.

Chỉ còn lại ngọn lửa vẫn đang cháy trên đống phế tích, cùng tiếng gió thổi vù vù qua.

Sao lại thế này.

Vì sao lại như vậy.

Không được, Giải Toán Bộ còn ở dưới, chúng ta nhất định phải đào nó ra, đào ra.

Mọi người trong phòng họp, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được, vì sao trong chớp mắt, cơ nghiệp tích lũy mấy trăm năm của Uông gia, gần như trong khoảnh khắc đã tan thành hư ảo.

Chúng ta đã bị người theo dõi, báo động trước của Giải Toán Bộ không sai, là chúng ta đã quá bất cẩn.

Hiện tại nơi này đã bại lộ, chúng ta nhất thiết phải lập tức di chuyển.

Uông tiên sinh có thể trở thành người chủ sự của Uông gia hiện tại, quả thực có vài phần bản lĩnh gặp biến không kinh.

Nhưng hắn vẫn có chút xem thường quyết tâm bình định Uông gia của Lý Vọng Thư.

Chương 173

Sau hai quả bom xuyên đất hàng không, họ vừa mới từ tòa nhà nhỏ nơi phòng họp bước ra, một quả tên lửa liền biến tòa nhà nhỏ họp của họ thành phế tích.

Tiếp theo là quả thứ hai, quả thứ ba Sau mười quả tên lửa liên tiếp, lực sát thương kinh hoàng của tên lửa đã biến toàn bộ Uông gia gần như thành bình địa.

Nhưng cũng không biết có phải mấy người họ vận khí tương đối tốt hay không.

Vừa vặn khu vực nhỏ nơi họ đứng không bị ảnh hưởng.

Nhưng dù vậy, dư chấn của vụ nổ vẫn khiến mấy người họ vô cùng chật vật.

Nhìn những người khác đều vẻ mặt như trời sập, Uông tiên sinh nghiến răng nói: Các người chẳng lẽ còn không phát hiện sao.

Đã trải qua tai họa to lớn như vậy, mấy người chúng ta vậy mà vẫn có thể bình yên vô sự sống sót.

Điều này nói lên điều gì.

Điều này rõ ràng là ông trời định mệnh chiếu cố chúng ta đó chứ.

Nó cố ý giữ lại mạng sống của chúng ta, nhất định là muốn chúng ta trùng kiến Uông gia.

Đến lúc đó Uông gia niết bàn trở về, nhất định có thể hoàn thành mục tiêu cuối cùng mà chúng ta hằng mong ước suốt mấy trăm năm qua.

Nhất định có thể.

Uông tiên sinh nói được một nửa, đột nhiên một trận gió lớn thổi tan bụi mù xung quanh, lại lần nữa lộ ra bầu trời xanh thẳm.

Nhưng khi hắn nhìn lên bầu trời, lại như bị nghẹn cổ họng, những lời nói sau đó rốt cuộc không thể thốt ra.

Hắn thấy trên bầu trời vốn vạn dặm không mây, từng hàng chấm đen nhỏ, kéo theo cái đuôi dài, gần như trong chớp mắt liền lao thẳng xuống chỗ mấy người họ.

Mẹ kiếp, sao còn nữa.

Từ đoạn video theo dõi quay từ máy bay, Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy số tiền mình đã chi ra là rất đáng giá.

Đặc biệt là hai quả bom hàng không được tặng kèm, vẫn giữ vững phong cách truyền thống của Nga: số lượng lớn, đảm bảo no bụng.

Hai phát nổ xuống, khối kiến trúc chính quy mô không nhỏ kia lập tức sụp đổ từ dưới lên, mang đến một cú sốc thị giác vô cùng chấn động.

Rồi sau đó là màn pháo kích bằng tên lửa Katusha, cảnh tượng toàn bộ một khu vực rộng lớn bị bao phủ trong tiếng nổ khiến người xem cảm thấy máu nóng sục sôi.

Đúng lúc này, Mạt Tụng nhận điện thoại xong trở về, mặt tươi rói báo cáo với Lý Vọng Thư: Thiếu gia, bên chỗ Thượng tá Bilev gọi điện đến, theo như phân phó của cậu, tất cả đạn dược đều đã bắn vào khu vực chỉ định.

Hắn còn nói, mong chờ hợp tác tiếp theo với cậu.

Mãi đến lúc này, Trương Nhật Sơn và Mập mạp mới hoàn hồn.

Mập mạp thì vẫn ổn, ngoài việc cả người có chút phấn khích ra thì không có gì khác.

Trương Nhật Sơn dù sao cũng từng là lính, giờ phút này ngược lại có chút lo lắng.

Động tĩnh lớn thế này, dù là ở bên này Nga, chắc chắn cũng sẽ bị giám sát chứ.

Chúng ta có nên tạm lánh đi một chút không.

Đối mặt câu hỏi của Trương Nhật Sơn, Mạt Tụng cười nói: Đúng là sẽ bị giám sát, nhưng người phụ trách giám sát khu vực Viễn Đông này chính là Thượng tá Bilev.

Nên ông cứ yên tâm, hắn đã dám làm phi vụ này thì sẽ không để lại sơ hở nào đâu.

Hơn nữa, tình hình nội bộ ở Nga không giống trong nước, khu vực Viễn Đông này họ cũng khó mà với tới, nên sẽ không có vấn đề gì cả.

Nghe Mạt Tụng giải thích, Lý Vọng Thư gật đầu, quay đầu nhìn một lượt rồi nói: Bây giờ, đến lượt chúng ta ra sân, đi dọn dẹp chiến trường thôi.

Mọi người nhớ kỹ, đối với người của Uông gia, không cần giữ lại bất cứ ai sống sót.

Tuy nói là đi dọn dẹp chiến trường, nhưng trước đó vì an toàn, sở chỉ huy tạm thời không quá gần với đại bản doanh của Uông gia.

Hơn nữa, tình trạng đường sá dọc đường rất tệ, quãng đường thực tế còn quanh co hơn Lý Vọng Thư nghĩ rất nhiều.

Và cho đến khi đến được hiện trường, Lý Vọng Thư mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là khi tận mắt chứng kiến, đống phế tích của khối kiến trúc chính kia trên thực tế đã nằm gọn trong một cái hố sâu khổng lồ, lúc này hắn mới trong lòng xác nhận, Uông gia lần này thật sự tiêu rồi.

So với việc tâm nguyện của Lý Vọng Thư được đền đáp, Trương Nhật Sơn một bên lại càng giống như kích động sau khi đại thù được báo.

Thậm chí kích động đến khóe mắt bất giác ứa ra vài giọt lệ.

Mập mạp thấy vậy, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Không phải chứ, đây là biểu cảm gì của ông vậy.

Chẳng lẽ dưới đó có người thân của ông à.

Thế nhưng Trương Nhật Sơn không hề để ý đến Mập mạp, ngược lại ngoắc tay xin Mạt Tụng ba điếu thuốc.

Sau đó ông ta châm lửa một cách nghiêm trang, hướng về phía nam vái lạy.

Chờ vái lạy xong, Trương Nhật Sơn lúc này mới điều chỉnh lại trạng thái, mở lời giải thích: Năm đó người của Uông gia, đã nhiều lần âm thầm bức bách Phật gia.

Từ Tứ Cô Nương Sơn đến Cổ Đồng Kinh, mỗi lần Cửu Môn hành động thất bại, đều có bóng dáng Uông gia phía sau.

Thậm chí cả đội khảo cổ Ba Nãi sau này, và đội khảo cổ Tây Sa, đằng sau đều có Uông gia âm thầm quạt gió thêm củi.

Vì Uông gia này, Phật gia có thể nói là đã dốc hết sức lực, luôn muốn tìm ra bọn họ.

Nếu không phải vì như thế, ông ấy cũng đâu đến nỗi hao phí quá nhiều tâm thần, như vậy đã sớm ra đi rồi.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư âm thầm bĩu môi, thật muốn tát Trương Nhật Sơn một cái.

Hắn thừa biết, Trương đại Phật gia cũng là người đã sống hơn một trăm tuổi.

Mặc dù đối với người Trương gia mà nói, đó đích thị là chết yểu, nhưng đối với người thường mà nói, đó chính là thọ cao trọn vẹn.

Và lúc này Trương Nhật Sơn cũng thở dài một hơi thật sâu, mới đầy cảm khái nói: Hôm nay Uông gia diệt vong, nghĩ đến Phật gia ở dưới Cửu Tuyền, cũng có thể an lòng.

Nhìn Trương Nhật Sơn một bộ dáng lão hoài đại sướng lão thành viên mãn, Lý Vọng Thư cũng hùa theo ông ta, cố ý nói: Nếu ông đã nói vậy, tôi cũng coi như là đã giúp Phật gia giải quyết thêm một mối tâm sự.

Thế nhưng Trương Nhật Sơn không hổ là người sống hơn một trăm tuổi, tuổi tác còn lớn hơn cái tên buôn chai dầu Trương Khởi Linh không ít, quả là nhân tinh người tinh ranh.

Nghe vậy, ông ta lập tức cảnh giác, ngước mắt nhìn Lý Vọng Thư một cái rồi chậm rãi mở miệng hỏi: Cậu rốt cuộc muốn nói gì.

Thấy tâm tư nhỏ của mình bị nhìn thấu, Lý Vọng Thư đơn giản không giấu giếm nữa, mà thẳng thắn nói: Ông vừa rồi nhắc đến Cổ Đồng Kinh, nói thật, tôi muốn đến đó xem thử.

Nghe vậy, Trương Nhật Sơn lập tức nhíu mày, không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: Không được, Phật gia đã từng có căn dặn, người của Cửu Môn, cấm vào Cổ Đồng Kinh.

Thế nhưng tôi vừa mới giúp Phật gia giải quyết thêm một mối tâm nguyện đó.

Nói xong, Lý Vọng Thư bình tĩnh nhìn Trương Nhật Sơn, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Lần này đến đây tiêu diệt Uông gia, sở dĩ cố ý dẫn theo Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư chính là vì khoảnh khắc hiện tại này.

Bây giờ Uông gia đã không còn, mình cũng có thể toàn tâm toàn ý

dốc sức vào việc giải quyết chuyện Thi Miết Vương xâm nhập não.

Theo lời Uông Tàng Hải, ông ta lúc trước chính là ở Cổ Đồng Kinh, lần đầu tiên tạm thời khống chế được Thi Miết Vương.

Cho nên Lý Vọng Thư cũng muốn đi thử vận may, biết đâu thật sự được thì sao.

Rốt cuộc lúc trước ở Lôi Thành, hắn đã từng nhìn thấy các điêu khắc rắn lông đen đặc trưng của Cổ Đồng Kinh.

Điều này chứng tỏ Lôi Thành và Cổ Đồng Kinh có mối liên hệ không thể tách rời.

Và ở Lôi Thành, trải qua sự hỗ trợ của Nghe Lôi Thần Khí, hắn đã giải quyết được một nửa vấn đề.

Vậy nửa còn lại, có lẽ chỉ có đến Cổ Đồng Kinh mới có thể hoàn toàn giải quyết.

Đối với Cổ Đồng Kinh, Uông Tàng Hải tuy đã nói vị trí cho hắn trong ký ức.

Nhưng rốt cuộc, giữa đó cách mấy trăm năm, ngay cả Hoàng Hà cũng đã thay đổi tuyến đường đến ba lần, huống chi là Cổ Đồng Kinh gần như đã hoàn toàn hoang phế kia.

Mà vừa hay năm đó Phật gia từng chủ trì một lần hoạt động khảo cổ, thậm chí còn không tiếc hao phí lượng lớn nhân lực vật lực, triển khai công tác trùng tu Cổ Đồng Kinh.

Và Trương Nhật Sơn, với vai trò phó quan của Phật gia, chính là người đã tham gia toàn bộ hành trình hoạt động đó.

Cho nên trên đời này hiện tại, nếu nói ai là người quen thuộc Cổ Đồng Kinh nhất, thì không ai khác ngoài Trương Nhật Sơn trước mặt này.

Rốt cuộc ông ta đã từng làm việc ở đó trong một khoảng thời gian rất dài.

Có ông ta dẫn đường, đó chính là có thể tiết kiệm cho mình không ít công sức, tránh được không ít đường vòng.

Thế nhưng lúc này, Trương Nhật Sơn lại lâm vào sự bối rối.

Chương 174

Rốt cuộc một bên là lời căn dặn của Phật gia, một bên Lý Vọng Thư lại vừa khéo dùng lời nói để gài ông ta.

Thế là ông ta chỉ có thể mở miệng hỏi dò: Cậu muốn đến Cổ Đồng Kinh làm gì.

Nói xong, ông ta còn không quên chỉ vào một mảnh phế tích trước mắt rồi nói: Với số tiền cậu chi tiêu hôm nay, hẳn là không thèm để mắt đến cái gọi là tài bảo ở Cổ Đồng Kinh đó chứ.

Ông đây không phải biết rõ mà còn cố hỏi sao.

Lý Vọng Thư thấy ngữ khí Trương Nhật Sơn đã bắt đầu có chút thả lỏng, lập tức mỉm cười, đồng thời vươn tay chỉ chỉ đầu mình.

Thấy tình hình đó, Trương Nhật Sơn ngược lại từ từ thả lỏng, đồng thời nghi hoặc nói: Cậu xác định Cổ Đồng Kinh có thứ gì hữu dụng đối với cậu sao.

Không xác định.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Là tôi tìm được manh mối ở Tây Hải Cát Đế huyệt mộ của Uông Tàng Hải.

Bất quá dù chỉ là manh mối, nhưng chuyện này liên quan đến mạng nhỏ của tôi, dù sao cũng phải đi thử một lần mới được.

Trương Nhật Sơn nghe vậy lại một lần nữa thở dài: Ta đại khái hiểu cậu muốn cái gì rồi, bất quá ta phải nói cho cậu, công tác trùng tu Cổ Đồng Kinh còn chưa hoàn toàn hoàn thành.

Hơn nữa dù có hoàn thành, cũng cần phải vào một thời điểm riêng biệt, khi đó mới xuất hiện bão cát đen, hiện tại thời gian không đúng, cần phải đợi đến mùa thu.

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng tưởng tượng đến còn phải đợi hơn nửa năm trời, Lý Vọng Thư trong lòng vẫn có chút mất mát.

Trương Nhật Sơn ngược lại như đã nhìn thấu, mỉm cười nói với hắn: Chờ đến lúc đó, ta có thể đưa cậu đi Cổ Đồng Kinh, bất quá mệnh lệnh của Phật gia, ta vẫn phải tuân thủ.

Cho nên chuyện này, cậu không thể nói cho những người khác trong Cửu Môn.

Sau khi nhận được lời hứa của Trương Nhật Sơn, hòn đá nặng trĩu trong lòng Lý Vọng Thư cuối cùng cũng được gỡ bỏ, cả người hắn trở nên nhẹ nhõm hẳn lên.

Trong vài ngày sau đó, phế tích Uông gia vốn ngổn ngang vết thương, một mảnh hỗn độn bỗng chốc lột xác, hóa thành một công trường quy mô lớn với khí thế ngút trời.

Chỉ thấy từng chiếc xe công trình khổng lồ nối đuôi nhau tiến vào, đâu vào đấy tiến hành công tác dọn dẹp toàn diện đối với mảnh phế tích này.

Thế nhưng đối với tất cả những cảnh tượng sôi động phi thường này, Trương Nhật Sơn lại tỏ ra thiếu hứng thú.

Có lẽ là vì kiến thức rộng rãi, hoặc là có chuyện quan trọng khác vướng bận, tóm lại không lâu sau, ông ta liền một mình lên đường trở về nước, giao phó tất cả công việc tiếp theo cho Lý Vọng Thư xử lý.

Trái ngược hoàn toàn với Trương Nhật Sơn là cái tên Mập mạp lúc nào cũng cười hi hi ha ha kia.

Tên này vừa thấy đến công trường thi công quy mô lớn như vậy, lập tức hai mắt sáng rỡ, như thể phát hiện tân đại lục, toàn thân đều tỏa ra một loại sự hưng phấn khó mà kiềm chế.

Theo lời hắn, Uông gia có thể sừng sững không đổ nhiều năm như

vậy, thành viên gia tộc này tất nhiên có tầm nhìn vượt xa người thường và thủ đoạn cực kỳ cao minh.

Cho nên có thể đoán được, dưới mảnh phế tích này, biết đâu lại ẩn giấu vô số bí mật kinh thiên động địa.

Chỉ tiếc, lý tưởng thì rất đầy đặn, nhưng hiện thực lại thường khắc nghiệt đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng.

Khi từng khối thi thể tàn khuyết không nguyên vẹn không ngừng được khai quật, cái loại dục vọng khám phá cháy bỏng ban đầu trong lòng Mập mạp dần dần bị dập tắt.

Thay vào đó là sự thất vọng và uể oải sâu sắc.

Đến cuối cùng, hắn thậm chí mất đi động lực tiếp tục tự mình tham gia công tác khai quật, ngược lại học theo Lý Vọng Thư.

Mỗi ngày chỉ là ở trong lều trại tạm bợ dựng bên cạnh công trường, một mặt vui vẻ thoải mái tận hưởng thú vui cắm trại dã ngoại, một mặt thỉnh thoảng chú ý tình hình tiến độ thi công tại hiện trường, đóng vai trò giám sát.

Sáng sớm nay, sau khi tuần tra một vòng công trường, Mập mạp trở về lều trại, liền không nhịn được mở miệng nói với Lý Vọng Thư: Thật không hiểu nổi, nơi này đã bị nổ tan tành thế này, ngay cả chuột dưới lòng đất cũng bị giết chết hết rồi.

Cậu nói xem cậu còn ở lại đây làm gì.

Cậu có quen biết mấy người của Uông gia đâu, hơn nữa đại bộ phận thi thể đều nát bét, muốn nhận cũng chẳng nhận ra.

Mấy chuyện dọn dẹp hậu quả thế này, giao cho người bên dưới làm không phải xong rồi sao.

Cậu nhất thiết phải ngày nào cũng ở đây giám sát à.

Đối với thắc mắc của Mập mạp, Lý Vọng Thư cũng không giấu giếm, mà là kể cho hắn nghe một lần về Giải Toán Bộ Uông gia mà mình biết.

Nghe vậy, Mập mạp liền không ngồi yên được, cứ đi qua đi lại trong lều trại.

Ý của Lý thiếu là, Giải Toán Bộ Uông gia này có khả năng biết trước sao.

Cũng gần như vậy.

Còn những thứ khác tôi cũng không rõ lắm.

Bất quá ít nhất, họ có thể tính toán trước những chuyện bất lợi sẽ xảy ra với mình, từ đó cảnh báo trước.

Về điểm này, tôi đã tận mắt chứng kiến, tuy thời gian cảnh báo không nhiều, nhưng chuyện đó thật sự đã xảy ra.

Cho nên, đây cũng là lý do vì sao Uông gia có thể sừng sững không đổ nhiều năm như vậy.

Và bây giờ tôi muốn biết, Giải Toán Bộ Uông gia rốt cuộc vận hành như thế nào.

Việc tôi tốn nhiều công sức như vậy, vừa là cấy Hồng Phù Trùng vào cơ thể Uông Xán, vừa là nhờ Trương Hải Hạnh cứu hắn ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung.

Ngoài việc định vị vị trí đại bản doanh của Uông gia, còn có mục đích là cố gắng lẩn tránh sự cảnh báo trước của Uông gia.

Có lẽ từ lẩn tránh không quá chính xác, hẳn là lừa gạt, lừa gạt toàn bộ Uông gia, khiến họ cố gắng bỏ qua cảnh báo của Giải Toán Bộ lần này.

Hiện tại xem ra, tôi đã không uổng phí nhiều tâm tư như vậy, hiệu

quả thực sự rất tốt.

Mẹ kiếp.

Mập mạp nghe lời này, miệng có chút không ngậm lại được, nghẹn hơn nửa ngày mới bật ra một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: Người của Uông gia xem ra đúng là quá mức tự tin, bất quá nghĩ lại cũng đúng, họ đã quen ẩn nấp trong bóng tối để kiểm soát mọi thứ.

Cho nên đối với những sự vật vượt quá nhận thức của họ, họ nhất định từ tận đáy lòng cảm thấy khinh thường.

Phải đó.

Nếu họ cẩn thận hơn một chút, nhận được cảnh báo liền đưa Uông Xán đi thật xa, thì cũng đâu đến nỗi có kết cục ngày hôm nay.

Bất quá Uông Xán đối với Uông gia mà nói, cũng là có công lao.

Nếu Uông gia thật sự không đưa ra đủ lý do để đưa hắn đi, biết đâu lòng người của toàn bộ Uông gia sẽ tan rã mất.

Đối mặt tình huống này, Uông gia thật sự rất khó đưa ra lựa chọn.

Lý Vọng Thư có chút đắc ý cảm khái một câu, cũng đúng lúc này, công trường phát ra một trận xôn xao.

Điều này lập tức khiến hắn tinh thần tỉnh táo, cũng không nghỉ ngơi nữa, kéo Mập mạp liền chạy thẳng vào sâu bên trong công trường.

Đến được hiện trường mới phát hiện, ở ngay phía dưới tầng chính của Uông gia, đã đào ra một tấm bản đồng thau lớn.

Thứ này, không biết có liên quan gì đến Thanh Đồng Môn kia không.

Xem chất liệu và công nghệ này, hẳn là đồ vật cùng thời đại.

Chỉ là hoa văn điêu khắc trên đó lại không giống lắm với trên Thanh Đồng Môn.

Đối với câu hỏi của Mập mạp, Lý Vọng Thư cũng vô cùng tò mò.

Trong ký ức của hắn, Giải Toán Bộ Uông gia vận hành, quả thật là dựa vào một món đồ đồng làm cơ sở.

Hắn vốn nghĩ, là Uông Tàng Hải đã lấy được một mảnh vỡ từ Thanh Đồng Môn dưới lòng đất.

Thậm chí khi hắn nhìn thấy Thanh Đồng Môn, còn cố ý quan sát, ít nhất từ bề ngoài mà nói, Thanh Đồng Môn khổng lồ kia vẫn còn nguyên vẹn, không hề có chỗ hổng nào.

Hiện tại nhìn tấm bản đồng thau này, về tổng thể thì vô cùng hoàn chỉnh.

Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra, thứ này hẳn là không phải được tháo xuống từ Thanh Đồng Môn.

Đương nhiên quan trọng hơn là, hoa văn tương tự thế này hắn đã từng gặp qua.

Thứ này, quả thật không liên quan nhiều đến Thanh Đồng Môn kia, ngược lại như là đồ vật của Lôi Thành thì đúng hơn.

Lý Vọng Thư càng nhìn những hoa văn trên tấm bản đồng thau, càng thấy chúng giống với những hoa văn trên Nghe Lôi Thần Khí của Lôi Thành.

Bất quá ở một vài chi tiết rất nhỏ, lại cũng tồn tại một chút khác biệt.

Uông Tàng Hải đã từng vào Cổ Đồng Kinh, hơn nữa còn lưu lại đó rất lâu.

Mà Lôi Thành cũng có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi với Cổ Đồng Kinh.

Chẳng lẽ thứ này, là Uông Tàng Hải đã tìm thấy từ Cổ Đồng Kinh sao.

Nếu là như vậy, thì mọi chuyện đều hợp lý.

Lôi Thành nghe sấm, được xưng có thể từ tiếng sấm mà biết quá khứ và tương lai.

Uông gia có thể dùng thứ này để dự đoán nguy hiểm sắp đến, điều đó cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Lý Vọng Thư nghĩ đến đây, lập tức quay đầu phân phó: Đem thứ này đóng gói, lập tức đưa về phòng thí nghiệm.

Chương 175

Bảo họ nghiên cứu thật kỹ cho tôi, xem thứ này rốt cuộc là cái gì, lại có tác dụng gì.

Hiện tại tuy nói còn chưa phải thời cơ tốt nhất để tiến vào Cổ Đồng Kinh, bất quá nếu có thể từ tấm bản đồng thau này mà đạt được một vài thông tin khác, thì cũng là một chuyện tốt.

Thế nhưng bên này, Mạt Tụng đang vội vàng đóng gói tấm bản đồng thau cho Lý Vọng Thư.

Bên ngoài công trường, đột nhiên lại có một chiếc xe nữa chạy tới.

Lần này liền khiến Lý Vọng Thư chú ý, bất quá khi thấy xe không bị ngăn cản, trong lòng hắn cũng coi như thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khi xe chạy đến trước mặt hắn, liền thấy Tiêu lão bản đã lâu không gặp, vẻ mặt nôn nóng từ trên xe bước xuống, liền hướng về phía Lý Vọng Thư nói: Lão bản, có người gửi cái này qua bưu điện đến công ty, gửi cho lão già Khâu Đức Khảo kia.

Bất quá tôi đã để ý, chặn lại trước rồi, tôi nghĩ cậu tốt nhất nên xem thử.

Nói rồi, liền thấy Tiêu lão bản móc ra từ người một hộp băng ghi hình, đồng thời sắp xếp người từ trên xe khiêng xuống một chiếc TV và một máy quay phim.

Lý Vọng Thư nhìn hộp băng ghi hình Tiêu lão bản đưa qua, lại sửng sốt.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Lý Vọng Thư nhìn thấy nội dung trong băng ghi hình, vẫn không nhịn được nổi da gà khắp

người.

Nội dung băng ghi hình thì không phức tạp, trong một căn phòng vô cùng bình thường, có một người, tóc tai bù xù bò qua bò lại.

Tuy rằng tóc người nọ rất dài, gần như che khuất cả khuôn mặt, bất quá từ thân hình vẫn có thể thấy được, đây là một người đàn ông.

Gần hơn mười phút đồng hồ, đều là hình ảnh người này bò lết trên mặt đất.

Đến sau đó, người này dường như đã bò đủ rồi, cuối cùng cũng đứng dậy từ mặt đất, đầu tiên là điều chỉnh một chút vị trí camera, tiếp theo mới từ từ vén tóc lên.

Lần này, Lý Vọng Thư thì vẫn chưa có phản ứng gì, nhưng Mập mạp, Mạt Tụng và Mạo Mạo Giác bên cạnh lại gần như đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Ngô Tà.

Tên này lại gây ra chuyện xấu gì nữa vậy.

Mập mạp bị cái khuôn mặt lộ ra vẻ bệnh tật của Ngô Tà dọa run rẩy xong, không nhịn được mở miệng mắng.

Hắn không ở bệnh viện nằm yên, lại bày ra trò gì nữa đây.

Hay là, hắn có sở thích đặc biệt gì đó, nên mới chia sẻ ảnh tự chụp cho lão già Khâu Đức Khảo kia.

Chỉ là khẩu vị của hắn cũng nặng quá rồi đấy.

Lý Vọng Thư liếc nhìn Mập mạp đang nổi da gà khắp người, nhàn nhạt nói: Đây không phải Ngô Tà.

Đây là Tề Vũ.

Tề Vũ.

Cái Tề Vũ trong đội khảo cổ Tây Sa năm đó sao.

Sao hắn lại trông giống hệt Ngô Tà vậy.

Đối mặt câu hỏi của Mập mạp, Lý Vọng Thư lại cau mày.

Về chuyện của Tề Vũ, hắn biết không nhiều.

Nói nghiêm khắc thì, Tề Vũ này xem như cữu cữu của hắn, chẳng qua hắn trước nay chưa từng gặp mà thôi.

Mà trong ký ức kiếp trước của hắn, về Tề Vũ lại càng thiếu hơn.

Không phải hắn không nhớ rõ, mà là cái tên Mập mạp kia quá lề mề, chỉ nhắc qua một miệng, đằng sau liền không còn miêu tả kỹ càng nữa.

Kiếp trước hắn lại nghe nói, sau này Tề Vũ có xuất hiện nữa, bất quá lúc đó, hắn còn chưa kịp đi xem thì đã xuyên qua đến đây rồi.

Bất quá giờ phút này nhìn Tề Vũ trên màn hình TV, hắn vẫn lắc đầu, đưa ra ý kiến của mình.

Không giống, trông trẻ hơn.

Lời này khiến những người khác đều sửng sốt, Mập mạp càng cẩn thận quan sát một hồi lâu, mới đưa ra kết luận: Không đúng, không đúng, theo tôi thấy, vẫn là Ngô Tà trẻ hơn một chút, tên này trên mặt còn nhiều vài phần tang thương hơn Ngô Tà.

Thế nhưng Lý Vọng Thư lại một lần nữa lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn màn hình TV.

Tôi nói là, hắn so với dáng vẻ ban đầu của hắn, trở nên trẻ hơn.

Lý thiếu, cậu có muốn nghe thử cậu đang nói cái gì không, cái gì mà so với dáng vẻ ban đầu của hắn càng trẻ hơn.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn mọi người một

cái rồi mới từ từ nói: Hộp băng ghi hình này hẳn là được quay sau khi đội khảo cổ Tây Sa ra khỏi huyệt mộ dưới đáy biển.

Nhưng đối chiếu với ảnh chụp trước khi đội khảo cổ Tây Sa xuất phát năm đó, dáng vẻ của hắn lại trở nên trẻ hơn.

Lý Vọng Thư nói, lại khiến mọi người tại hiện trường lâm vào sự kinh ngạc.

Tuy rằng biết họ đều đã ăn Thi ba ba đan, nhưng đâu phải nói, sau khi ăn thứ đó người sẽ biến thành Thủy con khỉ và Cấm bà sao.

Cho dù vô dụng thì cũng là trở thành một khối Huyết thi.

Nhưng hắn này lại phản lão hoàn đồng trở lại tuổi trẻ.

Đây lại là thao tác gì.

Không phải là quá mức rồi sao.

So với sự kinh ngạc của Mập mạp đối với khuôn mặt Tề Vũ, Lý Vọng Thư lại càng chú ý đến dáng vẻ hắn khi bò lết trên mặt đất.

Tư thế đó hoàn toàn không giống người bình thường, luôn cho người ta một cảm giác không ăn khớp.

Cứ như thể đầu óc và cơ thể đang giận dỗi nhau, đầu óc muốn đi trái, cơ thể lại càng muốn đi phải vậy.

Đặc biệt là cuối cùng, khi Tề Vũ đứng dậy điều chỉnh camera, cho dù lúc đầu mặt bị tóc che khuất.

Nhưng Lý Vọng Thư vẫn là có thể cảm giác được, hắn như trút được gánh nặng, có một loại cảm giác được giải thoát.

Hơn nữa tình huống cơ thể và đầu óc không ăn khớp này, hắn thật sự không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước đó ở Vân Đỉnh Thiên Cung, trên người Trần Bì A Tứ cũng

từng xuất hiện tình huống tương tự.

Chẳng qua lúc đó, Trần Bì A Tứ đã đến mức hồi quang phản chiếu, tuy đầu óc còn tính thanh tỉnh, nhưng đã hoàn toàn không thể khống chế cơ thể.

Hơn nữa Lý Vọng Thư từ chỗ Trần Bì biết được, Tề Vũ cũng giống ông ta, là một thành viên của Thi Cẩu Điếu, xem như người duy nhất thuộc thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Xem ra, tình huống của Tề Vũ này, lại giống như cơ thể Thi Cẩu Điếu của hắn vì Thi ba ba đan mà xảy ra biến dị không thể miêu tả.

Vậy tại sao tôi lại không có vấn đề.

Lúc đó cơ thể tôi đều bắt đầu phát ra mùi xương đặc trưng của Cấm bà, chứng tỏ lúc đó, tôi cách thi biến đã không xa.

Nhưng lúc đó tôi ăn xong Thạch Công Chí, lại không xuất hiện tình huống như Tề Vũ.

Chẳng lẽ là trình tự không giống nhau.

Hay là nói, tôi còn chưa kịp phát sinh loại biến hóa này thì đã bị Nghe Lôi Thần Khí giải quyết mối họa ngầm này rồi.

Lý Vọng Thư suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra nguyên nhân Tề Vũ xuất hiện tình huống này.

Vừa lúc lúc này băng ghi hình cũng đã phát xong, Tiêu lão bản đang định mở miệng nói gì đó, không ngờ Lý Vọng Thư lại trực tiếp lấy băng ghi hình ra khỏi máy.

Sau đó hai tay dùng chút sức, liền trực tiếp bẻ gãy hộp băng ghi hình.

Mọi người lại bị thao tác này của Lý Vọng Thư làm cho sửng sốt, nhưng Mập mạp lại tinh mắt, giơ tay chỉ vào mặt vỡ hô: Mau nhìn,

chỗ này có gì kìa.

Liền thấy bên trong hộp băng ghi hình, lại giấu một tờ giấy đã gấp gọn.

Lý Vọng Thư vội vàng mở ra, liền thấy trên đó viết: Mau đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, có manh mối.

Đây là ý gì.

Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Chỗ đó có gì vậy.

Là Khâu Đức Khảo chuẩn bị nằm viện à.

Nghĩ lại thì cũng gần đúng, ông già này chắc cũng hơn 90 tuổi rồi, cũng là lúc vào viện dưỡng lão thôi.

Mập mạp nhìn tờ giấy, trên mặt vừa nghi hoặc, vừa bắt đầu phân tích lung tung.

Bất quá Lý Vọng Thư nhìn tờ giấy ngược lại mỉm cười: Xem ra tên buồn chai dầu kia đã ra khỏi phía sau Thanh Đồng Môn, tờ giấy này là chữ của hắn.

Nghĩ đến, hộp băng ghi hình này cũng không phải thật sự muốn gửi cho Khâu Đức Khảo đâu.

Hắn nhất định biết, chiếc băng này trên đường thế nào cũng sẽ rơi vào tay tôi.

Nét chữ của buồn chai dầu cũng giống như con người hắn, nhìn qua bình thường, nhưng lại có một vẻ trầm ổn đặc biệt, rất dễ nhận ra đồng thời người khác cũng rất khó bắt chước.

Nếu là Tiểu ca, tại sao hắn không trực tiếp đưa cho cậu.

Chương 176

Lại còn phải vòng một vòng lớn như thế.

Hoặc là gọi điện thoại cũng được mà.

Mập mạp nhận lấy tờ giấy, cẩn thận nghiên cứu một chút, bất quá trên mặt lại vẫn mang theo vẻ cảnh giác.

Đối với điều này, Lý Vọng Thư lại quay đầu nhìn nhìn phế tích Uông gia.

Bởi vì hắn còn không biết, Uông gia đã trở thành lịch sử.

Nghĩ đến hành trình Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn cũng đã nhận ra, khi đó trong đội ngũ của chúng ta đã trà trộn người của Uông gia.

Xem ra, là lúc lên đường đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc xem thử rồi.

Thật ra tôi càng tò mò, sau khi hắn tiến vào cánh Thanh Đồng Môn kia, lại đã xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng trong lòng rất sốt ruột, bất quá Lý Vọng Thư cũng không vì thế mà vội vã bỏ hết mọi việc để lên đường đến Cách Nhĩ Mộc.

Bởi vì hắn trong lòng rõ ràng, băng ghi hình tuy rằng là buôn chai dầu gửi cho mình, nhưng ban đầu thứ này hắn là Trần Văn Cẩm gửi cho hắn.

Lần này đi Cách Nhĩ Mộc, khẳng định là muốn gặp Trần Văn Cẩm một lần.

Rốt cuộc Trần Bì A Tứ trước khi chết, mình đã từng đáp ứng ông ta, muốn giúp ông ta tìm Trần Văn Cẩm.

Hơn nữa Trần Văn Cẩm chẳng những đã ăn Thi ba ba đan, thậm

chí còn từng vào cánh Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn kia.

Tuy rằng nàng cũng không giải quyết được thi biến do Thi ba ba đan mang đến.

Chỉ là Lý Vọng Thư vẫn muốn nói chuyện với nàng, biết đâu có thể suy luận, phát hiện một vài thông tin khác.

Hơn nữa hắn cũng muốn đi xem, nơi Tây Vương Mẫu ngủ say, di tích Tây Vương Mẫu quốc.

Rốt cuộc thứ Thi ba ba đan này, người sáng lập và bản quyền đều nằm trong tay Tây Vương Mẫu cả.

Biết đâu có thể từ di tích Tây Vương Mẫu quốc mà tìm được manh mối nào khác cũng không chừng.

Hơn nữa việc đi Tây Vương Mẫu quốc này, cũng vẫn luôn nằm trong hành trình của Lý Vọng Thư.

Lần này nếu bên buôn chai dầu lại có đầu mối mới, vừa hay cùng đi giải quyết vấn đề luôn.

Mà nếu muốn đi thám hiểm Tây Vương Mẫu quốc, thì khẳng định phải chuẩn bị vạn toàn.

Tuy rằng hiện tại Uông gia đã bị mình tận diệt tận gốc rễ, còn lại một ít cá con tép riu chắc không dám ra ngoài gây chuyện nữa.

Cần phải đi dù sao cũng là Tây Vương Mẫu quốc, mức độ nguy hiểm so với Vân Đỉnh Thiên Cung mà nói, khẳng định chỉ cao chứ không thấp.

Rốt cuộc Tây Vương Mẫu chính là một nhân vật vẫn luôn sống trong thần thoại truyền thuyết.

Loại người này, nói nàng là tiên nhân cũng không quá lời.

Hơn nữa nhìn những việc nàng làm, cũng không phải phàm nhân

có thể làm được.

Nghiên cứu phát minh thứ quỷ dị như Thi ba ba đan, ở một mức độ nhất định cũng coi như đã thực hiện được việc khiến con người có thể trường sinh.

Hơn nữa ngoài Thi Miết Vương ra, nàng nuôi rắn cũng rất có tài.

Chưa nói đến rừng gà cổ đại trải rộng toàn bộ Tây Vương Mẫu quốc.

Chỉ riêng nói đến con Chúc Cửu Âm dưới cây thần đồng thau Tần Lĩnh kia, thì không phải người bình thường có thể nuôi dưỡng được.

Mấu chốt là theo lời con Chúc Cửu Âm kia, nó còn có một người anh em màu trắng tuyền.

Điều này chứng tỏ Tây Vương Mẫu ít nhất đã nuôi một ổ Chúc Cửu Âm.

Con dưới Tần Lĩnh kia thì dễ nói chuyện hơn, lúc đó chẳng những không tấn công Lý Vọng Thư và đồng bọn, thậm chí còn coi hắn là người của Tây Vương Mẫu mà đối đãi.

Không phải nói Lý Vọng Thư đắc ý vì bị Chúc Cửu Âm coi là người của Tây Vương Mẫu.

Điều hắn thực sự cảm thấy kinh ngạc là.

Con Chúc Cửu Âm này dù đã qua mấy ngàn năm thời gian, lại vẫn như cũ nhận Tây Vương Mẫu làm chủ nhân của nó.

Phải biết thời gian chính là thứ sẽ hòa tan tất cả, thời gian đã qua ngàn năm, mà vẫn có thể khiến Chúc Cửu Âm nhớ mãi không quên nàng, chỉ riêng thủ đoạn này thôi đã đủ kinh thiên động địa rồi.

Điều này cũng khiến Lý Vọng Thư vừa tò mò về Tây Vương Mẫu, đồng thời trong lòng cũng không khỏi có thêm vài phần kính sợ

và sợ hãi.

Cho nên khi đã hiểu rõ lần này rất có thể sẽ phải vào Tây Vương Mẫu quốc, Lý Vọng Thư liền cần phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng cho bản thân.

Việc điều động nhân viên và vận chuyển trang bị quy mô lớn, không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một hai ngày.

Người thì còn dễ nói, mấu chốt là trong trang bị có quá nhiều thứ không thể lộ ra ánh sáng.

Mấy thứ này vận chuyển cực kỳ phiền phức, nếu không cẩn thận bị kiểm tra, lại sẽ gây ra nhiều chuyện hơn nữa.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể tạm thời quay về Bắc Bình trước, nhờ đường dây của Cửu Môn giúp mình vận chuyển trang bị.

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là, ngay trong khoảng thời gian hắn làm công tác chuẩn bị này, Ngô Tà lại tìm đến.

Tôi nói này, cậu không ở bệnh viện mà chờ, sốt ruột hoảng hốt chạy tới tìm tôi, có chuyện gì sao.

Tại biệt thự ngoại ô Bắc Bình, nhìn Ngô Tà phong trần mệt mỏi tìm được mình, Lý Vọng Thư trong lòng lại tràn đầy tò mò.

Và Ngô Tà lại có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: Tam thúc tôi lại không thấy nữa rồi.

Đối với việc Tam thúc quen thói mất tích, Lý Vọng Thư ngược lại không mấy bất ngờ, mà mở miệng trêu chọc.

Tam thúc cậu là người lớn như vậy, có tay có chân, ông ấy có chuyện riêng của mình, cậu không thể mong cả ngày trói ông ấy vào lưng quần mình được chứ.

Hơn nữa, đây cũng đâu phải lần đầu tiên, hay là cậu vẫn chưa

quen.

Dù không quen, có người mất tích thì cậu cũng nên đi tìm cảnh sát mới đúng, tìm tôi thì tôi có thể có biện pháp gì chứ.

Thế nhưng đối mặt lời trêu chọc của Lý Vọng Thư, Ngô Tà lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói: Lần này không giống.

Có gì không giống.

Lý Vọng Thư đối với trò chơi cháu tìm chú của cậu cháu trai nhỏ này, thực sự không thể nào hứng thú nổi.

Thế nhưng Ngô Tà lại như thể không biết phải bắt đầu từ đâu mà nói, ở đó rối rắm nửa ngày, sau đó dứt khoát từ trong túi mình móc ra hai hộp băng ghi hình.

Cậu vẫn nên tự mình xem đi.

Lý Vọng Thư cầm lấy băng ghi hình, cẩn thận đánh giá một chút xong, lại nhìn về phía Ngô Tà nói: Vẫn là cậu kể một chút đi.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Lúc này Ngô Tà cũng coi như là đã sắp xếp xong ngôn ngữ, từ từ nói: Hai hộp băng này, là được gửi từ một nơi tên là Cách Nhĩ Mộc, người gửi đều viết là Trương Khởi Linh.

Một hộp là gửi cho Tam thúc tôi, trên đó trống rỗng không có gì cả.

Còn hộp kia là gửi cho tôi, trên đó chỉ có một người phụ nữ, trong phòng không ngừng lặp lại động tác chải đầu.

Tam thúc nói, người phụ nữ trong băng ghi hình đó chính là Hoắc Linh, còn nói dung mạo nàng cũng không hề thay đổi chút nào.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là trong hai hộp băng ghi hình này, lại lần lượt để cái này.

Nói rồi, liền lại từ trong túi móc ra một tờ giấy và một cái chìa khóa đồng thau kiểu cũ.

Tờ giấy đó là một tờ giấy ghi chú, trên đó viết một cách rất qua loa mười mấy chữ.

Tỉnh Thanh Hải, thành phố Cách Nhĩ Mộc, đường Côn Luân, ngõ Đức Nhĩ Tham, số 349 5.

Nghe đến đó, lại nhìn những thứ Ngô Tà lấy ra, Lý Vọng Thư lập tức cau mày.

Thấy vậy, Ngô Tà lập tức bổ sung: Tam thúc tôi lúc đó sau khi nhìn thấy nội dung băng ghi hình, cả người đều thay đổi.

Tôi lúc đó thì không nghĩ nhiều, nhưng ai dè tôi đi vệ sinh một cái, ông ấy đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

Chỉ để lại một tờ giấy trong phòng bệnh, dặn tôi nhất định phải tìm được cậu, hơn nữa chuyển lời cho cậu, cẩn thận Uông gia.

Nghe lời Ngô Tà, Lý Vọng Thư còn chưa mở miệng, Mập mạp lại mỉm cười: Thì ra là vậy, vậy thì cậu hoàn toàn có thể không cần lo lắng đâu.

Xem ra Tam thúc cậu lần này lo lắng thừa thãi rồi, cậu cho rằng trong khoảng thời gian này tôi và Lý thiếu đã làm gì chứ.

Chương 177

Chẳng phải là một Uông gia cỏn con đó sao.

Chẳng phải ở giữa những câu chuyện phiếm của tôi và Lý thiếu, họ đã hôi phi yên diệt tan thành mây khói rồi sao.

À mà, tôi nói cái hôi phi yên diệt này, không phải là tính từ đâu nhé, mà là danh từ đó.

Cậu nói đúng không, Lý thiếu.

Nói rồi, hắn còn quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, lại thấy đối phương cau mày, một bộ biểu cảm như thấy ma.

Điều này khiến Mập mạp không khỏi có chút ngạc nhiên, vội vàng mở miệng hỏi: Không phải chứ, Lý thiếu, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao.

Đại bản doanh của Uông gia đều đã bị chúng ta nổ tung, đến bây giờ vẫn còn chưa dọn dẹp xong mà.

Lần lo lắng này của Tam thúc, chẳng lẽ không có vẻ quá dư thừa sao.

Thế nhưng giờ phút này Lý Vọng Thư, đôi mắt lại vẫn dừng lại trên hai hộp băng ghi hình kia, trên mặt tràn đầy sự ngưng trọng và nghi hoặc.

Trong ký ức kiếp trước của hắn, hắn vô cùng rõ ràng, Trần Văn Cẩm quả thật đã gửi đi ba hộp băng ghi hình.

Đây là sau khi đội khảo cổ Tây Sa xảy ra chuyện năm đó, họ đã tự mình thiết lập một cơ chế.

Quay băng ghi hình, là để tiện ghi lại những biến hóa trên cơ thể

của chính họ.

Còn việc gửi băng ghi hình, lại là để truyền tải thông tin nào đó đến những người cụ thể.

Và ba hộp băng ghi hình của Trần Văn Cẩm, hẳn là lần lượt gửi cho buôn chai dầu, Tam thúc và Khâu Đức Khảo.

Bất quá trên đường lại bị người của Uông gia chặn lại, sau đó đem hộp băng ghi hình vốn gửi cho Khâu Đức Khảo, lại gửi cho Ngô Tà.

Mục đích này đại khái chính là muốn kéo Ngô Tà vào cuộc, để tiện quan sát hắn.

Rốt cuộc hắn và Tề Vũ cùng sở hữu một khuôn mặt giống nhau, trong mắt người có tâm, rất có khả năng sẽ nhầm lẫn Ngô Tà là Tề Vũ năm đó đã đạt được trường sinh, cho nên dung mạo mới mười mấy năm không có quá lớn biến hóa, ngược lại càng sống càng trẻ.

Chỉ là hiện tại Uông gia đã bị hắn tiêu diệt, đúng như lời Mập mạp nói, đã hôi phi yên diệt.

Cho nên trước đó khi Tiêu lão bản đưa tới băng ghi hình, hắn cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ là hiện tại nhìn thấy Ngô Tà lại lấy ra hai hộp băng ghi hình khác, lại khiến hắn không thể không nghĩ nhiều.

Hiện tại Uông gia đã không còn, vậy rốt cuộc là ai đang âm thầm quấy nhiễu việc gửi băng ghi hình đây.

Nhìn Ngô Tà lấy ra thêm hai cuộn băng ghi hình khác, suy nghĩ của Lý Vọng Thư lập tức trào dâng cuồn cuộn, đồng thời hồi tưởng lại rất nhiều chi tiết mà hắn đã bỏ qua.

Nếu hộp băng ghi hình đó bị Tiêu lão bản chặn lại khi gửi đến

công ty, và có một tờ giấy của Buồn Chai Dầu gửi cho tôi.

Vậy nói cách khác, cuộn băng này căn bản không phải Trần Văn Cẩm gửi cho Khưu Đức Khảo.

Mà là Buồn Chai Dầu, sau khi nhận được cuộn băng Trần Văn Cẩm gửi cho ông ta và thêm tờ giấy, đã gửi lại cho tôi.

Còn cuộn băng thật sự gửi cho Khưu Đức Khảo lại bị người âm thầm động tay động chân, ngược lại gửi cho Ngô Tà.

Việc Buồn Chai Dầu gửi cuộn băng cho tôi thì có thể hiểu được, ông ta hẳn là đã phát hiện ra người của Uông gia, nên mới dùng cách này để liên lạc với tôi.

Vậy người đứng sau này, kéo Ngô Tà vào cuộc là vì cái gì.

Hơn nữa, thân phận của người này là ai.

Giờ phút này Lý Vọng Thư thật sự có chút ngẩn người, hắn mười phần chắc chắn rằng Uông gia đã xong rồi.

Rốt cuộc ngay cả căn cơ mà Uông gia dựa vào để tồn tại, tấm đồng thau có chức năng tiên đoán kia, cũng đã bị chính hắn đào ra và mang đi.

Cho nên, người đứng sau thao túng những cuộn băng ghi hình này, đầu tiên có thể loại trừ Uông gia.

Thế nhưng trừ Uông gia ra, còn ai sẽ cố ý kéo Ngô Tà vào cuộc nữa đây.

Hơn nữa Tam thúc bảo tôi cẩn thận Uông gia, Uông gia này là chỉ riêng Uông gia, hay còn là người khác.

Giờ phút này những người khác cũng phát hiện sự bất thường của Lý Vọng Thư, Mập mạp càng hiểu Lý Vọng Thư hơn, thấy hắn cau mày liền lập tức nhận ra vấn đề có thể nghiêm trọng hơn mình tưởng

tượng nhiều.

Thế là lập tức nhỏ giọng hỏi: Lý thiếu, hay là những cuộn băng ghi hình này có vấn đề gì.

Cậu không phải cũng nhận được một hộp sao, cậu nói là Tiểu Ca gửi cho cậu mà.

Nếu là hắn gửi, tôi nghĩ hẳn là không có vấn đề gì chứ.

Đương nhiên, nội dung băng ghi hình đúng là hơi kỳ lạ một chút.

Nhưng tôi nghĩ trọng điểm hẳn là vẫn nằm ở những thứ giấu trong cuộn băng ghi hình.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Người gửi cuộn băng ghi hình cho tôi đúng thật là Trương Khởi Linh.

Nói rồi, Lý Vọng Thư ngước mắt nhìn thoáng qua Ngô Tà rồi tiếp lời: Chỉ là người gửi cho cậu ấy thì chưa chắc.

Vậy sẽ là ai.

Hơn nữa xem nội dung cuộn băng ghi hình, người có những cuộn băng này trong tay chắc chắn là người của đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Rốt cuộc đội khảo cổ năm đó chỉ là mất tích thôi, tuy rằng ở Vân Đỉnh Thiên Cung có tìm thấy một vài thi thể.

Nhưng hẳn là vẫn còn những người khác, đã sống sót rời khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung.

Có thể là những người đó gửi sao.

Cậu nói cũng có lý, chỉ là tại sao lại gửi băng ghi hình cho cậu ấy.

Lý Vọng Thư nói xong lời này, ba người tại hiện trường lập tức đều trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Ngô Tà mới ngẩng ra cau mày nói: Đúng vậy.

Tại sao lại gửi băng ghi hình cho tôi.

Chuyện này hoàn toàn không có lý nào.

Mập mạp nghe vậy liếc nhìn Lý Vọng Thư, thấy hắn không có phản ứng gì, mới thử hỏi Ngô Tà: Thiên Chân, cậu thật sự không biết gì cả sao.

Kỳ thật cậu vẫn có một chút đặc biệt đấy.

Tôi ư.

Ngô Tà sững sờ, Mập mạp lại lần nữa nhìn về phía Lý Vọng Thư, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định, lúc này mới nói với Ngô Tà: Tề Vũ của đội khảo cổ năm đó cậu hẳn là từng nghe nói qua chứ.

Nghe vậy Ngô Tà lập tức từ trên người móc ra bức ảnh của đội khảo cổ năm đó, chỉ vào cái bóng người mờ nhất.

Người này đúng không.

Chỉ là không nhìn rõ mặt.

Lần này không đợi Mập mạp mở miệng, Lý Vọng Thư liền đứng dậy từ trong tủ lấy ra một hộp băng ghi hình.

Thôi, vẫn là để cậu xem đi.

Đây là cuộn băng Tiểu Ca gửi cho tôi, nội dung bên trong chính là về Tề Vũ, xem xong cậu sẽ hiểu.

Để kiểm tra thứ giấu trong cuộn băng ghi hình, lúc đó cuộn băng đã bị Lý Vọng Thư bẻ đôi.

Tuy nhiên sau này để lưu làm kỷ niệm, hắn lại cho người thay một hộp mới, giờ phút này đúng lúc để Ngô Tà xem khuôn mặt của Tề Vũ.

Quả nhiên, khi nhìn thấy có người bò trườn trong phòng, Ngô Tà

tuy cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lập tức chỉ ra rằng căn phòng này có bố cục và trang trí rất giống căn phòng trong băng ghi hình của Hoắc Linh.

Nhưng khi hắn nhìn rõ khuôn mặt Tề Vũ, liền bắt đầu cảm thấy kinh hãi, cả người không tự chủ được khẽ run lên.

Sao lại thế này.

Tại sao tôi lại trông giống hệt người này.

Điều này phần lớn là một kế hoạch nào đó của Ngô gia các cậu, thậm chí là của Cửu Môn.

Lý Vọng Thư kỳ thật cũng muốn nhân cơ hội này để nói ra một số chuyện.

Lần trước từ Tây Sa trở về, hắn còn cố kỵ sợ vì bản thân mình mà làm phiền sự sắp đặt của Tam thúc.

Rốt cuộc lúc đó, hắn không hề có manh mối gì về Uông gia, mà Tam thúc thì đã sớm nhận ra sự tồn tại của Uông gia rồi.

Tuy nhiên, hành trình Vân Đỉnh Thiên Cung sau đó đã khiến hắn nhận ra người của Cửu Môn đáng tin cậy đến mức nào, và kế hoạch của Tam thúc cũng quá mức tự cho là đúng.

Nếu không có hắn ở đó, trong Vân Đỉnh Thiên Cung, đội ngũ của Cửu Môn có lẽ đã bị Uông gia tiêu diệt hoàn toàn.

Hơn nữa bây giờ Uông gia đã không còn, hắn thật sự không hy vọng Tam thúc lại gây ra chuyện xấu gì cho mình.

Rốt cuộc tiếp theo, điều hắn cần làm là dốc toàn lực tìm kiếm cách giải quyết Thi ba ba đan.

Về phương diện này, hắn không muốn bị ảnh hưởng bởi những sắp đặt khác của Tam thúc và đồng bọn.

Ngô Tà nghe lời hắn nói, vẻ mặt kinh ngạc và nghi hoặc càng thêm rõ rệt.

Không thể nào.

Chương 178

Cậu nói Tam thúc của tôi.

Hắn có thể có kế hoạch gì.

Lúc này, Lý Vọng Thư lại mỉm cười, bình tĩnh nhìn Ngô Tà nói: Cậu vừa rồi không phải còn nói, Tam thúc của cậu liếc mắt một cái liền nhận ra Hoắc Linh trong băng ghi hình sao.

Nếu hắn có thể nhận ra Hoắc Linh, vậy tại sao lại không nhận ra cậu và Tề Vũ có ngoại hình giống hệt nhau chứ.

Nói rồi, Lý Vọng Thư cầm lấy bức ảnh của Ngô Tà, chỉ vào bóng người mờ ảo đó rồi tiếp lời: Hơn nữa bức ảnh này cậu không thấy quá trùng hợp sao.

Người bị làm mờ đi cố tình lại là Tề Vũ.

Tất cả những điều này chỉ có thể cho thấy, Tam thúc của cậu cố ý che giấu sự thật này, kỳ thật là có một mưu tính lớn hơn.

Cậu, chẳng qua chỉ là một quân cờ trong mưu tính của hắn mà thôi.

Lý Vọng Thư nói xong, Ngô Tà cả người đều rơi vào im lặng, mơ hồ có một loại cảm giác tín niệm sắp sụp đổ.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Lý Vọng Thư dứt khoát đứng dậy vỗ vỗ vai hắn nói: Cậu muốn không làm quân cờ, cách tốt nhất chính là không để Tam thúc của cậu dắt mũi.

Nếu là tôi, tôi bây giờ sẽ bay về nhà, giả vờ như không có gì xảy ra cả.

Cứ như vậy, có lẽ Tam thúc của cậu thấy cậu không hợp tác,

ngược lại có thể thành thật hơn với cậu cũng không chừng.

Hoặc là đi tìm Nhị thúc của cậu, nếu cậu hiện tại đã nhận ra một số chuyện, tin rằng hắn hẳn có thể cho cậu nhiều đáp án hơn.

Nói xong, Lý Vọng Thư lúc này mới cầm lấy địa chỉ và chìa khóa Ngô Tà để trên bàn.

Vừa lúc tôi và Tiểu Ca đã hẹn gặp mặt ở địa điểm này.

Chúng ta cứ chia làm hai đường đi, cậu về nhà điều tra, tôi đi cái viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc này xem rốt cuộc là chuyện gì.

Tôi nói Lý thiếu, cậu nói chuyện Tề Vũ u ám như vậy, nói không chừng hắn và Thiên Chân chỉ đơn thuần là lớn lên giống nhau thôi.

Bây giờ thì hay rồi, Thiên Chân sẽ không vì vậy mà lâm vào tự hoài nghi đấy chứ.

Tôi thấy dáng vẻ hắn rời đi hôm đó, cả người đều có một loại cảm giác sắp sụp đổ.

Trên đường đi tới Cách Nhĩ Mộc, Mập mạp vẫn còn có chút lo lắng, không ngừng cằn nhằn với Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư thì cười nói: Chuyện này mới có là gì đâu.

Không sao, Thiên Chân sụp đổ đâu phải lần đầu.

Một lần từ Lỗ Vương Cung ra, một lần từ Tây Biển Cát Đế về, cậu ta đã có kháng thể rồi, không yếu ớt như cậu tưởng đâu.

Nghỉ ngơi hai ngày chắc là có thể hồi phục lại, cho nên cậu hoàn toàn không cần lo lắng.

Hơn nữa, nếu đã biết lần này tới Cách Nhĩ Mộc, có kẻ đang giở trò sau lưng, không cho cậu ta đến đây cũng là tốt cho cậu ta.

Thật sự đến lúc nòng súng kề cổ, cậu nói cậu ta đánh không được,

trốn cũng không nhanh, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao.

Lý Vọng Thư cảm thán một câu, thân mình lại không nhịn được cố gắng dựa sát vào lưng ghế.

Hắn cũng không nghĩ tới, Cách Nhĩ Mộc cái nơi này lại xa đến vậy.

Phải biết thành phố này chính là thành phố được xây dựng khi làm đường năm đó.

Bốn phía tất cả đều là sa mạc hoang vu mênh mông bát ngát, lại không có chuyến bay thẳng, phải bay đến Thành Đô trước, rồi từ Thành Đô chuyển tiếp đi.

Bởi vì trên đường đến Thành Đô đã ngủ đủ giấc, lại từ Thành Đô bay đến Cách Nhĩ Mộc, ngồi trên máy bay liền dễ dàng cho người ta một loại ảo giác thời gian trôi qua rất chậm.

Mập mạp chắc cũng ngồi chán rồi, nghe Lý Vọng Thư giải thích xong, cố ý cười nói: Không ngờ tới, Lý thiếu cậu còn rất quan tâm an toàn của Thiên Chân.

Nếu cậu nói hành trình lần này nguy hiểm như vậy, sao không sắp xếp cho tôi cũng đi trốn một chuyến.

Lý Vọng Thư nghe vậy lập tức cười, nhìn Mập mạp giả bộ nghiêm túc nói: Cậu nói lời này nghe hay thật, tôi đâu có ép cậu nhất định phải tới đâu.

Cậu nếu muốn chạy, lúc nào cũng được.

Chỉ đùa một chút thôi.

Với tình giao của hai chúng ta, làm sao tôi có thể trơ mắt nhìn cậu một mình mạo hiểm được, tôi là loại người đó sao.

Chẳng nói đâu xa, trước đây ở Vân Đỉnh Thiên Cung, nếu không

phải cậu cõng tôi chạy một mạch, tôi đã sớm bị những Cổ Thi kia ăn sạch rồi.

Cho nên cậu yên tâm, cho dù phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, kẻ địch có đáng sợ đến đâu, tôi nhất định sẽ cùng cậu đối mặt.

Vừa nghe Mập mạp dứt lời, không ngờ lúc này thông báo trên máy bay bắt đầu phát thanh chuẩn bị hạ cánh.

Lý Vọng Thư duỗi thẳng chân ra sau, mới rất nghiêm túc nói: Kỳ thật lần này cho Thiên Chân về nhà, tôi còn có chút tính toán khác.

Cho dù lần này kẻ đứng sau là ai muốn kéo cậu ta vào cuộc, chỉ cần cậu ta không đến Cách Nhĩ Mộc, không đi vào cái bẫy này, kẻ đứng sau kiểu gì cũng phải điều chỉnh một số sắp đặt.

Bên này có chúng ta theo dõi, bên kia tôi đã liên lạc với Nhị thúc của Ngô gia, hắn cũng sẽ âm thầm quan sát.

Chỉ cần kẻ đứng sau lộ ra sơ hở, chúng ta ít nhất có thể biết đối phương là người như thế nào.

Bằng không như bây giờ, ngay cả là ai đang phá rối phía sau cũng không rõ, thì thật sự quá bị động.

Lý Vọng Thư nói xong câu cuối cùng, trong giọng nói thậm chí mang theo chút bất đắc dĩ.

Hắn vốn dĩ cho rằng diệt trừ Uông gia, thế giới này nên yên tĩnh một chút.

Nhưng ai ngờ, một Uông gia ngã xuống, kết quả lại xuất hiện một kẻ địch càng thêm thần bí.

Điều này khiến hắn có cảm giác gió lớn báo hiệu mưa bão sắp tới.

Trước kia có Uông gia ở phía trước thu hút tất cả sự chú ý của hắn, bây giờ Uông gia không còn, lại nhảy ra càng nhiều yêu ma quỷ

quái.

Theo máy bay hạ cánh, Lý Vọng Thư và Mập mạp chậm rãi rời sân bay, bắt đầu đánh giá tòa thành nhỏ nằm ở phía tây này.

Phải biết trước đó, gộp cả hai đời, Lý Vọng Thư cũng chỉ là nghe qua tên thành phố này.

Cho nên trước khi xuất phát, hắn còn cố ý tìm hiểu một chút tư liệu về thành phố này.

Nơi đây từng được mệnh danh là Quán trọ cao nguyên, được xem là một thành phố mâu thuẫn mà kỳ diệu.

Mâu thuẫn là ở chỗ nơi đây còn trẻ, đồng thời lại toát ra một mùi vị cổ kính trầm mặc.

Năm đó, binh lính xây đường quốc lộ cắm trại ở đây, cứ thế dựng nên một thành phố, nên tổng cộng cũng chỉ có hơn 50 năm lịch sử.

Nhưng sau đó, theo quốc lộ được xây dựng và thông xe, địa vị nơi đây lại dần dần bị Lhasa thay thế, khiến cả thành phố rơi vào một vị trí vô cùng xấu hổ, không còn phồn hoa như năm nào.

Còn nói nơi đây kỳ diệu, là bởi vì Cách Nhĩ Mộc trong tiếng Tạng có nghĩa là nơi có nhiều con sông.

Thế nhưng đi suốt một đường, Lý Vọng Thư cho dù là từ trên máy bay nhìn xuống, đập vào mắt cũng chỉ có sa mạc mênh mông vô bờ.

Lý thiếu, chúng ta tiếp theo làm gì.

Lý Vọng Thư và Mập mạp không mang theo quá nhiều hành lý, mỗi người đeo một cái ba lô, tổng thể trang phục cực kỳ giống những người đi du lịch.

Lý Vọng Thư cũng coi như lần đầu tiên nhìn thấy một thành phố có phong cách dân tộc Tạng đậm đặc như vậy.

Thế là kéo Mập mạp dứt khoát tìm một quán bán trà Tạng ven đường ngồi xuống.

Uống trước ly trà đã.

Từ vừa ra sân bay bắt đầu, tôi liền luôn cảm giác có người đang nhìn chằm chằm tôi.

Nghe vậy Mập mạp lại cười nói: Sao phải khẩn trương như thế, tôi biết cậu âm thầm sắp xếp nhân lực rồi.

Nhưng trên đời nào có người ngốc đến vậy, chúng ta vừa đến liền rầm rộ theo sau, thế này thì không chuyên nghiệp chút nào, không phù hợp khí chất phản diện.

Cho nên tôi nghĩ, cậu đại khái là quá nhạy cảm, hoặc là cậu bị say độ cao.

Không để ý đến lời đùa của Mập mạp, Lý Vọng Thư không để lộ dấu vết tiếp tục dùng khóe mắt quan sát xung quanh.

Sở dĩ chỉ có hắn và Mập mạp hai người hành động, hắn chính là muốn thử xem, lấy hai người bọn họ làm mồi, xem có thể câu được con cá nào không.

Hơn nữa hắn cũng không hề lừa Mập mạp, từ khoảnh khắc bước ra sân bay, hắn thật sự đã cảm nhận được một loại cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác này, giống như là bị người nhìn thấu từ trong ra ngoài, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Hắn cũng là lần đầu tiên có cảm giác này, cho nên từ khi ra khỏi sân bay, dọc đường đi hắn đều cố tình quan sát mọi thứ xung quanh.

Thế nhưng mặc dù hắn đã quan sát rất cẩn thận, nhưng vẫn không thể phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Thấy vẻ mặt Lý Vọng Thư có chút nghiêm túc, Mập mạp cũng

theo đó có chút căng thẳng, học theo Lý Vọng Thư, không để lộ dấu vết đảo mắt nhìn một vòng.

Chương 179

Sau đó lại có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói: Không thể nào, hay là thật sự có người đang âm thầm nhìn chằm chằm chúng ta.

Vậy tại sao tôi lại không có chút cảm giác nào.

Theo lời Mập mạp nói, Lý Vọng Thư lại cảm thấy cái loại cảm giác bị người nhìn chằm chằm đó càng ngày càng mạnh mẽ.

Thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được ánh mắt không kiêng nể kia, khiến lưng hắn không khỏi nổi da gà.

Thế là hắn bưng chén trà lên giả bộ uống trà, đồng thời nhỏ giọng nói: Tôi cảm giác sẽ không sai đâu, ánh mắt đó chính là từ phía sau tôi.

Thấy Lý Vọng Thư nói nghiêm túc, Mập mạp dứt khoát bưng bát trà của mình uống cạn một hơi, sau đó trực tiếp đứng dậy bảo ông chủ thêm cho mình một chén nữa.

Tranh thủ lúc thêm trà, nghiêm túc cẩn thận liếc nhìn phía sau Lý Vọng Thư.

Sau đó bực bội nói: Tôi đã bảo là cậu quá nhạy cảm mà, phía sau cậu ngoại trừ một thằng bé con đang nghịch bùn, chẳng có gì khác cả.

Lý Vọng Thư hiểu, Mập mạp tuyệt đối sẽ không nói đùa vào lúc này, thế là cũng bất chấp rút dây động rừng, trực tiếp đột ngột xoay người nhìn về phía sau.

Nhưng khi nhìn lại, quả thật đúng như Mập mạp nói, mọi thứ đều rất bình thường.

Chỉ có một đứa bé mặc áo Tạng đang ngồi xổm ven đường, thấy ánh mắt hắn, còn cười với hắn.

Nhìn thấy phía sau chỉ có một đứa bé đang cười với mình, Lý Vọng Thư cũng bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ thật sự là tôi quá nhạy cảm, đi thôi Mập mạp.

Chúng ta đi viện điều dưỡng kia xem sao, có lẽ sẽ có thu hoạch khác.

Kể cả vô dụng, cũng phải tìm được Buồn Chai Dầu kia trước đã.

Nếu hắn đã gửi băng ghi hình cho tôi, nghĩ bụng người đó hẳn vẫn còn ở Cách Nhĩ Mộc.

Lời nói tuy là vậy, nhưng trong lòng Lý Vọng Thư vẫn chắc chắn, lúc trước quả thật có người đang quan sát hắn.

Kể từ khi khai phá ra khả năng dùng Thi Miết Vương để cảm nhận các loại côn trùng khác, tuy rằng không thể cảm nhận được những thứ khác, nhưng phản ứng cơ thể hắn đối với việc bị nhìn trộm lại càng ngày càng mạnh.

Đặc biệt là sau hai lần bị Bồ Tiên Thiếp Ca và cha nàng là Bồ Tiên Vạn Nô tấn công tinh thần, hắn đối với cảm giác bị nhìn trộm này có ký ức đặc biệt sâu sắc.

Nếu không phải đang ở trong thành, sợ gây ra hoảng loạn và rắc rối không cần thiết, hắn thậm chí muốn thử triệu tập sâu quy mô lớn, tìm ra kẻ đang âm thầm quan sát hắn.

Ngươi cứ trốn đi.

Trong thành không tiện ra tay, chờ sau này ra khỏi thành, sớm muộn gì ta cũng bắt được ngươi.

Thầm nghĩ trong lòng, hắn dứt khoát tìm một chiếc xe ba gác ven đường, bảo người chở hai người đến viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc.

Không phải là trong thành không có taxi, mà là viện điều dưỡng kia thuộc về sản vật của những năm 60 thế kỷ trước.

Ban đầu là viện điều dưỡng của bộ đội, nằm ở khu phố cổ nhất trong thành.

Nơi đó vốn dĩ quy hoạch không được hoàn thiện lắm, hiện tại lại càng sớm đã tràn ngập các công trình xây dựng trái phép lộn xộn.

Đường sá thì đã bị các loại chiếm dụng, ô tô căn bản không thể đi vào, chỉ có thể dựa vào xe ba gác để di chuyển.

Theo hai người ngồi lên xe ba gác, Lý Vọng Thư lúc này cũng cảm thấy luồng cảm giác bị nhìn trộm đó dần dần trở nên phai nhạt, sau khi quẹo vài vòng thì hoàn toàn biến mất.

Mập mạp lúc này lại rất nhẹ nhõm, rất mong chờ nói: Lý thiếu, cậu nói Tiểu Ca có thể đã ở viện điều dưỡng chờ chúng ta không.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Hắn chưa từng xuất hiện ở đó, nhưng có lẽ đợi chúng ta đến nơi, hắn mới xuất hiện thì sao.

Lần này Lý Vọng Thư áp dụng phương pháp hành động hai đội, một công khai một bí mật.

Hắn và Mập mạp ở chỗ sáng, Mạo Mạo Giác dẫn người đi trước một bước, đã dùng các thân phận khác nhau, âm thầm đến Cách Nhĩ Mộc.

Hơn nữa còn bố trí các trạm quan sát gần viện điều dưỡng.

Có thể khẳng định là, từ khi Mạo Mạo Giác và đồng bọn đến đó cho đến hôm nay, không có ai từng vào viện điều dưỡng.

Còn về tung tích của Buồn Chai Dầu, nếu hắn muốn ẩn mình, người bình thường thật sự không dễ tìm được hắn.

Cho nên Lý Vọng Thư và Mập mạp cứ thế nghênh ngang đi vào

viện điều dưỡng, cũng là hy vọng Buồn Chai Dầu có thể chủ động đến tìm họ hội hợp.

Lúc này Mập mạp lại không nhịn được mở miệng hỏi: Cậu nói, viện điều dưỡng sẽ có thứ gì.

Người kia tại sao lại gửi chìa khóa và số phòng cùng nhau cho Thiên Chân.

Lý Vọng Thư đương nhiên biết, viện điều dưỡng ngoại trừ một quyển sổ tay Trần Văn Cẩm để lại còn hơi có chút giá trị ra, cũng chỉ nhốt một con Cấm bà bên trong.

Chìa khóa hẳn là Trần Văn Cẩm đặt trong cuộn băng ghi hình, chỉ là nguyên bản cuộn băng này, đáng lẽ phải gửi cho Khưu Đức Khảo hoặc Tam thúc.

Lý Vọng Thư đơn giản trả lời một câu, liền nhìn thấy xe ba gác đã xuyên qua một con phố hẹp đầy các cửa hàng massage và tiệm uốn tóc rồi dừng lại.

Còn Mạo Mạo Giác đã dẫn theo vài người, đang chờ bên ngoài một tòa nhà ba tầng.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư đến, lập tức tiến lên đón.

Thiếu gia, dọc đường đi đều có người nhìn chằm chằm, không phát hiện có ai đi theo các cậu.

Lý Vọng Thư xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà ba tầng trước mặt, liền thấy bên ngoài tòa nhà có một bức tường bao.

Các cửa sổ trên lầu đều bị giấy báo dán kín từ bên trong, không nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong, nhưng tổng thể lại toát ra một cảm giác âm khí dày đặc, rất phù hợp với bối cảnh nhà ma trong phim ảnh.

Bảo người tiếp tục theo dõi, có tình huống lập tức thông báo, mấy tên các cậu đều mang theo vũ khí rồi chứ.

Đều mang theo rồi.

Mạo Mạo Giác vỗ vỗ chiếc ba lô sau lưng, vẻ mặt hơi có chút hưng phấn.

Lý Vọng Thư thấy vậy, lập tức bảo người mở cửa lớn viện điều dưỡng, đi đầu tiên phong bước vào.

Xuyên qua sân đầy cỏ dại, lại lần nữa cạy mở cánh cửa lớn của tòa nhà nhỏ, liền đến một nơi tương tự đại sảnh.

Bên trong lát gạch xanh, trống rỗng, hoang vắng, trên mặt đất còn đọng một lớp bụi rất dày.

Xem tình hình thì ít nhất đã mấy tháng không có ai đến đây.

Tiếp tục đi vào trong, ở bên trái đại sảnh có một cầu thang gỗ xoắn ốc.

Đến đây, vì các cửa sổ đều bị bịt kín, nên nhìn lên trên, chỉ có thể thấy một mảng đen kịt.

Lý Vọng Thư cũng không nán lại ở tầng một, mà là đi thẳng về phía trước, mục tiêu rõ ràng dẫn người hướng tới phòng 306 như viết trên tờ giấy.

Đến viện điều dưỡng vốn dĩ là để gửi tín hiệu cho Buồn Chai Dầu biết rằng mình đã tới.

Nhiều nhất cũng chỉ là tiện tay xử lý con Cấm bà bên trong, cho nên hắn cũng không định thăm dò nhiều.

Rất nhanh, mọi người liền đến trước cửa phòng 306, móc chìa khóa ra, cắm vào lỗ khóa.

Ngay sau đó xoay tròn, lạch cạch một tiếng, cánh cửa theo tiếng cọ

xát chói tai của trục cửa, rất nhẹ nhàng được mở ra.

Căn phòng không lớn, theo ánh sáng từ vài chiếc đèn pin chiếu vào, mọi thứ bên trong cũng trở nên rõ ràng.

Liền thấy bên trong bày biện vô cùng đơn giản, một chiếc giường cùng một tấm chăn mốc meo, còn lại là một chiếc tủ tài liệu bằng sắt lá đặt dựa tường.

Nhưng lúc này, chiếc tủ tài liệu đã đổ rạp xuống đất, xem ra là gần đây mới bị người làm đổ.

Và phía sau chiếc tủ sắt lá, một cánh cửa sắt nặng nề, lúc này cũng đã mở ra một khe hở.

Mẹ kiếp, đây là có người vừa mới đi vào nha.

Mập mạp thấy vậy, ngồi xổm xuống chỉ vào dấu chân trước cửa sắt, mặt đầy sốt ruột.

Lý Vọng Thư không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua Mạo Mạo Giác.

Điều này khiến Mạo Mạo Giác vừa có chút xấu hổ, lại vừa có chút ấm ức.

Thiếu gia, theo lời cậu dặn, chúng tôi ở xung quanh 24 giờ có người canh chừng, thật sự không phát hiện ai từng vào viện này cả.

Trong lòng Lý Vọng Thư cũng có chút kinh ngạc, hắn đương nhiên tin Mạo Mạo tuyệt đối sẽ không lừa mình.

Vậy chỉ có thể giải thích, người tiến vào có thể tránh thoát sự giám sát, tuyệt đối là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Sẽ là Buồn Chai Dầu sao.

Lý Vọng Thư nhíu mày nghĩ nghĩ, dứt khoát tiến lên một phen kéo mạnh cánh cửa sắt ra.

Phía sau cánh cửa lại là một cầu thang xoắn ốc đi xuống, và ngay khi cánh cửa hoàn toàn mở ra, một luồng hơi thở ẩm ướt lạnh lẽo lập tức bốc lên từ phía sau cửa.

Đồng thời còn có một mùi hương vô cùng đặc biệt cũng theo đó bay ra.

Thiếu gia, mùi hương này, sao lại giống mùi trên người cậu trước đây thế nha.

Vô nghĩa, mọi người cẩn thận, vũ khí đều chuẩn bị sẵn sàng, nơi này ngoài những người khác ra, rất có thể còn có Cấm bà.

Có người đã đi vào trước một bước, nhưng về điều này Lý Vọng Thư lại không quá lo lắng.

Chương 180

Lần này phía mình binh hùng tướng mạnh, hắn thật sự hy vọng kẻ phá rối phía sau đang ở bên trong, vừa lúc cùng nhau giải quyết, cũng có thể giúp hắn bớt đi rất nhiều phiền phức.

Còn về Cấm bà, loại thứ này do Thi ba ba đan dẫn đến thi biến, là thứ hắn ít phải lo lắng nhất.

Tuy nhiên để đề phòng vạn nhất, hắn vẫn tập trung tinh thần trước, không ngừng thúc giục Thi Miết Vương, lực cảm ứng bắt đầu không ngừng kéo dài ra phía sau cánh cửa sắt.

Quả nhiên không lâu sau đó, hắn liền ở một vị trí rất sâu bên dưới, cảm nhận được sự tồn tại của một con Thi Miết Vương khác.

Sao lại thế này.

Con Thi Miết Vương này lại là loại mới gì.

Thi ba ba Lý Vọng Thư đã nhìn thấy rất nhiều chủng loại.

Thi ba ba trưởng thành bình thường có kích thước giống như bọ cánh cứng.

Thỉnh thoảng còn có những cá thể có hình thể đặc biệt to lớn, có thể to bằng cái chậu rửa mặt.

Đặc biệt một chút, đó chính là Thi Miết Vương màu đỏ máu, cũng là nguyên liệu chính để chế tạo Thi ba ba đan.

Đặc biệt hơn một chút, đó chính là loại do Chu Mục Vương tạo ra, loại Thi ba ba không hề có sinh khí nhưng lại thực sự tồn tại giống như một thể máy móc điều khiển càn thi trong Thất Tinh Nghi Quan.

Đương nhiên còn có con Thi Miết Vương vàng biến dị trong đầu

hắn.

Thế nhưng hắn lại chưa từng nhìn thấy loại Thi ba ba mà hắn cảm nhận được phía sau cánh cửa sắt kia.

Lý Vọng Thư thậm chí cảm thấy dùng một con để hình dung nó, đều đã không còn quá chính xác.

Bởi vì con Thi Miết Vương mà hắn cảm ứng được lần này, một nửa bên trái thì còn có thể coi là Thi Miết Vương màu đỏ bình thường.

Nhưng một nửa bên phải, lại như bị axit mạnh ngâm qua vậy, nửa người giống như bị hòa tan, hiện ra trạng thái một bãi chất lỏng màu bạc tụ hợp lại với nhau.

Lý Vọng Thư vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thi ba ba quỷ dị đến vậy.

Nhưng lúc này, từ gần cánh cửa sắt đã có thể nghe thấy một trận động tĩnh truyền đến từ phía dưới.

Đi, chúng ta đi xuống, người vẫn còn ở dưới.

Nghe được hiệu lệnh, nhóm Mạo Mạo Giác lập tức từ trên người rút vũ khí ra, đi theo Lý Vọng Thư theo cầu thang xoắn ốc bắt đầu đi xuống.

Bởi vì sợ rút dây động rừng, khiến người bên dưới trốn thoát, nên mọi người đi rất chậm.

Thế nhưng chiều cao của cầu thang, vẫn vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Phải biết họ tuy là từ tầng 3 đi vào cánh cửa sắt, nhưng chiều cao của cầu thang sau cánh cửa sắt này, lại rõ ràng vượt qua ba tầng lầu.

Đây là thiết kế của quỷ tài nào vậy, lại đem lối vào hầm ngầm thiết kế ở vị trí tầng 3.

Đổi thành người bình thường, sau khi tìm kiếm ở tầng một không có kết quả, còn thật sự có khả năng cho rằng tòa nhà này không có hầm ngầm.

Cuối cùng, khi đi đến dưới cầu thang, tiếng động nghe rõ ràng hơn.

Và bố cục của tầng hầm cũng giống như tầng trên, một hành lang rất dài, hai bên đầy các phòng.

Và nơi phát ra tiếng động, chính là căn phòng ở cuối hành lang.

Không cần Lý Vọng Thư mở miệng, Mạo Mạo Giác vẫy tay một cái, mấy tên thủ hạ được dẫn đến lập tức tiến vào trạng thái đề phòng.

Hai người cầm súng áp sát tường, vừa vặn có thể ngăn chặn bất kỳ nguy hiểm nào có thể từ hai bên phòng đi ra.

Những người khác cũng dưới sự dẫn dắt của Mạo Mạo Giác, ghìm súng từng bước một đi về phía căn phòng sâu nhất.

Đương nhiên Lý Vọng Thư cũng không nhàn rỗi, trải qua việc không ngừng giao tiếp khi xuống lầu, hơn nữa khoảng cách hiện tại đã gần như vậy, hắn hiện tại đã có thể tùy thời thiết lập liên hệ với con Thi ba ba dị loại kia.

Hiện tại chẳng qua là để phòng ngừa vạn nhất, nên mới không tùy tiện giao tiếp.

Rất nhanh, mọi người liền đến trước cửa căn phòng cuối hành lang, có thể nghe rõ ràng tiếng va đập sắt lá nặng nề không ngừng truyền ra từ trong phòng.

Lý Vọng Thư ra hiệu cho Mạo Mạo Giác một ánh mắt, ngay sau đó kéo Mập mạp lùi sang một bên.

Còn Mạo Mạo Giác thì tại chỗ nén hơi một chút, liền nhấc chân đột ngột đạp thẳng vào cửa phòng.

A Trán của tôi.

Sau đó hắn liền vì dùng sức quá mạnh, trực tiếp cả người bổ ra một thế xoạc chân.

Sau đó không đợi hắn phản ứng lại, liền thấy một bóng người lập tức nhảy ra khỏi cửa.

Những người khác thậm chí còn không kịp nổ súng, khẩu súng trong tay đã bị người kia giật lấy.

Cũng may lúc này, Lý Vọng Thư cuối cùng nhìn rõ ràng, người lao ra từ trong phòng cư nhiên là Buồn Chai Dầu, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi còn đang nghĩ, nên đi đâu tìm ông, không ngờ ông lại đến trước tôi một bước, cư nhiên đã vào được rồi.

Nhưng mà còn không đợi Buồn Chai Dầu đáp lời, trong phòng lại truyền đến tiếng va đập sắt lá kịch liệt.

Lý Vọng Thư thăm dò nhìn một cái, căn phòng và phòng trong băng ghi hình, nơi Hoắc Linh chải đầu rất giống nhau.

Thậm chí ngay cả tấm gương trên bàn sách kia cũng còn đặt ở vị trí cũ.

Nhưng trong băng ghi hình chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ của căn phòng.

Giờ phút này mới phát hiện, căn phòng này còn lớn hơn nhiều lần so với những gì băng ghi hình đã quay.

Và ở trung tâm căn phòng, còn đặt một cỗ thạch quan rất lớn, bên cạnh thạch quan, lại đặt một chiếc tủ tài liệu bằng sắt lá bị buộc dây

thừng.

Nguồn gốc của tiếng động, chính là từ chiếc tủ này.

Và ngay khi Lý Vọng Thư đang nhìn xung quanh, tiếng va đập của tủ sắt lá cũng càng lúc càng lớn, đèn pin chiếu qua, thậm chí còn có thể nhìn thấy không ít thứ giống như tóc đã trồi ra từ khe hở của tủ.

Cấm bà.

Tuy rằng trong lòng mười phần rõ ràng, nhưng Lý Vọng Thư vẫn không nhịn được hỏi một câu.

Buồn Chai Dầu rất khó mới lộ ra một tia cô đơn, quay đầu nhìn chiếc tủ.

Là Hoắc Linh, đã hoàn toàn thi biến rồi.

Lý Vọng Thư nghe vậy, lực cảm ứng lập tức hướng về phía tủ sắt lá tìm kiếm, tính toán thiết lập liên hệ với Thi Miết Vương trong đầu Hoắc Linh, làm nó trước tiên an tĩnh lại.

Nhưng mà lần liên hệ này, ngay từ đầu thì thật sự rất thuận lợi, Hoắc Linh trong tủ sắt lá cũng quả thật an tĩnh lại.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cảm nhận được một luồng cảm xúc bất thường, theo liên kết phản hồi lại trên người hắn.

Việc thiết lập liên hệ với cơ thể đã thi biến, Lý Vọng Thư đã thử qua rất nhiều lần rồi.

Thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận cú sốc ký ức.

Nhưng điều chờ đợi hắn, lại là một luồng cảm xúc sợ hãi, tuyệt vọng, và cả đau khổ.

Thật giống như Hoắc Linh trong tủ, đang phải chịu đựng nỗi thống khổ và dày vò vô tận vậy.

Lý Vọng Thư nhất thời cũng có chút ngẩn người, rốt cuộc theo lẽ thường, nếu đã hoàn toàn thi biến, thì cũng đồng nghĩa với việc Hoắc Linh đã chết.

Sở dĩ vẫn còn có thể cử động, đó hoàn toàn là do độc tố của Thi Miết Vương, dẫn đến cơ thể đã xảy ra những biến hóa không rõ tên, nhưng nói cho cùng, vẫn là đã chết.

Nếu đã chết, thì không thể, cũng không nên sản sinh ra cảm xúc mới đúng.

Lần này liền khiến Lý Vọng Thư tò mò, lập tức bảo Mập mạp đi mở tủ ra.

Mập mạp thì không có gì do dự, rốt cuộc hình ảnh Lý Vọng Thư thu phục một đám thủy con khỉ trước đây, hắn đều còn rõ ràng trước mắt.

Buồn Chai Dầu đối với điều này cũng không nói nhiều, ngược lại rút dao chặt đứt dây thừng buộc tủ.

Tủ mở ra, liền thấy bên trong như là bị nhét đầy tóc vậy.

Chương 181

Lý Vọng Thư cũng bất chấp nhiều, tiến lên đưa tay đẩy những sợi tóc lộn xộn đó ra, cuối cùng phát hiện thân thể Hoắc Linh, đang yên lặng cuộn tròn ở đáy tủ.

Lúc này Hoắc Linh, cùng với con Cấm bà Lý Vọng Thư nhìn thấy dưới đáy biển trước đây còn không giống nhau.

Ít nhất hiện tại nhìn, vẫn còn có thể nhìn ra hình dạng cơ bản của con người.

Chỉ là tứ chi đều đã bắt đầu héo rút thoái hóa, chỉ có phần đầu còn có thể nhìn ra bảy phần dung mạo khi còn sống.

Nhưng điều này cũng khiến toàn bộ cơ thể nàng, nhìn qua giống như một cây gậy trúc xâu một cái đầu vậy, vô cùng kinh tởm.

Thế nhưng điều khiến Lý Vọng Thư cảm thấy kinh ngạc nhất, là ở vị trí vai nàng, cư nhiên mọc ra một đôi càng cua nhỏ, gần như giống hệt trên người Thi ba ba.

Trùng hóa.

Chuyện quái quỷ gì thế này.

Trên người Hoắc Linh, sao ngoài việc thi biến thành Cấm bà ra, cư nhiên còn xuất hiện biến hóa như Vạn Nô Vương vậy.

Nhìn Hoắc Linh ngay trước mắt, trong lòng Lý Vọng Thư không khỏi dâng lên càng nhiều nghi hoặc.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của nàng, hắn càng cảm thấy hoang mang không thôi.

Đứng mũi chịu sào đó là con Thi Miết Vương ẩn sâu trong đầu

nàng, rốt cuộc vì cái gì lại trở nên quỷ dị như thế.

Phải biết rằng, khoảnh khắc Hoắc Linh vừa ăn vào Thi Ba Ba Đan, con Thi Miết Vương này khẳng định vẫn ở trạng thái bình thường.

Lý Vọng Thư đối với điều này tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì mặc dù Thi Ba Ba Đan do Uông Tàng Hải chế tạo là hàng nhái, dược hiệu tuy kém hơn bản chính, nhưng ở phương diện dùng liệu tuyệt đối không nên có sơ hở lớn như vậy.

Bằng vào cảm giác lực nhạy bén của bản thân, Lý Vọng Thư rõ ràng nhận thấy được, con Thi Miết Vương đang chiếm cứ trên người Hoắc Linh giờ phút này gần như chỉ còn lại một nửa thân mình.

Nếu con sâu này từ lúc bắt đầu đã như thế, vậy nó căn bản không có khả năng bò vào đại não Hoắc Linh, cũng không thể cùng nàng đạt thành quan hệ cộng sinh.

Không hề nghi ngờ, nhất định là có phân đoạn nào đó xảy ra sai lầm, khiến Thi Miết Vương trong cơ thể nàng sinh ra dị biến kinh người.

Ngoài ra, đôi càng mọc ra trên người Hoắc Linh cũng hoàn toàn bất đồng với hiện tượng thi biến do người thường dùng Thi Ba Ba Đan dẫn phát.

Ngược lại, nó càng giống tình hình khi Vạn Nô Vương cùng Phổ Tiên Thiếp Ca cộng sinh với loại cuống chiếu màu bạc kia.

Không chỉ có thế, ngay cả một vệt ánh sáng màu bạc như ẩn như hiện kia, cũng bày biện ra màu sắc không có gì khác biệt với loại cuống chiếu cộng sinh cùng đám người Vạn Nô Vương.

Nói cách khác, có lẽ sau khi khảo cổ đội tiến vào núi Trường Bạch, Hoắc Linh đã từng nếm thử sử dụng biện pháp trường sinh của Vạn Nô Vương để giải quyết tác dụng phụ mà Thi Ba Ba Đan mang

lại.

Lý Vọng Thư nghĩ đến đây, cảm giác lực lại lần nữa lan tràn về phía Thi Miết Vương trên người Hoắc Linh, cẩn thận quan sát.

Lấy trạng thái hiện tại của Thi Miết Vương mà nói, loại nếm thử này của Hoắc Linh hẳn là đã thất bại mà chấm dứt.

Cũng không biết, loại nếm thử này là do nàng chủ động tiến hành, hay là bị động tiếp thu.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, hỏi dò: Trước kia khi ở Vân Đỉnh Thiên Cung, anh không cho tôi tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn, có phải là lo lắng tôi sẽ biến thành bộ dạng như Hoắc Linh không.

Muộn Du Bình gật gật đầu, ngay sau đó lại lắc lắc đầu.

Hành vi vừa khẳng định lại vừa phủ định này làm Lý Vọng Thư trong lúc nhất thời cũng không biết nên lý giải như thế nào.

Bất quá cũng may Muộn Du Bình cũng không tiếp tục im lặng, mà giải thích: Lúc ấy tôi đột nhiên biết được, loại cuống chiếu màu bạc cộng sinh cùng Vạn Nô Vương kia, chính là đến từ phía sau Thanh Đồng Môn.

Nói đúng ra, là từ vô số cuống chiếu bình thường, lợi dụng lực lượng sau cánh cửa, nhân vi chế tạo và chọn lựa ra.

Muộn Du Bình chỉ nói hai câu, nhưng Lý Vọng Thư lập tức minh bạch ý tứ của hắn, mở miệng truy vấn: Ý của anh là, xác suất để cuống chiếu bình thường có thể biến dị thành màu bạc là vô cùng thấp.

Điều này cũng không phải Lý Vọng Thư lung tung suy đoán, bởi vì hắn đã đọc được ký ức của Phổ Tiên Thiếp Ca.

Cho nên trong lòng hắn tự nhiên biết, số lượng người nhà phía sau Vạn Nô Vương một chút cũng không nhỏ.

Nhưng người chân chính đạt thành cộng sinh với cuống chiếu, kỳ thật cũng chỉ có hai cha con bọn họ mà thôi.

Những người khác không phải không muốn trường sinh, mà là căn bản không có nhiều trùng cuống chiếu màu bạc như vậy để cộng sinh cùng bọn họ.

Nguyên nhân không phải gì khác, chính là việc nuôi cấy trùng cuống chiếu màu bạc quá mức khó khăn.

Thấy Muộn Du Bình lại lần nữa gật đầu, Lý Vọng Thư nói tiếp: Cho nên anh là sợ sau khi tôi tiến vào Thanh Đồng Môn, bị lực lượng phía sau cửa ảnh hưởng, do đó làm Thi Miết Vương phát sinh dị thường.

Lúc này hắn đã có thể khẳng định, con Thi Miết Vương trên người Hoắc Linh biến thành bộ dáng nửa chết nửa sống hiện tại có can hệ không thể tách rời với Thanh Đồng Môn.

Nếu thành công, có lẽ Thi Miết Vương đã có thể biến dị thành màu bạc, cùng loại với cuống chiếu trên người Vạn Nô Vương.

Mà con trên người Hoắc Linh cư nhiên bị cái loại màu bạc kia hòa tan nửa thân mình, rõ ràng là thất bại.

Cũng may mắn là Thi Miết Vương có sinh mệnh lực ngoan cường, nếu là đổi thành loại sâu khác, phỏng chừng đã sớm chết rồi.

Mà Thi Miết Vương nếu chết, độc tố quanh thân nó đều sẽ phóng thích ra một lần.

Phỏng chừng Hoắc Linh cũng là vì Thi Miết Vương bị đe dọa tánh mạng, phóng thích quá nhiều độc tố nên mới bắt đầu thi biến nhanh như thế.

Lý Vọng Thư đang suy nghĩ, không ngờ trong quan tài đá khổng lồ trong phòng lại đột nhiên truyền đến động tĩnh.

Đang lúc hắn cảm thấy nghi hoặc, liền thấy một thanh niên mặc áo da đen, trên mặt đeo kính râm, một cái xoay người liền từ quan tài đá nhảy ra.

Nhìn thấy trong phòng giờ phút này đứng nhiều người như vậy, thanh niên rõ ràng sửng sốt, mà khi hắn nhìn thấy Lý Vọng Thư, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười kinh hỉ.

Ai nha.

Không nghĩ tới lão bản cũng tới.

Loại địa phương này, lại dơ lại rách nát, kỳ thật giao cho chúng tôi làm là tốt rồi, ngài xem đồ vật này không phải đã tới tay sao.

Lão bản ngài thật sự không cần thiết phải tự mình đi một chuyến.

Nghe Hắc Mắt Kính nói, Lý Vọng Thư đại khái đoán được thân phận đối phương.

Cùng với Trương Khởi Linh Tiểu Ca, đây là một vị cao thủ khác tên là Hắc Mắt Kính.

Chỉ là lời nói của gã này lại làm hắn trong khoảng thời gian ngắn có chút khó hiểu, chính mình thành lão bản của hắn từ khi nào.

Cũng may Muộn Du Bình lúc này nhàn nhạt nói: Lần này chúng ta muốn đi tìm Tây Vương Mẫu quốc, Người Mù là do tôi tìm tới giúp đỡ.

Nghe được Muộn Du Bình xác nhận, Lý Vọng Thư không khỏi trên dưới đánh giá Hắc Mắt Kính.

Hắn trong lòng nhưng thật ra phi thường rõ ràng thực lực của đối phương.

Tên này lai lịch thần bí, ai đều không rõ thân phận thật của hắn, nghe nói là một Mãn Thanh di lão, không biết vì nguyên nhân gì mà sống đến hiện tại vẫn giữ được bộ dáng thanh niên.

Bởi vì sống đủ lâu, kinh nghiệm hạ đấu có thể nói là phi thường phong phú, hơn nữa thân thủ càng là lợi hại.

Thuộc về loại người có thể cùng Muộn Du Bình chia năm năm, nếu là ở trong hoàn cảnh hắc ám giao thủ, Muộn Du Bình thậm chí đều có khả năng bị hắn áp chế.

Lúc này thấy Lý Vọng Thư đang đánh giá mình, Hắc Mắt Kính lập tức hít sâu một hơi, tạo một cái dáng vẻ kiện mỹ tiên sinh, thậm chí còn xoay một vòng, toàn phương vị triển lãm bản thân, đồng thời miệng không ngừng nói: Lão bản yên tâm, tìm tôi tuyệt đối là ngon, bổ, rẻ.

Nói xong, Hắc Mắt Kính lại hướng Lý Vọng Thư giơ ra một cái hộp gỗ đỏ trong tay.

Đây này, tôi đã lấy được tín vật Trần Văn Cẩm lưu lại.

Hơn nữa người dẫn đường năm đó đưa Trần Văn Cẩm cùng đội khảo cổ tiến vào Tháp Mộc Đà Tây Vương Mẫu quốc Định Chủ Trác Mã cũng đã có tin tức.

Chúng ta mang theo tín vật này đi tìm bà ta, là có thể bảo bà ta đưa chúng ta xuất phát đi Tháp Mộc Đà.

Lý Vọng Thư không nghĩ tới, chấp hành lực của Muộn Du Bình lần này cư nhiên mạnh như thế.

Chính mình vừa mới đến Cách Nhĩ Mộc, hắn cũng đã đem công tác chuẩn bị làm được đến tình trạng này.

Tuy rằng trong lòng tràn ngập các loại nghi hoặc cùng vấn đề, bất quá hắn cũng minh bạch, nơi này không phải chỗ nói chuyện.

Lập tức hướng về phía Mạo Mạo Giác vẫy vẫy tay phân phó: Cho người đem thi thể Hoắc Linh mang về.

Nói xong, lúc này mới nhìn về phía Muộn Du Bình: Nếu các người đã làm xong công tác chuẩn bị, vậy chúng ta cũng đi thôi.

Đi ra ngoài tìm một chỗ, tôi rất muốn biết, anh sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện thú vị gì.

Tại ghế lô của một tửu lầu xa hoa nhất Cách Nhĩ Mộc.

Không gian rộng rãi mà lịch sự tao nhã bày một chiếc bàn tròn tinh xảo.

Giờ phút này, vây quanh bàn tròn chỉ có bốn người: Lý Vọng Thư, Bàn Tử, Muộn Du Bình cùng với Hắc Mắt Kính.

Mọi người vừa mới an tọa, thừa dịp chờ đợi lên món, Lý Vọng Thư liền kìm nén không được tò mò cùng nghi vấn trong lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía Muộn Du Bình, đi thẳng vào vấn đề hỏi: Lúc trước ở núi Trường Bạch, anh đến tột cùng đã tao ngộ cái gì.

Những cổ thi thoạt nhìn niên đại dị thường xa xăm kia là chuyện như thế nào.

Còn có, tôi chính là nghe lời anh nói nên không có tùy tiện xông vào cánh cửa Thanh Đồng đó.

Chương 182

Nhưng hiện tại anh có thể hay không tiết lộ một chút, sau lưng Thanh Đồng Môn rốt cuộc cất giấu cái gì.

Theo liên tiếp câu hỏi của Lý Vọng Thư tung ra, không khí trong ghế lô vốn còn tính là an tĩnh nháy mắt trở nên khẩn trương.

Lúc này, bao gồm cả Bàn Tử, những người khác tuy rằng mặt ngoài như cũ duy trì bộ dáng trấn định tự nhiên, nhưng trên thực tế bọn họ từng người đều lén lút dựng lỗ tai lên, sợ bỏ lỡ bất luận một tin tức mấu chốt nào.

Đặc biệt là Bàn Tử, nghi hoặc trong lòng hắn chút nào cũng không ít hơn Lý Vọng Thư.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng bưng lên ấm trà trước mặt, động tác thành thạo và ân cần chạy đến bên cạnh Muộn Du Bình, tự mình rót đầy chén trà cho y.

Muộn Du Bình hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Lý Vọng Thư, sau đó dùng chất giọng trầm thấp mà bình tĩnh nhất quán trả lời: Chính như cậu lúc trước phỏng đoán, ở dưới long mạch, tầng sâu nhất kia, kỳ thật là nối liền với nhau.

Mà lúc ấy việc tôi làm, chỉ đơn giản là đem những cổ thi đó đưa vào trong mà thôi.

Đến nỗi những cổ thi đó cuối cùng đi đến nơi nào, nói thật, ngay cả chính tôi cũng hoàn toàn không biết.

Nói xong lời này, Muộn Du Bình liền trầm mặc, phảng phất hết thảy những gì vừa nói đối với hắn mà nói chẳng qua là việc nhỏ bé không đáng kể.

Chỉ là thấy mọi người đều dùng biểu tình Thế là hết rồi à. nhìn mình, mới miễn cưỡng mở miệng nói thêm: Tôi chỉ biết, những cổ thi đó là do đã từng có người chuyên môn thu thập lại, chính là chuẩn bị chờ sau khi thi biến sẽ đưa vào Thanh Đồng Môn.

Bất quá về sau hẳn là xảy ra biến cố gì đó, mới vẫn luôn ngưng lại ở bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức khắc nhớ tới Uông Tàng Hải đã từng nói qua, phàm là người táng trên long mạch, cuối cùng thi thể nhất định thi biến.

Mà long mạch, còn lại là sẽ cắn nuốt hết những thi thể đã thi biến này.

Khi long mạch khuyết thiếu đồ ăn, liền sẽ bắt đầu sinh trưởng lan tràn.

Cho nên những cổ thi đó, rất có thể chính là đồ ăn mà năm đó Trương gia cùng Vạn Nô Vương chuẩn bị cho cái thứ Nó trong long mạch.

Bất quá sau lại Uông Tàng Hải dẫn Hồng Vũ Đế hoàn toàn diệt nước Đông Hạ trong núi sâu, Trương gia tựa hồ cũng ở khi đó rời đi từ nơi Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Lúc này mới làm cho đám cổ thi vẫn luôn lưu lại tại Vân Đỉnh Thiên Cung, không bị đưa vào Thanh Đồng Môn.

Lần đó Muộn Du Bình làm, phỏng chừng chính là đưa cổ thi đi đầu độc, đút cho Nó ăn.

Kia phía sau cửa có cái gì.

Lần này không cần Lý Vọng Thư mở miệng, Bàn Tử liền cấp khó dằn nổi hỏi lên.

Đồng thời đầy mặt khiếp sợ hồi ức: Tôi thấy cái Thanh Đồng Môn kia nhưng không đơn giản.

Cho dù đặt ở hiện đại đều rất khó đúc ra đồ đồng lớn như vậy, nhưng cánh cửa kia lại là trọn vẹn một khối.

Phải biết xem niên đại, cái đó ít nhất cũng là đồ vật đời Thương.

Hay là Phong Thần Diễn Nghĩa giảng đều là thật sự.

Đó chính là một thời đại thần tiên đi đầy đất, phàm nhân không bằng chó.

Nếu thật là như vậy, nói không chừng cánh cửa Thanh Đồng kia rất có khả năng là Thần Khí do thần tiên nào đó để lại, chuyên môn lấy tới trấn áp yêu ma quỷ quái gì đó.

Nhưng mà Muộn Du Bình lại chỉ nhàn nhạt nói: Tôi cũng không biết phía sau Thanh Đồng Môn có cái gì, trừ bỏ bóng tối làm người tuyệt vọng ra, tôi cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Bất quá tôi có thể khẳng định chính là, bên trong xác thật tồn tại những thứ khác, chỉ là tôi không nhìn thấy.

Mà cánh cửa Thanh Đồng kia, tựa hồ có thể khắc chế những thứ không nhìn thấy này.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cùng Bàn Tử nhịn không được liếc nhau, cơ hồ là đồng thời nhớ tới lúc trốn tránh cổ thi đuổi giết, bọn họ đã nhìn thấy hai bức bích họa ở cuối thông đạo.

Trong đó một bức họa vẽ cảnh quân đội đang tiến hành chiến đấu, chẳng qua trên tranh lại chỉ có trường hợp quân đội chiến đấu, mà không có địch nhân.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, kẻ địch không nhìn thấy này rốt cuộc là cái gì, không nghĩ tới Muộn Du Bình lại thái độ khác thường,

lại lần nữa mở miệng nói: Có lẽ, đã có cái loại không nhìn thấy đó từ trong cửa đi ra.

Ghế lô tức khắc lâm vào trầm mặc, rốt cuộc lời này của Muộn Du Bình nói ra quá mức rợn người.

Bởi vì trong tiềm thức của mọi người, từ nhỏ đến lớn, đối với loại đồ vật nhìn không thấy này đều có một cái xưng hô phi thường thống nhất: Quỷ.

Đặc biệt là khi thứ này còn liên hệ với long mạch, cổ mộ, tự nhiên làm người ta từ đáy lòng cảm thấy kinh tủng.

Tiểu Ca, anh nói có thứ không nhìn thấy tồn tại, thậm chí còn có vài thứ đã sớm đi ra.

Có thể hay không là anh quá nhạy cảm.

Rốt cuộc anh cũng nói, phía sau cửa là bóng tối, hơn nữa lại là đồ vật không nhìn thấy.

Lý Vọng Thư nghe vậy cũng gật gật đầu, tiếp lời Bàn Tử: Con người ở trong bóng đêm thời gian lâu rồi, xác thật là sẽ xuất hiện một loại cảm giác nguy cơ mạc danh.

Đây là bản năng khắc vào gen, bắt nguồn từ thời kỳ viễn cổ.

Khi đó, trời tối liền ý nghĩa có dã thú lui tới, sinh mệnh con người không được bảo đảm, cho nên liền sẽ tự nhiên mà nảy sinh sợ hãi với bóng tối.

Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà Lý Vọng Thư có thể nghĩ đến, tuy rằng biết rõ cảm giác của Muộn Du Bình sẽ không sai.

Bất quá giải thích như thế tương đương với tìm cho chính mình một chút an ủi, trong lòng cũng thoải mái không ít.

Nhưng ai biết đúng lúc này, Hắc Mắt Kính vẫn luôn không nói gì

lại đột nhiên mở miệng: Có lẽ Có khả năng Đại khái Tôi đã từng đụng phải loại đồ vật không nhìn thấy này.

Lời này của hắn tức khắc khiến cho mọi người, bao gồm cả Muộn Du Bình, đều không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía hắn.

Hắn tựa hồ thực hài lòng với hiệu quả này, cố tình ho khan một tiếng sau mới nói: Năm đó tôi thay Hoắc gia Hoắc Tiên Cô xử lý một vụ án đốt xác.

Cũng chính lần đó, tôi cảm giác có một thứ mà đôi mắt không nhìn thấy đã đi lên người tôi.

Lúc này mới làm đôi mắt vốn dĩ không tốt lắm của tôi càng là dậu đổ bìm leo, hiện tại hoàn toàn không thể gặp một chút ánh mặt trời nào.

Bất quá cũng may trên thế giới này, có người phát minh ra kính râm.

Nói xong, liền thấy Hắc Mắt Kính kéo quần áo ra, vạt áo bên trong treo đầy các loại kiểu dáng kính râm.

Các vị lão bản nhìn xem, có thích kiểu dáng nào không.

Giá cả vừa phải, không lừa già dối trẻ.

Bàn Tử bị bước ngoặt này làm cho sửng sốt, ngay sau đó vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hắc Mắt Kính, bộ dáng cạn lời.

Nhưng thật ra Lý Vọng Thư biết, Hắc Mắt Kính nói là thật, chỉ là phía trước không nghĩ tới mà thôi.

Hiện tại Hắc Mắt Kính nhắc tới, điều này làm cho hắn cảm giác có lẽ thứ chạy lên người Hắc Mắt Kính thật sự có khả năng chính là sự tồn tại không nhìn thấy sau cánh cửa Thanh Đồng trong miệng Muộn Du Bình.

Thế là hắn tùy tay từ trên người Hắc Mắt Kính cầm lấy một chiếc kính râm thưởng thức, đồng thời hỏi: Như vậy cái thứ chạy lên người anh, hiện tại xử lý sao rồi.

Hắc Mắt Kính nghe vậy cũng học bộ dáng Muộn Du Bình, trước gật gật đầu, tiếp theo lại lắc lắc đầu.

Bất quá hắn chung quy không phải Muộn Du Bình, cuối cùng lại nhịn không được cười nói: Về sau cũng không biết như thế nào, nó tự mình rời khỏi người tôi biến mất.

Có lẽ là nó biết không phải đối thủ của tôi, cho nên mới chạy đi.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Hắc Mắt Kính, Lý Vọng Thư không nói thêm nữa, mà là quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình hỏi: Vậy chúng ta tiếp tục, anh bảo tôi lại đây, nói là có manh mối, rốt cuộc là manh mối gì.

Lần này Muộn Du Bình nhưng thật ra rất thống khoái nói: Năm đó người của đội khảo cổ Tây Sa cũng tao ngộ vấn đề giống như cậu.

Chính là gần đây tôi nhận được băng ghi hình Trần Văn Cẩm gửi cho tôi.

Điều này chứng minh đã qua gần 20 năm, bà ấy vẫn chưa chết, cũng không có thi biến.

Có lẽ cậu có thể từ chỗ bà ấy tìm được biện pháp giải quyết.

Lý Vọng Thư nghe được lời này, rất muốn nói cho Muộn Du Bình biết Trần Văn Cẩm hiện tại cũng là ốc ốc mang rêu không qua nổi sông, tự thân khó bảo toàn.

Bất quá nghĩ đến việc tên này nhận được băng ghi hình của Trần Văn Cẩm xong, phản ứng đầu tiên trong lòng là nghĩ đến giúp mình giải quyết vấn đề, điều này làm cho hắn có chút cảm động.

Rốt cuộc đối với Muộn Du Bình mà nói, vấn đề trên người chính hắn cũng không nhỏ.

Cả đời cơ hồ đều chỉ bận rộn một việc, đó chính là tìm lại ký ức đã mất.

Hắn lúc này còn có thể nghĩ đến mình, ít nhất chứng minh tên này đã coi mình là bạn bè.

Không thể không nói, loại cảm giác này còn khá tốt, làm Lý Vọng Thư lúc ăn cơm cũng nhịn không được uống nhiều thêm hai ly.

Dựa theo kế hoạch, sáng sớm hôm sau bọn họ sẽ mang theo tín vật đi bái phỏng người dẫn đường năm đó của Trần Văn Cẩm: Định Chủ Trác Mã.

Nhà Định Chủ Trác Mã cũng không xa, sống ở một cái thôn nhỏ vùng ngoại thành Cách Nhĩ Mộc.

Bởi vì Muộn Du Bình phía trước đã đánh tiếng, mà Định Chủ Trác Mã cũng đáp ứng chỉ cần lấy ra tín vật liền sẽ dẫn bọn hắn đi tìm di tích Tháp Mộc Đà Tây Vương Mẫu quốc trong truyền thuyết.

Cho nên chuyến đi hôm nay chính là để thương lượng một chút chi tiết cụ thể khi xuất phát.

Sáng sớm, nhóm người Lý Vọng Thư liền lái xe hướng tới nhà Định Chủ Trác Mã.

Nhưng mà làm Lý Vọng Thư không nghĩ tới chính là, cái gọi là không xa trong miệng Muộn Du Bình cư nhiên lái xe chạy suốt một buổi sáng.

Mãi cho đến khi tiếp cận giữa trưa, mới từ xa nhìn thấy một tòa mục trường.

Chương 183

Phía trước nhìn quen sa mạc mênh mang, hiện tại nhìn thấy một mảnh đồng cỏ xanh ngắt như thế này, làm Lý Vọng Thư không khỏi có loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Thế là xuống xe, mọi người cũng không vội vã đi tìm Định Chủ Trác Mã, ngược lại trước tiên đứng tại chỗ thưởng thức phong cảnh đồng cỏ.

Bàn Tử càng là nhịn không được, tiến lên trêu chọc mấy đứa nhỏ đang chơi đùa trên cỏ.

Vui cười một lúc sau, mới đầy cảm khái đi trở về.

Mấy đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, có lẽ cả đời bọn nó cũng vô pháp đi ra khỏi nơi này để kiến thức phong cảnh bên ngoài.

Cách Nhĩ Mộc có lẽ cũng đã là thành phố lớn trong mắt bọn nó rồi.

Nhưng mà đối mặt với lời cảm thán của Bàn Tử, Lý Vọng Thư lại dùng vẻ mặt trào phúng thêm khinh bỉ nhìn hắn một cái, nói: Tôi cảm thấy ông vẫn là lo lắng cho chính mình đi.

Vừa rồi mấy đứa nhỏ đó, có một đứa tính một đứa, chỉ riêng bộ đồ trên người tụi nó khả năng cũng đã vượt qua toàn bộ thân gia của ông.

Uổng cho ông còn tự xưng là dân lăn lộn ở Phan Gia Viên, chẳng lẽ không nhìn thấy trên người bọn nó đeo toàn là sáp ong, mã não cùng ngọc lam to hơn cả đầu à.

Hơn nữa nhìn diện tích phiến đồng cỏ này xem, trời biết nhà bọn nó có bao nhiêu dê bò.

Bằng không ông cho rằng Cách Nhĩ Mộc là một cái tiểu thành thị

tuyến mười tám, dựa vào cái gì mà vật giá đều mau đuổi kịp và vượt qua cả thành phố tuyến hai.

Bị Lý Vọng Thư nói như thế, Bàn Tử tức khắc cảm giác tam quan của mình có chút muốn sụp đổ.

Bất quá cũng may hắn đủ cơ linh, lập tức chuyển đề tài, thần sắc ra vẻ nghiêm túc: Một khi đã như vậy, nghĩ đến vị Định Chủ Trác Mã kia của cải trong nhà hẳn là cũng rất dày.

Vậy tại sao bà ta còn đáp ứng mạo hiểm đưa chúng ta đi tìm Tây Vương Mẫu quốc đâu.

Lý Vọng Thư còn chưa trả lời, không ngờ Hắc Mắt Kính lại đột nhiên chỉ vào nơi xa nói: Các người xem, lại có xe tới.

Nhìn dáng vẻ, mục đích đến tựa hồ cũng là chỗ này.

Muộn Du Bình lúc này cũng đi tới: Nơi này bình thường rất ít khi có du khách tới, mọi người cẩn thận.

Nghe được lời này, Mạo Mạo Giác lập tức cảnh giác, an bài thủ hạ đều lặng lẽ lên xe.

Quả nhiên không một lát sau, liền thấy một chiếc xe việt dã dọc theo con đường bọn họ từng đi, một đường lái qua đây.

Thực nhanh, xe liền dừng lại ở chỗ nhóm Lý Vọng Thư.

Bất quá bởi vì góc độ ánh mặt trời, vừa lúc chiếu vào kính chắn gió, phản quang làm Lý Vọng Thư trong lúc nhất thời căn bản nhìn không rõ người trên xe.

Mà người trên xe sau khi nhìn rõ nhóm Lý Vọng Thư, tựa hồ cũng đang do dự muốn hay không xuống xe.

Cứ như vậy, một chiếc xe cùng vài người giằng co ở bên cạnh thôn nhỏ.

Bất quá bên phía Lý Vọng Thư cũng không chỉ có mấy người bọn họ, đúng lúc này, Mạo Mạo Giác đã lặng lẽ dẫn người từ phía sau tiếp cận chiếc xe việt dã kia.

Nhưng mà ngay khi Mạo Mạo Giác cùng thủ hạ móc súng ra, chuẩn bị tới một cái tiên hạ thủ vi cường, cửa xe lại đột nhiên mở ra.

Đồng thời một giọng nói quen thuộc cũng truyền tới.

Đừng, người một nhà, người một nhà.

Tiếp theo, liền thấy trên xe bước xuống hai nam một nữ, ba người trẻ tuổi, trên mặt còn đều mang theo một tia xấu hổ.

Đợi khi nhìn rõ dung mạo người tới, Lý Vọng Thư tức khắc nổi giận.

Tiến lên chỉ vào người thanh niên vừa nói chuyện, nạt nộ: Cậu nói xem cậu có phải có bệnh hay không.

Tôi không phải đã bảo cậu về nhà sao, cậu như thế nào lại chạy đến nơi này.

Nơi này là nhà cậu à.

Đổi nghề chăn trâu hay là như thế nào.

Nếu thật sự sống đủ rồi, tôi hiện tại liền có thể thành toàn cho cậu.

Bị Lý Vọng Thư mắng một trận, Ngô Tà đảo cũng không giận, ngược lại xấu hổ cười nói: Tôi chính là nghe lời anh về nhà, kết quả phát hiện một phong thư Tam Thúc để lại cho tôi.

Thư viết cứ như di thư, tôi không yên lòng cho nên mới quyết định lại đây.

Nghe được lời này của Ngô Tà, trong lòng Lý Vọng Thư khẽ động.

Tam Thúc để lại thư cho hắn, điểm này Lý Vọng Thư tin.

Rốt cuộc dựa theo ký ức của hắn, lần này đi Tháp Mộc Đà, Tam Thúc chính là làm tốt chuẩn bị một đi không trở lại, để lại thư cáo biệt cho Ngô Tà cũng coi như hợp tình hợp lý.

Chính là lá thư này cư nhiên lại rơi vào tay Ngô Tà đúng vào thời điểm này, điểm này Lý Vọng Thư cảm giác rất có vấn đề.

Lấy sự khôn khéo của Tam Thúc, không có khả năng ngay cả thời gian đều tính không chuẩn, để lại tai họa ngầm lớn như vậy.

Thật sâu thở dài một hơi, Lý Vọng Thư không thèm để ý tới Ngô Tà nữa, mà quay đầu nhìn về phía thanh niên bên cạnh Ngô Tà.

Hắn làm bậy, cậu cũng đi theo làm bậy.

Cậu nếu đã xảy ra chuyện, Giải gia đây là muốn chuẩn bị giải tán sao.

Tôi tám tuổi liền tiếp quản Giải gia, ngay cả lúc ngủ cũng đều phải tính kế.

Nguy hiểm đối với tôi mà nói, vốn dĩ đã là một loại sinh hoạt.

Nghe được câu nói vô cùng làm màu này của Giải Vũ Thần, Lý Vọng Thư lập tức muốn đem hắn ấn xuống đất ma sát, cho hắn biết cái gì mới gọi là lòng người hiểm ác.

Bất quá cuối cùng vẫn hít sâu vài cái, miễn cưỡng ngăn chặn lửa giận trong lòng, quay đầu nhìn về phía cô gái kia.

Như vậy, xin hỏi cô lại là vị nào.

Em tên Hoắc Tú Tú.

Lý gia ca ca, lần đầu gặp mặt, còn mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Hoắc Tú Tú nhưng thật ra không giống hai người kia, ngược lại

rất hào phóng hướng về phía Lý Vọng Thư vươn tay.

Cũng đúng lúc này, từ xa đi tới một thanh niên mặc tàng bào, đầu tiên là tò mò nhìn về phía đám người, khi nhìn thấy Muộn Du Bình liền lập tức cười rộ lên: Nguyên lai các người nhiều người như vậy nha.

Bà nội sợ các người tìm không thấy cửa nhà, bảo tôi ra đây đón các người.

Trước mặt người ngoài, Lý Vọng Thư không tiện tiếp tục phát tác.

Chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn ba người kia một cái, sau đó xoay người đi theo chàng trai dân tộc Tạng kia.

Nhà Định Chủ Trác Mã cách cửa thôn không xa lắm, thôn cũng nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của Lý Vọng Thư.

Chàng trai người Tạng tên là Trát Tây, là cháu nội của Định Chủ Trác Mã, nghe nói Định Chủ Trác Mã không biết nói tiếng Hán, cho nên hắn đồng thời cũng coi như là phiên dịch.

Cả cái thôn này, cùng với nói là thôn, chi bằng nói chính là đại gia đình của bọn họ.

Tổng cộng cũng chỉ có bốn hộ, phân biệt là hai vợ chồng già Định Chủ Trác Mã cùng với gia đình ba người con trai.

Thực nhanh, mọi người đã được đưa tới một trong số đó.

Nam chủ nhân trong nhà thực nhiệt tình rót trà bơ cho mọi người.

Mà Lý Vọng Thư còn lại là tức giận nhìn ba người Ngô Tà đang ngồi đối diện.

Không bao lâu sau, Định Chủ Trác Mã được con dâu dìu đi ra.

Xem bộ dáng bà cụ đại khái hơn 70 tuổi, bất quá do gió thổi nắng

chiếu trên cao nguyên, da dẻ trên mặt nhăn nheo xếp chồng lên nhau, đều sắp đuổi kịp Trần Bì A Tứ.

Bất quá lực chú ý của Lý Vọng Thư lại không đặt trên người Định Chủ Trác Mã.

Hắn nhớ rõ kiếp trước, Trần Văn Cẩm sau khi gửi băng ghi hình đi, kỳ thật vẫn luôn ẩn náu bên cạnh Định Chủ Trác Mã, dùng thân phận con dâu của bà cụ.

Lúc này, người phụ nữ đang dìu Định Chủ Trác Mã, trên mặt lại bôi một lớp an đát, căn bản nhìn không ra trông như thế nào.

Phải biết an đát xem như một loại mặt nạ đặc hữu của người Tạng để chống lại tia tử ngoại mãnh liệt trên cao nguyên, nghe nói dùng các loại thảo dược cộng thêm bơ làm thành.

Bôi lên xong, trên mặt tựa như trát một tầng bùn.

Bất quá tuy rằng không nhìn rõ mặt, trên người cũng quấn một kiện tàng bào dày nặng, nhưng Lý Vọng Thư vẫn phát hiện, cử chỉ giơ tay nhấc chân của người phụ nữ này vẫn có chút khác biệt so với phụ nữ Tạng bình thường.

Nhưng mà ngay khi Lý Vọng Thư còn muốn tiếp tục quan sát kỹ hơn một chút, Bàn Tử lại ở một bên trộm dùng tay thọc hắn, còn hướng hắn nhướng mày, ra hiệu bảo trì khắc chế.

Biết Bàn Tử khẳng định là hiểu lầm, nhưng giờ phút này Lý Vọng Thư còn chưa thể giải thích, cuối cùng cũng chỉ có thể quay đầu lại lần nữa hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Tà.

Làm Ngô Tà tưởng rằng mình lại làm sai chỗ nào, trong lúc nhất thời có vẻ mờ mịt luống cuống.

Chương 184

Cũng may Định Chủ Trác Mã lúc này cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Chẳng qua bà cụ nói một tràng dài, Lý Vọng Thư lại một chữ đều nghe không hiểu.

Mà càng muốn mệnh chính là Trát Tây tên phiên dịch này, tiếng Hán của hắn tựa hồ cũng không tốt lắm.

Rất nhiều thứ bản thân hắn hiểu, nhưng dùng tiếng Hán diễn đạt ra thì Lý Vọng Thư nghe vô cùng cố sức.

Cũng may Muộn Du Bình, người bình thường không hay nói chuyện, tựa hồ lại lý giải rất đúng chỗ lời Trát Tây nói.

Lập tức hắn lấy ra cái hộp gỗ mà Hắc Mắt Kính mang ra từ quan tài ở viện điều dưỡng, đặt lên chiếc bàn lùn trước mặt Định Chủ Trác Mã.

Hộp mở ra, bên trong là một cái đĩa sứ thanh hoa hơi bị sứt mẻ.

Hoa văn trên đĩa không phải là hoa điểu trùng cá thường thấy, mà trông giống như một tấm bản đồ.

Định Chủ Trác Mã cầm lấy đĩa sứ thanh hoa nhìn kỹ, gật gật đầu rồi nói một tràng.

Cũng may lần này Trát Tây phiên dịch Lý Vọng Thư cuối cùng cũng nghe hiểu.

Không sai, năm đó Trần Văn Cẩm cho bà nội tôi xem cái đĩa kia.

Có cái đĩa này, bà nội tôi xác thật có thể đưa các người tìm được cửa núi năm đó.

Trần Văn Cẩm ở viện điều dưỡng, trừ bỏ giấu cái đĩa này, còn để lại sổ tay ghi chép.

Trên sổ tay ghi lại không ít hiểu biết của bà sau khi từ đáy biển Tây Sa đi ra.

Trong đó tự nhiên cũng bao gồm sự kiện bà tiến vào Tháp Mộc Đà năm xưa.

Cuốn bút ký tự nhiên cũng bị Muộn Du Bình mang ra, Lý Vọng Thư đêm qua cũng đã xem qua một lần.

Trong bút ký, Trần Văn Cẩm từng nói người nữ dẫn đường này cũng không có đưa bọn họ vào sâu trong Sài Đạt Mộc.

Sau khi từ Sài Đán tiến vào khu vực Sát Nhĩ Hãn, nữ dẫn đường cũng không tìm thấy đường.

Đương nhiên, đường là do người đi ra, cái địa phương quỷ quái đó vốn là khu không người, không có người tự nhiên cũng sẽ không có đường cho bọn họ đi tìm.

Cuối cùng mọi người chia tay với dẫn đường ở một cửa núi muối, nhóm người Trần Văn Cẩm tự mình đi về phía sâu hơn.

Cửa núi mà Định Chủ Trác Mã nói lúc này, hẳn là địa điểm bà chia tay nhóm Trần Văn Cẩm năm đó.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết bồn địa Sài Đạt Mộc rộng tới hơn 25 vạn km vuông, tương đương với diện tích hai cái rưỡi đất nước Hàn Quốc.

Không có dẫn đường mà muốn tìm kiếm vị trí Tháp Mộc Đà ở bên trong, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Nhưng mà đúng lúc này, Định Chủ Trác Mã lại nói tiếp: Bất quá

trước đó, tôi còn có một vấn đề muốn hỏi các người.

Đó chính là, các người muốn tìm kiếm Tháp Mộc Đà, rốt cuộc là vì cái gì.

Tuy rằng người phiên dịch là Trát Tây, bất quá xem bộ dáng Định Chủ Trác Mã, tựa hồ chỉ cần câu trả lời của đám người không làm bà hài lòng, bà sẽ từ chối làm dẫn đường cho bọn họ.

Lý Vọng Thư trong lòng đại khái đoán được, đây nhất định là chủ ý của Trần Văn Cẩm, phỏng chừng là muốn mượn việc này thử xem người trong đội ngũ rốt cuộc có vấn đề hay không.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Lý Vọng Thư càng thêm xác định người con dâu bên cạnh Định Chủ Trác Mã khẳng định chính là Trần Văn Cẩm.

Thế là hắn suy nghĩ một chút, dứt khoát mở miệng: Tôi muốn tìm kiếm tung tích phụ thân tôi.

Năm đó ông ấy đi theo đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm tới Tây Sa, sau đó liền không còn trở về nữa.

Đều sắp 20 năm rồi, tôi nghĩ bà nhất định có thể lý giải tâm tình của tôi.

Trần Văn Cẩm nếu từng vào Tháp Mộc Đà, vậy tôi nghĩ bên trong rất có thể có tin tức hoặc manh mối về phụ thân tôi.

Quả nhiên, khi Lý Vọng Thư nói xong lời này, hắn phát hiện con dâu Định Chủ Trác Mã sửng sốt một chút.

Nhưng mà cái này cũng chưa tính là xong, Ngô Tà cũng không biết dây thần kinh nào đáp sai, nghe được Lý Vọng Thư nói như thế, hắn lập tức cũng mở miệng: Tôi muốn đi tìm Tam Thúc của tôi, chú ấy trộm đi Tháp Mộc Đà tìm Trần Văn Cẩm, còn để lại di thư cho tôi, tôi không thể để chú ấy một người chết ở bên trong.

Thấy Ngô Tà cũng mở miệng, Giải Vũ Thần cũng nói: Tôi cũng muốn đi tìm cha tôi, ông ấy cũng là một thành viên của đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Tôi vẫn luôn cho rằng ông ấy đã chết, bất quá gần đây có người nói cho tôi biết, người chết năm đó không phải là ông ấy.

Cho nên tôi cần thiết tìm ông ấy hỏi cho rõ ràng, nếu còn sống, tại sao nhiều năm như vậy không về nhà.

Lý Vọng Thư có thể rõ ràng cảm giác được, theo lời nói của Ngô Tà và Giải Vũ Thần, biểu tình của con dâu Định Chủ Trác Mã càng thêm cứng đờ.

Mà lúc này Hoắc Tú Tú càng là vẻ mặt buồn bã nói: Cháu muốn tìm cô của cháu, cô ấy cũng là thành viên đội khảo cổ năm đó, cũng mất tích.

Bà nội tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng cháu biết trong lòng bà vẫn luôn nhớ thương cô.

Hoắc Tú Tú vốn sinh ra tinh xảo thanh thuần, giờ phút này càng là một bộ dáng điệu nhìn thấy mà thương.

Định Chủ Trác Mã nghe được cháu trai phiên dịch lại, càng là vẻ mặt đau lòng.

Bất quá Lý Vọng Thư chú ý tới, bà đang đau lòng nhưng cũng nhịn không được liếc nhìn con dâu một cái.

Cái nhìn này có kinh ngạc, có dò hỏi, cũng có oán trách.

Phỏng chừng trong lòng bà cũng vô cùng nghi hoặc, Trần Văn Cẩm năm đó dẫn dắt đội khảo cổ rốt cuộc là tạo cái nghiệp gì, như thế nào tất cả đều là dân cư mất tích.

Hiện tại khổ chủ cùng nhau tổ chức thành đoàn tìm tới cửa, rốt

cuộc nên làm sao bây giờ mới tốt.

Cuối cùng, Định chủ Trác Mã vẫn quyết định làm người dẫn đường trước mặt mọi người, dẫn bọn hắn đi tìm Tháp Mộc Đà.

Tuy nhiên, thời gian ấn định lại rất gấp, hai ngày sau sáng sớm liền xuất phát.

Lý do cũng rất đơn giản, trong nhật ký của Trần Văn Cẩm có nhắc tới, muốn tìm được Tháp Mộc Đà, nhất định phải đợi đến lúc trời mưa.

Mà ở Sài Đạt Bồn Gỗ, lượng mưa lớn nhất mỗi năm cũng không vượt quá một trăm milimet.

Hơn nữa, nơi đó sắp đón chào một ngày duy nhất có khả năng mưa trong năm.

Nếu bỏ lỡ, sẽ phải chờ thêm một năm nữa.

Về điều này, Lý Vọng Thư không có ý kiến gì, trang bị cần thiết hắn đã sớm chuẩn bị xong.

Nếu không phải vì Định chủ Trác Mã tuổi đã cao, cần hai ngày để chuẩn bị, hắn thậm chí có thể xuất phát ngay lập tức.

Hơn nữa, hắn cũng biết, việc sốt ruột xuất phát như vậy, còn có một nguyên nhân rất lớn, là Trần Văn Cẩm cảm thấy mình sắp không ổn.

Khi gặp Định chủ Trác Mã, hắn đã ngửi thấy trên người người con dâu kia có một mùi hương tạng rất nồng.

Và dưới lớp hương tạng đó, người khác có thể khó phát hiện, nhưng hắn vẫn có thể ngửi thấy mùi xương đặc trưng của cấm bà.

Bởi vậy, hắn càng thêm khẳng định, người con dâu mà Định chủ Trác Mã nói chính là Trần Văn Cẩm giả trang.

Mùi xương trên người nàng đã phải dùng hương tạng nồng nặc như vậy để che giấu, chứng tỏ nàng không còn nhiều thời gian, chỉ còn một bước nữa là thi biến.

Cho nên nàng cũng sốt ruột, muốn nhanh chóng đến Tháp Mộc Đà, tìm được Tây Vương Mẫu quốc, sau đó tiến vào trong Vẫn ngọc ở đó để ngủ say.

Sau khi ấn định thời gian xuất phát, mọi người lại cáo biệt Định chủ Trác Mã, trở về khách sạn trong nội thành.

Nơi đây đã không còn người ngoài, Lý Vọng Thư tự nhiên cũng sẽ không cho Ngô Tà ba người sắc mặt tốt.

Vì vậy, vừa về đến phòng, hắn liền bắt đầu gây khó dễ cho ba người.

Lần này đi Tháp Mộc Đà, tôi sẽ không dẫn theo ba cậu đâu, cho nên các cậu tốt nhất là từ đâu đến thì mua vé máy bay sớm nhất ngày mai, về nơi đó đi.

Nghe được lời này, Ngô Tà vừa định mở miệng giải thích, lại bị Giải Vũ Thần kéo lại.

Làm gì phải cần hắn.

Hai ngày thời gian, cũng đủ chúng ta đặt mua trang bị.

Chương 185

Đến lúc đó chúng ta tự đi, ai đi đường nấy không được sao.

Đường đâu phải của nhà hắn, hắn còn có thể ngăn cản không cho chúng ta đi à.

Lý Vọng Thư không ngờ, Giải Vũ Thần này ngày thường nhìn có vẻ lầm lì, không nói được câu nào, mà đầu óc lại xoay chuyển nhanh đến vậy, lại muốn trực tiếp đi theo phía sau đội ngũ của mình.

Điều này lập tức khiến hắn bật cười, thật ra không chỉ có Ngô Tà ngây thơ, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú kỳ thật cũng đều mang theo một chút ngây thơ.

Đương nhiên, điều này cũng không thể trách bọn họ, chỉ có thể nói là gia trưởng đã bảo vệ bọn họ quá tốt.

Ngô Tà thì không cần nói, trước khi đi Lỗ Vương Cung, cậu ta chỉ là một chủ tiệm đồ cổ bình thường.

Hoắc Tú Tú thậm chí hiện tại mới vừa vào đại học, trên có Hoắc Tiên Cô che chở, mặc dù được bồi dưỡng thành người kế nghiệp tương lai của Hoắc gia, nhưng trong xương cốt vẫn chưa vứt bỏ tính trẻ con.

Còn về Giải Vũ Thần, tuy được xưng là tám tuổi đã tiếp nhận chưởng quản Giải gia, quả thực có vài phần tài năng lớn.

Nhưng cái mà cậu ta chưởng quản, cũng chỉ là công việc làm ăn bên ngoài của Giải gia mà thôi.

Hơn nữa có Ngô lão cẩu của Ngô gia cùng hai người con trai của ông ta ngầm giúp đỡ, kỳ thật cũng chưa từng thấy qua quá nhiều mặt tối của hiện thực.

Theo Lý Vọng Thư thấy, Giải Vũ Thần ở nhiều khía cạnh, thậm chí còn không bằng Ngô Tà trưởng thành.

Thế là hắn nhìn Giải Vũ Thần cười lạnh một tiếng: Muốn đi theo đoàn xe của tôi đương nhiên có thể, nhưng cậu biết, tôi muốn đi là loại địa phương nào không.

Ba cậu mà theo qua đó thì chẳng khác gì đi chịu chết.

Thế nhưng Giải Vũ Thần dường như đã làm bài tập về nhà, ánh mắt nhìn thẳng Lý Vọng Thư, không hề nhượng bộ.

Cậu đừng có ở đây nói những lời mạnh miệng, theo tôi được biết, cậu cũng chẳng mạnh hơn chúng tôi là bao.

Lúc trước đi Lỗ Vương Cung, cậu không cũng giống như Ngô Tà, là lần đầu tiên xuống mộ sao.

Cậu có thể đi Tháp Mộc Đà, Ngô Tà tại sao không thể đi, Ngô Tà có thể đi, tôi và Tú Tú dựa vào cái gì không thể đi.

Lời này của Giải Vũ Thần, chẳng những không thuyết phục được Lý Vọng Thư, ngược lại còn làm hắn nhìn ra được sự chột dạ của Giải Vũ Thần, lập tức giơ tay chỉ vào Ngô Tà, tò mò hỏi Giải Vũ Thần: Cậu nói ai không tốt, lại lấy cậu ta ra làm tham khảo.

Nói cậu lớn như vậy rồi, lẽ nào còn chưa từng xuống mộ à.

Lý Vọng Thư nói vậy cũng không phải đoán mò, dù sao Giải gia thật sự không ai, tuy rằng cậu ta sư thừa Nhị Nguyệt Hồng, có thể nói là thân kiêm sở trường của hai nhà.

Thế nhưng một là không ai dẫn dắt, hơn nữa còn phải xử lý công việc làm ăn, Giải Vũ Thần dường như thật sự chưa có cơ hội đích thân tham gia vào việc kiến lập đoàn đào mộ.

Thuộc loại điển hình lý thuyết phong phú, thực chiến lại bằng

không.

Quả nhiên ngay sau đó, Giải Vũ Thần liền cố gắng giải thích: Sư phụ tôi đã truyền hết bản lĩnh cho tôi, tôi cũng đã sớm thông hiểu đạo lý.

Gia gia của cậu ta còn truyền nhật ký cho cậu ta nữa kìa.

Lý Vọng Thư không đợi Giải Vũ Thần nói xong, lại lần nữa duỗi tay chỉ về phía Ngô Tà Thậm chí cậu ta còn có Tam thúc dẫn theo, nhưng kết quả thì sao.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Ngô Tà, lúc này mới tiếp tục nói: Ở Lỗ Vương Cung, cuối cùng là tôi cõng cậu ra ngoài phải không.

Ở Tây Sa, vẫn là tôi cho người khiêng cậu ra ngoài phải không.

Còn có lần ở Tần Lĩnh đó, có phải là tôi cõng cậu ra ngoài không.

Lần trước ở Trường Bạch Sơn thì càng không cần phải nói, người ta súng đã dí vào đầu các cậu, cậu nói xem có phải tôi ra tay cứu các cậu không.

Ngô Tà lập tức im lặng, cúi đầu như một học sinh phạm lỗi, đang nhận lời răn dạy của chủ nhiệm công tác học sinh vậy.

Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cũng kinh ngạc nhìn Ngô Tà, dường như muốn nói sao chuyện này lại khác với phiên bản cậu kể trước đây.

Thấy Lý Vọng Thư nói xong nửa ngày không nói nữa, Ngô Tà lén ngẩng mắt nhìn hắn một cái, mới cuối cùng nhỏ giọng nói: Nhưng tôi có lý do không thể không đi, không thể trơ mắt nhìn Tam thúc làm chuyện ngu ngốc.

Có Ngô Tà mở đầu, Giải Vũ Thần cũng lập tức tiếp lời: Tôi cũng

phải đi tìm Tam thúc hỏi cho ra nhẽ, phụ thân tôi rốt cuộc thế nào rồi.

Tôi cũng phải đi tìm cô cô của tôi.

Nghe Hoắc Tú Tú cũng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Lý Vọng Thư lập tức quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái.

Điều này khiến cô bé sợ hãi, nhưng vẫn quật cường nhìn lại.

Thấy vậy Lý Vọng Thư ngược lại mỉm cười với Hoắc Tú Tú: Cô bé khỏi cần nói thêm, cô cô Hoắc Linh của cô tôi đã tìm được rồi.

Cô bé mang theo nàng, bây giờ có thể về nhà rồi.

À.

Cậu tìm được cô cô của tôi rồi ư.

Không để ý tới Hoắc Tú Tú đang trợn mắt há hốc mồm, Lý Vọng Thư lại lần nữa chuyển ánh mắt sang Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Còn hai cậu, thì phụ trách giúp cô bé đưa Hoắc Linh về nhà đi.

Không cần không cần, một mình tôi có thể làm được.

Còn nữa, cô cô tôi thế nào rồi.

Tôi có thể gặp nàng bây giờ không.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Hoắc Tú Tú, Lý Vọng Thư nói thẳng: Nàng đã thi biến rồi, các cậu hẳn là hiểu điều này đại diện cho cái gì.

Ngô Tà, ở Tây Sa Hải Đế lúc đó, cậu chính mắt đã nhìn thấy cấm bà.

Hiện tại Hoắc Linh đã thi biến thành cấm bà, cậu cứ yên tâm như vậy, để Tú Tú một mình mang theo cô cô nàng lên đường sao.

Nói rồi Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Giải Vũ Thần: Cậu không phải đã thông hiểu đạo lý tất cả những gì sư phụ cậu dạy sao.

Bây giờ cơ hội đến rồi đấy.

Tú Tú có thể bình an mang theo Hoắc Linh về nhà hay không, đều dựa vào cậu đấy.

Trên quốc lộ Geermu, một chiếc xe tải chở một container đang đi theo sau một chiếc xe việt dã, từ từ rời khỏi Geermu.

Trên chiếc xe việt dã, dù là Giải Vũ Thần đang lái xe hay Ngô Tà ngồi ghế phụ, hoặc Hoắc Tú Tú ở hàng ghế sau, đều mang một vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Có kinh ngạc, có sợ hãi, thậm chí còn mang theo vài phần lo lắng và đau khổ.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú ở hàng ghế sau, đôi mắt đỏ hoe, rõ ràng là vừa khóc xong.

Mà ba người sở dĩ như vậy, tất cả là vì chiếc xe tải lớn phía sau đang chở container, bên trong chính là Hoắc Linh đã thi biến.

Khi Lý Vọng Thư đưa ba người đến trước mặt Hoắc Linh, mặc dù bọn họ đã nghe Lý Vọng Thư nói Hoắc Linh đã biến thành cấm bà.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy cấm bà Hoắc Linh, vẫn có cảm giác ba quan bị chấn động mạnh.

Đặc biệt là ngầm, Lý Vọng Thư còn lén thúc giục Thi Miết Vương, khiến Hoắc Linh biểu hiện hung bạo khát máu hơn.

Điều này khiến Ngô Tà, Giải Vũ Thần căn bản không dám để Hoắc Tú Tú một mình đưa Hoắc Linh về.

Chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Lý Vọng Thư, ba người cùng nhau lên đường trở về.

Có lẽ là cảm thấy không khí trên xe quá nặng nề, Giải Vũ Thần liếc nhìn kính chiếu hậu, vừa lái xe vừa hỏi hai người đồng hành: Các cậu nói, Lý Vọng Thư tại sao lại kháng cự chúng ta gia nhập, cùng đi

tìm kiếm Tháp Mộc Đà đến vậy.

Lúc này Hoắc Tú Tú vẫn còn đắm chìm trong sự chấn động khi nhìn thấy Hoắc Linh, tâm trạng có chút phức tạp, chỉ ngẩng đầu nhìn hai người một cái, không nói gì.

Ngô Tà thì thở dài một hơi nói: Cái này hắn đã nói với tôi rồi, nói là có người muốn cố ý kéo tôi vào cục.

Cho nên hắn mới hết sức ngăn cản tôi tham gia vào hành động đi Tháp Mộc Đà lần này.

Bất quá tất cả những điều này cũng chỉ là suy đoán của hắn, dù sao tôi cũng không cảm thấy có người đang nhắm vào tôi.

Tôi chỉ cảm thấy, dù là Tam thúc hay Lý Vọng Thư, dường như mỗi người bọn họ đều có kế hoạch riêng của mình.

Mà tôi chỉ là quân cờ bị bọn họ lợi dụng thôi.

Nghe được lời này của Ngô Tà, Giải Vũ Thần vừa định mở miệng an ủi vài câu, không ngờ Hoắc Tú Tú vẫn luôn ngồi ở hàng ghế sau lại đột nhiên mở miệng nói: Anh Ngô Tà, nghe anh nói như vậy, vậy anh nói có khả năng nào, lần này ba chúng ta mang cô cô tôi về, có khi nào cũng nằm trong kế hoạch của hắn không.

Ngô Tà nghe vậy sững sờ, Giải Vũ Thần thì cười nói: Chắc là không có khả năng, chúng ta đến Geermu đã nằm ngoài dự đoán của hắn rồi, hắn làm sao có thể có kế hoạch gì.

Tôi cảm thấy, hai cậu chắc là suy nghĩ nhiều rồi.

Tình huống gì thế này.

Giải Vũ Thần đang vội vàng nói chuyện, không phát hiện giữa đường, lại đứng một con bò Yak.

Nếu không phải phanh lại kịp thời, vừa rồi rất có thể đã đâm

thẳng vào.

Nhưng dù đã dừng lại, con bò Yak đó vẫn ngã giữa đường, xe cũng không thể đi qua.

Tình huống gì thế, xe chúng ta đâu có đâm vào bò đâu.

Sao nó lại ngã xuống thế.

Con bò đó chắc là bị thương từ trước, vừa lúc bị chúng ta đuổi kịp, bây giờ chúng ta phải làm sao.

Nhìn đứa bé chăn bò khóc thảm như vậy, e rằng về nhà không biết giải thích thế nào.

Hoắc Tú Tú nhìn đứa bé dân tộc Tạng đang đứng bên cạnh xác bò Yak, khóc ngất đi ngất lại, cũng không biết nhớ đến điều gì, cả người liền bắt đầu đồng cảm.

Thấy vậy, Giải Vũ Thần và Ngô Tà chỉ đành xuống xe, định đi trước để giao tiếp với đứa bé kia.

Thế nhưng hai người bọn họ không hiểu tiếng Tạng, đứa bé kia dường như cũng không quá hiểu lời họ nói, hai bên chỉ có thể trên đường cậu nói cậu, tôi nói tôi.

Ngay cả muốn bồi thường tiền cho xong chuyện cũng không được.

Ngay lúc hai người cảm thấy có chút đau đầu, phía sau lại có thêm bốn năm chiếc xe nữa tới.

Chương 186

Liền thấy một đám người từ trên xe bước xuống, hung hăng đi thẳng về phía hai người.

Thấy vậy, Ngô Tà còn muốn tiến lên giải thích vài câu, không ngờ Hoắc Tú Tú trong xe lại đột nhiên mở cửa xe, từ bên cạnh một cước liền đá ngã người dẫn đầu xuống đất.

Cẩn thận, những người này căn bản không phải dân Tạng bản địa.

Nghe được lời Hoắc Tú Tú nói, người dẫn đầu cười vỗ vỗ người, đứng dậy từ mặt đất nói.

Không ngờ cô bé quan sát cũng rất cẩn thận, hắc Mọi người động thủ.

Bị Hoắc Tú Tú vạch trần, người đó cũng không giả vờ nữa, thao một giọng Bắc Kinh địa phương, vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ liền bao vây ba người.

Lúc này, Ngô Tà và Giải Vũ Thần dù có chậm chạp đến mấy, cũng hiểu ra là đã có chuyện xảy ra.

Xem ra, những người này từ khi chúng ta vừa đến Geermu, liền đã rình rập chúng ta trong bóng tối rồi.

Cũng không biết, bọn họ muốn bắt chúng ta làm gì.

Giải Vũ Thần nói nhỏ một câu, nhưng Ngô Tà lại trong lòng chợt động, lớn tiếng chất vấn người dẫn đầu: Chính là ngươi cố ý dẫn chúng ta đến đây phải không.

Ngươi làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Thế nhưng người dẫn đầu lại lộ ra vẻ mặt tươi cười tàn nhẫn, từ

từ rút ra tạng đao trên người: Bây giờ biết những điều này, thì có ích lợi gì đâu.

Ngoan ngoãn đi tìm Tháp Mộc Đà, sau đó yên tĩnh chết ở đó, không tốt sao.

Nói xong, phất tay, liền thấy thuộc hạ của hắn người người đều cầm dao liền lao về phía ba người.

Cũng may Giải Vũ Thần từ nhỏ đã theo Nhị Nguyệt Hồng học nghề, công phu hạ được quả thật rất cứng rắn, xoay người từ trong xe lấy ra một chiếc dù, liền tiên phong cùng những người đó đánh nhau.

Hoắc Tú Tú tuy còn nhỏ tuổi, lại là một cô gái, nhưng là người kế nghiệp được Hoắc Tiên Cô trọng điểm bồi dưỡng, thân thủ tự nhiên cũng không có gì phải bàn cãi.

Về lực lượng tuy hơi thiếu, nhưng dựa vào thân thủ linh hoạt của mình, di chuyển giữa vòng vây của một đám người, cũng coi như miễn cưỡng có thể ổn định cục diện.

Bất quá Ngô Tà thì thảm rồi, hắn đã hơn hai mươi năm làm trạch nam, trên tay nhiều nhất chỉ biết vài chiêu ẩu đả đường phố, chỉ có thể lùi về phía sau, không ngừng từ trong xe lấy đồ vật tiến hành ném mạnh, miễn cưỡng coi như một hỏa điểm tầm xa.

Nhưng mặc dù ba người phối hợp cũng không tệ lắm, nhưng đối diện những người đó cũng đều là những kẻ tàn nhẫn.

Tuy rằng thân thủ giống nhau, nhưng ra tay cực kỳ tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết bình thường không ít làm việc bẩn thỉu.

Chỉ chốc lát sau, không gian hoạt động của ba người liền lần nữa bị thu hẹp, chỉ có thể dựa lưng vào xe, chống đỡ khổ sở.

Mà con quốc lộ này, ngày thường xe vốn dĩ đã ít đi, muốn mong

chờ có người nhìn thấy, thấy việc nghĩa hăng hái làm hoặc là vì bọn họ báo nguy cũng không có.

Cái gọi là lâu thủ tất thất, không lâu sau, Ngô Tà trên người liền dính máu.

Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cánh tay của hắn, lại bị mở một vết thương không nhỏ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ không bị chém chết, nhưng tuyệt đối sẽ bị mệt chết, hoặc là mất máu quá nhiều mà chết.

Người dẫn đầu nhìn ba người chống cự đã dần dần vô lực, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia đắc ý.

Nhưng mà đúng lúc này, một trận tiếng gầm rú động cơ lại từ đằng xa truyền tới.

Hầu như chỉ trong vài hơi thở, âm thanh kia đã từ xa đến gần, đến gần.

Tiếp theo liền nhìn thấy hai chiếc xe máy như dán vào mặt đất mà bay vậy, không hề giảm tốc độ, một cái liền va chạm với những người đang vây công ba người.

Tiếp theo liền nhìn thấy Trương Khởi Linh và Người Mù, như hổ vào đàn dê vậy, gần như trong nháy mắt đã xoay ngược toàn bộ cục diện.

Người dẫn đầu mắt thấy cục diện không ổn, Trương Khởi Linh và Người Mù chém người của hắn dễ như thái rau.

Hắn nhanh chóng quyết định, thừa dịp thuộc hạ đang cuốn lấy hai sát thần kia, quay người lại liền chạy về phía sau.

Nhưng mà chờ hắn thở hổn hển chạy về đến xe bên, muốn lái xe rời đi thì lại phát hiện cửa xe bị khóa, làm cách nào cũng không mở ra

được.

Thử lại hai lần, trái tim người dẫn đầu tức khắc liền lạnh đi.

Hắn rõ ràng nhớ lúc xuống xe, còn cố ý để lại một tâm nhãn, để chìa khóa xe cắm trên xe, chính là để phòng khi có bất trắc thì tiện chạy trốn.

Cho nên càng không thể khóa cửa xe lại.

Quả nhiên ngay giây phút tiếp theo, một giọng nói từ phía ghế phụ truyền tới.

Ngươi đang tìm chìa khóa sao.

Theo tiếng nói, liền thấy Mập mạp dùng một ngón tay móc lấy chìa khóa xoay tròn, đầy mặt thích thú từ phía sau xe bước ra.

Sao lại là ngươi.

Mập mạp nhìn người dẫn đầu kia, vẻ mặt cao ngạo kia lúc này không còn giữ được nữa, không hiểu sao lại có chút kinh ngạc.

Ngươi không phải là Lưu lão bản của Bảo Triện Các sao.

Sao lại đổi nghề nửa đường cướp bóc.

Thấy thân phận mình bị Mập mạp nhận ra, Lưu lão bản cũng không nói nhiều, xoay người liền muốn chạy.

Nhưng mà lúc này hắn mới phát hiện, đã có một đội người, từ xung quanh đi tới.

Thấy một mình mình không thể chạy trốn, Lưu lão bản liền muốn gọi thuộc hạ, mọi người cùng nhau phá vây.

Nhưng quay đầu vừa nhìn mới phát hiện, những người mà mình mang đến, không biết từ lúc nào, đã toàn bộ đều nằm xuống.

Mà Trương Khởi Linh và Người Mù cùng những người khác,

cũng đều không nhanh không chậm tiến về phía hắn.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng đi tới hiện trường, nhìn Lưu lão bản cười nói: Không uổng công tôi tốn nhiều tâm tư như vậy, nói một chút đi, các ngươi là người thế nào.

Đến nước này rồi, tôi thấy khỏi cần chơi trò tra tấn bức cung kia đi, cho mình chút thể diện.

Đối mặt Lý Vọng Thư, Lưu lão bản vẻ mặt đau khổ cười cười, không nói gì.

Mập mạp ở một bên thì tiến đến bên cạnh Lý Vọng Thư nói: Gã này tên là Lưu Trường Văn, trong giới đều gọi là Đầu To Văn.

Hồi trẻ cũng là một thổ phu tử, nghe nói tay nghề cũng không tệ lắm, kiếm được không ít.

Hiện tại ở Bắc Bình bên kia, mở một cửa hàng đồ cổ tên là Bảo Triện Các.

Bất quá gã này bình thường ép giá quá tàn nhẫn, danh tiếng cũng thường, tôi chưa từng hợp tác với hắn.

Nghe Mập mạp nói rõ hết tài sản của mình.

Lưu Trường Văn nhìn Lý Vọng Thư thở dài sâu sắc, sau đó lắc đầu nói: Lý thiếu, tin rằng cậu cũng đã nhìn ra, tôi chỉ là một kẻ làm việc dưới trướng.

Tôi chỉ có thể nói, hành động lần này của chúng tôi, không phải nhắm vào cậu, cũng không có ý định nhắm vào cậu.

Từ lúc bắt đầu, chúng tôi căn bản không nghĩ tới cậu cũng sẽ bị cuốn vào chuyện này.

Còn về chuyện khác, cậu vẫn là không cần hỏi thêm, dù có hỏi, tôi cũng sẽ không nói.

Chỉ có một chuyện cuối cùng có thể phải phiền cậu.

Sau khi tôi chết, nhớ lấy đầu của tôi đi.

Tránh cho lại phát sinh chuyện gì khác.

Nói xong lời cuối cùng, Lưu Trường Văn lại lần nữa cười khổ lắc đầu, ngay sau đó cả người đều như say rượu vậy, lung lay.

Tiếp theo, cả người bùm một tiếng ngã xuống đất, liền không còn phản ứng.

Người Mù tiến lên kiểm tra mạch đập của hắn, ngay sau đó nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Chết rồi, chắc là thấy không thoát được, nên đã uống thuốc độc.

Mập mạp thì hiếm khi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, nói nhỏ với Lý Vọng Thư: Lý thiếu, xem ra lần này chúng ta rắc rối không nhỏ nha.

Vừa rồi tôi còn có một câu chưa nói, gã này mắt rất độc, tuy rằng ép giá ghê gớm, bất quá vẫn bị hắn nhặt không ít món hời lớn, việc làm ăn kỳ thật còn khá phát đạt.

Không nói đại phú đại quý, nhưng ít nhất cũng coi như là người tự do tài chính.

Có thể khiến loại người này làm tử sĩ, xem ra kẻ đứng sau lần này không đơn giản đâu.

Mà Lý Vọng Thư lúc này lại đang cau mày, ánh mắt chăm chú nhìn Lưu Trường Văn, bên tai vẫn còn vang vọng lời hắn nói.

Ngay từ đầu khi nghe được tên Lưu Trường Văn, hắn cũng không để ý lắm.

Nhưng khi yêu cầu mình giúp đỡ, sau khi chết gỡ đầu hắn xuống, loại yêu cầu này cùng tên của hắn liên hệ lại.

Chương 187

Lý Vọng Thư lập tức nhớ ra, cái tên Lưu Trường Văn này, cũng có trong danh sách thành viên Thi Cẩu Điếu mà Trần Bì A Tứ đã đưa cho hắn trước đây.

Theo cách nói của Trần Bì A Tứ, thành viên Thi Cẩu Điếu vì đồng bệnh tương liên, cho nên ai có việc cầu đến, có thể giúp được bao nhiêu đều sẽ giúp một tay.

Xem thái độ của Lưu Trường Văn vừa rồi, dường như cũng không quá tích cực.

Điều này cho thấy chuyện hôm nay, ở mức độ rất lớn không phải ý muốn ban đầu của hắn.

Hoặc là đang trả nợ ân tình của người khác, hoặc là có nhược điểm bị người khác nắm giữ.

Gặp phải chuyện như vậy, hắn có từng cầu cứu những thành viên Thi Cẩu Điếu khác không.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư quay đầu đi về phía Hoắc Tú Tú đang giúp Ngô Tà xử lý vết thương ở đằng xa.

Lập tức đi qua, mở miệng hỏi: Mọi người không sao chứ.

Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đều lắc đầu, Ngô Tà cũng mạnh miệng nói: Không sao, vết thương nhỏ này đối với tôi mà nói, chẳng là gì cả.

Lý Vọng Thư thấy thế cười cười, ngay sau đó nhìn về phía Hoắc Tú Tú.

Xem ra các cậu đi không được rồi, cũng may bọn họ động thủ sớm, nếu đợi các cậu đi xa mới động thủ, lần này ba cậu đã có thể

nguy hiểm rồi.

Nghe được lời này, Ngô Tà tức khắc ngồi không yên, một cái nhảy xuống xe, nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư chất vấn nói: Cậu có phải đã sớm biết sẽ có người tập kích chúng tôi không.

Cậu lấy chúng tôi làm mồi câu.

Mặc dù là làm mồi câu, cậu không thể nói trước một tiếng sao.

Nghe được lời này, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cũng phản ứng lại, tức khắc đều trừng mắt giận dữ nhìn Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư lại đối với điều này không hề để ý, ngược lại mỉm cười với Ngô Tà: Tôi đã sớm nói với cậu rồi, chuyện ở đây không thích hợp, bảo cậu đừng tới.

Nhưng cậu không nghe, vẫn cứ tới.

Chẳng những tới, thậm chí còn kéo theo cả hai người này, đường là các cậu tự chọn, chuyện này không thể trách tôi được.

Nói xong, liền không còn để ý tới Ngô Tà đang bắt đầu lâm vào tự mình hoài nghi, mà là quay đầu nhìn về phía Hoắc Tú Tú nói: Gọi điện cho bà nội của cô đi, tôi có việc tìm bà ấy.

Chuyện gì ạ.

Hoắc Tú Tú không phản ứng kịp, đầy mặt nghi hoặc.

Lý Vọng Thư liền nói ngay: Cô bé gọi cho bà ấy, kể lại chuyện vừa rồi cho bà ấy, kẻ cầm đầu tên là Lưu Trường Văn, nhờ bà ấy giúp tra một chút.

Thấy Lý Vọng Thư nói đến chuyện chính sự, Hoắc Tú Tú vội vàng móc điện thoại ra, gọi về nhà.

Không chỉ có nàng, Giải Vũ Thần cũng lập tức gọi điện thoại về, nhờ người giúp điều tra.

Về điều này, Lý Vọng Thư thì không sao cả, để Hoắc Tú Tú gọi cho Hoắc Tiên Cô, hắn kỳ thật là muốn biết, Lưu Trường Văn này trước đây có đi tìm bà ấy không.

Dù sao Hoắc Tiên Cô, cũng là một trong những thành viên Thi Cẩu Điếu.

Đồng thời cũng là muốn thông qua bà ấy để nhắc nhở những người khác trong Cửu Môn, Uông gia sụp đổ, nhưng dường như lại có kẻ địch mới xuất hiện.

Đương nhiên, một điểm quan trọng hơn là, nói cho Hoắc Tiên Cô biết, món nợ ân tình mà bà ấy nợ mình đã quá nhiều.

Mình chẳng những đã giúp bà ấy tìm được Hoắc Linh mà bà ấy ngày đêm mong nhớ, đồng thời tối nay còn cứu Hoắc Tú Tú.

Đương nhiên còn có một điểm quan trọng hơn nữa, đó chính là để Hoắc Tiên Cô bay qua đây, mang ba gã này về.

Hiện tại nhiệm vụ làm mồi câu của ba người bọn họ đã hoàn thành.

Mình lại không giống Hoắc Tú Tú như vậy, không biết nên mở miệng với bà nội thế nào, nên vẫn chưa nói tin tức về Hoắc Linh cho Hoắc Tiên Cô.

Lý Vọng Thư tin rằng, chỉ cần Hoắc Tiên Cô nhận được tin tức về Hoắc Linh, khẳng định sẽ lập tức chạy tới.

Đến lúc đó không cần mình mở miệng, ba người Ngô Tà bọn họ liền sẽ bị mang đi.

Lần này đi Tháp Mộc Đà vốn dĩ nguy hiểm trùng trùng, dù sao nơi đó chính là sâu trong khu vực không người thực sự, hắn thật sự không muốn mang theo ba kẻ vướng chân.

Huống hồ nghe ý tứ trong lời nói của Lưu Trường Văn, lần này hắn nhắm vào không phải mình, mà là Ngô Tà bọn họ.

Không có bọn họ bên cạnh, nguy hiểm đều có thể giảm bớt đi một ít.

Hoắc Tiên Cô tốc độ rất nhanh, điện thoại được gọi vào buổi chiều, đến tối, bà ấy đã hạ cánh ở Geermu.

Chẳng những là bà ấy tới, thậm chí Ngô Nhị Bạch cũng đi cùng.

Bất quá sắc mặt hai người đều không tốt, đặc biệt là Hoắc Tiên Cô, từ sau khi ra khỏi sân bay, liền vẫn luôn không nói một lời.

Đương nhiên, Lý Vọng Thư thì có thể lý giải tâm trạng của bà ấy lúc này.

Dù sao tình huống của Hoắc Linh hắn cũng đã nói qua một lần trong điện thoại.

Hoắc Tiên Cô tuy trong lòng hẳn là đã sớm chuẩn bị cho kết quả này, nhưng hẳn là ít nhiều còn ôm một tia hy vọng, một tia ảo tưởng và may mắn.

Hiện tại Hoắc Linh đã tìm thấy, hy vọng nhiều năm của Hoắc Tiên Cô tan biến, nỗi bi thống người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, quả thật vô cùng đau lòng.

Cũng may bên cạnh còn có Ngô Nhị Bạch đi cùng, vừa lên xe liền mở miệng nhỏ giọng giải thích: Hoắc lão thái thái tìm Hoắc Linh mười mấy năm, không ngờ cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy, cậu nên thông cảm nhiều một chút.

Thế nhưng còn không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Hoắc Tiên Cô lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Ta không sao, vốn dĩ trong lòng cũng không ôm nhiều hy vọng, chỉ

là sống không thấy người, chết không thấy thi, trong lòng khó tránh khỏi luôn vương vấn.

Bây giờ thì tốt rồi, cũng coi như là ta lão thái bà đã trút được một mối bận tâm.

Ân tình này, ta lão thái bà ghi nhớ.

Mặt khác về Lưu Trường Văn ta cũng đã tra qua, cả nhà đều bị người giết chết trong nhà.

Mẹ già, vợ, còn có hai đứa nhỏ, tất cả đều bị xử tử hình, trong đó trên người vợ và con cái hắn còn có vết thương cũ.

Chứng tỏ người nhà của Lưu Trường Văn đã bị người khác khống chế một thời gian rồi.

Bất quá điều đáng chú ý hơn là, phán đoán sơ bộ thời gian tử vong, hẳn là đúng lúc cậu gọi điện cho ta.

Nói cách khác, khi cậu hành động, có người âm thầm vẫn luôn quan sát.

Thấy Lưu Trường Văn bị cậu bắt được, mới cho người giết cả nhà hắn, dùng để cắt đứt liên hệ.

Thủ đoạn của những người này, hoàn toàn không giống Uông gia trước đây.

Theo tình huống cậu nói, ta cảm thấy bọn họ không giống Uông gia là ôm tâm tư lợi dụng Cửu Môn.

Cách hành sự này, càng giống như muốn hủy diệt căn cơ của Cửu Môn.

Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, còn có Tú Tú, nếu ba đứa bọn họ xảy ra chuyện, đối với Ngô gia, Giải gia, hay đối với Hoắc gia chúng ta, đều là đòn đả kích mang tính hủy diệt.

Nói tới đây, không chỉ Hoắc Tiên Cô, liền thấy Ngô Nhị Bạch ở một bên cũng không khỏi ngưng trọng lại.

Bất quá trong lòng Lý Vọng Thư càng chú ý lại là thời gian tử vong của gia đình Lưu Trường Văn mà Hoắc Tiên Cô đã nói.

Đối với điểm này, Lý Vọng Thư tin rằng tin tức của Hoắc Tiên Cô tuyệt đối chân thật.

Dù sao chồng của người ta từng là quan lớn trong vùng này, mặc dù hiện tại đã về hưu, nhưng muốn hỏi thăm chi tiết cụ thể một vụ án diệt môn, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Chỉ là điều này liền làm Lý Vọng Thư không khỏi nghi hoặc.

Trong hành động đối phó Lưu Trường Văn, bề ngoài nhìn hắn không mang theo bao nhiêu người, nhưng ngầm, Mạo Mạo Giác đã sớm dẫn người phong tỏa một vùng phụ cận.

Cho nên hắn là không tồn tại chuyện có người âm thầm quan sát mới đúng.

Vậy rốt cuộc là ai, đang âm thầm truyền tin tức về Bắc Bình.

Hay là nói, ngay từ đầu, người đứng sau kia đã không chuẩn bị để Lưu Trường Văn và người nhà hắn tồn tại.

Lý Vọng Thư có chút không nghĩ ra, kẻ đứng sau này rốt cuộc là thao tác gì, tại sao lại phát rồ đến mức ngay cả trẻ con cũng không tha.

Hắn còn đang suy nghĩ, bất quá xe lại rất nhanh lái vào một kho hàng bên trong.

Nơi này là nơi Lý Vọng Thư tạm thời thuê, để cất giữ các loại trang bị, Hoắc Linh tự nhiên cũng bị nhốt ở đây.

Bất quá lần này, để Hoắc Tiên Cô có thể nhìn kỹ con gái, Lý Vọng Thư cố ý chuẩn bị một cái tủ kính công nghiệp lớn.

Liền thấy Hoắc Tiên Cô vừa xuống xe, liền đi thẳng đến cái tủ đó, ngay cả Hoắc Tú Tú đứng ở một bên, vẻ mặt biểu cảm như đứa trẻ phạm lỗi cũng không để ý tới.

Chương 188

Sau khi Lý Vọng Thư âm thầm khống chế Hoắc Linh ngừng một đoạn tấn công, lão thái thái này mới lau lau khóe mắt nước mắt.

Quay người nhìn về phía Lý Vọng Thư, dứt khoát nói: Lần này thật sự cảm ơn cậu, ta tìm nàng nhiều năm như vậy Ai.

Thở dài thật sâu, lúc này mới quay đầu lướt nhìn ba người Ngô Tà đang đứng bên cạnh, ngữ khí nghiêm khắc nói: Tiểu Hoa và Tú Tú, các cháu dọn dẹp một chút, bây giờ liền cùng ta trở về.

Giải Vũ Thần còn muốn nói điều gì, nhưng bị Hoắc Tiên Cô trừng mắt, lại chỉ đành nhận thua cúi đầu.

Lý Vọng Thư thì có chút sốt ruột Vậy Ngô Tà thì sao.

Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch không nói gì.

Ngô Nhị Bạch thì có chút xấu hổ kéo Lý Vọng Thư sang một bên, nhỏ giọng nói: Tôi cảm thấy, lần này vẫn là để Ngô Tà đi theo cậu cùng đi đi.

Lý Vọng Thư tức khắc trừng lớn đôi mắt nhìn về phía Ngô Nhị Bạch, đầy mặt không thể tưởng tượng.

Không phải, cánh tay Ngô Tà còn đang băng bó, Nhị thúc cậu không nhìn thấy sao.

Hơn nữa lần này đi tìm Tháp Mộc Đà, cũng không phải là chuyện đùa, làm không khéo ngay cả bản thân tôi cũng có khả năng không ra được.

Cậu còn bắt tôi dẫn theo Ngô Tà.

Nhị thúc cậu điên rồi sao.

Thế nhưng Ngô Nhị Bạch lại cười khổ lắc đầu: Hiện tại tình huống có chút phức tạp, tóm lại hắn hiện tại đi theo bên cạnh cậu, có lẽ mới là an toàn nhất.

Lời này của Ngô Nhị Bạch làm Lý Vọng Thư sững sờ, người khác không biết, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng.

Ngô Nhị Bạch là người thế nào, có thể nói là trong Cửu Môn trừ Lý Vọng Thư ra, là người làm ăn tốt nhất.

Thuộc loại ăn cả trắng lẫn đen, chẳng những trong giới có uy vọng rất cao, mà ngay cả trên chính đạo, cũng có quan hệ rất sâu với nhiều đại lão.

Tuy rằng Ngô Nhị Bạch không nói rõ, nhưng Lý Vọng Thư vẫn nghe ra.

Có một số chuyện, Ngô Nhị Bạch hắn không giải quyết được, cho nên mới ném Ngô Tà sang bên cạnh mình, để mình đưa hắn vào khu vực không người để tị nạn.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư cảm thấy mình có chút không quen biết thế giới này.

Lập tức tiến đến bên cạnh Ngô Nhị Bạch, nhíu mày nhỏ giọng hỏi: Nhị thúc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Hôm nay cậu phải giải thích rõ ràng cho tôi, bằng không tôi không thể nào đồng ý với cậu, dẫn Ngô Tà cùng đi.

Nghe được lời này, Ngô Nhị Bạch đầu tiên ngẩng đầu nhìn nhìn, thấy những người khác còn cách xa, lúc này mới như là hạ quyết tâm gì đó, kéo Lý Vọng Thư đến xa hơn nữa, lúc này mới nhỏ giọng nói: Cụ thể là chuyện gì, tôi bây giờ còn không thể nói cho cậu, cậu cũng không cần hỏi thêm.

Cậu chỉ cần biết, mấy năm nay để bảo vệ Ngô Tà, chúng tôi cố ý

phái ra không ít người, ngụy trang thành Ngô Tà, hoạt động khắp nơi trên cả nước.

Điều này vốn dĩ là để phân tán sự chú ý của kẻ địch, thế nhưng không lâu trước đây, những người ngụy trang thành Ngô Tà này, đều lần lượt gặp vấn đề.

Người này nối tiếp người kia bị người khác xử lý.

Đương nhiên, điều này còn chưa phải là mấu chốt nhất, mấu chốt nhất là người đứng sau, sau khi xử lý những kẻ giả Ngô Tà đó, thậm chí còn ngụy trang thành kẻ giả Ngô Tà.

Hơn nữa loại ngụy trang này của đối phương tương đối cao minh, nếu không phải do cơ duyên xảo hợp mà lộ ra sơ hở, có lẽ đến bây giờ cũng chưa ai phát hiện.

Tôi bây giờ cũng không biết, kẻ này thông qua việc giả mạo kẻ giả Ngô Tà, đã tìm hiểu được bao nhiêu tin tức.

Cũng không biết hiện tại trong số những người được phái đi, có ai kỳ thật đã bị thay thế rồi không.

Cho nên tôi bây giờ nhất định phải hoàn toàn thanh lọc hết những kẻ giả Ngô Tà này.

Nhưng kẻ giả thì dễ thanh lọc, chỉ sợ khi tôi động thủ, đối phương sẽ chó cùng rứt giậu.

Nghe được lời này của Ngô Nhị Bạch, Lý Vọng Thư đều nhịn không được ngẩng mắt nhìn thoáng qua Ngô Tà ở đằng xa.

Vậy hiện tại đứng ở chỗ này cái này, là thật hay giả.

Hoắc Tiên Cô đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Sau khi nhìn thấy Hoắc Linh, bà chỉ để lại một câu: Lễ tạ của Hoắc gia, đợi cậu từ Tháp Mộc Đà trở về nhất định sẽ dâng lên, đảm

bảo khiến cậu hài lòng.

Sau đó, bà liền mang theo Giải Liên Hoàn, Hoắc Tú Tú và cả Hoắc Linh đang ở trong rương, vội vã rời khỏi Cách Nhĩ Mộc.

Ngô Nhị Bạch cũng không ngoại lệ, sau khi dặn dò Ngô Tà vài câu thì cũng vội vàng đi nhờ máy bay do Hoắc gia sắp xếp để rời đi.

Đương nhiên, muốn Lý Vọng Thư làm bảo mẫu miễn phí cho Ngô Tà là chuyện không thể nào.

Vì vậy, Ngô Nhị Bạch cũng coi như đã xuất huyết nặng.

Không chỉ nợ Lý Vọng Thư một ân tình lớn như trời, mà còn phải đưa ra không ít đồ gia truyền của Ngô gia.

Đối với những thứ đó, Lý Vọng Thư thực ra không quá để tâm.

Điều hắn quan tâm là mối quan hệ của Ngô Nhị Bạch trong giới quan chức.

Nếu mọi việc thuận lợi, sau khi giải quyết xong mối đe dọa từ Thi Miết Vương trên người mình, Lý gia sớm muộn gì cũng phải trở về.

Nơi ở Tam Biên Sườn Núi tuy không tệ, nhưng giới hạn phát triển quá thấp.

Đó là một nơi nghỉ dưỡng không tồi, nhưng muốn phát triển thì vẫn cần một môi trường tương đối ổn định.

Đương nhiên, sau khi tiễn nhóm Hoắc Tiên Cô đi, Lý Vọng Thư cũng không hề rảnh rỗi.

Cái chết của người nhà Lưu Trường Văn vẫn khiến hắn có chút canh cánh trong lòng.

Thời điểm tử vong quá trùng hợp, chứng tỏ ở Cách Nhĩ Mộc, tại hiện trường ngày hôm đó, chắc chắn vẫn còn có người đang âm thầm quan sát tất cả.

Vì thế, hắn thậm chí còn tháo cả camera hành trình trên chiếc xe của Giải Vũ Thần xuống, không ngừng xem đi xem lại video hiện trường hôm đó.

Hắn muốn xem liệu lúc ấy có ai đã lén lút bỏ chạy hoặc ẩn nấp trong lúc hỗn loạn hay không.

Nhưng xem liên tiếp mấy lần mà vẫn không thể nhìn ra vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

Ngay cả Ngô Tà bên cạnh cũng không nhịn được nói: Có vấn đề gì, anh hỏi thẳng tôi không phải được rồi sao.

Trước khi các người xuất hiện, tôi đã có mặt ở hiện trường từ đầu đến cuối mà.

Ban đầu là có con li ngưu chặn đường, sau đó chúng tôi xuống xe nói chuyện với đứa bé chăn bò, rồi đám người kia kéo đến.

Bọn họ đều mặc tạng bào, nên lúc đầu chúng tôi mới lầm tưởng họ là người nhà của đứa bé đó.

Nghe Ngô Tà nói, Lý Vọng Thư luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nắm bắt được trọng điểm.

Ngay cả Mập mạp bên cạnh cũng không nhịn được gãi đầu nói: Trong đám đó, ngoài Lưu Trường Văn tự kết liễu, những người khác đều bị chúng ta bắt về cả.

Nhưng bọn họ chỉ là một đám côn đồ được Lưu Trường Văn tìm đến, căn bản không biết gì hữu ích cả.

Lúc này, Lý Vọng Thư lại tua lại video, nhìn đứa bé đang đứng khóc thút thít bên cạnh con li ngưu trong video rồi cười nói: Bắt về hết rồi sao.

Chưa chắc đâu.

Ngô Tà và Mập mạp lúc này cũng phản ứng lại: Đúng rồi.

Thằng nhóc kia đâu rồi.

Nó đã có thể vội vàng đuổi li ngưu ra chặn đường, chứng tỏ nó chắc chắn cùng một phe với đám Lưu Trường Văn.

Chỉ là không ngờ, thằng nhóc này trông chỉ khoảng mười tuổi mà gan lại lớn như vậy.

Kẻ đứng sau giật dây, đây có được tính là sử dụng lao động trẻ em không.

Nhưng Lý Vọng Thư lại nhìn chằm chằm vào đứa bé trong video mấy lần.

Chỉ thấy đứa bé lúc đầu còn ở bên cạnh xe, nhưng khi đám người Lưu Trường Văn vừa đến, nó liền hung hăng trừng mắt nhìn ba người Ngô Tà.

Sau đó, nó trà trộn vào đàn li ngưu rồi rời khỏi hiện trường, đi về phía xa.

Còn đám người của Mạo Mạo Giác đang tìm kiếm bên ngoài, tự nhiên sẽ không để ý đến một đứa bé chăn bò đi ngang qua như vậy.

Khốn kiếp, thằng nhóc này tuyệt đối có vấn đề, phải biết mười tuổi là độ tuổi vui vẻ nhất, vô lo vô nghĩ nhất.

Nhưng các người xem ánh mắt nó trước khi rời đi kìa, ánh mắt oán độc như vậy, sao có thể xuất hiện trên người một đứa trẻ được.

Đây là cái gì.

Bẩm sinh đã xấu xa à.

Lúc này Mập mạp có chút kinh ngạc, chỉ vào màn hình hồi lâu không thể tin được.

Những người khác tự nhiên cũng cảm thấy có chút khó tin, phải biết camera hành trình của Giải Vũ Thần là hàng cao cấp, toàn bộ quá trình quay rất rõ nét.

Vì vậy, biểu cảm có phần dữ tợn cuối cùng của thằng nhóc, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Mà Lý Vọng Thư quan sát một lúc lâu mới có chút không chắc chắn hỏi Mập mạp: Cậu nhìn kỹ thằng nhóc này xem, có phải là đứa bé ngồi xổm bên ngoài quán trà lúc chúng ta mới đến Cách Nhĩ Mộc ngày đầu tiên không.

Mập mạp vỗ đùi: Bảo sao hôm đó cậu cứ nói cảm giác có người đang nhìn chằm chằm chúng ta, chẳng phải chính là thằng nhóc này sao.

Chương 189

Hóa ra hai ta vừa xuống máy bay đã bị người ta theo dõi rồi.

Chỉ là bây giờ bọn người này thật sự ngày càng không có giới hạn, ngay cả một đứa trẻ lớn thế này, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng quá có tính mê hoặc, thật khiến người ta khó lòng phòng bị mà.

Bây giờ chúng ta nên làm gì.

Có cần mở rộng phạm vi tìm kiếm không.

Nếu đã biết đứa trẻ này có vấn đề, chỉ cần tìm được nó, nói không chừng có thể lần theo manh mối này mà tìm ra kẻ đứng sau.

Nhưng Lý Vọng Thư lại lắc đầu, thở dài nói: Cậu cũng nói rồi, đối phương là một đứa trẻ, chuyện này có chút không dễ xử lý.

Sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ khiến chúng ta rơi vào thế bị động.

Hơn nữa Cách Nhĩ Mộc nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại có nhiều dân cư lưu động.

Chỉ với mấy người chúng ta, muốn tìm ra một đứa trẻ cố tình ẩn náu trong một thành phố cũng không thực tế lắm.

Nhưng lần này kẻ đứng sau chắc cũng không ngờ đám Lưu Trường Văn sẽ xảy ra chuyện.

Cho nên trong thời gian ngắn, đối phương hẳn là cũng không có khả năng sắp xếp gì khác.

Chúng ta cứ cẩn thận một chút, đợi sau khi xuất phát, tiến vào khu không người, đến lúc đó nếu bọn họ còn dám theo tới, thì vừa hay giải quyết tại chỗ.

Có lời này của Lý Vọng Thư, mọi người cũng lần lượt rời đi, ai

về phòng nấy nghỉ ngơi.

Nhưng ngay lúc Lý Vọng Thư cũng định nghỉ ngơi, không ngờ Mạo Mạo Giác lại dẫn một người đến.

Chỉ thấy cô con dâu giả của Định Chủ Trác Mã, sau khi vào liền tỏ ra vô cùng quan tâm hỏi: Nghe nói trong đội đã gặp phải rắc rối.

Sẽ không ảnh hưởng đến hành trình ngày mốt chứ.

Nhìn Trần Văn Cẩm trong vai con dâu, Lý Vọng Thư lập tức nhận ra, có lẽ cô đã cảm nhận được thời gian của mình không còn nhiều.

Cho nên mới sốt ruột như vậy, nếu đội không thể lên đường, có lẽ sẽ không bao giờ đợi được đến lúc tiến vào Tháp Mộc Đà nữa.

Nhưng trong lòng Lý Vọng Thư cũng có rất nhiều nghi vấn, mà Trần Văn Cẩm hiện tại đang dùng thân phận giả, rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng những người khác.

Cho nên nếu mình bây giờ vạch trần thân phận của cô, nói không chừng còn gây ra hiệu quả ngược.

Thế là hắn cười mời Trần Văn Cẩm ngồi xuống, lúc này mới nói đầy ẩn ý: Không ngờ tin tức của cô cũng nhanh nhạy thật.

Nhưng cô yên tâm, vấn đề đã giải quyết xong, sẽ không ảnh hưởng đến hành trình của chúng ta.

Trong lúc nói chuyện, Lý Vọng Thư cũng đưa ra một quyết định táo bạo trong lòng.

Hắn biết Thi Miết Vương trong đầu mình đã xảy ra biến đổi không rõ.

Không chỉ có thể uy hiếp và khống chế các loài sâu khác, thậm chí sau khi dùng cảm giác lực thiết lập kết nối, còn có thể nhìn thấy ký ức của những ký chủ Thi Miết Vương khác.

Chỉ có điều trước đây hắn chỉ thử nghiệm năng lực này trên các thi thể đã bị thi biến.

Trần Văn Cẩm cũng đã ăn thi ba ba đan, không biết nếu thiết lập kết nối với một người sống như cô ấy thì sẽ có kết quả gì.

Trần Văn Cẩm nếu đã ngụy trang thành con dâu của Định Chủ Trác Mã, chứng tỏ cô vẫn còn đề phòng rất sâu với những người khác.

Lúc này tùy tiện vạch trần thân phận của cô rất dễ khiến cô nảy sinh cảm xúc mâu thuẫn và phản kháng.

Mà Lý Vọng Thư cũng rất muốn biết, khi sử dụng cảm giác lực của mình lên người sống, liệu có thể giống như với các thi thể bị thi biến, thu được một ít ký ức của ký chủ Thi Miết Vương hay không.

Nghĩ là làm, thế là hắn liền thúc giục Thi Miết Vương trong lúc Trần Văn Cẩm không hề phòng bị, đưa cảm giác lực dò xét về phía đối phương.

Tình hình gì đây.

Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm cũng biến dị.

Trong cảm nhận của Lý Vọng Thư, Thi Miết Vương trong đầu Trần Văn Cẩm không còn là màu đỏ như máu ban đầu.

Mà giống như của Hoắc Linh, trên người nó xuất hiện một lớp màu bạc.

Chỉ có điều, so với con Thi Miết Vương của Hoắc Linh bị màu bạc ăn mòn hòa tan mất nửa thân mình, thì màu bạc trên con Thi Miết Vương của Trần Văn Cẩm lại phân bố đều hơn một chút.

Hơn nữa không nhìn ra thân thể Thi Miết Vương có bất kỳ dấu hiệu nào sắp bị hòa tan.

Trông qua, giống như màu bạc đang đồng hóa dung hợp với Thi Miết Vương.

Hoắc Linh như vậy, Trần Văn Cẩm cũng như thế này.

Xem ra, sự biến đổi của Thi Miết Vương trên người họ, khả năng lớn là có liên quan đến Cửa Đồng mà họ từng vào.

Chỉ có điều so sánh mà nói, Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm biến dị thành công hơn một chút.

Không giống Hoắc Linh, biến dị thất bại, trực tiếp dẫn đến độc tố của Thi Miết Vương nhanh chóng giải phóng, biến mình thành một con cấm bà.

Nhưng dù vậy, Lý Vọng Thư vẫn có thể nhìn ra, sự dung hợp của Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm với vật chất màu bạc cũng không hoàn toàn triệt để.

Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cơ thể cô ấy hiện tại tỏa ra cốt hương, xuất hiện triệu chứng sắp thi biến.

Nhưng ngay khi Lý Vọng Thư muốn quan sát kỹ hơn một chút, hắn lại nhạy bén phát hiện, Thi Miết Vương trong đầu Trần Văn Cẩm khẽ động đậy.

Khốn kiếp.

Con sâu này sắp tỉnh lại.

Biến cố này khiến Lý Vọng Thư giật mình.

Phải biết Trần Văn Cẩm không giống với những đối tượng hắn từng dò xét trước đây.

Những lần cảm nhận trước, hoặc là xác khô, hoặc là thủy con khỉ, cấm bà các loại.

Đều là sản vật sau khi thi biến, cho nên hắn chẳng quan tâm con

sâu trên người đối phương có tỉnh lại hay không.

Giống như lúc trước ở đáy biển Tây Sa, con cuống chiếu màu bạc trong đầu Bồ Tiên Thiếp Ca còn tự mình bò ra được.

Nhưng Trần Văn Cẩm trước mắt thì không được, nếu Thi Miết Vương thức tỉnh sớm, đừng nói đến việc giải phóng lượng lớn độc tố mà Trần Văn Cẩm không chịu nổi.

Chỉ cần nó tùy tiện động đậy vài cái, Trần Văn Cẩm cũng phải mất nửa cái mạng.

Dù sao thì vị trí của con sâu là ở trong đại não của con người.

Nếu con sâu tỉnh lại cảm thấy đói, trực tiếp gặm hai miếng não lót bụng thì phải làm sao.

Biến cố bất ngờ khiến Lý Vọng Thư kinh hãi.

Trần Văn Cẩm có lẽ cũng cảm nhận được sự bất thường, khẽ hừ một tiếng, rồi không nhịn được ôm trán cúi đầu.

Lý Vọng Thư không dám lơ là, vội vàng thúc giục Thi Miết Vương trên người mình, không ngừng hạ lệnh cho phía Trần Văn Cẩm tiếp tục ngủ say.

Nhưng chuyện hắn không ngờ đã xảy ra.

Con Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm, không biết có phải vì đã dung hợp một phần vật chất màu bạc mà trở nên tự tin hơn hay không.

Không những không tiếp tục ngủ say như Lý Vọng Thư dự đoán, ngược lại còn khiến hắn tiếp nhận được một luồng cảm xúc khác lạ.

Không giống với sự sợ hãi, tuyệt vọng, đau khổ mà hắn cảm nhận được từ trên người Hoắc Linh trước đây.

Lần này, Lý Vọng Thư lại cảm nhận được một luồng cảm xúc

khiêu khích từ phía Trần Văn Cẩm.

Giống như trong một bầy thú, một con thú bình thường muốn thách thức quyền uy của con đầu đàn.

Lúc này, Lý Vọng Thư cũng ngây người, không hiểu hai con Thi Miết Vương đang so kè cái gì vào lúc này.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn rõ ràng cảm nhận được Thi Miết Vương trong đầu mình bắt đầu rung lên nhè nhẹ.

Cảm giác lực của hắn hoàn toàn không thể kiểm soát, lao thẳng về phía Trần Văn Cẩm.

Tức thì, Trần Văn Cẩm liền ôm đầu ngã xuống ghế sofa, miệng không kìm được phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Chương 190

Lý Vọng Thư bên này cũng chẳng khá hơn là bao, Thi Miết Vương không ngừng chấn động trong đầu khiến hắn cảm thấy cả thế giới bỗng chốc quay cuồng.

Đồng thời, một cơn đau đớn chưa từng có bắt đầu lan tỏa từ não bộ của hắn, theo các dây thần kinh, gần như trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Điều này khiến cả người hắn trở nên cứng đờ, ngã thẳng ra sau.

Nhưng dù cả hai đều đã ngã xuống, cuộc chiến giữa hai con sâu dường như mới chỉ bắt đầu.

Lý Vọng Thư không biết Trần Văn Cẩm hiện tại cảm thấy thế nào, nhưng hắn lại có thể cảm nhận rõ ràng, cả hai con sâu đều đang thông qua kết nối đã được thiết lập, không ngừng giải phóng sức mạnh đặc trưng của mình về phía đối phương.

Loại sức mạnh này Lý Vọng Thư không hiểu rõ lắm, nhưng may mắn là dường như nó không gây tổn thương lớn cho hắn, thậm chí không bằng cơn đau đớn đến tuyệt vọng do Thi Miết Vương rung động một chút gây ra.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, giữa hai con sâu dường như cũng đã dần phân định thắng bại.

Ít nhất từ góc nhìn của Lý Vọng Thư, phe mình đã rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Phải sau nhiều lần tấn công của hắn, đối phương mới có thể miễn cưỡng đánh trả một lần.

Hơn nữa, lực phản kích cũng đang yếu dần đi một cách vô thức.

Cuối cùng, trong một lần phản kích nữa của đối phương, Lý Vọng Thư cảm nhận được một luồng cảm xúc thần phục.

Điều này khiến hắn không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không nhìn thấy, nhưng tai hắn vẫn luôn lắng nghe động tĩnh bên phía Trần Văn Cẩm.

Tiếng kêu thảm thiết vì đau đớn của cô lúc đầu, sau đó thậm chí đã biến thành những tiếng rên rỉ vô thức.

Nếu hai con sâu cứ tiếp tục đấu như vậy, Lý Vọng Thư không biết cuối cùng chúng sẽ ra sao, nhưng Trần Văn Cẩm chắc chắn không thể cầm cự được nữa.

Mà bây giờ, theo sau luồng cảm xúc thần phục truyền đến, quả nhiên ngay sau đó, Thi Miết Vương bên phía Lý Vọng Thư cũng ngừng tấn công.

Nhưng ngay khi hắn cho rằng mọi chuyện đã kết thúc như vậy.

Một luồng cảm xúc khác thường đột nhiên lại từ con Thi Miết Vương trong đầu truyền đến não Lý Vọng Thư.

Luồng cảm xúc đó rất đơn giản, đồng thời cũng rất phức tạp.

Rõ ràng nhất là một luồng cảm xúc khát vọng.

Khát vọng nuốt chửng, chiếm hữu, dung hợp sức mạnh trên người con Thi Miết Vương của Trần Văn Cẩm.

Nói chính xác hơn, là muốn luồng sức mạnh màu bạc đó.

Tình hình gì đây.

Lúc trước ở trên người Hoắc Linh, cũng không thấy Thi Miết Vương kích động phấn khích như vậy mà.

Chưa đợi Lý Vọng Thư nghĩ ra được nguyên do, luồng dục vọng

và cảm xúc này lại một lần nữa lan tỏa từ trong đầu.

Mà bên kia Trần Văn Cẩm dường như cũng nhận được mệnh lệnh.

Chỉ thấy Trần Văn Cẩm loạng choạng đứng dậy từ ghế sofa, sau đó đi về phía Lý Vọng Thư trên giường.

Lý Vọng Thư có thể nhìn ra được, lúc này Trần Văn Cẩm cũng giống như mình, cơ thể đã hoàn toàn không còn chịu sự kiểm soát của bản thân.

Chỉ có thể theo bản năng, hành động theo những thông tin nguyên thủy nhất mà Thi Miết Vương trong đầu phát ra.

Lý Vọng Thư cảm thấy mình sắp phát điên, biến cố này xảy ra là điều hắn nằm mơ cũng không ngờ tới.

Từ lúc ăn thi ba ba đan đến nay cũng đã được một thời gian.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn bị Thi Miết Vương ảnh hưởng, làm ra những chuyện hoàn toàn trái với ý muốn của mình.

Nhìn Trần Văn Cẩm vẫn đang trần truồng nằm trên giường, Lý Vọng Thư không khỏi nghĩ, nếu đưa cô về nhà, nói với mẹ rằng đây là con dâu của mẹ, không biết mẹ có phát điên giống mình không.

Hắn cũng không ngờ, sự việc lại biến đổi một cách khó hiểu như vậy.

Mẹ kiếp ai mà ngờ được, hai con sâu này lại là một đực một cái chứ.

Lý Vọng Thư đối với chuyện này thật sự cảm thấy rất oan uổng.

Hắn đối với Trần Văn Cẩm xưa nay chỉ giữ một thái độ tò mò, căn bản không hề nghĩ tới có một ngày hai người sẽ phát sinh quan hệ như vậy.

Nói một câu khó nghe, lớp ngụy trang trước đây của Trần Văn Cẩm, nhìn qua chính là một bà thím trung niên.

Hắn căn bản không hề có chút hứng thú nào.

Đương nhiên, phải công nhận một điều, sau khi Trần Văn Cẩm trút bỏ lớp ngụy trang, Lý Vọng Thư cũng không thể không thầm nói một câu trong lòng, năm đó mẹ không bằng người ta, quả thật cũng có vài phần lý lẽ.

Nhưng giờ phút này, chuyện đã xảy ra như vậy, Lý Vọng Thư nhất thời thật sự không biết nên nói gì.

Chắc hẳn Trần Văn Cẩm cũng có cùng tâm trạng, cho nên mới chọn cách nằm úp trên giường, quay lưng về phía Lý Vọng Thư không nhúc nhích, dường như muốn làm một con đà điểu.

Đương nhiên, ngoài hai người bọn họ, hai con Thi Miết Vương lúc này cũng đã xảy ra một vài biến đổi kỳ dị.

Đầu tiên là con của Lý Vọng Thư, vốn dĩ sau khi trải qua sự thanh tẩy của Nghe Lôi Thần Khí đã biến thành một viên hổ phách màu vàng kim.

Nhưng bây giờ, dường như đã nhận được một ít sức mạnh hoàn toàn mới từ con của Trần Văn Cẩm.

Đến nỗi bên ngoài lớp màu vàng kim đó lại được bao bọc thêm một lớp màu bạc nhàn nhạt.

Đây là tình huống gì.

Cùng là màu bạc, tại sao khi đối mặt với Hoắc Linh, Thi Miết Vương lại không có phản ứng.

Là vì Thi Miết Vương của Hoắc Linh dung hợp thất bại.

Hay là vì Hoắc Linh đã thi biến.

Đối với sự thay đổi của Thi Miết Vương trong đầu mình, ngoài hình dáng bên ngoài, Lý Vọng Thư vẫn chưa biết được những phương diện khác.

Nhưng có một điểm trở nên tốt hơn, đó là khi hắn thúc giục Thi Miết Vương khuếch tán cảm giác lực, không chỉ tốc độ nhanh hơn, phạm vi lớn hơn.

Mấu chốt nhất là con Thi Miết Vương sẽ không còn rung động một cách khó hiểu, khiến hắn lúc nào cũng có cảm giác đầu đau như búa bổ.

Còn bên phía Trần Văn Cẩm, theo Lý Vọng Thư thấy, kết quả cũng khá tốt đẹp.

Trước đây Thi Miết Vương trong đầu cô, lớp màu bạc phân bố trên thân thể nó, tuy không giống như của Hoắc Linh, ăn mòn và hòa tan thân thể Thi Miết Vương.

Nhưng sự phân bố màu bạc này không đều, thân thể Thi Miết Vương bị ăn mòn có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng bây giờ thì khác, lúc này bên phía Trần Văn Cẩm, phần lớn màu bạc đã chuyển sang cho Lý Vọng Thư.

Phần còn lại cũng đã tiến hành dung hợp sâu với Thi Miết Vương.

Ít nhất theo Lý Vọng Thư thấy, lúc này con Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm, từ hình dáng bên ngoài, toàn bộ đều đã biến thành màu bạc lấp lánh ánh kim loại.

Trông qua, so với cuống chiếu màu bạc trên người Bồ Tiên Thiếp Ca và Vạn Nô Vương, về màu sắc và khí chất, đã không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Như thế này, không biết Trần Văn Cẩm có thể đi theo con đường của Vạn Nô Vương, đạt được trường sinh bằng cách thay đổi thân

thể không.

Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, Trần Văn Cẩm trên giường đã có động tĩnh.

Có lẽ cô cũng hiểu rằng không thể tiếp tục làm đà điểu, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy cô chậm rãi ngồi dậy, dùng chăn quấn lấy cơ thể, miệng như tự an ủi mình, nhàn nhạt nói: Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, xem ra sự hiểu biết của chúng ta về thi ba ba đan vẫn còn chưa đủ.

Nói xong, cô liền vịn tường loạng choạng đi vào phòng vệ sinh.

Khi cô từ phòng vệ sinh ra, dường như đã chấp nhận hiện thực.

Chương 191

Vừa mặc lại quần áo cho mình, cô vừa nói: Ban đầu tôi còn đang tò mò, vì sao cậu lại đến Cách Nhĩ Mộc.

Cuộn băng tôi gửi đi, người nhận không có tên cậu.

Nói đến đây, Trần Văn Cẩm cười khổ một tiếng: Bây giờ xem ra, cậu cũng giống như tôi.

Đều bị người ta cưỡng ép kéo vào hồi kết.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, cái giống nhau mà Trần Văn Cẩm nói, hẳn là chỉ việc cả hai đều có Thi Miết Vương ký sinh trong người.

Tuy không biết con của Trần Văn Cẩm có năng lực đặc biệt gì không, nhưng người ta đã đưa thang, hắn lập tức leo xuống theo: Xin lỗi, vừa rồi tôi không cố ý.

Chuyện này qua rồi thì thôi, sau này không ai nhắc lại nữa.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng thần sắc của Trần Văn Cẩm rõ ràng vẫn có chút phức tạp.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vết tích để lại trên ga giường, cảm xúc xấu hổ, hoang mang, hối hận đan xen vào nhau, khiến cả người cô trông có vẻ có chút bất lực.

Dù sao thì bất kể là tuổi tác hay bối phận, cô đều lớn hơn Lý Vọng Thư một bậc.

Hơn nữa thời đại mà cô sống, phong tục tương đối thuần phác, điều này cũng khiến trong lòng cô vẫn theo bản năng muốn trốn tránh.

Đối với điều này Lý Vọng Thư cũng hiểu, thế là lập tức chuyển chủ đề: Thật ra cô không cần phải vội vã đi tìm Tháp Mộc Đà như

vậy.

Tôi biết một nơi khác, Lôi Thành, tôi có thể đưa cô đến Lôi Thành.

Nghe Lôi Thần Khí có thể áp chế Thi Miết Vương trong cơ thể, điểm này tôi rất chắc chắn.

Nghe lời này, Trần Văn Cẩm ngẩng đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư: Tôi có thể cảm nhận được, Thi Miết Vương trên người cậu, quả thật ổn định hơn rất nhiều.

Nếu là trước đây, có lẽ tôi sẽ chọn đi theo cậu đến Lôi Thành.

Nhưng bây giờ, đã không kịp nữa rồi.

Nói đến câu cuối cùng, Trần Văn Cẩm trông sa sút rõ rệt, điều này khiến Lý Vọng Thư có chút tò mò.

Tại sao không kịp.

Cô có lẽ còn chưa biết, con đường đến Lôi Thành đã sớm bị tìm ra rồi.

Đi Lôi Thành, chắc chắn hơn đi cái Tháp Mộc Đà kia nhiều.

Trần Văn Cẩm nghe vậy, đột nhiên không hề báo trước mà mỉm cười với Lý Vọng Thư, ngay sau đó lắc đầu.

Gần đây tôi phát hiện một chuyện, kể từ lần này tôi tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Tôi phát hiện mình chỉ cần càng ở xa Tháp Mộc Đà, tốc độ thi biến của cơ thể sẽ càng nghiêm trọng.

Cho nên nếu tôi đi theo cậu đến Lôi Thành, có lẽ còn chưa đi được nửa đường, tôi đã thi biến rồi.

Vậy tôi cho người mau chóng mang Nghe Lôi Thần Khí đến đây.

Đối mặt với sự kiên quyết của Lý Vọng Thư, Trần Văn Cẩm lắc

đầu, cười nói: Cậu chẳng lẽ đã quên.

Năm đó hành động khảo cổ địa cung Nam Hải Vương, tôi cũng có tham gia.

Bích họa trong địa cung Nam Hải Vương rất nhiều, trong đó không thiếu những miêu tả về Nghe Lôi Thần Khí.

Tuy phần lớn đều mơ hồ, nhưng không khó để nhìn ra, Nghe Lôi Thần Khí sở dĩ có thể trở thành thần khí, là vì nó ở Lôi Thành.

Rời khỏi Lôi Thành, cậu nghĩ thần khí này còn có bao nhiêu tác dụng.

Lý Vọng Thư không ngờ, sức quan sát của Trần Văn Cẩm lại nhạy bén đến vậy.

Nghe Lôi Thần Khí rời khỏi Lôi Thành, các loại công năng hiệu quả sẽ giảm đi đáng kể.

Điểm này, cũng là kết luận mà phòng thí nghiệm của hắn gần đây mới rút ra sau vô số thực nghiệm.

Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào khác sao.

Nghe lời này của Lý Vọng Thư, lần này đến lượt Trần Văn Cẩm kinh ngạc.

Tuy cậu chưa từng đến Tháp Mộc Đà, nhưng xem ra, cậu dường như rất hiểu biết về nơi đó.

Hiểu biết thì không dám nói, chỉ là trước đây khi điều tra, đã tra được một ít manh mối về Tháp Mộc Đà và Tây Vương Mẫu.

Đương nhiên điều này cũng cho tôi biết, sau khi dùng thi ba ba đan, lúc sắp thi biến, bắt buộc phải tiến vào sâu trong Tháp Mộc Đà để ngủ say.

Thực ra trong tay Lý Vọng Thư còn có một món đồ mang ra từ Lỗ

Vương Cung, là một bộ áo ngọc dây vàng được chế tác từ vẫn ngọc của Tháp Mộc Đà.

Bánh chưng sống mặc thứ đó nằm mấy ngàn năm, chắc hẳn có chút hiệu quả trong việc áp chế thi ba ba đan.

Chỉ có điều thứ đó có một tác dụng phụ, nếu giữa đường cởi ra, rất có thể sẽ khiến người ta trực tiếp phát sinh thi biến.

Không giống Tháp Mộc Đà, Trần Văn Cẩm ngủ say ở trong đó nhiều năm như vậy, giữa đường tỉnh lại còn có thể ra ngoài uống ly trà sữa.

Trần Văn Cẩm không chú ý đến sự thay đổi trong sắc mặt Lý Vọng Thư, gật đầu nói: Đúng là như vậy, chỉ là không biết vì sao, cách đây không lâu tôi lại đột nhiên tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Tôi cứ ngỡ thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng ai ngờ sau khi ra khỏi Tháp Mộc Đà mới phát hiện, chỉ mới qua mười năm.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư trong lòng khẽ động, lập tức truy hỏi: Cô nói cô cách đây không lâu đột nhiên tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Cụ thể là lúc nào, còn nhớ không.

Trần Văn Cẩm có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu nói: Sau khi ra ngoài tôi đã tính toán thời gian kỹ lưỡng, chính là tháng hai năm nay, ngày mười tám tháng hai.

Cô chắc chắn là ngày mười tám tháng hai.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lý Vọng Thư, Trần Văn Cẩm nhíu mày suy nghĩ kỹ, gật đầu nói: Không sai được, sau khi ra ngoài, tôi đã tính toán rất cẩn thận.

Sao vậy, thời gian này có vấn đề gì à.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Tôi cũng không biết rốt cuộc có liên quan gì

không.

Ngày mười tám tháng hai đó, tôi ở núi Trường Bạch, cánh cửa đồng lớn đó đã từng mở ra.

Cô tỉnh lại sau giấc ngủ say, có lẽ có liên quan đến việc Cửa Đồng được mở ra.

Lý Vọng Thư thật ra không phải đoán mò, phải biết Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm đã bị sức mạnh phía sau Cửa Đồng ăn mòn.

Khi cánh cửa được mở ra, sức mạnh bên trong rò rỉ ra ngoài, từ đó ảnh hưởng đến Trần Văn Cẩm cũng không chừng.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Có lẽ thật sự có liên quan đến chuyện này, nhưng bây giờ cũng không quan trọng nữa.

Từ khi tôi rời khỏi Tháp Mộc Đà, không bao lâu sau tôi liền phát hiện cơ thể mình bắt đầu có dấu hiệu thi biến.

Nói đến đây, cô ngẩng đầu nhìn lướt qua Lý Vọng Thư.

Mùi hương trên người tôi tin là cậu cũng ngửi thấy rồi.

Nếu tiếp tục ở bên ngoài, tôi sẽ trở nên giống như Hoắc Linh.

Hơn nữa, điều tồi tệ hơn là, từ khi tôi rời khỏi Tháp Mộc Đà, không chỉ tốc độ thi biến tăng lên, mà tôi còn phát hiện mình đã mất đi rất nhiều ký ức.

Lý Vọng Thư hơi sững sờ, trong lòng suy đoán, có lẽ là con Thi Miết Vương màu bạc trên người cô đã bắt đầu nuốt chửng ký ức của cô.

Dù sao thì nguyên lý chuyển sinh của Vạn Nô Vương chẳng phải là để cuống chiếu màu bạc mang theo ký ức của mình, đi đến một cơ thể mới sao.

Mà lúc này, trên mặt Trần Văn Cẩm cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Cũng may là lúc này, tôi muốn trở lại Tháp Mộc Đà tiếp tục ngủ say, nhưng lúc này mới phát hiện, tôi đã không thể quay về được nữa.

Tôi đã quên mất đường về, nếu chỉ một mình tôi, có lẽ đợi đến lúc thi biến, tôi cũng không thể quay về.

Cho nên tôi mới nhờ Định Chủ Trác Mã gửi băng ghi hình giúp tôi.

Một cuộn gửi cho Trương Khởi Linh, một cuộn gửi cho Giải Liên Hoàn, còn một cuộn, thì gửi cho công ty Cừu Đức Khảo.

Có lẽ chỉ có được sự giúp đỡ của họ, tôi mới có khả năng quay lại Tháp Mộc Đà ngủ say trước khi thi biến.

Nói đến câu cuối cùng, Trần Văn Cẩm nhìn Lý Vọng Thư không khỏi cười khổ.

Chỉ là tôi không bao giờ ngờ tới, băng ghi hình đã bị người ta âm thầm động tay động chân, những người đến lại toàn là thế hệ trẻ của Cửu Môn.

Lý Vọng Thư cũng nhìn Trần Văn Cẩm cười: Không có gì đáng ngạc nhiên, trong chuyện này, quả thật có người đang phá rối.

Đem cuộn băng gửi cho công ty Cừu Đức Khảo gửi cho Ngô Tà, dẫn cậu ta vào cuộc.

Sau khi tôi đã cảnh cáo cậu ta, không ngờ kẻ đứng sau lại đưa bức thư tuyệt mệnh của Ngô Tam Tỉnh cho Ngô Tà trước thời hạn.

Cậu ta lúc này mới ngây ngô mang theo Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú chạy đến Cách Nhĩ Mộc.

Còn về tôi, công ty Cừu Đức Khảo đã bị tôi mua lại.

Là Trương Khởi Linh đã gửi cuộn băng cô gửi cho anh ta cho tôi, mục đích là muốn tôi từ chỗ cô, có được một ít manh mối để giải

quyết Thi Miết Vương.

Tôi làm gì có manh mối nào.

Trần Văn Cẩm lắc đầu: Nhưng bây giờ tôi có thể chắc chắn một điều, cậu hẳn là người có thể tin tưởng.

Dù sao thì 『 nó 』 hẳn sẽ không đến nỗi làm thí nghiệm trên người của chính mình.

Nghe Trần Văn Cẩm nhắc tới nó, vẫn không giấu được vẻ nặng nề và căng thẳng, Lý Vọng Thư không khỏi cười nói: Nếu cái 『 nó 』 mà cô nói là Uông gia, thì cũng không cần lo lắng.

Uông gia đã không còn nữa, ngay tại đại bản doanh của Uông gia, người của tôi hiện đang tiến hành khai quật rầm rộ đấy.

Nhưng Trần Văn Cẩm nghe vậy, lại nhìn Lý Vọng Thư đầy ẩn ý.

Cái gọi là Uông gia của cậu, gần đây tôi cũng đã cố tình điều tra.

Tôi chỉ có thể nói, Uông gia có lẽ là một bộ phận của 『 nó 』, nhưng 『 nó 』 tuyệt đối không chỉ là Uông gia.

Hôm nay tôi đến đây, chẳng phải là vì 『 nó 』 đã ra tay với các cậu sao.

Nhắc đến kẻ tấn công Ngô Tà, sắc mặt Lý Vọng Thư cũng không được tốt cho lắm.

Dù sao thì sau khi điều tra, mọi manh mối đều bị cắt đứt, chỉ biết có một đứa trẻ quỷ dị cũng tham gia vào đó.

Chương 192

Thế là hắn đứng dậy lấy ra một tấm ảnh đưa cho Trần Văn Cẩm.

Những kẻ tấn công Ngô Tà lần này, tất cả mọi người đều đã bị giải quyết, ngoại trừ đứa này, cô xem xem có ấn tượng gì với đứa trẻ này không.

Bức ảnh được chọn từ một khung hình rõ nét nhất trong camera hành trình.

Nhưng vì góc độ, trông vẫn có chút không rõ ràng.

Trần Văn Cẩm nhíu mày quan sát một lúc lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Không quen, nhưng nếu gặp lại nó, tôi nghĩ tôi có thể nhận ra.

Lý Vọng Thư cũng không ép buộc, ngược lại an ủi: Cô yên tâm đi, lần này phe của kẻ đó ở Cách Nhĩ Mộc có thể nói là tổn thất nặng nề.

Muốn tổ chức lại một đội ngũ có quy mô không hề dễ dàng.

Cho nên lần này, cái 『 nó 』 đó trước mắt hẳn là không còn đủ sức để ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta nữa.

Sáng sớm ngày mốt, chúng ta sẽ xuất phát theo kế hoạch.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy, đi Tháp Mộc Đà ngủ say, không phải là lựa chọn tốt nhất.

Trần Văn Cẩm cười khổ một tiếng: Tôi cũng biết đây không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng đây lại là lựa chọn duy nhất của tôi hiện tại.

Thôi, không nói chuyện này nữa.

Lý Vọng Thư cũng gật đầu: Nếu đã như vậy, vậy thì nói về

chuyện ở ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa của các người lúc trước đi.

Tôi rất tò mò, cuối cùng các người đã gặp phải chuyện gì.

Lý Vọng Thư thật sự tò mò, vì chuyện ở đáy biển Tây Sa năm đó, kiếp trước ba người đã có bốn phiên bản.

Hắn cũng không rõ, rốt cuộc phiên bản của ai mới là sự thật.

Điều mà Lý Vọng Thư không ngờ tới chính là, khi hắn nhắc tới sự việc dưới đáy biển Tây Sa năm đó, Trần Văn Cẩm lại lộ ra vẻ mặt đầy hận ý.

Đó là biểu cảm của một người sau khi bị tổn thương sâu sắc mới có thể bộc lộ ra, một sự pha trộn giữa không thể tin nổi, tuyệt vọng, hối hận cùng nghi hoặc thống khổ.

Lý Vọng Thư rất khó tưởng tượng, ngần ấy cảm xúc phức tạp lại cùng lúc xuất hiện trên gương mặt một người.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút áy náy.

Nhìn biểu hiện hiện tại của Trần Văn Cẩm, hắn cảm giác mình vô tình như đang xát muối vào vết thương của đối phương.

Quả nhiên ngay giây tiếp theo, Trần Văn Cẩm lộ vẻ chua xót, nói: Thực ra việc tôi gửi ba cuốn băng ghi hình kia, ngoài việc muốn nhờ mọi người giúp tôi trở lại Tháp Mộc Đà, còn có một mục đích khác.

Đó là trước khi chìm vào giấc ngủ say, tôi muốn chính miệng hỏi Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh một câu.

Năm đó tại sao họ lại làm như vậy.

Tại sao lại đối xử với chúng tôi như thế.

Tôi biết hai người họ vẫn còn sống.

Sau khi nhận được băng ghi hình, có lẽ họ đều sẽ xuất hiện ở đây.

Chỉ có điều, bọn họ hẳn là đã tới, nhưng vẫn lẩn trốn trong bóng tối.

Nói đến đây, Trần Văn Cẩm lại cười khổ lắc đầu, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói tiếp: Chuyện xảy ra dưới đáy biển Tây Sa năm đó, có lẽ cậu cũng đã nghe người khác kể qua.

Tôi sẽ nói về những điều mà người khác có thể chưa biết.

Từ nhỏ cha tôi đã dạy tôi các loại kiến thức về hạ đấu đổ đấu.

Thậm chí đôi khi, ông còn đích thân đưa tôi xuống cổ mộ để trải nghiệm thực tế.

Để phòng ngừa nhiễm thi độc, từ nhỏ ông đã cho tôi ăn các loại độc vật kỳ quái.

Cũng nhờ vậy, khả năng kháng độc của cơ thể tôi cao hơn người bình thường không ít.

Cho nên năm đó khi đội khảo cổ ở Tây Sa, lúc Ngô Tam Tỉnh dùng mê dược đánh thuốc mê mọi người, thực ra tôi không hoàn toàn ngất đi.

Tuy cơ thể không thể cử động, nhưng tai vẫn còn nghe được.

Cũng chính lúc đó, tôi mới phát hiện tất cả chúng tôi đều bị hai người bọn họ chơi xỏ.

Người cho chúng tôi uống Thi ba ba đan, không phải ai khác, mà chính là hai người bọn họ.

Giữa bọn họ dường như có một kế hoạch nào đó.

Vì kế hoạch này, bọn họ gần như có thể từ bỏ tất cả, chứ đừng nói đến việc hy sinh những người khác trong đội khảo cổ.

Tôi nghe họ thảo luận, nói rằng người của 『Nó』 rất có thể đã trà trộn vào đội ngũ, nhưng cả hai đều không thể xác nhận rốt cuộc là

ai có vấn đề.

Điều duy nhất họ có thể xác định, chính là bản thân họ và Trương Khởi Linh là không có vấn đề.

Thế là để cho chắc chắn, hai người họ liền ép tất cả những người còn lại uống Thi ba ba đan.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư đại khái hiểu được vì sao Trần Văn Cẩm lại có biểu cảm như vậy, nhưng hắn vẫn khuyên giải: Việc này tôi cũng biết một chút.

Theo tin tức mà cha tôi truyền về Lý gia, ông ấy cũng nói bầu không khí của đội khảo cổ Tây Sa năm đó dường như có chút quỷ dị.

Cô nói xem, liệu có phải vì sự tồn tại của cái gọi là 『Nó』 này, nên để đề phòng vạn nhất, hai người họ mới quyết định cho mọi người uống Thi ba ba đan hay không.

Lý Vọng Thư đang cố gắng vớt vát lại hình ảnh cho các bậc tiền bối, rốt cuộc thành phần của đội khảo cổ Tây Sa năm đó thực sự quá phức tạp.

Ngay cả Lý Vọng Thư khi nhớ lại cũng cảm thấy rối rắm, huống chi là Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, trong hoàn cảnh đó rất dễ đưa ra phán đoán sai lầm.

Nhưng Trần Văn Cẩm lại cười, nụ cười mang theo vài phần thê lương: Tôi biết cái quỷ dị mà cậu nói là chỉ điều gì.

Chuyện này phải kể từ một đợt khảo cổ khác.

Năm 1976, chúng tôi phụng mệnh đi tới Ba Nãi, Quảng Tây để tiến hành một hoạt động khảo cổ bí mật.

Để đẩy nhanh tiến độ, có một đêm, tôi và Hoắc Linh thức trắng đêm xuống nước làm việc.

Cũng chính nhờ vậy mà chúng tôi thoát được một kiếp.

Gã dẫn đường mà chúng tôi thuê đã nổi lòng tham, giết sạch tất cả những người khác trong đội khảo cổ.

Lúc ấy, tôi và Hoắc Linh nhìn thấy từng cái xác bị ném xuống nước thì sợ hãi tột độ, chỉ có thể lặn xuống nước trốn, rồi bơi sang bờ bên kia.

Cuối cùng, khi chờ đến hừng đông, chúng tôi mới dám lặng lẽ quay lại doanh trại xem xét.

Cậu đoán xem chúng tôi đã nhìn thấy cái gì.

Lý Vọng Thư tự nhiên biết đáp án, nhưng vẫn giả bộ tò mò: Chẳng lẽ cô nhìn thấy những đội viên bị giết kia sống lại.

Không sai.

Trần Văn Cẩm gật đầu, trên mặt không tự chủ lộ ra vẻ hoảng sợ, Không chỉ là những đội viên bị giết đó sống lại, mà ngay cả hai chúng tôi cũng phát hiện ra bản thân mình đang tồn tại trong đội khảo cổ.

Nhìn thấy tôi giả và Hoắc Linh giả trong đội, lúc ấy chúng tôi sợ chết khiếp, nhưng lại không dám lộ diện.

Bởi vì tình huống này xuất hiện chứng tỏ đằng sau đó có một thế lực khổng lồ đang thao túng.

Nếu chúng tôi tùy tiện hiện thân, người chịu thiệt chắc chắn là chúng tôi.

Thế là tôi và Hoắc Linh cứ thế âm thầm đi theo, duy trì trạng thái như gần như xa, không ngừng điều tra bí mật.

Đáng tiếc lực lượng của hai người quá yếu ớt, lại sợ tới quá gần sẽ bị bại lộ, nên chỉ có thể thay đổi dung mạo, trơ mắt nhìn Trần Văn Cẩm giả và Hoắc Linh giả dần dần chiếm cứ thân phận và cuộc sống

của chúng tôi.

Mãi cho đến bảy năm sau, cấp trên lại tổ chức một hoạt động khảo cổ đi Tây Sa.

Tôi và Hoắc Linh biết thời cơ đã đến, bèn âm thầm dùng lệnh điều động giả, lừa Trần Văn Cẩm giả và Hoắc Linh giả đi nơi khác.

Còn hai người thật là chúng tôi thì trà trộn vào đội, muốn nhân cơ hội này điều tra rõ đội khảo cổ giả ở Ba Nãi năm đó rốt cuộc từ đâu chui ra.

Chuyện tiếp theo cậu cũng biết rồi, đội khảo cổ Tây Sa được thành lập trên cơ sở đội khảo cổ Ba Nãi cũ, nhưng lại bổ sung thêm không ít nhân sự.

Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh, cha cậu, Trương Khởi Linh, còn có Tề Vũ, đều là những người gia nhập sau.

Mọi người dường như đều có tâm tư riêng, mục đích riêng, cho nên cha cậu mới cảm thấy không khí giữa các thành viên có chút quỷ dị.

Chương 193

Đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu, đội khảo cổ giả đột nhiên xuất hiện ở Ba Nãi năm đó rốt cuộc là ai.

Có mục đích gì.

Có lẽ Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh chính vì nhận ra những điểm bất thường này, lại không phân biệt được ai mới là nguồn gốc của sự bất thường, nên mới quyết định ra tay với tất cả những người họ không tin tưởng.

Trần Văn Cẩm cuối cùng vẫn không nhịn được mà biện giải cho hai người kia một câu.

Tuy nhiên nhìn biểu cảm của cô, cô cũng hiểu rõ sự tuyệt vọng và bất lực khi bị chính người mình tin tưởng nghi ngờ, đến mức không có cơ hội thanh minh.

Đương nhiên, nếu nhìn nhận theo hướng này, thì tình cảm giữa cô, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh thực chất chẳng sâu đậm là bao.

Phải biết rằng cuộc khảo cổ Ba Nãi năm 1976 là lần đầu tiên Trần Văn Cẩm đảm nhiệm vai trò trưởng đoàn.

Khi đó có lẽ cô và Giải Liên Hoàn hoặc Ngô Tam Tỉnh có chút liên quan về tình cảm.

Nhưng theo lời cô kể, 2 năm sau, tức là năm 1978, gã dẫn đường tham tiền đã giết cả đội khảo cổ, và đội khảo cổ giả cũng xuất hiện cùng ngày hôm đó.

Từ ngày đó trở đi, cho đến khi đội khảo cổ Tây Sa được thành lập, suốt 7 năm trời, người sống dưới danh nghĩa Trần Văn Cẩm bên ngoài thực chất đều là kẻ giả mạo.

Cho nên dù là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh, người mà họ thích, họ theo đuổi, thực ra đều là cô nàng Trần Văn Cẩm giả kia.

Muốn nói Trần Văn Cẩm có tình cảm sâu nặng với hai người họ, hoặc ngược lại, thì hoàn toàn là chuyện viển vông.

Nếu thực sự là tình yêu khắc cốt ghi tâm, thì tại đáy biển Tây Sa, làm sao họ lại không phân biệt được thật giả.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư lúc này vẫn không kìm được tiếng thở dài.

Hắn đương nhiên biết đội khảo cổ giả năm đó chính là người của Giải gia cải trang.

Mà ở Tây Sa, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh có lẽ cũng đã nhận ra Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh này khác với những người trước đó, nhưng lại không tìm ra sơ hở cụ thể, nên mới nghi thần nghi quỷ.

Hoặc giả, họ đã nhìn ra sơ hở, phát hiện ra người giả trang Trần Văn Cẩm người nhà họ Giải đã bị người thật tráo đổi lại, nên mới quyết định đã làm thì làm cho trót, trực tiếp đánh thuốc mê tất cả và cho uống Thi ba ba đan.

Mục đích là để thu hút sự chú ý của 『Nó』 vào những người đã uống thuốc này.

Sự thật cũng giống như suy đoán của Lý Vọng Thư.

Theo lời Trần Văn Cẩm, bọn họ rơi vào hôn mê dưới đáy biển Tây Sa, khi tỉnh lại thì một bộ phận đã nằm trong viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc Golmud.

Mang tiếng là dưỡng bệnh, thực chất là bị giam lỏng hoàn toàn.

Sở dĩ chỉ là một bộ phận, là vì toàn bộ đội khảo cổ Tây Sa thiếu mất ba người: Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và Trương Khởi Linh.

Trong ký ức cuối cùng của Trần Văn Cẩm trước khi hôn mê hoàn toàn, ba người đó cũng là những người duy nhất còn tỉnh táo và chưa uống Thi ba ba đan.

Những cuộn băng ghi hình ở viện điều dưỡng đều là để ghi lại sự biến đổi cơ thể của họ, được sắp xếp quay phim mỗi ngày.

Việc giam lỏng này kéo dài suốt 7 năm.

Cũng chính nhờ những đoạn băng ghi hình đó mà họ phát hiện ra cơ thể mình xuất hiện biến đổi quỷ dị: Dung mạo của mọi người không hề thay đổi theo thời gian.

Loại biến hóa này nếu xảy ra trên người bình thường thì có lẽ họ sẽ mừng rỡ như điên, nhưng họ vốn là thành viên đội khảo cổ, trước khi đi Tây Sa đã tìm hiểu rất kỹ.

Họ biết Uông Tàng Hải từng nghiên cứu về Thi ba ba đan, và càng biết rõ tác dụng phụ đáng sợ của nó.

Để giải quyết di chứng của Thi ba ba đan, bọn họ dựa vào manh mối tìm được ở đáy biển Tây Sa, lại lần nữa lập đội hướng về núi Trường Bạch để tìm Vân Đỉnh Thiên Cung, hy vọng tìm được cách ức chế thi biến.

Điều này khớp với những gì Lý Vọng Thư biết.

Người dẫn đường lần đó của họ chính là cha của Thuận Tử người dẫn đường cho Lý Vọng Thư sau này.

Tuy nhiên, chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung hiệu quả không cao.

Vào địa cung, đội ngũ bị lạc nhau.

Cha của Lý Vọng Thư là Lý Tứ gặp tai nạn giữa đường và bắt đầu thi biến sớm.

Sau đó, dù Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh thành công vào được bên

trong Thanh Đồng Môn, kết quả lại không như dự đoán.

Những thành viên sống sót buộc phải quay lại viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc để nghỉ ngơi và tiếp tục tìm giải pháp.

Chính lúc này, họ phát hiện ra Tháp Mộc Đà và Tây Vương Mẫu quốc, biết rằng nơi đây có lẽ mới là khởi nguồn của thuật cộng sinh với Thi Miết Vương.

Thế là vài người còn lại quyết định lên đường tìm Tháp Mộc Đà.

Chỉ tiếc chưa kịp xuất phát thì Hoắc Linh bắt đầu thi biến, buộc mọi người phải phong ấn cô ấy trong mật thất dưới quan tài đá tại viện điều dưỡng.

Sau đó, Trần Văn Cẩm tỉnh lại từ giấc ngủ say, cứ ngỡ thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng ai ngờ vừa ra khỏi Tháp Mộc Đà thì lại có dấu hiệu thi biến, cộng thêm việc mất trí nhớ khiến cô không thể quay lại ngay.

Đó là lý do cô gửi băng ghi hình đi để nhờ người khác giúp mình trở lại Tháp Mộc Đà ngủ say.

Nghe xong câu chuyện của Trần Văn Cẩm, Lý Vọng Thư giải tỏa được không ít nghi hoặc.

Nhưng chưa kịp thở phào, Trần Văn Cẩm dường như phát hiện ra điều gì, thần sắc trở nên nghiêm trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư hỏi: Đối với Ngô Tà, cậu hiểu biết bao nhiêu.

Lý Vọng Thư biết cô đang nghi ngờ điều gì, lập tức gật đầu nói: Cô yên tâm, tên đó trước năm ngoái chỉ là một chủ tiệm đồ cổ sắp phá sản, sống dựa vào việc bán hàng nhái cao cấp và vài món đồ lậu từ chỗ Tam thúc hắn.

Tuy sau này cũng xuống đấu vài lần nhưng đều đi cùng tôi.

Trừ việc năng lực hơi kém, mệnh cách hơi tà môn một chút thì không có vấn đề gì, không phải là người của 『Nó』 đâu.

Ngược lại, về cái gọi là 『Nó』 trong miệng cô, rốt cuộc là ai, cô có manh mối gì không.

Trần Văn Cẩm đột nhiên nở nụ cười: Cậu không phải đã đoán ra rồi sao.

Cái gọi là Uông gia mà cậu nói, từng là một phần của 『Nó』.

Năm đó chúng tôi đi khảo cổ Ba Nãi, nhiệm vụ thực sự quá quỷ dị.

Không phải để khai quật cổ tích, mà ngược lại là muốn đưa một thứ gì đó vào bên trong.

Mang tiếng là khảo cổ, thực tế giống như đưa tang hơn.

Lúc ấy tôi đã có phán đoán, sau này sự việc của đội khảo cổ giả cũng coi như chứng minh suy đoán của tôi.

Hiện tại ngẫm lại, tôi sống được đến giờ đã là lãi rồi.

Nhưng cậu còn trẻ, cần phải cẩn thận.

Cậu có biết Ngô Tà có ngoại hình giống hệt Tề Vũ năm đó không.

Thấy Lý Vọng Thư gật đầu, Trần Văn Cẩm tiếp tục: Năm đó tôi đã nhìn ra mặt của Tề Vũ không phải là mặt thật.

Tuy thuật dịch dung đó rất cao minh, gần như hoàn toàn tác động lên xương cốt, không để lại dấu vết trên mặt, nhưng cha tôi cũng là cao thủ dịch dung, tuy không đạt đến trình độ như Tề Vũ nhưng phân biệt ra thì không thành vấn đề.

Trước đây tôi vẫn luôn thắc mắc, Tề Vũ là người thật, thân phận không có vấn đề, tại sao hắn phải dịch dung.

Cho đến ban ngày hôm nay, tôi nhìn thấy Ngô Tà.

Có khoảnh khắc tôi suýt nhận nhầm cậu ta thành Tề Vũ.

Nếu hai người chỉ đơn giản là giống nhau thì có thể là trùng hợp.

Nhưng nếu một người ở 20 năm trước đã dịch dung thành gương mặt của một người khác ở 20 năm sau. thì đây tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên.

Trong chuyện này chắc chắn có mục đích khác.

Chương 194

Kết hợp với việc chúng tôi bị ép uống Thi ba ba đan khiến dung mạo không già đi, có lẽ tất cả đều nằm trong một cái cục rất lớn, kéo dài hàng mấy chục năm.

Lý Vọng Thư không ngờ tâm tư Trần Văn Cẩm lại nhạy bén đến vậy.

Chỉ mới gặp Ngô Tà một lần mà gần như đã đoán được phần lớn kế hoạch của Ngô gia và Giải gia.

Tuy nhiên, kế hoạch này là tuyệt mật, người biết không quá ba người, ngay cả Ngô Tà cũng không rõ.

Nên lúc này hắn không tiện nói cho Trần Văn Cẩm biết, vì không thể giải thích nguồn tin.

Nhưng khi hắn trầm mặc, Trần Văn Cẩm lại tiếp tục phân tích: Cho nên những cuốn băng tôi gửi đi lại không hiểu sao bị chuyển đến tay Ngô Tà.

Còn việc cậu nói cậu đã khuyên can cậu ta về nhà, nhưng di thư của Ngô Tam Tỉnh lại không hiểu sao vẫn đến tay cậu ta.

Cậu nói xem, có phải 『Nó』 đã nhận ra Ngô Tà và Tề Vũ năm đó giống hệt nhau, nên mới ép cậu ta đến Cách Nhĩ Mộc, thậm chí sau đó còn phái người tập kích.

Những việc này liệu có liên quan đến kế hoạch của Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh không.

Lúc này, Lý Vọng Thư thực sự cảm thấy kinh hãi.

Trần Văn Cẩm gần như đã khôi phục lại toàn bộ chân tướng.

Phải nói rằng với trí tuệ này, nếu không bị ép uống Thi ba ba đan, Cửu Môn hiện tại có lẽ đã không còn chuyện của các gia tộc khác.

Đương nhiên, về cái gọi là 『Nó』 trong miệng Trần Văn Cẩm, Lý Vọng Thư vẫn giữ thái độ dè dặt.

Vụ tập kích Ngô Tà lần này, thủ đoạn và thời cơ đều quá hấp tấp, quá cố tình, không có cảm giác thần bí của 『Nó』, cũng không giống phong cách tứ lạng bạt thiên cân của Uông gia, mà ngược lại sặc mùi ân oán giang hồ, hoàn toàn không có đẳng cấp của 『Nó』.

Nghĩ vậy, hắn hỏi ngược lại: Vậy còn Tề Vũ.

Hiện tại vẫn đang ngủ say ở Tháp Mộc Đà sao.

Đã chết.

Trần Văn Cẩm hồi ức, Ở Vân Đỉnh Thiên Cung trên núi Trường Bạch, hắn bị lạc khỏi chúng tôi, sau đó không còn tin tức gì nữa.

Nếu hắn còn sống thì lẽ ra phải về Cách Nhĩ Mộc hội hợp với chúng tôi.

Nhưng cho đến khi chúng tôi xuất phát đi Tháp Mộc Đà, hắn vẫn không xuất hiện.

Tôi nghĩ hắn hẳn là không bao giờ ra khỏi núi Trường Bạch nữa rồi.

Tuy xảy ra không ít chuyện, nhưng đội ngũ của Lý Vọng Thư vẫn theo kế hoạch, hai ngày sau chính thức lên đường tìm kiếm Tháp Mộc Đà.

Lộ trình lần này vẫn theo tuyến đường năm xưa của Trần Văn Cẩm.

Đi trước đến Đôn Hoàng, từ Đôn Hoàng qua Đại Sài Đán, tiến vào khu vực hồ Sát Nhĩ Hãn, sau đó rời quốc lộ tiến vào vùng không

người no mans land thực sự của bồn địa Sài Đạt Mộc Qaidam Basin.

Tuy đi đường vòng nhưng thắng ở chỗ an toàn.

Ít nhất nửa chặng đầu là tuyến đường du lịch xuyên việt đã rất quen thuộc.

Đoàn xe một đường bổ sung vật tư, rất nhanh đã đến Đôn Hoàng.

Vì lần này phải vượt địa hình dã ngoại đường dài, nên đoàn xe của Lý Vọng Thư không chỉ toàn xe việt dã.

Với tài chính dư dả, ngoài xe việt dã chở người, hắn còn trang bị một lượng lớn xe bán tải và xe tải.

Đặc biệt là xe tải Unimog, tuy đắt đỏ nhưng ở loại địa hình không trải nhựa nơi vùng không người này lại cực kỳ đáng tin cậy.

Không chỉ làm xe bảo đảm, chở nhiều vật tư, mà quan trọng là khi gặp bão cát, trọng lượng của nó là một điểm neo rất tốt.

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi tại Đôn Hoàng, Ngô Tà ghé lại gần Lý Vọng Thư hỏi nhỏ: Cậu nói xem, Tam thúc tôi thật sự đã đi trước vào vùng không người rồi sao.

Không trách Ngô Tà hỏi vậy, vì đoàn xe của Lý Vọng Thư quá hoành tráng, khiến cậu ta cảm thấy muốn vào vùng không người thì phải đạt tiêu chuẩn trang bị như thế này mới được.

Mà cậu biết rõ công việc làm ăn của Tam thúc sau chuyến đi Trường Bạch Sơn đã bị đả kích chí mạng, dù còn hoạt động cũng không đủ tiền làm ra trận trượng lớn thế này.

Về hành tung của Tam thúc, Lý Vọng Thư đã cho người điều tra, hắn cười nói: Cậu cứ yên tâm, tôi đã hỏi thăm rồi.

Ngay một ngày trước khi chúng ta đến, có một đội ngũ cũng chọn lộ trình giống chúng ta.

Tôi nghĩ đó hẳn là đội của Tam thúc cậu.

Biết đâu chúng ta còn gặp họ giữa đường đấy.

Lý Vọng Thư không nói cho Ngô Tà biết rằng, theo kết quả thám thính, trong hai ngày gần đây thực ra có tới ba nhóm người đã đi vào trước họ.

Điều này không khó tìm hiểu vì Đôn Hoàng là điểm tiếp tế lớn cuối cùng, muốn giấu hành tung cũng không được.

Đương nhiên, đội của Tam thúc từng tiếp tế ở đây thì hắn hiểu, nhưng hai nhóm người còn lại khiến hắn hơi kinh ngạc.

Nếu nhóm người giật dây đằng sau là một, thì nhóm còn lại là ai.

Hiện tại không phải mùa thích hợp cho du lịch xuyên việt vì sa mạc thường xuyên có bão cát.

Trừ khi là người có mục đích đặc biệt như họ, nếu không rất ít du khách chọn đi vào lúc này.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư cũng không quá bận tâm.

Lần này không giống chuyến đi Trường Bạch Sơn.

Quy mô của cả ba nhóm kia cộng lại cũng không bằng đội ngũ của hắn.

Trên sa mạc mênh mông, ưu thế về nhân số và hỏa lực sẽ được phóng đại vô hạn, đây cũng là sự tự tin lớn nhất của hắn.

Sau khi nghỉ ngơi, đội ngũ tiếp tục lên đường.

Rất nhanh, hai bên đường tràn ngập địa mạo Nhã Đan Yardang đặc trưng.

Ban đầu nhìn còn thấy lạ mắt, nhưng khi sự mới mẻ qua đi, chỉ còn lại cảm giác mênh mông vô bờ, phảng phất như đang đi đến tận

cùng thế giới.

Đặc biệt khi đoàn xe rời khỏi quốc lộ, tiến vào vùng không người trắng trơn trên bản đồ, tốc độ tự nhiên giảm xuống.

Định Chủ Trác Mã cần dựa vào những tảng đá bị gió bào mòn và lòng chảo để tìm dấu hiệu dẫn đường, khiến đoàn xe phải đi sát các sườn núi đá.

Mặt trời chói chang trên cao cộng thêm sự xóc nảy cực độ là thử thách lớn đối với sức chịu đựng của mọi người.

Không lâu sau, Định Chủ Trác Mã tìm thấy một địa điểm mà đội ngũ năm xưa từng đi qua.

Có vật tham chiếu, đoàn xe bắt đầu đi dọc theo một lòng sông khô cạn.

Bà cụ nói, đi dọc theo lòng sông này ba ngày, khi đến cuối lòng sông, sa mạc mênh mông sẽ biến thành sa mạc cát cháy vô tận.

Tuy nhiên sa mạc trong bồn địa Sài Đạt Mộc không lớn, so với cả bồn địa thì chỉ như một nét điểm xuyết.

Chỉ cần vòng qua bãi sa mạc đó là có thể đến nơi bà và Trần Văn Cẩm từng chia tay năm xưa.

Bà còn nhớ nơi đó là một cửa núi muối, nhìn từ xa giống như một cánh cổng lớn, rất dễ nhận biết.

Chỉ là đi sâu vào trong nữa sẽ là nơi giao nhau của sa mạc, hồ nước và đầm lầy muối diêm chiểu.

Địa hình ở đó biến đổi từng ngày, ngay cả người dẫn đường giàu kinh nghiệm nhất cũng không dám đi vào.

Điểm này Lý Vọng Thư không quá lo lắng, trang bị lần này phần lớn là cấp quân sự, dù chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lên tới vài chục

độ vẫn hoạt động tốt.

Tuy nhiên, đi được hai ngày, đoàn xe gặp phải trận bão cát đầu tiên.

Tin tốt là họ vẫn ở trên hoang mạc sỏi đá Gobi, chưa vào sa mạc cát.

Gió cát tuy che khuất bầu trời nhưng khi tập trung xe lại, dùng tời neo vào nhau thì vẫn chống đỡ được.

Tin xấu là theo Định Chủ Trác Mã, bão cát kiểu này có thể kéo dài một hai ngày.

Đoàn xe buộc phải dừng lại nghỉ ngơi.

Chương 195

Điều khó chịu nhất là dù đang ban ngày nhưng ngoài cửa sổ lại tối đen như mực, tiếng gió rít tạo cảm giác áp lực vô cùng.

Để điều chỉnh trạng thái, Ngô Tà bắt chuyện với Lý Vọng Thư: Cậu có phát hiện ra con dâu của Định Chủ Trác Mã dường như không giống lúc trước không.

Không để ý.

Đúng rồi, cô nàng A Ninh công ty cậu đâu.

Sao lần này không thấy cậu đưa cô ta đi cùng.

Vì bát tự của cô ấy xung khắc với đích đến lần này, nên không thích hợp tham gia.

Ngô Tà nghe ra giọng điệu có lệ của Lý Vọng Thư nên đổi chủ đề: Cậu nói xem, Tháp Mộc Đà rốt cuộc là nơi thế nào.

Tại sao Tây Vương Mẫu quốc lại chọn xây dựng ở cái nơi quỷ quái này.

Theo tài liệu tôi tìm được, khí hậu nơi này mấy ngàn năm trước cũng không khác bây giờ là bao.

Rõ ràng không thích hợp cho con người sinh sống, rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn họ định cư ở đây.

Tháp Mộc Đà là nơi nào.

Định Chủ Trác Mã từng nói, người bản địa gọi nó là Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa, nghĩa là tòa thành ma trong mưa gió và sấm sét.

Đó là nơi ở trong truyền thuyết của Tây Vương Mẫu quốc.

Ngay cả dân du mục lân cận cũng không dám đến gần.

Vì thế lần đầu dẫn đội, bà mới tìm cớ tách khỏi nhóm Trần Văn Cẩm.

Về lý do Tây Vương Mẫu quốc chọn nơi này, nếu là trước đây Lý Vọng Thư cũng sẽ ngơ ngác như Ngô Tà.

Nhưng sau khi xâu chuỗi sự việc về Chu Mục Vương và Uông Tàng Hải, hắn dường như đã nắm được nguyên nhân căn bản.

Nếu long mạch thực sự có vấn đề, thì việc Tây Vương Mẫu quốc đặt ở Tháp Mộc Đà là hoàn toàn hợp lý.

Phải biết Côn Luân Sơn được xưng là tổ của các long mạch, mà bồn địa Sài Đạt Mộc nằm ngay phía bắc Côn Luân Sơn, phía nam là A Nhĩ Kim Sơn và Kỳ Liên Sơn.

Có thể nói nơi này nằm ngay dưới chân tổ long mạch.

Tháp Mộc Đà lại nằm sâu trong bồn địa, nếu nói việc chọn vị trí này không liên quan đến long mạch thì Lý Vọng Thư là người đầu tiên không tin.

Lý thiếu, gió cát lớn thế này, Tam thúc tôi lại không có người dẫn đường, liệu có xảy ra chuyện gì không.

Lúc này ưu thế xe tải của Lý Vọng Thư được thể hiện rõ.

Tuy không phải xe nhà RV chuyên dụng nhưng thùng xe rất rộng, có thể dành riêng một thùng làm nhà ăn.

Bão cát đã kéo dài suốt một ngày, khá hiếm thấy.

Mọi người ngồi trong xe, nghe tiếng gió đập vào thùng xe tuy phiền muộn nhưng xe vẫn rất ổn định.

Lý Vọng Thư cười trấn an: Yên tâm đi.

Bây giờ đâu phải thời cổ đại.

Tuy gió cát lớn nhưng mọi người đâu phải cưỡi lạc đà.

Chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong xe thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng điều Lý Vọng Thư không ngờ là khi gió cát ngừng vào ngày hôm sau, họ tiếp tục đi không bao lâu thì phát hiện mấy chiếc xe bị vứt bỏ giữa lòng sông.

Nhìn mấy chiếc xe việt dã bị cát vùi lấp đến bánh xe, Lý Vọng Thư cũng không ngờ những người này lại liều lĩnh như vậy.

Gặp bão cát không trốn trong xe mà lại đi bộ giữa bão.

Những người này chắc tưởng xe bị sa vào vùng cát lún nên mới bỏ xe.

Xe của họ đi nhầm đường, lẽ ra phải đi men theo bờ lòng sông nhưng họ lại chạy ra giữa.

Cát ở đây quá dày và xốp, trong bão cát lại không nhìn rõ nên họ tưởng là cát lún.

Trát Tây, cháu trai Định Chủ Trác Mã quan sát một vòng rồi đưa ra kết luận dở khóc dở cười.

Ngô Tà sợ hãi: Hôm qua gió cát lớn như vậy, phương hướng còn chẳng phân biệt được, họ có khi nào bị lạc đường ở đây không.

Lạc đường trong vùng không người đồng nghĩa với cái chết.

Yên tâm, Tam thúc cậu là người từng trải.

Hơn nữa trong đội của họ cũng thuê người dẫn đường, khả năng lạc đường là rất thấp.

Tuy nói vậy nhưng hai ngày sau, khi đoàn xe đi đến cuối lòng sông vẫn không thấy dấu vết của ai.

Ngô Tà không khỏi lo lắng, tinh thần xuống dốc.

Rời khỏi lòng sông là sa mạc.

Theo quy hoạch của Định Chủ Trác Mã, họ sẽ không băng qua sa mạc vì theo Trát Tây, sa mạc ở đây di chuyển, không thể dùng làm mốc.

Chỉ có những con sông cổ xưa mới chảy theo hướng cố định.

Dù sông đã cạn nhưng đi dọc theo lòng sông mới là an toàn nhất.

Thế là đoàn xe đi men theo rìa sa mạc để tìm kiếm lòng sông trong ký ức của Định Chủ Trác Mã.

Cuối cùng, vào chiều ngày hôm sau, họ tìm thấy một lòng sông khác.

Đồng thời, họ phát hiện một thi thể trong lòng sông.

Lần này tim mọi người đều thắt lại.

Thời gian tử vong khoảng trưa hôm qua.

Nhưng do chênh lệch nhiệt độ lớn và không khí khô nên thi thể mất nước rất nhanh.

Hắc Mắt Kính tạm thời đảm nhận vai trò pháp y.

Hắn làm việc rất ra dáng, giám định xong liền lật thi thể lại.

Vết thương chí mạng là một lỗ thủng trên đầu.

Hắc Mắt Kính thản nhiên thọc hai ngón tay vào lỗ thủng trên đầu thi thể, khuấy khuấy bên trong não bộ.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà suýt nôn hết cơm.

Hắc Mắt Kính cười hì hì rút ngón tay ra, kẹp theo một đầu đạn.

Đầu đạn 7,62mm.

Tên xui xẻo này bị bắn vỡ đầu từ xa.

Vừa dứt lời, Mạo Mạo Giác người đi cảnh giới xung quanh đã quay lại, sắc mặt khó coi, tay cầm một nắm vỏ đạn: Thiếu gia, có vẻ ở đây từng xảy ra đấu súng.

Vỏ đạn vương vãi rất nhiều, vết máu cũng không ít, còn có mảnh kính xe vỡ.

Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, hai bên giao hỏa chưa phân thắng bại.

Nếu không sẽ không chỉ để lại một cái xác này.

Lúc này, Tiểu Ca Muộn Du Bình vốn ít nói bỗng lên tiếng.

Hắn rút dao găm, đào lớp đất dưới thi thể lên xem rồi nhàn nhạt nói: Lượng máu chảy ra không đúng, máu thấm xuống đất quá ít.

Thi thể này là bị người ta cố ý khiêng đến ném ở đây.

Bọn họ bị bệnh à.

Giữa sa mạc mênh mông này ném đâu chẳng được.

Hay chỗ này có gì khác biệt.

Vương Bàn Tử Mập mạp nói rồi định bắt chước Tiểu Ca đào đất, nhưng vừa ngồi xuống đã bị Lý Vọng Thư túm dậy.

Được rồi.

Chỗ này không có gì khác biệt cả.

Điểm khác biệt duy nhất là đây là nơi chúng ta bắt buộc phải đi qua.

Xem ra có kẻ biết chúng ta đi dọc theo lòng sông khô cạn nên cố ý ném xác ở đây để chúng ta nhìn thấy.

Lời Lý Vọng Thư vừa thốt ra, ai nấy đều sững sờ.

Chương 196

Mập mạp cả giận: Chuyên môn cho chúng ta xem.

Ý gì đây.

Thị uy, cảnh cáo chúng ta đừng đi tiếp à.

Chúng ta binh hùng tướng mạnh thế này, muốn chặn đường chúng ta, hắn có đủ thực lực không.

Tuy Mập mạp nói không sai, hiện tại ở khu không người Sài Đạt Bồn Gỗ, đội của Lý Vọng Thư hắn là đội mạnh nhất.

Nhưng giờ đến bóng dáng của đích đến còn chưa thấy mà đã xuất hiện thi thể bị bắn chết.

Vì vậy, đoạn đường tiếp theo không thể tùy tiện như trước được.

Để không bước vào bẫy rập đã được người khác giăng sẵn, cả đội lập tức chia làm hai.

Một đội dỡ xe máy từ trên xe tải xuống, chạy xe máy đi trước dò đường, báo cáo tình hình bất cứ lúc nào.

Đại bộ phận thì chậm rãi theo sau, tuy rằng tốc độ tổng thể sẽ chậm hơn một chút, nhưng lại có thể ung dung đối phó với các tình huống đột xuất.

May mắn là mấy tiếng tiếp theo cũng không xảy ra thêm sự cố bất ngờ nào.

Mãi cho đến chạng vạng, bộ đàm mới có động tĩnh.

Lại phát hiện thi thể.

Lần này chết nhiều người hơn.

Sau khi đại bộ phận đuổi tới, liền thấy sa mạc phía trước đã biến thành địa mạo Đan Hà điển hình.

Từng tảng đá khổng lồ đột ngột mọc lên từ sa mạc, tạo thành một thành trì khổng lồ không thấy điểm cuối.

Mãi đến khi xe chạy lại gần mới phát hiện đó là một ngọn núi đá lớn hình bánh bao.

Phía sau là địa mạo Nhã Đan với những tảng đá lớn dần dày đặc, trông như các công trình kiến trúc trong thành trì.

Ngay gần lối vào thành, có bảy tám chiếc xe dừng ngổn ngang, trên mặt đất còn la liệt thi thể.

Xem tình hình, dường như hai nhóm người đã xảy ra một cuộc đấu súng quy mô lớn ở đây.

Chỉ là thói quen của cả hai bên đều không tốt lắm, không giống Uông gia thích mặc đồng phục.

Hơn nữa vị trí ngã xuống lại lộn xộn, khiến người ta khó phân biệt được thi thể nào thuộc về bên nào.

Xem tình trạng thảm khốc tại hiện trường, dường như cả hai bên ngay từ đầu đều ôm tư thế tiêu diệt đối phương.

Nhìn vết đạn trên xe, có lẽ hai bên đã bắt đầu giao chiến từ trên đường.

Cứ đánh mãi đến đây, xe không thể đi tiếp được nữa, mới xuống xe tiếp tục đánh.

Mãi cho đến khi một bên không địch lại, lui vào trong thành đá phía trước, còn bên kia thì truy đuổi không tha, cũng đuổi theo vào.

Gấu Chó lại một lần nữa hóa thân thành chuyên gia tái hiện hiện trường, bắt đầu phân tích ra vẻ chuyên nghiệp.

Nhưng lúc này, Ngô Tà lại chỉ vào một thi thể và kinh hãi kêu lên.

Người này người này hình như tôi đã gặp qua, có lần tôi đến chỗ tam thúc lấy hàng, đã gặp hắn.

Thấy Ngô Tà lại sắp rơi vào trạng thái lo lắng vẩn vơ, hoảng hốt và tự nghi ngờ, Lý Vọng Thư vội vàng khuyên nhủ: Đừng có làm quá lên thế, tam thúc cậu lén chạy đi tìm Tháp Mộc Đà, chuyện này chẳng phải đã là bí mật công khai rồi sao.

Thi thể này tuy có thể là tay chân của tam thúc cậu, nhưng xem vị trí hắn ngã xuống, rõ ràng là tam thúc cậu dẫn người đuổi theo một đám người khác vào trong.

Ưu thế đang ở chỗ tam thúc cậu, hiểu không.

Cho nên đừng có trưng bộ mặt đưa đám ra đây.

Mau phụ một tay, đào cái hố chôn người ta đi, cũng coi như là mồ yên mả đẹp.

Trời sắp tối rồi, bây giờ vào thành đá này quá nguy hiểm, chúng ta sẽ cắm trại ở đây.

Nếu ông ấy từ trong ra, chúng ta cũng có thể biết ngay lập tức.

Lý Vọng Thư nói xong liền sắp xếp người bắt đầu đào hố, còn chính hắn thì đi về phía chiếc xe của Định Chủ Trác Mã.

Trên chiếc xe đó, ngoài Định Chủ Trác Mã ra còn có cả Trần Văn Cẩm.

Thấy Lý Vọng Thư đi tới, Định Chủ Trác Mã vẫn xoay kinh luân, miệng lẩm nhẩm những câu kinh Phật khó hiểu.

Ngược lại, Trần Văn Cẩm có chút căng thẳng, cô nhìn qua cửa sổ về phía thành đá một lần nữa, rồi mới mở miệng hỏi: Tình hình thế nào rồi.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Không ổn lắm, xem ra Ngô Tam Tỉnh đã đuổi theo một nhóm người khác vào thành đá này rồi.

Nhưng điều tôi thực sự lo lắng là nhóm người thứ ba vẫn chưa lộ diện.

Những người này như thể bốc hơi khỏi thế gian, chỉ biết họ đã vào trước chúng ta.

Nhưng dọc đường đi, lại không hề phát hiện bất kỳ tung tích nào của họ.

Trần Văn Cẩm nghe vậy cũng thở dài bất đắc dĩ, thấp giọng nói: Dãy núi đá này hẳn là nơi năm đó chúng tôi và Trác Mã a ma tách ra.

Xem ra, đây chính là Ma Quỷ Thành, bên trong có vô số núi đá hình thù kỳ quái, thoáng nhìn như những con quỷ bị vặn vẹo.

Hơn nữa nơi này gió lớn, gió lùa qua những ngọn núi đá này sẽ phát ra đủ loại âm thanh kỳ quái.

Nghe như tiếng ma quỷ rên rỉ vậy.

Nhưng đáng tiếc là bây giờ tôi hoàn toàn không nhớ ra được đường đi tiếp theo.

Có lẽ phải đợi sau khi vào trong, nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong mới có thể nhớ lại một phần ký ức.

Đối với tình hình của Trần Văn Cẩm, Lý Vọng Thư cũng hiểu rõ.

Nếu cô còn nhớ đường thì đã không cần gửi băng video để nhờ người đến giúp.

Thế là hắn mở miệng an ủi: Không sao, đợi ngày mai trời sáng chúng ta sẽ vào, cho dù không nhớ đường, tìm lại một lần nữa, trước đây cô có thể tìm được, không có lý nào lần này lại không tìm thấy.

Nói xong, Lý Vọng Thư lại quay đầu nhìn về phía Định Chủ Trác

Mã.

Trác Mã a ma, đã đến nơi rồi, bà xem bà ở lại đây đợi chúng tôi.

Hay là tôi cử người đưa bà về trước.

Định Chủ Trác Mã lại mở mắt nhìn Trần Văn Cẩm một cái, ngay sau đó lại nhìn Lý Vọng Thư cười đầy ẩn ý: Ta sẽ ở đây chờ các ngươi, để Trát Tây đi vào cùng các ngươi.

Các ngươi không hiểu rõ khí hậu nơi đây, có Trát Tây ở đó sẽ giúp các ngươi được rất nhiều.

Lý Vọng Thư không ngờ Định Chủ Trác Mã lại liều lĩnh đến vậy.

Phải biết rằng, chuyện phát hiện người chết hắn không hề giấu giếm.

Rõ ràng biết con đường phía trước có nguy hiểm, nhưng bà vẫn để cháu trai mình tiếp tục làm người dẫn đường.

Lý Vọng Thư vừa định mở miệng từ chối, dù sao Định Chủ Trác Mã và cháu trai Trát Tây chỉ là người thường, thật sự không cần thiết phải cuốn vào chuyện này.

Đến Ma Quỷ Thành, nhiệm vụ dẫn đường của bà thực ra cũng đã xem như hoàn thành.

Nhưng không đợi hắn nói ra, không ngờ Trát Tây đã kích động hô lên từ ngoài thùng xe: Lý lão bản, cậu mau tới đây.

Còn một người sống.

Người còn sống chính là tay chân của Tam thúc.

Trước đó Lý Vọng Thư còn tận mắt thấy Ngô Tà di chuyển hắn, trông hoàn toàn là đã chết cứng.

Nhưng có lẽ chính vì bị di chuyển kích thích, lại khiến gã này từ

quỷ môn quan trở về.

Khi Lý Vọng Thư gặp lại hắn, viên đạn trong ngực đã bị Buồn chai dầu dùng ngón tay moi ra.

Tuy không biết cuối cùng hắn có sống sót được không, nhưng lúc này cả người tuy trông thoi thóp nhưng quả thật đã sống lại.

Thấy Lý Vọng Thư đến, Mập mạp lập tức ghé lại, có chút nghi hoặc nói: Vừa rồi gã này tỉnh lại trong chốc lát, nhưng miệng toàn nói mê sảng.

Cứ lẩm bẩm cái gì mà cẩn thận ký ức, là có ý gì.

Chẳng lẽ ký ức của ai đó có vấn đề.

Chương 197

Hay là bọn họ cũng gặp phải chuyện giống Dương lão quan lúc trước.

Khiến hắn cho rằng ký ức của mình có vấn đề.

Đêm đó, mọi người cắm trại ngay bên ngoài Ma Quỷ Thành.

Nơi này cũng được coi là đại bản doanh cho lần tìm kiếm và thăm dò Tháp Mộc Đà này.

Dù biết có hai nhóm người đã đấu súng ở đây, nhưng Lý Vọng Thư lại không mấy lo lắng.

Qua quan sát hiện trường, hắn đã nhìn ra.

Cả hai nhóm người đều là dân giang hồ, trong mắt người thường, họ có thể đều là những kẻ tàn nhẫn.

Nhưng trước mặt đội của Lý Vọng Thư, hai nhóm người này có chút không đáng kể.

Chưa nói trong đội có hai đại sát khí là Buồn chai dầu và Gấu Chó, chỉ riêng những người hắn mang theo lần này đã khác xa người thường, đều là lực lượng vũ trang tư nhân được huấn luyện theo kiểu quân sự hóa hoàn toàn.

Hơn nữa còn là loại thường xuyên tham gia xung đột vũ trang, không chỉ kinh nghiệm phong phú mà kỷ luật cũng nghiêm minh hơn.

Chỉ riêng trang bị và ý thức chiến đấu cũng không phải là thứ mà đám giang hồ kia có thể so bì.

Vì vậy, đối với sự an toàn của doanh trại, Lý Vọng Thư không có gì phải lo lắng.

Điều thực sự khiến hắn cảm thấy khó giải quyết là vào sáng sớm hôm sau, sau khi đội chia làm hai.

Khi hắn dẫn đội chính thức tiến vào Ma Quỷ Thành, vấn đề bắt đầu xuất hiện liên tiếp.

Đầu tiên là địa mạo Nhã Đan được hình thành do gió cát bào mòn, những ngọn núi đá phong hóa bị ăn mòn thành từng khe rãnh chằng chịt.

Giống như rễ cây, không chỉ thông ra tứ phía mà còn khúc khuỷu, rất khó đoán được nó sẽ dẫn đến đâu.

Hơn nữa, điều chết người là đá ở Ma Quỷ Thành này không biết bị ảnh hưởng gì mà lại mang một chút từ tính.

Từ tính này tuy yếu nhưng ảnh hưởng lại rất lớn.

Nếu bộ đàm cách nhau hơi xa một chút, tiếng nhiễu trong đó có thể hoàn toàn át đi giọng người, trở nên vô dụng.

Tiếp theo là la bàn trong Ma Quỷ Thành này có thể nói là hoàn toàn mất tác dụng.

Vừa mở ra đã như bị ma ám, kim chỉ nam quay loạn xạ, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng.

Nơi này đúng là Ma Quỷ Thành danh xứng với thực, nếu Lâm đạo trưởng còn ở đây, ít nhất cũng phải mời ông ấy đến tẩy uế một phen.

Mập mạp nhìn chiếc la bàn trong tay có tốc độ quay sắp đuổi kịp cánh quạt máy bay, tiện tay ném mạnh vào tảng đá bên cạnh.

La bàn không dùng được, bầu trời lại một màu xám xịt, hoàn toàn không thấy mặt trời, may mà cháu trai của Định Chủ Trác Mã là Trát Tây khá đáng tin cậy.

Hắn dẫn mọi người rẽ trái rẽ phải, thế mà lại tìm được một lòng

sông cổ đã cạn khô.

Nhìn thấy lòng sông cổ, Trần Văn Cẩm lập tức kích động lên.

Tốt quá rồi, Tây Vương Mẫu quốc có thể lập quốc ở đây, nguồn nước là một điều kiện cực kỳ quan trọng.

Mà Tháp Mộc Đà nằm trong một vùng đầm lầy, đi theo lòng sông này hẳn là có thể đến nơi chúng ta muốn đến.

Nhưng lời tuy nói vậy, mọi người men theo lòng sông vẫn đi từ rạng đông đến tối mịt.

Mấu chốt là gió trong Ma Quỷ Thành này còn rất lớn, thỉnh thoảng trong gió còn lẫn cả cát, quất vào mặt như bị dùng bàn chải chà đi chà lại.

Vì vậy phải tìm một nơi chắn gió mới có thể qua đêm.

Thế là Lý Vọng Thư đành phải cử người đi khắp nơi tìm chỗ có thể qua đêm.

Ai ngờ không lâu sau, trên bầu trời xa xa đột nhiên bắn lên một quả pháo sáng.

Nhưng trong cơn gió lớn này, pháo sáng vừa bay lên đã bị thổi lệch quỹ đạo ban đầu.

Gần như chỉ trong hai hơi thở đã biến mất vào màn đêm.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu không có tình huống đặc biệt, sẽ không thể dùng pháo sáng để liên lạc.

Thế là mọi người vừa cảnh giác vừa bắt đầu đi về phía nơi phát ra tín hiệu.

Không lâu sau, mọi người đã đến cuối lòng sông.

Nhưng hiện ra trước mặt họ là một gò đất hình bán nguyệt khổng

lồ, cao chừng hơn năm mươi mét, giống như một cánh buồm khổng lồ, vô cùng dốc.

Nhưng dù vậy, bộ đàm vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Tín hiệu hẳn là phát ra từ đây.

Trát Tây chỉ vào những dấu chân dày đặc trên mặt đất: Gò đất hình bán nguyệt này giống như một cảng tránh gió, ở đây gần như không có gió nên dấu chân mới có thể lưu lại.

Khốn kiếp, mọi người đề phòng, ở đây còn có người khác.

Mập mạp lại khá lanh lợi, nhìn những dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, lập tức phát hiện vấn đề.

Phải biết rằng trong nhóm họ, phần lớn trang bị đều là thống nhất, dấu chân tự nhiên cũng đều là cùng một kiểu đế giày.

Nhưng trên mặt đất rõ ràng có thể nhìn ra rất nhiều dấu giày không cùng loại, rõ ràng có người ngoài đã đến đây.

Gấu Chó vào lúc này, ưu thế của bản thân liền thể hiện ra, hắn ngẩng đầu chỉ lên phía trên gò đất, vẻ mặt kinh ngạc nói: Mau nhìn kìa, đó là cái gì.

Mọi người ngay sau đó ngẩng đầu, nhưng ngoài một mảng tối đen ra, chỉ có thể thấy trên gò đất có một bóng đen khổng lồ.

Thấy vậy, không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Gấu Chó và Buồn chai dầu, một trái một phải, giống như hai con khỉ, men theo hai bên sườn gò đất mà leo lên.

Thấy hai người ra tay, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể sắp xếp mọi người ở dưới làm tốt công tác cảnh giới.

Ước chừng qua mười phút, lại thấy một quả pháo sáng nữa từ trên gò đất sáng lên.

Lần này pháo sáng hẳn là bắn thẳng vào gò đất, đập vào tảng đá và nhanh chóng nổ tung.

Vụ nổ làm cho cả khu vực sáng như ban ngày, trong khoảnh khắc đó, cảnh vật ẩn trong bóng tối xung quanh đều hiện ra.

Mẹ kiếp, đây là tình huống gì.

Tàu Ngọc Trai Đen chạy đến sa mạc này làm gì.

Dưới ánh sáng lập lòe của pháo sáng, chỉ thấy ở sườn dưới của ngọn đồi bán nguyệt khổng lồ, thế mà lại có một chiếc thuyền buồm khổng lồ bị kẹt vào.

Mũi thuyền khổng lồ còn hơi vểnh lên, quả thật có vài phần tư thế cưỡi sóng đạp gió trên biển lớn.

Lúc này, Buồn chai dầu và Gấu Chó cũng mỗi người cõng một người, chậm rãi trượt từ trên gò đất xuống.

Hai người họ bị người ta đánh ngất, đối phương chắc vẫn chưa đi xa.

Đặt hai người xuống, Gấu Chó lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc thuyền buồm khổng lồ đó: Hoặc là, người đó đang trốn trên con thuyền kia.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư cũng không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn lên.

Đối phương có ý gì đây.

Là bẫy rập muốn dụ chúng ta qua đó.

Hay là một lời cảnh cáo, bảo chúng ta mau rời đi.

Nghe lời này, Gấu Chó khẽ mỉm cười: Nếu không phải vì đưa hai người họ xuống trước, tôi chắc chắn đã tóm được kẻ đó rồi, hay là tôi lên đó một chuyến nữa.

Lý Vọng Thư vừa định nói chuyện, không ngờ gò đất đột nhiên truyền đến tiếng cô lộc cô lộc.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng, đã thấy bảy tám cái bóng đen tròn vo theo sườn dốc lăn xuống.

Cẩn thận.

Lựu đạn.

Theo bản năng, mọi người vội vàng lùi lại, tránh xa gò đất.

Nhưng vụ nổ trong tưởng tượng không hề xảy ra, ngược lại khi những bóng đen rơi xuống đất, lại truyền đến một trận âm thanh vỡ của đồ gốm.

Theo ánh đèn pin chiếu qua, chỉ thấy bảy tám cái bình gốm đã vỡ tan tành.

Mà từ trong bình gốm lăn ra lại là từng cái đầu người đen nhánh.

Đây là đang làm gì.

Chương 198

Người ở trên đó định dùng mấy cái đầu người này để dọa chết tươi chúng ta sao.

Quá coi thường béo gia ta rồi đấy.

Ta đây đã từng trải qua cảnh ngộ nào chưa.

So với hàng trăm hàng ngàn âm binh cổ thi truy sát, mấy cái đầu người chết này có là cái thá gì.

Sau khi thấy rõ thứ lăn ra từ trong bình gốm, mọi người ngược lại không còn lo lắng như lúc đầu nữa.

Dù sao mọi người đều là dân thực lực, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy.

Nếu lăn xuống là lựu đạn, có lẽ còn khiến mọi người kinh hãi.

Nhưng nếu chỉ là vài cái đầu người khô héo, thì sức tấn công đối với mọi người gần như bằng không.

Lúc này, động tĩnh trên con thuyền kia lại càng lúc càng lớn, dường như có người đang phá phách bên trong.

Thân tàu vốn đã mục nát thậm chí có chỗ đã bắt đầu vỡ ra.

Mà từ những chỗ vỡ trên thân tàu, còn có không ít bình gốm lăn xuống.

Sao tôi thấy động tĩnh này không đúng lắm.

Đây là muốn dỡ con thuyền đó ra à.

Dù cách rất xa, mọi người đều có thể nghe thấy động tĩnh trong khoang thuyền, đối phương dường như hoàn toàn không có ý định che giấu nữa.

Mà lúc này xem ra, những cái bình gốm đó lại không giống như bị cố ý ném xuống.

Chỉ là hành vi bất thường này lại khiến mọi người thật sự có chút khó hiểu.

Lý Vọng Thư cũng có chút ngẩn người, không đoán ra được đường đi nước bước của đối phương.

Nếu nói đối phương không có ác ý, nhưng người dò đường đúng là đã bị đánh ngất đi.

Nếu nói đây là một cái bẫy, thì người đã cứu về rồi, hơn nữa với động tĩnh này, chưa từng thấy ai sắp đặt bẫy rập như vậy.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập mạp sờ cằm.

Các cậu nói xem, có khi nào đối phương cố tình gây ra động tĩnh lớn như vậy, mục đích là để khơi dậy lòng hiếu kỳ của chúng ta, để chúng ta không nhịn được mà tự mình chạy vào con thuyền đó xem xét.

Nghe vậy Lý Vọng Thư lườm hắn một cái: Không đến mức đó, người có thể đi đến được đây, không đến nỗi ngốc như vậy.

Động tĩnh trên con thuyền đó vẫn tiếp tục, loảng xoảng loảng xoảng, nghe như hiện trường bạo hành gia đình.

Đám người Lý Vọng Thư ngược lại không vội, dù sao dưới gò đất này cũng chắn gió, mọi người chỉ đơn giản giữ một khoảng cách an toàn, rồi im lặng chờ xem đối phương rốt cuộc đang giở trò gì.

Lúc này, Ngô Tà không biết từ lúc nào đã lấy dao găm ra, nghịch một cái đầu người lăn đến dưới chân mình.

Cái đầu này tuy trước đó được bịt kín trong bình gốm, nhưng niên đại đã quá lâu.

Hắn chỉ tiện tay lật một cái, không ngờ cả cái đầu liền vỡ ra làm đôi.

Các cậu mau xem, đây là cái gì.

Theo lời Ngô Tà, chỉ thấy bên trong khoang sọ, dán chặt vào xương là chi chít những quả trứng côn trùng màu xanh lam.

Nhìn kỹ qua vô cùng ghê tởm, dù chỉ liếc mắt một cái cũng khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Lúc này, cũng không biết có phải cảm nhận được sự thay đổi của môi trường xung quanh hay không, những quả trứng côn trùng đó thế mà lại lần lượt bắt đầu rung nhẹ lên, dường như sắp nở ra.

Thấy vậy, Ngô Tà liền muốn dùng dao găm cạy một quả trứng ra xem.

Nhưng không đợi hắn động thủ, đã thấy một quả trứng đột nhiên vỡ ra một lỗ nhỏ.

Tiếp theo một con sâu nhỏ bằng móng tay, toàn thân đỏ như máu từ bên trong chui ra.

Thi Miết Vương.

Theo tiếng kêu của Ngô Tà, hắn ngã phịch xuống đất, tất cả mọi người không nhịn được mà lùi lại.

May mắn là Thi Miết Vương vừa mới chui ra từ trứng dường như vẫn chưa quen với môi trường mới, cũng không lập tức tấn công mọi người, mà lại chậm rãi bò qua lại trên cái đầu người chết đó.

Sự lợi hại của Thi Miết Vương, trong lòng mọi người đều rất rõ.

Nhưng nếu nói lo lắng và sợ hãi, có lẽ chỉ có Trần Văn Cẩm và Gấu Chó là hơi căng thẳng.

Dù sao xem số lượng đầu người trên mặt đất hiện tại, nếu bên

trong cũng toàn là trứng côn trùng, thì số lượng Thi Miết Vương ở đây cũng không ít.

Con thuyền này, hẳn là thuyền tiến cống cho Tây Vương Mẫu năm đó, không biết vì sao lại chìm.

Những cái đầu người này có lẽ là cống phẩm, hẳn là của các bộ lạc xung quanh, chuyên môn bồi dưỡng Thi Miết Vương cho Tây Vương Mẫu.

Chúng ta vẫn nên mau rời đi thôi.

Nếu lát nữa trứng côn trùng nở ra hàng loạt, thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Trần Văn Cẩm nói xong, lại thấy những người khác đều không có động tĩnh gì, ngay cả Ngô Tà lúc đầu bị dọa sợ, cũng bình tĩnh lạ thường quay đầu nhìn Lý Vọng Thư, vẻ mặt không mấy lo lắng.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng nghĩ ra, trong Ma Quỷ Thành quả thật tồn tại một con tàu cổ chìm vận chuyển trứng Thi Miết Vương.

Nhưng hắn cũng không hoảng hốt, ngược lại cười với Ngô Tà: Suýt nữa thì quên, càng đến gần Tháp Mộc Đà, những nguy hiểm tương tự chắc chắn sẽ càng ngày càng nhiều.

Lát nữa cậu cho một ít máu để mọi người phòng thân, cậu thấy thế nào.

Nghe lời này, Ngô Tà trong nháy mắt cảm thấy mình như nuốt phải một con ruồi, cuối cùng vẫn đành phải gật đầu.

Cậu lại nói gì vậy.

Chúng ta mau đi thôi.

Nếu thật sự để lộ mùi máu, chỉ thu hút thêm nhiều Thi Miết

Vương hơn thôi.

Thấy Trần Văn Cẩm mặt đầy lo lắng, Lý Vọng Thư ngược lại càng tò mò hơn, dứt khoát giơ tay chỉ vào đầu mình, rồi nhẹ giọng nói: Hay là cô thử xem, để nó giao tiếp với đám Thi Miết Vương này một chút.

Hắn thật sự tò mò, Thi Miết Vương trên người Trần Văn Cẩm bây giờ cũng coi như đã được nâng cấp, không biết có thể giống mình, điều khiển được những con sâu khác không.

Cậu nghiêm túc đấy à.

Trần Văn Cẩm trợn to mắt nhìn Lý Vọng Thư, rồi lại nhìn những người khác, thấy mọi người đều không có ý định rời đi, cũng chỉ có thể làm theo lời Lý Vọng Thư, thử một lần.

Mà Lý Vọng Thư thì ở một bên nhẹ giọng chỉ điểm.

Từ từ tập trung tinh thần, cẩn thận cảm nhận sự tồn tại của Thi Miết Vương.

Trần Văn Cẩm thì cau mày, nỗ lực làm cho mình giữ vững tinh thần tập trung.

Nhưng qua một lúc lâu, vẫn không thu được kết quả gì.

Nhìn thấy ngày càng nhiều Thi Miết Vương bò ra khỏi trứng, thậm chí rất nhiều con đã mở mai cứng, thử vỗ cánh, cô lại càng không thể bình tĩnh được nữa.

Điều này căn bản là không thể, hoàn toàn không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của nó, càng đừng nói đến việc khống chế.

Thấy Trần Văn Cẩm không làm được, Lý Vọng Thư có chút thất vọng.

Dù sao sau khi hai người kết hợp, Thi Miết Vương trên người hắn

hiện tại toàn thân màu vàng kim còn lộ ra màu bạc sáng, rõ ràng đã được nâng cấp một lần nữa.

Theo lý mà nói, bên Trần Văn Cẩm cũng nên có thu hoạch mới đúng.

Nhưng xem ra hiện tại, Thi Miết Vương trên người cô, ngoài việc tốc độ cắn nuốt ký ức của cô đang nhanh hơn, dường như cũng không xảy ra biến dị nào khác.

Mà lúc này động tĩnh trên con tàu gỗ kia cũng càng lúc càng lớn, thậm chí đã có mảnh gỗ bắt đầu rơi xuống.

Lý Vọng Thư dứt khoát nói với Trần Văn Cẩm: Không có gì là không thể.

Nói xong, chỉ thấy hắn giơ tay, đám Thi Miết Vương trên đầu người chết dưới đất liền đồng loạt mở cánh, từ từ bay lên.

Sau đó, như một đám mây màu đỏ, lao về phía con tàu gỗ trên cao.

Lúc này Lý Vọng Thư cũng nhắm hai mắt lại, bắt đầu dùng tâm để cảm nhận những gì đám Thi Miết Vương đó truyền về.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, rõ ràng con thuyền sắp bị dỡ nát, nhưng phản hồi của Thi Miết Vương lại là: Trên thuyền không có người, làm sao có thể.

Trên thuyền thế mà lại không có người.

Điều này thật sự có chút ngoài dự đoán, nhưng đối với đám Thi Miết Vương kia mà nói, trong nhận thức của chúng, bên trong thuyền gỗ quả thật không có người.

Lý Vọng Thư nhận được phản hồi này, trong lòng tràn ngập nghi hoặc và khó hiểu.

Hắn không nhịn được lại một lần nữa mở to mắt, gắt gao nhìn

chằm chằm vào con thuyền gỗ kia, muốn nhìn rõ bên trong rốt cuộc là tình huống gì.

Sao có thể không có người được.

Lý Vọng Thư lẩm bẩm, Ta đâu có điếc, càng không có mù.

Hắn trừng lớn đôi mắt, cẩn thận quan sát từng chi tiết của con thuyền gỗ.

Chương 199

Con thuyền đó lẳng lặng bị kẹt trong gò đất, có chút lung lay sắp đổ, phảng phất như có thể tan thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Lý Vọng Thư thầm kinh ngạc trong lòng: Thi Miết Vương không thể nào nói dối được, với chỉ số thông minh của chúng, cũng không có khả năng nói sai.

Nhưng mà, từ thông tin phản hồi của Thi Miết Vương, chúng quả thật không phát hiện bất kỳ hơi thở của người nào trên thuyền.

Điều này khiến Lý Vọng Thư cảm thấy vô cùng hoang mang, hắn bắt đầu suy nghĩ lại toàn bộ sự việc.

Nếu trên thuyền không có người, vậy rốt cuộc thứ gì đang đập phá thuyền.

Lông mày Lý Vọng Thư nhíu chặt, suy nghĩ các khả năng có thể xảy ra.

Nghe Lý Vọng Thư nói, những người khác cũng không tỏ ra nghi ngờ, ngược lại đều đồng loạt nâng cao cảnh giác.

Dù sao, trong một môi trường quỷ dị như vậy, bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào cũng có thể báo hiệu nguy hiểm sắp ập đến.

Mập mạp cũng thu lại nụ cười, mặt đầy nghiêm túc nói: Lý thiếu, chúng ta đang ở Ma Quỷ Thành đấy, đừng có đùa.

Nếu trên thuyền không có người, vậy động tĩnh này là ai gây ra.

Lý Vọng Thư cũng rất bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể khống chế sâu, thông qua phản hồi của chúng để có được một phần thông tin.

Nhưng loại khống chế này của hắn chỉ là ra lệnh, chứ không thể chia sẻ tầm nhìn của Thi Miết Vương.

Cho nên đối mặt với câu hỏi của Mập mạp, hắn căn bản không trả lời được.

Thấy vậy, Mập mạp dứt khoát giơ súng lên.

Quản hắn là yêu ma quỷ quái gì, để béo gia đây siêu độ cho ngươi.

Nói xong, hắn liền bắn một băng đạn về phía con thuyền cổ.

Tức thì, mảnh gỗ trên con thuyền cổ bay tứ tung, những mảng gỗ lớn trên thân tàu bắt đầu vỡ vụn và bong ra.

Theo loạt đạn của Mập mạp, không ngờ động tĩnh trên thuyền thật sự dừng lại.

Nhưng không đợi Mập mạp đắc ý, đột nhiên một tiếng nổ lớn, một bóng đen phá vỡ thân tàu, từ trên đó lao ra.

Cái quái gì thế này.

Bóng đen đó có kích thước không nhỏ, vừa lăn vừa bò nhanh chóng lao xuống từ gò đất, mục tiêu rõ ràng, chính là nhắm về phía đám người Lý Vọng Thư.

Lần này, không cần ra hiệu, tất cả mọi người đều rút súng bắn về phía bóng đen.

Nhưng đạn bắn vào người bóng đen, ngoài việc phát ra vài tiếng phốc, hoàn toàn không thể cản được tốc độ của nó.

Mắt thấy nó sắp lao vào giữa đám người, may mà Buồn chai dầu kịp thời ra tay, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, dùng đao làm gậy, từ bên cạnh quất mạnh vào người bóng đen.

Cú này của Buồn chai dầu rất mạnh, cộng thêm lực lao tới của bóng đen, dù còn cách một đoạn cũng có thể cảm nhận được lực va

chạm.

Nhìn thấy bóng đen bị đánh văng sang một bên, lúc này mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ nó rốt cuộc là thứ gì.

Chẳng trách Thi Miết Vương không tìm thấy người trên thuyền.

Hóa ra không phải không có người, mà là không có người sống.

Nhìn bóng đen trên mặt đất, toàn thân nó mọc một lớp lông đen dày, rõ ràng chỉ có hai tay, nhưng nửa người dưới lại có bốn chân.

Nhìn qua, giống như hai người kề vai sát cánh, đứng song song với nhau.

Là Hắc Mao Bánh Chưng.

Đạn vô dụng với nó, mấu chốt là lần này chúng ta cũng không mang theo móng lừa đen.

Mập mạp còn chưa dứt lời, không ngờ Buồn chai dầu và Gấu Chó một trái một phải, đã lao về phía con bánh chưng.

Khi đến trước mặt nó, khẩu súng lục trong tay Gấu Chó liền bắt đầu bắn vào đầu nó.

Nhưng điều bất ngờ là, dù nửa cái đầu của con bánh chưng đã bị bắn nát, nó vẫn có thể loạng choạng đứng dậy.

Gấu Chó, khẩu súng nát của cậu rốt cuộc có được không thế.

Mập mạp mắng một câu, vội vàng cùng những người khác dìu hai kẻ xui xẻo đang hôn mê lui về phía sau.

Lúc này Buồn chai dầu từ bên cạnh nhảy lên người con bánh chưng, hai tay từ phía sau kẹp lưỡi dao vào cổ nó, đầu gối thúc mạnh vào lưng.

Đột nhiên phát lực, cả cái đầu của con bánh chưng đã bị hắn bẻ lìa

khỏi người.

Nhưng một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện, dù không có đầu, không ngờ con bánh chưng đó vẫn đứng dậy được lần nữa.

Đầu cũng không còn mà vẫn đứng dậy được.

Con bánh chưng này cũng quá đáng quá rồi.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ lại gặp phải một thứ biến thái như vậy.

Mấu chốt là trong ký ức của hắn, trong con tàu chìm này không hề có bánh chưng.

Tấn công vào vai phải của nó, ở đó còn một cái đầu nữa.

Đúng lúc này, Gấu Chó đột nhiên vừa thu hút hỏa lực của con bánh chưng, vừa hét lên với Buồn chai dầu.

Buồn chai dầu cũng không chần chừ, từ phía sau con bánh chưng nhảy lên cao, một cú bổ dọc đầy uy lực, chém thẳng vào vai phải của nó.

Lần này, con bánh chưng cuối cùng cũng ngã xuống, không đứng dậy được nữa.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lần lượt tiến lên xem xét.

Đây là tình huống gì.

Các người xem trên người con bánh chưng này.

Trông không giống đồ cổ đại nhỉ.

Hơn nữa đây lại còn là một con bánh chưng dính liền, thật là mở mang tầm mắt.

Mập mạp chỉ vào những mảnh vải vụn vắt trên người con bánh

chưng, mặt đầy kinh ngạc.

Tuy đã rách nát không nhìn ra kiểu dáng quần áo, nhưng chất liệu của áo khoác chống gió vẫn rất dễ nhận ra.

Mấu chốt là con bánh chưng này thật sự giống như người dính liền, do hai cơ thể song song dính vào nhau.

Bọn họ không phải ngay từ đầu đã dính liền với nhau, các người xem giữa họ vốn còn có quần áo riêng.

Trần Văn Cẩm lúc này chỉ vào cơ thể con bánh chưng, chỉ thấy một đoạn quần áo bị bọc trong thịt nó.

Xem quần áo này tuy rách, nhưng vải vóc còn rất mới, gã này hẳn là một trong hai nhóm người trước chúng ta.

Nhưng nếu là như vậy, chứng tỏ thời gian hắn chết không lâu, sao lại thi biến rồi.

Hơn nữa lại không phải là Transformers, lại còn hợp hai làm một.

Có phải nơi này có vấn đề không.

Mới khiến thi thể thi biến nhanh như vậy.

Gấu Chó cũng tò mò, ngồi xổm xuống dùng dao găm chọc vào cơ thể con bánh chưng, phát hiện chỗ bị dao đâm, thịt nó lại như còn sống, không ngừng co rút và ngọ nguậy.

Sống thịt hóa.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày: Gã này thi biến không liên quan đến môi trường, mà là vì hắn là thi cẩu điếu, đem nó thiêu đi.

Trước đó Lưu Trường Văn cũng là thi cẩu điếu, bây giờ lại xuất hiện thêm một người.

Phải biết rằng thành viên của thi cẩu điếu không nhiều, dù sao thứ ăn vào có thể che giấu hơi thở người sống cũng không phải là thứ dễ tìm.

Cho nên ngày thường muốn gặp một người cũng không dễ dàng, nhưng lần tìm kiếm Tháp Mộc Đà này, mới bắt đầu không được mấy ngày, đã xuất hiện hai người.

Tình huống này, không thể không khiến Lý Vọng Thư suy nghĩ nhiều hơn.

Trừ phi, Lạt Ma Cầm Đũa cũng là một thành viên của thi cẩu điếu.

Xuất hiện một kẻ Thi Cẩu Điếu có thể coi là trùng hợp, nhưng liên tục xuất hiện hai kẻ, thì rõ ràng là có người cố tình tổ chức cho thành viên Thi Cẩu Điếu tham gia hành động.

Hơn nữa, từ tình huống của Lưu Trường Văn mà xem, thủ đoạn của kẻ tổ chức này cũng chẳng quang minh chính đại gì.

Mà có thể phân biệt chuẩn xác và tìm được thành viên Thi Cẩu Điếu như vậy, thì kẻ tổ chức kia đại khái cũng là một Thi Cẩu Điếu.

Có ý tứ, xem ra người đứng sau chuyện này cũng không phải là cái Nó mà Trần Văn Cẩm suy đoán.

Người này nếu có thực lực cỡ Nó, cũng không đến nỗi phải dùng thủ đoạn thấp kém như vậy.

Giờ phút này mọi người cũng coi như đã nhìn ra, chiếc thuyền đắm ở gò đất kia chính là một cái bẫy rập rõ đầu rõ đuôi.

Sở dĩ bọn chúng đánh ngất người dò đường mà không trực tiếp giết chết, chính là đoán chắc nhóm Lý Vọng Thư sẽ không bỏ mặc người bị thương.

Chương 200

Muốn đưa hai người bất tỉnh từ gò đất xuống không phải chuyện dễ, chắc chắn phải cần không ít nhân lực cùng nhau hợp sức.

Đến lúc đó, thi thể thành viên Thi Cẩu Điếu giấu trong khoang thuyền thi biến, cộng thêm lượng lớn Thi Miết Vương được thả ra, nếu đổi là đội ngũ khác, chẳng sợ nhân số nhiều gấp đôi cũng sẽ bị đoàn diệt.

Bất quá đáng tiếc, hắn đã có sự ngộ nhận tuyệt đối về đội ngũ của Lý Vọng Thư.

Không ngờ Hắc Mắt Kính và Muộn Du Bình lại trực tiếp cõng người bị thương trở về, hơn nữa động tác cực nhanh.

Chờ khi tên Thi Cẩu Điếu kia thi biến, mọi người đã cách chiếc thuyền đắm một khoảng khá xa.

Điều này cũng dẫn đến việc Bánh Chưng sau khi thi biến không thể ngay lập tức phát hiện hơi thở người sống, làm chậm trễ quá nhiều thời gian phá thuyền thoát ra.

Nếu Bánh Chưng và Thi Miết Vương cùng lúc khởi xướng công kích, tuyệt đối có thể gây tổn thất cực lớn cho cả đội ngũ.

Cho dù Lý Vọng Thư có thể khống chế Thi Miết Vương cũng vô dụng.

Cuối cùng dù không bị đoàn diệt, cũng khẳng định sẽ xuất hiện thương vong.

Không thể không nói, kẻ đứng sau này tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng bố trí bẫy rập lại vô cùng nham hiểm.

Vì cái bẫy, hắn thậm chí có thể dùng thi thể người mình làm cơ

quan.

Bất quá dù vậy, Lý Vọng Thư cũng không quá để kẻ này trong lòng.

Từ tình huống hiện tại mà xem, đội ngũ này rõ ràng đã giao thủ với đội của Tam thúc.

Nhìn kết quả thì hai bên hẳn là có thắng có bại, chưa ai hoàn toàn áp đảo được bên nào.

Điều này chứng tỏ thế lực này thực lực kỳ thật cũng không mạnh.

Một lực lượng như vậy có lẽ sẽ mang đến chút ảnh hưởng cho hành trình, nhưng tuyệt đối không hình thành uy hiếp quá lớn.

Cho nên sau khi thiêu hủy thi thể thi biến kia, nhóm Lý Vọng Thư thậm chí không thèm đổi chỗ, trực tiếp chọn qua đêm ngay bên cạnh gò đất.

Đương nhiên, làm như vậy Lý Vọng Thư cũng là muốn xem, lỡ như đám người kia muốn quay lại nhặt món hời, thì vừa lúc có thể dùng đám Thi Miết Vương giải quyết vấn đề một lần cho xong.

Tiếc là những con Thi Miết Vương mai phục cả đêm đều không thấy động tĩnh gì.

Ngược lại, sang ngày hôm sau khi trời vừa sáng, bầu trời liền bắt đầu đổ mưa.

Hơn nữa trận mưa này còn rất lớn, hoàn toàn không giống lượng mưa nên có ở sa mạc.

Đối với trận mưa này, Trần Văn Cẩm lại tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Lòng sông cổ ở nơi này rất nhiều chỗ đã bị sa mạc lấp đầy, mắt thường căn bản không phân biệt được.

Sau khi trời mưa, lòng sông cũ chắc chắn sẽ đầy nước, chảy xuôi

xuống hạ du.

Cho dù chúng ta không nhìn thấy lòng sông, nhưng nước có thể dẫn đường.

Nếu bỏ lỡ trận mưa này, muốn tìm lại Tháp Mộc Đà, khả năng phải chờ thêm năm năm nữa.

Hai ngày sau đó, đội ngũ men theo mực nước lòng sông đang dần dâng lên, bắt đầu đi sâu hơn vào trong sa mạc.

Bất quá do nước mưa cọ rửa, lòng sông xuất hiện rất nhiều nhánh rẽ, đi tìm từng cái một rõ ràng không thực tế.

Cũng may trong tay Lý Vọng Thư còn không ít Thi Miết Vương.

Mỗi lần đụng tới ngã rẽ, hắn liền thả mấy con Thi Miết Vương ra ngoài.

Thi Miết Vương tuy rằng lúc thăm dò thuyền đắm tỏ ra khá vô dụng, nhưng thăm dò nhánh sông thì lại khá đáng tin cậy.

Hơn nữa không thể không nói, bay trên trời xác thật nhanh hơn hai cái chân của bọn họ nhiều.

Tuy không dễ dùng như máy bay không người lái ở kiếp trước, nhưng cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho đội ngũ.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, bọn họ phát hiện một bí cảnh nằm sâu trong Ma Quỷ Thành.

Ánh mắt đầu tiên Lý Vọng Thư nhìn thấy nơi này, ấn tượng đầu tiên nảy ra trong đầu chính là những động thiên phúc địa, sơn môn bí cảnh nơi tiên nhân sinh sống trong tiểu thuyết tiên hiệp.

Sau khi lật qua một gò đất, trên mặt đất đột ngột xuất hiện một vách núi.

Nếu không phải đi lên trên gò đất, rất có thể đi ngang qua cũng

không phát hiện ra vách núi này.

Mà dưới vách núi là một bồn địa khổng lồ bị một tầng mây mù bao phủ.

Rất khó tưởng tượng, trong phạm vi mấy trăm km sa mạc mênh mông này, cư nhiên còn cất giấu một ốc đảo mây mù lượn lờ như vậy.

Ngôn ngữ tựa hồ đã không thể miêu tả chính xác cảnh tượng tráng lệ của bồn địa này.

Đứng trên đỉnh vách núi nhìn xuống, chỉ có thể loáng thoáng thấy những tán cây ngẫu nhiên nhô ra từ trong mây mù.

Thảo nào trong truyền thuyết đều nói Tây Vương Mẫu là thần tiên.

Hắc Mắt Kính nhịn không được cảm thán một câu.

Người bình thường đến nơi này, thấy cảnh tượng đồ sộ như vậy, chỉ sợ rất khó không liên hệ nơi này với thần tiên.

Toàn bộ đội ngũ đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động, ánh mắt bọn họ bị thu hút sâu sắc, phảng phất quên mất thời gian trôi đi, chỉ lẳng lặng đứng bên vách núi nhìn xuống.

Rốt cuộc, phía sau bọn họ vẫn là sa mạc mênh mông, mà trước mắt lại là cảnh tượng thanh nhã, chim hót hoa thơm.

Sự tương phản mãnh liệt này không thể nghi ngờ đã mang đến sự đả kích thị giác cực lớn cho mọi người.

Nơi này. chính là Tháp Mộc Đà.

Đô thành của nước Tây Vương Mẫu đã từng tồn tại.

Trần Văn Cẩm chăm chú nhìn bồn địa bên dưới, cảm giác gấp gáp bao phủ trên mặt nàng mấy ngày nay cuối cùng cũng thoáng tan biến.

Tuy nhiên, nàng không hề thả lỏng cảnh giác mà trịnh trọng nhắc nhở: Bất quá, mọi người ngàn vạn lần đừng bị vẻ ngoài xinh đẹp của nó mê hoặc.

Mức độ nguy hiểm bên dưới còn cao hơn sa mạc chúng ta đã đi qua rất nhiều.

Cho nên, mọi người nhất định phải đánh lên mười hai phần tinh thần, giữ độ cảnh giác cao độ.

Bàn Tử thì căn bản không suy xét những điều đó, ngược lại vẻ mặt kích động cười nói: Các ngươi nói xem, lần này đi xuống, nếu thật sự tìm được mộ địa của Tây Vương Mẫu bà bà, chúng ta có tính là sờ soạng một cái đấu thần tiên không.

Mẹ kiếp, thật muốn được như vậy, nửa đời sau xem ai còn có thể nổ hơn Bàn gia ta.

Lý Vọng Thư nhìn Tháp Mộc Đà dưới chân, mặc dù trong lòng đã có vô số dự đoán, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy, tâm tình vẫn thật lâu không thể bình phục.

Hắn biết rõ Tháp Mộc Đà hình thành do một viên thiên thạch va chạm năm xưa.

Mặc dù trước đó đã cố gắng đánh giá cao thể tích thiên thạch, nhưng nhìn bộ dáng Tháp Mộc Đà hiện tại, hắn mới hiểu thiên thạch này có khả năng còn lớn hơn hắn dự đoán rất nhiều.

Bằng không, căn bản không thể đâm ra một cái hố thiên thạch khoa trương như thế.

Mọi người tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó chúng ta xuống dưới kiến thức xem, hậu hoa viên của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Mọi người đừng đi lung tung, nơi này tuy nhìn qua rất đẹp nhưng

các loại độc trùng rất nhiều.

Mặt khác, trong đầm lầy còn sinh sống rất nhiều rắn độc.

Trong đó có một loại gọi là Rắn Mào Gà Kê Quan Xà, toàn thân đỏ đậm như máu, trên đầu có mào như mào gà.

Loại rắn này chẳng những kịch độc, mà còn biết bắt chước âm thanh của con mồi để dẫn dụ.

Cho nên nếu mọi người nghe thấy trong góc hoặc nơi xa có tiếng người, nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận.

Không thể không nói, năm đó tổ chức tuyển Trần Văn Cẩm làm người dẫn dắt đội khảo cổ, quả thật ánh mắt thập phần độc đáo.

Đội ngũ mới từ vách núi xuống, nàng liền nhấn mạnh lại những việc cần chú ý về an toàn.

Chương 201

Lần này Lý Vọng Thư cũng không để tất cả mọi người xuống dưới.

Thứ nhất là nhân thủ đầy đủ, dù chia làm hai đội cũng dư dả.

Thứ hai là lần này xuất hiện kẻ địch không rõ lai lịch.

Tuy trong lòng hắn không quá coi trọng kẻ địch này, nhưng những chỗ cần chú ý vẫn phải chú ý.

Cho nên hắn để lại một nửa số người do Mạo Mạo Giác dẫn đầu canh giữ trên vách núi, coi như bảo vệ đường lui cho đội ngũ.

Đến lúc đó dù tình huống có biến, người ở trên cũng có thể tùy thời hóa thân thành đội cứu viện xuống chi viện.

Nghe Trần Văn Cẩm nói đến độc trùng, mọi người trong lòng cũng không quá để ý.

Rốt cuộc Lý Vọng Thư đến Thi Miết Vương còn đắn đo được, mấy loại độc trùng khác chỉ là chuyện nhỏ.

Huống chi mọi người còn có đuổi trùng huyết máu đuổi côn trùng mà Ngô Tà hào phóng tặng, nên độc trùng không phải mối đe dọa lớn.

Nhưng khi Trần Văn Cẩm nhắc đến các loại rắn độc, không biết có phải do ám ảnh vụ ở cổ mộ núi Xe Buýt hay không, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi, ghé sát Lý Vọng Thư thì thầm: Lý thiếu, lần này cậu có chuẩn bị ít hùng hoàng nào không.

Đừng giống lần ở núi Xe Buýt, xà triều kia suýt dọa tôi đái ra quần.

Tôi nói này Bàn Tử, anh có rảnh thì đọc sách nhiều vào.

Lý Vọng Thư cũng không thích rắn, đặc biệt là rắn độc, thứ này toàn thân cơ hồ mỗi điểm đều nằm ngoài phạm vi tiếp nhận của hắn.

Nghe Bàn Tử nói, hắn vừa bất đắc dĩ lắc đầu, vừa mở ba lô vật tư bên cạnh, lấy ra một bình chất lỏng không tên.

Hùng hoàng thứ đó tác dụng tâm lý lớn hơn thực tế.

Có lẽ chỉ hữu dụng với Bạch Nương Tử thôi, tóm lại loài rắn căn bản không sợ cái thứ đó.

Cho nên tôi cảm thấy loại nước tránh rắn đặc chế của tôi vẫn bảo hiểm hơn một chút.

Nói xong, Lý Vọng Thư cầm một bình bắt đầu xịt lên người Trần Văn Cẩm bên cạnh.

Tức khắc, một mùi gay mũi và cay mắt tràn ngập trong đội ngũ.

Trần Văn Cẩm trở tay không kịp, bị sặc đến ho khan liên tục.

Bàn Tử thấy thế, đón lấy cái chai trong tay Lý Vọng Thư, ghé mũi ngửi thử rồi nghi hoặc nói: Lý thiếu cậu đừng lừa tôi, đây rõ ràng là mùi nước hoa, chỉ là nồng nặc hơn thôi, thứ này đuổi được rắn sao.

Lý Vọng Thư cười, mở một cái ba lô khác nói: Làm gì có thuốc đuổi rắn nào.

Chẳng qua khứu giác của rắn khá nhạy bén, cho nên tôi dùng nước hoa pha tinh dầu, thêm mấy thứ có mùi kích thích vào.

Mục đích không phải đuổi rắn đi, mà là che giấu mùi cơ thể chúng ta.

Biến chính mình thành cái mùi mà rắn không thích ăn thôi.

Đến nỗi có tác dụng hay không, đối với các loại rắn khác thì hiệu quả tạm được.

Chỉ cần không chủ động công kích, thông thường rắn ngửi thấy mùi này sẽ không chủ động hạ miệng.

Bất quá rắn ở đây tôi không rõ lắm, có còn hơn không.

Dù sao lần này cũng mang theo không ít huyết thanh kháng độc, cũng không biết có tác dụng với Rắn Mào Gà kia không.

Tóm lại mọi người cứ cẩn thận là hơn.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Bàn Tử không nói thêm gì, lập tức lấy một bình ra xịt lấy xịt để.

Lúc này, Ngô Tà lại cau mày nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm, giọng điệu có chút nghiêm khắc: Tôi quan sát suốt dọc đường, cô tuyệt đối không phải con dâu của Định Chủ Trác Mã.

Cô dường như rất quen thuộc nơi này, con dâu của bà ấy không thể nào đã từng đến đây.

Cô rốt cuộc là ai.

Thực ra vấn đề của Ngô Tà không ít người trong lòng đều nghĩ tới.

Bất quá thấy thái độ của Lý Vọng Thư đối với nàng dọc đường đi, mọi người cũng bình thường trở lại, đều giả bộ hồ đồ không hỏi nhiều.

Trần Văn Cẩm nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Lý Vọng Thư, tựa hồ đang dò hỏi.

Lý Vọng Thư xấu hổ gãi đầu, rốt cuộc quan hệ giữa hắn và Trần Văn Cẩm phức tạp, lúc ấy chính hắn cũng chưa nghĩ ra nên làm thế nào, người khác không hỏi thì hắn cũng lười giải thích.

Lúc này thấy Ngô Tà một bộ dạng như hiểu rõ đại âm mưu, hắn đành bất đắc dĩ giới thiệu: Vị này chính là Trần Văn Cẩm, cậu hắn là

đã nghe qua cái tên này rồi chứ.

Hả.

Lần này đến lượt Ngô Tà ngẩn người.

Hắn từng nghĩ con dâu Định Chủ Trác Mã là kẻ địch ngụy trang, cũng có thể là người giúp đỡ Lý Vọng Thư tìm tới.

Nhưng căn bản không suy xét đến đối phương cư nhiên là Trần Văn Cẩm.

Về Trần Văn Cẩm, hắn đương nhiên biết, từ sau khi biết chuyện về đội khảo cổ đời trước ở mộ Tây Sa, cái tên này thường xuyên xuất hiện trong các loại bí ẩn.

Chẳng qua hiện tại gặp người thật, hắn lại cảm thấy có chút không chân thực.

Ngay cả Bàn Tử bên cạnh cũng nhịn không được đánh giá nàng một lần nữa: Thật đúng là giống hệt trong ảnh, trước đó tôi cứ thấy lạ, sao cứ cảm giác như đã gặp ở đâu rồi.

Ngô Tà mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng: Cho nên ở mộ Tây Sa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao dung mạo của cô không hề thay đổi.

Lúc này Trần Văn Cẩm vẫn giữ bộ dáng hơn hai mươi tuổi, thậm chí nhìn kỹ còn trẻ hơn trong ảnh cũng không quá đáng.

Nghe Ngô Tà hỏi, ánh mắt Trần Văn Cẩm phức tạp nhìn hắn: Tôi cũng muốn biết lúc ấy ở Tây Sa bọn họ rốt cuộc vì sao lại làm như vậy.

Còn về việc dung mạo không đổi, tôi chỉ có thể nói đây không phải chuyện tốt, ngược lại giống như một lời nguyền rủa.

Hoắc Linh cậu không phải đã gặp rồi sao.

Nói đến đây, Trần Văn Cẩm tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này, bèn cười nói: Muốn biết Tây Sa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ chỉ có Tam thúc của cậu rõ nhất.

Ông ấy hẳn là cũng đã đến Tháp Mộc Đà, chỉ cần tìm được ông ấy, hết thảy sẽ rõ ràng.

Nhưng ngay khi Trần Văn Cẩm vừa dứt lời, từ xa đột nhiên truyền đến một tràng thanh âm Lộc cộc.

Tiếng súng.

Tiếng súng thình lình xảy ra làm mọi người lập tức khẩn trương.

Hơn nữa nghe âm thanh thì khoảng cách đến vị trí hiện tại không xa.

Bàn Tử nhíu mày, ngay sau đó cười nói: Xem ra có người gặp rắc rối rồi, nghe tiếng súng dày đặc thế này, rắc rối còn không nhỏ.

Hắc Mắt Kính lắc đầu nói: Tiếng súng không đúng, nghe tiết tấu này tựa hồ là hai nhóm người đang giao hỏa.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư tinh thần tỉnh táo: Nếu là hai nhóm người giao hỏa, chắc chắn một bên là đám người gây phiền toái cho chúng ta trước đó.

Đi, chúng ta qua xem rốt cuộc là tình huống gì.

Bởi vì hai bên còn đang giao hỏa kịch liệt nên tốc độ di chuyển của đội Lý Vọng Thư không nhanh.

Ở nơi này mỗi bước đều cần cẩn thận, cho nên khi họ tiếp cận hiện trường, tiếng súng đã ngừng được một lúc.

Nhưng dù vậy, khi bước vào hiện trường, mọi người vẫn không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Không phải chứ, đây là đang đóng phim điện ảnh sao.

Quay xong rồi phủi bụi đứng dậy đi về.

Nghe động tĩnh đánh nhau náo nhiệt như vậy, nhưng nhìn hiện trường lại chẳng có lấy một sợi lông.

Tôi nói này, có khi nào chúng ta bị chơi xỏ không, tiếng súng kia là cố ý dẫn dụ chúng ta tới.

Mọi người cẩn thận chút, nói không chừng đây là cái bẫy.

Nghe Bàn Tử lải nhải phân tích, Lý Vọng Thư cũng đầy mặt nghi hoặc: Bẫy rập thì chắc không đến mức, chúng ta dọc đường đi tới đều giữ cảnh giác cao nhất.

Có vấn đề không thể nào một chút dấu vết cũng không nhìn ra, mọi người cẩn thận tìm xem có manh mối gì khác không.

Rất nhanh, Hắc Mắt Kính đã tìm thấy vài lỗ đạn trên thân cây: Mau xem, mấy lỗ đạn này không giống đạo cụ.

Nói rồi hắn dùng dao găm cạy ra một đầu đạn.

Đầu đạn còn dính máu, trong lỗ đạn còn thấy chút thịt nát.

Những người khác cũng lần lượt phát hiện dấu vết.

Sau khi đối chiếu và phục dựng hiện trường, vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người càng thêm đậm đặc.

Ngô Tà đầy mặt lo lắng: Chiếu theo tình hình này, hai bên tử thương cộng lại phải đến hơn hai mươi người.

Nếu theo phân tích trước đó, một đội cũng chỉ mười mấy người.

Hiện tại coi như hai đội gần như đồng quy vu tận.

Chương 202

Mặc dù còn người sống sót, nhưng cũng không thể rời đi nhanh như vậy chứ.

Còn dọn dẹp hiện trường sạch sẽ đến thế.

Lời hắn vừa dứt, từ trong khu rừng bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm: Tam gia.

Tam gia.

Ban đầu mọi người tưởng ảo giác, nhưng nhìn nhau mới phát hiện ai cũng nghe thấy.

Tuy nhiên, đối với loại thanh âm mang tính dẫn dụ rõ ràng này, không ai lập tức tiến lên xem xét.

Đây là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của chúng ta sao.

Bẫy rập rõ ràng như thế mà tưởng Bàn gia sẽ mắc mưu.

Bàn Tử lầm bầm chửi thề một câu, rồi túm lấy cục đá ném mạnh về hướng phát ra tiếng: Ai ở đó, ngoan ngoãn lăn ra đây cho Bàn gia, nếu không lần sau ném qua không phải là cục đá đâu.

Bàn Tử vừa dứt lời, quả nhiên khu rừng truyền đến tiếng sột soạt, như có vật gì đang ma sát với lá khô trên mặt đất.

Điều này khiến mọi người đề cao cảnh giác, sôi nổi giương súng.

Nhưng đợi nửa ngày không thấy ai đi ra, Bàn Tử định mở miệng mắng thêm vài câu thì bị Muộn Du Bình từ phía sau bịt chặt miệng.

Mọi người ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ, thứ đó ở bên trên.

Theo lời Muộn Du Bình, mọi người ngước lên.

Liền thấy phía tán cây trước mặt, một cái đầu to cỡ cái bồn tắm đang chậm rãi từ trong cành lá rậm rạp dò ra.

Mẹ nó đây là cái gì vậy.

Nhìn thấy cái đầu to lớn kia, Lý Vọng Thư cũng ngẩn người.

Đầu rắn đỏ như máu, đỉnh đầu có hai cái mào gà, dù là lần đầu tiên thấy, hắn cũng nhận ra ngay đây là một con Rắn Mào Gà.

Nhưng trong nhận thức của hắn, Rắn Mào Gà dài lắm cũng chỉ ba đến năm mét là cùng, đại bộ phận chỉ dài hơn hai thước.

Nhưng con trước mắt này rõ ràng xung đột với nhận thức của hắn.

Chỉ riêng cái đầu đường kính đã hơn một mét, thân mình tuy giấu sau nhánh cây nhưng không khó tưởng tượng hình thể nó lớn cỡ nào.

Tam gia.

Mào gà trên đầu con Rắn Mào Gà khổng lồ rung rung, cư nhiên lại phát ra tiếng người.

Lần này không có rừng cây cách trở, mọi người nghe càng rõ ràng, chẳng những nhả chữ rõ, mà ngữ khí cũng giống y hệt.

Lý thiếu, giờ làm sao đây.

Con rắn này lớn quá, súng của chúng ta sợ là sát thương hữu hạn, giờ lấy thuốc nổ cũng không kịp.

Muộn Du Bình vừa buông tay, Bàn Tử liền nhỏ giọng hỏi Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư lúc này không quá lo lắng, rốt cuộc bên mình đông người, lại có cao thủ, cầm chân nó không thành vấn đề.

Chỉ cần kéo dài chút thời gian chờ thuốc nổ chuẩn bị xong, nó có

to gấp đôi cũng vô dụng.

Hắn sợ là vạn nhất Rắn Mào Gà ở Tháp Mộc Đà đều có kích thước này thì mới nan giải.

Hắn biết Rắn Mào Gà là đặc sản nơi này.

Thế là hắn nhỏ giọng nói: Cứ xem tình hình đã, lỡ nó ăn no rồi lười phản ứng với chúng ta thì sao.

Dù nói vậy, mọi người vẫn siết chặt súng, mắt dán chặt vào con rắn khổng lồ.

Con rắn thấy mọi người bất động dường như cũng nghi hoặc, quan sát một hồi rồi bò xuống cây.

Lúc này mọi người mới thấy rõ toàn cảnh, chỗ to nhất của nó gần bằng một chiếc xe buýt nhỏ.

Con cự xà chậm rãi bò về phía mọi người.

Ngay khi mọi người định nổ súng, nó đột nhiên dừng lại, vươn đầu phun lưỡi ngửi ngửi, sau đó nhìn nhìn rồi lắc đầu, quay người chui vào rừng biến mất.

Thấy vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bàn Tử lại cảm thấy không vui: Gì vậy, vừa rồi các cậu có để ý không.

Sao tôi thấy trong mắt con rắn kia có tia ghét bỏ và chán ghét.

Súc sinh này có ý gì.

Là khinh thường chúng ta sao.

Ngô Tà vỗ vai Bàn Tử: Có khả năng Lý thiếu nói đúng, mùi trên người chúng ta làm nó mất cảm giác thèm ăn.

Nói xong, hắn lo lắng nhìn Lý Vọng Thư: Lý thiếu, cậu nói xem

Tam thúc của tôi liệu có phải đã bị con rắn này.

Nhìn Ngô Tà sắp sụp đổ, Lý Vọng Thư an ủi: Yên tâm, hai đội ít nhất cũng hai ba mươi người.

Con rắn kia tuy to nhưng không đến mức nuốt trọn nhiều người như vậy một lúc.

Vừa vặn chúng ta không có manh mối đường đi tiếp theo, đi theo tên to xác này có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Không phải chứ.

Chúng ta thật sự muốn đi theo.

Bàn Tử hoảng sợ.

Lý Vọng Thư cười: Sao, sợ à.

Chỉ là một con rắn thôi, chuẩn bị sẵn thuốc nổ, còn sợ không làm lại nó.

Trần Văn Cẩm không nhớ đường vào cung Tây Vương Mẫu, nhưng trong ký ức kiếp trước của Lý Vọng Thư, thủy đạo trong cung thông suốt tứ phía.

Dù bên trong có nhiều rắn, nhưng đó là lộ trình tốt nhất trước mắt.

Lần này chuẩn bị đầy đủ, trước thuốc nổ mạnh, chúng sinh bình đẳng.

Hơn nữa hắn không tin Rắn Mào Gà ở đây con nào cũng to như vậy.

Đi theo con Rắn Mào Gà khổng lồ quả thật mạo hiểm, nhưng thu hoạch cũng ngoài dự đoán.

Chưa đi được bao xa, trên mặt đất đã phát hiện không ít đồ đạc rơi vãi, từ mảnh quần áo, giày dép đến súng ống, hơn nữa đều rất mới,

thậm chí còn vương vết máu chưa khô.

Quả nhiên, những người giao hỏa phía trước không bị rắn nuốt, mà giống như bị kéo đi hơn.

Có lẽ trong số họ còn người sống.

Nghe kết luận của Bàn Tử, Ngô Tà lập tức tỉnh táo hẳn, cầm thuốc nổ đòi đi mở đường.

Nhưng mọi người đều biết khả năng của hắn nên vội ngăn lại.

Việc trinh sát vẫn là Hắc Mắt Kính và Muộn Du Bình chuyên nghiệp nhất.

Quả nhiên, không bao lâu sau hai người họ quay lại, sắc mặt đều không tốt, đặc biệt là Hắc Mắt Kính.

Phía trước có một cái hồ nước, chỉ thấy nước chảy vào không thấy chảy ra, phỏng chừng bên dưới có sông ngầm.

Trong hồ có rất nhiều thi thể, chi chít, ít nhất ba bốn mươi cái.

Còn con đại xà kia, đến hồ nước thì mất dấu, chắc là chui vào sông ngầm rồi.

Nhưng quanh hồ toàn là Rắn Mào Gà dài hơn hai thước, chúng tôi không dám tới quá gần.

Lý Vọng Thư không ngạc nhiên lắm.

Rắn Mào Gà có thói quen đẻ trứng trong cơ thể người.

Thi thể bị tập trung lại chứng tỏ hồ nước đó là phòng sinh sản của chúng.

Sông ngầm kia chắc chắn là một trong những thủy đạo dẫn vào cung Tây Vương Mẫu.

Hắn quyết định dẫn người tới đó.

Đến nơi, từ trên sườn núi nhìn xuống, Lý Vọng Thư hiểu ngay vì sao Muộn Du Bình cũng phải âm trầm.

Mặt hồ nổi lềnh bềnh thi thể, bên trên bò đầy những con Rắn Mào Gà đang quấn lấy nhau.

Một số con chui nửa thân mình vào thi thể qua miệng vết thương, không ngừng ngọ nguậy.

Chương 203

Cảnh tượng vừa kinh dị vừa ghê tởm.

Đúng lúc này, Bàn Tử dùng ống nhòm quan sát rồi chỉ xuống dưới: Mau xem, bên dưới nhiều người còn động đậy, chưa chết hẳn.

Ngô Tà đoạt lấy ống nhòm, rồi kinh hỉ reo lên: Tam thúc.

Là Tam thúc.

Ông ấy còn sống.

Lý Vọng Thư nhìn theo, quả nhiên thấy bóng dáng Tam thúc trong đám thi thể đang run rẩy vô thức.

Sống thì còn sống, nhưng bộ dáng hiện tại trông còn thảm hơn đã chết.

Không biết trên người ông ta có gì hấp dẫn mà rắn bu đầy, ít nhất bảy tám con đang cắm nửa người vào cơ thể ông ta, có lẽ vì đau đớn nên ông ta mới run rẩy theo bản năng.

Làm sao bây giờ.

Dưới đó nhiều rắn quá, khó cứu người.

Quan trọng là con rắn lớn kia không biết trốn ở đâu, nếu nó mai phục dưới nước thì quá mạo hiểm.

Hắc Mắt Kính nói.

Ngô Tà nghe vậy suýt khóc, nhìn Lý Vọng Thư cầu khẩn.

Lý Vọng Thư nhíu mày: Đường vào cung Tây Vương Mẫu rất có thể nằm ở sông ngầm dưới hồ.

Cho nên dù có cứu người hay không, chúng ta trước sau gì cũng

phải xuống đó một chuyến.

Nghe vậy Ngô Tà thở phào, nhưng Bàn Tử lo lắng: Ném bom xuống thì rắn chết nhưng người cũng đi luôn.

Làm sao bây giờ.

Lý Vọng Thư móc ra nước tránh rắn: Đến thượng nguồn đổ thứ này xuống.

Đổ nhiều vào, chỉ cần mùi đủ nồng, tôi tin đám rắn sẽ không ở lì trong nước.

Chờ bầy rắn rời đi, chúng ta lập tức cứu người.

Đồng thời chuẩn bị sẵn thuốc nổ, người cứu ra rồi thì kể cả con đại xà kia tới cũng không sợ.

Rất nhanh, Hắc Mắt Kính đi thượng nguồn đổ thuốc, những người khác cảnh giới.

Mùi tinh dầu nồng nặc lan tỏa, đám Rắn Mào Gà dưới nước như nhận được tín hiệu, sôi nổi rời khỏi thi thể bơi vào bờ chạy trốn.

Lý thiếu, nước thuốc này hiệu quả thật.

Bàn Tử cười.

Lý Vọng Thư vỗ vai Bàn Tử: Đừng lắm lời, mau cứu người.

Nói rồi hắn lao xuống, quăng móc câu chín ngạnh phi trảo móc trúng chân Ngô Tam Tỉnh, rồi liều mạng kéo vào bờ.

Hắn không dám xuống nước lúc này.

Chỉ là không ngờ Ngô Tam Tỉnh dù nổi lềnh bềnh nhưng kéo rất nặng, dường như bị thứ gì dưới nước móc vào quần áo.

Đang lúc hắn kéo, mặt nước đột nhiên dâng lên một cái đầu to lớn.

Mẹ kiếp, con này bị bệnh à.

Mùi nồng thế này còn chui ra hóng hớt.

Lý Vọng Thư không sợ con Rắn Mào Gà khổng lồ này, nhưng Ngô Tam Tỉnh đang ở dưới nước thì không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Quả nhiên, cái miệng rộng của con rắn khổng lồ lao tới định cắn hắn.

Cú này mà trúng thì khỏi cứu, với hai cái răng nọc to tướng kia, Tam thúc chết chắc.

Cũng may đúng lúc này, Trần Văn Cẩm từ phía sau cũng quăng ra một cái móc câu tương tự, móc vào chân còn lại của Tam thúc.

Hai bên cùng phát lực, cuối cùng khó khăn lắm mới tránh cho Tam thúc khỏi vận mệnh bị răng nọc xuyên thủng.

Con rắn Dã Kê Cổ to lớn đớp trượt một cú, lập tức định lao tới cắn tiếp một miếng nữa.

May thay lúc này Muộn Du Bình ra tay, thừa dịp nó đang cúi đầu, anh lấy đà rồi bất ngờ nhảy vọt ra từ bên bờ.

Nhìn thấy con mồi chủ động nhảy vào miệng mình, bộ não hạn hẹp của con rắn Dã Kê Cổ kia căn bản không nghĩ tới việc những thợ săn cao tay thường xuất hiện dưới vỏ bọc con mồi.

Thế là nó hưng phấn hơi điều chỉnh vị trí đầu, đồng thời há to miệng, muốn trải nghiệm niềm vui của một bữa tiệc đứng.

Nhưng ai ngờ Muộn Du Bình đang ở giữa không trung liền trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đón đầu hàm trên của con rắn khổng lồ kia mà đâm mạnh một cái.

Nếu chém từ bên ngoài, lớp vảy rắn cứng rắn sẽ ngăn cản, Muộn Du Bình chưa chắc đã chém bị thương được con đại xà này.

Nhưng nếu tấn công từ bên trong ra ngoài, Hắc Kim Cổ Đao lại vô

cùng mượt mà, một kích liền xuyên thủng hàm trên của nó.

Nhìn mũi đao trồi ra từ đỉnh đầu con rắn, thậm chí còn mang theo một ít mô não trắng hếu.

Tiếp đó, Muộn Du Bình lại bồi thêm một cú đá vào miệng rắn, mượn lực lộn ngược ra sau, người không ngã mà lại lui về vị trí cũ, thậm chí còn tranh thủ vừa vặn thân đao vừa rút Hắc Kim Cổ Đao về.

Tóm lại loạt động tác này diễn ra như hành vân lưu thủy, hoàn thành chỉ trong chớp mắt, muốn bao nhiêu tiêu sái có bấy nhiêu tiêu sái, khiến Lý Vọng Thư xem mà trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút ghen tị.

Thần kinh não bị cắt đứt, cái miệng đang mở to của con đại xà cũng không cách nào khép lại được nữa, toàn bộ đầu đập mạnh xuống nước, thân thể chỉ còn biết giãy giụa trong vô thức.

Lúc này, Hắc Mắt Kính cũng đã quay lại, chỉ vào phía bên kia hồ nước hô: Chỗ này quả nhiên có một cái cống ngầm, mọi người nhanh chân lên, con rắn khổng lồ vừa rồi gây ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng lại dẫn dụ đám Dã Kê Cổ khác quay lại đấy.

Nghe Hắc Mắt Kính nói vậy, Lý Vọng Thư cũng không dám chậm trễ, lập tức sai người khiêng Tam Thúc vẫn đang hôn mê, chạy nhanh về hướng Hắc Mắt Kính chỉ.

Khi đến gần, quả nhiên có thể nhìn thấy một cửa hang cao chừng nửa người, ẩn giấu sau bụi cỏ sát bờ, thậm chí còn thấy nước hồ đang chầm chậm chảy vào trong hang.

Đi, chúng ta vào đường này xem sao.

Bàn Tử, gài thuốc nổ ở hồ nước đi, đợi đám Dã Kê Cổ kia quay lại thì cho chúng một bất ngờ.

Thực ra trong lòng Lý Vọng Thư cực kỳ phản cảm việc xuống

nước.

Dù sao trong cái hang này, mực nước tuy không cao nhưng cũng đã tới đầu gối.

Mấu chốt là hoàn cảnh xung quanh tối đen như mực, nếu có rắn nấp dưới đáy nước thì thật sự khó lòng phòng bị.

Cho dù có Hắc Mắt Kính một kẻ có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng đêm đi mở đường, nhưng đi trong loại thủy đạo này, trong lòng hắn trước sau vẫn có chút rợn người.

Cũng may thủy đạo này không dài, rất nhanh đã xuất hiện ngã rẽ.

Một đường có độ dốc rất lớn, sườn dốc nghiêng xuống dưới gần 60 độ.

Dòng nước tới đây giống như đường trượt nước trong công viên giải trí, bắt đầu lao xuống cực nhanh.

Còn một đường khác thì tương đối bằng phẳng, hơn nữa vị trí cách mặt nước một khoảng khá xa, trông có vẻ khô ráo hơn một chút.

Đương nhiên, quan trọng nhất là lối vào con đường này còn xây hai bậc thềm đá.

Thềm đá chắc chắn không phải xây cho rắn bò, cho nên Lý Vọng Thư quyết đoán lựa chọn rời khỏi mặt nước, đi vào lối thông đạo khô ráo hơn kia.

Quả nhiên, con đường này đi lên chẳng những độ dốc tương đối bằng phẳng, mà dọc đường rõ ràng đều có dấu vết tu sửa của con người.

Sau khi đi được hơn mười phút, mọi người cuối cùng cũng đến một hang động trong núi tương đối rộng rãi.

Sau khi kiểm tra cẩn thận một lượt, Lý Vọng Thư lập tức quyết

định tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn tại đây.

Thiết lập cảnh giới ở hai đầu cửa thông đạo, hôm nay chúng ta tạm thời nghỉ qua đêm ở đây.

Phải biết rằng hôm nay mọi người vừa phải đu dây xuống vực, vừa phải thám hiểm rừng cây bên ngoài.

Gần như từ sáng đến giờ đều liên tục lên đường, chưa được ăn một bữa ra hồn.

Tuy vẫn còn một khoảng thời gian nữa trời mới tối, nhưng giờ phút này đã tiến vào bên dưới, khó khăn lắm mới có chỗ đặt chân, cần phải nắm bắt cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt.

Dù sao ai cũng không biết chặng đường tiếp theo sẽ phải đối mặt với thứ gì, liệu có còn cơ hội nghỉ ngơi tử tế hay không.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, Hắc Mắt Kính lại lần nữa chủ động đi về phía trước để xem xét liệu con đường phía trước có tiềm ẩn mối đe dọa nào không.

Còn Bàn Tử thì vẻ mặt đắc ý cười nói: Yên tâm đi, thuốc nổ tôi đặt ở hồ nước bên kia nổ rồi.

Chương 204

Đám Dã Kê Cổ đó cho dù không bị nổ chết hết thì cũng thương vong thảm trọng.

Hơn nữa dọc đường đi chúng ta đã rắc không ít loại nước tránh rắn của cậu.

Đám Dã Kê Cổ đó khả năng cao là sẽ không đuổi theo đâu.

Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đối với loài rắn, đa số mọi người đều giữ thái độ kính nhi viễn chi.

Cho nên dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng tâm lý ít nhiều vẫn có chút lấn cấn.

Hiện tại đã yên tâm, mọi người mới dồn sự chú ý vào Tam Thúc đang hôn mê.

Muộn Du Bình đầu tiên là kéo áo Tam Thúc xuống, liền thấy trên người ông ta ngoại trừ mấy vết thương do nửa thân dưới của Dã Kê Cổ đâm vào, thì ở ngực và lưng còn có mười mấy cái bọc mủ lớn nhỏ.

Đèn pin chiếu vào, có thể thấy trong mỗi bọc mủ đều có một con rắn nhỏ cỡ con giun đang chiếm cứ, thỉnh thoảng còn ngọ nguậy hai cái.

Thấy tình hình này, Muộn Du Bình cũng chẳng chê ghê tởm, rút dao găm hơ trên bếp lò không khói, ngay sau đó bắt đầu chích vỡ từng bọc mủ.

Mỗi khi chích vỡ một cái, hai ngón tay anh liền nhanh như chớp kẹp vào, lôi ra một con rắn con từ bên trong.

Mãi đến khi bắt được mười bảy con, lúc này mới coi như dọn sạch bọc mủ trên người Tam Thúc.

Nhưng dù vậy, trạng thái của Tam Thúc lúc này cũng không có chuyển biến tốt đẹp gì nhiều.

Sắc mặt xanh đen, môi trắng bệch, rõ ràng là trúng độc rất sâu.

Trứng rắn tuy đã dọn sạch, nhưng nọc độc vẫn còn, hơn nữa ông ta trúng độc quá lâu, cũng không biết huyết thanh kháng độc rắn này còn phát huy hiệu quả hay không.

Lúc này Hắc Mắt Kính cũng đã quay lại, so với Muộn Du Bình, cách anh ta xử lý Tam Thúc tiếp theo có vẻ chuyên nghiệp hơn một chút.

Nhưng chính vì chuyên nghiệp, nên có thể nhìn ra được, anh ta thực ra cũng không ôm quá nhiều hy vọng về việc cứu sống Tam Thúc.

Tuy nhiên, sau khi tiêm một liều lớn huyết thanh kháng độc, không lâu sau, vẫn thấy ngón tay Tam Thúc khẽ động đậy.

Sau đó, cả người ông ta đột nhiên hít sâu một hơi dài, đôi mắt nhắm nghiền cũng từ từ mở ra.

Chỉ thấy ông ta đầu tiên là nghi hoặc nhìn quanh, sau đó ánh mắt chậm rãi tập trung vào Ngô Tà đang vẻ mặt nôn nóng trước mặt, trên mặt lộ ra nụ cười.

Thằng nhóc thúi này, thật là không khiến người ta bớt lo, sao lại chạy tới tận đây.

Nghe Tam Thúc mở miệng nói chuyện, Ngô Tà lập tức kích động hỏi: Tam Thúc, chú cảm thấy đỡ chút nào chưa.

Nhưng chờ cậu nói xong, lại thấy ánh mắt Tam Thúc bỗng nhiên

dính chặt vào phía sau cậu.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Trần Văn Cẩm với vẻ mặt phức tạp bước lên trước, nhìn Tam Thúc trước mắt, cười có chút nhẹ nhõm.

Liên Hoàn, cuối cùng lại gặp mặt.

Một câu Liên Hoàn trực tiếp đóng đinh Ngô Tà tại chỗ, khiến cậu có chút không biết làm sao.

Tuy rằng trước đó, Lý Vọng Thư đã không chỉ một lần nói với cậu rằng Tam Thúc và Giải Liên Hoàn có ngoại hình rất giống nhau.

Nhưng dù sao cũng là người tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, Ngô Tà tự tin mình không thể nào nhận nhầm.

Nhưng ai ngờ Trần Văn Cẩm lúc này lại gọi Tam Thúc của cậu là Giải Liên Hoàn, điều này khiến cậu trong chốc lát cả người đều ngẩn ra.

Đặc biệt là nhìn dáng vẻ của Tam Thúc, hoàn toàn không có nửa phần ý tứ muốn phủ nhận, làm cậu sực nhớ tới dòng chữ bằng máu nhìn thấy ở đáy biển Tây Sa năm xưa.

Tuy rằng lúc trước Lý Vọng Thư đã nhắc nhở dòng chữ đó sắp xếp có vấn đề, đọc từ trái sang phải và từ phải sang trái hoàn toàn là hai ý nghĩa khác nhau.

Nhưng cậu kết hợp với nhân phẩm của Tam Thúc mình, vẫn theo bản năng cho rằng là Tam Thúc đã hiểu rõ Giải Liên Hoàn ở dưới hố mộ đáy biển.

Thế nhưng hiện tại Trần Văn Cẩm lại gọi người trước mắt là Giải Liên Hoàn, điều này tức khắc khiến cậu không khỏi sợ hãi.

Quay đầu vẻ mặt hoảng sợ nhìn Giải Liên Hoàn, cậu hỏi đầy vẻ không thể tin nổi: Chú là Giải Liên Hoàn.

Không thể nào, tôi sống với Tam Thúc bao nhiêu năm như vậy, tôi không thể nhận nhầm, sao chú có thể là Giải Liên Hoàn được.

Nếu chú thật sự là Giải Liên Hoàn, vậy Tam Thúc của tôi đâu.

Tam Thúc của tôi đi đâu rồi.

Nhìn Ngô Tà sắp phát rồ, Giải Liên Hoàn có chút bất đắc dĩ thở dài.

Ta là Giải Liên Hoàn, đồng thời cũng là Tam Thúc của cháu.

Mấy năm nay, có hơn nửa thời gian là ta cùng cháu lớn lên, cho nên cháu cũng không tính là nhận nhầm người.

Ngô Tà tuy rằng Thiên Chân, nhưng cũng không ngốc, lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Giải Liên Hoàn, kinh ngạc hỏi: Ý của chú là. chú và Tam Thúc tôi dùng chung một thân phận.

Cho nên Tam Thúc mà tôi gặp thường ngày, có đôi khi là chú, có đôi khi là ông ấy.

Giải Liên Hoàn gật đầu, Ngô Tà lúc này mới nói tiếp: Hóa ra là như vậy, thảo nào có đôi khi tôi cảm thấy tính tình của chú âm tình bất định, như là tới thời kỳ mãn kinh vậy.

Nhưng tại sao các người lại phải làm thế.

Chú có biết hay không, Tiểu Hoa tìm chú rất nhiều năm, cậu ấy vẫn luôn không tin chú đã chết, vẫn luôn tìm chú.

Nghe Ngô Tà nhắc tới Giải Vũ Thần, Giải Liên Hoàn cũng vẻ mặt phiền muộn, nhưng ngay sau đó ông thở dài nói: Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, lúc ấy Nó kiểm soát Cửu Môn ngày càng sâu, nếu không nghĩ biện pháp ứng đối thì toàn bộ Cửu Môn coi như xong.

Mà khi đó, người của toàn bộ Cửu Môn gần như đều nằm trong

tầm ngắm của Nó, rất nhiều chuyện căn bản không thể triển khai.

Cho nên cần phải có người hoàn toàn thoát khỏi sự theo dõi của Nó, ẩn mình để hành sự trong bóng tối.

Lúc này mới có chuyện ta và Ngô Tam Tỉnh dùng chung một thân phận, một người ở ngoài sáng thu hút sự chú ý của hắn, để thuận tiện cho người kia âm thầm hành động.

Nghe được lời này, Ngô Tà gật gù cái hiểu cái không.

Thế nhưng Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh lại mở miệng hỏi: Nói như vậy, thì chuyện ép chúng tôi uống Thi Biệt Đan ở đáy biển Tây Sa cũng là một mắt xích trong kế hoạch của hai người.

Nghe Trần Văn Cẩm nói, Giải Liên Hoàn lại lần nữa thở dài bất đắc dĩ, sau đó gượng dậy, vẻ mặt trịnh trọng nói với Trần Văn Cẩm: Xin lỗi, đó quả thực là một vòng trong kế hoạch, chỉ là ta và Ngô Tam Tỉnh đều không ngờ rằng, cô và Hoắc Linh lại đều là người thật.

Lời này vừa nói ra, Trần Văn Cẩm tức khắc trợn to mắt, nhìn Giải Liên Hoàn đầy vẻ không thể tin: Ông biết người của đội khảo cổ ban đầu đều là giả.

Giải Liên Hoàn gật đầu, trên mặt tràn đầy hối hận và bất đắc dĩ: Biết, chuyện này còn phải kể từ lần cô dẫn đội đi khảo cổ ở Ba Nãi năm đó.

Cô có biết hay không, đội khảo cổ của các cô trên danh nghĩa là đi khảo cổ, nhưng thực tế là để các cô đi đưa tang.

Một khi hành động hoàn thành, kết cục của cả đội khảo cổ đều sẽ không tốt đẹp, hoặc bị bí mật nuôi nhốt, hoặc sẽ trực tiếp biến mất.

Đưa tang.

Đưa tang cho ai.

Trần Văn Cẩm trong lòng tuy sớm đã có chút nghi ngờ, nhưng vẫn luôn không biết nội tình, giờ phút này nghe vậy khó tránh khỏi tò mò.

Mà Giải Liên Hoàn chỉ nhàn nhạt nói: Lãnh tụ.

Tuy chỉ ngắn ngủi hai chữ, nhưng lại khiến mọi người có mặt tại đó lập tức rơi vào trầm mặc.

Giải Liên Hoàn tiếp tục nói: Lúc ấy, phụ thân ta đã nhận ra sự tồn tại của Nó, vì để lưu lại chút mồi lửa cho Cửu Môn, ông ấy đã chuyên môn an bài người, dùng bí thuật dịch dung thành dáng vẻ của đội khảo cổ các cô, tính toán trộm đánh tráo các cô khỏi tử cục đó.

Nhưng ai ngờ vẫn chậm một bước, ai có thể nghĩ đến người dẫn đường các cô tìm được lại ra tay trước, giết sạch cả đội khảo cổ.

Thế là phụ thân dứt khoát làm giả đội khảo cổ, mang theo thi thể lãnh tụ đi một đường lên phía Bắc.

Vốn dĩ tính toán hy sinh toàn bộ đội ngũ để dẫn dụ cái Nó kia hoàn toàn lộ diện.

Nhưng ai ngờ lúc này thượng tầng một lần nữa tẩy bài, lại đạt được thỏa hiệp ngầm, lúc này mới khiến đội khảo cổ giả có thể sống sót.

Nhưng cũng chính vì thế, đội khảo cổ giả đã bị theo dõi nghiêm ngặt.

Để không bại lộ chuyện chúng ta đã nhận ra sự tồn tại của Nó, phụ thân cũng chỉ có thể để đội khảo cổ giả tiếp tục đóng giả.

Mãi đến sau này, Nó lại lần nữa ra tay, triệu tập đội khảo cổ đi Tây Sa.

Mà lúc này, phụ thân và Cẩu Ngũ Gia cũng bí mật trù bị một kế hoạch mới, tính toán lợi dụng chuyến đi Tây Sa lần này lập một cái

cục, vừa mê hoặc Nó, đồng thời cũng có thể khiến hắn hoàn toàn lộ ra sơ hở.

Nói tới đây, Giải Liên Hoàn không khỏi lại lần nữa cười khổ một tiếng.

Nhưng tính người chung quy không bằng tính trời, chúng ta vẫn luôn cho rằng cô và Hoắc Linh đã sớm chết ở Ba Nãi.

Ai ngờ các cô chẳng những còn sống, thậm chí còn thần không biết quỷ không hay quay trở lại đội khảo cổ.

Lúc ấy ta và Ngô Tam Tỉnh đều cảm thấy trong đội ngũ có gì đó không đúng, nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Chúng ta nghi ngờ có người của Nó lén lút trà trộn vào đội khảo cổ, cho nên để phòng bị, lúc này mới lâm thời thay đổi kế hoạch.

Vốn dĩ theo kế hoạch, chỉ cần một người trong đó vô tình ăn phải là được, nhưng lúc này để không cho Nó nhìn ra sơ hở, không thể không ép tất cả mọi người ăn Thi Biệt Đan.

Nếu như ta có thể sớm nhận ra cô và Hoắc Linh là người thật, có lẽ.

Chương 205

có lẽ hiện tại hết thảy đều không giống như vậy, xin lỗi.

Nghe đến đó, Trần Văn Cẩm cũng đầy mặt phức tạp.

Cô cũng không nghĩ tới, hóa ra đội khảo cổ giả suýt nữa khiến cô và Hoắc Linh suy sụp năm đó lại là bút tích của Giải Cửu Gia.

Càng không nghĩ tới, trong chuyện này lại tràn ngập nhiều trùng hợp và hiểu lầm đến thế.

Nói như vậy thì hết thảy đúng là ý trời trêu người, không ngờ trong đó lại còn có nhiều ẩn tình như thế.

Bất quá hiện tại, tôi lại rất tò mò, kế hoạch mà các người thà hy sinh cả đội khảo cổ cũng muốn tiến hành rốt cuộc là cái gì.

Đã đến lúc này rồi, có thể nói ra kế hoạch này được chưa.

Nhưng mà nghe Trần Văn Cẩm nhắc tới kế hoạch, Giải Liên Hoàn lại đầy mặt hối hận và tiếc nuối, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra vô tận thống khổ.

Ông nhìn lướt qua mọi người một lượt, lắc đầu thở dài: Kế hoạch này là phụ thân cùng Cẩu Ngũ Gia hao hết tâm lực mới chế định, mục đích vẫn là để mê hoặc Nó, dẫn dụ Nó, giải quyết Nó.

Nó rốt cuộc là chỉ ai.

Hay là thế lực nào.

Lần này người lên tiếng là Lý Vọng Thư, thấy hắn cau mày bước lên trước, nhìn Giải Liên Hoàn hỏi.

Giải Liên Hoàn lúc này cũng nhìn về phía Lý Vọng Thư, cười nói: Cậu không phải đã giao thủ với Nó rồi sao.

Uông gia chính là một bộ phận của Nó, nhưng cũng không phải toàn bộ Nó.

Cái gọi là Nó cũng không phải đặc chỉ một tổ chức hay một thế lực nào đó.

Mà là những kẻ giống như Uông gia, vì cầu trường sinh đã trở nên điên cuồng si dại.

Bọn họ tin tưởng vững chắc rằng trong lịch sử đã từng có người đạt được trường sinh, cho nên để truy tìm lịch sử, bọn họ bắt đầu tìm kiếm manh mối và khả năng trường sinh trong các ngôi cổ mộ.

Mà Cửu Môn tự nhiên liền trở thành công cụ tốt nhất trong mắt bọn họ.

Bất quá bọn họ vĩnh viễn không hiểu, đi tìm bí mật trường sinh trong mộ người chết, chuyện này bản thân nó nực cười đến mức nào.

Nói tới đây, Giải Liên Hoàn không cấm bật cười, nhưng cười cười liền bắt đầu ho khan kịch liệt, từng ngụm máu tươi như không cần tiền phun ra từ miệng.

Điều này làm mọi người hoảng sợ, vội vàng tiến lên kiểm tra.

Bất quá sau khi phun máu xong, ông lại lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, nhìn Ngô Tà chậm rãi nói: Kế hoạch của chúng ta thực ra cũng không phức tạp, sau khi biết mục đích của Nó là truy tìm trường sinh, chúng ta thực chất là muốn nhân tạo ra một biểu hiện giả dối về trường sinh cho hắn xem mà thôi.

Nói tới đây, thần sắc Giải Liên Hoàn dần trở nên nghiêm túc, lại lần nữa nhìn lướt qua mọi người, lúc này mới chậm rãi nói: Cho nên chúng ta mới dựa theo kế hoạch, ở đáy biển Tây Sa, ép mọi người uống Thi Biệt Đan.

Làm như vậy là để Nó nhận thấy rằng, trong số những người ăn

Thi Biệt Đan, có người ngoài ý muốn đạt được trường sinh.

Từ đó chuyển dời sự chú ý của hắn lên người đó.

Mà chúng ta thì có thể thông qua người đó làm mồi, không ngừng câu người của Nó ra.

Chúng ta tin rằng, chỉ cần cá câu lên đủ nhiều, đủ lớn, là có thể khiến con cá lớn ẩn núp dưới đáy nước lộ ra manh mối.

Đến lúc đó, biết người biết ta, Cửu Môn vô luận tiến hay lui đều sẽ không còn bị động như trước nữa.

Không thể nào, Thi Biệt Đan không thể khiến người ta trường sinh, đó là một loại độc dược.

Trần Văn Cẩm nhìn Giải Liên Hoàn, trong thần sắc thêm vài phần bi thiết.

Thi Biệt Đan sẽ chỉ làm người ta biến thành quái vật, Lý Tứ, Hoắc Linh, còn có tôi hiện tại, chúng tôi chính là ví dụ tốt nhất.

Nhưng đối mặt với sự nghi ngờ của Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn lại chỉ cười cười.

Vậy nếu người này vốn dĩ đã là quái vật thì sao.

Thi Cẩu Điếu chắc cô hắn đã nghe qua rồi chứ.

Trải qua nghiên cứu của Cẩu Ngũ Gia phát hiện, thành viên Thi Cẩu Điếu khi ăn vào Thi Biệt Đan, hai loại độc tố trong cơ thể phát sinh xung đột, sẽ không khiến người ta phát sinh thi biến.

Hoặc là nói, cơ thể sẽ phát sinh một loại hình thức thi biến khác.

Mà chúng ta chính là muốn lợi dụng loại thi biến này, để Nó lầm tưởng người đó đã đạt được trường sinh.

Nghe được lời này, Trần Văn Cẩm sửng sốt, sau đó thử nói: Tề

Vũ.

Hắn chính là người các ông chọn.

Chẳng lẽ hắn cũng là thành viên Thi Cẩu Điếu.

Thảo nào ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc khoảng thời gian đó, phản ứng của hắn không giống tất cả chúng tôi, có vẻ dị thường thống khổ.

Không sai.

Giải Liên Hoàn gật đầu, đồng thời trên mặt còn hiện lên vài phần thổn thức.

Các người có lẽ không biết, sự dị thường của Tề Vũ rất nhanh liền thu hút sự chú ý của Nó.

Khi các người không biết, thực ra Nó đã làm rất nhiều thực nghiệm trên người Tề Vũ.

Mà kết quả cũng giống như chúng ta dự đoán, Nó đã nhìn thấy khả năng trường sinh trên người Tề Vũ.

Vậy tất cả chuyện này lại có quan hệ gì với cháu.

Kế hoạch của các chú hắn là chuyện thập niên 80 đi.

Lúc ấy cháu mới mấy tuổi chứ.

Tại sao kế hoạch này sau lại dính dáng tới cháu.

Ngô Tà lúc này cuối cùng coi như đã bình tĩnh lại, có lẽ cậu cũng đã có dự cảm đây có thể là cơ hội duy nhất để biết chân tướng, thế là vội vàng mở miệng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Mà Giải Liên Hoàn lại lần nữa nhìn về phía Ngô Tà với vẻ mặt xin lỗi, có chút đau lòng, cũng có chút áy náy.

Cháu trai à, xin lỗi.

Cháu không phải sau này mới bị liên lụy vào.

Mà là toàn bộ kế hoạch ngay từ khi bắt đầu đã xoay quanh cháu để tiến hành.

Lúc ấy tuy cháu tuổi không lớn, nhưng cũng đã có thể căn cứ vào dáng vẻ khi đó của cháu để suy đoán ra dáng vẻ hiện tại.

Cho nên khi đó Tề Vũ chính là được thay đổi dung mạo dựa theo dáng vẻ hiện tại của cháu.

Mà khi cháu lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của Nó, sẽ có thể khiến Nó sinh ra một loại ảo giác rằng Tề Vũ đã thành công đạt được trường sinh.

Mà sự thật cũng đúng như dự đoán, việc Uông gia theo dõi cháu đã khiến chính bọn họ hoàn toàn bại lộ.

Chỉ cần sự việc tiếp tục phát triển theo hướng này, vô luận là ai theo dõi cháu, chúng ta đều có thể âm thầm nhận ra sự tồn tại của hắn, sớm đưa ra phương án đối phó.

Không thể nào.

Ngô Tà quả quyết lắc đầu, Theo cách nói của chú, Bà ấy không thể nào ngốc như thế, không phân biệt được sự khác nhau giữa cháu và Tề Vũ.

Nhưng lúc này, Giải Liên Hoàn lại rất đắc ý lắc đầu.

Đây đúng là chỗ cao minh nhất của kế hoạch này, từ nhỏ đến lớn, thói quen sinh hoạt của cháu, thậm chí ngay cả thói quen luyện chữ dùng bảng chữ mẫu, đều là được bồi dưỡng một cách tiềm di mặc hóa theo thói quen của Tề Vũ.

Gần 20 năm bồi dưỡng, cho dù hiện tại cháu có phủ nhận, nhưng kẻ quen thuộc với Tề Vũ là Nó vẫn có thể liếc mắt một cái nhìn ra

điểm giống nhau giữa các người.

Điều này sẽ làm Nó kiên định bất di cho rằng, cháu chính là Tề Vũ trường sinh, hơn nữa còn đang cố tình che giấu thân phận thật sự của mình.

Dù sao, so với lời người khác nói, con người ta luôn tin tưởng vào phán đoán của chính mình hơn.

Cho nên, đây là toàn bộ kế hoạch của các người sao.

Trần Văn Cẩm không để ý đến Ngô Tà đang lại lần nữa lâm vào tự mình hoài nghi, cười khổ lắc đầu.

Hóa ra những người khác chúng tôi thực chất đều chỉ là để yểm hộ cho Tề Vũ, đúng không.

Không thể không nói, kế hoạch này thật tàn nhẫn.

Cư nhiên tính kế tới tận 20 năm sau, thật sự không thể không nói một tiếng bội phục Giải Cửu Gia.

Bất quá nếu kế hoạch của các người đã thành công, Nó hay cụ thể là Uông gia càng là bị đánh cho tàn phế, như vậy hiện tại lại là chuyện như thế nào.

Chẳng lẽ Nó thật sự cường đại đến mức thái quá.

Khi Uông gia vừa mới ngã ngựa, vẫn còn dư lực để can thiệp vào chuyện tìm kiếm Tháp Mộc Đà lần này.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn lại lần nữa ho khan.

Bất quá lần này khác với vừa rồi, tuy không còn hộc máu ồ ạt nhưng cả người ông ta đột nhiên hô hấp dồn dập hẳn lên.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Giải Liên Hoàn sắp không xong rồi, vừa rồi hồi quang phản chiếu có lẽ đã đi đến cực hạn.

Là. là. là Tề Vũ.

Chương 206

Hắn. hắn đã.

điên.

điên rồi.

Hắn chẳng những chạy thoát, thậm chí còn muốn tự tay hủy hoại toàn bộ Cửu Môn.

Cẩn thận. cẩn thận Tề Vũ.

Ngô Tam Tỉnh tuy rằng đã.

đã đuổi theo hắn.

Nhưng mà. hắn trăm phương ngàn kế gây ra nhiều chuyện như thế, sẽ không. sẽ không dễ dàng bị bắt được. bắt được đâu.

Hắn. hắn hiểu rõ tất cả chúng ta, hiểu rõ. hiểu rõ toàn bộ Cửu.

Cửu.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ Giải Liên Hoàn lại chết ở Tháp Mộc Đà như vậy.

Thậm chí lúc sắp chết vẫn còn quan tâm đến thành bại của kế hoạch.

Bất quá những nội dung ông ta nói ngược lại đã giải khai không ít nghi hoặc trong lòng Lý Vọng Thư.

Ít nhất cho hắn biết, kẻ đứng sau gây chuyện lần này chính là Tề Vũ người trên danh nghĩa là cậu của hắn.

Còn về việc Tề Vũ có liên hệ với Nó hay không, Lý Vọng Thư cảm thấy khả năng này rất lớn.

Dù sao theo cách nói của Giải Liên Hoàn, Tề Vũ hẳn là vừa mới thoát khỏi sự theo dõi của ông ta.

Chỉ dựa vào sức mình hắn, không thể nào đủ năng lực gây ra nhiều chuyện như vậy.

Giải Liên Hoàn tuy nói nhẹ nhàng bâng quơ, chỉ một câu Tề Vũ chạy thoát.

Nhưng Lý Vọng Thư cũng hiểu, dù là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh, đừng nhìn ngày thường ra vẻ trưởng bối quan tâm vãn bối, nhưng nói cho cùng, cả hai đều chẳng phải loại hiền lành gì.

Tam Gia lừng lẫy trên đường cũng không phải cái danh hão có được nhờ làm từ thiện.

Tề Vũ rơi vào tay bọn họ bao nhiêu năm như thế, Lý Vọng Thư không tin bọn họ chỉ đơn thuần là giám sát, hạn chế tự do nhân thân của hắn.

Cho nên việc Tề Vũ phát điên muốn kéo cả Cửu Môn chôn cùng, vấn đề chưa chắc đã hoàn toàn nằm ở Tề Vũ.

Mà Tề Vũ sau khi giành lại tự do, có thể nói gần như đã tách rời với cuộc sống thực tế.

Chỉ dựa vào bản thân hắn mà muốn hoàn thành mưu đồ hủy diệt Cửu Môn rõ ràng là không thực tế, thậm chí ngay cả Tề gia cũng không thể giúp hắn.

Lúc này, lực lượng duy nhất hắn có khả năng mượn sức có lẽ chỉ có Nó.

Dù sao năm xưa khi mưu tính đối phó Nó, Tề Vũ có lẽ cũng có tham dự, nên có hiểu biết nhất định về Nó.

Nhưng nếu nói sự hợp tác giữa Tề Vũ và Nó sâu đến mức nào, Lý

Vọng Thư lại cảm thấy khả năng cao là không sâu lắm.

Thậm chí có khả năng rất lớn, Tề Vũ không dùng thân phận gốc của mình để tìm Nó hợp tác.

Phải biết mục tiêu cuối cùng của Nó là trường sinh, cũng chính vì thế mới rơi vào cái bẫy của hai nhà Giải Ngô.

Nếu Tề Vũ lựa chọn hoàn toàn đầu quân cho Nó, tuy có thể trong nháy mắt phá hủy toàn bộ kế hoạch, nhưng đồng thời, một khi kế hoạch bại lộ, Nó chắc chắn sẽ mất đi hứng thú với Ngô Tà.

Nhưng để sau này còn có thể tiếp tục mượn sức Cửu Môn tìm kiếm cổ mộ, Nó chắc chắn sẽ chỉ tăng cường kiểm soát Cửu Môn chứ không hoàn toàn hủy diệt Cửu Môn.

Đến lúc đó, Tề Vũ sẽ càng không còn giá trị lợi dụng, chẳng những mục đích không đạt được mà nói không chừng còn đem chính mình đáp vào đó.

Hắn có thể thoát khỏi sự giám sát của hai con cáo già Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện không có đầu óc như vậy.

Cho nên Tề Vũ hiện tại, xác suất lớn là cậy vào sự hiểu biết của mình đối với Cửu Môn, dùng một thân phận khác để làm quân cờ cho Nó.

Vì thế tài nguyên hiện tại hắn có thể vận dụng rất hữu hạn, chỉ có thể trong lúc làm việc cho Nó, tranh thủ lợi dụng lực lượng của Nó để mưu tính việc riêng.

Trước đó cứu tên kia nói cái gì mà cẩn thận ký ức, đại khái là muốn nói cẩn thận Tề Vũ đi.

Cũng không biết là khẩu âm vùng nào, suýt chút nữa bị hắn làm cho hiểu sai.

Nghĩ thông suốt điểm này, lo lắng trong lòng Lý Vọng Thư tức khắc buông xuống hơn nửa.

Chưa nói lực lượng hiện tại của Tề Vũ vốn không mạnh, hơn nữa nghe ý tứ của Giải Liên Hoàn, lần này Ngô Tam Tỉnh thực ra cũng đang âm thầm đi tới Tháp Mộc Đà, và đã đuổi theo Tề Vũ rồi.

Nghĩ đến việc vừa gặp bầy rắn, lại có Ngô Tam Tỉnh đuổi phía sau, Tề Vũ muốn tiếp tục gây sự cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Yên tâm rồi, lại nhìn Giải Liên Hoàn lúc này, sau khi trải qua một hồi kiểm tra của Hắc Mắt Kính, xác nhận đã tử vong.

Nhưng mà lúc này, Ngô Tà ngược lại có chút do dự.

Theo lý mà nói, người chết là Giải Liên Hoàn chứ không phải Ngô Tam Tỉnh, cậu hẳn là nên trút được gánh nặng mới phải.

Nhưng có thể thấy được, bản thân cậu hiện tại cũng không rõ ràng lắm mình rốt cuộc nên dùng thái độ gì để đối mặt với cái chết của Giải Liên Hoàn.

Để phòng ngừa Ngô Tà lại lần nữa chui vào ngõ cụt, Lý Vọng Thư tiến lên vỗ vỗ vai cậu.

Vừa rồi Giải Liên Hoàn nói cậu cũng nghe thấy rồi, hiện tại sự chú ý của cái Nó kia đều tập trung hết lên người cậu.

Hơn nữa kế hoạch này là tâm huyết của ba thế hệ nhà họ Ngô các cậu.

Lúc này, cậu ngàn vạn lần không thể rớt dây xích, đừng để bao nhiêu nỗ lực họ bỏ ra đều đổ sông đổ biển.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Ngô Tà có chút đờ đẫn quay đầu, ngơ ngác hỏi: Vậy tôi hiện tại nên làm thế nào.

Thấy Ngô Tà tuy vẫn chưa thể hoàn toàn hồi phục từ nỗi bi thiết

trước cái chết của Giải Liên Hoàn, nhưng tốt xấu gì cũng không rơi vào sự tự hoài nghi như trước kia, Lý Vọng Thư trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời chỉ vào thi thể Giải Liên Hoàn nói: Bọn họ làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai khoan hãy bàn, nhưng hiện tại người đã mất, vẫn nên để ông ấy ra đi thể diện một chút.

Hơn nữa còn bên phía Giải Vũ Thần, cậu ấy bồi cậu náo loạn lâu như vậy, hiện tại cậu nếu tìm được Giải Liên Hoàn, dù sao cũng phải cho cậu ấy một lời giải thích chứ.

Muốn mang cả cái xác ra ngoài là không thể nào, bất quá.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư vẫy tay với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng không chần chừ, tiến lên vung một dao, lập tức tháo đầu Giải Liên Hoàn xuống.

Lý Vọng Thư sau khi xử lý gói ghém đơn giản xong xuôi, trực tiếp nhét vào lòng Ngô Tà.

Đem ông ấy về, cũng coi như có cái niệm tưởng.

Bằng không sau này muốn viếng mộ còn phải chạy tới tận đây, cũng mệt lắm.

Hiện tại việc cậu phải làm là nghỉ ngơi cho tốt, đường tiếp theo còn dài, sẽ gặp phải nguy hiểm gì, ai cũng không biết.

Á.

Lý Vọng Thư nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên cả người ôm đầu ngồi xổm xuống.

Chương 207

Không chỉ hắn, ngay cả Muộn Du Bình bên cạnh cũng y như vậy.

Chẳng qua so với hắn, Muộn Du Bình coi như kiên cường hơn, chỉ lảo đảo thân mình, tay ôm trán rồi đứng vững lại được.

Cũng may cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh, hơn nữa Lý Vọng Thư đối với chuyện đau đầu này bản thân cũng đã rèn luyện quen rồi, sức chịu đựng mạnh hơn người bình thường không ít.

Mọi người vừa định tiến lên đỡ, hắn liền lảo đảo đứng dậy.

Tuy rằng chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng mồ hôi lạnh vẫn thấm ướt lưng hắn.

Quay đầu nhìn nhau với Muộn Du Bình một cái, trong ánh mắt ngoại trừ nghi vấn ra thì đều là sự không thể tin nổi.

Anh có cảm thấy không.

Thăm dò hỏi Muộn Du Bình một câu, thấy đối phương gật đầu, nỗi sợ hãi trong lòng Lý Vọng Thư không khỏi tăng thêm vài phần.

Ngay vừa rồi, hoàn toàn không có lý do gì, hắn cảm thấy một luồng ý thức xông thẳng vào trong não mình.

Cứ như thể có người mở hộp sọ của hắn ra, trực tiếp nhét một đoạn thông tin vào trong đầu vậy.

Bất quá dường như do nhiễu loạn quá mạnh, rõ ràng là một đoạn thông tin lớn, nhưng tới chỗ Lý Vọng Thư thì đã hoàn toàn biến dạng, khiến người ta không cách nào lý giải nổi.

Chỉ có thể cảm nhận được một loại cảm xúc phức tạp, vừa bức thiết vừa chờ mong.

Chẳng lẽ đây là thiên bẩm sao.

Lắc lắc đầu, Lý Vọng Thư có chút không hiểu ra sao, Mình lại không phải Trương Khởi Linh, tại sao loại chuyện này lại xảy ra trên người mình.

Tình trạng của tôi và Tiểu Ca lập tức khiến mọi người chú ý.

Trần Văn Cẩm thấy tôi lảo đảo, đứng không vững, liền lập tức tiến lên đỡ tôi sang một bên ngồi xuống.

Cậu sao vậy.

Đang yên đang lành sao lại thế này.

So với Trần Văn Cẩm, Bàn Tử lại hiểu rõ tình trạng này của tôi hơn, rốt cuộc trước đây tôi đau đầu phun máu cũng không phải chỉ một hai lần.

Bất quá càng hiểu rõ, hắn lại càng khẩn trương, thậm chí còn giơ súng lên cảnh giới.

Bởi vì mỗi lần tôi xuất hiện tình trạng này đều đồng nghĩa với việc khẳng định đã đụng phải BOSS.

Bàn Tử vừa cảnh giới bốn phía, vừa ghé vào tai tôi hỏi nhỏ: Lý thiếu, có phải quanh đây có cái Bánh Chưng lớn nào không.

Tôi gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, cuối cùng dứt khoát quay sang hỏi Tiểu Ca: Anh có cảm giác được không.

Tôi cảm thấy dường như có người đang gọi tôi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ còn chờ rất nôn nóng.

Anh biết đây là tình huống gì không.

Là ai đang đợi tôi.

Tiểu Ca có chút kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, sau đó mặt vô biểu

tình nhàn nhạt nói: Tiếp tục đi về phía trước sẽ biết.

Lúc này Trần Văn Cẩm bỗng nhiên vẻ mặt ngưng trọng nói: Có thể nào là Tây Vương Mẫu.

Hả.

Bàn Tử bị Trần Văn Cẩm dọa cho giật mình.

Không phải chứ, trừ phi Tây Vương Mẫu kia thật sự là thần tiên, bằng không dựa theo Mục Thiên Tử Truyện, bà ta ít nhất cũng là người của hơn hai ba ngàn năm trước.

Nói không chừng hiện tại xương cốt đều hóa thạch rồi.

Tây Vương Mẫu còn sống.

Trần Văn Cẩm thập phần chắc chắn quét mắt nhìn mọi người.

Tuy rằng tôi bị mất không ít ký ức, nhưng trong trí nhớ của tôi, tôi đã từng thật sự gặp qua bà ta.

Chị.

Chị nói chị từng gặp thần tiên.

Bàn Tử vốn định trêu chọc vài câu, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Trần Văn Cẩm, căn bản không giống đang nói đùa.

Điều này làm cho hắn nhất thời có chút khó chấp nhận giả thiết thế giới này có thần tiên.

Tôi nhận ra sự nghi hoặc của hắn, lập tức cười nói: Tồn tại không có nghĩa nhất định là thần tiên, con Huyết Thi trong Lỗ Vương Cung lúc trước cậu đã quên rồi sao.

Hơn nữa Huyết Thi sở dĩ nằm trong quan tài mấy ngàn năm còn có thể thở, căn nguyên của tất cả đều đến từ nơi này.

Cho nên cho dù hiện tại Tây Vương Mẫu trực tiếp đi đến trước

mặt tôi, tôi cũng sẽ không cảm thấy quá thái quá.

Nhắc tới chuyện ở Lỗ Vương Cung năm xưa, Bàn Tử nén xuống sự kinh ngạc trong lòng, nhưng vẫn có chút lo lắng nói: Nếu nói như vậy, là Tây Vương Mẫu đang đợi cậu.

Khá lắm, bà ta chẳng lẽ muốn độ cậu thành tiên sao.

Cũng không biết sẽ phong cho cậu cái quan gì.

Bất quá cậu phải cẩn thận chút, đừng giống con khỉ kia, bị lừa bởi cái chức Bật Mã Ôn.

Nghe Bàn Tử càng nói càng thái quá, tôi nhịn không được trừng hắn một cái.

Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.

Rốt cuộc là tình huống gì, chờ lát nữa chúng ta tự mình đi gặp Tây Vương Mẫu này sẽ biết.

Dứt lời, tôi tìm một tư thế thoải mái, dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần.

Bất quá ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn có chút lo lắng.

Tuy nói bị ký ức xâm lấn đại não cũng không phải lần đầu tiên tôi trải qua, nhưng cảm giác lần này hoàn toàn khác với trước kia.

Trước kia hoặc nhiều hoặc ít đều là do tôi chủ động vận dụng năng lực của Thi Miết Vương để liên thông với các loài sâu khác, ký ức mới theo loại liên hệ này truyền tới.

Nhưng lần này tôi có thể khẳng định, lúc ấy tôi hoàn toàn không vận dụng Thi Miết Vương để dò xét cái gì, càng không nói đến việc chủ động liên hệ với con sâu nào.

Lần này giống như là người khác đang dùng năng lực này để liên

hệ với tôi vậy.

Hơn nữa lần này tuy rằng nội dung truyền lại bị quấy nhiễu nghiêm trọng, không có nội dung thực chất gì, nhưng cảm giác mang lại cho tôi giống như mình từ đầu tới cuối hoàn toàn bị vây ở vị trí bị động tiếp nhận.

Phải biết sự liên hệ giữa các loài sâu xảy ra vấn đề tôi cũng không phải chưa từng trải qua, vô luận là Phổ Tiên Thiếp Ca hay Vạn Nô Vương, thậm chí ngay cả lần Trần Văn Cẩm kia cũng vậy.

Mặc dù những con sâu khác không chịu sự khống chế của Thi Miết Vương trong người tôi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đánh một trận thôi.

Nhưng lần này từ đầu tới cuối, Thi Miết Vương trong đầu tôi lại như đổi tính đổi nết, ngoan ngoãn đến mức khó tin.

Thậm chí chẳng sợ khi những tin tức hỗn độn kia ập vào ý thức của tôi, nó cũng vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ muốn phản kháng.

Thật đúng là bắt nạt kẻ yếu nha.

Lúc trước khi liên hệ với Thi Miết Vương màu bạc trên người Trần Văn Cẩm, sao không thấy mày nghe lời như thế.

Nói Thi Miết Vương bắt nạt kẻ yếu có khả năng không quá chính xác, nhưng sâu xu lợi tị hại lại là một loại bản năng.

Tôi trong lòng hiểu rõ, có thể làm Thi Miết Vương hoàn toàn không có phản ứng, điều này chỉ có thể chứng minh, vị gửi tin tức cho tôi kia đã cường đại tới mức khiến Thi Miết Vương không sinh nổi tâm tư phản kháng.

Tây Vương Mẫu.

Hay là thứ gì khác.

Bức thiết muốn tôi qua đó như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Là có chuyện gì cần tôi làm.

Hay là trên người tôi có thứ gì bọn họ đang khao khát.

Cứ nằm như thế, trong lòng tôi không ngừng suy tư các loại khả năng, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, Hắc Mắt Kính đang làm bữa sáng.

Tên này không biết từ đâu lôi ra một đống lớn cơm chiên thịt heo ớt xanh, đang bắc nồi lên bếp lửa, làm cho toàn bộ trong thông đạo đều tràn ngập mùi ớt xanh thịt heo.

Trạng thái của mọi người đều còn rất tốt, ngay cả Ngô Tà cũng không còn ủ rũ nữa.

Tuy rằng vẫn còn hai cái quầng thâm mắt, bất quá cả người nhìn qua như là đã nghĩ thông suốt điều gì đó, trên người nhiều hơn vài phần nhiệt tình.

Sau khi qua loa ăn xong bữa sáng, mọi người dựa theo kế hoạch, bắt đầu dọc theo thông đạo chậm rãi thăm dò.

Bởi vì hôm kia Tiểu Ca cùng Hắc Mắt Kính đã dò qua đường, cho nên ngay từ đầu tốc độ di chuyển của mọi người đều rất nhanh.

Chẳng qua sau khi đi được nửa giờ, phía trước thông đạo lại xuất hiện bảy ngã rẽ.

Hôm qua bọn tôi tìm được đến đây.

Chương 208

Tiếp theo, chúng ta nên đi đường nào.

Hắc Mắt Kính chỉ vào bảy con đường, thần sắc có chút ngưng trọng nói: Tính cả cái chúng ta vừa đi vào, tổng cộng tám con đường.

Nếu tôi không nhìn lầm, đây rất có thể là một cái trận pháp.

Tám con đường, chỉ có một cái thông đến địa điểm chính xác.

Hiện tại có thể loại trừ đường chúng ta vừa đi, trong bảy đường còn lại, chúng ta chọn đường nào.

Nếu chọn sai, đi vào mê cung, chúng ta rất có thể sẽ bị vây khốn.

Còn nếu chọn phải tử lộ, vậy dọc đường đi sẽ rất nguy hiểm.

Đây là Kỳ Môn Độn Giáp.

Tương truyền năm đó Cửu Thiên Huyền Nữ đem thuật Kỳ Môn Độn Giáp trao tặng Hoàng Đế, trợ giúp bài binh bố trận, chiến thắng Xi Vưu.

Nơi này là cung điện Tây Vương Mẫu, có trận pháp cũng không kỳ quái.

Tôi nhìn thông đạo trước mắt, nhàn nhạt nói.

Đến nỗi chọn đường nào, trẻ con mới làm trắc nghiệm, chúng ta đương nhiên là thăm dò tất cả các đường một lần mới ổn thỏa.

Dứt lời, tôi bảo người móc từ trong ba lô ra một cái bình lớn.

Bình mở ra, liền thấy bên trong rậm rạp bò đầy Thi Miết Vương màu đỏ.

Tôi vẫy vẫy tay, đám Thi Miết Vương này như chiến đấu cơ xuất

kích, chia thành bảy đội lần lượt bay vào bảy ngã rẽ.

Theo bảy đội Thi Miết Vương bay đi, mọi người dứt khoát ngồi nghỉ ngơi tạm thời ở cửa thông đạo.

Chỉ là theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên mặt tôi lại xuất hiện một tia kinh ngạc.

Mọi người vẫn luôn chờ tin tức thấy thế đều cả kinh.

Bàn Tử vội vàng hỏi: Lý thiếu, có phải có tình huống gì không.

Tôi giơ tay chỉ vào con đường thứ hai, ánh mắt tràn đầy ngưng trọng: Ngay vừa rồi, Thi Miết Vương đi vào thông đạo này đã chết.

Cơ hồ là trong nháy mắt, mười mấy con Thi Miết Vương bị giết chết cùng một lúc.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều khẩn trương theo.

Khá lắm, Thi Miết Vương bay trên không trung mà cũng có thể kích hoạt cơ quan sao.

Phòng ngự của Tây Vương Mẫu cung này cũng quá biến thái rồi chứ.

Nhưng mà Bàn Tử vừa dứt lời, mày tôi lại nhíu lại, tiếp theo chỉ chỉ thông đạo thứ nhất và thứ ba.

Phía sau hai thông đạo này, Thi Miết Vương cảm nhận được nguy hiểm.

Từ cảm giác phản hồi lại, hai con đường này đại khái suất liên thông với hang rắn Xà Oa.

Nghe được Xà Oa, sắc mặt mọi người đều không tốt lắm, rốt cuộc cảnh tượng đàn Rắn mào gà dây dưa trong hồ nước ngày hôm qua vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Ngoan ngoãn, lại là bẫy rập, may có đám sâu bọ này dò đường giúp, bằng không tùy tiện xông vào Xà Oa, mặc dù không sợ nhưng cũng đủ ghê tởm.

Bàn Tử cảm thán một câu, ngay sau đó đầy mặt chờ mong hỏi: Mấy đường khác thì sao.

Có phát hiện gì không.

Nhưng mà lần này đợi thật lâu, tôi mới lắc lắc đầu, lại lần nữa loại trừ hai con đường.

Phía sau hai thông đạo này tứ phía thông suốt, mặc dù là Thi Miết Vương, trong lúc nhất thời cũng không sờ rõ những thông đạo đó rốt cuộc thông hướng nơi nào.

Nói xong, tôi đứng dậy, chỉ hướng hai con đường cuối cùng: Cái này, Thi Miết Vương ở bên trong cảm nhận được hơi thở đồng loại.

Nói không chừng bên trong sẽ có Thi Ba Ba Đan của Tây Vương Mẫu, đương nhiên, cũng có thể là quái vật thi biến.

Dứt lời, tôi dứt khoát đi đến cửa thông đạo cuối cùng, đầu tiên là cầm đèn pin soi vào bên trong, thấy không nhìn ra nguyên cớ gì, lúc này mới quay đầu lại nhìn mọi người nói: Đến nỗi thông đạo cuối cùng này, là một ngõ cụt.

Bất quá chỗ bị lấp kia hẳn là mới lấp gần đây, hơn nữa cũng không quá rắn chắc.

Thi Miết Vương tuy rằng không qua được, nhưng ở sau bức tường đó lại cảm giác được hơi thở người sống.

Lý Vọng Thư, ý cậu là. nơi này có người.

Bàn Tử trợn to hai mắt, đầy mặt không thể tưởng tượng.

Ngô Tà ở bên cạnh nghiêm túc phân tích: Mọi người nói xem, có

thể nào là đội của Tề Vũ, hay là đội ngũ của Tam thúc tôi.

Dựa theo cách nói của Giải Liên Hoàn, Tam thúc cũng đang âm thầm tới Tháp Mộc Đà, hơn nữa đã đuổi theo Tề Vũ.

Phía trước, có lẽ chính là một trong số bọn họ.

Tôi nhìn lướt qua mọi người, mở miệng hỏi: Mọi người cảm thấy chúng ta nên đi đường nào.

Đi bên này tuy rằng có Thi Miết Vương hoặc là Bánh Chưng, nhưng đối với chúng ta đều không có uy hiếp.

Còn bên này, nếu là đội ngũ của Tam thúc thì tốt, nếu là Tề Vũ, phỏng chừng không tránh khỏi đánh một trận.

Hơn nữa còn có một điểm rất khả nghi, không biết vì sao bọn họ lại muốn phong tỏa thông đạo.

Có lẽ, bên này còn tồn tại nguy hiểm gì đó chúng ta chưa biết.

Còn phải chọn gì nữa.

Đương nhiên là đi bên có người rồi.

Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, trên mặt tràn đầy không cam lòng.

Là Tam thúc của Thiên Chân thì thôi, nếu là đội ngũ Tề Vũ, không thiếu được phải cùng hắn tính sổ, dọc đường đi hắn đã gây cho chúng ta bao nhiêu phiền toái.

Những người khác cũng đều vẻ mặt tán đồng, muốn đi gặp Tề Vũ này.

Thế là mọi người thu thập đơn giản, liền hướng tới thông đạo có hơi thở người sống đi vào.

Ngay từ đầu, thông đạo chỉ có vài dấu vết khai quật đơn giản.

Nhưng đi được một lát, toàn bộ thông đạo đã không còn nhìn ra dáng vẻ tự nhiên ban đầu.

Trên vách tường hai bên xuất hiện rất nhiều phù điêu bích họa.

Phù điêu lấy đồ đằng Thanh Điểu của Tây Vương Mẫu quốc làm chủ, ngẫu nhiên trộn lẫn một ít đồ đằng hình rắn.

Mà bích họa phần lớn vẽ cảnh sinh hoạt của Tây Vương Mẫu quốc lúc bấy giờ.

Đại bộ phận đều là cảnh các bộ lạc lân cận đến triều bái, không nhìn ra được bao nhiêu thứ hữu dụng.

Dọc theo thông đạo đi được hơn một giờ, mọi người lúc này mới nhìn thấy cuối con đường phía xa đã bị nhân tạo lấp kín.

Bất quá việc lấp này thập phần qua loa, nhìn kỹ là có thể nhận ra chỉ đơn giản dùng quần áo bọc chút bùn, sau đó giống như cái rèm chắn ngang trong thông đạo.

Điều này làm tôi không khỏi tò mò, rốt cuộc lấp đường kiểu này với không lấp cũng chẳng khác nhau mấy.

Có thể ngăn cản loại côn trùng hình thể như Thi Miết Vương phỏng chừng đã là cực hạn.

Phàm là có một con chuột, đều có thể dễ như trở bàn tay phá hủy bức tường này.

Bất quá tới lúc này, mọi người ngược lại cẩn thận hơn.

Chúng tôi chia thành hai đội, dán sát vào hai bên vách tường.

Vẫn là Tiểu Ca và Hắc Mắt Kính xung phong, hai người một trái một phải, cơ hồ đồng thời phát lực bả vai, húc vào bức tường kia.

Mà bức tường cũng giống như tôi suy đoán, hoàn toàn không có tác dụng ngăn cản người.

Liền thấy hai người thuận thế lăn một vòng, trực tiếp lăn vào căn phòng bên trong.

Đồng thời, Bàn Tử và tôi ở phía sau cũng ném ra pháo lạnh lãnh hỏa yên đã chuẩn bị sẵn ngay khi hai người kia tiến vào.

Nhưng mà sự kinh ngạc hay phản kích trong tưởng tượng lại không hề xảy ra.

Dưới ánh sáng của pháo lạnh, tình huống trong phòng cũng rơi vào tầm mắt mọi người.

Trong phòng xác thực có người, số lượng còn không ít, nhưng giờ phút này tất cả đều ngã trên mặt đất, sinh tử không rõ.

Người trong phòng trước đó hẳn là đã gặp phải phiền toái gì.

Không chỉ thông đạo chúng tôi vừa vào, mà cửa thông đạo ở phía bên kia căn phòng cũng bị dùng quần áo bọc bùn phong kín lại.

Sau khi kiểm tra một vòng, xác nhận không có nguy hiểm, Hắc Mắt Kính lại bắt đầu khách mời công việc pháp y.

Những người này còn sống, chỉ là không biết nguyên nhân gì, bọn họ tất cả đều thất khiếu chảy máu, hôn mê bất tỉnh.

Nói rồi hắn còn vạch mí mắt một người ra, cầm đèn pin soi vào.

Chương 209

Trên người không có vết thương trí mạng rõ ràng, mặc dù có chút ngoại thương nhưng nhìn cũng không giống mới đây.

Chỉ có trên lỗ tai nhìn như là tự mình xé rách gây ra thương tích.

Mấu chốt nhất là, dùng đèn chiếu vào đồng tử bọn họ cũng không có phản ứng.

Người tuy rằng còn sống, nhưng cũng chẳng khác gì đã chết.

Nghe Hắc Mắt Kính nói, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc tử trạng của những người này thật sự có chút quỷ dị.

Chuyện gì thế này.

Những người này chẳng lẽ nghe được thanh âm kỳ quái gì đó, lúc này mới bị nghe thành như vậy.

Khẩn Cô Chú của Đường Tăng cũng không bá đạo thế chứ.

Đều khiến người ta nghe đến thất khiếu chảy máu.

Bàn Tử nói đến cuối cùng, trên mặt lại đột nhiên lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ nhìn về phía tôi.

Cái này làm cho tôi có chút không thể hiểu được.

Cậu nhìn tôi như thế làm gì.

Cậu sẽ không cảm thấy bọn họ ra nông nỗi này là có liên quan đến tôi đấy chứ.

Nhưng mà đối mặt lời tôi nói, Bàn Tử lại thật cẩn thận bảo: Không phải, tôi chỉ cảm thấy tình trạng này của bọn họ rất giống cậu lúc trước.

Tôi sửng sốt, không rõ ý Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức giải thích: Cậu quên rồi à.

Lúc trước ở Lỗ Vương Cung, con Huyết Thi kia mới từ trong quan tài ngồi dậy, sau đó cậu liền ngã xuống.

Bộ dáng cậu lúc đó cực kỳ giống bọn họ hiện tại: mắt, mũi, miệng và lỗ tai, chỗ nào cũng chảy máu.

Nghe Bàn Tử nói, tôi còn chưa có phản ứng gì lớn, nhưng Ngô Tà ở bên cạnh lại nghiêm trang gật đầu.

Không sai, lúc ấy cũng may Tiểu Ca ra tay rất nhanh, vặn gãy cổ con Huyết Thi kia.

Bằng không hậu quả không dám tưởng tượng.

Các người nói xem, nơi này chẳng lẽ cũng có Huyết Thi.

Nói rồi, cậu ta theo bản năng kiểm tra khắp nơi.

Nhưng mà trong căn phòng này, trừ bỏ bích họa bốn phía ra, bên trong trống không, cũng chỉ có hai vị trí hai bên lưu ra hai cái thông đạo.

Trong đó một cái là đường chúng tôi đi vào, dọc đường đi an an ổn ổn, căn bản không có bất luận nguy hiểm gì.

Mà cái còn lại tuy nhìn đen như mực, nhưng cho tới bây giờ cũng không có bất luận động tĩnh gì truyền tới.

Bất quá lời Ngô Tà vẫn cho tôi không ít gợi ý.

Hiện tại nhìn lại bộ dáng người thực vật của mấy tên này, thật đúng là giống tình huống của tôi lúc trước.

Hay là bọn họ cũng đột nhiên bị một lượng lớn ký ức đánh vào, không thể chịu đựng nổi cú sốc này, cho nên mới biến thành bộ dạng

chết não hiện tại.

Nhưng mà, người bình thường cũng không có bản lĩnh đọc lấy ký ức riêng biệt nha.

Hay là có người cố ý cưỡng ép nhồi nhét ký ức cho bọn họ.

Nếu thật như vậy, người này phải có bản lĩnh lớn đến mức nào mới làm được.

Hay là nói, những người này cũng giống như tôi trước kia, bị Thiên Thụ.

Nghĩ đến Thiên Thụ, tôi lập tức quay đầu nhìn Hắc Mắt Kính hỏi: Có thể nhìn ra bọn họ biến thành như vậy từ lúc nào không.

Hắc Mắt Kính lắc đầu: Thời gian cụ thể không nhìn ra, bất quá từ trên người bọn họ và vết máu trên mặt đất thì thấy, họ bắt đầu chảy máu sớm nhất hẳn là tối hôm qua, xấp xỉ lúc chúng ta chuẩn bị ngủ.

Sao thế.

Cậu có phát hiện gì mới à.

Nghe được lời này, tôi nhịn không được liếc mắt nhìn Tiểu Ca.

Nếu thời gian Hắc Mắt Kính phỏng đoán không sai, vậy thời gian những người này chịu đả kích ký ức tựa hồ cũng xấp xỉ thời gian tôi và Tiểu Ca bị Thiên Thụ, tiếp nhận luồng cảm xúc mong chờ kia.

Nếu thật là vậy, những người này sở dĩ biến thành thế này, có lẽ thật sự không thoát khỏi can hệ với Thiên Thụ.

Trách không được tin tức tôi nhận được bị quấy nhiễu nghiêm trọng như vậy, cơ hồ không có nội dung thực chất.

Hiện tại xem ra, đại khái suất chính là trong quá trình Thiên Thụ đã chịu sự quấy nhiễu của mấy gã này.

Hoặc là mấy gã này vừa vặn xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, cho nên bị Thiên Thụ thuận tay quét trúng.

Chỉ có thể nói, bọn họ vừa khéo đứng ở nơi tín hiệu tốt nhất.

Mà tôi cùng Tiểu Ca nhận được luồng tin tức kia là do ăng ten phần cứng của bản thân tốt.

Đáng tiếc bọn họ chỉ là người thường, đã không có thể chất người Trương gia, cũng không giống tôi trong đầu có Thi Miết Vương.

Cho nên khi chịu đả kích ký ức, bằng như trực tiếp lấy não trần ra tiếp nhận cú sốc.

Cuối cùng mới biến thành kết quả hiện tại, thân thể còn sống nhưng đại não đã phế đi.

Nghĩ đến đây, tôi lại ngước mắt nhìn thoáng qua cửa thông đạo bị bọn họ dùng quần áo bịt kín, trong lòng có chút thổn thức.

Bọn họ không biết Thiên Thụ, còn tưởng rằng có thanh âm theo thông đạo truyền tới.

Cư nhiên còn nghĩ dựa vào việc bịt kín thông đạo để giải quyết vấn đề, nhưng Thiên Thụ là thứ có thể bịt lại được sao.

Tuy rằng đoán được đại khái sự việc, bất quá vì cẩn thận, tôi vẫn nghiêm túc nói: Chúng ta vẫn là tiếp tục đi thôi.

Dừng lại ở đây càng lâu, chúng ta càng nguy hiểm.

Đối với điểm này, mọi người không có gì để bàn cãi.

Rốt cuộc bộ dáng của những người tại hiện trường vô cùng có sức thuyết phục.

Nhưng Ngô Tà vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: Vậy đám người này làm sao bây giờ.

Ném xuống mặc kệ thì bọn họ chết chắc rồi.

Thấy thế tôi cười cười: Cậu xem tay những người này đi, không một ai có vết chai do cầm xẻng Lạc Dương Lạc Dương sạn.

Nhìn vết chai trên tay, càng giống như cầm đao kiếm cơm.

Cho nên bọn họ không có khả năng là người của Tam thúc cậu.

Để bọn họ ở đây tự sinh tự diệt, coi như là hời cho bọn họ rồi.

Có lý.

Vậy chúng ta mau đi thôi, nói không chừng căn phòng này thật sự có vấn đề cũng nên.

Ngô Tà quả quyết làm tôi rất kinh ngạc.

Nếu là đặt ở trước kia, loại chuyện ném người xuống tự sinh tự diệt này cậu ta tuyệt đối làm không được.

Chẳng sợ những người đó là kẻ địch, chẳng sợ cuối cùng cậu ta không thể không thỏa hiệp, nhưng vẫn có thể nhìn ra trong lòng cậu ta sẽ tràn ngập thương hại cùng đồng tình.

Nhưng lần này không giống vậy, tuy rằng trong ánh mắt vẫn mang theo vài phần không đành lòng, bất quá ngoài miệng lại không nói thêm gì.

Thậm chí còn chủ động dời đi lực chú ý, kiểm tra trang bị trên người, tùy thời chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhìn dáng vẻ, cái chết của Giải Liên Hoàn đả kích cậu ta không nhỏ nha.

Thấy Ngô Tà biểu hiện không tồi, tôi vừa định mở miệng khen ngợi vài câu, không nghĩ tới lúc này, Thi Miết Vương thả ra dò đường lại truyền về một tin tức.

Phía trước có một không gian thật lớn.

Kết quả này khiến tôi hơi sửng sốt.

Sớm biết rằng từ lúc tiến vào đường nước, chúng tôi một đường đi tới đều là không ngừng đi xuống dốc.

Tuy rằng độ dốc không lớn, nhưng đi thời gian dài như vậy, nghiêm khắc mà nói, giờ phút này chúng tôi đã ở vị trí rất sâu dưới lòng đất.

Hơn nữa Tháp Mộc Đà là bồn địa trong bồn địa, cũng không phải nằm trên thân núi.

Cho nên ở loại địa phương này xuất hiện lỗ hổng ngầm tự nhiên, xác suất là không lớn.

Nhưng mà khi mọi người tiếp tục đi được một giờ sau, lại lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Chương 210

Chỉ thấy cuối thông đạo là một lỗ hổng ngầm khổng lồ.

Trên đỉnh lỗ hổng còn có thể nhìn thấy không ít rễ cây rũ xuống.

Mà trên mặt đất cũng rải rác đứng sừng sững không ít pho tượng.

Bất quá hiện tại mặt ngoài pho tượng đều bao phủ một lớp thực vật dày tựa như rêu phong, cho nên nhìn không rõ lắm rốt cuộc điêu khắc cái gì.

Cũng may Hắc Mắt Kính động tác nhanh, trực tiếp bò lên một tòa điêu khắc, móc dao găm ra bắt đầu dọn dẹp.

Rất nhanh, theo động tác của hắn, một trong những pho tượng quỷ dị cuối cùng từ từ hiển lộ trước mặt mọi người.

Đó là một bức tượng loài chim đứng thẳng, phần đầu chim là một khuôn mặt quái dị nửa người nửa chim, giống nữ giới.

Nó có hai đôi mắt, mặt vô biểu tình, lãnh khốc dị thường.

Dưới hai chân đạp lên năm cái đầu lâu, con chim đứng trên đỉnh hai cái đầu trong số đó, dường như đống xương cốt này đều là thức ăn thừa của nó.

Cái. cái này.

Này không phải là loại Quái Điểu Mặt Người chúng ta từng đụng phải ở núi Trường Bạch sao.

Theo tiếng kinh hô của Bàn Tử, tôi bực mình đạp vào mông hắn một cái.

Đại kinh tiểu quái.

Ở núi Trường Bạch tôi không phải đã giảng cho các cậu rồi sao.

Loại chim có mặt giống người đó chính là Thanh Điểu.

Thanh Điểu là một trong những thần thú bảo hộ dưới trướng Tây Vương Mẫu, nơi này là Tây Vương Mẫu cung, có vài bức tượng Thanh Điểu thì có gì lạ.

Nói xong, ánh mắt tôi chậm rãi nhìn về phía bóng tối nơi xa.

Nơi này có nhiều pho tượng như thế, chứng tỏ địa phương này trong cung Tây Vương Mẫu nhất định có tác dụng không tầm thường.

Ít nhất chứng minh chúng ta không đi sai đường, đã càng ngày càng tiếp cận trung tâm Tây Vương Mẫu cung.

Dứt lời, tôi chuẩn bị đi đầu hướng về phía sâu trong lỗ hổng này.

Nhưng mà mới vừa bước ra bước đầu tiên tôi liền khựng lại.

Không chỉ tôi, Bàn Tử và Ngô Tà, phàm là người từng đi qua Vân Đỉnh Thiên Cung đều phát hiện vấn đề.

Lý thiếu, cảm giác dưới chân này giống hệt dưới lòng đất sâu ở Vân Đỉnh Thiên Cung.

Loại cảm giác dẫm lên phân này chứng tỏ nơi này nhất định cũng sinh sống một lượng lớn Thanh Điểu.

Làm sao bây giờ.

Chúng ta cứ đi thế này rất dễ bị đám súc sinh đó tập kích.

Tôi nghĩ nghĩ, cắn răng nói: Thanh Điểu sống lâu dưới lòng đất, thính lực phi thường phát triển, chúng ta tới đây rất khó giấu được chúng.

Bất quá chúng nó thính lực tốt nhưng lại cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng, thậm chí là sợ hãi.

Lần trước ở núi Trường Bạch là do hỏa lực không đủ.

Lần này chúng ta chuẩn bị đầy đủ, còn sợ chúng nó.

Chuẩn bị súng báo hiệu, đạn tín hiệu không được ngừng.

Mặt khác, mỗi người trên tay đều chuẩn bị sẵn pháo lạnh cho tôi.

Tôi không tin không lóa mắt chết bọn chúng.

Thế là mọi người nói làm liền làm, đạn tín hiệu trên bầu trời không ngừng, trong đội ngũ còn cầm pháo lạnh, quả nhiên đi được một hồi lâu đều không xuất hiện bóng dáng Thanh Điểu.

Nhưng mà Thanh Điểu không thấy đâu, tên Bàn Tử mắt sắc lúc này lại chỉ vào cách đó không xa lầm bầm.

Tôi có phải bị hoa mắt không.

Các cậu nhìn chỗ kia xem, có phải có người nằm đó không.

Theo lời Bàn Tử, mọi người lập tức tiến lại gần chỗ dị thường.

Bàn Tử, cậu làm sao mà ở khoảng cách mấy chục mét nhìn ra đây là một người vậy.

Chờ tới gần, tôi đều có chút bội phục cảm thán với Bàn Tử.

Trên mặt đất xác thực nằm một người, hoặc nói là di hài nhân loại.

Ít nhất, chỉ nhìn thân hình rách nát kia, ánh mắt đầu tiên tôi không tài nào liên hệ nó với con người được.

Đơn giản vì người nọ toàn bộ đều đã bị đập vụn.

Xương cốt rơi vãi xung quanh thậm chí còn có thể nhìn thấy dấu răng sắc nhọn và vết gặm cắn.

Nếu không phải trên mặt đất còn rơi một chiếc giày leo núi còn tính là hoàn hảo cùng vài mảnh quần áo, tôi thậm chí sẽ cho rằng đây là hài cốt của loài dã thú nào đó.

Nhìn dáng vẻ đã chết khoảng một ngày.

Hẳn là cùng một nhóm với mấy cái cây thực vật phía trước.

Chỉ là vết tích trên xương cốt này nhìn không giống bị chim mổ nha.

Đảo lại giống như bị dã thú cắn xé hơn.

Hắc Mắt Kính nhặt một khúc xương dưới đất lên, cẩn thận quan sát, thập phần khẳng định đưa ra kết luận.

Tôi ghé lại gần nhìn, giải thích với hắn: Xem bộ dạng này, xác thực là do Thanh Điểu làm, dấu răng trên xương cốt và hình thể con khỉ trong miệng Thanh Điểu tương đối khớp nhau.

Chúng ta mau đi thôi, trời biết nơi này có bao nhiêu Thanh Điểu, vạn nhất chủng loại ở đây không sợ ánh sáng thì chúng ta phiền toái to.

Nhưng mà ngay khi tôi vừa dứt lời, liền nghe được nơi xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương: Lão đại, cứu tôi.

Thanh âm thình lình xảy ra dọa mọi người nhảy dựng, vội vàng chiếu đèn pin về hướng phát ra tiếng.

Nhưng mà mặc dù bảy tám cái đèn pin cùng chiếu vào, vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng ai.

Tôi cảm thấy không ổn, dứt khoát bắn một phát đạn tín hiệu lên phía trên, toàn bộ lỗ hổng tức khắc sáng như ban ngày.

Nhưng mà mọi người vẫn không thấy bóng người nào khác.

Có khi nào trốn sau mấy bức tượng kia không.

Hắc Mắt Kính vừa nói xong, Tiểu Ca liền phủ định: Tôi không nghe thấy bất luận tiếng bước chân nào, đi lại trên nơi đầy phân chim thế này không thể nào không phát ra tiếng động.

Nhưng mà Tiểu Ca vừa dứt lời, bên kia lại đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm: Lão đại, cứu tôi.

Vẫn là ngữ điệu y hệt, nghe vào khiến người ta cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ tên này chết thảm quá, oán khí không tan, hóa thành lệ quỷ bồi hồi ở đây.

Quỷ cái đầu cậu.

Sắc mặt tôi ngưng trọng, lập tức mở miệng nhắc nhở: Mọi người cẩn thận, là Rắn mào gà Cổ gà rừng.

Nơi này mùi quá nặng, nước đuổi rắn của chúng ta hiệu quả đại giảm.

Cần thiết phải tăng tốc độ, mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bằng không nếu bị bầy rắn bao vây thì phiền toái lớn.

Nhắc tới bị bầy rắn bao vây, Bàn Tử lập tức nhớ tới trải nghiệm ở bãi xe buýt trong núi, sắc mặt biến đổi, lập tức móc thuốc nổ ra, vừa đi vừa bắt đầu hì hục chế cháo.

Theo đạn tín hiệu không ngừng bắn ra, mọi người lúc này mới nhìn thấy, dưới tầng phân chim dày trên mặt đất đột nhiên như thực vật nảy mầm, trồi lên rậm rạp đầu rắn.

Nhìn đám Rắn mào gà đông như lúa trên ruộng, giọng Bàn Tử đều không khỏi run rẩy.

Nơi này con mẹ nó sao đột nhiên trồi ra nhiều rắn thế.

Các cậu nói xem bà già Tây Vương Mẫu này có phải có bệnh không, nuôi thú cưng gì không nuôi, không phải quái điểu thì là rắn rết, thảo nào năm xưa Chu Mục Vương chướng mắt bà ta.

Chuyện này đổi lại là thằng đàn ông nào cũng sẽ không thích người phụ nữ có gu dị hợm thế này trong lòng nha.

Tuy rằng Bàn Tử còn đang nói đùa, nhưng tình cảnh mọi người lại trở nên dị thường nguy hiểm.

Rắn mào gà từ dưới đất chui ra càng ngày càng nhiều, dẫn đến tốc độ di chuyển của đội ngũ càng lúc càng chậm.

Cuối cùng không ngoài dự đoán, đội ngũ chỉ có thể dừng lại tại chỗ, quây thành vòng tròn bị động phòng ngự.

Cứ thế này cũng không phải cách, tuy chúng ta vật tư sung túc, nhưng nhìn số lượng rắn này lại càng ngày càng nhiều.

Chương 211

Cứ dừng lại thế này sớm muộn gì cũng bị vây chết ở đây, cần thiết phải nghĩ cách phá vây.

Ngô Tà rất hiếm khi ở thời điểm này đưa ra ý kiến có tính xây dựng, nhưng lập tức đã bị Bàn Tử phủ quyết.

Phá vây không thành vấn đề, vấn đề hiện tại là phá vây hướng nào, sau khi phá vây thì chạy đi đâu.

Nếu giống một đám ruồi bọ không đầu chạy lung tung, sớm muộn gì vẫn sẽ bị bầy rắn bao vây.

Giữa lúc mọi người căng thẳng giằng co với bầy rắn, tôi lại nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận tin tức Thi Miết Vương truyền về.

Không gian nơi này rất lớn, từ lúc tiến vào tôi liền thao túng Thi Miết Vương không ngừng thăm dò.

Lúc này đối mặt bầy rắn vây công, cuối cùng cũng truyền lại được một ít tin tức hữu dụng.

Thế là tôi giơ tay chỉ về một hướng: Chúng ta phá vây theo hướng này, lối ra ở bên này, hơn nữa hướng này bầy rắn ít nhất.

Có tôi chỉ huy, toàn bộ đội ngũ lập tức hành động.

Bàn Tử lần này không dùng C4 mà ném thẳng một đống ngòi nổ về phía bầy rắn bốn phía.

Khi ngòi nổ phát nổ, bầy rắn rõ ràng cũng bị tiếng nổ làm kinh động.

Lúc này, Hắc Mắt Kính và Tiểu Ca cùng nhau tiến lên mở đường.

So với dùng súng, trong tình huống này, trường đao và xẻng công

binh ngược lại hiệu suất cao hơn.

Những người còn lại gắt gao đi theo sau hai người bọn họ, đồng thời ở hai bên sườn và phía sau đội ngũ không ngừng cấu trúc tường lửa, tránh cho lại lần nữa lâm vào vòng vây.

Nhưng mà chờ mọi người sát ra trùng vây, đi đến chỗ lối ra tôi chỉ, bao gồm cả tôi, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Lối ra là một cái hang động đường kính hơn mười mét, giống như một đường hầm quốc lộ.

Nhưng mà trong hang động này lại nằm một cái xác rắn lột xà thuế khổng lồ, kích thước chỉ nhỏ hơn hang động một chút.

Cái xác rắn lột này như dán một lớp màng cho hang động, cứ thế kéo dài sâu vào bên trong.

Không phải chứ Lý thiếu.

Cậu xác định chúng ta muốn đi đường này.

Nhìn dấu vết vảy trên cái xác lột này xem, kích cỡ còn to hơn cái chậu rửa mặt của tôi.

Chúng ta đi vào thế này có tính là tự chui đầu vào rọ không.

Hơn nữa con rắn to thế này, so với con Chúc Cửu Âm lúc trước còn lớn hơn không ít, mấy người chúng ta căn bản không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Đây là Xà Mẫu.

Tương truyền tất cả loài rắn ở Tháp Mộc Đà đều là hậu duệ của bà ta.

Trước đây tôi xem bích họa còn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới Xà Mẫu thế nhưng thật sự tồn tại.

Trần Văn Cẩm nhìn cái xác rắn lột khổng lồ trước mắt, cũng không khỏi cảm thán.

Ngô Tà lúc này kinh ngạc lên tiếng: Mọi người nhìn xem, đám Rắn mào gà kia dường như rất sợ hãi cái xác lột này, đều ở đằng xa không dám lại gần.

Có thể không sợ sao.

Với cái thể trạng nhỏ bé của chúng nó, Xà Mẫu này lăn một cái là chúng nó bị ép thành bánh nhân thịt ngay.

Đương nhiên, nếu để chúng ta đụng phải, kết cục khẳng định cũng chẳng tốt đẹp gì.

Kia cũng chưa chắc.

So với sự lo lắng của những người khác, tôi chỉ là lúc đầu bị cái xác lột này làm chấn động.

Rốt cuộc khi ở dưới lòng đất Tần Lĩnh, con Chúc Cửu Âm kia từng nói với tôi mẹ nó chính là Xà Mẫu.

Hơn nữa Xà Mẫu cũng không phải là nguồn gốc của tất cả loài rắn ở đây như lời Trần Văn Cẩm nói.

Dựa theo lời Chúc Cửu Âm, Tháp Mộc Đà ban đầu không có Rắn mào gà.

Ngược lại nhiều hơn là một loại rắn toàn thân mọc lông đen, thập phần xấu xí.

Rắn mào gà là chủ nhân của nó dùng những con rắn lông đen kia biến ra chủng loại mới.

Đương nhiên, lúc ấy Chúc Cửu Âm còn chưa khai linh trí, cho rằng chính là Tây Vương Mẫu nhổ lông rắn đen biến ra Rắn mào gà.

Mà trong lời kể của Chúc Cửu Âm, Xà Mẫu trong tình huống bình

thường đều ngủ say ở nơi sâu nhất dưới lòng đất, dễ dàng sẽ không ra ngoài hoạt động.

Cho nên muốn đụng phải Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà, xác suất cũng ngang với trúng số độc đắc.

Lúc này Tiểu Ca nghiên cứu xác rắn lột một hồi lâu, cũng mở miệng nói: Xác lột này đã có dấu hiệu cơ hồ sắp hóa thạch, ít nhất cũng phải có mấy trăm năm rồi.

Lời Tiểu Ca nói làm mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chứng sợ hãi vật khổng lồ cơ hồ là nỗi sợ khắc sâu vào gen nhân loại.

Mặc dù là người gan dạ, khi gần gũi nhìn thấy và tiếp xúc vật khổng lồ, trong lòng ít nhiều đều sẽ có chút áp lực.

Huống chi chúng tôi còn đang đi lại trong cái xác lột khổng lồ này.

Cũng may dọc đường đi, tuy rằng không ngừng bị thân thể khổng lồ của Xà Mẫu làm chấn động, nhưng vẫn luôn đi tới cuối xác lột đều không gặp phải bất kỳ sự cố nào.

Đám Rắn mào gà kia dường như thật sự sợ hãi Xà Mẫu.

Chỉ cần ở trong phạm vi xác lột liền thật sự sẽ không có loài rắn nào khác lai vãng.

Ở cuối xác lột, chúng tôi đi đến bên cạnh một khe nứt.

Khe nứt phía dưới sâu không thấy đáy, pháo lạnh ném xuống rất nhanh liền bị bóng tối nuốt chửng.

Mà ở đối diện khe nứt có thể nhìn thấy hai cánh cửa Thanh Đồng cửa đồng thau thật lớn.

Mặc dù cách khe nứt rộng mấy chục mét cũng có thể thấy rõ ràng một cánh cửa điêu khắc Thanh Điểu, cánh cửa còn lại điêu khắc một

con cự xà.

Đương nhiên, đạo cửa Thanh Đồng này không thể so sánh với cái ở núi Trường Bạch.

Bất quá điều làm người ta kinh ngạc là, giờ phút này cửa Thanh Đồng đã sớm mở ra một khe hở.

Có khi nào đã có người đi vào rồi không.

Bàn Tử tuy là hỏi nhưng ngữ khí lại thập phần khẳng định.

Rốt cuộc đi suốt một đường, mọi người đều biết phía trước hẳn là còn đội ngũ của Tề Vũ.

Cũng không biết Tam thúc đang truy kích Tề Vũ trong miệng Giải Liên Hoàn có phải cũng ở phía trước hay không.

Quản hắn có người vào hay không, dù sao chúng ta cũng khẳng định phải vào.

Mọi người nhớ lanh lợi một chút, thời khắc bảo trì cảnh giác.

Dứt lời, tôi phất tay, mọi người liền đi tới cây cầu đá duy nhất nối liền khe nứt.

Vượt qua cầu đá, mọi người cũng không nghỉ ngơi mà trực tiếp đi vào qua khe hở của cánh cửa Thanh Đồng đang mở.

Tiến vào rồi mọi người mới phát giác nơi này lại là một khoang rỗng khổng lồ trong lòng núi.

Theo mấy phát đạn tín hiệu bắn ra, tôi không khỏi bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Chỉ thấy nơi này tuy lớn nhưng một chút cũng không có vẻ trống trải.

Dọc theo vách tường chung quanh rậm rạp ngồi đầy những tượng

người mặc ngọc giáp Ngọc Dũng.

Cảnh tượng kia cơ hồ chính là phiên bản nâng cấp của địa cung Vân Đỉnh Thiên Cung năm đó.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất là tại ngay vị trí trung tâm khoang rỗng này, có bốn sợi xích đồng thau treo một cái đan lô lò luyện đan khổng lồ.

Nơi này.

Hay là phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu luyện tiên đan không phải là chuyện thần thoại sao.

Chương 212

Sao Tây Vương Mẫu trong hiện thực cư nhiên cũng luyện đan.

Các cậu xem, cái bày trên bàn kia, chẳng lẽ chính là tiên đan Tây Vương Mẫu luyện ra.

Bàn Tử chỉ vào một cái bàn đá thật lớn dưới đan lô, nhịn không được cảm thán.

Trên bàn đá, dựa theo sắp xếp của Chu Thiên Tinh Đấu, bày rất nhiều đan dược hình tròn, dưới ánh sáng đạn tín hiệu tản ra vầng sáng màu đỏ yêu dị.

Là Thi Ba Ba Đan, bất quá so với cái tôi từng gặp thì đẹp hơn nhiều.

Trần Văn Cẩm nhìn đan dược trên bàn, không biết nhớ tới cái gì, trong thần sắc lộ ra một cổ sợ hãi.

Tôi vừa định nói chuyện, không nghĩ tới bên cạnh Tiểu Ca lại không hề báo trước, đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Kẻ nào.

Lén lút.

Không chỉ Tiểu Ca, Hắc Mắt Kính càng là móc súng lục ra, chỉ thẳng về phía xa.

Nhưng mà đúng lúc này, cánh cửa Thanh Đồng phía sau mọi người lại đột nhiên ầm một tiếng khép lại.

Mặc cho những người khác đẩy kéo thế nào cũng không hề phản ứng.

Mà lúc này, lại có một thanh âm đột nhiên từ đối diện truyền tới:

Một cái bẫy đơn giản như thế các ngươi cũng không nhìn ra, thật hoài nghi một đường này các ngươi làm sao đi được đến đây.

Bất quá không sao, vừa lúc phong thủy nơi này không tồi, dứt khoát toàn bộ chết ở đây đi.

Nghe được giọng nói này, tôi lập tức hiểu ra, chắc chắn là Tề Vũ đã mai phục sẵn ở đây từ trước.

Là nhân vật dẫn đầu thế hệ thứ hai của Tề gia, Tề Vũ tinh thông các loại số thuật, có thể nói là người đứng đầu trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Kỳ Môn Độn Giáp ở lối đi phía trước không ngăn được ông ta, điểm này tôi cũng không lấy làm lạ.

Chẳng qua hiện tại chỉ dựa vào âm thanh, trong lúc nhất thời thật sự không sờ rõ được tên này rốt cuộc đang trốn ở xó xỉnh nào.

Mấu chốt là cũng không biết Tây Vương Mẫu rốt cuộc nghĩ thế nào mà trong phòng luyện đan này lại bố trí dày đặc nhiều tượng người như vậy.

Tuy nhiên, tin tốt là ngay từ lúc vừa vào cửa tôi đã cảm nhận qua một lần.

Những tượng người này tuy khoác trên mình loại áo ngọc dây vàng giống hệt đám Bánh Chưng sống trong Lỗ Vương Cung, nhưng tôi lại không cảm nhận được sự tồn tại của Thi Miết Vương trên người chúng.

Như vậy, ít nhất sẽ không xảy ra tình huống hàng trăm cụ Huyết Thi cùng lúc thi biến.

Phải biết rằng tuy Thi Miết Vương trên người tôi đã trải qua thăng cấp biến dị, cũng không sợ hãi các loại thi biến thể chịu tác dụng phụ của Thi Miết Vương, nhưng số lượng tượng người ở đây thật sự quá

nhiều.

Lấy lò luyện đan làm trung tâm, vây kín một vòng lớn phải đến mấy trăm cái.

Cho dù Thi Miết Vương biến dị của tôi có thể trấn áp được trường hợp này, nhưng não bộ của tôi tuyệt đối không chịu đựng nổi sự công kích từ mấy trăm đoạn ký ức cùng lúc.

Nói không chừng đến lúc đó, tôi cũng sẽ trở nên giống như mấy cái xác sống thực vật đã gặp trước kia, trực tiếp bị chết não.

Hiện tại chỉ nghe được tiếng mà không thấy bóng dáng Tề Vũ, tôi dứt khoát mở miệng kéo dài thời gian: Ông là Tề Vũ.

Nghiêm khắc mà nói, mọi người vẫn là thân thích, nếu hôm nay đã đụng mặt ở đây, thật sự không định ra gặp nhau một lần sao.

Thân thích.

Nếu trong lòng ngươi còn nhận người thân thích này, thì trước đó đã không nên ngăn cản ta.

Bất quá hiện tại cũng không sao cả, dù gì hôm nay tất cả các người đều phải chết ở đây.

Hôm nay giữ mạng các người lại chốn này, đám tiểu nhân Giải gia và Hoắc gia kia căn bản không đủ để nhắc tới.

Loại tổ chức như Cửu Môn, vốn dĩ không nên tiếp tục tồn tại trên đời, quét nó vào đống rác lịch sử mới là quy túc tốt nhất của nó.

Nghe Tề Vũ nói vậy, tôi không khỏi nhíu mày, thật không ngờ oán khí của ông ta lại lớn đến thế.

Tôi vốn tưởng Tề Vũ chỉ hận Giải gia cùng Ngô gia, không ngờ tên này hiện tại lại chĩa mũi dùi vào toàn bộ Cửu Môn.

Thế là tôi lập tức cười nói: Ông nói vậy, chẳng phải chính ông

cũng là người trong Cửu Môn sao.

Chiếu theo lời ông nói, chẳng phải ngay cả bản thân ông cũng không buông tha.

Ai ngờ nghe được lời này, lệ khí trong giọng nói của Tề Vũ lại càng nặng thêm vài phần: Ngươi nói rất đúng, chính vì ta cũng là người Cửu Môn, cho nên mới hiểu rõ Cửu Môn hơn bất cứ ai.

Cửu Môn không nên tồn tại trên đời này, hủy diệt nó, đây mới là thuận theo Thiên Đạo.

Nghe Tề Vũ lôi cả Thiên Đạo ra, khóe miệng tôi không khỏi giật giật, hiểu rằng đối phương tám phần là điên thật rồi, bằng không sẽ không có cái trạng thái tinh thần như thế này.

Nhưng lúc này vẫn chưa xác định được vị trí đối phương, tôi cũng chỉ có thể tiếp tục nói nhảm với ông ta: Nói chứ ông mất tích nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đi những đâu.

Ta nghe Tề Án Mi nói qua, mấy năm nay Tề gia đã tìm ông rất lâu.

Có lẽ lời này của tôi đã chọc trúng nỗi đau của Tề Vũ, liền nghe ông ta cười lạnh, cười xong mới lạnh lùng nói: Các ngươi căn bản không hiểu, mấy năm nay ta đã sống như thế nào đâu.

Nghe vậy, Trần Văn Cẩm cũng không nhịn được hỏi: Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao từ Trường Bạch Sơn ra, anh không đi cùng chúng tôi.

Trần Văn Cẩm không nói còn đỡ, bà ấy vừa mở miệng, Tề Vũ càng thêm kích động: Đi cùng các người.

Cùng nhau trở lại cái viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc kia sao.

Cô căn bản không hiểu, ở cái viện điều dưỡng đó, bọn họ đã làm gì tôi.

Cô sẽ không thật sự cho rằng, bị nhốt ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc khoảng thời gian đó, nó chỉ đơn giản bắt chúng ta quay video ghi lại sinh hoạt hàng ngày thôi chứ.

Đương nhiên, đối với các người có lẽ là như thế, nhưng đối với tôi, viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc chính là địa ngục.

Các người vĩnh viễn sẽ không hiểu, cái loại cảm giác trơ mắt nhìn người khác làm các loại thí nghiệm trên người mình, sẽ đau đớn, tuyệt vọng đến mức nào.

Tại sao người bị thí nghiệm là tôi, tại sao không thể là các người.

Tại sao không thể là Trương Khởi Linh, tại sao không thể là cô, Trần Văn Cẩm.

Thấy Tề Vũ có chút cuồng loạn, tôi lập tức nói: Lúc kế hoạch được lập ra, ông hẳn phải biết rõ chứ.

Những hậu quả này, trước khi kế hoạch bắt đầu ông hẳn là trong lòng đã hiểu rõ, không cần thiết phải nói những lời này.

Nếu ông đã chọn thực hiện kế hoạch, hiện tại không cần thiết phải oán trời trách đất.

Ít nhất ngay từ đầu, con đường là do chính ông chọn.

Ai ngờ Tề Vũ nghe vậy lại bật cười: Đường là do ta chọn.

Thật là chuyện cười tày đình, ta nghĩ cái này nhất định là Giải Liên Hoàn nói cho các ngươi chứ gì.

Hắn cùng Ngô Tam Tỉnh đúng là không hổ danh anh em cô cậu, thật đúng là cá mè một lứa.

Nói đường là do ta chọn, nhưng ngay từ đầu, bọn họ đã lừa gạt ta, cũng chỉ cho ta một con đường.

Nói là sau khi từ đáy biển ra, liền sẽ nghĩ cách giúp ta chạy thoát

khỏi tay nó.

Ngay từ đầu ta còn ngây thơ chờ bọn họ tới cứu, nhưng cái sự chờ đợi này kéo dài suốt tám năm.

Mãi đến khi nó chủ động từ bỏ viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, ta cũng không thấy bọn họ tới cứu.

Tám năm, các ngươi biết tám năm nay ta đã sống thế nào không.

Nói tới đây, Tề Vũ nhịn không được dừng lại thở dốc, sau đó lại là một trận cười khổ, lúc này mới nói tiếp: Tuy rằng trải qua tám năm không thấy ánh mặt trời, kỳ thật lúc ấy trong lòng ta cũng không trách bọn họ.

Lúc đó ta còn ngây thơ cho rằng, rốt cuộc đối thủ là Nó, nếu dễ đối phó như vậy thì cũng không đến nỗi phải làm ra cái kế hoạch này.

Điều thực sự khiến ta nhìn rõ tất cả, là sau này khi ta từ Trường Bạch Sơn ra, ta lập tức đi tìm Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Các ngươi đoán xem, hai người bọn họ tiếp theo đã đối xử với ta như thế nào.

Câu tiếp theo Tề Vũ không nói, nhưng trong lòng mọi người đại khái cũng có thể đoán được.

Ít nhất, cách làm của hai người họ khẳng định sẽ không quá quang minh lỗi lạc.

Mà Tề Vũ lúc này, ngữ khí cũng dần dần bình phục lại, mang theo vài phần hương vị nhìn thấu hồng trần nói tiếp: Ta cuối cùng cũng nhìn thấu, cái gì mà Cửu Môn, chẳng qua cũng chỉ là một đám tiểu nhân ích kỷ, cái chiêu bài dùng để lừa người mà thôi.

Mở miệng vì Cửu Môn, ngậm miệng vì Cửu Môn, nếu bọn họ coi trọng Cửu Môn như vậy, thì chi bằng để ta đích thân hủy diệt Cửu

Môn đi.

Ha.

Sao các ngươi đều không nói gì.

Ta biết, các ngươi muốn kéo dài thời gian, ta cũng đã thỏa mãn các ngươi.

Chương 213

Nhưng có lẽ các ngươi không biết, thật ra ta cũng đang kéo dài thời gian nha.

Ha, các ngươi không tò mò tại sao nơi này lại ngồi nhiều tượng người như vậy, rốt cuộc có tác dụng gì sao.

Ta nói cho các ngươi biết, những thứ này đều là Hắc Phi Tử.

Chẳng qua đều đang ngủ say.

Hiện tại chúng ta trò chuyện lâu như vậy, chúng nó cũng không sai biệt lắm nên tỉnh lại rồi.

Tiếp theo, hãy để đám Hắc Phi Tử này chơi đùa với các ngươi đi.

Hắc Phi Tử là gì, những người khác có lẽ không rõ, nhưng trong ký ức của tôi lại có thứ này.

Nói trắng ra, Hắc Phi Tử rất giống với Dương Lão Quan từng gặp ở Thiếu Tử Sơn trước đây, đều là người bị rắn điều khiển.

Điểm khác biệt là loại rắn khống chế không giống nhau.

Loại như Dương Lão Quan, sau khi bị cắt đứt khống chế còn có thể thông qua âm thanh lách cách để ảnh hưởng phán đoán của người khác, từ đó lẫn vào đám đông, thường được gọi là Ong Người Nhân Dũng.

Đó là bị một loại rắn tên là Sao Kim Dù Xà chui vào cơ thể khống chế.

Loại rắn này năng lực quỷ dị, trà trộn vào đám đông rất khó bị phát hiện.

Lúc trước nếu không phải Thi Miết Vương trong đầu tôi báo

trước, nói không chừng tôi cũng mắc mưu.

Nhưng tương đối mà nói, Hắc Phi Tử lại không có năng lực quỷ dị như vậy.

Thứ này đơn thuần là thi thể bị Hắc Mao Xà rắn lông đen khống chế.

Tuy không có khả năng gây ảo giác hay ám thị tâm lý, nhưng khi bị Hắc Mao Xà bám vào người trở thành Hắc Phi Tử, thi thể lại cực kỳ hung hãn.

Hắc Phi Tử hoàn toàn không vòng vo như Ong Người, mà rất đơn giản trực tiếp: tấn công bất cứ ai ở gần.

Sau khi giết chết người, thi thể đó lại có thể trở thành vật chủ mới cho Hắc Phi Tử.

Nghe Tề Vũ nói xong, tôi cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Phải biết phòng luyện đan này có đến hàng trăm hàng nghìn tượng người.

Nếu tất cả đều là Hắc Phi Tử, thì quả thực rất khó đối phó.

Đúng lúc này, Hắc Mắt Kính với đôi mắt tinh tường dù ánh sáng kém đột nhiên hành động.

Giả thần giả quỷ, đáng tiếc vẫn bị ta tìm được rồi.

Nói đoạn, hắn giơ tay bắn mấy phát về phía một tượng người ở xa.

Nhưng đạn bắn vào bộ áo ngọc dây vàng trên người tượng, chỉ thấy tóe lên tia lửa, không gây ra sát thương thực tế nào.

Hảo gia hỏa, tượng ngọc này cứng vậy sao.

Đến đạn cũng bắn không thủng.

Mập Mạp nhìn tượng người đằng xa, lại nhìn đám tượng người quanh mọi người, lập tức nâng súng đề phòng.

Mà cái tượng trúng đạn kia lại lảo đảo đứng dậy, chậm rãi đi về phía chúng tôi.

Lần này, không cần tôi mở miệng, súng trong tay mọi người đều đồng loạt khai hỏa về phía đó.

Tuy áo ngọc dây vàng có tác dụng chống đạn nhất định, nhưng dưới hỏa lực mạnh mẽ áp chế, tượng người bị bắn đến rung lắc, một bước khó đi.

Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên nhảy ra từ sau tượng người, nhanh như báo săn, lao vun vút qua lại giữa đám tượng.

Vì tốc độ bóng đen quá nhanh, mọi người nhất thời không thể nhắm chuẩn.

Bóng đen kia cũng không vội chạy trốn, ngược lại nấp sau các tượng người đang ngồi, không ngừng tiếp cận bàn đá ở giữa phòng luyện đan.

Mắt thấy súng không bắn trúng bóng đen, mà tượng người kia lại đang không ngừng tới gần, Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, lao tới đón đầu.

Nhưng ngay cả Hắc Kim Cổ Đao chém lên áo ngọc dây vàng cũng gặp trở ngại nghiêm trọng.

Bảo đao vốn chém sắt như chém bùn giờ chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ lớp áo ngọc, sát thương lên Hắc Phi Tử bên trong rất hạn chế.

Không chỉ thế, Tiểu Ca còn vô tình đưa mình đến trước mặt Hắc Phi Tử, khiến con Hắc Phi Tử kia đột nhiên hưng phấn, chồm lên vồ lấy anh ta.

Trong lúc Tiểu Ca và con Hắc Phi Tử lâm vào giằng co, bóng đen kia đã tới cạnh bàn đá trung tâm.

Dựa vào bàn đá che chắn, hắn còn lộ ra một nụ cười rạng rỡ với mọi người.

Lần này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ mặt đối phương.

Thoạt nhìn đúng là dáng vẻ một đứa trẻ mười tuổi, nhưng trên khuôn mặt ngây thơ đó lại mang theo nụ cười tàn nhẫn đến cực điểm.

Dáng vẻ này, chính là đứa bé mà tôi và Mập Mạp đã gặp khi vừa đáp xuống Cách Nhĩ Mộc.

Để lũ Hắc Phi Tử này chơi đùa từ từ với các ngươi nhé.

Tề Vũ nói, giơ tay quét sạch đám đan dược trên bàn đá xuống đất.

Theo tiếng đan dược rơi, toàn bộ phòng luyện đan vang lên những tiếng răng rắc liên hồi, như thể vô số dây thun bắt đầu đứt đoạn.

Không ổn, bàn đá kia có cơ quan, đan dược rời khỏi bàn đá, tất cả Hắc Phi Tử đều bắt đầu sống lại.

Tôi hét lên, cùng Hắc Mắt Kính chia ra hai bên tả hữu bao vây lấy Tề Vũ, định bắt hắn trước rồi tính sau.

Nhưng động tác của Tề Vũ lại nhanh đến mức thái quá, cả người bò rạp trên đất, tay chân cùng sử dụng mà linh hoạt dị thường.

Không đợi hai người chúng tôi đuổi tới, hắn như một con giòi, bò tót đến góc phòng luyện đan.

Tôi thấy thế, vừa định dùng cửu trảo câu, ai ngờ Tề Vũ thu người lại, cả người trực tiếp biến mất.

Thấy vậy, hai người chúng tôi vội vàng lao tới chỗ hắn biến mất để xem xét.

Nhưng vừa nhìn, cả hai đều trợn tròn mắt.

Ở góc tường phòng luyện đan có một cái lỗ tròn cỡ quả bóng đá, trông như lỗ thông gió hoặc cống thoát nước.

Một cái lỗ bé tí như vậy, Tề Vũ lại lăng lăng chui lọt và biến mất tăm.

Làm sao bây giờ.

Hay là chúng ta dùng thuốc nổ banh cái lỗ này ra.

Cho dù nổ ra, cũng có thể đánh chết hắn ở bên trong.

Đối mặt với đề nghị của Hắc Mắt Kính, tôi lại ngồi xổm xuống nhìn vào miệng lỗ, rồi thở dài: Vô dụng thôi, nhìn cái lỗ này là đục xuyên qua đá tảng, thuốc nổ ít chưa chắc đã phá được.

Nếu lượng quá lớn, đừng quên phòng luyện đan này đã nằm sâu dưới lòng đất, chấn sập chỗ này là chúng ta đi đời nhà ma hết.

Còn về Tề Vũ, chúng ta không đuổi theo được hắn, không có nghĩa là thứ khác không đuổi được.

Nói xong, tôi giơ tay lên, mấy chục con Thi Miết Vương nhanh chóng tụ tập lại từ không trung.

Theo cái phất tay của tôi, tất cả đều bay vào trong lỗ thông gió.

Làm xong tất cả, tôi quay đầu lại mới phát hiện Tiểu Ca đã giải quyết xong con Hắc Phi Tử kia.

Vẫn dùng tuyệt chiêu kẹp chân sở trường, hai đầu gối kẹp chặt đầu đối phương, phát lực xoay một cái khiến cái đầu lìa khỏi cổ.

Không còn đầu, con Hắc Mao Xà bò ra từ thi thể căn bản không tạo thành uy hiếp gì với Tiểu Ca.

Tuy nhiên, dù đã giải quyết một con, nhưng tiếng răng rắc trong

phòng luyện đan vẫn không dứt bên tai.

Rất nhanh, một tiếng động khác vang lên từ hướng khác, tiếp theo lại thấy một tượng người lảo đảo đứng dậy.

Chương 214

Sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba Chỉ thấy tượng người bên cạnh những người khác cũng bắt đầu có động tĩnh, lúc này mọi người chỉ có thể lập tức tập trung về phía bàn đá giữa phòng để cảnh giới.

Giờ làm sao đây.

Hay là tôi đi nổ tung cửa ra vào.

Nhưng cái Cửa Thanh Đồng kia dày như vậy, cũng không biết thuốc nổ có phá được không.

Nghe Mập Mạp đề nghị, tôi lắc đầu, chỉ vào bàn đá phía sau: Khống chế tốt đương lượng, nổ tung cái bàn đá này là được.

Bàn đá này đã có cơ quan, chứng tỏ bên dưới rất có thể là khoảng trống.

Phim truyền hình hại tôi rồi.

Đó là ý nghĩ duy nhất của tôi khi bàn đá bị nổ tung.

Trong ký ức kiếp trước, dưới bàn đá phòng luyện đan cung Tây Vương Mẫu thực ra ẩn giấu một lối đi đến chính điện.

Vì thế tôi mới bảo Mập Mạp dùng thuốc nổ phá bàn.

Mập Mạp cũng không phụ kỳ vọng, kiểm soát lượng thuốc nổ cực kỳ hoàn hảo, vừa phá được bàn đá mà sóng xung kích không làm bị thương mọi người xung quanh.

Nhưng điều tôi không ngờ tới là, ngay khi bàn đá bị nổ, toàn bộ mặt đất trung tâm phòng luyện đan bất ngờ sụp xuống.

Nếu bên dưới là lối đi thì sụp cũng sụp.

Nhưng trong quá trình rơi xuống, tôi cảm nhận rõ ràng thời gian

không đúng.

Nếu là lối đi thì chỉ trong nháy mắt là phải chạm đất.

Đằng này tôi đã rơi tự do hơn hai giây, sau đó mới ùm một cái rơi tõm xuống nước.

Cũng may bên dưới là nước, mọi người tuy chật vật nhưng không ai bị thương quá nặng.

Tin tốt hơn là đám Hắc Phi Tử bên trên dù có đuổi theo nhảy xuống, nhưng vì bộ áo ngọc dây vàng nặng nề, xuống nước chỉ có nước chìm nghỉm, không thể nổi lên được.

Tuy nhiên để tránh bị Hắc Phi Tử từ trên trời rơi xuống đè chết, mọi người vẫn ra sức bơi về phía một hòn đảo nhỏ phía xa.

Mọi người đều không sao chứ.

Bước lên đất liền, tảng đá trong lòng tôi cuối cùng cũng buông xuống.

Rốt cuộc ở dưới nước, không sợ Hắc Phi Tử tấn công, chỉ sợ Hắc Mao Xà bỏ thi thể chui ra cắn người.

Nếu thật sự như vậy, e là đến Tiểu Ca cũng không đỡ nổi.

Không sao, Lý thiếu cậu đoán chuẩn thật, không ngờ dưới phòng luyện đan này lại rỗng.

Mập Mạp vừa thở hổn hển vừa cảm thán sau tai nạn.

Điều này làm tôi thấy hơi ngượng, thầm nghĩ may mà lúc trước không nói quá chắc chắn.

Lúc này Trần Văn Cẩm đầy vẻ kinh ngạc nhìn quanh, rồi nói: Không ngờ dưới Tháp Mộc Đà lại có một hồ nước ngầm lớn thế này.

Nơi này tôi hoàn toàn không có ấn tượng, có khả năng lần trước

tôi cũng chưa từng đi qua đây.

Theo lời bà ấy, những người khác cũng dần hoàn hồn.

Ngô Tà cầm đèn pin chiếu bốn phía, lại móc la bàn ra xem, rồi lộ vẻ chua xót: Nếu dì cũng chưa từng tới đây thì chúng ta gặp rắc rối to rồi.

Bốn phía tối đen như mực, không thấy bờ bến đâu, hơn nữa la bàn ở đây cũng vô dụng.

Chúng ta tiếp theo thậm chí không phân biệt được phương hướng, làm sao bây giờ.

Tôi nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một màu đen kịt.

Nhưng tôi không nản lòng, cười nói: Đừng lo, chúng ta từ phòng luyện đan rơi xuống, mọi người đừng quên trước khi vào phòng luyện đan, chúng ta còn đi qua một khe nứt sâu không thấy đáy.

Chỉ cần tìm được khe nứt đó là xác định được phương hướng.

Nói đoạn, tôi đứng dậy, móc súng tín hiệu ra lau nước, rồi bắn một phát đạn tín hiệu lên cao.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ đại khái xung quanh.

Có điều nhìn rõ xong, trong lòng lại càng nặng nề thêm.

Vị trí khe nứt trên đầu đã thấy, thậm chí cả lỗ hổng trên sàn phòng luyện đan cũng thấy.

Nhưng thấy thì thấy, độ cao đó cách mặt nước ít nhất cũng mấy chục mét, căn bản không có khả năng leo lên.

Càng tuyệt vọng hơn là diện tích hồ ngầm này lớn ngoài dự đoán.

Cho dù nhờ ánh sáng đạn tín hiệu, mọi người vẫn không thấy được giới hạn của hồ nước.

Xem ra rắc rối rồi, lần này xuống đây chúng ta đâu có mang thuyền.

Ai mà ngờ giữa mênh mông sa mạc lại có cái hồ ngầm to thế này.

Mập Mạp đứng dậy đi quanh đảo nhỏ, phát hiện đảo trọc lóc, chẳng có thứ gì làm bè được.

Hắc Mắt Kính suy tư một lát rồi đề nghị: Chúng ta không phải còn ba lô sao, ba lô vốn chống nước.

Chúng ta bịt kín miệng ba lô, buộc lại với nhau là thành cái bè cứu sinh đơn giản rồi.

Cùng lắm thì mỗi người ôm một cái ba lô làm phao cứu sinh, chỉ là tốc độ sẽ chậm chút.

Cho nên theo tôi, quan trọng nhất giờ là lấp đầy bụng đã.

Ăn no rồi lát nữa mới có sức mà bơi.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Không sai, vị trí này hẳn là nơi sâu nhất của Tháp Mộc Đà, nước từ các nơi cuối cùng đều tụ về đây.

Chỉ cần tìm được cửa sông nước chảy vào, chúng ta sẽ có cơ hội theo đường sông đi ra.

Đúng lúc này, Tiểu Ca nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm mặt nước đột nhiên chỉ tay về phía xa: Các người nhìn xem, lũ rắn chui từ thi thể ra rồi.

Theo hướng tay Tiểu Ca, mọi người rọi đèn pin tới, quả nhiên thấy một đám Hắc Mao Xà đang bơi trên mặt nước.

Đám rắn này, nói chúng ngốc thì chúng cũng biết bỏ tượng người tự chạy ra.

Nhưng nói chúng khôn, thì rõ ràng chúng ta ở đây, chúng lại bơi về hướng khác, cứ như bị mù ấy.

Mập Mạp nhìn đàn rắn dần đi xa, không nhịn được trêu chọc.

Không ngờ Ngô Tà lại sa sầm mặt mày: Không đúng, nhìn động tác của đám rắn đó, cái kiểu tranh nhau bỏ chạy ấy, giống như đang sợ hãi, đang chạy trốn hơn.

Nghe Ngô Tà nói, mọi người không nhịn được nhìn xuống nước.

Chạy trốn.

Chẳng lẽ dưới nước có thứ gì lợi hại hơn.

Nhưng tầm nhìn dưới nước hạn chế, chẳng thấy gì cả.

Mập Mạp cười nói: Đừng tự dọa mình, dưới nước mà có gì thật thì lúc mới rơi xuống chúng ta đã đụng phải rồi.

Với lại, giờ chúng ta đang ở trên cạn, cái đảo này dù nhỏ cũng là đất lành, đúng không.

Dưới nước có chủ nào lợi hại thật thì bảo nó lên bờ so găng với Béo gia xem.

Nhưng Mập Mạp vừa dứt lời, hòn đảo nhỏ dưới chân mọi người bỗng rung chuyển nhẹ.

Tình huống gì thế.

Động đất à.

Phiền toái rồi, cái động này không phải sắp sập chứ.

Không phải động đất, vách đá trên trần hang không động đậy, chỉ có hòn đảo dưới chân chúng ta đang rung thôi.

Trần Văn Cẩm nói xong, Hắc Mắt Kính lại chỉ về phía không xa hét lớn: Các ngươi mau nhìn xem, đó là cái gì.

Chỉ thấy mặt nước cách đó không xa đột nhiên dâng lên, nổi lên một cơn sóng lớn.

Trong sự kinh ngạc tột độ của mọi người, một cái đầu khổng lồ đến mức khiến người ta ngạt thở từ từ nhô lên khỏi mặt nước.

Tôi. chúng ta. có phải. có phải đi nhầm phim trường rồi không.

Cái này. cái này Siêu nhân điện quang tới cũng phải quỳ nha.

Tuy chỉ liếc qua một cái, nhưng trong lòng tôi có thể khẳng định, chúng tôi đã gặp phải Xà Mẫu thủ hạ của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Tôi từng nghĩ hình thể Xà Mẫu hẳn rất lớn, vì trong lối đi trước đó có xác lột của nó.

Chương 215

Cảm giác đó giống như đi trong hầm đường bộ, mà là loại hầm hai chiều bốn làn xe.

Nhưng dù vậy, lúc nhìn thấy Xà Mẫu nhô đầu lên từ nước, tôi vẫn bị kích thước khổng lồ của nó làm cho khiếp sợ đến không thốt nên lời.

Đương nhiên, nói Xà Mẫu là rắn thì tôi thấy gọi nó là Rồng Long có lẽ thỏa đáng hơn.

Chính diện cái đầu, một lớn một nhỏ hai con mắt tỏa ra vầng sáng màu tím nhạt.

Sau đầu thậm chí đã mọc ra hai hàng gai xương như sừng, gần như giống hệt Chúc Long trong truyền thuyết thượng cổ.

Lý thiếu, làm sao bây giờ.

Con Chúc Long này so với con ở Tần Lĩnh còn khoa trương hơn nhiều, lần này chúng ta có phải chết chắc rồi không.

Trước mắt Xà Mẫu, uy áp tỏa ra quá lớn, không chỉ Mập Mạp, ngay cả tôi lúc này cũng không sinh nổi nửa điểm ý niệm phản kháng.

Nhưng lời Mập Mạp nhắc nhở tôi, Chúc Cửu Âm dưới lòng đất Tần Lĩnh đã sinh ra linh trí.

Mà Xà Mẫu trước mắt nhìn còn già đời hơn con ở Tần Lĩnh nhiều, có lẽ cũng có trí tuệ.

Chỉ cần là sinh vật có trí tuệ thì có thể giao tiếp, có thể nói chuyện.

Sợ nhất đây là con thú thuần túy chỉ biết tuân theo bản năng, đó mới là tình huống tệ nhất.

Ôm tâm lý thử một lần, tôi gượng đôi chân đang run rẩy, nặn ra một nụ cười không biết là mếu hay cười với cái đầu rắn khổng lồ kia.

Tôi run rẩy giơ tay vẫy vẫy: Cái kia. cái kia. xin chào nha.

Ngại quá, làm phiền ngài nghỉ ngơi.

Nói xong, thấy Xà Mẫu không tấn công ngay, tôi thầm kêu may mắn.

Thế là vội chỉ vào đầu mình, lớn tiếng nói tiếp: Ngại quá nha.

Chúng tôi có thể đi nhầm đường, chúng tôi đang đi tìm Tây Vương Mẫu bà bà.

Bà bà nhắn tin cho tôi, bảo là đang đợi tôi, hơn nữa đã đợi đến phát điên rồi.

Vừa nói, tôi vừa sợ Xà Mẫu không hiểu, vừa điên cuồng thúc giục Thi Miết Vương trong đầu, muốn thiết lập liên kết với Xà Mẫu.

Tuy trừ côn trùng ra, Thi Miết Vương không thể chủ động liên kết với sinh vật khác, nhưng hồi ở Tần Lĩnh, tôi cũng từng bị động liên kết với con Chúc Cửu Âm kia.

Lúc này chỉ còn nước còn tát, cố thử xem sao.

Sau khi tôi nói xong, Xà Mẫu đột nhiên ngẩng đầu, càng nhiều phần thân thể từ từ hiện ra khỏi mặt nước.

Tiếp đó cái đầu to hơn cả đầu xe tải kia vây quanh mọi người, lượn vòng quan sát.

Bị một con quái thú viễn cổ nhìn chằm chằm như vậy, mọi người thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể đứng như trời trồng chờ đợi phán quyết.

Tôi cũng rất căng thẳng, rốt cuộc có giao tiếp được hay không tôi cũng không chắc.

Nếu không thành, lần này mọi người chết chắc.

Dù có vũ khí, dù Tiểu Ca thân thủ bất phàm, kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Nhìn cái đầu khổng lồ ngày càng gần, tôi thậm chí đã nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói, hay đúng hơn là một đoạn tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Ngươi đã gặp con ta.

Trên người ngươi có mùi của nó.

Tuy giọng nói đến hơi đột ngột, nhưng tôi lại thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng đáp: Gặp rồi, gặp rồi.

Ở dưới lòng đất Tần Lĩnh, lúc ấy cậu ta còn định mời chúng tôi ăn cơm cơ.

Cậu ta sống cũng không tệ lắm, thường xuyên có bữa tiệc lớn, ngài cứ yên tâm.

Tôi với cậu ta rất thân, suýt chút nữa là kết nghĩa anh em.

Ngài là mẹ cậu ấy sao.

Cậu ấy còn bảo, nếu may mắn gặp được ngài, nhờ tôi thay mặt vấn an ngài đấy.

Thấy Xà Mẫu có thể giao tiếp, tôi cũng chẳng quản được nhiều, lập tức bắt quàng làm họ.

Nghe tôi nói, cái đầu khổng lồ của Xà Mẫu khựng lại, ngay sau đó tôi cư nhiên nhìn ra được một tia vui mừng trên mặt nó.

Đồng thời trong lòng tôi cũng coi như hoàn toàn nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, giọng Xà Mẫu lại vang lên trong đầu tôi: Ta

còn một đứa con gái, ngươi có gặp không.

Tôi sửng sốt, nhớ lại con Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh từng nói nó có một người anh em toàn thân trắng tuyết.

Trong lòng thầm mắng con Chúc Cửu Âm không đáng tin, đến bản thân có em trai hay em gái cũng không phân biệt được.

Nhưng nghĩ lại lúc đó nó chưa khai linh trí, ngây thơ mờ mịt, nhớ được có người thân cũng là tốt rồi.

Giờ nghe Xà Mẫu hỏi, để thể hiện mình thật sự thân thiết với Chúc Cửu Âm Tần Lĩnh, tôi vội đáp: Cái kia, con gái ngài có phải là vị toàn thân trắng tuyết không.

Ngươi đã gặp nó.

Nó hiện giờ có khỏe không.

Đối mặt Xà Mẫu, tôi tuy rất muốn kéo gần quan hệ nhưng không dám nói dối, đành cười nói: Chưa gặp, nhưng tôi biết tin tức về cô ấy.

Cô ấy hiện đang sống ở một nơi gọi là Cổ Đồng Kinh, còn có người chuyên môn trồng cây Cửu Đầu Bách bách chín đầu ở đó để cô ấy săn mồi.

Cho nên cuộc sống chắc cũng không tệ.

Ngài yên tâm, đợi gặp Tây Vương Mẫu bà bà xong, tôi cũng có kế hoạch đi Cổ Đồng Kinh một chuyến.

Ngài có lời gì cần tôi nhắn giúp cho cô ấy không.

Tôi nói vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần ngài nhờ tôi chuyển lời, thì chắc sẽ không lỡ tay giết tôi ở đây chứ.

Nghe được tin tức con cái, Xà Mẫu dường như rất cao hứng, cái đầu khổng lồ không tự chủ được mà múa may.

Mọi người cảm giác hòn đảo dưới chân cũng rung chuyển theo nhịp điệu của Xà Mẫu.

Nhưng lúc này ai nấy đều không thèm để ý nữa, ngược lại đều tò mò nhìn tôi.

Mập Mạp rất có kinh nghiệm, thấy tôi nói chuyện với Xà Mẫu, liền liên tưởng đến cảnh tượng Cây Thanh Đồng ở Tần Lĩnh, vội hỏi nhỏ: Lý thiếu, nhìn dáng vẻ cậu thế này, chúng ta an toàn rồi phải không.

Những người khác tuy không nói gì nhưng cũng đầy mong đợi nhìn sang.

Thấy thế, tôi cười cười: Không sao, người một nhà cả.

Vị này chính là mẹ của người anh em Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh, mọi người khách sáo một chút.

Ái chà, Lý thiếu cậu cũng không nói sớm.

Thì ra là vậy, với quan hệ của chúng ta và người anh em Chúc Cửu Âm, mẹ của Chúc Cửu Âm huynh đệ chính là mẹ của Mập Mạp này.

Hay là, tôi thay mặt người anh em Chúc Cửu Âm dập đầu lạy bà ấy một cái nhỉ.

Nhìn Mập Mạp còn giỏi bắt quàng làm họ hơn cả mình, tôi nhất thời thật muốn bảo hắn quỳ xuống lạy luôn cho rồi.

Đúng lúc này, giọng Xà Mẫu lại vang lên trong đầu tôi: Ngươi nói Tây Vương Mẫu đang đợi ngươi, xem ra ngươi chính là người bà ấy muốn tìm.

Đứng cho vững, ta đưa các ngươi đi gặp bà ấy.

Nghe Xà Mẫu nói xong, Lý Vọng Thư còn chưa kịp phản ứng thì

đã thấy bà ta tự mình bơi về phía trước.

Mãi đến lúc này, mọi người mới kinh hãi nhận ra, nơi bọn họ vẫn luôn đứng, cái gọi là tiểu đảo kia, hóa ra chỉ là một phần nhỏ thân thể của Xà Mẫu.

Khi Xà Mẫu bắt đầu bơi về phía trước, lớp vôi trên bề mặt tiểu đảo vỡ vụn, lộ ra lớp vảy bên dưới, một lần nữa làm mới nhận thức của mọi người về kích thước khổng lồ của bà ta.

Mà Xà Mẫu không chỉ có hình thể lớn, tốc độ cũng cực nhanh.

Mọi người ngồi trên lưng bà ta, chẳng bao lâu sau đã đến vị trí bờ hồ phía dưới.

Chương 216

Nơi này có lẽ chính là nơi Tây Vương Mẫu quốc từng dùng để hiến tế cho Xà Mẫu.

Dọc theo vách đá, người xưa không chỉ xây dựng một đàn tế lớn mà bên cạnh còn dọn sạch một khoảng đất rộng bằng mấy sân bóng đá.

Ngay từ đầu, Lý Vọng Thư còn tò mò, chẳng lẽ người Tây Vương Mẫu quốc thích hoạt động dưới lòng đất nên mới xây một quảng trường ngầm lớn như vậy.

Mãi đến khi Xà Mẫu đưa mọi người lên đàn tế, sau đó vô cùng tự nhiên bơi tới quảng trường kia rồi cuộn mình lại, hắn mới hiểu được.

Hóa ra quảng trường kia được xây dựng chuyên biệt để làm giường ngủ cho Xà Mẫu.

Làm ra công trình lớn như thế dưới lòng đất, dù là ở hiện tại cũng không dễ dàng, có thể thấy được năm đó Tây Vương Mẫu quốc coi trọng Xà Mẫu đến mức nào.

Có vẻ như lần này Xà Mẫu bị đánh thức từ trong giấc ngủ là do Bàn Tử làm nổ phòng luyện đan.

Sau khi đưa mọi người đến đàn tế, bà ta liền vội vàng cuộn mình lại, dường như định ngủ nướng tiếp.

Đi đi.

Tây Vương Mẫu còn đang chờ các ngươi đấy.

Đi theo lối đi phía sau đàn tế là có thể vào vương cung.

Còn đường bên trong đi như thế nào thì phải dựa vào chính các

ngươi.

Nhớ kỹ sau này có rảnh, hãy giúp ta đi thăm những đứa con của ta.

Đây là tin tức cuối cùng Lý Vọng Thư nhận được từ Xà Mẫu.

Ngay sau đó, hắn thấy Xà Mẫu cắm đầu vào khe hở giữa thân thể đang cuộn tròn, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Đối với sự thông tình đạt lý của Xà Mẫu, Lý Vọng Thư cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Thấy đối phương lại chìm vào giấc ngủ say, hắn dứt khoát cúi người chào thật sâu trước thân hình như ngọn núi của bà ta, lúc này mới dẫn mọi người đi về phía lối đi sau đàn tế.

Thanh Điểu và Xà Mẫu hắn là hai vị thần bảo hộ của Tây Vương Mẫu quốc.

Thanh Điểu tuy cũng rất hung mãnh, nhưng Lý Vọng Thư không rõ trong đàn Thanh Điểu có tồn tại nào mang thể lượng khủng khiếp như Xà Mẫu hay không.

Dù sao theo hắn thấy, ít nhất Xà Mẫu đã không thể tính là sinh vật bình thường.

Nói nó là sinh vật thần thoại thì một chút cũng không quá đáng, hoàn toàn danh xứng với thực.

Hoặc có lẽ, không phải Xà Mẫu giống sinh vật thần thoại, mà chính thần thoại đã được viết dựa trên hình dáng của Xà Mẫu.

Rốt cuộc Tây Vương Mẫu xác thực tồn tại, vậy thì trong thần thoại mô tả: Chung Sơn chi thần, danh viết Chúc Âm, thị vi trú, minh vi dạ, xuy vi đông, hô vi hạ, bất ẩm, bất thực, bất tức, tức vi phong, thân trường thiên lý Thần núi Chung Sơn, tên gọi Chúc Âm, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thổi là đông, hô là hạ, không uống, không ăn,

không nghỉ, thở là gió, thân dài ngàn dặm Chúc Cửu Âm bị người đời coi là thần thoại ghi chép lại, dường như cũng không phải là không có lý.

Không chỉ Lý Vọng Thư, những người khác dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc mà Xà Mẫu mang lại.

Họ chỉ máy móc đi theo bước chân Lý Vọng Thư, tiến vào lối đi sau đàn tế.

Mãi cho đến khi đi trong đường hầm một lúc lâu, thậm chí không còn nhìn thấy cửa vào, mọi người mới dần tỉnh táo lại.

Các cậu nói xem, vừa rồi chúng ta có phải đang nằm mơ không.

Hắc Mắt Kính là người đầu tiên lên tiếng, trên mặt đã không còn vẻ cợt nhả thường ngày.

Ngược lại, Bàn Tử vì trước đó từng theo Lý Vọng Thư kiến thức phong thái của một con Chúc Cửu Âm khác ở Tần Lĩnh, lúc này nghe vậy liền cười nói: Thế này đã thấy không thể tưởng tượng nổi rồi.

Tôi nói cho cậu biết, lúc trước nếu cậu cũng ở Tần Lĩnh, phỏng chừng có khi bị dọa cho tè ra quần ấy chứ.

Con Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh tuy hình thể không bằng Xà Mẫu này, nhưng lại hiếu động hơn nhiều.

Cậu không thấy đâu, con cự mãng to như xe lửa, bị nó đớp một cái nuốt chửng vào bụng, cảnh tượng đó tôi đến nay vẫn khó mà quên được.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên dừng bước, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lý Vọng Thư: Nói như vậy, anh thật sự có quen biết với Chúc Cửu Âm.

Lý Vọng Thư cười cười: Bằng không thì sao.

Nếu không có quan hệ thì lúc trước ở Tần Lĩnh, cậu em đã sớm bị một ngụm nuốt chửng rồi.

Hơn nữa vừa rồi các cậu không phải cũng thấy rồi sao.

Tôi và Xà Mẫu nếu không có quan hệ, bà ấy sao lại cõng chúng ta qua đây.

Dù sao chém gió chuyện này thì người khác cũng không xuyên không để kiểm chứng được, hơn nữa nhìn trạng thái của mọi người, rõ ràng là bị Xà Mẫu dọa cho có chút ứng kích.

Thế là Lý Vọng Thư dứt khoát nhận luôn, cũng coi như là một liều thuốc an thần cho mọi người.

Bất quá điều này cũng khiến mọi người lại một trận ghé mắt, sôi nổi bắt đầu cảm thán.

Đúng lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên chỉ vào phía trước đường hầm hô lên: Các người mau xem, đó là cái gì.

Chỉ thấy cách đó không xa đã là cuối đường hầm.

Ở cuối đường là một gian thạch thất khổng lồ và trống trải.

Mọi người đi vào trong, bắn pháo sáng lên mới phát hiện, thạch thất này tuy chỉ rộng bằng một sân bóng nhưng không gian lại cực cao.

Cảm giác đầu tiên mang lại giống như bước vào một nhà thờ phương Tây, toát lên phong cách Gothic cổ kính.

Nhờ ánh sáng của pháo sáng, có thể thấy bốn phía thạch thất khắc họa bốn bức phù điêu đá khổng lồ.

Tuy niên đại xa xăm, nhiều chi tiết không còn rõ ràng, nhưng về cơ bản vẫn có thể nhận ra nội dung.

Trên bức tường bên trái điêu khắc một người khổng lồ đang xua

đuổi một đám sinh vật giống ác quỷ vào một ngọn núi, sau đó đúc một cánh cửa bằng đồng trên núi, giam giữ toàn bộ ác quỷ bên trong.

Trường Bạch Sơn.

Thanh Đồng Môn.

Dù chi tiết không rõ, Lý Vọng Thư vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra cánh cửa đồng khổng lồ dưới đáy Vân Đỉnh Thiên Cung kia.

Ở bên phải thạch thất lại khắc hình một người phụ nữ dùng một cây cột khổng lồ đóng đinh một con ác quỷ đang bò ra từ vực sâu lòng đất, hơn nữa còn dùng cây cột đó phong bế lối ra của địa ngục.

Này. này.

đây là cây Thần Thụ bằng đồng ở Tần Lĩnh.

Liên tiếp hai bức phù điêu đều khắc họa những cảnh tượng quen thuộc, vô số câu hỏi lập tức xuất hiện trong đầu mọi người.

Tuy đã biết cây đồng ở Tần Lĩnh là do Tây Vương Mẫu tạo ra, nhưng cụ thể vì sao lại làm thế thì Lý Vọng Thư vẫn chưa rõ lắm.

Hiện tại xem ra, dường như có thứ gì đó từ Tần Lĩnh chui ra, cho nên tác dụng của cây đồng cũng giống như Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, là để phong tỏa một thứ gì đó.

Đương nhiên, phù điêu tuy khắc hình ác quỷ, nhưng ai cũng hiểu ác quỷ chỉ là một hình thức biểu đạt tượng trưng.

Lúc này, Trần Văn Cẩm lại kinh hô: Các người mau xem, ở đây sao lại có cái này.

Theo tiếng Trần Văn Cẩm, mọi người quay đầu nhìn về phía bức tường phía trên lối vào thạch thất.

Chỉ thấy trên tường khắc hai nhân vật.

Bên trái là một nhân vật giống như quốc vương đang rút kiếm chém xuống đầu một con ác quỷ.

Còn bên phải là một người ngồi ngay ngắn trên đài sen, trong tay cầm Hàng Ma Xử xuyên thủng thân hình ác quỷ.

Không phải chứ.

Trong bích họa của Tây Vương Mẫu quốc sao lại có cả Phật Tổ.

Còn người đầu đội mũ miện chuỗi ngọc kia là ai.

Thứ đó chỉ có thiên tử mới được đội nha.

Kia hẳn là Chu Mục Vương.

Còn về Phật Tổ, có lẽ thật sự là Phật Tổ đi.

Lý Vọng Thư nhìn bức phù điêu, chậm rãi nói.

Hắn đã nhận ra người trong hình, mũ miện trên đầu kia giống hệt Chu Mục Vương trong ký ức của Bánh tông sống đến tám phần.

Chương 217

Không phải nói về ngoại hình, mà là khí chất vương giả trên người Chu Mục Vương được thể hiện rất đầy đủ trên bức khắc.

Còn về vị hòa thượng bên cạnh, Lý Vọng Thư không chắc đó có phải là Phật Tổ hay không, nhưng hoa văn trên đài sen dưới tòa thì hắn quá quen thuộc.

Nếu lật ngược đài sen đó lại, nó hoàn toàn giống hệt Thần khí Nghe Lôi mà hắn từng thấy và sử dụng ở Lôi Thành.

Cái này là ý gì.

Chẳng lẽ Chu Mục Vương muốn nói, hắn muốn đi bù đắp sai lầm mình phạm phải, chính là liên thủ với Phật Tổ cùng nhau trấn áp một con ác quỷ.

Mấu chốt là ở đâu, bức phù điêu này cũng không miêu tả địa điểm cụ thể.

Lý Vọng Thư thầm nghĩ.

Không ngờ Bàn Tử ở bên cạnh lại thản nhiên thở dài: Chẳng phải là Chu Mục Vương liên thủ với Phật Tổ trấn áp ác quỷ sao.

Thế này các cậu đã chịu không nổi rồi.

Vậy bức phù điêu chính diện kia còn không làm các cậu kinh rớt cằm.

Nghe Bàn Tử nói, mọi người vội vàng xoay người, chuyển sự chú ý sang bức phù điêu lớn nhất.

Để nhìn rõ hơn, họ bắn thêm một phát pháo sáng.

Chỉ thấy bức này không còn khắc nhân vật đơn lẻ nữa mà là một

cảnh tượng chiến tranh.

Chẳng qua, hai bên giao chiến nhìn thế nào cũng không giống người thường.

Nhìn những kẻ hình thù kỳ quái trên chiến trường, Lý Vọng Thư cảm thấy có gì đó không đúng.

Đây không phải Thủy Hầu Tử sao.

Sao cũng ra chiến trường.

Lúc này, Bàn Tử chỉ vào một góc chiến trường, nói: Còn đám kia nữa, các cậu nhìn có giống Cấm Bà không.

Còn cả những con kia, trông như động vật, cậu nhìn mặt tên kia xem, chẳng phải sống thoát một con hồ ly tinh sao.

Còn cái này, giống xà tinh không.

Mẹ kiếp, đây đều là yêu ma quỷ quái gì vậy.

Còn những người kia nữa, có thể đánh nhau với đám yêu ma này, tuy nhìn thì ra dáng người, nhưng tôi đoán tám phần là tu vi thâm sâu, đã hóa thành hình người.

Nghe Bàn Tử nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc, khóe miệng Lý Vọng Thư không nhịn được giật giật.

Đang định bẻ lại hắn vài câu thì Trần Văn Cẩm lại như có phát hiện mới.

Cô chỉ tay vào bức phù điêu, vẻ mặt hoảng sợ nói: Sao tôi cảm thấy cảnh tượng này khắc họa giống Phong Thần Chi Chiến trong thần thoại vậy.

Nói đến đây, cô không khỏi nhíu mày: Chỉ là xem trường hợp này, Tây Vương Mẫu sao lại đứng về phía nhà Ân Thương.

Các cậu xem, Thanh Điểu của bà ấy cũng xuất hiện trên chiến trường.

Nghe vậy, Bàn Tử trợn to mắt: Không thể nào.

Phong Thần Chi Chiến có thật hay không tôi không rõ.

Nhưng chuyện Võ Vương phạt Trụ thì tôi có nghe qua.

Nếu Tây Vương Mẫu đứng về phía nhà Ân, vậy chẳng phải bà ấy đã thua sao.

Lúc này Ngô Tà cũng cau mày, vẻ mặt nghi hoặc: Thua là cái chắc.

Các cậu nhìn kỹ xem, quân đội bên nhà Ân phần lớn là người, còn có một ít Thanh Điểu.

Nhưng bên phía Tây Chu, tất cả đều là các loại quái vật.

Hơn nữa các cậu có phát hiện không, giống như Bàn Tử nói, những quái vật này cực kỳ giống thi biến thể xác chết biến dị.

Nghe thấy từ thi biến, trong lòng Lý Vọng Thư như nắm được trọng điểm.

Hồi tưởng lại những gì Uông Tàng Hải nói trong ký ức, hắn tức khắc có cảm giác nút thắt được tháo gỡ.

Nếu Uông Tàng Hải nói không sai, long mạch sau khi biến dị thích nhất là cắn nuốt các loại thi biến thể.

Đồng thời thi thể nếu táng trên long mạch sẽ rất dễ xảy ra thi biến.

Trong quân đội Tây Chu có nhiều quái vật thi biến như vậy, trông cứ như đang đại diện cho phe long mạch.

Mà nhà Ân, hay nói đúng hơn là Thương Trụ Vương, gã này tuy bị mang tiếng là bạo quân, nhưng cũng chính hắn đã bãi bỏ việc dùng người để hiến tế và tuẫn táng.

Việc này vô tình cắt đứt nguồn thức ăn của long mạch biến dị.

Phải biết trước thời Thương Trụ Vương, việc giết vài nô lệ để trợ hứng là hiện tượng rất phổ biến.

Giết nhiều, chôn tự nhiên cũng nhiều, số lượng thi thể lớn thì thi thể xảy ra thi biến cũng càng nhiều.

Hơn nữa quý tộc thời đó, bất kể ai chết, chẳng phải đều tuẫn táng một, hai trăm nô lệ sao.

Mà mộ địa của quý tộc đương nhiên phải chọn nơi phong thủy tốt.

Trụ Vương làm như vậy, lượng thi thể mà long mạch biến dị có thể cắn nuốt ít nhất giảm đi chín thành, đổi lại là ai cũng không thể chấp nhận được.

Xem ra truyền thuyết là thật, Thương Trụ Vương hủy bỏ người tế làm tức giận trời cao, dẫn đến nhà Thương diệt vong.

Chẳng qua hắn đắc tội không phải trời cao, mà là long mạch biến dị.

Thảo nào Trụ Vương vừa rớt đài, Tây Chu lập tức khôi phục chế độ tuẫn táng người.

Cái này mẹ nó hoàn toàn là để lấy lòng long mạch biến dị.

Nghĩ đến đây, sống lưng Lý Vọng Thư toát mồ hôi lạnh.

Có cảm giác nhìn thấu bản chất sự việc qua hiện tượng, chỉ là bản chất này thực sự có chút dọa người, xung đột rất lớn với nhận thức của hắn bấy lâu nay.

Chân tướng có cần tàn khốc như vậy không.

Hay là chính vì thua trong Phong Thần Chi Chiến nên Tây Vương Mẫu quốc mới từ vùng Trường Bạch Sơn trộm di dời đến Tháp Mộc Đà này.

Lý Vọng Thư còn nhớ, Vân Đỉnh Thiên Cung vốn là kiến trúc thời nhà Thương, Uông Tàng Hải chỉ là sửa chữa cải tạo trên nền tảng có sẵn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Vọng Thư lại trở về trên bức phù điêu.

Nhìn những người đang chém giết với quái vật, hắn không nhịn được quay đầu nhìn Muộn Du Bình một cái.

Xem ra, lịch sử của Trương gia còn dài hơn nhiều so với những gì mọi người biết.

Tuy không có bằng chứng chứng minh những người này là người Trương gia, nhưng liên tưởng đến sự bí ẩn của Trương gia và những việc họ luôn làm, Lý Vọng Thư gần như khẳng định những người đối kháng với quái vật kia chính là họ.

Thấy thần sắc Lý Vọng Thư dị thường, Bàn Tử tò mò: Lý thiếu, cậu sao thế.

Chẳng lẽ có vấn đề gì.

Không có việc gì.

Lý Vọng Thư miễn cưỡng cười, tiếp đón mọi người: Nơi này xem ra cũng là nơi hiến tế của Tây Vương Mẫu quốc, chúng ta nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút rồi đi tiếp.

Mọi người giờ người ngợm ướt sũng cả rồi, cũng khó chịu lắm.

Nghe vậy, mọi người lập tức bắt đầu cắm trại nấu cơm.

Ngược lại Lý Vọng Thư vẫn dán mắt vào mấy bức phù điêu, thật lâu không thể dời đi.

Sự tình thật là càng ngày càng thú vị.

Vốn tưởng Chu Mục Vương là tra nam lừa tình lừa tiền Tây Vương Mẫu, không ngờ cách cục của người ta lớn như vậy, bỏ

xuống tất cả để bù đắp sai lầm, lại là đi liều mạng với ác quỷ.

Còn Phật Tổ kia nữa, không ngờ lại thực sự có liên hệ với Lôi Thành.

Xem ra sự niết bàn cuối cùng của Phật Tổ cũng không thoát khỏi liên quan đến trận chiến này.

Cũng không biết cuối cùng họ có thắng không.

Chắc là vẫn thua nhỉ.

Bằng không cũng chẳng đến lượt Uông Tàng Hải ở kia nói cái gì mà muốn đi trảm long mạch.

Rất nhanh, món cơm rang thịt heo ớt xanh của Hắc Mắt Kính đã làm xong.

Cũng may ba lô Lý Vọng Thư chọn chất lượng tốt, đồ đạc bên trong đều được bọc túi chống nước, nên lúc này mọi người còn có thể nhóm bếp không khói, ăn một bữa cơm nóng hổi.

Chương 218

Quây quần bên lò lửa, quần áo trên người cũng mau chóng được hong khô.

Tuy nhiên, dù đang ăn cơm, ánh mắt Lý Vọng Thư vẫn không rời khỏi mấy bức phù điêu.

Đặc biệt là bức Phong Thần Chi Chiến, nội dung quá mức chấn động khiến hắn không nhịn được phải nhìn thêm vài lần.

Trần Văn Cẩm thấy thế, lo lắng hỏi: Cậu sao vậy.

Từ lúc vào đây cứ tâm sự nặng nề.

Có phải mấy bức phù điêu này có vấn đề gì không.

Lời của Trần Văn Cẩm lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Dọc đường đi, tuy Lý Vọng Thư không xung phong tuyến đầu như Hắc Mắt Kính hay Muộn Du Bình, nhưng mỗi thời khắc mấu chốt đều là hắn chỉ huy đại cục, nhẹ nhàng hóa giải nguy cơ.

Như vụ Thi Miết Vương ở thuyền cổ hay bầy rắn sau đó, và cả việc giao thiệp với Xà Mẫu.

Trong mắt những người khác, Lý Vọng Thư đã là tồn tại như thần.

Giờ thấy hắn mặt ủ mày chau, tim mọi người không khỏi thót lên.

Thấy mọi người lo lắng nhìn mình, Lý Vọng Thư cười khổ lắc đầu: Không có việc gì, chỉ là những phù điêu này xác minh một số nghi ngờ trước đó của tôi thôi.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư vừa ăn vừa kể lại chuyện long mạch biến dị cắn nuốt thi biến thể.

Lúc này, đến lượt những người khác không bình tĩnh.

Bàn Tử kinh hãi đứng dậy: Nói vậy, Chu Mục Vương làm bảy cái nghi trủng không phải vì vương triều kéo dài, mà đơn thuần là để đối phó long mạch biến dị.

Lý Vọng Thư chỉ vào mấy bức phù điêu: Cái này không phải rất rõ ràng sao.

Các cậu xem nội dung phù điêu, dù là Trường Bạch Sơn hay Tần Lĩnh đều nhắm vào long mạch.

Bức họa Chu Mục Vương tuy không rõ địa điểm nhưng nội dung lại nhất mạch tương thừa.

Điều này chứng tỏ từ thượng cổ, ít nhất là từ thời Thương Trụ Vương, Tây Vương Mẫu đã bắt đầu đấu tranh với long mạch.

Cho nên chuyện long mạch biến dị tám phần là thật.

Không phải, rốt cuộc anh nghe ai nói long mạch biến dị đang cắn nuốt thi biến thể và không ngừng lan tràn vậy.

Nghe cứ huyền huyễn thế nào ấy.

Ngô Tà nhìn Lý Vọng Thư đầy nghi hoặc.

Lý Vọng Thư cười đáp: Uông Tàng Hải.

Cái tên Uông Tàng Hải vừa thốt ra, tất cả đều không bình tĩnh nổi.

Người có tên, cây có bóng.

Ở phương diện phong thủy số thuật, Uông Tàng Hải là đại gia được công nhận.

Hắn nói long mạch có vấn đề thì tám phần là có vấn đề thật.

Vậy long mạch cắn nuốt thi biến thể xong sẽ có hậu quả gì.

Lý Vọng Thư trầm ngâm rồi cười khổ: Trước kia tôi cũng không

rõ, nhưng giờ đại khái có phỏng đoán.

Hắn đứng dậy đi đến trước bức phù điêu chiến tranh, nói: Theo Uông Tàng Hải, long mạch và thi biến thể có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Long mạch làm thi thể táng trên đó thi biến, rồi cắn nuốt chúng.

Khi thiếu thi biến thể, long mạch đói sẽ lan tràn sang nơi khác có thi biến thể.

Mà thi biến thể sau khi bị nuốt chửng không biến mất, mà ở sâu trong long mạch cắn nuốt ngược lại long mạch.

Điều này kích thích long mạch ăn uống càng lớn, lan tràn càng rộng.

Nhìn bề ngoài có vẻ không ảnh hưởng lớn đến chúng ta.

Nhưng các cậu đừng quên, phàm là nơi long mạch tụ tập huyệt mắt, luôn có những sinh vật kỳ quái.

Tôi không tin đó là tiến hóa tự nhiên, rất có thể là do ảnh hưởng của long mạch mà biến dị.

Ví dụ rõ nhất là đám rết khổng lồ ở Trường Bạch Sơn, hay đại mãng xà dưới lòng đất Tần Lĩnh.

Thậm chí cả Cửu Đầu Xà Bách tôi cũng cảm thấy là thực vật bị biến dị.

Thực vật biết chủ động đi săn, tốc độ lại nhanh như vậy, sao có thể là tự nhiên.

Đến một ngày long mạch lan tràn đến mức độ nhất định, nó sẽ ảnh hưởng thế nào đến thế giới.

Hơn nữa nhìn nội dung phù điêu này xem, các cậu không thấy lạ sao.

Nhiều thi biến thể vốn nên chôn sâu dưới đất lại chạy ra đánh giặc cho Tây Chu.

Ai từng nghe nói Bánh tông còn có thể lập thành quân đội.

Đây không phải Resident Evil, tang thi tàn sát dân trong thành, mà là chiến tranh có mục đích, có tổ chức.

Đám thi biến thể này nếu không có bộ chỉ huy thống nhất thì đánh thắng nhân loại mới là lạ.

Ý cậu là đám thi biến thể này bị long mạch khống chế tham gia chiến tranh.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc.

Lý Vọng Thư lắc đầu thở dài: Có lẽ không chỉ là thi biến thể, chiến tranh vẫn cần người chỉ huy.

Chẳng lẽ Chu Võ Vương bị long mạch khống chế.

Lý Vọng Thư gật đầu: Dù không bị khống chế hoàn toàn, tôi đoán hắn tuyệt đối cũng bị long mạch ảnh hưởng nghiêm trọng.

Ý anh là hiện tại cũng có thể có người chịu ảnh hưởng của long mạch làm ra chuyện khác người.

Ngô Tà hỏi.

Lý Vọng Thư thở dài: Thôi, chuyện này không đến lượt chúng ta quản.

Tôi chỉ lo chúng ta thường xuyên hạ mộ, liệu có bị ảnh hưởng không.

Phàm là đại mộ đều nằm trên long mạch.

Bất quá hiện tại thoạt nhìn, có vẻ long mạch ảnh hưởng đến chúng ta không lớn.

Lời tuy thế nhưng sắc mặt mọi người đều không tốt.

Biết long mạch ảnh hưởng đến con người khiến ai cũng thấy rợn người.

Đặc biệt là Bàn Tử và Hắc Mắt Kính, hai người đi đổ đấu nhiều, giờ cứ thấy ngứa ngáy khắp người.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cười: Mọi người đừng nghĩ nhiều, có một số việc chưa đến lượt chúng ta lo.

Tranh thủ nghỉ ngơi, lát nữa có khi còn gặp nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi hơn.

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người tiếp tục lên đường, đi sâu vào cung Tây Vương Mẫu.

Đi theo đường mòn một lúc, xuyên qua một thác nước nhỏ, họ lại đến trước một hồ nước ngầm khổng lồ khác.

Hồ này rất nông, nước chỉ ngập qua eo, cực kỳ trong xanh, nhìn rõ đáy.

Tuy nhiên, mọi người phải dừng bước vì thấy rõ dưới đáy hồ có vô số sợi dây nhỏ màu đỏ, giống như mạch máu, che kín toàn bộ đáy hồ.

Cái gì đây.

Rong rêu à.

Bàn Tử định thò tay vớt.

Lý Vọng Thư vội kéo hắn lại: Đó là một loại sâu chuyên hút máu.

Nó hút máu giống đỉa, người bị hút không có cảm giác gì.

Nhưng sức ăn của nó lớn hơn đỉa nhiều, đợi khi nhận ra thì người đã sớm tiêu tùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hút khô.

Bàn Tử rùng mình lùi lại nửa bước: Vậy giờ làm sao.

Trong nước đầy rẫy thứ này, không có thuyền sao qua được.

Lý Vọng Thư cười nhìn Bàn Tử rồi quay sang Ngô Tà: Không sao, hai cậu từng ăn Kỳ Lân Kiệt, sâu bọ sợ nhất là máu của hai cậu.

Giờ đã đến đây rồi, quay lại cũng không thực tế, hai vị có thể hy sinh chút máu không.

Hả.

Bàn Tử méo mặt: Nói chứ Lý thiếu, cậu ngay cả Thi Miết Vương còn trấn được, mấy con sâu hút máu này làm khó được cậu sao.

Lý Vọng Thư chỉ tay lên đám Thi Miết Vương đang bay: Tôi chẳng phải đang phải khống chế đám này đi dò đường sao.

Bằng không rộng thế này tìm đến bao giờ.

Thấy Bàn Tử còn lằng nhằng, Ngô Tà dứt khoát rút dao khứa một đường trên tay.

Máu nhỏ xuống nước, đám tuyến trùng màu đỏ như bị kinh hãi, cuống cuồng co rút ra xa.

Thấy thế, Lý Vọng Thư vẫy tay, mọi người xếp hàng lội xuống hồ.

Ngô Tà đi đầu, Bàn Tử ở giữa, mùi máu tươi khiến lũ sâu dạt ra xa.

Thật ra Lý Vọng Thư không phải không khống chế được đám sâu này, nhưng việc điều khiển Thi Miết Vương đã tốn quá nhiều sức lực.

Chương 219

Hơn nữa hắn cần giữ sức đề phòng Tề Vũ hoặc những rắc rối khác có thể xuất hiện.

Hồ nước cạn rộng hơn tưởng tượng.

Đi được gần một giờ, bốn phía vẫn không thay đổi nhiều.

May mà có máu của Ngô Tà và Bàn Tử nên không xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi Lý Vọng Thư định thở phào thì Ngô Tà đi đầu bỗng hét lên, ngã ngồi xuống nước.

Muộn Du Bình đi ngay sau nhanh tay lẹ mắt kéo cậu ta lên.

Ngô Tà đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ xuống nước: Dưới nước có đinh.

Mọi người soi đèn pin xuống, phát hiện đâm vào chân cậu ta không phải đinh mà là một mảnh sứ sắc nhọn.

Những mảnh sứ tương tự rải đầy đáy nước khu vực này.

Cái gì đây.

Lúc trước đâu có thứ này.

Bàn Tử thắc mắc.

Lý Vọng Thư vớt một mảnh lên xem: Các cậu phát hiện không, thứ này giống hệt cái bình gốm trên con thuyền cổ kia.

Mọi người lập tức căng thẳng.

Muộn Du Bình rút Hắc Kim Cổ Đao khuấy nước vài cái, lớp bùn cát dưới đáy lộ ra một hộp sọ trắng hếu.

Cũng may hộp sọ này đã bị nước bào mòn chỉ còn xương, không có Thi Miết Vương ký sinh như cái trên thuyền cổ.

Lúc trước chúng ta phán đoán bình gốm là vật phẩm tiến cống cho Tây Vương Mẫu.

Giờ ở đây cũng xuất hiện bình gốm, xem ra chúng ta sắp đến đích rồi.

Nơi này hẳn là nơi Tây Vương Mẫu quốc năm đó chất đống tế phẩm.

Trần Văn Cẩm nói với vẻ vui mừng lẫn lộn chút không nỡ.

Lý Vọng Thư hiểu Trần Văn Cẩm không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngủ say trong Vẫn Ngọc.

Đang định an ủi cô thì Thi Miết Vương dò đường truyền tin về.

Hắn vui vẻ nói: Nói không sai, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Mấy mảnh sứ này chắc từ phía trước trôi dạt lại đây.

Nghe vậy, mọi người như được tiếp thêm sức lực, cẩn thận tránh mảnh sứ rồi tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, họ thấy mặt hồ phía trước nổi lên một ngọn núi nhỏ.

Lại gần mới thấy đỉnh núi có vô số cột đá rủ xuống tạo thành một thác nước bằng đá khổng lồ và quái dị.

Độ dốc thoai thoải có thể đi bộ lên.

Chính giữa thác nước đá có một cầu thang đá đơn sơ, hai bên đặt đèn khí bằng đồng.

Đầu cầu thang được tu sửa thành một thạch đài.

Tôi hiểu rồi, đứng trên đó có thể nhìn bao quát toàn bộ cảnh tượng hiến tế.

Đó hẳn là vị trí đàn tế thực sự.

Ngô Tà quên cả đau chân, reo lên.

Một phát pháo sáng được bắn lên.

Trên đài hiến tế lờ mờ hiện ra một ngai vàng bằng đá cực lớn, hình thù kỳ dị.

Quan trọng nhất là, trên ngai vàng đó rõ ràng có một người đang ngồi.

Nhìn thấy trên vương tọa thế mà lại có một người đang ngồi, mọi người đầu tiên là sửng sốt.

Bàn Tử có chút kinh hãi, hạ giọng thở dài: Các cậu nói xem, người đó không phải là Tây Vương Mẫu bà bà đấy chứ.

Bà ấy cũng quá khách khí rồi, thật sự không cần thiết phải đích thân ra đón chúng ta đâu.

Tôi hiểu rõ người ngồi trên vương tọa kia chỉ là một món hàng giả, cho nên cũng không quá để tâm, mà chỉ nhìn quanh bốn phía, khẽ nói: Đi lên xem chẳng phải sẽ biết sao.

Nơi này toàn là đá, hơn nữa nhìn qua là một khối nguyên vẹn, cũng không giống chỗ có thể lắp đặt cơ quan.

Nói rồi, tôi đi đầu, men theo thềm đá chậm rãi bước lên đàn tế.

Đến gần, tôi phát hiện ngồi ngay ngắn trên vương tọa khổng lồ kia quả nhiên là một xác chết nữ.

Nữ thi đội mũ quan vô cùng rườm rà, nếu không nhờ trâm cài thì căn bản không thể phân biệt được nam nữ.

Trên người bà ta mặc váy bào tơ vàng, đính đầy ngọc phiến, cả cái xác ngồi ngay ngắn như đang thiền định, sống động như thật.

Trên mặt nữ thi đeo một chiếc mặt nạ chế tác bằng vàng ròng, che kín mít cả khuôn mặt.

Tuy nhiên nhìn từ bên cạnh, có thể thấy làn da ở cổ có màu xanh đậm, dưới ánh đèn pin chiếu vào trông vô cùng âm sâm.

Sau lưng nữ thi còn có hai võ sĩ mặc áo giáp phong cách Tây Vực đứng hầu.

Có lẽ do thân phận không đủ cao nên lúc tạc tượng, thợ thủ công đã bớt xén nguyên vật liệu.

Lúc này, mặt nạ của một võ sĩ đã bong ra, có thể thấy trực quan bên trong mũ giáp chỉ còn lại một cái hộp sọ khô khốc.

Đây là Tây Vương Mẫu sao.

Mẹ ơi, chỉ riêng cái mặt nạ này, công nghệ và tạo hình này, mấy ngàn năm trôi qua mà vẫn rực rỡ lấp lánh như vậy.

Các cậu nói xem, nếu cái mặt nạ này tuồn ra ngoài, liệu có phá vỡ kỷ lục đấu giá không.

Bàn Tử vừa nói, ánh mắt vừa quét qua quét lại trên người nữ thi.

Nhìn đống ngọc khí kia, hắn suýt chút nữa thì chảy nước miếng xuống đất.

Cũng may Tiểu Ca vẫn luôn tương đối lý trí, thấy Bàn Tử càng sấn tới càng gần, cậu ấy quyết đoán kéo hắn lại.

Sau đó, Tiểu Ca chỉ vào hoa văn chim xanh điêu khắc trên mặt đất quanh vương tọa, ánh mắt ngưng trọng nói: Cẩn thận cơ quan.

Đó là một con chim mặt người đầu to thân nhỏ, bên ngoài là một con rắn cuộn thành vòng tròn, vừa vặn bao vây vương tọa ở trung tâm.

Tiểu Ca dùng những ngón tay dài kỳ lạ của mình sờ sờ mép mâm tròn, lúc này mới ngẩng đầu nói: Có khe hở rất nhỏ, có khả năng là cơ

quan thăng bằng, tốt nhất đừng lại gần bà ta.

Cũng không biết vì sao, khi Tiểu Ca nói có cơ quan, trong lòng tôi ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này Trần Văn Cẩm lại lắc đầu với ánh mắt ngưng trọng: Đây không phải là Tây Vương Mẫu.

Khi ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô ấy, mới phát hiện Trần Văn Cẩm căn bản không nhìn nữ thi trên vương tọa, mà đang nhìn về phía sau vương tọa đến xuất thần.

Tôi tò mò ghé lại gần, lúc này mới thấy, phía trên sau lưng vương tọa thế mà lại khảm một vật thể khổng lồ không sao tả xiết.

Khối đồ vật này to lớn vô cùng, lồi ra khỏi đỉnh động, hiện ra hình cầu, hoàn toàn không thể ước lượng đường kính, hầu như nơi nào nhìn thấy cũng toàn là thứ này.

Xem địa chất thì dường như cũng là đá, nhưng màu sắc lại hoàn toàn khác biệt với vách động xung quanh.

Đương nhiên, điều khiến người ta khó quên nhất là bên trên chi chít các loại lỗ hổng hình thù khác nhau.

Giống như một cái tổ ong vặn vẹo hư thối, nhìn thoáng qua đã khiến người ta cảm thấy cả người khó chịu.

Đáng sợ hơn là những cái lỗ đó đen ngòm một mảnh.

Khi tôi chiếu đèn pin vào những cái lỗ đó, đồng thời cũng cảm giác được chúng dường như là từng con mắt, cũng đang lẳng lặng chăm chú nhìn lại tôi, khiến tôi có cảm giác lông tơ dựng đứng.

Lúc này, Trần Văn Cẩm bỗng nhiên xoay người nhìn về phía tôi, thần sắc có chút bi thương, cũng không nói lời nào, chỉ giơ tay xắn tay áo tôi lên.

Tiếp đó, cô ấy thuần thục cởi dây câu cứu trảo buộc trên tay tôi xuống.

Sau đó lại xắn tay áo mình, tháo dây câu cứu trảo trên tay cô ấy ra, buộc lại vào tay tôi.

Làm xong tất cả, cô ấy mới ngẩng đầu nhìn tôi cười nói: Đây chính là nơi tôi muốn tìm.

Nhìn ra được, Trần Văn Cẩm giờ phút này đang làm cuộc từ biệt cuối cùng với tôi.

Chương 220

Nhưng tôi cũng sẽ không chỉ dừng bước tại đây.

Đã đến tận chốn này, nếu không tiến vào trong khối Vẫn Ngọc này một chuyến, tôi cảm giác mình nhất định sẽ bị lòng hiếu kỳ bức điên mất.

Thế là tôi giơ tay chỉ chỉ đầu mình, sau đó cười nói: Vẫn là để tôi bồi cô cùng vào trong đi.

Cô đừng quên, chúng ta vừa mới vào cung Tây Vương Mẫu này, tôi liền nhận được tin nhắn của bà lão ấy.

Để bà lão chờ lâu như vậy, hiện tại đã tới cửa, không vào xem, thỉnh an một tiếng thì thật sự không thể nào nói nổi.

Nói xong, cũng không đợi Trần Văn Cẩm đáp lời, tôi lập tức bảo thuộc hạ lấy dây thừng ra.

Tiếp đó đem một đầu dây thừng buộc chặt vào người mình, đầu kia để người bên ngoài giữ, sau đó mới nghiêm túc dặn dò: Ba ngày, ba ngày sau nếu tôi còn chưa ra, các người hẳn biết nên làm thế nào.

Ai ngờ tôi vừa dứt lời, Tiểu Ca thế mà cũng móc ra một sợi dây thừng, học theo dáng vẻ của tôi buộc một đầu vào người mình, lúc này mới nhàn nhạt nói: Tôi cũng nhận được tin tức, tôi đi cùng cậu.

Đối với Tiểu Ca, kỳ thật tôi không muốn cậu ấy theo vào.

Trong ký ức kiếp trước của tôi, tên này đi vào xong là ở lì bên trong rất nhiều ngày.

Suýt chút nữa làm Ngô Tà và Bàn Tử chờ bên ngoài chết đói không nói, mấu chốt là đi vào xong còn làm chính mình mất trí nhớ lần nữa.

Hiện tại Tiểu Ca vừa mới sống tốt hơn một chút, thật sự không cần thiết lại đi nếm mùi đau khổ của việc mất trí nhớ.

Nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết của Tiểu Ca, tôi biết mình chắc chắn không khuyên nổi cậu ấy.

Thế là tôi chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó ôm lấy eo Trần Văn Cẩm, vung móc câu cửu trảo, móc lấy phía trên Vẫn Ngọc, tiếp đó hai người lăng không đu người, liền tới được một cái lỗ hổng lớn nhất bên trên Vẫn Ngọc.

Mà Tiểu Ca tắc theo sát phía sau, lấy đà một cái rồi tung người nhảy, liền đáp xuống ngay sau lưng hai người chúng tôi.

Cái lỗ này tuy thuộc loại khá lớn trên Vẫn Ngọc, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Ba người vào bên trong, vẫn chỉ có thể khom lưng, chậm rãi đi về phía trước.

Cũng may không lâu sau, không gian trong lỗ hổng dần mở rộng, ba người cũng có thể đứng thẳng dậy.

Tôi vừa đi, vừa đưa tay vuốt ve xúc cảm của Vẫn Ngọc, quả nhiên chất liệu giống hệt bộ áo ngọc trên người cái bánh chưng sống trong lỗ hổng vương cung.

Đến nơi này, Trần Văn Cẩm như đã khôi phục ký ức, dù gặp ngã rẽ cũng đi rất quyết đoán.

Cũng không biết đã đi bao lâu, ngay cả tôi cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này cuối cùng cũng thấy được một số thứ khác biệt bên trong Vẫn Ngọc.

Ba người chúng tôi đã đi vào một không gian tương đối rộng lớn, giống như một gian thạch thất thiên nhiên.

Mà ở một góc thạch thất, lại có ba người đang ngồi, như thể đã chết, bất động.

Làn da trần trụi bên ngoài của ba người đó đều đã giống như vỏ cây, nhăn nheo chồng chất lên nhau, chẳng những khiến người ta không nhìn rõ bộ dáng ban đầu của họ, thậm chí ngay cả nam nữ cũng không dễ phân biệt.

Không cần để ý đến họ.

Lúc trước khi tôi lần đầu tiên tiến vào, họ cũng đã ngồi ở đó rồi.

Quần áo đã sớm phong hóa, cũng không nhìn ra họ rốt cuộc là ai.

Theo bước chân Trần Văn Cẩm, chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Dọc đường, lại thấy không ít người giống như những gốc cây khô ngồi bên trong Vẫn Ngọc này.

Những người này không ngoại lệ, làn da toàn thân đều khô héo chồng chất lên nhau, vừa thấy liền biết thời gian ở trong Vẫn Ngọc đã không ngắn.

Rất nhanh, ba người liền tới một không gian tương đối trống trải.

Và lúc này, tôi cuối cùng cũng thấy được mấy người quen thuộc.

Không ngoại lệ, mấy người này đều là những người từng xuất hiện trong bức ảnh đội khảo cổ Tây Sa.

Mấy người này không ngồi, mà chọn một chỗ tương đối bằng phẳng để nằm.

Làn da trắng bệch, thoạt nhìn còn tưởng là thi thể.

Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện, họ tuy nằm bất động nhưng lồng ngực vẫn phập phồng chậm rãi theo nhịp điệu.

Ngoài ra, họ còn rất sáng tạo, đắp lên người không ít mảnh Vẫn Ngọc vỡ vụn, không biết còn tưởng họ đang tự xây mộ cho mình.

Bên cạnh mấy người đó, có thể thấy còn một chỗ nằm bỏ trống, nghĩ đến đó chính là chỗ Trần Văn Cẩm năm xưa từng nằm.

Tuy nhiên, thứ thu hút sự chú ý nhất trong toàn bộ không gian vẫn là một người phụ nữ mặc hoa phục đang ngồi ngay ngắn ở phía bên kia.

Tôi liếc mắt liền nhận ra, y phục trên người bà ta rất giống với Tây Vương Mẫu trên đàn tế bên ngoài.

Đây mới là Tây Vương Mẫu thật sự.

Tuy miệng thốt ra nghi vấn, nhưng trong lòng tôi đã mười phần chắc chắn, người trước mắt chính là vị Tây Vương Mẫu từng có một đoạn tình cảm với Chu Mục Vương.

Chỉ thấy làn da Tây Vương Mẫu đã hoàn toàn khô héo, thân thể bị những phiến đá thiên thạch vỡ vụn bao quanh từng vòng.

Mà nửa thân dưới của bà ta lại dùng một tấm da rắn nguyên vẹn làm vật trang trí, nhìn thoáng qua, tựa hồ như nửa người nửa rắn.

Lúc này Trần Văn Cẩm lại u sầu nói: Thành phần chủ yếu của Thi ba ba đan, ngoài Thi Miết Vương ra, chính là bột phấn thiên thạch này.

Sau khi uống đan dược, thành phần thiên thạch trong máu sẽ hạn chế độc tính của Thi Miết Vương, để Thi Miết Vương có thể chui vào não bộ con người, tiết ra một loại độc tố.

Ở bên trong áo ngọc, Thi Miết Vương bị ngọc tượng ảnh hưởng, độc tố tiết ra chậm chạp, cho nên những độc tố đó có thể từ từ thay đổi cơ thể người.

Theo truyền thuyết ghi lại, hai ngàn năm sau, khi Thi Miết Vương

chết đi, hoàn toàn dung hợp với cơ thể, người ta liền có thể rời khỏi áo ngọc này.

Mà những độc tố đó có thể giúp máu người xua đuổi trùng hại, đồng thời giúp con người trường sinh.

Nói đến cuối cùng, trên mặt Trần Văn Cẩm không kìm được lộ ra một nụ cười khổ.

Tôi hiểu ý cô ấy, truyền thuyết rốt cuộc vẫn chỉ là truyền thuyết.

Giống như Tây Vương Mẫu trước mắt đây, thời đại bà ta sống cách hiện tại đã sớm vượt qua hai ngàn năm.

Mà những người như gốc cây khô gặp trên đường đi, có khả năng niên đại ngủ say càng xa xưa hơn.

Nhưng bọn họ không ngoại lệ đều vẫn bị vây trong giấc ngủ say, căn bản không có chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

Cho nên cái thuyết pháp ngủ say hai ngàn năm trong Vẫn Ngọc rồi đạt được trường sinh, nói cho cùng cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Cụ thể có thể tỉnh lại hay không, kỳ thật trong lòng mọi người đều ôm thái độ hoài nghi.

Đương nhiên, có lẽ có người thật sự đã đi ra khỏi Vẫn Ngọc, trà trộn vào đám đông mà không bị phát hiện.

Nhưng ít nhất những người trước mắt nhìn thấy, thật sự không có ai thức tỉnh.

Cho nên cảm xúc hiện tại của Trần Văn Cẩm có chút suy sụp, trong lòng tôi cũng có thể hiểu được.

Rốt cuộc chìm vào lần ngủ say này, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại nữa.

Điều này với cái chết kỳ thật cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng nếu không tiến hành ngủ say, vậy với tình huống hiện tại của cô ấy, rất nhanh cơ thể sẽ phát sinh thi biến.

Cho nên Trần Văn Cẩm hiện tại căn bản không có đường lựa chọn.

Hiểu được tâm trạng của Trần Văn Cẩm, tôi dứt khoát đưa tay ôm cô ấy vào lòng, nhìn vào mắt cô ấy an ủi: Chị cứ yên tâm đi, tôi nhất định có thể tìm được biện pháp giải quyết Thi ba ba đan.

Chị đừng quên, tôi thật ra cũng giống chị, tuy hiện tại có thể tạm thời áp chế Thi Miết Vương, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục thi biến.

Nếu cuối cùng thật sự hết cách, tôi cũng sẽ quay lại bồi chị.

Nhớ để dành cho tôi một chỗ nằm tốt đấy.

Thực ra về mọi vấn đề của Thi ba ba đan, Tây Vương Mẫu trước mắt chắc chắn là người biết rõ nhất.

Chương 221

Rốt cuộc nói cho cùng, bà ta mới là người sáng tạo ra nó.

Tuy bà lão hiện tại cũng đang ngủ say ở đây, nhưng biết đâu là do kỹ thuật thời đại đó có hạn, có vài vấn đề mới không thể tránh khỏi.

Nếu đem công thức của bà ta dùng y dược học hiện đại và công nghệ sinh học rà soát lại một lần, nói không chừng có thể tìm ra giải pháp.

Và thực tế tôi cũng vẫn luôn làm như vậy, mấy phòng thí nghiệm dưới trướng đều đang không ngừng triển khai nghiên cứu ngược về Thi ba ba đan.

Chẳng qua thứ này quá mức nghịch thiên, hơn nữa trong thành phần chủ yếu còn có loại Vẫn Ngọc mà nhân loại chưa từng hiểu rõ, cho nên tiến độ nghiên cứu mới chậm chạp như vậy.

Có khoảnh khắc, tôi thực sự có xúc động muốn thử dùng Thi Miết Vương trên người mình để kết nối với Tây Vương Mẫu.

Nếu thành công, ký ức của Tây Vương Mẫu có thể sẽ được tôi sử dụng.

Rất nhiều vấn đề và bí ẩn hầu như đều có thể giải quyết dễ dàng.

Chỉ là cuối cùng tôi vẫn nhịn xuống, không xúc động làm chuyện ngốc nghếch.

Chưa nói đến việc tùy tiện kết nối với Tây Vương Mẫu có kinh động đến bà lão hay không.

Lỡ như bà lão có tính khí gắt gỏng khi ngủ dậy, gọi đám thú cưng bà nuôi ra tiếp đón, thì tôi không nghĩ chúng tôi còn khả năng sống sót.

Hơn nữa tôi càng sợ, lỡ như kết nối thành công, Thi Miết Vương lại giở chứng gì ra, thì lúc đó tôi có khóc cũng không ra nước mắt.

Trần Văn Cẩm tuy tuổi lớn hơn tôi một chút, nhưng tôi cũng không phải không thể chấp nhận.

Nhưng Tây Vương Mẫu hiện tại đã sắp thành một cái xác khô rồi, nếu thật sự cùng bà ta phát sinh chút gì đó, thì thà chết còn hơn.

Trần Văn Cẩm không biết giờ phút này trong lòng tôi đã có bao nhiêu tâm tư, ngược lại tựa đầu vào ngực tôi, muốn cẩn thận cảm nhận chút dịu dàng cuối cùng trước khi chia biệt.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca lại rất mất hứng mà đột nhiên hô lên ở bên cạnh: Đây là cái gì.

Theo lời Tiểu Ca, hai người chúng tôi quay lại nhìn, liền thấy trên mặt đất cách Tây Vương Mẫu không xa, đắp một đống đất kỳ quái.

Tiểu Ca đang ngồi xổm trước đống đất, dùng tay nhặt lên một mảnh vật thể giống như vỏ cây khô héo.

Cái này là.

Sao tôi nhìn giống như da của mấy cái cây khô chúng ta gặp trên đường đi vậy.

Tôi nhìn vật trong tay Tiểu Ca, không kìm được thắc mắc.

Mà Tiểu Ca sau khi quan sát một lúc, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó vẻ mặt kinh ngạc lùi lại một bước.

Thấy thế, tôi cũng ngẩng đầu nhìn theo, liền thấy trên đỉnh chóp hang động này, thế mà lại treo một cái kén khổng lồ.

Nhìn thấy cái kén thịt khổng lồ ấy, không biết sao ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là có người đang luyện Thiên Tằm Thần Công trong phim điện ảnh.

Ngoài việc toàn bộ cái kén đều cấu tạo từ da thịt ra, vẻ ngoài thật sự giống hệt đạo cụ phim ảnh.

Mà đống đất Tiểu Ca ngồi xổm xem lúc trước, lại chính là lớp da già bong ra từ cái kén khổng lồ đó.

Cái này, hẳn là người đầu tiên ngủ say ở đây.

Lúc nãy chúng ta vừa vào đã phân tích, thời gian hắn ở đây đã sớm vượt qua hai ngàn năm, ước tính sơ bộ ít nhất cũng hơn 4000 năm.

Những thứ kia là da hắn lột xuống, các cậu xem độ dày đó, chồng chất độ cao sắp đến ngực Tây Vương Mẫu rồi.

Chỉ là không biết vì sao hắn vẫn luôn không tỉnh lại.

Nghe lời này, Tiểu Ca dứt khoát rút đao, dường như muốn mổ cái kén khổng lồ kia ra xem bên trong là gì.

Cũng may tôi tay mắt lanh lẹ, lập tức đè Tiểu Ca lại.

Đừng xúc động, phải biết tên kia đã ngủ say trong đó hơn 4000 năm, trời mới biết hiện tại bên trong sẽ là thứ gì.

Niên đại của cái kén này, cùng thời đại với Thanh Đồng Môn.

Lúc này Trần Văn Cẩm giơ tay chỉ vào vách động bốn phía, trên vách vẽ rất nhiều hoa văn, giống hệt Thanh Đồng Môn.

Tôi cảm thấy, người trong kén này chính là người năm đó tạo ra cánh cửa đồng thau khổng lồ kia.

Chuyện năm đó, có lẽ chỉ người trong kén mới biết.

Chỉ là nói đến đây, giọng cô ấy dần nhỏ đi, cả người càng dựa hẳn vào lòng tôi, dường như muốn cứ thế ngủ say đi vậy.

Thấy thế, tôi vội vàng bế ngang cô ấy lên, đi đến chỗ cô ấy từng ngủ trước đó.

Giờ phút này Trần Văn Cẩm như một người buồn ngủ cực độ, ánh mắt dần trở nên mê ly, mỉm cười với tôi.

Để tôi nhìn cậu lần cuối cùng, ghi nhớ thật kỹ dáng vẻ của cậu.

Có lẽ, trong mơ còn có thể gặp lại, như vậy giấc ngủ ngàn năm có lẽ cũng không gian nan đến thế.

Nói xong, liền thấy Trần Văn Cẩm chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp cũng trở nên đều đặn và chậm rãi, mắt thấy đã chìm vào giấc ngủ say.

Yên tâm đi.

Vẫn câu nói kia, một khi tôi tìm được biện pháp giải quyết hoàn toàn Thi Miết Vương, sẽ quay lại đón chị ra ngoài.

Nói xong lời này, tôi học theo dáng vẻ những người khác, nhặt một ít mảnh Vẫn Ngọc vỡ vụn từ bên cạnh, rải đều lên người Trần Văn Cẩm, coi như làm cho cô ấy một lớp bảo hiểm kép.

Làm xong tất cả, tôi đứng dậy định gọi Tiểu Ca, không ngờ vừa quay đầu lại phát hiện cậu ấy vẫn đang nhìn chằm chằm vào cái kén thịt kia không chớp mắt.

Tôi thật không ngờ Tiểu Ca tên này lại chấp nhất như vậy, thế là tiến lên vỗ vỗ vai cậu ấy cười nói: Đừng nghĩ nữa, người ta vất vả lắm mới sống hơn 4000 năm, cậu đừng quấy rầy người ta nghỉ ngơi.

Nhưng Tiểu Ca lại lắc đầu với vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời mở miệng hỏi: Cậu còn nhớ tin tức nhận được ở đường nước trước đó không.

Tôi sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Ý cậu là, kẻ đang đợi chúng ta là tên này.

Bị Tiểu Ca nhắc tới chuyện này, trong lòng tôi cũng không khỏi tò mò.

Rốt cuộc nhìn trận thế truyền tin trước đó, thậm chí còn làm một số thuộc hạ của Tề Vũ biến thành người thực vật, thì xem thế nào cũng là có chuyện rất quan trọng cần truyền đạt mới đúng.

Nhưng hiện tại tôi đã đến trong Vẫn Ngọc này, thậm chí bản thân Tây Vương Mẫu cũng đang ngồi một bên.

Nếu có chuyện gì thì lẽ ra bây giờ phải nói rồi chứ.

Nhưng từ khi ba người chúng tôi vào Vẫn Ngọc, mọi thứ đều bình lặng như vậy, thậm chí ngay cả khi Trần Văn Cẩm đã chìm vào giấc ngủ say lần nữa, cũng không xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Tuy nhiên, ngay khi tôi đang tò mò liệu trong Vẫn Ngọc này còn ẩn giấu bí mật gì không, thì đột nhiên một luồng tin tức cứ thế không hề báo trước xộc thẳng vào đầu tôi.

Luồng tin tức này đến cực kỳ đơn giản thô bạo, hơn nữa tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không có ý tứ tuần tự tiệm tiến.

Tôi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cảm giác quen thuộc như máu sắp phun đầy mặt lập tức dâng lên trong lòng.

Thậm chí còn chưa kịp nói chuyện, tôi đã phun ra một ngụm máu, cả người như bị rút cạn sức lực, ngã nhào xuống đất.

Cũng may Tiểu Ca ở bên cạnh phản ứng rất nhanh, đỡ lấy tôi một cái, mới tránh cho tôi khỏi cảnh xấu hổ dùng mặt làm đệm giảm xóc.

Nhưng sự công kích ý thức này không hề dừng lại khi tôi ngã xuống, ngược lại càng lúc càng mạnh.

Thậm chí tôi có thể cảm nhận rõ ràng con Thi Miết Vương trong đầu mình cũng có chút không chịu nổi, lớp tinh thể giống như hổ phách bên ngoài thậm chí bắt đầu xuất hiện từng vết rạn nứt.

Tôi hiểu rằng nếu lớp tinh thể kia thật sự vỡ nát, thì cái mạng nhỏ

của tôi cũng đi tong.

Nhưng giờ phút này, đầu đau như búa bổ, tôi căn bản không làm được gì.

Ngoài việc trong miệng không ngừng rên rỉ, ngay cả động đậy ngón tay út cũng không xong.

Chỉ có thể trong đau đớn, trơ mắt nhìn vết rạn trên hổ phách ngày càng nhiều, ngày càng sâu.

Mẹ kiếp, không ngờ kết cục cuối cùng của mình lại là thế này.

Xem ra ải này thật sự không qua được rồi.

Ngay khi tôi cảm giác sắp đến giới hạn, sắp không cầm cự nổi nữa, không ngờ Tiểu Ca lại đột nhiên buông tôi ra, sau đó rút trường đao hướng về phía cái kén thịt kia.

Nhưng nhát đao này, cậu ấy rốt cuộc vẫn không thể chém xuống.

Vừa mới giơ trường đao lên, không ngờ cậu ấy liền gặp phải đãi ngộ y hệt tôi.

Hừ một tiếng, cả người cậu ấy quỵ xuống, chỉ có thể một tay chống đao, một tay ôm trán, khổ sở chống đỡ bên cạnh.

Chương 222

Theo việc Tiểu Ca chìm vào đau đớn, bên phía tôi ngược lại nhẹ đi không ít, chỉ sau một hơi thở, luồng tin tức công kích kia liền dừng lại.

Tiếp đó, đầu tôi như được mở van, vô số tin tức như thủy triều cuồn cuộn không ngừng ùa vào.

Những tin tức này rối rắm phức tạp, có cái rõ ràng, có cái lại mơ hồ không rõ.

Nhưng không ngoại lệ, chúng đều đến từ thời kỳ viễn cổ, là ký ức sinh hoạt của bộ lạc nhân loại nguyên thủy.

Trong những ký ức này, tôi thấy được cuộc sống hàng ngày của người nguyên thủy.

Cuộc sống của họ mỗi ngày vô cùng đơn điệu, ngoài đi săn thì là ngủ, sau đó lại đi săn, tuần hoàn lặp lại.

Cuộc sống như vậy tuy đơn giản nhưng lại tràn ngập nhàm chán và nhạt nhẽo.

Không chỉ vậy, họ còn phải thường xuyên đối mặt với mối đe dọa từ thú dữ.

Những con thú hung mãnh đó có thể tấn công họ bất cứ lúc nào, khiến tính mạng họ luôn trong tình trạng nguy hiểm.

Có thể nói, cuộc sống của họ quả thực là nước sôi lửa bỏng, một chút cũng không quá.

Tuy nhiên, cuộc sống như vậy bỗng nhiên bị phá vỡ vào một ngày nọ.

Đó là một đêm yên tĩnh, trên bầu trời đột nhiên xẹt qua ánh sáng chói mắt, một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, phảng phất muốn thiêu rụi cả bầu trời đêm.

Quả cầu lửa này chiếu sáng toàn bộ đại địa, biến đêm tối thành ban ngày.

Theo đà thiên thạch không ngừng rơi xuống, nó ma sát kịch liệt với không khí trên cao, ngọn lửa sinh ra càng lúc càng sáng.

Cuối cùng, khi khối thiên thạch này sắp tiếp cận mặt đất, nó đột nhiên ầm ầm nổ tung, vỡ thành vô số mảnh lớn nhỏ.

Khi thiên thạch rơi xuống đất, một cơn ác mộng không hồi kết cũng từ đó bắt đầu.

Tin tức ùa vào đầu tôi vô cùng phức tạp, thậm chí căn bản không phải đến từ một người, mà là đến từ rất nhiều người, hoặc nói là một dạng ý thức tập thể.

Nếu không cũng chẳng đến nỗi làm tôi suýt chút nữa thì lãnh cơm hộp ngay tại chỗ.

Sau khi loại bỏ những phần vô dụng, đại bộ phận còn lại về cơ bản đều xoay quanh thiên thạch.

Đầu tiên có thể xác định, vào thời viễn cổ, đã từng có một thiên thạch từ ngoài vũ trụ rơi xuống.

Trong quá trình rơi, thiên thạch vỡ ra, biến thành vài phần lớn nhỏ.

Mà tính chất của những mảnh thiên thạch vỡ này lại hoàn toàn khác nhau, có lẽ đây là nguyên nhân thiên thạch bị vỡ.

Có mảnh thiên thạch chủ yếu cấu thành từ Vẫn Đồng đồng thiên thạch, ví dụ như khối được làm thành Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Có mảnh lại thiên về đá, giống như khối Vẫn Ngọc mà tôi đang ở bên trong đây.

Tuy nhìn rất có cảm giác kim loại, nhưng sờ lên lại giống ngọc thạch hơn là kim loại.

Đương nhiên, ngoài tính chất khác nhau, mỗi khối thiên thạch lại còn có những tác dụng thần kỳ riêng biệt.

Có khối có thể thông qua việc phát ra âm thanh để đạt được các công năng khác nhau, ví dụ như khiến người ta chìm vào đủ loại ảo giác.

Có khối lại có năng lực ngăn cách hết thảy.

Còn có khối có khả năng thay đổi tính chất sinh vật.

Nếu thiên thạch có nhiều tác dụng thần kỳ như vậy, thì một đề tài gần như vĩnh hằng của nhân loại tự nhiên được đưa vào lịch trình —— Trường sinh.

Trường sinh có thể nói là đề tài luôn tồn tại từ khi nhân loại khai trí.

Tuy nhiên, theo sự tìm tòi của mọi người đối với thiên thạch, trong khi đạt được các loại sức mạnh, dần dần lại có một phát hiện to lớn.

Thiên thạch. thực ra là vật sống.

Hoặc nói, có người phát hiện trong đó một bộ phận mảnh vỡ thiên thạch là vật sống có ý thức.

Những kẻ trước kia lợi dụng các mảnh thiên thạch này để có sức mạnh, cuối cùng đều không thoát khỏi vận mệnh bị chính khối thiên thạch đó nuốt chửng.

Mãi đến lúc này mọi người mới ý thức được, còn có thứ khác đi theo thiên thạch cùng rơi xuống đại địa.

Giống như trong khối thiên thạch rơi ở Cổ Đồng Kinh có tồn tại một loại rắn lông đen Hắc Mao Xà.

Khối rơi ở Tháp Mộc Đà thì có Xà Mẫu khi còn là ấu thể.

Còn viên rơi ở Côn Luân Sơn lại là một con bạch xà.

Đương nhiên, những sinh vật đi theo vành đai thiên thạch này chưa đủ để khiến người ta cảm thấy nguy cơ.

Vấn đề thực sự là, viên thiên thạch này giống như một nhà tù hơn, những sinh vật đó có lẽ chỉ đóng vai trò cai ngục, hoặc chỉ là sinh vật cộng sinh.

Thứ bị giam giữ bên trong mới là đại khủng bố thực sự.

Hơn nữa theo việc thiên thạch vỡ ra, thứ bị giam giữ kia dường như cũng thoát khỏi một phần nhà giam.

Hoàn toàn hòa làm một với núi cao, bên trong ngọn núi, nó tồn tại dưới hình thức một loại mạch đá màu đen.

Hơn nữa, loại mạch đá đen này còn đang không ngừng lan tràn khắp nơi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trải qua rất nhiều năm nghiên cứu và quan sát, người ta phát hiện mục đích cuối cùng của mạch đá đen này chính là khối thiên thạch rơi ở núi Trường Bạch.

Không ai biết vì sao nó lại chấp nhất với khối thiên thạch ở Trường Bạch Sơn như vậy, nhưng tất cả mọi người đều có một dự cảm: Một khi mạch đá đen hoàn toàn nuốt chửng viên thiên thạch dưới núi Trường Bạch, thì thứ trong thiên thạch có thể thực sự giáng lâm thế gian.

Cũng may mảnh thiên thạch ở Trường Bạch Sơn có năng lực ngăn cách hết thảy.

Cho nên mới có chuyện dùng mảnh vỡ đúc thành cánh cửa đồng thau, hoàn toàn phong ấn phần thiên thạch còn lại sau cửa.

Đương nhiên, đối với chuyện tà thần ngoài hành tinh theo thiên thạch giáng lâm xuống Trái Đất, trong lòng tôi kỳ thật không tin lắm.

Theo tôi thấy, tất cả những điều này đơn giản là do thời viễn cổ khoa học tự nhiên chưa đủ phát triển, nên mới quy những hiện tượng khó giải thích thành ác ma tà thần.

Mặc dù cái kén thịt khổng lồ đang ở ngay trước mắt, cơn bão tin tức vừa mới qua đi, nhưng tôi vẫn không tin lắm sẽ có thứ duy tâm như tà thần tồn tại.

Cho dù tà thần thật sự tồn tại, điều tôi quan tâm hiện tại hơn cả là tin tức về Thi ba ba đan.

Thế nhưng tin tức vừa truyền tới lại chỉ có một nửa.

Trong đoạn tin tức đó, phần lớn là về thiên thạch và các mảnh vỡ.

Tin về Tây Vương Mẫu tuy có, nhưng mới bắt đầu đã kết thúc.

Còn về việc từ thời Tây Vương Mẫu về sau đã xảy ra chuyện gì, có phát hiện gì, thì hoàn toàn không được truyền tới.

Lấy tình hình vừa rồi mà xem, hẳn là Tiểu Ca đã thay tôi gánh chịu một nửa sự công kích của dòng tin tức.

Chuyện về sau, chắc là truyền vào đầu cậu ấy rồi.

Nghĩ đến đây, tôi gượng dậy, nhìn về phía Tiểu Ca đang quỳ một bên.

Đúng lúc này, Tiểu Ca cũng vẻ mặt yếu ớt nhìn sang tôi.

Chương 223

Thấy tôi không sao, cậu ấy đầu tiên lộ vẻ vui mừng, ngay sau đó lại nhíu mày, mặt đầy ngưng trọng thì thầm: Không còn thời gian nữa, cậu đã khiến nó chú ý, nó đã nhìn chằm chằm vào cậu rồi.

Muốn sống sót, cậu nhất định phải mau chóng.

Tôi thế nào cũng không ngờ, Tiểu Ca nói mới được một nửa liền không hề báo trước mà ngất đi, đầu cắm thẳng về phía trước.

Cũng may phía trước cậu ấy là tôi, lần này vừa vặn ngã vào người tôi, không đến nỗi đập đầu chết ngay tại Vẫn Ngọc này.

Chỉ là lời cậu ấy vừa nói lại khiến tôi trăm mối vẫn không có cách giải.

Không hiểu vừa rồi cậu ấy rốt cuộc nhận được tin tức gì mà lại nói ra những lời như vậy.

Thế là tôi đỡ vai Tiểu Ca lay mạnh: Không phải chứ, cậu tỉnh lại đi.

Tôi khiến ai chú ý.

Là ai đang nhìn chằm chằm tôi.

Đại ca à, có gì cậu nói rõ ràng rồi hãy ngủ tiếp chứ.

Nếu tôi muốn sống thì tôi cần phải làm gì.

Cậu nói đi chứ.

Thời khắc mấu chốt thế này sao cậu có thể nói ngất là ngất luôn vậy.

Cậu là Trương Khởi Linh kia mà.

Tôi còn chưa ngất, sao cậu dám.

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng hiện tại không gọi tỉnh được Tiểu Ca, tôi cũng đành phải đưa cậu ấy ra ngoài trước rồi tính sau.

Không phải tôi không muốn chờ Tiểu Ca tỉnh lại mới đi, cứ nhất quyết phải vác một người để chứng tỏ thể lực tốt.

Hiện tại, cả cái đầu tôi vẫn đau như bị rìu bổ, mồ hôi lạnh túa ra không kìm được.

Cõng Tiểu Ca, hầu như mỗi bước đi của tôi, cơ thể đều không ngừng run rẩy, bước đi vô cùng miễn cưỡng.

Nhưng không đi không được, tuy đầu đau như búa bổ, nhưng giờ phút này tôi lờ mờ cảm thấy cơn buồn ngủ đang ập đến.

Tôi biết đây hẳn là dấu hiệu cơ thể muốn chìm vào giấc ngủ say do ở trong Vẫn Ngọc quá lâu.

Lúc này chưa phải lúc để tôi ngủ, cho nên trước hết phải rời khỏi Vẫn Ngọc đã.

Đến nỗi những tin tức khác, đằng nào cũng đã truyền vào đầu Tiểu Ca, chờ ra ngoài rồi từ từ hỏi cậu ấy cũng chưa muộn.

Đại ca, anh đừng đùa.

Anh nhất định là đang giỡn chơi với tôi đúng không.

Quãng đường từ trong Vẫn Ngọc đi ra ngoài, suýt chút nữa đã lấy mất nửa cái mạng của Lý Vọng Thư.

Đặc biệt là nửa đoạn sau, Lý Vọng Thư gần như là quỳ mà bò ra.

Phải cõng một người đi lại bất tiện là một chuyện, mặt khác, cơn buồn ngủ và cơn đau đầu ập đến cùng lúc, khiến đầu óc hắn như muốn nổ tung.

Điều này cũng khiến hắn chẳng thể nào xốc lại tinh thần, thậm chí phần lớn tinh lực đều phải dùng để chống chọi với cơn buồn ngủ kia.

Cũng may cuối cùng hắn vẫn mang theo Tiểu Ca bò được ra khỏi Vẫn Ngọc.

Vừa ra khỏi đó, cảm giác như nửa tháng không chợp mắt tức khắc giảm đi rất nhiều.

Sự đau đớn trong đầu biến mất một nửa, khiến hắn cảm thấy chút đau đầu còn sót lại dường như cũng không còn khó chịu đựng đến thế.

Thế là hắn an bài một đám Thi Miết Vương bảo vệ ở gần lối vào Vẫn Ngọc để phòng ngừa có kẻ xâm nhập, sau đó mọi người mới bước lên đường về.

Khi đi ra, mọi người không chọn đường cũ, dĩ nhiên đường cũ cũng chẳng thể đi được nữa.

Bất quá cũng may ở Tây Vương Mẫu cung này, đi vào thì khó chứ đi ra lại dễ hơn không ít.

Chỉ có điều Tiểu Ca tên này lại cứ luôn trong trạng thái hôn mê, cho dù mọi người đã khiêng hắn tới vách núi ranh giới giữa Tháp Mộc Đà và Ma Quỷ Thành, hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Phải đợi đến khi mọi người vất vả lắm mới kéo được hắn từ dưới vách núi lên an toàn, tên này mới từ từ tỉnh lại.

Nhưng tỉnh lại rồi thì vấn đề lại càng trở nên nan giải hơn.

Bởi vì Tiểu Ca sau khi tỉnh lại, cư nhiên lại mất trí nhớ.

Chẳng những hoàn toàn không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì bên trong Vẫn Ngọc, thậm chí nhìn mọi người trước mắt, hắn cũng trưng ra bộ dáng hoàn toàn không quen biết.

Cái này làm khổ Lý Vọng Thư rồi, những tin tức lấy được từ

Tháp Mộc Đà, hắn tuy rằng nắm được một nửa, nhưng một nửa về Thi ba ba đan lại bị thực thể bí ẩn kia truyền vào đầu Tiểu Ca.

Hiện tại hắn chơi bài mất trí nhớ, Lý Vọng Thư lập tức có cảm giác như biết rõ mình trúng vé số độc đắc, mà còn là loại mua một lần cả vạn vé.

Nhưng đến lúc đi đổi thưởng lại phát hiện vé số bị khóa trong két sắt, chết sống mở không ra, cảm giác này đúng là khóc không ra nước mắt.

Việc Tiểu Ca thường xuyên xuất hiện tình trạng mất trí nhớ, Lý Vọng Thư là biết.

Thậm chí qua ký ức lần này, hắn còn biết người Trương gia xưa nay mắc chứng Thiên thụ, chính là cái giá phải trả của lứa người can dự vào Vẫn Ngọc.

Thậm chí cái gọi là người Trương gia, tổ tiên bọn họ hẳn cũng là một vị nào đó từng ngồi trong Vẫn Ngọc.

Chứng Thiên thụ gây ra mất trí nhớ là do não bộ cần dung lượng để tiếp nhận thông tin mới, từ đó tạm thời xóa đi ký ức cũ.

Nhưng tình huống lần này, rõ ràng là vừa mới tiếp nhận tin tức mới, kết quả Tiểu Ca lại cái gì cũng không nhớ.

Điều này rõ ràng khác với những lần mất trí nhớ do Thiên thụ trước đây.

Khiến cho Lý Vọng Thư không kìm được nghi ngờ, có phải tên Tiểu Ca này cố ý đùa giỡn với hắn hay không.

Tuy nhiên, dáng vẻ Tiểu Ca thể hiện ra lúc này lại hoàn toàn không giống đang nói đùa.

Hắn tuy đã tỉnh, nhưng cả người lại suy yếu chưa từng thấy.

Lý Vọng Thư cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Ca trong bộ dạng này.

Sự sợ hãi và bất lực lộ ra trong ánh mắt ấy là không lừa được người.

Anh thật sự cái gì cũng không nhớ rõ.

Đối mặt với Tiểu Ca đang nằm trên cáng, cử động một chút cũng khó khăn, Lý Vọng Thư vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi lại một lần nữa.

Thậm chí chính hắn cũng không nhớ rõ mình đã hỏi câu hỏi tương tự bao nhiêu lần rồi.

Có lẽ nhận ra đám người Lý Vọng Thư không có ác ý, lần này Tiểu Ca ngoại trừ nói Không nhớ rõ, cuối cùng cũng chịu mở miệng nói câu thứ hai.

Tôi là ai.

Sao tôi lại ở đây.

Các người lại là ai.

Tuy rằng thuộc về ba câu hỏi triết học kinh điển, nhưng thấy Tiểu Ca cuối cùng cũng chịu giao lưu, trong lòng Lý Vọng Thư vẫn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất tuy mất trí nhớ nhưng đầu óc vẫn chưa hỏng, có lẽ còn có khả năng cứu vãn.

Nếu thật sự thành người thực vật thì mới là hoàn toàn hết hy vọng.

Thế là Lý Vọng Thư sau khi nghe câu hỏi của Tiểu Ca, bèn lộ ra một nụ cười tự cho là thân thiện nhất, nói: Hỏi hay lắm, anh tên là Trương Khởi Linh.

Sở dĩ anh ở chỗ này là vì chúng ta cùng nhau tới Tháp Mộc Đà

thám hiểm.

Chương 224

Nhưng trong quá trình đó anh gặp chút sự cố nhỏ, nên mới dẫn đến việc hiện tại cái gì cũng không nhớ.

Còn về chúng tôi là ai, có thể cùng nhau thám hiểm sinh tử, chúng ta tự nhiên là giao tình quá mệnh.

Chỉ thiếu nước chặt đầu gà, đốt giấy vàng kết bái huynh đệ nữa thôi, anh thật sự tất cả đều không nhớ sao.

Bất quá không nhớ cũng không quan trọng, tình huống hiện tại của anh, tôi khẳng định sẽ có biện pháp chữa khỏi.

Lý Vọng Thư nói xong, không ngờ Bàn Tử cũng sấn lại gần.

Tiểu Ca cậu yên tâm, điều kiện y tế hiện tại so với trước kia đã tốt hơn quá nhiều.

Có Lý thiếu ở đây, khẳng định sẽ liên hệ bệnh viện tốt nhất cho cậu.

Lời Bàn Tử nói cũng xem như nói hộ nỗi lòng Lý Vọng Thư.

Hiện tại đã ra khỏi Tháp Mộc Đà, hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở đây.

Thế là hắn an bài mọi người thu dọn một chút, lập tức lên đường trở về.

Rốt cuộc với tình trạng hiện tại của Tiểu Ca, dù xử lý thế nào thì ở nơi sa mạc mênh mông này cũng không ổn.

Dù là tìm bác sĩ hay biện pháp gì khác, đều phải về rồi hãy nói.

Hơn nữa hắn rõ ràng là chịu sự đả kích của luồng tin tức kia, nhưng hiện tại đến đi đường cũng thành vấn đề.

Tình huống này cũng làm Lý Vọng Thư có chút lo lắng, nếu đại não chịu tổn thương nghiêm trọng gì thì chắc chắn càng sớm đến bệnh viện tiếp nhận trị liệu càng tốt.

Cũng may lần này tới Tháp Mộc Đà chuẩn bị khá đầy đủ, sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút ở doanh trại giản dị trên vách núi, mọi người đặt Tiểu Ca lên cáng cứu thương, bắt đầu đi ra phía ngoài Ma Quỷ Thành.

Vì là đi lại con đường cũ, không cần vừa đi vừa dò đường, nên tốc độ của đội ngũ không hề chậm chút nào.

Dẫu vậy, mọi người vẫn đi mất cả ngày mới tiếp cận được rìa Ma Quỷ Thành.

Có điều, nằm ngoài dự đoán là ngay khi mọi người sắp đi ra khỏi Ma Quỷ Thành, cư nhiên có người đang đợi trên con đường độc đạo mà họ bắt buộc phải đi qua.

Ngô Tà nhận ra đối phương là một hỏa kế của Tam Thúc.

Người này sở dĩ đợi ở đây là để chuyển cho Ngô Tà một lời nhắn, đồng thời để lại một cái hộp rồi vội vã rời đi.

Nội dung lời nhắn cũng đơn giản, chỉ ngắn gọn một câu: Tề Vũ chưa chết, ta tiếp tục đuổi theo hắn, không cần tìm ta.

Đối với lời nhắn này, Ngô Tà thì không có cảm giác gì nhiều, ngược lại làm Lý Vọng Thư cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn vô cùng xác định, lúc ấy Thi Miết Vương đã rơi lên người Tề Vũ, thậm chí không chỉ một con.

Tuy rằng Thi Miết Vương chết rất nhanh, nhưng độc tố cần phóng thích thì hắn xác định chúng đã phóng thích lên người Tề Vũ rồi.

Như vậy mà cũng chưa chết.

Cơ thể tên Tề Vũ này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa quỷ dị gì.

Cơ thể bệnh nhân không có vấn đề gì quá lớn, sở dĩ cảm thấy đau đớn và suy yếu, hẳn là do thần kinh não chịu tổn thương gây ra.

Để bệnh nhân nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian, cơ thể hẳn là có thể hồi phục.

Tại bệnh viện tốt nhất Bắc Bình, bác sĩ sau khi kiểm tra xong cơ thể Tiểu Ca đã đưa ra một kết luận tạm coi là an tâm.

Bất quá nhìn vị nữ bác sĩ trẻ tuổi này, Lý Vọng Thư cứ cảm giác đối phương có chút không đáng tin cậy.

Rốt cuộc nhìn vẻ mặt mê trai, nước miếng suýt chảy ròng ròng của cô nàng khi nhìn Tiểu Ca, thật sự làm người ta rất khó yên tâm.

Nhưng dù sao đây cũng là bệnh viện tốt nhất cả nước, đối phương tuy trẻ tuổi nhưng lại mang danh hiệu chủ nhiệm, hắn cũng chỉ có thể kiên trì lựa chọn tin tưởng.

Vậy bác sĩ, vì sao hắn lại mất trí nhớ.

Cô vừa nói thần kinh não bị tổn thương, có phải đầu óc hắn hỏng rồi không.

Nghe Lý Vọng Thư nói, liền thấy vị bác sĩ kia nhịn không được lại trộm liếc nhìn lồng ngực gắn đầy các loại dụng cụ của Tiểu Ca, lúc này mới thỏa mãn nói: Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nhưng cũng không phải hoàn toàn không liên quan.

Thông qua kiểm tra, đại não của anh ấy không có dấu hiệu tổn thương rõ ràng.

Sở dĩ mất trí nhớ, khả năng lớn là mất trí nhớ bảo vệ.

Chính là khi đại não chịu kích thích quá lớn sẽ tiến hành một loại

tự bảo vệ, chủ động phong tỏa một đoạn ký ức.

Tình huống này thường thấy ở những người mắc hội chứng sau chấn thương.

Theo cách nói của anh, anh ấy đột nhiên tiếp nhận lượng lớn thông tin tuy rằng tôi không quá tin những gì anh nói nhưng nếu sự thật đúng là vậy, đại não anh ấy lựa chọn tự bảo vệ cũng không phải là điều vô lý.

Bị bác sĩ nghi ngờ ngay trước mặt, Lý Vọng Thư ít nhiều có chút xấu hổ.

Huống chi hắn nói đều là thật, nhưng đối phương lại làm bộ anh cứ chém gió đi, khiến hắn nhất thời cũng không tiện giải thích.

Thế là chỉ có thể lảng sang chuyện khác: Vậy, ký ức của hắn khi nào có thể khôi phục.

Cái này không dễ nói.

Nữ bác sĩ lắc đầu, đồng thời lại trộm nhìn thoáng qua Tiểu Ca, lúc này mới nhìn về phía Lý Vọng Thư nói: Nói thật, tình huống này trước mắt đối với giới y học vẫn là một nan đề.

Cái gọi là mất trí nhớ bảo vệ cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết.

Hơn nữa nó thiên về vấn đề tâm lý hơn là sinh lý.

Có người qua một thời gian sẽ từ từ khôi phục lại.

Có người thì cả đời cũng không thể nhớ lại những ký ức đó.

Cho nên hiện tại tôi cũng không thể cho anh một mốc thời gian cụ thể.

Trước mắt cứ để anh ấy hồi phục vết thương trên người là chính.

Nói không chừng điều dưỡng một thời gian, tự anh ấy sẽ nhớ ra cũng nên.

Cho dù không nhớ ra, muốn trị liệu hỗ trợ khác cũng phải đợi cơ thể anh ấy khỏe lại đã.

Cho nên hiện tại vẫn là lấy nghỉ ngơi làm chủ, hiểu ý tôi không.

Tuy rằng trong lòng rất muốn biết Tiểu Ca rốt cuộc đã tiếp nhận được tin tức gì, và nó có liên hệ sâu sắc thế nào với mình, nhưng giờ phút này nghe bác sĩ nói vậy, hắn cũng chỉ có thể thở dài, tạm thời nén xuống sự nôn nóng trong lòng.

Thấy bộ dạng của Lý Vọng Thư, vị bác sĩ kia ngược lại mở miệng an ủi: Không sao đâu, mọi chuyện vẫn nên nghĩ theo hướng tốt.

Các anh trong khoảng thời gian này hãy nói chuyện nhiều với anh ấy về những chuyện trước kia, điều này rất có lợi cho việc hồi phục.

Ngoài ra, là bác sĩ chủ trị của anh ấy, nếu có bất kỳ vấn đề gì, nhớ báo ngay cho tôi biết.

Nếu tôi không ở bệnh viện thì gọi điện thoại, đây là số của tôi.

Nói rồi thấy vị bác sĩ kia móc từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho Lý Vọng Thư, ngay sau đó như đứa trẻ làm sai chuyện, trốn chạy bay nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Lý Vọng Thư bị hành động của bác sĩ này làm cho sửng sốt, mở tờ giấy ra xem.

Chỉ thấy trên tờ giấy ngoài cái tên Lương Loan viết ở trên cùng, phía dưới từ số điện thoại đến số QQ, thậm chí cả địa chỉ nhà đều viết rành mạch.

Cuối cùng còn tri kỷ để lại một câu: Có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, không có việc gì cũng có thể gọi.

Lý Vọng Thư lại ngẩn người, cảm giác Lương Loan này rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, phỏng chừng lại là một nạn nhân bị vẻ ngoài lạnh lùng của Tiểu Ca lừa gạt.

Bất quá lời Lương Loan nói hắn vẫn nghe lọt tai.

Nói chuyện nhiều với Tiểu Ca về quá khứ sẽ giúp hồi phục ký ức.

Thế là hắn lập tức móc điện thoại gọi cho Bàn Tử, chuẩn bị bảo gã tới hảo hảo kể cho Tiểu Ca nghe về những gì bọn họ đã trải qua dọc đường đi.

Đội ngũ sau khi ra khỏi Cách Nhĩ Mộc tự nhiên cũng giải tán.

Định Chủ Trác Mã cùng cháu trai bà ta về nhà, Ngô Tà cũng chọn trở về Hàng Châu.

Chỉ có Bàn Tử vốn lăn lộn ở Bắc Bình nên cùng Lý Vọng Thư đưa Tiểu Ca tới bệnh viện.

Vốn dĩ Bàn Tử còn định lần này trở về sẽ tân trang lại cái sạp hàng của gã.

Bất quá hiện tại xem ra, để kể chuyện cũ cho Tiểu Ca nghe thì gã đúng là ứng cử viên sáng giá nhất.

Tuy rằng tên này có đôi khi miệng mồm không che đậy, nhưng cũng chứng minh tài ăn nói của gã quả thật có chỗ độc đáo.

Chương 225

Hơn nữa từ Lỗ Vương Cung bắt đầu, mãi cho đến Tháp Mộc Đà, gã đều xem như tham gia toàn bộ hành trình trong đội ngũ.

Để gã làm huấn luyện phục hồi chức năng cho Tiểu Ca cũng coi như vật tận kỳ dụng.

Trong điện thoại Bàn Tử nhận lời rất sảng khoái, tỏ vẻ sẽ tới bệnh viện ngay.

Lý Vọng Thư nhìn thoáng qua Tiểu Ca trên giường bệnh, tính để hắn nghỉ ngơi một chút trước khi phải tiếp nhận màn oanh tạc ngôn ngữ của Bàn Tử.

Thế là hắn dặn dò hộ lý chăm sóc Tiểu Ca cẩn thận, rồi dứt khoát rời khỏi phòng bệnh.

Ai ngờ vừa bước ra khỏi phòng, lại thấy Trương Nhật Sơn đang dựa vào tường hành lang, nhìn dáng vẻ tựa hồ đã tới được một lúc.

Thấy Lý Vọng Thư đi ra, hắn mới đón lại gần.

Sao rồi.

Tình hình cậu ta thế nào.

Lý Vọng Thư liếc nhìn Trương Nhật Sơn, mở miệng trêu chọc: Anh đã tới tận cửa rồi, đi vào xem chẳng phải sẽ biết sao.

Trương Nhật Sơn không trả lời trực tiếp, mà trừng mắt nhìn Lý Vọng Thư đầy u oán, lúc này mới tò mò hỏi: Nghe nói lần này các cậu đi tìm Tây Vương Mẫu à.

Sao rồi, có gặp được Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết không.

Việc này Lý Vọng Thư chẳng có gì phải giấu giếm, gật đầu có

chút bất đắc dĩ: Chính vì gặp được nên Trương Khởi Linh mới ra nông nỗi này.

Cũng không biết rốt cuộc khi nào hắn mới khôi phục ký ức.

Rất nhiều thông tin mấu chốt hiện tại chỉ có hắn biết.

Đúng rồi, chuyện Cổ Đồng Kinh, anh đã hứa với tôi, không biết trù bị thế nào rồi.

Nghe vậy, Trương Nhật Sơn lại nhìn sâu vào mắt Lý Vọng Thư một cái, mới chậm rãi nói: Hiện tại thời gian không đúng, rất khó xác định vị trí Cổ Đồng Kinh, cho dù tìm được cũng vô dụng.

Tôi nghĩ cậu hắn không phải nhắm vào cái gọi là kho báu kia chứ.

Chờ tới lúc thích hợp, tôi tự nhiên sẽ thông báo cho cậu.

Nhưng về phần Trương Khởi Linh, tôi có lẽ biết làm cách nào để hắn khôi phục ký ức.

Chỉ là biện pháp này, độ hung hiểm trong đó cậu thậm chí không tưởng tượng nổi đâu.

Nghe Trương Nhật Sơn nói nghiêm túc, Lý Vọng Thư lập tức hiểu biện pháp hắn nói là gì.

Quả nhiên ngay sau đó, Trương Nhật Sơn tiếp tục: Căn cứ theo ghi chép, Tộc trưởng Trương gia thường xuyên xuất hiện chứng mất trí nhớ.

Bất quá trước đây mỗi lần Tộc trưởng mất trí nhớ, trải qua một thời gian điều trị đặc thù, đại bộ phận đều có thể rất nhanh tìm lại ký ức đã mất.

Chẳng qua sau này Trương gia tan rã. nhưng tôi nghĩ biện pháp này hắn vẫn còn dùng được.

Chỉ cần tiến vào Trương gia tổ trạch, bên trong nhất định có cách

làm hắn khôi phục ký ức.

Khi Trương Nhật Sơn vừa dứt lời, Lý Vọng Thư lập tức tiếp lời: Vậy còn chờ gì nữa.

Có thể sớm một ngày giúp hắn khôi phục ký ức, đương nhiên là chuyện tốt.

Nhưng mà, Lý Vọng Thư vừa nói xong, lại thấy Trương Nhật Sơn vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu.

Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ.

Nơi ở của Trương gia, bên trong tràn ngập các loại cơ quan bẫy rập hung hiểm nhất.

Nếu không có sự cho phép mà tùy tiện tiến vào, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Nghe vậy Lý Vọng Thư rất là khinh bỉ nhìn Trương Nhật Sơn: Anh có phải già rồi nên lẩm cẩm không.

Nói đoạn, hất hàm về phía phòng bệnh của Tiểu Ca: Bên trong nằm chính là Trương Khởi Linh, hắn muốn vào Trương gia tổ trạch, cần ai cho phép.

Nhưng Trương Nhật Sơn lại thở dài thườn thượt: Vấn đề nằm ngay chỗ đó.

Hắn muốn vào, xác thật không cần người khác cho phép.

Nhưng tôi cũng đã nói, Trương gia đã tan rã.

Hiện tại Trương gia tổ trạch căn bản không có người trông coi, toàn bộ dựa vào các loại cơ quan bẫy rập thủ vệ.

Hắn hiện tại không có ký ức trước kia, căn bản không xông vào nổi, cho nên tôi mới nói đây là biện pháp cửu tử nhất sinh.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư lại đột nhiên bật cười.

Thôi đi.

Làm như Trương gia tổ trạch là Diêm La Điện không bằng.

Đúng, Trương Khởi Linh hiện tại mất trí nhớ, nhưng chẳng phải còn có anh sao.

Tôi biết thừa, anh đã từng vào Trương gia tổ trạch rồi.

Chỉ cần anh chịu dẫn đường, dấy ba cái cơ quan bẫy rập, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Trương Nhật Sơn lúc này lại cười khổ, lắc đầu với Lý Vọng Thư.

Tôi thật sự cảm ơn cậu đã đề cao tôi như thế.

Không sai, tôi quả thực từng bồi Phật Gia vào Trương gia tổ trạch một lần.

Bất quá khi đó tổ trạch vẫn còn có người trông coi, mà người trông coi chính là vị ở bên trong kia.

Thế không phải xong rồi sao.

Năm đó Trương Khởi Linh tha cho các người vào Trương gia tổ trạch, ân tình này anh phải trả chứ.

Hiện tại anh bồi hắn đi một lần thì sao nào.

Cho dù hiện tại cơ quan bên trong đã khởi động, nghĩ đến chắc cũng không làm khó được các người đâu nhỉ.

Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau.

Biểu tình Trương Nhật Sơn dần trở nên nghiêm túc: Năm đó tôi bồi Phật Gia tiến vào tổ trạch, mặc dù là có sự cho phép, suýt chút nữa cũng không thể đi ra.

Hơn nữa quan trọng hơn là, năm đó ngôi tổ trạch chúng tôi đi,

nghiêm khắc mà nói chỉ là một tòa tổ trạch lâm thời.

Trương gia tổ trạch sẽ định kỳ di chuyển đến những địa điểm khác nhau.

Lúc ấy là vì nội bộ Trương gia xảy ra vấn đề, cộng thêm thế cục rung chuyển.

Tổ trạch cũ đã bỏ hoang, mà tổ trạch mới còn chưa hoàn toàn hoàn công.

Lúc này mới lâm thời xây một tòa tổ trạch ở Đông Bắc để an trí quan tài tổ tiên.

Nói trắng ra đó bất quá chỉ là một trạm trung chuyển thôi, sau này tôi cùng Phật Gia quay lại thì nơi đó đã sớm người đi nhà trống.

Còn tòa tổ trạch tôi nói hiện tại, là tòa tổ trạch cuối cùng mà Trương gia tốn mấy trăm năm để xây cất và bố trí.

Năm đó Phật Gia tập hợp toàn bộ lực lượng Cửu Môn, thậm chí phát động một đợt triệu tập quy mô toàn quốc, kết quả lại là toàn quân bị diệt.

Cho nên hiện tại cậu có thể hiểu sự hung hiểm của Trương gia tổ trạch rồi chứ.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư tức khắc nhớ ra, đây chẳng phải là sự kiện trong ký ức kiếp trước: Trương Đại Phật Gia phát động phong trào tìm kiếm Trương Khởi Linh trên toàn quốc sao.

Cũng không biết nên nói Trương Đại Phật Gia biết tùy cơ ứng biến hay đầu óc có vấn đề.

Tóm lại phong trào này trong mắt Lý Vọng Thư chỉ có hai chữ: Trừu tượng.

Đúng như lời Trương Nhật Sơn, muốn vào Trương gia tổ trạch

cần phải có sự đồng ý của Tộc trưởng Trương gia.

Trương Đại Phật Gia thế là bắt đầu tìm kiếm người tên Trương Khởi Linh trên phạm vi cả nước.

Nhưng lúc ấy Tộc trưởng Tiểu Ca đang bị chứng Thiên thụ vây khốn, đến chính mình là ai còn không biết, người khác lại càng không biết hắn là ai.

Cho nên ngay từ đầu, Trương Đại Phật Gia tự nhiên không tìm thấy Tiểu Ca.

Thế là ông ta tìm lối tắt: tìm không thấy bản gốc thì tự tạo ra một cái.

Ông ta dựa theo nội dung huấn luyện của Trương gia, tự mình huấn luyện một nhóm người, còn thống nhất đặt tên cho họ là Trương Khởi Linh.

Chẳng sợ sau này Tiểu Ca hiện thân, nhưng nhóm Trương Khởi Linh này vẫn được ông ta giữ lại, cũng không biết ông ta có chấp niệm gì với cái tên Trương Khởi Linh hay không.

Cùng lúc đó, Trương Đại Phật Gia bắt đầu phát động hoạt động đổ đấu quy mô lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn.

Mục đích chính là để tiến vào Trương gia tổ trạch, tìm kiếm bí mật trường thọ của người Trương gia.

Chương 226

Từ điểm này mà xem, Trương Đại Phật Gia quả thật là một người sinh ra để làm chính trị.

Vì sự nghiệp thượng vị của mình, chẳng những lôi kéo toàn bộ Cửu Môn cùng ông ta mạo hiểm, thậm chí ngay cả bí mật của gia tộc mình cũng có thể nói bán là bán.

Thậm chí đối mặt với Tộc trưởng là Tiểu Ca, ông ta cũng ôm mục đích ép khô tất cả giá trị lợi dụng của đối phương.

Mượn bối cảnh sức khỏe Lãnh tụ lúc ấy đang suy yếu, trong một bữa tiệc, ông ta cố ý bại lộ chuyện Trương gia trường thọ, từ đó thu hút sự chú ý của Lãnh tụ.

Không thể không nói, chiêu bài này hiệu quả vô cùng tốt.

Ít nhất vào thời điểm đó, Trương Đại Phật Gia cũng coi như bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Đương nhiên, chuyện này cũng gián tiếp chứng minh sự hung hiểm của Trương gia tổ trạch quả thật vượt quá tưởng tượng.

Rốt cuộc năm đó Phật Gia mang theo cả bối cảnh phía chính phủ hành động, nhưng kết quả vẫn là thất bại thảm hại mà về.

Thậm chí sau này Trần Văn Cẩm dẫn đội đưa tang tốn mấy năm trời, lại ngay cả cửa Trương gia tổ trạch cũng không vào được.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư cảm giác mình trước đó vẫn có chút xem thường Trương gia tổ trạch này.

Thấy sắc mặt Lý Vọng Thư thay đổi, Trương Nhật Sơn ngược lại nở nụ cười.

Đương nhiên, Trương gia tổ trạch cố nhiên hung hiểm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách đi vào.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư bực bội trừng mắt nhìn Trương Nhật Sơn: Tôi nói này, có phải tuổi tác lớn rồi nên nói chuyện cứ thích úp mở không.

Có cách gì anh nói thẳng ra đi.

Cần gì phải rào trước đón sau lâu như vậy.

Trương Nhật Sơn cười cười: Kỳ thật cũng không hẳn là biện pháp, mà là một manh mối thôi.

Tòa Trương gia tổ trạch cuối cùng này tuy tôi chưa vào, nhưng tôi biết nó là do nhà Dạng Thức Lôi hỗ trợ thiết kế.

Năm đó Phật Gia cũng từng nghĩ tới việc bắt tay từ Dạng Thức Lôi.

Bất quá ở cái niên đại đặc thù đó, người ta cho dù còn giữ lại đồ vật của Dạng Thức Lôi cũng không dám lấy ra, cho nên mới không có thu hoạch.

Nhưng nay đã khác xưa, hiện tại rất nhiều bản vẽ lưu lại của Dạng Thức Lôi đều xuất hiện lại trên thị trường.

Giống như Hoắc Tiên Cô, mấy năm nay hẳn là góp nhặt không ít bản thiết kế Dạng Thức Lôi.

Cậu giúp bà ấy tìm về Hoắc Linh, bà ấy nợ cậu ân tình lớn như thế, mấy tờ bản vẽ Dạng Thức Lôi, tôi nghĩ bà ấy sẽ không keo kiệt đâu.

Nghe Trương Nhật Sơn nhắc tới Hoắc Tiên Cô, Lý Vọng Thư tức khắc nhớ tới điều gì, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Trương Nhật Sơn đi rồi, thậm chí còn không thèm vào xem Tiểu

Ca lấy một lần.

Lý Vọng Thư cũng hiểu nỗi khó xử của hắn.

Rốt cuộc tuổi tác đã lớn như vậy, trước kia đi theo Phật Gia còn có Phật Gia đứng mũi chịu sào.

Hiện tại Phật Gia đã không còn, hắn khi đối mặt với Tiểu Ca vị Trương Khởi Linh cuối cùng của Trương gia nên tự xử thế nào đã thành một vấn đề.

Trương Nhật Sơn không giống Phật Gia, Phật Gia ngay từ đời cha chú đã bị trục xuất khỏi Trương gia.

Nhưng Trương Nhật Sơn thì không, tuy rằng vì Trương gia phân liệt suy tàn, cuối cùng hắn đầu quân cho Phật Gia, nhưng thân phận người Trương gia của hắn vẫn còn.

Hơn nữa rất rõ ràng, trong lòng hắn không tính toán tự lập môn hộ.

Cho nên nhìn thấy Tiểu Ca gia chủ Trương gia, thân phận của hắn quả thật rất xấu hổ.

Nếu không ai biết chuyện Trương gia thì hắn lừa mình dối người một chút cũng qua, rốt cuộc Tiểu Ca thường xuyên mất trí nhớ, căn bản không nhớ rõ Trương gia gì đó, càng không nhớ rõ thân phận chính mình.

Nhưng bây giờ còn có một Lý Vọng Thư tồn tại, hơn nữa nhìn biểu hiện của Lý Vọng Thư rõ ràng là biết chuyện Trương gia.

Nếu lúc này gặp mặt, hắn là tộc nhân Trương gia nhìn thấy Tộc trưởng, rốt cuộc là quỳ hay không quỳ đây.

Quỳ xuống dập đầu thì phỏng chừng lúc này hắn chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhưng nếu không lạy, với tư cách tộc nhân Trương gia thì lại có

chút không phải phép.

Cho nên Trương Nhật Sơn dứt khoát chọn làm đà điểu, chỉ cần chưa đến mức bắt buộc phải đối mặt thì kiên quyết không chạm mặt Tiểu Ca.

Bất quá Lý Vọng Thư tuy hiểu hành vi của Trương Nhật Sơn, nhưng lại không quá tán đồng phương án giúp Tiểu Ca khôi phục ký ức mà hắn đưa ra.

Người khác không rõ, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng minh bạch.

Trương gia tổ trạch, hay còn gọi là Trương Gia Cổ Lâu.

Sự hung hiểm bên trong tòa lầu cổ đó khả năng còn khủng bố hơn lời Trương Nhật Sơn nói nhiều.

Phải biết nơi này không giống các ngôi mộ cổ khác.

Mộ cổ khác dù cơ quan tinh xảo đến đâu cũng có tính hạn chế rất lớn.

Theo thời gian trôi qua, thế giới không ngừng biến đổi và phát triển.

Có lẽ cơ quan vô giải ở thời đại nào đó, đến đời sau lại trở thành trò cười.

Cho nên rất nhiều cơ quan trong cổ mộ đã sớm bị người ta tìm ra phương pháp phá giải hoàn thiện.

Thậm chí toàn bộ Cửu Môn cũng nhờ tinh thông các biện pháp phá giải này mà hình thành và lớn mạnh.

Nhưng Trương Gia Cổ Lâu lại hoàn toàn khác.

Điểm khác biệt lớn nhất là theo thời đại chuyển dời, tòa cổ lâu này không phải bất biến.

Người Trương gia mỗi cách một khoảng thời gian, hoặc chủ động hoặc bị động, đều sẽ tiến hành một cuộc đại di chuyển toàn tộc.

Trong đó, việc di dời Trương gia tổ trạch càng là trọng tâm của trọng tâm.

Mà mỗi lần Trương Gia Cổ Lâu di dời đều sẽ tiến hành nâng cấp cải tạo trên nền tảng vốn có.

Mỗi lần cải tạo là một lần nâng cấp toàn diện tính nguy hiểm bên trong.

Hơn nữa Trương gia lại là gia tộc am hiểu hạ mộ nhất, ở tổ trạch của chính mình khẳng định phải dùng những biện pháp phòng bị tốt nhất.

Sau bao đời di dời và nâng cấp như thế mới có tòa Trương gia tổ trạch mà Trương Nhật Sơn đề cử cho Lý Vọng Thư.

Có thể nói, nếu so sánh thì có lẽ Trương gia tổ trạch ban đầu mới là nơi ít nguy hiểm nhất.

Còn tòa tổ trạch hiện tại hẳn được xem là nơi tập hợp tinh hoa của tất cả các biện pháp an ninh chống trộm mộ, mức độ nguy hiểm có thể thấy được một phần.

Cho nên ngay từ đầu, chuyện xông vào Trương Gia Cổ Lâu đối với Lý Vọng Thư cũng chỉ là phương án dự phòng mà thôi.

Bất quá dù là dự phòng thì công tác chuẩn bị vẫn phải làm, lo trước khỏi họa mới có thể mọi việc thuận lợi.

Chỉ là không ngờ Bàn Tử còn chưa tới bệnh viện, Hoắc Hữu Tuyết lại đến trước một bước.

Đã một thời gian không gặp, Hoắc Hữu Tuyết cũng chẳng quản đây là bệnh viện, vừa gặp mặt đã nhào vào lòng Lý Vọng Thư.

Đến cũng không nói một tiếng.

Nếu không phải bà nội bảo em tới đón anh, em cũng không biết anh đã đến Bắc Bình.

Lý Vọng Thư lần này vội vã đưa Tiểu Ca tới bệnh viện, có thể nói là cực kỳ gấp rút, cho nên không thông báo cho ai cả.

Trương Nhật Sơn có thể tìm tới thì không lạ, rốt cuộc tên Bàn Tử kia phỏng chừng lại đi chém gió với đám bạn bè của gã rồi.

Chương 227

Trương Nhật Sơn với tư cách Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn hiện tại, nhận được tin tức cũng coi như hợp tình hợp lý.

Nhưng Hoắc Tiên Cô biết hắn đến Bắc Bình, còn phái Hoắc Hữu Tuyết tới tìm, điều này làm hắn có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc nghiêm túc mà nói, việc kinh doanh của Hoắc gia hiện tại tuy do Hoắc Tiên Cô xử lý, nhưng người thực thi cụ thể lại là Hoắc Hữu Tuyết.

Hoắc Hữu Tuyết không biết hắn tới, vậy Hoắc Tiên Cô khẳng định không phải lấy tin từ vòng xã giao của Bàn Tử.

Xem ra, hắn trước đây vẫn hơi coi thường thực lực của Hoắc gia.

Hoắc gia nhìn như không nóng không lạnh trên thương trường, nhưng năm đó Hoắc Tiên Cô lựa chọn gả vào hào môn, tuy rằng bạn đời đã mất nhiều năm, nhưng lực ảnh hưởng tựa hồ vẫn còn.

Tuy kinh ngạc, Lý Vọng Thư ngoài miệng vẫn giải thích: Lần này đi trên đường xảy ra chút vấn đề, cho nên đến bệnh viện trước, chưa kịp báo cho em.

Đúng rồi, em nói bà nội bảo em tới đón anh, là tìm anh có việc.

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy không nhịn được lườm Lý Vọng Thư một cái: Anh đây là biết rõ còn cố hỏi à.

Anh tìm được cô cô Hoắc Linh, xem như giải quyết tâm sự lớn nhất bao năm qua của bà nội.

Hiện tại người đã tới Bắc Bình, nếu bà làm bộ không biết thì mới là thất lễ đấy.

Bà nội bảo em tới đón anh về nhà ăn bữa cơm, xem như tỏ lòng cảm tạ.

Tuy rằng Hoắc Hữu Tuyết nói là ăn cơm, nhưng Lý Vọng Thư vẫn không quên.

Lúc trước chia tay Hoắc Tiên Cô ở Cách Nhĩ Mộc, bà ấy từng nói sẽ có một phần tạ lễ, hơn nữa còn bao hắn hài lòng.

Hắn rất tò mò Hoắc Tiên Cô có thể lấy ra tạ lễ gì.

Nhưng đối mặt với Hoắc Hữu Tuyết, hắn lại không muốn tỏ ra quá cấp bách, thế là cố ý lắc đầu thở dài: Vẫn là thôi đi.

Tiểu Ca hiện tại bị thương nghiêm trọng, còn chưa xuống giường được, anh phải ở bệnh viện trông chừng.

Vạn nhất có tình huống đột xuất gì cũng dễ xử lý.

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy tức khắc cười nói: Anh cứ yên tâm, bà nội biết mà, đã chào hỏi với bệnh viện rồi.

Nếu không anh tưởng cái bệnh viện này chỉ có tiền là có thể chen ngang sao.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư hơi sửng sốt, lập tức hiểu ra.

Hoắc Tiên Cô phỏng chừng từ lúc Cách Nhĩ Mộc trở về đã luôn chú ý hành tung của hắn.

Điều này càng làm hắn tò mò hơn về món tạ lễ mà bà ta chuẩn bị.

Lấy đẳng cấp của Hoắc Tiên Cô, hẳn sẽ không chọn tặng mấy thứ đồ vật đắt tiền tầm thường.

Rốt cuộc hiện tại hắn không thiếu nhất chính là tiền, điểm này Hoắc Tiên Cô sẽ không nhìn không ra.

Nhưng khi đó nhìn dáng vẻ bà ta lại tựa hồ vô cùng tự tin với món

quà của mình, khiến Lý Vọng Thư không khỏi có chút chờ mong.

Vừa lúc này, Bàn Tử cũng đã tới bệnh viện, thế là Lý Vọng Thư dứt khoát kéo theo Bàn Tử, bảo gã cùng mình đi dự tiệc.

Tiệc rượu của Hoắc Tiên Cô được tổ chức ngay tại nhà cổ Hoắc gia.

Dù quan hệ thân mật với Hoắc Hữu Tuyết, nhưng Lý Vọng Thư biết rất ít về nơi này.

Đây là một tòa tứ hợp viện điển hình ở Bắc Bình, hơn nữa còn là sân ba gian tam tiến.

Quy cách này dù đặt ở thời cổ đại cũng tuyệt đối không phải người bình thường có thể ở được.

Ở thời đại này, loại sân viện thế này càng hiếm thấy, có tiền cũng chưa chắc mua nổi.

Lý Vọng Thư, một người từ nước ngoài trở về, càng thấm thía điều này hơn ai hết.

Sở dĩ hắn mua trang viên ở ngoại ô cũng là chuyện bất đắc dĩ, vì thật sự không tìm ra cách nào mua được những căn nhà như thế này.

Tuy nhiên, Hoắc Tiên Cô tỏ ra vô cùng coi trọng sự hiện diện của Lý Vọng Thư.

Là bậc trưởng bối, bà thậm chí còn đích thân ra cửa nghênh đón, khiến Lý Vọng Thư cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Bước vào sân sau, chào đón hắn là một bữa gia yến phong phú.

Đối mặt với Hoắc Tiên Cô cùng hai cô cháu gái tiếp khách, Lý Vọng Thư thầm may mắn vì đã kéo theo Mập mạp đi cùng.

Nếu không, bữa cơm này e rằng sẽ làm hắn có chút xấu hổ.

Nhưng mà, dù có Mập mạp ở bên cạnh trợ giúp, Lý Vọng Thư vẫn dần dần bại trận trước những ly rượu mời liên tiếp của Hoắc Tiên Cô.

Có đôi khi hắn thực sự nghi ngờ liệu Hoắc Tiên Cô có phải đang giả vờ hay không.

Rốt cuộc, Lý Vọng Thư xưa nay vẫn rất tự tin vào tửu lượng của mình.

Thế nhưng đối mặt với kiểu uống rượu như uống nước sôi để nguội của Hoắc Tiên Cô, ăn xong một bữa cơm, hắn cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa.

Cũng may Mập mạp còn tệ hơn hắn, cơm chưa ăn xong đã gục, bị người ta đỡ xuống nghỉ ngơi.

Có Mập mạp lót đế, Lý Vọng Thư tuy thân thể khó chịu vì uống nhiều, nhưng trong lòng lại thoải mái hơn nhiều.

Mãi đến khi rượu và thức ăn được dọn xuống, thay bằng nước trà giải rượu, Hoắc Tiên Cô mới chậm rãi nói vào chuyện chính.

Trước đó ở Tháp Mộc Đà, cậu nhờ ta tra chuyện Lưu Trường Văn, sau đó ta lại liên hệ với các thành viên khác của Thi Cẩu Điếu.

Phát hiện ra rất nhiều người trong số họ đều mất liên lạc, đại khái có hơn ba mươi người.

Chẳng những là bọn họ, thậm chí ngay cả người nhà của họ cũng mất tích theo.

Ta nghi ngờ bọn họ cũng giống như Lưu Trường Văn, hẳn là đã bị người khác khống chế.

Nghe Hoắc Tiên Cô nhắc đến chuyện này, sắc mặt Lý Vọng Thư không khỏi trầm xuống.

Là Tề Vũ.

Vị cữu cữu này của tôi cũng không biết bị cái gì kích thích mà đột nhiên nhảy ra gây chuyện.

Việc này tôi đã nói qua với Trương Nhật Sơn.

Mục đích của Tề Vũ là muốn đối phó Cửu Môn, cho nên mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

Hiện tại bên phía Tề gia đã phái người đi tìm, Ngô Tam Tỉnh đuổi theo phía sau hắn cũng mất tích, không biết ông ấy đã bắt được Tề Vũ hay chưa.

Chỉ là không nên như vậy chứ.

Đội ngũ của Tề Vũ gần như đã chết sạch ở Tháp Mộc Đà, trong đó cũng có người của Thi Cẩu Điếu, nhưng tuyệt đối không nhiều đến mức ba mươi mấy người như vậy.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư nhịn không được thở dài một hơi.

Rốt cuộc khi hắn nhìn thấy Tề Vũ, gã lại xuất hiện trong hình hài một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Hắn sẽ không ngây thơ cho rằng, việc một người xảy ra biến hóa cải lão hoàn đồng như vậy lại là chuyện đơn giản nhẹ nhàng.

Thấy hắn thở dài, không ngờ Hoắc Tiên Cô ở bên cạnh lại nghiêm túc nói: Tề Vũ đột nhiên tụ tập nhiều thành viên Thi Cẩu Điếu như vậy, khẳng định có mục đích khác.

Ta nghi ngờ, hắn thực ra đang tìm kiếm Sa Mỗ Ba Kéo trong truyền thuyết.

Sa Mỗ Ba Kéo.

Từ ngữ kỳ lạ thốt ra từ miệng Hoắc Tiên Cô khiến Lý Vọng Thư nhất thời không theo kịp nhịp điệu của bà.

Thấy thế, Hoắc Tiên Cô cười khổ giải thích: Sa Mỗ Ba Kéo, trong truyền thuyết là một hang động ngưng tụ sức mạnh thần bí ở Tây Tạng.

Trong Bôn giáo, nơi này được gọi là Ngụy Ma Long Nhân, ý nghĩa là nơi ở của chúng thần.

Truyền thuyết kể rằng bên trong hang động đó có sức mạnh thậm chí có thể thao túng thời gian.

Có lẽ Tề Vũ chính là muốn tìm kiếm và khống chế loại sức mạnh này.

Chương 228

Rốt cuộc nhìn từ tình hình hiện tại, trên người Tề Vũ hắn đã xảy ra biến hóa đáng sợ nào đó.

Hắn muốn khôi phục thân thể của mình, việc tìm kiếm Sa Mỗ Ba Kéo cũng coi như hợp lý.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư nhịn không được nhíu mày: Vậy chuyện này thì có liên quan gì đến Thi Cẩu Điếu.

Hắn muốn tìm cái Sa Mỗ Ba Kéo gì đó, hoàn toàn có thể tổ chức những người khác, âm thầm hành sự.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng phải là tự tìm việc cho mình sao.

Hiện tại chẳng những Ngô Tam Tỉnh đang đuổi theo hắn, mà ngay cả bà cũng đoán được ý đồ của hắn, đây chẳng phải là tự tăng thêm độ khó cho mình sao.

Hoắc Tiên Cô lúc này lại đột nhiên bật cười.

Bởi vì Sa Mỗ Ba Kéo còn có một cái tên khác, gọi là Tam Thập Tam Phi Nhân Giới.

Truyền thuyết nói rằng ở trong đó, loại người là người, lại không phải người.

Có phải nghe rất khó hiểu không.

Muốn tiến vào trong đó, người bình thường là không được, chỉ có phi nhân mới có thể.

Bộ dáng của Thi Cẩu Điếu sau khi treo cổ, cậu hắn là cũng từng gặp qua rồi.

Đã là người, lại không phải người, vừa vặn thuộc về loại phi nhân này.

Nếu không phải Tề Vũ bỗng nhiên tụ tập nhiều Thi Cẩu Điếu như vậy, ta cũng sẽ không nghĩ đến phương diện này.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư mơ hồ nhớ lại, kiếp trước quả thực có ký ức liên quan đến Sa Mỗ Ba Kéo này.

Chẳng qua lúc ấy tên Mập kia chỉ mới khơi mào câu chuyện, cụ thể phía sau là tình huống gì thì hắn thật sự không rõ lắm.

Đối với việc này, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói: Không ngờ Hoắc lão thái thái lại đọc nhiều hiểu rộng như vậy, cư nhiên ngay cả giáo phái ít được biết đến như Bôn giáo mà cũng có nghiên cứu.

Nhưng không ngờ Hoắc Tiên Cô lại bỗng nhiên thở dài, lộ ra vẻ mặt đầy chua xót.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Người ngoài chỉ nhìn thấy vẻ phong quang khi phụ nữ Hoắc gia chấp chưởng gia nghiệp, lại không rõ nỗi khổ của phụ nữ Hoắc gia.

Phụ nữ Hoắc gia thân thể yếu đuối, hơn nữa còn mắc một loại bệnh di truyền vô cùng hiếm gặp.

Khi còn trẻ thì không sao, nhưng chỉ cần qua bốn mươi tuổi liền sẽ bắt đầu phát bệnh.

Một khi phát bệnh, nỗi đau đớn đó ta chỉ có thể nói là khiến người ta sống không bằng chết.

Bệnh viện trị không được, thậm chí đều không tra ra nguyên nhân bệnh.

Bao nhiêu năm qua, ta mới phải nghĩ đủ mọi cách, muốn chữa khỏi căn bệnh này.

Chẳng những là vì ta, mà cũng là vì tương lai của Hoắc gia.

Cho nên ta mới không ngừng tìm kiếm bất cứ biện pháp nào có thể chữa khỏi bệnh này.

Và trong quá trình đó, ta phát hiện kinh văn của Bôn giáo khi niệm tụng có thể giảm bớt chút ít đau đớn khi phát bệnh.

Lúc này mới hướng tới phương hướng đó không ngừng điều tra, chính là hy vọng có một ngày có thể hoàn toàn giải quyết lời nguyền trên người phụ nữ Hoắc gia.

Nghe Hoắc Tiên Cô nói, Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy cả người khô nóng, đồng thời mí mắt cũng càng lúc càng nặng.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lý Vọng Thư, Hoắc Tiên Cô lẩm bẩm như đang nói một mình: Rượu này của Hoắc gia chúng ta thế nào.

Đã ủ gần trăm năm, người bình thường muốn uống cũng không uống được đâu.

Là thế hệ cô nãi nãi của ta ngâm theo một phương thuốc cổ truyền, dùng đều là dược liệu tốt nhất.

Uống vào rồi có thể nói là diệu dụng vô cùng.

Giờ phút này, Lý Vọng Thư chỉ cảm thấy tinh thần mình bắt đầu trở nên mông lung, dựa vào ghế muốn chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm giác có người đang dìu mình, hẳn là muốn đưa hắn đi nghỉ ngơi.

Bên tai dường như còn nghe được Hoắc Tiên Cô nhàn nhạt nói với hắn một câu: Hy vọng cậu thích món quà ta chuẩn bị cho cậu.

Cũng không biết rượu của Hoắc Tiên Cô quá mức bá đạo hay sao mà đêm nay Lý Vọng Thư say rất triệt để.

Nhưng dù say, hắn vẫn có thể cảm giác được hiệu quả của rượu

còn đang liên tục lên men trong giấc ngủ.

Khiến hắn cả người dù đang mơ vẫn có cảm giác rục rịch không yên.

Cũng may hậu mãi của loại rượu này không tệ, mang đến cho hắn một giấc mộng vô cùng hương diễm.

Trong mộng, hắn lại quay về thời điểm gặp gỡ Văn Cẩm ở khách sạn.

Tuy nhiên lần này khác với việc chịu ảnh hưởng của Thi Miết Vương trước đó, lần này hắn có thể cảm nhận thiết thực sự chủ động đón hùa của Văn Cẩm, từ lúc bắt đầu trúc trắc đến về sau.

Điểm duy nhất khiến hắn kinh ngạc là thân thể Văn Cẩm dường như có chút khác biệt so với trong ký ức.

Về sau nàng càng hóa thân thành một con rắn, mềm mại như không xương, quấn lấy hắn bằng đủ mọi tư thế không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, Lý Vọng Thư cũng chìm sâu vào giấc ngủ trong sự dây dưa đó.

Cho đến sáng sớm hôm sau, khi vừa mới tỉnh táo lại, hắn vẫn nhịn không được dư vị lại cảm giác chưa từng trải nghiệm qua đó.

Nhưng lần dư vị này lại làm hắn cảm thấy có chút không ổn.

Bởi vì hắn thực sự cảm giác được có cái gì đó đang quấn trên người mình.

Cẩn thận xốc chăn lên, đập vào mắt là một mảng tuyết trắng.

Một thân thể trắng nõn đang ghé vào bên người hắn, tay chân còn gắt gao quấn chặt lấy người hắn.

Tú Tú.

Mặc dù tóc che khuất nửa khuôn mặt, nhưng Lý Vọng Thư vẫn liếc mắt một cái nhận ra người phụ nữ bên cạnh chính là Hoắc Tú Tú.

Thật sự bởi vì nàng quá dễ nhận biết.

Trước kia Lý Vọng Thư còn tưởng nàng chỉ là mặt trắng hơn người thường một chút, giờ mới phát hiện làn da toàn thân nàng đều là kiểu trắng nõn lộ ra sắc hồng phấn.

Giống như hoa anh đào bị băng tuyết bao phủ, vừa có ánh sáng không tì vết của ngọc sứ, lại lộ ra một tia thanh lãnh xa cách.

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện màu da này phiếm ánh sáng nhu hòa của vỏ trai ngọc trai, những mạch máu màu xanh lam ẩn hiện trên người càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo trong suốt.

Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra ý nghĩa câu nói về món quà mà Hoắc Tiên Cô nói tối qua.

Hoắc Tú Tú chính là món quà của Hoắc Tiên Cô.

Bà lão này sợ là điên rồi sao.

Nhìn Hoắc Tú Tú trong lòng ngực, tâm trạng Lý Vọng Thư có chút phức tạp, không hiểu Hoắc Tiên Cô rốt cuộc có mạch não gì mà lại bày ra vở kịch này.

Mấu chốt là Hoắc Tú Tú cư nhiên cũng đồng ý.

Điều này làm hắn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, tuy có quen biết Hoắc Tú Tú, nhưng nghiêm túc mà nói bọn họ cũng chỉ mới gặp qua một lần mà thôi.

Hơn nữa theo Lý Vọng Thư thấy, Hoắc Tú Tú rõ ràng nên là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Giải Vũ Thần mới đúng.

Nhìn lại Hoắc Tú Tú vẫn đang nhíu mày trong giấc ngủ, Lý Vọng Thư cảm thấy thực sự có lỗi.

Vẫn luôn tưởng tối qua chỉ là một giấc mơ nên hắn khó tránh khỏi có chút quá phóng túng.

Đối với một thiếu nữ chưa trải sự đời như Hoắc Tú Tú, e rằng có chút khó chống đỡ, bị lăn lộn quá sức nên đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Thế là hắn nhẹ nhàng xuống giường, đắp lại chăn cho Tú Tú tử tế, lúc này mới mặc quần áo đi ra khỏi phòng ngủ.

Bên ngoài phòng ngủ là một cái sân không nhỏ.

Chương 229

Giờ phút này trong viện, Hoắc Tiên Cô đang ngồi ở đình hóng gió, thập phần nhàn nhã uống trà.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư từ trong phòng đi ra, bà còn đầy mặt tươi cười vẫy tay với hắn.

Thấy thế, Lý Vọng Thư với ánh mắt phức tạp đi đến ngồi xuống đối diện Hoắc Tiên Cô.

Bà vẫn giữ nguyên nụ cười tủm tỉm, đưa qua cho Lý Vọng Thư một ly nước trà.

Tối qua nghỉ ngơi tốt chứ.

Uống nhiều quá, vừa khéo làm ly trà cho tỉnh rượu.

Lý Vọng Thư nhận lấy nước trà, ngửa đầu uống cạn một hơi, sau đó nhìn Hoắc Tiên Cô, khó hiểu chất vấn: Tại sao.

Tuy hỏi không đầu không đuôi, nhưng Hoắc Tiên Cô vẫn hiểu.

Nụ cười trên mặt bà vẫn như cũ, phảng phất như đang nói một chuyện không quan trọng, nhàn nhạt đáp: Hoắc gia xưa nay đều là phụ nữ làm chủ, điểm này cậu biết rõ.

Vốn dĩ ta muốn người kế nhiệm chức gia chủ là Hoắc Linh, nhưng mệnh nó quá khổ, đã xảy ra chuyện.

Cũng vì vậy mà bà già này tuy đã có tuổi vẫn phải tiếp tục lo liệu cho Hoắc gia, kỳ vọng thế hệ mới của Hoắc gia có thể nhanh chóng trưởng thành.

Lý Vọng Thư tự rót một ly trà, rất bất đắc dĩ nói: Chuyện các người chọn gia chủ Hoắc gia và chuyện tối hôm qua hình như không

có quan hệ gì đi.

Sao lại không quan hệ.

Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói: Đương nhiên, có lẽ trước kia không có quan hệ gì, nhưng hiện tại thì rất cần thiết.

Cậu biết không.

Đối với người được chọn làm gia chủ đời tiếp theo của Hoắc gia, thực ra cũng không có nhiều lựa chọn, đơn giản chỉ là chọn một trong hai đứa Tú Tú và Hữu Tuyết.

Vốn dĩ theo kế hoạch của ta là không định can thiệp quá nhiều vào sự cạnh tranh giữa chúng.

Nhưng hiện tại đã khác, nếu ta không sắp xếp chuyện này, Tú Tú có khả năng thật sự một chút cơ hội cũng không có.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư thật tình không quá hiểu, liền hỏi: Bà làm như vậy có hỏi qua ý kiến của Tú Tú chưa.

Có lẽ cô ấy căn bản không muốn làm gia chủ đâu.

Sao cậu biết ta chưa hỏi qua nó.

Sau câu hỏi ngược lại của Hoắc Tiên Cô, Lý Vọng Thư ngược lại không biết nên tiếp lời thế nào.

Thấy thế, Hoắc Tiên Cô cười nói: Cậu không cần có gánh nặng gì quá lớn, Tú Tú và Giải Vũ Thần giống huynh muội hơn.

Hơn nữa hiện tại nó đã theo cậu, ít nhất sau khi ta chết, Hoắc gia không đến nỗi từ đó mà không gượng dậy nổi.

Hiện tại, vô luận người lên làm gia chủ Hoắc gia là Tú Tú hay Hữu Tuyết, về sau Hoắc gia gặp khó khăn, cậu người thừa kế duy nhất của Lý gia sẽ ngồi nhìn mặc kệ sao.

Lý Vọng Thư không ngờ Hoắc Tiên Cô vì tương lai Hoắc gia mà ngay cả bản thân mình cũng tính kế vào.

Hắn thật sự không biết nói gì, rốt cuộc Hoắc Hữu Tuyết đã sớm theo hắn, giờ Hoắc Tú Tú cũng đã trao cho hắn.

Nhắc đến chuyện kéo quần không nhận người, hắn thật sự không làm được.

Chỉ là cái cảm giác bị người khác tính kế này quả thực rất khiến người ta phản cảm.

Nhưng ngay sau đó, Hoắc Tiên Cô lại cười bổ sung: Hơn nữa cậu đừng quên, Hoắc gia vẫn luôn là phụ nữ làm chủ.

Nếu tương lai cậu nguyện ý để con gái của các người mang họ Hoắc, thì tương lai Hoắc gia có thể nói đều là của cậu.

Ta có thể nói là đem toàn bộ Hoắc gia giao cho cậu, không biết phần tạ lễ này cậu còn hài lòng không.

Lúc này Lý Vọng Thư không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, không thể tin được bà lão này lại chơi lớn như vậy.

Nhưng lời bà nói quả không sai, gia chủ tương lai của Hoắc gia chắc chắn là một trong hai người Hoắc Hữu Tuyết hoặc Hoắc Tú Tú.

Có Lý Vọng Thư ở đó, người khác căn bản không có cơ hội tham dự cạnh tranh.

Mà nếu hai cô gái đó có con với hắn, Hoắc gia thật sự danh chính ngôn thuận trở thành phụ thuộc của Lý gia.

Chỉ là điều này cũng làm Lý Vọng Thư cảnh giác, lợi ích dâng đến tận cửa quá lớn thật sự làm người ta khó an tâm.

Hơn nữa không cần cũng phải nhận, Hoắc Tú Tú hiện tại đều không xuống giường được, điều này làm hắn cảm giác phía sau Hoắc

Tiên Cô chắc chắn còn có chuyện khác đang chờ hắn.

Tuy trong lòng tràn đầy hoài nghi, nhưng Hoắc Tiên Cô lại rất trầm ổn, cứ nói gần nói xa.

Thấy bà không mở miệng, Lý Vọng Thư cũng dứt khoát giả vờ không biết, ngược lại hỏi: Nghe nói Hoắc lão thái thái mấy năm nay thu thập không ít bản vẽ Kiểu Lôi.

Không biết có thể bỏ những thứ yêu thích, tôi nguyện ý ra giá cao để sưu tầm, hoặc mượn xem thử thiết kế Kiểu Lôi trong truyền thuyết từng tham gia thiết kế Tử Cấm Thành và Di Hòa Viên rốt cuộc có chỗ nào độc đáo.

Lý Vọng Thư nói uyển chuyển, nhưng Hoắc Tiên Cô lại rất trực tiếp.

Bà vừa châm trà cho hắn vừa nói thẳng không kiêng kỵ: Cậu muốn vào Trương Gia Cổ Lâu.

Ta khuyên cậu vẫn nên thận trọng một chút.

Năm đó Trương Đại Phật Gia tập hợp toàn bộ lực lượng Cửu Môn cũng không thể hoàn toàn mở ra tòa cổ lâu này.

Thậm chí ngay cả mật mã mở cửa cũng chưa lấy được, toàn bộ Cửu Môn đã tổn thất thảm trọng.

Nơi đó cho ta cảm giác giống như được chuẩn bị chuyên môn để đối phó trộm mộ.

Hết thảy thủ đoạn của Cửu Môn ở nơi đó đều trở thành bùa đòi mạng.

Sau này bọn Hoắc Linh càng phí thời gian nhiều năm ở đó, thậm chí ngay cả cửa còn không vào được.

Với thành tựu giờ này ngày này của cậu, thật sự không cần thiết

phải đi mạo hiểm ở đó.

Nghe lời này của Hoắc Tiên Cô, có vẻ như bà thật tâm suy nghĩ cho hắn.

Nhưng đối với Trương Gia Cổ Lâu, Lý Vọng Thư cũng không phải vì chính mình.

Thế là hắn cười với Hoắc Tiên Cô, tiếp lời: Hoắc lão thái thái nếu đã nhắc đến chuyện năm đó toàn bộ Cửu Môn cùng tham dự, vậy không biết bà còn nhớ hay không, lúc ấy có một người không phải là người trong Cửu Môn.

Ý cậu là Trương Khởi Linh.

Hoắc Tiên Cô có chút nghi hoặc nhìn Lý Vọng Thư, chậm rãi nói: Hắn là một cao thủ do Phật Gia tìm tới, hoặc có thể nói, năm đó ở Tứ Cô Nương sơn, nếu không có hắn, Cửu Môn cuối cùng rất có thể không phải chỉ tổn thất thảm trọng mà là toàn quân bị diệt.

Không sai, tôi nói chính là Trương Khởi Linh này.

Đi Trương Gia Cổ Lâu không phải vì tôi, mà là vì hắn.

Hắn hiện tại đã mất trí nhớ.

Nếu cách của tôi không thể giúp hắn khôi phục ký ức, cuối cùng cũng chỉ có thể mạo hiểm tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Khởi Linh.

Nói như vậy, lần này người cậu mang từ Tháp Mộc Đà về đang nằm ở bệnh viện, chính là Trương Khởi Linh năm đó ở Tứ Cô Nương sơn.

Hoắc Tiên Cô rốt cuộc không giữ được bình tĩnh, ánh mắt sáng quắc, đầy vẻ không thể tin nổi nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Làm sao có thể là hắn.

Hành động ở Tứ Cô Nương sơn là chuyện của bốn mươi năm trước, Trương Khởi Linh năm đó liền đã hơn hai mươi tuổi, hiện tại sao có thể Hoắc Tiên Cô nói được một nửa thì đột nhiên khựng lại, tự mình ngẩn người.

Lý Vọng Thư thấy thế cười nói: Xem ra Hoắc lão thái thái cũng nghĩ tới rồi.

Phải rồi.

Hoắc Tiên Cô gật gật đầu.

Ta sớm nên nghĩ đến.

Lúc trước đi đón Hoắc Linh ở Cách Nhĩ Mộc, ta liền cảm thấy người nọ có chút quen mắt, không ngờ cư nhiên thật sự là hắn.

Trương Nhật Sơn có thể gần trăm năm dung mạo không thay đổi, hắn tên là Trương Khởi Linh, hay là cùng người một nhà với Trương Nhật Sơn.

Nhưng mà không đúng.

Năm đó thái độ của Phật Gia đối với hắn nơi nơi đều lộ ra vẻ xa cách, ta sao lại cảm giác bọn họ không giống người một nhà.

Lý Vọng Thư trong lòng tự nhiên rõ ràng.

Năm đó Trương Đại Phật Gia khi còn nhỏ đã cùng cha bị trục xuất khỏi Trương gia.

Cha ông ta còn bị chặt một cánh tay.

Trong thời đại rung chuyển đó, có thể nói toàn bộ tuổi thơ của Phật Gia đều tràn ngập cực khổ.

Cho nên thái độ của Phật Gia đối với Trương gia có thể tốt mới là lạ.

Đắc thế xong không dẫn người tiêu diệt Trương gia đã là may, mong chờ ông ta có sắc mặt tốt với tộc trưởng Trương Khởi Linh thì thật làm khó người ta.

Đương nhiên, đối với Tiểu Ca mà nói, cũng coi như là tai bay vạ gió.

Rốt cuộc chuyện cha của Phật Gia bị chặt tay đuổi đi vì sinh hạ Phật Gia với nữ tử ngoại tộc năm đó thật sự không liên quan gì đến Tiểu Ca.

Thậm chí Tiểu Ca còn thảm hơn Phật Gia.

Chương 230

Ít nhất ông nội của Phật Gia năm đó vẫn là tộc trưởng, giữ được mạng cho cha Phật Gia.

Cuộc sống lưu vong tuy khổ, nhưng ít nhất Phật Gia khi nhỏ còn có cha che chở.

Còn cha của Tiểu Ca lại trực tiếp bị thi hành gia pháp, để lại Tiểu Ca một mình từ nhỏ chịu đủ sự ghẻ lạnh của gia tộc.

Trương Đại Phật Gia coi như đem nỗi hận với Trương gia trút hết lên đầu Tiểu Ca, người còn thảm hơn ông ta.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, ai bảo lúc ấy Trương gia cơ bản đã tan đàn xẻ nghé, chỉ còn lại Tiểu Ca như một vị tư lệnh độc nhất vô nhị quang côn tư lệnh.

Trương Đại Phật Gia muốn phát tiết hận ý trong lòng, ngoài hắn ra thì thật sự không tìm thấy ai khác.

Hồi tưởng lại những chuyện này, Lý Vọng Thư không khỏi thở dài, chỉ có thể thầm cảm thán thế sự trêu ngươi.

Thấy Lý Vọng Thư trầm tư không nói, Hoắc Tiên Cô cũng im lặng, đứng dậy nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

Điều này làm Lý Vọng Thư có chút không hiểu ra sao, nhưng rất nhanh đã thấy bà cầm một cái hộp quay lại.

Đặt chiếc hộp trước mặt Lý Vọng Thư, Hoắc Tiên Cô chậm rãi nói: Trong này là sáu tấm bản vẽ thiết kế Kiểu Lôi, hẳn là tương ứng với kết cấu sáu tầng của Trương Gia Cổ Lâu.

Hiện tại tất cả đều cho cậu.

Bất quá nghe nói Trương Gia Cổ Lâu không chỉ có sáu tầng.

Hơn nữa đây chỉ là bản vẽ bố cục, còn rất nhiều cơ quan bẫy rập sẽ không thể hiện trên bản vẽ.

Cho nên ta cảm thấy dù có bản vẽ, cậu vẫn nên cẩn thận một chút.

Còn có một điểm cậu nói sai rồi, những bản vẽ này không phải do ta lấy được, mà là có người cố ý đưa đến tay ta.

Cụ thể là ai ta không rõ, nhưng họ làm vậy khẳng định là có ý đồ gì đó với Trương Gia Cổ Lâu.

Cho nên nếu cuối cùng cậu quyết định vẫn muốn đi, nhất định phải cẩn thận.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày.

Hắn không ngờ bản vẽ này lại không đầy đủ.

Điều này khiến hắn càng thiên về phương án của chính mình để trị liệu cho Tiểu Ca.

So với Trương Gia Cổ Lâu nguy cơ tứ phía, việc nghe lôi an toàn hơn nhiều.

Nhập Lôi Thành giả, khả dĩ bình hám nhất thiết tiếc nuối.

Kẻ vào Lôi Thành, có thể san phẳng mọi tiếc nuối.

Tiểu Ca trên người cũng có không ít tiếc nuối.

Hơn nữa Thần Khí Nghe Lôi Lý Vọng Thư đã tự mình trải nghiệm, hiệu quả tuy không thần thánh như tuyên truyền nhưng ít nhất cũng được sáu phần quảng cáo.

Quan trọng là việc sử dụng Thần Khí Nghe Lôi, mọi thứ đều đã quen tay hay việc.

Hiện tại Thần Khí lại được đưa vào phòng thí nghiệm, so với

Trương Gia Cổ Lâu, đi phòng thí nghiệm nghe lôi an toàn gấp trăm lần.

Thế là hắn cười với Hoắc Tiên Cô: Đúng là người nào cũng muốn đánh chủ ý lên Cửu Môn.

Bất quá Hoắc lão thái thái yên tâm, Trương Gia Cổ Lâu chỉ là lựa chọn cuối cùng, nguy hiểm trong đó tôi nắm rõ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn đi xông vào nơi đó.

Cậu trong lòng hiểu rõ là tốt.

Hoắc Tiên Cô gật đầu, đang định nói gì đó thì Hoắc Tú Tú cũng từ trong phòng bước ra.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư, cô nàng cúi đầu đầy thẹn thùng, khẽ gọi một tiếng Bà nội.

Bên này Hoắc Tú Tú mới ra, bên kia Mập mạp vừa vươn vai vừa ngáp cũng từ một phòng khác đi ra.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư và Hoắc Tiên Cô đang uống trà, gã chẳng cần ai mời, bước nhanh tới bàn trà tự rót cho mình một ly.

Lúc này Lý Vọng Thư nhìn thoáng qua Mập mạp rất tự nhiên, lại nhìn sang Hoắc Tú Tú mặt đỏ bừng, mới quay đầu hỏi Hoắc Tiên Cô: Hoắc lão thái thái, bà nói phụ nữ Hoắc gia di truyền một loại bệnh.

Không phải bệnh, là nguyền rủa.

Từ khi tổ tông học tay nghề, bắt đầu xuống đất kiếm cơm, loại bệnh này liền bắt đầu quấn lấy Hoắc gia.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư lại nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tiên Cô hiểu ý hắn, gật đầu: Trừ ta ra, Tú Tú và Hữu Tuyết cũng là phụ nữ Hoắc gia, chờ tuổi tới, cũng sẽ giống như ta.

Lý Vọng Thư thở dài, cầm lấy bản vẽ Kiểu Lôi trên bàn xem xét, rồi lắc đầu nói: Trương Gia Cổ Lâu quá hung hiểm, huống chi bản vẽ này còn không đủ, cho nên không đến vạn bất đắc dĩ tôi cũng không muốn đi xuống.

Bất quá đối với bệnh của Hoắc gia, tôi có lẽ còn một cách có thể thử một lần.

Chờ Trương Khởi Linh xuống được giường, tôi chuẩn bị đưa hắn đi một nơi trị liệu.

Đến lúc đó để Tú Tú và Hữu Tuyết đi cùng tôi.

Nếu hữu dụng, Hoắc gia về sau có thể không cần chịu đựng sự giày vò của ốm đau này nữa.

Lý Vọng Thư tự nhiên đang nói đến Lôi Thành.

Dù Hoắc Tiên Cô nói là nguyền rủa, nhưng dù là gì thì nó cũng biểu hiện dưới dạng ốm đau.

Nếu chỉ là bệnh, hắn cảm giác Thần Khí Nghe Lôi có thể giải quyết được.

Người khác hắn có thể mặc kệ, nhưng Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Tú Tú, hắn không thể trơ mắt nhìn các nàng tương lai chịu sự tra tấn này.

Hoắc Tiên Cô không phản đối, chỉ gật đầu với Hoắc Tú Tú.

Bà vừa định mở miệng thì người hầu dẫn hai người bước vào tiểu viện.

Lý Vọng Thư nhìn người tới, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó bất đắc dĩ nói: Cậu không phải về nhà sao.

Sao lại chạy đến Bắc Bình.

Tôi nên nói cậu cái gì đây.

Hay là nói cậu điếc không sợ súng.

Cậu có biết hiện tại người Tề Vũ muốn xử lý nhất chính là cậu không.

Nếu cậu bị Tề Vũ xử lý, nỗ lực của Tam Thúc các người chẳng phải đổ sông đổ biển sao.

Nói xong, Lý Vọng Thư lại nhìn sang Giải Vũ Thần bên cạnh Ngô Tà: Còn cậu nữa, không lo thu xếp hậu sự cho Giải Liên Hoàn, đi theo Ngô Tà lăn lộn cái gì.

Giải Vũ Thần ngẩn ra, rồi có chút ủy khuất nói: Là Ngô Tà tìm anh, tôi chỉ dẫn cậu ta qua đây thôi.

Còn về hậu sự của ông ấy, từ nhiều năm trước đã làm rồi, thậm chí mộ chôn di vật cũng có sẵn, hiện tại cũng không có nhiều việc phải lo.

Nói đoạn cuối, Giải Vũ Thần ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư, nhỏ giọng nói thêm: Lần này thật sự cảm ơn anh.

Nếu không có anh, e rằng cậu ta thật sự chỉ có thể vĩnh viễn biến mất.

Lý Vọng Thư xua tay với Giải Vũ Thần, lúc này mới vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Ngô Tà: Nói đi, lần này tìm tôi lại có chuyện gì.

Ngô Tà bị hỏi có chút xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nói: Không phải tôi muốn tới, là Tam Thúc bảo tôi đưa đồ cho anh.

Đúng rồi, anh có biết đây là cái gì không.

Tôi nhìn giống bản vẽ kiến trúc, chỉ là thiết kế này cảm giác rất không hợp lý, không giống cho người ở.

Ngô Tà vừa nói vừa nhanh chóng mở ba lô, lôi ra một tờ giấy trải lên bàn.

Thấy thế, chẳng những Lý Vọng Thư mà ngay cả Hoắc Tiên Cô cũng không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nói: Đây thật sự là Ngô Tam Tỉnh bảo cậu đưa tới.

Không ngờ bản thiết kế Kiểu Lôi của Trương Gia Cổ Lâu lại có một tấm nằm trong tay hắn.

So với sự kinh ngạc của Hoắc Tiên Cô, Lý Vọng Thư lại đầy mặt tò mò.

Phải biết chuyện đi Trương Gia Cổ Lâu là do Trương Nhật Sơn đề xuất.

Trước đó, ngoài việc vừa nói với Hoắc Tiên Cô, Lý Vọng Thư chưa từng đề cập với ai khác.

Tại sao Ngô Tam Tỉnh lại bảo Ngô Tà đưa bản vẽ này cho hắn.

Thế là hắn quay sang hỏi Ngô Tà: Sao thế, Tam Thúc của cậu đã về rồi.

Ngô Tà quyết đoán lắc đầu: Không có, một chút tin tức cũng không.

Tôi phát hiện thứ này giấu trong ổ của Tiểu Mãn Ca khi đang dọn ổ cho nó.

Đồng thời còn có một bức thư của Tam Thúc, bảo tôi lập tức xuất phát, mang bản vẽ này đến tìm anh.

Lý Vọng Thư ngẩn người.

Tiểu Mãn Ca hắn biết, là một con chó được Ngô gia huấn luyện chuyên nghiệp, rất thông minh.

Chương 231

Chỉ là nếu Ngô Tà không nói sai, thì bản vẽ này hắn đã được đặt trong ổ chó từ trước khi Ngô Tà đi Tháp Mộc Đà.

Vấn đề là ở chỗ đó, sao Ngô Tam Tỉnh có thể biết trước từ rất lâu rằng hắn đang tìm bản vẽ Kiểu Lôi.

Thậm chí còn để lại thư bảo Ngô Tà đưa tới.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Lý Vọng Thư cau mày hỏi tiếp: Trong thư Tam Thúc cậu còn nói gì khác không.

Ngô Tà thấy Lý Vọng Thư nghiêm túc, tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng ý thức được sự tình không đơn giản.

Cậu ta lập tức móc ra một phong thư: Cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo tôi có khả năng bị bệnh.

Sao có thể chứ, thân thể tôi tôi tự biết, dù nằm viện nhiều lần nhưng đều là do mất máu quá nhiều, ngoài ra chẳng có bệnh tật gì.

Tam Thúc dạo này cứ thần thần bí bí, không biết bức thư này có phải viết lúc uống say hay không.

Nhưng sự chú ý của Lý Vọng Thư không đặt lên người Ngô Tà, hắn nhìn vào bức thư chỉ vẻn vẹn hai câu: Nếu cháu hiện tại mới từ Tháp Mộc Đà trở về, vậy thì mang theo bản vẽ lập tức đi tìm Lý Vọng Thư.

Thuận tiện nhờ cậu ta kiểm tra giúp, thằng nhóc cháu tự mình sinh bệnh cũng không biết, sớm trị mới có thể sớm khỏi.

Lý Vọng Thư chú ý tới từ Nếu ở đầu thư.

Nghĩa là khi viết thư, Tam Thúc đã biết Ngô Tà sẽ đi Tháp Mộc

Đà.

Nhưng Lý Vọng Thư nhớ rõ trước đó Tam Thúc luôn cực lực ngăn cản Ngô Tà đi.

Nói cách khác, Tam Thúc biết rõ những thủ đoạn của mình cuối cùng cũng không cản được cháu trai, nên mới để lại phong thư này.

Chỉ là sao ông ấy có thể khẳng định Ngô Tà sẽ an toàn rời khỏi Tháp Mộc Đà.

Thậm chí còn biết tôi đang tìm bản vẽ Kiểu Lôi.

Càng làm Lý Vọng Thư thấy không thể tưởng tượng nổi là câu sau: Ta lại không phải bác sĩ, ta có thể kiểm tra cái gì cho Ngô Tà.

Trừ phi, Tam Thúc biết tôi muốn đưa Tiểu Ca đi Lôi Thành.

Thật là càng ngày càng thú vị, chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh đã từng ở Lôi Thành nhìn thấy hình ảnh tương lai nào đó sao.

Trên chiếc máy bay hướng về Tam Biên sườn núi, bầu không khí có chút quỷ dị.

Dường như mỗi người đều mang theo tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại tất cả cùng tụ tập một chỗ, khiến cho không gian trong khoang máy bay trở nên vô cùng gượng gạo.

Đầu tiên là hai người Hoắc Hữu Tuyết cùng Hoắc Tú Tú, tuy rằng biết các nàng chỉ là giả vờ tỷ muội tình thâm, nhưng dáng vẻ căng thẳng kia lại chẳng phải là diễn.

Ngay từ đầu khi Lý Vọng Thư nói sẽ đưa các nàng đi cùng để giải quyết căn bệnh di truyền, tâm trạng các nàng đã vô cùng mâu thuẫn.

Rốt cuộc, có thể giải quyết tận gốc bệnh căn tự nhiên là một chuyện vô cùng đáng mong chờ.

Cho dù cuối cùng không chữa khỏi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự kỳ vọng của các nàng.

Chỉ là phải đi cùng đối phương, trong lòng ít nhiều đều có chút không được tự nhiên.

Sự mâu thuẫn này vốn chỉ kéo dài đến khi lên máy bay.

Nhưng khi Lý Vọng Thư thông báo rằng Lý mẫu sẽ tới sân bay đón, hai người bọn họ rốt cuộc không thể bình tĩnh nổi nữa.

Hoắc Hữu Tuyết còn đỡ hơn một chút, tuy rằng cũng căng thẳng muốn mạng, nhưng miễn cưỡng còn có thể khống chế được.

Hoắc Tú Tú thì cả người đều bày ra dáng vẻ trắng bệch xen lẫn ửng hồng, đem sự lo lắng, thẹn thùng biểu hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

So với sự căng thẳng của hai nàng, Bàn Tử lại tràn ngập tò mò.

Chẳng những tò mò đối với chuyến đi lần này, mà ngay cả chiếc máy bay tư nhân của Lý Vọng Thư, hắn cũng tràn ngập dục vọng thăm dò.

Cứ như là đang xuống đấu đổ đấu, từ phòng bếp đến phòng vệ sinh, thậm chí liền phòng điều khiển hắn đều đi vào dạo một vòng.

Trái ngược với Bàn Tử, Ngô Tà lại có vẻ tinh thần sa sút không ít.

Sau lần gặp mặt ở Hoắc gia hôm đó, Lý Vọng Thư liền đưa hắn đi bệnh viện thăm Muộn Du Bình.

Thuận tiện còn làm cho hắn một lần kiểm tra sức khỏe tổng quát.

Không thể không nói, bệnh viện này không hổ là bệnh viện lớn số một kinh thành.

Chẳng những thiết bị đầy đủ, trình độ bác sĩ cũng tương đối chuyên nghiệp.

Nhưng cũng chính vì thế, Ngô Tà bị tra ra ung thư phổi.

Tuy rằng chỉ mới là giai đoạn trung kỳ, vẫn còn khả năng điều trị, nhưng muốn chữa trị thì phải xếp hàng chờ đổi phổi.

Hơn nữa chẳng sợ thay phổi xong, cũng chưa chắc có thể kê cao gối mà ngủ, cả người từ đây về sau xem như phế đi một nửa.

Cả đời phải dùng thuốc khống chế không nói, lại càng phải cách ly hoàn toàn với những việc đòi hỏi thể lực.

Ở độ tuổi hơn hai mươi mà phát hiện ra loại bệnh này, điều đó khiến Ngô Tà lúc ấy suýt chút nữa sụp đổ.

Cũng may Lý Vọng Thư biết, bệnh của Ngô Tà ở Lôi Thành có thể trị.

Đồng thời trong lòng hắn cũng xác định, Tam Thúc tuyệt đối là ở năm đó khi nghe sấm, đã nhìn thấy một ít hình ảnh về tương lai.

Chỉ là điều làm Lý Vọng Thư cảm thấy tò mò là, xem cách làm việc lần này của Tam Thúc, tương lai mà ông ấy nhìn thấy rõ ràng tồn tại sự khác biệt lớn so với cốt truyện kiếp trước hắn biết.

Trong ký ức của hắn, Tam Thúc xác thực đã nhìn thấy bộ dáng phát bệnh trong tương lai của Ngô Tà, bởi vậy mới để lại những băng ghi âm tiếng sấm kia tại Lôi Thành.

Về sau càng là thiết kế để Ngô Tà tìm được Lôi Thành, do đó tiến hành nghe sấm trị liệu.

Nhưng mà tình huống hiện tại lại là, Tam Thúc chẳng những biết Ngô Tà sinh bệnh, thậm chí còn làm hắn mang theo bản vẽ kiểu lôi tới tìm mình.

Điều này hoàn toàn không khớp với ký ức kiếp trước.

Chẳng những thời gian sớm hơn mười mấy năm, thậm chí trong

những hình ảnh tương lai mà Tam Thúc nhìn thấy, còn có cả sự xuất hiện của hắn.

Mà đây cũng là điều Lý Vọng Thư lo lắng nhất.

Tam Thúc bảo Ngô Tà mang bản vẽ kiểu lôi cho mình, có phải là ông ấy khi nghe sấm đã nhìn thấy tương lai mình sẽ đi tới Trương Gia Cổ Lâu.

Như vậy có thể hiểu là, chuyến đi Lôi Thành lần này cũng không thể làm Muộn Du Bình khôi phục ký ức, cuối cùng vẫn phải dùng biện pháp của Trương Nhật Sơn.

Phải đi Trương Gia Cổ Lâu mới có thể giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư đang dựa vào ghế sô pha không nhịn được liếc mắt nhìn Muộn Du Bình đang lẳng lặng ngồi một bên.

Tên này thân thể khôi phục không tồi, nằm ở bệnh viện ba ngày đã có thể xuống giường đi lại.

Hiện tại thời gian vừa qua một tuần, hắn cơ bản đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Chẳng qua thân thể thì đã khỏi, nhưng về phương diện ký ức lại như cũ là một tờ giấy trắng.

Vô luận Lý Vọng Thư cùng Bàn Tử giúp hắn hồi ức như thế nào, thậm chí sau lại tăng thêm một Ngô Tà, ba người cơ hồ đem những chuyện bọn họ cùng trải qua kể lại một lần.

Vừa kể, Bàn Tử còn vừa bắt chước trạng thái lúc đó.

Theo lý thuyết, ít nhiều gì Muộn Du Bình cũng nên có chút phản ứng mới đúng.

Rốt cuộc Bàn Tử diễn tả tình cảm dạt dào như vậy, độ hoàn

nguyên theo Lý Vọng Thư thấy đã là tương đối cao.

Nhưng mà đối với những thứ này, Muộn Du Bình vẫn chỉ lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không có ấn tượng.

Bất đắc dĩ, Lý Vọng Thư lúc này mới tổ chức chuyến đi tới Lôi Thành.

Đương nhiên, trừ việc chữa bệnh cho Hoắc gia nhị nữ và Ngô Tà, Muộn Du Bình, chuyến này còn có Bàn Tử muốn đi theo mở rộng tầm mắt, những điều này đều nằm trong dự tính của Lý Vọng Thư.

Chương 232

Nhưng mà khi nghe nói Lý Vọng Thư muốn đưa Muộn Du Bình đi nơi khác trị liệu, bác sĩ điều trị chính của hắn là Lương Loan lại khăng khăng muốn đi theo cùng để theo dõi, chuyện này thật sự có chút ngoài dự đoán của Lý Vọng Thư.

Nhưng theo lời Lương Loan nói, tình huống hiện tại của Muộn Du Bình còn chưa quá ổn định, nàng là một bác sĩ điều trị chính có trách nhiệm, cần thiết phải thời khắc chú ý tình huống thân thể bệnh nhân.

Ngay từ đầu đối với việc Lương Loan muốn đi theo, Lý Vọng Thư là cự tuyệt.

Bất quá sau lại ngẫm lại lời nàng nói cũng có vài phần đạo lý, cho nên cuối cùng vẫn mang theo nàng.

Rốt cuộc có sao nói vậy, bệnh viện Lý gia ở Tam Biên sườn núi tuy rằng điều kiện cũng không tệ lắm, phần cứng cũng coi như nhất lưu, thậm chí ở một số lĩnh vực nghiên cứu còn đi đầu thế giới.

Nhưng nếu chỉ xét về tố chất tổng hợp của bác sĩ, Lương Loan một bác sĩ từ bệnh viện đỉnh cấp kinh thành dường như vẫn tốt hơn.

Hơn nữa qua tiếp xúc, hắn cũng chậm rãi nhớ tới, vị bác sĩ Lương này cũng không phải hạng người vô danh.

Ở trong ký ức kiếp trước, nàng mặc dù biểu hiện cũng giống như hiện tại, nhìn thấy soái ca liền cầm lòng không đậu mà chảy nước miếng.

Nhưng cuối cùng, khúc xương cứng còn khó gặm hơn cả Muộn Du Bình là Trương Nhật Sơn kia, rốt cuộc đều gãy trong tay nàng.

Vì hắn mà nàng có thể không màng an nguy bản thân, dũng cảm

xông vào nơi nguy hiểm.

Điều này làm cho Lý Vọng Thư thậm chí hoài nghi, nàng kỳ thật là một thợ săn đẳng cấp rất cao, cố ý lấy tư thái con mồi xuất hiện.

Còn có một điểm rất quan trọng, đó chính là Lý Vọng Thư biết trên người nàng có một hình xăm phượng hoàng.

Phải biết loại kiểu dáng hình xăm này không thường thấy, ở thế giới này tổng cộng cũng chỉ có hai nhà sử dụng.

Mà trong đó một nhà, chính là Uông gia đã bị Lý Vọng Thư dùng tên lửa quét sạch một lần.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Vọng Thư đã hiểu ra một đạo lý.

Ký ức kiếp trước của mình chỉ có thể dùng làm tham khảo.

Rất nhiều chuyện phía sau xa không giống như những gì phim truyền hình hay tiểu thuyết kiếp trước thể hiện đơn giản như vậy.

Cho nên mang theo Lương Loan, Lý Vọng Thư chính là muốn xem nàng rốt cuộc chỉ là một hạt châu di lạc bên ngoài của Uông gia, hay là một kẻ báo thù mang theo nỗi đau diệt tộc của Uông gia đang cố ý tiếp cận nhóm người mình.

Rất nhanh, máy bay liền đáp xuống sân bay quốc tế tại Lào.

Sân bay này cách đặc khu kinh tế Tam Biên sườn núi gần năm km.

Đương nhiên, nếu không phải bởi vì Lý Vọng Thư dẫn dắt Lý gia quật khởi nhanh chóng, cái sân bay này muốn xây xong ít nhất còn phải đợi thêm 20 năm nữa.

Điều này cũng trực tiếp dẫn tới việc mọi người vừa từ trên máy bay xuống liền không kìm được mà mở to hai mắt.

Rốt cuộc trong nhận thức của mọi người, Tam Biên sườn núi

chính là đại danh từ của hỗn loạn và chiến tranh.

Nói là sự cụ thể hóa của chữ Nghèo cũng không tính là quá đáng.

Nhưng mà ngay tại nơi này, đột nhiên nhìn thấy một tòa sân bay quốc tế cỡ lớn, sự tương phản mãnh liệt làm người ta có cảm giác như đi nhầm phim trường.

Bàn Tử và mấy người kia thì đầy mặt kinh ngạc, còn Hoắc Tú Tú cùng Hoắc Hữu Tuyết sau khi nhìn thấy người phụ nữ đang chờ bên cạnh máy bay thì như hai con tôm hùm đất bị luộc chín.

Cả người đỏ bừng không nói, đầu cũng cúi gằm xuống, bộ dáng hận không thể rụt đầu vào trong cổ.

Nếu chỉ có một người nhìn thấy Lý mẫu, có lẽ hai nàng còn không đến mức biểu hiện như vậy.

Nhưng hiện tại hai người cùng nhau thấy Lý mẫu, hơn nữa trong lòng cả hai đều rõ ràng tình huống của đối phương, điều này làm cho Hoắc Hữu Tuyết người vốn đã sớm tham dự xử lý việc làm ăn của Hoắc gia cũng có chút chống đỡ không được.

Cũng may Lý mẫu nhìn thấy hai nàng thì tỏ vẻ vô cùng cao hứng, chủ động tiến lên một tay kéo một người nói chuyện, rất nhanh liền làm giảm bớt sự xấu hổ của hai cô gái.

Thấy thế, Lý Vọng Thư trong lòng âm thầm cầu nguyện: Hy vọng có một ngày, lão mẹ nhìn thấy Trần Văn Cẩm cũng có thể nhiệt tình như thế.

Bởi vì muốn mau chóng giải quyết bệnh tình trên người mọi người, cho nên cả nhóm không về nhà trước mà trực tiếp đi tới bệnh viện Lý gia, tiến hành kiểm tra hệ thống.

Kết quả kiểm tra cũng không chênh lệch lắm so với bên Bắc Bình, Ngô Tà vẫn là ung thư phổi.

Nhưng kết quả của Hoắc gia nhị nữ lại có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Khi bác sĩ cầm báo cáo kiểm tra tìm tới, Lý Vọng Thư cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hai vị Hoắc tiểu thư thân thể bước đầu kiểm tra không có vấn đề, đều rất khỏe mạnh.

Bất quá khi chúng tôi kết hợp tiền sử gia tộc di truyền, kiểm tra hệ thống gen của các cô ấy thì phát hiện trong gen di truyền có một đoạn dường như đã chịu tổn thương.

Theo lý thuyết, loại tổn thương gen này hẳn là thuộc về vấn đề di truyền.

Nhưng trải qua chúng tôi kiểm tra lại phát hiện, đoạn gen này của các cô ấy nguyên bản hẳn là khỏe mạnh.

Ngược lại là theo thời gian trôi qua, mới dần dần xuất hiện vấn đề.

Thật giống như là bị phóng xạ ảnh hưởng vậy.

Chỉ là nếu như vậy, phóng xạ lại không nên chỉ nhắm vào riêng một đoạn gen sinh ra tác dụng.

Thật giống như là có một lực lượng nào đó đang phá hoại chính xác một đoạn gen của các cô ấy.

Cụ thể vì sao lại như vậy, trước mắt chúng tôi còn chưa tra ra nguyên nhân.

Nghe được lời bác sĩ, đại bộ phận mọi người đều có chút ngây người, ngược lại Lương Loan vẻ mặt không thể tin nổi dùng lời lẽ thông tục phiên dịch một lần: Ý tứ chính là nói, có một loại lực lượng đang liên tục không ngừng phá hoại đoạn gen này của các cô ấy.

Cho nên phụ nữ Hoắc gia mới có thể ở tầm 40 tuổi bắt đầu phát bệnh.

Bởi vì lúc ấy, đoạn gen kia rất có thể đã bị phá hủy hoàn toàn.

Chẳng qua loại tình huống này, cho dù là khoa học kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất cũng chưa có biện pháp làm được.

Đặc biệt là loại lực lượng tác động liên tục và chuẩn xác lên một đoạn gen riêng biệt, đã hoàn toàn vượt qua trình độ y học hiện tại.

Lần này, Lý Vọng Thư cũng có chút không bình tĩnh nổi.

Phía trước Hoắc Tiên Cô nói bệnh của gia tộc các bà là do tổ tông khi xuống mộ đã bị nguyền rủa.

Loại cách nói này Lý Vọng Thư vốn không quá tin tưởng, rốt cuộc hắn xuống mộ cũng không ít, hơn nữa đều là loại huyệt mộ quỷ quái, cũng không phát hiện thân thể mình có dị thường gì.

Nhưng hiện tại nghe được Lương Loan nói, hắn lại đột nhiên nhớ tới cánh cửa Thanh Đồng ở núi Trường Bạch.

Trần Văn Cẩm cùng Hoắc Linh sau khi đi vào, dường như cũng giống như bị nhiễm phóng xạ, hơn nữa loại phóng xạ này cũng là liên tục.

Chẳng qua lực lượng sau Thanh Đồng Môn tác dụng lên Thi Miết Vương trên người.

Hoắc Linh không chịu nổi, trực tiếp bị loại năng lượng màu bạc kia hòa tan.

Mà Trần Văn Cẩm lại kiên trì tới khi gặp Lý Vọng Thư, trải qua hai người kết hợp mới dần dần xu hướng ổn định.

Như vậy Hoắc gia tổ tiên có phải hay không cũng trải qua tình huống tương tự.

Ở cổ mộ bị thứ lực lượng kỳ quái gì đó bám vào người, hoặc là nói là ăn mòn.

Hơn nữa loại lực lượng này còn đời đời lưu truyền trên người Hoắc gia.

Tuy rằng tình huống của hai cô gái rất hiếm thấy, bất quá Lý Vọng Thư vẫn tràn ngập lạc quan.

Thấy hai nàng nhận được báo cáo xong đầy mặt ngưng trọng, hắn lập tức mở miệng an ủi: Yên tâm đi, Nghe Lôi Thần Khí những cái khác thì khó nói, bất quá đối với việc trị liệu vấn đề trên thân thể lại rất có danh tiếng.

Nghe Lôi Thần Khí.

Vẫn luôn nghe anh nhắc tới cái này, rốt cuộc nó là thứ gì.

Câu hỏi của Hoắc Hữu Tuyết lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lý Vọng Thư trầm ngâm một chút rồi cười nói: Tôi cảm thấy, hẳn là một kiện Thần Khí do văn minh thượng cổ lưu lại.

Chương 233

Được xưng có thể vuốt phẳng hết thảy tiếc nuối thế gian, tuy rằng khẩu hiệu này hơi có chút khoa trương, bất quá đối với chữa bệnh chữa thương lại là thật sự có hiệu quả.

Thật hay giả.

Tôi sao nghe có chút không đáng tin cậy đâu.

Từ khi tra ra ung thư, Ngô Tà vẫn luôn thực tinh thần sa sút, giờ phút này nghe được Lý Vọng Thư nói không khỏi cười khổ.

Thấy thế Lý Vọng Thư lập tức cười nói: Lát nữa sẽ cho cậu là người đầu tiên trải nghiệm.

Có hiệu quả hay không, đến lúc đó cậu sẽ biết.

Báo cáo thân thể đã có, mọi người cũng không hề trì hoãn mà lập tức khởi hành đi tới Lôi Thành.

Đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ, ngay từ đầu Lý Vọng Thư cho người đem trọn bộ Nghe Lôi Thần Khí tháo dỡ rồi vận chuyển ra ngoài, tính toán nghiên cứu kỹ lưỡng nguyên lý hoạt động của thứ này trong phòng thí nghiệm.

Nhưng Thần Khí sau khi rời khỏi Lôi Thành, ban đầu còn có thể sử dụng bình thường, nhưng theo thời gian trôi qua, hiệu quả lại càng ngày càng kém.

Tới sau này, hiệu quả tuy rằng tạm coi là ổn định, nhưng nếu dùng để chữa bệnh thì lại có chút lực bất tòng tâm.

Cho nên lần này để giúp Muộn Du Bình khôi phục ký ức, còn phải trị liệu vấn đề thân thể cho những người khác, vì ổn thỏa, Lý Vọng Thư lại cho người một lần nữa đem Nghe Lôi Thần Khí lắp trở lại

Lôi Thành.

Bất quá cũng may Lôi Thành vốn nằm trong phạm vi thế lực của hắn.

Tới tới lui lui nhiều lần như vậy, hiện tại nơi đó đã sớm không giống như trước kia, chướng khí mọc lan tràn và hung hiểm dị thường nữa.

Hiện tại Lôi Thành về cơ bản đã khôi phục thành dáng vẻ vốn có của nó.

Dù sao cũng là thánh địa của Lạc Vân quốc ngày xưa, làm sao có thể là một nơi hiểm địa, tuyệt địa được.

Lôi Thành hiện tại chẳng những trên mặt đất đã thành lập viện nghiên cứu, thậm chí bộ phận dưới lòng đất cũng đều được tu sửa lại.

Căn bản không cần giống hắn lần đầu tiên đi xuống mạo hiểm như vậy.

Chỉ cần thời tiết cho phép, mọi người cưỡi trực thăng trực tiếp là có thể bay đến thung lũng nơi Lôi Thành tọa lạc.

So với chuyến thám hiểm lần đầu, lần này càng giống như mang theo bạn bè đi Lôi Thành nghỉ mát hơn.

Đây là Lôi Thành sao.

Xem phong cảnh này thật đúng là không tồi, rất có phong cách rừng mưa nhiệt đới.

Vừa từ trực thăng bước xuống, Bàn Tử nhìn thung lũng Lôi Thành liền nhịn không được cảm thán.

Lý Vọng Thư có chút bất đắc dĩ sửa lại: Có hay không khả năng, nơi này vốn dĩ chính là rừng mưa nhiệt đới.

Cũng là hiện tại trải qua xử lý, chúng ta mới có thể trực tiếp đứng

ở chỗ này.

Lần đầu tiên chúng tôi tới đây, trong không khí nơi này ngưng tụ một loại độc tố thần kinh.

Một khi hít vào cơ thể, chẳng những sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, hơn nữa hít nhiều còn có nguy hiểm trí mạng.

Kỳ thật chính bản thân Lý Vọng Thư cũng có chút bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Từ lần trước rời khỏi Lôi Thành, hắn vẫn luôn bận rộn đi các cổ mộ tìm kiếm biện pháp giải quyết hoàn toàn Thi Miết Vương.

Còn bên phía Tam Biên sườn núi thì giao cho mẹ hắn xử lý.

Tuy rằng qua điện thoại đã biết mẹ cho người cải tạo rất nhiều khu vực quanh Lôi Thành, nhưng khi tận mắt nhìn thấy sự tương phản mãnh liệt so với trước kia, hắn vẫn có cảm giác không chân thực.

Thiếu gia.

Đã toàn bộ chuẩn bị xong, chúng ta tùy thời có thể đi xuống.

Khi mọi người còn đang đắm chìm trong cảnh sắc rừng mưa nhiệt đới, một nhân viên công tác chạy tới thông báo.

Thấy thế, Lý Vọng Thư vung tay lên, dẫn mọi người bắt đầu hướng tới Lôi Thành thật sự dưới lòng đất xuất phát.

Ban đầu, mọi người đi tới một căn phòng khổng lồ bên dưới giống như một cái bát lớn.

Nơi này cũng là trạm thứ nhất khi Lý Vọng Thư bọn họ xuống Lôi Thành lúc trước.

Giữa phòng vẫn còn đứng sừng sững một bức tượng đồng Lôi Công khổng lồ.

Giờ phút này nhìn bức tượng, Lý Vọng Thư lập tức giơ tay chỉ vào một vết cắt trơn nhẵn trên tượng, quay sang hỏi Muộn Du Bình: Anh còn nhớ cái này không.

Lúc ấy sấm vừa đánh xuống, tượng này liền phát ra cộng hưởng sóng hạ âm.

Nếu không phải anh một đao chém nó thành như vậy, phá hủy kết cấu hoàn chỉnh của nó, chúng tôi nói không chừng tất cả đều bỏ mạng tại đây.

Nhưng mà Muộn Du Bình cẩn thận quan sát một lát sau vẫn vẻ mặt đạm nhiên lắc đầu.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cũng nhịn không được thở dài, dẫn mọi người tiếp tục đi sâu xuống.

Tiếp đó dọc theo đường đi, rất nhiều chỗ hư hại chẳng những được tu sửa đổi mới hoàn toàn, thậm chí dọc đường đều đã trang bị thiết bị thông gió và chiếu sáng.

Đi ở bên trong chẳng những không còn cảm giác nghẹn khuất áp lực, thậm chí còn có vài phần nhàn nhã như đi tham quan hang động du lịch.

Hơn nữa mỗi cách một đoạn, ở những chỗ rộng rãi còn chuyên môn thiết lập trạm nghỉ ngơi.

Chẳng những có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, thậm chí còn chuẩn bị sẵn đồ ăn đơn giản và túi cấp cứu.

Cấu hình như vậy, cộng thêm không cần lo lắng vấn đề an toàn, làm tốc độ của mọi người nhanh hơn gấp trăm lần so với lần đầu tiên xuống đây.

Bất quá Lý Vọng Thư vẫn cứ mỗi đến một địa điểm mấu chốt đều sẽ kỹ càng tỉ mỉ kể lại một lần sự việc đã xảy ra lúc trước, mong

chờ Muộn Du Bình thăm lại chốn cũ có thể nhớ tới một ít gì đó.

Nhưng mãi cho đến khi bọn họ đi vào hang động đá vôi khổng lồ nơi đặt Nghe Lôi Thần Khí, Muộn Du Bình đối với những thứ nhìn thấy dọc đường vẫn không hề có bất luận cảm giác quen thuộc nào.

Bất quá cũng may Nghe Lôi Thần Khí đã gần ngay trước mắt, Lý Vọng Thư tin tưởng ở chỗ này nhất định có thể giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức.

Tại hang động đá vôi nơi đặt Nghe Lôi Thần Khí, lúc này cũng đã sớm trở thành một hiện trường nghiên cứu khoa học cỡ lớn.

Mấy chục nhân viên công tác sớm đã chờ ở nơi này, khi Lý Vọng Thư cùng mọi người vừa đến liền lập tức được đưa vào một cái lều trại bên cạnh.

Thiếu gia, hết thảy đều đã chuẩn bị xong, Nghe Lôi Thần Khí cũng đã kiểm tra đo lường qua, mọi thứ bình thường.

Tiếp theo chúng ta bắt đầu từ ai.

Nghe nhân viên công tác hỏi, Lý Vọng Thư không chút nghĩ ngợi, giơ tay chỉ Ngô Tà nói: Liền từ cậu ấy bắt đầu đi.

Trước mắt xem ra, tình huống của cậu ấy nghiêm trọng nhất.

Tuy nói như vậy, nhưng ngoài suy nghĩ đó ra, Lý Vọng Thư còn bởi vì hắn thập phần rõ ràng Nghe Lôi Thần Khí đối với bệnh của Ngô Tà khẳng định có hiệu quả.

Để hắn là người đầu tiên tiếp nhận trị liệu, sau khi chữa khỏi cũng có thể giúp những người khác gia tăng lòng tin.

Rốt cuộc Ngô Tà mắc là ung thư, loại bệnh này trong nhận thức của mọi người đều thuộc về nan y vô phương cứu chữa.

Nếu ngay cả ung thư đều có thể giải quyết, kia những người khác

trên người vấn đề còn không phải là thuốc đến bệnh trừ sao.

Đối với việc Lý Vọng Thư xếp mình đầu tiên, Ngô Tà cũng không phản đối, chỉ vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: Như vậy tiếp theo tôi nên làm thế nào.

Nghe vậy, một nhân viên công tác lập tức đưa cho hắn một bộ quần áo đặc chế, chỉ vào lều trại bên cạnh bảo hắn đi thay.

Chờ Ngô Tà thay xong quần áo đi ra liền được dẫn tới phía dưới Nghe Lôi Thần Khí.

Tiếp theo, cậu nằm vào trong là được, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn tiếng sấm chữa bệnh, lập tức có thể khởi động Nghe Lôi Thần Khí.

Lúc này Nghe Lôi Thần Khí so với khi Lý Vọng Thư sử dụng trước kia biến hóa không lớn.

Bất quá trên cỗ quan tài đá phía dưới Thần Khí lại được nối với rất nhiều dây dẫn, kéo dài tới tận các thiết bị trong lều trại phía xa.

Ngô Tà cũng nghe lời, bắc thang bò vào bên trong quan tài đá.

Bàn Tử nhịn không được ở bên ngoài nói giỡn hô: Thiên Chân, hiện tại ngủ trong quan tài cảm giác thế nào.

Ngô Tà không đáp lời, chỉ từ trong quan tài vươn một bàn tay ra hiệu OK với mọi người.

Thấy thế, nhân viên công tác điều chỉnh thiết bị một chút, tiếp theo liền ấn nút khởi động.

Rất nhanh, một trận tiếng sấm trầm thấp từ nơi xa vang lên.

Tiếp theo, những ống dẫn bằng đồng khổng lồ trong hang động bắt đầu rung động theo tần suất tiếng sấm.

Mà phía trên quan tài, quả cầu đồng khổng lồ cũng tựa như một đóa hoa sen ngược chậm rãi nở rộ.

Chương 234

Tiếng sấm kéo dài vài phút, trong lúc đó ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chằm chằm cỗ quan tài đá kia.

Ngay cả Lý Vọng Thư cũng nhịn không được nắm chặt tay.

Tuy rằng trong lòng chắc chắn Ngô Tà sẽ không có việc gì, nhưng chuyện tới trước mắt vẫn khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

Theo tiếng sấm đình chỉ, Nghe Lôi Thần Khí lại lần nữa chậm rãi khép lại thành một quả cầu.

Nhưng mà Ngô Tà nằm trong quan tài đá lại không chút phản ứng.

Điều này làm tim mọi người đều nhịn không được treo lên.

Đang lúc nhân viên công tác định tiến lên kiểm tra, Ngô Tà trong quan tài đá đột nhiên bật dậy.

Đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy nhóm người Lý Vọng Thư liền vẻ mặt kinh tủng mở miệng: Thấy.

Tôi thấy.

Tôi nhìn thấy Tam Thúc.

Thấy hắn không có việc gì, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà giây tiếp theo liền nghe Ngô Tà tiếp tục nói: Tôi còn nhìn thấy Tề Vũ, tuy rằng hắn hiện tại cơ hồ đã trở nên hoàn toàn thay đổi.

Nhưng tôi vẫn biết, hắn chính là Tề Vũ.

Tôi nhìn thấy hắn cùng Tam Thúc kẻ trước người sau đi vào một ngôi cổ mộ.

Nơi đó phi thường khủng bố, nơi nơi đều là người chết, nơi nơi đều là thi thể.

Hơn nữa. hơn nữa những cái xác đó tựa hồ là đang tham gia một buổi yến tiệc.

Tam Thúc.

Tam Thúc ông ấy cũng ngồi ở trên bàn, cũng đang ăn tiệc.

Các cậu nói xem, Tam Thúc có phải hay không đã chết.

Khụ.

Ngô Tà vừa nói vừa từ trong quan tài bò ra.

Nhưng người mới vừa ra tới liền nhịn không được kịch liệt ho khan, bộ dáng như muốn đem cả phổi ho ra ngoài.

Theo sau tràng ho khan kịch liệt là một ngụm máu đen phun ra trên mặt đất.

Biến cố này làm mọi người hoảng sợ, vội vàng tiến lên xem xét.

Lý Vọng Thư cũng cảm thấy kinh ngạc, vừa đi tới đỡ vừa vội vàng hỏi: Tình huống gì.

Cậu hiện tại cảm giác thế nào.

Có phải cảm thấy không đúng chỗ nào không.

Nhưng mà sau khi phun ra ngụm máu đen, Ngô Tà cả người lại lập tức tỉnh táo.

Từ chối mọi người dìu đỡ, hắn thậm chí còn làm vài động tác vươn vai.

Sau đó vừa xoay cổ vừa vẻ mặt hưng phấn nói: Tôi hiện tại cảm giác cực tốt, xưa nay chưa từng có tốt như vậy.

Thậm chí ngay cả chứng đau nhức xương cổ hành hạ tôi bấy lâu

nay cũng đã biến mất.

Xem ra, Nghe Lôi Thần Khí này quả nhiên danh bất hư truyền.

Nghe vậy Lý Vọng Thư vội vàng gọi nhân viên công tác bên cạnh: Giúp cậu ấy làm kiểm tra sức khỏe, đối chiếu với báo cáo trước kia xem tình huống hiện tại thế nào.

Rất nhanh, báo cáo kiểm tra sức khỏe mới của Ngô Tà đã có.

So với trước kia, tất cả các chỉ số kiểm tra của hắn hiện tại đều nằm trong phạm vi vô cùng bình thường.

Thậm chí ngay cả chứng thiếu máu nhẹ trước đó cũng đã bình thường trở lại.

Đương nhiên, điều làm người ta vui sướng nhất chính là kết quả quét phổi cho thấy khối u phổi trước đó cư nhiên đã biến mất không thấy.

Cho nên. tôi khỏi bệnh rồi.

Cái Nghe Lôi Thần Khí này cư nhiên ngay cả ung thư đều có thể chữa khỏi.

Này cũng quá không thể tin nổi đi.

Cầm báo cáo kiểm tra, Ngô Tà cả người đều vì kích động mà run rẩy.

Lý Vọng Thư cũng rất cao hứng, rốt cuộc Ngô Tà thành công thì nắm chắc dùng Nghe Lôi Thần Khí chữa khỏi cho những người khác cũng lớn hơn.

Bất quá ngoài mặt, hắn vẫn thập phần bình tĩnh vỗ vỗ vai Ngô Tà, dùng giọng điệu người từng trải cảm thán: Có cái gì không thể tin nổi, chúng ta gặp qua đồ vật kỳ quái còn thiếu sao.

Hơn nữa nơi này điều kiện hữu hạn, cậu hiện tại rốt cuộc có hoàn

toàn thuyên giảm hay không còn phải đợi ra ngoài làm kiểm tra hệ thống mới có thể kết luận.

Tuy rằng hiểu Lý Vọng Thư nói có lý, nhưng hiện tại kết quả đã rõ ràng, cho dù không phải trị tận gốc thì ít nhất bệnh tình của Ngô Tà cũng đã giảm bớt rất nhiều.

Điều này làm mọi người đều tràn ngập mong chờ đối với Nghe Lôi Thần Khí trước mặt.

Tiếp theo đến lượt Hoắc Hữu Tuyết cùng Hoắc Tú Tú.

Bởi vì hai người đều chưa hoàn toàn phát bệnh, cho nên sau khi nghe sấm kết thúc, trừ bỏ cảm giác được thân thể nhẹ nhàng khoan khoái hơn thì cũng không có phản ứng kịch liệt như Ngô Tà.

Bất quá khi hai người từ trong quan tài đá đi ra, sắc mặt đều không được tốt lắm.

Đầu tiên là Hoắc Hữu Tuyết, vừa ra khỏi quan tài liền vội vàng hỏi: Cái Nghe Lôi Thần Khí này có phải sẽ làm người ta sinh ra ảo giác không.

Vừa rồi khi nghe sấm, tôi nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ quái.

Tôi thấy một con bạch xà rắn trắng có một đôi sừng chui vào trong thân thể một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ kia sau đó liền bị phong ấn vào một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Cái đỉnh đó bị xích sắt treo lơ lửng trong một hang động rất lớn.

Tuy rằng Hoắc Hữu Tuyết nói sinh động như thật, bất quá mọi người cũng không quá để trong lòng.

Rốt cuộc đã có vết xe đổ của Ngô Tà, thậm chí ngay cả chính nàng cũng cảm thấy mình hẳn là xuất hiện ảo giác.

Mà tiếp theo tình huống của Hoắc Tú Tú cũng tương tự Hoắc Hữu Tuyết.

Bất quá hình ảnh nàng nhìn thấy lại không phải người phụ nữ bị phong ấn trong đỉnh, mà là thấy một ngôi chùa vô cùng âm trầm.

Ngôi chùa đó sở dĩ cung phụng không phải thần phật gì, mà là một con bạch xà có sừng.

Điểm này ngược lại rất giống với những gì Hoắc Hữu Tuyết nhìn thấy.

Đối với bộ dáng lúc kinh lúc rống của hai cô gái, còn có hình ảnh các nàng nhìn thấy, Bàn Tử thậm chí còn mở miệng trêu chọc: Chỉ thế thôi mà các cô đã bị dọa rồi.

Còn không phải là rắn có sừng sao.

Này có cái gì đáng kinh ngạc.

Hơn nữa rắn có thể chui vào cơ thể người thì hình thể có thể lớn bao nhiêu.

Tôi nói cho các cô biết, lần trước chúng tôi ở Tháp Mộc Đà chính là gặp được một con giao long chân chính.

Chẳng những trên đầu mọc sừng, hơn nữa hình thể kia.

Chương 235

mẹ ơi, Ultraman nhìn thấy cũng phải lắc đầu.

Trong khi Bàn Tử bắt đầu không ngừng chém gió về Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà, trong lòng Lý Vọng Thư lại không khỏi ngưng trọng.

Khi nghe sấm sẽ nhìn thấy một ít hình ảnh đặc biệt, hắn trước kia nghe sấm cũng đã từng thấy.

Cho nên hắn phi thường rõ ràng, những hình ảnh đó không phải ảo giác, mà là những trường hợp chân thật đã từng tồn tại.

Chẳng qua về mặt thời gian có thể tồn tại sai biệt nhất định.

Hình ảnh có thể là chuyện đã từng xảy ra, cũng có thể là đang xảy ra, thậm chí còn có khả năng là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là hình ảnh nhìn thấy khi nghe sấm không phải ngẫu nhiên.

Hình ảnh đó cùng người nghe sấm nhất định có mối liên hệ đặc thù nào đó.

Hoặc là nói, hình ảnh kia ở mức độ nhất định có thể giải đáp nghi hoặc trong lòng người nghe sấm.

Giống như chính hắn khi nghe sấm, lúc ấy trong tiềm thức vẫn luôn muốn làm rõ rốt cuộc ai đã cho mình uống Thi ba ba đan, sau đó liền nhìn thấy cảnh tượng Trương Hải Hạnh ở trong ngục giam đối thoại cùng anh trai.

Lập tức liền hiểu được, phía sau màn là người Uông gia sai khiến, trên thực tế ra tay chính là Trương Hải Hạnh.

Còn có vừa rồi Ngô Tà, tên này vẫn luôn tâm tâm niệm niệm Tam

Thúc, phỏng chừng muốn biết nhất chính là tình cảnh hiện tại của ông ấy.

Kết quả hắn liền thấy được Tam Thúc đang ăn tiệc trong một ngôi cổ mộ.

Thậm chí ngay cả tiền căn hậu quả đều có công đạo, là đuổi theo Tề Vũ tiến vào cổ mộ.

Nhưng mà tới lượt Hoắc gia nhị nữ, những gì các nàng nhìn thấy lại làm người ta có chút khó hiểu.

Bạch xà có sừng.

Phong ấn trong đỉnh đồng lớn tại sơn động.

Còn có chùa miếu chuyên môn cung phụng bạch xà kia.

Này đều là cái gì lung tung rối loạn.

Hay là, bệnh trên người phụ nữ Hoắc gia có liên quan đến con bạch xà này.

Nếu thật là con rắn đó, vậy bệnh của Hoắc gia thật sự có khả năng giống như lời Hoắc Tiên Cô nói, là một lời nguyền.

Chỉ là tổ tiên Hoắc gia rốt cuộc là đi đâu mà trêu chọc đến con bạch xà này.

Lý Vọng Thư lúc này đối với lai lịch của bạch xà đã có một phán đoán đại khái.

Chuyện này còn phải quy công cho đoạn tin tức hắn tiếp thu được trong vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà.

Trong đoạn tin tức đó có nói rõ ràng, theo thiên thạch từ thiên ngoại rơi xuống còn có vài loại loài rắn kỳ dị.

Xà Mẫu, Hắc Mao Xà, Cổ Kê Quan Xà Rắn mào gà đều là theo

thiên thạch mà đến.

Mà trừ mấy loại này ra, còn có một con bạch xà có sừng.

Ong người, hay còn gọi là Sao Kim Dù, chính là kiệt tác từ hậu duệ của nó.

Mà nó cũng được người thời đó coi là Long Thần.

Nếu Hoắc Tú Tú cùng Hoắc Hữu Tuyết nhìn thấy thật là con bạch xà kia, vậy sự tình thật đúng là có khả năng trở nên phức tạp nha.

Theo Lý Vọng Thư thấy, chỉ cần dính dáng đến thiên thạch thiên ngoại thì chẳng có chuyện gì tốt.

Bất quá bây giờ còn chưa thể kiểm tra xem thân thể hai cô gái rốt cuộc đã khôi phục hay chưa, chỉ có thể chờ ra ngoài rồi tính tiếp.

Lúc này, hắn chỉ có thể đem ánh mắt hướng về phía Muộn Du Bình đã thay xong quần áo.

Rốt cuộc chuyến đi Lôi Thành này, quan trọng nhất vẫn là vì giúp anh khôi phục ký ức.

Đồng thời hắn cũng tò mò, Muộn Du Bình khi nghe sấm có thể nhìn thấy hình ảnh gì.

Nhìn Muộn Du Bình bò vào trong quan tài đá, trái tim Lý Vọng Thư cũng không khỏi treo lên.

Rốt cuộc, những lời Muộn Du Bình nói trước khi hôn mê ở Tháp Mộc Đà thật sự quá dọa người.

Nào là bản thân bị theo dõi, nào là sắp gặp phải nguy cơ cực lớn.

Mấu chốt là lời nói không đầu không đuôi, dù hắn muốn chuẩn bị đối phó trước cũng chẳng có phương hướng.

Cho nên, giúp Muộn Du Bình khôi phục ký ức liền trở thành việc

cấp bách trước mắt.

Theo tiếng sấm bắt đầu vang lên, thần khí Nghe Lôi trên đỉnh quan tài đá cũng từ từ nở rộ.

Đang lúc Lý Vọng Thư còn tưởng rằng Muộn Du Bình sẽ giống như mấy người trước đó, không có động tĩnh gì quá lớn, thì ai ngờ dưới tác động của thần khí Nghe Lôi, một bức tranh ảo ảnh chân thực đột nhiên xuất hiện như công nghệ hình chiếu 3D.

Trong hình ảnh là một căn nhà gỗ cũ nát.

Bài trí trong phòng cực kỳ đơn giản, chỉ có một giường, một bàn, một ghế.

Trên giường là một người phụ nữ dân tộc Tạng khoảng hơn hai mươi tuổi đang nằm.

Người phụ nữ dường như đã rơi vào hôn mê sâu, ngoại trừ nhịp thở ra thì không có bất kỳ cử động nào khác.

Mà ở chiếc ghế bên mép giường, Muộn Du Bình mặc tàng bào cũng đang bình tĩnh nhìn người phụ nữ hôn mê kia.

Lý thiếu, đây là tình huống gì.

Sao tự nhiên lại chiếu phim thế này.

Tiểu Ca thì tôi nhận ra rồi, nhưng người phụ nữ kia là ai.

Bạn gái Tiểu Ca à.

Bàn Tử lên tiếng, làm Lý Vọng Thư hơi sửng sốt, ngay sau đó ngạc nhiên hỏi: Anh có thể nhìn thấy.

Không phải hắn nghi thần nghi quỷ, mà là lúc trước lần đầu tiên đến Lôi Thành, đoạn hình ảnh Tam Thúc để lại không phải ai cũng nhìn thấy được.

Bàn Tử nghe vậy cũng sững sờ, ngay sau đó tức giận cười nói: Lý thiếu, cậu quá đáng vừa thôi.

Tôi có bị mù đâu, sao lại không nhìn thấy chứ.

Lý Vọng Thư nhìn về phía những người khác, bất kể là Ngô Tà hay chị em nhà họ Hoắc đều đồng loạt gật đầu.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư chỉ có thể ra vẻ cao thâm gật gù: Hình ảnh dưới thần khí Nghe Lôi này không phải ai cũng thấy được đâu.

Các người có thể thấy, chứng tỏ trong lòng các người cực kỳ tò mò về Tiểu Ca, đây là thần khí Nghe Lôi đang thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các người đấy.

Mọi người thấy Lý Vọng Thư nói nghiêm túc thì cũng gật gù theo.

Nhưng Ngô Tà lúc này lại đột nhiên nổi máu tò mò: Mọi người nói xem, Tiểu Ca và người phụ nữ này rốt cuộc có quan hệ gì.

Nhìn ánh mắt Tiểu Ca kìa, đây là lần đầu tiên tôi thấy trong mắt cậu ấy toát ra cảm xúc phức tạp như vậy.

Nhắc tới chuyện phiếm, chị em nhà họ Hoắc cũng lập tức hứng thú, nhao nhao bắt đầu suy đoán quan hệ giữa hai người, từ người yêu đến huynh muội, càng đoán càng thái quá.

Thấy thế, Lý Vọng Thư không thể không mở miệng nói: Mọi người đừng đoán mò nữa, đó hẳn là mẹ của Tiểu Ca.

Cậu nói vậy tôi mới để ý, giữa trán hai người họ đúng là có vài phần giống nhau.

Chỉ là mẹ của Tiểu Ca sao nhìn trạc tuổi cậu ấy vậy.

Bàn Tử vừa nói xong liền lập tức lắc đầu: Thôi được rồi.

Coi như tôi chưa nói gì, Tiểu Ca nhìn cũng đâu có già đi, điểm này

xem ra là di truyền từ mẹ cậu ấy.

Không phải.

Lý Vọng Thư nhìn Muộn Du Bình trong ảo ảnh, hắn cũng không ngờ thần khí Nghe Lôi sẽ tái hiện lại cảnh tượng này.

Điều này khiến hắn không khỏi thở dài một hơi: Nếu tôi đoán không sai, đây hẳn là cảnh tượng lần gặp mặt cuối cùng giữa Tiểu Ca và mẹ anh ấy.

Nói tới đây, thấy những người khác đều vẻ mặt tò mò nhìn mình, Lý Vọng Thư sắp xếp lại ngôn từ, kể lại câu chuyện về ba ngày yên tĩnh mà hắn biết cho mọi người nghe.

Thực ra câu chuyện cũng không phức tạp, đơn giản là cha của Muộn Du Bình cũng giống cha của Trương Đại Phật Gia, khi ra ngoài làm nhiệm vụ đã yêu một cô gái ngoại tộc.

Chỉ khác ở chỗ, ông nội của Trương Đại Phật Gia lúc ấy là tộc trưởng, cho nên cha của Phật Gia chỉ bị chặt một tay và đuổi khỏi Trương gia.

Còn cha của Muộn Du Bình, ở Trương gia chỉ là một nhân vật bên lề, cho nên bị thi hành gia pháp xử tử.

Chương 236

Đương nhiên thảm hơn chính là Muộn Du Bình, tuy mẹ hắn là ngoại tộc, nhưng dòng máu Kỳ Lân của hắn lại thuần khiết dị thường.

Nhờ vậy mà giữ được một mạng, nhưng cũng vì thế mà bị cưỡng ép bắt về Trương gia, rời xa vòng tay mẹ.

Còn mẹ hắn, Bạch Mã, lúc này lại được chọn làm tế phẩm cúng tế Diêm Vương.

Để có thể gặp lại con trai một lần, bà dứt khoát ăn Tàng Hải Hoa để tiến vào trạng thái chết giả, sau đó tự đóng băng mình trong núi tuyết.

Mãi đến khi Muộn Du Bình lớn lên và tìm quay lại, bà mới được giải phong từ trong núi tuyết.

Nhưng dù vậy, bà cũng chỉ có thể như một cái xác không hồn, nằm trên giường trải qua ba ngày cuối cùng.

Tin tốt duy nhất có lẽ là tuy bà không thể nói, không thể cử động, thậm chí không thể mở mắt, nhưng ý thức trong ba ngày này vẫn tỉnh táo, biết được đứa con trai yêu quý đang ở bên cạnh mình.

Nghĩ đến ba ngày cuối cùng này, hẳn bà cũng cảm thấy hạnh phúc.

Lý Vọng Thư kể vắn tắt câu chuyện, khiến mấy người bên cạnh lập tức trầm mặc.

Hoắc Tú Tú càng là sống mũi cay cay, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

Quả thật, quỹ đạo cuộc đời của Muộn Du Bình quá khổ sở.

Đúng lúc này, tiếng sấm ngừng lại, hình ảnh dưới thần khí Nghe

Lôi cũng dần trở nên mơ hồ rồi biến mất hoàn toàn, thần khí từ từ khôi phục nguyên trạng.

Muộn Du Bình cũng từ trong quan tài chậm rãi bò dậy.

Lý Vọng Thư thấy thế lập tức đón lấy, đầy mặt chờ mong hỏi: Thế nào, ký ức khôi phục chưa.

Nhưng sắc mặt Muộn Du Bình lại không tốt lắm, nhìn Lý Vọng Thư gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu.

Sao lại chơi cái trò này nữa.

Lại gật đầu rồi lắc đầu, rốt cuộc là có khôi phục hay không, thật là làm người ta gấp chết.

Đối mặt với Lý Vọng Thư đang nôn nóng, Muộn Du Bình lần đầu tiên nở một nụ cười nhàn nhạt, không trả lời câu hỏi mà lại nói một câu trâu ông nọ cắm cắm bà kia: Cảm ơn.

Thấy Lý Vọng Thư ngớ người ra, Muộn Du Bình lại khôi phục vẻ mặt than như cũ, nghiêm túc nói: Tôi quả thật đã nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, nhưng đều là những ký ức từ rất lâu về trước.

Có lẽ không có thứ cậu muốn biết.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư hoàn toàn ngây ra.

Hắn thật không ngờ thần khí Nghe Lôi quả thực hữu dụng với tình trạng của Muộn Du Bình, nhưng tác dụng lại có hạn.

Ngẩng đầu nhìn quả cầu đồng thau khổng lồ trên đầu, hắn không khỏi cười bất lực.

Còn được xưng là có thể san bằng mọi tiếc nuối thế gian đâu.

Ngươi nói xem rốt cuộc ngươi bình ổn tiếc nuối cho ai.

Từ ta bắt đầu, đến bây giờ là Muộn Du Bình, tại sao việc gì ngươi

cũng chỉ làm một nửa thế.

Ta thấy ngươi đừng gọi là thần khí Nghe Lôi nữa, gọi là Bỏ Dở Nửa Chừng hợp với thiết lập của ngươi hơn.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư lắc đầu, quay sang Muộn Du Bình nói: Xem ra, muốn hoàn toàn tìm lại ký ức của anh, chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu này chúng ta không thể không đi rồi.

Muộn Du Bình lúc này cũng nhìn về phía Lý Vọng Thư, thập phần trịnh trọng gật đầu.

Đến Lôi Thành một chuyến, có thể nói ngoại trừ mục tiêu chính yếu nhất không đạt thành, những việc khác cũng coi như hoàn thành khá tốt.

Đầu tiên là tên Ngô Tà này, thần khí Nghe Lôi quả nhiên giống như Lý Vọng Thư đã phàn nàn, việc gì cũng thích bỏ dở nửa chừng.

Ung thư phổi của Ngô Tà xác thực đã thuyên giảm rất nhiều, khối u to bằng quả trứng gà sau khi qua trị liệu đã teo nhỏ cực nhanh.

Ban đầu quét ngực đơn giản thậm chí không nhìn ra chỗ bệnh biến.

Mãi đến khi về bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng mới phát hiện khối u chỉ nhỏ đi chứ không hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, chút bệnh biến nhỏ bằng hạt gạo còn lại đã không thể đe dọa tính mạng hắn.

Quan trọng hơn là, khối u gần như bị nghịch chuyển về trạng thái sơ khai.

Trong tình huống này, dù không dựa vào thần khí Nghe Lôi, Ngô Tà cũng có thể phẫu thuật ngoại khoa cắt bỏ hoàn toàn tổ chức bệnh biến.

So với Ngô Tà có điều kiện trị tận gốc, tình huống của chị em nhà họ Hoắc phức tạp hơn nhiều.

Thần khí Nghe Lôi vẫn chứng nào tật nấy, tuy làm gen bị phá hủy của hai cô gái khôi phục bình thường, nhưng sức mạnh phá hủy gen đó lại không biến mất hoàn toàn.

Qua quan sát phát hiện, chứng bệnh vẫn tồn tại.

Thứ sức mạnh tựa như lời nguyền kia vẫn liên tục ăn mòn và phá hủy một đoạn gen riêng biệt.

Chỉ có điều, đoạn gen vốn đã bị phá hủy hơn nửa kia, sau khi qua thần khí Nghe Lôi lăn lộn, mọi thứ phẳng phất quay lại như ban đầu.

Theo thời gian cũ, hai cô sẽ bắt đầu phát bệnh vào khoảng 40 tuổi.

Còn hiện tại, thời gian này bị trì hoãn đến hơn 50, 60 tuổi mới phát bệnh.

Tuy không tính là trị tận gốc hoàn toàn, nhưng cũng coi như giảm nhẹ bệnh tình đáng kể.

Đương nhiên, Muộn Du Bình cũng thu hoạch không nhỏ, ít nhất hắn cũng khôi phục được một phần ký ức, dù đều là chuyện việc tư và rất xa xưa.

Với Muộn Du Bình, những ký ức này cũng vô cùng trân quý.

Cả đời hắn gần như đều rong ruổi tìm kiếm ký ức đã mất.

Lần này có thể xem là lần đầu tiên hắn thành công tìm lại lượng lớn ký ức.

Lý Vọng Thư cảm nhận được, dù không nhớ lại tất cả, nhưng cả người Muộn Du Bình đều toát ra vẻ thỏa mãn.

Chỉ tiếc là những chuyện từ sau khi gặp Lý Vọng Thư ở Lỗ Vương Cung, hắn vẫn chẳng có chút ấn tượng nào.

Tuy nhiên sau khi nghe lôi, Muộn Du Bình lại tỏ ra mong chờ chưa từng có đối với việc thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu.

Lý Vọng Thư có thể hiểu tâm trạng của hắn.

Trước kia dù không ngừng tìm kiếm nhưng chưa từng thành công, có lẽ trong lòng Muộn Du Bình đã chẳng còn ôm hy vọng gì.

Nhưng đúng lúc này lại bất ngờ tìm lại được nhiều ký ức quan trọng như thế, niềm vui bất chợt này tự nhiên khiến hắn tràn đầy mong đợi vào hành trình sắp tới.

Thế là sau khi rời Lôi Thành, Lý Vọng Thư cùng mọi người lập tức quay về Bắc Bình Bắc Kinh.

Một là để Ngô Tà phẫu thuật cắt bỏ hoàn toàn khối u, điều kiện y tế ở Bắc Bình dù sao cũng tốt hơn.

Hai là phải chuẩn bị vạn toàn cho việc tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Sự hung hiểm bên trong Trương Gia Cổ Lâu, Lý Vọng Thư kiêng kị hơn ai hết.

Trong ký ức của hắn, đây là nơi duy nhất mà ngay cả Muộn Du Bình cũng bị kẹt lại bên trong, cần người tới cứu viện.

Mức độ nguy hiểm đã cao đến mức khiến người ta giận sôi.

Cho nên đối với công tác chuẩn bị, Lý Vọng Thư không dám qua loa chút nào.

Trạm đầu tiên của hắn là đến Khách sạn Tân Nguyệt tìm Trương Nhật Sơn.

Năm xưa Phật Gia phát động cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử, Trương Nhật Sơn với tư cách là phó quan của Phật Gia đã tham dự toàn bộ quá trình.

Muốn có thêm thông tin về Trương Gia Cổ Lâu, phải bắt đầu từ chỗ Trương Nhật Sơn.

Vốn dĩ Lý Vọng Thư định mang Muộn Du Bình đi cùng, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Với tình cảnh hiện tại của Trương Nhật Sơn, nếu mang Muộn Du Bình theo, không chừng tên này sẽ dứt khoát trốn biệt tăm.

Chương 237

Cuối cùng, Lý Vọng Thư chỉ dẫn Bàn Tử đến Khách sạn Tân Nguyệt.

Còn Muộn Du Bình ở lại bệnh viện, vừa để theo dõi xem liệu pháp y học hiện đại có tạo ra kỳ tích gì không, vừa tiện thể chăm sóc Ngô Tà sau phẫu thuật.

Tề Vũ hiện tại tung tích không rõ, thậm chí lúc nghe lôi Ngô Tà còn thấy hắn biến thành quái vật.

Nhỡ đâu hắn chó cùng rứt giậu, lén đến bệnh viện xử lý Ngô Tà thì lợi bất cập hại.

Khi Lý Vọng Thư dẫn người vào Khách sạn Tân Nguyệt, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Còn chưa vào cửa đã bị Thanh Thanh Mạn chặn lại, sau khi xác định Muộn Du Bình không đi cùng mới đưa Lý Vọng Thư vào văn phòng.

Nơi này tuy là văn phòng của Doãn Nam Phong, nhưng ngày thường dường như đều là Trương Nhật Sơn ngồi ở ghế ông chủ.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư đến, Trương Nhật Sơn cười mời hắn ngồi, sau đó vẻ mặt nghiền ngẫm nói: Cậu lúc này qua tìm tôi, xem ra là đã nghĩ thông suốt, chuẩn bị đi thám hiểm tổ trạch Trương gia rồi hả.

Lý Vọng Thư thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn Trương Nhật Sơn: Đúng vậy.

Cho nên hôm nay qua đây muốn hỏi anh xem cần chuẩn bị những gì, tôi sẽ lập tức cho người đi lo liệu.

Đầu tiên cậu cần đi Tứ Cô Nương Sơn, ở đó có một cái Thiên Lý Tỏa khóa ngàn dặm, chỉ có phá giải được nó cậu mới lấy được mật mã tiến vào tổ trạch.

Năm đó vì mật mã này, Phật Gia đã triệu tập gần như toàn bộ lực lượng còn sót lại của Cửu Môn, làm việc ở Tứ Cô Nương Sơn gần ba năm.

Cuối cùng thậm chí toàn bộ đội ngũ khảo cổ suýt chút nữa đều bỏ mạng ở đó.

Trương Nhật Sơn vừa nói, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng như nhớ lại chuyện gì kinh khủng.

Nhưng Lý Vọng Thư lại tò mò: Theo tôi được biết, Phật Gia từng phái người vào Trương Gia Cổ Lâu, nói vậy thì năm đó ở Tứ Cô Nương Sơn các người đã lấy được mật mã rồi.

Trương Nhật Sơn gật đầu, nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của Lý Vọng Thư lại đột nhiên cười: Nhưng dù tôi có nói cho cậu mật mã năm đó cũng vô dụng.

Bởi vì mật mã của tổ trạch Trương gia thay đổi liên tục.

Cứ cách một khoảng thời gian lại sinh ra một mật mã mới.

Đáng tiếc khi chúng tôi biết được điều này thì đã quá muộn, dẫn đến những người phái vào Trương Gia Cổ Lâu đều bỏ mạng bên trong.

Cho nên.

Cho nên cần thiết binh chia làm hai đường, một đường đi Tứ Cô Nương Sơn lấy mật mã, lấy được xong lập tức thông báo cho người bên ngoài Cổ Lâu nhập vào.

Mẹ kiếp, Trương gia các người bị bệnh à.

Một cái lầu nát mà làm như kho vàng ngân hàng, đến mật mã động OTP cũng mân mê ra được.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư không khỏi lắc đầu.

Thế này đi.

Tôi dẫn người đợi bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu, làm phiền ngài giúp chúng tôi đi lấy mật mã được không.

Dù sao Tứ Cô Nương Sơn ngài cũng đi qua một lần, coi như ngựa quen đường cũ.

Nhưng điều Lý Vọng Thư không ngờ là Trương Nhật Sơn lắc đầu rất dứt khoát.

Không được, chỉ có thể tự cậu đi, tôi đã hứa với Phật Gia.

Hơn nữa tôi còn phải giúp cậu chuẩn bị chuyện vào Cổ Đồng Kinh, lần này chỉ có thể dựa vào các cậu.

Tuy nhiên tài liệu về Tứ Cô Nương Sơn thì tôi có thể đưa cho cậu.

Đối với tư liệu về Tứ Cô Nương Sơn, hứng thú của Lý Vọng Thư thực ra không lớn lắm.

Bởi hắn biết rõ, có mật mã chính xác hay không thật ra chỉ có tác dụng với Trương Khởi Linh.

Trương Gia Cổ Lâu được thiết kế chỉ để cung cấp cho tộc trưởng Trương Khởi Linh ra vào.

Còn những người khác, bất kể có mật mã hay không, nơi đó đều là tử địa, tuyệt địa.

Bởi vì mật mã chính xác chẳng qua chỉ mở ra một con đường tương đối an toàn dẫn đến Cổ Lâu mà thôi, hoàn toàn không liên quan đến cơ quan bẫy rập bên trong tòa lầu.

Mà vấn đề mấu chốt hiện tại nằm ở chỗ, Trương Khởi Linh của thời đại này đã mất trí nhớ.

Hắn căn bản không nhớ cách tránh né các loại cơ quan trong Trương Gia Cổ Lâu.

Cho nên dù có mật mã, đi vào trong cũng vẫn phải đối mặt với đủ loại bẫy rập quỷ dị.

Tuy nhiên Trương Nhật Sơn đã lấy tư liệu ra, Lý Vọng Thư cũng không từ chối.

Dù sao đây cũng là những ghi chép mà người của Cửu Môn năm đó mạo hiểm cả tính mạng mới có được.

Vạn nhất sự tình có biến, bắt buộc phải đi Tứ Cô Nương Sơn thì đống tư liệu này cũng là một tầng bảo hiểm.

Thấy Lý Vọng Thư trầm mặc không nói, Trương Nhật Sơn đứng dậy rót cho hắn chén trà, lúc này mới nói tiếp: Tuy tôi chưa từng vào tòa Trương Gia Cổ Lâu hiện tại, nhưng lấy kinh nghiệm từ tòa cổ lâu trước kia tôi từng đi, cậu nhất định phải cẩn thận với những người đi cùng vào trong.

Quân số không thể quá đông, nếu không rất có thể chẳng những không trợ lực được gì mà còn trở thành gánh nặng, thậm chí là trở ngại.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư gật đầu.

Hắn biết rất rõ Trương gia là một gia tộc có lịch sử cực kỳ lâu đời.

Theo tin tức từ Tháp Mộc Đà, Trương gia luôn đóng vai trò giám sát và thực thi.

Giám sát xem các lăng mộ có xảy ra thi biến hay không.

Một khi phát hiện, họ lập tức hóa thân thành người thực thi, giải quyết những cái xác đó, tránh để chúng thu hút long mạch biến dị.

Có thể nói, từ thời viễn cổ, Trương gia đã luôn bồi hồi trong các loại mộ địa.

Về khoản cơ quan bẫy rập, họ mới chính là lão tổ tông đích thực.

Trương Gia Cổ Lâu là nơi cơ mật cốt lõi nhất, Trương gia chắc chắn sẽ dùng những kỹ thuật phòng trộm lợi hại nhất, hữu dụng nhất ở đó.

Thậm chí hắn còn biết, tòa Cổ Lâu hiện tại từ lúc chọn đất đến khi xây xong và phong bế đã trải qua mấy trăm năm.

Bố trí mấy trăm năm đã vượt xa mọi lăng mộ đế vương trong lịch sử, độ hung hiểm có thể tưởng tượng được.

Thế là hắn ngẩng đầu nhìn Trương Nhật Sơn, mở miệng khuyên: Tôi vẫn cảm thấy có anh đi cùng mới là biện pháp ổn thỏa nhất.

Tôi hiểu cái khó của anh, hay là thế này, anh đổi thân phận, cải trang trà trộn vào đội ngũ thì sao.

Như vậy chỉ cần anh không chủ động bại lộ, ai biết anh là Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn tức giận trừng mắt: Trương Khởi Linh đã xuất hiện, là người Trương gia, tôi tự nhiên sẽ đi gặp tộc trưởng, chỉ là chưa phải lúc.

Còn cái cách bịt tai trộm chuông của cậu thì thôi đi, lừa được người khác chứ không lừa được chính mình.

Tôi tin không có người Trương gia nào làm chuyện ngốc nghếch như thế.

Lý Vọng Thư cười khẩy trong lòng: Cách này là do Trương Hải

Hạnh nhà các người phát minh ra đấy, tôi chỉ tham khảo thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Lý Vọng Thư vẫn bất động thanh sắc: Nếu anh không đi thì tôi cũng không miễn cưỡng.

Chỉ là chuyến đi này nhân thủ đúng là trứng chọi đá.

Người thường rõ ràng không thích hợp đi vào, đám thuộc hạ của tôi cũng chỉ có thể trợ thủ bên ngoài.

Không biết chỗ anh có ai đáng tin cậy không, cho tôi mượn dùng chút.

Lý Vọng Thư nói thật lòng.

Trong ký ức của hắn, cơ quan trong lầu còn là chuyện nhỏ, mấu chốt là khắp nơi đều giấu lục lạc đồng thau sáu cạnh có thể gây ảo giác.

Thứ này đối với người thường quả là đại sát khí.

Một khi rơi vào ảo giác, tự sướng còn đỡ, chứ quay ra tàn sát lẫn nhau mới là kết quả đáng sợ nhất.

Nếu người đông mà cùng lúc loạn lên thì quang cảnh đó nghĩ thôi đã thấy rùng mình.

Cho nên hắn rất tán đồng quan điểm quý hồ tinh bất quý hồ đa của Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn cười nói: Tôi giờ là tư lệnh không quân, chẳng có ai để cho cậu mượn.

Nhưng tôi có thể đề cử một người, người này cậu cũng quen.

Chuyện khác không dám nói, nhưng nếu là đi Trương Gia Cổ Lâu, có người này, ít nhất chấp mười cao thủ.

Ồ.

Chương 238

Tôi mà cũng quen nhân vật lợi hại như thế à.

Lý Vọng Thư hứng thú, nhưng rồi mặt xụ xuống: Anh nói không phải là Hoắc lão thái thái đấy chứ.

Tôi thừa nhận bà ấy là tiền bối Cửu Môn, kinh nghiệm nhất đẳng.

Nhưng bà ấy không mang họ Trương, anh đừng mong bà ấy còn giữ được phong độ đỉnh cao như anh.

Bà già mấy chục tuổi rồi, đi vài bước chắc phải thở dốc mấy phút, anh còn bảo tôi đi tìm bà ấy.

Quá tàn nhẫn.

Hơn nữa tôi đã tính rồi, bát tự của Hoắc lão thái thái phạm xung với Trương Gia Cổ Lâu, thuộc dạng có đi mà không có về.

Trương Nhật Sơn trừng mắt: Cậu dám nói thật đấy, lời này mà để Hoắc Tiên Cô nghe được thì bà ấy không để yên cho cậu đâu.

Người tôi nói là Hắc Mắt Kính.

Năm xưa Phật Gia từng thuê cậu ta vào Trương Gia Cổ Lâu một lần.

Đương nhiên không phải tòa cậu sắp đi.

Lúc đó Trương gia đã suy tàn, nhiều đồ vật quan trọng đã được chuyển sang tòa hiện tại, nhưng cơ quan bẫy rập thì chưa dỡ bỏ hoàn toàn.

Hắc Mắt Kính không phụ sự ủy thác của Phật Gia, chẳng những đi vào mà còn thành công mang đồ vật ra ngoài.

Lý Vọng Thư biết Hắc Mắt Kính rất mạnh, biệt danh Nam Hạt

Bắc Ách Nam Mù Bắc Câm không phải danh hão.

Nhưng hắn không ngờ gã này lại có chiến tích huy hoàng như vậy, tò mò hỏi: Vậy hắn mang được thứ gì ra.

Trương Nhật Sơn cười khổ: Vốn dĩ Phật Gia muốn cậu ta tìm tín vật tộc trưởng Trương gia là Trấn Hồn Linh.

Nhưng Trấn Hồn Linh không tìm thấy, ngược lại tìm được một thanh Hắc Kim Cổ Đao, chính là thanh hiện tại Trương Khởi Linh đang dùng.

Nói rồi, Trương Nhật Sơn đột nhiên xắn tay áo lên, để lộ một chiếc vòng kim loại có tạo hình kỳ lạ trên cánh tay.

Hắn chậm rãi tháo chiếc vòng xuống, đưa tới trước mặt Lý Vọng Thư rồi nói: Món còn lại chính là cái Nhị Hưởng Hoàn này.

Thứ này không biết làm bằng kim loại gì, gõ một cái có thể phát ra hai tiếng vang.

Chỉ cần đeo nó, sức đề kháng với ảo thuật sẽ tăng lên rõ rệt.

Năm xưa Phật Gia coi đây là tín vật tặng cho phu nhân.

Sau này trước khi phu nhân lâm chung lại trả về cho Phật Gia.

Cuối cùng vòng đi vòng lại lại đến tay tôi.

Giờ tôi cho cậu mượn Nhị Hưởng Hoàn này, nếu cậu có thể sống sót ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu, nhớ đem trả lại cho tôi.

Lý Vọng Thư không ngờ Trương Nhật Sơn lại chịu cho mượn Nhị Hưởng Hoàn.

Hắn biết thứ này không chỉ là tín vật định tình Phật Gia tặng phu nhân, mà còn là biểu tượng của chính Phật Gia.

Ít nhất người quen biết Phật Gia nhìn thấy nó cũng sẽ nể mặt vài

phần.

Đương nhiên thời thế đã khác, người quen Phật Gia đều đã quy tiên cả rồi, muốn dùng nó như lệnh bài Võ lâm minh chủ thì không thực tế lắm.

Nhưng với Trương Nhật Sơn, nó có ý nghĩa trọng đại, là niệm tưởng cuối cùng về Phật Gia.

Việc hắn cho mượn đủ chứng minh hắn thật sự muốn giúp đỡ.

Lý Vọng Thư cầm lấy tư liệu, chuẩn bị về lên kế hoạch chi tiết.

Ai ngờ lúc này, Thanh Thanh Mạn lại chạy tới gõ cửa văn phòng.

Nhìn vẻ mặt hài hước của cô nàng khi vừa bước vào, Trương Nhật Sơn tò mò: Nhìn bộ dạng vội vã của cô chẳng hợp với phong cách chút nào.

Tiệm cơm xảy ra chuyện gì sao.

Đã lâu không có ai dám đến Khách sạn Tân Nguyệt gây sự, giọng điệu Trương Nhật Sơn không tránh khỏi có chút mong chờ.

Nhưng Thanh Thanh Mạn lại nhìn Lý Vọng Thư với vẻ nghiền ngẫm: Đúng là có người đến tiệm cơm, nhưng không phải hướng về phía chúng tôi, mà là tìm vị thiếu gia họ Lý này.

Tìm tôi.

Lý Vọng Thư ngớ người.

Thời gian qua hắn chạy đôn chạy đáo từ Tháp Mộc Đà đến Lôi Thành, làm gì có thời gian gây chuyện.

Rắc rối duy nhất là Tề Vũ, nhưng Tề Vũ giờ thân tàn ma dại, lại biến thành quái vật, có cho tiền cũng chẳng dám xuất hiện công khai ở đây.

Giải Vũ Thần đang muốn tìm hắn báo thù cho Giải Liên Hoàn, nhà họ Tề cũng muốn thanh lý môn hộ.

Trừ khi Tề Vũ bị thương vào não mới làm trò ấu trĩ này.

Ngoài Tề Vũ ra, Lý Vọng Thư thật sự không nghĩ ra mình còn đắc tội ai.

Hắn nhìn Thanh Thanh Mạn cười khổ: Nghe giọng điệu này có vẻ kẻ đến không có thiện ý nhỉ.

Không biết là ai tìm tôi.

Chắc không phải người nhà họ Uông đến báo thù chứ.

Không phải Uông gia.

Thanh Thanh Mạn cười nói: Là người Trần gia muốn tìm cậu đòi một lời giải thích.

Dù sao Trần gia cũng là một trong Cửu Môn, Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi cũng không tiện đuổi người trực tiếp.

Cho nên mời Lý thiếu mau đi xử lý, nếu không tiểu thư nói rồi, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tiệm cơm thì tất cả sẽ tính lên đầu cậu.

Doãn Nam Phong muốn tiền đến điên rồi à.

Người khác gây sự cũng tính lên đầu tôi.

Lý Vọng Thư lầm bầm, đồng thời đứng dậy, bất đắc dĩ nói với Thanh Thanh Mạn: Đi thôi.

Tôi cũng muốn xem Trần gia là tình huống gì.

Nghe đến Trần gia, Lý Vọng Thư mới lờ mờ nhớ ra.

Lúc Bốn A Công Trần Bì A Tứ sắp chết đã giao địa bàn Trần gia cho hắn.

Chỉ là từ Vân Đỉnh Thiên Cung trở về, hắn bận rộn dọn dẹp Uông gia, rồi lại nhận băng ghi hình của Muộn Du Bình đi Cách Nhĩ Mộc.

Chuyện Uông gia còn bị vứt ra sau đầu, nói gì đến Trần gia.

Sau đó gặp Trần Văn Cẩm, lo đưa cô vào Vẫn Ngọc ngủ say để tránh thi biến, hắn nào có công phu để ý chuyện Trần gia.

Thực ra Lý Vọng Thư cũng chẳng mặn mà gì với mấy cái địa bàn của Trần gia.

Chút của cải tích lũy đó trong mắt hắn chẳng là cái đinh gì.

Ngay cả cái thung lũng đầy chướng khí ở Lôi Thành, Lý gia còn có thể cải tạo thành khu du lịch nhiệt đới trong thời gian ngắn, thì ba cọc ba đồng của Trần gia sao hắn phải để vào mắt.

Việc quên béng đi cũng là hợp lý.

Nhưng dù sao cũng đã hứa với Bốn A Công, lại còn nể mặt Trần Văn Cẩm, giờ người ta tìm tới cửa mà tránh mặt thì không hay.

Lý Vọng Thư cáo biệt Trương Nhật Sơn, đi cùng Thanh Thanh Mạn rời văn phòng.

Chưa đến phòng bao đã nghe thấy một giọng nói ồm ồm như cái chiêng vỡ vang lên: Đây là chuyện nội bộ Trần gia chúng tôi.

Doãn Nam Phong, tôi biết Lý Vọng Thư đang ở đây.

Tôi không có yêu cầu gì khác, cô bảo hắn ra gặp tôi.

Hôm nay tôi nhất định phải làm rõ chuyện nội bộ Trần gia.

Dựa vào đâu địa bàn Trần gia lại giao cho một kẻ họ Lý quản lý.

Không đợi Doãn Nam Phong mở miệng, Lý Vọng Thư đã nghe thấy tiếng Hoa Hòa Thượng: Trần Kim Thủy, Lý Vọng Thư là người nối nghiệp do chính Bốn A Công chọn lựa, anh đừng có làm loạn nữa.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư lập tức đoán được tình hình.

Mình còn chưa nhớ ra để đi tiếp quản, nội bộ Trần gia đã phân liệt rồi sao.

Hắn cạn lời, rảo bước nhanh hơn.

Chưa kịp bước vào, giọng nói ồm ồm kia lại vang lên: Hoa Hòa Thượng, mày đừng có phí lời với tao.

Lúc Bốn A Công còn sống, mày cáo mượn oai hùm thì thôi, tao nể mặt Bốn A Công cũng lười so đo với mày.

Nhưng mày tốt nhất khôn hồn một chút, đừng quên tao họ Trần.

Chương 239

Bốn A Công không còn nữa, cái Trần gia này vốn dĩ phải giao cho tao xử lý.

Hoa Hòa Thượng cũng không phải dạng vừa, cười lạnh đáp trả: Ha hả, Trần Kim Thủy, mày tưởng mày là cái thá gì.

Không rải bãi nước tiểu soi lại mình xem là cái giống gì à.

Nếu không nể mặt Bốn A Công, mày xem anh em trong hội ai thèm để ý đến mày.

Tao vẫn nói câu đó, Bốn A Công đã có di ngôn thì phải làm theo ý Bốn A Công.

Mùi thuốc súng trong phòng ngày càng nồng, Lý Vọng Thư cũng lo bọn họ động thủ.

Dù sao vừa cầm Nhị Hưởng Hoàn của Trương Nhật Sơn, nếu quay đầu lại đập phá Khách sạn Tân Nguyệt thì cũng hơi ngại.

Thế là hắn đẩy bảo vệ ở cửa ra, bước vào.

Là ai muốn tìm ta thế.

Đột nhiên nghe tiếng Lý Vọng Thư, Trần Kim Thủy và Hoa Hòa Thượng trong phòng đều sửng sốt.

Nhưng chưa đợi họ mở miệng, Doãn Nam Phong đã lườm hắn một cái: Nếu làm hỏng đồ đạc, bồi thường gấp ba.

Thanh Thanh Mạn, cô ở lại đây canh chừng cho kỹ.

Dứt lời, cô nàng quay người dẫn người rời đi.

Chờ Doãn Nam Phong đi khuất, Lý Vọng Thư quét mắt nhìn quanh phòng, thấy quanh chiếc bàn tròn lớn có bảy tám người ngồi, ai nấy

đều vẻ mặt kiêu ngạo khó thuần.

Hắn nhìn lướt qua từng người, cuối cùng dừng lại ở Trần Kim Thủy.

Là ông gọi là Trần Kim Thủy hả.

Đối với người tên Trần Kim Thủy này, Lý Vọng Thư thật ra có chút ấn tượng.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên bước vào khách sạn Tân Nguyệt, Trần Kim Thủy này cũng từng đến chào hỏi hắn, thái độ còn rất khách khí.

Chỉ là không ngờ tới, tên này thật đúng là bị Bốn A Công nói trúng rồi, chờ Bốn A Công vừa mất, khẳng định sẽ nhảy ra gây chuyện.

Vốn dĩ Lý Vọng Thư đối với đường khẩu của Trần Bì A Tứ không có ý tưởng gì.

Bất quá nghĩ đến lần này phải đi Trương gia cổ lâu, mà vị trí cổ lâu lại vừa khéo nằm ở Ba Nãi, Quảng Tây, mà Quảng Tây chính là đại bản doanh của Trần Bì A Tứ.

Nếu có đám địa đầu xà Trần gia này hỗ trợ, xác thật có thể giúp hắn tiết kiệm được không ít công sức.

Thế là sau khi nhìn thấy Trần Kim Thủy, Lý Vọng Thư lập tức hỏi: Vội vội vàng vàng tìm tôi như thế, còn ở đây la lối om sòm, tốt nhất là anh có một lý do thật sự thuyết phục đấy.

Trần Kim Thủy rõ ràng không ngờ Lý Vọng Thư lại trực tiếp như vậy, vừa lên tiếng đã hỏa lực toàn khai, khiến cho những lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn nhất thời bị nghẹn lại.

Tại chỗ sửng sốt một hồi lâu, gã mới cắn răng nói: Mày họ Lý, đường khẩu Trần gia dựa vào cái gì giao cho mày.

Cứ như vậy, Trần gia chẳng phải là bị Lý gia các người nuốt trọn

sao.

Tao không phục.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ, vừa rồi ở bên ngoài nghe giọng, còn tưởng rằng Trần Kim Thủy này là kẻ cứng đầu cứng cổ lắm.

Nhưng ai biết hiện tại lại là một bộ dạng ngoài mạnh trong yếu, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, cũng chẳng trách Bốn A Công thà đem đường khẩu giao cho hắn, cũng không muốn để Trần Kim Thủy, tên hậu bối này xử lý.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Lý Vọng Thư tự mình ngồi xuống đối diện Trần Kim Thủy, gật đầu với Hoa Hòa Thượng, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng: Công việc làm ăn của Trần gia là do Bốn A Công một tay sáng lập, đem đường khẩu Trần gia giao cho tôi xử lý, đây cũng là ý tứ của ông ấy.

Cho nên việc này nói đến cùng, với anh căn bản chẳng có quan hệ gì, anh có phục hay không, kỳ thật thật sự không quan trọng.

Nếu là nguyện ý thì ở lại tiếp tục làm, nếu là không muốn, cửa ở ngay kia, đi thong thả không tiễn.

Thấy Lý Vọng Thư hoàn toàn một bộ dáng cao cao tại thượng, thậm chí đều không thèm liếc mắt nhìn mình một cái, Trần Kim Thủy tức khắc có chút nóng nảy.

Gã liếc nhìn Lý Vọng Thư, lại quay đầu nhìn về phía tâm phúc Hoa Hòa Thượng, hung tợn nói: Không sai, Bốn A Công xác thật từng nói, nếu ông ấy có mệnh hệ gì, việc làm ăn của đường khẩu giao cho mày xử lý.

Nhưng Bốn A Công chân trước mới vừa nói xong, sau lưng liền xảy ra chuyện trong núi, việc này cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi.

Các người cùng nhau vào núi, vì cái gì cố tình chỉ có Bốn A Công không ra được.

Việc này hôm nay, các người cần thiết phải cho tao một câu trả lời.

Trò vặt vụng về.

Vu oan hãm hại cũng không biết cách chơi, anh còn vọng tưởng tiếp quản đường khẩu Trần gia.

Đối mặt với lời lên án của Trần Kim Thủy, Lý Vọng Thư khinh thường lắc đầu, Anh phải biết, lần đó vào núi không chỉ có tôi và Bốn A Công.

Anh muốn vu oan cho tôi, ít nhất cũng phải mua chuộc được những người khác trước đã, làm cho bọn họ câm miệng.

Tiếp theo lại lôi kéo Hoa Hòa Thượng cùng Diệp Thành về phía anh, như vậy miệng lưỡi thế gian, tôi mới có thể hết đường chối cãi.

Nhưng anh hiện tại nhìn xem chính mình đi, nói miệng không bằng cớ, chỉ bằng một cái miệng liền ở chỗ này nói hươu nói vượn.

Tin hay không, tôi hiện tại liền theo gia pháp xử lý anh.

Nghe được lời này của Lý Vọng Thư, Trần Kim Thủy rõ ràng có chút khiếp đảm, theo bản năng rụt người lại.

Nhưng trên mặt lại rõ ràng còn mang theo vài phần không cam lòng, thế là cắn răng nói tiếp: Nói đến gia pháp, kia cũng là gia pháp của Trần gia tao.

Mày cũng đừng quên, Bốn A Công còn có một người con gái.

Cho nên mày muốn tiếp quản đường khẩu Trần gia, còn phải được tiểu thư gật đầu mới được.

Lần này không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Hoa Hòa Thượng ở

bên cạnh liền nghe không nổi nữa, hướng về phía Trần Kim Thủy lớn tiếng quát: Trần Kim Thủy, mày lại phát điên cái gì.

Tiểu thư đều mất tích bao nhiêu năm rồi.

Bốn A Công bao nhiêu năm nay cũng chưa tìm được cô ấy, hiện tại đi đâu tìm cô ấy gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy Hoa Hòa Thượng vẻ mặt nôn nóng, Trần Kim Thủy đắc ý cười: Vậy tao mặc kệ, tóm lại hoặc là tìm được tiểu thư, chỉ cần cô ấy đồng ý, tao liền đồng ý.

Bằng không, về sau ai cũng đừng bàn đến chuyện tiếp quản đường khẩu Trần gia.

Lần này, Hoa Hòa Thượng hoàn toàn nhịn không nổi, đập bàn đứng dậy, chỉ vào mặt Trần Kim Thủy mắng: Người phải có tự mình hiểu lấy, mày cho rằng mày càn quấy như thế là có thể tiếp quản việc làm ăn.

Mày cũng không đi hỏi một chút, toàn bộ đường khẩu Trần gia, từ trên xuống dưới có ai chịu phục mày.

Thấy Hoa Hòa Thượng còn muốn nói tiếp, Lý Vọng Thư lại giơ tay ngắt lời hắn.

Chỉ thấy hắn nhìn về phía Trần Kim Thủy cười nói: Anh nói xem, trên đời này thật đúng là có chuyện trùng hợp như thế.

Bốn A Công tìm bao nhiêu năm cũng chưa tìm được Văn Cẩm, lại để tôi trước đó không lâu vừa lúc đụng phải.

Nói đến đây, trên mặt Lý Vọng Thư không khỏi mang theo vài phần tiếc nuối, một bên xắn tay áo, một bên tiếp tục nói: Tôi đem chuyện của Bốn A Công nói với cô ấy, bất quá cô ấy vì một ít nguyên nhân đặc thù, hiện tại còn chưa thể trở về xử lý sự vụ đường khẩu.

Chỉ có thể nhờ tôi hỗ trợ, thay cô ấy xử lý tốt công việc làm ăn của Trần gia.

Nghe được lời này, Trần Kim Thủy tức khắc cười ha hả, chỉ vào Lý Vọng Thư thậm chí nói không ra lời.

Hoa Hòa Thượng cũng hướng hắn lộ ra vẻ mặt oán trách.

Rốt cuộc bao nhiêu năm trôi qua, thậm chí ngay cả Trần Bì A Tứ đều đã ngầm thừa nhận trong lòng là Trần Văn Cẩm đã chết.

Lời này của Lý Vọng Thư hiện tại, ở trong tai bọn họ nghe tới xác thật có chút hiềm nghi là chó cùng rứt giậu.

Nhưng mà đúng lúc này, Lý Vọng Thư lại đột nhiên vung tay, chín trảo câu trên cánh tay nháy mắt bay ra, dây thừng lập tức quấn lấy cổ Trần Kim Thủy.

Tiếp theo dùng sức lôi kéo, cả người Trần Kim Thủy bị thít chặt cổ, kéo lê lên trên bàn.

Nhìn mặt Trần Kim Thủy bị thắt đến đỏ bừng, đang không ngừng nỗ lực cởi bỏ dây thừng trên cổ, Lý Vọng Thư lúc này mới lạnh lùng nhìn gã nói: Anh tưởng tôi đang nói đùa với anh sao.

Nhìn cho rõ, cái chín trảo câu này anh hẳn là sẽ không nhận không ra chứ.

Nghe được Lý Vọng Thư nhắc nhở, Hoa Hòa Thượng bên cạnh lúc này mới từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần, nhìn đến trước mặt Trần Kim Thủy, cẩn thận quan sát chín trảo câu trên cổ gã.

Là chín trảo câu của tiểu thư, móc câu của cô ấy là do Bốn A Công chuyên môn tìm thiên thạch chế tạo, hoa văn bên trên thập phần đặc thù, không làm giả được.

Nghe được lời này của Hoa Hòa Thượng, những người khác của

Trần gia trong phòng cũng sôi nổi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn về phía Lý Vọng Thư cũng từ nghi ngờ ban đầu biến thành thần phục.

Kỳ thật trong lòng Lý Vọng Thư rất rõ ràng, vật họp theo loài, người phân theo nhóm.

Những kẻ ở đường khẩu Trần gia này, nếu anh nói chuyện tử tế với bọn họ, bọn họ ngược lại rất có thể giống như Trần Kim Thủy mà lằng nhằng.

Nhưng nếu thi triển thủ đoạn lôi đình, bọn họ ngược lại sẽ đối với anh tâm phục khẩu phục.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu Hoa Hòa Thượng nói thế nào, Trần Kim Thủy lại càng ngày càng hăng hái.

Lý Vọng Thư đột nhiên ra tay, cường thế trấn áp Trần Kim Thủy, đừng nói cái chín trảo câu này thật sự là của Trần Văn Cẩm, cho dù hắn hiện tại trong tay cầm chính là cái dây lưng, những tên kia cũng sẽ nói đây chính là chín trảo câu của Trần Văn Cẩm.

Chỉ là làm như thế, lại khổ cho Trần Kim Thủy.

Gã nếu không nhảy ra thì cũng thôi, nếu đã không biết tốt xấu, kia cũng chỉ có thể ủy khuất gã làm con gà để dọa khỉ.

Nhìn Trần Kim Thủy giãy giụa càng ngày càng yếu, đôi mắt đều trừng đến tràn đầy tơ máu cũng không thể cởi bỏ dây thừng trên cổ, Lý Vọng Thư ghé lại gần nhẹ giọng nói: Quên nói cho anh biết, lúc ấy Bốn A Công tìm được tôi đã từng nói.

Chương 240

Ông ấy nói Trần Kim Thủy này, chí lớn nhưng tài mọn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, căn bản không có khí phách cùng năng lực đảm đương trọng trách, lại cứ thích đua đòi.

Công việc làm ăn của Trần gia nếu giao cho tay nó, sớm hay muộn cũng bị nó phá sạch.

Vạn nhất ngày nào đó tên này dám can đảm kiêu ngạo ương ngạnh, tùy ý làm bậy, cậu không cần đối với nó khách khí.

Tôi có thể thề, những lời này thật sự là Bốn A Công nói với tôi.

Theo lời Lý Vọng Thư nói xong, bên phía Trần Kim Thủy cũng hoàn toàn không còn động tĩnh.

Thấy thế, Lý Vọng Thư lúc này mới nhìn về phía những người khác đang im như ve sầu mùa đông, cười nói: Công việc làm ăn của đường khẩu Trần gia, tôi chỉ là thay Văn Cẩm xử lý.

Chờ về sau Văn Cẩm trở lại, tự nhiên là muốn giao lại cho tay cô ấy.

Còn hy vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn, đừng để chờ Văn Cẩm trở về lại phải tiếp nhận một đống hỗn độn.

Cậu cứ thế buông tha cho đám người Trần gia kia sao.

Phải biết bọn họ cũng không phải là hạng người hiền lành gì, cậu không sợ chờ bọn họ hoàn hồn lại, sẽ bắt đầu phản phệ sao.

Rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt, vừa lên xe Mập Mạp liền nhịn không được oán giận.

Bất quá đối với việc này Lý Vọng Thư lại rất bình tĩnh: Đám

người Trần gia tính tình thế nào tôi rất rõ, điển hình là một đám cỏ đầu tường mà thôi.

Bất quá cũng chính vì như vậy, sử dụng mới càng làm cho người ta yên tâm.

Bởi vì kẻ gió chiều nào che chiều ấy là thức thời nhất, hiểu tiến lui.

Ngay từ đầu bọn họ có lẽ đối với tôi không quá quen thuộc, cho nên mới đẩy tên ngốc Trần Kim Thủy kia ra làm súng sai đâu đánh đó.

Hiện tại súng đã gãy, bọn họ tự nhiên cũng liền an phận.

Vậy còn về sau.

Hiện tại bọn họ khiếp sợ uy thế của cậu, có lẽ sẽ thành thật một thời gian, nhưng chờ thời gian dài thì sao.

Đối mặt với vẻ mặt lo lắng của Mập Mạp, Lý Vọng Thư càng trực tiếp cười nói: Về sau, bọn họ chỉ biết càng thêm dựa sát vào tôi.

Rốt cuộc bọn họ chỉ là gai góc, chứ không phải ngốc, tự nhiên hiểu rõ đi theo ai mới có thể mang lại cho bọn họ lợi ích lớn nhất.

Có sao nói vậy, chút công việc làm ăn cỏn con của Trần gia, kẽ ngón tay tôi tùy tiện lậu cho bọn họ một chút, bọn họ liền ăn dùng không hết.

Trừ phi đầu óc hỏng rồi bọn họ mới có ý nghĩ phản bội.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập Mạp không tự giác gật đầu, ngay sau đó lại phản ứng lại, có chút kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Không phải, cậu thật sự chuẩn bị đem đám lừa đảo Trần gia kia thu vào dưới trướng à.

Lý Vọng Thư cười cười: Rắn có đường rắn, chuột có lối chuột.

Có một số việc bọn họ kỳ thật có thể làm tốt hơn người khác.

Giống như lần này tôi bảo bọn họ đi đánh tiền trạm cho tôi, tôi tin tưởng bọn họ khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa tôi đã đáp ứng Bốn A Công, tổng không thể trơ mắt nhìn đường khẩu Trần gia cứ thế tan đàn xẻ nghé được.

Còn có phía Văn Cẩm, chờ cô ấy từ Tháp Mộc Đà ra, nếu có thể có một phần sản nghiệp để xử lý, cô ấy cũng sẽ không cảm giác bị tách biệt với thế giới này.

Lời này chọc Mập Mạp cười phá lên, ý vị thâm trường nhìn Lý Vọng Thư nói: Cậu nói xem mẹ tôi sao lại không sinh tôi ra là con gái nhỉ.

Nếu không thì cũng có thể được Lý thiếu cậu sắm sửa cho một phần sản nghiệp, tôi thật đúng là số khổ mà.

Nhìn vẻ mặt chế nhạo của Mập Mạp, Lý Vọng Thư cũng không ngờ hắn cư nhiên có thể nhìn ra quan hệ không bình thường giữa mình và Văn Cẩm.

Đối với việc này hắn cũng không phủ nhận, mà là hiếu kỳ nói: Không phải chứ, cái này cậu cũng nhìn ra được.

Tôi lại không mù, hai người các cậu nhìn nhau, ánh mắt đều sắp kéo sợi tơ rồi, nếu giữa các cậu không có việc gì mới là có quỷ.

Nói chứ lúc ấy các cậu cũng chỉ mới gặp qua một lần đi.

Cậu rốt cuộc làm thế nào hay vậy, dạy tôi với.

Cậu xem tôi cũng một bó tuổi rồi, làm bạn bè, Lý thiếu cậu khẳng định cũng không muốn nhìn thấy tôi cô độc sống quãng đời còn lại chứ.

Mập Mạp vòng vo nửa ngày, cuối cùng vẻ mặt thẹn thùng nói ra

mục đích cuối cùng.

Cái này làm cho Lý Vọng Thư rất kinh ngạc nhìn hắn một cái, ngay sau đó vỗ vai hắn cười nói: Cậu yên tâm đi.

Tôi đã xem bói thay cậu rồi.

Duyên phận của cậu, nằm ngay trong chuyến đi Ba Nãi lần này.

Bất quá duyên phận là do trời định, nhưng có nắm chắc được hay không còn phải xem chính cậu.

Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, duyên phận tới rồi liền không cần do dự, nên ra tay khi thì liền ra tay.

Đều là người trưởng thành, có đôi khi cậu không ngại trực tiếp một chút.

Mập Mạp sửng sốt: Trực tiếp chút.

Trực tiếp thế nào.

Cậu nói xem.

Lý Vọng Thư mỉm cười, không nói thêm nữa, chỉ để Mập Mạp tự mình lĩnh ngộ.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra, gọi cho Hắc Mắt Kính.

Từ sau khi trở về từ Tháp Mộc Đà, Hắc Mắt Kính giống như bốc hơi khỏi thế gian, không biết chạy đi đâu.

Giờ phút này nhận được điện thoại của Lý Vọng Thư, Hắc Mắt Kính tỏ ra thực vui vẻ.

Lý thiếu, không biết có gì chiếu cố.

Có mối làm ăn lớn, anh nhận hay không, giá cả dễ thương lượng.

Lý Vọng Thư không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

Dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Hắc Mắt Kính, việc hắn

giao, giá cả hậu đãi, trả tiền trước nay đều phi thường sảng khoái, gã khẳng định sẽ không thoái thác.

Nhưng mà ngoài dự đoán mọi người, lần này Hắc Mắt Kính cư nhiên có vẻ do dự: Không phải chứ, Lý thiếu, lần này cậu lại chuẩn bị đi tìm hỏi thăm vị tiên gia nào đây.

Lần trước tìm là Tây Vương Mẫu, lần này không phải là đi tìm Thái Thượng Lão Quân đấy chứ.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức giận nói: Sao thế, anh không phải là sợ rồi chứ.

Không nên nha.

Người mù anh mà cũng có lúc biết sợ.

Lý Vọng Thư vốn định thử dùng phép khích tướng, nhưng ai biết đầu dây bên kia Hắc Mắt Kính lại trực tiếp nhận thua: Có thể không sợ sao.

Chúng ta cứ nói lần trước đụng tới con Xà Mẫu kia, đó là hình thể mà sinh vật các bon có thể có sao.

Tôi là không sợ mạo hiểm, nhưng tôi không muốn chịu chết nha.

Cửu tử nhất sinh ít nhất còn có thể đánh cược một phen, nhưng đối mặt với loại hình như Xà Mẫu, đánh lại đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, cùng chịu chết có gì khác nhau.

Cậu là không biết, từ Tháp Mộc Đà trở về, tôi ngày nào cũng gặp ác mộng, đã thật lâu không ngủ được một giấc an ổn rồi, tôi dễ dàng lắm sao.

Hắc Mắt Kính lải nhải một tràng dài, cuối cùng nghe trong điện thoại Lý Vọng Thư vẫn luôn im lặng, tức khắc có chút nơm nớp lo sợ hỏi: Lý thiếu.

Sao cậu đột nhiên không nói gì.

Không phải lần này cậu thật sự muốn đi tìm Thái Thượng Lão Quân đấy chứ.

Tôi nói cho cậu biết, Thái Thượng Lão Quân khác với Tây Vương Mẫu, người ta thủ hạ có Kim Giác Ngân Giác không nói, còn có con trâu xanh càng không dễ chọc.

Thật sự gặp phải mấy vị này, chúng ta nhất định phải chết.

Cái gì mà lung tung rối loạn.

Khóe miệng Lý Vọng Thư nhịn không được giật giật, lập tức nói: Được rồi được rồi.

Nhìn cái đức hạnh của anh kìa, uổng công anh còn nói mình tề danh cùng Trương Khởi Linh.

Việc lần này không phải đi tìm Tây Vương Mẫu, càng không phải cái gì Thái Thượng Lão Quân.

Cùng mấy nhân vật trong truyền thuyết này căn bản không liên quan.

Chính là giúp một người bạn, đi xuống phần mộ tổ tiên nhà cậu ấy một chuyến, chính cậu ấy cũng sẽ đi xuống, không liên quan đến mấy chuyện thần tiên yêu ma.

Chúng ta chỉ đi theo xuống đó dạo chơi một vòng, ổn cực kỳ.

Lý Vọng Thư có thể rõ ràng nghe được, hắn vừa thốt ra lời này xong, đầu dây bên kia Hắc Mắt Kính tức khắc thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, tiếp theo lập tức khôi phục ngữ khí tưng tửng như cũ: Đào mộ tổ tiên nhà mình.

Bạn của cậu chơi thật đúng là độc đáo.

Loại sự tình này tôi đúng là lần đầu tiên đụng tới, khẳng định phải

tính tôi một suất.

Cậu còn ở Bắc Bình chứ.

Khi nào chúng ta hội họp.

Nghe được lời này của Hắc Mắt Kính, Lý Vọng Thư cuối cùng lộ ra nụ cười thực hiện được mưu kế, lập tức chốt hạ: Anh đồng ý là được, vậy buổi tối qua đây đi.

Chúng ta cũng dễ thương lượng một chút về vài chi tiết cụ thể cho hành động lần này.

Treo điện thoại, Lý Vọng Thư cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 241

Chính như Trương Nhật Sơn nói, người vào Trương gia cổ lâu, quý tinh bất quý đa, Hắc Mắt Kính đúng là một trong những ứng cử viên tốt nhất.

Đến lúc đó, có Muộn Du Bình và Hắc Mắt Kính là hai người có năng lực thực chiến mạnh.

Chính mình kết hợp ký ức kiếp trước ở giữa tọa trấn, mà Mập Mạp tắc phụ trách mấu chốt bạo phá.

Lại mang theo mấy kẻ làm việc vặt, tranh thủ khống chế quy mô đội ngũ trong vòng mười người.

Cái phối trí này cũng coi như tiến khả công lui khả thủ, đi xông vào cấm địa Trương gia một lần là quá thích hợp.

Mệnh tôi sao lại khổ thế này a.

Rõ ràng tôi đều đã cẩn thận như vậy, sao cuối cùng vẫn bị lừa lên thuyền giặc thế này.

Lần này đi tìm chính là Trương gia cổ lâu, vị trí cụ thể hiện tại cũng không phải bí mật gì, nằm ngay gần trại Dao ở Ba Nãi, Quảng Tây.

Bất quá làm Lý Vọng Thư không ngờ chính là, nhìn trên bản đồ thì không xa lắm, nhưng thực tế đi lại khó khăn như vậy.

Sau khi xuống máy bay, còn phải ngồi xe hai ngày mới đến nơi.

Mấu chốt là đường càng đi càng nát, về sau biến thành đường đất thuần túy.

Đường đất thì cũng thôi, nhưng Ba Nãi lại nằm trong bụng Thập

Vạn Đại Sơn của Quảng Tây, làm cho đường núi cứ vòng vèo liên tục, nếu sức khỏe không tốt rất dễ bị say xe.

Cũng may cảnh sắc ngoài cửa sổ không tồi, lúc mệt mỏi ít nhiều cũng có thể cho người ta cảm giác vui vẻ thoải mái.

Chẳng qua bên tai lại cứ thường thường nghe được tiếng Hắc Mắt Kính oán giận.

Giờ phút này lại lần nữa nghe được lời này, Lý Vọng Thư nhìn Hắc Mắt Kính vẻ mặt tâm như tro tàn, không cấm cười nói: Người mù, anh thế này là hơi quá rồi đấy.

Tôi lừa anh bao giờ.

Đã sớm nói, lần này là đi xuống mộ tổ tiên của một người bạn một chuyến, tôi đâu có lừa anh.

Nghe được lời này, Hắc Mắt Kính càng là vẻ mặt như cha mẹ chết nói: Nhưng cậu cũng đâu có nói, người bạn này sẽ là Trương Khởi Linh nha.

Trương gia cổ lâu, đó là chỗ người bình thường có thể đi sao.

Tôi nếu sớm biết là đi nơi đó, đánh chết tôi cũng sẽ không đồng ý đi cùng các cậu.

Thấy Hắc Mắt Kính kiêng kị như thế, ngược lại gợi lên lòng hiếu kỳ của Lý Vọng Thư, thế là hắn ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: Thôi thôi, đừng nói mấy lời vô dụng đó nữa, không phải đã thêm tiền cho anh rồi sao.

Tôi chỉ rất tò mò, vì sao anh lại kiêng kị Trương gia cổ lâu như vậy.

Anh không phải đã từng từ bên trong toàn thân trở ra một lần sao.

Theo lý thuyết, lần này anh cũng coi như nửa lần thăm lại chốn

xưa đi.

Lấy thân thủ của anh, kẻ hèn một tòa Trương gia cổ lâu, còn không phải nhẹ nhàng nắm trong tay.

Sao có thể giống nhau được.

Hắc Mắt Kính cũng điều chỉnh lại cảm xúc, cả người trở nên có chút nghiêm túc.

Năm đó tôi vào tòa Trương gia cổ lâu kia, là nơi đã gần như bị dọn sạch, sắp bị từ bỏ, hơn nữa khi đó vẫn có người trông coi, cho nên dễ dàng sẽ không khởi động cơ quan.

Cũng may Trương gia lúc ấy đã tới bờ vực sụp đổ, việc trông coi lơi lỏng, hơn nữa Phật gia còn an bài người tiếp ứng trong Trương gia, tôi mới có cơ hội lẻn vào.

Lúc ấy chúng tôi cùng nhau đi vào mười người, toàn bộ đều là cao thủ.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có tôi, xem như nhờ vận khí may mắn trốn thoát được thôi.

Nói là cửu tử nhất sinh cũng không quá đáng.

Chính là lần này không giống, lần này cậu muốn đi, đó chính là Trương gia cổ lâu chính thức.

Có thể nói Trương gia đem tất cả thủ đoạn gần như đều dùng ở trong lầu này.

Trương gia bọn họ bản thân chính là người trong nghề đổ đấu, hiểu rõ nhất thủ đoạn và tính cách của thổ phu tử.

Cho nên tôi còn phải khuyên cậu một câu, nếu không chúng ta bỏ đi.

Năm đó Trương Đại Phật Gia vận dụng toàn bộ Cửu Môn, thậm

chí còn có lực lượng trên quan mặt, làm oanh oanh liệt liệt như vậy.

Nhưng cuối cùng cũng chưa làm xong việc này, hiện tại chỉ bằng mấy người chúng ta, tôi cảm thấy thật sự quá sức.

Nghe Hắc Mắt Kính nói nghiêm túc như thế, Lý Vọng Thư đảo còn chưa thấy gì, nhưng Mập Mạp ngồi ở ghế phụ lại không phục.

Phật gia làm không xong, không đại biểu chúng ta làm không xong.

Phật gia ông ấy có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là người phàm.

Người mù cậu cũng đừng tự coi nhẹ mình, cậu cũng đừng quên, chúng ta chính là người từng gặp qua thần tiên.

Đặc biệt là Lý thiếu, cậu cũng thấy rồi đấy, ngay cả Xà Mẫu thần thú do Tây Vương Mẫu nuôi cũng khách khí với cậu ấy như vậy.

Những thứ này là năm đó Phật gia có thể so sánh được sao.

Nghe được lời này của Mập Mạp, Hắc Mắt Kính cũng không phản bác, mà là ánh mắt rất phức tạp nhìn lướt qua Lý Vọng Thư, lộ ra một chút tươi cười nói: Cậu muốn nói như thế thì cảm giác đội ngũ chúng ta xác thật so với đội ngũ năm đó của Phật gia mạnh hơn không ít ha.

Bất quá tôi vẫn phải nhắc nhở mọi người một câu, Trương gia cổ lâu cùng những ngôi mộ cổ khác không giống nhau, mọi người ngàn vạn lần đừng bất cẩn.

Phải biết nơi này, từ lúc đưa vào sử dụng đến bây giờ cũng chưa được bao nhiêu năm.

Mọi người hẳn là đều rõ, niên đại càng gần hiện tại, thì thủ đoạn phòng trộm càng lợi hại.

Tương phản càng cổ xưa, bọn họ có lẽ sẽ có chút thủ đoạn kỳ quái, nhưng xét về kỹ thuật xây dựng huyệt mộ mà nói ngược lại càng

thô sơ.

Cho nên Trương gia cổ lâu ít nhất ở mảng cơ quan này, khẳng định là làm người ta khó lòng phòng bị.

Mà chúng ta hiện tại, trừ bỏ mấy tấm bản vẽ lôi dở dang ra, đối với tình huống Trương gia cổ lâu này có thể nói là hoàn toàn không biết gì.

Đây mới là chỗ nguy hiểm nhất, cho nên mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác.

Thật ra cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Thấy Hắc Mắt Kính đã vào trạng thái, Lý Vọng Thư dứt khoát cũng không giấu giếm nữa, vẻ mặt nghiêm túc nói: Căn cứ manh mối tôi nắm được, cơ quan lợi hại nhất của Trương gia cổ lâu này, chính là một loại quái vật tên là Mật Lạc Đà.

Nói là quái vật thì có lẽ không quá chuẩn xác, Mật Lạc Đà trong ngôn ngữ dân tộc Dao có nghĩa là Lão Tổ Mẫu, bọn họ chỉ Mật Lạc Đà là cả ngọn núi lớn nơi này.

Những quái vật kia, chính là chỉ con cái của vị Lão Tổ Mẫu núi lớn này.

Nghe được quái vật, Mập Mạp tức khắc khẩn trương lên: Quái vật.

Có thể quái dị đến mức nào.

So với đám gà rừng cổ biết bắt chước tiếng người nói chuyện ở Tháp Mộc Đà còn quái hơn sao.

Chỉ có hơn chứ không kém.

Lý Vọng Thư dần dần nghiêm túc, Nghe nói Mật Lạc Đà là một loại sinh vật sinh trưởng trong mạch ngọc.

Thân thể bọn chúng rất giống ngọc thạch, nói là tảng đá biết cử động cũng không quá.

Đương nhiên đây còn không phải là chỗ khó giải quyết nhất, thứ này chân chính lợi hại nằm ở chỗ, bọn chúng có thể tự do hành động trong tầng nham thạch.

Cậu cứ tưởng tượng chúng nó giống như biết độn thổ vậy, hẳn là có thể hiểu.

Hơn nữa chất bài tiết trên người chúng nó thậm chí có thể hòa tan nham thạch.

Cho nên những nơi bọn chúng đi qua trong lòng núi, rất có thể những khe hở núi đá ban đầu đều sẽ bị phong kín lại.

Đùa gì vậy.

Mập Mạp có chút há hốc mồm, nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư, khó có thể tin nói: Lý thiếu cậu xác định không phải đang đùa giỡn.

Sinh ra trong đá, lớn lên trong đá, thậm chí còn có thể tự do hành động trong đá.

Tôi sao càng nghe càng cảm giác như đang nghe chuyện thần thoại vậy.

Lý Vọng Thư nhìn Mập Mạp mỉm cười: Lần này cậu thật đúng là nói đúng rồi, trong sử thi Mật Lạc Đà cổ ca của dân tộc Dao, Mật Lạc Đà sinh ra từ trong hỗn độn đá cuội, là tồn tại có thể khai thiên lập địa.

Nghe nói bà dùng nón vàng tạo trời, dù bạc tạo đất, lấy hoa tai vàng và hoa tai bạc hóa thành nhật nguyệt, cũng sáng tạo ra sông núi, động thực vật và nhân loại.

Cho nên nói là thần thoại cũng chuẩn xác.

Bất quá Mật Lạc Đà mà tôi đang nói đến, khẳng định không lợi

hại như khai thiên lập địa trong thần thoại.

Nhưng dù vậy, nếu không cẩn thận bị chúng ta đụng phải, mọi người nhất định phải cẩn thận.

Đang lúc nói chuyện, không ngờ xe cuối cùng cũng đi xuyên qua rừng rậm, chậm rãi tiến vào một tòa trại Dao.

Chỉ thấy ven đường là từng tòa nhà sàn, mà Hoa Hòa Thượng đang vẻ mặt tươi cười không ngừng vẫy tay về phía đoàn xe.

Chương 242

Ở bên cạnh hắn, Mạo Mạo Giác cũng phi thường kích động, cũng không đợi xe dừng hẳn liền chạy tới phía đoàn xe.

Vừa xuống xe, Lý Vọng Thư liền cảm giác được một luồng sóng nhiệt ập vào mặt.

Loại cảm giác ướt nóng này làm hắn có cảm giác như trở lại Tam Biên Sườn Núi, nhịn không được làm ra tư thế ôm lấy thiên nhiên.

Nhưng mà so với việc hắn có thể quen với khí hậu này, Mập Mạp và Hắc Mắt Kính rõ ràng có chút không quá thích ứng.

Đặc biệt là Mập Mạp, vừa xuống xe liền nhịn không được dùng tay quạt gió: Nơi này sao lại nóng thế.

Cảm giác so với lúc trước ở trong sa mạc còn muốn nóng hơn hai phần.

Thấy Mập Mạp mới vừa xuống xe trán đã đổ mồ hôi, Lý Vọng Thư cười giải thích: Nơi này là nóng ẩm, ngay cả mồ hôi đều không dễ dàng bốc hơi, nhiệt lượng cơ thể so với sa mạc càng khó bị mang đi.

Cho nên tuy rằng nhiệt độ không bằng sa mạc, nhưng cậu lại cảm giác so sa mạc càng nóng hơn.

Dứt lời, Lý Vọng Thư lúc này mới quay đầu nhìn về phía Mạo Mạo Giác, mở miệng hỏi: Công tác chuẩn bị cho các cậu làm trước, đều tiến hành thế nào rồi.

Thiếu gia ngài cứ yên tâm, đồ ngài muốn, tất cả đều từ đường tiểu ngạch bên Việt Nam vận chuyển qua đây rồi.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư hài lòng gật đầu, lúc này mới nhìn về

phía Hoa Hòa Thượng bên cạnh.

Hoa Hòa Thượng không dám chậm trễ, một bên dẫn mấy người đi về phía một tòa nhà sàn, một bên cười nói: Lý thiếu ngài cứ yên tâm.

Bởi vì năm đó tiểu thư từng công tác ở chỗ này, cho nên mấy năm nay, Bốn A Công mang chúng tôi đã tới nơi này mấy chuyến, đối với nơi này chúng tôi cũng không tính là xa lạ.

Lần này dựa theo phân phó của ngài, đã cùng người trong trại chào hỏi qua, bọn họ cho rằng chúng ta lần này chính là tới khảo sát khai phá du lịch.

Nói đoạn, mọi người liền đi theo Hoa Hòa Thượng vào nhà sàn.

Không thể không nói, bên trong và bên ngoài nhà sàn thật đúng là hai thế giới.

Bước vào nhà sàn, quạt điện vừa mở, lập tức có thể mang lại cho người ta một loại cảm giác mát lạnh.

Chỉ là làm Lý Vọng Thư không ngờ chính là, A Ninh cư nhiên đã sớm chờ ở bên trong.

Không phải cô đi tham gia cái trại huấn luyện gì đó sao.

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của A Ninh, Lý Vọng Thư cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Lần này tới Ba Nãi, hắn xác thật có thông báo cho Tiêu lão bản, bảo ông ta mang theo người trong công ty lại đây.

Nhưng A Ninh cư nhiên cũng tới, vẫn làm hắn có chút kinh ngạc.

Tôi đã tốt nghiệp từ trại huấn luyện, công ty có việc, tôi đương nhiên muốn tới.

Phía trước bỏ lỡ chuyến đi Thanh Hải của ông chủ, lần này tôi khẳng định không thể lại bỏ lỡ.

Nói đoạn, A Ninh còn hơi hất cằm, một bộ dạng tôi hiện tại mạnh đến đáng sợ.

Đối với việc này, Lý Vọng Thư chỉ cười cười.

Hắn không tin chỉ tham gia một lần huấn luyện là có thể nâng cao thực lực của cô lên tới độ cao như Trương Hải Hạnh.

Bất quá nếu A Ninh tới cũng đã tới rồi, kia cũng không tiện đuổi cô về.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, cô ở phương diện quản lý và chỉnh hợp đội ngũ xác thật rất có năng lực.

Thế là Lý Vọng Thư hơi trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi: Nếu từ trại huấn luyện ra, vậy đã đi xem qua Cừu Đức Khảo chưa.

A Ninh gật đầu, nhìn về phía Lý Vọng Thư với ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng: Đã đi qua một chuyến, ông ấy nói bản thân hiện tại cảm giác tốt chưa từng có, bảo tôi không cần lo lắng.

Cừu Đức Khảo đã tiếp cận trăm tuổi, thân thể đã đi vào giai đoạn gần như khô kiệt.

Dựa theo ký ức của Lý Vọng Thư, nếu không có hắn can thiệp, Cừu Đức Khảo sẽ đi đến cuối sinh mệnh trong thời gian gần nhất.

Bất quá hiện tại đã khác, sau khi biết được Lý Vọng Thư từ các ngôi mộ cổ mang ra rất nhiều đồ vật kỳ quái, Cừu Đức Khảo chủ động đề nghị tham dự vào các loại thực nghiệm.

Tài liệu thực nghiệm trên cơ thể người miễn phí, Lý Vọng Thư đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Đồng thời hắn cũng hiểu, Cừu Đức Khảo đây cũng coi như là ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa.

Tham dự vào thực nghiệm có lẽ còn có thể có cơ hội kéo dài sự

sống, bằng không thật sự chỉ có một con đường chết.

Thế là hắn liền lặng lẽ đưa ông ta đến một phòng thí nghiệm bí mật chuyên nghiên cứu sâu về Thi Miết Vương, tiến hành các loại thực nghiệm.

Lúc mọi người đang hàn huyên, không ngờ lại có người tới nhà sàn.

Người đến là một người đàn ông dân tộc Dao điển hình, tuổi hơn ba mươi, mặc trang phục dân tộc Dao, nhìn thấy mấy người Lý Vọng Thư liền nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Cậu nhất định chính là Lý lão bản đi.

Hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh cậu đến nơi này của chúng tôi tham quan khảo sát.

Một bên Hoa Hòa Thượng lập tức giới thiệu với Lý Vọng Thư: Vị này chính là chủ nhiệm thôn của trại này, A Quý, chúng ta lần này khảo sát, ít nhiều nhờ có anh ấy hỗ trợ.

Đâu có đâu có.

A Quý vừa nói, vừa gọi hai cô con gái là Vân Thái và Vân Thải bê đến cho mọi người hai sọt trái cây lớn.

Chỗ chúng tôi tuy rằng điều kiện không tốt lắm, bất quá cái khác không có, chứ các loại trái cây thì bao no.

Lý Vọng Thư nhìn ra được, A Quý này là thật sự có chút kích động.

Anh ta hẳn là từng thấy thế giới bên ngoài, biết hiện tại bên ngoài đã phát triển thành bộ dạng gì, cho nên đánh đáy lòng hy vọng có thể cải thiện cuộc sống cho trại quê hương.

Hiện tại tới một đoàn khảo sát, anh ta tự nhiên hy vọng có thể nắm

bắt cơ hội này.

Mà bởi vì trước đó cũng đã làm tốt chuẩn bị, cho nên Lý Vọng Thư đối mặt với sự nhiệt tình của A Quý cũng không hàm hồ, lập tức cười nói: Hôm nay tôi một đường đi tới đây, phong cảnh thiên nhiên quanh trại của chúng ta tôi cũng coi như là đã lĩnh hội được, xác thật mang lại cho người ta một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Ở chỗ này thành lập một cái làng du lịch, xác thật là lựa chọn không tồi.

Bất quá chỉ có mỗi phong cảnh thiên nhiên thì chưa đủ, rốt cuộc nói đến cùng, quốc gia chúng ta quá lớn.

Nơi phong cảnh đẹp có rất nhiều.

Cho nên nếu muốn có thành tựu, liền cần thiết chủ đánh một cái sự khác biệt.

Công ty chúng tôi trước mắt có một phương án, chính là muốn trên cơ sở làng du lịch, khai phá một tuyến đường xuyên rừng rậm.

Làm cho du khách có thể tiếp xúc gần gũi hơn với thiên nhiên.

Bất quá nơi này rừng rậm rậm rạp, khó tránh khỏi đi kèm các loại nguy hiểm.

Cho nên chúng tôi muốn tìm trước một người quen thuộc rừng rậm phụ cận, dẫn chúng tôi khảo sát quy hoạch ra một lộ trình xuyên rừng vừa an toàn, phong cảnh lại đẹp.

Nếu là lại có thể quy hoạch thêm một hai ngày lộ trình chạy xe việt dã để thu hút người trẻ tuổi, vậy càng hoàn mỹ.

Khách tới, dẫn bọn họ xuyên qua đại rừng rậm, chơi mệt rồi trở về ăn một bữa mỹ thực dân tộc Dao thịnh soạn, lại hưởng thụ một chút tắm thuốc cổ truyền của người Dao, ăn uống vui chơi trọn gói.

Chỉ có như vậy, toàn bộ hạng mục làng du lịch mới xem như bàn sống được.

A Quý bị Lý Vọng Thư miêu tả làm cho có chút hưng phấn, cả người đều kích động hẳn lên, qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại, rất là cảm khái nói: Lý lão bản cậu yên tâm, người quen thuộc rừng rậm tuy rằng không nhiều lắm, bất quá tôi biết một người.

Đó là một lão thợ săn trong trại chúng tôi, mọi người đều gọi ông ấy là Bàn Mã lão cha.

Ông ấy làm thợ săn cả đời, rừng rậm phụ cận không có chỗ nào ông ấy không quen.

Mặc dù hiện tại không cho đi săn nữa, ông ấy vẫn ba ngày hai bữa chạy vào rừng.

Các cậu muốn quy hoạch lộ trình, tìm ông ấy chuẩn không sai.

Chẳng qua nhà ông ấy ở có chút xa, hôm nay thời gian không còn kịp rồi.

Sáng mai, tôi bảo con gái tôi dẫn các cậu đi tìm ông ấy.

Lại giao lưu thêm một lúc, A Quý lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mang theo hai cô con gái rời đi.

Người vừa đi, Mập Mạp liền lập tức thấu lại gần: Lý thiếu, nghe cậu vừa rồi nói như thế, cậu thật muốn đầu tư làng du lịch ở đây à.

Chúng ta không phải tới tìm Trương gia cổ lâu sao.

Lý Vọng Thư mỉm cười, ý vị thâm trường nói: Đầu tư không giả, nơi này rải rác phân bố không ít trại Dao, nếu không có một lý do chính đáng, hành động lần này của chúng ta rất dễ gây ra sự nghi ngờ cho người khác.

Đương nhiên, mục đích chính vẫn là tìm được vị trí cụ thể của

Trương gia cổ lâu.

Hiện tại hết thảy không phải đều đang được đẩy mạnh theo đúng kế hoạch sao.

Ngày mai, chúng ta đi gặp Bàn Mã lão cha cái đã, bao nhiêu năm trôi qua như vậy, nghiệp chướng ông ta tạo ra, cũng là lúc phải trả rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Vọng Thư liền dẫn người đi theo con gái A Quý là Vân Thái đến chỗ ở của ông già Bàn Mã.

Nhà Bàn Mã cách trại Dao thực ra không tính là quá xa, nằm ở một nơi người địa phương gọi là Ngưu Đầu Câu.

Bất quá lộ trình thật sự quá mức khúc chiết, hơn nữa đường núi thật sự quá nát.

Chương 243

Mặc dù mọi người đều đi xe việt dã, sáng sớm xuất phát, nhưng chờ tới được Ngưu Đầu Câu thì thời gian cũng đã chạng vạng tối.

Nhà Bàn Mã cũng dễ tìm, chẳng qua khi Lý Vọng Thư đến nơi, lại chỉ có con trai ông ta ở nhà.

Nghe được đám người Lý Vọng Thư trình bày ý đồ đến, con trai Bàn Mã lại tỏ ra thập phần nhiệt tình.

A ba tôi bệnh cũ lại tái phát, không chịu ngồi yên nên vào núi rồi.

Bất quá lần này đã đi hai ngày, tính toán thời gian thì hôm nay cũng sắp về tới nơi.

Các vị cứ ở lại trong nhà ăn bữa cơm, nói không chừng lúc ăn cơm thì ông ấy cũng đã về rồi.

Thế là Lý Vọng Thư cũng không thoái thác, bảo những người khác đi phụ cận cắm trại, còn chính mình thì mang theo Mập Mạp và Vân Thái lưu lại nhà Bàn Mã, cùng con trai Bàn Mã câu được câu không trò chuyện.

Con trai Bàn Mã mấy năm trước đi ra ngoài làm công, cũng là gần đây mới về đến nhà.

Nghe ý tứ trong lời nói thì anh ta không muốn tiếp tục sống tại vùng núi lớn này nữa.

Lần này trở về chính là muốn khuyên bảo lão cha đem đồ gia truyền trong nhà bán đi, cũng đủ để mua một căn hộ ở huyện thành phụ cận để kết hôn.

Bất quá hai cha con ở chuyện này rõ ràng tồn tại bất đồng, cho nên Bàn Mã năm lần bảy lượt thoái thác, cuối cùng càng là mượn cớ trốn

vào trong núi.

Mà con trai ông ta lần này phỏng chừng cũng quyết tâm muốn cùng cha mình bẻ xả cho rõ ràng, thế là mới ở lại trong núi.

Khi nghe nói Lý Vọng Thư là ông chủ lớn chuẩn bị lại đây đầu tư làng du lịch, muốn tìm cha mình làm người dẫn đường, anh ta càng thêm tinh thần tỉnh táo, không ngừng thổi phồng những sự tích thời trẻ của Bàn Mã.

Muốn nói đến cánh rừng này thì không ai quen thuộc hơn a cha tôi đâu.

Mấy năm trước chỗ chúng tôi có một đội thám hiểm tới, đều là tìm a cha tôi làm dẫn đường.

Không tin các vị xem, đây là ảnh chụp chung của bọn họ với a cha lúc ấy.

Các vị tìm ông ấy thì chuẩn không sai.

Nói rồi, con trai Bàn Mã chỉ lên trên tường nhà, liền thấy nơi đó có treo một khung ảnh gỗ lồng một tấm ảnh đen trắng.

Lý Vọng Thư đến gần nhìn, quả nhiên chính là tấm ảnh của đội khảo cổ năm đó, Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm đều có mặt trong ảnh.

Chẳng qua cẩn thận quan sát là có thể nhìn ra, vị trí bày biện tấm ảnh này lại có chút cổ quái.

Nhìn như là treo ở trên tường, bất quá ở cái tủ phía dưới tấm ảnh lại bày một cái lư hương.

Có thể thấy được lư hương này thường xuyên có người dâng hương, khói hương ám vào khiến khung ảnh cùng mặt tường đều đã hơi ố vàng.

Rất nhanh, con trai Bàn Mã đã làm xong cơm.

Là con trai của lão thợ săn nổi danh trong vùng, mặc dù chính phủ đã không cho phép tùy tiện đi săn động vật hoang dã, nhưng nhà Bàn Mã vẫn không thiếu các loại món ăn dân dã.

Nhìn con trai Bàn Mã bưng lên một bàn đầy ắp thịt rừng, Mập Mạp tức khắc liền chảy nước miếng.

Chẳng qua không đợi mọi người động đũa, liền thấy một ông lão vừa đi vào nhà sàn vừa hùng hùng hổ hổ.

Ông lão cũng không ngờ trong phòng còn có người khác, tiếng thổ ngữ địa phương nói được một nửa, nhìn thấy Lý Vọng Thư cùng Mập Mạp liền sững sờ ở tại chỗ.

Con trai Bàn Mã lập tức giới thiệu với hai người: Đây là a cha tôi, Bàn Mã.

A cha, vị này chính là Lý lão bản từ trong thành tới, chuẩn bị ở chỗ chúng ta xây một cái làng du lịch cỡ lớn.

Cho nên muốn thỉnh cha làm người dẫn đường, vào trong rừng rậm khảo sát một phen.

Nghe được lời này, Bàn Mã tuy rằng như cũ vẻ mặt hồ nghi, bất quá cũng không nói nhiều mà ngồi xuống cùng mọi người ăn cơm.

Trên bàn cơm, Lý Vọng Thư lại đem những lời đã nói với A Quý hôm trước nói lại một lần với Bàn Mã.

Lúc này, ông lão mới chậm rãi buông xuống cảnh giác, bắt đầu cùng Lý Vọng Thư câu được câu không trò chuyện.

Chuyện làm người dẫn đường Bàn Mã cũng đáp ứng, chẳng qua bởi vì chuyện của con trai, khả năng muốn chậm lại mấy ngày mới có thể mang mọi người tiến vào rừng rậm.

Đối với việc này, Lý Vọng Thư tỏ vẻ không sao cả mà gật gật

đầu.

Mà con trai Bàn Mã lại phi thường cao hứng, rốt cuộc cha con hai người náo loạn lâu như vậy, Bàn Mã làm thế cũng coi như là cuối cùng đã thỏa hiệp.

Thấy hai cha con muốn vội vàng thương lượng chuyện mua nhà, cơm nước xong Lý Vọng Thư cũng hẹn thời gian với bọn họ rồi cáo từ trở về doanh địa.

Vừa về đến doanh địa, sau khi tách ra khỏi Vân Thái, Mập Mạp liền cau mày tìm tới Lý Vọng Thư: Lý thiếu, hôm nay cậu lại diễn vở gì thế.

Ảnh chụp ở nhà Bàn Mã cũng thấy rồi, chứng tỏ lão ta khẳng định chính là người dẫn đường cho đội khảo cổ năm đó, đồng thời cũng là hung thủ giết cả đội khảo cổ.

Chúng ta làm gì không ngay tại trận bắt lấy lão, nếu lão từng làm dẫn đường cho đội khảo cổ, khẳng định biết vị trí cụ thể của Trương Gia Cổ Lâu.

Nhìn Mập Mạp đằng đằng sát khí, Lý Vọng Thư nói vào bộ đàm chỉ đạo hai câu, lúc này mới cười nói: Lão ta biết, chỉ là vị trí mà Văn Cẩm và đội khảo cổ kia tìm được thôi.

Vị trí này người của Trần Bì cũng biết, thật muốn vì nơi đó thì chúng ta không cần thiết đi một vòng lớn như thế.

Nơi đó không phải chỗ chúng ta muốn tìm.

Muốn tìm được Trương Gia Cổ Lâu chân chính, chúng ta còn phải tìm cách khác.

Đối mặt với sự thong dong bình tĩnh của Lý Vọng Thư, Mập Mạp càng thêm không thể lý giải: Không phải, nếu Bàn Mã cũng không biết, kia chúng ta hôm nay tới tìm lão làm cái gì.

Vì rút dây động rừng.

Lý Vọng Thư vừa nói xong, bộ đàm đột nhiên truyền ra thanh âm.

Liền nghe thấy Hắc Mắt Kính cố ý đè thấp giọng nói: Lão già Bàn Mã kia từ trong nhà đi ra rồi, trời đã tối thế này, xem lão lén lút như vậy hẳn là chuẩn bị vào núi.

Nghe vậy Lý Vọng Thư tức khắc tinh thần tỉnh táo, cầm lấy bộ đàm nói: Bám theo, bất quá phải cẩn thận đừng để lộ, Bàn Mã làm thợ săn cả đời, khôn khéo lắm đấy.

Yên tâm đi ông chủ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Vậy hết thảy theo kế hoạch tiến hành.

Nói xong, Lý Vọng Thư buông bộ đàm, lúc này mới nhìn về phía Mập Mạp nói: Bàn Mã không biết Trương Gia Cổ Lâu chân chính ở đâu, nhưng có người lại biết.

Hôm nay qua tìm Bàn Mã, kỳ thật mục đích căn bản vẫn là vì đem người này tìm ra.

Nhưng mà Mập Mạp vẫn đầy mặt nghi hoặc, nhìn Lý Vọng Thư hỏi: Không phải, người chúng ta muốn tìm rốt cuộc là ai.

Còn nữa, chúng ta hiện tại lại là kế hoạch gì.

Người chúng ta muốn tìm, là thành viên của một đội khảo cổ khác đi trước cả đội của Văn Cẩm.

Năm đó Cửu Môn tuy rằng ở Tứ Cô Nương Sơn tổn thất thảm trọng, bất quá Phật Gia không cam lòng, vẫn phái một đội ngũ tới tìm Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng đội ngũ đó lại một đi không trở lại, trực tiếp biến mất.

Tuy nhiên tôi biết đội ngũ này còn có một người sống sót.

Bởi vì cả đội đoàn diệt, sợ hãi chịu xử phạt nên hắn vẫn luôn trốn ở trong cánh rừng này.

Chúng ta hiện tại muốn tìm chính là người này.

Đội ngũ của bọn họ mới là những người thực sự từng vào Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ cần tìm được hắn là có thể giúp chúng ta tỉnh lược rất nhiều phiền toái, trực tiếp tìm được lối vào.

Hơn nữa năm đó đội khảo cổ của Văn Cẩm trong một đêm bị người toàn bộ sát hại.

Không phải tôi khinh thường Bàn Mã, chỉ bằng một mình lão thì không có bản lĩnh này.

Lão cùng cái người sống sót kia khẳng định là có liên hệ.

Mấy năm nay Bàn Mã mặc dù không đi săn cũng hay chạy vào rừng, hẳn là vì gặp mặt người này.

Hơn nữa tôi đã hỏi thăm qua, nhà Bàn Mã mấy đời đều làm thợ săn trong núi, có cái rắm đồ gia truyền.

Hôm nay chúng ta đánh cờ hiệu khai phá làng du lịch tới tìm Bàn Mã, lão khẳng định muốn đi thông báo cho kẻ đang ẩn nấp trong rừng kia.

Rốt cuộc nếu làng du lịch thật sự xây lên, biến nơi này thành khu du lịch thì người nọ còn trốn thế nào được.

Tình huống hiện tại hoàn toàn giống như tôi dự đoán.

Bàn Mã tiến vào rừng khẳng định là đi tìm người nọ.

Tôi cho Hắc Mắt Kính bọn họ đi theo chính là vì tóm người nọ ra.

Người mà Lý Vọng Thư muốn tìm chính là một trong những

Trương Khởi Linh nhân tạo được bồi dưỡng trong chiến dịch tìm kiếm Trương Khởi Linh trên toàn quốc của Phật Gia năm đó.

Khi ấy, Phật Gia vô tình để lộ ra với cấp cao chuyện người Trương gia trường thọ.

Chương 244

Bất quá lúc ấy Trương gia sớm đã sụp đổ, nhà cũ của Trương gia ở Đông Bắc cũng đã sớm người đi nhà trống.

Thế là vì vạch trần bí mật trường thọ của Trương gia, Phật Gia phụng mệnh triển khai hành động tìm kiếm Trương Gia Cổ Lâu.

Mà muốn vào cổ lâu, biện pháp đơn giản nhất và an toàn nhất chính là được tộc trưởng Trương Khởi Linh dẫn vào.

Vì tìm được Trương Khởi Linh, Phật Gia chỉ có thể triển khai tìm kiếm trên phạm vi toàn quốc.

Tuy rằng cái tên Trương Khởi Linh này không quá cát lợi, nhưng đất nước nhiều người như vậy, luôn có phụ huynh thích lập dị.

Cuối cùng thật đúng là tìm được không ít người tên là Trương Khởi Linh.

Phật Gia tự nhiên biết bọn họ không phải Trương Khởi Linh mà mình muốn tìm, bất quá vì nhiệm vụ, ngài dứt khoát bắt đầu dùng biện pháp của Trương gia, đối với những người này triển khai huấn luyện ma quỷ.

Thậm chí còn chiếu theo hình xăm của mình, xăm lên người bọn họ hình hung thú Cùng Kỳ.

Chẳng qua sau này, Trương Khởi Linh hàng thật, cũng chính là Muộn Du Bình hiện tại, chủ động hiện thân tìm được Phật Gia.

Nhưng lúc ấy Muộn Du Bình bởi vì chứng mất trí nhớ bẩm sinh đã quên mất rất nhiều ký ức, căn bản không nhớ được chuyện về Trương Gia Cổ Lâu.

Dù vậy anh vẫn cùng Phật Gia làm giao dịch, cộng đồng tìm kiếm

biện pháp tiến vào cổ lâu.

Thế là mới có cuộc khảo cổ quy mô lớn nhất lịch sử ở Tứ Cô Nương Sơn sau đó.

Bất quá lần khảo cổ này cũng không thuận lợi, nửa đường lộ ra sơ hở dẫn tới Cửu Môn tổn thất thảm trọng.

Hành động thăm dò Trương Gia Cổ Lâu cũng bị bắt buộc phải ngưng hẳn.

Đương nhiên, trong bóng tối, Phật Gia chưa bao giờ đình chỉ việc thăm dò, ngài dựa theo tư liệu mang ra từ Tứ Cô Nương Sơn, bí mật phái người tìm tới bên phía Ba Nãi này.

Người ngài phái đi chính là những Trương Khởi Linh hàng nhái được bí mật huấn luyện kia.

Kết quả toàn quân bị diệt.

Đương nhiên Phật Gia khả năng cũng không biết trong đội ngũ đó có một người còn sống.

Cái gã Trương Khởi Linh này lúc ấy thân phụ trọng trách, lại lo lắng hành động thất bại sẽ chịu chỉ trích của Phật Gia, thế là dứt khoát trốn luôn ở trong mảnh rừng rậm này.

Tên này từng vào Trương Gia Cổ Lâu, tuy rằng bị cơ quan bên trong hung hăng giáo huấn nhưng vẫn sống sót đi ra.

Chỉ cần tìm được hắn là có thể tìm được một con đường tiến vào cổ lâu, không cần mạo hiểm đi Tứ Cô Nương Sơn tìm mật mã mở cửa gì đó nữa.

Hơn nữa Lý Vọng Thư vẫn luôn hoài nghi cái gọi là mật mã phỏng chừng cũng là một cái bẫy.

Năm đó Cửu Môn ở Tứ Cô Nương Sơn thiệt hại nhiều người như

vậy, có thể thấy được mức độ nguy hiểm ở đó không kém gì bên này.

Với sự ác độc trong thiết kế cơ quan của người Trương gia, cái gọi là mật mã tám phần cũng chỉ là mánh lới.

Phương pháp chân chính để an toàn ra vào Trương Gia Cổ Lâu hẳn là chỉ truyền miệng trong cao tầng Trương gia.

Cho nên thay vì mạo hiểm đi Tứ Cô Nương Sơn thì tới tìm tên Trương Khởi Linh hàng nhái này mới là biện pháp thuận tiện nhất.

Sau khi nghe được kế hoạch của Lý Vọng Thư, Mập Mạp cũng không sốt ruột rời đi mà ngồi cùng Lý Vọng Thư câu được câu không trò chuyện, đồng thời chờ đợi động tĩnh từ bộ đàm.

Cuối cùng, thời gian trôi về đêm khuya, bộ đàm lúc này mới lại lần nữa truyền đến thanh âm của Hắc Mắt Kính: Báo cáo ông chủ, may mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng đã thu phục.

Không nghĩ tới gã này lại đâm tay như thế, thiếu chút nữa bị hắn chuồn mất.

Cũng may ông chủ thần cơ diệu toán, cho người mang theo súng bắn lưới.

Bằng không muốn bắt lấy hắn còn phải phí một phen công phu đâu.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư rốt cuộc lộ ra nụ cười hài lòng: Người của chúng ta đều không có việc gì chứ.

Đảo không phải không tin thân thủ của Hắc Mắt Kính và Muộn Du Bình, nhưng tên sơn trại Trương Khởi Linh này cũng không phải loại hiền lành.

Phía mình là muốn bắt sống, đối phương nếu liều mạng thì thật đúng là dễ dàng lật thuyền trong mương.

Không có việc gì, có tôi cùng Tiểu Ca tự thân xuất mã, hơn nữa mặt sau còn có nhiều chi viện như vậy, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Yên tâm đi, chúng tôi dẫn người về ngay đây.

Có kết quả tốt, Lý Vọng Thư cũng coi như hoàn toàn buông lỏng trong lòng.

Kế tiếp chỉ cần từ miệng tên kia hỏi ra lộ tuyến, là có thể chính thức bắt đầu hành động.

Vẫn luôn chờ đến khi trời gần sáng, Hắc Mắt Kính bọn họ mới đem người mang về doanh địa.

Sao lâu thế.

Còn nữa, anh không phải nói không có việc gì sao.

Sao lại ra nông nỗi này.

Nhìn Hắc Mắt Kính và Muộn Du Bình một thân bọc đầy bùn đất, quần áo còn rách tung toé, Lý Vọng Thư không cấm có chút lo lắng.

Hắc Mắt Kính tức giận cười nói: Cậu là không biết Bàn Mã kia ở trong rừng rậm tốc độ nhanh cỡ nào đâu.

Chỗ bọn họ gặp mặt cách nơi này rất xa.

Hơn nữa cái tên Sụp Vai kia thân thủ rất lợi hại, đánh nhau một hồi hắn dụ chúng tôi vào một chỗ đầm lầy, liền thành ra như bây giờ.

Bất quá yên tâm đi, nhìn thì thảm một chút chứ người đều không sao cả.

Người được Hắc Mắt Kính gọi là Sụp Vai quả thật là không có bả vai.

Người bình thường từ đầu đi xuống đến vị trí vai hẳn là bằng

phẳng, nhưng vai của gã này lại sụp hẳn xuống dưới, cả người nhìn giống như một viên đạn đạo vậy.

Hắc Mắt Kính bọn họ nhìn thê thảm, nhưng Sụp Vai trông còn thảm hại hơn.

Tuy rằng không giống bọn Hắc Mắt Kính cả người bọc đầy bùn, nhưng trên bộ đồ đen lại in đầy dấu chân bùn, phỏng chừng bị đánh không ít.

Thấy Lý Vọng Thư nhìn mình, Sụp Vai chỉ hung hăng trừng mắt lại, không nói một lời.

Ngược lại Bàn Mã lão cha ở bên cạnh lại có chút kích động lên: Các người quả nhiên không phải người tốt, bắt chúng tôi làm gì.

Ta nói cho các người biết, mau thả chúng tôi ra, bằng không sớm muộn gì cũng có người báo cảnh sát bắt các người.

Nhìn Bàn Mã đang ra vẻ giận dữ, Lý Vọng Thư đi lên phía trước, thập phần khinh thường liếc xéo ông ta một cái: Ông thật sự coi mình là người tốt sao.

Trên tay mình dính bao nhiêu mạng người, trong lòng ông không rõ à.

Năm đó ông thấy hơi tiền nổi máu tham, cả một đội khảo cổ không phải đều bị ông dìm xuống hồ sao.

Nhiều mạng người như thế, cũng mệt cho ông mấy năm nay buổi tối vẫn ngủ được.

Ông nếu thành thành thật thật ngốc ở đây, chờ tôi làm xong việc tự nhiên sẽ thả ông.

Thậm chí chờ làng du lịch xây xong, con trai ông cũng có thể được sắp xếp một công việc không tồi, đỡ cho nó cứ muốn chạy vào thành

phố.

Nếu không thì cứ chờ bị bắn chết đi.

Không có khả năng, đội khảo cổ kia rõ ràng đều sống lại, bọn họ không chết, ta không giết bọn họ, bọn họ sống lại. sống lại.

Không nghĩ tới bị Lý Vọng Thư vạch trần bí mật trong lòng, Bàn Mã lão cha đột nhiên cả người run rẩy.

Lý Vọng Thư thấy thế cũng không thèm để ý tới lão nữa, ngược lại đem ánh mắt dừng ở trên người Sụp Vai.

Ở trong núi trốn nhiều năm như vậy, ngày tháng trôi qua rất khổ cực đi.

Nhiệm vụ năm đó Phật Gia giao cho, ngươi đều quên hết rồi sao.

Ngay từ đầu Sụp Vai hoàn toàn không có ý định để ý đến Lý Vọng Thư, đầu quay sang một bên.

Nhưng khi nghe tới hai chữ Phật Gia, gã lập tức như thấy ma, cả người nhịn không được run nhè nhẹ, nhìn Lý Vọng Thư thăm dò: Ngươi.

Ngươi là ai.

Chương 245

Vì cái gì ngươi biết Phật Gia.

Nhìn Sụp Vai đầy mặt hoảng sợ, Lý Vọng Thư cười lạnh một tiếng, ngay sau đó phân phó thủ hạ: Đem hắn đi rửa sạch một chút, lát nữa tôi sẽ cùng hắn hảo hảo tâm sự.

Người mới vừa bị dẫn đi, Mập Mạp liền thấu lại gần, có chút lo lắng nói: Cái lão Bàn Mã kia dám xuống tay giết toàn bộ đội khảo cổ, chứng tỏ gã này trong xương cốt lộ ra một cổ tàn nhẫn.

Loại người này không giữ được.

Bằng không rất có thể mang đến phiền toái cho hành động lần này của chúng ta.

Đối với lo lắng của Mập Mạp, Lý Vọng Thư lại cười cười: Đó là chuyện lúc hắn còn trẻ, khi ấy có lẽ hắn là kẻ tàn nhẫn.

Bất quá hiện tại sao.

Ngày hôm đó cậu cũng thấy rồi, con trai muốn vào thành phố mua nhà, hắn mặc dù trong lòng không muốn cũng chỉ có thể bóp mũi nhận.

Điều này chứng tỏ trong lòng hắn đã có uy hiếp.

Một khi có điểm yếu, cậu cảm thấy hắn còn có thể giống như trước làm việc quả quyết được sao.

Nói nữa, giết nhiều người của Cửu Môn như vậy, hiện tại hắn đã một bó tuổi, nếu trực tiếp làm thịt hắn thì chẳng phải là quá hời cho hắn sao.

Hai người đang trò chuyện thì Sụp Vai sau khi được rửa sạch sẽ cũng bị đưa tới.

Lúc này Lý Vọng Thư mới chú ý tới, Sụp Vai sở dĩ sụp vai là vì hai bên bả vai của gã đã hoàn toàn bị ăn mòn mất.

Hiện tại trên vai trực tiếp lộ ra một tầng da kết vảy sau khi thối rữa, bọc lấy xương cốt vặn vẹo.

Thậm chí ngay cả xương bả vai cũng quỷ dị hiện ra một độ cong uốn lượn xuống phía dưới.

Hình xăm Cùng Kỳ trên người cũng bởi vậy mà trở nên cực độ biến dạng, nhìn qua thật giống như một con ác quỷ đang ghé vào trên người gã.

Giờ phút này nhìn thấy Lý Vọng Thư, Sụp Vai đã hoàn hồn, tuy rằng trên mặt vẫn còn kinh ngạc nhưng miệng đã có thể mở lời hỏi: Ngươi.

Ngươi là người của Phật Gia.

Là Phật Gia phái ngươi tới.

Phật Gia vẫn khỏe chứ.

Nhìn Sụp Vai trở nên có chút vâng vâng dạ dạ, Lý Vọng Thư cười cười: Khó được ngươi còn nhớ rõ Phật Gia.

Ngươi có biết hay không, Phật Gia đến chết vẫn còn chờ các ngươi đấy.

Nhưng ngươi hay lắm, trốn ở chỗ này nhất quyết không quay về.

Ngươi thật sự quên mất nhiệm vụ của mình rồi sao.

Nghe được lời này, Sụp Vai quả nhiên giống như một đứa trẻ phạm lỗi, cúi đầu ủ rũ, một hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: Không quên, ta. ta chỉ là sợ hãi.

Cho nên mới vẫn luôn trốn ở chỗ này.

Ta biết cả đội toàn quân bị diệt, ta nếu trở về nhất định chỉ có đường chết.

Ta chỉ muốn sống.

Ta không muốn chết, những người khác đều đã chết, ta không muốn chết, ta muốn sống.

Sụp Vai hẳn là hồi tưởng lại thảm trạng năm đó, cả người thoáng cái trở nên thần kinh chất.

Thấy thế, Lý Vọng Thư lập tức lớn tiếng quát: Không ai muốn ngươi chết cả.

Bất quá ngươi phải đem sự tình phát sinh nói cho rõ ràng.

Đội ngũ của ngươi rốt cuộc đụng phải cái gì, vì sao lại ra nông nỗi này.

Bị Lý Vọng Thư rống lên một tiếng, Sụp Vai mới hồi thần lại.

Bất quá ngay sau đó gã lại nhìn Lý Vọng Thư do dự: Ta nói, ngươi thật sự có thể giữ mạng cho ta.

Lý Vọng Thư hiểu nỗi sợ của Sụp Vai.

Gây ra rắc rối lớn như thế, trở về khẳng định phải có lời giải thích.

Mà Phật Gia trị hạ xưa nay đều lấy quân pháp yêu cầu, Sụp Vai chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ còn nướng sạch cả đội ngũ, chắc chắn phải chịu phạt.

Ở niên đại đó, các loại hình phạt đều nghiêm khắc đến mức làm người tuyệt vọng, cho nên hắn sợ bị chế tài cũng là tình cảm có thể tha thứ.

Thế là Lý Vọng Thư thả chậm ngữ khí: Ngươi cho rằng ta lần này tới đây là làm gì.

Đem tao ngộ năm đó của ngươi nói rõ ràng, nếu thật sự lỗi không phải ở ngươi, ta có thể suy xét chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Nghe được lời này, Sụp Vai rõ ràng có chút kích động, vội không ngừng giải thích: Thật không phải lỗi của ta, chúng ta hết thảy đều dựa theo Phật Gia an bài mà tiến hành.

Ngay từ đầu cũng thuận lợi, chúng ta căn cứ manh mối Phật Gia cấp, tìm được một cái khe trong núi, chính là từ cái khe đó bắt đầu đi vào.

Nói tới đây, Sụp Vai nuốt một ngụm nước bọt rồi kể tiếp: Cái khe đó đi vào, lúc đầu cũng không rộng lắm nhưng lại cực kỳ sâu.

Chúng ta đi trong khe hở tiếp cận một ngày một đêm, trừ bỏ mệt một chút cũng không gặp nguy hiểm gì.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này sẽ nhẹ nhàng kết thúc như vậy.

Thế là chúng ta chuẩn bị tại chỗ nghỉ ngơi, cũng chính lúc này mới phát hiện xảy ra vấn đề.

Vấn đề gì.

Sự tình quan hệ đến hành động kế tiếp, không chỉ Lý Vọng Thư mà tất cả mọi người đều khẩn trương.

Sụp Vai nhìn lướt qua mọi người, sau đó nhìn về phía Lý Vọng Thư: Lúc ấy chúng ta đi được một ngày, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì có người đi giải quyết nỗi buồn phát hiện ra con đường chúng ta từng đi qua đã không thấy nữa.

Không thấy.

Không đến nỗi đi.

Theo lời ngươi nói thì các ngươi hẳn là vẫn luôn đi trong khe núi đá.

Loại địa phương này thẳng tuột, hẳn là không đến nỗi lạc đường chứ.

Hắc Mắt Kính có chút ngớ ra, nhịn không được hỏi.

Nhưng mà Sụp Vai lại như nhớ tới chuyện gì khủng bố lắm, trên mặt che kín sợ hãi: Không phải đi nhầm đường, mà là con đường chúng ta từng đi qua bị phong bế.

Thật giống như ở trong khe hở đột nhiên mọc ra ngọc thạch, đem toàn bộ khe hở đều bịt kín mít.

Sụp Vai thở hổn hển nói tiếp: Tiếp theo không đợi chúng ta làm rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trên vách đá lại đột nhiên mọc ra rất nhiều quái vật, hướng tới chúng ta phát động công kích.

Quái vật.

Nói kỹ xem, những quái vật đó trông như thế nào.

Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ Sụp Vai bọn họ hẳn là bị Mật Lạc Đà công kích.

Nhưng đối với Mật Lạc Đà, nhận thức của hắn đều đến từ ký ức kiếp trước, cụ thể thứ này trông như thế nào thì hắn thật chưa thấy qua.

Đó là một ít quái vật hình người nhưng quanh thân đều là ngọc thạch.

Chẳng những lực lớn vô cùng mà đao chém lên người chúng nó giống như chém vào đá vậy.

Súng tuy rằng có chút tác dụng nhưng thương tổn cũng hữu hạn.

Hơn nữa đám quái vật này cư nhiên có thể di chuyển trong vách đá, thậm chí còn có thể kéo người vào trong vách đá.

Chỉ một lần chạm mặt, một đội người của chúng ta đã bị giết hơn

phân nửa.

Thế là những người còn lại chỉ có thể tìm cơ hội tiếp tục chạy sâu vào trong khe núi.

Bởi vì đám quái vật động tác rất nhanh nên chúng ta chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

Cũng không biết chạy bao lâu, cuối cùng ở một chỗ hốc núi trống, chúng ta gặp được Trương Gia Cổ Lâu trong miệng Phật Gia.

Lúc ấy cũng bất chấp rất nhiều, vì tránh né quái vật nên trực tiếp vọt vào trong lâu.

Chờ vào trong mới phát hiện, một đường đào vong, cả đội người sống sót tính cả ta cũng chỉ còn lại bốn người.

Lúc ấy thấy đám quái vật kia chỉ canh giữ ở cửa ra khe núi chứ không đuổi theo, chúng ta còn tưởng rằng đã được cứu.

Nhưng ai biết, bên trong Trương Gia Cổ Lâu mới là nơi cơn ác mộng của ta bắt đầu.

Lý Vọng Thư nguyên bản cho rằng có thể từ Sụp Vai đạt được một ít kinh hỉ.

Nhưng ai biết Sụp Vai lại bất kham như thế.

Dựa theo lời hắn, sau khi tiến vào tầng thứ nhất Trương Gia Cổ Lâu, mấy người còn lại lần lượt xuất hiện vấn đề.

Không hề có điềm báo, từng người bắt đầu hô hấp khó khăn, nghiêm trọng thậm chí trực tiếp hộc máu.

Lý Vọng Thư minh bạch, đây là cơ quan cơ bản nhất cũng khó phòng bị nhất của Trương gia: khắp nơi trong cổ lâu đều tràn ngập bột phấn cường kiềm.

Chương 246

Cường kiềm là khắc tinh của Mật Lạc Đà, phòng ngừa chúng xâm nhập đại quy mô, nhưng cũng khiến người tiến vào bất tri bất giác trúng chiêu.

Nhóm Sụp Vai một đường chạy trốn vào cổ lâu, khẳng định mệt đến mức há mồm thở dốc, cứ như vậy tự nhiên rất nhanh sẽ bị cường kiềm làm bỏng đường hô hấp.

Cũng coi như Sụp Vai vận khí tốt, khi phát hiện tình huống không đúng liền vừa lăn vừa bò trốn ra khỏi cổ lâu.

Tuy rằng bởi vậy mà cả người dính đầy bột phấn cường kiềm, thậm chí vai cũng bị ăn mòn thành dạng này, bất quá cũng coi như trong cái rủi có cái may.

Tuy rằng đầy người cường kiềm ăn mòn da thịt, nhưng đồng thời cũng làm hắn có thể thuận lợi từ trong lòng núi chạy ra mà không bị Mật Lạc Đà công kích.

Ta nói đều là thật, thề không có một câu nói dối.

Thấy Lý Vọng Thư trầm tư, Sụp Vai vội vàng nhắc nhở.

Lý Vọng Thư nhìn Sụp Vai cười nói: Ngươi trốn ở đây nhiều năm như vậy, nghĩ đến đường vào Trương Gia Cổ Lâu ngươi nhất định đã rõ như lòng bàn tay.

Nếu hiện tại bảo ngươi dẫn đường, ngươi có thể tìm được con đường an toàn nhất không.

Nhưng khi Lý Vọng Thư hỏi ra vấn đề này, Sụp Vai vẫn luôn ngoan ngoãn lại như biến thành người khác.

Ánh mắt gã lộ ra vài phần nghi ngờ, gắt gao nhìn chằm chằm Lý

Vọng Thư: Ngươi muốn vào Trương Gia Cổ Lâu.

Vậy ngươi làm sao chứng minh ngươi là người của Phật Gia.

Đừng tưởng ta không biết, thủ hạ của ngươi có cả người của Trần Bì.

Phải biết Trương Gia Cổ Lâu, nhìn tên đoán nghĩa chỉ có người Trương gia có thể.

Sụp Vai nói còn chưa dứt, liền thấy Lý Vọng Thư xắn tay áo lên, lộ ra Nhị Hưởng Hoàn, quơ quơ trước mặt gã: Thế nào, nhận ra thứ này không.

Thấy Sụp Vai không nói, Lý Vọng Thư lại chỉ tay về phía Muộn Du Bình: Lại giới thiệu một chút, vị này chính là người Trương gia chính thức, Trương Khởi Linh.

Lý Vọng Thư nhấn mạnh ba chữ Trương Khởi Linh.

Sụp Vai quay đầu nhìn Muộn Du Bình, quan sát hồi lâu mới đầy mặt không thể tin nỉ non: Không có khả năng, ngươi làm sao có thể còn sống.

Nhiều năm như vậy, dung mạo ngươi vì sao một chút cũng chưa già đi.

Thấy thế Lý Vọng Thư mỉm cười: Xem ra năm đó ngươi quả nhiên đã gặp anh ấy.

Thế nào.

Hiện tại ngươi còn muốn nói gì nữa.

Lần này Sụp Vai rốt cuộc không lời gì để nói, chỉ có thể thành thật gật đầu: Mấy năm nay ta xác thật tìm được một lối đi tương đối an toàn có thể trực tiếp thông đến Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng các ngươi phải biết, toà cổ lâu kia ngay cả đám quái vật

ngọc thạch cũng thập phần kiêng kị.

Có lẽ bên trong mới là nơi nguy hiểm nhất.

Cái này không cần ngươi nhọc lòng.

Ngươi chỉ cần đưa chúng tôi tới Trương Gia Cổ Lâu, nhiệm vụ của ngươi coi như hoàn thành.

Đến nỗi về sau, ngươi muốn ở lại đây cũng được, vừa lúc mảnh này sắp khai phá làng du lịch, ngươi có thể ở lại dưỡng lão.

Nếu không chịu ngồi yên, về sau đi theo tôi làm việc cũng được.

Còn nếu muốn hoài niệm năm xưa, tôi có thể đưa ngươi đi Bắc Bình.

Phật Gia tuy rằng đi rồi nhưng Trương phó quan vẫn còn ở đó, hay là tôi đưa ngươi đi gặp anh ta.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, Sụp Vai có chút kinh ngạc nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: Ta có thể mang ngươi đi Trương Gia Cổ Lâu.

Chuyện sau này cứ để sau này rồi nói.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng an tâm.

Lăn lộn lâu như vậy cũng chỉ vì để Sụp Vai chỉ đường.

Hắn lập tức phân phó: Thừa dịp sắc trời còn sớm, chúng ta lập tức xuất phát.

Rất nhanh, đội ngũ của Lý Vọng Thư đã được đưa tới một tòa hồ.

Sụp Vai chỉ vào ngọn núi bên hồ nói: Đường đi Trương Gia Cổ Lâu nằm ở ngọn núi này.

Từ trong núi đi vào, đại khái đi một ngày là có thể tới nơi.

Lý Vọng Thư nhìn mặt hồ bình lặng, quay đầu nhìn Bàn Mã lão cha đang mặt cắt không còn giọt máu: Người của đội khảo cổ năm đó

hẳn là đều bị ông dìm xuống cái hồ này đi.

Thấy Bàn Mã chỉ run rẩy, Lý Vọng Thư lại nhìn về phía Sụp Vai: Năm đó việc giết đội khảo cổ, ngươi có tham gia hay không.

Không có.

Sụp Vai quyết đoán lắc đầu, Người đời đều cho rằng Trương Gia Cổ Lâu bị chìm ở trong hồ, đội khảo cổ kia cũng vẫn luôn thăm dò trong hồ.

Bọn họ tìm lầm phương hướng, càng không phát hiện tung tích của ta, cho nên ta không cần thiết giết bọn họ.

Năm đó động thủ giết người là Bàn Mã cùng mấy đồng bọn của hắn.

Giết người xong thì ném xác xuống hồ, sau đó trộm vật tư của đội khảo cổ cùng những đồ vật vớt được từ đáy hồ lên.

Ta chỉ là vừa vặn nhìn thấy bọn họ động thủ mà thôi.

Bọn họ muốn giết ta diệt khẩu lại không có bản lĩnh đó, cho nên những năm gần đây mới nơi chốn bị ta đắn đo.

Nghe thế, Lý Vọng Thư nhịn không được nhìn Bàn Mã, trong lòng cảm thán.

Vì một chút vật tư mà diệt cả một đội khảo cổ, lòng tham này thật đúng là dễ làm người ta mờ mắt.

Phải biết vật tư của đội khảo cổ đáng giá bao nhiêu tiền.

Còn đồ vớt lên phỏng chừng chính là thứ đồ gia truyền mà con trai Bàn Mã nói.

Nhiều năm như vậy cũng chưa thể bán ra lấy tiền, kia bằng là cướp được cái tịch mịch.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư không thèm để ý đến Bàn Mã đang tâm như tro tàn nữa, quay đầu nhìn về phía Mạo Mạo Giác: Đêm nay cắm trại ở đây, trước đem trang bị chuẩn bị tốt, sáng mai chúng ta xuất phát.

Rất nhanh, bên hồ liền xuất hiện một doanh địa lâm thời.

Nhìn Mạo Mạo Giác dọn trang bị ra, Lý Vọng Thư hài lòng gật đầu.

Mập Mạp cũng đầy mặt kích động nghịch khẩu súng Shotgun súng săn mà Mạo Mạo Giác vừa lấy ra.

Chỉ là chơi một lúc, hắn đổi sắc mặt, có chút khó hiểu hỏi: Lý thiếu, dựa theo lời tên Sụp Vai thì quái vật ở Trương Gia Cổ Lâu là một loại người đá mọc ra từ đá.

Nếu thật là vậy thì súng ống đối với nó lực sát thương hẳn là hữu hạn đi.

Nói bao nhiêu lần rồi, thứ đó gọi là Mật Lạc Đà.

Lý Vọng Thư đón lấy khẩu súng từ tay Mập Mạp, giải thích, Súng ống bình thường đối với Mật Lạc Đà xác thật lực sát thương hữu hạn.

Cho nên tôi mới bảo Mạo Mạo Giác tìm loại súng Shotgun nòng lớn này.

Xứng với đạn Slug đạn một khối, một thương lược đảo một con voi cũng không phải nói chơi.

Nói rồi, Lý Vọng Thư cầm lấy một viên đạn cho mọi người xem: Hơn nữa viên đạn này cũng là đặc chế, đem đầu đạn chì bình thường đổi thành thép, hơn nữa bên trong đầu đạn còn thêm vào bột phấn cường kiềm.

Nếu cự ly gần tao ngộ Mật Lạc Đà, thứ này chính là đại sát khí của chúng ta, một phát nhập hồn.

Lối đi mà Sụp Bả Vai nhắc đến quả nhiên vô cùng bí ẩn, nằm trong một khe hở nhỏ bên hồ sơn thể, chỉ riêng việc đi vào đây đã chẳng dễ dàng gì.

Lý Vọng Thư chia quân làm hai ngả, nhóm Hoa Hòa Thượng ở lại doanh địa bên hồ, thuận tiện trông chừng lão Bàn Mã.

Còn Lý Vọng Thư thì dẫn theo những người khác, đi theo Sụp Bả Vai tìm kiếm con đường được cho là an toàn kia.

Bởi vì khe hở này rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, nên Hắc Mắt Kính liền gánh vác nhiệm vụ mở đường.

Phải nói rằng, đôi mắt hắn tuy không thể nhìn thấy ánh sáng mạnh, nhưng trong bóng tối thế này, quả thực nhìn rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Đi sau Hắc Mắt Kính là Tiểu Ca, thuận tiện chi viện bất cứ lúc nào.

Tiếp theo là Sụp Bả Vai, còn Lý Vọng Thư đi ngay sau hắn ta để đề phòng gã này đột nhiên dở chứng phản bội.

Đi dọc theo khe hở một lúc, Lý Vọng Thư cũng dần nhận ra nguyên nhân khiến con đường này an toàn.

Khe hở tuy hẹp, nhưng vách núi hai bên không phải là đá mà được bao phủ bởi lớp đất dày.

Mật Lạc Đà có thể di chuyển tự do trong tầng đá, nhưng khi đá bị đất bao phủ, cảm giác lực của chúng dường như sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lý Vọng Thư biết rất rõ, Mật Lạc Đà phán đoán vị trí con mồi dựa trên sự thay đổi nhiệt độ.

Đất vừa vặn có thể ngăn cách nhiệt độ trong khe hở ảnh hưởng đến đá.

Cho nên chỉ cần không gây ra động tĩnh quá lớn, hoặc xui xẻo đến mức đụng đầu trực diện, thì đi đường này quả thật rất khó gặp phải Mật Lạc Đà.

Hơn nữa, suốt dọc đường đi, Lý Vọng Thư còn phát hiện Sụp Bả Vai có lẽ cũng ý thức được điểm này.

Ở sâu trong khe hở, lớp đất trên hai bên vách tường rõ ràng có dấu vết được con người bồi đắp thêm.

Cứ thế đi được vài tiếng đồng hồ, khe hở mới dần trở nên rộng rãi hơn một chút.

Đường dễ đi thì dễ đi, nhưng Sụp Bả Vai lại trở nên căng thẳng.

Chương 247

Mọi người cố gắng nhẹ nhàng một chút, đoạn đường tiếp theo tôi cũng không dám bảo đảm có đụng phải lũ quái vật kia hay không.

Chúng ta cố gắng đi nhanh lên, không cần bao lâu nữa là tới Trương gia cổ lâu.

Lý Vọng Thư cũng nhìn ra được, từ đoạn này trở đi, do khe hở mở rộng nên lớp đất trên vách đá hai bên lại mỏng đi, chỉ còn tráng một lớp mỏng dính.

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó đến, đi chưa được bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện ba ngã rẽ.

Không thể nào.

Sao chỗ này lại có ngã rẽ.

Mấy ngày trước tôi vừa mới đi qua con đường này, đâu phải thế này.

Nghe Sụp Bả Vai nói, Mập Mạp vẻ mặt đầy nghi ngờ bước lên quan sát, mất kiên nhẫn nói: Này, không phải ông cố ý chơi tụi này đấy chứ.

Có tin Béo gia tôi tiễn ông đi gặp Phật gia ngay bây giờ không.

Tôi nói đều là sự thật, không tin các cậu xem, đây là thứ tôi để lại lần trước.

Nói rồi, Sụp Bả Vai chỉ tay về phía ba ngã rẽ.

Nhìn theo hướng ngón tay hắn, mọi người thấy trên tường của lối rẽ ở giữa cư nhiên có khảm một cái xẻng.

Nhìn kỹ thì cái xẻng đó giống như mọc ra từ trong đá, cán gỗ hoàn

toàn chìm vào trong vách đá, khít khao không một kẽ hở.

Lúc này, Lý Vọng Thư sau khi kiểm tra lối rẽ liền lên tiếng, hắn dùng dao gõ một mảnh đá từ trên tường xuống, đưa ra trước mặt mọi người.

Hắn là Mật Lạc Đà.

Mọi người cẩn thận một chút.

Chỉ thấy hòn đá kia thoạt nhìn không khác gì đá thường, nhưng khi đèn pin chiếu vào lại lộ ra tia lục quang, cực kỳ giống ngọc thạch thô.

Xem ra con đường này cũng chẳng an toàn.

Giờ chúng ta làm sao đây.

Lý Vọng Thư liếc nhìn Mập Mạp một cái: Từ lúc bắt đầu, tôi đã không nghĩ có thể an ổn đi đến Trương gia cổ lâu rồi.

Vấn đề hiện tại là, trong ba lối rẽ này, chúng ta rốt cuộc nên đi lối nào.

Lý Vọng Thư cũng đã nhận ra, ba lối rẽ này vốn không tồn tại.

Nhìn chất đá thì hẳn là mới được tạo ra gần đây do chất bài tiết từ cơ thể Mật Lạc Đà.

Hắn cũng bất đắc dĩ, nhìn bộ dạng Sụp Bả Vai cũng không giống đang nói dối.

Điều này chứng tỏ lối đi này tồn tại mấy chục năm nay đều bình an vô sự, cố tình ngay trước khi bọn họ đến mới bị Mật Lạc Đà biến thành thế này.

Đường Mật Lạc Đà đi qua có thể nói là vừa đi vừa thay đổi tuyến đường, trời mới biết ba ngã rẽ này dẫn tới đâu.

Nếu đi nhầm, nguy hiểm là chuyện nhỏ, không đến được Trương

gia cổ lâu mới là chuyện lỡ dở đại sự.

Ông cảm thấy trong ba lối rẽ này, cái nào là đường cũ.

Đối mặt câu hỏi của Lý Vọng Thư, Sụp Bả Vai cũng rất nghiêm túc quan sát ba lối đi.

Nhưng nhìn nửa ngày, cuối cùng hắn vẫn lắc đầu: Theo lý mà nói, con đường ở giữa rất giống đường tôi đi trước đó.

Nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy không đúng lắm.

Hay là chúng ta cứ đi vào thăm dò thử xem ba lối rẽ này rốt cuộc thông tới đâu.

Lý Vọng Thư nhíu mày, đây chính là tình huống tồi tệ nhất trong dự tính của hắn: vừa dò đường vừa tiến lên.

Nhưng còn chưa kịp phản hồi, phía xa Hắc Mắt Kính lại cầm đèn pin chiếu lên vách tường, hô lớn: Tôi thấy chúng ta nên rời khỏi đây trước đã.

Ba con đường, chọn bừa một cái là được, còn hơn là tiếp tục đứng đây.

Mọi người nghe vậy liền nhìn theo hướng đèn pin của hắn.

Chỉ thấy trên vách đá, không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều bóng đen.

Thoạt nhìn chỉ là từng đoàn bóng đen to như cái chậu rửa mặt, nhưng chỉ lát sau đã biến thành hình người, tứ chi rõ ràng.

Mấy cái bóng đen này đang chuyển động.

Mập Mạp cảm thấy khó tin trước sự thay đổi của cái bóng, thậm chí còn định tiến lên xem xét.

May mà Lý Vọng Thư kịp thời kéo hắn lại.

Là Mật Lạc Đà.

Chắc do chúng ta ở đây quá lâu làm nhiệt độ xung quanh tăng lên, thu hút sự chú ý của lũ này.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư lập tức ra lệnh: Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, dùng cường kiềm.

Sau đó, mọi người vội vàng lôi mặt nạ phòng độc từ ba lô ra đeo lên.

Hai thủ hạ cõng thiết bị chuyên dụng bắt đầu phun dung dịch cường kiềm đều đặn lên vách tường hai bên.

Quả nhiên, khi dung dịch cường kiềm phủ lên vách đá, những bóng đen kia dù đã rất rõ ràng nhưng cuối cùng cũng không chọn chui ra.

Thấy thế, Mập Mạp đeo mặt nạ phòng độc ồm ồm cười nói: Hầy, đồ chơi này của Lý thiếu dùng tốt phết.

Đã vậy thì còn quản gì ba hay bốn lối rẽ, cứ lần lượt xông qua là được.

Chỉ là Mập Mạp chưa vui mừng được bao lâu, đột nhiên một mảnh đá vụn từ trên trời rơi xuống đất.

Lần này khiến mọi người cảnh giác, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Lúc này, từng gương mặt màu xanh lục khổng lồ không có ngũ quan chậm rãi hiện ra từ vách đá trên đỉnh đầu, sau đó là đôi tay, rồi đến nửa thân mình.

Vách đá cứng rắn dường như biến thành chất lỏng, từng con Mật Lạc Đà như cá sấu ngoi lên khỏi mặt nước, trườn người ra từ trần hang ngay trên đầu mọi người.

Đi.

Đi lối giữa.

Lý Vọng Thư quyết đoán, không đợi lũ Mật Lạc Đà xuống tới nơi liền hô hào mọi người bỏ chạy.

Rốt cuộc không gian nơi này tuy không nhỏ nhưng cũng tuyệt đối không tính là lớn.

Súng ống ở địa hình này căn bản không thi triển được.

Hơn nữa Mật Lạc Đà tấn công từ trên cao, súng đạn cũng vô dụng, với cơ thể bằng đá của chúng, dù có bị bắn chết rơi xuống cũng có thể đè chết người.

Nghe Lý Vọng Thư hô, mọi người không do dự.

Tiểu Ca và Hắc Mắt Kính mở đường, những người khác lục tục chạy theo vào lối đi ở giữa.

Ở cuối hàng, để phòng ngừa Mật Lạc Đà đuổi theo, mấy người cõng thiết bị phun cường kiềm liên tục phun lên vách tường.

Cách làm này quả nhiên hiệu quả, cả đội đi trong thông đạo gần hai tiếng đồng hồ cũng không thấy Mật Lạc Đà đuổi theo.

Chỉ có điều đến lúc này, mọi người cũng có thể coi là hoàn toàn lạc đường.

Sụp Bả Vai nhìn hoàn cảnh bốn phía với vẻ mờ mịt, hiển nhiên lối đi này không phải con đường hắn từng biết.

Đáng sợ hơn là lối đi này rõ ràng không bằng phẳng mà có độ dốc đi xuống.

Mọi người chạy lâu như vậy, cũng không biết đã xuống sâu bao nhiêu trong lòng đất, chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh rõ ràng cao hơn trước rất nhiều.

Đi thêm một lúc, cả đội trực tiếp đi tới một chỗ suối nước nóng

ngầm.

Có điều nhiệt độ suối nước nóng này hơi quá đáng, cả vũng nước suối đều đang sôi sùng sục, hoàn toàn là một nồi nước sôi.

Cứ thế này không ổn đâu.

Cho dù không bị lũ quái vật kia đuổi kịp thì chúng ta cũng bị luộc chín mất.

Nhiệt độ suối nước nóng rất cao, khiến ảnh hưởng nhiệt độ cơ thể của mọi người giảm xuống mức thấp nhất, ngược lại không cần lo bị Mật Lạc Đà phát hiện, thế là cả nhóm quyết định nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Nghe Mập Mạp than thở, Lý Vọng Thư trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn không hiểu sao mỗi lần hành động đều khởi đầu thuận lợi, nhưng càng về sau càng gặp đủ loại sự cố, làm hỏng bét kế hoạch ban đầu.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua địa hình nơi suối nước nóng, trừ lối bọn họ vừa vào, còn có bảy tám lối đi tương tự.

Cũng không biết mỗi lối đi này dẫn tới đâu.

Nhưng ai cũng hiểu, càng nhiều lối đi nghĩa là mạng lưới đường hầm càng phức tạp.

Chương 248

Chí mạng hơn là rất nhiều lối đi trong đó do Mật Lạc Đà di chuyển trong tầng đá tạo thành.

Những lối đi này sẽ thay đổi theo sự di chuyển của chúng, chẳng khác nào một mê cung sống.

Tình hình hiện tại ngoài dự đoán, kế hoạch cũ coi như bỏ.

Chúng ta cần phải tìm được con đường cố định không bị Mật Lạc Đà thay đổi thì mới đến được Trương gia cổ lâu.

Không thể nào.

Ở đây có bảy tám cái lỗ, mỗi cái lại không biết có bao nhiêu ngã rẽ.

Nếu cứ tìm từng cái một thì đến bao giờ mới xong.

Mập Mạp vừa dứt lời, Lý Vọng Thư liền lườm hắn một cái.

Cậu là cá vàng à.

Chút trí nhớ cũng không có.

A Ninh.

Lấy vũ khí bí mật của tôi ra.

Theo lời Lý Vọng Thư, A Ninh lập tức lấy từ ba lô ra một cái hộp.

Vừa mở ra, thấy bên trong lúc nhúc toàn ruồi bọ, A Ninh không nhịn được vẻ ghê tởm lùi lại một bước.

Mập Mạp thì hiểu ra ngay, cười nói: Suýt nữa thì quên, Lý thiếu cậu còn có bản lĩnh dùng sâu dò đường.

Lý Vọng Thư phất tay, đám ruồi bọ trong hộp chia thành mấy đội,

bay nhanh vào các lối đi khác nhau.

Chờ ruồi bay đi, hắn vừa nheo mắt cảm nhận thông tin truyền về, vừa chậm rãi nói: Lúc trước ở chỗ ba ngã rẽ, nếu không bị Mật Lạc Đà tập kích bất ngờ thì tôi đã định dùng đám sâu này dò đường rồi.

Giờ cũng chưa muộn, để sâu dò đường an toàn và nhanh hơn chúng ta tự đi nhiều.

Lại còn không gây sự chú ý của Mật Lạc Đà.

Nhìn nụ cười đắc ý của Lý Vọng Thư, A Ninh oán hận nói: Trên đời bao nhiêu loài sâu, sao anh lại chọn ruồi bọ ghê tởm thế này.

Còn gạt tôi là vũ khí bí mật, hại tôi cõng suốt cả đường.

Nói rồi cô còn kiểm tra lại ba lô, sợ còn con nào lọt lưới.

Lý Vọng Thư cười giải thích: Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là Thi Miết Vương.

Chẳng những dò đường mà còn làm vũ khí được.

Nhưng thứ đó phòng thí nghiệm đang gặp chút vấn đề nuôi cấy, dùng vật chủ khác thay thế đầu người thì hiệu quả không tốt lắm.

Số lượng không đủ thì đối mặt với mê cung phức tạp thế này có chút lực bất tòng tâm.

Ruồi bọ thì khác, chỗ nào cũng kiếm được, số lượng bao la.

Chẳng những thích hợp nhất cho hoàn cảnh này mà còn không gây chú ý.

Lý Vọng Thư đang nói thì đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Sao thế.

Đường phía trước có vấn đề à.

Lý Vọng Thư gật đầu.

Có một nhóm ruồi bọ lục tục chết hết.

Xem tình hình thì con đường đó tồn tại vật chất độc hại.

Đưa giấy bút cho tôi.

Nhận lấy cuốn sổ A Ninh đưa, Lý Vọng Thư nheo mắt, bắt đầu vẽ lại lộ trình của mấy đội ruồi bọ lên giấy.

Chỉ là thời gian trôi qua, mày hắn càng nhíu chặt.

Ngay lúc tim mọi người sắp nhảy lên họng thì hắn đột ngột buông bút, thở dài thườn thượt rồi nghiêm trọng nói: Xem ra tôi nghĩ đơn giản rồi, mạng lưới lối đi bên trong phức tạp hơn dự tính của tôi nhiều lần.

Hiện tại đám ruồi bọ kia đã chết hết, nhưng nhìn tình hình thì phía sau vẫn còn vô số ngã rẽ chằng chịt.

Lý Vọng Thư cúi đầu nhìn hình vẽ trên sổ, các loại đường nét chi chít khiến người ta tê da đầu.

Giờ làm sao.

Hay là. chúng ta lui về.

Bắt thêm ít sâu nữa dò đường rồi hãy vào.

Có điều nếu quay lại thì phải đối mặt với lũ quái vật ban nãy.

Hắc Mắt Kính vừa dứt lời, Tiểu Ca vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: Phiền phức nhất là làm sao đảm bảo đường quay về vẫn là con đường lúc chúng ta tới.

Nghe vậy, tất cả đều trầm mặc.

Cảnh tượng Mật Lạc Đà chui ra từ đá vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Có mấy thứ này, vị trí lối đi và cửa ra vào rất dễ thay đổi.

Nhưng ngay lúc mọi người đang bế tắc, Mập Mạp vừa ngắm

nghía cuốn sổ vừa nghi hoặc nói: Sao tôi cứ cảm thấy bản đồ Lý thiếu vừa vẽ nhìn quen quen thế nhỉ.

Lời vừa nói ra, Hắc Mắt Kính sực nhớ ra điều gì, một tay kéo Sụp Bả Vai lại, vạch áo hắn ra, lộ ra hình xăm trên người.

Nhìn xem, mấy đường nét này có phải rất giống hình xăm của hắn không.

Trong khi mọi người đang kinh ngạc, Lý Vọng Thư lại cười lắc đầu, quay sang nhìn Tiểu Ca.

Suýt chút nữa thì quên, hình xăm mới là bản đồ thật sự.

Hiện tại đã biết vị trí của chúng ta, chỉ cần đi theo bản đồ là tìm được Trương gia cổ lâu.

Có điều hình xăm này không phải trên người hắn, mà là con Kỳ Lân trên người Tiểu Ca.

Lý Vọng Thư mơ hồ nhớ lại, trong ký ức kiếp trước dường như có đề cập loáng thoáng rằng hình xăm Kỳ Lân của Trương Khởi Linh ẩn giấu bản đồ Trương gia cổ lâu.

Nhưng kiếp trước chẳng ai chú ý đến chi tiết này nên hắn nhất thời không nghĩ tới.

Giờ nhìn lộ tuyến đám ruồi bọ dò ra, tuy vẽ trên giấy không hoàn toàn chính xác nhưng khung sườn quả thật có nét giống một con Kỳ Lân.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Tiểu Ca cũng không do dự, nhanh nhẹn cởi áo trên.

Sau đó lấy cồn trong túi xoa lên người.

Tức thì, một con Kỳ Lân dữ tợn chậm rãi hiện lên trên làn da của Tiểu Ca.

Mập Mạp cầm cuốn sổ lại gần đối chiếu, mặt mày lập tức hớn hở: Thật sự đúng này.

Các cậu xem, chỗ này là vị trí chúng ta đang đứng.

Vãi chưởng, hóa ra chúng ta đang ở mông Kỳ Lân.

Thế nghĩa là cái lối chúng ta vừa chui vào chính là. hắc hắc.

Nói rồi Mập Mạp tự cười khoái trá.

A Ninh thông minh lập tức lấy máy ảnh ra chụp lại hình xăm trên người Tiểu Ca.

Rất nhanh, ảnh Polaroid nhả ra, mọi người xúm lại thảo luận.

Xem ra hình xăm đúng là bản đồ, đường nét hình xăm đại biểu cho các lối đi.

Vậy vấn đề là Trương gia cổ lâu nằm ở đâu trên hình xăm.

Hắc Mắt Kính nói khiến mọi người sững sờ, nhưng ngay sau đó Lý Vọng Thư chỉ vào vị trí sừng Kỳ Lân: Mọi người nhìn chỗ này xem, có giống một tòa tháp lầu không.

Mập Mạp lập tức lật ngược tấm ảnh lại nhìn kỹ.

Nhìn đúng là có nét giống tháp lầu cổ đại.

Chỉ là Kỳ Lân có hai sừng, chẳng lẽ có hai tòa Trương gia cổ lâu giống hệt nhau.

Câu nói này khiến mọi người lại rơi vào trầm tư.

Lý Vọng Thư quay sang hỏi Sụp Bả Vai: Ông từng vào Trương gia cổ lâu, ông có nhìn rõ nơi đó có một hay hai tòa lầu không.

Một tòa.

Sụp Bả Vai khẳng định chắc nịch.

Trương gia cổ lâu được xây trong một khoang rỗng của núi.

Khoang rỗng đó tuy đáy rất rộng nhưng càng lên cao vách càng hẹp, giống hình giọt nước.

Chương 249

Mấy tầng trên cùng của cổ lâu gần như dán sát vào vách đá, hoàn toàn không thể chứa nổi tòa cổ lâu thứ hai.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cũng thấy hoang mang.

Cuối cùng vẫn là Mập Mạp chốt hạ: Quản nó một hay hai tòa, qua đó xem chẳng phải sẽ biết sao.

Nói không chừng chỉ là vẽ cho đối xứng thôi.

Rốt cuộc Kỳ Lân một sừng nhìn cũng kỳ cục đúng không.

Hơn nữa hai sừng cũng gần nhau, tới nơi khắc biết.

Cũng đúng.

Vậy thu dọn chút đồ đạc, chúng ta theo lộ tuyến trên hình xăm tiếp tục xuất phát.

Thực ra cũng chẳng có gì để thu dọn, suối nước nóng tuy an toàn nhưng quá nóng.

Mọi người nhanh chóng chỉnh trang rồi tiếp tục đi theo lối đi được đánh dấu trên hình xăm.

Chỉ là đi được một lúc, Lý Vọng Thư lại bảo mọi người dừng lại, khiến ai nấy đều khó hiểu.

Này Lý thiếu, chỗ này nhìn đâu có nguy hiểm gì.

Làm gì mà cứ giật đùng đùng thế.

Không nhìn thấy nguy hiểm mới là đáng sợ nhất.

Lúc trước có một đội ruồi bọ đi đường này, kết quả đi được một đoạn thì lần lượt chết sạch.

Cho nên vẫn phải cẩn thận.

Nói rồi Lý Vọng Thư lấy xẻng công binh gõ vào vách tường.

Vài cái gõ xuống, lớp vỏ đá bên ngoài bong ra, lộ ra lớp bột phấn màu vàng nhạt bên dưới.

Tôi đoán quả nhiên không sai, đường mòn chính xác trên bản đồ chỉ là có thể thông tới Trương gia cổ lâu thôi, còn nguy hiểm trên đường thì không bớt chút nào.

Nếu không nhầm thì lớp bột phấn này là một loại cường kiềm.

Trát lên vách đá tuy có thể ngăn Mật Lạc Đà phá hoại lối đi chính xác, nhưng nếu người không biết đi vào sẽ vô tình hít phải lượng lớn bụi cường kiềm, cho nên mọi người phải cẩn thận.

Lý Vọng Thư lại đeo mặt nạ phòng độc lên, thậm chí còn mặc thêm bộ đồ phòng hóa.

Thấy vậy, những người khác dù thấy bộ đồ này quá bí bách nhưng vì cái mạng nhỏ cũng đành vội vàng mặc vào.

Có lẽ người Trương gia cũng không ngờ bẫy rập cường kiềm đáng tự hào của họ sẽ mất tác dụng theo thời gian.

Khi Trương gia bắt đầu dùng tòa cổ lâu này là thời đại loạn lạc nhất, với tính cách lánh đời của họ, chắc không nghĩ tới đời sau trang bị như đồ phòng hóa đã chẳng còn hiếm lạ gì.

Tuy có đồ bảo hộ nhưng mặc vào thực sự rất nóng.

Mọi người không tự chủ được mà rảo bước nhanh hơn.

Đi thêm hơn hai tiếng đồng hồ theo lộ tuyến hình xăm, quả nhiên không gặp Mật Lạc Đà tập kích nữa.

Khi mọi người sắp kiệt sức thì cuối cùng con đường cũng đến hồi kết.

Giống như lời Sụp Bả Vai, cuối con đường là một khoang rỗng khổng lồ trong lòng núi.

Giữa khoang rỗng sừng sững một tòa tháp lầu chiếm hơn nửa không gian.

Lý Vọng Thư đếm sơ qua, mắt thường có thể thấy được năm tầng.

Mỗi tầng cao khoảng mười mấy mét, vượt xa kiến trúc bình thường.

Từ tầng năm trở lên, tháp lầu và vách đá gần như dính liền nhau, từ dưới nhìn lên khó mà thấy rõ bên trên còn mấy tầng nữa.

Lý Vọng Thư nhớ mang máng có thuyết nói Trương gia cổ lâu bảy tầng, thuyết khác lại bảo mười một tầng.

Nhưng dù thế nào thì chiều cao mỗi tầng cũng quá phi lý.

Như vậy không gian thao tác bên trong sẽ rất lớn, có tường kép hay gì đó cũng khó phát hiện.

Điều làm hắn lo lắng nhất là không gian càng lớn thì nơi có thể bố trí cơ quan bẫy rập càng nhiều.

Đối với bọn họ, Trương gia cổ lâu này càng thêm nguy hiểm.

Chính là nơi này.

Trương gia cổ lâu.

Có điều lần đầu tiên tôi vào là từ cái hang đối diện cửa chính tháp lầu.

Nhìn theo hướng tay Sụp Bả Vai, mọi người mới phát hiện trên vách đá xung quanh khoang rỗng có rất nhiều cửa hang lớn nhỏ.

Cái lớn thì cỡ chỗ bọn họ đang đứng, cái nhỏ chỉ bằng quả bóng

đá, tất cả đều tối om, tạo cảm giác như lúc nào cũng sẽ có thứ gì đó lao ra.

Xem ra hình xăm kia đúng là chỉ để đối xứng, chỗ này nhìn thế nào cũng không giống chứa được tòa tháp thứ hai.

Nghe Mập Mạp nói, Lý Vọng Thư quay sang A Ninh: Theo kế hoạch cũ, cô dẫn người ở lại đây giữ đường lui cho chúng tôi, ở giữa phối hợp tác chiến.

Những người khác cùng tôi vào trong lâu.

Lần này vào cổ lâu chỉ có Lý Vọng Thư, Mập Mạp, Tiểu Ca, Hắc Mắt Kính và hai thủ hạ.

Cửa lớn cổ lâu không khóa, cũng không có cơ quan, khép hờ, chỉ cần đẩy nhẹ là phát ra tiếng kẽo kẹt ghê răng.

Bước vào tầng một, không gian cực kỳ rộng lớn và trống trải.

Chỉ có vị trí chính giữa dựng một cây cột đồng thau khổng lồ chạm khắc hoa văn khó hiểu.

Xung quanh cột bày bốn bức tượng thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ trấn giữ bốn phương.

Ngoài ra, cả tầng một chỉ còn vài cây cột thô to, không có vật gì khác.

Cái Trương gia cổ lâu này bên ngoài nhìn hù người, bên trong sao lại keo kiệt thế nhỉ.

Hay là lúc đó Trương gia các cậu sa sút rồi, chỉ làm được cái vỏ ngoài.

Mập Mạp đi đến trước bốn bức tượng đá soi mói.

Còn mấy bức tượng này nữa, chạm khắc cũng qua loa quá thể.

Nếu không phải Béo gia ta kiến thức rộng rãi thì chưa chắc đã nhận ra.

Mà Trương gia các cậu không phải thích Kỳ Lân sao.

Đến hình xăm cũng là Kỳ Lân, sao ở đây lại bày bốn con này.

Quan trọng là tượng đá này nhìn cũng không giống có cơ quan.

Mập Mạp vừa xem vừa lải nhải bình phẩm.

Thấy bộ dạng thất vọng của hắn, Lý Vọng Thư cười nói: Cậu đúng là đứng nói chuyện không đau eo, tưởng tầng một này trống trơn thật à.

Lớp bụi trên đất và trên tường này, chúng ta đi vào làm bụi bay tứ tung, cậu không nghĩ đó là bụi thường chứ.

Bột cường kiềm.

Được Lý Vọng Thư nhắc, Mập Mạp phản ứng ngay, nhưng rồi lại cười: Tiếc là người Trương gia ngàn tính vạn tính không tính đến bộ đồ phòng hóa của chúng ta.

Mà Sụp Bả Vai bảo đồng bạn hắn chết ở đây, sao nhìn quanh chẳng thấy cái xác nào.

Ở đây.

Hắc Mắt Kính không biết nhặt đâu được cái que gỗ, gạt lớp bột dày dưới đất ra, lòi ra một mảnh giống vải bạt che mưa.

Trên tấm vải còn dính mấy mẩu xương, nhưng đã trở nên cực kỳ giòn, vừa rơi ra khỏi vải đã vỡ vụn thành hạt nhỏ.

Mập Mạp nhìn kết cục của đống xương mà hoảng hồn.

Vãi chưởng, bột cường kiềm này lợi hại thế.

Xương cốt cũng bị ăn mòn đến xốp luôn.

Lý Vọng Thư cũng kinh ngạc, không ngờ cường kiềm ở đây bá đạo vậy.

Hắn vội kiểm tra lại bộ đồ phòng hóa, thấy chưa hư hại mới thở phào.

Người không biết, như nhóm Sụp Bả Vai, dính phải thứ bột này mà giữ được cái mạng là phải cảm tạ tổ tông rồi.

Mập Mạp, giờ cậu còn thấy tầng một này đơn giản nữa không.

Chương 250

Đi thôi.

Lên lầu.

Lần này không đợi Mập Mạp đáp lời, Tiểu Ca đã có vẻ nôn nóng, ngẩng đầu nhìn trần nhà tầng một.

Nhờ bản vẽ thiết kế Lôi thức, dù không có chi tiết bài trí nhưng kết cấu không khác biệt lắm, ít nhất vị trí cầu thang giống như bản vẽ.

Bốn người theo cầu thang lên tầng hai.

Nhưng vừa ra khỏi cửa cầu thang, mọi người đã sững sờ trước cảnh tượng bày ra trước mắt.

Cả tầng hai chi chít quan tài.

Mấu chốt là những quan tài này không có nắp, lại còn dựng đứng, xếp hàng ngay ngắn trên kệ như hàng hóa trong siêu thị lớn.

Nhìn sơ qua cảm giác như đang bị vô số người nhìn chằm chằm.

Mấy. mấy cái này. không phải toàn là bánh chưng đấy chứ.

Mập Mạp nuốt nước bọt, nói năng lắp bắp.

May mà Hắc Mắt Kính thị lực cực tốt, quan sát một lát rồi vỗ vai Mập Mạp cười: Nhìn như tượng người, đều được bọc một lớp kim loại.

Nói rồi Hắc Mắt Kính lại gần một cỗ quan tài, to gan sờ soạng vị bên trong, dùng ngón tay gõ gõ: Là sắt.

Những thứ trong quan tài này đều là làm bằng sắt, hoặc nói là bọc một lớp lá sắt.

Nhìn kiểu này là đổ bê tông sắt nóng chảy lên.

Cho nên Mập Mạp cậu cứ yên tâm, dù là bánh chưng thì cũng bị nước thép nung chín thành tro rồi.

Nhưng Hắc Mắt Kính không ngờ Trương gia cổ lâu vả mặt nhanh đến thế.

Hắn vừa dứt lời, một cỗ quan tài cách đó không xa liền truyền đến tiếng kim loại ma sát.

Âm thanh giống như kim loại bị bẻ cong sắp gãy.

Tuy ngắn ngủi nhưng trong không gian yên tĩnh này khiến người ta nổi da gà.

Mập Mạp trừng mắt nhìn Hắc Mắt Kính: Đây là bánh chưng bị đốt thành tro của cậu đấy à.

Dứt lời hắn giương súng đi về phía phát ra tiếng động.

Tầng này có cả ngàn tượng sắt, nếu đồng loạt xác chết vùng dậy thì súng ống cũng vô dụng.

May là âm thanh chỉ vang lên một lần.

Nhưng cũng vì thế mà bốn người không tìm được chính xác tượng sắt nào vừa động đậy.

Rốt cuộc là vị đại ca nào không chịu nổi cô đơn muốn ra ngoài thế.

Sao lại im lìm rồi.

Mập Mạp vừa lẩm bẩm vừa soi từng cỗ quan tài.

Không phải họ tò mò, mà ai cũng hiểu trong hoàn cảnh này, nếu có thi biến thì phải xử lý ngay, tránh để nó chạy lung tung ảnh hưởng đến các thi thể khác.

Đúng lúc này, Hắc Mắt Kính chỉ vào một cỗ quan tài hô lên: Lại

đây xem, khối tượng người này không ổn.

Không ổn chỗ nào.

Chẳng phải vẫn đứng yên đấy sao.

Mập Mạp chạy tới đầu tiên, nhìn qua không thấy gì lạ.

Nhưng Hắc Mắt Kính chỉ vào bên hông tượng sắt: Nhìn kỹ đi, tượng này có vết nứt, như từng bị mở ra.

Quả nhiên, theo hướng tay Hắc Mắt Kính, bên hông tượng sắt có một vết nứt chia tượng thành hai phần trước sau.

Mập Mạp lập tức căng thẳng, chĩa súng vào đầu tượng.

Lùi lại.

Lý Vọng Thư tiến lên, bảo mọi người lùi ra xa, sau đó vung chín trảo câu móc vào phía sau tượng, dùng sức kéo mạnh, cư nhiên thật sự kéo bung tượng sắt ra.

Khi lớp vỏ sắt của tượng người kia bị kéo ra, thứ bên trong quả nhiên nằm trong dự liệu của mọi người, nhưng cũng có chút khiến người ta khó lường.

Chỉ thấy bên trong vỏ sắt đứng sừng sững một thi thể.

Có điều lúc này thi thể nghiễm nhiên đã mất nước nghiêm trọng, trở thành một cái xác khô.

Da dẻ bên ngoài xác khô hiện lên một màu xanh đậm quái dị, liếc mắt nhìn qua trông cứ như được quét một lớp sơn.

Tuy vậy, đây đích xác chỉ là một cái xác, không hề có dấu hiệu sắp thi biến.

Đây là xác của ai.

Sao lại thiếu mất một bàn tay phải.

Lúc này Mập Mạp cũng thả lỏng, hạ súng xuống bắt đầu cẩn thận quan sát cái xác.

Lý Vọng Thư cũng có chút tò mò, chỉ vào quần áo trên thi thể nói: Nhìn kiểu dáng, người này mặc áo khoác dài thời cuối nhà Thanh đầu Dân Quốc.

Cũng không biết tại sao lại bị phong ấn trong tượng sắt.

Lại là ai đã phá vỏ sắt ra.

Người Mù, trước kia anh vào Cổ Lâu Trương gia, đã từng thấy thứ này chưa.

Hắc Mắt Kính lắc đầu: Lúc tôi vào tòa Cổ Lâu kia, tầng hai đã bị dọn sạch.

Khi đó tôi còn tò mò, cách bài trí tầng hai sao lại không khớp với lời Phật Gia nói.

Nghĩ lại thì lúc ấy, những tượng người bằng sắt này chắc đã bị chuyển đến đây rồi.

Theo lời Phật Gia, tầng hai của Cổ Lâu Trương gia chứa đựng thân xác của tất cả người Trương gia.

Lúc ấy tôi còn cảm thấy lời này của Phật Gia nghe rất gượng gạo.

Tiếc là ông ấy không giải thích, tôi cũng không truy hỏi.

Mau nhìn này, trên quần áo thi thể có chữ.

Lúc này Mập Mạp đang kiểm tra thi thể bỗng có phát hiện mới.

Các cậu nhìn cổ tay áo xem, có thêu ba chữ, Trương.

Khải.

Sơn.

Cái tên này sao Béo gia nghe quen quen nhỉ.

Chẳng lẽ người này lúc còn sống tên là Trương Khải Sơn.

Nói thừa, đương nhiên là nghe qua rồi.

Lý Vọng Thư lúc này cũng bước lên trước, xem xét tình trạng thi thể.

Trương Đại Phật Gia, tên thật là Trương Khải Sơn.

Sắc mặt Lý Vọng Thư lúc này có chút khó coi.

Hiện tại hắn đã hiểu, những tượng sắt ở tầng hai này chứa đựng chính là các bản sao phục chế thể của tộc nhân Trương gia.

Trương gia sẽ tạo ra một bản sao cho mỗi tộc nhân, khi bản thể bị thương hoặc gặp rắc rối gì đó, đôi khi có thể dùng linh kiện của bản sao để thay thế.

Đương nhiên, đối với cách nói này, Lý Vọng Thư vẫn luôn cảm thấy là chuyện nhảm nhí.

Chưa nói đến công nghệ nhân bản vô tính clone kiểu này đặt ở thời hiện đại cũng đã vô cùng chấn động, chỉ riêng việc những bản sao trong tượng sắt này, khi không cần dùng đến thì cứ phong ấn ngủ đông trong vỏ sắt như thế cũng đã vô lý.

Đây đâu phải là khoang duy trì sự sống trong phim khoa học viễn tưởng, làm sao bản sao bên trong có thể duy trì hoạt tính được.

Đúng lúc này, Tiểu Ca cũng bước lên, cau mày nhìn cái xác khô kia nói: Không sai, đây quả thực là bản sao của Trương Khải Sơn.

Tôi nhớ lúc ấy ông ta gần như sắp biến thành một người sống đời sống thực vật hoạt tử nhân.

Là tôi đã đưa ông ta vào Cổ Lâu Trương gia, dùng cơ thể này để thay máu cho ông ta.

Đối với nội dung lời nói của Tiểu Ca, Lý Vọng Thư lại không để

ý lắm, mà đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ nhìn đối phương: Trí nhớ của anh khôi phục rồi.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại gật đầu theo thói quen rồi sau đó lại lắc đầu.

Một chút thôi, đi vào nơi này, tôi đột nhiên nhớ lại chuyện về những tượng người bằng sắt này.

Đó là chuyện tốt nha.

Chương 251

Ít nhất chứng tỏ lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi.

Hay là. anh đi quanh đây xem thử.

Biết đâu lại nhớ ra được nhiều chuyện hơn thì sao.

Nhưng Tiểu Ca lại sắc mặt ngưng trọng lắc đầu.

Chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn.

Tuy rằng không nhớ rõ tình huống cụ thể nơi này, nhưng tôi luôn có cảm giác rất không lành.

Có thể khiến Tiểu Ca nói ra những lời này, ba người Lý Vọng Thư cũng không dám lơ là, vội vàng dựa theo bản vẽ nghe sấm Nghe Lôi, tìm kiếm cầu thang lên lầu.

Phải nói rằng, thiết kế ban đầu của Cổ Lâu Trương gia này căn bản không phải dành cho người sống.

Rốt cuộc người tốt nào lại đi thiết kế cầu thang giữa các tầng ở những vị trí hoàn toàn khác nhau chứ.

Cũng may có bản vẽ trong tay, hơn nữa tầng này cho tới bây giờ, ngoại trừ việc nghe thấy một tiếng động quái dị ra thì vẫn chưa phát hiện bất thường nào.

Cho nên tốc độ của bốn người không chậm, men theo những giá đỡ bày đầy tượng sắt, tìm kiếm từng hàng, rất nhanh đã tới cửa cầu thang thông lên tầng ba.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh kim loại ma sát kỳ quái kia lại một lần nữa xuất hiện.

Hơn nữa lần này, bốn người có thể cảm nhận rõ ràng, âm thanh

kia hoàn toàn không ở cùng vị trí với lần đầu tiên.

Mọi người đều nghe thấy chứ.

Hay là tôi bị ảo giác.

Tuy rằng đã tới cửa cầu thang, nhưng tiếng động thình lình xảy ra vẫn khiến bốn người không thể không dừng bước.

Cảm giác âm thanh vừa rồi cách chúng ta không xa lắm.

Lý Vọng Thư nhíu mày nhìn về phía bên phải.

Lần này hắn nghe rất rõ, chính là loại âm thanh do lá sắt rỉ sét chịu lực phát ra.

Tiểu Ca lúc này dứt khoát cởi bộ đồ phòng hóa trên người ra, rút Hắc Kim Cổ Đao, từng bước một đi về phía dãy giá đỡ bên phải.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cũng không ngăn cản, chỉ thấp giọng dặn dò: Cẩn thận một chút.

Tuy rất có niềm tin vào thực lực của Tiểu Ca, nhưng nơi này dù sao cũng là Cổ Lâu Trương gia, không thể chủ quan.

Hai người còn lại cũng giống Lý Vọng Thư, chằm chằm nhìn vào hướng đi của Tiểu Ca, tùy thời chuẩn bị chi viện.

Nhưng mà chưa đợi Tiểu Ca đi xa, Thi Miết Vương trong đầu Lý Vọng Thư lại đột nhiên rung động.

Một cảm giác nguy cơ tức thì truyền đến trong đầu hắn.

Lý Vọng Thư không chút suy nghĩ, một tay một người, kéo Mập Mạp và Hắc Mắt Kính lao sang một bên.

Hai người bị Lý Vọng Thư tập kích bất ngờ nên có chút ngơ ngác, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy cái giá bên cạnh đột nhiên sập xuống, vừa vặn đập vào vị trí bọn họ vừa đứng.

Nghe tiếng sàn gỗ dày nặng vang lên, cú này mà đập trúng thật thì ba người phỏng chừng đến cơ hội giãy giụa cũng không có.

Mọi người cẩn thận, nơi này dường như có chút không ổn.

Biến cố bất ngờ khiến ba người lập tức lưng tựa lưng tạo thành đội hình phòng ngự, cảnh giác quét mắt nhìn quanh đề phòng tập kích.

Cũng may cái giá vừa rồi tuy đổ, nhưng những tượng sắt rơi vãi trên mặt đất cũng không có biến cố gì, vẫn an ổn nằm đó.

Ngay lúc này, Tiểu Ca dường như phát hiện ra điều gì, trong nháy mắt liền vung đao chém về một phía.

Nhưng do khoảng cách, cộng thêm mấy cái giá trên mặt đất cản trở tầm nhìn, Lý Vọng Thư chỉ kịp thấy một tia lửa lóe lên, tiếp đó bóng dáng Tiểu Ca loáng cái đã biến mất sau từng hàng giá đỡ.

Các cậu có nhìn rõ không.

Vừa nãy Tiểu Ca chém vào cái gì thế.

Hướng của tôi thì chịu, có thấy gì đâu.

Nghe câu hỏi của Lý Vọng Thư, Mập Mạp ở sau lưng bực bội đáp một câu.

Hắc Mắt Kính thì có chút do dự nói: Tôi hình như nhìn thấy một bóng người chợt lóe rồi biến mất, chúng ta giờ làm sao đây.

Còn làm sao nữa.

Lần này vào Cổ Lâu Trương gia chính là để giúp anh ấy khôi phục ký ức.

Cái tên này cũng thật là, vô tổ chức vô kỷ luật, gặp nguy hiểm là cứ thích hành động một mình.

Chúng ta qua đó xem sao.

Nếu vừa rồi Người Mù không nhìn nhầm, thật sự là người thì với thực lực của anh ấy chắc là đối phó được chứ.

Các cậu nói xem Tiểu Ca cũng thật là, rõ ràng có súng không dùng, cứ phải vác theo thanh đao kia.

Vừa rồi nếu không phải cầm đao chém mà tặng cho kẻ kia một băng đạn thì giờ chúng ta đâu đến nỗi phải đi tìm khắp nơi thế này.

Lý Vọng Thư ba người vừa nghe ngóng động tĩnh, vừa chậm rãi tiếp cận nơi phát ra âm thanh.

Nhưng điều khiến người ta suy sụp là âm thanh này lại mơ hồ không định, lúc xa lúc gần, chốc lát ở bên trái, chốc lát lại chạy sang bên phải.

Hơn nữa diện tích Cổ Lâu Trương gia này lại lớn ngoài dự đoán của mọi người.

Cho nên mỗi khi bọn họ nghe thấy tiếng đánh nhau chạy tới nơi thì thường không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu, chỉ thấy một đống hỗn độn trên mặt đất.

Tin tốt là những tượng sắt kia dường như hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tuy rằng rơi vãi đầy đất, thậm chí có mấy cái bị chém đứt cả tay hoặc đầu, cũng không có ý định chui ra khỏi vỏ sắt.

Cứ thế này không ổn đâu.

Nơi này chẳng những rộng, lại bày nhiều giá đỡ che chắn như vậy, nếu thật sự là bẫy, đợi chúng ta tìm được Tiểu Ca, e là anh ấy đã lạnh rồi.

Liên tục ba lần vồ hụt, Mập Mạp đã có chút thở hổn hển.

Lý Vọng Thư cũng cảm thấy cứ đuổi theo sau thế này không phải

là cách.

Thế là nghĩ ngợi một chút, hắn tính kế ôm cây đợi thỏ.

Mập Mạp, Người Mù, xem tình hình hiện tại, kẻ đánh lén trong bóng tối kia chắc chỉ có một người.

Bằng không cũng chẳng cần thiết phải cố tình tránh né chúng ta, dụ Tiểu Ca chạy khắp nơi.

Điều này chứng tỏ hắn cũng hiểu, đối mặt với tất cả chúng ta, hắn hoàn toàn không có phần thắng.

Mập Mạp và Hắc Mắt Kính nghe vậy gật đầu: Vậy giờ làm sao.

Lý Vọng Thư mỉm cười: Tiểu Ca vẫn luôn đuổi theo hắn, với thân thủ của Tiểu Ca, nếu đối phương chỉ có bản lĩnh bình thường thì hắn đã sớm bị tóm rồi.

Kéo dài lâu như vậy chứng tỏ Tiểu Ca một mình muốn bắt đối phương cũng không dễ.

Hoặc là nói, bản lĩnh chạy trốn của kẻ đó rất mạnh, Tiểu Ca một mình có chút lực bất tòng tâm.

Cái này bọn tôi đều rõ, đối phương nếu mạnh thì cũng không đến nỗi đánh một phát lại đổi một chỗ.

Chẳng lẽ Lý thiếu gia có cách đối phó tên kia.

Nghe Mập Mạp nói, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn quanh, sau đó nhỏ giọng: Vậy chúng ta chơi trò ôm cây đợi thỏ đi.

Nói rồi, Lý Vọng Thư trực tiếp trèo lên giá, tìm một vị trí có tầm nhìn tương đối cao, trốn ngay sau một tượng sắt.

Tiếp đó hắn thì thầm với hai người đang nghệch mặt ra bên dưới: Hai người tiếp tục đuổi theo, tôi sẽ trốn ở đây.

Có qua mà không có lại thì thất lễ quá, chúng ta cũng đánh lén hắn một lần.

Nghe vậy, Mập Mạp và Hắc Mắt Kính liếc nhìn nhau, sau đó cố ý gây động tĩnh lớn, vừa đi vừa chửi đổng, lại lần nữa tiến về phía có tiếng đánh nhau.

Lý Vọng Thư nhìn hai người rời đi, cũng cố ý đè thấp hơi thở, cứ thế nấp sau một tượng sắt, lẳng lặng chờ con mồi tới.

Quả nhiên Mập Mạp hai người rời đi không bao lâu, tiếng đánh nhau phía xa đột nhiên biến mất.

Xem ra đúng như mình đoán, kẻ đó sau khi mất đi ưu thế đánh lén thì căn bản không dám để chúng ta hội hợp với Tiểu Ca.

Tuy đoán đúng ý đồ đối phương, nhưng khi tiếng đánh nhau vang lên lần nữa lại vẫn cách chỗ Lý Vọng Thư ẩn nấp một đoạn.

Nhưng Lý Vọng Thư không hề vội, hắn tin chỉ cần đối phương không có khả năng hoàn toàn cắt đuôi Tiểu Ca thì nhất định sẽ có cơ hội chạy qua gần chỗ hắn.

Thế là Lý Vọng Thư cuộn mình sau tượng sắt, tiếp tục ẩn nấp.

Lúc này, bên kia lại truyền đến tiếng Mập Mạp: Lại vồ hụt à.

Tiểu Ca cậu kiên trì chút, bám lấy tên kia, Béo gia tới chi viện cho cậu ngay đây.

Lần này Mập Mạp cố ý cao giọng, ra vẻ sợ Tiểu Ca không nghe thấy.

Quả nhiên, Mập Mạp bên này vừa lên tiếng, tiếng đánh nhau bên kia lập tức ngưng bặt.

Chương 252

Điều này làm Lý Vọng Thư lập tức xốc lại tinh thần, hắn biết đối phương rất có thể lại đang dụ Tiểu Ca đổi vị trí.

Ngay giây tiếp theo, Lý Vọng Thư cảm giác cái giá mình đang nấp hơi rung lên.

Chấn động này cực kỳ nhỏ, nếu không phải Lý Vọng Thư đang tập trung cao độ thì rất có thể sẽ bỏ qua.

Hèn chi chạy nhanh thế, hóa ra là trực tiếp đi trên tường sao.

Lý Vọng Thư nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận chấn động.

Quả nhiên cảm thấy có người đang chạy nhanh trên các giá bày tượng sắt.

Chỉ là bước chân người này cực nhẹ, gần như không phát ra tiếng động nào.

Nhưng hắn vẫn cảm nhận được, hướng chạy của kẻ đó nhất định sẽ đi qua vị trí hắn đang nấp.

Chỉ khoảng hai nhịp thở, một bóng đen đạp lên mép giá đỡ, lao vút qua trước mặt hắn.

Bắt được rồi.

Lý Vọng Thư đã sớm chuẩn bị, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Gần như ngay khi bóng đen xuất hiện, hai tay hắn đã chộp lấy vai đối phương từ phía sau.

Theo kế hoạch, bắt được người xong hắn sẽ lập tức thi triển kỹ thuật khóa khớp để khống chế.

Động tác khởi đầu khá thuận lợi, kẻ kia trong lúc kinh ngạc bị hắn dễ dàng khóa tay trái ra sau vai phải.

Nhưng khi Lý Vọng Thư định bắt lấy tay phải đối phương thì lại vồ hụt.

Điều này khiến bóng đen kia chỉ cần xoay người một cái là thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Vì sai lầm chậm một nhịp, chưa kịp biến chiêu, Lý Vọng Thư đã cảm thấy eo tê rần, bị đối phương đá một cước bay khỏi giá đỡ.

Cũng may hắn vẫn nắm chặt tay trái đối phương, nên không bị rơi thẳng xuống đất, ngược lại còn kéo kẻ kia lảo đảo, may mà hắn kịp quỳ xuống bám vào giá mới không bị rơi theo.

Còn Lý Vọng Thư cứ thế nắm tay đối phương, treo lơ lửng giữa không trung.

Mau buông tay, cậu bắt nhầm người rồi, còn dây dưa nữa là kẻ kia chạy mất dạng đấy.

Theo giọng nói của bóng đen kia cất lên, Lý Vọng Thư tức khắc ngẩn người.

Ngẩng đầu nhìn kỹ, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt của Tiểu Ca.

Thấy thế Lý Vọng Thư không khỏi thở dài: Anh không mở miệng sớm.

Thôi, kéo tôi lên trước đi.

Chỗ này tuy không cao nhưng ngã xuống cũng đau lắm.

Còn cái bóng đen kia anh yên tâm, không thoát được đâu, Mập Mạp và Người Mù còn đang đợi hắn ở phía trước.

Tiểu Ca nghe vậy hơi sững sờ, sau đó dùng sức kéo Lý Vọng Thư

lên.

Vừa rồi cậu có nhìn rõ kẻ đó chạy hướng nào không.

Thấy Lý Vọng Thư trèo lên giá, Tiểu Ca lập tức ghé sát lại hỏi.

Nhưng chưa đợi Lý Vọng Thư trả lời, đã thấy trên tay trái Tiểu Ca không biết từ lúc nào xuất hiện một con dao găm, hung hãn cứa về phía cổ Lý Vọng Thư.

Đoàng.

Theo một tiếng súng vang lên, Lý Vọng Thư vẫn bình an vô sự, nhưng Tiểu Ca lại ngã nhào xuống dưới giá đỡ, đồng thời trên đùi xuất hiện một lỗ máu đang ùng ục tuôn ra.

Định diễn trò Tôn Ngộ Không thật giả với tôi đấy à.

Tưởng tôi là Đường Tăng chắc.

Khi Tiểu Ca bị một phát súng bắn rơi khỏi giá sắt, Lý Vọng Thư cũng nhảy xuống theo.

Nhìn Tiểu Ca đang ngã trên mặt đất ôm đùi, Lý Vọng Thư không kìm được cười nói: Không thể không nói, nếu đổi là người khác, nói không chừng đã bị anh lừa thật, trúng bẫy của anh rồi.

Cậu. cậu làm sao nhận ra.

Tôi với hắn không chỉ giống hệt nhau, mà ngay cả thần thái, giọng điệu cũng phải giống nhau mới đúng, sao cậu biết tôi không phải hắn.

Tiểu Ca giả nằm trên mặt đất cũng không phủ nhận.

Tuy trúng một phát đạn và ngã không nhẹ, cả người trông có vẻ thoi thóp, nhưng giờ phút này vẫn đầy vẻ không thể tin nổi, nhìn Lý Vọng Thư với ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

Lý Vọng Thư nhìn Tiểu Ca giả trước mặt, vẻ mặt lại đầy tò mò.

Hắn biết rõ, Cổ Lâu Trương gia vào thời điểm này sẽ không có nhóm người thứ hai tiến vào.

Phải biết hắn dù đang ở giai đoạn chuẩn bị cũng đã phái người đến Dao trại ở Ba Nãi.

Nếu có người ngoài đến, hắn không thể không biết.

Hơn nữa bên ngoài còn có Mạo Mạo Giác canh giữ, không thể có người đi theo bọn họ vào đây.

Vậy thì Tiểu Ca trước mắt này, khả năng lớn chính là bản sao phục chế thể trong tượng sắt của Trương gia.

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là bản sao này chẳng những giống Tiểu Ca như đúc, mà ngay cả kiểu tóc cùng một số biểu cảm vi mô, động tác nhỏ cũng y hệt.

Nếu không phải để hai Tiểu Ca đứng cạnh nhau thì tuyệt đối như hai anh em sinh đôi.

Phải biết trong Cổ Lâu Trương gia làm gì có thợ cắt tóc Tony nào sửa sang đầu tóc cho họ.

Đương nhiên điều khiến Lý Vọng Thư kinh ngạc hơn cả là tên Tiểu Ca giả này tư duy logic rõ ràng, hơn nữa theo lời hắn vừa nói, hắn thậm chí có thể bắt chước ngôn ngữ và thói quen của Tiểu Ca.

Sao có thể là một bản sao bị phong ấn trong tượng sắt từ khi sinh ra được.

Cho nên để làm rõ đáp án, phát súng vừa rồi hắn mới không chọn bắn vào đầu mà bắn vào chân.

Nghe đối phương hỏi, Lý Vọng Thư cười giải thích: Lần này chúng tôi vào Cổ Lâu Trương gia, tự nhiên phải chuẩn bị vạn toàn.

Để đề phòng tình huống đặc biệt khiến mọi người thất lạc, trước

khi xuất phát, mỗi người đều giấu trong người một con Hồng Phù trùng.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Tiểu Ca giả sửng sốt, ngay sau đó cười khổ lắc đầu: Lợi dụng cảm ứng giữa Thanh Phù và Hồng Phù sao.

Thì ra là thế, không ngờ lại do trên người ta không có Hồng Phù.

Cũng không hẳn.

Lý Vọng Thư lắc đầu, Ít nhất nếu anh là Tiểu Ca thật, trong tình huống vừa rồi sẽ không buông tay để tôi rơi xuống.

Được rồi, câu hỏi của anh tôi đã trả lời, giờ đến lượt tôi hỏi.

Nghĩ lại thì, anh chắc hẳn là bản sao của Trương Khởi Linh đúng không.

Tôi rất tò mò, không phải nói người nhân bản của Trương gia từ khi chế tạo ra đã bị phong ấn trong những tượng sắt này sao.

Vậy anh làm sao biết được nhiều chuyện như thế.

Đừng phủ nhận, chuyện về Thanh Phù và Hồng Phù trên đời này người biết đếm trên đầu ngón tay.

Anh chẳng những biết, thậm chí còn biết liên hệ giữa chúng.

Điều này chứng tỏ anh không phải là một bản sao luôn ngủ say.

Lần này nghe Lý Vọng Thư nói, sắc mặt Tiểu Ca giả bỗng chốc trở nên âm trầm.

Ánh mắt nhìn Lý Vọng Thư cũng dần trở nên oán độc.

Mở miệng là bản sao, ngậm miệng là bản sao, ngươi tự cho là biết rất rõ về chuyện của Trương gia sao.

Ta chẳng những biết Thanh Phù trùng, ta còn biết lần này các ngươi vì sao lại đến Cổ Lâu Trương gia.

Ha, thật nực cười, ngươi dựa vào đâu nói ta là bản sao.

Rõ ràng chuyện của hắn ta đều biết hết, hơn nữa ngay cả những chuyện hắn đã quên, ta cũng đều nhớ rõ mồn một, rốt cuộc ai mới là bản sao.

Lý Vọng Thư không ngờ lại nghe được tin tức chấn động như vậy từ miệng tên Tiểu Ca giả này.

Ánh mắt hắn nhìn đối phương dần trở nên ngưng trọng, nhưng ngoài miệng vẫn cố ý khinh thường: Có một số việc, biết và tự mình trải qua là hai chuyện khác nhau.

Tôi không biết anh nghe chuyện về Trương Khởi Linh từ đâu, nhưng anh phải biết, tai nghe là hư.

Chương 253

Có một số việc dù anh nghe nói, nhưng anh có dám bảo đảm những gì mình nghe đều là sự thật.

Lý Vọng Thư nói xong, ai ngờ Tiểu Ca giả đối diện lại không như hắn dự tính rơi vào tự hoài nghi hay lộ ra sơ hở.

Trái lại hắn cười lớn: Ngươi quả nhiên cái gì cũng không biết.

Ngươi tưởng những chuyện đó là có người kể cho ta.

Ngươi sai rồi.

Ta nói cho ngươi biết, những chuyện đó đều là ta tự mình trải qua.

Bao gồm cả việc cùng ngươi vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ cổ đáy biển Tây Sa, Vân Đỉnh Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn, thậm chí còn có Tháp Mộc Đà.

Trong Vẫn Ngọc ở Tháp Mộc Đà, nếu không phải ta cứu ngươi, với cái đầu óc chưa từng chịu sự truyền thụ của thiên thạch kia, hiện tại phỏng chừng ngươi đã biến thành một thằng ngu rồi.

Lần này đến phiên Lý Vọng Thư ngớ người.

Những gì Tiểu Ca giả nói không giống như người khác kể lại.

Đặc biệt là việc hắn có thể nói ra chuyện xảy ra trong Vẫn Ngọc, điều này khiến Lý Vọng Thư rơi vào tự hoài nghi.

Rốt cuộc chuyện xảy ra trong Vẫn Ngọc lúc trước, hắn chỉ kể đại khái cho người khác.

Còn chuyện thiên bẩm đầu óc chịu thiên thụ, hắn chưa từng nói với bất kỳ ai.

Muốn biết chuyện này, ngoài hắn và Tiểu Ca, chỉ có Trần Văn

Cẩm lúc ấy đang ngủ say trong Vẫn Ngọc và những lão quái vật kia.

Thấy sắc mặt Lý Vọng Thư khó coi, đứng im không nói, trong mắt Tiểu Ca giả lóe lên ý cười gian kế thực hiện được.

Hiện tại ngươi đã biết rồi chứ.

Ta mới là thật.

Kẻ cùng người đi vào, tên Trương Khởi Linh kia mới là bản sao.

Vì hắn là bản sao nên mới giả vờ mất trí nhớ, bởi hắn căn bản không có ký ức.

Ngay khi Trương Khởi Linh giả nói xong, phía sau Lý Vọng Thư đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhẹ.

Chỉ thấy Tiểu Ca chậm rãi bước ra từ bóng tối, nhìn Tiểu Ca giả trên mặt đất, vẻ mặt đầy rối rắm, nhẹ giọng mở miệng: Anh nói tôi là giả.

Là bản sao.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư thầm kêu không ổn.

Đối với tên giả mạo này, mình chỉ kinh ngạc thôi, lời hắn nói cũng chỉ coi như chuyện cười.

Nhưng không ngờ, mình không sao mà người trong cuộc là Tiểu Ca giờ phút này lại có chút tin thật.

Chưa đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Tiểu Ca giả trên mặt đất lại cười nói tiếp: Ngươi đương nhiên là giả, bằng không tại sao ngươi luôn mất trí nhớ một cách khó hiểu.

Thật ra ngươi không phải mất trí nhớ, mà là bị tiêu hủy thôi.

Khi không cần ngươi nữa, người Trương gia sẽ thu hồi và tiêu hủy ngươi.

Đợi khi cần, lại tạo ra một cái mới.

Nếu là mới thì chắc chắn sẽ không có ký ức trước kia, ngươi nói đúng không.

Dù thỉnh thoảng đột nhiên nhớ ra chút gì đó, kia cũng là thuộc về ký ức của ta, ngẫu nhiên xuất hiện trên người ngươi thôi.

Cho nên, ngươi mới là kẻ bản sao rành rành ra đó.

Ngươi không có quá khứ, cũng sẽ không có tương lai, càng sẽ không.

Đoàng.

Tiểu Ca giả nói còn chưa dứt, Lý Vọng Thư lại bắn thêm một phát vào chân còn lại của hắn.

Tuy không có tiếng kêu thảm thiết phát ra, nhưng cũng khiến hắn tạm thời không thể mở miệng.

Lý Vọng Thư cười nói: Không ngờ ngươi là hàng nhái mà cũng chơi trò triết học cơ đấy.

Nhưng ngươi nói một ngàn câu một vạn câu cũng vô dụng, bởi vì ta biết, Trương gia để phân biệt bản sao và bản thể, khi chế tạo bản sao sẽ chặt đứt tay phải của họ.

Ta nói thế đã đủ trắng trợn chưa.

Vị Tiểu Ca không có tay phải này.

Bị Lý Vọng Thư vạch trần thân phận bản sao một cách dứt khoát, sắc mặt Tiểu Ca giả khó coi đến cực điểm.

Bàn tay phải vẫn luôn giấu phía sau cũng chậm rãi lộ ra.

Nhìn cánh tay phải cụt bàn tay của mình, Tiểu Ca giả không biết là do vết đạn trên đùi hay do thiếu mất bàn tay mà sắc mặt vặn vẹo.

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Ca, cuối cùng nhìn về phía Lý Vọng Thư, đột nhiên cười: Bản sao thì sao.

Ngươi tưởng ta muốn làm bản sao à.

Đừng tưởng ta không biết.

Nói rồi, hắn chỉ tay vào đầu mình: Những gì ngươi trải qua, ta đều biết.

Tất cả những người bị phong ấn trong tượng sắt ở đây, chẳng phải là thức ăn của các ngươi sao.

Các ngươi uống máu chúng ta.

Nhai xương chúng ta.

Gặm tủy chúng ta.

Chẳng lẽ còn muốn ta mang ơn đội nghĩa.

Nói đến đây, Tiểu Ca giả thở dài, quay sang nhìn Tiểu Ca thật, tiếc nuối nói: Cơ hội tốt như vậy mà không giết được ngươi, là do ta làm việc bất lợi.

Nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, không có ký ức trước kia, ngươi cảm thấy mình còn tính là một con người hoàn chỉnh sao.

Ngươi không có quá khứ, thậm chí còn không bằng một bản sao như ta.

Cả đời bận rộn tìm kiếm ký ức xưa, kết quả càng tìm lại càng mất đi nhiều hơn, ngươi đúng là một kẻ đáng thương.

Đừng tưởng hiện tại có bạn bè giúp đỡ, sống rất thoải mái.

Có lẽ tương lai một ngày nào đó, ngươi lại sẽ quên mất những người bạn hiện tại này thôi.

Cũng giống như ngươi chẳng hề nhớ Cửu Môn năm đó đã đối xử

với ngươi thế nào.

Ngươi chú định cả đời cơ khổ, sống càng lâu, ngươi sẽ càng cảm thấy thống khổ, ha.

Nhìn Tiểu Ca giả nguyền rủa một cách điên cuồng, Lý Vọng Thư nhất thời cũng không dám nói gì.

Bỏ qua quan hệ thân sơ, nghiêm túc mà nói thì tên Tiểu Ca giả này cũng không tính là làm sai điều gì.

Bản sao Trương gia đúng là như lời hắn nói, từ khoảnh khắc được tạo ra đã chú định là một bi kịch.

Ít nhất về mặt đạo đức, Lý Vọng Thư có chút không chấp nhận được cách làm này của Trương gia.

Bản sao cũng là người, nếu chỉ là cái xác không hồn thì thôi, nhưng nhìn dáng vẻ tên này thì hắn là một con người sống sờ sờ.

Đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu sinh ra đã định sẵn làm bịch máu di động, dù cả đời không bị lấy máu cũng bị phong ấn chặt trong tượng sắt, nghĩ thôi cũng đủ phát điên.

Giờ phút này trong lòng Lý Vọng Thư thậm chí có chút đồng cảm với hắn.

Nhưng hắn không nói, Tiểu Ca giả lại chĩa mũi dùi về phía hắn, quay đầu nhìn hắn cười khinh miệt: Sao thế.

Nhìn ánh mắt thương hại của ngươi kìa, ngươi đang thương hại ta sao.

Ha, ta thấy ngươi nên dành cái lòng đồng cảm rẻ tiền đó cho chính mình thì hợp hơn, trước tiên hãy thương hại chính mình đi.

Chương 254

Vận mệnh của ngươi so với ta cũng chẳng khá hơn đâu.

Thậm chí kết cục của ngươi còn đáng thương hơn ta vạn lần, ha.

Ánh mắt của 『Nó』 đã rơi trên người ngươi.

Bị 『Nó』 nhắm trúng, ngươi sẽ sớm cảm nhận được nỗi sợ hãi khi trực diện với 『Nó』.

Sau đó trong tiếng gào thét tuyệt vọng, ngươi sẽ bị 『Nó』 nuốt chửng từng chút một, ha.

Nhìn Tiểu Ca giả cười điên dại, Lý Vọng Thư không khỏi cau mày.

Từ các dấu hiệu vừa rồi, ký ức của tên này có lẽ đồng bộ với Tiểu Ca thật.

Tuy không rõ là đồng bộ thời gian thực hay định kỳ, nhưng chắc chắn thứ này biết những thông tin Tiểu Ca có được trong Vẫn Ngọc ở Tháp Mộc Đà.

Điều này khiến Lý Vọng Thư căng thẳng.

Dù là Tiểu Ca trước khi mất trí nhớ hay tên giả mạo này, nội dung họ nói đều cơ bản nhất trí: Hắn đã bị một tồn tại bí ẩn theo dõi.

Còn vì sao theo dõi, theo dõi xong sẽ gặp phải chuyện gì thì hoàn toàn không có nội dung cụ thể.

Thậm chí cái gọi là 『Nó』 là ai cũng không rõ.

Để làm rõ chuyện này, Lý Vọng Thư hít sâu một hơi, nhìn kẻ đang nằm trên đất nhàn nhạt hỏi: 『Nó』 là ai.

Tại sao lại theo dõi tôi.

Kể những gì anh biết cho tôi, tôi có thể đưa anh ra ngoài.

Nếu anh nói anh có ký ức giống Tiểu Ca, vậy anh nên hiểu tôi luôn nói lời giữ lời.

Dù là bản sao hay người thật, sau khi ra ngoài tôi có thể sắp xếp cho anh một thân phận hoàn toàn mới, để anh sống cuộc sống mình muốn.

Lý Vọng Thư tự nhận điều kiện đưa ra đã rất hậu hĩnh.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp sự điên cuồng của tên này, hoặc nói đúng hơn, những bản sao Trương gia này đã sớm bị bức điên trong tượng sắt rồi.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, không ngờ Tiểu Ca giả lại cười lớn, cười đến mức không thở nổi mới nhìn Lý Vọng Thư lạnh lùng nói: Ngươi tưởng bở quá nhỉ, nhưng ta cố tình không nói cho ngươi đấy.

Ta chính là muốn nhìn cái bộ dạng cầu mà không được của các ngươi, ha.

Nói đến cuối, chỉ thấy tay Tiểu Ca giả lật một cái, xuất hiện một con dao găm, ngay sau đó không chút do dự đâm thẳng vào ngực mình.

Lý Vọng Thư nghĩ mãi không ra, rõ ràng có thể sống tốt, tại sao tên này lại chọn tự sát.

Đều nói chết vinh còn hơn sống nhục, hắn làm thế nào mà động thủ quả quyết vậy, hoàn toàn không chút do dự.

Nhìn cái xác trên đất, Lý Vọng Thư lắc đầu cảm thán.

Trong bóng tối truyền đến tiếng Mập Mạp.

Mập Mạp và Hắc Mắt Kính không biết đã trốn bao lâu, lúc này đều vẻ mặt đầy cảm xúc: Có thể là vì tất cả những gì hắn có đều không thuộc về hắn.

Thậm chí ngay cả ký ức cũng không phải của chính mình.

Nghĩ vậy thì đúng là đáng sợ thật, thà rằng cứ ngủ say mãi còn hơn tỉnh lại.

Ít nhất trong lúc ngủ say sẽ không hoang mang tự hỏi Ta là ai.

Mập Mạp lúc này trông như triết gia, vừa đi tới vừa thở ngắn than dài.

Nhưng chưa giữ hình tượng được bao lâu đã lộ vẻ mặt sầu não nói tiếp: Đương nhiên, đồng cảm thì đồng cảm, vấn đề hiện tại là chúng ta không biết có phải chỉ có mình hắn tỉnh lại hay không.

Nếu có thêm bản sao khác tỉnh lại thì phiền toái to.

Với trạng thái tinh thần của họ, rất khó đạt được nhận thức chung.

Nếu ai cũng giống cái tên Tiểu Ca hàng fake này thì bốn người chúng ta đối phó thế nào đây.

Lúc này Tiểu Ca dường như mới hoàn hồn, bước lên rút con dao găm cắm trên ngực bản sao ra, nhàn nhạt nói: Có thể là do tôi đến nên mới vô tình khiến hắn tỉnh lại.

Những người khác tạm thời chắc sẽ không tỉnh.

Nói đến đây, Tiểu Ca do dự một chút mới tiếp lời: Nhưng tôi cảm thấy, thay vì để họ tiếp tục ngủ say như thế, chi bằng cho họ một sự giải thoát.

Muộn Du Bình thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên không phải vì chuyện thả đám bản sao từ trong tượng sắt ra.

Chỉ cần nhìn trạng thái tinh thần của tên giả mạo kia thì biết, nếu bọn họ dám thả người ra, e rằng cả bốn người sẽ bị bọn chúng xé xác ăn tươi nuốt sống ngay tại chỗ.

Thấy vậy, tôi lập tức đề nghị: Ở đây có nhiều tượng sắt như vậy, nếu xử lý từng cái một thì không biết đến ngày tháng năm nào mới xong.

Chi bằng chúng ta cứ đi làm việc của mình trước, đợi khi xong chuyện, lúc quay lại sẽ trực tiếp cho nổ tung sàn nhà tầng này.

Đến lúc đó, đám tượng sắt này rơi xuống tầng một, không có đồ bảo hộ chống lại lớp cường kiềm, bọn chúng sẽ sớm đi đến cuối sinh mệnh trong giấc ngủ say.

Đây là biện pháp tiết kiệm sức lực và thời gian nhất mà tôi có thể nghĩ ra.

Phải biết rằng toàn bộ tầng hai, nói ít cũng phải có hơn một ngàn pho tượng sắt.

Muộn Du Bình nghe vậy, cũng đành buông tha cho bản sao giống hệt mình kia, xoay người đi về phía cầu thang lên tầng ba.

Rất nhanh, bốn người chúng tôi đã đến tầng ba của tháp lầu.

So với tầng hai rậm rạp những giá đỡ, tầng này lại có vẻ vô cùng trống trải.

Toàn bộ bố cục tương tự như tầng một, ngoại trừ vị trí trung tâm đặt một bức thạch điêu khổng lồ, toàn bộ tầng ba gần như có thể nhìn thấu một cái là thấy hết.

Bốn phía trên tường khắc đầy phù điêu, chẳng qua hình thức biểu hiện có chút trừu tượng, nhất thời không hiểu được rốt cuộc là đang điêu khắc thứ gì.

Còn ở phía trên trần của tầng ba thì treo đầy những sợi xích sắt.

Trên những sợi xích đó, lủng lẳng treo rất nhiều hộp gỗ hình chữ nhật.

Mấy cái hộp này đựng gì vậy.

Bàn Tử không biết có phải bệnh nghề nghiệp tái phát hay không, vừa thấy hộp gỗ liền muốn hái xuống mở ra xem.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn động thủ đã bị Muộn Du Bình ngăn lại.

Tôi nhớ ra những cái hộp này, là thứ người Trương gia chuyên dùng để đựng tay.

Tay.

Không sai, khi người Trương gia gặp nạn bên ngoài, nếu thi thể không thể vận chuyển về, họ sẽ chọn cách chặt tay phải mang về.

Những cái hộp này, hẳn là đựng tay phải của các thế hệ người Trương gia được mang về.

Muộn Du Bình vừa nói, vừa giơ tay phải của mình lên nhìn, sau đó không nói thêm gì nữa.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã đến trước bức tượng nằm chính giữa tầng ba.

Đây là một bức tượng rùa đen to đến mức thái quá.

Trên lưng rùa còn cõng một tấm bia đá chạm tới tận trần nhà.

Trên bia đá khắc đầy những cái tên, tuy nhìn từ dưới lên không rõ lắm, nhưng đoán chừng đó chính là tên của chủ nhân những bàn tay đứt lìa trên trần nhà kia.

Theo bản vẽ kiểu dáng Lôi, cầu thang đi lên tầng trên nằm ngay bên trong bức tượng này.

Tấm bia đá chạm trần thực chất chính là buồng thang bộ.

Và cơ quan để mở buồng thang bộ nằm trên người con rùa đá này.

Chỉ có điều, kiểu dáng Lôi chỉ phụ trách thiết kế kết cấu kiến trúc,

còn loại cơ quan bẫy rập này thì trên bản vẽ không hề đánh dấu.

Bất đắc dĩ, bốn người đành phải vây quanh rùa đá, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Cả con rùa đá cực kỳ lớn, chỉ riêng cái bệ dưới chân nó cũng đã cao hơn tôi cả cái đầu.

Lúc này đi lại gần mới phát hiện, cái bệ có tám mặt, mỗi mặt đều điêu khắc một bức phù điêu nhân vật.

Nhìn qua đều là cảnh tượng chiến đấu với quái vật.

Loại phù điêu này chúng tôi đã từng thấy phía sau tế đàn ở Tháp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu quốc.

Chẳng qua so với mấy bức ở đó, phù điêu ở đây dù là kích cỡ hay đề tài đều kém hơn không ít.

Chương 255

Đây là đang đơn đấu với Thủy hầu tử, bức này là trấn áp Bánh chưng lông dài.

Bức này thì hơi màu mè, cư nhiên là nữ, còn đang đại chiến với quái vật đầu rắn.

Khá lắm, đầu rắn mình người, chẳng lẽ là người thằn lằn trong phim điện ảnh.

Muốn tôi nói ấy à, người Trương gia trước kia đúng là chưa hiểu sự đời.

Mấy người này đối phó toàn là cái gì đâu.

Cộng lại đều không bằng số quái vật mà Tiểu Ca một mình chém giết.

Đặc biệt là bức này, chém một con Thủy hầu tử thôi mà cũng đáng để chuyên môn làm một bức thạch điêu sao.

Phải biết lúc trước ở Tây Sa, Tiểu Ca một mình cân mười mấy con Thủy hầu tử, mắt cũng không thèm chớp cái nào.

Muốn tôi nói, cũng là do hiện tại Trương gia sa sút, bằng không theo tiêu chuẩn này, cao thấp gì cũng phải lập cho Tiểu Ca một bức tượng toàn thân.

Bàn Tử vừa chỉ trỏ vào nhân vật trên thạch điêu, vừa quay đầu lại thao thao bất tuyệt với chúng tôi.

Nhưng đúng lúc này, Muộn Du Bình lại túm lấy hắn, kéo giật về phía sau.

Tình huống gì thế.

Tiểu Ca cậu nghe không hiểu à, tôi là đang khen cậu đấy.

Cũng may là Béo gia ta, chứ cái eo này thế nào cũng bị cậu làm cho trẹo rồi.

Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẻ mặt oán giận đỡ eo.

Nhưng lúc này chẳng ai thèm để ý đến Bàn Tử, tôi cũng vậy, Hắc Mắt Kính cũng vậy, tất cả đều ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nhân vật trên thạch điêu.

Sao thế.

Sao tất cả đều trưng ra cái biểu cảm đó.

Mọi người thấy rồi chứ.

Người trên thạch điêu, vừa rồi hình như lại động đậy.

Tôi nói xong, lại cẩn thận quan sát, phát hiện vẫn là bức hình người Trương gia đại chiến Thủy hầu tử đó.

Điều này khiến tôi nhất thời có chút không tự tin, cho rằng mình hoa mắt.

Hình như là động một chút, nhưng hiện tại nhìn kỹ thì lại cảm giác như chưa từng nhúc nhích.

Hắc Mắt Kính nói nước đôi, trên mặt cũng rối rắm y hệt tôi.

Ngược lại là Muộn Du Bình, sau khi kéo Bàn Tử ra phía sau, hắn lại tiến lên hai bước, đi thẳng đến trước mặt thạch điêu.

Tiếp đó, hắn vươn hai ngón tay dài đến mức dị thường, dán lên mặt tường, bắt đầu không ngừng sờ soạng.

Đang lúc tôi tưởng Muộn Du Bình phát hiện ra cơ quan trên tường bệ đá, không ngờ hắn đột nhiên phát lực, hai ngón tay như cắm vào đậu phụ, trực tiếp xuyên thủng vào trong đá.

Hóa ra cơ quan giấu ở chỗ này.

Nhìn thao tác của Muộn Du Bình, tôi còn chưa kịp vui mừng thì thấy tay hắn đột nhiên thu mạnh về phía sau.

Ngay sau đó, hắn cư nhiên từ trong bức họa thạch điêu lôi ra một người.

Vãi luyện, là Mật Lạc Đà.

Người Trương gia cũng quá chó đi.

Nhốt Mật Lạc Đà ở chỗ này.

Mật Lạc Đà có thể nói là lực lớn vô cùng, mới từ trong đá bị lôi ra, thoáng cái liền thoát khỏi bàn tay Muộn Du Bình.

Tiếp đó nó bắt đầu không ngừng đấm vào ngực mình.

Trước đây trên đường đi tôi cũng coi như gặp qua Mật Lạc Đà một lần.

Nhưng lần đó vì mải trốn chạy nên không nhìn kỹ.

Lúc này mới thấy rõ, Mật Lạc Đà hầu như toàn thân đều tỏa ra ánh sáng mượt mà sáng trong như ngọc thạch.

Nhìn tổng thể thì là hình người, nhưng trên mặt lại không có ngũ quan.

Giờ phút này con Mật Lạc Đà đang không ngừng gõ vào ngực mình, phát ra từng đợt âm thanh thanh thúy.

Nó đang gọi đồng bọn, mau ngăn nó lại.

Theo lời Muộn Du Bình, tôi vừa định nổ súng về phía Mật Lạc Đà, nhưng không ngờ từ mấy bức thạch điêu khác trên bệ đá, cư nhiên cũng đều bước ra một con Mật Lạc Đà.

Càng làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm là, trên bốn bức tường

xung quanh tầng ba, đột nhiên xuất hiện từng cái bóng đen hình người, rõ ràng là Mật Lạc Đà đang chuẩn bị chui từ trong đá ra.

Tôi vẫn luôn cho rằng, Trương gia chỉ coi Mật Lạc Đà là thủ vệ tầng một bên ngoài cổ lâu.

Rõ ràng có thể thấy được, Trương gia cổ lâu dù là bên ngoài hay tầng một đều bố trí lượng lớn cường kiềm.

Đây ngoài là bẫy rập phòng trộm, đồng thời cũng là thủ đoạn ngăn Mật Lạc Đà xâm nhập cổ lâu.

Nhưng ai ngờ đâu, người Trương gia một bên phòng ngừa Mật Lạc Đà xông vào, bên kia lại trực tiếp nuôi dưỡng Mật Lạc Đà ở tầng ba để làm hộ vệ.

Cũng may nhóm tôi tuy chỉ có bốn người nhưng hỏa lực lại không hề yếu.

Mấy con Mật Lạc Đà chui ra từ phù điêu trung tâm rất nhanh đã bị súng trường nạp đầu đạn lõi thép bắn cho thành đống đá vụn.

Tuy nhiên, giải quyết xong đám ở giữa, nhìn bóng đen trên bốn bức tường đá xung quanh lại càng ngày càng nhiều, đã liền thành một mảnh.

Cứ thế này không ổn, số lượng Mật Lạc Đà quá nhiều, đạn dược của chúng ta chắc chắn không đủ để ứng phó.

Bàn Tử vừa nạp đạn, vừa nhìn đám Mật Lạc Đà có thể phá tường ra bất cứ lúc nào, bắt đầu lo lắng.

Hay là chúng ta lui về trước.

Dù sao đường đến tầng ba đã thông, trở về chuẩn bị sẵn sàng rồi quay lại cũng không chậm trễ bao nhiêu công phu.

Nghe Bàn Tử nói vậy, tôi cảm thấy làm thế là ổn thỏa nhất.

Chúng tôi hiện tại mới leo được ba tầng lầu, lui ra ngoài đi lại một lần thực ra cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng không đợi tôi mở miệng, Muộn Du Bình lại lên tiếng: Thay tôi tranh thủ chút thời gian, đã tìm được cơ quan lên lầu.

Lời này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy phía sau con Mật Lạc Đà vừa bị Muộn Du Bình lôi ra để lại một lỗ hổng trên tượng đá.

Và sâu trong lỗ hổng đó, có thể nhìn thấy một vật giống như cái đĩa tròn.

Đây là cái gì.

Nhìn thấy cái đĩa tròn, Bàn Tử lập tức tò mò.

Đây là một thiết bị mật mã, xoay chuyển đĩa tròn, ghép ra chính xác Thiên Can Địa Chi thì hẳn là có thể khởi động cơ quan lên lầu.

Muộn Du Bình vừa nói vừa bắt đầu ra tay xoay chuyển đĩa tròn.

Đoàng.

Lúc này, Hắc Mắt Kính lại nổ một phát súng kéo ánh mắt mọi người về phía bốn bức tường.

Chỉ thấy phát súng của hắn trực tiếp bắn nổ đầu một con Mật Lạc Đà đã thò nửa người ra khỏi tường.

Nhưng hành động này cũng như phát ra một tín hiệu, chỉ thấy càng nhiều Mật Lạc Đà bắt đầu từ từ thò người ra khỏi tường đá.

Đoàng.

Ba người lúc này cũng chẳng màng gì khác, chỉ có thể hướng về phía tường liên tục xạ kích.

Nhưng bắn hết một băng đạn, tuy rằng xử lý được không ít, xác

Mật Lạc Đà vụn vỡ chất thành một lớp dưới chân tường, nhưng vẫn còn nhiều Mật Lạc Đà hơn nữa, tre già măng mọc chui ra.

Mấu chốt là tốc độ bắn và dung lượng đạn của súng trường có hạn, bắn hết một vòng là phải dừng lại thay đạn.

Điều này tạo cơ hội cho Mật Lạc Đà thừa cơ chui ra hàng loạt.

Cái tường này rốt cuộc dày bao nhiêu hả.

Sao cảm giác Mật Lạc Đà chui từ trong ra cứ như vô tận thế.

Tiểu Ca, cậu rốt cuộc còn bao lâu mới xong.

Chương 256

Đạn dược của chúng ta không còn nhiều đâu.

Với lại, tôi vừa nghĩ đến, các cậu nói xem, cho dù chúng ta mở được lối lên lầu, đám Mật Lạc Đà này có đi theo chúng ta lên không.

Tôi bắn nổ một con Mật Lạc Đà đang mưu toan tiếp cận, nghĩ ngợi rồi cười nói: Chắc là không đâu.

Trương gia có thể đặt lũ Mật Lạc Đà ở tầng này làm thủ vệ thì chắc chắn đã hạn chế phạm vi hoạt động của chúng.

Nếu không, cũng chẳng đợi chúng ta đến tầng ba lũ này mới xuất hiện.

Nhìn số lượng này xem, nếu không hạn chế bọn chúng, toàn bộ bên trong cổ lâu e rằng đã sớm tràn ngập Mật Lạc Đà đi lại rồi.

Tôi nói tuy nhẹ nhàng nhưng ánh mắt vẫn luôn không tự chủ được nhìn về phía Muộn Du Bình.

Cũng may lúc này, theo động tác xoay đĩa tròn của hắn, pho tượng rùa đá khổng lồ cuối cùng cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy cái đầu rùa từ từ cúi xuống, tiếp đó cái miệng mở ra đến một mức độ khoa trương.

Nhìn gần, tôi phát hiện trên đầu con rùa lớn này cư nhiên lại mọc một khuôn mặt người.

Đầu người mình rùa.

Trương gia chẳng lẽ là hậu duệ của Thần Nông, nên mới đặt đồ đằng của Thần Nông thị trong cổ lâu này.

Nghe tôi thắc mắc, những người khác cũng không quá kinh ngạc.

Rốt cuộc đến Tây Vương Mẫu bọn họ còn đụng độ ở Tháp Mộc Đà rồi, giờ thêm một cái Thần Nông thị cũng chẳng có gì lạ.

Khá lắm, không ngờ đường lên lầu lại nằm trong miệng con rùa này.

Cậu nói xem nếu chúng ta chui vào đây, lát nữa có khi nào bị nó lôi từ phía sau ra không.

Bàn Tử chỉ vào lối đi trong miệng rùa, mặt đầy lo lắng.

Bớt nói nhảm, mau vào đi, tiết kiệm chút đạn dược.

Tôi chẳng khách khí, đá một cước tống Bàn Tử vào cái miệng rộng của rùa, lúc này mới gọi Hắc Mắt Kính và Muộn Du Bình cùng vào.

Sau khi vào trong, quả nhiên như tôi dự đoán, toàn bộ tường của lối đi đều được quét cường kiềm, hẳn là để đề phòng Mật Lạc Đà đi qua cầu thang lên các tầng khác.

Cầu thang ở đây được xây theo kiểu xoắn ốc, uốn lượn từng vòng đi lên.

Vì tầng ba có Mật Lạc Đà, dù chúng không vào được buồng thang bộ, nhưng cũng khiến bốn người không khỏi tăng tốc độ leo lầu.

Chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã ra khỏi cửa cầu thang, đến tầng thứ tư của Trương gia cổ lâu.

So với sự trống trải của tầng ba, tầng bốn lại rậm rạp bày đầy quan tài.

Nhìn từ chất liệu và kiểu dáng của những cỗ quan tài này, độ trải dài thời gian là rất lớn.

Mẹ nó chứ, nhiều quan tài thế này, đừng bảo giống như tầng hai lại là thứ bản sao gì đó nhé.

Muốn nói cái nhà họ Trương này cũng thật là, rõ ràng là chủ đề đổ đấu kinh dị, cứ nhất thiết phải làm cho ra cái mùi vị khoa học viễn tưởng.

Không phải, nơi này hẳn là nơi đặt thi thể các nhân vật cốt cán của Trương gia qua các đời.

Các cậu xem, cách sắp xếp quan tài đều có chú trọng, hơn nữa trước mỗi quan tài đều có bài vị.

Tầng này, chắc mới được coi là mộ địa chôn cất của Trương gia.

Hắc Mắt Kính vừa nói vừa tò mò quan sát xung quanh.

Xem ra tầng bốn này chắc không có cơ quan bẫy rập gì đâu nhỉ.

Bằng không con cháu đến viếng mộ thì phiền phức lắm.

Nhưng Hắc Mắt Kính vừa dứt lời, tôi liền đưa dụng cụ kiểm tra đo lường trong tay đến trước mặt hắn, đồng thời nhắc nhở: Mọi người cũng đừng ngại nóng, mau mặc đồ bảo hộ vào cho kín.

Nơi này nhìn như không nguy hiểm, nhưng máy đo không khí đã báo động rồi.

Vẫn là cường kiềm, nồng độ vừa vặn, sẽ không gây kích thích quá lớn, lại có thể khiến người ta vô tình hít phải bột cường kiềm quá liều.

Đợi đến khi cảm thấy bất thường thì đã muộn, e rằng cả buồng phổi đều đã bị thiêu thủng.

Lời tôi nói khiến mấy người lập tức cảnh giác, vội vàng mặc lại và kiểm tra đồ bảo hộ.

Trong lúc mặc đồ, Bàn Tử nhìn những cỗ quan tài cách đó không xa, lại thốt lên nghi hoặc: Không đúng, cái suy đoán này có vấn đề.

Nếu trong quan tài đều là người Trương gia, vậy tại sao trên bài vị

của họ đều viết cái tên Trương Khởi Linh thế kia.

Đừng bảo là nằm bên trong đều là người nhân bản của Tiểu Ca đấy nhé.

Ở Trương gia, Trương Khởi Linh không phải là một cái tên, mà là một danh hiệu.

Tộc trưởng mỗi đời của Trương gia đều là Trương Khởi Linh.

Giờ thì các cậu biết tại sao ở đây lại có nhiều quan tài Trương Khởi Linh như vậy rồi chứ.

Hơn nữa nơi này cũng không phải toàn bộ là Trương Khởi Linh, cậu nhìn bên kia xem, không phải cũng có quan tài tên khác sao.

Tôi giải thích cho Bàn Tử một câu.

Không ngờ Bàn Tử lại quay đầu nhìn Muộn Du Bình cười nói: Tiểu Ca, cậu nghe thấy không.

Cậu là tộc trưởng đấy, về thăm tổ trạch mà lại chật vật thế này.

Muộn Du Bình không để ý đến Bàn Tử, hắn dẫn đầu đi ra cửa cầu thang, bắt đầu tìm kiếm lối lên tầng trên.

Có thể thấy, vì tầng này chứa lượng lớn thi thể người Trương gia nên ngoài việc không khí tràn ngập cường kiềm ra thì không còn cơ quan nào khác.

Có lẽ ngay cả đám cường kiềm trong không khí này cũng chỉ là để bảo quản thi thể tốt hơn.

Rốt cuộc với nồng độ này, tiếp xúc hoặc hít vào trong thời gian ngắn cũng sẽ không gây ra vấn đề quá lớn cho cơ thể.

Rất nhanh, bốn người đã phát hiện lối lên tầng năm phía sau từng hàng quan tài.

Nhìn cầu thang ngay trước mắt, bốn người ngược lại có cảm giác không chân thực.

Chúng ta cứ thế đi đến trước cầu thang à.

Thuận lợi đến mức làm tôi thấy hơi khó tin đấy.

Đừng bảo cái cầu thang này là giả nhé.

Thực ra là đi thông đến chỗ nào nguy hiểm hơn.

Bàn Tử nhìn cầu thang, chần chừ không dám bước vào.

Tôi bất đắc dĩ cười: Cậu sợ không phải bị mấy tầng dưới làm cho ám ảnh rồi chứ.

Nhìn cái gì cũng ra bẫy rập.

Yên tâm đi, vị trí cầu thang giống hệt đánh dấu trên bản vẽ thiết kế, hẳn là không có vấn đề.

Nói nữa, phỏng chừng lúc đầu xây tòa cổ lâu này, người Trương gia cũng không nghĩ sẽ có người ngoài lên được tầng bốn.

Cho nên không bố trí bẫy rập cũng là điều dễ hiểu.

Dứt lời, tôi dẫn đầu bước lên cầu thang.

Rất nhanh, mọi người đã đến vị trí tầng năm.

Bố trí ở đây hoàn toàn khác biệt với bên dưới.

Không có quan tài hay thạch điêu thường thấy ở mộ địa, thay vào đó không gian được chia thành từng gian phòng nhỏ.

Bốn người không tùy tiện mở cửa phòng, chỉ nhìn qua cửa sổ có thể thấy bên trong bày đầy các loại sách vở.

Nói là sách vở cũng không chính xác, bởi vì lịch sử Trương gia quá dài, cụ thể có từ khi nào thì ai cũng không rõ.

Cho nên có phòng chất đầy các loại thẻ tre.

Thậm chí tôi còn thấy trong vài phòng chất đống đầy xương thú.

Trên những khúc xương thú đó có khắc rất nhiều văn tự hình thù kỳ quái.

Tôi cũng không rõ liệu có thể phân loại đống xương thú này vào sách vở hay không.

Toàn bộ tầng năm chúng tôi càng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Chương 257

Thậm chí hàm lượng kiềm trong không khí đã giảm xuống mức gần như an toàn.

Xem ra tôi đoán không sai, cơ chế phòng ngự của Trương gia cổ lâu đều tập trung ở ba tầng dưới cùng.

Tầng một là cường kiềm, kẻ không biết mà xông vào thì không chết cũng tróc da.

Tầng hai phỏng chừng là để đối phó với người nhà Trương gia trộm tiến vào.

Nếu không dùng đúng phương thức vào tầng hai, sẽ kích hoạt bản sao tương ứng của người đó.

Còn tầng ba là lũ Mật Lạc Đà, cũng là do hỏa lực chúng ta đủ mạnh, đổi là người khác thì căn bản không lên nổi tầng bốn.

Hơn nữa từ tầng bốn trở lên, dường như không thiết kế quá nhiều cơ quan bẫy rập.

Ba người kia nghe vậy cũng gật đầu.

Cũng đúng, có thể vượt qua ba tầng dưới cùng thì mấy cái cơ quan bẫy rập khác thực ra cũng chẳng còn mấy ý nghĩa.

Xem đồ đạc ở tầng năm, hẳn là tài liệu văn hiến của Trương gia.

Các cậu đoán xem, tầng sáu sẽ để cái gì.

Đi lên xem chẳng phải sẽ biết sao.

Tôi cười, nhìn Bàn Tử chế nhạo: Lịch sử mấy ngàn năm của Trương gia, nói không chừng bên trên chính là bảo bối họ tích lũy bao năm nay đấy.

Nghe tôi nói vậy, Bàn Tử lập tức tỉnh táo hẳn, xung phong đi đầu bước lên cầu thang thông tới tầng sáu.

Lên đến nơi, mọi người mới phát hiện so với năm tầng dưới, không gian tầng sáu nhỏ hơn rất nhiều, diện tích chưa bằng một nửa bên dưới.

Bốn bức tường cũng không giống như được xây sau này, mà dường như là trực tiếp san phẳng và sửa sang lại trên nền đá núi tự nhiên.

Bản vẽ chỉ có sáu tầng, theo bản vẽ thì còn một cái cầu thang đi lên tầng trên nữa.

Nói cách khác, Trương gia cổ lâu này ít nhất có bảy tầng.

Lên cao nữa chúng ta không có bản vẽ tham khảo, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tôi lướt nhìn tầng sáu, chỉ thấy bày biện một ít đèn cung đình bằng đồng thau, cũng không có gì đặc biệt.

Thậm chí vì diện tích nhỏ, cầu thang lên tầng bảy chẳng cần cố tình tìm cũng thấy ngay đối diện lối lên.

Chỗ này nhìn cũng không giống nơi cất giữ bảo bối nhỉ, hơn nữa vị trí mấy cái đèn cung đình này, sao tôi nhìn cứ thấy có cảm giác nghi thức thế nào ấy.

Bàn Tử hơi thất vọng về tầng sáu.

Nhưng lời hắn nói lại nhắc nhở tôi.

Nhìn vị trí những chiếc đèn lồng đồng thau, vừa khéo chạy dọc từ lối ra cầu thang tầng sáu đến lối vào cầu thang tầng bảy.

Nhìn quả thực có cảm giác như đại lộ danh vọng.

Đi thôi, nhỡ đâu bảo bối nằm ở tầng bảy thì sao.

Nghe tôi trêu chọc, Bàn Tử lập tức thanh minh: Tôi nói trước một câu, Béo gia ta không phải loại người đó nhé.

Lần này vào đây chủ yếu vẫn là giúp Tiểu Ca khôi phục ký ức.

Còn bảo bối gì đó, cũng phải đợi Tiểu Ca là chủ nhân đồng ý tôi mới động vào.

Tôi không đồng ý.

Muộn Du Bình lạnh lùng buông một câu, rồi sải bước đi nhanh về phía cầu thang tầng bảy.

Tôi và Hắc Mắt Kính nhìn Bàn Tử ăn quả đắng thì khoái chí, vỗ vai hắn rồi rảo bước theo sau.

Tuy nhiên khi bốn người lên đến tầng bảy, lại phát hiện nơi này hoàn toàn khác với phỏng đoán trước đó.

Từ cầu thang đi lên mới thấy, tầng bảy này căn bản không phải là một tầng lầu, mà là một đài tế lễ giống như kim tự tháp.

Từ cửa cầu thang đi ra, chưa được vài bước đường bằng phẳng đã lại là một cái cầu thang hướng lên trên.

Từ dưới nhìn lên, có thể thấy ở nơi cao nhất là một bức tượng Kỳ Lân khổng lồ đứng sừng sững.

Dưới chân Kỳ Lân là một đài đá tứ phương.

Đoán trúng rồi, thảo nào tôi nói tầng sáu sao mà có cảm giác nghi thức thế.

Hóa ra tầng bảy này đúng là một cái đàn tế.

Nhìn thấy đàn tế, trong lòng tôi thực ra cũng có chút kích động.

Bởi vì tôi biết, mỗi lần luân phiên Trương Khởi Linh của Trương gia đều sẽ cử hành một hoạt động hiến tế đặc thù.

Sở dĩ đặc thù là vì cuộc hiến tế này chỉ có tân và cựu Trương Khởi Linh tham gia.

Và thế hệ Trương Khởi Linh mới cũng sẽ vào lúc này tiếp nhận Thiên bẩm lần đầu tiên.

Hiện tại đàn tế đã xuất hiện, tên Muộn Du Bình này có thể thực hiện lại một lần hiến tế ở đây, có lẽ sẽ tìm lại được ký ức đã mất.

Đương nhiên phỏng đoán này không phải không có căn cứ.

Theo cách nói của Trương Nhật Sơn, Trương gia từng có ghi chép, người mất trí nhớ không chỉ có mình Muộn Du Bình.

Người khác bị Thiên bẩm làm mất trí nhớ có thể tìm lại ký ức trong cổ lâu, Muộn Du Bình hẳn cũng có thể.

Điều khiến tôi tin tưởng hơn là việc gặp bản sao của Muộn Du Bình ở tầng hai.

Tên kia nằm lì ở đó mà vẫn có được ký ức của Muộn Du Bình, chứng tỏ người Trương gia đã từng tìm tòi về phương diện ký ức, thậm chí có thể nói là thành quả nổi bật.

Đã làm được việc đồng bộ ký ức của bản thể cho bản sao, vậy thì việc giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức vốn thuộc về hắn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Đi, chúng ta lên đó.

Có lẽ đây chính là mấu chốt tìm lại ký ức của cậu.

Dọc theo bậc thang đi lên, rất nhanh chúng tôi đã đến dưới chân bức tượng Kỳ Lân.

Trên đài đá dưới chân tượng chỉ đặt trơ trọi một cái ly bằng đồng thau, hay nói đúng hơn là một cái tước đồng.

Cái này là ý gì.

Để mỗi cái ly ở đây.

Chẳng lẽ cái ly này có gì đặc dị.

Đổ nước vào sẽ biến thành rượu.

Hay là uống rượu trong ly này thì trường sinh bất lão.

Bàn Tử đi một vòng quanh đài đá, không phát hiện thứ gì khác, mặt đầy khó hiểu.

Trong lòng tôi cũng có chút kinh ngạc: Theo lý thuyết, nơi này là chỗ cao nhất của Trương gia cổ lâu, thuộc về nơi trung tâm nhất.

Đặt một tòa đàn tế ở đây cũng nói được đi, nhưng đàn tế này cũng quá đơn giản rồi chứ.

Nói đoạn, tôi quay sang hỏi Muộn Du Bình: Đã đến đây rồi, cậu có nhớ ra chút gì không.

Cái ly này dùng để làm gì.

Có phải cơ quan gì không.

Chẳng lẽ đúng như Bàn Tử nói, phải rót rượu vào.

Tôi còn đang thảo luận thì Bàn Tử cái tên thuộc phái hành động đã lập tức ra tay.

Hắn móc từ túi cấp cứu ra một chai cồn nhỏ, đổ trực tiếp vào cái tước đồng kia.

Không phải có câu nói thế này sao.

Thực hành là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Chúng ta ở đây đoán già đoán non cũng vô dụng, chi bằng thực lực bắt tay vào thử một lần.

Tôi nghĩ cũng phải, ít nhất đổ cồn vào, nếu không có phản ứng thì cũng coi như loại trừ một đáp án sai.

Nhưng điều làm người ta mở rộng tầm mắt là, không biết có phải do tước đồng niên đại quá xa xưa đã bị rỉ sét thủng lỗ hay không, mà cồn Bàn Tử đổ vào cư nhiên theo chân tước chảy hết ra ngoài.

Vãi thật, cái ly này bị thủng, thế là xong, công cốc rồi.

Bàn Tử có chút tiu nghỉu, định đưa tay cầm cái tước đồng lên, không ngờ tay vừa vươn ra đã bị Hắc Mắt Kính chộp lấy.

Đừng động đậy, cồn của cậu cũng không phải hoàn toàn vô dụng đâu.

Chương 258

Mọi người nhìn xem, trên đàn tế có hoa văn.

Theo dòng cồn chảy từ chân tước xuống mặt đàn tế, quả nhiên bề mặt đàn tế vốn nhìn rất trơn nhẵn bỗng hiện lên chằng chịt những đường vân ngang dọc đan xen.

Đàn tế này không phải đá, là Vẫn thạch.

Tuy màu sắc không giống Vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà, cũng khác chất liệu Cửa Đồng ở Trường Bạch Sơn, nhưng giờ phút này tôi vô cùng chắc chắn, đài đá này tuyệt đối không phải làm bằng đá thường.

Những hoa văn kia tuy nhìn chỉnh tề, nhưng tôi biết đó là thứ chỉ có ở thiên thạch sắt tự nhiên, gọi là hoa văn Widmanstätten, hay còn gọi là cấu trúc Thomson.

Loại hoa văn này là đặc trưng độc hữu của thiên thạch sắt, được hình thành dưới điều kiện làm lạnh cực kỳ chậm chạp, tạo ra kết cấu đai giao thoa, mới hiển hiện ra hoa văn hình học có quy tắc.

Quá trình hình thành hoa văn này cần sự làm lạnh cực chậm, thời gian kéo dài từ 20 triệu năm đến 200 triệu năm.

Thời gian làm lạnh dài như vậy chỉ có thể đạt được trong chân không vũ trụ.

Thú vị thật.

Thiên thạch bên Trường Bạch Sơn là chất liệu đồng thau.

Tháp Mộc Đà là Vẫn ngọc, nhìn tên đoán nghĩa thì thiên về chất ngọc.

Không ngờ ở đây lại có một đàn tế làm bằng Vẫn thiết thiên thạch

sắt.

Nếu tin tức lấy được ở Tháp Mộc Đà không sai thì những thiên thạch này đều thuộc thời viễn cổ, là các bộ phận khác nhau rơi rụng từ cùng một viên thiên thạch khi tiến vào Trái Đất.

Cùng một viên thiên thạch mà các mảnh vỡ lại thể hiện vài loại đặc tính hoàn toàn khác nhau, đúng là vũ trụ bao la, chuyện lạ gì cũng có.

Tôi còn đang suy nghĩ, Bàn Tử lại trực tiếp đổ hết cả chai cồn lên đàn tế, coi như rửa sạch bề mặt đàn tế một lần.

Tuy nhiên, dù đàn tế đã rửa sạch, hoa văn bên trên hiện rõ mồn một, nhưng vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra.

Rửa cũng rửa sạch rồi, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì.

Tiểu Ca, đây là nhà cậu đấy.

Cậu thật sự một chút cũng không nhớ nổi sao.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Muộn Du Bình vẫn mờ mịt lắc đầu.

Tôi nhíu mày nói: Theo lời Trương Nhật Sơn, mỗi thế hệ Trương Khởi Linh đều sẽ cử hành nghi thức nào đó trong Trương gia cổ lâu.

Mỗi khi Trương Khởi Linh mất trí nhớ, sẽ tiến vào cổ lâu, đợi khi đi ra thì đã nhớ lại ký ức đã mất.

Vậy còn chờ gì nữa.

Nghi thức gì.

Chúng ta cũng cử hành một lần là được chứ gì.

Bàn Tử có chút sốt ruột, đồng thời cũng đầy mong đợi nhìn tôi.

Nhưng tôi lại bất đắc dĩ nhún vai: Đã nói rồi, nghi thức đó chỉ có

Trương Khởi Linh biết.

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt mọi người lại lần nữa tập trung vào Muộn Du Bình.

Bàn Tử càng bất đắc dĩ hơn: Thế này thì phiền toái rồi, nhìn Tiểu Ca thế kia rõ ràng là không nhớ nghi thức gì sất.

Đang lúc mấy người có chút sốt ruột và thất vọng, tôi lại mở miệng trấn an: Tôi cảm thấy nghi thức này hẳn là không phức tạp.

Các cậu nghĩ xem.

Trước kia Trương Khởi Linh vào Trương gia cổ lâu cũng là để tìm kiếm ký ức.

Vậy chứng tỏ bản thân họ cũng không biết cụ thể nghi thức là gì.

Cùng lắm là có người nhắc nhở họ một chút, nhưng quá trình cụ thể người khác chắc chắn không rõ.

Cho nên nếu nghi thức quá phức tạp thì căn bản không có khả năng thành công.

Cũng đúng ha.

Nghe tôi nói, mắt Bàn Tử sáng lên, bắt đầu nhíu mày suy tư.

Có khi nào là phải dập đầu lạy con Kỳ Lân này không.

Các cậu xem con Kỳ Lân to đùng đứng lù lù ở đây, chẳng lẽ chỉ để trang trí.

Tiểu Ca.

Hay là cậu dập đầu cho nó một cái xem.

Muộn Du Bình bị Bàn Tử lừa phỉnh đến ngẩn người, đang định thử một chút thì bị Hắc Mắt Kính ngăn lại.

Không phải như vậy đâu.

Phải biết Trương gia cổ lâu trước kia không có không gian lớn như thế này.

Nói cách khác, con Kỳ Lân này chỉ có ở tòa cổ lâu này mới có, là độc nhất vô nhị.

Mà nghi thức chắc chắn phải là giống nhau, thông dụng cho mọi nơi.

Vậy cậu nói xem nghi thức phải là cái gì.

Bàn Tử bị Hắc Mắt Kính bác bỏ, lập tức không phục.

Ánh mắt Hắc Mắt Kính trước sau vẫn tập trung vào đàn tế.

Tôi cứ cảm thấy đặt một cái ly trên đàn tế này chắc chắn có tác dụng của nó.

Các cậu thấy, với tính cách người Trương gia, nhìn thấy cái ly thế này thì sẽ làm gì.

Theo lời Hắc Mắt Kính, mọi người lần thứ ba tập trung ánh mắt vào Muộn Du Bình.

Lúc này, Muộn Du Bình cũng nhìn về phía cái tước đồng, trầm ngâm một hồi lâu.

Bỗng nhiên, không hề báo trước, hắn rút trường đao ra, trực tiếp rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Ngay sau đó, hắn đưa bàn tay bị thương lên phía trên tước đồng, máu tươi không ngừng theo lòng bàn tay nhỏ giọt xuống tước.

Nói cũng lạ, lúc trước Bàn Tử đổ cồn vào thì chảy hết ra ngoài rất nhanh.

Nhưng giờ phút này Muộn Du Bình nhỏ máu vào, lại chẳng thấy một giọt máu nào lọt ra khỏi tước.

Khá lắm, hay đây là tác phong của Trương Khởi Linh các cậu, động một tí là tự lấy máu mình.

Mau nhìn xem, sao máu lại chảy vào trong đàn tế thế này.

Theo ánh mắt của Muộn Du Bình nhìn về phía chiếc tước đồng thau đang đựng đầy máu tươi, toàn bộ đàn tế cũng bắt đầu xảy ra biến hóa.

Vốn dĩ chiếc tước đầy ắp máu, thế nhưng mắt thường có thể thấy được lượng máu bắt đầu vơi đi.

Tuy nhiên, nó lại không giống như lúc trước Bàn Tử đổ cồn, rò rỉ chảy tràn lan khắp đàn tế.

Giờ phút này, máu của Muộn Du Bình trong tước đồng không ngừng giảm xuống, nhưng lại không hề rỉ ra ngoài một giọt nào.

Chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng, trong những hoa văn trên đàn tế bằng vẫn thiết kia, có một bộ phận bắt đầu nhiễm màu máu tươi.

Mà theo lượng máu trong tước đồng không ngừng giảm bớt, những hoa văn nhiễm máu cũng ngày càng nhiều, ngày càng rõ nét.

Cuối cùng, trên bề mặt cả tòa đàn tế vẫn thiết, xuất hiện một con Kỳ Lân đỏ như máu, gần như giống hệt bức tượng đá Kỳ Lân khổng lồ sau lưng mọi người.

Khá lắm, hóa ra cái ly này là dùng để đựng máu, đựng thứ khác chỉ tổ chảy hết ra ngoài.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thán một câu.

Nhưng Lý Vọng Thư lại lắc đầu: Không đơn giản như vậy đâu, máu của Tiểu Ca không giống người khác.

Trương Khởi Linh của Trương gia, điều kiện cơ bản nhất chính là có một thân máu Kỳ Lân.

Trương gia này quả thực tính toán hết mọi cơ quan, đến cái cơ quan cuối cùng này, nếu đổi thành máu của người khác, phỏng chừng cũng giống như anh đổ cồn thôi, chỉ có nước chảy hết ra ngoài.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư lập tức quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình nói: Sao rồi.

Hiện tại máu cũng thả rồi, anh có cảm giác được cái gì khác thường không.

Muộn Du Bình lúc này đang dùng băng vải quấn lại vết thương trên tay, nghe được Lý Vọng Thư hỏi, chỉ lắc đầu: Không có cảm giác gì.

Câu trả lời này làm ba người còn lại đều sửng sốt, Bàn Tử lập tức nhíu mày phân tích: Không đến nỗi chứ.

Theo lý mà nói, lấy máu hẳn là cái gọi là nghi thức.

Rốt cuộc chuyện tìm về ký ức này, cũng chỉ có các đời Trương Khởi Linh mới cần.

Hiện tại máu cũng thả rồi, biến hóa nên có cũng đã có, trên đàn tế xuất hiện con Huyết Kỳ Lân to như thế, tổng không thể nào chỉ để cho đẹp chứ.

Mọi người suy nghĩ một chút xem, có phải chúng ta còn thiếu sót gì không.

Lý Vọng Thư cũng trầm tư, lần này Bàn Tử nói rất có đạo lý.

Nếu đã đoán sai, không phải dùng máu để khởi động cơ quan thì đàn tế lẽ ra sẽ không phát sinh biến hóa rõ rệt như vậy mới đúng.

Ngay lúc Lý Vọng Thư đang sầu não không nghĩ ra cách, Hắc Mắt Kính ở bên cạnh lại đột nhiên mở miệng.

Chương 259

Các vị, có lẽ mọi người nên nhìn ra phía sau.

Tôi cũng không biết thứ này xuất hiện từ lúc nào, hoàn toàn không có một chút động tĩnh.

Theo lời Hắc Mắt Kính, mọi người lập tức xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau tượng đá Kỳ Lân, trên bức tường vốn dĩ trống trơn, không biết từ lúc nào cư nhiên lại xuất hiện một cánh cửa ngọc, cứ như thể cánh cửa đó vẫn luôn ở nơi đó vậy.

Tôi bảo đảm, tuy rằng mắt tôi có chút vấn đề, nhưng vừa mới đi lên, trên bức tường này thật sự không có cửa đâu.

Giọng Hắc Mắt Kính có chút ngưng trọng, Lý Vọng Thư cũng hiểu được tâm tình hiện tại của hắn.

Những người như hắn luôn luôn vô cùng tự tin đối với thân thủ của chính mình.

Nhưng càng là người như vậy, khi đối mặt với những sự việc vượt quá nhận thức và tầm kiểm soát, mới càng cảm thấy sợ hãi.

Giống như hiện tại, ngay dưới mí mắt hắn, một cánh cửa to như thế thình lình hiện ra một cách lặng lẽ không tiếng động, điều này làm hắn ít nhiều sinh ra sự tự hoài nghi bản thân.

Lý Vọng Thư nhìn kỹ cánh cửa kia, ngược lại có một vài phỏng đoán: Mọi người có cảm thấy chất liệu của cánh cửa này rất giống Mật Lạc Đà không.

Được nhắc nhở điểm này, Hắc Mắt Kính lập tức phản ứng lại: Ý Lý thiếu là, cửa này được làm từ Mật Lạc Đà, cho nên mới có thể giống Mật Lạc Đà, trống rỗng từ trong đá nhảy ra.

Tám phần là như thế.

Lý Vọng Thư gật đầu.

Trương gia lựa chọn nơi này, tốn thời gian mấy trăm năm xây cất cổ lâu, thứ họ nhìn trúng hẳn là đặc sản Mật Lạc Đà ở đây.

Bọn họ nghiên cứu và lợi dụng Mật Lạc Đà đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta.

Dùng Mật Lạc Đà làm thành một cánh cửa, quả thực là một ý tưởng thiên tài.

Nói đoạn, Lý Vọng Thư đi đầu bước tới trước cánh cửa ngọc.

Chỉ thấy trên hai cánh cửa phân biệt điêu khắc hai con thần thú, một bên là Kỳ Lân, bên kia là Cùng Kỳ.

Mà bản chất cánh cửa quả thật giống hệt những con Mật Lạc Đà đã thấy trước đó.

Tuy rằng hiện tại nó mang hình dáng cánh cửa, nhưng lại luôn cho người ta cảm giác nó là một vật sống.

Nếu cửa đã xuất hiện, như vậy phía sau cửa có lẽ mới là mấu chốt để Tiểu Ca khôi phục ký ức.

Đương nhiên, cũng có thể cửa này mở ra lại thông thẳng đến nhà bếp của Mật Lạc Đà.

Các anh nói xem, chúng ta có muốn mở ra xem thử không.

Đương nhiên, tới cũng tới rồi, không xem sao được.

Tuy rằng Bàn Tử hay thay đổi thái độ, nhưng Hắc Mắt Kính cũng lập tức gật đầu.

Mà Muộn Du Bình càng không chút do dự, trực tiếp giơ tay đẩy về phía cửa ngọc.

Không có tiếng kẽo kẹt như trong tưởng tượng, nhìn dáng vẻ của Muộn Du Bình thì căn bản không tốn bao nhiêu sức lực, cửa ngọc đã được đẩy ra toàn bộ, vô cùng trơn tru.

Mà ở phía sau cửa là một lối đi tỏa ra ánh huỳnh quang màu xanh lục nhàn nhạt, uốn lượn mãi về phía xa, không biết cuối cùng thông tới nơi nào.

Lần này đổi thành Muộn Du Bình đi đầu, là người đầu tiên bước vào thông đạo, mấy người phía sau cũng lập tức theo sát.

Nhìn dáng vẻ thì toàn bộ lối đi này đều được xây bằng Mật Lạc Đà.

Nhìn cái màu sắc và tính chất này, sao trong lòng tôi cứ hoảng hốt thế nào ấy nhỉ.

Các cậu nói xem, liệu có khi nào Mật Lạc Đà đột nhiên từ trên vách tường chui ra không.

Đạn dược trên người chúng ta còn không nhiều đâu.

Đi trong một lối đi như thế này quả thực có chút rợn người.

Cũng may bốn người đi được mười mấy phút cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, ngược lại nhìn thấy điểm cuối của thông đạo.

Ở cuối đường cũng là một cánh cửa ngọc giống hệt lúc đi vào.

Bốn người chuẩn bị sẵn sàng ở sau cửa, lúc này mới đẩy cửa ngọc nhìn ra bên ngoài.

Nhưng mà vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, bốn người lại lần nữa trợn tròn mắt.

Đập vào mắt là một gian phòng có không gian cực lớn, chỉ ở vị trí chính giữa dựng một cây cột đồng thau khổng lồ, bên trên điêu khắc

những hoa văn xem không hiểu.

Mà xung quanh cây cột lần lượt bày bốn bức tượng đá thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, ứng với bốn phương hướng.

Ngoài ra, toàn bộ tầng một này chỉ còn lại mấy cây cột thô to, không có vật gì khác.

Nơi này. sao tôi nhìn quen mắt thế nhỉ.

Bàn Tử có chút hoài nghi đôi mắt của mình, thậm chí còn bắn thêm hai viên pháo sáng.

Lý Vọng Thư nhìn cảnh tượng trước mắt cũng có chút ngẩn ngơ: Nói thừa, đương nhiên quen mắt, đây chẳng phải là dáng vẻ tầng một của Trương Gia Cổ Lâu sao.

Chỉ thấy không gian sau cửa ngọc gần như giống hệt với tầng một của Trương Gia Cổ Lâu mà họ vừa bước vào lúc trước.

Hèn chi hình xăm của Tiểu Ca biểu thị vị trí Trương Gia Cổ Lâu là hai cái sừng Kỳ Lân, hóa ra thật sự có hai tòa lầu giống hệt nhau tồn tại a.

Thật ra cũng không phải hoàn toàn giống nhau, mọi người nhìn bên kia xem.

Đôi mắt của Hắc Mắt Kính ở nơi ánh sáng kém thế này sắc bén hơn người thường rất nhiều.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay hắn, liền thấy cầu thang vốn dĩ phải thông lên lầu hai, tại tòa Trương Gia Cổ Lâu này lại là thông xuống phía dưới.

Người Trương gia này cũng quá gian xảo đi.

Cố ý xây một tòa Trương Gia Cổ Lâu giả ở bên ngoài, còn bày đủ

loại cơ quan bẫy rập, làm cho náo nhiệt như vậy.

Cho dù có người thật sự tránh thoát các loại bẫy rập, phỏng chừng cũng chỉ lấy được chút đồ rách nát từ bên trong rồi đắc ý đi về.

Không ngờ người ta đã dùng tới huyết mạch để phân biệt, không phải Trương Khởi Linh thì căn bản không thấy được tòa Trương Gia Cổ Lâu thật sự này.

Bước vào tòa Trương Gia Cổ Lâu mới xuất hiện này, Bàn Tử liền nhịn không được hùng hổ mắng mỏ.

Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Hắc Mắt Kính cũng có chút tự hoài nghi, rốt cuộc tòa Trương Gia Cổ Lâu hắn vào trước đó có phải là thật hay không, hay cũng giống tòa bên ngoài kia, chỉ là một cái thuật che mắt.

Trương Gia Cổ Lâu thật sự tuy rằng kết cấu hoàn toàn tương phản với tòa trước đó, giống như một cung điện trong gương, được xây ngược xuống lòng đất, nhưng kết cấu hai bên lại giống nhau, chỉ là trên dưới điên đảo.

Đương nhiên cũng có điểm bất đồng, đó là không khí nơi này không còn tràn ngập bột phấn kiềm cường độ cao.

Hơn nữa từ tầng âm 1 trở đi, đồ vật bày biện cũng khác với bên ngoài.

Bốn người một đường đi xuống, nhìn đủ loại đồ vật rực rỡ muôn màu, không chỉ Bàn Tử có chút đi không nổi, mà ngay cả Lý Vọng Thư cũng có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Nếu mấy thứ ở nơi này tuồn hết ra ngoài, phỏng chừng giới đồ cổ sẽ đón nhận một lần đại sụp đổ khoa trương nhất từ trước tới nay.

Toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu, từ tầng âm 1 mãi cho đến tầng âm 6, tất cả đều bày đầy các loại tinh phẩm qua các triều đại.

Đi một vòng xem xét, cảm giác lớn nhất của Lý Vọng Thư chính là: Cố Cung cũng chỉ đến thế thôi.

Không nhiều hàng tinh phẩm bằng chỗ này.

Đương nhiên, tuy rằng đồ cổ dọc đường làm người ta hoa cả mắt, khiến mấy người theo bản năng thả chậm bước chân, nhưng do không gặp phải bất kỳ trở ngại nào nên họ vẫn rất nhanh xuống đến tầng âm 6, cũng chính là nơi tương ứng với tầng bảy của cổ lâu phía trước.

Nơi này không giống với đàn tế cao cao ở tầng bảy kia.

Tầng âm 6 tuy không gian lớn hơn nhưng lại lõm xuống dưới, giống như một cái chảo xào rau khổng lồ.

Mà trong cái chảo lớn này là một hồ nước ngầm loại nhỏ phẳng lặng.

Ở vị trí trung tâm hồ trồng một cây đồng thau khổng lồ, dưới gốc cây đặt một cỗ quan tài đá cổ xưa nằm yên tĩnh.

Cỗ quan tài này có lẽ mới là mấu chốt để Tiểu Ca khôi phục ký ức.

Nhìn cỗ quan tài, thần sắc Lý Vọng Thư khó giấu được vẻ kích động.

Điều này lại làm Bàn Tử ở bên cạnh tò mò: Cỗ quan tài này lại có thuyết pháp gì.

Tôi nhìn qua, trừ bỏ niên đại có khả năng lâu đời chút thì những cái khác rất bình thường nha.

Nghe nói cỗ quan tài này có tác dụng thần kỳ.

Đem thi thể bỏ vào là có thể khôi phục thi thể về trạng thái lúc còn sống.

Tuy rằng không thể làm người chết sống lại, nhưng chỉ riêng điểm

này, nói nó là một món Thần Khí cũng không quá đáng.

Có lẽ nếu Tiểu Ca nằm vào đó thì có thể làm ký ức hắn khôi phục cũng không chừng.

Thật hay giả.

Sao tôi nghe cứ thấy không đáng tin cậy thế nào ấy.

Nói nữa, lúc chúng ta ở Lôi Thành, Tiểu Ca không phải đã nằm trong quan tài rồi sao.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Bàn Tử, Lý Vọng Thư ngược lại càng thêm tin tưởng: Anh không nói tôi cũng chưa nghĩ đến, anh xem lúc ở Lôi Thành, Tiểu Ca vừa nằm vào trong quan tài chẳng phải đã khôi phục một bộ phận ký ức sao.

Chương 260

Có lẽ ở chỗ này nằm lại một lần là có thể hoàn toàn khôi phục đấy.

Hơn nữa năm đó Văn Cẩm và những người khác tới Ba Nãi, mục đích chính là để đưa thi thể lãnh tụ vào trong cỗ quan tài này, chờ đợi ngày sống lại.

Tuy rằng lần khảo cổ đó thất bại, nhưng tôi nghĩ tình báo về cỗ quan tài này hẳn là không sai.

Rốt cuộc tình báo của đội khảo cổ năm đó đều là do Phật Gia để lại.

Phật Gia.

Bàn Tử lẩm bẩm lắc đầu nói: Vậy càng không đáng tin.

Ông ấy tổ chức khảo cổ núi Tứ Cô Nương đã làm Cửu Môn tổn thất thảm trọng.

Còn có tên Thát Bả kia nữa, một đội người đi vào, chỉ có một mình Thát Bả nửa sống nửa chết đi ra.

Ông ấy nếu có tình báo, sao có thể làm thành cái dạng này.

Hơn nữa cậu cũng đừng quên, đường tới nơi này chính là cần máu của Tiểu Ca mới mở ra được.

Điều này chứng tỏ nơi này cho dù đặt ở Trương gia cũng khẳng định là bí mật chỉ có số rất ít người tài mới biết được.

Chi của Phật Gia không phải đã sớm bị trục xuất khỏi Trương gia sao, làm sao có thể biết được bí mật cốt lõi như vậy.

Lý Vọng Thư nghe vậy lại cười cười: Chính vì là bí mật cốt lõi

của Trương gia, tôi mới tin tưởng tình báo của Phật Gia.

Anh có lẽ không biết, ông nội của Phật Gia là Trương Thụy Đồng, chính là tộc trưởng đời trước của Tiểu Ca.

Loại chuyện này, có lẽ ngẫu nhiên trong lúc lơ đãng, ông ấy đã từng nhắc tới với con trai hoặc cháu trai mình.

Cho nên Phật Gia biết có chuyện về Trương Gia Cổ Lâu, lại không biết chi tiết cụ thể, cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa chúng ta đều đã đến đây rồi, thế nào cũng phải thử một lần, không phải sao.

Dứt lời, Lý Vọng Thư giơ tay vỗ vỗ vai Muộn Du Bình, liền dẫn đầu theo cầu thang đi thẳng xuống dưới.

Rất nhanh, họ đã tới bên cạnh hồ nước ngầm nhỏ.

Cũng may hồ nước không sâu lắm, hơn nữa nước trong veo thấy đáy.

Đứng ở bên hồ, mặt hồ phẳng lặng in bóng rõ ràng bốn người, không thấy có thứ gì ẩn nấp trong nước.

Nhưng ngay khi hắn muốn lội nước sang, Muộn Du Bình vốn im lặng nãy giờ lại đột nhiên giơ tay ngăn cản hành động của hắn.

Từ từ.

Trong nước có vấn đề, ngàn vạn lần không được phá vỡ sự tĩnh lặng của mặt nước.

Trong hoàn cảnh này, Lý Vọng Thư xưa nay vô cùng tin tưởng Muộn Du Bình.

Tuy rằng hắn chưa nhìn ra cái gì, nhưng chỉ cần Muộn Du Bình mở miệng, hắn vẫn rất nghe lời dừng bước.

Muộn Du Bình lúc này móc từ ba lô ra một cây pháo sáng lạnh, vặn cho cháy sáng rồi không ném đi mà đặt ngay bên mép nước.

Đồng thời hắn cởi áo khoác, dùng áo làm quạt, nhẹ nhàng quạt lượng khói lớn do pháo sáng sinh ra về phía mặt hồ.

Theo làn khói lan tỏa trên mặt nước, bốn người lúc này cuối cùng cũng thấy, trên mặt hồ giăng mắc rất nhiều dây thép nhỏ như mạng nhện, kéo dài chằng chịt.

Màu sắc của những sợi dây thép này gần như hòa lẫn với hoàn cảnh xung quanh, nếu không nhờ khói làm nổi bật lên thì thật sự rất dễ theo bản năng mà bỏ qua.

Đây là cơ quan phức tạp nhất của Trương gia, được tạo thành từ 108 sợi dây thép kéo lẫn nhau.

Vô luận chạm vào sợi nào cũng đều là rút dây động rừng, tất cả cơ quan sẽ đồng thời khởi động.

Bàn Tử nghe vậy sửng sốt, thuận miệng hỏi: Lợi hại thế.

Vậy sau khi khởi động thì sao.

Lúc này Muộn Du Bình lại giơ tay chỉ vào cây đồng thau giữa hồ nói: Mọi người nhìn kỹ cây đồng thau kia, xem những quả trên đó là cái gì.

Do ánh sáng không tốt lắm, Bàn Tử nheo mắt quan sát một hồi lâu mới đột nhiên giật mình: Vãi thật, chuông lục giác.

Sao nơi này lại có nhiều chuông lục giác như vậy.

Nhìn bộ dáng còn sợ hãi của Bàn Tử, nghĩ đến nỗi sợ bị ảo giác của chuông lục giác chi phối ở Lỗ Vương Cung, ký ức vẫn còn mới mẻ.

Lý Vọng Thư lúc này cũng không cấm nhíu mày nói: Anh đã nhìn

ra đây là cơ quan Trương gia, vậy có biện pháp phá giải không.

Muộn Du Bình lắc đầu: Muốn phá giải cơ quan này thật ra đơn giản, chỉ cần tìm được điểm trung tâm giao nhau của các sợi dây thép, từ đó ra tay là được.

Nhưng hiện tại cái giao điểm này nằm ở trong nước, chúng ta chỉ cần động vào nước một chút, phá vỡ sự tĩnh lặng của mặt nước, gần như cũng bằng kích phát cơ quan.

Tôi có khả năng chống cự nhất định đối với ảo giác.

Mọi người lui lên lầu trước đi, chờ tôi xử lý xong cơ quan lại gọi mọi người xuống.

Muộn Du Bình vừa nói vừa chuẩn bị cởi quần áo xuống nước.

Nhưng vừa mới động đậy đã bị Lý Vọng Thư cản lại.

Thôi đi, lúc trước ở núi xe buýt, cái ảo thuật ong người của Lão Dương cũng đâu thấy anh chống cự được.

Trong nước này không thể so với trên bờ, thật sự lâm vào ảo giác dưới đáy nước, muốn ngoi lên cũng khó.

Muốn nói chống cự ảo giác thì phải để tôi tới.

Anh cứ chỉ cho tôi biết nên phá giải cái cơ quan kia như thế nào là được.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Muộn Du Bình không nói gì, ngược lại bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn hắn.

Lý Vọng Thư cũng không nói chuyện, nhưng trong lòng hắn đối với cơ quan này thật cũng không phải hoàn toàn không có nắm chắc.

Đầu tiên chính là Thi Miết Vương trong đầu hắn, từ lần đầu tiên đụng phải chuông lục giác ở Lỗ Vương Cung đến nay, bất kể gặp phải hình thức ảo thuật gì, nó chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Tuy rằng lúc này số lượng chuông lục giác trên cây đồng giữa hồ có hơi nhiều, nhưng hắn tin tưởng dựa vào Thi Miết Vương hiện tại hẳn là có thể chống đỡ được tác dụng gây ảo giác.

Hơn nữa trừ Thi Miết Vương ra, chiếc Nhị Hưởng Hoàn mà Trương Nhật Sơn đưa nghe nói cũng có tác dụng chống đỡ ảo thuật.

Hiện tại có song bảo hiểm duy trì, Lý Vọng Thư cảm giác giờ phút này bản thân hẳn là mạnh mẽ chưa từng có.

Chỉ thiếu nước thốt lên một câu Tôi hiện tại mạnh đến đáng sợ.

Thấy Lý Vọng Thư cùng Muộn Du Bình mắt to trừng mắt nhỏ ai cũng không tiếp tục mở miệng, Bàn Tử ở bên cạnh nhịn không được lên tiếng: Có sao nói vậy, riêng về phương diện chống cự ảo thuật, Lý thiếu khẳng định là không phải bàn.

Lúc trước nếu không phải cậu ấy nhìn ra sự bất thường của Lão Dương, phỏng chừng chúng ta rất có thể đã trực tiếp bị nó dẫn vào bẫy rập rồi.

Có Bàn Tử mở miệng nói đỡ, Muộn Du Bình cuối cùng gật đầu, nhưng vẫn dặn dò: Phá giải cơ quan này kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần tìm được điểm tụ tập của những sợi dây thép đó, sau đó chặt đứt.

Như vậy chuông lục giác trên cây đồng sẽ mất đi sự lôi kéo của dây thép, sẽ không còn vì dây thép động mà rung theo.

Tuy nhiên, đây cũng chính là điểm khó nhất, bởi vì một khi chặt đứt giao điểm cũng đồng nghĩa với việc chủ động kích phát cơ quan một lần.

Nói cách khác, cho dù là ở trên mặt đất muốn phá giải cơ quan này cũng cần thiết phải chịu đựng hậu quả của một lần kích phát cơ quan.

Hiện tại càng không cần phải nói, một khi phá vỡ mặt hồ sẽ kích phát cơ quan.

Cậu coi như phải hành động dưới tiếng vang phát ra từ những chiếc chuông lục giác trên cây đồng thau trong suốt quá trình đó.

Khá lắm, cơ quan Trương gia các người đúng là tàn nhẫn.

Nói trắng ra là biết rõ cách phá giải cũng phải chủ động đi kích phát.

Mà không biết cơ quan thì càng là ngay cả mình chết thế nào cũng không biết.

Nhưng mà không đúng rồi.

Loại cơ quan này chẳng khác nào một cái tử cục.

Ngay cả Tiểu Ca đều không qua được, tôi không tin những người khác của Trương gia có thể qua.

Đối mặt với lời cảm thán của Bàn Tử, Muộn Du Bình chỉ nhàn nhạt nói: Tôi nhớ rõ tín vật tộc trưởng Trương gia cũng là một cái chuông đồng, tên là Trấn Hồn Linh.

Chỉ cần mang theo cái Trấn Hồn Linh đó là có thể không chịu ảnh hưởng của chuông lục giác.

Trấn Hồn Linh.

Tên nghe cũng khí phách đấy.

Chỉ là Tiểu Ca, cậu hiện tại chẳng phải là tộc trưởng Trương gia sao.

Có Trấn Hồn Linh lợi hại như thế thì mau lấy ra đi.

Nhưng Muộn Du Bình lại lần nữa lắc đầu: Trấn Hồn Linh hẳn là xác thật rơi vào tay tôi, nhưng tôi lại không nhớ nổi thứ này hiện tại bị tôi để ở đâu rồi.

Câu trả lời của Muộn Du Bình nháy mắt làm ba người còn lại đều

cạn lời.

Lý Vọng Thư vội vàng phất tay: Được rồi được rồi, mọi người vẫn là lên trước đi.

Bằng không đừng để tôi chưa trúng chiêu thì mọi người đã bị ảo giác khống chế trước.

Bàn Tử lúc này lại đưa qua một sợi dây thừng, vẻ mặt trịnh trọng nói: Buộc vào người, để ngừa vạn nhất.

Chương 261

Mười phút.

Mười phút sau nếu không có tin tức của cậu, bọn tôi liền kéo cậu lên.

Chết đuối mười phút chắc là vẫn còn cứu được đi.

Câm cái miệng quạ đen của anh lại, mau chóng đi lên cho tôi.

Lý Vọng Thư mắng một câu, nhưng vẫn rất nghe lời quấn dây thừng vào người.

Nghĩ nghĩ thấy có chút không chắc chắn, hắn lại buộc vào chân, hơn nữa còn thắt một cái nút chết mà chính mình cũng khó cởi bỏ.

Muộn Du Bình thì rút Hắc Kim Cổ Đao đưa cho hắn, để lại một câu Cẩn thận. , sau đó mới đi theo Bàn Tử cùng Hắc Mắt Kính kéo đầu dây bên kia rút lui khỏi tầng này.

Lý Vọng Thư thấy ba người đã hoàn toàn lui trở lại trên lầu, lúc này mới đi tới mép nước.

Vừa định xuống nước, nghĩ nghĩ lại lui về, kiểm tra lại Nhị Hưởng Hoàn một lần nữa, ngay sau đó lại từ ba lô lấy ra một cái chuông lục giác bản mini.

Cái chuông nhỏ này là thu được từ tay Lão Dương lúc ở Tần Lĩnh, nghe nói tiếng chuông có thể làm người ta sinh ảo giác.

Lúc trước Ngô Tà chính là vì thứ này mà bị Lão Dương lừa đến ngẩn ngơ.

Mà người nắm giữ chuông thì có thể không chịu ảnh hưởng của tiếng chuông.

Hiện tại Lý Vọng Thư cũng mặc kệ cái chuông nhỏ này đứng trước hàng đại ca kia có tác dụng hay không, dứt khoát coi như vòng cổ đeo lên cho mình.

Làm xong tất cả, hắn mới dứt khoát kiên quyết bước xuống nước, chuẩn bị đi cắt đứt giao điểm dây thép.

Nước hồ ngầm không lạnh như hắn tưởng tượng, ngược lại có cảm giác mát lạnh sảng khoái.

Mà theo bước chân hắn xuống nước, gợn sóng từ chân hắn từng vòng lan tỏa ra ngoài.

Lúc này cây đồng thau trong hồ như nhận được tín hiệu, bắt đầu hơi rung động.

Tiếng chuông liên tiếp, rậm rạp phảng phất như mưa đá đánh vào mái tôn, nháy mắt liền tràn ngập lỗ tai hắn.

Lý Vọng Thư không vội vã đi tới, chỉ đứng trong nước cẩn thận cảm nhận biến hóa xung quanh.

Trừ bỏ Thi Miết Vương trong đầu hơi rung động vài cái, tạm thời còn chưa phát hiện sự khó chịu nào.

Hoàn cảnh xung quanh vẫn giống như cũ, không xuất hiện bất kỳ biến hóa gì.

Thấy thế, Lý Vọng Thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp quẳng tiếng chuông lục giác ra sau đầu, bắt đầu sải bước đi về phía giữa hồ.

Cái hồ này nhìn từ trên bờ thì không sâu bao nhiêu, nhưng hắn mới đi được vài bước, đáy hồ liền dốc xuống như vách núi.

Để tìm được điểm tụ tập dây thép, Lý Vọng Thư bất đắc dĩ chỉ có thể nín thở thật sâu, sau đó lặn xuống nước.

Nhưng khi hắn xuống nước, cảnh tượng lại hoàn toàn khác.

Theo ánh đèn pin chiếu xạ, hắn nhìn rõ hồ nước ngầm này sâu ít nhất hơn hai mươi mét.

Ấn tượng đầu tiên không phải là hồ nước ngầm hình thành tự nhiên, mà là một cái hố do thiên thạch va chạm tạo ra.

Mà cây đồng thau trồng trong hồ, cùng hòn đảo nhỏ đặt quan tài đá kia, chính là bản thân khối thiên thạch.

Phần đảo nhỏ lộ trên mặt nước chỉ là một phần rất nhỏ của thiên thạch, còn đại bộ phận thiên thạch nằm sâu dưới đáy hồ ngầm.

Ánh đèn pin chiếu lên, thiên thạch tản mát ra những hoa văn giống hệt hoa văn trên đàn tế Muộn Du Bình lấy máu lúc trước.

Mà xung quanh thiên thạch, đá nham thạch hiện ra một màu xanh lục nhạt vô cùng thông thấu.

Dường như đá ở khu vực lân cận đều đã chịu ảnh hưởng của thiên thạch mà hoàn toàn ngọc hóa.

Tuy nhiên, ngay lúc Lý Vọng Thư đang tìm kiếm giao điểm dây thép trong nước, đèn pin lơ đãng chiếu tới một đốm đen khổng lồ tồn tại cực kỳ đột ngột giữa tầng đá ngọc chất xung quanh.

Cái đốm đen kia giống hệt như một vết mực trên tờ giấy trắng, có vẻ không hợp chút nào với cảnh vật xung quanh.

Nhìn kỹ, đá ngọc xung quanh đốm đen như bị ô nhiễm, chẳng những mất đi ánh sáng mà còn hiện ra một màu u tối chết chóc.

Chỉ nhìn thoáng qua đã khiến Lý Vọng Thư có cảm giác da đầu tê dại.

Lý Vọng Thư cũng không hiểu tại sao, tiếng chuông lục giác rung trời trước đó cũng chưa làm hắn sinh ra dị thường gì, nhưng hiện tại

chỉ nhìn thoáng qua đốm đen kia đã khiến hắn từ đáy lòng sinh ra một cảm giác sợ hãi kinh hoàng.

Tuy rằng không có căn cứ, nhưng hắn vẫn chắc chắn đốm đen kia tuyệt đối không phải thứ vốn dĩ tồn tại ở nơi này.

Nhìn đốm đen ăn mòn đá ngọc xung quanh giống hệt như một đốm mốc trên quả quýt, vô cùng chướng mắt.

Hơn nữa có cảm giác, khả năng không bao lâu nữa, toàn bộ mạch khoáng ngọc chất nơi này đều sẽ bị đốm đen này ăn mòn nuốt chửng.

Nếu mình đoán không sai, mạch khoáng ngọc chất nơi này hẳn là chịu ảnh hưởng của thiên thạch mới phát sinh dị biến, từ đó sinh ra thứ như Mật Lạc Đà.

Loại ảnh hưởng này hẳn là đã tồn tại rất nhiều năm.

Ít nhất trong thần thoại của người Dao cũng đã truyền thừa bốn năm ngàn năm.

Mà đốm đen này càng giống như kẻ đến sau, nhìn như đang ăn mòn những mạch khoáng này, kỳ thật mục đích cuối cùng của nó hẳn là ăn mòn mảnh thiên thạch rơi ở nơi này.

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ tới lời Uông Tàng Hải từng nói: Long mạch đã xảy ra biến dị, hơn nữa đang lan tràn tới những địa phương riêng biệt.

Nhìn thế này thì đốm đen kia rất có thể chính là long mạch đã lan tràn đến Ba Nãi.

Tuy có suy đoán về lai lịch đốm đen, nhưng lúc này Lý Vọng Thư không có công phu tiếp tục nghiên cứu.

Sau khi xác định đốm đen trước mắt chỉ nhìn có chút kinh dị chứ không gây ảnh hưởng đến mình khi không nhìn nó, hắn quyết đoán

điều chỉnh vị trí, xoay người tiếp tục tìm kiếm nơi dây thép tụ tập.

Phải nói rằng, tuy Muộn Du Bình nói rất nhẹ nhàng nhưng thực tế thực hiện lại chẳng dễ chút nào.

Phải biết những sợi dây thép đó ngang dọc đan xen với mật độ rất lớn.

Nếu ở trên mặt đất, chỉ cần chú ý trước thì người ta vẫn có thể nhẹ nhàng luồn qua khe hở, có lẽ cũng không gây quá nhiều rắc rối.

Nhưng ở dưới nước thì khác, dù Lý Vọng Thư đã rất cẩn thận cũng không tránh khỏi bị dây thép cứa vào.

Mà dây thép kia chẳng những rất nhỏ lại còn vô cùng cứng cỏi, cộng thêm tầm nhìn trong nước không tốt lắm.

Không một lát sau, trên người Lý Vọng Thư đã bị rạch vài đường.

Cũng may lúc này hắn cuối cùng cũng thấy được điểm dây thép tụ tập mà Muộn Du Bình nói.

Đó là một quả cầu kim loại to bằng nắm tay, giống như một con nhím biển, mọc đầy dây thép kéo dài tới các nơi.

Thấy mục tiêu ngay trước mắt, Lý Vọng Thư bất chấp những vết thương trên người, vung Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình đâm tới quả cầu kim loại kia.

Cũng may cây đao này của Muộn Du Bình đủ bén, mặc dù Lý Vọng Thư vì tránh cho dây thép dày đặc cứa vào tay mình nên lực lượng và tốc độ đều không nhanh, nhưng khi lưỡi dao tiếp xúc đến quả cầu kim loại, nó vẫn rất thuận lợi cắt đôi quả cầu ra.

Theo quả cầu kim loại bị cắt đôi, những sợi dây thép vốn căng cứng cũng theo đó rụt về hai phía.

Sau khi xác định dây thép sẽ không còn vì nước dao động mà kéo

chuông lục giác trên cây đồng nữa, Lý Vọng Thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngoi lên mặt nước.

Nhưng vừa ngoi lên hắn đã sửng sốt, chỉ thấy ba người Muộn Du Bình không biết từ khi nào cư nhiên lại đã từ trên lầu xuống, đang vẻ mặt nôn nóng chuẩn bị xuống nước.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư từ trong nước ngoi đầu lên, tất cả đều lộ vẻ trút được gánh nặng.

Không phải đã nói chờ tín hiệu của tôi sao.

Sao các người tự mình xuống rồi.

Lý Vọng Thư bị bộ dáng của ba người làm cho ngơ ngác.

Bàn Tử nghe vậy trực tiếp thở dài: Tôi nói này Lý thiếu, cậu cũng không xem đã qua bao lâu rồi.

Chương 262

Nói là mười phút, đây đều sắp nửa tiếng rồi.

Hơn nữa dây thừng cậu cũng cởi ra, cậu đây là muốn hù chết bọn tôi hả.

Hả.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Sao có thể trôi qua nửa tiếng được.

Lý Vọng Thư vừa nói vừa bò lên bờ, lúc này mới phát hiện sợi dây thừng vốn buộc ở chân không biết tuột ra từ khi nào.

Bàn Tử càng trực tiếp đưa đồng hồ đến trước mặt hắn: Cậu tự nhìn xem, 22 phút, chẳng phải sắp nửa tiếng sao.

Nói đi, vừa rồi cậu trốn đi đâu.

Bọn tôi soi ở đây nửa ngày cũng không thấy cậu dưới nước.

Đang chuẩn bị xuống nước thì cậu lại đột nhiên lù lù xuất hiện.

Lý Vọng Thư thấy Bàn Tử không giống đang nói giỡn, Muộn Du Bình cùng Hắc Mắt Kính bên cạnh cũng đầy mặt nghiêm túc, điều này làm hắn không khỏi nghi hoặc.

Tôi xuống nước tuyệt đối sẽ không quá năm phút, đây là tính cả thời gian tôi ở trên mặt nước.

Đừng nói 22 phút, cho dù bảo tôi thuần nín thở năm phút tôi cũng làm không được đâu.

Lý Vọng Thư nói xong, trong lòng tức khắc kinh hãi, sợ chính mình đã lâm vào ảo giác, vội vàng thúc giục Thi Miết Vương trong đầu.

Nhưng mà lăn lộn nửa ngày lại phát hiện hết thảy bình thường, mình không hề bị vây trong ảo giác.

Vậy thì kỳ lạ, tôi nín thở giỏi thế từ bao giờ.

Hay là nói, trong khoảng thời gian dưới đáy nước đó tôi đã xuyên không.

Còn nữa, dây thừng trên chân rớt ra lúc nào.

Tôi rõ ràng thắt nút chết, buộc còn rất chặt, không có khả năng tuột ra mà không hề có cảm giác.

Nghĩ đến đây, hắn đưa tay cầm lấy dây thừng, phát hiện cái nút mình thắt vẫn còn, xem độ rộng của vòng dây cũng không giống như có thể tự tuột ra khỏi đùi.

Thấy Lý Vọng Thư còn đang ngẩn người, Bàn Tử bên cạnh không quản được nhiều như vậy: Đừng nghĩ nữa, phỏng chừng vừa rồi cậu hoảng hốt thôi.

Rốt cuộc nơi này nhiều chuông lục giác như vậy, cậu có thể giải trừ cơ quan đã rất lợi hại rồi.

Ngẫu nhiên hoảng hốt một cái cũng là điều dễ hiểu.

Chúng ta hiện tại vẫn nên nhanh chóng qua đó giải quyết vấn đề của Tiểu Ca, đây mới là đại sự hàng đầu.

Lý Vọng Thư hồi thần, ngẫm lại cũng đúng, giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức mới là mục đích căn bản của chuyến đi này.

Còn những chuyện khác sau này từ từ điều tra cũng được.

Thế là bốn người lội nước, bắt đầu chậm rãi đi về phía quan tài đá trong hồ.

Do không còn những sợi dây thép cản trở, rất nhanh bốn người đã tới dưới gốc cây đồng thau.

Tới nơi này, cả bốn đều không tự chủ được nhẹ nhàng động tác.

Cơ quan dây thép tuy đã phá giải nhưng chuông lục giác vẫn còn đó.

Vạn nhất chấn động quá lớn làm chuông vang lên cũng là một cái phiền toái.

Được rồi, hiện tại đã đến đây, chúng ta có phải nên mở quan tài không.

Nhìn quan tài đá trước mặt, Bàn Tử có vẻ hơi hưng phấn.

Lý Vọng Thư gật đầu: Mở quan tài.

Tuy không biết để Muộn Du Bình nằm vào rốt cuộc có tác dụng hay không, nhưng giờ phút này đây cũng là biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Vẫn là kết luận trước đó, trước kia Trương Khởi Linh có thể từ Trương Gia Cổ Lâu tìm về ký ức thì phương pháp này khẳng định sẽ không quá phức tạp.

Thế là bốn người mỗi người nâng một góc, chậm rãi đẩy nắp quan tài đá ra.

Theo nắp quan tài được mở, bộ dáng bên trong cũng lộ ra trước mắt bốn người.

Chỉ thấy quan tài đá cũng không phải trống không mà có nằm một thi thể vô cùng tươi mới.

Thi thể nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, tuy rằng mang khuôn mặt chữ điền nhưng khí chất trên người lại không khác gì Muộn Du Bình.

Mọi người nói xem, vị nằm ở đây sẽ là thân phận gì.

Hắn là Trương Khởi Linh đầu tiên.

Trương Khởi Linh đời đầu.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, Mập Mạp sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu cười nói: Lý thiếu, cậu đừng có đùa.

Nhìn ngón tay hắn dài giống hệt Tiểu Ca, hắn là người Trương gia không sai.

Nhưng chẳng phải cậu nói Trương gia đã có lịch sử mấy ngàn năm sao.

Cậu xem gã này mặc áo liệm, rõ ràng là kiểu dáng người Bát Kỳ cuối thời Thanh, đâu có xa xưa đến thế.

Lý Vọng Thư liếc xéo Mập Mạp một cái: Quan tài này có thể bảo quản thi thể không phân hủy, nhưng quần áo thì sao.

Hơn nữa cậu đừng quên, Trương gia cổ lâu thường xuyên di dời.

Quần áo lão tổ tông rách nát thì đổi cho bộ mới, có gì đâu mà lạ.

Lý Vọng Thư nói xong liền vươn tay về phía thi thể trong quan tài đá, định dọn cái xác ra ngoài.

Nhưng Muộn Du Bình lại nhanh tay hơn hắn, trực tiếp luồn tay xuống dưới tấm đệm lót, kéo tuột cả thi thể ra ngoài.

Thấy thế, Mập Mạp tức khắc vui vẻ: Xem ra vị lão tổ tông Trương gia này hẳn là thường xuyên được người ta thỉnh ra khỏi quan tài.

Tấm đệm này rõ ràng được thiết kế riêng, chính là để thuận tiện cho việc thỉnh ngài ấy ra ngoài.

Lý Vọng Thư cũng thở phào nhẹ nhõm: Điều này chứng tỏ suy đoán của chúng ta không sai.

Tiểu Ca muốn khôi phục ký ức, xem ra thật sự phải chui vào đó nằm thử một chút.

Vậy còn chờ gì nữa, Tiểu Ca, mời ngài.

Mập Mạp vừa nói vừa làm thủ thế chúc ngủ ngon với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng không do dự, gỡ trường đao sau lưng đưa cho Lý Vọng Thư, tiếp đó chống tay nhảy tọt vào trong quan tài đá.

Nhìn Muộn Du Bình nằm vào trong, Mập Mạp có chút nôn nóng hỏi: Thế nào.

Có cảm giác gì đặc biệt không.

Thấy Muộn Du Bình lắc đầu, Lý Vọng Thư trầm tư một lát rồi dò hỏi: Có khi nào cần phải đậy nắp quan tài lại không.

Nói là làm, ba người lập tức khiêng nắp quan tài đậy lại cho Muộn Du Bình.

Cũng may quan tài đá này độ kín hơi không tốt lắm, nên không đến nỗi làm Muộn Du Bình chết ngạt bên trong.

Sao rồi.

Đậy nắp xong có cảm giác mới mẻ gì không.

Lý Vọng Thư gõ gõ lên nắp quan tài, liền nghe thấy giọng nói của Muộn Du Bình vọng ra.

Cảm giác rất buồn ngủ, cực kỳ buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Giọng nói của Muộn Du Bình làm tim mọi người thót lên.

Với ý chí sắt đá như hắn, trong tình huống bình thường làm sao có thể nói nửa chừng đã lăn ra ngủ như vậy.

Đúng lúc này, cỗ quan tài đá vốn trông thường thường bậc trung bỗng nhiên lại tỏa ra một luồng ánh sáng xanh lục nhàn nhạt.

Có phản ứng.

Mập Mạp kinh hỉ, Lý Vọng Thư cũng thở phào.

Có phản ứng là chuyện tốt, chúng ta chờ xem sao.

Có lẽ lát nữa Tiểu Ca ra ngoài là có thể khôi phục ký ức trước kia.

Nhưng ngay khi Lý Vọng Thư và Mập Mạp đang vui mừng, thì Hắc Mắt Kính đứng bên cạnh lại nhìn chằm chằm mặt hồ phía xa, giọng điệu dồn dập hỏi: Các cậu mau nhìn xem, phản ứng kiểu này cũng là bình thường sao.

Theo ánh mắt Hắc Mắt Kính nhìn lại, chỉ thấy mặt hồ vốn đã khôi phục vẻ yên tĩnh, lúc này lại xuất hiện một đoàn bóng đen mơ hồ.

Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện đoàn bóng đen này giống như nước thải công nghiệp bị xả lén xuống hồ vậy.

Mà đầu nguồn của nó, chính là cái đốm đen khổng lồ nằm sâu dưới tầng nham thạch đáy hồ.

Điều khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi là đoàn nước đen kia như có sinh mệnh, nhanh chóng chia làm hai đường trong nước, trực tiếp bao vây lấy hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Không chỉ vậy, sau khi tạo thành vòng vây, nước đen bắt đầu chậm rãi ăn mòn về phía hòn đảo.

Cùng lúc đó, cả hòn đảo nhỏ dưới chân Lý Vọng Thư bọn họ dường như cũng sống lại, bắt đầu phát ra ánh sáng xanh lục giống hệt cỗ quan tài đá, tỏa ra từ trong ra ngoài.

Cây đồng thau đứng cạnh quan tài đá cư nhiên cũng tự rung động.

Tuy nhiên sự rung động này rất nhỏ, dù những chiếc chuông lục giác trên cây cũng lắc lư theo nhưng chưa đến mức phát ra âm thanh.

Chương 263

Lý Vọng Thư ba người đứng thành hình tam giác quanh quan tài đá, vẻ mặt cảnh giác nhìn dòng nước đen đang ngày càng áp sát hòn đảo.

Dòng nước đen kia dường như cũng rơi vào thế giằng co với ánh sáng xanh phát ra từ hòn đảo, không tiếp tục co cụm vòng vây nữa.

Thế nhưng, bọn họ không chú ý tới một việc, đó là thi thể tổ tiên Trương gia bị bọn họ dọn ra khỏi quan tài, do thân hình cao lớn mà không gian trên đảo lại hữu hạn, nên lúc này một bên gót chân thật ra đã duỗi xuống nước.

Lượng lớn nước đen đang điên cuồng chui vào bên trong cái xác đó.

Theo đà nước đen xâm nhập, thi thể vốn còn hồng hào sắc mặt, giờ phút này chỉ trong chớp mắt, bề mặt cơ thể đã mọc ra một lớp lông đen dày đặc.

Đang căng thẳng quan sát khắp nơi, ánh mắt Mập Mạp vô tình quét qua cái xác, suýt chút nữa thì giật mình ngã tòm xuống hồ.

Không xong rồi, thái công của Tiểu Ca có khả năng bị thi biến.

Chúng ta lần này xuống đây cái gì cũng mang, nhưng duy nhất lại quên mang móng lừa đen.

Lý thiếu, cậu nói xem giờ phải làm sao.

Nghe Mập Mạp nói, Lý Vọng Thư và Hắc Mắt Kính quay đầu lại, liền thấy cái xác đã to hơn ban đầu vài vòng.

Bộ áo liệm vốn rộng thùng thình giờ đã bị căng phồng lên.

Làm sao nữa.

Đương nhiên là tiên hạ thủ vi cường rồi.

Người mù, tiếp lấy.

Vì cái xác nằm giữa Mập Mạp và Hắc Mắt Kính, Lý Vọng Thư lập tức ném thanh đao của Muộn Du Bình cho Hắc Mắt Kính.

Hắc Mắt Kính đón lấy đao, động tác nhanh như chớp, rút đao chém thẳng xuống đầu cái xác.

Nhưng cái xác kia cứ như có gắn lò xo dưới lưng, bật dậy đánh cọ một cái.

Chẳng những tránh được đao của Hắc Mắt Kính mà còn thuận thế lao thẳng về phía Mập Mạp.

Cũng may Mập Mạp không phải loại người ngồi chờ chết, ngay khoảnh khắc cái xác lao đến như hổ đói vồ mồi, súng trong tay hắn đã khai hỏa.

Viên đạn này rốt cuộc gây ra bao nhiêu sát thương cho cái xác quỷ dị kia thì Lý Vọng Thư không rõ.

Nhưng điều khiến người ta nghẹn họng trân trối là, chỉ với một phát súng này, cái xác đang hùng hổ lao tới lại như bị một luồng lực lượng cực lớn va phải, bay ngược ra sau với tốc độ nhanh gấp mấy lần lúc trước, đập mạnh xuống nước.

Tuy nhiên, phát súng này tuy đẩy lùi được cái xác nhưng tiếng nổ lớn của nó lại mang đến hậu quả không ngờ.

Đặc biệt là trong môi trường hang động đá vôi khép kín dưới lòng đất này, tiếng súng đinh tai nhức óc liên tục phản xạ trên vách đá, tạo thành từng đợt sóng âm va đập.

Thứ âm thanh khủng bố này không chỉ khiến người ta tê dại da

đầu, mà còn làm cho những chiếc chuông lục giác treo trên cây đồng thau chịu chấn động mạnh.

Đáng sợ là, những chiếc chuông vốn đang yên tĩnh, sau khi bị sóng âm kích thích, thế mà lại thực sự bắt đầu phát ra tiếng kêu.

Đầu tiên là một tiếng chuông lanh lảnh, phảng phất như tín hiệu kích hoạt.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, toàn bộ chuông lục giác trên cây đồng thau như được một thế lực thần bí đánh thức, bắt đầu vang lên dồn dập và dày đặc.

Biến cố bất ngờ khiến Lý Vọng Thư kinh hãi, tim hắn thót lại, vội vàng quay đầu nhìn Mập Mạp và Hắc Mắt Kính.

Quả nhiên, đúng như hắn lo lắng, sau khi nghe thấy tiếng chuông quỷ dị này, ánh mắt của Mập Mạp và Hắc Mắt Kính dần trở nên mê mang, dường như đã mất đi ý thức.

Vãi chưởng, có cần phải ép người quá đáng vậy không, xem ra lần này thực sự đòi mạng rồi.

Thấy trạng thái của Mập Mạp và Hắc Mắt Kính không ổn, Lý Vọng Thư theo bản năng xoay người rút súng, định giải quyết đám chuông trên cây đồng thau trước.

Nhưng khi nhìn thấy số lượng chuông dày đặc chi chít, hắn lập tức bỏ cuộc, chỉ còn cách đánh úp Mập Mạp một cú bất ngờ.

Một báng súng đập vào gáy, tiễn Mập Mạp vào mộng đẹp trước.

Nhưng khi hắn xoay người định lặp lại động tác này với Hắc Mắt Kính thì gặp rắc rối.

Không biết Hắc Mắt Kính rơi vào ảo giác gì mà mặt lộ vẻ hoảng sợ chưa từng thấy.

Không đợi Lý Vọng Thư tới gần, hắn đã phát điên vung đao chém tới.

Người mù, anh điên rồi hả.

Mau tỉnh lại đi.

Dễ dàng rơi vào ảo cảnh như thế, còn vác đao chém cố chủ, anh còn cần danh tiếng nữa không hả.

Hắc Mắt Kính không giống Mập Mạp, thân thủ của gã mạnh hơn Mập Mạp quá nhiều.

Lý Vọng Thư đừng nói là đánh ngất hắn, thậm chí còn bị hắn áp chế ngược lại, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Cũng may, khi tiếng súng ngưng vọng lại, tiếng chuông trên cây đồng thau cũng dần dừng lại.

Hắc Mắt Kính quả nhiên có chỗ hơn người, tiếng chuông vừa dứt liền khựng lại, dường như đã nhận ra bản thân bất thường.

Lý Vọng Thư lập tức chớp thời cơ, vòng ra sau giáng một cú thật mạnh vào gáy hắn.

Nhìn Hắc Mắt Kính cũng bị đánh ngất, Lý Vọng Thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thu lấy thanh trường đao trong tay hắn.

Quả nhiên, Muộn Du Bình không ở đây, đám các người chẳng ai đáng tin cậy cả.

Nhưng chưa đợi hắn nghỉ ngơi được bao lâu, mặt hồ bên cạnh lại đột nhiên cuộn trào.

Ngay sau đó, tổ tiên Trương gia bị bắn bay lúc nãy lại từ từ nổi lên.

Khá lắm, đây là xuống nước để nâng cấp tiến hóa sao.

Lý Vọng Thư cũng không chắc cái thứ vừa trồi lên này còn có thể gọi là thi thể người hay không.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, thể tích nó đã to lên vài lần, hai bên sườn thậm chí còn mọc ra hai cái vuốt sắc.

Dù đang ở trong nước, quanh thân nó vẫn có thể thấy rõ khói đen đang không ngừng bốc ra.

Không đợi Lý Vọng Thư quan sát kỹ hơn, sau một tiếng gào rống, tổ tiên Trương gia liền lao về phía hắn.

Cũng may lần này đối mặt là xác chết đã thi biến, Lý Vọng Thư có thể hoàn toàn buông tay chân.

Hắn nhặt khẩu súng của Mập Mạp dưới đất lên, bắt đầu xả đạn vào con cự thi xác chết khổng lồ.

Nhưng khác với lúc nãy một phát là bắn bay, lần này những viên đạn uy lực lớn bắn vào người nó chỉ làm con cự thi lảo đảo một chút, căn bản không gây ra sát thương đáng kể.

Mẹ kiếp, người Trương gia thi biến xong đều trâu bò thế này sao.

Bắn hết một băng đạn, mắt thấy đối phương đã lên bờ, Lý Vọng Thư đành vứt súng, xách trường đao lao tới bổ đầu tiên.

Cũng may Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình không phải đồ dỏm.

Thừa dịp đối phương đang leo lên bờ, Lý Vọng Thư chém một nhát từ vai xuống ngực, suýt chút nữa chẻ đôi con cự thi.

Nhưng chưa kịp bồi thêm nhát nữa, hắn bỗng cảm thấy lực cản trên tay tăng mạnh.

Chỉ thấy vết thương của cự thi bỗng trào ra lượng lớn dịch nhầy màu đen như keo dính, bao bọc lấy vết chém.

Nếu Lý Vọng Thư không rút đao nhanh, có khi ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng bị dính chặt vào trong.

Theo lượng dịch nhầy ngày càng nhiều, cái thân mình sắp bị chẻ đôi của cự thi như được dùng keo dán lại, vết thương từ từ khép miệng.

Trong lúc Lý Vọng Thư ngẩn người, ngực hắn bỗng đau nhói, cả người bay ngược ra sau, đập mạnh vào thân cây đồng thau.

Mãi đến khi rơi xuống đất, hắn mới nhìn rõ nửa thân dưới của cự thi mọc chi chít đủ loại chân.

Có cái giống chân sâu, có cái như xúc tu bạch tuộc, lại có cả chân trâu ngựa.

Cú vừa rồi là hắn bị một cái chân giống móng trâu đá trúng ngực.

Chương 264

Cú đá này tuy không làm Lý Vọng Thư mất khả năng chiến đấu nhưng đau đến mức hắn phải há miệng thở dốc.

Vết thương ở ngực khiến mỗi lần thở là một lần đau kịch liệt, không biết có gãy xương sườn không.

Tuy nhiên, cú ngã này không phải hoàn toàn vô ích.

Cú va chạm của Lý Vọng Thư làm cây đồng thau rung lắc dữ dội, khiến chuông lục giác lại vang lên.

Điều hắn không ngờ là tiếng chuông này không chỉ ảnh hưởng đến người thường mà còn có tác dụng với cả con cự thi, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn.

Tiếng chuông vừa vang lên, hắc khí trên người cự thi như bị kinh hãi, phun trào ra ngoài rồi tan biến vào không trung.

Không chỉ cự thi, ngay cả đám vật chất đen đang bao vây hòn đảo dưới nước cũng bị đẩy lùi.

Chẳng lẽ những sợi dây thép kia không phải để phòng người, mà là để phòng bị đám nước đen này.

Nhìn thấy ngay cả nước đen cũng bị tiếng chuông đẩy lui, Lý Vọng Thư hoàn toàn ngộ ra.

Hèn chi Trương gia cổ lâu này đi suốt một đường không có cơ quan, lại cố tình đặt một cái cơ quan lợi hại thế này ở đây.

Hơn nữa cách bố trí này còn không chừa đường lui.

Hóa ra cơ quan này căn bản không phải chuẩn bị cho con người.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư nhìn Mập Mạp và Hắc Mắt Kính

đang ngủ say, lại nhìn con cự thi khổng lồ.

Hắn dứt khoát chủ động bám vào cây đồng thau, cắn răng rung lắc điên cuồng.

Tới đi, để xem ai chết trước.

Tuy có Nhị Vang Hoàn và chuông lục giác cỡ nhỏ hỗ trợ, cộng thêm Thi Miết Vương trong đầu giúp hắn không dễ rơi vào ảo giác, nhưng tiếng chuông dồn dập vẫn khiến đầu hắn đau như búa bổ.

Dù khó chịu nhưng hiệu quả thấy rõ ngay tức khắc.

Con cự thi trong tiếng chuông kịch liệt giống như quả bóng xì hơi, hắc khí tuôn ra xối xả, thân thể co rút lại, các chi loạn xạ trên người khô héo rồi rụng xuống.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ con cự thi bị tiếng chuông chấn nát vụn đầy đất.

Nhưng việc này dường như đã chọc giận cái đốm đen dưới đáy hồ.

Càng nhiều vật chất đen tuôn ra, lao khỏi mặt nước chia làm hai hướng.

Một phần bao lấy cây đồng thau, khiến nó lão hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mấy ngàn năm chỉ làm cây mọc chút rỉ xanh, nay bị hắc khí bao phủ lại như trải qua hàng tỷ năm trong nháy mắt.

Chuông lục giác vì mối nối bị rỉ sét ăn mòn mà rơi lả tả.

Cuối cùng, cả cây đồng thau gãy đôi, ầm ầm sụp đổ.

Cây đồng thau đổ giúp tránh được ảo giác cho người khác, nhưng Lý Vọng Thư chẳng vui nổi.

Đến nước này, hắn cũng hiểu cây đồng thau và chuông lục giác tồn tại là để đối phó với cái đốm đen dưới nước.

Do cơ quan dây thép nối với cây bị hắn phá giải, chuông không kịp vang lên trước khi đốm đen dị biến, dẫn đến kết cục cây đồng thau bị hủy.

Nếu chỉ mất cây đồng thau thì chưa lo lắm, nhưng phần hắc khí còn lại đang lao tới đống mảnh vụn thi thể tổ tiên Trương gia.

Không đến mức đó chứ.

Đã nát thế rồi mà hắc khí vẫn không buông tha.

Chưa kịp thở phào, hắc khí đã cuốn lấy mảnh vụn thi hài rồi quay trở lại xuống nước.

Đang lúc nghi hoặc, quan tài đá bỗng truyền đến động tĩnh.

Ánh sáng xanh trên quan tài tắt dần, nắp quan tài bị đẩy ra.

Muộn Du Bình cau mày, từ từ ngồi dậy.

Sao rồi.

Có hiệu quả không.

Lý Vọng Thư hỏi.

Muộn Du Bình nhìn lướt qua Mập Mạp và Hắc Mắt Kính đang nằm một bên, hơi sửng sốt: Bọn họ bị sao vậy.

Không sao, bọn họ đợi mệt quá nên ngủ trước thôi, kệ họ đi.

Nói chuyện của cậu trước đã, sao rồi.

Nhớ lại chuyện xưa chưa.

Lần này, Muộn Du Bình gật đầu: Nhớ rồi, chỉ là một lần nhớ lại quá nhiều chuyện, giờ đầu óc hơi loạn.

Nhớ là tốt rồi, nhớ là tốt rồi.

Loạn chút thì từ từ sắp xếp lại, không vội.

Đây là tin tốt nhất Lý Vọng Thư nghe được gần đây, khiến hắn nói năng cũng hơi lắp bắp.

Đúng lúc này, mặt hồ lại nổi sóng.

Lượng lớn bọt khí đen sùng sục trào lên từ đốm đen dưới đáy, ngưng tụ trên mặt nước thành một khối khí đen khổng lồ đang cuộn trào, mang lại cảm giác âm trầm tà dị.

Nhìn lâu vào đó, bên tai còn văng vẳng tiếng gào thét hỗn độn.

Lý Vọng Thư nhìn sang Muộn Du Bình, thấy hắn cũng nhíu mày nhưng không ngạc nhiên.

Hắn an tâm hẳn.

Ít nhất Muộn Du Bình biết đây là cái gì.

Tiểu Ca chỉ tỏ vẻ ngưng trọng chứ chưa bảo chạy, chứng tỏ vấn đề không quá lớn.

Có tự tin rồi, Lý Vọng Thư bèn kéo Mập Mạp và Hắc Mắt Kính vào giữa đảo, tránh để họ lăn xuống nước.

Vừa kéo xong, khối khí đen trên không trung như tích đủ lực lượng, bắt đầu cuộn trào dữ dội hơn, dần ngưng tụ thành hình người, chính là hình dáng tổ tiên Trương gia lúc nãy.

Định mở miệng nhắc Muộn Du Bình, không ngờ hắc khí vừa thành hình người lại đột ngột co rút vào trong, biến thành hình dáng một con Kỳ Lân màu đen sống động như thật.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư lập tức ném Hắc Kim Cổ Đao cho Muộn Du Bình: Tiếp lấy.

Nhưng Muộn Du Bình nhận đao lại không chém Kỳ Lân đen, mà trực tiếp cắt băng vải trên tay, rạch một đường sâu hoắm cho máu

tươi nhỏ xuống quan tài đá.

Theo máu rơi xuống, ánh sáng xanh trên đảo lại đậm thêm, hồ nước xung quanh cũng bắt đầu phát sáng xanh.

Đang định hỏi xem mình có thể giúp gì, trên mặt hồ đột ngột xuất hiện một xoáy nước.

Một con Kỳ Lân toàn thân phát sáng xanh lục, được tạo thành từ nước hồ, chui lên từ xoáy nước.

Nhìn hai con Kỳ Lân một lớn một nhỏ, Lý Vọng Thư tê rần cả người: Cái này là gì.

Thần tiên đấu pháp sao.

Có cần chơi lớn vậy không.

Kỳ Lân xanh vừa ra liền lao vào Kỳ Lân đen.

Rõ ràng một con từ hắc khí, một con từ nước, nhưng khi va vào nhau lại như thực thể, tạo cảm giác như hỏa tinh đụng địa cầu.

Tiếc là Kỳ Lân xanh nhỏ hơn hẳn một vòng, rõ ràng không phải đối thủ.

Muộn Du Bình thấy thế liền giơ đao định rạch thêm vết thương lấy máu.

Lý Vọng Thư vội cản lại: Đủ rồi, tiếp tục nữa là cậu chết chắc đấy.

Chẳng phải chỉ là máu thôi sao.

Máu người khác được không.

Được thì bao đủ.

Không đợi Muộn Du Bình trả lời, hắn đã lảo đảo rồi ngất xỉu trên quan tài đá.

Lý Vọng Thư bất chấp tất cả, đỡ Mập Mạp dậy, cho hắn nằm úp lên quan tài như Muộn Du Bình rồi cắt tay hắn.

Chương 265

Máu Mập Mạp rơi xuống, mặt nước lại xuất hiện xoáy nước, một con lợn rừng màu xanh lục bằng nước lao ra, húc vào Kỳ Lân đen.

Nhưng con lợn rừng này quá nhỏ, vừa chạm vào đã bị húc tan nát.

Dù máu Mập Mạp liên tục nhỏ xuống giúp lợn rừng tái tạo nhưng hiệu quả không lớn.

Tuy nhiên, thấy máu Mập Mạp có tác dụng, Lý Vọng Thư mừng rỡ, định quay sang đỡ Hắc Mắt Kính.

Đừng đừng, để tôi tự làm.

Không biết Hắc Mắt Kính tỉnh lúc nào, hắn né xa con dao của Lý Vọng Thư, ngượng ngùng rút dao găm tự cắt tay mình.

Trên mặt nước xuất hiện một con sói xanh hung dữ lao tới cắn xé Kỳ Lân đen.

Mập Mạp huyễn hóa ra con heo thì chuẩn rồi.

Nhưng rõ ràng tôi thiện lương thế này, sao lại ra con sói nhỉ.

Quan tài này có vấn đề à.

Hay nó chưa hiểu rõ tôi.

Lý Vọng Thư mặc kệ Hắc Mắt Kính lảm nhảm, thấy ba đánh một vẫn lép vế, hắn quyết đoán cắt tay mình, nhỏ máu lên quan tài.

Theo máu Lý Vọng Thư rơi xuống, mặt hồ lại nổi sóng.

Một con cự xà rắn khổng lồ đột nhiên lao ra từ xoáy nước, cắn phập vào người Kỳ Lân đen rồi quấn chặt lấy nó.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Vọng Thư trút được gánh nặng.

Con cự xà này hình dáng y hệt Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà.

Có cự xà tham chiến, cục diện đảo chiều ngay lập tức.

Kỳ Lân đen bị quấn chặt, chỉ còn nước chờ bị xâu xé.

Quan trọng nhất là tạo hình Xà Mẫu cũng uy vũ khí phách, Lý Vọng Thư thật sự sợ mình giống Mập Mạp gọi ra sinh vật kỳ quặc nào đó, ví dụ như chuột lang nước Capybara thì xấu hổ chết mất.

Chẳng mấy chốc, dưới tình thế bốn đánh một, dù đốm đen dưới đáy hồ liên tục tiếp viện hắc khí, Kỳ Lân đen vẫn bị đánh tan nát, hóa thành khói đen tiêu tán.

Điều bất ngờ là sau khi Kỳ Lân đen biến mất, bốn con thú triệu hồi không tan biến mà lao thẳng xuống đốm đen dưới đáy hồ, thực hiện cú va chạm tự sát.

Sau cú va chạm, bề mặt đốm đen hình thành một lớp màng bảo vệ như ngọc thạch, phong ấn nó lại.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm, định mở miệng nói thì thấy đầu óc choáng váng.

Hắn mới nhớ ra tay mình vẫn đang chảy máu, vội vàng lấy túi cấp cứu băng bó cho mọi người.

Máu đã cầm, nhưng vì mất máu quá nhiều, Lý Vọng Thư cảm thấy thân thể như bị rút cạn, mồ hôi tuôn như tắm.

Hắc Mắt Kính cũng thở hồng hộc.

Nguy kịch nhất là Muộn Du Bình và Mập Mạp.

Muộn Du Bình đã mất máu hai lần, mặt trắng bệch, hơi thở mong manh.

Mập Mạp cũng không khá hơn, phần vì bị ảnh hưởng bởi chuông lục giác, phần vì Lý Vọng Thư sợ mỡ hắn dày nên rạch tay hơi sâu,

lượng máu mất còn nhiều hơn cả Muộn Du Bình.

May là hô hấp cả hai tuy yếu nhưng vẫn ổn định, tạm thời không nguy hiểm tính mạng.

Việc hai người hôn mê làm Lý Vọng Thư và Hắc Mắt Kính khá vất vả.

Hai kẻ suy yếu phải cõng hai tên bất tỉnh, đường ra gian nan gấp bội.

Muộn Du Bình còn đỡ, nhẹ tênh như con gái.

Nhưng cõng Mập Mạp đúng là cực hình, Lý Vọng Thư cảm giác hắn nặng hơn dự kiến rất nhiều.

Tôi đã cố đánh giá cao cân nặng tên này rồi mà vẫn còn bảo thủ quá.

Hắn cứ leo lẻo mồm bảo mình chỉ tầm hai trăm cân 100kg.

Nhìn cái xác hắn giờ, dù đã mất máu, mà thiếu một lạng so với ba trăm cân 150kg thì tôi đi bằng đầu.

Tuy đốm đen đã tạm giải quyết nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, hai người quyết định rời đi ngay.

Thay phiên nhau cõng, cuối cùng cũng bò được tới lối đi giữa hai tòa Trương gia cổ lâu.

Lý Vọng Thư kiệt sức nằm vật ra đất.

Hắc Mắt Kính cũng đặt Muộn Du Bình xuống, lôi lương khô ra ăn, miệng hỏi: Vừa rồi là tình huống gì thế.

Sao tôi thấy huyền huyễn quá vậy.

Hết Kỳ Lân lại đến rắn, cứ như thần tiên đánh nhau.

Còn cái thứ đen sì dưới đáy nước rốt cuộc là gì.

Lý Vọng Thư trở mình tìm tư thế thoải mái hơn rồi chậm rãi nói: Đốm đen đó hẳn là long mạch trong truyền thuyết.

Nhớ lại lời Uông Tàng Hải và thông tin ở Tháp Mộc Đà, hắn nghiêm giọng: Nghe nói long mạch đã biến dị, sinh ra hiện tượng nham mạch màu đen, không ngừng lan tràn về một hướng cụ thể.

Đốm đen dưới đáy hồ chính là mặt cắt của long mạch đang lan tới.

Hòn đảo nhỏ kia có lẽ là một thiên thạch từ ngoài vũ trụ, long mạch muốn nuốt chửng nó.

Trương gia phát hiện ra nên đã bố trí cây đồng thau đầy chuông lục giác trên thiên thạch để ngăn chặn.

Họ còn xây Trương gia cổ lâu lên trên để bảo vệ, sợ bị người phá hoại.

Nhưng có lẽ chính Trương gia cũng không ngờ tộc trưởng đời sau lại mất trí nhớ, rồi chúng ta vô tình phá hủy cơ quan cây đồng thau, tạo cơ hội cho long mạch đục nước béo cò.

Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi.

Cụ thể phải đợi Tiểu Ca tỉnh lại mới rõ.

Giờ cậu ấy đã tìm lại ký ức, chắc chắn sẽ biết nhiều bí mật mà chúng ta chưa biết.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi mong chờ.

Muộn Du Bình là tộc trưởng đời cuối của Trương gia, lại có trải nghiệm phong phú, ký ức của hắn chắc chắn sẽ giải đáp được nhiều bí ẩn trong lòng Lý Vọng Thư.

Nghĩ đến việc trong lòng có không ít nghi vấn sắp đạt được lời giải, Lý Vọng Thư không nhịn được quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, đồng thời thầm cầu nguyện trong lòng: Đại ca, lần này anh nhất

định phải chịu đựng đấy nhé.

Nếu ký ức khôi phục thì đừng có xảy ra chuyện xấu gì nữa.

Còn nếu lại mất trí nhớ, thì tôi thật sự không biết tìm đâu ra nơi nào có thể giúp anh tìm lại ký ức nữa đâu.

Lúc này, Hắc Mắt Kính đưa qua một hộp cơm rang thịt sợi ớt xanh còn nóng hổi: Tranh thủ ăn nhanh đi, ăn no rồi khiêng người mới không thấy mệt.

Thấy Lý Vọng Thư nhận lấy hộp cơm bắt đầu lùa vội, Hắc Mắt Kính một bên ăn cơm, một bên không ngừng điều chỉnh bộ đàm.

Tuy nhiên, hắn loay hoay nửa ngày, bộ đàm ngoại trừ tiếng rè rè ra thì căn bản không liên lạc được với bên ngoài.

Đừng thử nữa, nơi này chắc vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng của thiên thạch kia.

Có lẽ chờ chúng ta trở lại tòa Trương Gia Cổ Lâu phía trước, tín hiệu sẽ có lại thôi.

Tuy nhiên, suy nghĩ của Lý Vọng Thư thì tốt đẹp, nhưng khi hai người bọn họ cõng Bàn Tử cùng Muộn Du Bình trở lại đàn tế Trương gia, bộ đàm vẫn như cũ không thể liên lạc được với đám người A Ninh bên ngoài.

Có lẽ là do thông đạo này còn mở, ảnh hưởng của thiên thạch từ thông đạo truyền tới.

Tuy nói vậy, nhưng đến lúc này, dù là Lý Vọng Thư hay Hắc Mắt Kính, kỳ thật trong lòng đều đã nhận thấy có chút không ổn.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, hai người lại lần nữa cõng bệnh nhân xuất phát, đi xuống thêm hai tầng, đến tầng lầu chứa đầy các loại sách cổ.

Nhưng mà dù đã tới đây, bộ đàm vẫn không thể liên lạc với bên ngoài.

Đến nước này, Lý Vọng Thư cũng thật sự không nghĩ ra được lời an ủi nào nữa.

Hắc Mắt Kính cũng vẻ mặt lo lắng: Hiện tại làm sao bây giờ.

Chương 266

Tầng dưới kia còn có một đám Mật Lạc Đà đang chờ chúng ta đấy.

Chỉ dựa vào hai đứa mình, lại còn mang theo hai người bọn họ, căn bản không thể nào phá vây khỏi đám Mật Lạc Đà đó.

Lý Vọng Thư suy nghĩ xa hơn Hắc Mắt Kính một chút.

Trước đó bộ đàm luôn phát ra tiếng rè rè, rõ ràng là do tín hiệu chịu sự quấy nhiễu nghiêm trọng.

Nhưng từ khi bọn họ tới đàn tế, bộ đàm đã hoàn toàn không còn nghe thấy tiếng rè nữa.

Điều này chứng tỏ khi bọn họ ra khỏi thông đạo, loại quấy nhiễu này đã không còn tồn tại.

Sở dĩ vẫn chưa liên lạc được với bên ngoài, đơn thuần là do người bên ngoài không đưa ra phản hồi mà thôi.

Phải biết rằng, nhiệm vụ của những người A Ninh mang theo chính là làm công tác tiếp ứng trong hang động bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu.

Nghe được bộ đàm gọi mà lại không đưa ra bất kỳ phản hồi nào, chuyện này bản thân nó đã rất vô lý.

Hơn nữa bộ đàm cũng không chỉ có một cái, chẳng lẽ một người không nghe thấy thì tất cả mọi người bên ngoài đều không nghe thấy sao.

Giờ phút này nghe Hắc Mắt Kính nói, Lý Vọng Thư cũng coi như vỡ mộng, thần sắc ngưng trọng nói: So với đám Mật Lạc Đà dưới lầu, điều tôi lo lắng hơn là rất có thể đám người A Ninh đã xảy ra

chuyện.

Hắc Mắt Kính nghe vậy cũng phản ứng lại, vội vàng móc bộ đàm ra bắt đầu không ngừng kêu gọi.

Thậm chí sợ bộ đàm của mình có vấn đề, hắn còn lôi cả bộ đàm trên người Bàn Tử và Muộn Du Bình ra thử liên tục.

Nhưng mà loay hoay nửa ngày, đầu bên kia bộ đàm vẫn chìm trong im lặng.

Đừng nói có người trả lời, ngay cả tiếng tít tít khởi động máy cũng chưa vang lên lần nào.

Lần này là xong đời thật rồi, xuống thì không xuống được, muốn gọi người bên ngoài vào hỗ trợ cũng không liên lạc được.

Thật không ngờ, Trương Gia Cổ Lâu nguy hiểm trùng trùng chúng ta đều vượt qua rồi, cuối cùng lại bị vây ở chỗ này không ra được.

Cảm thán một câu, Hắc Mắt Kính bắt đầu đi kiểm tra các phòng ở tầng này.

Hành động này làm Lý Vọng Thư hơi sửng sốt: Anh làm gì đấy.

Tìm nhà vệ sinh à.

Tôi nghĩ nơi này chắc không thiết kế nhà vệ sinh đâu.

Trong lòng Lý Vọng Thư thực ra không quá hoảng loạn, rốt cuộc đội ngũ chi viện không chỉ có mỗi đội của A Ninh.

Mạo Mạo Giác ở bên ngoài mới là lực lượng chi viện cuối cùng.

Chính mình hiện tại không liên lạc được với A Ninh, Mạo Mạo Giác bên ngoài tự nhiên cũng không liên lạc được.

Trong hành động mà mất liên lạc, bản thân việc đó đã chứng minh nhất định có chuyện xảy ra.

Cho nên hắn tin tưởng không bao lâu nữa, Mạo Mạo Giác sẽ dẫn người tiến vào.

Chỉ cần bọn họ vào được, bộ đàm của mình tự nhiên sẽ liên lạc được với bọn họ.

Chẳng qua tiến độ này có thể sẽ không quá nhanh.

Rốt cuộc ngay cả nhóm người mình khi mới vào cũng gặp không ít rắc rối.

Những rắc rối đó đối với đội ngũ của Mạo Mạo Giác mà nói, chỉ càng thêm nguy hiểm.

Nhưng dù vậy, Lý Vọng Thư vẫn tràn đầy niềm tin vào Mạo Mạo Giác.

Bởi vì nếu bọn họ xuất động, có nghĩa là bắt đầu cứu viện bão hòa.

Đến lúc đó dù là nhân sự hay trang bị đều sẽ được đẩy lên mức cao nhất.

Hơn nữa còn có Hoa Hòa Thượng dẫn theo người của đường khẩu Trần gia hỗ trợ bên cạnh, tuy nguy hiểm vẫn còn đó, nhưng cuối cùng chắc chắn sẽ tìm được tới đây.

Không phải nói nơi này là Trương Gia Cổ Lâu sao.

Nếu là lầu, tại sao bốn mặt đều là tường đá.

Hắc Mắt Kính có vẻ định phá tường mà ra, chẳng qua thất bại, lại vẻ mặt bực bội đi trở về.

Yên tâm đi, dù A Ninh bọn họ có thực sự xảy ra chuyện thì cũng sẽ không ai bỏ mặc chúng ta đâu.

Anh cứ dừng lại nghỉ ngơi cho tốt, đừng lãng phí thể lực vô ích.

Lương khô còn lại, nếu ăn tiết kiệm một chút chắc cũng đủ để chúng ta cầm cự một thời gian.

Thật ra hiện tại tôi lo lắng cho hai người họ hơn.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình và Bàn Tử vẫn đang hôn mê.

Trong tình huống này, nếu hai người họ còn không tỉnh lại thì thật sự phiền phức to.

Hắc Mắt Kính cũng biết nghe lời, lập tức ngồi xuống một bên, đồng thời lấy nước ra, mớm cho Muộn Du Bình và Bàn Tử mỗi người một ngụm.

Cậu nói xem, A Ninh bọn họ bên ngoài sẽ gặp phải chuyện gì.

Chẳng lẽ là Mật Lạc Đà đuổi theo ra ngoài.

Tôi nhớ chúng ta đi một đường đều phun cường kiềm lên vách đá mà.

Theo lý thuyết, Mật Lạc Đà sẽ không tấn công bọn họ mới đúng.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Khó nói lắm.

Anh đừng quên, những cái cửa động giống như chỗ chúng ta đi vào, bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu chi chít gần như chỗ nào cũng có.

Mật Lạc Đà sợ cường kiềm, sẽ không chui ra trực tiếp từ vách đá, nhưng nếu chúng nó tấn công từ những cửa động kia thì sao.

Còn một câu Lý Vọng Thư không nói, đó là hắn biết sở dĩ nơi này có thứ quái quỷ như Mật Lạc Đà hoàn toàn là do ảnh hưởng của viên thiên thạch trong hồ.

Mà cách đây không lâu, giữa thiên thạch và long mạch đã nổ ra một cuộc xung đột khá kịch liệt.

Lúc này, dao động ảnh hưởng của thiên thạch đối với ngoại giới hẳn là vô cùng dữ dội.

Cho nên đám Mật Lạc Đà gần đây có phát sinh biến dị gì, hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Hy vọng A Ninh bọn họ không sao.

Dù gì bọn họ chuẩn bị cũng không tệ, vật tư coi như sung túc, chắc là có thể ứng phó được.

Lý Vọng Thư vừa mới cảm thán một câu, không ngờ liền nghe thấy một tiếng súng vang lên đầy đột ngột.

Nhìn nhau với Hắc Mắt Kính, từ ánh mắt đối phương xác định không phải ảo giác, hai người tức khắc căng thẳng.

Không đợi hai người hành động, tiếng súng lại vang lên, lần này là từng phát một nối tiếp nhau, không hề có ý dừng lại.

Nghe âm thanh thì chắc là ở ngay tầng dưới.

Động tĩnh rất lớn, nhưng tổng cộng chỉ có hai khẩu súng đang bắn.

Tuy nghe thấy động tĩnh dưới lầu, nhưng dù là Lý Vọng Thư hay Hắc Mắt Kính, trên mặt đều không thấy vui mừng.

Nếu là trước đó nghe thấy tiếng súng, có lẽ họ còn thấy cao hứng.

Nhưng hiện tại tiếng súng xuất hiện chỉ khiến hai người cảm thấy căng thẳng.

Không cần Lý Vọng Thư nhắc, Hắc Mắt Kính liền bắt đầu kiểm kê số đạn dược còn lại.

Đạn dược vốn dĩ còn dư không ít, nhưng ai mà ngờ ra tới đây rồi lại mất liên lạc với bên ngoài.

Súng của tôi còn lại hai viên đạn.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư càng thêm chua xót, ít nhất Hắc Mắt Kính còn mang theo một khẩu súng.

Còn hắn, lúc trước cõng Bàn Tử, để giảm trọng lượng, cả súng của Bàn Tử lẫn của hắn đều bị hắn ném lại trên đường.

Lúc này chỉ đành xách thanh Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình trên tay, cũng coi như không phải tay không tấc sắt.

Tiếp theo, nhân lúc tiếng súng dưới lầu còn đang liên tục, hai người lại kéo Bàn Tử và Muộn Du Bình vào một gian phòng nhỏ khá kín đáo để giấu.

Vì an toàn, Hắc Mắt Kính còn lấy không ít thẻ tre phủ lên người hai bệnh nhân.

Chương 267

Nếu không chuyên môn đến gần quan sát, bình thường cũng sẽ chẳng ai chú ý nơi này có giấu hai người.

Làm xong tất cả, âm thanh từ phía cầu thang truyền đến cũng càng lúc càng lớn.

Lý Vọng Thư hiểu rõ, nhất định là người dưới lầu đã chặn đứng được đám Mật Lạc Đà phía dưới, bắt đầu tiếp cận cầu thang lên lầu.

Thế là hắn cùng Hắc Mắt Kính vội vàng chạy tới cửa cầu thang mai phục.

Lý thiếu, cậu nói phía dưới sẽ là ai.

Có khi nào là A Ninh chờ lâu quá nên lên đón chúng ta không.

Hắc Mắt Kính chọn nấp bên phải cửa cầu thang, nghe tiếng súng dưới lầu, nhịn không được mở miệng hỏi Lý Vọng Thư đang nấp bên trái.

Lý Vọng Thư bất đắc dĩ lắc đầu: Chắc không phải A Ninh đâu, bọn họ dù muốn vào đón chúng ta thì bộ đàm cũng sẽ không im lặng như thế.

Thân phận người tới còn là bí ẩn, chúng ta cần thiết phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Hắc Mắt Kính gật đầu, đồng thời cổ vũ: Cho dù người đến là địch nhân thì thật ra cũng không cần lo lắng.

Nghe tiết tấu tiếng súng phía dưới, rõ ràng là một người đang sử dụng đồng thời hai khẩu súng.

Nơi này có hai cao thủ là tôi và cậu, chắc chắn ổn.

Hắc Mắt Kính vừa dứt lời, tiếng súng phía dưới đột nhiên ngừng bặt.

Hai người vội vàng im tiếng, mỗi người nấp kỹ hai bên cửa cầu thang.

Lý Vọng Thư cố tình đè thấp nhịp thở, tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh nơi cầu thang.

Quả nhiên đúng như Hắc Mắt Kính nói, hắn chỉ nghe thấy một tiếng bước chân.

Hơn nữa tiếng bước chân này cực nhẹ, nếu không phải giờ phút này xung quanh yên tĩnh, cộng thêm hắn cố tình lắng nghe, có lẽ căn bản sẽ không nghe ra được.

Nghe tiếng bước chân chủ nhân một đường đi lên, rất nhanh liền tiếp cận tầng của Lý Vọng Thư bọn họ.

Điều này làm Lý Vọng Thư không khỏi thót tim, cơ bắp trên người cũng bắt đầu căng ra chuẩn bị hành động.

Rốt cuộc hiện tại thân thể hắn đã vô cùng mệt mỏi, chiến lực còn được một nửa ngày thường đã là phải thắp hương cảm tạ trời đất rồi, cần thiết phải cẩn thận lại càng thêm cẩn thận.

Theo tiếng bước chân ngày càng đến gần, hắn cũng đã tiến vào trạng thái chiến đấu, chuẩn bị nhân lúc người tới chưa phòng bị, cứ bắt lấy người trước rồi nói sau.

Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị động thủ, không hiểu sao tiếng bước chân kia đột nhiên dừng lại.

Cảm giác này giống như tên đã lên dây, lại đột nhiên có người mở cửa xông vào vậy.

Lần này hoàn toàn không có bất kỳ điềm báo nào, làm Lý Vọng

Thư suýt chút nữa nghẹn đến nội thương.

Hắn không hiểu, người nọ vì sao đột nhiên lại dừng lại.

Là thói quen cẩn thận, gặp ngã rẽ đều cần phải cẩn thận quan sát.

Hay là nói, mai phục của hắn và Hắc Mắt Kính đã bị đối phương phát hiện trước.

Nếu là vế trước thì còn đỡ, dù sao nơi này cũng là Trương Gia Cổ Lâu, người tới cẩn thận một chút cũng là hợp lý.

Nhưng dù hắn có cẩn thận đến mấy, bên mình có hai người, lại là lấy hữu tâm tính vô tâm, tuy rằng có thể gặp chút rắc rối nhỏ, nhưng bắt lấy hắn chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu đối phương đã phát hiện ra mai phục từ trước, vậy thì rắc rối của hai người bọn họ lớn rồi.

Dù đối phương phát hiện bằng cách nào, cũng chứng tỏ thực lực của kẻ đó không thể khinh thường.

Nói không chừng người ta hiện tại đang đánh giá xem một người nên làm thế nào để dễ dàng tóm gọn hai kẻ đang mai phục đây.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư cảm thấy tiếp tục ngồi chờ có vẻ không ổn.

Nếu thật sự bị người ta nhìn thấu, tiếp tục ngồi canh chỉ tổ cho người ta thời gian thong dong bố trí.

Thế là hắn quay đầu, cố tình ra hiệu cho Hắc Mắt Kính một ánh mắt.

Nhận được cái gật đầu xác nhận của Hắc Mắt Kính, Lý Vọng Thư xách đao xoay người, lao thẳng vào cầu thang.

Ngươi chạy không thoát đâu.

Đừng cử động.

Một người cầm đao, một người giơ súng, hai người gần như trong cùng một khoảnh khắc, đồng thời lao vào cầu thang.

Nhưng mà mặc dù động tác của hai người gần như đồng bộ hoàn hảo, trong lòng Lý Vọng Thư lại chẳng thể vui nổi.

Bởi vì hắn nhớ rõ, ánh mắt mình ra hiệu cho Hắc Mắt Kính rõ ràng là bảo hắn giữ vị trí, mình sẽ đột kích trước một đợt, hắn ở phía sau phối hợp tác chiến.

Không ngờ tên này lại cùng lao vào cầu thang với hắn.

Điều chí mạng hơn là, cầu thang trước mắt hai người trống không, đừng nói người, ngay cả một sợi lông cũng không thấy.

Đang lúc Lý Vọng Thư cảm thấy nghi hoặc, bất ngờ một vật cứng rắn từ trên cao chĩa thẳng vào đỉnh đầu hắn.

Sơ suất rồi, người nọ quả nhiên đã nhận ra chúng ta mai phục, sau đó tương kế tựu kế phản mai phục.

Chỉ là hắn lên đây bằng cách nào.

Lên từ lúc nào.

Sao lại không nghe thấy chút động tĩnh nào chứ.

Trong lòng tuy tràn đầy nghi hoặc, nhưng ngoài miệng, Lý Vọng Thư lập tức lớn tiếng nói: Đừng xúc động, cẩn thận cướp cò.

Có gì từ từ nói chuyện, không cần thiết phải động đao động thương làm gì.

Nói xong, còn không nhịn được quay đầu liếc nhìn Hắc Mắt Kính một cái.

Phát hiện tên này còn quyết đoán hơn cả mình, chẳng những đã

chủ động vứt súng trong tay, thậm chí hai tay cũng đã giơ cao, bày ra tư thế đầu hàng.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cũng không thể không ném thanh đao trong tay xuống, có chút oán trách nói: Tôi không phải đã ra hiệu cho anh ở phía sau chi viện sao, anh lao vào làm cái gì.

Giờ thì hay rồi, bị người ta tóm gọn cả ổ.

Nói đoạn, hắn lại lần nữa ra hiệu cho Hắc Mắt Kính, đồng thời cũng học theo dáng vẻ của hắn, giơ cao hai tay.

Chúng tôi đầu hàng.

Có yêu cầu gì, ngài cứ việc đề xuất, chúng tôi nhất định làm theo.

Vừa nói, Lý Vọng Thư vừa chậm rãi điều chỉnh cơ bắp dưới chân, tính toán cùng Hắc Mắt Kính thực hiện một pha tay không đoạt vũ khí.

Nhưng mà còn chưa đợi hai người bọn họ động thủ, liền nghe thấy phía sau bịch một tiếng, người nọ hẳn là từ phía trên nhảy xuống.

Tiếp theo, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau Lý Vọng Thư.

Ta tin ngươi cái quỷ ấy.

Lý thiếu ngươi ta còn lạ gì sao.

Cố ý nói chuyện để phân tán sự chú ý của ta, sau đó lại muốn đánh lén đúng không.

Chiêu này ngươi đã dùng một lần rồi.

Uổng công ta trăm cay ngàn đắng vào đây cứu ngươi, ngươi lại muốn cướp súng trong tay ta, thật đúng là làm người ta đau lòng quá đi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Lý Vọng Thư cũng mặc kệ cái thứ đang chĩa vào đỉnh đầu, quay ngoắt người lại nhìn.

Liền thấy Trương Hải Hạnh mặc bộ đồ phòng hộ cùng kiểu với mình, đang cười tủm tỉm nhìn hắn.

Sao cô lại tới đây.

Lý Vọng Thư không tin Trương Hải Hạnh đột nhiên xuất hiện ở nơi này là để cứu mình.

Sơ hở rõ ràng nhất chính là, ngoại trừ Hắc Mắt Kính bên cạnh ra, trên đời này ai có thể biết hắn hiện tại đang bị nhốt trong Trương Gia Cổ Lâu.

Ngay cả Mạo Mạo Giác bên ngoài, phỏng chừng cũng vừa mới phát hiện đám A Ninh mất liên lạc, mới bắt đầu tổ chức cứu viện thôi.

Trương Hải Hạnh làm sao có thể biết hắn gặp nạn, lại còn tốc độ nhanh như vậy, thậm chí còn đến trước cả đội của Mạo Mạo Giác.

Chương 268

Nhưng mà Trương Hải Hạnh vẫn giữ nụ cười, thu súng lại: Không phải đã nói rồi sao.

Ta tới cứu ngươi.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư một chút cũng không thả lỏng cảnh giác.

Cô bớt điêu đi.

Cô mặc đồ phòng hộ của đội chúng tôi, A Ninh bọn họ làm sao rồi.

Lúc này nụ cười trên mặt Trương Hải Hạnh càng tươi hơn: Sao đột nhiên lại quan tâm cấp dưới thế.

Hay là nói, quan hệ giữa ngươi và cô ả A Ninh đó không bình thường.

Nếu ta nói cô ta chết rồi, ngươi có phải sẽ cảm thấy rất đau lòng không.

Trong lúc nhất thời, Lý Vọng Thư thật sự có chút không rõ Trương Hải Hạnh rốt cuộc đang nói thật hay nói dối.

Ngược lại Hắc Mắt Kính ở bên cạnh nhìn thấu đáo hơn, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh vài lần, rồi cười hắc hắc: Cái kia. cái kia. tôi không quấy rầy hai người hưởng thụ thế giới riêng nữa.

Tôi đi xem Bàn Tử và Tiểu Ca tỉnh chưa đây.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư ngược lại yên tâm, hiểu rằng Hắc Mắt Kính nhất định đã nhìn ra lời vừa rồi của Trương Hải Hạnh chỉ là nói lẫy.

Tuy nhiên Trương Hải Hạnh lại bị nói đến mức có chút ngượng ngùng, chỉ đành chủ động lảng sang chuyện khác: Xem ra chuyến đi lần này của các ngươi có vẻ không thuận lợi lắm nhỉ.

Sao thế, Bàn Tử và tên tiểu quỷ kia còn hôn mê à.

Gặp rắc rối gì sao.

Thấy Trương Hải Hạnh đổi chủ đề, Lý Vọng Thư cũng coi như hoàn toàn yên tâm, gật đầu nói: Đúng là có gặp chút rắc rối, nhưng hiện tại đã giải quyết xong.

Hơn nữa mục đích lần này tiến vào cũng cơ bản coi như đạt được.

Tổng thể mà nói, chuyến đi này cũng tạm ổn, không phải tay trắng ra về.

Nhưng mà cô đấy, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Thấy Trương Hải Hạnh định mở miệng, Lý Vọng Thư vội vàng cướp lời: Mấy câu kiểu như đặc biệt tới cứu tôi thì miễn đi nhé.

Cô không thấy lời đó nghe vô lý đùng đùng à.

Lý do hoàn toàn không đứng vững.

Trương Hải Hạnh vẫn cười nói: Nếu ta không vào, ngươi tính làm sao đi ra ngoài.

Dưới lầu có cả đống Mật Lạc Đà đang canh đấy.

Nói tới đây, Trương Hải Hạnh còn cố ý liếc xéo thanh Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh Lý Vọng Thư, cười khinh thường: Chỉ dựa vào thanh đao này, xuống dưới chém nhau với Mật Lạc Đà.

Ngươi nhắm có làm được không.

Cho nên xét về kết quả hiện tại, có phải ta đã cứu ngươi một lần không.

Tính cả chuyện ở Vân Đỉnh Thiên Cung trước kia.

ừm.

ở Vân Đỉnh Thiên Cung ta đã cứu ngươi mấy lần nhỉ.

Hai lần. hay ba lần.

Được rồi được rồi.

Lý Vọng Thư vội vàng cắt ngang lời Trương Hải Hạnh.

Đừng lặp lại nữa, tôi nhớ, tôi nhớ hết.

Cô cứ nói thẳng đi.

Lần này tìm tôi lại là có việc gì.

Nhưng tôi nói trước nhé, bản thân tôi hiện tại cũng rắc rối đầy mình, chưa chắc đã rảnh để giúp đâu.

Ai nói muốn tìm ngươi giúp đỡ.

Ta lần này tới là muốn tìm tên tiểu quỷ kia giúp đỡ.

Đối mặt với Trương Hải Hạnh vẫn cứng mồm cứng miệng, Lý Vọng Thư khinh thường nói: Đừng có mở mồm là tiểu quỷ, ngậm mồm là tiểu quỷ.

Tôi nói cho cô biết, hiện tại ký ức của hắn đã hoàn toàn khôi phục rồi.

Cô nếu có gan thì đến trước mặt hắn mà gọi nhé.

Đừng quên, hắn là tộc trưởng Trương gia các cô, Trương Khởi Linh cuối cùng đấy.

Trương Hải Hạnh nghe vậy thì im lặng, dường như trong lòng cũng đang rối rắm không biết khi gặp Muộn Du Bình thì nên làm thế nào.

Thấy thế Lý Vọng Thư đắc ý cười, đồng thời hỏi: Có điều hiện

tại cô chưa cần lo lắng quá đâu, tên kia vì mất máu quá nhiều nên giờ vẫn đang hôn mê.

Cô còn thời gian để suy nghĩ kỹ xem chờ hắn tỉnh lại thì nên đối mặt thế nào.

Nhưng tôi tò mò hơn là cô tìm hắn làm gì.

Dù hắn có khôi phục ký ức, phỏng chừng cũng không biết trên đời này còn có những người Trương gia nào tồn tại đâu.

Hay là cô muốn nhận tổ quy tông.

Thế thì dễ, ngay phía trên này chính là đàn tế Trương gia của các cô đấy, cô có muốn lên vái lạy không.

Lần này Trương Hải Hạnh không cười nữa, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Vọng Thư: Ta là vì anh trai ta, anh ấy đã xảy ra chuyện, cần phải có tộc trưởng mới cứu được.

Ngươi chẳng phải từng nói ngươi và hắn là anh em kết nghĩa sao.

Nếu ngươi mở miệng nhờ hắn giúp cứu anh trai ta, ta nghĩ hắn nhất định sẽ không từ chối.

Lý Vọng Thư không ngờ sự tình lại phát triển theo hướng này, đồng thời hắn cũng có chút tò mò: Không phải chứ, anh cô lại làm sao.

Hắn không phải đi tìm phương pháp sống lại người yêu sao.

Hơn nữa tin tức về Tàng Hải Hoa tôi cũng đã nói cho cô rồi mà.

Tin tức của tôi chắc chắn không sai, cô đừng có định đổ vỏ cho tôi đấy nhé.

Trương Hải Hạnh tức giận lườm Lý Vọng Thư một cái: Phải, tin tức của ngươi không sai, bọn ta đúng là đã đến Mặc Thoát, tìm được tin tức về Tàng Hải Hoa.

Nhưng cũng chính vì thế mà anh trai ta mới bị người ta bắt giữ.

Ta hiện tại chính là muốn mời tộc trưởng qua đó, chỉ có như vậy bọn họ mới có khả năng thả anh ta.

Nếu không, anh trai ta rất có thể sẽ bị bọn họ giết.

Lời này của Trương Hải Hạnh làm Lý Vọng Thư sửng sốt: Không phải chứ, thân thủ của anh cô chắc cũng đâu kém gì cô.

Các cô rốt cuộc đụng phải ai mà ngay cả hắn cũng thua.

Còn nữa, tại sao cô lại chắc chắn Tiểu Ca có thể cứu anh cô.

Tôi và Tiểu Ca cũng thường xuyên tỷ thí, nói một cách công bằng, thân thủ hắn chắc chắn mạnh hơn cô, nhưng cũng không đến mức bỏ xa cô quá nhiều.

Anh cô đã thua, cô cứu không được, cô nghĩ Tiểu Ca có thể làm được sao.

Trương Hải Hạnh lúc này đột nhiên thở dài: Ngươi không hiểu, ta tìm hắn không phải vì thân thủ của hắn tốt, mà bởi vì hắn là tộc trưởng Trương gia.

Tóm lại chuyện lần này, chỉ có tộc trưởng Trương gia mới giải quyết được.

Không phải cần hắn đi chém giết, mà là cần cái thân phận tộc trưởng Trương gia của hắn.

Tuy Trương Hải Hạnh nói nghe như lọt vào trong sương mù, có chút trừu tượng khó hiểu, nhưng Lý Vọng Thư kết hợp với ký ức kiếp trước của mình, dần dần cũng hiểu ra.

Phải biết thân thủ của Trương Hải Hạnh đã rất kinh khủng, anh trai cô là Trương Hải Khách chỉ có lợi hại hơn.

Nhưng hiện tại xem ra, hai anh em họ đã nhận thua.

Điều này chứng tỏ đối phương ít nhất về phương diện chiến đấu căn bản không thua kém họ.

Hiện tại Trương Hải Hạnh lại nhấn mạnh cần tộc trưởng Trương gia ra mặt mới giải quyết được, vậy đáp án đã quá rõ ràng.

Thế là Lý Vọng Thư dò hỏi: Cô và anh cô, chẳng lẽ đụng phải người Khang Ba Lạc à.

Nghe vậy Trương Hải Hạnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói à, tình báo ngươi cho ta chỉ nói Tàng Hải Hoa ở Mặc Thoát.

Nhưng ngươi đâu có nói Tàng Hải Hoa vẫn luôn được một tộc người Tạng bí ẩn bảo vệ, đúng, bọn họ tự xưng là người Khang Ba Lạc.

Ký ức của Lý Vọng Thư về người Khang Ba Lạc hoàn toàn đến từ kiếp trước.

Hơn nữa cho dù là kiếp trước, những mô tả về bộ lạc bí ẩn này cũng không nhiều.

Chương 269

Lý Vọng Thư chỉ biết, người Khang Ba Lạc vô cùng bí ẩn, hơn nữa thuộc dạng một gia tộc trợ thủ cho Trương gia.

Nhưng đồng thời, sau này bọn họ không biết vì sao lại qua lại với Uông Tàng Hải.

Ngầm bên trong rất có thể đã đạt thành giao dịch gì đó với Uông Tàng Hải, đến mức hình xăm phượng hoàng của Uông gia đều có nguồn gốc từ người Khang Ba Lạc.

Bản thân người Khang Ba Lạc trong ký ức của Lý Vọng Thư cũng rất trừu tượng.

Trong một phần ký ức, bọn họ chỉ là một đám người thường, phụ trách trông coi ruộng Tàng Hải Hoa cho Trương gia.

Giống như Bạch Mã mẹ của Muộn Du Bình, bề ngoài là một y nữ Tạng truyền thống, thực tế lại cũng thuộc về người Khang Ba Lạc, bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Nhưng ở một số ký ức khác, người Khang Ba Lạc lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ đến vô lý, thích mặc áo tạng bào màu lam, người nào người nấy đều có thực lực ngang ngửa Muộn Du Bình.

Lý Vọng Thư nhìn Trương Hải Hạnh đang vẻ mặt oán trách, trong lòng thầm đoán.

Hai anh em bọn họ ở Mặc Thoát, đại khái suất là đã đụng phải phiên bản người Khang Ba Lạc áo lam này rồi.

Phải biết phiên bản này, ngoại trừ việc không có tuổi thọ dài lâu như người Trương gia, thì về phương diện cơ năng thân thể không hề thua kém người Trương gia chút nào, thậm chí có khả năng còn mạnh

hơn.

Lý Vọng Thư thậm chí suy đoán, sở dĩ Muộn Du Bình trời sinh sở hữu máu Kỳ Lân thuần khiết nhất, có liên quan không thể tách rời với việc mẫu tộc của hắn là người Khang Ba Lạc.

Về lai lịch của người Khang Ba Lạc, trước kia Lý Vọng Thư không rõ lắm.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn cũng có không ít phỏng đoán của riêng mình.

Theo hắn thấy, dù là người Trương gia hay người Khang Ba Lạc, khả năng cao đều là hậu duệ của những lão quái vật trong thiên thạch ở Tháp Mộc Đà.

Rốt cuộc những chuyện mà Trương gia và người Khang Ba Lạc làm dường như đều liên quan đến thiên thạch ngoài hành tinh.

Mà nghiên cứu sâu nhất về thiên thạch, chính là những lão quái vật trong Vẫn Ngọc.

Hơn nữa ngoại trừ Trương gia và người Khang Ba Lạc, Lý Vọng Thư nghi ngờ ở gần Ba Nãi rất có thể cũng ẩn giấu một bộ lạc có thực lực tương đương.

Chẳng qua có thể vì đủ loại nguyên nhân mà đứt đoạn truyền thừa, không còn thực hiện nhiệm vụ bảo vệ thiên thạch nữa.

Bằng chứng thuyết phục nhất chính là tao ngộ năm đó của Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ chính là ở cái xó Quảng Tây này đụng phải một người Miêu khiến hắn không hề có sức phản kháng.

Người Miêu kia chỉ ra một dao liền phế đi đôi mắt của hắn.

Sức chiến đấu này phỏng chừng dù là Muộn Du Bình cũng khó mà

làm được.

Phải biết Trần Bì A Tứ chính là cao thủ số một số hai trong Cửu Môn.

Hơn nữa lúc ấy hắn đang ở độ tuổi tráng niên, khi đó dù là Trương Nhật Sơn cũng khó mà hoàn toàn áp chế hắn.

Nhưng khi đối mặt với người Miêu kia, lại bại trận thê thảm như vậy.

Cho nên nói người Miêu kia là người bình thường, Lý Vọng Thư là người đầu tiên không tin.

Người bình thường căn bản không thể đạt tới độ cao đó.

Hiện tại liên hệ với việc Trương Hải Hạnh bọn họ đụng phải người Khang Ba Lạc, Lý Vọng Thư suy đoán, hẳn là ở mỗi nơi thiên thạch rơi xuống đều có một bộ lạc đặc thù được sắp xếp để bảo vệ.

Giống như Trương gia ở núi Trường Bạch, người Khang Ba Lạc ở Mặc Thoát, người Miêu ở Quảng Tây.

Chẳng qua theo thời gian trôi đi, những bộ lạc này hoặc do thiên tai, hoặc do nhân họa mà từ từ biến đổi.

Có người quên mất nhiệm vụ, có người hoàn toàn biến mất trong dòng sông thời gian.

Còn có những người như Khang Ba Lạc, sống tách biệt với thế giới, vẫn luôn âm thầm bảo vệ và truyền thừa chức trách.

Anh em Trương Hải Hạnh chẳng qua là vận khí không tốt lắm, vừa khéo đụng phải bọn họ.

Thấy Lý Vọng Thư thần sắc phức tạp, trên mặt còn lộ ra vài phần cười như không cười đầy vẻ đồng tình, Trương Hải Hạnh tức khắc không nhịn được, hung hăng véo cánh tay hắn một cái, hung tợn nói:

Ngươi cười cái gì.

Đang vui sướng khi người gặp họa hả.

Lý Vọng Thư vội vàng thu hồi nụ cười, biện giải: Tôi không cười, tôi là đang nghĩ đến chuyện của ông anh vợ.

à nhầm, anh trai cô.

Có thể để cô tới tìm người, chứng tỏ ít nhất hiện tại hắn vẫn an toàn, cho nên cô cũng không cần quá lo lắng.

Chờ sau khi ra ngoài, chút chuyện này tôi nghĩ Tiểu Ca sẽ giúp thôi.

Dù sao nói thế nào thì các người cũng là người Trương gia.

Hắn là tộc trưởng, không đến mức thấy chết mà không cứu.

Cái gì mà ông anh vợ.

Ngươi còn nói bậy nữa, tin ta xé nát miệng ngươi không.

Trương Hải Hạnh lại trừng mắt nhìn Lý Vọng Thư một cái, lúc này mới nghiêm túc trở lại, có chút lo lắng nói: Anh ta tuy hiện tại còn tạm an toàn, nhưng không bao lâu nữa, những người Khang Ba Lạc đó sẽ cử hành hoạt động hiến tế Dạ Vương.

Nếu không thể khiến bọn họ thả người trước lúc đó, anh ta sẽ bị bọn họ đem đi hiến tế cùng.

Lời của Trương Hải Hạnh làm Lý Vọng Thư hơi sửng sốt, ngay sau đó cười nói: Không đến mức đó đâu, người ta Khang Ba Lạc hiến tế Dạ Vương, hiến tế chính là Dạ Phu.

Thật sự muốn hiến tế thì hiến tế cô còn nghe hợp lý, chứ ai đời lại lấy đàn ông làm Dạ Phu bao giờ.

Hai người đang nói chuyện thì Hắc Mắt Kính đã quay lại.

Không chỉ mình hắn, bên cạnh còn có Bàn Tử đi cùng, hai người cùng nhau dìu Muộn Du Bình vẫn đang hôn mê.

Thấy thế, Lý Vọng Thư không nhịn được mắng: Tên béo chết tiệt kia, lúc nãy có phải ông cố ý giả vờ ngất không.

Ông nặng bao nhiêu trong lòng không có số à.

Cõng ông một đường ra đây, suýt nữa làm tôi mệt chết.

Bàn Tử có chút xấu hổ gãi đầu: Làm gì có chuyện đó, sao tôi lại giả vờ ngất chứ.

Thật sự là tác dụng chậm của cái chuông lục giác kia lớn quá.

Đến giờ tôi vẫn còn cảm giác đầu như muốn nứt ra đây này.

Nói rồi hắn còn giơ bàn tay sưng vù lên, có chút sợ hãi nói: Cái ảo thuật này lợi hại quá thể, tôi đến giờ vẫn chưa hoàn hồn được.

Cậu xem tay tôi này, chắc là lúc đó bị ngã đấy.

Tôi giờ đi đường vẫn còn cảm giác lâng lâng, cậu nói xem lúc tôi trúng ảo thuật, có phải bị ngã đến chấn động não rồi không.

Lần này đến phiên Lý Vọng Thư có chút xấu hổ, đang định mở miệng giải thích một câu, không ngờ Bàn Tử lại liếc nhìn Trương Hải Hạnh, ngay sau đó vẻ mặt bỉ ổi cười với Lý Vọng Thư: Lý thiếu, cậu cũng không giới thiệu chút à.

Đây lại là vị hồng nhan tri kỷ nào của cậu thế.

Ái chà.

Tên béo chết tiệt nhà ngươi, nhanh như vậy đã không nhớ ta rồi sao.

Không đợi Lý Vọng Thư lên tiếng, Trương Hải Hạnh đã vẻ mặt nghiền ngẫm cười với Bàn Tử.

Bàn Tử chưa từng thấy diện mạo thật của Trương Hải Hạnh, nhưng giọng nói này, lúc trước ở Vân Đỉnh Thiên Cung hắn đã từng nghe qua, hơn nữa ấn tượng rất sâu.

Giờ phút này nghe thấy, tức khắc nhìn Trương Hải Hạnh trố mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Rốt cuộc lúc trước ở Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn cùng Lý Vọng Thư hai người cộng lại đều không phải đối thủ của Trương Hải Hạnh, tình cảnh lúc đó vô cùng xấu hổ.

Lý Vọng Thư nhìn biểu cảm của Bàn Tử, sợ hắn lỡ miệng nói bậy, thế là dứt khoát quay sang Trương Hải Hạnh đổi chủ đề: Cô còn chưa nói, A Ninh bọn họ hiện tại rốt cuộc thế nào.

Có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Bọn họ đã rút hết vào trong lầu rồi.

Ngay ở tầng dưới.

Tuy nhiên do bị Mật Lạc Đà tập kích bất ngờ nên không ít người bị thương.

Lát nữa đi xuống là các ngươi có thể gặp bọn họ.

Mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng không đợi Lý Vọng Thư kịp hỏi, Trương Hải Hạnh đã lên tiếng thúc giục: Chúng ta vẫn nên mau chóng đi xuống đi.

Chương 270

Nếu không đám Mật Lạc Đà ở tầng dưới kia có khả năng sẽ sống lại lần nữa đấy.

Hả.

Thứ đó mà còn sống lại được sao.

Bàn Tử có chút kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Lý thiếu, vậy chúng ta mau đi thôi.

Hiện tại Tiểu Ca hôn mê bất tỉnh, nếu phía dưới có nhiều Mật Lạc Đà, chúng ta cũng không dễ đối phó đâu.

Lý Vọng Thư ngẫm nghĩ, hiện tại phe mình ngoại trừ Trương Hải Hạnh ra, tất cả đều là già yếu bệnh tật, thậm chí còn có một người đang hôn mê cần được khiêng đi, quả thực không thích hợp để đánh trận ác liệt.

Cho nên mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, hắn vẫn gật đầu đồng ý.

Thế là Trương Hải Hạnh đỡ Lý Vọng Thư đi tiên phong, Bàn Tử cùng Hắc Mắt Kính phụ trách cõng Muộn Du Bình, cả đội ngũ lại lần nữa đi xuống lầu.

Đi xuống tầng dưới, quả nhiên nhìn thấy đầy đất là mảnh vụn của Mật Lạc Đà, bất quá những mảnh vụn này đã bắt đầu từ từ tan chảy thành chất lỏng màu xanh lục.

Lý Vọng Thư biết, khi những chất lỏng này tụ tập lại với nhau, rất nhanh sẽ có Mật Lạc Đà mới được thai nghén sinh ra từ đó.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Hải Hạnh nói Mật Lạc Đà có thể trọng sinh.

Mấy người không dám dừng lại, vừa ra khỏi cầu thang liền chạy thẳng đến cửa cầu thang dẫn xuống tầng tiếp theo.

Tuy rằng cũng có hai con Mật Lạc Đà đột nhiên lao ra từ trong tường, nhưng đều bị Trương Hải Hạnh một súng một con giải quyết, cũng không gây ra trở ngại quá lớn.

Tiếp theo là tầng thứ ba treo đầy tay phải người Trương gia, mấy người không gặp phải trở ngại gì, thuận lợi tìm được cửa cầu thang, xuống đến tầng hai.

Cửa cầu thang tầng hai vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi Lý Vọng Thư và mọi người rời đi.

Chẳng những giá kệ đổ đầy đất, thậm chí ở cách đó không xa còn nằm bản thể sao chép của Muộn Du Bình.

Tất nhiên, giờ phút này bản thể sao chép đã chết, cũng không có xu hướng thi biến.

Lý Vọng Thư tò mò nhìn về phía Trương Hải Hạnh: Này, cô tới tầng này, có từng nghĩ đến việc đi xem bản thể sao chép của chính mình không.

Lý Vọng Thư cố tình đảm bảo hắn nói lời này chỉ thuần túy là tò mò mà thôi.

Nhưng ai ngờ Trương Hải Hạnh lại đột nhiên đỏ mặt, tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nhỏ giọng mắng: Anh muốn làm gì.

Tôi nói cho anh biết, anh nghĩ cũng đừng hòng nghĩ tới.

Lại có ý tưởng xấu xa như vậy, xem tôi không.

Lý Vọng Thư nhất thời bị mắng đến không hiểu ra sao, nhưng còn

chưa đợi hắn giải thích, Trương Hải Hạnh liền tức giận nói: Đi thôi, tôi đưa anh đi tìm A Ninh mà anh luôn tâm tâm niệm niệm, tôi đã an trí bọn họ ở tầng này.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Trương Hải Hạnh, đám người Lý Vọng Thư cuối cùng cũng gặp được nhóm A Ninh vốn nên ở bên ngoài tiếp ứng.

Bất quá lúc này tình huống của bọn họ so với mấy người Lý Vọng Thư cũng chẳng khá hơn là bao, trên cơ bản ai nấy đều mang thương tích.

Trên bộ đồ phòng hóa của A Ninh, vị trí bụng nhuộm một mảng máu đen, nhìn qua là biết bị thứ gì đó đâm xuyên qua.

Còn có một người thảm hơn, đồ phòng hóa gần như biến thành vải vụn treo trên người, làn da toàn thân cơ hồ đều bị ăn mòn nát bấy, giờ phút này chỉ có thể dựa vào mặt nạ phòng độc trùm đầu để kéo dài hơi tàn.

Điều này cũng làm cho Lý Vọng Thư hiểu được vì sao gọi bộ đàm mãi mà không có ai trả lời.

Xem bộ dạng hiện tại của bọn họ, rõ ràng là vội vội vàng vàng trốn vào đây, giữ được mạng sống đã là không tồi rồi.

Đến nỗi bộ đàm, phỏng chừng đã sớm bị bọn họ ném ở xó xỉnh nào đó.

Riêng Vai So thì không có việc gì, một mình chạy đôn chạy đáo chăm sóc một đám bệnh nhân.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư kéo Vai So lại, nhìn chằm chằm vào mắt gã, trầm giọng hỏi: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kể lại một năm một mười cho tôi nghe.

Vai So lúc này coi như bình tĩnh, hơi sắp xếp lại ngôn ngữ rồi mới nói: Sau khi các cậu rời đi, ban đầu mọi thứ đều bình thường.

Những bức tường đã được phun cường kiềm không có Mật Lạc Đà nào lao ra.

Chúng tôi làm theo phân phó của A Ninh tiểu thư, bắt đầu chia nhau nghỉ ngơi.

Lúc ấy tôi cũng cảm thấy rất mệt, thấy bốn phía còn có người canh gác nên cũng không nghĩ nhiều liền ngủ thiếp đi.

Chờ tôi tỉnh lại, ban đầu vẫn ổn, nhưng sau đó không biết thế nào mà toàn bộ ngọn núi đều bắt đầu phát sáng.

Phát sáng.

Cả ngọn núi đều phát sáng.

Có khi nào ông ngủ chưa tỉnh, còn đang nằm mơ không đấy.

Bàn Tử và Hắc Mắt Kính nghe Vai So nói thì sửng sốt, nhịn không được lên tiếng nghi ngờ.

Vai So lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: Ban đầu tôi cũng tưởng mình chưa tỉnh ngủ, nhưng không chỉ mình tôi nhìn thấy.

Xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, tất cả mọi người đều bị đánh thức.

Mọi người liền bắt đầu phân tích xem rốt cuộc là chuyện gì.

Thấy Vai So có xu hướng thao thao bất tuyệt, Lý Vọng Thư vội vàng giơ tay ngắt lời, chỉ vào những người bị thương trên mặt đất: Được rồi được rồi, nói trọng điểm đi, sao các người lại ra nông nỗi này.

Vai So như nhớ lại chuyện gì kinh khủng lắm, vô thức nuốt nước miếng một cái rồi mới run rẩy nói: Đầu tiên là toàn bộ ngọn núi bắt

đầu phát sáng, một tầng ánh sáng xanh lục nhàn nhạt.

Sau đó từ trong vách núi đi ra vô số Mật Lạc Đà.

Những con Mật Lạc Đà này không giống với loại chúng ta gặp trước đó, cả người chúng cũng tỏa ra ánh sáng xanh.

Cũng may chỗ chúng tôi ẩn nấp đã sớm dùng cường kiềm phun lên bốn phía tường nên không bị tập kích bất ngờ.

Nhưng phía cửa động lại không có tường chắn, những con Mật Lạc Đà đó từ trong núi chui ra liền lao thẳng đến chỗ chúng tôi.

Nhưng dù vậy cũng không nên thê thảm thế này chứ.

Vũ khí trong đội không ít, cường kiềm cũng đủ dùng.

Thủ một cái cửa động hẳn là không đến mức thương vong lớn như vậy đi.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Lý Vọng Thư, Vai So lắc đầu, cả người run lên bần bật: Ban đầu, những con Mật Lạc Đà đó quả thực không uy hiếp được chúng tôi.

Nhưng về sau, trong núi bắt đầu không ngừng toát ra khói đen.

Phàm là Mật Lạc Đà bị khói đen đó bao phủ, chẳng những cơ thể biến thành màu đen mà còn trở nên cuồng bạo hơn.

Những con Mật Lạc Đà đen đó đầu tiên là tấn công không phân biệt vào những con Mật Lạc Đà bình thường bên cạnh.

Ban đầu chúng tôi còn tưởng là chuyện tốt, nhưng ai ngờ chờ đám Mật Lạc Đà bình thường bị chúng xử lý xong, chúng liền lao về phía hang động chúng tôi đang ẩn nấp.

Những con Mật Lạc Đà đen này căn bản cái gì cũng không sợ.

Một số trực tiếp công kích cửa động, chúng tôi còn có thể ngăn

cản.

Nhưng còn một số khác, chúng trực tiếp chui vào trong vách núi, sau đó từ trong tường chui ra.

Chúng tôi chính là vì vậy mới bị đánh trở tay không kịp.

Lúc này Bàn Tử nhịn không được chen miệng: Không đúng nha.

Ông không phải nói trên tường trong động đều đã phun cường kiềm rồi sao.

Vai So lắc đầu: Vô dụng, những con Mật Lạc Đà đen đó căn bản không sợ cường kiềm.

Hoặc nói đúng hơn, cường kiềm vẫn có hiệu quả ăn mòn rất mạnh đối với chúng, nhưng chúng căn bản không để tâm.

Cho dù cơ thể bị ăn mòn hơn nửa, chúng vẫn điên cuồng tấn công chúng tôi.

Về sau. về sau.

Nói đến đây, Vai So nhịn không được nhìn về phía Trương Hải Hạnh.

Trương Hải Hạnh bĩu môi, nhanh chóng nói tiếp: Về sau tôi tới.

Sau đó tôi đưa bọn họ trốn vào Trương gia cổ lâu.

Vốn dĩ chỉ muốn dùng cổ lâu để tranh thủ chút thời gian.

Lại không ngờ tầng một của cổ lâu cư nhiên rải một lớp bột phấn cường kiềm rất dày.

Những con Mật Lạc Đà đen đó vừa lao vào, chưa đi được đến cửa cầu thang thì đã bị ăn mòn toàn bộ.

Trương Hải Hạnh nói đến đây, quay đầu nhìn Lý Vọng Thư: Anh còn muốn biết gì nữa.

Chương 271

Trực tiếp hỏi tôi là được.

Hơn nữa tôi cảm thấy, hiện tại anh nên suy nghĩ xem, sau khi chúng ta ra ngoài, nếu lại gặp phải đám Mật Lạc Đà đen đó thì phải làm sao.

Nghe xong lời kể của Vai So, Lý Vọng Thư đối chiếu thời gian, trong lòng kỳ thật đã hiểu rõ nguyên nhân xuất hiện đột biến này.

Thời điểm lượng lớn Mật Lạc Đà hiện thân từ tầng nham thạch hẳn là lúc hắn xuống nước phá giải cơ quan cây đồng thau.

Khi đó cơ quan cây đồng thau bị hắn kích hoạt hoàn toàn, lục lạc lục giác trên cả cây rung động dữ dội.

Hẳn là chính lúc ấy, bên trong ngọn núi bắt đầu xuất hiện lượng lớn Mật Lạc Đà.

Đến nỗi sương đen phía sau thì càng dễ hiểu.

Lúc ấy cơ quan cây đồng thau bị hủy, đốm đen dưới hồ nước coi như đã mất đi sự hạn chế.

Mà sương mù đen chính là thủ đoạn của đốm đen kia.

Bất quá theo việc đốm đen bị phong ấn trở lại, tuy không biết tầng màng mỏng màu xanh lục kia có thể phong ấn nó bao lâu, nhưng ít nhất hiện tại đốm đen không còn cách nào phun trào sương mù đen để ảnh hưởng đến Mật Lạc Đà nữa.

Cho nên hiện tại đi ra ngoài cũng không nguy hiểm như trong tưởng tượng.

Cùng lắm là đụng phải Mật Lạc Đà bình thường, mà Mật Lạc Đà

bình thường khi đối mặt với cường kiềm sẽ theo bản năng mà tránh đi, không đến mức muốn cùng địch nhân đồng quy vu tận.

Vì vậy, sau khi nghe Trương Hải Hạnh nói, Lý Vọng Thư nhìn lướt qua những người bệnh đang nằm ngổn ngang, mở miệng hỏi: Thế nào.

Mọi người còn đi được không.

Rất nhanh, tình trạng người bệnh liền được thống kê, sắc mặt Bàn Tử có chút ngưng trọng: Đại khái đếm qua một chút, người bị thương không ít, trong đó trọng thương cũng rất nhiều.

Tuy nói vết thương nhẹ dìu vết thương nặng cũng có thể đi, nhưng nếu trên đường gặp nguy hiểm, ứng phó sẽ rất vất vả.

Không sao.

Lý Vọng Thư nhìn lại mấy người trọng thương, bụng A Ninh tuy đã cầm máu nhưng tình hình không lạc quan chút nào.

Hơn nữa các cô ấy cũng không chờ được, đừng quên không khí nơi này còn tràn ngập không ít bột phấn cường kiềm.

Ở đây càng lâu thì chết càng nhanh.

Nói đến đây, để ổn định quân tâm, Lý Vọng Thư thậm chí còn bảo Hắc Mắt Kính lấy bộ đàm ra.

Hơn nữa đừng quên, chúng ta còn có chi viện bên ngoài.

Sau khi ra khỏi Trương gia cổ lâu, có thể vừa đi vừa liên lạc.

Chỉ cần liên lạc được, mọi chuyện phía sau sẽ dễ giải quyết.

Thấy Lý Vọng Thư đã quyết, những người khác cũng không còn dị nghị, bắt đầu thu dọn chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

Lần này vì Muộn Du Bình còn đang hôn mê, Hắc Mắt Kính cũng bị

thương một mắt, nhiệm vụ mở đường chỉ có thể giao cho Trương Hải Hạnh và Vai So.

Cũng may Vai So qua sự việc lần này cũng đã chứng minh được bản thân, sẽ không đâm sau lưng vào thời khắc mấu chốt, Lý Vọng Thư lúc này mới yên tâm để gã đi tiên phong.

Phải biết mức độ quen thuộc địa hình ngọn núi này của Vai So vượt xa những người khác.

Có gã mở đường sẽ tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Rất nhanh, mọi người dìu đỡ nhau chậm rãi đi ra khỏi Trương gia cổ lâu.

Đúng như Lý Vọng Thư suy đoán, nơi này đã không còn bóng dáng Mật Lạc Đà.

Dù là màu xanh hay màu đen đều không có, chỉ nhìn thấy một ít vết tích màu xanh lục trên mặt đất.

Đó là dấu vết Mật Lạc Đà để lại sau khi bị tấn công chí mạng, tan chảy và dung nhập lại vào tầng nham thạch.

Mọi người rảo bước nhanh lên, Mật Lạc Đà muốn sống lại cần một khoảng thời gian nhất định.

Chúng ta phải nắm chắc khoảng thời gian này, nếu bị bao vây thì phiền toái to đấy.

Lý Vọng Thư chính mình đi lại cũng rất mệt, mất máu quá nhiều khiến mỗi bước đi của hắn đều rất chật vật.

Nhưng vì tốc độ của cả đội, hắn vừa cắn răng kiên trì vừa đốc thúc mọi người.

Cũng may đường về vẫn là đường cũ.

Cường kiềm phun trên vách đá dọc đường vẫn còn, coi như cho bọn họ thêm một tầng bảo đảm.

Hơn nữa đi được một lát, bộ đàm liền liên lạc được với bên ngoài.

Trong doanh trại bên ngoài chẳng những đã chuẩn bị sẵn các biện pháp cấp cứu, Mạo Mạo Giác còn đang dẫn người tiến vào trong núi.

Chỉ cần hai đội ngũ hội hợp thành công, tình thế sẽ không còn bị động như hiện tại.

Tuy nhiên, sự việc lại không hoàn toàn thuận lợi như dự đoán của Lý Vọng Thư.

Ban đầu bọn họ đi khá suôn sẻ, nhưng khi đến ngã ba đường từng đi qua, sự cố vẫn xảy ra.

Nhớ lại khi mới vào khe nứt trong núi, bọn họ từng bị Mật Lạc Đà tập kích lần đầu tiên ở đây.

Khi đó nhờ Lý Vọng Thư nhanh chóng cho người phun cường kiềm lên vách đá hai bên, Mật Lạc Đà không thể chui ra từ vách, thậm chí còn cho bọn chúng một đòn từ trên trời giáng xuống.

Lần này trở lại ngã ba đường, nhóm Lý Vọng Thư với tâm lý cái khó ló cái khôn đã rất cẩn thận.

Nhưng ai ngờ bọn họ cẩn thận, Mật Lạc Đà lại sớm có phòng bị, trực tiếp chặn đứt đường lui của bọn họ.

Ra khỏi ngã ba đường, vốn dĩ phải là một khoảng không gian tự nhiên trong lòng núi và một khe nứt thông ra bên ngoài.

Nhưng khi bọn họ đến nơi, lại phát hiện khe nứt ban đầu đã bị nham thạch ngọc chất màu lục nhạt bịt kín hoàn toàn.

Lý Vọng Thư hiểu rằng khe nứt này bị bịt kín bởi chất dịch đặc biệt do cơ thể Mật Lạc Đà tiết ra, hòa tan nham thạch xung quanh rồi

hình thành nên.

Nếu là trước kia, cùng lắm thì tìm đường khác ra ngoài.

Nhưng lúc này cả đội đều là thương bệnh binh, hơn nữa để không bị lỡ mất đội ngũ tiếp ứng từ bên ngoài, nhóm Lý Vọng Thư chỉ có thể chọn cách phá vỡ khe nứt bị bịt kín.

Vốn dĩ việc này cũng không có gì khó, dù sao trong đội cũng còn thuốc nổ, hơn nữa loại vật chất do Mật Lạc Đà tiết ra này có độ cứng thấp hơn nham thạch thật sự khá nhiều.

Chỉ cần khống chế tốt lượng thuốc nổ thì chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Bàn Tử chuyên gia thuốc nổ của đội cũng không phụ sự mong đợi, chỉ một lần nổ đã phá tan được khe nứt bị bịt kín.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là vụ nổ tuy mở được đường, nhưng đồng thời cũng làm lớp đất đá bám cường kiềm trên tường bốn phía rơi rụng xuống.

Mất đi sự uy hiếp của cường kiềm, cộng thêm chấn động do vụ nổ gây ra, trong chốc lát, những bóng đen dày đặc xuất hiện khắp nơi trên vách núi bốn phía.

Nhìn những bóng đen nghìn nghịt trong vách đá, lúc này muốn phun lại cường kiềm rõ ràng là không kịp nữa.

Chưa nói đến việc để giảm tải trọng lượng, lượng cường kiềm mang theo hiện tại không còn nhiều, mà dù số lượng có đủ thì thời gian cũng hoàn toàn không cho phép.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị liều chết đánh cược một phen, Lý Vọng Thư lần đầu tiên phát hiện ra Thi Miết Vương trong đầu hắn cư nhiên có phản ứng với đám Mật Lạc Đà xung quanh.

Loại phản ứng này không giống như khi khống chế sâu bọ trước đây kiểu từ trên cao nhìn xuống, dựa vào uy thế vị cách của bản thân Thi Miết Vương để ra lệnh.

Lần này, cảm giác mà những con Mật Lạc Đà kia mang lại cho Lý Vọng Thư càng thêm cực đoan.

Giống như thể bọn chúng hoàn toàn là một bộ phận của Thi Miết Vương vậy.

Thông qua Thi Miết Vương, hắn không những có thể hạ đạt mệnh lệnh đơn giản và chờ phản hồi, mà thậm chí còn có thể trực tiếp tiếp quản hành động của đám Mật Lạc Đà đó.

Đây là tình huống gì.

Con Thi Miết Vương này trộm thăng cấp từ khi nào vậy.

Khi cậu nhỏ máu vào quan tài đá kia, sức mạnh của viên thiên thạch đã thẩm thấu vào cơ thể cậu.

Mà Mật Lạc Đà sinh ra từ sức mạnh của thiên thạch đó, tự nhiên sẽ chịu sự khống chế của nó.

Tại bệnh viện, lúc này Muộn Du Bình đã tỉnh lại.

Chương 272

Bất quá lần này anh mất máu quá nhiều, theo lời bác sĩ thì chỉ cần đưa đến muộn vài phút nữa là có thể không cứu được.

Tất nhiên, Lý Vọng Thư không đồng tình với cách nói này.

Phải biết vừa ra khỏi núi, hắn đã sắp xếp cấp cứu một lần rồi.

So với vết thương xuyên bụng của A Ninh, việc cấp cứu cho Muộn Du Bình đơn giản hơn nhiều, chỉ là truyền máu khẩn cấp mà thôi.

Chờ từ trong núi Ba Nãi ra ngoài rồi đến bệnh viện, các chỉ số sinh tồn của Muộn Du Bình kỳ thật đã khá ổn định.

Lý Vọng Thư đoán sở dĩ anh còn hôn mê lâu như vậy đại khái là do vấn đề ký ức.

Mặc dù những ký ức tìm lại được vốn dĩ thuộc về chính anh, nhưng ai bảo tên này sống đủ lâu, tuổi đủ lớn chứ.

Sống càng lâu, ký ức tự nhiên cũng nhiều hơn người thường gấp bội.

Hơn nữa anh thường xuyên bị thiên bẩm dẫn đến mất trí nhớ, cho nên ký ức tổng thể của anh thực ra hiện diện dưới dạng phân đoạn.

Như vậy, khi khôi phục lại tự nhiên sẽ phiền toái hơn, sự đả kích đối với não bộ chắc chắn cũng lớn hơn nhiều.

Cho nên hôn mê một thời gian đối với anh mà nói cũng là chuyện tốt.

Quả nhiên, sang ngày thứ ba nhập viện, Muộn Du Bình đã tỉnh lại.

Lý Vọng Thư tự nhiên cũng là người đầu tiên đến phòng bệnh của

anh.

Không phải hắn không biết Muộn Du Bình cần nghỉ ngơi, mà là đủ loại nghi vấn trong lòng sắp khiến hắn phát điên rồi.

Đổi lại là trước kia, có lẽ hắn không sốt ruột đến thế.

Nhưng hiện tại Muộn Du Bình đã tỉnh, đáp án đã ở ngay trước mắt, ai mà bình tĩnh được.

Hơn nữa, chuyến đi Trương gia cổ lâu ở Ba Nãi lần này, bận rộn trước sau lâu như vậy, nhiều người bị thương như vậy, chẳng phải là vì giờ phút này sao.

Bất quá khi gặp Muộn Du Bình, Lý Vọng Thư vẫn rất cẩn thận, hỏi trước về vấn đề Thi Miết Vương trong đầu hắn lại lần nữa biến dị.

Hắn thật sự không hiểu tại sao Thi Miết Vương lại không thể hiểu được, không hề có điềm báo mà có thêm năng lực mới.

Phải biết Thi Miết Vương quan hệ trực tiếp đến sự sống chết của hắn, cho nên hắn không chút do dự hỏi ngay.

Nằm trên giường bệnh, Muộn Du Bình tuy sắc mặt trắng bệch, nhìn rất dọa người, nhưng tinh khí thần trong ánh mắt lại vượt xa trước kia.

Có lẽ việc tìm lại ký ức đối với anh quan trọng hơn Lý Vọng Thư tưởng tượng rất nhiều.

Đối mặt với nghi vấn của Lý Vọng Thư, Muộn Du Bình đầu tiên hỏi về sự việc sau khi anh hôn mê, lúc này mới đưa ra một kết luận.

Tuy nhiên, với đáp án này, Lý Vọng Thư vẫn còn rất nghi hoặc.

Nhưng theo cách nói của anh, vậy Hắc Mắt Kính và Bàn Tử cũng đã nhỏ máu vào quan tài đá đó, thậm chí anh còn là người đầu tiên lấy

máu.

Tại sao các anh lại không có loại năng lực này.

Nói đoạn, Lý Vọng Thư cầm lấy một cái hộp sắt bên cạnh, mở ra, bên trong có một khối ngọc thạch màu lục nhạt.

Hình dạng ngọc thạch trông như một người đá thô sơ.

Theo tâm niệm của Lý Vọng Thư vừa động, khối ngọc thạch kia cư nhiên tự cử động trong hộp sắt, người đá lảo đảo đứng dậy.

Muộn Du Bình nhìn người đá ngọc thạch nhỏ đang tập thể dục theo đài trong hộp sắt một lúc, lại quay đầu nhìn Lý Vọng Thư, thần sắc dần trở nên nghiêm túc.

Sở dĩ cậu có thể khống chế Mật Lạc Đà mà chúng tôi không thể, đây cũng là chuyện tôi muốn nói với cậu trước đó mà chưa kịp nói.

Bởi vì trên người cậu có thứ mà mấy người chúng tôi không có.

Lý Vọng Thư sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại, giơ tay chỉ vào đầu mình: Ý anh là, bởi vì chỗ này của tôi có Thi Miết Vương.

Muộn Du Bình gật đầu: Sức mạnh thiên thạch quả thực có ảnh hưởng đối với cơ thể người.

Nhưng loại ảnh hưởng này không phải một lần là xong, toàn bộ quá trình rất chậm chạp.

Hoặc nói đúng hơn, cơ thể người đối với sức mạnh thiên thạch cũng không quá mẫn cảm.

Giống như tôi và Bàn Tử, chúng tôi cùng cậu nhỏ máu vào quan tài đá, cùng nhau tiếp nhận sức mạnh thiên thạch.

Nhưng luồng sức mạnh này sẽ không lưu lại trong cơ thể chúng tôi.

Còn cậu thì khác, khi sức mạnh thiên thạch tiến vào cơ thể cậu, nó sẽ bị Thi Miết Vương trên người cậu hấp thu.

Cho nên cậu mới có năng lực khống chế Mật Lạc Đà.

Lần này Lý Vọng Thư đã có chút hiểu ra, nhíu mày nói: Ý anh là, người khống chế Mật Lạc Đà không phải tôi, mà thực ra là con Thi Miết Vương kia.

Cậu có thể hiểu như vậy.

Cậu phải biết, cơ thể người giống như một cái rây, sức mạnh thiên thạch đi qua cơ thể chỉ lưu lại một phần rất nhỏ.

Muốn dựa vào bản thân để sử dụng sức mạnh thiên thạch, ít nhất cậu phải ở bên cạnh thiên thạch, ngủ say mấy ngàn năm.

Lời này của Muộn Du Bình vừa thốt ra, Lý Vọng Thư tức khắc có cảm giác như bị sét đánh, lông tóc dựng đứng, thể hồ quán đỉnh.

Rất nhiều chuyện trước kia cảm thấy có chút gượng ép, hiện tại lại đột nhiên rộng mở thông suốt.

Thế là hắn nhìn Muộn Du Bình, thăm dò hỏi: Cho nên những người Tây Vương Mẫu đó mới có thể ngủ say trong thiên thạch mấy ngàn năm.

Kỳ thật chính là đang đợi sức mạnh thiên thạch giúp các bà ấy hoàn toàn cải tạo cơ thể.

Muộn Du Bình gật đầu: Xác thật có một phần nguyên nhân này.

Bất quá nguyên nhân thực sự khiến các bà ấy chỉ có thể ngủ say trong thiên thạch là vì các bà ấy đã thất bại trong việc hấp thu sức mạnh thiên thạch.

Thất bại.

Lý Vọng Thư lại sửng sốt, không quá hiểu ý Muộn Du Bình.

Cũng may Muộn Du Bình không úp mở, giải thích thẳng thừng: Tôi đã nói rồi, cơ thể người muốn sử dụng sức mạnh thiên thạch cần một quá trình đằng đẵng.

Mà một số người biết bí mật về thiên thạch, xuất phát từ nhiều nguyên nhân, cũng không muốn hoặc không thể chờ đợi lâu như vậy.

Thế là qua nghiên cứu, có người phát hiện ra một số loài động vật đặc thù trời sinh có thể hấp thu sức mạnh thiên thạch rất nhanh.

Từ đó khai sáng ra phương pháp nhân thú cộng sinh.

Lợi dụng động vật để hấp thu và lưu trữ sức mạnh thiên thạch, con người thông qua việc khống chế những động vật này để đạt được mục đích sử dụng sức mạnh đó.

Đồng thời, những động vật này sau khi hấp thu sức mạnh thiên thạch cũng coi như một viên thiên thạch di động, không lúc nào là không ảnh hưởng đến cơ thể người.

Nếu nói như vậy, Tây Vương Mẫu bọn họ thông qua Thi Miết Vương đã hấp thu sức mạnh thiên thạch, có thể tùy thời tiếp nhận sự cải tạo của thiên thạch, vậy hoàn toàn không cần thiết phải luôn trốn trong thiên thạch chứ.

Đối mặt với nghi vấn của Lý Vọng Thư, sắc mặt Muộn Du Bình trở nên càng thêm nghiêm túc: Tôi đã nói rồi, bọn họ thất bại.

Động vật cộng sinh với bọn họ sau khi hấp thu sức mạnh thiên thạch, ít nhiều đều xảy ra vấn đề.

Cho nên bọn họ mới cần mượn nhờ viên thiên thạch ở Tháp Mộc Đà để duy trì sự sống.

Nghe đến đây, phản ứng đầu tiên trong đầu Lý Vọng Thư chính là con Thi Miết Vương trên người Hoắc Linh đã bị vật chất màu bạc hòa tan hoàn toàn.

Còn có Thi Miết Vương của Trần Văn Cẩm, sau khi dính phải vật chất màu bạc sau Thanh Đồng Môn hình như cũng xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ, Thi Miết Vương trên người nhóm Tây Vương Mẫu thật ra cũng đều xảy ra vấn đề.

Đi đến kết luận thái quá này, Lý Vọng Thư nhất thời có chút khó tin.

Người Tây Vương Mẫu đều xảy ra vấn đề.

Kỹ thuật nhân thú cộng sinh không phải do các bà ấy phát minh ra sao.

Hơn nữa nghiên cứu của các bà ấy về nhiều mặt đều cực kỳ vượt thời đại.

Phòng thí nghiệm của tôi hiện tại có bao nhiêu nhà khoa học bắt chước làm theo cũng chẳng hiểu ra sao cả.

Giờ anh nói với tôi, chính bản thân các bà ấy thật ra đều là phế phẩm.

Nhìn Lý Vọng Thư cảm xúc có chút kích động, Muộn Du Bình trên giường bệnh hơi hồi ức lại, lúc này mới chậm rãi nói: Dựa theo tin tức tôi tiếp nhận được ở Tháp Mộc Đà thì sự thật đúng là như vậy.

Bất quá cách hiểu của cậu có thể có chút sai lệch.

Kỹ thuật nhân thú cộng sinh của Tây Vương Mẫu xác thật đã đạt đến mức đăng phong tạo cực.

Nhưng cậu phải hiểu, mục đích căn bản của việc sử dụng kỹ thuật này vẫn là vì sức mạnh thiên thạch.

Chương 273

Kỹ thuật của các bà ấy tốt, chỉ là tốt ở phương diện cộng sinh.

Còn việc lợi dụng động vật đặc thù để sử dụng sức mạnh thiên thạch, đối với bọn họ mà nói cũng là một thách thức cực lớn.

Có thể nói hoàn toàn là chuyện dựa vào vận may.

Cho dù là Thi Miết Vương đã qua sự nuôi cấy đặc biệt của Tây Vương Mẫu, sau khi trải qua sự tẩy lễ của sức mạnh thiên thạch, ít nhiều cũng sẽ xuất hiện các loại vấn đề.

Hiện tại cậu hiểu chưa.

Cậu kỳ thật là một ngoại lệ vô cùng đặc thù.

Người khác có thể dung hợp một loại sức mạnh thiên thạch đã là rất không dễ dàng.

Mà cậu lại dung hợp hoàn hảo tất cả các loại sức mạnh thiên thạch mà cậu từng tiếp xúc.

Giống như lần này, cậu thậm chí còn không nhận ra sức mạnh của viên thiên thạch ở Ba Nãi đã nhập vào người cậu từ khi nào.

Tuy rằng nghi hoặc trong lòng đã được giải đáp, nhưng đáp án này là điều Lý Vọng Thư ngàn vạn lần không ngờ tới.

Điều này làm cho hắn nhất thời có cảm giác ngàn đầu mối rối ren mà không nắm bắt được trọng điểm.

Trầm mặc một hồi lâu, hắn mới thở dài thật sâu, tạm thời ném những điều này ra sau đầu, ngược lại hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

Ở Tháp Mộc Đà, trước khi hôn mê anh từng nói với tôi rằng

『Nó』 đã chú ý tới tôi, bảo tôi tự mình cẩn thận.

Cái 『Nó』 này. là ai.

Vấn đề này có thể nói đã làm khó Lý Vọng Thư rất lâu.

Cảm giác biết rõ có người không có ý tốt với mình nhưng lại không biết đối phương là ai luôn khiến hắn rơi vào trạng thái nơm nớp lo sợ.

Mấu chốt là nếu lời này do người khác nói thì Lý Vọng Thư cũng sẽ không để ý đến thế.

Nhưng lại xuất phát từ miệng Muộn Du Bình, khiến hắn không thể không coi trọng.

Lúc này khi hỏi ra câu hỏi này, Lý Vọng Thư ngoại trừ vẻ mặt đầy mong chờ, trong lòng cũng đồng thời có cảm giác như trút được gánh nặng.

Mặc kệ kẻ địch là ai, chỉ cần biết thân phận đối phương, dù đối phương có mạnh đến đâu, hắn tự tin mình cũng có biện pháp ứng đối.

Nhưng ngay sau đó, Muộn Du Bình liền nhìn hắn, nhàn nhạt nói: Cậu không phải đã gặp rồi sao.

Tôi đã gặp.

Tôi đã gặp cái gì.

Lý Vọng Thư lại lần nữa ngây người, ngay sau đó hậu tri hậu giác ướm hỏi: Chẳng lẽ, cái 『Nó』 mà anh nói là đốm đen khổng lồ dưới đáy hồ bên dưới Trương gia cổ lâu.

Muộn Du Bình gật đầu.

Đó kỳ thật cũng là một loại sức mạnh thiên thạch, mà loại sức mạnh đó đối với nhân loại mà nói, có thể xem là chí mạng nhất.

Lý Vọng Thư kết hợp những tin tức mình tìm hiểu được, lại lần nữa hỏi: Sẽ làm thi thể phát sinh thi biến phải không.

Nhưng giờ phút này Muộn Du Bình lại lắc đầu: Cậu phải biết, ảnh hưởng của sức mạnh thiên thạch đối với xung quanh là diễn ra liên tục, không phải chỉ ảnh hưởng đến thi thể mà thôi.

Hơn nữa so với các loại sức mạnh thiên thạch khác, điểm nguy hiểm nhất của đốm đen này nằm ở chỗ. nó có ý thức.

Nó sẽ vì mục đích của chính mình mà chủ động không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Năm đó đám người Tây Vương Mẫu chính là đã nhận ra điểm này nên mới có nhiều bố trí như vậy ở Tần Lĩnh, Trường Bạch Sơn.

Mục đích chính là ngăn cản, hoặc nói đúng hơn là trì hoãn việc đốm đen cắn nuốt các sức mạnh thiên thạch khác.

Nó cắn nuốt thiên thạch khác là chuyện của nó, việc này thì liên quan gì đến tôi.

Lý Vọng Thư trong lòng cảm thấy có chút không thể hiểu nổi.

Muộn Du Bình chậm rãi ngồi dậy trên giường bệnh, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn: Cậu còn chưa hiểu sao.

So với việc trực tiếp đi cắn nuốt những thiên thạch kia, còn sẽ bị sức mạnh của chúng phản phệ, thì việc cắn nuốt cậu có vẻ không khó khăn như thế.

Phải biết, viên thiên thạch kia rơi xuống mặt đất đã không biết bao nhiêu năm.

Nó cũng luôn tìm mọi cách cắn nuốt các thiên thạch khác.

Cho dù quá trình này đã chịu sự tác động của con người, nhưng nó cũng đã giằng co rất lâu rất lâu rồi.

Hiện tại có một người có sẵn, đã dung hợp vài loại sức mạnh thiên thạch đột nhiên xuất hiện, đổi lại là cậu, cậu sẽ chọn thế nào.

Vãi thật.

Tôi cứ thế mơ mơ hồ hồ bị coi thành món ăn đấy à.

Lý Vọng Thư trong lòng ít nhiều cảm thấy có chút oan uổng, rõ ràng mình chẳng làm gì cả, thế mà lại bị cái tồn tại quỷ dị là đốm đen kia nhắm trúng.

Hơn nữa nghe ý tứ của Muộn Du Bình, sự khao khát của đối phương đối với hắn còn tương đối mãnh liệt.

Rốt cuộc thiên thạch rơi xuống trái đất thời gian không ngắn, lâu như vậy cũng chưa làm nên chuyện, hiện tại đột nhiên có chuyển cơ, ít nhất Lý Vọng Thư tự hỏi nếu đổi lại là mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chỉ là hắn vẫn có chút không quá hiểu: Cho dù anh nói những điều này đều đúng, trên người tôi dính sức mạnh thiên thạch.

Nhưng con Thi Miết Vương kia mới to bằng ngần nào chứ.

Lại có thể bảo tồn được bao nhiêu sức mạnh.

Với thể lượng của đốm đen kia, không có lý nào lại nhớ thương loại tép riu như tôi chứ.

Sức mạnh thiên thạch không nằm ở nhiều hay ít, mà nằm ở có hay không.

Lý Vọng Thư lại sửng sốt: Cho nên tôi nhất định phải chết đúng không.

Không, tôi đã nói rồi, sức mạnh của đốm đen nói cho cùng cũng đến từ sức mạnh thiên thạch.

Thiên thạch sau khi vỡ vụn phân thành rất nhiều mảnh nhỏ.

Các mảnh nhỏ khác nhau sở hữu sức mạnh không giống nhau.

Cho nên cậu và đốm đen kia là ngang hàng, nếu chỉ xét về chất lượng, cậu thậm chí còn cao hơn đốm đen kia.

Vậy tôi còn sợ cái quái gì.

Lý Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy lòng tự tin dần trở lại.

Tuy nhiên Muộn Du Bình lại không lạc quan như vậy: Sức mạnh thiên thạch mỗi cái mỗi khác, hơn nữa có mạnh có yếu.

Đốm đen kia hẳn là mảnh vỡ quỷ dị nhất và cũng mạnh nhất trong tất cả các mảnh vỡ thiên thạch.

Cho nên muốn đối kháng với nó, cậu còn cần đạt được sức mạnh của nhiều mảnh vỡ thiên thạch khác nữa.

Lý Vọng Thư hơi suy tư một chút, ánh mắt có chút hồ nghi nhìn về phía Muộn Du Bình: Nhưng nếu trên người tôi tập trung càng nhiều sức mạnh mảnh vỡ thiên thạch, vậy trong mắt đốm đen, tôi chẳng phải trở nên càng thêm mỹ vị ngon miệng sao.

Đây không phải là ép nó cùng tôi không chết không ngừng à.

Đây là biện pháp duy nhất.

Đốm đen sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cậu.

Đến lúc đó cậu nếu không có chuẩn bị, kết cục sẽ không dung lạc quan.

Lý Vọng Thư không ngờ đáp án mình luôn tâm niệm muốn biết lại là một tình huống như thế này, nhất thời có chút chán nản.

Thấy hắn không nói gì, Muộn Du Bình lại tiếp tục bổ sung: Còn một điểm nữa, căn cứ theo tin tức tôi có được.

Cậu muốn hoàn toàn giải quyết tai ngầm mà Thi Miết Vương mang lại cho cậu thì cũng cần sức mạnh của các thiên thạch khác.

Nhóm Tây Vương Mẫu chính là xảy ra vấn đề trong quá trình này nên mới chỉ có thể ngủ say trong thiên thạch.

Cậu là người duy nhất có thể đồng thời đạt được nhiều loại sức mạnh thiên thạch như vậy mà không xuất hiện bất luận vấn đề gì.

Duy nhất chỉ có một thôi sao.

Thế thì tôi đúng là cảm thấy vinh hạnh thật đấy.

Lý Vọng Thư cười khổ lắc đầu, sau đó hạ giọng hỏi dò: Cậu nói Cái đốm đen kia muốn chỉ là sức mạnh của thiên thạch.

Vậy chúng ta cứ đưa sức mạnh thiên thạch cho nó thì thế nào.

Đi đến những thiên thạch khác, gõ một ít mảnh vụn xuống đưa cho nó, hẳn không phải là việc gì khó.

Hơn nữa cậu cũng nói, những sức mạnh này đều là trọng chất không trọng lượng, cùng lắm thì làm nhiều mảnh vụn một chút.

Cứ như vậy, đốm đen kia được thỏa mãn, liền sẽ không nhớ thương tôi nữa chứ.

Lý Vọng Thư thật sự có chút lo lắng, rốt cuộc đốm đen kéo dài dưới lòng đất, xúc tu của nó lan tràn đến nơi nào, ai cũng không biết.

Nếu ngày nào đó đang ngủ, mặt đất đột nhiên toát ra một trận sương đen, sau đó lại biến hóa thành mãnh thú gì đó, kia quả thực khó lòng phòng bị nha.

Chính mình về sau tổng không thể dọn cả nhà đến bên dưới Trương gia cổ lâu chứ.

Mà không có viên thiên thạch dưới Trương gia cổ lâu với năng lực cụ thể hóa máu tươi, mình lại nên ứng phó thế nào với những sương

mù màu đen đó.

Chương 274

Vô dụng thôi.

Nếu sức mạnh mảnh vỡ thiên thạch dễ dàng đạt được như vậy, đốm đen kia cũng sẽ không chờ cho tới hôm nay còn chưa cắn nuốt các sức mạnh khác.

Giữa các mảnh vỡ thiên thạch tồn tại sự xung đột rất lớn.

Trực tiếp cắn nuốt mảnh vỡ thiên thạch khác sẽ chỉ làm đốm đen trở nên càng thêm hỗn loạn, thậm chí suy yếu năng lực bản thân nó.

Nhưng anh thì không giống, ở trên người anh, sức mạnh giữa các mảnh vỡ thiên thạch đã hoàn thành lột xác, hoàn toàn dung hợp với nhau.

So với việc cắn nuốt các mảnh vỡ thiên thạch khác, cắn nuốt anh sẽ càng thêm thuận tiện, an toàn.

Tiểu Ca càng nói, lòng Lý Vọng Thư càng lạnh, thậm chí có chút tự sa ngã.

Vậy chiếu theo lời cậu nói, tôi nghĩ cách lấy Thi Miết Vương trên người ra cho nó, thế này tổng được chứ.

Tiểu Ca nghe vậy, rất nghiêm túc nhìn Lý Vọng Thư, cuối cùng lại lắc đầu.

Vô dụng, nhân thú cộng sinh sở dĩ gọi là cộng sinh, chính là nói Thi Miết Vương kia cùng anh đã trở thành một thể.

Hơn nữa người đặc thù là anh, cũng không phải Thi Miết Vương.

Anh phải biết, lợi dụng Thi Miết Vương để hấp thu sức mạnh thiên thạch, loại chuyện này Tây Vương Mẫu các nàng nếm thử cũng

không phải một lần hai lần.

Nhưng thật muốn nghiêm khắc mà nói, cuối cùng người chân chính thành công, cũng chỉ có một mình anh.

Người có thể dung hợp các loại sức mạnh mảnh vỡ thiên thạch khác nhau, là anh.

Có như vậy trong nháy mắt, Lý Vọng Thư thật sự muốn khuynh tẫn sở hữu, dứt khoát trốn lên trạm không gian vũ trụ cho xong.

Ngay sau đó lại rất là bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: Lúc trước nói nhiều như vậy, cậu còn chưa nói, vì sao đốm đen kia muốn cắn nuốt năng lực của các mảnh vỡ thiên thạch khác.

Sau khi nó thành công, lại sẽ như thế nào.

Lý Vọng Thư lần này là thuần túy tò mò, bất quá Tiểu Ca lại đầy mặt ngưng trọng nhìn hắn.

Nguyên nhân cụ thể ai cũng không rõ, bất quá dựa theo quan sát cùng phỏng đoán của Tây Vương Mẫu bọn họ, viên thiên thạch kia cũng không phải một viên thiên thạch đơn giản, càng giống như là một tòa ngục giam.

Thiên thạch tuy rằng vỡ nát, nhưng công năng bản thân vẫn còn.

Mà thứ muốn cắn nuốt mảnh vỡ thiên thạch, không phải bản thân thiên thạch, mà là thứ bị nhốt ở bên trong.

Thứ đó muốn ra ngoài, liền cần thiết cắn nuốt và nắm giữ tất cả năng lực của thiên thạch.

Đốm đen, chẳng qua là năng lực của một mảnh vỡ thiên thạch mà nó đã cắn nuốt.

Tuy rằng Tiểu Ca nói thực trừu tượng, bất quá Lý Vọng Thư vẫn gật đầu.

Hiểu rồi.

Nói cách khác, trong viên thiên thạch năm đó có giam giữ một tồn tại nào đó.

Thiên thạch vỡ nát trước khi rơi xuống đất đã cho nó một cơ hội thoát vây.

Thế là sau khi cắn nuốt một mảnh vỡ trong đó, nó lấy một loại hình thái nham mạch màu đen dưới lòng đất, bắt đầu không ngừng lan tràn tìm kiếm các thiên thạch khác.

Chỉ có gom đủ năng lực của tất cả mảnh vỡ thiên thạch, nó mới xem như nắm được chìa khóa hoàn toàn thoát vây.

Tôi hiểu như thế không sai chứ.

Tiểu Ca gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Vọng Thư cũng trở nên thận trọng hơn.

Năng lực của mảnh vỡ thiên thạch xác thật là chìa khóa, bất quá đồng thời cũng là gông xiềng.

Muốn không bị cắn nuốt, anh chỉ có mau chóng đạt được càng nhiều sức mạnh.

Như vậy vạn nhất, tôi là nói vạn nhất, nó thành công thoát vây thì sao.

Sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết.

Tiểu Ca lắc đầu.

Bất quá căn cứ theo điều tra của Tây Vương Mẫu, kết quả cuối cùng rất có thể là, toàn bộ thế giới đều sẽ nghênh đón 『 Chung Cực 』.

Này đạp mã chính là 『Chung Cực』.

Lý Vọng Thư bị hai chữ Chung Cực hung hăng kích thích một chút.

Hắn thật không ngờ tới, hai chữ này cư nhiên sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Không để ý đến Lý Vọng Thư còn đang ngẩn người, Tiểu Ca lại khôi phục thành trạng thái dĩ vãng, nhàn nhạt nói: Về chuyện các mảnh vỡ thiên thạch khác, anh không cần lo lắng.

Hiện tại ký ức của tôi đã khôi phục, Trương gia đối với vị trí của mỗi mảnh vỡ, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút ghi chép.

Anh chỉ cần dựa theo vị trí tôi đưa để đi tìm, liền nhất định có thể tìm được.

Đầu tiên anh phải đi một chuyến Mặc Thoát trước, Trương gia ở nơi đó thiết kế một cái bẫy, tạo một cánh cửa Thanh Đồng giả.

Mà ở sau bẫy rập này, lại thật sự có một mảnh vỡ thiên thạch.

Bất quá trước khi đi Mặc Thoát, tôi có để lại một món đồ ở chỗ Mã gia tại Nepal.

Anh đi mang vật kia theo cùng, tôi lại đem tình huống tỉ mỉ của cái bẫy kia nói cho anh, anh hẳn là sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Sau đó còn có một mảnh vỡ, hẳn là ở Cổ Đồng Kinh năm xưa, chỉ là đối với nơi này, ghi chép của Trương gia có chút thiếu hụt, cũng không tính là toàn diện.

Bất quá Trương Đại Phật Gia đã từng ý đồ chữa trị di chỉ Cổ Đồng Kinh, khẳng định để lại tư liệu tương ứng.

Lấy năng lực của anh, hẳn là không khó tìm tới đó.

Chỉ cần gom đủ sức mạnh của hai nơi thiên thạch này, tin tưởng

anh liền có tư bản để đối kháng với nó.

Nhất vô dụng thì khi đối mặt nó, anh cũng không còn là hoàn toàn không có lực đánh trả.

Nghe Tiểu Ca nói, Lý Vọng Thư tổng cảm giác chỗ nào không đúng lắm.

Thấy hắn nói xong, lập tức mở miệng nói: Từ từ, nói nửa ngày, vậy còn cậu đâu.

Nơi nguy hiểm như thế, cậu không phải là định để tôi tự mình đi mạo hiểm đấy chứ.

Tiểu Ca nghe vậy do dự một chút, tựa hồ là đang châm chước cái gì.

Bất quá cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, rất nghiêm túc nói: Lần này anh khả năng thật sự phải tự mình nghĩ cách.

Lần này anh ở trước mặt đốm đen kia đã hoàn toàn bại lộ.

Tiếp theo, toàn bộ lực chú ý của nó có lẽ đều sẽ chuyển dời đến trên người anh.

Phải biết, nơi có mỗi một mảnh vỡ thiên thạch đều vẫn luôn là nơi nó muốn cắn nuốt.

Anh cứ thế mà đi, rất có thể gây ra nguy hiểm lớn hơn.

Cho nên tôi cần thiết nghĩ cách giúp anh cầm chân nó.

Cầm chân nó.

Cậu có muốn nghe xem cậu đang nói cái gì không.

Lý Vọng Thư bị lời của Tiểu Ca làm cho chấn kinh rồi.

Nếu nó dễ đối phó như thế, cậu cảm thấy còn đến lượt chúng ta tới đối mặt nó sao.

Đám lão bất tử Tây Vương Mẫu phỏng chừng đã sớm giải quyết nó rồi.

Cậu muốn cầm chân nó, cậu cầm chân kiểu gì hả.

Cậu ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch.

Cái thứ đó, làm đến hư vô mờ mịt như vậy, nói không chừng chỉ là Tây Vương Mẫu các nàng cố ý nói ngoa thôi.

Nhưng mà Tiểu Ca lại lắc đầu: Này vốn chính là sứ mệnh bao lâu nay của Trương gia, anh yên tâm đi, tôi sẽ không làm bậy.

Bên phía Trường Bạch Sơn, nguyên bản chính là vì đối phó nó mà bố trí.

Nói nữa, tôi chỉ là cầm chân nó, tranh thủ chút thời gian cho anh mà thôi, không thành vấn đề.

Ở thời điểm không biết đáp án, trong lòng Lý Vọng Thư tràn ngập tò mò, nhưng khi biết chân tướng, trong lòng hắn lại toàn thừa lại bất đắc dĩ.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ trở thành mục tiêu của cái tồn tại không biết tên bên trong long mạch kia.

Càng không nghĩ tới, chính mình còn không thể hiểu được sắm vai một nhân vật chúa cứu thế.

Nếu đặt ở trước kia, có người nói với hắn cái gì mà thế giới này sắp nghênh đón Chung Cực, mà hắn lại là mấu chốt giải quyết nguy cơ này, hắn khẳng định sẽ không chút do dự đem người này bán vào khu công nghiệp, ủy lấy trọng trách.

Chương 275

Rốt cuộc lời nói thái quá như thế đều có thể nói ra miệng, kia tuyệt đối là thánh thể bẩm sinh thuộc ngành lừa đảo qua mạng, ở trong nghề nhất định có tương lai.

Chính là tình huống hiện thực lại không do hắn không tin.

Không nói đến ký ức kiếp trước, thế giới này vốn dĩ liền thần thần lải nhải.

Liền nói chính hắn một đường đi tới này, trải qua những sự tình thái quá cũng đã lặp đi lặp lại đổi mới tam quan của hắn.

Giống loại nhân vật thần thoại như Tây Vương Mẫu hắn đều tiếp xúc gần gũi rồi, như vậy chuyện thế giới sắp hủy diệt tựa hồ cũng trở nên thuận lý thành chương, không còn khó có thể tiếp thu như vậy.

Chỉ là tiếp thu thì tiếp thu, buồn bực trong lòng lại không vì vậy mà giảm bớt.

Cứ thế với mấy ngày sau, Lý Vọng Thư nằm ở bệnh viện, cả người đều có chút không phấn chấn.

Tôi không phải giục anh đâu, nói chuyện anh trai tôi, rốt cuộc anh đã nói với tên tiểu quỷ kia chưa.

Rốt cuộc khi nào chúng ta xuất phát.

Tôi sợ nếu lại trì hoãn nữa, những người đó thật sự sẽ bất lợi đối với anh tôi.

Trong phòng bệnh độc lập của Lý Vọng Thư, Trương Hải Hạnh sáng sớm liền chạy tới, thậm chí còn bưng bữa sáng cho hắn.

Giờ phút này một bên đút cháo cho hắn, một bên nhẹ giọng hỏi.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư thu thập tâm tình một chút, yên tâm thoải mái há mồm ăn hết thìa cháo kê đưa đến bên miệng.

Cô không phải thấy rõ ràng sao.

Hơn nửa cái đoàn đội của chúng ta đều đang nằm viện.

Cô cũng không thể bắt chúng tôi mang thương tích ra trận chứ.

Cô cũng nói, những người Khang Ba Lạc đó ở sâu trong núi tuyết Mặc Thoát.

Nơi đó độ cao so với mặt biển là bao nhiêu.

Mang thương tích qua đó, nói không chừng chưa đợi đi đến mục đích, liền toàn bộ bị phản ứng cao nguyên, công đạo ở núi tuyết.

Trương Hải Hạnh nghe vậy trừng hắn một cái: Anh bớt đi, tôi hỏi qua bác sĩ rồi.

Các người đều là mất máu quá nhiều, truyền máu lại tĩnh dưỡng nhiều ngày như thế, đã sớm tốt thất thất bát bát rồi.

Anh cứ mặt dày mày dạn nằm ở bệnh viện như thế, không phải là luyến tiếc A Ninh của anh đấy chứ.

Cô ta đúng là bị thương rất nặng, biết thế lúc trước tôi đã chẳng cứu cô ta.

Để cô ta bị Mật Lạc Đà giết chết, cũng sẽ không có nhiều chuyện như thế.

Lý Vọng Thư nghe vậy không cấm cười nói: Sao oán khí của cô lớn thế.

Hay là nói, cô đang ghen.

Ăn cái đầu quỷ nhà anh ấy.

Trương Hải Hạnh thẹn quá thành giận, trực tiếp nhét một thìa

cháo kê vào miệng Lý Vọng Thư.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cố nén nóng, hỗn độn nuốt xuống, lập tức nói: Chuyện anh trai cô, tôi đã nói với Tiểu Ca, cậu ấy cũng làm an bài rồi.

Dựa theo cách nói của cậu ấy, người Khang Ba Lạc cùng Trương gia đã hợp tác mấy ngàn năm, nếu các người đã biểu lộ thân phận người Trương gia, vậy anh ta sẽ không có việc gì.

Chờ chuẩn bị xong, tôi sẽ cùng cô đi một chuyến Mặc Thoát, cứu anh trai cô về, cô cứ yên tâm đi.

Liền anh.

Trương Hải Hạnh đầy mặt khó hiểu.

Kia tên tiểu quỷ kia đâu.

Người ta muốn tìm chính là tộc trưởng Trương gia, hắn cho anh đi là tính chuyện gì.

Anh thậm chí đều không phải người Trương gia, những người Khang Ba Lạc đó chỉ là sinh hoạt ở núi tuyết, nhưng cũng không phải ngốc, anh tưởng bọn họ dễ lừa như vậy.

Đang nói, cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ vang, liền thấy Bàn Tử cùng Mạt Tụng vừa nói vừa cười đi vào.

Mạt Tụng trước đó vẫn luôn bị Lý Vọng Thư an bài ở phía Đại Ngỗng, xử lý sự tình kế tiếp của phế tích Uông gia.

Cho nên cũng không có tham dự hành động Trương gia cổ lâu ở Ba Nãi.

Phế tích Uông gia mới vừa xử lý không sai biệt lắm, lại bị Lý Vọng Thư an bài đi chuẩn bị hành trình Mặc Thoát lần này.

Hiện tại nhìn đến Mạt Tụng đã trở lại, Lý Vọng Thư tức khắc

nhìn về phía Trương Hải Hạnh cười nói: Tiểu Ca đã rời đi, cậu ấy còn có chuyện khác muốn xử lý, cho nên không đi được Mặc Thoát.

Bất quá cô yên tâm, những người Khang Ba Lạc đó không phải muốn tìm tộc trưởng Trương gia sao, chúng ta liền lấy thân phận tộc trưởng Trương gia qua đó.

Lý Vọng Thư thật ra không nói sai, mới vừa khôi phục một chút, Tiểu Ca liền sốt ruột đi phía Trường Bạch Sơn.

Bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ đành an bài Mạo Mạo Giác đưa cậu ấy qua đó, chính là máy bay sáng sớm hôm nay.

Nói xong, Lý Vọng Thư nhận lấy cái hộp gỗ Mạt Tụng đưa qua, lúc này mới hướng tới Mạt Tụng cười nói: Thế nào.

Hết thảy đều còn thuận lợi chứ.

Thuận lợi.

Mạt Tụng gật đầu.

Dựa theo ông chủ ngài dạy, Mã gia kia trực tiếp liền đem đồ vật cho tôi.

Nghe vậy Lý Vọng Thư gật đầu, đồng thời mở ra hộp gỗ, đem đồ vật bên trong triển lãm ở trước mặt Trương Hải Hạnh.

Nhìn xem, nhận ra thứ này chứ.

Cô nói hiện tại tôi có thể đại biểu tộc trưởng Trương gia hay không.

Trấn hồn linh.

Tên tiểu quỷ kia đem thứ này giao cho anh.

Trương Hải Hạnh vẻ mặt như gặp quỷ, chậm rãi từ trong hộp gỗ lấy ra một cái lục lạc sáu cạnh to bằng bàn tay.

Cái này so với lục lạc sáu cạnh bình thường thì lớn hơn một vòng, hơn nữa hoa văn trên sáu mặt cũng không giống nhau, nhìn qua liền cho người ta một loại cảm giác huyền ảo dày nặng.

Trấn hồn linh này là tín vật tộc trưởng Trương gia chúng tôi.

Chỉ cần mang ở trên người, liền có thể khắc chế hết thảy ảo giác.

Năm đó, cũng là tôi cùng anh trai tôi, nhìn tên tiểu quỷ kia từ bên dưới Tứ Châu cổ thành tìm nó trở về.

Không nghĩ tới hắn cư nhiên tín nhiệm anh như thế, liền thứ này đều chịu giao cho anh.

Lý Vọng Thư cười cười, từ trong tay Trương Hải Hạnh nhận lấy trấn hồn linh nhìn kỹ xem, đồng thời ý có điều chỉ trêu chọc nói: Đảo không phải cậu ấy có bao nhiêu tín nhiệm tôi, mà là Trương gia các người từng người đều đang trốn tránh cậu ấy.

Cô nói xem, cô đều trốn ở chỗ tôi nhiều ngày như vậy, đều không đi gặp gia chủ.

Cậu ấy chính là muốn cho người Trương gia các cô tới bảo quản, cũng tìm không thấy người nha.

Trương Hải Hạnh nhịn không được lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, ngay sau đó thần sắc trở nên có chút hạ xuống, nhẹ giọng nói: Chúng tôi thật cũng không phải không muốn nhận hắn làm tộc trưởng, mà là quá lâu không gặp, tôi còn chưa chuẩn bị tốt, không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, haizz.

Tôi nói hai người các người không sai biệt lắm là được rồi, chỗ này còn đứng hai người sờ sờ ra đấy nhé.

Các người cứ ở đây khanh khanh ta ta.

Tôi coi như đã biết từ không coi ai ra gì rốt cuộc là có ý tứ gì rồi,

chính là hoàn toàn nhìn không tới chúng tôi còn ở đây chứ gì.

Nhìn Lý Vọng Thư cùng Trương Hải Hạnh mắt đi mày lại, một cái đút cơm một cái ăn, Bàn Tử cuối cùng nhịn không được bạo phát.

Tức khắc, Trương Hải Hạnh lập tức đỏ mặt, lại ngượng ngùng cứ thế rời đi, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Mà Lý Vọng Thư lúc này cũng đứng lên, hung hăng duỗi cái lười eo.

Ta thật đúng là mệnh khổ, lúc này mới vừa từ trong núi Ba Nãi ra tới, không nghĩ tới liền lại muốn đi núi tuyết Mặc Thoát.

Đi thôi.

Nếu đã chuẩn bị tốt, chúng ta liền đi Mặc Thoát, gặp một lần những người Khang Ba Lạc đó, gặp một lần cái gọi là Dạ Vương.

Mặc Thoát, một nơi phi thường thần kỳ.

Một nơi có thể đồng thời xuất hiện cảnh tượng bốn mùa xuân hạ thu đông.

Rõ ràng một giây trước còn đang là núi tuyết, một cái hoảng hốt sau, rất có thể liền sẽ đi vào một chỗ rừng mưa.

Lần này Lý Vọng Thư đi Mặc Thoát, chủ yếu là vì mảnh vỡ thiên thạch nằm sâu trong núi tuyết Mặc Thoát theo lời Tiểu Ca.

Dựa theo cách nói của Tiểu Ca, sau khi phát hiện viên mảnh vỡ thiên thạch kia, tổ tiên liền làm rất nhiều bố trí có tính nhắm vào ở phụ cận.

Hoặc là nói, vì bảo hộ bí mật thiên thạch, nơi đó trực tiếp bị làm thành một cái bẫy rập thật lớn.

Người Trương gia cố ý đem rất nhiều manh mối về trường sinh

trộm đổi thành Mặc Thoát.

Chương 276

Vì làm cho giống thật, thậm chí còn xây cất một tòa bản phục khắc Cửa Thanh Đồng Trường Bạch Sơn ở nơi đó.

Đương nhiên, phía sau cánh cửa kia không có bí mật gì cả.

Có chăng chỉ là vô tận hung hiểm.

Mục đích chính là vì làm những kẻ mơ ước trường sinh đó tất cả đều chết ở trong núi tuyết.

Bất quá đối với những nguy hiểm này, Lý Vọng Thư lần này lại không quá để ở trong lòng.

Tiểu Ca sau khi khôi phục ký ức đã đem tình báo tỉ mỉ nhất về ải Mặc Thoát nói cho hắn.

Phải biết nơi đó nghiêm khắc mà nói, chính là nơi sinh ra của Tiểu Ca.

Tuy rằng sau lại cậu ấy hoàn toàn không nhớ rõ, nhưng vận mệnh chú định, cậu ấy vẫn là mấy lần đi tới Mặc Thoát, mấy lần thâm nhập núi tuyết.

Cho nên con đường đi thông mảnh vỡ thiên thạch, cậu ấy có thể nói là quen thuộc hơn bất luận kẻ nào.

Đến nỗi cứu Trương Hải Khách anh trai Trương Hải Hạnh, kia ngược lại thành chuyện kèm theo, thuộc về thuận tay mà làm.

Lý Vọng Thư kỳ thật không phải lần đầu tiên đến Mặc Thoát, ở kiếp trước, hắn đã từng tự lái xe đi qua một lần.

Mặc Thoát lúc ấy đẹp đến mức để lại ấn tượng thập phần khắc sâu cho hắn.

Cứ thế làm hắn xem nhẹ, thế giới hắn đang ở lúc này, điểm thời gian này, nơi đó còn thuộc về trạng thái nửa nguyên thủy căn bản chưa được khai phá.

Đảo không phải nói nơi đó hoàn toàn ngăn cách với thế nhân, mà là khi hắn tới rồi trên đường mới biết được, Mặc Thoát lúc này thậm chí đều còn chưa thông quốc lộ.

Khi đoàn xe bọn họ tới huyện Sóng Mật, đường đi về phía Mặc Thoát kế tiếp cũng chỉ còn lại một con đường núi mà ô tô không thể đi.

Nghe nói ngay cả con đường núi này cũng là tu vài thập niên mới từng chút từng chút tạc ra được.

Muốn đi Mặc Thoát, hoặc đi bộ, hoặc cũng chỉ có thể dựa vào ngựa.

Mệt một chút Lý Vọng Thư nhưng thật ra không sao cả, phía trước ở Trường Bạch Sơn tìm kiếm Vân Đỉnh Thiên Cung, điều kiện cũng chẳng tốt hơn là bao.

Chân chính làm hắn cảm thấy không khỏe, là từ sau khi bước vào núi tuyết, liền vẫn luôn có loại bất an quanh quẩn trong lòng hắn.

Nguyên bản hắn tưởng bởi vì dọc theo đường đi độ cao so với mặt biển chênh lệch quá lớn.

Chính là đến buổi tối ngày đầu tiên, sau khi cắm trại tại dã ngoại, hắn liền cảm giác được không thích hợp.

Vô luận là làm cái gì, đều cảm giác có chút lo lắng đề phòng không thể hiểu được.

Người đầu tiên phát hiện Lý Vọng Thư dị thường chính là Trương Hải Hạnh, sau khi ăn cơm chiều xong, nàng liền lặng lẽ đi tới lều trại của hắn.

Hôm nay anh rốt cuộc là làm sao vậy.

Hay là thật sự bị phản ứng cao nguyên.

Nhưng hiện tại đều đã lật qua núi tuyết, vị trí hiện tại cũng không cao lắm so với mặt biển nha, anh không đến nỗi thế chứ.

Nhìn Lý Vọng Thư dựa vào trên ghế, một bộ mất hồn mất vía, Trương Hải Hạnh ngoài miệng nói, người lại trực tiếp đi đến phía sau, ngón tay không ngừng mát xa trên đầu hắn.

Lý Vọng Thư đảo cũng không có giấu giếm, một bên nhắm hai mắt lại, một bên chậm rãi nói: Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, từ lúc tiến vào núi, tôi liền tổng cảm giác có người đang nhìn chằm chằm chúng ta.

Vì thế, dọc đường đi hôm nay tôi còn trộm thử rất nhiều lần.

Nghe vậy Trương Hải Hạnh cũng không cấm nhíu mày.

Vậy anh có phát hiện gì sao.

Tôi thì lại không có cảm giác gì.

Có thể hay không là anh quá nhạy cảm.

Nếu là có người đang âm thầm nhìn trộm, tôi không có khả năng không có bất luận phát hiện gì.

Trương Hải Hạnh nói thực tự tin, nhưng nhìn bộ dáng Lý Vọng Thư cũng không giống đang nói dối, cái này làm cho nàng trong lúc nhất thời cũng có chút lấy không chuẩn, thế là thử thăm dò nói: Dọc đường đi này, lúc qua núi tuyết, chung quanh căn bản là không giấu được người.

Nếu có người đi theo, không có khả năng một chút dấu vết đều không lưu lại.

Anh nói xem, có thể hay không là trong đội ngũ có người trà trộn

vào.

Trương Hải Hạnh không hổ là người đã từng giả mạo A Ninh, ý nghĩ đầu tiên chính là có người hóa trang giống hắn, chơi trò thay mận đổi đào.

Bất quá Lý Vọng Thư lại lắc đầu: Sẽ không, người của tôi từ sau hành trình Trường Bạch Sơn lần trước liền cẩn thận phân biệt qua một lần.

Thậm chí còn chuyên môn có một bộ cơ chế quan sát, nếu là có người trà trộn vào, trừ phi hắn hiểu biết đối tượng giả trang hơn cả người bạn đã ở chung lâu dài, bằng không tuyệt đối sẽ bị bắt được.

Đến nỗi những người khác, Bàn Tử cùng tên Người Mù kia, hai gã đó tôi nhìn không giống như là giả.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư đột nhiên đè thấp thanh âm, đứng dậy ghé vào tai Trương Hải Hạnh.

Hơn nữa theo mặt trời xuống núi, loại cảm giác bị người nhìn chăm chú này của tôi thậm chí so với phía trước càng thêm rõ ràng.

Vậy thì tìm hắn ra.

Tôi còn cũng không tin, chúng ta nhiều người như thế còn tìm không ra một con chuột nhắt trốn ở âm thầm.

Thấy Trương Hải Hạnh một bộ đằng đằng sát khí liền phải đứng dậy đi ra ngoài, Lý Vọng Thư vội vàng đứng lên ấn nàng ngồi lại vào ghế.

Đồng thời mở miệng trấn an nói: Đừng xúc động, bình tĩnh chút.

Tôi đã tìm, thậm chí dọc theo đường đi tôi đều đang tìm, nhưng lại liền sợi lông cũng chưa tìm thấy.

Cũng chính vì như vậy, tôi mới cảm thấy kỳ quái.

Anh đang âm thầm còn an bài một đội người.

Trương Hải Hạnh vẻ mặt hồ nghi trên dưới đánh giá Lý Vọng Thư.

Mà Lý Vọng Thư tắc thực kiên quyết lắc đầu: Không có, lần này tới Mặc Thoát, tôi không muốn đem người Cửu Môn xả vào, cho nên cũng không mang theo người Cửu Môn.

Mà người của tôi, còn có một đội đi Trường Bạch Sơn, một bộ phận ở bệnh viện cùng công ty.

Dư lại, cô tất cả đều thấy, cũng không có đội người thứ hai.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư không đợi Trương Hải Hạnh mở miệng, liền tiếp tục giải thích nói: Tôi đã điều động sâu trong phạm vi mấy km, cơ hồ là lục soát kiểu thảm.

Nhưng tiếc nuối là cái gì đều không phát hiện.

Sâu.

Giống như lúc anh ở dưới lòng đất Trường Bạch Sơn sao.

Trương Hải Hạnh đầu tiên là trợn to mắt nhìn Lý Vọng Thư, trên mặt tràn ngập tò mò, ngay sau đó hỏi: Nói đi, anh thật sự có thể khống chế sâu.

Anh rốt cuộc là làm như thế nào.

Lý Vọng Thư lườm nàng một cái, duỗi tay chỉ chỉ đầu mình.

Cô còn tới hỏi tôi.

Tôi còn chưa hỏi cô đâu.

Lúc trước cô cho tôi ăn, rốt cuộc có phải hay không Thi ba ba đan.

Nhưng mà Trương Hải Hạnh lại có chút chơi xấu: Lần trước không phải đã nói rồi sao, đại gia huề nhau, anh sao còn đề cập việc

này.

Tôi chẳng những cứu anh nhiều lần như thế, thậm chí thậm chí lúc trước còn bị anh chiếm tiện nghi, việc này anh sao không nói.

Mắt thấy Trương Hải Hạnh càng xả càng xa, Lý Vọng Thư lập tức nghiêm túc nói: Không đề cập tới liền mọi người đều miễn bàn, tôi muốn nói chính là, bởi vì sự tồn tại của Thi Miết Vương, cảm giác của tôi trở nên phi thường nhạy bén.

Cho nên loại cảm giác bị nhìn chằm chằm này là tuyệt đối sẽ không sai.

Nhưng sâu tìm một ngày đều không có bất luận phát hiện gì.

Điều này thuyết minh dọc theo đường đi, thứ nhìn chăm chú vào chúng ta khả năng cũng không phải người, thậm chí đều không phải sinh vật gì.

Đó là cái gì.

Nơi này trừ bỏ núi, vẫn là núi.

Có lẽ, chính là ngọn núi dưới chân chúng ta đang vẫn luôn nhìn chăm chú vào tôi.

Lý Vọng Thư nói xong, trong lòng không cấm nhớ tới Tiểu Ca.

Cũng không biết cậu ấy tới nơi chưa, tính tính thời gian, cậu ấy hiện tại cũng nên tiến vào rừng rậm khu Trường Bạch Sơn rồi.

Cũng may suốt một buổi tối đều không xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Tuy rằng cái loại cảm giác bị người nhìn chằm chằm vẫn luôn tồn tại, nhưng loại sương đen trong dự đoán của Lý Vọng Thư cũng không xuất hiện.

Hại hắn lo lắng đề phòng công toi một buổi tối.

Ngày hôm sau, mọi người cuối cùng cũng đi hết đường núi, đi tới cái tiểu huyện thành Mặc Thoát cơ hồ ngăn cách với thế nhân này.

Nói là tiểu huyện thành, nơi này là thật sự nhỏ, cùng bộ dáng khi Lý Vọng Thư tới ở kiếp trước có thể nói hoàn toàn là hai nơi khác nhau.

Chương 277

Đứng ở đầu huyện thành, trực tiếp là có thể nhìn đến đầu bên kia.

Nếu là đi ngang qua huyện thành thì đi bộ hoàn toàn sẽ không vượt qua năm phút.

Ở Lý Vọng Thư xem ra, cùng với nói nơi này là huyện thành, chi bằng nói nơi này là cái thôn, còn là cái loại thôn nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Cứ thế với đừng nói cái gì khách sạn hay homestay, ngay cả nhà khách cũng chỉ có vài cái phòng nhỏ đơn giản.

Cũng may bọn họ lần này hành động cũng sẽ không ở tại huyện thành, bằng không thì toàn bộ đội ngũ thật đúng là không dễ an bài chỗ ở.

Từ huyện thành Mặc Thoát xuất phát, vẫn luôn đi về phía sâu trong núi, khi thời gian đến chạng vạng, bọn họ mới coi như tới điểm dừng chân lần này: Cát Lạp tu hành tràng.

Nơi này nguyên bản đều là các lạt ma khổ tu sinh sống.

Trong lịch sử cũng từng xa hoa qua, cho nên toàn bộ tu hành tràng cơ hồ chiếm cứ một đỉnh núi tuyết.

Bất quá theo thời gian trôi đi, cộng thêm đủ loại nguyên nhân khách quan hạn chế, tới rồi thời đại này, mọi người sinh hoạt dần dần trở nên nóng nảy, đã rất ít có người sẽ đến tu hành tràng này tiến hành khổ tu.

Điều này cũng dẫn tới Cát Lạp tu hành tràng to như vậy hiện tại tổng cộng cũng không có mấy khổ tu sĩ.

Bất quá điều này cũng vừa lúc phương tiện cho nhóm Lý Vọng

Thư.

Lần này tới Mặc Thoát, tuy nói có Tiểu Ca báo trước lộ tuyến cùng biện pháp phá giải cơ quan, bất quá có bài học ở trong núi Ba Nãi lần trước, lần này hắn làm công tác chuẩn bị càng thêm đầy đủ vài phần.

Cho nên Cát Lạp tu hành tràng trống rỗng cũng liền thành căn cứ tốt nhất cho hành động lần này.

Bất quá Lý Vọng Thư bày ra trận trượng lớn như thế, Trương Hải Hạnh lại có chút không quá lý giải.

Cho nên mới vừa mới ở Cát Lạp tu hành tràng dàn xếp xuống dưới, nàng liền nhịn không được tìm Lý Vọng Thư oán giận: Tôi vừa mới phát hiện, lần này anh mang đồ vật, sao lại nhiều vũ khí như vậy.

Những người Khang Ba Lạc đó tuy rằng lợi hại, nhưng anh làm thế này cũng quá khoa trương một ít đi.

Vừa rồi tôi thậm chí ở bên chỗ Mạt Tụng thấy được ống phóng hỏa tiễn.

Anh rốt cuộc muốn làm cái gì.

Anh ngàn vạn lần đừng làm bậy, trong nước không thể so với nước ngoài.

Nói nữa, anh tôi còn ở trên tay bọn họ đâu.

Bọn họ có thể thả tôi ra tới tìm Trương Khởi Linh, thuyết minh việc này còn có thể nói chuyện, còn chưa tới nông nỗi động võ.

Yên tâm đi, tôi so với cô càng rõ ràng tình thế trong nước, sẽ không làm bậy.

Đến nỗi những vũ khí đó, cũng chỉ là lo trước khỏi họa thôi.

Rốt cuộc nơi này là địa bàn của người ta, chúng ta ở trên hai đầu

bờ ruộng nhà người ta đàm phán, không phải nên làm tốt tính toán xấu nhất sao.

Lý Vọng Thư không nói cho Trương Hải Hạnh biết, những vũ khí này cũng không phải chuyên môn chuẩn bị vì người Khang Ba Lạc.

Ngược lại nói tránh đi: Nói đến hai anh em các người thật đúng là đủ có thể, cư nhiên có thể tìm được đến Cát Lạp tu hành tràng này.

Nhưng nếu đều tìm tới nơi này, các người vì cái gì không làm tốt vạn toàn chuẩn bị lại vào núi đâu.

Các người nếu chịu tốn chút tâm tư ở chỗ này, cũng không đến nỗi cùng những người Khang Ba Lạc đó phát sinh xung đột.

Nghe vậy Trương Hải Hạnh tức khắc nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Anh có ý gì.

Hay là nơi này có cái gì đặc thù.

Đương nhiên, đi thôi.

Cùng tôi đi gặp người chủ sự nơi này.

Cô không phải không biết nên đối mặt với vị tộc trưởng Tiểu Ca kia như thế nào sao.

Có lẽ có thể từ nơi này tìm được đáp án.

Dứt lời, Lý Vọng Thư thu thập một phen, liền mang theo Trương Hải Hạnh tìm được người lớn tuổi nhất tu hành tràng, Đại sư Vũ Đạt.

Khi bọn họ tiến vào phòng Đại sư Vũ Đạt, ông đang đả tọa.

Ấn tượng đầu tiên Đại sư Vũ Đạt cấp cho Lý Vọng Thư chính là một loại rộng rãi nhìn thấu thế tục.

Không giống một ít đại sư khác bị danh tiếng làm lụy, luôn là tự

giác hoặc là không tự giác mà bưng cái giá.

Vũ Đạt so với những đại sư đó, có lẽ học thức không bằng bọn họ, nhưng ở cảnh giới, Vũ Đạt đã tới một loại trở lại nguyên trạng, tùy tâm sở dục.

Nhìn đến Lý Vọng Thư cùng Trương Hải Hạnh tiến vào, cũng không đả tọa nữa, tựa như một ông lão bình thường nhất nhìn thấy vãn bối, chẳng những nhiệt tình mời bọn họ ngồi xuống bên lò lửa, thậm chí còn lấy đồ ăn vặt trân quý ra thết đãi hai người bọn họ.

Hiện tại đã rất ít có người sẽ tới trong núi tu hành.

Quanh năm suốt tháng, người tới khả năng đều không bằng một ngày hôm nay.

Trong núi điều kiện gian khổ, tiếp đãi không chu toàn, tiếp đãi không chu toàn.

Nơi Vũ Đạt nói, Lý Vọng Thư thậm chí không phát hiện ra chút nào giáo điều của người tu hành, cái này làm cho hắn trong lòng không khỏi lại sinh ra hai phần sùng kính.

Thế là hắn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: Đại sư Vũ Đạt, lần này chúng tôi cũng không phải là tới làm khách.

Nói thật với ngài đi.

Lần này tôi là đại biểu Trương Khởi Linh tới.

Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh là ai.

Hắn lại cho các người tới nơi này làm gì.

Người tới nơi này đều là vì tu tâm mà đến.

Chẳng lẽ là hắn đã từng tới, cảm thấy có thu hoạch gì, cho nên mới đề cử các người tới.

Thấy Đại sư Vũ Đạt đang giả bộ hồ đồ, Lý Vọng Thư không để bụng, ngược lại từ trên người móc ra một phong thư đưa qua.

Đại sư Vũ Đạt đầy mặt hồ nghi nhận lấy thư, ngay sau đó nhìn lướt qua.

Phong thư này là Tiểu Ca chuyên môn giao cho Lý Vọng Thư, bảo hắn mang lại đây cho Đại sư Vũ Đạt.

Phải biết lấy thực lực của Tiểu Ca, hơn nữa cậu ấy hiện tại lại đã khôi phục ký ức, Trương Hải Hạnh kia bịt tai trộm chuông giống nhau trốn tránh ở bên người Lý Vọng Thư, cố ý không gặp cậu ấy, cậu ấy tự nhiên có thể nhìn ra Trương Hải Hạnh đang băn khoăn cái gì.

Bất quá cậu ấy cũng không có nói rõ, ngược lại là làm Lý Vọng Thư mang theo thư lại đây Cát Lạp tu hành tràng.

Thư là viết trước mặt Lý Vọng Thư, bất quá nội dung thư, Lý Vọng Thư lại là một chữ đều xem không hiểu.

Dựa theo cách nói của Tiểu Ca, phong thư này kỳ thật không có bao nhiêu nội dung thực chất, chỉ là một cái mật mã.

Hoặc là nói, đây là chìa khóa mở ra bí mật giữa cậu ấy cùng Vũ Đạt.

Quả nhiên, khi Vũ Đạt xem xong lá thư kia liền không hề giống phía trước giả bộ hồ đồ.

Mà là quay đầu nhìn về phía Trương Hải Hạnh, trong mắt lộ ra hiền từ, khẽ cười nói: Ta nhớ rõ, không lâu trước đây cô đã tới một lần.

Lúc ấy trừ bỏ cô, còn có anh trai cô.

Ta nhớ rõ các người tên là gì nhỉ.

Tôi tên Trương Hải Hạnh, anh tôi tên Trương Hải Khách.

Tôi cùng anh tôi xác thật đã tới nơi này một chuyến, còn ở đây năm ngày.

Trương Hải Hạnh cau mày, không rõ một chỗ tu hành tràng bình thường trong nhận thức ban đầu, như thế nào lại đột nhiên cùng Trương Khởi Linh nhấc lên quan hệ.

Bất quá liền ở sau khi nàng nói xong, Vũ Đạt lại đột nhiên thật mạnh gật đầu.

Đúng, chính là Trương Hải Khách, hắn là anh trai cô đúng không.

Cô nói các người lần trước là lần đầu tiên đến Cát Lạp tu hành tràng, lời này kỳ thật chỉ đúng một nửa.

Một nửa.

Chương 278

Đại sư Vũ Đạt, lời này của ngài là có ý gì.

Vũ Đạt như cũ cười tủm tỉm nói: Chính là ý trên mặt chữ.

Trước kia cô là lần đầu tiên lại đây, bất quá anh trai cô cũng không phải là lần đầu tiên tới.

Hắn ở thật lâu trước kia, liền đã từng tới một lần.

Anh tôi đã từng tới nơi này.

Nghe được lời này, Trương Hải Hạnh tức khắc mở to hai mắt, đầy mặt không thể tưởng tượng nhìn Vũ Đạt.

Nhóm người Lý Vọng Thư ở lại tu hành tràng Cát Lạp tổng cộng ba ngày.

Ba ngày sau, bọn họ mới lại lần nữa lên đường, hướng về phía sâu trong tuyết sơn, nơi bộ lạc người Khang Ba Lạc sinh sống mà tiến tới.

Sở dĩ chờ lâu như vậy, cũng không phải Lý Vọng Thư cố ý muốn câu giờ.

Thật ra ba ngày nay hắn vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi động tĩnh từ phía Tiểu Ca.

Cảm giác bị bốn phía tuyết sơn nhìn chằm chằm khiến hắn đối với hành động tìm kiếm mảnh vỡ thiên thạch lần này trong lòng hoàn toàn không nắm chắc.

Mãi cho đến rạng sáng ngày thứ ba, cảm giác bị theo dõi kia biến mất, hắn mới mang theo đội ngũ bắt đầu xuất phát.

Ngoài Lý Vọng Thư ra, trong ba ngày này, Trương Hải Hạnh cũng

trải qua một chút rối rắm.

Khi nghe nói Trương Hải Khách đã từng tới tu hành tràng Cát Lạp, cả người Trương Hải Hạnh lập tức không ổn.

Toàn thân cô tựa hồ đều tản ra một loại cảm giác vỡ nát vì bị phản bội.

Cũng may Vu Đạt lão sư cũng không giấu giếm, có Tiểu Ca đưa tin cho ông ấy, thế là ông đem chuyện năm đó từ đầu tới đuôi kể lại một lần.

Sự tình cũng không quá phức tạp, chính là sau khi Tiểu Ca tiếp nhận chức vụ tộc trưởng Trương gia, thực ra đã phát hiện sự tồn tại của Uông gia.

Hoặc có thể nói xúc tu của Uông gia đã thẩm thấu vào bên trong Trương gia.

Chẳng qua hắn tuy là tộc trưởng, nhưng cũng chẳng khác gì tướng quân không lính, căn bản không làm gì được Uông gia, thậm chí ngay cả thâm nhập điều tra một chút cũng không xong.

Vì không muốn rút dây động rừng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Trương gia bị Uông gia làm cho sụp đổ.

Mãi cho đến khi Trương gia hoàn toàn tan rã, hắn mới bắt đầu xuống tay điều tra chuyện về Uông gia.

Mà lúc này, người duy nhất hắn có thể nghĩ đến để tin tưởng, cũng chỉ có mấy người bạn nối khố cùng nhau tổ đội khi còn nhỏ.

Trong đó, Trương Hải Khách lại là người có tâm tư kín đáo nhất.

Thế là hai người liền lặng lẽ vạch ra một kế hoạch phản gián nằm vùng Uông gia.

Nơi bọn họ gặp mặt thảo luận chuyện này chính là tu hành tràng

Cát Lạp.

Để phòng ngừa căn bệnh thiên bẩm khiến mình mất đi đoạn ký ức này, Tiểu Ca còn nhờ Vu Đạt chứng kiến toàn bộ kế hoạch.

Trương Hải Hạnh tuy miệng nói là vì quá lâu không gặp nên nhất thời không biết đối mặt với tộc trưởng như thế nào, nhưng thực tế trong lòng cô lại vô cùng để ý đến đoạn quá khứ dấn thân vào Uông gia kia.

Phải biết trong lòng cô, xưa nay đều cho rằng việc đầu quân cho Uông gia chỉ là để giúp anh trai tìm cách sống lại chị dâu, đây là việc tư.

Cho nên mới không dám đối mặt với vị tộc trưởng Trương gia này.

Hiện tại từ trong miệng Vu Đạt biết được, hành vi nhìn như phản bội Trương gia của mình thực chất vẫn luôn là đang chấp hành nhiệm vụ của tộc trưởng, tảng đá trong lòng cô coi như đã được bỏ xuống.

Nhưng mà trút được gánh nặng đồng thời, cái cảm giác bị người thân cận nhất phản bội lại ùa về trong lòng.

Cho nên trong ba ngày này, cả người cô đều có vẻ đặc biệt phân liệt.

Một mặt thì yên tâm, nhưng mặt khác trong lòng lại cảm giác như bị đâm một nhát.

Còn đang rối rắm hả.

Cô nếu thấy khó chịu như thế, thì chi bằng chúng ta quay về đi.

Để anh trai cô trực tiếp bị người Khang Ba Lạc hiến cho Dạ Vương, hẳn là có thể giải mối hận trong lòng cô chứ.

Đối mặt với lời trêu chọc của Lý Vọng Thư, Trương Hải Hạnh

hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: Tôi mới không bụng dạ hẹp hòi như anh đâu.

Anh tôi không nói cho tôi sự thật, hắn là muốn bảo vệ tôi.

Người Uông gia tinh ranh lắm.

Tôi nếu đã biết, một khi lộ ra sơ hở thì sẽ thực sự nguy hiểm.

Anh ấy là anh tôi, bao nhiêu năm nay chúng tôi nương tựa lẫn nhau mà sống, anh ấy không thể nào hại tôi được.

Lý Vọng Thư vốn cũng không định châm ngòi quan hệ huynh muội người ta, thấy Trương Hải Hạnh tự mình nghĩ thông suốt, lập tức cười nói: Vậy mấy ngày nay cô còn rối rắm cái gì.

Tôi rối rắm chỗ nào.

Trương Hải Hạnh trộm liếc Lý Vọng Thư một cái, sau đó ra vẻ trấn định nói: Tôi là đang lo lắng cho anh tôi, ai bảo anh cứ lề mề, nhất quyết phải ở lại cái tu hành tràng kia trì hoãn nhiều ngày như vậy.

Mau tăng tốc lên đi.

Phía trước không xa là đến thần miếu của những người Khang Ba Lạc đó rồi.

Lý Vọng Thư nghe vậy cười cười, đang định mở miệng thì bỗng nhiên nhíu mày, quay đầu nhìn về phía tuyết sơn bên cạnh, đồng thời giơ tay ngăn đội ngũ lại.

Đường núi lúc này một bên là vực thẳm, một bên là sườn núi.

Mà ngay trên lớp tuyết ở sườn núi, con sâu hắn thả ra phát hiện có sinh vật đang ẩn nấp dưới lớp tuyết dày.

Lén lút cái gì, là tự mình bước ra, hay để tôi mời ra đây.

Nghe được lời này, những người khác lập tức ý thức được trên sườn núi có mai phục, sôi nổi rút vũ khí cảnh giới.

Bàn Tử lại có chút khẩn trương, liên tục vẫy tay với những người khác, nhỏ giọng nói: Mau thu súng lại, chúng ta đang ở dưới sườn núi tuyết, tiếng súng mà làm tuyết trên sườn lở xuống là tất cả bị chôn sống đấy.

Ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, không ngờ trên sườn núi trống trải lại đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Cũng có chút kiến thức đấy.

Tiếp theo, liền thấy từ trong lớp tuyết dày trên sườn núi đột nhiên chui ra một thanh niên mặc tàng bào màu lam, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân nhìn xuống mọi người: Trong các ngươi ai là Trương Khởi Linh hả.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư bước lên trước một bước, nhàn nhạt nói: Trương Khởi Linh có việc không tới được, tôi đại diện anh ấy tới đây, các người có chuyện gì nói với tôi cũng như nhau cả thôi.

Ai ngờ nghe Lý Vọng Thư nói thế, sắc mặt gã thanh niên kia đột nhiên thay đổi, hung tợn hướng về phía Trương Hải Hạnh quát: Chúng ta cho cô đi tìm Trương Khởi Linh, cô lại dám lừa gạt chúng ta.

Cô thật cho rằng chúng ta không dám làm gì anh trai cô sao.

Nói cho cô biết, giờ đã đến, nếu không thấy Trương Khởi Linh, cô cứ chờ nhặt xác cho anh trai mình đi.

Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày, hắn không ngờ hỏa khí của thanh niên này lại lớn như vậy.

Hơn nữa thái độ ăn chắc mọi người của gã làm hắn cảm thấy rất khó chịu.

Thế là hắn lạnh lùng mở miệng: Tôi đã nói, lần này tôi toàn quyền đại diện cho Trương Khởi Linh, các người có điều kiện gì cứ việc nói với tôi, tôi có thể làm chủ.

Nhưng gã thanh niên kia lại đầy mặt khinh thường: Ta làm sao biết ngươi là thật hay giả, hay là tùy tiện tìm người ở đâu đó cố ý tới giả mạo Trương Khởi Linh.

Lý Vọng Thư hít sâu một hơi, chậm rãi nói: Tôi có tín vật của tộc trưởng Trương gia làm chứng.

Thanh niên kia vẫn giữ vẻ mặt khinh thường, thậm chí còn mang theo một tia khinh bỉ: Tín vật.

Lấy ra xem trước đã.

Đối với thái độ của gã thanh niên, Lý Vọng Thư cũng cảm thấy phát hỏa.

Dù sao ngay cả thần tiên trong truyền thuyết như Tây Vương Mẫu hắn cũng đã gặp qua, không ngờ lại bị một gã thanh niên chưa trải sự đời ở cái chốn thâm sơn cùng cốc này xem thường.

Lập tức hắn cười lạnh nói: Cậu biết tín vật tộc trưởng Trương gia là cái gì sao.

Cho dù đưa cho cậu xem, cậu có thể nhìn ra được cái nguyên cớ gì không.

Một tên canh gác như cậu không cần thiết tiếp tục ở đây dõng dạc.

Mau, dẫn tôi đi gặp người quản sự của các người mới là chính sự.

Lý Vọng Thư cũng đã nghĩ thông, một kẻ mai phục giữa đường cùng lắm cũng chỉ là một tên bảo vệ, căn bản không có năng lực quyết sách, mình thật sự không cần thiết phải nhiều lời với hắn.

Nhưng cũng không biết có phải lời Lý Vọng Thư nói quá mức

trực tiếp đâm trúng nội tâm yếu ớt của thanh niên hay không, chỉ thấy gã không nói hai lời, rút con dao Tạng bên hông ra, lao thẳng về phía Lý Vọng Thư.

Không thể không nói, thân thủ của thanh niên này cực tốt.

Lần này, cho dù Trương Hải Hạnh ở bên cạnh đã sớm có chuẩn bị cũng không thể ngăn cản hắn.

Chưa đến ba chiêu đã bị hắn thoát khỏi, tiếp tục lao về phía Lý Vọng Thư.

Tuy nhiên, dù tốc độ gã thanh niên cực nhanh, nhưng Lý Vọng Thư vẫn không hoảng hốt, khóe miệng thậm chí còn nhếch lên một nụ cười lạnh.

Cuồng vọng.

Thân thủ gã thanh niên rất tốt, vô luận là sức bật hay tốc độ đều đã vượt qua phạm trù người thường.

Dù sao người chặn hắn lại là Trương Hải Hạnh, trong đội ngũ hiện tại của Lý Vọng Thư, có lẽ chỉ có Hắc Mắt Kính mới có thể so kè với cô.

Chương 279

Mà thanh niên này lại nhẹ nhàng tránh được sự ngăn cản của Trương Hải Hạnh như vậy, cho dù là có tâm tính vô tâm, ít nhất cũng chứng tỏ thực lực của hắn không kém gì Trương Hải Hạnh.

Nhưng đối mặt với một tiểu siêu nhân như vậy lao tới, Lý Vọng Thư lại chẳng hề tỏ ra hoảng loạn, khóe miệng ngược lại lộ ra vẻ khinh thường.

Loại trình độ công kích này nếu đặt ở trước kia, hắn ứng phó có lẽ sẽ luống cuống tay chân một phen.

Nhưng lần này tới Mặc Thoát, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ sợ xảy ra các loại tình huống ngoài ý muốn.

Giống như hiện tại, mắt thấy thanh niên kia sắp lao tới trước người Lý Vọng Thư, thậm chí trên mặt gã đã hiện lên niềm vui sướng của kẻ chiến thắng.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay rất đột ngột phá vỡ lớp băng trên mặt đất, chộp chặt lấy cẳng chân gã.

Biến cố thình lình xảy ra khiến gã thanh niên hoàn toàn không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, trực tiếp bị vướng ngã, nằm rạp ngay trước mặt Lý Vọng Thư.

Các người khách khí như vậy sao.

Gặp mặt đã làm đại lễ ngũ thể đầu địa rồi.

Mặc kệ lời trêu chọc của Lý Vọng Thư, thanh niên kia hai tay chống đất, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Lúc này mới phát hiện, một bàn tay to hoàn toàn làm từ đá đang nắm chặt lấy chân gã, dù giãy giụa thế nào cũng không chút sứt mẻ.

Sự tình quỷ dị như thế khiến thanh niên tức khắc hoảng loạn.

Cũng chẳng màng đến Lý Vọng Thư, gã vung dao chém mạnh vào bàn tay quái dị kia.

Nhưng con dao Tạng sắc bén chém lên tay quái vật, ngoại trừ tóe lên vài tia lửa thì độ sâu vết chém thậm chí chưa đến một tấc.

Thấy thế, thanh niên hoàn toàn hoảng loạn.

Có lẽ ngày thường gã ỷ vào thân thủ của mình nên không coi ai ra gì.

Nhưng khi thực lực bản thân bị áp chế hoàn toàn, nỗi sợ hãi trong lòng cũng lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Cho nên sau một đao không có hiệu quả, thanh niên cả người đều mất đi bình tĩnh.

Thấy vậy, tâm niệm Lý Vọng Thư vừa động, liền thấy bàn tay quái dị kia bỗng nhiên phát lực, một phát kéo gã thanh niên xuống lòng đất, chỉ chừa lại cái đầu lộ ra bên ngoài.

Nhìn cái đầu đầy vẻ sợ hãi trên mặt đất, Lý Vọng Thư lúc này mới ung dung đi đến trước mặt, ngồi xổm xuống, quay đầu lại hỏi Trương Hải Hạnh: Xem diễn xuất của thằng nhóc này, cái kiểu công tử bột thế này, chắc không phải là thiếu gia gì đó chứ.

Cô nói xem, nếu chúng ta lấy hắn đổi lại anh trai cô, có tính khả thi không.

Tuy nhiên, dù bị chôn chỉ còn mỗi cái đầu, miệng gã thanh niên vẫn rất cứng.

Ánh mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm Lý Vọng Thư, trên mặt còn làm ra vẻ khinh thường: Muốn sát muốn róc tùy ngươi, đừng mơ lấy ta ra uy hiếp tộc nhân.

Trương Hải Hạnh lúc này cũng đã đi tới, khóe mắt mang cười, cố ý nói lớn: Gã này tôi từng gặp rồi, là cháu trai đại trưởng lão trong bộ lạc bọn họ.

Hiện tại tự hắn đưa tới cửa, lấy hắn đổi anh tôi thì quá thích hợp.

Hừ.

Đừng tự cho là đúng, cho dù các ngươi biết yêu pháp, người Khang Ba Lạc chúng ta cũng sẽ không thỏa hiệp với các ngươi.

Thanh niên nói xong, dứt khoát quay đầu sang một bên, không nhìn vẻ mặt hài hước của Lý Vọng Thư.

Tuy trong miệng thanh niên mắng hắn dùng yêu pháp, nhưng bản thân Lý Vọng Thư lại rất hài lòng với yêu pháp này.

Từ sau khi rời khỏi Trương gia cổ lâu, hắn không hiểu sao lại có được năng lực điều khiển Mật Lạc Đà.

Ban đầu hắn còn tiếc nuối vì không mang theo vài con Mật Lạc Đà từ trong núi Ba Nãi ra.

Nhưng sau đó hắn phát hiện, tốc độ chế tạo thứ này lại cực nhanh.

Chỉ cần đem mảnh vỡ Mật Lạc Đà mà hắn mang theo đặt vào đá, chất dịch tiết ra sẽ rất nhanh đồng hóa đá xung quanh.

Khi cấp hóa gần xong, một con Mật Lạc Đà hoàn toàn mới liền được tạo ra.

Tiếp theo có thể hai biến bốn, bốn biến tám, chỉ cần tinh thần lực của Lý Vọng Thư chịu đựng được, không ngừng khống chế chúng phân liệt, quá trình này có thể liên tục tiếp diễn.

Từ khi tiến vào núi non Mặc Thoát và xuất hiện cảm giác bị núi lớn nhìn chằm chằm, để đề phòng vạn nhất, hắn đã bắt đầu không ngừng chế tạo Mật Lạc Đà.

Mấy ngày ở tu hành tràng Cát Lạp, ngoài việc chờ đợi Tiểu Ca hành động, hắn vẫn luôn tay nặn Mật Lạc Đà.

Chẳng qua quá trình chế tạo này diễn ra trong tầng nham thạch dưới lớp tuyết, nên người khác căn bản không biết.

Để hành động lần này viên mãn thành công, bốn con Mật Lạc Đà thực ra vẫn luôn đi theo mọi người.

Chúng di chuyển trong tầng nham thạch của núi, nên người khác không hề hay biết dưới chân cả đội vẫn luôn có bốn vệ sĩ ẩn nấp.

Đối phó với gã thanh niên Khang Ba Lạc này có thể coi là lần đầu tiên Mật Lạc Đà chính thức lộ diện, hiệu quả vượt xa mong đợi của Lý Vọng Thư.

Nếu không phải vì tinh thần lực không đủ, khống chế một lúc bốn con Mật Lạc Đà đã là cực hạn nhiều hơn nữa một khi thoát khỏi khống chế chúng sẽ từ từ biến lại thành đá, hắn thậm chí còn muốn tạo ra một đội quân Mật Lạc Đà.

Đến lúc đó trực tiếp thâm nhập lòng đất, đào nát cái vành đai đá đen kia, cũng sẽ không xảy ra chuyện đón chào Thế giới chung cực gì nữa.

Hơn nữa tác dụng của Mật Lạc Đà không chỉ dừng lại ở chiến đấu.

Phải biết thứ này ngoài da dày thịt béo sức lực lớn, bản lĩnh lớn nhất chính là có thể di chuyển trong tầng nham thạch.

Mà nơi Lý Vọng Thư đi phần lớn đều là di chỉ chôn sâu dưới lòng đất.

Ở nơi như vậy, còn gì mang lại cảm giác an toàn hơn Mật Lạc Đà có thể trực tiếp mở đường trong đá chứ.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư cũng không tiếp tục trêu chọc thanh niên kia nữa, vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ.

Mấy tên thủ hạ lập tức tiến lên, nhân lúc thanh niên được Mật Lạc Đà từ từ đẩy lên mặt đất, trực tiếp trói gô hắn lại.

Được rồi, giờ coi như chúng ta nhặt được một con bài miễn phí, lần này đi cứu anh cô, nắm chắc phần thắng lớn hơn rồi.

Đi thôi.

Chúng ta đi gặp người thực sự có tiếng nói trong đám người Khang Ba Lạc này.

Trói xong gã thanh niên, mọi người tiếp tục lên đường.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Trương Hải Hạnh, đội ngũ đến trước một ngôi chùa treo.

Ngôi chùa vốn dĩ được xây dựng trên mặt nước của một hồ nước, nên mới có kết cấu dùng những cọc gỗ thô to để chịu tải kiến trúc chủ thể.

Nhưng lúc này mực nước hồ không những hạ thấp mà mặt hồ còn đóng một lớp băng dày.

Cho nên nhìn từ xa, ngôi chùa này như đang trôi nổi giữa không trung.

Trên mặt băng phía dưới ngôi chùa, có thể thấy không ít lều trại quây thành một doanh địa quy mô không nhỏ.

Đây chính là doanh địa tạm thời của người Khang Ba Lạc.

Mỗi năm vào lúc này họ đều sẽ di chuyển đến đây, chờ băng trên mặt hồ bắt đầu tan vào năm sau mới dời đi nơi khác.

Tôi và anh tôi ban đầu còn tưởng họ là dân Tạng bình thường nên mới không phòng bị.

Trương Hải Hạnh vừa nói xong với Lý Vọng Thư, liền thấy trong doanh địa cách đó không xa bỗng chốc túa ra mười mấy người.

Những người này không giống gã thanh niên kia, rõ ràng cẩn trọng hơn nhiều.

Lý Vọng Thư thậm chí còn thấy xa xa trong doanh địa có người cầm súng săn, cảnh giác nhìn họ.

Nghe nói các người muốn tìm Trương Khởi Linh.

Hiện tại tôi đại diện Trương Khởi Linh tới đây, ai là người chủ sự.

Lý Vọng Thư vốn tưởng rằng những người Khang Ba Lạc này cũng sẽ kiêu ngạo bất tuân như gã thanh niên kia.

Nhưng làm hắn không ngờ là, sau khi nghe hắn nói, những người đó không tỏ ra quá mất kiên nhẫn, ngược lại trực tiếp dẫn bọn họ vào doanh địa.

Điều này khiến Lý Vọng Thư một lần cho rằng liệu có phải họ mai phục mấy trăm tên đao phủ trong doanh địa, dụ bọn họ vào để dễ bề tàn sát hay không.

Chương 280

Vì thế, Lý Vọng Thư lập tức an bài Bàn Tử và Người Mù dẫn người cắm trại chờ đợi bên ngoài để phòng ngừa vạn nhất.

Còn hắn thì mang theo Trương Hải Hạnh và vài tên thủ hạ, áp giải gã thanh niên cùng tiến vào doanh địa người Khang Ba Lạc.

Bộ dạng gã thanh niên giờ phút này cũng rất thú vị, cả người co rúm lại, khom lưng, tựa hồ muốn rúc đầu vào trong bụng.

Rất nhanh, mọi người được đưa vào một căn lều lớn.

Trong lều không có đao phủ, chỉ có một bà lão tóc bạc trắng đang ngồi ở chủ vị pha trà bơ.

Thấy nhóm Lý Vọng Thư đi vào, bà lão thậm chí còn cười mời mọi người ngồi.

Ta là trưởng lão trong tộc, bọn họ đều gọi ta là Tang Mẫu A Ma, các vị cứ ngồi trước, trà sắp được rồi.

Bà lão nói tiếng Phổ thông lưu loát khiến Lý Vọng Thư hơi sửng sốt.

Thấy đối phương khách khí như vậy, hắn ngược lại có chút ngượng ngùng, dứt khoát kéo gã thanh niên qua, ướm lời với bà lão: Trên đường tới đây, chúng tôi gặp một người chặn đường cướp bóc, hắn nói là người của bộ lạc các vị, tôi tiện đường mang hắn tới đây.

Bà xem xem, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không.

Thanh niên nhìn thấy bà lão, tức khắc biến thành một đứa trẻ làm sai chuyện, quỳ trên mặt đất không nói một lời, chỉ cố sức muốn giấu đầu đi.

Bà lão phía trên thì hoàn toàn làm như không thấy gã, chủ động đứng dậy rót trà bơ cho nhóm Lý Vọng Thư.

Chờ làm xong, bà mới vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía thanh niên.

Đây là cháu trai ta, Đa Cát.

Là do ta ngày thường quá mức nuông chiều mới khiến nó trở nên ngang ngược kiêu ngạo như thế, va chạm với các vị.

Ta thay mặt nó bồi tội với các vị.

Dứt lời, bà mới quay đầu nhìn thanh niên, trầm giọng trách mắng: Còn quỳ rạp trên mặt đất làm gì, tưởng che mặt đi là ta không nhận ra sao.

Còn không mau cút xuống, tự mình đi lãnh hai mươi roi.

Lý Vọng Thư không ngăn cản Đa Cát rời đi, mà vừa uống trà bơ vừa cười nói với bà lão: Trẻ con không hiểu chuyện, Tang Mẫu A Ma cũng đừng quá nghiêm khắc.

Tang Mẫu A Ma lúc này không tiếp lời xã giao nữa mà trực tiếp hỏi: Trương Khởi Linh đâu.

Tại sao cậu ta không tới.

Trương Khởi Linh hiện tại có việc rất quan trọng, không thể thoát thân, lần này tôi đại diện anh ấy tới đây.

Có chuyện gì nói với tôi cũng như nhau cả thôi.

Thấy Tang Mẫu A Ma đi thẳng vào vấn đề, Lý Vọng Thư cũng không nói nhảm, vừa nói vừa vẫy tay với thủ hạ.

Rất nhanh, chiếc chuông Trấn Hồn Linh vật tượng trưng cho tộc trưởng Trương gia được mang ra.

Nhìn thấy Trấn Hồn Linh, Tang Mẫu A Ma đầu tiên có chút kích

động, nhưng ngay sau đó lại đầy mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Đang lúc Lý Vọng Thư cảm thấy có chút buồn bực, lại có mấy người từ ngoài cửa đi vào.

Nhìn thấy người tới, Trương Hải Hạnh lập tức kích động chạy qua: Ca.

Bọn họ không làm gì anh chứ.

Lý Vọng Thư lúc này mới đánh giá người vừa tới.

Hai người bên trái bên phải là đàn ông Tạng điển hình, không có gì đáng chú ý.

Nhưng người ở giữa, dáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ, thư sinh, đúng là anh trai của Trương Hải Hạnh Trương Hải Khách.

Mà điều làm Lý Vọng Thư kinh ngạc hơn chính là, dáng vẻ của Trương Hải Khách này cư nhiên giống Ngô Tà đến bảy phần.

Gương mặt của Ngô Tà đặc thù lắm sao.

Sao ai cũng thích mọc cái mặt giống vậy.

Hay là nói Ngô Tà mới là khuôn mặt đại chúng tiêu chuẩn nhất.

Lý Vọng Thư thầm phun tào trong lòng.

Lúc này Tang Mẫu A Ma đột nhiên lên tiếng: Được rồi, mang theo anh trai cô, các người có thể đi rồi.

Chúng ta còn phải chuẩn bị nghi thức hiến tế cho Dạ Vương, không tiếp đãi các người nữa.

Lời này vừa nói ra, Lý Vọng Thư suýt chút nữa phun ngụm trà bơ trong miệng ra.

Tuy nói bắt được con tin trên đường, nhưng trong lòng hắn căn bản không nghĩ sự việc lại thuận lợi đến thế, điều này làm hắn cảm

giác không chân thực lắm.

Tuy nhiên, với tâm lý đêm dài lắm mộng, Lý Vọng Thư cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Dù sao hắn còn có chính sự phải làm, không bị trì hoãn ở đây đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng mà còn chưa đợi lời cáo từ của hắn thốt ra, không ngờ Trương Hải Khách lại mở miệng trước.

Tôi sẽ không đi, càng sẽ không để các người hiến tế Lạp Mộc.

Nhìn bộ dạng kích động dị thường của Trương Hải Khách, Lý Vọng Thư có chút ngớ người, quay đầu nhìn Trương Hải Hạnh, không hiểu rốt cuộc còn ẩn tình gì.

Trương Hải Hạnh lúc này cũng ngơ ngác giống Lý Vọng Thư, lôi kéo Trương Hải Khách sốt ruột nói: Ca, anh đang nói mê sảng gì vậy.

Anh không nói mê sảng, em đi đi.

Nói xong, Trương Hải Khách lúc này mới nhìn về phía Lý Vọng Thư, cười gật đầu chào hắn: Lý Vọng Thư đúng không.

Mang em gái tôi đi đi.

Các người không cần lo cho tôi.

Nghe lời này, lại nhìn bộ dạng của Trương Hải Khách, Lý Vọng Thư suy đoán trong khoảng thời gian Trương Hải Hạnh rời đi tìm mình, trên người Trương Hải Khách khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng trước mặt người ngoài, hắn không tiện hỏi thẳng, đành nhìn về phía bà lão, cười gượng nói: Tang Mẫu A Ma, tôi nghĩ đầu óc hắn chắc có vấn đề.

Không biết có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng với hắn một chút

không.

Tang Mẫu A Ma vẫn giữ vẻ mặt thất vọng và bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu, sai người đưa nhóm Lý Vọng Thư sang một căn lều trống bên cạnh.

Vào lều, Trương Hải Hạnh liền nhịn không được hỏi nhỏ: Ca, rốt cuộc anh làm sao vậy.

Có phải bọn họ hiếp bức anh không.

Anh yên tâm, cho dù bọn họ hiếp bức, em cũng nhất định sẽ đưa anh đi.

Ai ngờ Trương Hải Khách lại cười lắc đầu: Không có ai hiếp bức anh.

Anh chỉ muốn cứu người mà thôi.

Cứu người.

Cứu ai.

Một cô gái, tên là Lạp Mộc.

Cô ấy bị chọn làm Đêm phụ hiến tế cho Dạ Vương.

Nếu anh không cứu cô ấy, cô ấy sẽ bị hủy hoại.

Chẳng những bị phế bỏ tứ chi, chỉ có thể bò sát trên mặt đất, hơn nữa một khi hiến tế cho Dạ Vương thì không còn khả năng sống sót.

Cô ấy mới 16 tuổi, cuộc sống mới bắt đầu, không nên gặp vận mệnh như vậy.

Anh đã hứa với cô ấy sẽ thay cô ấy đi gặp Dạ Vương, chỉ cần anh có thể giải quyết được Dạ Vương, cô ấy sẽ không cần bị hiến tế nữa.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc.

Không phải hắn không có lòng đồng cảm, mà là cảm giác thứ như

lòng đồng cảm không nên xuất hiện trên người Trương Hải Khách, lại còn mãnh liệt như thế.

Không phải chứ đại ca.

Anh là người sống từ xã hội cũ đến giờ, sao lại còn nhiều lòng đồng cảm thế.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Trương Hải Hạnh cũng phản ứng lại, bình tĩnh nhìn Trương Hải Khách, một lúc lâu sau mới dò hỏi: Ca, anh thích cô ấy.

Thấy Trương Hải Khách không phủ nhận cũng không thừa nhận, Lý Vọng Thư trong nháy mắt cảm giác hình tượng Trương Hải Khách trong lòng mình sụp đổ.

Này đại ca, anh còn nhớ anh tới đây làm gì không.

Anh không phải muốn lấy Tàng Hải Hoa để sống lại bà vợ đã chết của anh sao.

Anh mà như thế thì cái thiết lập thâm tình của anh vỡ nát rồi đấy nhé.

Nhưng ai ngờ Trương Hải Khách lại cười rất tiêu sái: Anh cũng mãi đến mấy hôm trước nói chuyện với Tang Mẫu A Ma mới biết được, Tàng Hải Hoa chưa bao giờ có năng lực cải tử hồi sinh.

Nó chỉ là một vị thuốc đặc thù có thể tăng cường thể chất người Trương gia thôi.

Cũng mãi đến khoảnh khắc biết chân tướng anh mới phát hiện, hóa ra bao nhiêu năm nay anh vẫn luôn tìm kiếm Tàng Hải Hoa, thực ra cũng không phải vì sống lại thê tử.

Hóa ra ngay từ đầu anh đã biết cô ấy không bao giờ có thể sống lại.

Tàng Hải Hoa thực ra chỉ là một cái niệm tưởng anh tự đặt ra cho mình mà thôi.

Nhìn bộ dạng Trương Hải Khách như muốn dấn thân vào giới triết học, Trương Hải Hạnh sốt ruột đến mức sắp khóc: Ca đang nói cái gì vậy.

Cho dù Tàng Hải Hoa không thể sống lại chị dâu, chúng ta còn có thể nghĩ cách khác.

Chương 281

Hà tất anh phải vì một người tên Lạp Mộc mới quen mà đem mình đáp vào.

Anh hẳn phải rất rõ, người Khang Ba Lạc cả bộ lạc hơn một ngàn năm đều không trị được Dạ Vương, phải định kỳ hiến tế, anh đi thì có khác gì chịu chết.

Ai ngờ Trương Hải Khách lại cười: Người sống dù sao cũng phải có chút niệm tưởng chứ.

Trước kia anh luôn tâm tâm niệm niệm muốn tìm được Trương Khởi Linh, nghĩ tiêu diệt Uông gia.

Hiện tại tất cả những điều này đều đã thực hiện, anh đã không còn tiếc nuối.

Cho nên hiện tại anh chỉ muốn làm một việc mà anh cho là đúng thôi.

Anh cũng mới biết gần đây, người Khang Ba Lạc vì một lời ước hẹn với Trương gia mà thủ ở đây mấy ngàn năm.

Bao nhiêu năm như thế, đã hiến tế không biết bao nhiêu tộc nhân.

Hiện tại Trương gia đều đã không còn, chuyện này cũng là lúc nên kết thúc.

Nghe Trương Hải Khách nói, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày.

Hắn nghe ra được, những lời này của Trương Hải Khách thực ra đều là cái cớ.

Tuy nói đường hoàng, nhưng cả người lại toát ra một cỗ tử chí.

Nước mắt Trương Hải Hạnh trào ra ngay lập tức: Ca nói mê sảng

gì vậy.

Anh không thể đi, anh mà đi thì em phải làm sao.

Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh nỡ lòng nào ném em lại một mình.

Trương Hải Khách mỉm cười lau nước mắt cho em gái, rồi quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư: Con bé từ nhỏ bị tôi chiều hư, khó tránh khỏi có đôi khi tùy hứng, sau này giao nó cho cậu, cậu nhường nhịn nó một chút.

Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Vọng Thư không tiếp lời gửi gắm, mà bình tĩnh nhìn Trương Hải Khách, trong lòng đầy thắc mắc.

Nếu Trương Hải Khách ngay từ đầu đã ở trạng thái này thì khi Trương Hải Hạnh đi tìm hắn tuyệt đối sẽ không không phát hiện ra gì.

Khẳng định là trong khoảng thời gian Trương Hải Hạnh rời đi, Trương Hải Khách đã trải qua sự việc đặc biệt gì đó mới khiến hắn nảy sinh tử chí.

Trương Hải Hạnh cũng không ngốc, nghe Lý Vọng Thư nói cũng bình tĩnh nhìn anh trai, chờ đợi một lời giải thích.

Mắt thấy không lừa được, Trương Hải Khách thở dài thật sâu, lắc đầu đầy tiếc hận: Lạp Mộc là một cô gái tốt, anh biết bằng sức mình căn bản không cứu được cô ấy, anh chỉ là không muốn cô ấy đến chết đều phải sống trong sợ hãi.

Hai người cùng nhau lên đường, có lẽ cô ấy sẽ không còn sợ hãi như vậy.

Không phải chứ đại ca, các người quen nhau mới mấy ngày.

Anh đã yêu đến mức không thể kiềm chế thế rồi sao.

Lý Vọng Thư nhìn Trương Hải Khách, trong lòng hoàn toàn không thể lý giải.

Một ông già trăm tuổi, sao còn sinh ra cái kiểu tình cảm xúc động, động một tí là sinh tử tương tùy thế này.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Lý Vọng Thư, Trương Hải Khách lại cười rất thản nhiên: Không có cách nào, người Trương gia chính là như vậy.

Cậu có lẽ không biết, tình cảm của người Trương gia không giống người thường.

Bởi vì có tuổi thọ vượt xa người thường, tình cảm của người Trương gia thông thường đều rất kìm nén, thậm chí có vẻ lãnh đạm.

Nhưng kìm nén lâu rồi, một khi tìm được chỗ phát tiết thì sẽ trở nên vô cùng kiên định, hiện tại cậu đã hiểu chưa.

Hiểu cái rắm.

Lý Vọng Thư thầm mắng một câu.

Nhìn vẻ mặt như được cứu rỗi của Trương Hải Khách, lại nhìn Trương Hải Hạnh khóc không ngừng được, hắn thở dài thườn thượt.

Được rồi được rồi, thiết lập nhân vật của anh sụp đổ rồi, đừng có tiếp tục ở đây diễn vai thâm tình nữa.

Nói xong, Lý Vọng Thư trầm ngâm một chút, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc: Muốn đối phó Dạ Vương, anh một thân một mình cái gì cũng không hiểu, đi chính là chịu chết.

Lần này tôi đã đại diện Trương Khởi Linh tới, cũng không đến nỗi trơ mắt nhìn anh đi tìm chết.

Cậu có cách.

Trương Hải Hạnh tức khắc cảm thấy hy vọng, túm lấy tay Lý

Vọng Thư, đầy mong đợi nhìn hắn.

Cách thì cũng không phải không có.

Hắn đi thì chết chắc.

Nhưng nếu là tôi ra tay, cũng không phải hoàn toàn không thể so găng với Dạ Vương một chút.

Lý Vọng Thư cũng không phải khoác lác, bởi vì Tiểu Ca đã từng tới Mặc Thoát, cũng từng gặp Dạ Vương.

Hoặc nói đúng hơn, Dạ Vương vốn dĩ là một cái bẫy do Trương gia tạo ra.

Trước đó Lý Vọng Thư vốn định làm theo cách của Tiểu Ca, vòng qua Dạ Vương đi tìm thiên thạch.

Nhưng hiện tại nếu Trương Hải Khách khăng khăng muốn đi chịu chết, mình thuận tay xử lý Dạ Vương cũng không phải việc gì quá khó.

Chẳng qua, nếu chỉ đơn thuần vì giúp Trương Hải Khách thì vụ này có hơi lỗ vốn.

Thế là Lý Vọng Thư cười với Trương Hải Hạnh, học theo bộ dáng Trương Hải Khách lúc nãy, đưa tay lau nước mắt cho cô: Được rồi, chuyện Dạ Vương các người đừng bận tâm.

Đã nói giao cho tôi thì tôi nói được làm được.

Nhưng hiện tại, chúng ta vẫn nên đi nghe xem bà Tang Mẫu A Ma kia nói thế nào đã.

Thảo nào đám người Khang Ba Lạc này cứ đòi tìm Trương Khởi Linh, bà lão này đúng là tính toán giỏi thật.

Nói xong, Lý Vọng Thư không để ý đến Trương Hải Hạnh đang ngơ ngác và Trương Hải Khách đang trầm tư, đi đầu rời khỏi lều,

quay lại lều của Tang Mẫu A Ma.

Thấy nhóm Lý Vọng Thư đi mà quay lại, Tang Mẫu A Ma không hề ngạc nhiên, ngược lại vừa rót trà bơ mới cho mấy người vừa nhàn nhạt nói: Các người thương lượng xong rồi thì dẫn cậu ta đi đi.

Tiếp theo chúng ta không có thời gian chiêu đãi các người nữa.

Nhưng lần này, Lý Vọng Thư không vòng vo mà trực tiếp ướm hỏi: Các người vẫn luôn muốn tìm Trương Khởi Linh, có phải bên phía Dạ Vương xảy ra vấn đề gì rồi không.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời liền nhận ra tay Tang Mẫu A Ma khựng lại, trong lòng tức khắc nắm chắc.

Không đợi bà trả lời, hắn nói tiếp: Tôi đã nói, lần này tôi đại diện Trương Khởi Linh tới đây, tôi có thể thay mặt anh ấy đưa ra bất cứ quyết định nào.

Thậm chí có thể giúp các người giải quyết vấn đề về Dạ Vương.

Tuy nhiên, tôi cảm thấy Tang Mẫu A Ma bà cũng nên thẳng thắn một chút.

Tang Mẫu A Ma lúc này rốt cuộc cũng trở nên nghiêm túc, nhìn Lý Vọng Thư lạnh lùng nói: Cậu không phải Trương Khởi Linh.

Có một số việc, chỉ có Trương Khởi Linh mới giải quyết được.

Bà không nói, làm sao biết tôi không có cách giải quyết.

Nói rồi, Lý Vọng Thư lại lấy lục lạc Trấn Hồn ra xoay xoay trong tay: Nếu tôi không có cách ứng phó, bà nghĩ Trương Khởi Linh sẽ giao Trấn Hồn Linh cho tôi sao.

Trương Khởi Linh còn chưa từng nghi ngờ năng lực của tôi, các người dựa vào đâu mà nghi ngờ.

Bị Lý Vọng Thư vặc lại một câu, Tang Mẫu A Ma cũng không

giận, ngược lại cười nói: Vậy nếu ta muốn cậu hoàn toàn giải quyết Dạ Vương, giải quyết cái gông xiềng tròng lên người Khang Ba Lạc mấy ngàn năm nay, cậu có làm được không.

Thấy cuối cùng cũng vào chủ đề chính, Lý Vọng Thư cười nói: Bất cứ việc gì cũng có cái giá tương ứng.

Muốn giải quyết Dạ Vương.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn thoáng qua Trương Hải Khách, không nói tiếp nữa.

Nhưng ý tứ của hắn đã rất rõ ràng: cái giá mà người Khang Ba Lạc đưa ra chưa đủ.

Dù sao cô gái tên Lạp Mộc kia có lẽ quan trọng với Trương Hải Khách, nhưng đối với Lý Vọng Thư chỉ là người lạ.

Thấy Lý Vọng Thư tự tin như vậy, Tang Mẫu A Ma cũng dần nghiêm túc hơn.

Chỉ cần cậu có thể thay chúng ta giải quyết Dạ Vương, người Khang Ba Lạc chúng ta nguyện ý nghe theo sự sai bảo của cậu.

Đạt được thỏa thuận với Tang Mộc A Ma, nhóm người Lý Vọng Thư quyết định ở lại trong doanh trại của người Khương Ba Lạc vào đêm hôm đó.

Có được một nhóm người Khương Ba Lạc thực lực không thua kém gì người Trương gia làm thủ hạ, Lý Vọng Thư đương nhiên sẽ không từ chối.

Cũng chính vào lúc này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng gặp được cô gái mà Trương Hải Khách luôn tâm niệm La Mã.

Đồng thời, hắn cũng hiểu được vì sao Trương Hải Khách lại nguyện ý vì cô ấy mà lựa chọn đi vào chỗ chết.

La Mã là một cô gái rất đặc biệt, khoảng chừng 17 18 tuổi.

Lấy gu thẩm mỹ của Lý Vọng Thư mà nói, cô không tính là quá xinh đẹp.

Tuy nhiên, ấn tượng đầu tiên cô mang lại cho người ta chính là sự sạch sẽ.

Không phải kiểu sạch sẽ về mặt vệ sinh, mà là khí chất toát ra từ trên người, khiến Lý Vọng Thư vừa nhìn thấy cô, trong đầu liền nảy ra từ sạch sẽ.

Là một người Khương Ba Lạc, La Mã không giống các tộc nhân khác sở hữu sức mạnh cơ thể vượt xa người thường.

Điểm này cô lại cực kỳ giống với Bạch Mã mẹ của Tiểu Ca.

Nhưng trên người cô lại có một loại khí chất độc đáo, có thể thu hút chặt chẽ ánh nhìn của người khác phái.

Hơn nữa, loại khí chất này dường như có lực hấp dẫn càng mãnh liệt hơn đối với người Trương gia.

Chương 282

Cũng chính vì thế, cô mới được chọn làm vật tế phẩm hiến tế cho Dạ Vương.

Theo lời Tang Mộc A Ma, mỗi một tế phẩm đều là như vậy, và cũng chỉ có người như vậy mới có tư cách trở thành tế phẩm, giúp Vương của bà ta bình phục.

Tuy nhiên, Lý Vọng Thư lại có cái nhìn khác về việc này.

Người Khương Ba Lạc không biết chân tướng về Dạ Vương, nhưng hắn lại vô cùng rõ ràng.

Cái gọi là Dạ Vương, chẳng qua chỉ là một cái bẫy do Trương gia tạo ra.

Truyền thuyết về Dạ Vương thực ra chỉ là để hù dọa người thường, đồng thời mượn truyền thuyết đó để dẫn dụ những kẻ có ý đồ xấu tìm đến mà thôi.

Còn về việc hiến tế Dạ Phi, nói trắng ra chính là định kỳ bổ sung năng lượng cho cái bẫy đó.

Tuy nhiên, cứ nghĩ đến việc một thiếu nữ 17 18 tuổi bị phế bỏ tứ chi, đưa cho Dạ Vương làm lương khô, quả thực khiến Lý Vọng Thư có chút không đành lòng.

Cho nên đối với việc giải quyết triệt để vấn đề Dạ Vương này, hắn cũng không quá phản cảm.

Huống chi, có bản hướng dẫn chi tiết của Tiểu Ca, hắn cũng không cảm thấy việc thu phục một cái Vương hữu danh vô thực sẽ là chuyện khó khăn đến mức nào.

Đương nhiên, về mặt chiến lược thì coi rẻ địch nhân, nhưng về

mặt chiến thuật, Lý Vọng Thư cũng không dám khinh suất.

Dựa theo cách nói của Tang Mộc A Ma, nghi thức hiến tế Dạ Phi lần này vốn là quyết định lâm thời.

Bởi theo truyền thống mấy ngàn năm qua, Dạ Vương sẽ chỉ không kiềm chế được mà phát điên, từ trong núi lao ra hủy diệt mọi sinh mệnh khi Tàng Hải Hoa nở rộ.

Lúc này, chỉ có hiến tế Dạ Phi mới có thể trấn an Dạ Vương đang điên loạn.

Nhưng lần này lại khác, theo kinh nghiệm ngàn năm, Tàng Hải Hoa mỗi 60 năm mới nở một lần.

Vậy mà lần này không biết vì sao, rõ ràng chưa tới 60 năm, Tàng Hải Hoa lại đột nhiên nở rộ không hề báo trước.

Dạ Vương cũng vì thế mà bắt đầu rục rịch trước thời hạn.

Điều khiến Lý Vọng Thư lo sợ bất an hơn cả là khi suy tính dựa trên thời gian mà Tang Mộc A Ma cung cấp, thời điểm Dạ Vương đột nhiên trở nên xao động lại trùng khớp với lúc nhóm người của hắn tiến vào Tháp Mộc Đà và thu được tin tức từ những món đồ cổ kia.

Mặc dù việc bị Nó theo dõi chỉ được biết sau khi Tiểu Ca khôi phục ký ức, nhưng thời điểm bị theo dõi rất có thể là từ lúc tiếp cận mảnh thiên thạch ở Tháp Mộc Đà.

Hiện tại Lý Vọng Thư đã rõ, đại khái ở gần mỗi mảnh thiên thạch đều có xúc tu của Nó giám sát.

Nói cách khác, rất có thể do chính hắn bị Nó chú ý tới nên mới gây ra phản ứng dây chuyền.

Giống như cái đốm đen dưới đáy hồ ở Ba Nãi vậy.

Đốm đen phản ứng, mảnh thiên thạch tương ứng cũng sẽ phản

ứng.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân dẫn đến việc Tàng Hải Hoa nở sớm và Dạ Vương xao động trước thời hạn.

Dù vậy, Lý Vọng Thư cũng không quá lo lắng.

Rốt cuộc lần này đến đây vốn dĩ là để tìm kiếm mảnh thiên thạch rơi rụng ở nơi này.

Hơn nữa, tuy không biết Tiểu Ca rốt cuộc đã làm gì ở núi Trường Bạch, nhưng tóm lại cảm giác bị theo dõi thường trực kia hiện tại đã biến mất.

Điều này chứng tỏ hành động của Tiểu Ca ở núi Trường Bạch đã có hiệu quả, thành công dời sự chú ý của Nó khỏi người hắn.

Lý Vọng Thư vừa suy nghĩ vừa chuẩn bị nghỉ ngơi.

Không ngờ Trương Hải Hạnh lại lén chui vào lều của hắn.

Thấy cô vẻ mặt đầy xấu hổ, bộ dáng muốn nói lại thôi, Lý Vọng Thư chưa kịp mở miệng thì cô đã nhẹ nhàng nói: Cảm ơn, lần này thật sự cảm ơn anh.

Muốn cảm ơn thì là anh trai cô cảm ơn, đâu đến lượt cô tới cảm ơn tôi.

Còn nữa, làm gì có ai nửa đêm chạy tới cảm ơn người khác.

Mau đi nghỉ ngơi đi.

Sáng mai còn phải vào núi, muốn cảm ơn thì chờ giải quyết xong Dạ Vương rồi hẵng nói.

Trái ngược với vẻ nhẹ nhàng của Lý Vọng Thư, Trương Hải Hạnh lại tỏ ra nghiêm túc: Tôi vừa rồi lại hỏi kỹ Tang Mộc A Ma về chuyện Dạ Vương.

Dạ Vương này có khả năng không dễ đối phó như anh tưởng tượng đâu, anh thực sự nắm chắc sao.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cũng không ngủ được nữa, dứt khoát ngồi dậy, bực bội nói: Này, cô và anh trai cô rốt cuộc có phải người Trương gia không đấy.

Cư nhiên ngay cả Dạ Vương rốt cuộc là cái gì cũng không biết.

Dạ Vương là cái gì.

Trương Hải Hạnh hơi sững sờ, Nó với Trương gia thì có quan hệ gì.

Quan hệ lớn đấy.

Nghiêm khắc mà nói, Dạ Vương thực ra là do Trương gia các người chế tạo, một loại hộ vệ dùng để thủ mộ.

Đấu Thi cô biết chứ.

Dạ Vương thực chất chính là một cỗ Đấu Thi đặc biệt do Trương gia tạo ra.

Còn việc mỗi 60 năm hiến tế Dạ Phi, thực ra là dùng máu của Dạ Phi để hạn chế phạm vi hoạt động của Đấu Thi.

Nguyên lý cụ thể tôi không rõ lắm, nhưng cô cứ coi Dạ Vương là một cái Bánh Chưng cực kỳ lợi hại là được.

Thế nào, tôi nói toạc ra như vậy, cô đã bớt lo lắng chưa.

Đấu Thi.

Trương Hải Hạnh trầm ngâm một chút rồi gật đầu, Cái tên này tôi từng nghe người trong nhà nhắc tới.

Nhưng tôi là người ngoại gia, chủ yếu phụ trách hành động.

Rất nhiều bí mật của gia tộc chỉ lưu truyền trong bổn gia, sẽ

không nói cho người ngoại gia chúng tôi biết.

Nếu tên tiểu quỷ kia đã nói cho anh cả những chuyện này, xem ra hành động lần này hẳn là có thể thành công.

Nói đến đây, có thể thấy Trương Hải Hạnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn nghiêm túc nhìn Lý Vọng Thư: Nhưng vẫn phải cảm ơn anh, lần này nếu không có anh, thật không biết cuối cùng sự việc sẽ biến thành thế nào, phải giải quyết ra sao.

Đối diện với sự nghiêm túc của Trương Hải Hạnh, Lý Vọng Thư lại có chút không quen, bèn cười đùa: Muốn cảm ơn thì đừng chỉ dùng miệng nói suông, tới chút gì thực tế đi.

Trương Hải Hạnh ngẩn ra, thuận miệng hỏi: Anh muốn cái gì.

Lý Vọng Thư cố ý ghé sát tai cô, thì thầm: Nghe nói hình xăm của Trương gia các người chia làm hai loại: Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tiểu Ca tôi đã thấy rồi, quả thực uy vũ khí phách.

Cũng không biết hình xăm Cùng Kỳ của người ngoại gia các cô rốt cuộc trông như thế nào.

Mà lần trước ở Cảng Đảo cũng không thấy cô có hình xăm nhỉ.

Chẳng lẽ cũng giống hình xăm của Tiểu Ca, phải đợi lúc nhiệt độ cơ thể tăng cao mới hiện ra.

Trong nháy mắt, mặt Trương Hải Hạnh đỏ bừng tới tận mang tai, không nhịn được quay đầu lườm Lý Vọng Thư một cái.

Lý Vọng Thư đã lường trước đường đi tiếp theo sẽ khó khăn, nhưng không ngờ lại khó đến mức độ này.

Đầu tiên là lối đi nhỏ hẹp chỉ đủ một người qua, một bên là vách núi đóng băng, bên kia là vực sâu vạn trượng.

Hơn nữa trên núi tuyết gió rất lớn, chỉ cần sơ sẩy một chút là rất dễ hụt chân rơi xuống vực.

Điều này cũng dẫn đến việc rất nhiều vũ khí hạng nặng chuẩn bị trước đó căn bản không thể mang vào.

Cũng may lần này có người Khương Ba Lạc dẫn đường, coi như bớt đi được phiền toái tìm kiếm lộ tuyến cụ thể.

Nếu không, đối với những người không quen thuộc núi tuyết, dù có lộ trình do Tiểu Ca miêu tả thì việc tìm được đúng đường nhỏ cũng không phải chuyện đơn giản.

Dù có người Khương Ba Lạc làm hướng đạo sinh, mọi người vẫn phải đi mất gần cả ngày trời mới đến được một đáy cốc sâu trong núi tuyết.

Gọi là đáy cốc nhưng cũng chỉ là tương đối so với bốn phía núi tuyết bao quanh.

Nơi này khô ráo hơn một chút, không bị tuyết bao phủ, thậm chí bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ do băng tan tụ lại.

Vì bốn phía đều bị núi tuyết chắn gió nên nơi này không có gió quá lớn, xem như là một địa điểm cắm trại thiên nhiên tuyệt hảo.

Hơn nữa, tại đáy cốc này còn tàn lưu dấu vết sinh hoạt của con người, tuy không nhiều nhưng ít nhất chứng tỏ nơi này từng có người tới.

Đúng như phỏng đoán của Lý Vọng Thư và lời người dẫn đường, khi mọi người đang bận rộn dựng trại, Đa Cát cháu trai của Tang Mộc A Ma chỉ vào sườn núi tuyết bên cạnh nói: Chỗ đó có một cái hang động, bên trong chính là đường thông tới nơi ở của Dạ Vương.

Chương 283

Mỗi lần có hoạt động hiến tế, chúng tôi cũng đều cắm trại ở đây, sáng sớm hôm sau xuất phát thì khoảng giữa trưa là tới nơi.

Sau đó trước khi trời tối lại quay về doanh trại.

Nhưng chúng tôi có quy tắc, tôi chỉ có thể đưa các người đến cửa hang, đoạn đường tiếp theo các người phải tự đi.

Nếu thất bại, đừng hy vọng tôi sẽ đi cứu.

Nói xong, Đa Cát trầm ngâm một chút, ánh mắt vừa hoài nghi vừa có chút mong chờ nhìn Lý Vọng Thư: Đương nhiên, tôi càng hy vọng anh lợi hại như lời anh khoác lác, giải quyết triệt để Dạ Vương.

Nghe Đa Cát nói, chưa đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Mập mạp đã nhịn không được hỏi: Này, cái Dạ Vương trong miệng các người rốt cuộc là thứ gì.

Tại sao các người phải hiến tế con gái, hơn nữa tôi nghe nói trước đó còn phải phế bỏ tứ chi của cô gái đó.

Lý Vọng Thư cũng khá tò mò.

Hắn biết Dạ Vương là Đấu Thi của Trương gia, việc định kỳ hiến tế Dạ Phi có thể coi là thêm nhiên liệu cho Đấu Thi, đồng thời hạn chế phạm vi hoạt động của nó.

Nhưng hắn thực sự không rõ, trong mắt người Khương Ba Lạc thì Dạ Vương và Dạ Phi là sự tồn tại như thế nào.

Vì vậy hắn im lặng, muốn nghe xem Đa Cát giải thích ra sao.

Sắc mặt Đa Cát trở nên rất khó coi khi nghe câu hỏi của Mập mạp.

Suy nghĩ hồi lâu, cậu ta mới chậm rãi nói: Dạ Vương cũng chính là

Tuyết Sơn Diêm Vương trong thần thoại Tây Tạng.

Trong truyền thuyết, khi Tuyết Sơn Diêm Vương ra ngoài, dưới thân sẽ cưỡi một nữ tử làm tọa kỵ.

Và nữ tử đó chính là Dạ Phi hiến tế.

Dạ Phi và Dạ Vương là nhị vị nhất thể, hợp lại với nhau chính là Tuyết Sơn Diêm Vương.

Không phải chứ, bắt người làm thú cưỡi.

Mập mạp sửng sốt, không hiểu lắm, Đây là thần thoại kiểu gì vậy.

Cái hình tượng này, còn cả phương thức hiến tế này nữa, sao tôi nghe cái ông Diêm Vương này không giống thần mà giống ma quỷ hơn vậy.

Thấy Mập mạp vẻ mặt khiếp sợ, Lý Vọng Thư bật cười: Đừng ngạc nhiên, cậu còn nhớ hai bức tượng thần khổng lồ chúng ta gặp trong núi lúc đi xe buýt không.

Nghe nói đó là thần của Bôn giáo, cậu thấy hình tượng đó với Tuyết Sơn Diêm Vương này có phải cùng một phong cách không.

Ở đây là như vậy đấy, rất nhiều thần linh nghe nói đều là ác quỷ bị Phật Tổ hàng phục, cho nên cậu mới thấy hình tượng của các vị thần đó có chút trừu tượng.

Nói đến đây, thấy doanh trại đã dựng xong, Lý Vọng Thư cười nói: Thôi, đừng rối rắm chuyện đó.

Phải biết chúng ta đến Tây Vương Mẫu còn gặp rồi, Tây Vương Mẫu là thần tiên cấp bậc nào chứ.

Hiện tại chỉ là một cái Diêm Vương cỏn con, lại còn là phiên bản giới hạn vùng núi tuyết, không có gì đáng phải căng thẳng.

Nói xong, mặc kệ Mập mạp còn đang suy nghĩ, Lý Vọng Thư đi

vào giữa doanh trại, bắt đầu chỉ đạo mọi người nhóm lửa nấu cơm.

Hắn có lẽ còn rõ hơn cả người Khương Ba Lạc rằng hình tượng ban đầu của Tuyết Sơn Diêm Vương căn bản không phải ác quỷ cưỡi nữ thi.

Theo hồi ức của Tiểu Ca, trong điển tịch Trương gia mô tả, Tuyết Sơn Diêm Vương ban đầu trông cụ thể thế nào không ai biết, chỉ biết nó mọc đầy mắt khắp người.

Phàm là kẻ bị nó nhìn thấy đều sẽ bị ăn mất đầu.

Trương gia cũng vì điều tra Tuyết Sơn Diêm Vương này mới phát hiện ra Tàng Hải Hoa trong núi.

Còn về cái hình tượng Diêm Vương cưỡi xác chết kia, là do Trương gia vì mục đích riêng mà sáng tác thêm.

Vì doanh trại dựng ở đáy cốc nên trời tối đặc biệt sớm.

Lửa trại vừa mới nhóm lên chưa bao lâu, bầu trời đã trở nên u ám.

Lý Vọng Thư đến bên đống lửa ngồi xuống, Trương Hải Hạnh đưa qua một thùng mì gói: Nơi này độ cao so với mặt biển khá lớn, nước không sôi hẳn được, ăn tạm đi.

Lý Vọng Thư nhận lấy mì gói, ánh mắt nhìn về phía Trương Hải Khách đang ngồi im lặng một bên, vừa ăn vừa cười nói: Không cần nghiêm túc như vậy, tôi đã nói rồi, chỉ là một Tuyết Sơn Diêm Vương thôi, giải quyết nó là chuyện thuận tay.

Nghe vậy, Trương Hải Khách ngẩng đầu, ánh mắt quét qua quét lại giữa em gái mình và Lý Vọng Thư nhiều lần, đến mức Trương Hải Hạnh cũng cảm thấy mất tự nhiên, lúc này anh ta mới mở miệng: Thực ra cậu không cần thiết phải ôm hết mọi việc vào người.

Dạ Vương này để tôi đi giải quyết là được.

Sự việc là do tôi khơi ra, cậu không cần thiết phải theo tôi mạo hiểm.

Nhưng Lý Vọng Thư lại rất nghiêm túc lắc đầu: Theo tôi được biết, về chuyện người Khương Ba Lạc hiến tế Dạ Phi cho Dạ Vương, lần trước cũng có người mang suy nghĩ giống hệt anh.

Ồ.

Lần này không chỉ Trương Hải Khách mà những người khác bên đống lửa cũng bị Lý Vọng Thư khơi dậy hứng thú.

Trương Hải Hạnh nôn nóng hỏi: Vậy người đó có thành công không.

Lý Vọng Thư lắc đầu, khiến Trương Hải Hạnh hơi thất vọng, nhưng hắn lại nói tiếp: Hắn không thành công, cũng không thất bại, coi như thành công một nửa đi.

Một nửa.

Ý là sao.

Lý Vọng Thư quay sang nhìn Trương Hải Khách, cười chậm rãi nói: Người đó cũng giống anh, cũng là người ngoại gia của Trương gia.

Hắn dùng tên giả là Đổng Xán, phụ trách tới thu thập Tàng Hải Hoa đã trưởng thành.

Trùng hợp hơn nữa là hắn cũng giống anh, muốn cứu cô gái khi đó đã bị chọn làm vật tế phẩm.

Vậy sau đó thì sao.

Hắn cứu được cô gái đó không.

Sau đó.

Đổng Xán một mình vào núi tuyết và không bao giờ trở ra nữa.

Lần này người lên tiếng là Đa Cát.

Cậu ta từ xa đi tới, ngồi xuống bên đống lửa, thần sắc phức tạp nói: Thực ra chúng tôi cũng không muốn hiến tế tộc nhân của mình.

Nhưng nếu không tiến hành hiến tế đúng hạn, một khi Dạ Vương từ núi tuyết đi ra, sẽ có càng nhiều người phải chết.

Cũng may lúc ấy tuy Đổng Xán thất bại, nhưng Trương Khởi Linh lại xuất hiện.

Chính Trương Khởi Linh đã ra tay phong ấn Dạ Vương, bảo vệ tính mạng cho Dạ Phi đời đó.

Nói đoạn, Đa Cát quay sang nhìn Lý Vọng Thư, suy nghĩ cẩn thận rồi nghiêm túc nói: Nếu anh thực sự thành công giải quyết Dạ Vương, đó chính là kết quả tốt nhất cho người Khương Ba Lạc chúng tôi.

Bất luận sau này anh làm việc gì, người Khương Ba Lạc chúng tôi đều sẽ toàn lực ủng hộ anh.

Sáng sớm hôm sau, mọi người rời doanh trại, bắt đầu tiến về phía hang động trên sườn núi dẫn tới nơi ở của Dạ Vương.

Nhìn thì thấy gần nhưng đường đi toàn là dốc lên, cả nhóm đi mãi đến gần trưa mới tới được một cái nền nhỏ bên ngoài cửa hang.

Tới đây, Lý Vọng Thư không vội vàng vào ngay mà cho mọi người nghỉ ngơi, ăn trưa xong xuôi mới tiến vào.

Hang động không rộng lắm nhưng lại rất bằng phẳng, dễ đi hơn đường leo núi nhiều.

Có thể thấy nơi này vốn là hang động tự nhiên, sau được nhân tạo tu sửa mới thành ra thế này.

Theo lời Đa Cát, khi hiến tế Dạ Phi, các trưởng lão trong tộc sẽ

khiêng Dạ Phi từ đây đi vào.

Nhưng cụ thể bên trong thế nào thì cậu ta không rõ.

Hay nói đúng hơn, trong bộ lạc hiện tại chẳng còn ai biết tình hình bên trong.

Vì quy trình nghi thức tuy được truyền lại, nhưng lần trước do Trương Khởi Linh xuất hiện nên hiến tế không hoàn thành.

Còn những người tham gia hiến tế lần trước nữa thì đã chết sạch từ lâu.

Cho nên về tình báo trong hang động này, cậu ta lực bất tòng tâm, chỉ có thể dựa vào nhóm Lý Vọng Thư tự mình thăm dò.

Vì thế, dù có bản hướng dẫn của Tiểu Ca, nhưng để an toàn, Lý Vọng Thư vẫn phái quân đoàn côn trùng của mình đi dò đường trước.

Cái động này sâu hơn tôi tưởng nhiều.

Nhưng ngã rẽ không nhiều lắm, hơn nữa chúng ta có bản đồ, ngã rẽ sẽ không gây rắc rối gì.

Cho tới giờ vẫn chưa phát hiện dị thường nào.

Mọi người khi di chuyển nhớ lưu ý xem có cơ quan bẫy rập gì không, Lý Vọng Thư vừa đi vừa nhỏ giọng nhắc nhở.

Người của hắn thì đã quen với việc này, nhưng Trương Hải Khách lại có chút kinh ngạc: Đây là thủ đoạn gì.

Là bản lĩnh thăm mộ của Lý gia các cậu sao.

Không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Trương Hải Hạnh đã giải thích thay: Đây là bản lĩnh độc quyền của anh ta, có thể điều khiển côn trùng.

Nếu tôi đoán không lầm, lúc nãy ăn cơm, hai cái hòm anh cho

người khiêng vào động chắc đều là côn trùng nhỉ.

Nhìn Trương Hải Hạnh vừa nói vừa không giấu được vẻ ghê sợ trên mặt, Lý Vọng Thư cười giải thích: Không chỉ là côn trùng đâu, nhiệt độ ở đây quá thấp, côn trùng không chịu được lâu, còn có Mật Lạc Đà hỗ trợ nữa.

Núi tuyết nơi này phần lớn vẫn là tầng nham thạch, Mật Lạc Đà ở đây tốc độ rất nhanh.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, cả người bỗng sững lại, mày nhíu chặt.

Chưa đợi ai lên tiếng, Hắc Mắt Kính đi dò đường phía trước đã chạy quay lại: Mọi người cẩn thận chút, tôi thấy xác chết ở phía trước, rất nhiều xác chết.

Rất nhanh, mọi người đã tới nơi Hắc Mắt Kính nói.

So với thông đạo trước đó, nơi này rộng rãi hơn nhiều, hẳn là một khoảng trống nhỏ trong lòng núi.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý nhất là trên vách đá xung quanh khoảng trống này chi chít những cái lỗ hình người.

Chương 284

Và bên trong những cái lỗ đó, không ngoại lệ, đều khảm một cái xác chết.

Do nhiệt độ thấp, những cái xác này không bị thối rữa nhưng đều đã mất nước biến thành xác khô.

Đây là tạo hình gì vậy.

Chỉ nghe nói bên Na Khúc có tường khô lâu, không ngờ ở đây cũng có.

Tôi nghe nói tường khô lâu chỉ dùng hộp sọ, sao ở đây lại khảm cả người vào tường thế này.

Lại còn là khảm cả người lẫn quần áo vào luôn.

Mập mạp vừa nói vừa tiến lên quan sát, nhưng chỉ một lát sau liền thắc mắc, Không đúng rồi.

Nhìn quần áo đám người này, rất nhiều cái không giống áo tàng bào.

Trông giống trang phục người Hán hơn.

Vãi chưởng.

Sao lại còn có cả xác mới.

Mập mạp chỉ vào một cái xác chết, đột nhiên hét toáng lên.

Mọi người xúm lại xem.

Quả nhiên, trong một cái lỗ hổng có một cái xác nằm hình chữ đại.

Khác với những cái xác khác, cái xác này hơi nước trên người mới chỉ mất đi một nửa, nhìn qua thì hẳn là ở đây chưa đến trăm năm.

Lúc này Trương Hải Hạnh đột nhiên chỉ vào ngón tay cái xác, rồi đưa ngón tay mình ra so sánh.

Hai ngón tay của cái xác kia cũng dài hơn hẳn các ngón khác một đoạn, giống hệt ngón tay của Trương Hải Hạnh.

Người này hẳn là người Trương gia, có khi nào chính là Đổng Xán năm đó.

Chỉ là Đổng Xán không phải nói muốn vào giải quyết Dạ Vương sao.

Sao lại bị người ta khảm ở đây.

Trương Hải Khách nhìn kỹ xác Đổng Xán, đột nhiên nói: Hắn không phải chết rồi mới bị khảm vào, mà là bị vỗ vào tường khi còn sống, bị vỗ chết tươi.

Lời của Trương Hải Khách khiến mọi người sửng sốt.

Mập mạp không nhịn được tiến lên, túm lấy quần áo cái xác định kéo ra, miệng lẩm bẩm: Bị người ta vỗ vào tường.

Đùa à.

Đây đâu phải truyện tranh.

Nhưng cái xác cứ như bị dính keo 502 ở phía sau, Mập mạp dùng hết sức bình sinh vẫn không lay chuyển được tí nào.

Thấy thế, Trương Hải Khách đột nhiên ra tay, hai ngón tay cắm phập vào khe hở phía trên đầu cái xác, sau đó dùng sức móc một cái, cái xác lúc này mới bị lôi ra khỏi tường.

Tuy nhiên, cái xác vừa rơi xuống đất liền xẹp xuống như một con búp bê cao su bị xì hơi, xếp thành một đống dưới đất.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc tột độ.

Trương Hải Khách ngồi xổm xuống, xách tay cái xác nhấc lên: Trời ơi, xương cốt trên người tên này nát vụn hết cả rồi.

Mập mạp sờ soạng cái xác, vẻ mặt như gặp ma: Không đến nỗi chứ.

Bị xe tải tông cũng không đến mức nát thế này đi.

Hắn rốt cuộc đã gặp phải cái gì mà ra nông nỗi này.

Hắn hẳn là đã đụng độ Dạ Vương ở đây, kết quả không phải đối thủ nên mới bị Dạ Vương vỗ chết, Lý Vọng Thư thần sắc ngưng trọng.

Về địa điểm quái dị này, Tiểu Ca căn bản không hề nhắc tới.

Hoặc là năm đó khi anh ấy vào đây đã không chú ý đến Đổng Xán đang bị khảm trên tường.

Nhưng với tính cách của Tiểu Ca, không thể nào làm ngơ trước tình huống quỷ dị như vậy.

Trừ phi, lúc ấy anh ta căn bản không có thời gian hoặc không đủ tinh lực để quan tâm đến những cái xác này.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư quét mắt nhìn quanh một vòng.

Ước tính sơ bộ, nơi này có ít nhất mấy chục cái xác bị vỗ vào tường.

Điều này khiến hắn không khỏi khâm phục Tiểu Ca.

Phải biết trước đó khi kể về chuyện Dạ Vương, tên kia nói giọng điệu nhẹ tênh, dùng bút pháp xuân thu khái quát lại quá trình phong ấn Dạ Vương chỉ bằng vài chữ.

Nhưng xem tình hình hiện tại, Dạ Vương dường như không hề gà mờ như anh ta miêu tả.

Có thể phong ấn được một Dạ Vương hung hãn như thế này, chỉ có thể nói việc Tiểu Ca trở thành tộc trưởng Trương gia, trở thành Trương Khởi Linh tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Cảm thán thì cảm thán, nhìn sự chuẩn bị của người Khương Ba Lạc thì có lẽ Dạ Vương đã phá vỡ phong ấn của Tiểu Ca năm xưa nên họ mới định hiến tế Dạ Phi sớm.

Lần này không có Tiểu Ca bên cạnh, Lý Vọng Thư chỉ có thể dựa vào chính mình để giải quyết vấn đề.

Mọi người nghiên cứu những cái xác khảm trên tường, phát hiện về cơ bản chúng đều giống Đổng Xán, toàn bộ đều bị vỗ sống vào tường.

Hơn nữa, nhìn từ trang phục và mức độ mất nước, niên đại của những cái xác này có sự chênh lệch rất lớn.

Dạ Vương này sở thích cũng độc đáo thật, cư nhiên lại thích khảm người lên tường.

Thấy không phát hiện thêm gì, Lý Vọng Thư đành ra lệnh cho đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Đi qua khu vực đầy xác chết, con đường phía sau trở nên rộng rãi hơn.

Cảm giác không còn giống hang động nữa mà giống như một khe nứt khổng lồ giữa hai ngọn núi.

Chẳng qua đỉnh núi khép lại với nhau nên người ở trong không thấy bầu trời, nhưng không gian thoáng đãng hơn nhiều, không chật chội như lúc đầu.

Điều khiến Lý Vọng Thư thấy lạ là những con côn trùng hắn phái đi, cho đến khi bị chết rét, vẫn không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Đừng nói tung tích Dạ Vương, ngay cả những nơi kỳ dị hay đột ngột cũng không có.

Phẳng phất nơi này chỉ là một khe núi đơn thuần, không tồn tại bất cứ nguy hiểm nào.

Không nên thế này chứ.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của người Khương Ba Lạc thì nơi này tuyệt đối có vấn đề.

Nếu không họ cũng chẳng chuẩn bị nghi thức hiến tế sớm làm gì.

Vậy mà đi suốt chặng đường lại sóng yên biển lặng, ngay cả một cọng lông của Dạ Vương cũng không thấy.

Trương Hải Hạnh luôn để ý đến Lý Vọng Thư nên là người đầu tiên phát hiện vẻ mặt hắn không đúng, vội hỏi: Sao thế.

Phát hiện gì à.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Không có.

Lũ côn trùng bay thẳng vào trong, với tốc độ của chúng thì ít nhất đã bay được mười mấy cây số rồi.

Nhưng cho đến khi chết rét, chúng không phát hiện gì cả.

Ở cái nơi quỷ quái này, không có dị thường mới chính là tình huống dị thường nhất.

Nghe vậy, Mập mạp cũng nhíu mày cảm thán: Thôi xong, theo kinh nghiệm xuống mộ của mấy anh em mình thì lúc đầu càng bình yên, về sau càng nguy hiểm.

Ngậm cái miệng quạ đen của ông lại đi.

Lý Vọng Thư trừng mắt nhìn Mập mạp, nhấn mạnh, Lần này có giống trước kia đâu.

Trước kia toàn là thám hiểm cái chưa biết, còn đây là nơi Tiểu Ca đã từng cày qua một lần rồi.

Lần này chúng ta cầm theo hướng dẫn của Tiểu Ca, hiểu không.

Có hướng dẫn chơi game thì còn nguy hiểm cái nỗi gì.

Tuy nói vậy nhưng Lý Vọng Thư vẫn không dám lơ là, dẫn đội đi tiếp vài giờ nữa.

Rất nhanh, họ đến một nơi khá hẹp.

Ngoại trừ những dây leo giống rễ cây rủ từ trên đỉnh xuống thì vẫn chưa thấy gì lạ.

Nhưng Lý Vọng Thư lại cẩn thận ngăn mọi người lại.

Chương 285

Mọi người đợi đã.

Theo lời Tiểu Ca, những thứ này không phải dây leo bình thường mà là rễ của một loài thực vật chuyên sinh trưởng dưới lòng đất.

Chúng săn mồi dựa vào cảm biến sự thay đổi nhiệt độ xung quanh.

Một khi bị quấn vào, vô số gai nhỏ trên rễ sẽ mọc ra, dù có dùng sức giật đứt thì cũng bị kéo theo cả mảng thịt.

Nói xong, Lý Vọng Thư nhìn Mập mạp cười: Thấy chưa, đây là tác dụng của sách hướng dẫn đấy.

Hắn vẫy tay, hai thuộc hạ lập tức tiến lên, mỗi người lấy ra một vật giống bình chữa cháy, bắt đầu phun vào đám rễ cây xung quanh.

Phun cái gì đấy.

Thuốc trừ sâu à.

Mập mạp nhìn làn sương trắng xóa nhanh chóng lan tỏa khắp không gian, vừa bịt mũi vừa hỏi.

Thấy Mập mạp sợ trúng độc, Lý Vọng Thư đi đầu bước vào lối đi đầy rễ cây: Không sao đâu, chỉ là nitơ lỏng thôi, hạ nhiệt độ cho đám rễ cây này.

Hắn dùng sức bẻ một cái rễ, cái rễ nhìn rất dẻo dai lập tức vỡ vụn đầy đất.

Qua khỏi khu vực rễ cây, mọi người đến một nơi tương đối trống trải.

Tính thời gian từ lúc vào hang thì cũng đã qua một ngày.

Lũ côn trùng phía trước cũng chỉ dò đến đây thôi, mọi người nghỉ

ngơi ở đây trước đã.

Lý Vọng Thư ra lệnh.

Đi cả ngày, tuy chưa gặp nguy hiểm gì nhưng ai nấy đều mệt mỏi.

Nghe vậy, mọi người dỡ ba lô, chuẩn bị đồ ăn.

Đúng lúc này, Người Mù Hắc Mắt Kính ở cách đó không xa vẫy tay gọi Lý Vọng Thư.

Nhóm Lý Vọng Thư lập tức lại gần.

Sao thế Người Mù, phát hiện gì à.

Trái với vẻ nhẹ nhàng của nhóm Lý Vọng Thư, sắc mặt Hắc Mắt Kính có chút ngưng trọng.

Từ trong đống đá vụn bên cạnh, anh ta nhặt ra một mẩu xương nhỏ bằng ngón tay, đưa cho mọi người xem.

Nhìn mẩu xương này, Trương Hải Khách lập tức nhíu mày: Cái này tôi từng thấy ở chỗ La Mã.

Đây là đồ làm từ xương người, kiểu dáng này không phải đồ trang sức hay pháp khí thông thường, mà là vật trang sức đặc hữu trên trang phục của Dạ Phi.

Trương Hải Khách tìm kiếm quanh đó, phát hiện thêm những hạt sáp ong tương tự, xung quanh có đến hơn chục hạt.

Sao lại có nhiều thế này.

Trương Hải Hạnh tò mò, Nói vậy là đã từng có Dạ Phi đến đây, sau đó vứt hết đồ trang sức ở chỗ này à.

Lý Vọng Thư cũng trở nên nghiêm túc.

Trong tình báo Tiểu Ca đưa, thông tin về Dạ Vương thực ra không nhiều.

Có lẽ trong mắt anh ấy, lần này Lý Vọng Thư đến chỉ là đi lướt qua, không cần trực diện đối đầu Dạ Vương nên mới không nói chi tiết.

Nhưng về loại xương này thì hắn biết.

Hắn nói: Nghe nói đây là xương được ngâm tẩm dược liệu đặc biệt.

Nếu dùng lửa đốt sẽ tỏa ra một mùi hương rất đặc thù.

Và mùi hương đó có lực hấp dẫn đặc biệt đối với Dạ Vương.

Nghe vậy, Mập mạp vui vẻ ra mặt: Uầy, nói vậy thì mẩu xương này là tín hiệu gọi Dạ Vương tới đón dâu à.

Hắn đảo mắt, cười ranh mãnh, Chúng ta đến đây chẳng phải vì cái tên Dạ Vương này sao.

Tôi thấy thay vì nơm nớp lo sợ tìm kiếm, chi bằng dĩ dật đãi lao, ôm cây đợi thỏ.

Các cậu thấy sao.

Mọi người nhìn nhau.

Trương Hải Khách gật đầu: Đúng vậy, nếu chúng ta bố trí bẫy rập ở đây rồi dẫn Dạ Vương vào, xác suất thắng sẽ cao hơn nhiều so với việc trực tiếp tìm đến hang ổ nó.

Lý Vọng Thư ngẫm nghĩ cũng thấy đúng, bèn quan sát xung quanh: Mai phục trước đánh Dạ Vương một đòn trở tay không kịp thì xác suất thành công đúng là cao hơn hẳn.

Nhưng nếu chỉ dựa vào mấy mẩu xương này, lỡ Dạ Vương không mắc lừa thì sao.

Để tôi.

Trương Hải Hạnh đột nhiên lên tiếng, nhìn Lý Vọng Thư, Hay là để tôi giả làm Dạ Phi, như vậy chắc chắn có thể lừa được Dạ Vương.

Có quá nguy hiểm không.

Lý Vọng Thư đương nhiên không muốn Trương Hải Hạnh mạo hiểm.

Nhưng cô lại rất tự tin vào bản thân: Coi thường tôi đấy à.

Anh đừng quên, anh và Mập mạp cộng lại cũng không đủ cho tôi đánh đâu.

Vẫn là bên trong hang động rộng lớn kia, nhưng không khí đã khác hẳn so với lúc mới bước vào.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều lùi về sát vách hang, vũ khí cũng đã được lấy ra khỏi ba lô.

Ngoài một khẩu tên lửa chống tăng vác vai có uy lực cực lớn, còn có hai khẩu súng trường bắn tỉa hạng nặng anti materiel rifle.

Những người còn lại đều cầm súng trường cỡ nòng lớn, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào lối vào phía bên kia hang động.

Ở chính giữa hang động, Trương Hải Hạnh làm theo yêu cầu của tôi, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Trước mặt cô ấy là một chiếc lò không khói, bên trong đang đốt cháy mãnh liệt mấy khúc xương đặc biệt.

Theo đà xương cốt cháy rụi, từng luồng khói xanh lơ không ngừng bốc lên từ lò, chậm rãi phiêu tán trong không gian hang động.

Đồng thời, một mùi hương vô cùng kỳ lạ cũng bắt đầu lan tỏa khắp nơi.

Mùi hương này rất đặc biệt, thoạt đầu ngửi như mùi hương Tây

Tạng bình thường, nhưng về sau lại mang đến cho người ta cảm giác âm trầm lạnh lẽo, có vài phần giống với cốt hương của Cấm bà.

Sao mãi vẫn chưa tới.

Có khi nào Dạ Vương nhìn thấu đây là cái bẫy không.

Bàn Tử nằm bò đến mức có chút khó chịu, vừa điều chỉnh tư thế vừa nhỏ giọng hỏi tôi.

Nói thật, đối với việc có dụ được Dạ Vương ra hay không, tôi cũng không nắm chắc lắm.

Bởi vì thời gian đã trôi qua quá lâu, ngay cả chính người Khang Ba Lạc cũng cảm thấy xa lạ với hoạt động hiến tế này.

Bọn họ còn chẳng nói rõ được một số chi tiết, tôi lại càng không biết.

Bất quá theo phân tích của tôi, mấu chốt nằm ở loại cốt hương đặc thù này.

Hơn nữa trong những lời dặn dò của Tiểu Ca cũng từng nhắc đến nó.

Cho nên lúc này nghe Bàn Tử hỏi, tôi chỉ có thể kiên trì nói: Chờ chút đã, phía sau hang động này còn không biết sâu bao nhiêu đâu.

Cốt hương truyền đi cũng cần chút thời gian.

Hơn nữa Dạ Vương đây là đi đón dâu, nói không chừng cũng phải chuẩn bị chải chuốt một chút chứ.

Kiên nhẫn chờ thêm là được, dù sao cũng chẳng mất gì.

Thế nhưng lần chờ đợi này kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Trong lò không khói trước mặt Trương Hải Hạnh, mấy khúc xương đều sắp cháy hết mà vẫn không có chút động tĩnh nào.

Lần này ngay cả Trương Hải Khách cũng có chút không kiềm chế được, cau mày nói: Có khi nào chúng ta đã đoán sai, hoặc là thiếu bước nào đó nên Dạ Vương mới không phản ứng.

Bàn Tử nghe vậy liền cười: Thiếu cái gì.

Chẳng lẽ là cô ấy không mặc áo cưới.

Cho nên Dạ Vương dỗi, từ chối đón dâu.

Trương Hải Khách lắc đầu: Đã nói rồi, cái gọi là Dạ Vương chỉ là một loại Đấu thi đặc biệt mà thôi.

Tôi không tin một con bánh chưng còn để ý đến chuyện này.

Vậy tại sao lâu như thế rồi mà vẫn chưa có động tĩnh.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, tôi nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Ngược lại Trương Hải Khách ở bên cạnh suy nghĩ rất nghiêm túc rồi ướm lời: Có khi nào là do người không đúng.

Các cậu cũng từng gặp Cát Mã rồi, khí chất trên người cô bé đó rõ ràng khác hẳn những người khác.

Không phải chứ, hiện tại người nằm dưới kia chính là em gái anh đấy.

Anh làm anh trai kiểu gì mà lại nói em gái mình không bằng người khác thế.

Bàn Tử cười trêu chọc Trương Hải Khách một câu, còn định nói tiếp thì bất ngờ bị tôi bịt miệng lại.

Tới rồi.

Mật Lạc Đà của tôi vừa cảm nhận được có thứ gì đó xuyên qua thông đạo, đang hướng về phía bên này.

Mọi người cẩn thận.

Nghe tôi nói vậy, tất cả mọi người đều nâng cao cảnh giác, thận trọng nhìn chằm chằm vào vị trí cửa hang.

Chương 286

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn chẳng thấy gì cả.

Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn về phía tôi, đang định mở miệng thì bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên.

Ngay sau đó, liền thấy một người thủ hạ của tôi không hề có điềm báo gì, cứ thế trực tiếp bay lên trời.

A.

Cứu mạng.

Nhìn người đó bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung, cả người sợ đến mức sắp tè ra quần.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người hoảng sợ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì.

Phải biết rằng cái không biết mới là đáng sợ nhất, tình huống của người kia hoàn toàn khiến người ta không hiểu ra sao.

Tuy nhiên tôi phản ứng rất nhanh, lập tức nâng khẩu súng trường trong tay lên, bắn một phát về phía không gian ngay bên dưới người đang lơ lửng kia.

Theo tiếng súng vang lên, chỗ vốn dĩ trống không bỗng nhiên lóe lên một tia lửa.

Lúc này, Bàn Tử lập tức hiểu ra vấn đề.

Vãi luyện, con Dạ Vương này biết tàng hình.

Mọi người cẩn thận.

Cũng may lần này những người đi theo tôi đều có kinh nghiệm nhất định đối với mấy chuyện quái đản.

Nghe Bàn Tử hét lên chẳng những không hoảng loạn mà ngược lại sôi nổi nổ súng về phía dưới chân người kia.

Trong chốc lát, tiếng đạn va chạm leng keng không ngừng vang lên, tia lửa bắn ra liên tục.

Nhưng dù vậy, người kia vẫn lơ lửng giữa không trung quơ chân múa tay, dường như một vòng xạ kích vừa rồi cũng không gây ra tổn thương quá lớn cho Dạ Vương.

Không được, xem ra súng trường gây sát thương hữu hạn đối với nó.

Tay súng bắn tỉa đâu.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ.

Chỉ thấy một gã khổng lồ cao hơn hai mét, vòng ngực ít nhất cũng phải hai mét, chậm rãi hiện hình.

Hắn mặc một bộ áo giáp chế tạo từ đồng thau, hai tay đang giơ cao tên thủ hạ của tôi lên trời, dường như định xé xác cậu ta làm đôi.

Ngay tại vị trí ngực của gã khổng lồ, bộ giáp đồng thau bị súng bắn tỉa công phá bắn thủng một lỗ.

Tuy nhiên lỗ thủng này không xuyên qua cơ thể gã, thậm chí có thể nhìn thấy đầu đạn vẫn còn găm lại bên trong.

Mẹ kiếp, đây là loại đồng thau quỷ quái gì vậy.

Ngay cả súng bắn tỉa công phá cũng bắn không xuyên.

Tôi nhìn thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng súng bắn tỉa công phá là loại thiết bị dùng để bắn hạ xe tăng và xe bọc thép.

Tuy nhiên, dù không thể một phát về tây, gã khổng lồ vẫn cảm nhận được sự uy hiếp.

Hắn không tiếp tục xé xác nữa mà cầm người trong tay ném mạnh ra ngoài.

Thấy con tin đã thoát khỏi tay gã khổng lồ, tôi vừa định ra lệnh cho đội hỏa tiễn khai hỏa thì bất ngờ gã khổng lồ kia xoay người lại.

Bộ giáp đồng thau trên người hắn bỗng trở nên trong suốt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tiếp đó, thân thể to lớn kia lại một lần nữa biến mất vô tung vô ảnh trước mặt mọi người.

Mọi người cẩn thận, Dạ Vương vẫn còn ở đây.

Tuy rằng Dạ Vương tàng hình, nhưng hai con Mật Lạc Đà tôi bố trí canh giữ ở hai cửa hang lại không hề cảm nhận được có thứ gì đi qua.

Điều này làm tim tôi thót lên.

Đáng chết, không phải nói Dạ Vương chỉ có thể tàng hình ở những nơi đặc biệt sao.

Hơn nữa cái gọi là tàng hình cũng chỉ là tạo ra ảo giác thị giác giống như áo ngụy trang thôi mà.

Vừa rồi là chuyện thế nào.

Con Đấu thi này của Trương gia chẳng lẽ là Predator Quái thú vô hình trong phim sao.

Tôi cũng không ngờ sự việc lại xuất hiện sai lệch không thể đoán trước như vậy.

Ít nhất con Dạ Vương vừa xuất hiện này có chênh lệch rất lớn so với miêu tả của Muộn Du Bình.

Tuy hình tượng thì không khác mấy, nhưng năng lực lại khác nhau một trời một vực.

Tôi thực sự rất tò mò, lúc trước Muộn Du Bình làm thế nào mà có thể nhẹ nhàng phong ấn được con Predator này.

Biết Dạ Vương còn ở gần đó nhưng lại không nhìn thấy nó cụ thể ở đâu khiến mọi người đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Trong đó, Trương Hải Hạnh là người chịu áp lực lớn nhất.

Tuy Dạ Vương xuất hiện không tấn công cô ấy đầu tiên, nhưng giờ phút này những người khác đều ở sát vách hang, lưng dựa vào tường, tâm lý ít nhiều cũng có chút an ủi.

Còn cô ấy thì khác, đứng trơ trọi giữa hang động, Dạ Vương có thể tấn công cô ấy từ bất kỳ hướng nào.

Sắc mặt tôi cũng trở nên ngưng trọng.

Con Dạ Vương này ngoại trừ bộ giáp đồng thau ra thì hoàn toàn không khớp với miêu tả của Muộn Du Bình.

Trong miêu tả của anh ấy, Dạ Vương cũng chỉ lợi hại hơn Huyết thi một chút thôi.

Ngoại trừ việc ở những nơi đặc biệt bộ giáp đồng thau sẽ khiến người ta nhìn không rõ, nó cũng chỉ là một con bánh chưng có sức lực lớn hơn bình thường.

Nhưng con Dạ Vương hiện tại lại biết dương đông kích tây, đánh lén.

Thừa dịp mọi người tập trung vào Trương Hải Hạnh, nó lại tấn công người mai phục ở vòng ngoài.

Đây không phải là trí tuệ mà một con bánh chưng nên có.

Còn cả hiệu quả tàng hình kia nữa, kỹ xảo điện ảnh cũng không

dám làm như thế, nhìn qua thật sự không hề có sơ hở.

Nếu không phải lúc này trên mặt đất còn một người đang rên rỉ đau đớn, tôi suýt chút nữa đã hoài nghi Dạ Vương rốt cuộc đã tới hay chưa.

Cũng may tuy tôi không nhìn thấy Dạ Vương, nhưng Mật Lạc Đà lại có cảm giác cực kỳ nhạy bén với những vật thể bên ngoài nham thạch.

Giờ phút này tôi đã điều khiển hai trong số bốn con Mật Lạc Đà quay trở lại lòng đất dưới hang động, ý đồ thông qua cảm giác của chúng để khóa chặt vị trí cụ thể của Dạ Vương.

Ngoài tôi ra, lúc này Trương Hải Hạnh cũng móc từ trong người ra một cuộn dây, miệng hô lớn: Anh.

Tiếp đó liền thấy Trương Hải Khách bắt đầu chạy dọc theo vách hang.

Trương Hải Hạnh giống như đang chơi bóng rổ, ném cuộn dây qua lại cho Trương Hải Khách đang chạy.

Trương Hải Khách nhận được cuộn dây lại lập tức ném trả về cho Trương Hải Hạnh.

Rất nhanh, khi Trương Hải Khách chạy được một vòng quanh hang động, một tấm lưới tương tự như mạng nhện được bện bằng dây mảnh đã hình thành trong hang, lấy Trương Hải Hạnh làm trung tâm.

Thậm chí không biết từ lúc nào, trên các nút thắt của tấm lưới còn được treo những chiếc lục lạc nhỏ.

Không thể không phục, Trương gia quả thực nội tình thâm hậu.

Chỉ riêng chiêu này thôi, Cửu Môn không phải không làm được,

nhưng nhà ai lại nghĩ đến việc huấn luyện trước các thủ đoạn đối phó với bánh chưng tàng hình chứ.

Tôi cảm thán một câu, đồng thời tăng tốc độ di chuyển của Mật Lạc Đà dưới lòng đất.

Chương 287

Hiện tại trên mặt đất có lưới của Trương Hải Hạnh, một khi Dạ Vương di chuyển sẽ lộ ra sơ hở.

Còn nếu Dạ Vương đứng yên thì sớm muộn gì cũng bị Mật Lạc Đà tìm ra.

Vừa rồi bị đánh úp bất ngờ, lần này nếu tìm được nó, việc đối phó sẽ không còn bị động nữa.

Thế nhưng khi tôi điều khiển Mật Lạc Đà đi một vòng dưới lòng đất, lại không hề cảm nhận được tung tích của Dạ Vương.

Vô lý.

Xem hình thể của Dạ Vương cộng thêm bộ giáp đồng thau kia, trọng lượng chắc chắn không nhẹ.

Cho dù Dạ Vương đứng yên thì áp lực lên mặt đất cũng phải rất lớn.

Mật Lạc Đà không có lý nào lại không cảm nhận được áp lực rõ ràng như thế.

Sao vậy.

Lại có vấn đề gì à.

Nghe Bàn Tử nhỏ giọng hỏi bên cạnh, tôi nghi hoặc trả lời: Mật Lạc Đà dưới lòng đất đã lượn mấy vòng rồi mà không phát hiện ra Dạ Vương.

Hả.

Bàn Tử cũng sửng sốt.

Không ở dưới đất.

Chẳng lẽ nó biết bay.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Tôi nghe vậy không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên trần hang.

Thấy thế, mọi người cũng đồng loạt ngẩng đầu, đèn pin trong tay đều tập trung chiếu lên phía trên.

Vãi thật, nó ở trên đó thật kìa.

Tuy kỹ năng tàng hình của Dạ Vương rất lợi hại, thậm chí ngay từ đầu ánh đèn pin cũng không chiếu ra sơ hở, nhưng lúc này đỉnh hang động lại đang bị bao phủ bởi khói cốt hương lượn lờ.

Dạ Vương có thể tránh được ánh sáng nhưng không thể bắt chước trạng thái của sương khói.

Hiện tại ánh đèn pin cộng thêm khói tạo ra hiệu ứng Tyndall, có thể nhìn thấy rất rõ ràng một cái bóng đang treo ngược trên đỉnh hang trong làn khói.

Hải Hạnh, chạy mau.

Theo tiếng hô của tôi, Trương Hải Hạnh chạy vài bước liền tới sát vách hang.

Đồng thời, tôi bắn một phát tên lửa chống tăng về phía cái bóng đen bên trên.

Tức thì, cả hang động rung chuyển dữ dội.

Một lượng lớn đá vụn từ trên trần sập xuống.

Dạ Vương cũng hiện thân trong ánh lửa, nhưng lần này là trực tiếp bị nổ văng từ trên đỉnh hang xuống.

Có lẽ con Dạ Vương này cũng không ngờ hỏa lực của nhóm người lần này lại mạnh đến thế, khiến nó chẳng những không chiếm

được tiện nghi mà còn liên tục bị áp chế.

Điều này kích phát hung tính của nó, rơi xuống đất gầm lên một tiếng rồi lao thẳng về phía người vừa bắn tên lửa.

Nhưng tôi đã sớm có chuẩn bị.

Tuy Dạ Vương nhanh, nhưng hai con Mật Lạc Đà ẩn nấp dưới lòng đất còn nhanh hơn.

Chỉ thấy Dạ Vương chưa chạy được hai bước, Mật Lạc Đà đã đột ngột nhảy từ dưới đất lên, một trái một phải ôm chặt lấy nó.

Bình thường mà nói, nhìn sức chiến đấu của Dạ Vương thì hai con Mật Lạc Đà căn bản không đủ nhét kẽ răng nó.

Nhưng vì tôi đã chuẩn bị trước, ngay khi hai con Mật Lạc Đà tóm được Dạ Vương, mặt đất lập tức sụp xuống.

Sự việc xảy ra đột ngột, chưa đợi Dạ Vương kịp phản ứng, nó đã trực tiếp rơi xuống hố.

Không chỉ vậy, toàn bộ nửa thân dưới của Dạ Vương còn bị Mật Lạc Đà kéo vào trong tầng nham thạch dưới lòng đất, kẹp chặt lại.

Thấy thế, mọi người không cần ai bảo ai, bắt đầu trút hỏa lực xuống cái hố đang giam Dạ Vương.

Tuy nhiên dù Dạ Vương bị kẹt ở đó, súng ống thông thường vẫn khó gây sát thương cho nó.

Số lượng tên lửa chống tăng lại có hạn, phát vừa rồi cũng chỉ phá vỡ lớp giáp mà thôi.

Bàn Tử thấy vậy liền móc từ trong ba lô ra một khối thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn, định ném xuống hố.

Ai ngờ hắn đánh giá quá cao lực tay của mình, khối thuốc nổ mới bay được một nửa đã rơi xuống đất.

Bàn Tử, cậu đúng là phế vật.

Tôi chửi một câu, vừa định chạy ra nhặt thì Trương Hải Hạnh đã nhanh hơn, nhảy phắt tới bên cạnh khối thuốc nổ, nhặt lên rồi nhảy thẳng xuống hố.

Tiếp đó, chỉ thấy cô ấy vừa tránh né đòn tấn công của Dạ Vương bên trong hố, vừa chơi trò trốn tìm với nó.

Cô điên rồi.

Mau lên đây.

Nhìn mỗi đòn tấn công của Dạ Vương đều khiến cả hang động rung chuyển nhẹ, tôi lập tức có cảm giác tê da đầu.

Nếu bị va phải một cái, e rằng Trương Hải Hạnh sẽ lập tức giống như mấy cái xác khô trước kia, bị khảm vào tường luôn.

Nhưng Trương Hải Hạnh lại tỏ ra rất thành thạo, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, không ngừng xoay quanh Dạ Vương.

Mãi đến khi Dạ Vương tấn công hụt một lần nữa, cô ấy mới nhân cơ hội nó xoay người mà nhét cả khối C4 vào khe hở trên bộ giáp đồng thau của nó.

Làm xong tất cả, cô ấy lộn một vòng nhảy ra khỏi hố, sau đó chạy nhanh về phía vách hang.

Ngay lúc này, Bàn Tử cũng ấn nút kích nổ trên tay.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, kèm theo một đợt sóng xung kích, toàn bộ hang động cuối cùng cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Cũng không biết là do tiếng nổ vừa rồi quá dữ dội hay trong hang động thực sự quá yên tĩnh, tóm lại sau vụ nổ, tôi nhất thời ngoại trừ tiếng ù tai ra thì không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Không chỉ tôi, nhìn biểu cảm của những người khác, không ít

người đang gào to nhưng miệng dường như hoàn toàn không phát ra tiếng.

Phải mất một lúc lâu, sau cơn choáng váng, tôi mới nghe thấy tiếng mọi người hét vào mặt nhau.

Tôi vươn tay kéo Bàn Tử lại trước mặt, không nhịn được mắng: Tên béo chết tiệt, rốt cuộc cậu nhồi bao nhiêu thuốc nổ vào quả bom đó thế.

Nếu lỡ tay làm sập cái hang này thì tất cả chúng ta đi đời nhà ma hết.

Bàn Tử nhìn tôi, bày ra vẻ mặt mờ mịt, miệng hét lớn: Hả.

Cậu nói cái gì.

To lên chút, tôi nghe không rõ.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, tôi bĩu môi, dứt khoát rời khỏi chỗ nấp, thận trọng đi về phía cái hố to nơi Dạ Vương bị nổ.

Thấy thế, Bàn Tử lập tức cười hề hề đi theo.

Lúc này trong hố to vẫn còn ngập tràn bụi khói, tôi không dám trực tiếp đi xuống, chỉ đành ngồi xổm bên cạnh, cảnh giác cầm đèn pin chiếu xuống.

Chỉ thấy cái hố do Mật Lạc Đà đào ban đầu giờ đã rộng ra gấp đôi, thậm chí mặt đất xung quanh cũng xuất hiện nhiều vết nứt, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Đợi thêm một lát thấy không có động tĩnh, tôi mới điều khiển hai con Mật Lạc Đà suýt chút nữa bị chấn nát bắt đầu mò mẫm dưới đáy hố.

Lúc này những người khác cũng từ từ vây lại, chứng kiến hai người ngọc bích chậm rãi khiêng một cái xác khổng lồ từ dưới hố lên.

Đây là Dạ Vương à.

Tao thấy cũng thường thôi, còn không phải bị Béo gia tao cho nát bấy sao.

Lời Bàn Tử nói cũng không tính là quá lời.

Thứ Mật Lạc Đà khiêng lên, nghiêm túc mà nói đã không thể coi là thi thể nguyên vẹn.

Đập vào mắt đầu tiên là bộ giáp đồng thau rách nát của Dạ Vương, vị trí giáp ngực bị nổ tung hoa từ trong ra ngoài.

Chương 288

Bên dưới giáp ngực, cơ thể đen sì kia cũng không nhìn ra nổi có phải là cơ thể người hay không.

Chỉ thấy phần ngực đã biến mất, bên trong cơ thể trống rỗng, chỉ còn sót lại ít cát đen.

Trương Hải Khách lúc này cũng đi tới gần, vươn hai ngón tay ướm thử vào vết thương của Dạ Vương: Đây là Dạ Vương sao.

Quả nhiên là xác chết vùng dậy thi biến, chỉ là chưa từng nghe nói luyện thi mà còn phải moi hết nội tạng trước.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Trương Hải Khách, Bàn Tử cười nói: Quản nó nhiều thế làm gì, hiện tại Dạ Vương đã bị giải quyết, coi như vụ này đã hoàn thành hơn nửa.

Mọi người còn gì để nghiên cứu nữa đâu, mau chóng giải quyết nốt việc còn lại, đây mới là việc cấp bách.

Bàn Tử còn chưa dứt lời, Hắc Mắt Kính đã giơ cánh tay lên, chỉ vào những hạt cát đen còn sót lại trong khoang bụng thi thể, nghi hoặc nói: Mọi người nhìn mấy hạt cát kia xem, có phải nó đang phai màu không.

Tôi nghe vậy quay đầu nhìn lại, quả nhiên những hạt cát ban đầu đen nhánh như mực giờ trông không còn đen như trước nữa.

Tôi vừa định nói chuyện thì Bàn Tử đã cười phá lên.

Người Mù này, để tôi nói cho cậu biết, cái này gọi là phản ứng oxy hóa.

Trước đó ở trong cơ thể xác chết thì nó màu đen, giờ xác bị nổ nát, chất hóa học trong cát tiếp xúc với không khí nên bắt đầu oxy hóa đổi

màu.

Đây là kiến thức hóa học cấp hai, chẳng lẽ cậu còn chưa học hết cấp hai à.

Thế tôi mới bảo, chúng ta mau đi vào trong thôi.

Cậu xem, cậu vừa nghiên cứu một cái là lộ ngay ra chuyện mình nửa chữ bẻ đôi cũng không biết rồi.

Thấy Bàn Tử vẫn còn ngẩng đầu cười ngây ngô, Hắc Mắt Kính lại chỉ vào xác Dạ Vương lạnh lùng nói: Đây cũng là phản ứng oxy hóa à.

Chỉ thấy trên cái xác rách nát của Dạ Vương đột nhiên bắt đầu bốc lên một lượng lớn khói đen.

Theo đà khói đen thoát ra và phiêu tán vào không trung, thi thể Dạ Vương như bị rút cạn, đột ngột co rút lại.

Chẳng những teo tóp nhanh chóng mà còn dần trở nên giống như vỏ cây già, khô héo, giòn tan.

Chẳng cần ai chạm vào, tự nó đã bắt đầu vỡ vụn thành tro từng tấc một.

Những hạt cát đen trong thi thể cũng dần chuyển thành một màu trắng toát.

Chứng kiến cảnh tượng này, chẳng những tôi mà cả Bàn Tử và Hắc Mắt Kính đều nín lặng.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn chỉ tay vào chỗ khói đen đang bay đi, nhất thời không dám tin.

Cái. cái này. cái này chẳng phải là.

Không sai, giống y hệt làn khói đen bốc ra từ những đốm đen dưới đáy hồ ở Trương gia cổ lâu.

Tôi sắc mặt ngưng trọng nói.

Tôi đoán được những đốm đen hắc ban kia đang thẩm thấu về phía các mảnh thiên thạch.

Thậm chí vì việc này mà Muộn Du Bình còn phải chạy tới Trường Bạch Sơn, định dùng cách riêng của mình để thu hút sự chú ý của đốm đen.

Nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ, con Dạ Vương này lại đã bị đốm đen kia ảnh hưởng.

Cho nên nói, sở dĩ Dạ Vương lần này có thể phá vỡ phong ấn của Muộn Du Bình, tuyệt đối có can hệ không thể tách rời với thứ đốm đen này.

Nghĩ đến đây, nhìn Dạ Vương đã bị nổ nát, trong lòng tôi không biết vì sao chẳng thể nào vui nổi.

Nghỉ ngơi tại chỗ một chút, sau đó tiếp tục đi.

Ra lệnh một câu, tôi đi sang một bên ngồi xuống, nhìn đám thủ hạ đang thành thạo phân giải và đóng gói hài cốt Dạ Vương.

Xem ra không phải tình báo của Muộn Du Bình về Dạ Vương xảy ra vấn đề, mà là Dạ Vương đã bị đốm đen kia ảnh hưởng.

Nhưng nếu thật sự như vậy thì phiền phức to rồi.

Cũng không biết đốm đen kia ảnh hưởng đến nơi này ở mức độ nào.

Nếu ảnh hưởng quá sâu, thì bản hướng dẫn mà Muộn Du Bình đưa cho có vẻ đã lỗi thời.

Thấy tôi cau mày ủ dột, Trương Hải Hạnh cũng đi tới ngồi xuống cạnh tôi, tò mò hỏi: Dạ Vương đã bị tiêu diệt rồi, sao anh vẫn còn rầu rĩ không vui thế.

Hơn nữa vừa rồi anh nói tiếp tục đi tới, vì sao vậy.

Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành rồi, hơn nữa anh cũng biết Tàng Hải Hoa thực ra không có công hiệu cải tử hoàn sinh, tại sao còn muốn tiếp tục đi sâu vào trong.

Tôi quay đầu nhìn Trương Hải Hạnh cười cười: Không có gì.

Đợi đóng gói xong hài cốt Dạ Vương, cô và anh trai cô cứ mang những thứ đó ra gặp người Khang Ba Lạc trước đi.

Cũng đừng để bọn họ phế bỏ tay chân của cô bé Cát Mã kia.

Còn tôi, tôi vẫn còn việc chưa làm xong, cần thiết phải đi tiếp.

Trương Hải Hạnh nghe vậy nhíu mày, nhưng cũng không hỏi tôi muốn làm gì, ngược lại có chút lo lắng nói: Nhất định phải đi xuống sao.

Là chuyện rất quan trọng à.

Tôi gật đầu: Rất quan trọng, nếu không cô tưởng Trương Khởi Linh vì sao lại rời đi.

Cậu ấy chính là đang tranh thủ thời gian cho việc tôi sắp làm.

Cho nên tôi không thể trì hoãn, cần phải tốc chiến tốc thắng.

Tôi đi cùng anh.

Trương Hải Hạnh nói rất kiên quyết, khiến tôi có chút kinh ngạc.

Cô không hỏi xem rốt cuộc tôi muốn làm gì mà đã đòi đi theo à.

Không hỏi, đợi lúc nào anh muốn nói tự nhiên sẽ nói cho tôi.

Dù sao cũng đã lên thuyền giặc rồi, tôi sẽ không suy xét chuyện rời thuyền.

Nói xong, Trương Hải Hạnh mỉm cười nhẹ, dứt khoát đứng dậy đi về phía đám đông, phụ giúp đóng gói hài cốt.

Ban đầu tôi định binh chia làm hai đường, để anh em Trương Hải Khách mang hài cốt Dạ Vương ra ngoài trước.

Như vậy có thể phòng ngừa vạn nhất chúng tôi bị trì hoãn bên trong, những người Khang Ba Lạc kia không chờ được sẽ ra tay biến cô bé Cát Mã thành Dạ Phi vợ của Dạ Vương trước.

Rốt cuộc nghề Dạ Phi này không phải nói làm là làm ngay được.

Trước đó chỉ riêng việc phế bỏ tay chân cô bé cũng mất rất nhiều công phu.

Hơn nữa còn phải dùng tàng hương đặc chế hun nướng lặp đi lặp lại, toàn bộ quá trình ít nhất cũng mất gần một tháng.

Nhỡ đâu người Khang Ba Lạc không chờ được mà bắt đầu công tác chuẩn bị, thì chẳng phải chúng tôi giết Dạ Vương công cốc sao.

Nhưng khi Trương Hải Hạnh tỏ vẻ không muốn rời đi, Trương Hải Khách cũng dứt khoát tuyên bố: bất kể tiếp theo tôi định làm gì, anh ta đều sẽ ở lại hỗ trợ.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ đành sắp xếp mấy tên thủ hạ khiêng thi hài Dạ Vương và người bị thương ra ngoài trước.

Còn tôi thì dẫn người tiếp tục thâm nhập, đi tìm mảnh thiên thạch rơi ở nơi này.

Dù sao Dạ Vương cũng đã bị giải quyết, suốt dọc đường đi vào cũng không gặp bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, phái mấy tên thủ hạ ra ngoài trước tôi cũng yên tâm.

Thế là sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, mọi người lại men theo hang động tiếp tục tiến lên.

Do trước đó để cố định Dạ Vương, hai con Mật Lạc Đà đã hy sinh, nên nhiệm vụ dò đường phía trước lần này do hai con Mật Lạc

Đà còn lại đảm nhận.

Cũng may đoạn đường tiếp theo không quá xa, chỉ đi hơn một giờ đã tới trước một cánh cửa đồng thau khổng lồ Thanh Đồng Môn.

Đương nhiên cái gọi là khổng lồ cũng chỉ là tương đối.

Lấy con người làm vật tham chiếu thì cánh cửa này quả thực không nhỏ, được khảm vào vách đá trước mặt mọi người, tạo cảm giác như một tòa cao ốc bằng đồng thau.

Chẳng qua nếu so sánh với Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn thì cánh cửa nơi này có vẻ hơi bỏ túi.

Nhìn qua thì nó chỉ bằng chưa đến một phần mười cánh cửa ở Trường Bạch Sơn.

Tuy nhiên hoa văn trên đó lại được mô phỏng giống y hệt, có thể nói là một phiên bản mini của Thanh Đồng Môn Trường Bạch Sơn.

Không phải chứ, sao ở đây cũng có một cái Thanh Đồng Môn.

Trương Hải Hạnh từng nhìn thấy Thanh Đồng Môn dưới lòng đất Trường Bạch Sơn, lúc này tuy cánh cửa trước mắt nhỏ hơn một cỡ nhưng cô vẫn không nén được kinh ngạc.

Không chỉ cô ấy, Bàn Tử cũng đầy mặt tò mò, định tiến lên sờ thử xem xúc cảm có giống nhau không.

Nhưng hắn mới bước được một bước đã bị Hắc Mắt Kính túm giật lại.

Đừng qua đó, cánh cửa này có vấn đề.

Hắc Mắt Kính nói rồi giơ tay chỉ lên phía trên Thanh Đồng Môn.

Chương 289

Nghe vậy, đèn pin của mọi người đều không hẹn mà cùng chiếu theo hướng ngón tay hắn.

Chỉ thấy ở phía trên bên phải Thanh Đồng Môn, trên vách đá lồi ra một cái bóng đen khổng lồ rất đột ngột.

Cái bóng đen đó dường như có thể hấp thụ ánh sáng, mười mấy chiếc đèn pin cường độ cao chiếu vào cũng chỉ thấy được một cái bóng lờ mờ.

Vệt đen.

Nơi này quả nhiên cũng có vệt đen.

Thấy cảnh này, tim tôi thót lên.

Lúc trước ở Trương gia cổ lâu, vệt đen kia hung hãn thế nào thì không cần phải nói.

Thi thể tổ tiên Trương gia nằm trong quan tài không biết bao nhiêu thế kỷ, chỉ cần tiếp xúc với làn khói đen bốc ra từ vệt đen liền lập tức thi biến.

Hơn nữa làn khói đen đó còn có thể trong nháy mắt ăn mòn một cái cây bằng đồng treo đầy lục lạc trở thành phế liệu.

Cuối cùng khoa trương đến mức lôi cả thần thú Kỳ Lân ra.

Cho nên bảo trong lòng không có chút kiêng kị nào với thứ này là hoàn toàn không thể.

Hơn nữa nhìn từ làn khói đen bốc ra từ người Dạ Vương lúc trước, vệt đen trước mắt này chắc chắn đã từng hoạt động.

Nếu chỉ ảnh hưởng đến Dạ Vương thì còn đỡ, nhưng nếu mảnh

thiên thạch kia đã bị vệt đen nuốt chửng thì vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng.

Lúc này Hắc Mắt Kính ở bên cạnh chỉ vào Thanh Đồng Môn, nghiêm túc nói: Bây giờ làm sao đây.

Đã có một ít thứ màu đen từ cái bóng kia lan xuống cánh cửa rồi.

Tôi rọi đèn pin nhìn kỹ, quả nhiên thấy trong các khe hở hoa văn trên Thanh Đồng Môn có không ít vật chất màu đen bám vào.

Những vật chất này giống như mạch máu, bám chặt lấy cánh cửa, thậm chí còn có thể cảm giác được có thứ gì đó đang chảy bên trong dòng vật chất đen ngòm ấy.

Có khi nào ngay cả Thanh Đồng Môn cũng bị biến dị luôn rồi không.

Vậy nó sẽ biến thành cái gì.

Hay là giống Transformers, cả cánh cửa sẽ biến hình thành người máy.

Tôi cũng không rõ cánh cửa Thanh Đồng Môn bị vệt đen ô nhiễm sẽ biến thành dạng gì.

Đang định mở miệng nói chuyện thì bất ngờ Thanh Đồng Môn tự động rung chuyển.

Việc này khiến mọi người căng thẳng tột độ, lập tức lùi về phía mép hang, bày ra đội hình chiến đấu.

Theo sự rung chuyển tăng dần, cánh cửa rõ ràng không có ai chạm vào lại chậm rãi mở ra một khe hở hướng ra ngoài.

Tình huống gì thế này.

Đừng bảo là lại có m binh quá cảnh nhé.

Lần này Tiểu Ca không có ở đây đâu đấy.

Nghe Bàn Tử nói, vẻ mặt tôi cũng đầy ngưng trọng.

Phải biết ở cái chốn quái quỷ này, chạm vào cơ quan bẫy rập không đáng sợ, đáng sợ nhất là loại tình huống mình chưa làm gì mà sự việc đã tự phát sinh.

Điều duy nhất có thể giải thích là đằng sau biến cố này có một thế lực khác đang thao túng.

Cũng may Thanh Đồng Môn chỉ mở ra một khoảng vừa đủ cho một người đi qua rồi ngừng rung chuyển.

Mọi người đợi một lúc lâu, thấy không có động tĩnh gì khác mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi dứt khoát điều khiển hai con Mật Lạc Đà còn lại chui ra từ vách tường, đi về phía khe hở Thanh Đồng Môn, định dùng chúng để dò đường trước.

Theo bước chân hai con Mật Lạc Đà chậm rãi tiến vào Thanh Đồng Môn, tim mọi người cũng treo ngược lên.

Thế nhưng khi Mật Lạc Đà vừa đi vào, cánh cửa lại nhanh chóng đóng sầm lại, đâu còn vẻ nặng nề chậm chạp như lúc mở ra.

Tôi nhíu mày, nheo mắt cẩn thận cảm nhận thông tin truyền về từ Mật Lạc Đà.

Tuy nhiên còn chưa đợi tôi kịp thăm dò thế giới sau cánh cửa, chỉ nghe thấy hai tiếng trầm đục, hai con Mật Lạc Đà gần như lãnh cơm hộp cùng một lúc.

Tình huống gì vậy.

Lần này không cần tôi nhắc nhở, ai nấy đều hiểu sau Thanh Đồng Môn là một cái bẫy cực kỳ nguy hiểm.

Còn tôi thì kinh ngạc hơn tất cả mọi người, bởi vì hai con Mật Lạc Đà có thể nói là chưa kịp tìm hiểu được gì cả.

Thậm chí tôi còn không biết chúng chết như thế nào, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự bất thường nào, cứ thế mà ngỏm.

Chưa để tôi kịp suy nghĩ nhiều, Thanh Đồng Môn lại bắt đầu rung chuyển, sau đó một lần nữa chậm rãi mở ra một khe hở.

Hoàn toàn là bộ dạng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thấy thế, tất cả mọi người đều có cảm giác bị coi thường, trêu chọc và khiêu khích.

Vãi luyện.

Đây là thực sự coi chúng ta là lũ ngốc đấy à.

Lại còn diễn lại trò cũ.

Nhìn cánh cửa khép hờ, sự khiêu khích trần trụi này khiến Bàn Tử không nhịn được mà chửi ầm lên.

Ngược lại Trương Hải Khách vẫn còn khá bình tĩnh, nhìn về phía tôi hỏi: Giờ tính sao.

Vào hay không vào.

Nhìn cánh cửa Thanh Đồng lại một lần nữa mở ra trước mắt, Lý Vọng Thư thực sự cảm thấy bị chọc giận.

Động tĩnh của Thanh Đồng Môn này hoàn toàn không giống với miêu tả của Muộn Du Bình.

Theo lời Muộn Du Bình, Thanh Đồng Môn đã sớm bị hắn khóa chặt, Dạ Vương chính là bị hắn nhốt ở bên trong.

Tình huống hiện tại rõ ràng là Thanh Đồng Môn đã bị những đốm đen kia hoàn toàn khống chế, cho nên mới có thể tự mình mở ra, thả

Dạ Vương ra ngoài.

Xem ra, cho dù có Muộn Du Bình ở đó kiềm chế sự chú ý của đốm đen, nhưng nó vẫn dành chút sự quan tâm lên người mình, bằng không không thể nào xuất hiện sự việc mang tính nhắm vào như thế này.

Bất quá, một cái bẫy rõ ràng như vậy, nó thật sự cho rằng ta sẽ ngây ngốc đi vào sao.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư ngược lại không còn khó chịu nữa, hắn cười nói: Chúng ta dường như bị xem thường rồi.

Bất quá không sao, bất kể thứ gì trốn ở bên trong, tôi đều sẽ làm cho nó hối hận.

Nói tới đây, hắn quay đầu phân phó với Bàn Tử: Chuẩn bị cho tôi mấy phần thuốc nổ, đương lượng có thể làm bao lớn thì làm bấy lớn.

Tôi còn không tin, cái gì yêu ma quỷ quái mà thân thể có thể chống đỡ được uy lực của C4.

Nói xong, thừa dịp Bàn Tử chuẩn bị thuốc nổ, Lý Vọng Thư lấy ra một mảnh nhỏ Mật Lạc Đà, đặt lên một tảng đá cách đó không xa.

Rất nhanh, khi Bàn Tử còn chưa làm xong kíp nổ, trên tảng đá kia liền xuất hiện một cái bóng dáng rõ rệt.

Tiếp theo, cái bóng kia tựa như tế bào phân liệt, một chia làm hai, hai chia làm bốn.

Khi Bàn Tử làm xong mấy phần thuốc nổ, bốn con Mật Lạc Đà cũng từ trong tảng đá lớn kia lục tục chui ra.

Lúc này, Bàn Tử ôm thuốc nổ đã làm xong đi tới: Lần này tôi làm thành kíp nổ hẹn giờ, tiếp theo làm thế nào.

Là đưa toàn bộ vào hay là từng bước một.

Đương nhiên là một lần cho nó một cú thật tàn nhẫn.

Lý Vọng Thư nói, sai người bắt đầu buộc thuốc nổ vào người Mật Lạc Đà.

Đồng thời, trên người bốn con Mật Lạc Đà còn được trang bị thêm mấy cái đèn pin cường quang và camera hành trình.

Tôi đảo mắt muốn nhìn xem, là thứ gì đang giấu ở bên trong.

Rất nhanh, bốn con Mật Lạc Đà liền chuẩn bị xong, lại lần nữa đi về phía Thanh Đồng Môn.

Khi bốn con Mật Lạc Đà đi vào, Thanh Đồng Môn cũng lại một lần nữa đóng lại.

Bất quá lần này, Mật Lạc Đà không hề bị tấn công ngay từ đầu.

Từ camera truyền hình ảnh về, đồng thời xuất hiện trên màn hình laptop ở bên ngoài.

Chương 290

Chỉ thấy phía sau Thanh Đồng Môn hiện ra một khối cầu khổng lồ, đường kính ít nhất phải đến ba bốn trăm mét.

Nhìn chất liệu, tựa hồ toàn bộ quả cầu đều được làm từ đồng thau, hoa văn rậm rạp, không khác biệt gì so với trên Thanh Đồng Môn.

Bất quá điều thu hút sự chú ý nhất, là ở giữa quả cầu đồng thau, bốn sợi xích sắt thô to đang treo một người cả người trắng bệch.

Đây là cái gì.

Nhìn hình ảnh truyền về, tất cả mọi người đều bị bóng người treo lơ lửng kia làm cho kinh ngạc.

Nhìn thì đúng là hình người, bị bốn sợi xích sắt khóa chặt tứ chi, cứ thế treo giữa không trung.

Bất luận là tỷ lệ dáng người hay góc độ nào, đều trông rất thực.

Nếu phải nói đó thật là một con người, thì hình thể người nọ lại thực sự quá lớn.

Hơn nữa trên người còn lộ ra một loại cảm giác như nham thạch.

Lấy Mật Lạc Đà phía dưới làm vật tham chiếu, người nọ cao ít nhất cũng phải hơn 3 mét, cơ bắp quanh thân cuồn cuộn tráng kiện hệt như tinh tinh khổng lồ.

Chẳng lẽ đây là người tuyết Himalaya trong truyền thuyết.

Bàn Tử chỉ vào màn hình laptop, vẻ mặt đầy tò mò.

Nhưng mà Trương Hải Khách lại ngữ khí ngưng trọng lắc đầu: Đây là xác lột.

Chính là đem con người coi như vật chứa để sử dụng.

Xem cái xác lột này đều đã có chút thạch hóa, chứng tỏ thời gian nó bị làm thành xác lột đã không ngắn.

Chẳng qua các ngươi nhìn vết nứt ở bụng nó xem, phỏng chừng thứ bị phong ấn trong cơ thể hắn đã thoát ra ngoài rồi.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư dứt khoát điều khiển một con Mật Lạc Đà đi đến phía dưới cái xác lột kia, muốn nhìn kỹ hơn.

Ai ngờ lúc này, con Mật Lạc Đà này lại không hề có điềm báo mà bay lên, sau đó cứ thế trực tiếp lơ lửng ở độ cao cách mặt đất chừng 3 mét.

Thấy thế, Lý Vọng Thư vội vàng điều khiển ba con Mật Lạc Đà khác vây quanh qua đó.

Nhưng kết quả vẫn y như cũ, ba con Mật Lạc Đà cũng gặp tình huống giống hệt con đầu tiên, không thể hiểu được liền bay lên trời.

Bất quá cũng may lần này trên người Mật Lạc Đà có camera, tuy rằng không nhìn thấy trên người mình đã xảy ra chuyện gì, lại có thể quay được rõ ràng tình cảnh của những con Mật Lạc Đà khác.

Lại là một kẻ biết tàng hình.

Dạ Vương không phải đã bị treo lên rồi sao.

Chỉ thấy trong hình ảnh, bốn con Mật Lạc Đà đều bị một thứ giống như chân kìm của sâu bọ xuyên thủng thân thể.

Bất quá ngoại trừ đốt chân kìm xuyên qua thân thể Mật Lạc Đà kia, phía sau chân kìm là cái gì thì camera lại không quay được.

Toàn bộ hình ảnh cũng chỉ có bốn cái chân kìm lơ lửng đang treo bốn con Mật Lạc Đà.

Có lẽ, cái ở chỗ này mới là Dạ Vương thật sự.

Lý Vọng Thư lúc này cũng đã nhìn ra, Mật Lạc Đà chính là bị quái vật tàng hình tấn công.

Nhưng nếu đây là Dạ Vương, vậy thì cái Dạ Vương chúng ta đụng phải trước kia tính là cái gì.

Cũng may Mật Lạc Đà tuy rằng bị treo lên nhưng camera vẫn tiếp tục quay.

Hơn nữa bởi vì vị trí biến cao, vừa lúc có thể quay được toàn cảnh.

Mà lúc này, một thủ hạ đang thao tác chiếc laptop khác ở bên cạnh đột nhiên xoay màn hình về phía mọi người.

Các cậu mau xem, đây là hình ảnh camera quay được sau khi bật chế độ hồng ngoại.

Chỉ thấy trên màn hình laptop, trong hình ảnh trắng đen, cư nhiên có thể nhìn thấy một con quái vật cao hơn 5 mét.

Con quái vật kia dường như đang không ngừng đưa một con Mật Lạc Đà về phía phần đầu của mình, tựa hồ muốn thử nuốt chửng nó.

Bất quá lại ngại trên đầu cũng có áo giáp đồng thau, chỉ có thể bắt lấy thi thể Mật Lạc Đà cọ xát không ngừng vào bộ giáp.

Nhưng mà con quái vật này trong mắt người khác có thể rất xa lạ, thậm chí hoàn toàn không giống với Dạ Vương trước đó.

Nhưng trong mắt những người đã từng trải qua chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung, lại thấy thế nào cũng lộ ra một cỗ hương vị quen thuộc.

Trương Hải Hạnh càng là nhịn không được duỗi tay vãn lấy cánh tay Lý Vọng Thư lắc lắc, nhẹ giọng hỏi: Anh xem con quái vật này, có phải hay không trông rất giống Vạn Nô Vương.

Lý Vọng Thư cũng có chút ngẩn ra, cảm giác từ sau khi tiến vào trong động này, rất nhiều thứ hoàn toàn không khớp với miêu tả của Muộn Du Bình.

Theo lời Muộn Du Bình, thứ biết tàng hình mà mọi người đụng phải trước đó chính là Dạ Vương, thậm chí trước đó còn bị hắn khóa ở bên trong Thanh Đồng Môn.

Nhưng nếu Muộn Du Bình nói không sai, vậy thì con quái vật hiện tại này là cái gì.

Bất quá nghe được Trương Hải Hạnh nói, hắn vẫn gật đầu: Xác thực rất giống Vạn Nô Vương, chẳng những là hình thể, ngay cả cấu tạo cơ thể cũng không khác biệt lắm, tựa như một con sâu cỡ lớn vậy.

Chỉ là con quái vật này trên người mặc áo giáp đồng thau, dáng vẻ cụ thể thế nào thì lại nhìn không quá rõ.

Quản nó là thứ gì đâu.

Dù sao lập tức liền phải biến thành cặn bã rồi.

Lúc này Bàn Tử nâng tay lên, nhìn đồng hồ trên tay, bắt đầu đếm ngược.

Mười, chín, tám, bảy. hai, một.

Theo tiếng đếm ngược kết thúc, sau một tiếng nổ trầm đục, chẳng những Thanh Đồng Môn đang đóng chặt ở phía xa lập tức bị biến dạng, thậm chí cả ngọn núi đều hơi rung chuyển một chút.

Nhìn cánh cửa Thanh Đồng dày nặng trước mắt bị nổ đến biến dạng trực tiếp, trán Lý Vọng Thư xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Bàn Tử, tức giận nói: Cậu con mẹ nó rốt cuộc dùng bao nhiêu thuốc nổ hả.

Nếu làm sập núi, chúng ta toàn bộ chờ ở đây làm bánh chưng luôn

đi.

Bàn Tử không để bụng cười cười: Yên tâm đi, trong lòng tôi hiểu rõ.

Cậu không phải đã nói, sau Thanh Đồng Môn này là một không gian hình cầu hoàn toàn đúc từ đồng thau sao.

Thuốc nổ nổ bên trong, sóng xung kích sẽ không ảnh hưởng trực tiếp đến sơn thể.

Cậu xem hiện tại không phải cũng không có việc gì sao.

Tôi nói chúng ta vẫn là chạy nhanh vào đi thôi.

Bị nổ một cú như thế, chính là thần tiên cũng không khiêng nổi, càng đừng nói cái gì Tuyết Sơn Diêm Vương với Dạ Vương.

Không thể không nói, câu cuối cùng của Bàn Tử coi như nói trúng điểm mấu chốt.

Lý Vọng Thư cũng không tin trong loại nổ mạnh này còn có con bánh chưng hay cơ quan nào chịu đựng được.

Thế là hắn cũng không còn thận trọng như vậy nữa, trực tiếp dẫn người chui vào từ khe hở của cánh cửa Thanh Đồng đã biến dạng.

Tiến vào sau cửa, đầu tiên ập đến là một mùi thuốc súng nồng nặc.

Điều này làm cho Lý Vọng Thư nhịn không được lại hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Có thể đem loại C4 vốn có mùi cực nhạt nổ ra cái mùi lớn thế này, có thể thấy được hắn đã dùng đương lượng lớn đến mức nào.

Bất quá hiệu quả cũng là dựng sào thấy bóng, chỉ thấy cái xác lột khổng lồ vốn treo sau Thanh Đồng Môn giờ phút này đã không còn.

Phỏng chừng đã bị vụ nổ thổi bay hoàn toàn thành tro bụi.

Còn cái phiên bản Dạ Vương tăng cường cực giống Vạn Nô Vương kia, tuy rằng trên người có áo giáp đồng thau bảo vệ, nhưng dưới sóng xung kích của C4, giờ phút này cũng đã ngã xuống.

Một thân áo giáp đồng thau trở nên gập ghềnh lồi lõm không nói, còn rách nát tơi tả.

Mà mấy cánh tay giống như chân kìm trên người nó sớm đã không biết tung tích, cũng không biết là bị nổ nát hay bị nhiệt lượng cực lớn đốt thành tro.

Bất quá cũng giống như Dạ Vương trước đó, chỗ vết đứt gãy không ngừng có cát đen chảy ra.

Sau đó như là nhanh chóng bị oxy hóa, hắc khí không ngừng phiêu tán, cuối cùng biến thành một bãi cát trắng.

Trừ cái đó ra, toàn bộ kiến trúc đồng thau hình cầu cũng bị vụ nổ ảnh hưởng.

Ngoài việc Thanh Đồng Môn bị nổ biến dạng, ở nơi sâu nhất của kiến trúc còn có một cánh cửa nhỏ, giờ phút này cũng đã bị nổ tung.

Chương 291

Thế này thì tốt, cũng không cần chuyên môn đi tìm cánh cửa này, cửa trực tiếp đã hiện ra cho chúng ta rồi.

Lý Vọng Thư cười cười.

Theo lời Muộn Du Bình, phía sau cánh cửa nhỏ này chính là thông đạo đi tới ruộng Tàng Hải Hoa.

Mà cơ quan mở cửa này nằm lẫn trong những hoa văn rườm rà bên trong kiến trúc đồng thau, phi thường khó tìm.

Bất quá hiện tại thì tốt rồi, phàm là bộ phận không phải đúc liền khối với toàn bộ kiến trúc đồng thau đều đã lộ diện trong vụ nổ, cửa lớn và cửa nhỏ tất cả đều cùng nhau biến dạng.

Thế là Lý Vọng Thư lập tức cười nói: Dọn dẹp một chút, đã tới bước cuối cùng rồi, kế tiếp chúng ta có thể tới kiến thức một chút xem kia Tàng Hải Hoa rốt cuộc trông như thế nào.

Thấy vấn đề đều đã giải quyết, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Nghe Lý Vọng Thư nói, vài tên thủ hạ liền chuẩn bị đi đến thi thể Dạ Vương để lấy mẫu.

Nhưng mà mới vừa đi được một bước, lại bị Hắc Mắt Kính ngăn lại.

Đừng qua đó.

Tuy rằng Hắc Mắt Kính chỉ nói ba chữ, bất quá mọi người vẫn bị hắn làm cho hoảng sợ.

Sao thế.

Xảy ra chuyện gì.

Hắc Mắt Kính nghe vậy, đem đèn pin chiếu xuống mặt đất.

Chỉ thấy những vật chất màu đen vốn bám vào trong hoa văn của Thanh Đồng Môn, không biết từ lúc nào đã bong ra từng mảng rơi xuống đất.

Như là có sinh mệnh, chúng dọc theo hoa văn trên mặt đất, tập trung lại dưới thân Dạ Vương.

Mau, lấy thuốc nổ nổ tung cái xác kia.

Màn này Lý Vọng Thư thật sự quá quen thuộc.

Lúc trước ở Trương Gia Cổ Lâu, thi thể vị tổ tiên Trương gia kia chính là vì tiếp xúc với loại vật chất màu đen này nên mới phát sinh thi biến.

Hiện tại Dạ Vương tuy nói vốn dĩ chính là đấu thi do Trương gia chế tạo, sớm đã thuộc về một loại thi biến thể, hơn nữa nhìn trong cơ thể nó cũng tràn ngập hắc khí, nhưng quỷ mới biết hiện tại nếu lại bị vật chất màu đen cảm nhiễm lần nữa thì sẽ sinh ra biến cố gì.

Nhưng mà lời nói của Lý Vọng Thư vẫn chậm một chút.

Giờ phút này đã có không ít vật chất màu đen như nước chui vào bên trong áo giáp của Dạ Vương.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, Bàn Tử còn chưa kịp lấy thuốc nổ từ ba lô ra, cái thi thể tàn phá của Dạ Vương quả nhiên liền có động tĩnh.

Chỉ thấy thi thể vốn như một đống bùn nhão, sau khi run rẩy vài cái, chậm rãi đứng thẳng dậy lần nữa.

Đồng thời thân thể vốn đã phi thường cường tráng bắt đầu không ngừng bành trướng như thổi khí cầu.

Tấm áo giáp đồng thau rách nát trên người cũng vì thân thể bành

trướng mà bắt đầu rơi xuống từng mảnh.

Lúc này, mọi người cũng coi như có thể nhìn rõ bộ mặt thật của phiên bản Dạ Vương tăng cường này.

Chỉ là vừa nhìn thấy, lại thà rằng không nhìn còn hơn, Lý Vọng Thư thậm chí có một loại cảm giác buồn nôn.

Chỉ thấy nửa người trên của Dạ Vương hoàn toàn là sự kết hợp giữa người và sâu.

Nhìn thì thấy cả người cơ bắp cuồn cuộn, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện, bao phủ trên cơ bắp cư nhiên là một lớp xương vỏ ngoài giống như loài sâu bọ.

Trên lớp vỏ còn mọc từng cây lông cứng đặc thù của côn trùng.

Mà phần đầu càng là đã hoàn hoàn toàn toàn biến thành bộ dáng sâu bọ, đặc biệt là vị trí miệng, chia làm bốn cánh trên dưới trái phải, cực kỳ giống khẩu khí của châu chấu.

Giờ phút này toàn bộ thân thể bành trướng lên, bộ dáng bóng loáng nhầy nhụa, nếu không phải trên đầu thiếu hai sợi râu thật dài, Lý Vọng Thư thậm chí cảm giác đứng trước mặt chính là một con gián cỡ đại đặc biệt.

So với Dạ Vương này, Lý Vọng Thư thậm chí cảm giác bộ dáng Vạn Nô Vương cũng không đến mức dữ tợn như vậy, thậm chí còn có vài phần mi thanh mục tú.

Thẩm mỹ của người Trương gia tuyệt đối có vấn đề, làm ra mấy thứ quỷ quái này chẳng có cái nào nhìn được cả.

Trong lòng cảm thán một câu, thấy những người khác cũng giống mình, bị dị biến trước mắt làm cho kinh hãi đứng ngây ra đó, Lý Vọng Thư vội vàng hô: Còn thất thần làm cái gì.

Khai hỏa nha.

Mọi người lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, sôi nổi bắt đầu trút hỏa lực về phía Dạ Vương.

Nhưng mà so với Dạ Vương có áo giáp đồng thau, giờ phút này tuy rằng thiếu áo giáp ngăn cản, nhưng khi đạn bắn vào người nó lại giống như bắn vào trong nước, hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Càng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm chính là, nửa người dưới vốn đã bị nổ đứt, lúc này chỗ vết cắt cũng bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Chẳng qua mọc ra không phải là chân, mà là từng cái, từng cái hình người.

Hoặc là nói, từ nửa người dưới của Dạ Vương lại mọc ra một nửa thân người khác, mọc ra một cái xong lập tức lại mọc thêm cái nữa.

Chỉ chốc lát sau, nửa người dưới của Dạ Vương liền mọc ra một chùm cơ thể người mới.

Những người này khác với cái đầu gián của Dạ Vương, có thể nhìn ra rõ ràng ngũ quan thuộc về nhân loại.

Lý Vọng Thư suy đoán, những cái này hẳn là các Dạ Phụ những người Khang Ba Lạc đã từng bị hiến tế.

Chẳng qua giờ phút này, một chùm Dạ Phụ lại từ nửa thân dưới Dạ Vương mọc ra, giống như trồng cây chuối dùng mấy chục cánh tay chống đỡ thân thể khổng lồ của Dạ Vương.

Bị vật chất màu đen tăng cường một lần nữa, sự lợi hại của Dạ Vương có chút vượt qua dự đoán của mọi người.

Súng bắn vào người, viên đạn như bị nó nuốt chửng, bắn vào trong thân thể liền không có bất kỳ phản ứng gì.

Lỗ đạn lưu lại trên người, không cần đến mấy nhịp thở là có thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Cho dù là tên lửa chống tăng bắn qua, kết cục cũng giống hệt viên đạn.

Đầu đạn bắn vào thân thể, giống như bị hoàn toàn nuốt chửng, căn bản không phát nổ.

Thậm chí Bàn Tử trong lúc vội vàng lại làm ra một khối C4, chẳng sợ nổ mạnh, sóng xung kích kia cũng chỉ làm trên người nó gợn lên vài vòng sóng nước.

Con Dạ Vương này trông cứ như được làm từ chất lỏng, tấn công vật lý rất khó gây ra bao nhiêu sát thương lên người nó.

Bất quá nó cũng không phải hoàn toàn không có điểm yếu.

Bởi vì hạ thân toàn bộ do Dạ Phụ chống đỡ, cho nên di chuyển tương đối chậm chạp.

Hơn nữa không có lớp áo giáp đồng thau kia, Dạ Vương dường như cũng mất đi năng lực tàng hình, chỉ có thể minh đao minh thương đối đầu chính diện với nhóm Lý Vọng Thư.

Nhưng dù vậy, hiện tại nhóm Lý Vọng Thư cũng không có biện pháp nào quá tốt để đối phó với Dạ Vương trạng thái này.

Cứ thế này không được, năng lực tái sinh của tên này thật sự quá mạnh, dựa vào vũ khí hiện tại của chúng ta căn bản giết không chết hắn.

Trương Hải Khách lúc này đột nhiên mở miệng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Bàn Tử nghe vậy lập tức lộ vẻ hung ác: Hay là tôi lại cho hắn một cú thật lớn.

Lần này trên người hắn đã không còn áo giáp đồng thau phòng hộ.

Chỉ cần đương lượng đủ lớn, tôi không tin nổ thành tro hắn còn có thể phục hồi như cũ.

Nhưng mà Lý Vọng Thư lại vừa nổ súng vừa lắc đầu: Vô dụng thôi, tên này chỉ là công cụ, nguy hiểm thực sự đến từ đốm đen kia.

Không giải quyết được đốm đen, phiền toái sẽ cuồn cuộn không ngừng.

Đừng quên, lúc ở Trương Gia Cổ Lâu, cho dù giải quyết thi thể vị tổ tiên Trương gia kia, đốm đen vẫn tạo ra được một con quái vật Kỳ Lân đen.

Hiện tại cậu đem thứ này nổ nát, trời biết đốm đen phía sau lại sẽ gây ra chuyện xấu gì nữa.

Ít nhất, trước mắt con Dạ Vương này di chuyển chậm chạp, chúng ta còn có thể miễn cưỡng chu toàn với nó.

Muốn giải quyết nó, cần thiết phải giải quyết vấn đề từ ngọn nguồn.

Giống như lúc ở Trương Gia Cổ Lâu, lợi dụng lực lượng mảnh vỡ thiên thạch tạm thời phong ấn đốm đen lại.

Nghe Lý Vọng Thư nói, mắt Bàn Tử sáng lên, nhưng ngay sau đó lại ảm đạm đi: Chính là mảnh vỡ thiên thạch ở đâu.

Đừng nói là cái quả cầu đồng thau chúng ta đang đứng này nhé.

Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía cánh cửa nhỏ bị nổ tung ra một khe hở kia, không quá chắc chắn nói: Tiểu Ca từng nói, phía sau nơi này chính là ruộng Tàng Hải Hoa.

Chương 292

Hắn tuy chưa từng thấy mảnh vỡ thiên thạch, nhưng suy đoán Tàng Hải Hoa sở dĩ tồn tại chính là chịu ảnh hưởng của mảnh vỡ thiên thạch.

Cho nên suy đoán mảnh vỡ thiên thạch kia hẳn là nằm dưới ruộng Tàng Hải Hoa.

Vậy còn chờ cái gì.

Chúng ta đi tìm mảnh vỡ thiên thạch kia là được.

Lần này Bàn Tử vừa nói xong, không ngờ đã bị Trương Hải Khách mở miệng bác bỏ.

Không được, chúng ta đi rồi, trời biết tên trước mắt này sẽ làm ra chuyện gì.

Nếu nó chạy ra ngoài, sẽ tạo thành hậu quả gì, các ngươi đã nghĩ tới chưa.

Lý Vọng Thư vừa nghe cũng thấy đúng, với trạng thái hiện tại của Dạ Vương, nếu chạy ra bên ngoài còn không biết sẽ náo ra động tĩnh lớn đến mức nào.

Không phải hắn lo nghĩ cho thiên hạ, mà là động tĩnh nếu quá lớn, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các bộ phận liên quan.

Đến lúc đó, nói không chừng ngay cả bọn họ cũng sẽ bị tra xét đến tận gốc rễ, phiền toái có thể nói là vô tận.

Có lẽ nhìn ra sự rối rắm của Lý Vọng Thư, Trương Hải Khách lúc này lại nở nụ cười: Chi bằng binh chia làm hai đường, một bộ phận đi tìm thiên thạch, nghĩ cách phong ấn đốm đen.

Một bộ phận còn lại ở lại, cũng coi như bảo vệ một con đường lui, đồng thời cùng tên này chơi trốn tìm một chút, cầm chân nó, không cho nó chạy ra ngoài.

Lý Vọng Thư hơi suy nghĩ, lại liếc nhìn con Dạ Vương giống như đại BOSS trong game kia, cuối cùng cắn răng nói: Đường phía sau hẳn là không có gì nguy hiểm.

Tôi đi tìm mảnh vỡ thiên thạch, các người ở lại đây cầm chân nó.

Nói đến đây, lại nghĩ nghĩ, trầm giọng dặn dò: Nếu sự tình không thể vãn hồi, liền lập tức rút lui, đem nơi này nổ tung toàn bộ, bất luận thế nào cũng không thể để nó chạy ra ngoài.

A.

Vậy cậu làm sao bây giờ.

Trương Hải Hạnh không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh Lý Vọng Thư, nghe vậy vẻ mặt đầy lo lắng.

Lý Vọng Thư thấy thế cười an ủi: Không cần lo lắng cho tôi, đừng quên tôi có thể chế tạo Mật Lạc Đà.

Có Mật Lạc Đà ở đây, cho dù nơi này sập, tôi hoàn toàn có thể khiến nó mở một con đường ra cho tôi.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư nhìn lướt qua những người khác, lập tức đưa ra quyết định: Cứ làm như vậy đi.

Tôi đi tìm mảnh vỡ thiên thạch, các người nghĩ cách cầm chân nó, mọi người tự mình cẩn thận một chút.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, liền thấy Trương Hải Khách đột nhiên chạy về một hướng khác, liên tục khai hỏa vào Dạ Vương, cơ hồ mỗi phát súng đều bắn trúng cái đầu gián của nó.

Điều này tức khắc thu hút sự chú ý của Dạ Vương, vô số cánh tay

phụ nữ dưới thân bắt đầu phát lực, đuổi theo hướng Trương Hải Khách.

Thấy thế, Lý Vọng Thư cũng không trì hoãn, gật đầu với mọi người rồi chạy về phía cánh cửa nhỏ đã bị nổ tung kia.

Tôi đi cùng anh, nhiều người cũng dễ chiếu ứng lẫn nhau.

Lý Vọng Thư vừa mới chen qua khe hở cửa nhỏ, không ngờ phía sau Trương Hải Hạnh cũng đi theo.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cũng không ngăn cản mà kéo Trương Hải Hạnh cùng nhau đi về phía trước.

Phía sau cửa nhỏ là một thông đạo hoàn toàn chế tác từ đồng thau.

Có lẽ do vụ nổ trước đó, lúc này toàn bộ thông đạo đều có chút vặn vẹo, đi lại có chút mấp mô.

Cũng may đi được không bao lâu, sự mấp mô dần dần bình phục, thông đạo lại khôi phục thành dáng vẻ bằng phẳng.

Bất quá cũng chính vì thế lại làm Lý Vọng Thư cảm thấy có chút kinh ngạc.

Muộn Du Bình chỉ đề cập qua loa rằng dọc theo thông đạo này là có thể tới ruộng Tàng Hải Hoa.

Nhưng Lý Vọng Thư không ngờ thông đạo này lại dài đến mức độ này.

Phải biết tốc độ của hắn và Trương Hải Hạnh một chút cũng không chậm.

Cho dù không phải toàn lực lao tới, nhưng hai người vẫn dọc theo thông đạo đi gần một giờ đồng hồ mới đến được cuối đường.

Tại điểm cuối là một cánh cửa Thanh Đồng cỡ nhỏ.

Trên cửa điêu khắc một đóa hoa, nhìn qua thập phần vũ mị.

Mà cánh hoa của đóa hoa này chính là chìa khóa mở cửa.

Lý Vọng Thư vừa làm theo phương pháp Muộn Du Bình dạy, không ngừng ấn xuống các cánh hoa trên cửa, vừa nhíu mày nhỏ giọng nói: Tôi cứ tưởng ruộng Tàng Hải Hoa nằm ngay sau quả cầu đồng thau kia.

Không ngờ lại cách xa quả cầu đồng thau đến thế.

Nhưng Trương Hải Hạnh lại lắc đầu: Đó chỉ là ảo giác của anh thôi.

Thông đạo này nhìn như đi thẳng về phía trước, trên thực tế lại có rất nhiều khúc cua khó phát hiện.

Những hoa văn đồng thau đó chính là để mê hoặc giác quan con người.

Thực tế chúng ta đang đi vòng tròn, nơi này khoảng cách thẳng tắp đến quả cầu đồng thau kia hẳn là không xa.

Loại kỹ thuật này Trương gia sở trường nhất, không có gì to tát cả.

Trương Hải Hạnh vừa dứt lời, cánh cửa Thanh Đồng trước mặt Lý Vọng Thư cũng phát ra một tiếng vang giòn.

Khi cửa mở ra, gió núi lạnh thấu xương lẫn lộn tuyết vụn tức khắc đánh vào người hai người, quất vào mặt sinh đau.

Mà ở ngoài cửa, dưới một tầng tuyết đọng mỏng manh, có thể thấy một mảng lớn ruộng hoa.

Chỉ là nhìn những đóa Tàng Hải Hoa giấu trong tuyết trước mắt, sắc mặt Lý Vọng Thư lại không được tốt lắm.

Tàng Hải Hoa có màu đỏ, đỏ như máu tươi.

Điểm này không thể nghi ngờ, vô luận là trong hồi ức của Muộn Du Bình hay lời kể của người Khang Ba Lạc, đều nói Tàng Hải Hoa khi nở là đẹp nhất.

Trên nền tuyết trắng tinh không tì vết lộ ra điểm điểm đỏ bừng, chỉ cần nhìn một cái là có thể khiến người ta không tự chủ được mà say mê trong đó.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm Lý Vọng Thư có chút nhìn thôi đã thấy sợ.

Tuy rằng hình dạng hoa không chênh lệch nhiều so với miêu tả, nhưng màu sắc lại khác xa vạn dặm.

Khắp nơi dưới nền tuyết lộ ra căn bản không phải một màu đỏ tươi nào cả, mà là trắng thấu đen.

Loại màu đen này còn không phải màu đen mọi người thường thấy, hoặc nói cái màu đen này căn bản không phải là một loại màu sắc.

Ngược lại nó giống như loại bóng tối hỗn độn khi không có bất kỳ nguồn sáng nào vào ban đêm.

Mà loại màu đen này cơ hồ không khác biệt gì so với những đốm đen trong tầng nham thạch kia.

Xem ra đốm đen ảnh hưởng đối với mảnh vỡ thiên thạch nơi này đã vượt xa dự kiến của tôi.

Tàng Hải Hoa chịu ảnh hưởng của mảnh vỡ thiên thạch mới có công hiệu thần kỳ.

Hiện tại ruộng Tàng Hải Hoa xảy ra biến cố, thực rõ ràng là mảnh vỡ thiên thạch đã xảy ra vấn đề.

Lúc này Trương Hải Hạnh nhìn xung quanh một chút, ngay sau đó

nhíu mày nói: Nhìn hoàn cảnh xung quanh không giống như có thiên thạch nha, chẳng lẽ thiên thạch kỳ thật không ở nơi này.

Lý Vọng Thư cũng nhíu mày nhìn lướt qua, ngay sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay gạt đi một lớp tuyết đọng trên mặt đất.

Chỉ thấy dưới lớp tuyết là một tầng băng dày.

Bất quá do vấn đề ánh sáng, hơn nữa lớp băng quá dày nên tình huống bên dưới nhìn không rõ lắm.

Hắn nhàn nhạt nói: Ruộng Tàng Hải Hoa ở chỗ này, hơn nữa nghe nói Tàng Hải Hoa vẫn luôn sinh trưởng trên một hồ băng.

Mà nơi này đột ngột xuất hiện một hồ băng như vậy, hoặc là đây từng là một ngọn núi lửa, sau khi tắt hình thành hồ núi lửa.

Hoặc nơi này chính là từng bị thiên thạch va chạm, tạo thành từng cái hố to trên đỉnh núi, lúc này mới có hồ băng hiện tại.

Nói đoạn, Lý Vọng Thư một tay vuốt ve mặt băng, đồng thời nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, con Thi Miết Vương không biết đã biến dị bao nhiêu lần trong đầu hắn cũng bắt đầu hơi rung động.

Theo sự rung động của Thi Miết Vương, tinh thần lực của hắn bắt đầu lan tràn ra bốn phía.

Dựa theo lời Muộn Du Bình, trong hồ băng này sinh sống một loại sinh vật giống như quả cầu kim loại.

Tàng Hải Hoa kỳ thật chính là cộng sinh thể của loài sinh vật cầu kim loại này.

Hoặc nói đúng hơn, hai thứ này có thể tính là hai vị nhất thể.

Khi mặt hồ đóng băng, kim cầu vì hạ thấp tiêu hao năng lượng của bản thân sẽ lâm vào ngủ đông.

Chương 293

Mà lúc này, Tàng Hải Hoa sẽ từ trong cơ thể sinh vật kim cầu mọc ra, sau đó vươn lên khỏi mặt băng.

Tàng Hải Hoa dựa vào quang hợp để sinh trưởng, đồng thời cũng cung cấp một phần dinh dưỡng cho kim cầu.

Mãi cho đến khi băng tuyết tan mỗi năm, Tàng Hải Hoa trưởng thành, bào tử rơi xuống hồ nước, kim cầu mới có thể thức tỉnh từ trong giấc ngủ đông.

Mà ý định của Lý Vọng Thư chính là muốn thử dùng tinh thần lực để tìm kiếm kim cầu dưới mặt băng.

Rốt cuộc tuy nói thứ kia trông trừu tượng, nhưng theo miêu tả của Muộn Du Bình thì vẫn chưa thoát khỏi phạm trù sâu bọ.

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, hắn cảm nhận được dưới lớp băng, trong bộ rễ của mỗi gốc Tàng Hải Hoa đều ẩn giấu ít thì một hai con, nhiều thì bốn năm con Kim Cầu Trùng.

Chẳng qua cảm nhận được thì là một chuyện, nhưng ngay khi hắn muốn dùng ý nghĩ để khống chế Kim Cầu Trùng thì dị biến xuất hiện.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của hắn, muốn khống chế các loài sâu khác, chỉ cần Thi Miết Vương trên người hắn hổ khu chấn động, đại bộ phận sâu bọ khác lập tức sẽ run bần bật.

Tiếp theo hắn chỉ cần phát ra mệnh lệnh, những con sâu đó sẽ tre già măng mọc làm theo mệnh lệnh, hoàn toàn không màng đến sống chết.

Nhưng lần này lại khác, ngay khi hắn vừa dùng tinh thần lực thiết lập liên hệ với một con Kim Cầu Trùng gần nhất, chưa đợi hắn phát

ra mệnh lệnh, con Kim Cầu Trùng kia lập tức thức tỉnh khỏi giấc ngủ say.

Sau đó, mượn khe hở mà Tàng Hải Hoa nối liền trên dưới mặt băng, nó trực tiếp lôi theo cả Tàng Hải Hoa, mở một cái lỗ nhỏ trên mặt băng chui ra.

Sau khi ra khỏi mặt băng, con Kim Cầu Trùng kia cơ hồ trong nháy mắt liền khóa chặt Lý Vọng Thư.

Tiếp đó, như một quả bóng cao su, thân thể nó nảy lên trên mặt băng, nhảy thẳng về phía đầu Lý Vọng Thư một cách đầy bất ngờ.

Trong quá trình này, Lý Vọng Thư thậm chí thấy Kim Cầu Trùng mở cái miệng rộng cơ hồ 180 độ, bên trong là chi chít răng nanh.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, mắt thấy Lý Vọng Thư còn đang ngẩn người tại chỗ, nhưng Trương Hải Hạnh phản ứng cực nhanh, rút dao găm lao đến trước người hắn, một dao liền chẻ đôi con Kim Cầu Trùng dọc theo cái miệng đang mở lớn.

Tới lúc này, Lý Vọng Thư cũng hoàn hồn, nhìn xác Kim Cầu Trùng trước mắt, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ: Vốn định để đám Kim Cầu Trùng này giúp tôi dò đường dưới nước.

Bất quá giờ thì hay rồi, nhìn dáng vẻ thì đám Kim Cầu Trùng này cũng đã chịu ô nhiễm của đốm đen giống như vậy.

Vậy hiện tại làm sao bây giờ.

Thứ này tuy nhìn không tay không chân, bất quá cú nhảy vừa rồi tốc độ một chút cũng không chậm.

Nếu đổi là người thường, chưa chắc đã tránh được đòn tập kích của nó.

Trương Hải Hạnh lúc này ngồi xổm bên cạnh xác Kim Cầu Trùng,

vừa lấy dao găm chọc vào cái xác, vừa quay đầu hỏi Lý Vọng Thư: Hơn nữa đây vẫn là ở trên cạn, nếu xuống nước, còn không biết thứ này sẽ biến thành cái dạng gì.

Lý Vọng Thư cũng nhịn không được thở dài: Là nha.

Thứ này quanh năm ngâm mình trong nước, cơ hội lên lục địa kỳ thật không nhiều.

Nhưng ở trên cạn đã khó chơi như vậy, nếu tùy tiện xuống nước thì chẳng khác nào chui đầu vào rọ.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư lại nhìn lướt qua cánh đồng Tàng Hải Hoa mênh mông bát ngát trước mặt, thở dài nói: Hiện tại có hai cách.

Thứ nhất là làm theo kế hoạch ban đầu của tôi và Trương Khởi Linh, hủy hoại khắp ruộng Tàng Hải Hoa.

Theo kinh nghiệm của hắn, chỉ cần Tàng Hải Hoa bị hủy, đám Kim Cầu Trùng này sẽ vì thiếu hụt chất dinh dưỡng mà chết.

Bất quá xem hành động lực mà con vừa rồi thể hiện, tôi cảm thấy khả năng lớn hơn là mấy thứ này sẽ toàn bộ chui ra khỏi mặt băng.

Đến lúc đó, đầy khắp núi đồi đều là bóng dáng đám Kim Cầu Trùng này, cảnh tượng đó ngược lại cực kỳ giống truyền thuyết về Dạ Vương, cả ngọn núi mọc đầy những con mắt.

Nghĩ đến cảnh tượng Lý Vọng Thư miêu tả, Trương Hải Hạnh nhịn không được rùng mình, vội vàng truy vấn: Vậy cách thứ hai đâu.

Lý Vọng Thư lúc này lại trầm mặc một hồi lâu, tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: Còn một cách nữa, chính là làm cho đám Kim Cầu Trùng này giống như con vừa rồi, cưỡng ép đánh thức chúng nó từ trong giấc ngủ say.

Như vậy, cơn gắt ngủ của chúng nó sẽ đổ dồn hết lên đầu hai

chúng ta.

Nghe vậy, mắt Trương Hải Hạnh sáng lên: Cứ làm như thế đi.

Đến lúc đó tôi sẽ thu hút sự chú ý của chúng, anh đi tìm thiên thạch.

Lý Vọng Thư vốn định đề nghị rằng có thể thiết lập bẫy trước, sau đó dẫn dụ đám kim cầu trùng vào trong bẫy để xử lý.

Nhưng khi nghe Trương Hải Hạnh nói xong, lại nhìn qua ba lô của hai người, việc thiết lập bẫy dường như có chút không thực tế.

Bởi vì để tạo thành sát thương diện rộng, dù là nhiên liệu hay thuốc nổ, trong ba lô của cả hai đều chẳng còn bao nhiêu.

Nếu không thể tạo ra lượng sát thương lớn thì bẫy rập sẽ trở nên vô nghĩa, ngược lại còn có khả năng đẩy chính mình vào tuyệt địa.

Tuy nhiên, để Trương Hải Hạnh một mình mạo hiểm thu hút sự chú ý của kim cầu trùng, Lý Vọng Thư lại không quá yên tâm.

Không phải hắn sợ cô không hoàn thành nhiệm vụ, mà là trong lòng hắn rõ hơn ai hết số lượng kim cầu trùng ở nơi này nhiều đến mức nào.

Hắn sợ trong quá trình Trương Hải Hạnh dụ địch, lỡ có sơ suất gì thì hắn hối hận cũng không kịp.

Có lẽ nhìn ra tâm tư của hắn, Trương Hải Hạnh chủ động bước đến trước mặt Lý Vọng Thư, ôm lấy cổ hắn rồi hôn lên.

Sau nụ hôn, cô mới nghiêm túc nói: Anh yên tâm đi.

Em sẽ không sao đâu.

Anh cũng đừng quên em là ai.

Trường hợp gì mà em chưa từng gặp qua.

Chẳng phải chỉ là mấy con sâu nhỏ thôi sao.

Làm sao có thể làm em bị thương được.

Anh cứ yên tâm đi tìm thiên thạch đi, đám sâu này cứ giao cho em là được.

Hơn nữa không phải anh đã nói, lúc ở Trương gia cổ lâu, sức mạnh từ mảnh vỡ thiên thạch có thể phong ấn đốm đen kia sao.

Cho nên anh chỉ cần nhanh chóng tìm được thiên thạch, phong ấn đốm đen lại.

Như vậy đám sâu bị đốm đen ô nhiễm này, có lẽ cũng sẽ theo đó mà tiêu tùng thôi.

Nghe Trương Hải Hạnh nói vậy, Lý Vọng Thư dùng sức, ôm chặt cô vào lòng thêm chút nữa, khẽ nói: Vậy em nhất định phải cẩn thận, nếu không chống đỡ được thì cứ quay lại đường hầm.

Chỉ cần lui vào trong đường hầm, đám kim cầu trùng đó sẽ không thể dùng số lượng áp đảo em được.

Biết rồi.

Đừng làm như sinh ly tử biệt thế chứ.

Trương Hải Hạnh nói, vừa lườm hắn một cái đầy vẻ hờn dỗi.

Tiếp đó, hai người lui về phía sau một tảng đá đằng xa.

Lý Vọng Thư ngồi xổm sau tảng đá, bắt đầu không ngừng thúc giục Thi Miết Vương, tinh thần lực liên tục khuếch tán, rất nhanh đã bao phủ cả hồ băng.

Trong cảm nhận tinh thần của hắn, cho đến khi tất cả kim cầu trùng đều được phác họa rõ ràng, hắn mới khẽ hỏi: Chuẩn bị xong chưa.

Lúc này Trương Hải Hạnh đã hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu, những vật dụng không liên quan trong ba lô đều bị cô lấy ra ném xuống đất, chỉ giữ lại súng ống và thuốc nổ.

Nghe Lý Vọng Thư hỏi, cô mỉm cười gật đầu với hắn.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư lập tức thúc giục Thi Miết Vương trong đầu rung động điên cuồng.

Tức thì, kim cầu trùng trong toàn bộ hồ băng gần như cùng lúc cảm nhận được hơi thở của Thi Miết Vương, đồng thời thiết lập liên hệ với nó.

Trong cảm giác của Lý Vọng Thư, tất cả kim cầu trùng đều khẽ chấn động, nhanh chóng tỉnh lại từ trạng thái ngủ đông.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư nhanh chóng cắt đứt liên hệ, sau đó ngồi xổm sau tảng đá, lẳng lặng chờ đợi kim cầu trùng tập kích.

Và sự thật quả nhiên giống như hắn suy đoán.

Kim cầu trùng bị ô nhiễm dường như đặc biệt để ý đến Thi Miết Vương.

Hoặc có thể nói, là đốm đen hoàn toàn bị sức mạnh của mảnh vỡ thiên thạch khác trên người Thi Miết Vương hấp dẫn.

Mặc dù Lý Vọng Thư đã cắt đứt liên hệ, nhưng bản năng vẫn khiến kim cầu trùng xao động hướng về phía Lý Vọng Thư.

Nhận thấy kim cầu trùng bắt đầu xao động, Lý Vọng Thư quay đầu gật đầu với Trương Hải Hạnh, khẽ nói: Cẩn thận một chút, chờ anh về.

Nói xong, hắn lập tức đứng dậy, chạy như điên về một hướng khác.

Ngay khi Lý Vọng Thư chạy ra xa và ẩn nấp trở lại, khắp cánh

đồng Tàng Hải Hoa đột nhiên biến thành những đài phun nước.

Chương 294

Từng con kim cầu trùng bắt đầu nhảy ra từ dưới mặt băng, sau đó lao nhanh về phía vị trí Lý Vọng Thư vừa ẩn nấp.

Trương Hải Hạnh thấy thế cũng không đứng ngây ra, lập tức châm một cây pháo sáng lạnh cầm trong tay, không ngừng múa may, như sợ kim cầu trùng không nhìn thấy mình.

Rất nhanh, theo số lượng kim cầu trùng nhảy ra từ dưới mặt băng ngày càng nhiều, mặt băng của cả hồ bắt đầu vỡ vụn, từ từ không còn nguyên vẹn mà biến thành vô số tảng băng trôi nổi.

Như vậy lại càng thuận tiện cho kim cầu trùng chui ra.

Chỉ trong vài nhịp thở, một đoàn kim cầu trùng tụ tập lại với nhau, giống như một đám mây đen lộ ra ánh kim, ùn ùn kéo về phía Trương Hải Hạnh.

Thấy Trương Hải Hạnh đã thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của kim cầu trùng, Lý Vọng Thư cũng không trì hoãn.

Hắn ôm một tảng đá lớn bên cạnh, nhảy ùm xuống hồ băng.

Nhiệt độ trong hồ có chút ngoài dự kiến của hắn, không lạnh thấu xương như tưởng tượng, thậm chí còn ấm hơn bên ngoài vài phần.

Nhờ trọng lượng của tảng đá lớn, tốc độ chìm xuống khá nhanh.

Chỉ là hồ băng này quá sâu, khiến hắn mất nửa ngày vẫn chưa chạm đáy.

Tuy nhiên khi xuống nước, đèn mỏ trên đầu đã có thể chiếu rọi xuống đáy, giúp hắn lờ mờ nhìn thấy tình hình bên dưới.

Quả nhiên ở chỗ sâu nhất của đáy hồ, có một tảng thiên thạch hình

bán nguyệt đầy những lỗ nhỏ, cực kỳ giống với khối vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà.

Chỉ có điều lúc này, nửa phần dưới của thiên thạch đã hoàn toàn chìm vào một loại bóng tối.

Xem ra mức độ mảnh thiên thạch này bị đốm đen cắn nuốt đã vượt xa viên ở Trương gia cổ lâu.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư vội vàng điều chỉnh phương hướng, bơi về phía đỉnh của thiên thạch.

Nhưng ngay khi hắn sắp tiếp cận, không biết là do kích hoạt cơ chế phòng ngự bị động của đốm đen hay do nó cảm nhận được nguy hiểm, vô số xúc tu cấu thành từ vật chất đen đột nhiên vươn ra từ bóng tối dưới đáy thiên thạch, cuốn về phía Lý Vọng Thư.

Mẹ kiếp.

Thế này thì quá sức rồi.

Đang ở trong nước, hành động vốn đã bất tiện, lúc này lại đối mặt với nhiều xúc tu đen như vậy, Lý Vọng Thư suýt nữa thì chửi thành tiếng.

Cũng may đúng lúc này, khi vật chất đen hoạt động, mảnh thiên thạch kia cũng phát ra một luồng hồng quang nhàn nhạt.

Những xúc tu đó dường như rất kiêng kị hồng quang này, lập tức né tránh ra xa.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không kịp nghĩ nhiều, vừa cố nén sự khó chịu do lặn sâu nhanh chóng gây ra cho cơ thể, vừa nhanh chóng đạp nước.

Cuối cùng, trước khi những xúc tu kia kịp tụ lại tấn công lần nữa, hắn đã vững vàng đáp xuống trên mảnh thiên thạch.

Chỉ là tìm được thiên thạch rồi, nhưng một vấn đề mới lại xuất hiện trước mắt.

Đó là làm sao để lấy được sức mạnh của thiên thạch.

Phải biết từ đầu đến cuối, chưa có lần nào là hắn chủ động hấp thụ sức mạnh thiên thạch cả.

Thậm chí nhiều lần, hắn còn chẳng nhận ra sức mạnh thiên thạch đã nhập vào người mình từ lúc nào.

Cho nên hiện tại tuy đã tìm thấy, nhưng trong lòng hắn lại không cách nào xác định mình có thu hoạch được gì hay không.

Nghĩ đến đây, phản ứng đầu tiên của hắn là tĩnh tâm, cẩn thận quan sát Thi Miết Vương trên người.

Nhưng nhìn một vòng cũng chẳng phát hiện Thi Miết Vương có biến hóa gì mới.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy đỉnh đầu tối sầm lại.

Ngẩng đầu lên thì thấy không biết từ lúc nào, những con kim cầu trùng bị Trương Hải Hạnh thu hút đi đã quay lại xuống nước.

Lúc này chúng giống như từng quả ngư lôi, đang lao nhanh xuống phía hắn.

Hiện tại đã đến bên cạnh thiên thạch, dễ dàng buông tay để chạy trốn là chuyện không thể nào.

Huống chi nhìn tốc độ của đám kim cầu trùng trong nước còn nhanh hơn cả khi nhảy nhót trên cạn.

Điều này khiến Lý Vọng Thư dù muốn chạy cũng không thoát.

Sức mạnh thiên thạch này, rốt cuộc làm sao để đạt được.

Lý Vọng Thư đến đây cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn

bị.

Theo phân tích tin tức hắn có được, nếu Thi Miết Vương là vật dẫn và trạm trung chuyển của sức mạnh thiên thạch, vậy thì hắn suy đoán cách hấp thụ sức mạnh tám phần có liên quan đến Thi Miết Vương.

Và hắn cũng đã làm như vậy, ngay khi tiếp xúc với thiên thạch, hắn liên tục thúc giục Thi Miết Vương, kéo dài tinh thần lực về phía thiên thạch.

Tuy nhiên kết quả là làm chính mình mệt chết khiếp, mà phía Thi Miết Vương lại không có chút thay đổi nào.

Chẳng những ngoại hình không đổi, mà trong ý thức của Lý Vọng Thư, tinh thần lực của hắn cũng không tăng lên chút nào.

Kết quả này đều chỉ rõ dự đoán trước đó của hắn hoàn toàn sai.

Muốn đạt được sức mạnh thiên thạch, chỉ dựa vào Thi Miết Vương là vô dụng.

Đương nhiên, kết quả này Lý Vọng Thư không phải không thể chấp nhận.

Vốn dĩ đó chỉ là một phỏng đoán, thành công thì tốt, thất bại cũng chẳng sao.

Theo kế hoạch ban đầu, nếu thất bại, hắn sẽ liên tục thử các biện pháp khác cho đến khi thành công.

Chỉ là kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, hắn liệu được Dạ Vương có thể sẽ khó đối phó hơn so với lời Tiểu Ca nói một chút.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, thiên thạch ở nơi này cư nhiên đã bị đốm đen cắn nuốt hơn một nửa.

Điều này cũng dẫn đến việc cả Tàng Hải Hoa lẫn kim cầu trùng

đều xảy ra dị biến không tên, đẩy hắn vào tình cảnh vô cùng khó xử hiện tại.

Thử từng cách một chắc chắn là không kịp, nhìn đám kim cầu trùng đang lao nhanh tới gần, Lý Vọng Thư ước chừng nhiều nhất chỉ còn một phút nữa là đám sâu điên cuồng này sẽ đuổi tới nơi.

Nếu bị kim cầu trùng hoàn toàn bao vây, Lý Vọng Thư không nghĩ mình còn lại được cái xác nguyên vẹn.

Thấy sự việc đã đến nước này, Lý Vọng Thư chỉ có thể ôm tâm thái đánh cược một phen cuối cùng, rút dao găm ra, rạch nát lòng bàn tay mình.

Lần trước ở Trương gia cổ lâu, ta chẳng làm gì khác, chỉ nhỏ máu lên quan tài đá liền đạt được sức mạnh của viên thiên thạch kia, hy vọng lần này máu vẫn hữu dụng.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư quyết đoán ấn bàn tay đang không ngừng trào máu tươi lên mặt thiên thạch.

Nói cũng lạ, theo cái ấn tay của hắn, cả khối thiên thạch lập tức bắt đầu lộ ra một trận hồng quang chói mắt.

Phía dưới thiên thạch, lớp vật chất đen vốn đã bao bọc hơn nửa khối đá giờ đây giống như giấy gói lửa, từng đạo hồng quang bắt đầu xuyên thấu từ bên trong ra ngoài.

Hữu dụng.

Xem ra lần này ta đoán không sai.

Tuy không rõ nguyên lý là gì, nhưng thiên thạch gặp máu tươi của hắn đã xảy ra phản ứng, đây là sự thật không thể chối cãi.

Thấy thế, hắn định rút tay về để đổi góc độ tránh đám kim cầu trùng đang lao tới.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một sự thật đáng sợ.

Bề mặt thiên thạch giống như bị bôi keo siêu dính, bàn tay bị rạch của hắn dính chặt lên đó, làm cách nào cũng không gỡ ra được.

Không chỉ vậy, hắn còn cảm thấy từ dưới lòng bàn tay truyền đến một lực hút mãnh liệt.

Máu trong người không tự chủ được dồn về phía bàn tay, bị thiên thạch hút đi.

Đây là tình huống gì.

Lý Vọng Thư thậm chí có thể cảm nhận được máu đang chảy xiết trong mạch máu.

Chương 295

Nếu không phải vết thương trên tay trước đó không lớn, có lẽ chỉ trong một nhịp thở, hắn đã bị hút thành xác khô.

Nhưng dù vậy, việc mất máu lượng lớn trong thời gian ngắn vẫn khiến hắn hoa mắt chóng mặt.

Cũng may xung quanh hắn còn có không ít máu loang ra.

Đám kim cầu trùng kia không biết là kiêng kị thiên thạch hay kiêng kị máu tươi của hắn, tóm lại là đã vây đến bên cạnh nhưng lại chần chừ không tấn công.

Tuy nhiên, dù kim cầu trùng không tấn công, nhưng biến cố bất ngờ vẫn làm hắn nhanh chóng suy yếu.

Cảm giác thiếu oxy nhanh chóng truyền lên não, phổi bắt đầu có cảm giác bỏng rát.

Khi chịu đựng đến giới hạn, một lượng lớn không khí không tự chủ được thoát ra khỏi miệng hắn.

Nước hồ lạnh băng bắt đầu ùa vào miệng, vào bụng và phổi.

Cũng may lúc này ý thức hắn đã bắt đầu mơ hồ.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy viên thiên thạch bên dưới phảng phất biến thành một viên hồng ngọc khổng lồ.

Hồng quang rực rỡ thiêu đốt toàn bộ vật chất đen bám trên đó thành tro bụi.

Ngay cả đám kim cầu trùng và Tàng Hải Hoa bị ô nhiễm cũng đều từ từ phân giải và biến mất dưới ánh hồng quang.

Lúc này ý thức của Lý Vọng Thư đã chìm vào bóng tối.

Sau đó hắn như trở về thế giới kiếp trước, không chỉ vậy còn có được siêu năng lực bay lượn.

Tiếp theo giống như phim siêu anh hùng, hắn đánh quái thăng cấp, bảo vệ hòa bình thế giới.

Ngay khi hắn công thành danh toại, đắc ý tổ chức họp báo thì bị một con quái thú lẫn trong đám đông đấm mạnh vào ngực.

Chỉ một cú đấm đã khiến hắn đau đến mức không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn con quái thú đấm từng quyền vào ngực mình.

Cho đến khi hắn thật sự không chịu nổi, máu trong bụng như không cần tiền trào ra từng ngụm, mắt hắn tối sầm lại, lần nữa chìm vào bóng tối.

Nhưng lần này, tuy mắt không mở được nhưng tai lại mơ màng nghe thấy một giọng nói.

Là tiếng Trương Hải Hạnh mang theo nức nở, không ngừng lay động người hắn: Anh mau tỉnh lại.

Mau tỉnh lại đi.

Kế hoạch của anh thành công rồi, đám Tàng Hải Hoa và kim cầu trùng đều bị anh tiêu diệt hết rồi, anh mau mở mắt ra nhìn xem.

Nghe đến đó, Lý Vọng Thư cảm thấy miệng mình nóng lên, một dòng nước ấm theo môi tràn vào phổi.

Đến tận lúc này, hắn mới như cảm nhận lại được cơ thể mình.

Cảm giác lạnh thấu xương tức thì ập lên não, cộng thêm sự khó chịu ở phổi khiến hắn không nhịn được ho khan sù sụ.

Đến lúc này, tuy cả người khó chịu muốn chết nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng mở mắt ra được.

Hắn thấy mình đang nằm trong lòng Trương Hải Hạnh, trước mắt

là gương mặt tuyệt mỹ đẫm nước mắt nhưng đang cười của cô.

Thấy Lý Vọng Thư tỉnh lại, rõ ràng có thể thấy Trương Hải Hạnh thở phào nhẹ nhõm: Anh có biết không, em suýt bị anh dọa chết.

Em cảnh cáo anh, anh còn chưa cưới em về đâu, em không cho phép anh chết trước một mình.

Nghe Trương Hải Hạnh uy hiếp, Lý Vọng Thư miễn cưỡng nở một nụ cười, muốn mở miệng nói vài câu nhưng thử hai lần vẫn không phát ra tiếng.

Cảm giác suy yếu mãnh liệt khiến hắn giờ phút này ngoại trừ mí mắt, ngay cả ngón tay cũng khó cử động.

Hơn nữa lúc này trời lại đổ tuyết, gió lạnh thổi qua khiến cơn buồn ngủ ập đến từng đợt.

Cũng may lúc này, một chuỗi tiếng bước chân từ trong đường hầm bằng đồng cách đó không xa truyền tới.

Lý Vọng Thư cảm thấy chuyến đi Mặc Thoát lần này có lẽ là lần hắn đến gần cái chết nhất.

Mặc dù giờ phút này đã nằm trong phòng bệnh tốt nhất ở Bắc Bình, từng ngụm uống cháo Trương Hải Hạnh đút, hắn vẫn không nhịn được cảm giác rùng mình.

Hôm đó khi bị thiên thạch hút đi lượng lớn máu, hắn trực tiếp ngất xỉu dưới đáy hồ.

Cũng may Trương Hải Hạnh thấy kim cầu trùng có biểu hiện lạ quay lại xuống nước liền nhảy theo, kịp thời vớt hắn lên bờ.

Nhưng dù vậy, khi đó Lý Vọng Thư cũng coi như đang làm thủ tục xuống địa phủ.

Mất máu nhiều cộng thêm môi trường lạnh giá trên núi tuyết khiến

hắn có lúc rơi vào sốc.

Chính Trương Hải Hạnh vừa hô hấp nhân tạo vừa ép tim liên tục mới khiến địa phủ lần đầu tiên từ chối nhận người.

Sau đó Mập Mạp và mọi người cũng chạy tới hồ băng, khiêng hắn ra khỏi núi tuyết.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng đã tìm được đường sống trong chỗ chết và vui mừng vì hoàn thành mục tiêu, Lý Vọng Thư lại lần thứ hai gửi yêu cầu xuống địa phủ.

Trên cơ sở mất máu quá nhiều, phản ứng cao nguyên nghiêm trọng ập đến, thậm chí thở oxy cũng không ăn thua.

Điều này làm hắn sống không bằng chết.

Cũng may địa hình Mặc Thoát khá thần kỳ, vừa có núi tuyết cao hàng ngàn mét, cũng có những nơi chỉ cao vài trăm, thậm chí vài chục mét so với mực nước biển.

Thế là nhờ người dẫn đường Khang Ba Lạc, mọi người lại khiêng hắn một mạch từ núi tuyết xuống lòng chảo, mới giảm bớt được phản ứng cao nguyên.

Sau đó mọi người không dám trì hoãn, đợi thân thể Lý Vọng Thư hơi ổn định liền lập tức bay về Bắc Bình.

Về đến bệnh viện, hắn cũng phải nằm phòng săn sóc đặc biệt một tuần mới được chuyển sang phòng thường.

Dù đến lúc này, trong lòng hắn vẫn có chút bàng hoàng.

Bởi vì hắn vẫn không thể xác định mình có hấp thụ thành công sức mạnh của viên thiên thạch ở Mặc Thoát hay không.

Theo lẽ thường, lúc đó thiên thạch tiếp xúc với máu của hắn đã bộc phát ánh sáng chưa từng có, tiêu diệt cả Tàng Hải Hoa lẫn kim

cầu trùng biến dị, thậm chí Dạ Vương cũng bị tiêu diệt, đốm đen bị phong ấn.

Tình huống này khá giống ở Trương gia cổ lâu, chỉ khác màu sắc ánh sáng.

Nên về lý thuyết, hắn hẳn phải hấp thụ được một phần năng lực đặc thù nào đó.

Nhưng điểm khác biệt là, trước đây khi chưa ra khỏi Trương gia cổ lâu, hắn đã biết rõ mình có năng lực chế tạo và khống chế Mật Lạc Đà.

Lần này thì khác, đến giờ hắn cũng không biết thiên thạch Mặc Thoát mang lại cho mình sức mạnh kỳ dị gì.

Đáng lẽ mỗi lần có sức mạnh mới, ít nhiều cũng phải có cảm giác.

Dù hắn không cảm thấy thì Thi Miết Vương trong đầu cũng phải có biến hóa.

Nhưng lần này, cả hắn lẫn Thi Miết Vương đều không có gì thay đổi.

Anh nói xem có khi nào là tàng hình không.

Anh xem hai con Dạ Vương chúng ta gặp đều biết tàng hình.

Biết đâu năng lực của thiên thạch Mặc Thoát chính là tàng hình.

Trương Hải Hạnh thổi nguội một thìa cháo, vừa đút cho Lý Vọng Thư vừa đoán.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Cái này anh cũng nghĩ tới rồi, thử rất nhiều lần nhưng hoàn toàn vô dụng.

Vậy có phải do phương pháp hoặc tư thế của anh không đúng.

Anh thử tư thế đi đường của Dạ Vương xem sao.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư ngước mắt cười với cô, hạ giọng nói: Em cũng nói người ta là Dạ Vương, là Diêm Vương núi tuyết, tư thế đó là hòa làm một thể với bóng đêm.

Chương 296

Hay là tối nay hai ta thử cùng nhau nghiên cứu xem.

Hứ.

Không đứng đắn, em còn chưa đồng ý gả cho anh đâu.

Hơn nữa với bộ dạng hiện tại của anh, anh làm được gì chứ.

Thấy Trương Hải Hạnh tuy đỏ mặt nhưng không lảng tránh, vẫn tiếp tục đút cháo, Lý Vọng Thư rèn sắt khi còn nóng: Không phải, anh có được hay không em còn không rõ sao.

Hơn nữa lúc ở núi tuyết, chẳng phải em đã đồng ý rồi à.

Em đồng ý lúc nào.

Chẳng phải em nói em còn chưa gả cho anh nên không cho phép anh chết trước sao.

Giờ anh sống rồi, em định quỵt nợ hay nuốt lời.

Nghe vậy, mặt Trương Hải Hạnh đỏ bừng đến tận mang tai, nhưng vẫn bướng bỉnh nói: Ai thèm quỵt nợ.

Em chỉ muốn nói, cho dù anh muốn cưới em, thì em cũng phải làm lớn.

Đừng tưởng em không biết mấy cô hồng nhan tri kỷ của anh, sau này dù anh muốn cưới họ vào cửa, cũng chỉ có thể làm nhỏ dưới trướng em thôi.

Lời này của Trương Hải Hạnh khiến Lý Vọng Thư sặc cháo, ho khan kịch liệt.

Hắn nghĩ tới cả vạn khả năng, nhưng không ngờ cô lại nói ra những lời này.

Thời đại này, phụ nữ bình thường sao có thể nói chuyện làm lớn làm nhỏ như vậy.

Nhưng Trương Hải Hạnh vừa rồi nói tuy không hẳn cam tâm tình nguyện, nhưng lại có vẻ coi đó là chuyện đương nhiên.

Điều này khiến Lý Vọng Thư nhất thời không biết tiếp lời thế nào.

Đến khi Trương Hải Hạnh vỗ lưng cho hắn một lúc, hắn mới hoàn hồn, kinh ngạc ướm hỏi: Em nói thật hả.

Trương Hải Hạnh trừng hắn một cái: Thật giả gì, chẳng phải chỉ là cưới thêm mấy người sao, có gì đâu.

Bố em năm đó cũng cưới mấy bà, mẹ em chính là một trong số những người làm lẽ.

Cho nên từ nhỏ em đã thề, đời này hoặc là không gả, đã gả thì nhất định phải là chính thất được cưới hỏi đàng hoàng.

Sao.

Anh không đồng ý.

Lời này làm Lý Vọng Thư ngẩn ra, thầm mắng mình ngu ngốc.

Quên mất cô nãi nãi này sinh ra trong gia đình dòng dõi từ thời Đại Thanh.

Tuy là người Trương gia, nhưng chuyện năm thê bảy thiếp với cô đã là mưa dầm thấm đất, hết sức bình thường, thuộc về giáo dục vỡ lòng rồi.

Nghĩ vậy nhưng miệng hắn lại đáp ngay: Đồng ý, sao có thể không đồng ý chứ.

Chờ mọi chuyện kết thúc, việc đầu tiên anh làm là đưa em về nhà.

Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ

vang.

Sau đó, một nhóm người lục tục đi vào.

Dẫn đầu là Trương Nhật Sơn một người Trương gia khác đang lộ diện.

Theo sau là Tề Án Mi, Hoắc Hữu Tuyết, Hoắc Tú Tú, thậm chí cả Doãn Nam Phong cũng tới.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư trên giường bệnh, Trương Nhật Sơn cười hỏi: Sao lần này lại ra nông nỗi này.

Xem bộ dạng cậu hiện tại, kế hoạch tiếp theo có cần hoãn lại không.

Nghe Trương Nhật Sơn nói, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày.

Chuyến đi Cổ Đồng Kinh đã bàn bạc từ trước, hơn nữa nơi đó cần phải đến vào thời điểm thích hợp mới kiến thức được sức mạnh thần bí.

Nếu lỡ cơ hội này lại phải đợi thêm một năm.

Hiện tại Tiểu Ca vẫn đang ở sau Thanh Đồng Môn trên núi Trường Bạch thu hút sự chú ý của Nó cho hắn, hắn không có thời gian để lãng phí thêm một năm nữa.

Thế là hắn cười với mọi người: Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi, nằm vài ngày là khỏi, cho nên kế hoạch của chúng ta không đổi.

Nói xong, Lý Vọng Thư như nhớ ra gì đó, bảo Trương Hải Hạnh lấy một cái hộp trong tủ ra.

Từ khi Ba Bèn xuất sơn đến giờ, tôi liền đi thẳng đến Mặc Thoát không ngừng nghỉ.

Cũng may giờ đã về, cũng đến lúc trả vật này lại cho anh.

Nói rồi, Lý Vọng Thư đưa chiếc hộp về phía Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn mở hộp, lấy chiếc Nhị Vang Hoàn ra ngắm nghía, trên mặt lộ vẻ hồi tưởng quá khứ.

Nhưng cuối cùng anh ta lại bỏ nó vào hộp, đưa lại cho Lý Vọng Thư: Cậu giữ lấy đi.

Cậu hiện tại có tư cách đeo nó hơn tôi.

Tuy Trương Nhật Sơn chỉ nói nhàn nhạt, nhưng lại khiến cả phòng bệnh rơi vào trầm mặc.

Trừ Trương Hải Hạnh, những người khác đều rõ Nhị Vang Hoàn đại biểu cho điều gì.

Từ sau thời Phật Gia, chiếc vòng này nghiễm nhiên trở thành biểu tượng đứng đầu Cửu Môn.

Dù hiện tại Cửu Môn đã chính quy hóa, Nhị Vang Hoàn vẫn là vật tượng trưng cho chức Hội trưởng.

Khác với lần trước là mượn, lần này Trương Nhật Sơn trao nó cho Lý Vọng Thư trước mặt mọi người, đồng nghĩa với việc biến tướng thừa nhận vị trí đứng đầu Cửu Môn của hắn.

Thấy thế, Lý Vọng Thư trêu chọc: Anh thực sự nỡ đưa Nhị Vang Hoàn cho tôi như thế à.

Ai ngờ Trương Nhật Sơn gật đầu rất nghiêm túc: Cậu của hiện tại thích hợp với vị trí Hội trưởng Cửu Môn hơn tôi.

Hơn nữa tôi cũng tin tưởng, Cửu Môn dưới sự lãnh đạo của cậu chắc chắn sẽ đạt được thành tựu cao hơn tôi.

Nói đến đây, Trương Nhật Sơn trầm ngâm một chút rồi cười nói: Còn một điểm nữa, Phật Gia từng dặn dò, người Cửu Môn không được phép đi Cổ Đồng Kinh.

Tôi từng là phó quan của Phật Gia, không thể làm trái ý ngài.

Chi bằng giao vị trí Hội trưởng cho cậu, có đi hay không do cậu quyết định.

Nghe đến ba chữ Cổ Đồng Kinh, những người khác lại trầm mặc.

Người trong Cửu Môn không lạ gì nơi này, nhưng ngại mệnh lệnh của Phật Gia và sự giám sát của Trương Nhật Sơn nên không ai dám động thủ.

Nhưng nghe ý Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư chuẩn bị đi một chuyến Cổ Đồng Kinh.

Như vậy, với tư cách tân Hội trưởng, hắn chắc chắn sẽ mang theo những người khác trong Cửu Môn cùng chia một chén canh.

Suy nghĩ kỹ về thành tựu hiện tại của Lý Vọng Thư, mọi người hoàn toàn không tìm thấy lý do phản đối hắn tiếp nhận chức Hội trưởng.

Sau một hồi hàn huyên, Trương Nhật Sơn ra hiệu cho những người khác.

Mọi người lần lượt rời đi, để lại không gian cho anh ta và Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư tò mò: Anh có ý gì.

Làm như hai ta có giao dịch ngầm gì ấy.

Đối mặt với sự trêu chọc của Lý Vọng Thư, lần này Trương Nhật Sơn lại có vẻ nghiêm túc: Thời gian qua, tôi vẫn luôn chuẩn bị cho việc đi Cổ Đồng Kinh.

Biết rồi, biết rồi, người tài giỏi thường nhiều việc, ân tình này tôi chắc chắn nhớ, anh không cần nhắc mãi đâu.

Ý tôi không phải chuyện đó.

Trương Nhật Sơn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn Lý Vọng Thư thậm chí lộ ra vài phần ngưng trọng.

Ý tôi là, trong quá trình chuẩn bị, tôi phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cũng dần nghiêm túc lại: Ý anh là sao.

Chẳng lẽ chuyến đi này lại có biến cố gì.

Trương Nhật Sơn lắc đầu: Nếu chỉ là đi Cổ Đồng Kinh thì hoàn toàn không có vấn đề.

Năm xưa tôi cùng Phật Gia làm việc ở đó nhiều năm, tôi rất quen thuộc tình hình nơi đó, chắc chắn có thể đưa cậu vào.

Nói đến đây, Trương Nhật Sơn hạ thấp giọng: Điều tôi muốn nói là, rất có thể có những người khác cũng đang nhắm vào Cổ Đồng Kinh.

Lý Vọng Thư bật cười: Anh nói thừa thế.

Đó là Cổ Đồng Kinh, vốn là một tòa cổ thành biến mất trong lịch sử, có người nhớ thương chẳng phải chuyện bình thường sao.

Ngay trong Cửu Môn chúng ta chắc cũng khối người muốn đến.

Hơn nữa năm xưa Phật Gia hạ lệnh cấm, càng làm tăng thêm vẻ thần bí cho nơi đó, khiến những kẻ vốn không hứng thú cũng trở nên tò mò.

Không phải người Cửu Môn.

Trương Nhật Sơn chậm rãi nói với vẻ ngưng trọng: Cậu phải biết, năm xưa Phật Gia từng có ý định tu sửa các kiến trúc ở Cổ Đồng Kinh.

Vì thế, ngài còn chuyên môn tìm một nhóm người thử khôi phục lại phong mạo kiến trúc ban đầu của Cổ Đồng Kinh, đây cũng chính là

cái gọi là công trình 056.

Tuy nhiên sau đó, vì một số nguyên nhân đặc thù, công trình 056 bị phong ấn hoàn toàn.

Đến sau khi kiến quốc, công trình 056 cũng chưa từng được tái khởi động.

Lý Vọng Thư gật đầu, chưa hiểu ý Trương Nhật Sơn lắm: Một đời vua một đời thần, hơn nữa lúc ấy cả nước trăm phế đợi hưng, làm gì có dư lực làm cái công trình 056 gì đó.

Trương Nhật Sơn gật đầu: Cậu nói không sai, nhưng vấn đề nằm ở chỗ đó.

Những tư liệu về công trình 056 lẽ ra phải luôn bị phong ấn.

Nhưng lần này khi tôi đi tìm lại phát hiện, tất cả tư liệu đó đều không cánh mà bay.

Chương 297

Trong đó bao gồm cả toàn bộ bản vẽ phục dựng kiến trúc Cổ Đồng Kinh.

Lý Vọng Thư nghe vậy liền bật dậy khỏi giường bệnh: Bản vẽ Phật Gia để lại bị anh làm mất rồi.

Không phải chứ.

Đồ quan trọng như vậy mà anh cũng không giữ được.

Đồ không gửi ở chỗ tôi mà ở trong kho lưu trữ hồ sơ.

Hơn nữa bao nhiêu năm qua, nếu không phải cậu đề nghị đi Cổ Đồng Kinh, tôi thậm chí đã quên mất còn có thứ đó ở đấy.

Lúc này sắc mặt Lý Vọng Thư cũng ngưng trọng lên, trầm giọng hỏi: Biết là ai làm không.

Hoặc có manh mối gì không.

Trương Nhật Sơn lắc đầu: Đây mới là điều khiến tôi lo lắng.

Tư liệu về công trình 056 đều thuộc dạng tuyệt mật, dù ở kho lưu trữ cũng được bảo quản với cấp độ an ninh cao nhất.

Người thường đừng nói biết tư liệu ở đó, cho dù biết cũng không thể lấy được.

Hơn nữa tôi đã tra, đối phương làm việc rất sạch sẽ, điều duy nhất có thể xác định là tư liệu mới bị lấy đi gần đây.

Còn là ai làm thì hoàn toàn không tra ra.

Không phải chứ.

Thế này khác gì chưa tra được cái gì.

Trương Nhật Sơn cười gượng gạo: Thực ra mất những tư liệu đó cũng không sao.

Phải biết Cổ Đồng Kinh thực chất chia thành hai bộ phận.

Hai bộ phận.

Ý là sao.

Chính là ý trên mặt chữ.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn cười nói: Trong đó một bộ phận là công trình ngầm do Phật gia xây dựng, là nơi làm việc của công trình 056 năm đó.

Văn phòng, ký túc xá, phòng thí nghiệm, thậm chí phương tiện sinh hoạt giải trí đều đầy đủ mọi thứ.

Nơi này cũng là nơi tôi ở lại lâu nhất.

Đối với mọi thứ bên trong tôi đều rất quen thuộc, có tôi ở đây hoàn toàn không thành vấn đề.

Vậy còn bộ phận kia.

Bộ phận kia chính là di chỉ Cổ Đồng Kinh.

Mà những tư liệu bị mất đó, đại bộ phận đều là bản đồ phục dựng kết cấu của di chỉ này.

Bộ phận di chỉ này, số lần tôi đi không nhiều lắm, hơn nữa kiến trúc cũng có chút phức tạp.

Nếu không có bản vẽ, khu vực này quả thực có chút phiền toái.

Nói đến đây, thấy Lý Vọng Thư không nói gì, Trương Nhật Sơn lại vội vàng bổ sung: Bất quá ngẫm nghĩ kỹ lại, kỳ thật không có bản vẽ tuy hơi phiền phức, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể đi.

Rốt cuộc đối với Cửu Môn mà nói, những di tích này lại tính là cái

gì.

Chuyên môn của mọi người chính là cái này, nhiều nhất chỉ là tốn thêm chút công sức mà thôi.

Còn nữa, những bản vẽ đó là gần đây mới bị người ta lấy đi, ít nhất chứng minh đối phương không nhanh hơn chúng ta.

Hơn nữa những bản vẽ đó đều là kết cấu bên trong Cổ Đồng Kinh, còn cụ thể làm thế nào để tìm được địa danh Cổ Đồng Kinh thì tư liệu lại không có, cho nên đối với bọn họ, tìm được Cổ Đồng Kinh mới là nan đề lớn nhất.

Cho nên mặc dù có người cũng đang đánh chủ ý lên Cổ Đồng Kinh, tốc độ của bọn họ cũng không nhanh bằng chúng ta, điểm này cậu cứ yên tâm.

Tuy biết Trương Nhật Sơn nói có đạo lý, rốt cuộc tấm bản đồ sống này trên đời chỉ có một không hai.

Nhưng trong lòng Lý Vọng Thư vẫn không nhịn được có chút lo lắng.

Tuy Trương Nhật Sơn nói về những bản vẽ kia rất nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng trong lòng Lý Vọng Thư phi thường rõ ràng.

Có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi tư liệu, người làm việc này tuyệt đối không đơn giản.

Phải biết nơi này chính là Bắc Bình, hồ sơ quán trong miệng Trương Nhật Sơn nghe tên thì bình thường, kỳ thật lại hoàn toàn không giống mấy hồ sơ quán thông thường.

Rất nhiều tư liệu bên trong đó đều là thứ quan hệ đến mạch máu quốc gia, có thể thấy được cấp bậc an ninh cao đến mức nào.

Có thể từ bên trong lấy đi tư liệu mà Trương Nhật Sơn còn không

tra ra được gì, bản thân chuyện này cũng đã chứng minh rất nhiều vấn đề.

Thế là hắn cân nhắc một phen sau, có chút nghi hoặc hỏi: Anh nói xem.

Có phải gần đây tôi quá năng nổ không.

Cho nên mới bị người ta theo dõi.

Sự tình phát sinh thời gian quá mức trùng hợp, không thể trách Lý Vọng Thư suy nghĩ nhiều.

Bất quá Trương Nhật Sơn vẫn quả quyết lắc đầu.

Trước đó, chuyện cậu muốn đi Cổ Đồng Kinh, tôi chưa từng đề cập với ai.

Hơn nữa Cửu Môn trải qua lần rửa sạch trước, tôi không cảm thấy còn sẽ có cái đinh nào.

Cho nên việc này, khả năng lớn hơn hẳn là trùng hợp.

Trùng hợp.

Tôi lại không tin trên đời này có nhiều trùng hợp như vậy.

Lý Vọng Thư lắc đầu, thở dài nói: Tuy rằng chúng ta không để lộ tin tức, nhưng nếu thực sự có người nhìn chằm chằm chúng ta, vẫn rất dễ dàng từ hành vi của chúng ta mà nhìn ra manh mối, đoán trước bước hành động tiếp theo.

Giống như việc anh chuẩn bị cho Cổ Đồng Kinh lâu như vậy, nếu đụng tới người có tâm, có lẽ có thể từ đó phân tích ra được bảy tám phần.

Huống chi, theo cách nói của anh, đối phương có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi tư liệu từ hồ sơ quán, chứng minh địa vị của đối phương có lẽ không nhỏ.

Lấy năng lượng mà chúng biểu hiện ra ngoài, căn bản không cần tự mình đi tìm vị trí Cổ Đồng Kinh.

Chỉ cần khóa chặt vị trí của chúng ta là được, chúng ta có lẽ chính là người dẫn đường cho bọn họ.

Trương Nhật Sơn nghe vậy cũng không hề uể oải, ngược lại trong ánh mắt lộ ra vài tia quả quyết: Ý của cậu là, muốn mượn cơ hội này, lại câu cá một lần nữa.

Bất quá lần này Lý Vọng Thư lại do dự, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn lắc đầu: Trước cứ chuẩn bị đi.

Chúng ta làm tốt hai tay chuẩn bị, để ứng phó cho bất cứ tình huống nào.

Bị người âm thầm nhìn chằm chằm, hắn đương nhiên muốn tóm kẻ đó ra.

Nhưng trải qua nhiều chuyện, hắn cũng dần dần minh bạch một đạo lý.

Sức người dù mạnh đến đâu, núi có nhiều đến mấy, trước mặt quyền lực tuyệt đối cũng không lay chuyển được.

Đặc biệt là khi hắn ở Ba Nãi nhìn thấy cái tên Trương Khởi Linh giả kia, đột nhiên liền hiểu rõ, năm đó vì sao Phật gia mạo hiểm bại lộ bí mật thọ mệnh dài lâu của Trương gia cũng muốn một lòng một dạ leo lên trên.

Phải biết lúc ấy, ông ấy chỉ cần một câu là có thể dấy lên một cuộc vận động toàn quốc.

Loại cảm giác này, tiền tài không mua được.

Trước mặt quyền lực, tiền tài thật sự chỉ là một con số mà thôi.

Giống như kiếp trước hắn từng kiến thức qua một gã, lợi dụng

quyền lực trong tay, chỉ cần vài câu nói, toàn bộ thế giới đều bị hắn chơi đến xoay quanh.

Hắn một câu là có thể thao túng thị trường chứng khoán thế giới trướng hay ngã.

Một đợt thao tác trực tiếp khiến lão già được xưng là cổ thần phải về hưu tại chỗ.

Lần này tư liệu Cổ Đồng Kinh biến mất quá khéo, khéo đến mức làm Lý Vọng Thư không thể không triển khai các loại liên tưởng.

Rất rõ ràng hiện tại hắn, hoặc là toàn bộ Lý gia, thậm chí toàn bộ Cửu Môn, đều chưa làm tốt chuẩn bị để đối kháng với loại quái vật quyền lực này.

Nếu thật là bị những người này theo dõi, đúng là một chuyện phiền toái.

Bất quá cũng may mục đích của tôi chưa bao giờ là mấy thứ kia ở Cổ Đồng Kinh.

Chắc không ai có thể nghĩ đến, tôi chỉ là đi sờ sờ viên thiên thạch kia thôi nhỉ.

Chỉ cần không có xung đột lợi ích, nghĩ đến tôi cũng không đến nỗi chịu sự nhắm vào đặc biệt.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư lại cùng Trương Nhật Sơn trò chuyện một ít chi tiết, đối phương lúc này mới cáo từ rời đi.

Bất quá làm hắn không nghĩ tới chính là, Trương Nhật Sơn chân trước mới vừa đi, người đàn bà Doãn Nam Phong sau lưng liền tới phòng bệnh.

Nhìn bộ dáng vẻ mặt oán phụ của Doãn Nam Phong, Lý Vọng Thư không tự giác nhớ lại những chi tiết mình ở chung với nàng.

Từ ngay lúc đầu, nhìn thấy Doãn Nam Phong tới thăm mình, Lý Vọng Thư đã cảm giác kỳ quái.

Hiện tại liên tiếp hồi ức vài lần, đều không phát hiện giữa hai người tồn tại dù chỉ một tia ái muội.

Chương 298

Cho nên đối với bộ dạng hiện tại của Doãn Nam Phong, Lý Vọng Thư nghĩ trăm lần cũng không ra.

Không phải chứ, cô làm gì dùng loại ánh mắt này nhìn tôi.

Tôi không nhớ rõ giữa chúng ta có thù lớn như vậy đâu.

Hơn nữa Trương Nhật Sơn đều đi rồi, cô không đi theo hắn, chạy tới chỗ tôi làm cái gì.

Cậu cho rằng hắn sẽ đi đâu.

Hắn mới không nỡ bỏ con hồ ly tinh ở bệnh viện kia đâu.

Nghe câu nói đầy mùi giấm chua này, Lý Vọng Thư tức khắc hiểu ra, lập tức lộ ra vẻ mặt bát quái: Không phải chứ, Trương Nhật Sơn thật sự thông đồng với Lương Loan.

Còn không phải tại cậu.

Tôi đã tìm người tra qua, con nhỏ Lương Loan kia ban đầu là do cậu tiếp xúc trước.

Tôi mặc kệ, hiện tại cậu cần thiết nghĩ cách làm cô ta tránh xa lão bất tử kia ra.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư tức khắc vui vẻ: Tôi cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, bất quá tôi cảm thấy cần thiết nhắc nhở cô một câu.

Trương Nhật Sơn chính là người sống từ Đại Thanh đến bây giờ.

Lời này của cậu là ý gì.

Lý Vọng Thư hướng về phía nàng nhướng mày, cười nói: Ý tứ chính là, cô thay vì cố sức không được lòng người nghĩ cách làm thế

nào để Lương Loan rời đi anh ta, chi bằng đổi tư duy, ngẫm lại về sau ở chung, làm thế nào mới có thể làm lớn, làm một bà Trương thái thái chính phòng thì thực tế hơn một chút.

Ngày này, sự việc ngoài dự đoán thật sự quá nhiều.

Đầu tiên là về tư liệu phục dựng di chỉ Cổ Đồng Kinh, không thể hiểu được đã bị người lấy mất.

Chẳng những ảnh hưởng rất lớn đến hành trình Cổ Đồng Kinh, ý nghĩa ẩn chứa sau lưng càng không phải chuyện nhỏ.

Biến cố bất thình lình làm trong lòng Lý Vọng Thư ít nhiều có chút cảnh giác.

Chuyện thứ hai là về nữ bác sĩ Lương Loan kia.

Lý Vọng Thư đã cố ý cho người tra xét nữ nhân này, trừ bỏ sinh ra trong một gia đình đơn thân, không biết cha mình là ai, thì quỹ đạo sinh hoạt từ nhỏ đến lớn đều không có vấn đề.

Lý Vọng Thư suy đoán, nàng đại khái suất hẳn là tộc nhân Uông gia lưu lạc bên ngoài.

Rốt cuộc hình xăm phượng hoàng không làm giả được, mà từ nhỏ lưu lại hình xăm này trên người đứa trẻ, trừ bỏ người Khang Ba Lạc, vậy chỉ có Uông gia.

Có lẽ là cha mẹ nàng không muốn con cái tiếp thu loại giáo dục cao áp của Uông gia, cho nên mới thoát ly gia tộc, lưu lạc bên ngoài.

Hơn nữa với cái tính cách thấy soái ca liền đi không nổi, hận không thể trực tiếp nằm xuống kia, Lý Vọng Thư sớm đã xếp nàng vào phạm trù gái mê trai.

Chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới, chính là một cô nàng mê trai như thế, cư nhiên nhân lúc hắn đi Mặc Thoát một chuyến liền thông

đồng với Trương Nhật Sơn.

Kết quả này đừng nói Doãn Nam Phong khó chấp nhận, ngay cả Lý Vọng Thư cũng có chút trở tay không kịp.

Cho nên, em cảm thấy Trương Nhật Sơn lần này là đùa thật.

Thật tính toán ở bên nhau cùng Lương Loan.

Vẫn là ở trong phòng bệnh, bất quá lúc này thời gian đã tới ban đêm.

Trừ bỏ Lý Vọng Thư nằm trên giường bệnh, cũng chỉ có Hoắc Tú Tú bồi ở một bên, một bên gọt trái cây cho hắn, một bên bồi hắn trò chuyện bát quái.

Đây có lẽ là chuyện thứ ba trong ngày khiến Lý Vọng Thư cảm thấy kinh ngạc.

Tuy nói Hoắc Tú Tú, Hoắc Hữu Tuyết cùng Tề Án Mi, ba cô gái trong lòng đều rõ ràng quan hệ giữa đối phương và Lý Vọng Thư.

Nhưng đối với loại quan hệ này, trước kia mọi người đều có một loại ăn ý trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Chính là hôm nay không biết Trương Hải Hạnh dùng biện pháp gì, cư nhiên lăng là xếp được thứ tự lớn nhỏ cho mấy người bọn họ.

Mấu chốt nhất là mấy người cư nhiên còn đều chấp nhận, hoàn toàn không nhìn ra có bất luận cái gì kháng cự.

Mà tối nay, chính là Hoắc Tú Tú phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của hắn.

Nghe được tin tức này, kỳ thật Lý Vọng Thư rất muốn nói cho các nàng biết, trình tự lớn nhỏ các nàng xếp không đúng, còn chưa đủ hoàn chỉnh.

Dưới đại phòng Trương Hải Hạnh, kỳ thật còn có một vị nhị

phòng thái thái mà các nàng không biết.

Bất quá nhìn Tú Tú tuy rằng đã chấp nhận thân phận nhưng vẫn tràn đầy ngượng ngùng, Lý Vọng Thư lại không trực tiếp cùng nàng thảo luận đề tài này, ngược lại nói sang chuyện Trương Nhật Sơn và Lương Loan.

Giờ phút này nghe được nghi vấn của Lý Vọng Thư, Hoắc Tú Tú đảo qua vẻ ngượng ngùng trước đó, cả người thoáng cái tỉnh táo hẳn lên.

Quan hệ của bọn họ, tuy rằng còn chưa công bố ra ngoài, bất quá chuyện này ở trong Cửu Môn đã không phải bí mật gì.

Nghe nói ngay từ đầu là Trương Nhật Sơn tới bệnh viện tìm Ngô Tà, vị bác sĩ Lương kia nhìn thấy hắn liền nhất kiến chung tình.

Ngạch.

Lại nhất kiến chung tình.

Lý Vọng Thư sửng sốt, ngay sau đó đầy mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng không khỏi cảm thán: Cô nàng Lương Loan này thật đúng là dễ dàng nhất kiến chung tình nha.

Hoắc Tú Tú không để ý đến Lý Vọng Thư, như cũ lo chính mình nói tiếp: Từ sau khi quen biết ở bệnh viện, lúc đầu là bác sĩ Lương theo đuổi Trương Nhật Sơn.

Đoạn thời gian đó, cô ấy cơ hồ hễ có rảnh liền chạy tới Khách sạn Trăng Non Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nghe nói còn cùng Doãn Nam Phong làm đến thực không thoải mái.

Sau lại cô ấy không đi Khách sạn Trăng Non nữa, lại đổi thành Trương Nhật Sơn cả ngày chạy tới bệnh viện.

Hôm nay qua đây xem anh, em phỏng chừng hắn tám phần cũng chỉ là nhân tiện, tới thăm bác sĩ Lương mới là mục đích chủ yếu.

Không thể không nói, duyên phận thứ này thật đúng là kỳ diệu.

Trương Nhật Sơn ta biết là người cùng thế hệ với ông nội em, bao nhiêu năm nay, cho dù là đối mặt với Doãn Nam Phong nhất vãng tình thâm, hắn cũng không nóng không lạnh.

Em còn tưởng rằng hắn chính là tính cách lạnh như băng thế đấy.

Không nghĩ tới đụng tới bác sĩ Lương, cư nhiên trở nên nhiệt tình như vậy.

Nhìn vẻ mặt khát khao của Hoắc Tú Tú, khóe miệng Lý Vọng Thư nhịn không được giật giật, có chút không quá lý giải mạch não của nàng.

Rõ ràng nhìn qua là một sự kiện cẩu huyết như vậy, hơn nữa trong đó tràn ngập những điểm làm người khó hiểu, nhưng nàng cư nhiên có thể lựa chọn làm như không thấy.

Ngược lại trực tiếp dùng hai chữ duyên phận lấp liếm hết thảy những chỗ không hợp lý.

Bất quá tưởng tượng đến lúc này Hoắc Tú Tú cũng mới vừa hai mươi mấy tuổi, thậm chí còn đang đi học, Lý Vọng Thư đảo cũng bình thường trở lại.

Rốt cuộc đang ở độ tuổi hướng tới tình yêu, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà đã trở thành thiếu phụ.

Cho nên trong lòng đối với loại tình yêu không bình thường của Lương Loan càng thêm chú ý một ít, đảo cũng nói được.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư nhìn thoáng qua Hoắc Tú Tú giống cái búp bê sứ, vẫn còn đang thiêu đốt ngọn lửa bát quái, dứt khoát duỗi

tay đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đối mặt động tác thình lình xảy ra của Lý Vọng Thư, Hoắc Tú Tú tức khắc đỏ mặt, nhịn không được nhỏ giọng nhắc nhở: Nơi này chính là bệnh viện, bị người nhìn đến không tốt.

Đây là phòng bệnh VIP, không ai sẽ xông loạn đâu.

Hơn nữa chỉ là ôm một cái, ai thích nhìn thì cho hắn nhìn.

Thấy anh ôm một cô nương tốt như thế này, xem có hâm mộ chết hắn không.

Nghe được lời này, Hoắc Tú Tú cũng không kháng cự, chỉ là một lát sau, lại nhịn không được bát quái: Em khi còn nhỏ liền gặp qua Trương Nhật Sơn, bộ dáng của hắn cùng hiện tại cơ hồ hoàn toàn không có khác biệt.

Nghe nói người Trương gia trời sinh trường thọ, anh nói xem, hắn hiện tại rốt cuộc bao nhiêu tuổi nha.

Trương Nhật Sơn à.

Lúc hắn sinh ra hắn là vẫn còn triều Thanh, hiện tại đại khái hơn một trăm tuổi đi.

Nghe Lý Vọng Thư nói vậy, cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, Tú Tú vẫn nhịn không được từ trong lòng Lý Vọng Thư ngồi dậy, đầy mặt không thể tin tưởng nhìn hắn: Thanh.

Triều Thanh.

Thật hay giả.

Người Trương gia, thật sự có thể sống lâu như vậy sao.

Hơn nữa tuổi tác hắn lớn như vậy, nhưng bộ dáng thoạt nhìn lại trẻ như thế.

Vậy tâm thái của hắn rốt cuộc hẳn là giống một ông lão, hay là giống người trẻ tuổi nha.

Nhìn Tú Tú đầy mặt tò mò, Lý Vọng Thư lại lần nữa đem nàng ôm vào lòng, cười nói: Anh cảm thấy, hắn hẳn là vẫn mang tâm thái người trẻ tuổi đi.

Bằng không làm sao có thể cùng bác sĩ Lương qua lại lôi kéo như vậy, chỉnh y như đóng phim truyền hình.

Chính là, theo lịch duyệt tăng trưởng, tâm thái con người không phải cũng sẽ phát sinh biến hóa sao.

Chương 299

Hắn đều hơn một trăm tuổi, theo lý thuyết hẳn là giống một ông lão mới đúng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, vô luận bề ngoài hay là hành vi xử sự, đều là bộ dáng 30 tới tuổi, nhiều nhất chính là thêm vài phần ổn trọng, tình huống này thật đúng là làm người ta tò mò.

Nếu tò mò, vậy sao em không trực tiếp đi hỏi hắn.

Em cũng không dám đi hỏi.

Nếu để bà nội biết, còn không mắng chết em.

Tú Tú nói xong, chính mình cũng nhịn không được nở nụ cười.

Lý Vọng Thư thấy thế, lại trực tiếp ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói: Cũng không nhất định cứ phải đi hỏi Trương Nhật Sơn nha.

Em có thể thử đi hỏi tỷ tỷ của em xem.

Tỷ tỷ.

Hữu Tuyết.

Không phải Hữu Tuyết, là đại tỷ hôm nay em mới nhận ấy.

Đại tỷ, ý anh là Hải Hạnh tỷ tỷ.

Nói tới đây, Hoắc Tú Tú ngửa đầu nhìn Lý Vọng Thư, nhịn không được mở to hai mắt.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Tú Tú mới vừa giúp Lý Vọng Thư thu thập sạch sẽ, không nghĩ tới liền có khách tới chơi.

Ngô Tà chẳng những lại lần nữa từ Hàng Châu chạy tới Bắc Bình, thậm chí còn mang đến một nhân vật mà Lý Vọng Thư nghe danh đã

lâu.

Vừa vào cửa, nhìn thấy người bồi hộ cư nhiên là Hoắc Tú Tú, Ngô Tà rõ ràng có chút nghi hoặc.

Bất quá hắn vẫn thực nhiệt tình giới thiệu: Vị này chính là Kim Vạn Đường, Kim lão bản.

Xem như một người bạn trong nghề ở Bắc Bình.

Nghe nói cậu nằm viện, ông ấy cứ nằng nặc đòi đi cùng qua đây thăm cậu.

Đối với cái tên Kim Vạn Đường này, Lý Vọng Thư có thể nói là như sấm bên tai.

Đảo không phải nói hắn có bản lĩnh lớn đến đâu, mà là Kim Vạn Đường này có thể nói là nơi bắt đầu của toàn bộ câu chuyện kiếp trước.

Giờ phút này nhìn thấy người thật, đảo cũng không khác biệt lắm so với tưởng tượng của Lý Vọng Thư.

Đại khái bộ dáng hơn bốn mươi, năm mươi tuổi, lại mặc một bộ âu phục kiểu Hàn, cả người có vẻ có chút chẳng ra cái gì.

Bất quá dẫn người chú mục nhất vẫn là chiếc răng vàng lớn trong miệng.

Răng vàng hẳn là đã qua công nghệ đặc thù xử lý, sáng hơn so với hoàng kim thông thường không ít.

Đặc biệt là khi cười lên, cái răng vàng kia phản quang phi thường bắt mắt, làm người ta muốn không nhớ kỹ hắn cũng khó.

Ở sau khi Ngô Tà giới thiệu xong, liền thấy Kim Vạn Đường lập tức từ trong bao móc ra một cái hộp gỗ đưa cho Lý Vọng Thư.

Đồng thời cúi đầu khom lưng cười nói: Đã sớm nghe nói Lý gia

gia chủ tuổi trẻ tài cao, vẫn luôn vô duyên vừa gặp.

Lần này nghe nói cậu thân thể có bệnh nhẹ, đặc biệt chuẩn bị chút lễ mọn này, chút ít thành kính.

Nhìn tư thái Kim Vạn Đường hạ thấp như vậy, lại khách khí như thế, Lý Vọng Thư lập tức cười nói: Đâu có đâu có.

Chỉ là bị chút thương nhỏ, Kim lão bản có tâm rồi.

Nói xong liền bảo Hoắc Tú Tú dọn ghế cho hai người.

Bất quá tới lúc này, Kim Vạn Đường ngược lại mượn cớ có việc, trực tiếp cáo từ rời đi.

Đối với việc này Lý Vọng Thư cũng không thèm để ý, rốt cuộc hiện tại chuyện hắn tiếp nhận vị trí hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn phỏng chừng đã truyền khai trong giới Bắc Bình.

Giống như loại người trong nghề như Kim Vạn Đường, muốn tới thăm còn không biết có bao nhiêu đâu.

Nếu không phải vì đi theo Ngô Tà cùng nhau tới, Kim Vạn Đường căn bản không gặp được Lý Vọng Thư.

Cho nên hắn rời đi nhanh như vậy, Lý Vọng Thư ngược lại cảm giác người này biết tiến biết lùi.

Mà sau khi Kim Vạn Đường đi rồi, còn lại đều là người nhà, Lý Vọng Thư cũng không khách khí như vậy nữa.

Nhìn Ngô Tà, hắn trực tiếp bắt đầu trêu chọc: Cậu nhìn xem người ta kìa, rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt đều biết đi thăm bệnh nhân là không thể tay không.

Ngô Tà có chút xấu hổ gãi gãi đầu: Cái cửa hàng nát của tôi đều mấy tháng không khai trương, hơn nữa gần đây vội vàng thu thập cục diện rối rắm Tam Thúc lưu lại, trong lúc nhất thời sơ sót.

Cậu yên tâm, về sau tôi nhất định bù cho cậu.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư đảo cũng thu hồi vui đùa, rất nghiêm túc nói: Hiện tại đường khẩu của Tam Thúc cậu, thu thập thế nào rồi.

Có cần hỗ trợ hay không.

Tin tưởng cậu cũng đã biết, Trương Nhật Sơn đem vị trí hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn nhường cho tôi.

Ngô gia là một trong Cửu Môn, xảy ra vấn đề, nếu Hiệp hội Cửu Môn ra tay hỗ trợ cũng coi như danh chính ngôn thuận.

Từ sau khi trở về từ Tháp Mộc Đà, Tam Thúc liền biến mất.

Nói là đuổi theo Tề Vũ, nhưng lại như nhân gian bốc hơi, một chút tin tức đều không truyền lại.

Phải biết đường khẩu dưới trướng Tam Thúc, trước khi đi Trường Bạch Sơn đã bị cảnh sát trọng điểm chiếu cố một lần.

Lần đó bắt không ít nòng cốt, người còn lại vốn đã nhân tâm hoảng sợ.

Sau lại Tam Thúc mất tích ở Tháp Mộc Đà, thời gian ngắn còn đỡ, nhưng thời gian dài, đám người dưới đường khẩu khó tránh khỏi sinh ra một ít tâm tư khác.

Điểm này, Lý Vọng Thư kỳ thật tràn đầy thể hội.

Đường khẩu Trần gia sau khi Trần Bì A Tứ chết, cũng xuất hiện đủ loại thanh âm.

Tên Trần Kim Thủy kia càng là nói rõ cờ xí không thực hiện di chúc của Trần Bì A Tứ, muốn đối nghịch với Lý Vọng Thư.

Chẳng qua khác biệt là Lý Vọng Thư tương đối cường thế, lực lượng thuộc hạ tương đối cứng, cho nên có thể dao sắc chặt đay rối,

nhanh chóng chỉnh hợp đường khẩu Trần gia.

Bất quá đường khẩu của Tam Thúc lại tương đối phiền toái.

Tuy rằng Tam Thúc trước đó đã có ý thức mang theo Ngô Tà bên người, gia tăng độ nhận diện cho hắn.

Nhưng uy vọng bản thân Ngô Tà còn xa mới đủ, thuộc hạ lại gần như chỉ có Phan Tử duy trì, muốn một chốc làm đám người dưới đường khẩu ngoan ngoãn nghe lời, khó khăn có thể nghĩ.

Quả nhiên ngay sau đó, liền thấy Ngô Tà thở dài thật sâu, lộ ra vẻ mặt chua xót: Tuy rằng quá trình trải qua khúc chiết, bất quá cũng may có Tiểu Hoa hỗ trợ, cuối cùng đảo cũng giải quyết xong vấn đề.

Chỉ là không nghĩ tới, nước trong cái nghề này cư nhiên sâu như thế.

Hiện tại nhìn lại tôi của trước kia, cảm giác ngày trước Mập Mạp gọi tôi là Thiên Chân, thật đúng là con mẹ nó không gọi sai.

Thấy đến cả Ngô Tà luôn luôn ôn tồn lễ độ cũng văng tục, Hoắc Tú Tú ở một bên có chút tò mò nói: Nói như vậy, trước đó Tiểu Hoa dẫn người rời đi Bắc Bình, chính là đi giúp anh xử lý chuyện đường khẩu Ngô gia sao.

Mà rốt cuộc các anh xử lý thế nào.

Xem bộ dáng này của anh, sao ngược lại là một bộ biểu tình khổ đại cừu thâm thế kia.

Nghe được lời này, Ngô Tà lắc đầu, thở dài: Không có gì, có thể là bị chuyện Tam Thúc của tôi nháo đi.

Thấy Ngô Tà không muốn tiếp tục đề tài này, Lý Vọng Thư dứt khoát hỏi sang chuyện khác: Đúng rồi, sao cậu lại đi cùng một chỗ với tên Kim Vạn Đường này.

Lão tiểu tử này cậu đừng nhìn ngày thường hắn một bộ vâng vâng dạ dạ, trên thực tế khôn khéo lắm đấy.

Cậu đừng để bị hắn bán, còn giúp hắn đếm tiền nha.

Tôi vẫn luôn tra tin tức của Tam Thúc, vừa lúc hắn có chút manh mối, thế là tôi liền tới đây tìm hắn.

Vừa lúc nghe nói cậu bị thương, thế là hôm nay bọn tôi mới cùng đi đến.

Mà này, lần này là xảy ra chuyện gì sao.

Nghe nói đều vào ICU.

Không có việc gì, vấn đề nhỏ, mất máu quá nhiều mà thôi, loại tình huống này cậu rành hơn tôi.

Lý Vọng Thư cười đáp lại một câu, tiếp theo hiếu kỳ nói: Bất quá tôi càng tò mò, toàn bộ Cửu Môn cũng chưa có tin tức Tam Thúc của cậu, Kim Vạn Đường hắn lấy đâu ra manh mối.

Cũng không phải manh mối gì.

Ngô Tà lại lần nữa thở dài, Chính là gần đây trên đường có người đang kẹp lạt ma, hắn cảm giác như là bút tích của Tam Thúc tôi.

Kẹp lạt ma.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư tức khắc mất hứng thú.

Hoặc là nói, hắn đối với cổ mộ vốn không có bao nhiêu hứng thú.

Sau lại bị Thi Miết Vương bức bách, hạ nhiều huyệt mộ như vậy, gặp được tất cả đều là các loại nguy hiểm, các loại vấn đề, dẫn tới hiện tại càng không có gì hứng thú.

Thế là hắn cũng không truy vấn nữa, mà là cầm lấy cái hộp gỗ Kim Vạn Đường đưa, mở ra xem.

Hộp gỗ dài rộng đều hơn một thước, toàn thân chế tạo từ gỗ đỏ, nhìn thì rất to nhưng vào tay rõ ràng có thể cảm giác được đồ vật bên trong cũng không nặng lắm.

Cái này làm cho hắn có chút tò mò, hộp đã cầu kỳ như thế, bên trong rốt cuộc sẽ đựng cái gì.

Chỉ là khi hắn mở hộp ra, sắc mặt lại nhịn không được biến đổi.

Liền thấy trong hộp đặt phẳng một tờ giấy, nhìn ra được đây là bản vẽ sơ đồ kết cấu một kiến trúc cổ.

Chương 300

Kiến trúc đảo cũng không phức tạp, cũng không có thiết kế gì quá mức bắt mắt.

Bất quá ở góc phải bản vẽ lại viết dòng chữ: Công trình 056, kiến trúc số 012 042, sơ đồ phác thảo phục hồi kết cấu.

Lý Vọng Thư nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, phía chính mình còn chưa điều tra ra rốt cuộc ai trộm đi bản vẽ Cổ Đồng Kinh, kết quả đối phương ngược lại chủ động tìm tới cửa.

Đã tra qua, Kim Vạn Đường ngày đó rời khỏi bệnh viện xong liền mất tích.

Chúng tôi lại đến cửa hàng của hắn xem qua, hắn vẫn chưa xuất hiện, chỉ có hai gã hỏa kế đang trông tiệm.

Nói là hắn đi về quê thu hàng, nhưng cụ thể đi đâu, đi bao lâu, bọn họ tất cả đều không rõ.

Khoảng cách từ lúc Kim Vạn Đường đưa tới bản vẽ kiến trúc Cổ Đồng Kinh, thời gian đã qua một tuần.

Trải qua một tuần điều dưỡng này, Lý Vọng Thư cũng coi như khôi phục lại, xuất viện về tới trang viên của mình.

Mà trong một tuần này, hắn phái ra không ít người đi điều tra Kim Vạn Đường.

Bất quá kết quả cũng không khác dự đoán lắm, căn bản không tra ra được gì.

Mạt Tụng cùng Mạo Mạo Giác cũng đã không phải lần đầu tiên đến tiệm của Kim Vạn Đường, nhưng kết quả vẫn y như cũ.

Nghe Mạt Tụng báo cáo, Lý Vọng Thư cũng có chút bất đắc dĩ.

Mắt thấy thời gian Trương Nhật Sơn định ra sắp tới rồi, hắn lập tức phải xuất phát đi Cổ Đồng Kinh.

Nếu không thể làm rõ chuyện này trước khi xuất phát, thì đối với hành trình lần này mà nói, ít nhiều cũng coi như một nhân tố không ổn định.

Chỉ là tra xét nửa ngày, cái gì cũng không điều tra ra, việc này làm hắn có chút bất đắc dĩ.

Hắn nhịn không được đứng lên, đi qua đi lại trong thư phòng, đi vài vòng sau mới bất đắc dĩ nói: Các người nói xem, kẻ lấy đi bản vẽ rốt cuộc muốn làm gì.

Trộm lấy bản vẽ vào thời điểm này, chứng minh đối phương rất rõ ràng kế hoạch của chúng ta.

Thời điểm chọn vừa vặn, xem như cầm đi một phần đồ vật rất quan trọng đối với chúng ta.

Nói đến đây, trên mặt Lý Vọng Thư lại lộ ra một tia nghi hoặc: Nhưng theo lý mà nói, đối phương nếu đã nắm được lợi thế, kia tự nhiên cũng nên hạ chú mới đúng.

Hơn nữa đối phương sai Kim Vạn Đường đưa tới cho tôi một tờ bản vẽ trong số đó, chẳng phải là đang nói cho tôi biết hắn muốn vào cuộc sao.

Nhưng nếu đều đã làm như thế, vì sao mấy ngày trôi qua, đối phương lại không có chút động tĩnh nào khác.

Trải đường đều làm xong, lúc này đối phương chẳng lẽ không nên đưa ra tố cầu của họ sao.

Giống như bây giờ, cứ treo lơ lửng như thế, lại là kịch bản mới gì

đây.

Nhưng mà đối mặt với nghi vấn của Lý Vọng Thư, những người khác trong thư phòng đều đưa mắt nhìn nhau, căn bản không ai có thể cho ra đáp án.

Thấy thư phòng lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, Lý Vọng Thư không thể không quay đầu nhìn về phía Mạt Tụng cùng Mạo Mạo Giác.

Bất quá khi nhìn thấy biểu tình vô tội của hai người, hắn nhịn không được tự mình thở dài.

Rốt cuộc trong lòng hắn cũng rõ, nếu là mang đội liều mạng, hai người này tuyệt đối đáng tin.

Nhưng nếu bắt bọn họ động não, kia còn không bằng chính mình một mình hoang mang.

Cũng may giờ phút này trong thư phòng trừ bỏ hai người kia, một bên còn có huynh muội Trương Hải Hạnh.

Từ sau khi trở về từ Mặc Thoát, Trương Hải Hạnh đã hoàn toàn tiến vào nhân vật chủ mẫu.

Ở bên người Lý Vọng Thư, nàng đã hoàn toàn gánh vác trách nhiệm thê tử đại phòng, xử lý chuyện trong nhà đâu ra đấy.

Đặc biệt là mấy hồng nhan tri kỷ của Lý Vọng Thư, đã hoàn toàn bị nàng dạy dỗ quy quy củ củ, có thể nói là hiền nội trợ đắc lực nhất của Lý Vọng Thư.

Bất quá thực rõ ràng, Trương Hải Hạnh đối với chuyện trong nhà rất có thủ đoạn, nhưng đối với những âm mưu quỷ kế bên ngoài, phân tích lên lại như cũ phi thường cố sức.

Giờ phút này đối mặt vấn đề của Lý Vọng Thư, nàng chỉ cau mày, phỏng chừng trong lòng còn chưa nghĩ thông suốt các khớp xương

trong đó.

Ngược lại ông anh vợ Trương Hải Khách ngồi bên cạnh như là nghĩ tới cái gì, nhíu mày nhìn về phía Lý Vọng Thư, thử nói: Đối phương nếu đem bản vẽ đưa qua cho cậu, kia khẳng định là có tố cầu riêng.

Đến nỗi tới bây giờ đều không có động tĩnh khác, tôi ngược lại có một ý tưởng không giống mọi người.

Nga.

Ý tưởng gì.

Lý Vọng Thư tức khắc tinh thần tỉnh táo, dứt khoát trực tiếp đi đến đối diện Trương Hải Khách, bình tĩnh nhìn hắn, chờ đợi một đáp án.

Trương Hải Khách hơi chút ấp ủ một chút, có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư: Tôi cảm thấy, kẻ đứng sau kia có lẽ là có chút không nắm chắc năng lực của cậu, cho nên mới cố ý lấy một tờ bản vẽ tới thử cậu một chút.

Ý của anh là, bọn họ cố ý không có động tác tiếp theo, là muốn để tôi nương theo tờ bản vẽ này, trái lại đi tìm bọn họ ra.

Nói tới đây, khóe miệng Lý Vọng Thư không cấm lộ ra một tia cười lạnh, lúc này mới nói tiếp: Sau đó chờ tôi tốn công tốn sức, tự cho là đại công cáo thành, tìm được độc thủ phía sau màn.

Bọn họ lại giống như trong phim điện ảnh nói cho tôi biết, này kỳ thật đều là bọn họ an bài tốt, chỉ là vì khảo nghiệm tôi một chút.

Trương Hải Khách cũng bĩu môi, theo lời Lý Vọng Thư nói: Này cũng coi như là một loại kỹ xảo trên bàn đàm phán.

Làm như vậy, đối phương chẳng những có thể thông qua quan sát

phản ứng của cậu để định vị chuẩn xác thực lực của cậu.

Hơn nữa, làm thế cũng bằng như trước khi cuộc đàm phán bắt đầu đã áp cậu một đầu, làm cậu ngay từ đầu liền lâm vào bị động.

Đến lúc đó, đối phương mới có thể dùng đại giới nhỏ nhất, đạt được tiền lời lớn nhất.

Đương nhiên, này chỉ là chút thiển kiến của tôi, rốt cuộc loại lừa gạt này mấy năm nay tôi xác thật nhìn thấy quá nhiều.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư nhịn không được hướng tới Trương Hải Khách cười nói: Anh đây đâu phải là thiển kiến, hoàn toàn là lời vàng ngọc nha.

Tôi đánh giá, đối phương đại khái suất chính là đánh cái chủ ý này.

Không thể không nói, nếu thật chiếu theo kịch bản của đối phương mà đi, còn thật có khả năng từng bước một đi vào bẫy rập đã an bài sẵn.

Mà nếu mặc kệ không quan tâm, như vậy hành trình Cổ Đồng Kinh kế tiếp, lòng tôi lại không yên ổn.

Không thể không nói, chiêu này của đối phương thật sự cao minh, vô luận tôi chọn thế nào, tựa hồ đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Nghe vậy Trương Hải Khách cũng nghiêm túc lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lý Vọng Thư hỏi: Như vậy, ván này cậu chuẩn bị phá giải thế nào.

Từ năng lực mà đối phương biểu hiện ra trước mắt mà xem, rất khó đối phó.

Một vòng lại một vòng, chỉ cần một chút không cẩn thận liền sẽ rơi vào bẫy rập đối phương thiết hạ, do đó bị đắn đo.

Xác thật, đối phương một vòng khấu một vòng, đích xác khó có

thể ứng phó.

Nói tới đây, Lý Vọng Thư xoay người nhìn về phía cửa sổ thư phòng.

Vừa lúc này ngoài cửa sổ đột nhiên quát lên gió to, thời tiết nguyên bản còn ánh nắng tươi sáng, chỉ chốc lát sau liền trở nên mây đen giăng đầy.

Thời tiết biến hóa thình lình xảy ra, lại thêm hiện tại phiền toái đã tìm tới cửa, điều này làm cho không khí trong thư phòng không tự giác trở nên có chút ngưng trọng.

Bất quá so với những người khác, Lý Vọng Thư nhìn mây đen ngoài cửa sổ ngược lại nở nụ cười: Cho nên muốn phá cục, liền không thể làm từng bước.

Đối phương nếu đem bản vẽ đưa tới, chứng minh bọn họ hết thảy đều đã an bài hảo.

Vô luận tôi làm thế nào, đối phương hẳn đều có biện pháp ứng đối.

Cho nên muốn phá cục, liền cần thiết vòng qua những bố trí này, trực tiếp tóm kẻ đứng sau ra.

Vừa lúc hôm nay dự báo thời tiết nói sẽ có mưa rào có sấm chớp.

Khó có khi dự báo thời tiết chuẩn một lần, chúng ta cũng không thể lãng phí như thế được.

Nói là mưa rào có sấm chớp, thực ra chỉ là mưa tí tách rơi xuống vài giọt mỗi ngày.

Thời tiết như vậy khiến giao thông ở thành Bắc Bình phải chịu thử thách nghiêm trọng, cũng làm cho người đi đường hay xe cộ trên đường đều có vẻ nôn nóng.

Tuy nhiên, trong căn phòng thuê cao cấp tại khách sạn ở phía đông Ngọc Uyên Đàm, bầu không khí lại vô cùng đạm nhiên.

Trong phòng khách rộng lớn chỉ có ba người ngồi.

Một vị lão giả ngồi ở vị trí chủ tọa, đang thong thả ung dung thưởng trà.

Bên cạnh là một thanh niên nhanh nhẹn, có lẽ là trợ lý của lão giả, giờ phút này đang đâu ra đấy lật xem tư liệu trên bàn.

Còn ở phía dưới, Kim Vạn Đường người đã lâu không lộ diện đang cẩn trọng nở nụ cười nịnh nọt.

Nhìn bộ dạng của Kim Vạn Đường, mông chỉ dám ngồi mép ghế, bắp chân dưới gầm bàn còn run lên bần bật trong vô thức.

Tuy trên mặt tràn đầy nụ cười nịnh bợ, nhưng trong ánh mắt thi thoảng lại lộ ra vài tia sợ hãi.

Chương 301

Quả nhiên ngay sau đó, lão giả khẽ ho một tiếng, suýt chút nữa dọa Kim Vạn Đường nhảy dựng lên khỏi ghế.

Cũng may sự chú ý của lão giả không đặt trên người ông ta, mà quay đầu nhìn về phía trợ lý hỏi: Tiểu Vương, thế nào, có phát hiện gì không.

Nghe vậy, Tiểu Vương khép tư liệu lại, gật đầu với lão giả, nhưng mày lại nhíu chặt: Thời gian đã qua vài ngày, Lý Vọng Thư kia ngoại trừ lúc đầu phái người đến cửa hàng của ông chủ Kim hỏi thăm ra, cũng không có động tác nào khác.

Những người chúng ta sắp xếp cũng đều lục tục truyền tin về, Lý Vọng Thư không đi tìm họ.

Triệu lão, liệu có phải Lý Vọng Thư không phát hiện ra manh mối chúng ta để lại cho hắn.

Bằng không, xét theo tác phong hành sự trước đây của hắn, hiện tại hắn lẽ ra đã phải dựa theo bố trí của chúng ta mà tìm được ông chủ Kim rồi mới đúng.

Thấy Tiểu Vương cuối cùng lại dẫn đề tài về phía mình, Kim Vạn Đường vội vàng đứng dậy, nơm nớp lo sợ giải thích: Triệu lão, tôi hoàn toàn làm theo phân phó của ngài.

Từ bệnh viện ra, tôi liền trốn ngay ở nơi ngài sắp xếp, đâu cũng không đi.

Nếu không phải hôm nay ngài gọi tôi qua đây, lúc này tôi vẫn còn đang ngồi xổm ở chỗ đó, hoàn toàn không làm bất cứ chuyện dư thừa nào.

Có thể thấy được, Kim Vạn Đường hẳn là sợ hãi cực độ, nói chuyện cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Triệu lão thấy thế cười vẫy tay với ông ta, ý bảo ông ta ngồi xuống trước.

Ta không có ý trách tội ngươi, ta chỉ tò mò, vì sao cậu Lý Vọng Thư này lại không đi theo kịch bản.

Tư liệu về hắn ta đã xem qua, với tính cách cầu toàn của hắn, không nên từ bỏ bản vẽ Cổ Đồng Kinh dễ dàng như vậy mới đúng.

Nghe được lời này, Kim Vạn Đường thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cẩn thận dè dặt nói: Triệu lão, ngài nói xem liệu có phải hắn đã nhận ra điều gì, cho nên mới không tiếp tục kiểm tra.

Lần này Triệu lão còn chưa mở miệng, Tiểu Vương ở bên cạnh đã dứt khoát phủ định: Không thể nào, điều ngươi có thể nghĩ đến, sao Triệu lão có thể không nghĩ tới.

Chính vì để ngừa vạn nhất, chúng ta mới thiết kế cho hắn hai con đường.

Hoặc là hắn cứ làm từng bước điều tra, cuối cùng tìm được ngươi đang lẩn trốn.

Cho dù hắn nhận ra điều gì, chúng ta cũng sắp xếp manh mối khác để hắn đi tra, cuối cùng vẫn sẽ dẫn đến chỗ ngươi.

Nhưng tình huống hiện tại là, người của hắn sau hai ngày đầu hỏi thăm qua loa thì không còn động tĩnh gì nữa.

Ngược lại tất cả đều bận rộn đi tìm chuyện về Cổ Đồng Kinh, tựa hồ hoàn toàn không có hứng thú với những bản vẽ kia.

Cách làm này hoàn toàn trái ngược với tính cách của hắn, tôi nghi ngờ trong chuyện này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó chúng ta không

biết, lúc này mới khiến hắn từ bỏ điều tra về bản vẽ.

Triệu lão yên tâm, tôi sẽ cho người đi tra ngay, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.

Nhưng mà Tiểu Vương vừa dứt lời, ngoài hành lang liền truyền đến một trận ồn ào.

Hẳn là có người đi nhầm đường, bị nhân viên phục vụ ngăn lại.

Nghe ra được, hai bên đều cố tình đè thấp giọng, cũng không có tranh cãi gay gắt.

Tuy nhiên, ở nơi này mà xuất hiện tình huống như vậy cũng là hiếm thấy.

Phải biết khách sạn này tuy bên ngoài nhìn rất bình thường, nhưng cấp bậc cũng ăn đứt khách sạn Tân Nguyệt vài con phố.

Khách nhân có thể tới nơi này, phóng mắt toàn cầu đều thuộc loại không phú thì quý, bình thường đều phải giữ thể diện, không nên lôi thôi dài dòng với nhân viên phục vụ.

Điều này khiến Triệu lão cũng nhịn không được tò mò, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là ông quay đầu phân phó: Tiểu Vương, đi xem có chuyện gì.

Tôi cũng đi cùng.

Lúc này Kim Vạn Đường cũng nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đi theo sau Tiểu Vương.

Dù sao bắt ông ta đối mặt riêng với Triệu lão, ông ta thật sự rất căng thẳng.

Nhưng ai ngờ cửa phòng vừa mới mở ra, Kim Vạn Đường còn chưa thấy rõ tình hình bên ngoài, liền nghe được một giọng nói quen thuộc truyền tới.

Ông chủ Kim, ông quả nhiên ở chỗ này.

Tôi đã nói mà.

Tôi không đi nhầm phòng, ông nói xem cái cậu phục vụ này sao mà cứ cứng nhắc thế nhỉ.

Nhìn thấy chưa, ông chủ Kim là bạn tôi, chúng tôi đi cùng nhau.

Nhìn Lý Vọng Thư trước mắt vừa nói vừa đi đến bên cạnh mình, thậm chí còn duỗi tay khoác lên vai mình, bày ra một bộ tư thế anh em tốt, Kim Vạn Đường suýt chút nữa sợ vãi ra quần.

Mà Lý Vọng Thư chẳng thèm để ý đến ông ta, quay đầu cười nói với Tiểu Vương: Cậu phục vụ này cứ khăng khăng không tin chúng tôi đi cùng nhau, anh nói xem có buồn cười không.

Tiểu Vương rõ ràng cũng sửng sốt, bất quá dù sao cũng là trợ lý đi theo bên cạnh Triệu lão, rất nhanh liền điều chỉnh lại, đầu tiên gật đầu với nhân viên phục vụ, lúc này mới nhìn về phía Lý Vọng Thư, nghiêng người nhường lối, nhàn nhạt cười nói: Lý tiên sinh, mời vào.

Thấy thế, tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Vương, nhưng Lý Vọng Thư vẫn bày ra vẻ mặt phi thường bình tĩnh, nhấc chân bước vào phòng.

Hắn không muốn bị người khác dắt mũi, lại càng không muốn sau lưng lúc nào cũng có người nhớ thương mình.

Thế là để tìm ra kẻ đứng sau màn, hắn dứt khoát đánh chủ ý lên người Tiêu lão bản người biết nghe sấm.

Vừa khéo chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này, Tiêu lão bản cũng là nhân viên cần thiết phải đi theo.

Thế là hắn liền nhân dịp mấy ngày nay giông tố không ngừng, bảo Tiêu lão bản thông qua nghe sấm, nhất định phải tìm ra Kim Vạn

Đường.

Hắn tin rằng chỉ cần tìm được Kim Vạn Đường, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Mà Tiêu lão bản cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, rất nhanh từ tiếng sấm nhìn thấy vào thời gian này Kim Vạn Đường sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Thế là hắn cho người hẹn trước vị trí tại khách sạn, đi vào bên trong, chỉ chờ khoảnh khắc này.

Chẳng qua điều hắn không ngờ tới là, nhìn tư thế hiện tại, thu hoạch của hắn lần này xa so với dự đoán nhiều hơn nhiều.

Nhìn thái độ của Kim Vạn Đường, rõ ràng là lấy người thanh niên bên cạnh ông ta làm chủ.

Điều này làm cho Lý Vọng Thư tức khắc có một loại cảm giác thỏa mãn như đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.

Nhưng mà loại thỏa mãn này còn chưa kéo dài được vài giây, khi hắn bước vào phòng thuê, nhìn thấy lão giả đang ngồi đó, tức khắc đã bị một nỗi sợ hãi thay thế.

Điều này làm cho hắn nhịn không được nhỏ giọng nói thầm với người thanh niên: Này, tôi hiện tại xoay người rời đi, các người cứ coi như tôi chưa từng xuất hiện được không.

Tiêu lão bản thông qua nghe sấm, thấy được Kim Vạn Đường sẽ ở khung giờ này xuất hiện tại đây.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng từng nghĩ tới, lần này qua đây có lẽ có thể trực tiếp tìm được kẻ đứng sau thao túng Kim Vạn Đường.

Chỉ là hiện tại khi nhìn thấy Triệu lão, hắn thật lòng cảm thấy hối

hận.

Quả nhiên là tò mò hại chết mèo, sao mình cứ không hiểu đạo lý này chứ.

Trong lòng tràn ngập chua xót, nhưng Lý Vọng Thư cũng hiểu, cho dù hắn không tò mò thì cũng không tránh được chuyến này.

Không tra được tin tức gì thì thôi, nhưng nếu Tiêu lão bản đã thấy được hình ảnh thực chất, thì vì để chuyến đi Cổ Đồng Kinh thuận lợi, hắn dù thế nào cũng sẽ đến tìm Kim Vạn Đường.

Chỉ có giải quyết tai hoạ ngầm, hắn mới có thể an tâm lên đường.

Chỉ là hắn không ngờ, vốn tưởng chỉ bắt được con tép riu Kim Vạn Đường, ai ngờ trong phòng lại ngồi một con hổ lớn.

Đối với Triệu lão, Lý Vọng Thư tuy không quen biết, nhưng gương mặt kia hắn đã từng thấy, hơn nữa còn không chỉ một lần.

Dù sao trên Bản Tin Thời Sự, thường xuyên sẽ xuất hiện tin tức về ông ấy, muốn không biết cũng khó.

Tuy rằng thứ hạng của Triệu lão không tính là đứng đầu, nhưng tóm lại vẫn thuộc về cái vòng tròn kia.

Dù sao ủy viên tổng cộng cũng chỉ có hơn hai mươi người, có thể lọt vào danh sách đó, cũng đã chứng minh cấp bậc của Triệu lão.

Mà ngay khoảnh khắc nhìn thấy Triệu lão, Lý Vọng Thư thật sự hối hận.

Với cấp bậc cao tầng như Triệu lão, đừng nói Lý gia, cho dù cộng cả Cửu Môn lại, cũng chẳng qua chỉ là một câu nói của người ta.

Lần đầu tiên, Lý Vọng Thư cảm nhận sâu sắc một loại cảm giác vô lực.

Nhìn Lý Vọng Thư sững sờ ở cửa, Triệu lão ngược lại có vẻ

hứng thú rất cao, thậm chí chủ động vẫy tay với hắn: Còn thất thần làm gì, ngồi đi.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư cũng đành chào Triệu lão một tiếng, sau đó ngồi xuống phía dưới.

Hiện tại hắn cũng nghĩ thông suốt, cánh tay không vặn được đùi.

Nếu người đứng sau Kim Vạn Đường là vị Triệu lão trước mắt này, vậy thì hắn cũng không cần lăn lộn nữa.

Dù sao chênh lệch đẳng cấp quá lớn, sự phản kháng của hắn trong mắt người ta có lẽ chẳng khác gì trò chơi trẻ con.

Chỉ là đồng thời điều này cũng làm hắn tò mò, Triệu lão tốn công sức lớn như vậy để Kim Vạn Đường dẫn hắn nhập cuộc, rốt cuộc là vì cái gì.

Chương 302

Với năng lượng của đối phương, muốn làm việc gì mà không thành, thật sự không cần thiết phải tìm đến hắn.

Dù sao hiện tại tuy chỉ có một mình Triệu lão lộ diện, nhưng trời mới biết đây là ý của riêng Triệu lão, hay là ý của cả cái vòng tròn kia.

Thấy Lý Vọng Thư ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng nơm nớp lo sợ, Triệu lão đầu tiên bảo trợ lý đóng cửa phòng, lúc này mới cười nói: Cậu hôm nay có thể xuất hiện ở chỗ này, thực sự có chút nằm ngoài dự kiến của ta.

Tuy rằng trước đó chúng ta đã cố gắng đánh giá cậu rất cao, bất quá hiện tại xem ra chúng ta vẫn còn hơi bảo thủ.

Không thể không nói, tuổi còn trẻ mà có thể đưa Lý gia kinh doanh đến thể lượng như bây giờ, quả nhiên không thể dùng ánh mắt bình thường để đối đãi.

Triệu lão quá khen, tôi chỉ là vận khí tương đối tốt mà thôi, bản thân không có gì đáng để khoe khoang.

Lý Vọng Thư ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong lòng lại đang nhanh chóng suy tư xem mình có điểm gì lọt vào mắt xanh của đối phương.

Dù sao tốn công lớn kéo mình vào cuộc, đối phương khẳng định muốn từ trên người mình đạt được thứ gì đó.

Nhưng nghĩ nửa ngày, hắn thật sự không nghĩ ra có việc gì mà đối phương không làm được, chỉ có mình mới làm được.

Nhưng mà Triệu lão đối diện tựa hồ rất hài lòng với Lý Vọng Thư, cười gật đầu: Người trẻ tuổi không kiêu không gấp, quả thật

đáng quý.

Nghe lời khen này, Lý Vọng Thư lại hoàn toàn không vui nổi.

Hơn nữa hắn hiểu rõ, đối mặt với nhân vật cấp bậc như Triệu lão, chút kỹ xảo vặt của hắn phỏng chừng hoàn toàn không đủ xem.

Đến nước này, Lý Vọng Thư đã không hy vọng xa vời có thể đứng ngoài cuộc.

Thay vì bị động tiếp nhận, chi bằng mình chủ động một chút.

Ở trong phòng này càng lâu, càng đi đường vòng, thì chỉ càng bất lợi cho mình.

Thế là hắn dứt khoát cười nói: Triệu lão quá khen, tiểu tử không dám nhận lời khen như vậy.

Nói rồi, Lý Vọng Thư quay đầu liếc nhìn Kim Vạn Đường đang im như ve sầu mùa đông bên cạnh, gọn gàng dứt khoát nói: Hôm nay có thể ở chỗ này gặp được Triệu lão mới là vinh hạnh của tôi.

Không biết Triệu lão có chỗ nào cần dùng đến tiểu tử hay không.

Nếu có yêu cầu, tôi tuyệt không hai lời, nhất định tận tâm tận lực.

Ai ngờ nghe được lời này, Triệu lão lại cười ha ha: Thành kiến trong lòng người, có đôi khi chính là một ngọn núi lớn.

Xem ra câu nói đó đích xác có đạo lý.

Trước đây xem tư liệu về cậu, một lời không hợp liền dùng tên lửa san phẳng địa bàn, khăng khăng hủy diệt một tòa trang viên lớn khỏi thế giới.

Ta còn tưởng rằng cậu sẽ là một kẻ niên thiếu khinh cuồng, kiêu ngạo khó thuần.

Hiện tại xem ra, cậu rõ ràng là một thiếu niên vô cùng tri thư đạt

lễ mà.

Quả nhiên có một số việc, có một số người, cần thiết phải tận mắt nhìn thấy, tự mình tiếp xúc, mới có thể chân chính nhận rõ.

Tuy rằng ngữ khí của Triệu lão nhẹ nhàng, nghe thậm chí như đang khích lệ, nhưng Lý Vọng Thư lại chẳng vui nổi nửa điểm.

Thậm chí sâu trong đáy lòng đã bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn trong lòng phi thường rõ ràng, tên lửa san phẳng, đây là đang nói đến chuyện hắn bình định tổng bộ Uông gia lúc trước.

Hiện tại nghe Triệu lão nhắc tới việc này, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể đánh bạo thử nói: Triệu lão cũng biết Uông gia.

Biết, thực ra Uông gia vẫn luôn làm việc cho chúng tôi.

Triệu lão thẳng thắn thừa nhận, khiến Lý Vọng Thư không khỏi ngây người.

Hắn cứ tưởng đối phương chỉ muốn lấy chuyện hắn tiêu diệt Uông gia để gõ đầu mình một cái.

Nhưng ai ngờ, Triệu lão cư nhiên lại thừa nhận, thậm chí còn nói trắng ra như vậy.

Thấy Lý Vọng Thư trợn mắt há hốc mồm, Triệu lão lại cười: Nghiêm khắc mà nói, Uông gia ngay từ đầu hắn là thuộc về quan hệ hợp tác với chúng ta.

Chẳng qua bọn họ quá tự phụ, cũng quá kiêu ngạo, nhìn không rõ thế cục.

Luôn ôm một ít ảo tưởng không thực tế, thậm chí rất nhiều thời điểm, đặt lợi ích của bản thân lên trên tập thể.

Cho nên dần dần, loại hợp tác này từ hai bên cùng có lợi, cùng nỗ lực, biến thành trao đổi lợi ích.

Nghe đến đó, Lý Vọng Thư trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thật sự sợ vị Triệu lão trước mắt này đột nhiên phán một câu Thực ra ta họ Uông.

Nếu thật sự như vậy, Lý Vọng Thư phỏng chừng sau này mình chỉ có thể bỏ mạng thiên nhai.

Có lẽ chỉ có thể trốn vào trong những ngôi cổ mộ ít người lui tới mới có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn.

Hiện tại nghe giọng điệu của Triệu lão, không giống như là hưng sư vấn tội, điều này làm hắn nhìn thấy được chuyển cơ.

Thế là hắn dứt khoát tiếp lời Triệu lão: Người Uông gia đều là một đám cố chấp cuồng, tôi thậm chí nghi ngờ bọn họ có bệnh di truyền về thần kinh.

Mỗi lần bọn họ ra ngoài hoạt động, luôn sẽ gây ra những chuyện phiền toái mà người bình thường rất khó lý giải.

Loại người này một khi tiến vào xã hội, nói bọn họ là nhân tố bất ổn định còn là nhẹ, muốn tôi nói, người Uông gia chính là một đám phần tử khủng bố.

Nghe Lý Vọng Thư không ngừng miêu tả ác hành của người Uông gia, Triệu lão không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

Mãi đến khi Lý Vọng Thư nói khô cả miệng rồi dừng lại, ông mới nhàn nhạt nói: Cậu nói đều đúng, bằng không cậu nghĩ tại sao bọn họ lại chuyển đại bản doanh ra nước ngoài.

Phỏng chừng bọn họ cũng biết mình làm việc quá mức cố chấp,

không để lối thoát, cho nên mới chừa cho mình một đường lui.

Nhưng ai biết cũng chính vì thế lại dẫn đến toàn bộ Uông gia đi vào con đường vạn kiếp bất phục.

Nếu lúc trước bọn họ chọn ở lại trong nước, cũng không đến nỗi biến mất hoàn toàn như vậy, có lẽ đây là ý trời.

Cậu nói đúng không.

Lý Vọng Thư nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào, chỉ có thể cười gượng gạo.

Mà Triệu lão lại chậm rãi lắc đầu, thở dài nói tiếp: Uông gia là tự làm tự chịu, rơi vào kết cục này không gì đáng trách.

Bất quá có một số việc lại vẫn phải tiếp tục thực hiện.

Những việc này vốn dĩ vẫn luôn nói là Uông gia làm, hiện tại Uông gia không còn, cậu cảm thấy ai làm là thích hợp nhất.

Chẳng lẽ là Cửu Môn.

Lý Vọng Thư thăm dò một câu, ai ngờ Triệu lão lại vỗ tay về phía hắn.

Ta đã nói cậu thông minh mà, không ngờ cậu đoán ra nhanh như vậy.

Lý Vọng Thư thầm mắng trong lòng: Cái này còn cần phải đoán sao.

Với cái trận trượng hiện tại, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Bất quá ngoài miệng, hắn lại bày ra bộ dáng sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng, không chối từ nan: Không biết là chuyện gì, xin Triệu lão cứ nói thẳng, chỉ cần Cửu Môn chúng tôi có thể làm được, tuyệt không từ chối.

Kỳ thật cũng không thể xem như một sự kiện.

Triệu lão nhìn Lý Vọng Thư, nâng chung trà lên uống một ngụm, ngay sau đó quay đầu gật đầu với trợ lý.

Liền thấy người trợ lý đứng dậy, nhàn nhạt nói: Đây là một thực nghiệm dài hạn về ký ức và trùng sinh.

Uông Tàng Hải chắc cậu đã nghe nói qua rồi.

Việc này thực ra là một thực nghiệm bắt đầu từ ông ta.

Ông ta phát hiện một loại rắn đặc thù, loại rắn này không có vảy, ngược lại cả người mọc đầy lông đen.

Uông Tàng Hải phát hiện, loại rắn này có thể lưu trữ những gì mình nhìn thấy, nghe được.

Mà một số người đặc biệt thì có thể thông qua pheromone trên người loại rắn này, từ đó đọc được những ký ức đó.

Thế là Uông Tàng Hải liền đưa ra một giả thuyết, đó là nếu đem ký ức hoàn chỉnh của một người để cho loại rắn này ghi lại tất cả.

Nếu sau đó lại đem những ký ức này chuyển dời vào đầu một người khác, như vậy có tính là người lưu trữ ký ức đã sống lại không.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư trong lòng có chút khinh thường, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ nghiêm túc nói: Việc này không khả thi, cho dù có người có thể đọc được những ký ức đó, hắn cũng không có khả năng trở thành một người khác.

Dù sao mỗi người đều có trải nghiệm riêng, đắp nặn nên những tính cách khác nhau.

Cho dù một người tiếp nhận hoàn chỉnh ký ức của một người khác, hắn cũng vẫn là chính hắn.

Nhiều nhất chỉ là gia tăng thêm một ít tri thức vô dụng mà thôi, sẽ

không tồn tại chuyện sống lại khác loại như thế.

Đối với chuyện đọc ký ức, Lý Vọng Thư cảm thấy trong những người ngồi đây, hắn không có ai có quyền lên tiếng hơn mình.

Dù sao bất kể là chủ động hay bị động, ký ức hắn tiếp nhận trong đầu đã quá nhiều.

Từ huyết thi lúc ban đầu, đến bánh chưng sống, rồi sau lại là những hình ảnh ký ức do thứ Uông Tàng Hải kia làm ra, còn có Bồ Tiên Thiếp Ca, Vạn Nô Vương vân vân, hắn đọc ký ức nhiều không kể xiết.

Mà việc đọc quá nhiều ký ức mang lại cho hắn phần nhiều là cảm giác đau đầu muốn nứt ra.

Còn nói mình sẽ biến thành người khác, kia hoàn toàn là lo xa.

Chương 303

Ký ức là ký ức, linh hồn là linh hồn, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nghe Lý Vọng Thư nói, lúc này Triệu lão đột nhiên cười: Chúng ta đương nhiên biết, trùng sinh cái gì đó căn bản không thực tế.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa chúng ta và Uông gia.

Uông gia vẫn luôn tin tưởng vững chắc trên đời này có thuật trường sinh.

Loại biện pháp di dời ký ức này đã bị bọn họ coi là một loại trường sinh khác, hừ, xác thực là một đám người si ngốc.

Triệu lão cười khinh thường, nhưng ngay sau đó nghiêm mặt nói: Trường sinh tuy không thực tế, nhưng biện pháp bảo tồn và di dời ký ức này lại là thật.

Thứ chúng ta coi trọng hơn là bản thân phương pháp này.

Hả.

Lý Vọng Thư sửng sốt, có chút không hiểu: Biện pháp này không phải Uông gia đã chứng thực rồi sao.

Ai ngờ Triệu lão lại thở dài: Mẫu vật bên phía Uông gia quá ít.

Trong tay bọn họ cũng chỉ có mấy con hắc mao xà, hơn nữa bởi vì điều kiện bảo quản hạn chế, con hắc mao xà sống cuối cùng cũng đã chết vài năm trước.

Điều này khiến cho cả hạng mục đều rơi vào trạng thái nửa đình trệ.

Chúng ta thực ra vẫn luôn muốn đi Cổ Đồng Kinh, mang thêm

nhiều hắc mao xà ra để tiến hành thực nghiệm.

Nhưng đáng tiếc là khi chúng ta muốn khởi động lại công trình 056 thì Trương Khải Sơn đã mất.

Ông ấy vừa chết, Cổ Đồng Kinh liền thực sự trở thành một truyền thuyết.

Bao nhiêu năm nay, Uông gia thậm chí ngay cả vị trí đại khái của Cổ Đồng Kinh cũng không tìm được.

Muốn tìm kiếm hắc mao xà lại càng khó càng thêm khó.

Các ông nếu biết muốn đi Cổ Đồng Kinh, tại sao không đi tìm Trương Nhật Sơn.

Tôi không tin các ông không biết sự tồn tại của anh ta.

Lý Vọng Thư trong lòng vẫn có chút lo lắng, thế là trực tiếp hỏi thẳng.

Mà Triệu lão lại cười giải thích: Trương Nhật Sơn với tư cách là phó quan của Trương Khải Sơn, quả thật là người duy nhất còn sống trở về từ Cổ Đồng Kinh.

Chính vì cậu ta là phó quan của Trương Khải Sơn, cậu ta không đồng ý, nên chúng ta cũng không tiện ép buộc cậu ta.

Tuy rằng Triệu lão trả lời rất mơ hồ, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng đại khái có thể hiểu được ý ông.

Dù sao bất kể ở đâu, chỉ cần có con người, tự nhiên sẽ tồn tại phe phái.

Năm đó Phật gia ngay cả bí mật về Trương gia cổ lâu cũng lôi ra được, tự nhiên ở bên trên cũng sẽ không thiếu người che chở.

Ông ấy cho dù đã mất, phó quan Trương Nhật Sơn cũng không phải là người có thể để mặc ai muốn làm gì thì làm.

Nơi này liên lụy quá nhiều, một khi xử lý không tốt rất dễ tạo thành tranh đấu phe phái.

Mà cứ kéo dài như thế đến hiện tại, thời gian cũng trôi qua quá lâu rồi, Trương Nhật Sơn tuy rằng còn sống, nhưng người bên trên đều đã thay đổi vài lứa.

Bao năm qua đi, các loại mạng lưới quan hệ càng sớm đã rắc rối phức tạp.

Nếu lúc này tùy tiện động vào một cái hóa thạch sống, rất dễ bị người khác coi đây là cái cớ, làm đột phá khẩu để công kích.

Phải biết tới cấp bậc như Triệu lão, tuy rằng bên ngoài nhìn xác thực phong quang vô hạn, nhưng quyền lực đấu đá giữa bọn họ cũng càng thêm hung hiểm.

Có một số việc, chú định là không thể đưa lên mặt bàn để làm.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư ngẩng đầu nhìn về phía Triệu lão, thăm dò: Cho nên Triệu lão hy vọng tôi giúp các ông đi Cổ Đồng Kinh tìm hắc mao xà.

Triệu lão gật đầu: Loại rắn này rất đặc thù, toàn bộ hạng mục thực nghiệm đều đang chờ hắc mao xà sống.

Nói tới đây, ông hơi trầm ngâm một chút, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, tiếp theo chậm rãi nói: Đương nhiên, hắc mao xà chỉ là cơ sở, ta hy vọng cậu có thể từ Cổ Đồng Kinh tìm được một con hắc mao xà đặc thù.

Đặc thù.

Không sai, con rắn đó rất đặc thù.

Triệu lão nghiêm túc nói: Dựa theo ghi chép của người Uông gia, Uông Tàng Hải đã từng sao chép toàn bộ ký ức của mình vào trong

một con hắc mao xà đặc thù rồi phong ấn lại.

Chờ mong có một ngày thông qua con rắn này để đạt tới mục đích trùng sinh của mình.

Chúng ta hiện tại chỉ biết hắc mao xà có thể lưu trữ những thứ nó nhìn thấy.

Chỉ cần tìm được con rắn này, chúng ta có thể thông qua ký ức của Uông Tàng Hải, tìm được biện pháp trích xuất và di dời ký ức của ông ta.

Việc này đối với toàn bộ hạng mục đều có tác dụng và ý nghĩa quan trọng nhất, chẳng những có thể đẩy mạnh tiến độ hạng mục, thậm chí có thể giải quyết rất nhiều vấn đề khác.

Nghe Triệu lão lải nhải rất nhiều, bất quá Lý Vọng Thư cũng không phải tay mơ không hiểu gì cả.

Tuy tình thế trước mắt không cho phép hắn phản đối, nhưng hắn vẫn giả bộ vẻ mặt khó xử, dò hỏi: Triệu lão, thứ cho tôi nói thẳng, những điều ngài nói tuy rằng khó khăn, nhưng cũng đâu đến nông nỗi khó đến mức phi Cửu Môn không thể làm được chứ.

Cổ Đồng Kinh tuy không dễ tìm, cho dù ngài không tiện cưỡng ép Trương Nhật Sơn, nhưng nếu thật sự quyết tâm muốn tìm, tôi không tin là không tìm được.

Lý Vọng Thư nói lời này cũng không phải không có căn cứ.

Phải biết nhóm người như Triệu lão chính là trung tâm quyền lực nhất của cả quốc gia.

Một khi bọn họ đưa ra quyết định, sức mạnh sẽ vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Giống như con đường quốc lộ đi qua Mặc Thoát hắn vừa đi,

chẳng phải chỉ cần một mệnh lệnh, vô số người liền bất chấp tiêu tốn vài chục mét, ngạnh sinh sinh tạc từ trên vách đá dựng đứng ra sao.

Khả năng huy động này cũng không phải là thứ một Cửu Môn nhỏ bé có thể so sánh.

Dưới sự hiệu triệu đó, đừng nói tìm một cái Cổ Đồng Kinh, cho dù manh mối có ở dưới địa phủ, họ cũng có thể đào từ dưới đất lên cho ngài.

Giây tiếp theo, liền thấy Triệu lão cười ha ha.

Vừa mới khen cậu thông minh, sao cậu lại phạm hồ đồ rồi.

Có một số việc là không thể đặt lên mặt bàn.

Nếu thật giống như cậu nói, gióng trống khua chiêng hành động, thậm chí nâng lên tầm quốc gia, như vậy vấn đề gặp phải cũng là điều cậu không tưởng tượng nổi đâu.

Hơn nữa có một số nơi, những thứ chứa đựng trong đó cũng không thích hợp để quá nhiều người biết.

Giống như trước đây cậu đi núi Trường Bạch, cậu cảm thấy quốc gia trực tiếp phái đội khảo cổ qua đó có thích hợp không.

Phải biết đội khảo cổ bình thường thành viên phức tạp, rất khó giữ bí mật.

Mà cố tình những nơi đó lại tồn tại rất nhiều thứ không thích hợp để đại chúng biết đến.

Cho nên chi bằng để các cậu đi vào trước một chuyến, đến nỗi sau đó là để đội khảo cổ tiếp nhận hay cứ thế phong ấn lại, cũng có một khoảng thời gian và không gian để đánh giá.

Hơn nữa hình thức này cũng không phải món gì mới mẻ.

Năm đó bất luận là ở Ba Nãi Quảng Tây, hay là ở Tây Sa, không

phải đều do người Cửu Môn các cậu chủ đạo sao.

Thuật nghiệp có chuyên tấn công, riêng nói về phương diện thám hiểm khai hoang này, trước mắt không ai so được với Cửu Môn.

Triệu lão tuy rằng đầy mặt tươi cười, nhưng Lý Vọng Thư vẫn nghe ra được.

Đối phương cố ý nhắc tới núi Trường Bạch chính là cố ý gõ đầu mình.

Đối mặt với sự cảnh cáo như vậy, Lý Vọng Thư tuy rằng nghẹn khuất, nhưng vẫn mở miệng hỏi: Vì sao chọn tôi.

Chắc không phải vì tín nhiệm đâu nhỉ.

Tới lúc này, Triệu lão coi như chậm rãi nghiêm túc hẳn lên.

Tín nhiệm là lẫn nhau, giống như việc ta cũng không thể bắt cậu hiện tại liền tin tưởng ta vậy.

Còn về nguyên nhân chọn cậu, kỳ thật phi thường đơn giản.

Bởi vì cậu làm được việc người khác không thể, năng lực của cậu mọi người đều thấy rõ như ban ngày.

Hơn nữa tín vật Cửu Môn hiện tại không phải đều đã truyền tới tay cậu rồi sao.

Ta thật sự không tìm ra lý do để không chọn cậu.

Nói thực ra, bị Triệu lão khen như thế, Lý Vọng Thư trên mặt ít nhiều có chút ngượng ngùng.

Thấy thế không đợi hắn mở miệng, Triệu lão đã giành trước nói: Nhìn dáng vẻ của cậu, tựa hồ cảm thấy ta là đang khen cậu.

Có lẽ cậu đối với năng lực của chính mình, nhận thức còn tồn tại một ít lệch lạc.

Vậy ta đổi cách nói khác, chuyện Uông gia lăn lộn mấy trăm năm, cậu chỉ tốn một năm liền đuổi kịp thậm chí vượt qua tiến độ của bọn họ.

Thậm chí cậu so với Uông gia làm còn tốt hơn, tốc độ nhanh hơn.

Chương 304

Bọn họ luôn đem tinh lực lãng phí ở một ít chỗ không đâu.

Mà cậu không giống thế, cậu mục đích rõ ràng, thói quen xoay quanh mục đích cuối cùng để tiến hành huy động tài nguyên toàn bộ.

Làm như thế chẳng những hiệu suất cao, mà còn có thể tránh cho rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Vừa nói, Triệu lão vừa đưa mắt ra hiệu cho trợ lý bên cạnh.

Mãi đến khi trợ lý dẫn Kim Vạn Đường ra ngoài, ông mới cười nói: Có phải cảm thấy ta giống như đang giao nhiệm vụ cho cậu, chỉ muốn ngựa chạy mà không cho ngựa ăn cỏ.

Ha, cậu chờ một chút, không ngờ cậu lại tìm tới nơi này nhanh như thế, cho nên đồ vật chuẩn bị cho cậu cũng không mang theo trên người.

Ta tin rằng, những thứ đó cậu sẽ thích.

Lời này vừa nói ra, Lý Vọng Thư không khỏi mong chờ.

Dù sao cấp bậc của Triệu lão bày ra ở đó, đồ vật quá keo kiệt tin rằng ông ấy cũng không lấy ra tay.

Chẳng bao lâu sau, liền thấy trợ lý đã trở lại.

Nhưng không phải một người trở về, phía sau lục tục theo vào bảy tám người, mỗi người trong tay đều ôm một cái rương.

Liền thấy trợ lý chỉ vào những cái rương đó giới thiệu: Những thứ này đều là tư liệu nghiên cứu về Thi ba ba đan của người Uông gia từ xưa đến nay.

Có thứ là bọn họ tìm được từ các cổ mộ, mà có thứ là số liệu thực

nghiệm của chính bọn họ.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư nhịn không được ánh mắt sáng lên.

Nói đến cùng, tình cảnh hiện tại của mình xét đến cùng vẫn là bị viên Thi ba ba đan kia hại.

Nếu thật sự có thể giải quyết con Thi Miết Vương trong đầu, thì mấy cái mảnh nhỏ thiên thạch, hay đốm đen trong tầng nham thạch gì đó đều sẽ không còn liên quan đến hắn nữa.

Đặc biệt là cái đốm đen dưới lòng đất kia, mỗi lần đụng tới chuẩn là không có chuyện tốt.

Hơn nữa sức mạnh của đốm đen kia cũng càng ngày càng thái quá.

Dựa theo cách nói của Muộn Du Bình, chỉ cần Thi Miết Vương còn tồn tại trong đầu mình, thì cuối cùng dù chủ động hay bị động, đều sẽ phải đối mặt trực diện với đốm đen kia.

Nói thực ra, chính Lý Vọng Thư đến bây giờ còn chưa làm rõ ràng đốm đen cụ thể là cái thứ gì.

Cứ thế mà đối đầu, trong lòng có thể nắm chắc mới là lạ.

Cho nên đối với đống tư liệu này, hắn thật sự rất để ý.

Lúc này liền nghe Triệu lão tiếp tục nói: Đương nhiên, trừ bỏ Uông gia, kỳ thật chúng ta cũng có cơ cấu nghiên cứu đang làm phương diện này.

Nếu có yêu cầu, toàn bộ những thành quả nghiên cứu đó đều có thể mở ra với cậu.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư hơi sửng sốt.

Lúc trước nghe Triệu lão nói, còn tưởng rằng ông ấy hoàn toàn không có hứng thú với trường sinh.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, ai có thể thật sự cưỡng lại được sự cám dỗ của trường sinh chứ.

Triệu lão thấy Lý Vọng Thư không nói gì, tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, cười nói: Hy vọng kéo dài sinh mệnh là đề tài vẫn luôn tồn tại từ xưa đến nay của nhân loại.

Việc này còn tùy xem cậu đối đãi như thế nào, chết tử tế không bằng sống vất vưởng, nếu có thể trường sinh, ai lại cam tâm cứ thế chết già đâu.

Bất quá khác với những kẻ cố chấp cuồng Uông gia kia, ta không tin thuật trường sinh sẽ giấu ở trong cổ mộ.

Loại ý tưởng này bản thân chính là một trò cười, trên đời này nếu thực sự có người trường sinh, thì thế giới đã sớm loạn rồi.

Người Trương gia thọ mệnh đủ dài chứ gì.

Nhưng cuối cùng cũng không tránh được cái chết.

Thật sự có thuật trường sinh, thì nơi ít có khả năng giấu nó nhất chính là huyệt mộ đại biểu cho tử vong.

Đương nhiên, không thể phủ nhận là rất nhiều đồ vật và ý tưởng của cổ nhân cũng đích xác có chỗ độc đáo của nó.

Ta coi trọng hơn là thông qua nghiên cứu những thứ tương tự Thi ba ba đan này để thúc đẩy y học hiện đại tiến bộ.

Hơn nữa kết quả của việc làm này cũng vô cùng rõ ràng.

Ít nhất mấy năm nay thông qua nghiên cứu về xác chết, chúng ta đã chế tạo ra vài loại thuốc mới.

Trị bệnh cứu người, cũng coi như là thực hiện mục đích kéo dài sinh mệnh cho con người từ một góc độ khác.

Thực ra, những món đồ Triệu lão đưa không chỉ dừng lại ở mấy

thùng tư liệu nghiên cứu về Thi ba ba đan.

Ngoài tư liệu ra, ông ta còn trả lại rất nhiều vật dụng khác mà Uông gia để lại.

Trước đây Lý Vọng Thư còn có chút đau lòng, bởi lúc trước khi đánh bom Uông gia hỏa lực quá mạnh, khiến rất nhiều tư liệu đều bị thiêu rụi.

Hiện tại nhìn thấy những thứ Triệu lão lấy ra, hắn lập tức hiểu là mình đã lo xa.

Với phong cách của phía chính phủ, nếu đã hợp tác với Uông gia, thì chắc chắn sẽ bắt Uông gia giao ra bản sao lưu tư liệu.

Trong số tư liệu này, rất nhiều đều là tư liệu gốc của Uông Tàng Hải năm xưa.

Đối với những di vật của vị này, Lý Vọng Thư tự nhiên hiểu rõ giá trị của chúng.

Có lẽ rất nhiều thứ trong số tư liệu này, nếu đặt vào tay người khác, thậm chí là chính người nhà họ Uông, cũng sẽ cảm thấy khó hiểu.

Nhưng dưới cái nhìn của Lý Vọng Thư, những tư liệu này lại có thể giải quyết rất nhiều nghi vấn của hắn.

Giống như việc Uông Tàng Hải trong một phần tư liệu có nhắc tới, ông ta nghi ngờ Chu Mục Vương năm xưa là chết giả.

Bởi vì ông ta lại tìm được những nơi nghi là lăng tẩm của Chu Mục Vương ở chỗ khác, hơn nữa không chỉ một chỗ, thậm chí còn phát giác trong đó dường như có âm mưu to lớn gì đó.

Đương nhiên, điều khiến Lý Vọng Thư để ý nhất là Uông Tàng Hải trong tư liệu cũng nhắc tới dải nham thạch màu đen.

Điều này nếu là người khác thì chắc chắn sẽ không để ý, nhưng trong mắt Lý Vọng Thư, những tư liệu này thậm chí còn quan trọng hơn cả nghiên cứu về Thi ba ba đan.

Bởi vì người khác không biết, nhưng hắn lại cực kỳ rõ ràng, chính bản thân Uông Tàng Hải cũng chưa hoàn toàn giải quyết được tai họa ngầm từ Thi ba ba đan.

Cho nên tư liệu về Thi ba ba đan, nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng để tham khảo.

Nhưng tư liệu về đai đá đen thì lại khác.

Nếu không thể hoàn toàn giải quyết con Thi Miết Vương trong đầu, Lý Vọng Thư tương lai chắc chắn sẽ phải đối mặt với đốm đen.

Hiện tại hiểu biết thêm một chút tình báo về đốm đen, về sau sẽ có thêm một phần nắm chắc.

Tuy nhiên, vì đang ở trước mặt Triệu lão, Lý Vọng Thư cũng không tiện xem kỹ, chỉ vội vàng lướt qua rồi thu tư liệu lại.

Thấy Lý Vọng Thư rất hài lòng với món quà này, Triệu lão cũng rất vui vẻ, liền an bài trợ lý lên món ăn.

Đối với việc ăn cơm, Lý Vọng Thư không từ chối.

Dù sao mới cầm đồ của người ta, mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng cũng không tiện từ chối.

Chỉ là không bao lâu sau hắn liền hối hận.

Theo hắn nghĩ, lẽ ra nên mượn cơ hội ăn cơm, vài chén rượu xuống bụng, vừa lúc có thể giảm bớt không khí căng thẳng, kéo gần quan hệ.

Nhưng ai ngờ Triệu lão ăn uống lại kỷ luật đến đáng sợ, bất kể món gì cũng chỉ nếm qua loa rồi dừng.

Hơn nữa bên cạnh còn có một trợ lý luôn miệng nhắc nhở, rượu càng chỉ là rót tượng trưng vào ly cho đúng quy trình.

Triệu lão tự nhiên nhìn ra sự câu nệ của Lý Vọng Thư, cười giải thích: Già rồi, không so được với lúc còn trẻ.

Chương 305

Ăn cái gì cũng phải tính toán cẩn thận.

Cậu cứ tự nhiên là được, không cần câu nệ, càng không cần quản ông già này.

Tuy nói vậy, nhưng dưới bầu không khí này, Lý Vọng Thư cũng chẳng còn hứng thú ăn uống.

Thế là hắn dứt khoát buông đũa mở miệng hỏi: Nếu Triệu lão đã tìm tới Cửu Môn chúng tôi, vậy không biết tiếp theo, Cửu Môn trừ chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này ra, còn có yêu cầu gì cần làm nữa không.

Ai ngờ nghe được lời này, Triệu lão lại cười lắc đầu: Cậu có khả năng hiểu lầm rồi, tôi chỉ tìm cậu, hợp tác cũng chỉ là hợp tác với cậu.

Còn về Cửu Môn sao.

Cậu hiện tại nếu đã là Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, Cửu Môn tiếp theo nên làm gì, không nên làm gì, tự cậu xem xét mà làm là được.

Giống như Trương Khải Sơn năm đó vậy, tôi chỉ chịu trách nhiệm với cậu.

Nói tới đây, Triệu lão như nhớ ra điều gì, hơi dừng một chút rồi nhíu mày nói tiếp: Bất quá nếu nói đến Cửu Môn, có chuyện có lẽ cậu còn chưa biết.

Dù sao Lý gia các cậu hiện tại cũng không kinh doanh mảng này.

Gần đây có người vẫn luôn âm thầm nhắm vào Cửu Môn, cậu biết không.

Người đó cố ý thả ra tiếng gió, khiến cảnh sát quét sạch không ít

cơ sở làm ăn của Cửu Môn.

Tuy nhiên đối phương nhắm vào đều là những vụ mua bán bên ngoài của Cửu Môn ý chỉ các hoạt động phi pháp trên buôn lậu.

Loại chuyện này, nếu chỉ xảy ra một hai vụ, có lẽ là ân oán cá nhân, trả thù.

Nhưng nghe nói hầu như công việc làm ăn bên ngoài của mỗi nhà trong Cửu Môn, ít nhiều đều chịu ảnh hưởng.

Dường như có người cố ý chặn đường tài lộc của những người bên ngoài Cửu Môn.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư nhíu mày.

Chuyện này hắn quả thật không biết.

Bất quá hắn cũng không quá để tâm, dù sao mấy vụ làm ăn bên ngoài, giao dịch đều là những thứ không thể gặp ánh sáng, hoặc là những món không thể đưa lên mặt bàn.

Thứ tốt thực sự đều có khách hàng lớn cố định, thậm chí là thông qua đấu giá hội ở khách sạn Trăng Non Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tác dụng lớn hơn của những vụ làm ăn kia chẳng qua là để duy trì sinh kế cho những thổ phu tử tầng thấp đi theo Cửu Môn kiếm ăn.

Đối với những người đó, Lý Vọng Thư không quá coi trọng.

Không có tay nghề gì, cơ bản đều thuộc dạng cu li.

Nhưng tiếp theo, Triệu lão lại sâu xa nói: Những người đó hiện tại không làm ăn được, đang phạm sầu đâu.

Ngay sau đó, liền có người bắt đầu không ngừng triệu tập nhân thủ, dường như là có hành động lớn gì đó.

Dùng thuật ngữ trong nghề các cậu gọi là gì nhỉ.

Kẹp lạt ma, tôi nói không sai chứ.

Cậu nói xem chuyện này có khéo hay không.

Những thành viên ngoại vi của Cửu Môn kia, vì công việc làm ăn bị triệt phá, hiện tại đang rảnh rỗi không có việc gì làm, cho nên rất nhiều người đều đi theo.

Bất quá kết quả dường như đều không tốt lắm, theo tin tức chúng tôi nhận được, những người đó tất cả đều một đi không trở lại, bị kẹp lạt ma đi một cái là mất hút.

Thế nhưng cái đầu sỏ kẹp lạt ma kia hiện tại lại vẫn không ngừng chiêu mộ nhân thủ.

Tính kỹ ra, đây hẳn đã là lần thứ ba.

Ý của Triệu lão là, có người cố ý quấy nhiễu công việc làm ăn bên ngoài của Cửu Môn, chính là để bức những thành viên ngoại vi đó đi làm việc cho hắn.

Hắn ta mưu đồ cái gì chứ.

Nếu thật sự là có mộ lớn, kỹ năng của đám người đó cũng đâu đáng tin cậy.

Hơn nữa trên người những thành viên ngoại vi này cũng chẳng có thứ gì đáng để mơ ước, gom bọn họ lại làm gì.

Triệu lão lắc đầu: Cụ thể mưu đồ cái gì, tôi cũng không rõ.

Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, kẻ đứng ra kẹp lạt ma là một người tên là Hạ Ôn.

Người này vốn dĩ cũng mở cửa hàng đồ cổ ở Bắc Bình.

Hiện tại lại đột nhiên bỏ mặc việc kinh doanh đang tốt để làm lại nghề cũ, thậm chí ngay cả người nhà của hắn cũng cùng nhau mất tích, cảm giác rất đột ngột.

Theo kinh nghiệm của tôi phán đoán, cái tên Hạ Ôn này giống như một con rối bị đẩy ra trước đài hơn.

Cậu hiện tại là Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, chuyện này cậu có thể từ từ tra.

Tổ chức muốn chính là yên ổn phồn vinh, muốn trật tự, không hy vọng xuất hiện đại loạn gì, cậu hiểu ý tôi chứ.

Hạ Ôn.

Lý Vọng Thư thầm niệm cái tên này vài lần trong lòng, tổng cảm thấy có chút quen thuộc, mình chắc chắn đã gặp hoặc nghe nói ở đâu đó.

Bất quá hiện tại Triệu lão đang biến tướng giao việc cho hắn, hắn cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ, chỉ có thể chờ trở về rồi từ từ tra.

Triệu lão yên tâm, chuyện của Cửu Môn tôi sẽ xử lý tốt.

Thấy Lý Vọng Thư thích ứng nhanh với thân phận hiện tại như vậy, Triệu lão hài lòng gật đầu: Thế mới đúng, không phải không cho các cậu sinh tồn, nhưng phàm việc gì cũng cần phải có quy củ.

Về sau có chỗ nào cần hỗ trợ, cậu cứ trực tiếp tìm Tiểu Vương là được, cậu ta sẽ phụ trách liên lạc với cậu.

Tuy rằng ở bên ngoài không thể cho cậu sự ủng hộ công khai nào, nhưng rất nhiều chuyện, chờ cậu xuất phát đi thám hiểm Cổ Đồng Kinh về sẽ hiểu, mọi người hợp tác mới là lối thoát tốt nhất cho cậu và Cửu Môn.

Từ khách sạn đi ra, Kim Vạn Đường liền bê một cái hộp đuổi theo.

Điều này làm cho Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc, nhìn hắn một

cái rồi hỏi: Sao thế, còn có việc gì à.

Kim Vạn Đường trên mặt chất đầy nụ cười nịnh nọt, đưa cái hộp tới trước mặt Lý Vọng Thư: Về sau còn mong Lý thiếu chiếu cố nhiều hơn, đây là toàn bộ bản vẽ kiến trúc về Cổ Đồng Kinh, đều ở trong này.

Lý Vọng Thư hơi sửng sốt, sự tình hôm nay đối với hắn đả kích có hơi lớn, khiến hắn nhất thời quên mất rằng toàn bộ sự kiện ban đầu chính là do mấy tấm bản vẽ này gây ra.

Hiện tại hồi tưởng lại quá trình, hắn trong lòng cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Bây giờ xem ra, thủ đoạn của Triệu lão bọn họ đã rất rõ ràng.

Chính là bố một cái cục, lấy bản vẽ làm mồi dẫn để khảo sát năng lực của hắn.

Chẳng qua bởi vì thủ hạ của hắn có Tiêu lão bản biết nghe tiếng sấm, dẫn tới toàn bộ bố cục của họ còn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc.

Thậm chí còn bị hắn gặp được người thao túng phía sau màn là Triệu lão.

Không thể không nói, lần gặp mặt này đối với cả hai bên mà nói, thực ra đều rất đột ngột.

Tuy rằng cuối cùng đạt thành hợp tác, nhưng rất nhiều chuyện, Lý Vọng Thư thực ra vẫn còn nghi ngờ.

Chẳng qua cấp bậc của Triệu lão đối diện quá cao, hắn hoàn toàn không có đường lui để từ chối, chỉ có thể trước tiên nhận lời hết thảy.

Đối với Kim Vạn Đường, Lý Vọng Thư cũng không có bao nhiêu ác cảm.

Hắn trong toàn bộ sự việc thậm chí ngay cả tòng phạm cũng không tính, nhiều nhất chỉ có thể coi là một công cụ mà thôi.

Giờ phút này thấy hắn vẻ mặt cẩn thận nịnh nọt, Lý Vọng Thư cười nhận lấy cái hộp.

Đúng rồi, Kim lão bản có từng nghe nói qua người tên Hạ Ôn này không.

Thấy ngữ khí của Lý Vọng Thư bình đạm, cũng không có bao nhiêu ý tứ trách tội mình, Kim Vạn Đường lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng sấn lại gần hắn, khúm núm nói: Biết, biết chứ, đều là người trong vòng, làm sao lại không biết đâu.

Trước đây tôi cùng hắn còn có chút qua lại làm ăn, thường xuyên tụ tập một chút.

Chẳng qua gần đây trong vòng xảy ra không ít chuyện, tính ra đại khái cũng hơn một tháng không liên lạc.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư rất kinh ngạc nhìn Kim Vạn Đường một cái, không nghĩ tới hắn cư nhiên thật sự quen biết Hạ Ôn, lập tức truy vấn: Vậy lần cuối cùng ông thấy hắn là khi nào, có gì bất thường không.

Cái này Lần cuối cùng thấy hắn, chính là hơn một tháng trước.

Nói tới đây, Kim Vạn Đường do dự một chút, dường như đang hồi ức, tiếp đó mới nói: Muốn nói bất thường sao.

Lúc ấy trong vòng vừa lúc mất tích vài người, hắn có vẻ có chút khẩn trương, thậm chí sợ hãi.

Theo tôi thấy, hắn hoàn toàn là lo bò trắng răng, người trong nghề này xuất quỷ nhập thần không phải rất bình thường sao.

Giống như mấy năm trước, tôi dính vào một vụ án, cũng chẳng

phải chạy trốn non nửa năm, trong giới còn đồn tôi đã chết rồi đấy thôi.

Bất quá Hạ Ôn hẳn là không xảy ra chuyện gì, gần đây tôi còn nghe nói hắn đang kẹp lạt ma đâu.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Lý Vọng Thư lập tức nhíu mày.

Ông nói là, hơn một tháng trước, trong vòng có không ít người mất tích.

Thời gian này tức khắc làm hắn nhớ tới cuộc tao ngộ ở Cách Nhĩ Mộc.

Chương 306

Lúc ấy thủ hạ của Tề Vũ tất cả đều là thành viên của Thi Cẩu Điếu, dường như đã chịu sự hiếp bức của Tề Vũ, cả nhà đều mất tích.

Đồng thời Lý Vọng Thư cũng hiểu ra vì sao khi nghe tên Hạ Ôn lại cảm thấy quen thuộc.

Bởi vì trong danh sách Thi Cẩu Điếu mà Trần Bì A Tứ đưa cho hắn, hắn đích xác đã nhìn thấy cái tên Hạ Ôn này.

Không lẽ là ông cậu Tề Vũ của mình lại quay về gây chuyện.

Nói Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh làm việc kiểu gì thế này, nói là đuổi theo Tề Vũ, nhưng giờ Tề Vũ đã quay về gây sự, còn ông ta đuổi theo phía sau lại bặt vô âm tín.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư trong lòng âm thầm cảnh giác.

Hiện tại Tề Vũ có thể nói là khổ đại thâm thù, vô luận tâm lý hay thân thể đều đã vặn vẹo.

Một người như vậy, thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.

Thấy hắn không tiếp tục nói chuyện mà ngược lại còn cau mày, Kim Vạn Đường cảm thấy cơ hội của mình tới rồi, tức khắc vỗ ngực nói: Sao thế, Lý thiếu hứng thú với Hạ Ôn à.

Ngài yên tâm, trong vòng 3 ngày, tôi khẳng định tra rõ mọi chuyện về hắn cho ngài.

Tôi bản lĩnh khác không có, nhưng người quen trong giới thì không ít.

Đặc biệt là đám buôn nước bọt bên ngoài Cửu Môn, tin tức của

bọn họ rất nhiều.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư gật đầu, vừa lúc đi tới bãi đỗ xe.

Khi đám thủ hạ vẫn luôn chờ ở bãi đỗ xe nhìn thấy Kim Vạn Đường đi theo sau Lý Vọng Thư, từng người xoa tay hầm hè chuẩn bị động thủ.

Dù sao bọn họ chỉ biết hôm nay náo loạn một màn này chính là vì Kim Vạn Đường.

Biến cố này suýt chút nữa dọa Kim Vạn Đường tè ra quần.

Tuy rằng hắn cũng không phải chưa từng thấy qua trường hợp lớn gì, nhưng đám người Mạo Mạo Giác tất cả đều đầy mặt hung tướng, liếc mắt một cái là có thể nhận ra không phải người tốt lành gì.

Hơn nữa phong cách ăn mặc đặc sắc Đông Nam Á kia, trong hơi thở bưu hãn đều toát ra một mùi vị dã man không hiểu pháp luật là gì.

Người như vậy đụng phải một kẻ đã quá sức chịu đựng, hiện tại bãi đỗ xe lại có cả một đám, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người hắn.

Cũng may lúc này Lý Vọng Thư phất tay, bảo bọn họ hỗ trợ tiếp nhận những cái rương chứa tư liệu từ nhân thủ của Triệu lão.

Lúc này mới làm Kim Vạn Đường thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cáo từ: Lý thiếu, nếu không có việc gì thì tôi đi trước.

Ngài yên tâm, trong vòng 3 ngày, tôi chắc chắn sẽ hỏi thăm tin tức ra cho ngài.

Nói xong, liền vội vã rời khỏi bãi đỗ xe.

Mà Mạo Mạo Giác lúc này lại ghé sát vào, thấp giọng nói: Thiếu gia, xem ra sự tình đều làm thỏa đáng rồi nhỉ.

Vừa mới truyền đến tin tức, Trương Nhật Sơn bên kia tìm cậu, công tác chuẩn bị bên đó đã hoàn thành, muốn gặp cậu để chốt lại lần

cuối thời gian xuất phát và nhân thủ.

Bảo cậu cần phải đi một chuyến tới khách sạn Trăng Non, hắn đang đợi cậu ở đó.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cũng bất chấp chuyện Hạ Ôn.

Sớm một chút hấp thu được sức mạnh từ mảnh vỡ thiên thạch rơi ở Cổ Đồng Kinh, cũng có thể sớm một chút đưa Tiểu Ca Muộn Du Bình từ bên trong Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch ra ngoài.

Theo vài lần tiếp xúc với đốm đen, Lý Vọng Thư trong lòng thật sự lo lắng cho an nguy của Tiểu Ca.

Phải biết chính mình binh hùng tướng mạnh, ở Mặc Thoát còn suýt chút nữa bỏ mạng.

Mà Tiểu Ca lại muốn một mình đi thu hút sự chú ý của đốm đen.

Mặc dù anh ấy có bí pháp gì đó, nhưng rốt cuộc chỉ có một người.

Anh ấy dù thân thủ có tốt đến đâu, cũng có lúc song quyền khó địch bốn tay.

Cho nên nghe thấy tin tức này, Lý Vọng Thư nhà cũng chưa về, trực tiếp bảo đoàn xe quay đầu, chạy thẳng tới khách sạn Trăng Non.

Lúc này vừa mới qua giờ cơm trưa, việc kinh doanh của khách sạn Trăng Non có vẻ hơi vắng vẻ.

Bất quá khi Lý Vọng Thư bước vào phòng họp chuyên dùng của Cửu Môn, lại phát hiện người bên trong một chút cũng không ít.

Có thể nói trong Cửu Môn, những người nên đến đều đã đến.

Ngay cả Ngô Nhị Bạch đã lâu không gặp cũng xuất hiện trong phòng họp, đang cười tủm tỉm đánh giá Lý Vọng Thư vừa mới vào cửa.

Mà ở vị trí đầu bàn hội nghị, Trương Nhật Sơn bình thản ung dung ngồi một bên, cố ý để trống ghế thủ tọa.

Trong phòng họp, trừ bỏ Trần gia ra, đại biểu gia chủ các nhà đều đã đến đông đủ.

Chẳng những là đại biểu gia chủ, ngay cả những hậu bối quan trọng của gia tộc cũng đều ngồi ở phía sau.

Nhìn thấy trận thế này, Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra.

Lần họp này không chỉ đơn thuần là nghiên cứu chuyện xuất phát đi Cổ Đồng Kinh.

Người tới đông đủ như vậy, phỏng chừng phần nhiều vẫn là thảo luận về chuyện hắn tiếp nhận chức vụ Hội trưởng Cửu Môn.

Trước đó ở bệnh viện, Trương Nhật Sơn vị cựu hội trưởng này tuy rằng đã minh xác tỏ thái độ, nhưng quy trình cần đi thì xem ra vẫn phải đi một lần.

Quả nhiên khi Lý Vọng Thư vừa bước vào phòng họp, Trương Nhật Sơn liền vẫy tay với hắn, sau đó ấn hắn ngồi vào chủ tọa.

Ngay sau đó hướng về phía những người khác mở miệng nói: Các vị đồng nghiệp, từ khi Phật gia phó thác Cửu Môn cho tôi, đến nay đã hơn 40 năm.

Suốt chặng đường này, chúng ta đã trải qua đủ loại nguy cơ, cũng chứng kiến sự phán xét và trùng sinh dưới con dấu Kỳ Lân Khung Kỳ.

Hôm nay đứng ở đây, tôi biết rõ đây tuyệt đối không phải công lao của một người, mà là do nhiều thế hệ Cửu Môn huyết mạch tương liên, sinh tử tương thác mà đúc thành.

Hiệp hội Cửu Môn từ chín thế gia đổ đấu ban đầu, cho đến nay là quyền uy trong ngành, mỗi một bước đều thấm đẫm tâm huyết và trí

tuệ.

Năm đó Phật gia lập ra quy tắc —— Cửu Môn không phá thì không xây được.

Quyền thẩm phán của công ty Khung Kỳ, con dấu giám bảo của Bảo Thắng, không chỉ là tượng trưng cho quyền lực, mà còn là sự kính sợ của Cửu Môn đối với hai chữ Quy củ.

Tuy nhiên, người trường sinh chung quy cũng cần đối mặt với thời đại thay đổi.

Mà thế hệ mới đã có người có thể gánh vác đại kỳ.

Tôi nếu lại tham quyền cố vị, e là trái với di huấn Cửu Môn phải tùy thế mà biến của Phật gia.

Cho nên hôm nay, tôi trịnh trọng đề nghị Lý Vọng Thư tiếp nhận chức vụ Hội trưởng tân nhiệm của Hiệp hội Cửu Môn.

Không biết ý mọi người đối với đề nghị này thế nào.

Cuối cùng Trương Nhật Sơn tuy rằng đặt câu hỏi, nhưng tất cả mọi người tại hiện trường đều biết, đây chỉ là đi theo quy trình.

Rốt cuộc Trương Nhật Sơn muốn rời đi, người có thể tiếp nhận chức vụ, trừ bỏ Lý Vọng Thư ra, thật đúng là tìm không ra người thứ hai.

Đầu tiên chính là bối phận của tân hội trưởng, không thể lại dùng thế hệ trước của Cửu Môn, bằng không Trương Nhật Sơn cũng không cần thiết phải thoái vị.

Điều này liền loại trừ Hoắc Tiên Cô dù có đủ uy vọng ra bên ngoài.

Mà trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn nhị đại, lại vì chuyện năm đó mà tổn thất thảm trọng.

Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn đều không còn nữa.

Tề Vũ hiện tại điên điên khùng khùng, còn không biết là địch hay bạn.

Còn lại Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh thì quanh năm mất tích, chỉ còn lại một Ngô Nhị Bạch có thể chống đỡ được trường diện.

Bất quá Ngô Nhị Bạch đã sớm tiếp quản hậu cần của Cửu Môn là Mười Một Thương Thập Nhất Thương, coi như không đủ tư cách để ứng cử Hội trưởng Cửu Môn.

Nhị đại không ai, xét đến thế hệ thứ ba tam đại, Lý Vọng Thư có thể nói là nhất chi độc tú một cành hoa nở riêng.

Hơn nữa Lý Vọng Thư hiện tại không chỉ đại biểu cho Lý gia.

Chương 307

Đường khẩu của Trần gia đã toàn bộ quy về dưới trướng hắn, cộng thêm sự ủng hộ của Hoắc gia và Tề gia.

Hiện tại thế lực của Lý Vọng Thư có thể nói là đã vô hạn tiếp cận với Phật gia năm đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Nhật Sơn yên tâm giao ra vị trí hội trưởng.

Thời đại bất đồng, Cửu Môn muốn tiếp tục đứng vững hoặc phát triển, biện pháp cân bằng lợi ích các nhà như trước kia đã không thể thực hiện được.

Cửu Môn hiện tại cần chính là một người lãnh đạo cường thế, nói một là một, quyết đoán dứt khoát.

Có thể nói Lý Vọng Thư chính là lựa chọn duy nhất của Cửu Môn trước mắt.

Hơn nữa chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hắn liền đưa công việc làm ăn của Lý gia phát triển đến trình độ thập phần dọa người.

Loại năng lực này khiến người ta căn bản không sinh ra nổi tâm tư so sánh.

Rốt cuộc chỉ cần thể lượng của một mình Lý gia cũng đã vượt qua tổng hòa các gia khác trong Cửu Môn rất nhiều lần, thuộc về đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Cho nên khi Trương Nhật Sơn nói ra tên Lý Vọng Thư, hiện trường căn bản không có thanh âm phản đối, mọi người đều đầy mặt tươi cười tỏ vẻ tán đồng.

Thấy thế, Trương Nhật Sơn nhìn quanh phòng họp một vòng sau

đó trịnh trọng nói: Đã như vậy, tôi tuyên bố, con dấu Kỳ Lân vẫn sẽ giám sát Cửu Môn, nhưng chương mới của thời đại, sẽ do Lý Vọng Thư chấp bút.

Nói xong, ông giơ chén trà trên bàn lên, lớn tiếng nói: Kính Phật gia, kính Cửu Môn, kính tương lai còn dài.

Theo mọi người nâng chén trà uống xong một ngụm, quá trình giao tiếp tân cựu hội trưởng Cửu Môn coi như chính thức hoàn thành.

Cũng từ giờ khắc này trở đi, Lý Vọng Thư chính thức trở thành tân nhiệm Hội trưởng Cửu Môn.

Với tư cách là tân hội trưởng, lúc này hắn cũng không thể không đứng lên, gật đầu chào mọi người có mặt, chậm rãi nói: Các vị đồng nghiệp Cửu Môn, cảm ơn sự tín nhiệm của mọi người, cũng cảm ơn những cống hiến của Trương hội trưởng trong nhiều năm qua.

Hôm nay tiếp nhận trách nhiệm này, tôi cảm thấy áp lực trọng đại, nhưng cũng chắc chắn sẽ dốc toàn lực ứng phó, không phụ sự gửi gắm.

Là tân nhiệm hội trưởng, tôi sẽ tuân theo tôn chỉ của Hiệp hội Cửu Môn, giữ gìn quy củ và sự đoàn kết trong ngành.

Tư lịch của tôi còn thấp, nếu có chỗ nào thiếu sót, còn mong các vị tiền bối nhắc nhở nhiều hơn.

Cửu Môn truyền thừa trăm năm, dựa vào là sự đồng lòng của mọi người.

Hy vọng chúng ta nắm tay cùng tiến, để hiệp hội đứng vững gót chân trong thời đại mới, cảm ơn mọi người.

Bởi vì sự việc quá đột ngột, Lý Vọng Thư căn bản không có chuẩn bị, chỉ có thể nói mấy lời sáo rỗng theo công thức.

Cũng may mọi người đều tương đối nể tình, sôi nổi tỏ vẻ ủng hộ hắn.

Nếu quy trình giao tiếp hội trưởng đã xong, vừa hay hôm nay người lại đông đủ khó gặp như vậy, thế là sau khi không khí hiện trường dần bình phục, Lý Vọng Thư rốt cuộc bắt đầu cuộc họp đầu tiên sau khi nhậm chức.

Tin rằng mọi người cũng đều rõ, gần đây tôi dự định đi một chuyến Cổ Đồng Kinh.

Vốn dĩ đây chỉ là việc tư của tôi, nhưng Cổ Đồng Kinh cũng coi như từng có liên hệ rất lớn với Cửu Môn.

Cho nên hôm nay tôi làm Hội trưởng Cửu Môn, tự nhiên cũng không tiện lén lút đi một mình.

Mỗi nhà trong Cửu Môn, nếu muốn đi, đều có thể báo danh.

Bất quá có mấy câu tôi nói trước.

Đầu tiên, tôi đi Cổ Đồng Kinh không phải hướng về phía cái gọi là tài bảo ở đó.

Cho nên lần này, sờ kim trộm mộ chỉ là thuận tay, sẽ không chuyên môn suy xét việc này.

Đương nhiên, chỗ đó thực ra cũng chẳng có thứ gì đáng giá.

Năm đó Phật gia làm ra cái Công trình 056 thanh thế to lớn, phỏng chừng vì công trình đó mà tài phú bên trong Cổ Đồng Kinh cũng đã tiêu tốn gần hết rồi.

Chỉ là sau này Phật gia nghiêm lệnh người Cửu Môn tìm kiếm Cổ Đồng Kinh, lúc này mới làm mọi người cảm thấy là bởi vì bên trong có quá nhiều của cải.

Cộng thêm có những kẻ trộm cắp thêm mắm dặm muối, cố tình

xuyên tạc và rải rác tin đồn, mới khiến mọi người hiểu lầm.

Tôi chỉ có thể nói, Cổ Đồng Kinh hiện tại có lẽ còn chút đồ cổ, nhưng chắc chắn không có hàng tinh phẩm.

Mọi người muốn đi thì cần chuẩn bị tâm lý trước, đừng đến lúc đó vì chênh lệch quá lớn mà thất vọng.

Tiếp theo là có chuyện tôi muốn thông báo với mọi người.

Trong khoảng thời gian tôi đi Cổ Đồng Kinh, mọi người có khả năng sẽ không liên lạc được với tôi, cho nên các nhà đều phải cẩn thận một chút.

Gần đây có kẻ tên là Hạ Ôn đi khắp nơi kẹp lạt ma, người này có lẽ có quan hệ với Tề Vũ đã biến mất trước đó.

Tôi nghi ngờ, Tề Vũ có lẽ đã trở lại.

Với trạng thái hiện tại của ông ta, cả đầu óc đều chỉ nghĩ đến việc hủy hoại Cửu Môn thế nào.

Mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác, ngàn vạn lần đừng mắc bẫy của ông ta.

Lý Vọng Thư tuy ngữ khí bình đạm, nhưng không ít người trong phòng họp lại ngồi không yên.

Đầu tiên chính là Ngô Tà cùng Ngô Nhị Bạch, hai chú cháu nhìn nhau, đều thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương.

Tiếp theo chính là Giải Vũ Thần Tiểu Hoa, cậu ta kích động đến mức trực tiếp đứng dậy, nhìn về phía Lý Vọng Thư, cả người đều không tự chủ được mà run rẩy.

Cậu nói cái gì.

Tề Vũ đã trở lại.

Biết ông ta đang ở đâu không.

Nhắc tới Tề Vũ, Giải Vũ Thần cùng Ngô Tà đều không thể bình tĩnh.

Phải biết Giải Liên Hoàn chính là chết trong tay Tề Vũ, mối thù giữa Giải Vũ Thần và Tề Vũ có thể nói là thù giết cha, không đội trời chung.

Mấy ngày nay, cậu ta trừ việc giúp Ngô Tà ổn định lại mớ hỗn độn làm ăn mà Tam Thúc để lại, thì vẫn luôn truy tìm tung tích Tề Vũ.

Bất quá đáng tiếc cậu không phải thành viên của Thi Cẩu Điếu, cho nên không thể cảm nhận được những biến hóa phát sinh trong quần thể này.

Hiện tại đột nhiên nghe được tin tức về Tề Vũ, khó tránh khỏi kích động.

Ngô Tà cũng giống vậy, Tam Thúc truy đuổi theo Tề Vũ rồi cùng mất tích.

Hiện tại Tề Vũ đã trở lại, nhưng Tam Thúc lại một chút tin tức đều không có.

Không chỉ cậu, ngay cả Ngô Nhị Bạch sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Tam Thúc dù có hỗn đản đến đâu thì cũng là em ruột của ông ấy.

Thế là việc điều tra Hạ Ôn liền giao cho Ngô Nhị Bạch.

Trừ Ngô Nhị Bạch ra, Ngô Tà và Giải Vũ Thần cũng ở lại cùng nhau hiệp trợ.

Mà Tề Vũ dù sao cũng là người Tề gia, Tề gia vào lúc này cũng không có khả năng đứng ngoài cuộc.

Điều này dẫn tới cuối cùng người đi đến Cổ Đồng Kinh, trừ bỏ người của Lý Vọng Thư ra, cũng chỉ có Hoắc gia.

Hoắc gia lần này do Hoắc Hữu Tuyết dẫn đội, Hoắc Tú Tú hiệp trợ, phái ra một chi đội ngũ khoảng hai mươi người.

Cộng thêm mấy chục người dưới trướng Lý Vọng Thư, và Trương Nhật Sơn mang theo mười mấy nhân viên khoa khảo nghiên cứu khảo cổ.

Toàn bộ đội ngũ khoảng một trăm người, mênh mông cuồn cuộn hướng tới Nội Mông tiến phát.

Điều duy nhất có khả năng làm Lý Vọng Thư cảm thấy ngoài ý muốn, có lẽ chính là tên Gấu Chó Hắc Mắt Kính.

Đối với bản lĩnh thị lực cực mạnh trong bóng tối của hắn, Lý Vọng Thư thật tâm cảm thấy không tồi.

Chương 308

Chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này, ngoài Bàn Tử Mập Mạp ra, vốn còn định mang cả hắn theo.

Nhưng ai ngờ tên này lại đã nhận ủy thác của Giải Vũ Thần, thế là liền ở lại phối hợp với Giải Vũ Thần cùng nhau điều tra sự việc của Hạ Ôn.

Bất quá tuy rằng thiếu đi một thành viên thân thủ tốt như Hắc Mắt Kính, lại có thêm hai anh em Trương Hải Hạnh.

Điều này làm cho chỉnh thể thực lực của đội ngũ cũng không bị giảm sút.

Hơn nữa đối với hành động lần này, có thể nói là lần Lý Vọng Thư cảm thấy thoải mái nhất.

Trương Nhật Sơn chính là người đã làm việc trong Cổ Đồng Kinh nhiều năm, nói nơi đó là nửa cái nhà của ông ta cũng không quá.

Mặc dù năm đó Công trình 056 xảy ra sự cố khiến toàn bộ hạng mục bị phong ấn, nhưng theo Lý Vọng Thư thấy, chuyện năm đó thiên về nhân họa hơn.

Phật gia vừa tu sửa kiến trúc Cổ Đồng Kinh, vừa nghiên cứu hắc mao xà, mọi thứ đều tiến hành đâu vào đấy.

Là do người Uông gia không kiềm chế được, muốn cướp đoạt thành quả thực nghiệm, mới dẫn tới tai họa rắn bùng nổ trong phòng thí nghiệm, buộc phải kết thúc sớm toàn bộ dự án.

Cho nên hiện tại bên trong Cổ Đồng Kinh, nguy hiểm lớn nhất đến từ những con hắc mao xà đó.

Hắc mao xà sẽ chui vào trong thi thể, khống chế thi thể hành động,

tạo ra một loại trạng thái thi biến quỷ dị, tục xưng là Hắc phi tử.

Mà thứ Lý Vọng Thư hiện tại không sợ nhất, chính là hắc mao xà.

Lúc trước ở Tháp Mộc Đà, trong phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu, hắc phi tử ở đó qua thủ pháp luyện chế đặc thù còn lợi hại hơn hắc phi tử bình thường nhiều.

Hơn nữa chúng còn mặc ngọc y dây vàng đặc thù, chẳng những đao thương bất nhập mà còn lực lớn vô cùng.

Nhưng dù vậy cũng không thể làm bị thương nhóm người Lý Vọng Thư.

Huống chi là mấy con hắc phi tử hoang dã ở Cổ Đồng Kinh.

Quan trọng hơn là, sau khi đụng độ Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà, khi bọn họ đi ra, bất kể là rắn mào gà hay hắc mao xà, gặp hắn luôn sẽ chủ động tránh xa ba thước.

Đây cũng là nơi tự tin lớn nhất của hắn trong chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này.

Phải biết ở Cổ Đồng Kinh, thứ nguy hiểm nhất thực ra chỉ có ba loại.

Một là cây Cửu Đầu Xà Bách Bách xà chín đầu mà năm đó Chu Mục Vương trồng.

Thứ này tuy lợi hại nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, chỉ cần chuẩn bị sẵn Thiên Tâm Thạch, nó liền không có uy hiếp với mọi người.

Tiếp theo là hắc mao xà, Cổ Đồng Kinh tồn tại lượng lớn hắc mao xà.

Chẳng những bản thân loài rắn này cực có tính công kích, mà gặp được thi thể người còn sẽ hợp thể biến thành hắc phi tử.

Đương nhiên, nguy hiểm nhất ở Cổ Đồng Kinh vẫn là con Chúc Cửu Âm bạch hóa mà Tây Vương Mẫu để lại.

Loại sinh vật thần thoại này chẳng những cơ thể có sức mạnh cường đại, hơn nữa sống mấy ngàn năm, đã có được trí tuệ không kém con người.

Bất quá chuyện này đối với Lý Vọng Thư mà nói cũng không phải vấn đề gì.

Thậm chí nói với con Chúc Cửu Âm kia một câu người nhà cả cũng không tính là quá đáng.

Dù sao hắn chẳng những từng gặp huynh đệ của nó ở Tần Lĩnh, mà còn gặp cả Xà Mẫu.

Lúc này toàn bộ đội ngũ, tổng cộng hơn ba mươi chiếc xe, đang không ngừng hướng tới mục đích địa.

Cổ Đồng Kinh nằm ở trung tâm sa mạc Badain Jaran, Nội Mông.

Vị trí địa lý cụ thể nằm ở khoảng 100 đến 200 km về phía nam của Cồn Cát Bagazha, giữa Gurinai Gacha và Wendu Gaole Sumu.

Nó là một cái hồ trong sa mạc, còn gọi là Gu Ru Nai Lake, được tạo thành từ ba hồ nhỏ, ở giữa có một ngọn núi cát trắng cao.

Xung quanh Cổ Đồng Kinh phần lớn là sa mạc lưu động, hoàn cảnh cực kỳ khô hạn.

Đương nhiên, những thông tin này chỉ là bề nổi, được coi như một tuyến du lịch đang hưng thịnh.

Còn Cổ Đồng Kinh thực sự lại chôn sâu dưới sa mạc, trong một năm chỉ có thời gian riêng biệt mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời nhờ sự hoạt động của lưu sa.

Mà do tính chất lưu động của sa mạc, dẫn đến vị trí cụ thể của Cổ

Đồng Kinh căn bản không có vật tham chiếu cố định.

Hoặc nói đúng hơn, vật tham chiếu là di động, cần thiết phải chờ đến thời gian đặc biệt, khi những vật tham chiếu đó di chuyển đến vị trí chính xác, mới có thể dựa vào đó tìm được Cổ Đồng Kinh thực sự.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Nhật Sơn muốn chuẩn bị thời gian dài như vậy.

Không phải thực sự có nhiều công tác chuẩn bị đến thế, mà là đang đợi một thời điểm chính xác.

Lúc này đoàn xe đang trên đường đi tới di chỉ Cổ Đồng Kinh trên mặt đất.

Phải đợi qua cái điểm du lịch Cổ Đồng Kinh đó, sau đó tìm được cái hồ di động trong sa mạc kia, đi theo lộ trình di chuyển của hồ, mới có thể tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh thực sự.

Vì thời gian còn tương đối dư dả, cho nên Lý Vọng Thư cả người đều tỏ ra rất thả lỏng, giống như là đang đi du lịch thật vậy.

Nhưng hắn thả lỏng bao nhiêu thì Trương Nhật Sơn lại có vẻ tâm sự nặng nề bấy nhiêu.

Dọc theo đường đi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, ông ta thường thường lại thở dài một tiếng.

Đối với việc này Lý Vọng Thư cũng hiểu, Trương Nhật Sơn hiện tại nói là chốn cũ quay về cũng không quá.

Điều Lý Vọng Thư không thể hiểu chính là, rõ ràng là hành động của Cửu Môn, hơn nữa rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, ông ta lại vẫn đem Lương Loan vị bác sĩ này theo bên người.

Đêm hôm đó, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi tại một chỗ trong hoang mạc.

Cũng giống như lần trước đi Tháp Mộc Đà, toàn bộ doanh địa trừ lều trại ra còn có vài chiếc xe nhà kéo RV hạng nặng, điều kiện cũng không tính là gian khổ.

Hơn nữa mọi người đều phi thường có kinh nghiệm, cho nên rất nhanh, một khu doanh địa đã được dựng lên.

Chúng ta hôm nay sẽ qua đêm ở chỗ này, ngày mai tiếp tục đi.

Nếu hết thảy thuận lợi, ngày mai chúng ta có thể đến điểm du lịch Cổ Đồng Kinh.

Chỉ có lấy nơi đó làm tọa độ, tôi mới có thể tìm được cái hồ biết di động kia.

Đến lúc đó mới có thể tìm được đường tiến vào Cổ Đồng Kinh thực sự.

Lý Vọng Thư không đưa ra ý kiến gì về lời của Trương Nhật Sơn.

Dù sao thì trong chuyến đi này, ngoài việc dẫn dắt người của Cửu Môn, hắn còn mang theo một nhiệm vụ khác.

Hắn tin rằng, dù Triệu lão bề ngoài không thể ủng hộ, nhưng ngầm bên trong, những quyền hạn cần thiết chắc chắn đã được trao đủ.

Thế là sau bữa tối, Lý Vọng Thư kéo Trương Nhật Sơn vào một trong những chiếc xe nhà di động.

Vẻ ngoài của chiếc xe này trông giống hệt những chiếc xe khác trong đoàn.

Khung gầm xe tải hạng nặng thống nhất, cực kỳ thích hợp cho những chuyến đi xuyên sa mạc đường dài như thế này.

Nhưng khi Trương Nhật Sơn bước vào khoang xe, ông phát hiện nó hoàn toàn khác biệt với những chiếc xe còn lại.

Những chiếc xe khác đều theo đuổi sự thoải mái và ấm cúng, còn chiếc xe này, giường chỉ thực sự dùng để ngủ, vừa đủ cho một người nằm, chỉ cần xoay người mạnh một chút là có thể ngã xuống.

Không gian tiết kiệm được lấp đầy bởi các loại thiết bị trông vô cùng hiện đại và công nghệ cao.

Chương 309

Điều quan trọng là Trương Nhật Sơn hoàn toàn không nhận ra chúng dùng để làm gì, chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

Lý Vọng Thư cũng không giới thiệu, chỉ kéo ông đến ngồi trước một màn hình, chỉ vào một chấm đỏ và một vòng tròn trên đó rồi nói: Chấm đỏ này là vị trí hiện tại của chúng ta, còn vòng tròn này là địa điểm của Cổ Đồng Kinh.

Dựa theo lời ông nói, tôi đã cho người lấy địa điểm Cổ Đồng Kinh làm trung tâm, quét một khu vực có bán kính 500 km.

Theo lời Lý Vọng Thư, hình ảnh trên màn hình đột nhiên chuyển thành một hồ nước nhỏ.

Sau khi quét, chúng tôi quả thực đã phát hiện một hồ nước giữa sa mạc.

Hơn nữa, do cát chảy, sau khi hồ nước này dừng lại ở một nơi một thời gian, nó sẽ nhanh chóng di chuyển đến nơi khác với tốc độ trái với lẽ thường.

Tôi nghĩ, đây hẳn là cái hồ di động mà ông đã nói.

Vừa nói, hình ảnh trên màn hình lại bắt đầu thay đổi, chia thành hơn mười khung hình nhỏ, nhìn kỹ thì đó là ảnh chụp từ trên cao của các khu vực khác nhau trong sa mạc.

Lý Vọng Thư nói tiếp: Đây đều là những tuyến đường mà hồ nước này từng đi qua, ông xem thử xem có nơi nào quen mắt không.

Nhưng lúc này, Trương Nhật Sơn lại kinh ngạc nhìn Lý Vọng Thư.

Đây là bản đồ vệ tinh.

Lý Vọng Thư gật đầu: Nói một cách chính xác, đây không phải là bản đồ, mà là giám sát vệ tinh thời gian thực.

Vừa nói, Lý Vọng Thư vừa di chuyển con chuột, mở một trong các hình ảnh ra rồi phóng to liên tục.

Rất nhanh, toàn bộ hình ảnh từ một khu vực rộng lớn dần biến thành cận cảnh sa mạc, độ nét cao đến mức cảm giác như được chụp từ độ cao chỉ khoảng trăm mét so với mặt đất.

Không thể nào, tôi cũng từng thấy bản đồ vệ tinh rồi, không thể đạt đến mức độ này được, trừ phi.

Không sai, đây là vệ tinh quân sự, nên mới có độ nét như vậy.

Ông mau xem đi, rốt cuộc có manh mối nào không.

Cứ đi theo hồ nước thì có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, chúng ta phải chuẩn bị sẵn phương án dự phòng.

Trương Nhật Sơn nhìn sâu vào Lý Vọng Thư một cái, nhưng không hỏi thêm gì nữa, ngược lại vẻ mặt còn có chút vui mừng.

Sau đó, ông nhận lấy con chuột từ tay Lý Vọng Thư, bắt đầu kéo và xem xét từng hình ảnh.

Lý Vọng Thư lúc này rảnh rỗi, ngồi sang một bên, tò mò hỏi: Ông cũng nói Cổ Đồng Kinh đầy rẫy nguy hiểm, nhưng sao ông lại mang Lương Loan theo.

Đừng lấy lý do trong đội có bác sĩ là chuyện tốt để lấp liếm tôi.

Người Cửu Môn chúng ta, bị thương dưới lòng đất, vết thương nhỏ thì tự xử lý, vết thương lớn thì xử lý tại chỗ, có bác sĩ đi theo hay không thực ra cũng không khác biệt nhiều.

Nghe vậy, Trương Nhật Sơn im lặng một lúc, rồi thở dài.

Nếu tôi không mang cô ấy theo, cậu có tin không, trong thời gian

tôi đi vắng, cô ấy chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Lý Vọng Thư sững sờ, rồi ngay lập tức hiểu ra ý của Trương Nhật Sơn, liền cười nói: Lúc tôi ở bệnh viện, Doãn Nam Phong đã tìm tôi hỏi tội một lần rồi.

Không phải tôi đã ngầm giải vây cho ông sao.

Tôi thấy thái độ của Doãn Nam Phong lúc đó cũng không quá phản kháng chuyện cùng Lương Loan gả cho ông đâu.

Là tôi không muốn.

Lời của Trương Nhật Sơn làm Lý Vọng Thư lại một lần nữa ngây người.

Dù sao với tư cách là người lớn tuổi nhất Trương gia hiện nay, đến cả Doãn Nam Phong cũng đã bấm bụng chấp nhận, không ngờ ông lão sống từ thời Mãn Thanh đến giờ lại không thể chấp nhận được.

Lúc này, Trương Nhật Sơn như đọc được suy nghĩ của Lý Vọng Thư, ngẩng đầu nhìn hắn chậm rãi nói: Không phải như cậu nghĩ đâu, tôi chỉ là không thể chấp nhận cưới Doãn Nam Phong mà thôi.

Tại sao chứ.

Tôi thừa nhận tính tình Doãn Nam Phong có hơi ương bướng, nhưng cũng không đến mức không thể chấp nhận được mà.

Hơn nữa người ta còn không chê ông tuổi cao, lại bằng lòng cho Lương Loan vào cửa, ông còn có gì không hài lòng.

Lúc này, Trương Nhật Sơn dường như cũng rất phiền muộn, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, thở dài nói: Cậu phải biết, từ sau khi phu nhân qua đời, Phật gia đã sắp xếp cho tôi luôn ở lại chăm sóc Tân Nguyệt Phạn Điếm, chăm sóc Doãn gia.

Tôi nhìn con bé sinh ra, cha mẹ nó mất sớm, có thể nói là tôi đã nuôi nó từ nhỏ đến lớn.

Trong mắt tôi, nó chính là con gái của tôi.

Đổi lại là cậu, Lý thiếu phong lưu phóng khoáng, đa tình khắp chốn của chúng ta, xin hỏi cậu có thể chấp nhận cưới cô ấy không.

Chuyện này chuyện này Lý Vọng Thư cũng không biết nói gì.

Trương Nhật Sơn không để ý đến hắn nữa, dường như cũng không có ý định tiếp tục chủ đề này, mà quay đầu lại chăm chú nhìn bản đồ để phân tán sự chú ý của mình.

Trong nhất thời, cả chiếc xe rơi vào một sự im lặng kỳ quái, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng động của thiết bị.

Ngay khi Lý Vọng Thư cảm thấy không khí có chút gượng gạo, định nói gì đó.

Không ngờ Trương Nhật Sơn lại đột nhiên chỉ vào màn hình mở miệng nói: Chỗ này, chính là chỗ này.

Lý Vọng Thư nghe vậy vội vàng ghé lại gần, liền thấy trên màn hình lúc này là một vùng sa mạc hết sức bình thường, hoàn toàn không nhìn ra có gì khác thường.

Mãi cho đến khi Trương Nhật Sơn phóng to hình ảnh liên tục, mới thấy kết cấu của cát ở vùng sa mạc này có chút kỳ lạ.

Sườn của cồn cát, nhìn thế nào cũng có cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

Cồn cát này sao lại có dấu vết nhân tạo nhỉ.

Không nên chứ.

Cổ Đồng Kinh biến mất đã mấy nghìn năm rồi, không lý nào vẫn còn ảnh hưởng rõ rệt đến cồn cát như vậy.

Trương Nhật Sơn lại cười nói: Cồn cát này có hình dạng như vậy là vì có thứ bị chôn dưới lớp cát.

Do cát chảy di động, khiến cho lớp cát ở đây mỏng đi, mới xuất hiện tình trạng này.

Có thứ bị chôn.

Không sai.

Trương Nhật Sơn gật đầu.

Hơn nữa còn là do chính tay tôi ra lệnh chôn.

Nói rồi, Trương Nhật Sơn lại thu nhỏ hình ảnh một chút, chỉ vào hình ảnh nói: Cậu xem sườn của những cồn cát này, nối lại với nhau có phải là một vòng tròn không.

Năm đó chúng tôi ở đây, chính là dùng xe tải xếp thành một vòng tròn, vây một cây rắn chín đầu bách ở bên trong.

Mà cây rắn chín đầu bách này, chính là sinh trưởng ở tầng trên của Cổ Đồng Kinh.

Ông không đùa đấy chứ.

Chúng ta sẽ vào từ đây sao.

Vậy những thiết bị kia thì làm thế nào.

Lý Vọng Thư trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Trương Nhật Sơn, như thể vừa nghe được câu chuyện nực cười nhất trên đời.

Ngày thứ ba tiến vào sa mạc, nhờ sự hỗ trợ mạnh mẽ từ việc giám sát vệ tinh thời gian thực, Trương Nhật Sơn đã quyết đoán thay đổi kế hoạch đã định.

Ban đầu họ dự định bám sát theo hồ nước di động kia.

Nhưng bây giờ, Trương Nhật Sơn lại dẫn cả đội đến một nơi trông giống như một vòng tròn xe tải.

Tuy nhiên, nếu chỉ có vậy, có lẽ cũng không đến mức làm Lý Vọng Thư phát điên như thế.

Điều thực sự khiến hắn cảm thấy sụp đổ, là sau khi đến nơi này, Trương Nhật Sơn lại đưa ra một biện pháp vô cùng thái quá.

Đây là phương pháp nhanh nhất, tiện lợi nhất hiện nay, Trương Nhật Sơn nghiêm túc giải thích, Chúng ta chỉ cần cố ý để dây leo của rắn chín đầu bách tóm lấy, nó sẽ tự nhiên kéo chúng ta xuống lòng đất.

Ông điên rồi sao.

Lý Vọng Thư hét lên thất thanh, Làm sao mà được chứ.

Trương Nhật Sơn không hề bị sự nghi ngờ của hắn làm dao động, tiếp tục bình tĩnh phân tích: Phải biết, đây là sa mạc.

Bây giờ không đúng thời điểm, cát quá dày.

Nếu chúng ta trực tiếp đào xuống, tốc độ chắc chắn không thể theo kịp tốc độ sụp lở của cát.

Chỉ có ở đây, nhờ sự tồn tại của dây leo rắn chín đầu bách, mới có thể ổn định lớp cát, từ đó cố định được một con đường thông xuống lòng đất.

Trương Nhật Sơn nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng Lý Vọng Thư lại hoàn toàn không có chút tin tưởng nào vào lời ông nói.

Đúng lúc này, Mạt Tụng đứng bên cạnh đột nhiên xen vào: Thiếu gia à, ngài tuyệt đối đừng nghe ông ta.

Tôi đã từng tự mình trải nghiệm cảm giác bị rắn chín đầu bách kéo đi rồi.

Dây leo đó tuy trông không đáng sợ lắm, nhưng thực tế dọc đường

đi đều là lảo đảo chao đảo, nếu không phải tôi mạng lớn, e rằng chưa kịp bị kéo lên cây đã bị đâm chết rồi.

Lời này của Mạt Tụng khiến tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn ánh mắt về phía Trương Nhật Sơn, đặc biệt là Mập mạp, hắn không nhịn được cười phá lên: Ha ha, không ngờ tới phải không, chúng tôi cũng không phải là người chưa từng trải sự đời đâu nhé.

Nhớ năm đó ở Lỗ Vương Cung, chúng tôi cũng đã từng giao đấu với rắn chín đầu bách rồi.

Cái thứ đó nguy hiểm thật sự đấy, nhóm người đi trước chúng tôi không một ai sống sót, đều bị treo lên cây làm thành thịt người phơi khô.

Ý tưởng này của ông cũng quá không đáng tin cậy rồi, chẳng lẽ ông thấy rắn chín đầu bách này hàng năm không được bón phân, nên muốn chúng tôi đi làm phân bón cho nó à.

Lý Vọng Thư vẫn còn nhớ như in cảnh tượng ở Lỗ Vương Cung lúc đó, những dây leo của rắn chín đầu bách múa may như vô số xúc tu, cảnh tượng kinh hoàng đó khiến hắn không khỏi rùng mình, run giọng nói: Cái này cái này đáng sợ quá.

Chúng ta đều đã đến sa mạc rồi, thật sự không cần thiết phải mạo hiểm như vậy đâu.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn, tiếp tục nói: Nếu đã tìm được đến đây, ông hoàn toàn có thể lấy nơi này làm vật tham chiếu, dẫn chúng tôi đi từ cổng chính.

Năm đó Phật gia đã bỏ ra rất nhiều công sức, ông đừng nói với chúng tôi là không có đường nào dẫn đến Cổ Đồng Kinh đấy nhé.

Tuy nhiên, đối mặt với sự nghi ngờ và bất mãn của mọi người, Trương Nhật Sơn lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, ông nhìn mọi người

không cảm xúc, chậm rãi nói: Đường thì có thật, năm đó toàn bộ công trình 056, số người tham gia rất đông, ngay cả xe tải của bộ phận hậu cần cũng có thể thông hành thuận lợi.

Nói đến đây, ông dừng lại một chút, rồi nói tiếp: Nhưng mà, con đường đó bây giờ đã không còn tồn tại.

Cuối cùng, chính tay tôi đã giám sát việc cho nổ tung nó.

Nếu muốn đi con đường đó, không có một hai năm để khai quật thì gần như không thể vào được.

Tôi thì không sao, nhưng các cậu có thể ở đây chờ lâu như vậy không.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư tức thì không nói nên lời, nhưng vẫn có chút lo lắng nói.

Chương 310

Cái thứ rắn chín đầu bách này, chưa bao giờ tồn tại một mình.

Sau khi nó săn mồi, con mồi đều bị những động vật sống trên cây ăn thịt.

Thứ nó muốn, ngược lại là cặn bã sau khi được động vật tiêu hóa.

Cậu yên tâm đi.

Trương Nhật Sơn cười cười: Cây rắn chín đầu bách này, năm đó đã gây ra không ít phiền toái cho Phật gia.

Nếu không phải Phật gia cảm thấy nó còn có ích, đã sớm chặt đi làm củi đốt rồi.

Còn về những động vật cậu nói, ban đầu quả thực có một số thi ba ba và hắc mao xà sống trên cây và khu vực lân cận.

Nhưng sau này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí xung quanh cây rắn chín đầu bách còn được gia cố bằng bê tông.

Bây giờ dưới đó, chỉ còn lại một mình nó mà thôi.

Nói rồi, Trương Nhật Sơn đi về phía trước vài bước, nhìn xuống mặt đất, vào nóc một chiếc xe tải vừa được đào ra rồi cười nói: Chúng ta chỉ cần mang theo thiên tâm thạch, đợi sau khi bị rắn chín đầu bách kéo vào, rắc bột thiên tâm thạch lên người là dây leo sẽ tự động nhả ra.

Chuyện đã đến nước này, Trương Nhật Sơn đã nói rất rõ ràng.

Lý Vọng Thư cũng không do dự nữa, liền lập tức ra lệnh: Nếu đã như vậy, thì cứ theo kế hoạch mà làm.

Đội ngũ chia làm hai, một đội theo tôi xuống dưới, đội còn lại ở

lại doanh địa, lo việc hậu cần.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong, những người ở lại cũng từ từ lui về doanh địa ở phía xa, Lý Vọng Thư liền dẫn theo đội còn lại đi vào vòng tròn được tạo thành bởi những chiếc xe tải.

Vừa đi về phía trung tâm của vòng tròn, hắn vừa không nhịn được tò mò hỏi: Tôi nhớ, dây leo của rắn chín đầu bách có cảm giác rất nhạy bén.

Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là nó có thể nhận ra ngay, từ đó phát động tấn công.

Bây giờ chúng ta đông người như vậy, sao rắn chín đầu bách lại không có chút phản ứng nào.

Nghe câu hỏi của Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn không trả lời trực tiếp, mà ngồi xổm xuống, dùng tay đào cát dưới chân.

Nhưng đào một lúc lâu cũng không thấy gì, ông mới có chút bất đắc dĩ đứng dậy nói: Có lẽ chúng ta đến không đúng lúc, bình thường cát ở đây phải là một loại cát màu trắng tinh rất kỳ lạ mới đúng.

Hơn nữa cậu cũng thấy chiếc xe tải vừa được đào lên rồi đấy, đã hoàn toàn bị cát nuốt chửng.

Điều này cho thấy, so với lúc tôi rời đi năm đó, lớp cát vàng bình thường ở đây đã dày thêm ít nhất ba mét.

Có lớp cát dày như vậy làm lớp đệm, cảm giác của rắn chín đầu bách có lợi hại đến đâu cũng vô dụng.

Có lẽ bây giờ nó hoàn toàn không biết, đã có một đội người bước vào khu vực săn mồi của nó.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư lập tức ra hiệu bằng mắt cho Mập mạp.

Đến đây.

Mọi người xem tôi đây.

Mập mạp tức thì hưng phấn hẳn lên, lôi thuốc nổ và kíp nổ từ trong ba lô ra.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư vội vàng dặn dò: Tạo ra chút động tĩnh là được rồi, dưới đó là rỗng, cậu tuyệt đối đừng làm nó sập đấy.

Yên tâm yên tâm, tay nghề của tôi tuyệt đối đáng tin cậy, hôm nay sẽ cho các vị mở mang tầm mắt, thế nào gọi là phá nổ định hướng.

Sóng xung kích sẽ dội hết lên trên, tuyệt đối không làm sập bên dưới đâu.

Nói rồi, Mập mạp nhanh nhẹn đặt thuốc nổ, sau đó chạy ra xa chôn vào trong cát.

Tiếp theo lại tung tăng chạy về, rồi đầy tự hào hô lên: 3. 2. 1.

Nổ cho ta.

Theo một tiếng nổ lớn, xung quanh lập tức bị bụi mù và cát bay nuốt chửng.

Lý Vọng Thư thầm mắng một câu trong lòng, nhưng không ngờ đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy bắp chân mình như bị thứ gì đó quấn lấy.

Rắn chín đầu bách.

Đến nhanh thế sao.

Nhưng chưa kịp mở miệng, hắn đã cảm thấy một lực rất lớn truyền đến từ dây leo đang quấn lấy mình.

Mất trọng tâm, hắn bị kéo ngã xuống đất ngay lập tức.

Mọi người cẩn thận, dây leo của rắn chín đầu bách đến rồi.

Nhưng lúc này cũng không cần hắn nhắc nhở, ngay khi hắn ngã xuống, những người khác cũng không khá hơn là bao, từng người một bị kéo ngã, sau đó bắt đầu bị lôi đi trên cát.

Sức mạnh của rắn chín đầu bách rất lớn, tốc độ kéo đi cũng cực nhanh.

Ban đầu Lý Vọng Thư còn có thể miễn cưỡng giữ vững thân hình, nhưng không bao lâu sau, hắn cảm thấy cái chân bị quấn lấy gần như sắp bị giật đứt khỏi người.

Không chỉ vậy, vì cồn cát không bằng phẳng, thỉnh thoảng cơ thể còn va phải những đụn cát nhỏ.

Mặc dù cát đủ mềm xốp, nhưng va vào vẫn khiến Lý Vọng Thư cảm thấy một cơn đau dữ dội.

Trương Nhật Sơn, ông nghĩ ra cái ý tưởng quái quỷ gì vậy, cứ thế này sớm muộn cũng bị kéo chết trong cát thôi.

Lý Vọng Thư mắng một câu, ngay sau đó liền bị một miệng đầy cát.

Sau đó lại va vào đụn cát hai lần nữa, khiến hắn cảm giác quần áo của mình như sắp bị ma sát đến cháy, trên người bắt đầu xuất hiện cảm giác nóng rát.

May mắn là cảm giác này không kéo dài bao lâu, hắn liền bị dây leo quấn trên chân đổi hướng phát lực.

Chưa kịp điều chỉnh lại, cả người đã bị kéo tuột vào trong cát.

Lần này, không cần điều chỉnh nữa, gần như toàn thân 360 độ đều đang ma sát với cát.

Đặc biệt là ở tay và đầu, những nơi thiếu quần áo bảo vệ, gần như bị mài đi một lớp da.

Thêm vào đó là sự đè ép của cát xung quanh, khiến hắn gần như trong nháy mắt cảm thấy ngạt thở.

May mắn là cảm giác này đến nhanh mà đi cũng nhanh, mười mấy giây sau, hắn đầu tiên cảm thấy lực kéo trên chân giảm bớt, tạm thời thoát khỏi nỗi sợ bị xé xác.

Nhưng chưa kịp thở phào, lớp cát đè ép xung quanh cũng đột nhiên lỏng ra, sau đó hắn cảm nhận được cảm giác rơi tự do.

Coi như vào được rồi.

Người vẫn đang rơi xuống, Lý Vọng Thư đã không nhịn được quay đầu nhìn xung quanh.

Nhưng đáng tiếc là, nơi này chôn sâu dưới lòng đất, trong nhất thời ngoài bóng tối vô tận ra, hắn hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Nhưng ngay khi hắn định thở phào một hơi, cả người lại như bị giật ngược lại khi sợi dây nhảy bungee căng đến giới hạn.

Hắn lộn nhào một vòng, bị treo ngược giữa không trung.

Giờ khắc này, hắn lần đầu tiên cảm nhận được, thế nào gọi là bước quá dài, dễ rách háng.

May mắn là người nhận đãi ngộ này không chỉ có mình hắn.

Ngay khi hắn vừa bị treo giữa không trung, liền nghe thấy tiếng la hét thảm thiết nối tiếp nhau.

Có người là thật sự bị dây leo quấn đến không chịu nổi.

Có người là vì cú giật ngược cuối cùng làm căng cơ chân.

Còn có một số người, thì chỉ đơn giản là la hét ầm ĩ.

Lý Vọng Thư không muốn vừa vào đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn lập tức khó khăn lôi súng bắn pháo sáng từ trong ba lô ra, bắn một phát lên không trung phía xa.

Khi pháo sáng từ từ bay lên, toàn bộ môi trường bên dưới sa mạc cũng lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Dù vẫn bị dây leo treo ngược, nhưng Lý Vọng Thư vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Nơi này vốn dĩ nên là một hang động ngầm tự nhiên.

Nhưng bây giờ, nhìn những bức tường xung quanh lại giống như một căn cứ quân sự nào đó.

Không chỉ vuông vức thẳng tắp, mà trên tường còn viết không ít khẩu hiệu.

Và ở chính giữa căn cứ, một cây đại thụ che trời sừng sững đứng đó.

Từ trên cây, từng sợi dây leo rủ xuống, lan tràn khắp căn cứ, cuối cùng vươn ra ngoài qua một cái lỗ lớn được chừa sẵn trên đỉnh.

Lúc này, Trương Nhật Sơn nhanh nhẹn lấy ra một ít bột thiên tâm thạch, rắc đều lên người mình.

Chương 311

Dây leo quấn lấy ông ta lập tức như gặp phải ma, liền buông lỏng ra.

Ngược lại, Trương Nhật Sơn nắm lấy dây leo, rồi từ từ tụt xuống mặt đất.

Có ông ta làm mẫu, mọi người cũng không còn la hét nữa, lần lượt bắt đầu làm theo.

Không lâu sau, tất cả mọi người lảo đảo tập trung lại một chỗ.

Quá trình đi vào tuy có bị thương, nhưng đều là vết thương nhẹ, đau một lúc rồi cũng qua.

Lý Vọng Thư lại một lần nữa quan sát căn cứ, không nhịn được cảm thán.

Phật gia đúng là có tầm nhìn lớn.

Phải biết đây là trung tâm sa mạc.

Tôi vẫn luôn tưởng tượng công trình 056 năm đó ở mức độ cao nhất, không ngờ vẫn còn kiến thức nông cạn.

Chỉ riêng nơi này đã đủ khiến người ta kinh ngạc, huống chi là toàn bộ công trình.

Ngay cả với công nghệ phát triển như ngày nay, muốn hoàn thành một công trình như vậy, e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù có sử dụng các thiết bị thi công cơ giới hóa tiên tiến, vẫn sẽ phải đối mặt với rất nhiều thách thức và khó khăn.

Lời của Lý Vọng Thư khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi chìm vào suy tư.

Họ bắt đầu nhận ra, nơi trông có vẻ bình thường này thực chất ẩn chứa những vấn đề kỹ thuật khổng lồ.

Điều này không chỉ đòi hỏi kỹ thuật cao siêu và công nghệ tinh vi, mà còn cần sự hợp tác của cả đội và nỗ lực không ngừng.

Mọi người đều cảm thán, độ khó của công trình này vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Nhưng Trương Nhật Sơn lại có vẻ phiền muộn nhìn quanh một vòng, sau đó mới thở dài nói: Ban đầu theo kế hoạch của Phật gia, công trình này không chỉ đơn giản là thăm dò, mà quan trọng hơn là biến nơi đây thành một căn cứ vững chắc.

Nhưng thật đáng tiếc, khi mọi việc đang tiến triển được một nửa thì người của Uông gia đột nhiên can thiệp, khiến toàn bộ công trình 056 cuối cùng phải kết thúc trong thất bại.

Về cái gọi là tầm nhìn lớn mà cậu nói, thực tế không phải như vậy.

Cậu cần phải hiểu rằng, lúc đó, quỷ Nhật Bản vừa mới tuyên bố đầu hàng, nhưng chiến tranh vẫn chưa thực sự kết thúc.

Phật gia không nỡ nhìn người một nhà tàn sát lẫn nhau, nên đã dứt khoát dẫn dắt các huynh đệ dưới trướng của mình đến đây.

Ngoài ra, trên đường đi họ còn không ngừng thu nhận những tàn quân và dân tị nạn, những người này cũng đều gia nhập vào công trình 056.

Vì vậy, trên thực tế số người tham gia toàn bộ công trình 056, vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, phải tính bằng mấy vạn người.

Nghe những lời này của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc.

Hóa ra Phật gia lúc trước định trốn ở đây.

Chỉ tiếc là vì Uông gia phá rối, nên mới không thể không tham gia vào nội chiến.

Nhưng có lẽ đây là số mệnh, nếu ông ấy trốn ở đây không ra ngoài, trời mới biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Cửu Môn ngày nay có tồn tại hay không, có lẽ còn phải xem lại.

Bê tông ở đây đều được trộn thêm bột thiên tâm thạch, cho nên con rắn chín đầu bách này chỉ có thể luồn dây leo ra ngoài qua cái lỗ đã được chừa sẵn trên đỉnh.

Tôi còn nghĩ, đã nhiều năm trôi qua, nơi này lại là sa mạc, có lẽ nó đã chết khô rồi.

Không ngờ vẫn còn cành lá tươi tốt như vậy, gần như không có gì thay đổi so với năm đó.

Trương Nhật Sơn lại nhìn thoáng qua cây rắn chín đầu bách, ánh mắt tràn đầy hồi ức.

Sau đó lắc đầu, dẫn mọi người đến trước một cánh cửa sắt dày cộp.

Nơi này luôn trong trạng thái bị phong tỏa, nên những con hắc mao xà không thể qua được.

Nhưng đoạn đường tiếp theo, mọi người cũng nên cẩn thận.

Phía sau cánh cửa này, chính là nơi dẫn đến khu kiến trúc chính của công trình 056.

Năm đó chính là nơi này đã bùng phát tai họa rắn, toàn bộ công trình 056 mới bị buộc phải phong ấn.

Cho nên tiếp theo, mọi người nhất định phải nâng cao cảnh giác.

Ngoài rắn ra, còn có những thi thể bị rắn khống chế.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Nhật Sơn, mọi người lập tức bắt đầu kiểm tra vũ khí trên người.

Mập mạp còn có chút căng thẳng nói: Lúc trước ông nói, số người tham gia công trình tính bằng vạn, vậy chẳng phải là chúng ta có thể phải đối mặt với mấy vạn thi thể sao.

Cũng không đến mức đó đâu.

Điều kiện ở đây khắc nghiệt, hơn nữa thời đại đó y tế không phát triển, vật tư cũng không đủ.

Sau khi xây dựng xong kiến trúc chính ở đây, thực ra phần lớn mọi người lại quay trở về chiến trường.

Sau này khi tai họa rắn bùng phát, nơi này có lẽ cũng chỉ còn khoảng một hai ngàn người thôi.

Trương Nhật Sơn tuy nói nhẹ nhàng, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ.

Cái gọi là quay trở lại chiến trường, những người đó có lẽ đã bị xử lý như bia đỡ đạn.

Không chỉ có thể diệt khẩu, mà còn có thể tạo cho Phật gia một hình ảnh tác chiến dũng mãnh, không sợ chết.

Nhưng một hai ngàn người còn lại cũng không phải là con số nhỏ.

Nơi này nằm dưới lòng đất, tuy ở trung tâm sa mạc, nhưng từ lúc mới vào hắn đã cảm thấy nhiệt độ thấp đến mức thái quá.

Nhiệt độ thấp, khô ráo, trong môi trường như vậy, thi thể được bảo quản vài chục năm không thành vấn đề.

Cộng thêm sự ký sinh của hắc mao xà, phần lớn thi thể hẳn là vẫn chưa hoàn toàn thối rữa.

Như vậy, một hai ngàn thi thể, rất có thể chính là một hai ngàn cái hắc phi tử.

Ngay cả quay phim zombie cũng không cần nhiều diễn viên như vậy, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Hy vọng hơi thở của xà mẫu còn lưu lại trên người mình chưa hoàn toàn tiêu tán.

Nếu không chỉ riêng đám hắc phi tử kia cũng là một phiền toái lớn rồi.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư vẫy tay ra hiệu cho mọi người, những người khác lập tức hướng về phía cánh cửa sắt, bày ra đội hình chiến đấu.

Trương Nhật Sơn thấy thế, liền đi đến trước cửa sắt, nhanh chóng xoay chốt khóa trên cửa.

Do đã lâu năm, chốt khóa lúc đầu còn hơi cứng.

Nhưng sau vài vòng xoay, nó dần trở nên linh hoạt hơn.

Nhưng Lý Vọng Thư và mọi người lại càng thêm căng thẳng, ghì chặt súng, mắt nhìn chằm chằm vào cửa sắt, sợ rằng cửa vừa mở ra sẽ đối mặt với một làn sóng zombie.

Nhưng sau khi cửa mở ra, không có làn sóng zombie nào ập tới, mà là một luồng khí lạnh phả vào mặt.

Sa mạc này, sao lại có nơi lạnh như vậy.

Mập mạp không nhịn được rùng mình, mặc dù Trương Nhật Sơn đã nhắc nhở trước rằng nhiệt độ ở đây hơi thấp, nhưng không ai ngờ lại có thể thấp đến mức này.

Lý Vọng Thư cảm nhận được luồng khí lạnh ập vào mặt, cũng không khỏi cảm thán: Cảm giác trên da thịt này đã gần bằng không độ

rồi, dưới Cổ Đồng Kinh này rốt cuộc có thứ gì.

Trương Nhật Sơn thấy sau cửa không có gì bất thường, lúc này mới dẫn mọi người đi vào, vừa đi vừa lắc đầu nói: Tôi cũng không biết tại sao dưới này lại lạnh như vậy.

Nhưng có thể chắc chắn một điều là, ban đầu nơi này không phải như thế.

Dựa theo những bức bích họa mà Cổ Đồng Kinh để lại, nơi này từng có một mạch nước ngầm chảy qua, cá trong sông khá phong phú, cũng được coi là một trong những nguồn lương thực quan trọng của Cổ Đồng Kinh.

Nhưng năm đó khi chúng tôi tìm đến đây, mạch nước ngầm đó đã sớm bị đóng băng rồi.

Có lẽ, đây là một trong những nguyên nhân khiến Cổ Đồng Kinh suy tàn, rồi biến mất trong lịch sử.

Mọi người nghe mà ngẩn ra, nhất thời đều chìm trong im lặng, chỉ chậm rãi đi về phía trước.

Sau cánh cửa sắt dày cộp là một hành lang rất dài.

Chương 312

Hành lang có độ cong nhất định, khiến người ta không thể nhìn thấy quá xa.

Trên đỉnh hành lang còn có lắp đèn điện, nhưng lúc này cũng đều đã thành đồ trang trí.

Trương Nhật Sơn thấy mọi người đều không nói gì, liền vừa đi vừa giới thiệu: Hành lang này dài tổng cộng 800 mét, thiết kế theo hình vòng cung là để cân nhắc đến trường hợp có kẻ địch xâm nhập từ đây, sẽ tiện cho việc phòng thủ hơn.

Nói rồi, ông ra hiệu cho mọi người cùng dựa vào sườn ngoài của hành lang cong.

Kẻ địch muốn tấn công từ đây, để tránh né công kích, chắc chắn sẽ đi dọc theo sườn trong của hành lang.

Vì thế ở sườn trong của hành lang, không chỉ lắp đặt rất nhiều cơ quan, mà còn chôn không ít địa lôi, nên chúng ta phải đi sát sườn ngoài.

Đây là thiết kế của tôi năm đó, cũng không biết qua nhiều năm như vậy, những cơ quan đó còn dùng được không, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.

Trương Nhật Sơn vừa nói ra lời này, mọi người vội vàng đuổi kịp bước chân của ông, áp sát vào bức tường phía ngoài.

Dù sao thì cơ quan trong cổ mộ, đơn giản cũng chỉ chủ yếu là vũ khí lạnh, nhưng nếu dẫm phải địa lôi, thì dù thân thủ có tốt đến đâu cũng toi mạng.

Mặc dù đi có chút nơm nớp lo sợ, nhưng rất nhanh, mọi người

vẫn đi đến cuối hành lang.

Nơi này chỉ có một cánh cửa sắt bình thường đang khép hờ, ánh đèn pin xuyên qua khe cửa, còn có thể nhìn thấy mấy thi thể mặc quân phục nằm gục ở đó.

Nhìn thấy thi thể, lòng mọi người lập tức thắt lại.

Nhưng Trương Nhật Sơn lại tỏ ra không hề để tâm, trực tiếp tiến lên kiểm tra.

Thấy ông kiểm tra một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, mọi người lúc này mới đi vào trong.

Vừa vào mới phát hiện, đây là một căn phòng giống như phòng trực ban.

Nhưng không gian rất lớn, nhìn qua cũng phải gần trăm mét vuông.

Và trong phòng, thi thể nằm la liệt khắp nơi.

Phần lớn trong số đó là những người mặc áo blouse trắng, những chiếc áo blouse trắng tinh ban đầu giờ đây đều loang lổ vết máu đen kịt.

Hẳn là năm đó sau khi phong tỏa, có người bên trong muốn đi ra bằng con đường này.

Mấy người họ, đến chết vẫn liều mình ngăn cản.

Ai Năm đó sự việc xảy ra đột ngột, để không cho hắc mao xà chạy ra ngoài, lúc tôi cho nổ lối ra, bên trong thực ra vẫn còn rất nhiều người sống.

Trương Nhật Sơn chỉ vào mấy thi thể mặc quân phục kiểu cũ ở cửa, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Nhưng Lý Vọng Thư nhìn những thi thể trước mắt, trên mặt lại chỉ có vẻ ngưng trọng.

Quả nhiên giống như ta đoán, trong môi trường nhiệt độ thấp và khô ráo này, thi thể gần như không khác gì lúc vừa mới chết.

Nghĩ vậy, hắn dứt khoát rút dao găm ra, muốn kiểm tra cẩn thận xem những thi thể này có bị hắc mao xà ký sinh không.

Nhưng khi hắn vừa đi đến bên cạnh một thi thể mặc áo blouse trắng, bên ngoài căn phòng lại vang lên một trận tiếng bước chân chạy.

Âm thanh bất thình lình, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiếng bước chân đột ngột vang lên khiến tim mọi người thót lại.

Nhưng âm thanh này không phải đang tiến về phía họ, mà giống như sau khi phát hiện ra họ thì vội vàng rời đi, tiếng bước chân rất nhanh đã biến mất ở phía xa.

Nơi này, chẳng lẽ còn có người sống sót sao.

Mãi cho đến khi âm thanh hoàn toàn biến mất, Mập mạp mới trừng đôi mắt trong veo nhìn về phía Trương Nhật Sơn.

Không thể nào.

Trương Nhật Sơn trả lời vô cùng dứt khoát: Công trình 056 đến nay đã gần 60 năm.

Dù lúc đó có người may mắn sống sót thì bây giờ cũng đã bảy tám mươi, gần trăm tuổi.

Nghe động tĩnh vừa rồi, cậu thấy có giống tốc độ mà một ông già có thể chạy ra không.

Nhưng Trương Nhật Sơn vừa dứt lời thì phát hiện ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

Mập mạp còn mang vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn hắn từ trên xuống dưới.

May mà hắn phản ứng khá nhanh, lập tức giải thích: Trừ tôi và Phật gia, toàn bộ công trình 056 không có người Trương gia nào khác tham gia.

Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ có kẻ nhanh chân đến trước, vào đây trước chúng ta một bước sao.

Lý Vọng Thư cũng tò mò, động tĩnh vừa rồi cực kỳ giống cảm giác có người nhìn thấy họ xong liền chạy thục mạng.

Lúc này Trương Nhật Sơn lại nhỏ giọng nói: Chúng ta từ lúc vào sa mạc gần như không dừng lại, chắc chắn không ai có thể nhanh hơn chúng ta.

Hơn nữa những nơi khác có khả năng vào được Cổ Đồng Kinh tôi đều đã xem qua, không có dấu vết hoạt động của con người.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, Trương Nhật Sơn đang nói đến việc giám sát vệ tinh theo thời gian thực.

Theo lời hắn nói trước đó, lối vào Cổ Đồng Kinh đã bị hắn cho nổ sập.

Muốn khai quật lại lối vào thì đó là một công trình lớn, không thể nào không có chút động tĩnh nào được.

Thế là Lý Vọng Thư hỏi dò: Các ngươi nói xem, âm thanh vừa rồi có khả năng là do Hắc Phi Tử tạo ra không.

Sẽ không.

Giọng của Trương người du hành lúc này từ cách đó không xa truyền đến, chỉ thấy anh ta đang ngồi xổm bên cạnh một thi thể, sau khi quan sát kỹ lưỡng, hai ngón tay nhanh chóng cắm vào vị trí cột sống của thi thể.

Khi rút tay về, giữa hai ngón tay đã kẹp ra một con rắn nhỏ toàn

thân đen kịt, mọc đầy lông đen từ trên người thi thể.

Trương người du hành giơ con rắn lông đen lên trước mắt, quan sát kỹ một lúc rồi thản nhiên nói: Nhiệt độ ở đây quá thấp, những con rắn lông đen này đã vào kỳ ngủ đông, chúng ta vừa mới vào, chúng chưa thể tỉnh lại nhanh như vậy được.

Hơn nữa những thi thể này đã đông cứng, muốn chạy ra tốc độ như vừa rồi là không thực tế.

Mọi người nghe vậy không khỏi chậm rãi gật đầu, chỉ có Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào hai ngón tay dài hơn người thường của Trương người du hành, trầm giọng hỏi một cách khó hiểu: Phát Khâu Chỉ.

Cậu cũng là người Trương gia.

Trương người du hành này mấy ngày nay hắn có gặp qua, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức gặp qua, biết anh ta là người trong đội của Lý Vọng Thư mà thôi.

Lúc này nhìn thấy đối phương có ngón tay giống mình, hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư thấy vậy cười cười không nói gì, ngược lại Trương người du hành chậm rãi mở miệng: Trương người du hành.

Thuộc thế hệ Hải của Trương gia, nếu Trương gia còn tồn tại, chắc cả đời này chúng ta cũng không thể gặp mặt.

Trương Hải Hạnh.

May mà bây giờ Trương gia không còn nữa, anh nói có đúng không.

Lúc này Trương Hải Hạnh bên cạnh Lý Vọng Thư cũng lên tiếng.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu Trương gia còn tồn tại, cô căn bản không thể

nào ở bên cạnh Lý Vọng Thư.

Đột nhiên nhìn thấy hai người Trương gia, đặc biệt là Trương Hải Hạnh, hắn từng gặp cô trong phòng bệnh của Lý Vọng Thư, nhưng chỉ nghĩ cô là bạn gái mới của cậu.

Bây giờ phát hiện hai người này cũng là người Trương gia, điều này khiến Trương Nhật Sơn nhất thời không biết nói gì.

Tuy Trương gia đã sớm không còn, nhưng hắn vẫn rất nhớ nhung người Trương gia.

Dù sao thì một lão bất tử như hắn cũng rất khao khát có bạn bè cùng trang lứa.

Nhưng trước đây hắn chỉ biết một tên buôn chai dầu, mà lại không dám nhận nhau, điều này ít nhiều khiến hắn có chút tiếc nuối.

Bây giờ đột nhiên có thêm hai tộc nhân, hơn nữa xem ra cũng không có nhiều ân oán vướng mắc, trong lòng hắn tự nhiên có chút kích động.

Chỉ là khi nghe lời Trương Hải Hạnh nói, hắn không khỏi quay đầu nhìn Lý Vọng Thư, trong mắt tràn đầy sự khâm phục.

Lý Vọng Thư bị Trương Nhật Sơn nhìn đến có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, dứt khoát chuyển chủ đề trở lại.

Xem ra, lần này đến Cổ Đồng Kinh, có lẽ không thuận lợi như chúng ta dự đoán.

Tiếng bước chân vừa rồi, nếu không phải người sống, cũng không phải Hắc Phi Tử.

Vậy thì đó là yếu tố ngoài dự đoán của chúng ta, đoạn đường tiếp theo, mọi người phải tập trung tinh thần, tuyệt đối không được lơ là.

Còn nơi này, tôi thấy vẫn nên tiễn chúng một đoạn đường đi.

Nói xong lời cuối cùng, con dao găm trong tay Lý Vọng Thư đột nhiên đâm vào cột sống của một thi thể trước mặt.

Chỉ thấy thi thể đã chết gần 60 năm, vậy mà lại từ từ chảy ra một ít máu tươi từ vết thương.

Mọi người thấy vậy cũng không do dự, đều bắt đầu ra tay với các thi thể khác.

Không phải vì muốn giết những thi thể này một lần nữa, mà là muốn giải quyết đám rắn lông đen ký sinh trong thi thể.

Tuy bây giờ rắn lông đen chưa tỉnh lại, nhưng nơi này dù sao cũng là đường ra của mọi người, không thể để lại mầm họa an toàn được.

Chương 313

Rất nhanh, toàn bộ thi thể trong phòng đã được xử lý một lần, lúc này mới tiếp tục lên đường.

Vừa ra khỏi phòng trực ban này, hai hàng dấu chân trên mặt đất đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn hình dáng dấu chân, chắc là của cùng một người.

Dấu chân lúc đến rất dày, hơn nữa có chút hỗn loạn, trông có vẻ lảo đảo.

Nhưng hàng dấu chân lúc rời đi, sải chân lại rất lớn, khớp với suy đoán của Lý Vọng Thư là chạy như điên.

Đương nhiên, đây chưa phải là điều đáng chú ý nhất, điều khó hiểu nhất là dấu chân chỉ có một chiếc giày, cả lúc đến và lúc đi.

Gã vừa rồi, giày cũng chạy mất luôn à.

Xem ra là bị chúng ta dọa cho sợ.

Mập mạp vừa nói xong, không ngờ Trương Nhật Sơn lại ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay sờ vào dấu chân không có giày đó, sau đó đưa lên mũi ngửi.

Là mùi thịt khô của xác chết, xem ra kẻ trốn bên ngoài lúc nãy, căn bản không phải người sống.

Trá thi.

Không đến mức đó chứ.

Nếu bánh chưng mà thông minh như vậy, thì nghề trộm mộ còn có thể lưu truyền đến ngày nay sao.

Mập mạp có chút ngẩn người, còn Lý Vọng Thư thì nhíu mày,

trong lòng tràn đầy bất lực.

Phải biết rằng từ lần đầu tiên ở Lỗ Vương Cung, dường như mọi chuyện chưa bao giờ thuận lợi.

Rõ ràng có một chút ký ức kiếp trước, nhưng mỗi lần xuống mộ, đều gặp phải đủ loại bất ngờ, thậm chí đụng phải rất nhiều thứ vượt ngoài tầm hiểu biết.

Nói ký ức kiếp trước vô dụng đi, thì có lúc nó lại rất chính xác.

Nhưng nói hữu dụng, thì thế giới này lại thực sự có nhiều thứ hơn so với trong trí nhớ.

Giống như bây giờ, đến cả bánh chưng biết nhìn thấy người là bỏ chạy cũng xuất hiện, không biết tiếp theo, Cổ Đồng Kinh này còn có cái gì đang chờ đợi mình đây.

Bất lực lắc đầu, Lý Vọng Thư nhìn dấu chân trên mặt đất thở dài nói: Kệ nó có phải bánh chưng hay không, nhìn lớp bụi tích tụ ở đây, quả thật đã rất nhiều năm không có người hoạt động.

Chỉ cần chúng ta đi theo dấu chân, tự nhiên sẽ biết, dấu chân này rốt cuộc là của ai để lại.

Nhưng dấu chân tuy còn lưu lại trên mặt đất, nhưng thứ đó lại chạy xa hơn mọi người tưởng tượng một chút.

Mãi cho đến khi mọi người đi hết tầng này, đến cầu thang đi xuống dưới, vẫn không phát hiện gã kia có bất kỳ dấu hiệu dừng lại nào.

Dấu chân men theo cầu thang, đi thẳng xuống tầng tiếp theo, không hề do dự.

Nhìn cầu thang thông xuống tầng dưới, Lý Vọng Thư có chút tò mò hỏi Trương Nhật Sơn: Đây lại là thiết kế gì vậy.

Toàn bộ tòa nhà chắc không chỉ có hai tầng chứ.

Sao ở đây chỉ có cầu thang đi xuống tầng tiếp theo, còn cầu thang đi xuống nữa đâu.

Cầu thang này không phải nên xây liền nhau sao.

Vì lý do an toàn.

Trương Nhật Sơn không do dự, vừa đi xuống vừa giải thích: Năm đó chiến tranh loạn lạc, nên lúc thiết kế ban đầu, đã tham khảo thiết kế của các công trình quân sự.

Cầu thang được phân bố ở hai bên tòa nhà, tương đương với việc mỗi khi xuống một tầng, đều phải đi xuyên qua toàn bộ tòa nhà một lần.

Như vậy tiện cho việc phòng thủ, dễ tiến hành chiến đấu đường phố.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư không khỏi bĩu môi, trong lòng thầm oán: Nếu là bây giờ, nghiệm thu phòng cháy chữa cháy chắc chắn sẽ không đạt tiêu chuẩn.

Hơn nữa chiến đấu đường phố thì tiện thật, nhưng đối với đám người mình lại thêm rất nhiều phiền phức và nguy hiểm.

Mỗi lần đều phải đi xuyên qua toàn bộ tòa nhà, trời mới biết trong những căn phòng trên đường có giấu thứ gì.

Tầng này, chắc là kho chứa các loại vật liệu thí nghiệm năm đó.

Nhưng vì rút lui rất vội vàng, nên mọi thứ trông vô cùng hỗn loạn.

Đương nhiên, điểm tốt là đi suốt một đường, không nhìn thấy thi thể nào, cũng không có nguy cơ bị Hắc Phi Tử tấn công.

Chỉ là đi trong hành lang, nhiệt độ cơ thể dường như lại giảm thêm mấy độ so với tầng trên, dù nơi này rất khô ráo, nhưng trên bề

mặt một số kim loại và kính vẫn đóng một lớp sương mỏng.

Mà hàng dấu chân trên mặt đất lại vô cùng rõ ràng, không hề có chút do dự nào, lộ trình hoàn toàn giống với đường mà Trương Nhật Sơn dẫn mọi người đi.

Cái bánh chưng này, dường như rất quen thuộc nơi đây.

Nhưng cũng không thể nào nói vậy được.

Nơi này chỉ có hai hàng dấu chân.

Một đi một về, chứng tỏ nó cũng là lần đầu tiên lên tầng trên cùng, sao có thể có lộ trình rõ ràng như vậy.

Nhìn dấu chân, Lý Vọng Thư nhíu mày càng sâu.

Chuyện càng quỷ dị, càng đại diện cho phía sau càng nguy hiểm, về điểm này, Lý Vọng Thư đã có đầy đủ kinh nghiệm.

Các người nói có khả năng, cái bánh chưng này lúc còn sống rất quen thuộc nơi đây, sau khi thi biến vẫn giữ lại ký ức lúc sinh thời không.

Không.

Trương Nhật Sơn cũng có vẻ mặt nghiêm túc: Tôi cảm thấy, có khả năng hơn là ký ức của rắn lông đen.

Ý của anh là, đã từng có một con rắn lông đen đi lên, nên nó nhớ đường, sau đó nó điều khiển một thi thể, đi lên lại một lần nữa.

Mập mạp nhìn Trương Nhật Sơn, thử phân tích.

Trương Nhật Sơn gật đầu, Mập mạp lại càng thêm nghi hoặc: Vậy nó chạy cái gì.

Con rắn lông đen đó thông minh vậy sao.

Thấy chúng ta đông người, biết chúng ta không dễ chọc.

Tôi cũng không rõ, theo lý mà nói, rắn lông đen sẽ ưu tiên lựa chọn cơ thể tươi mới hơn để ký sinh.

Đây là bản năng của chúng, nên Hắc Phi Tử mới có tính công kích mạnh mẽ với con người như vậy.

Nhìn thấy người liền chạy, tôi cũng là lần đầu gặp.

Đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một trận động tĩnh từ xa truyền đến.

Thế là mọi người tăng tốc, sau khi rẽ qua hai khúc cua, mới phát hiện âm thanh phát ra từ cửa cầu thang đi xuống tầng tiếp theo.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, bất kể đó là thứ gì, có lẽ bây giờ đang trốn ở dưới.

Lý Vọng Thư nhắc nhở một câu, sau đó cầm chắc súng, đi xuống cầu thang.

Tầng này, xem tình hình thì chắc là khu nghỉ ngơi của nhân viên.

Vừa xuống cầu thang, liền thấy một phòng rửa mặt, nhìn bên trong có bảy tám hàng, mỗi hàng có gần trăm vòi nước đã gỉ sét, có thể thấy năm xưa số người làm việc ở đây không ít.

Đi xuyên qua phòng rửa mặt, lại là hai nhà vệ sinh lớn đến mức thái quá, sau đó mới là từng phòng ký túc xá khổng lồ.

Nhưng lúc này, trong ký túc xá trông vô cùng hỗn loạn, giường sắt hai tầng đổ đầy đất, các loại đồ dùng sinh hoạt cũng vứt lung tung khắp nơi.

Các người mau đến xem, đây là cái gì.

Trương Hải Hạnh lúc này không biết có phải vì tò mò không mà lại đặc biệt kiểm tra nhà vệ sinh nữ, không lâu sau liền chạy tới nhỏ giọng gọi.

Mọi người đi theo cô vào nhà vệ sinh nữ, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Thi thể, thi thể ken đặc chất đầy một góc sâu trong nhà vệ sinh.

Đương nhiên, chỉ là thi thể thì vẫn chưa đủ để khiến người ta kinh ngạc đến vậy.

Mấu chốt là ở đây, ngoài thi thể người ra, còn có không ít thi thể của rắn lông đen.

Những người này chắc là vì sợ hãi, nên mới trốn ở đây.

Trương người du hành và Trương Nhật Sơn lập tức bắt đầu kiểm tra thi thể.

Tất cả thi thể đều là những cô gái trẻ, không ít người thậm chí đến lúc chết, trên mặt vẫn còn giữ lại vẻ sợ hãi.

Vậy mấy con rắn này là bị họ đánh chết à.

Chúng ta cứ theo quy tắc cũ, cho họ một sự giải thoát đi.

Mập mạp nói, liền rút dao găm, chuẩn bị đi lên cắt đứt cột sống của thi thể.

Ai ngờ vừa đi được một bước, lại bị Trương Nhật Sơn ngăn lại.

Không đúng, những con rắn này không phải bị họ đánh chết.

Cách chết của những người này cũng không đúng, họ không phải vì sợ hãi mà trốn ở đây, tôi thấy, họ giống như đang tàn sát lẫn nhau hơn.

Trương Nhật Sơn vừa nói, vừa đưa tay đẩy một thi thể ra.

Chương 314

Ai ngờ đầu của thi thể này, lại dính chặt vào cổ của một thi thể khác.

Hắn dùng sức rất lớn, mới tách được hai thi thể ra.

Chỉ thấy miệng của thi thể kia, vậy mà lại gặm ra một cái lỗ lớn trên cổ thi thể còn lại.

Đây là tình huống gì.

Người kia bị cô ta cắn chết à.

Trương người du hành lúc này tiến lên, kiểm tra vết thương một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng nói: Trước khi bị cắn, cô ấy đã chết rồi.

Điều này khiến Mập mạp hoàn toàn hồ đồ, có chút khó tin nói: Ý của cậu là, một thi thể, cắn cổ một thi thể khác.

Giữa các bánh chưng cũng có ân oán.

Nên mới khiến chúng tàn sát lẫn nhau.

Trương người du hành không để ý đến Mập mạp, mà cùng Trương Nhật Sơn kiểm tra các thi thể khác.

Quả nhiên, tất cả thi thể về cơ bản đều quấn lấy nhau, đại khái chia làm hai phe, đang tàn sát lẫn nhau.

Mà Trương người du hành còn trực tiếp dùng dao, mổ một thi thể ra, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, mới nghi hoặc nói: Cột sống của những thi thể này đều trống rỗng, chứng tỏ đã từng bị rắn lông đen ký sinh.

Chỉ là sau đó những con rắn lông đen này lại chui ra khỏi thi thể, không biết có phải đã tìm được vật chủ tốt hơn không.

Nhưng, tại sao chúng lại đánh nhau thì khó nói.

Có lẽ là vì tranh giành vật chủ mới.

Nghe suy luận của Trương người du hành, mọi người bất giác gật đầu, cũng coi như miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng Lý Vọng Thư lại nhặt một xác rắn lông đen từ dưới đất lên, sắc mặt ngưng trọng nói: Có lẽ vấn đề còn phức tạp hơn chúng ta tưởng.

Những con rắn lông đen này, là bị độc chết.

Phải biết rằng, loài rắn thông thường đều miễn nhiễm với độc tố của chính mình, nên đây không phải là nội chiến.

Đúng vậy, từ vết thương trên thân con rắn lông đen này mà xem, hai vết máu, trông giống như vết cắn của rắn.

Lúc này Trương Hải Hạnh cũng nhặt một xác rắn lông đen lên, thậm chí còn dùng dao găm cạo đi lớp lông đen.

Sau đó chỉ vào vết thương tiếp tục nói: Nhưng vết thương này, không giống với răng nanh của rắn lông đen.

Nói rồi, cô còn vạch miệng con rắn lông đen ra, để lộ hai chiếc răng nanh thật dài, Răng nanh của con rắn lông đen này, có độ cong hướng vào trong, nhìn từ bên cạnh rất chắc chắn.

Sau khi bị cắn, vết thương không nên là hình tròn, mà phải là hai hình chữ nhật nhỏ mới đúng.

Cho nên những con rắn lông đen ở đây, hẳn là bị một loại rắn khác cắn chết.

Trương Hải Hạnh nói xong, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Nhật Sơn.

Ở đây còn có một loại rắn khác.

Chẳng lẽ là gà rừng cổ.

Đối mặt với câu hỏi, Trương Nhật Sơn lại lắc đầu: Tôi ở đây mấy năm, chắc chắn nơi này chỉ có rắn lông đen.

Rất nhiều nghiên cứu ở đây đều xoay quanh rắn lông đen.

Nếu nói loài rắn khác, thì nơi này chỉ có một con mãng xà khổng lồ màu trắng.

Nhưng con mãng xà đó thường ngày đều trốn ở dưới lòng đất sâu, dường như hoàn toàn không có hứng thú với con người, mấy năm qua, tôi cũng chỉ gặp nó một lần.

Hơn nữa với kích thước của nó, cũng không thể đến được đây.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, con mãng xà khổng lồ màu trắng trong miệng Trương Nhật Sơn, chắc chắn là một con Chúc Cửu Âm khác.

Nhưng con Chúc Cửu Âm đó vốn dĩ là do Tây Vương Mẫu để lại canh gác.

Nếu nó muốn ra tay với rắn lông đen, thì rắn lông đen đã sớm tuyệt chủng.

Bây giờ nơi này đột nhiên lại xuất hiện một loại rắn khác, hơn nữa xem ra còn đang chém giết với loài bản địa là rắn lông đen, điều này khiến Lý Vọng Thư vô cớ cảm thấy phiền lòng và bất lực.

Quả nhiên, lại xuất hiện tình huống hoàn toàn không biết trước.

Lý Vọng Thư không khỏi thở dài một tiếng, nhưng không đợi hắn mở miệng, Mập mạp lại nghi hoặc nói: Nhưng thế cũng không đúng.

Nếu còn có một loại rắn khác, sao ở đây chỉ có xác rắn lông đen.

Chẳng lẽ rắn lông đen quá yếu, hoàn toàn không phải là đối thủ của loại rắn kia.

Nhưng Trương người du hành sau khi nghiên cứu một hồi, lại đưa ra một đáp án khác.

Kẻ thắng hẳn là những con rắn lông đen này, còn tại sao không thấy loại rắn kia, đó là vì kẻ thua, khả năng cao đã trở thành thức ăn.

Những thi thể ở đây, là vì dính phải độc của loại rắn kia, nên mới bị rắn lông đen hoàn toàn từ bỏ.

Lý Vọng Thư cũng không rõ chân tướng rốt cuộc thế nào, nhưng nghe mọi người phân tích cũng rất hợp lý.

Thế là hắn nhíu mày hô: Xem ra, đoạn đường tiếp theo không dễ đi rồi, mọi người cẩn thận một chút.

Dứt lời, liền gọi mọi người tiếp tục lên đường.

Tiếp theo, lại đi xuyên qua từng phòng ký túc xá, cuối cùng khi đến chỗ cầu thang xuống lầu, liền nghe thấy dưới lầu lại lần nữa truyền đến động tĩnh.

Lần này ở gần hơn, nghe rất rõ ràng.

Một trận tiếng binh khí loảng xoảng hỗn loạn, như có người đang đánh nhau ở dưới.

Tầng dưới là khu hậu cần sinh hoạt, nơi cắt tóc, ăn cơm, xem phim.

Trương Nhật Sơn thấp giọng nhắc nhở một câu, liền đi xuống trước.

Khi xuống đến lầu dưới, tiếng đánh nhau càng rõ ràng hơn.

Ngoài ra, Lý Vọng Thư thậm chí còn nghe thấy một loạt tiếng bạch, điều này khiến sắc mặt hắn không khỏi thay đổi.

Các người có nghe thấy không.

Đương nhiên nghe thấy, giống như có người đang đánh nhau.

Điều Lý Vọng Thư muốn, dĩ nhiên không phải là câu trả lời này, thế là hắn vội vàng ngăn mọi người tiếp tục đi tới, sắc mặt ngưng trọng hỏi lại: Tôi nói là, các người có nghe thấy trong tiếng đánh nhau, có lẫn tiếng bạch không.

Giống như tiếng cánh vỗ phát ra.

Những người khác nghe vậy, đều lộ vẻ nghi hoặc, chỉ có Mập mạp sắc mặt đại biến, có chút lo lắng nói: Lý thiếu, cậu đừng dọa tôi.

Chẳng lẽ phía trước có Ong người giống như Dương Lão Quan sao.

Lý Vọng Thư gật đầu: Tôi sẽ không nghe lầm, âm thanh đó giống hệt như âm thanh phát ra từ trên người Dương Lão Quan ở trạm xe buýt lần trước.

Thấy những người khác còn có chút nghi hoặc, Mập mạp lập tức miêu tả lại một cách sống động về những gì họ đã gặp phải ở trạm xe buýt.

Nghe đến ngay cả buồn chai dầu cũng không phát hiện ra điều bất thường, sắc mặt mọi người đều trở nên rất khó coi.

Mập mạp càng lo lắng nói: Nếu vậy, xung đột với rắn lông đen, có lẽ chính là loại rắn ảo lúc trước ký sinh trên người Dương Lão Quan, cậu nói nó tên là gì Sao Kim Dù, tôi nói không sai chứ.

Giờ phải làm sao đây.

Ảo thuật này quá lợi hại, ngoài Lý thiếu ra, chúng ta căn bản không nhìn ra được sơ hở.

Nếu không cẩn thận, để một Ong người trà trộn vào đội ngũ của chúng ta, thì phiền phức to.

Lý Vọng Thư cũng có vẻ mặt ngưng trọng, dù sao thì thứ như Sao Kim Dù, thông qua việc phát ra tiếng bạch, có thể liên tục quấy nhiễu tiềm thức của con người.

Điều này lợi hại hơn nhiều so với ảo thuật thông thường, thậm chí hiệu quả còn mạnh hơn cả lục giác lục lạc.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, loại rắn này thật sự quá thông minh.

Dù sao cũng là thứ có thể thao túng thi thể trà trộn vào đám đông, ngoài khả năng gây ảo giác mạnh mẽ ra, chỉ số thông minh cũng tuyệt đối không thấp.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư nhanh chóng quyết định: Các người ở lại đây trước, tôi qua đó xem tình hình.

Vừa nói, hắn vừa từ ba lô lấy ra một hộp gỗ, đưa cho Trương Hải Hạnh.

Trấn hồn lục lạc cô cầm lấy, lát nữa bất kể ai đi tới, cứ rung chuông trước.

Lý Vọng Thư cũng không chắc, trấn hồn lục lạc này có thể trấn áp được ảo thuật của Sao Kim Dù hay không, thế là nghĩ nghĩ lại dặn dò: Tốt nhất là giữ khoảng cách, dùng bộ đàm liên lạc trước.

Phạm vi mê hoặc của Sao Kim Dù có hạn, chỉ cần khoảng cách đủ xa, nó sẽ không ảnh hưởng đến mọi người.

Dù sao cũng là rắn, nó sẽ không thực sự nói chuyện.

Ở khoảng cách xa dùng bộ đàm nói chuyện, nó sẽ lộ tẩy ngay.

Nhưng Trương Hải Hạnh nhận lấy trấn hồn linh xong, lại đưa cho anh trai mình, rồi kiên quyết nói: Em đi cùng anh, một mình anh quá nguy hiểm, nhiều người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Anh yên tâm, nếu biết đặc tính của Sao Kim Dù, em sẽ chú ý, mọi việc nghe theo sự sắp xếp của anh.

Thấy thái độ của Trương Hải Hạnh vô cùng kiên quyết, Lý Vọng Thư nghĩ nghĩ, dứt khoát tháo chiếc lục giác lục lạc cỡ nhỏ trên cổ mình đeo cho cô.

Tiếp theo giơ tay tháo Nhị vang hoàn, đeo lên tay cô.

Hai thứ này đều có khả năng chống lại ảo giác, hy vọng có tác dụng.

Nói xong, hắn lại gật đầu với những người khác, lúc này mới kéo Trương Hải Hạnh, chậm rãi đi về phía căn phòng phát ra tiếng động.

Càng đến gần căn phòng, tiếng động bên trong càng lớn.

Dấu chân mà họ theo đuổi suốt đường cũng đi vào chính căn phòng này.

Lúc này Lý Vọng Thư đã có thể nghe rõ, âm thanh trong phòng quả thật giống như có người đang vật lộn với nhau.

Chương 315

Lúc thì va vào tường phía đông, lúc thì đập vào tủ phía tây.

Mãi mới đến được gần, Lý Vọng Thư thò đầu nhìn từ cửa vào.

Chỉ thấy nơi này vốn dĩ là một nơi giống như nhà ăn hoặc căng tin.

Và ở góc trong cùng của nhà ăn, có hai bóng người đang vật lộn với nhau.

Nói là hai bóng người, Lý Vọng Thư còn xem như khách khí.

Thật sự là hai kẻ trong phòng, trông quá mức trừu tượng.

Một trong số đó hẳn là gã chạy từ trên lầu xuống, thoạt nhìn còn có chút hình người.

Trên người mặc một bộ quần áo đã rách thành từng mảnh, một chân đi ủng quân đội.

Nhưng toàn thân đã chuyển sang màu xanh xám, trên người thỉnh thoảng còn có dịch thi thể chảy ra.

Cơ thể trông cũng to hơn người bình thường một cỡ, rõ ràng đã xuất hiện dấu hiệu khổng lồ hóa nhẹ.

Nhưng dù vậy, vẫn vô cùng linh hoạt, tốc độ cũng không chậm.

Cậy vào thân hình to lớn, đánh nhau cứ húc bừa, làm đồ đạc trong phòng đổ rạp.

Mỗi lần tấn công, trong cơ thể còn phát ra tiếng bạch, khả năng cao là đã bị Sao Kim Dù nhập vào, trở thành một Ong người.

Còn kẻ còn lại thì trông càng trừu tượng hơn, trên người mặc một bộ quân phục cũ nát, làn da lộ ra ngoài trắng bệch, dùng từ da bọc xương để hình dung thì không thể chính xác hơn.

Hơn nữa tứ chi và cổ của người này đều dài hơn người bình thường một đoạn lớn.

Khi hành động, cả người bò trên mặt đất, rất giống một con nhện lớn.

Và so với Ong người kia, người nhện này càng linh hoạt và thông minh hơn.

Thậm chí có thể dùng móng tay sắc nhọn, bám tạm trên trần nhà.

Cho nên kết quả cũng rất rõ ràng, sau một hồi vật lộn, người nhện rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Nhưng Ong người kia cũng không ngốc, thấy không chiếm được lợi thế, liền quay người muốn rời đi.

Nhưng nó đã xem nhẹ chỉ số thông minh của người nhện.

Thấy đối phương muốn chạy trốn, người nhện kia lại nhảy lên, bám vào trần nhà.

Tiếp theo trực tiếp giật chiếc quạt trần kiểu cũ xuống, sau đó dùng nó làm ám khí, ném về phía Ong người đang bỏ chạy.

Chỉ thấy cánh quạt kim loại xoay tròn vun vút, như cắt đậu hũ, dễ dàng chém ngang Ong người thành hai đoạn.

Giây phút đó, Lý Vọng Thư thậm chí còn nhìn thấy trên mặt người nhện vẻ khinh thường rất giống con người.

Chỉ thấy người nhện từ trần nhà xuống, bò mấy bước đến bên thi thể, khi một con rắn có hoa văn màu xanh lam chui ra từ thi thể, nó liền tóm lấy con rắn.

Sau đó dùng sức vặn một cái, cả con rắn liền trở nên mềm nhũn, mất khả năng hành động.

Lúc này, người nhện mới ngửa đầu há to miệng, giống như ăn que

cay, nhét cả con rắn vào miệng.

Lập tức, cả căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng nhai giòn tan.

Người nhện như đang thưởng thức món ngon nào đó, mặt mày đầy vẻ thỏa mãn, thậm chí vài giọt máu rắn chảy xuống khóe miệng, cũng vội vàng dùng ngón tay hứng lấy, rồi cho lại vào miệng thưởng thức cẩn thận.

Lý Vọng Thư nhìn cảnh này, dạ dày cuộn trào đồng thời, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Gã trước mắt này, sao nhìn cũng không giống Hắc Phi Tử, cũng không giống bánh chưng thi biến.

Sao mình càng nhìn càng thấy gã này là một người sống.

Lý Vọng Thư cũng bị suy đoán của mình dọa cho giật mình.

Dù sao nơi này cách lần cuối cùng có người, thời gian đã trôi qua gần 60 năm.

Nhưng nhìn quần áo trên người gã này, cũng đúng là giống với mấy người lính gác trên lầu, thuộc loại quân phục kiểu cũ.

Tuy đã rách nát, nhưng kiểu dáng đại thể vẫn có thể nhận ra được.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư lập tức nhớ lại, một cảnh từng xuất hiện khi xem TV ở kiếp trước.

Tại Cổ Đồng Kinh này, thật ra vẫn luôn sống một thuộc hạ của Phật gia.

Gã này đầu tiên là trúng độc của rắn lông đen, để cứu hắn, người ta đã tiêm cho hắn rất nhiều thứ linh tinh.

Trong đó rất nhiều đều là bán thành phẩm đang trong quá trình nghiên cứu, không ai biết cụ thể có tác dụng gì.

Coi như còn nước còn tát, thuận tiện còn có thể dùng hắn làm một lần thí nghiệm trên cơ thể người.

Nhưng không đợi triển khai nghiên cứu tiếp theo, căn cứ đã gặp biến cố.

Lúc đó lòng người hoang mang, mọi người chạy trốn còn không kịp, tự nhiên cũng không ai cố ý mang theo gã này.

Nhưng gã này lại mạng lớn, không chết đi, chỉ là biến thành một con quái vật, vẫn luôn lang thang trong căn cứ này.

Mấu chốt trong trí nhớ của hắn, thứ này cũng không hoàn toàn mất đi lý trí, ít nhiều vẫn còn sót lại một số ký ức khi còn là người.

Lý Vọng Thư suy đoán, gã trước mắt này, tám phần chính là sản phẩm thí nghiệm năm đó.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức ngăn Trương Hải Hạnh định nhân cơ hội ám sát nó.

Nhưng lần này, lại lập tức thu hút sự chú ý của con quái vật, nó quay đầu nhìn chằm chằm vào nơi hai người đang ẩn nấp.

Thấy không trốn được nữa, Lý Vọng Thư cũng không tiếp tục lẩn tránh, mà thản nhiên bước ra.

Chúng ta là người của Phật gia.

Vừa dứt lời, chỉ thấy người nhện quả nhiên ngây người, trong miệng thậm chí còn trúc trắc lặp lại một lần.

Phật.

Gia.

Tuy nghe có chút kỳ quặc, giống như người bị ngọng nói chuyện, nhưng Lý Vọng Thư vẫn nghe ra, đối phương nói chính là hai chữ Phật gia.

Thấy đối phương quả nhiên vẫn còn lý trí, Lý Vọng Thư lập tức tiếp tục nói: Không sai, chúng ta là người của Phật gia, lần này là trở về xem một chút.

Không biết, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con rắn ngươi vừa giết, lại là từ đâu chui ra.

Lý Vọng Thư có thể khẳng định, Cổ Đồng Kinh ban đầu không có loại rắn Sao Kim Dù này.

Trương Nhật Sơn cũng đã nói, họ ở đây nhiều năm, chỉ thấy rắn lông đen và Chúc Cửu Âm, không có loài rắn nào khác.

Bây giờ nơi này đột nhiên xuất hiện Sao Kim Dù, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Lý Vọng Thư, người nhện lại tỏ vẻ đầy cảnh giác, trong miệng chỉ không ngừng lặp lại hai chữ Phật gia.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư lập tức kéo cả Trương Hải Hạnh từ góc khuất ra.

Khi nhìn thấy khẩu súng trong tay Trương Hải Hạnh, người nhện rõ ràng biết thứ này, bất giác lùi lại hai bước, dùng ánh mắt cảnh giác hơn để xem xét hai người.

Thấy thế, Lý Vọng Thư dùng cánh tay nhẹ nhàng huých Trương Hải Hạnh một cái.

Chương 316

Trương Hải Hạnh rất ăn ý hạ súng xuống, sau đó xắn tay áo lên.

Để lộ chiếc Nhị vang hoàn trên cánh tay.

Nhìn thấy Nhị vang hoàn trên tay Trương Hải Hạnh, Lý Vọng Thư có thể cảm nhận rõ ràng, sự đề phòng trên người người nhện lập tức tiêu tan không ít.

Vẻ cảnh giác trong mắt cũng được thay thế bằng sự kinh ngạc và vui mừng, thậm chí có chút luống cuống, xoay vòng tại chỗ.

Thế là hắn rèn sắt khi còn nóng nói: Chúng tôi thật sự là người của Phật gia.

Không chỉ chúng tôi, lần này Trương phó quan cũng đến.

Trương phó quan ngươi hẳn là chưa quên chứ.

Chính là người vẫn luôn đi theo bên cạnh Phật gia, như hình với bóng ấy.

Theo ta đi.

Trương phó quan muốn gặp ngươi.

Nói xong, Lý Vọng Thư liền lặng lẽ nhìn người nhện trước mắt.

Cổ Đồng Kinh đột nhiên xuất hiện loại rắn Sao Kim Dù, chứng tỏ nơi này tuyệt đối đã xảy ra vấn đề không thể lường trước.

Người nhện trước mắt này nếu có thể giao tiếp, với kinh nghiệm mấy chục năm ở đây của nó, nhất định biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Mà người nhện lúc này lại đang không ngừng lặp lại hai chữ Phó quan, cả người trông có vẻ hơi rối rắm.

Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh đã rời khỏi đội dò đường được một lúc lâu.

Trong lòng mọi người ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Dù sao theo lời miêu tả của Mập mạp, đám người ong kia thật sự đáng sợ quá mức.

Chúng trà trộn vào đám đông bằng cách ảnh hưởng đến tiềm thức của con người, giống như trong đội đột nhiên có thêm một xác chết thối rữa nhưng mọi người vẫn cảm thấy hợp tình hợp lý.

Thậm chí còn có thể kề vai sát cánh, trò chuyện vui vẻ với cái xác đó.

Cảnh tượng này chỉ nghĩ trong đầu thôi cũng đủ khiến người ta không rét mà run.

Hơn nữa, sau khi người ong trà trộn vào đám đông, nó còn âm thầm ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của mọi người, khiến họ cam tâm tình nguyện bước vào bẫy.

Cho dù đến lúc chết, họ vẫn cảm thấy tất cả đều là lựa chọn của mình, chết mà không biết tại sao.

Vì vậy, mặc dù biết Lý Vọng Thư từng có kinh nghiệm nhìn thấu ngụy trang của người ong, nhưng lòng mọi người vẫn nặng trĩu.

May mà tuy hai người đi đã lâu nhưng không hề nghe thấy động tĩnh lớn, càng không có tiếng súng vang lên.

Điều này khiến mọi người trong lòng ít nhiều được an ủi, biết rằng họ không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Thế nhưng, ngay khi mọi người đang chờ đợi có chút sốt ruột, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng bước chân từ xa vọng lại.

Rất nhanh, bóng dáng của Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh đã

xuất hiện ở phía xa.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa bắt đầu liên tục xác nhận thân phận theo giao ước.

Sau khi xác nhận không có sai sót, Trương Nhật Sơn lập tức tiến lên, vội vàng hỏi: Thế nào rồi.

Tình hình ra sao.

Lý Vọng Thư nhìn dáng vẻ của ông ta, lại bình tĩnh cười nói: Xác nhận rồi, phía trước đúng là người ong, nhưng bây giờ đã giải quyết xong.

Giải quyết xong là tốt rồi.

Trương Nhật Sơn thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại không khỏi nhíu mày: Thật kỳ lạ, năm đó nơi này chỉ có hắc mao xà, điểm này tôi rất chắc chắn.

Bây giờ sao Kim dù này lại từ đâu chui ra.

Muốn biết đáp án của vấn đề này, còn phải nhờ vào ông đấy.

Đối mặt với câu nói không đầu không đuôi này của Lý Vọng Thư, Trương Nhật Sơn nhất thời có chút ngơ ngác.

Nhờ vào tôi.

Tôi đã nói rồi, năm đó nơi này chỉ có hắc mao xà, cậu hỏi tôi, tôi đi hỏi ai đây.

Lý Vọng Thư lại cười nói: Đương nhiên là đi hỏi người vẫn luôn sống ở đây rồi.

Vừa hay tôi mang về cho ông một vị cố nhân, không biết ông còn nhận ra không.

Nói rồi, Lý Vọng Thư xoay người nhìn về phía hành lang tối tăm

phía sau, đồng thời chiếu đèn pin vào mặt Trương Nhật Sơn, lớn tiếng gọi: Xem đi.

Tôi không lừa ông nhé, đây chẳng phải là phó quan Trương sao.

Sao nào, lãnh đạo năm đó tới, ông thật sự không ra gặp mặt à.

Phó quan, Trương phó quan.

Một giọng nói trầm thấp, khàn đặc từ trong bóng tối truyền đến, dọa Trương Nhật Sơn giật nảy mình.

Ông ta không bao giờ ngờ được rằng, bên trong căn cứ đã bị phủ bụi 60 năm này, lại còn có người sống.

Nhưng khi thấy vẻ bình tĩnh của Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh bên cạnh, ông ta cũng yên tâm hơn, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào bóng tối cách đó không xa.

Rất nhanh, trong bóng tối liền truyền đến tiếng động, như có vật nặng gì đó rơi xuống đất.

Theo sau là một tràng tiếng bước chân kỳ quái đang từ từ đến gần.

Cùng với những tiếng gọi phó quan Trương với âm điệu quái dị, một sinh vật hình người kỳ dị chậm rãi bò ra từ trong bóng tối.

Dương Sâm.

Chỉ liếc mắt một cái, Trương Nhật Sơn đã nhận ra người nhện trước mắt, mặt đầy kinh ngạc tiến lên xem xét.

Điều này khiến Lý Vọng Thư cũng phải khâm phục, bởi vì trong mắt hắn, người nhện này hoàn toàn là một tấm da người căng trên một bộ xương dị dạng.

Khuôn mặt đó cũng không khác bộ xương khô là bao, căn bản không thể nói là có diện mạo gì.

Mà người nhện kia sau khi nghe thấy lời của Trương Nhật Sơn, cũng tỏ ra đặc biệt kích động, trên khuôn mặt khô héo lộ ra một biểu cảm rợn người.

Một bàn tay cũng giơ lên, dường như muốn chào Trương Nhật Sơn một cái.

Chỉ là cơ thể hắn đã biến dạng nghiêm trọng, tứ chi chạm đất bò thì rất linh hoạt, nhưng muốn đứng dậy lại trở nên có chút khó khăn.

Trương Nhật Sơn dĩ nhiên cũng nhìn ra tình thế khó xử của hắn, vội vàng tiến lên vỗ vai hắn, an ủi vài câu.

Chỉ là người nhện Dương Sâm này dường như đã quá lâu không nói chuyện, Trương Nhật Sơn nói rất nhiều, cũng hỏi rất nhiều.

Mà hắn cũng chỉ lặp đi lặp lại mấy từ đơn giản.

Phật gia, phó quan, vì Phật gia canh giữ.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cũng không vội, tuy gã này nói chuyện vẫn còn lắp bắp, nhưng ít nhất, hắn có thể hiểu Trương Nhật Sơn hỏi gì, điều này cho thấy lý trí còn sót lại của hắn nhiều hơn dự đoán.

Hơn nữa so với ban đầu, hắn nói chuyện đã ngày càng trôi chảy hơn.

Tin rằng chỉ cần cho hắn thích ứng thêm một chút, chắc chắn có thể nói rõ ràng, nơi này trong 60 năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Điều này an toàn và nhanh hơn nhiều so với việc mình không biết gì cả mà đi thăm dò như ruồi không đầu.

Thế là mọi người liền tìm một căn phòng ở tầng này làm nơi đóng quân tạm thời, nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen.

Mà người nhện Dương Sâm, quả nhiên cũng giống như Lý Vọng Thư suy đoán.

Sau một hồi giao tiếp với Trương Nhật Sơn, khả năng lý giải và biểu đạt của hắn ngày càng nhiều, càng lúc càng trôi chảy.

Tuy nói chuyện vẫn là từng từ một, từng từ một ghép lại, nhưng Lý Vọng Thư về cơ bản vẫn hiểu được ý hắn muốn nói.

Ban đầu, người của Uông gia đột nhiên gây khó dễ, Dương Sâm với tư cách là một trong những cảnh vệ của Phật gia, trong lúc bảo vệ Phật gia đã vô ý bị hắc mao xà cắn.

Phải biết hắc mao xà kịch độc vô cùng, người thường bị cắn gần như không có khả năng sống sót.

Tự biết mình chắc chắn sẽ chết, Dương Sâm dứt khoát lựa chọn sử dụng huyết thanh vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm, tình nguyện làm người thử thuốc.

Chỉ là hắn không bao giờ ngờ được, chuyện xấu mà Uông gia gây ra còn lớn hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Chương 317

Khi hắn tỉnh lại lần nữa trên giường bệnh, toàn bộ căn cứ đã không còn người sống.

Vô số hắc mao xà và hắc phi tử đã tràn ngập khắp nơi.

Tin tốt duy nhất là, bất kể là hắc mao xà hay hắc phi tử, dường như đều đã xem hắn là đồng loại, không hề tấn công hắn.

Mà hắn cũng dựa vào những vật tư còn sót lại trong căn cứ, một mình sống ở đó rất lâu.

Cũng chính trong khoảng thời gian này, không biết là vì yếu tố môi trường, hay là do huyết thanh tiêm cho hắn lúc trước có vấn đề.

Tóm lại, cơ thể hắn đã dần dần xảy ra những thay đổi kỳ quái.

Từ một chàng trai trẻ còn khá đẹp trai, dần dần biến thành con quái vật giống nhện như bây giờ.

Nhưng điều này đối với hắn, người đang sống một mình trong căn cứ, đã không còn quan trọng.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hắn chỉ nhớ khi đồ ăn dự trữ trong căn cứ bị hắn ăn gần hết, thì căn cứ vốn vắng vẻ đột nhiên một ngày nọ trở nên náo nhiệt.

Vô số con rắn lạ có hoa văn sặc sỡ từ dưới lòng đất chui lên.

Mà những con rắn lạ đó khi gặp hắc mao xà, như thể gặp kẻ thù giết cha, không chút do dự liền tấn công.

Thế là, giữa hai loài rắn bắt đầu một cuộc đại chiến dai dẳng.

Hắc mao xà có thể khống chế xác chết, rắn lạ cũng có thể khống chế xác chết.

Thế là chiến trường của hai bên dần dần từ dưới lòng đất chuyển lên căn cứ này.

Lúc này, một xác chết giống như một cỗ máy chiến tranh của loài rắn.

Trước khi hoàn toàn mất đi khả năng hành động, thường thường đều đã trải qua bốn năm con rắn ký sinh.

Trong đó có hắc mao xà, cũng có những con rắn lạ sặc sỡ kia.

Cứ cách một khoảng thời gian, dưới lòng đất lại trào ra một đám rắn lạ, hai bên lại triển khai một trận đại chiến.

Dần dà, Dương Sâm cũng bị động gia nhập cuộc chiến này.

May mà lúc này hắn vẫn còn chút lý trí, biết rằng nếu hắc mao xà thua, hắn cũng không sống được.

Thế là hắn dựa vào ưu thế hình thể to lớn, tốc độ nhanh, dứt khoát gia nhập phe hắc mao xà.

Sự thay đổi của Cổ Đồng Kinh khiến Lý Vọng Thư có chút trở tay không kịp.

Ban đầu trong lòng hắn cũng không lo lắng nhiều, dù sao nếu chỉ có hắc mao xà, với năng lực và kinh nghiệm của hắn, việc đối phó sẽ không quá khó khăn.

Nhưng bây giờ, lại đột nhiên từ dưới lòng đất chui ra một đám sao Kim dù, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, cũng khiến hắn cảm thấy áp lực chưa từng có.

Sao Kim dù, loại sinh vật này đối với hắc mao xà mà nói, có lẽ chỉ là một loại kẻ xâm lược ngoại lai khác mà thôi.

Nhưng đối với Lý Vọng Thư và toàn bộ đội ngũ của hắn, lại là một phiền phức cực lớn.

Bởi vì ngoài bản thân Lý Vọng Thư, những người khác trong đội đều có khả năng bị ảnh hưởng bởi kỹ năng đặc thù của sao Kim dù.

Nếu quy mô đội nhỏ, hắn có lẽ còn có thể miễn cưỡng chăm sóc được.

Nhưng hiện tại đội ngũ đông đảo, hắn căn bản không thể lo cho từng người.

Ưu thế do đông người mang lại, lúc này lại biến thành bất lợi.

Tuy nhiên, mọi chuyện cũng không phải hoàn toàn không có mặt tốt.

Ít nhất vì sự tồn tại của người nhện Dương Sâm, hắc mao xà sẽ không dễ dàng mạo hiểm tiến vào căn cứ này.

Cứ như vậy, chiến trường chính của hắc mao xà và sao Kim dù chủ yếu tập trung ở vị trí bên dưới căn cứ, chứ không phải bên trong.

Chỉ thỉnh thoảng sẽ có một số ít sao Kim dù có thể đột phá vòng vây của hắc mao xà, từ đường ống bò vào bên trong.

Mà mục đích sao Kim dù tiến vào căn cứ thực ra rất đơn giản và rõ ràng, nó chính là muốn tìm một cái xác có thể bị nó khống chế ở nơi này.

Phải biết, nếu không có xác chết làm chỗ dựa, chỉ dựa vào hình thái loài rắn, sao Kim dù khi đối mặt với hắc mao xà hoàn toàn ở thế yếu, không hề có sức phản kháng.

Thế nhưng, bên trong căn cứ lại cất giấu một lượng lớn hắc phi tử.

Những hắc phi tử này về bản chất chính là những xác chết bị hắc mao xà khống chế, do điều kiện nhiệt độ đặc thù bên trong căn cứ, cả hắc mao xà và những xác chết bị khống chế đều đã rơi vào trạng thái

ngủ đông.

Điều này đối với sao Kim dù mà nói, không nghi ngờ gì là một cơ hội tuyệt vời.

Sau khi nó tiến vào căn cứ, có thể dễ như trở bàn tay cướp lấy quyền khống chế những cái xác này.

Mà việc Dương Sâm hiện tại đang làm, về cơ bản chính là mỗi ngày đi tuần tra qua lại trong căn cứ, một khi phát hiện có sao Kim dù xâm nhập, liền không chút lưu tình mà tiêu diệt nó.

Tuy nhiên, tình hình lần này có chút đặc thù, số lượng sao Kim dù tiến vào khá nhiều, dẫn đến một con cá lọt lưới đã thành công thoát khỏi sự truy đuổi của Dương Sâm, và cuối cùng tìm được một cái xác thích hợp.

Một khi sao Kim dù và xác chết kết hợp thành công, hình thành cái gọi là người ong, thì thực lực của nó sẽ còn mạnh hơn cả hắc phi tử.

Con cá lọt lưới này liền cùng Dương Sâm chơi trò trốn tìm trong căn cứ, và tình trạng này đã kéo dài một thời gian khá lâu.

Lần này nếu không phải nó đột nhiên chạy ra khỏi nơi ẩn nấp, Dương Sâm cũng chưa chắc tìm được nó.

Đương nhiên, trong tình huống một chọi một, một khi người ong bị Dương Sâm tìm thấy, con sao Kim dù ký sinh trong cơ thể nó khó tránh khỏi trở thành thức ăn của hắn.

Dùng lời của Dương Sâm mà nói chính là Giòn, tươi, sảng khoái.

Nhìn vẻ mặt thèm thuồng của hắn khi nói về sao Kim dù, Lý Vọng Thư nghi ngờ đây mới là nguyên nhân hắn không ngừng đi lang thang trong căn cứ để săn giết sao Kim dù.

Dù sao thì bộ dạng của hắc mao xà đã rành rành ra đó, toàn thân

lông đen, tướng mạo dị thường dữ tợn, rất khó liên hệ với mỹ vị.

Sao Kim dù thì khác, trông sặc sỡ sắc màu, hoàn toàn là một bộ dạng ngon mắt.

Có Dương Sâm tồn tại, hành động của mọi người trong căn cứ liền thuận tiện hơn nhiều.

Một đường đi xuống, rất nhanh đã dọn dẹp căn cứ một lần.

Những xác chết còn lại trong căn cứ, bất kể có bị ký sinh hay không, đều được xử lý một lần.

Sau khi cắt đứt xương sống, bất kể loại rắn nào cũng không có cách nào khống chế hành động của chúng nữa.

Sau đó lại tập trung toàn bộ xác chết vào một nhà kho, chờ lúc rời đi sẽ xử lý cuối cùng.

Còn những đường ống mà sao Kim dù có thể bò vào, cũng được xử lý, toàn bộ bị lấp lại.

Cứ như vậy, ngoài lối vào ở tầng dưới cùng thông đến Cổ Đồng Kinh, toàn bộ căn cứ cũng coi như tạm thời an toàn.

Bảo người ở trên xuống đi.

Mấy ngày tới, sa mạc sẽ có bão cát.

Ở bên ngoài thật sự quá nguy hiểm, không bằng vào trong căn cứ sẽ an toàn hơn.

Lý Vọng Thư cân nhắc lợi hại hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định để những người ở trên xuống.

Đây vốn dĩ là kế hoạch đã định sẵn, họ dọn dẹp căn cứ trước, những người khác sau đó sẽ vào.

Chỉ là sự xuất hiện đột ngột của sao Kim dù khiến hắn có chút do

dự.

Chương 318

Nhưng tình hình hiện tại, ngoài việc mình có thể nhìn thấu ngụy trang của người ong, còn có một thợ săn sao Kim dù như Dương Sâm ở đây.

Hơn nữa tất cả xác chết đều đã bị khóa trong nhà kho, cũng không sợ có người ong trà trộn vào đội ngũ.

Thay vì để những người khác mạo hiểm ở bên ngoài, không bằng vào căn cứ có sẵn làm nơi đóng quân.

Về phần lối đi thông đến Cổ Đồng Kinh, chỉ cần khóa cửa lại, phái người canh giữ sau cửa.

Ra vào đều dùng bộ đàm để đối chiếu ám hiệu là được.

Dù sao người ong không biết nói, nếu đối mặt trực tiếp, âm thanh bạch nó phát ra có thể ảnh hưởng đến tiềm thức và khả năng phán đoán của người khác.

Nhưng nếu dùng bộ đàm, âm thanh truyền ra sẽ vĩnh viễn chỉ là tiếng bạch.

Cũng coi như là một biện pháp đơn giản mà hiệu quả để phân biệt người ong.

Tuy nhiên trong căn cứ cũng coi như không thấy ánh mặt trời, hơn nữa hiệu suất tiến vào căn cứ bằng rắn chín đầu cũng không cao lắm.

Đợi đến khi phần lớn người ở trên tiến vào căn cứ, thời gian cũng đã trôi qua gần một ngày.

Nhưng phải công nhận, đông người làm việc thật sự dễ dàng hơn.

Căn cứ năm đó rút lui rất vội vàng, thực ra còn sót lại rất nhiều vật

tư chưa kịp mang đi.

Thậm chí bên trong căn cứ còn có một kho dầu.

Rất nhanh, trong tiếng gầm rú của động cơ diesel, toàn bộ căn cứ sau 60 năm, lại một lần nữa có điện.

Có điện rồi, thì khả năng ngăn chặn sao Kim dù cũng lớn hơn vài phần.

Cấp điện cho lưới sắt quân dụng có sẵn, bất kể là loại rắn nào, cũng rất khó đột phá lớp phòng ngự này.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư mới yên tâm tiếp tục đi thăm dò bí mật của Cổ Đồng Kinh.

Theo bản vẽ kết cấu của Trương Nhật Sơn, Cổ Đồng Kinh thực sự còn ở bên dưới căn cứ.

Nó được nối với căn cứ bằng một huyệt động, mà nơi đó, năm đó ngoài lúc vẽ bản vẽ phục dựng ra thì hầu hết thời gian, Phật gia không cho phép ai qua lại.

Cho nên đoạn đường tiếp theo, ngoài đoạn đầu ra, phần sau ngay cả Trương Nhật Sơn cũng không quá quen thuộc.

Nhưng đối với điều này Lý Vọng Thư lại không quan tâm, lần này đến Cổ Đồng Kinh, mục tiêu quan trọng nhất của hắn là hấp thu sức mạnh của mảnh thiên thạch rơi ở đây.

Cho nên chỉ cần tìm được thiên thạch là đủ, mọi hành động khác đều là phụ thêm.

Mà đối với việc tìm kiếm thiên thạch, Lý Vọng Thư cũng không phải không có manh mối.

Dù sao hắc mao xà chính là từ trong thiên thạch chui ra, tìm được ổ rắn, tự nhiên cũng sẽ tìm được thiên thạch.

Thế là sau khi mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, hắn lại một lần nữa dẫn đội, hướng về Cổ Đồng Kinh bên dưới căn cứ xuất phát.

Vì đã biết dưới lòng đất có sao Kim dù, nên lần này đội ngũ đi xuống thăm dò, Lý Vọng Thư lại một lần nữa tinh giảm thành viên.

Ngoài hắn và Mập mạp, chỉ có Trương Nhật Sơn và Trương Hải Hạnh.

Tổ hợp này, có thể nói là tiểu đội mạnh nhất mà hắn có thể tập hợp được lúc này.

Ngoại trừ Mập mạp, có thể nói ai nấy đều có thân thủ hơn người.

Hơn nữa Mập mạp cũng không phải vô dụng, tay nghề phá nổ của cậu ta, sau khi được Lý Vọng Thư nuôi nấng bằng bao nhiêu thuốc nổ, cũng ngày càng xuất thần nhập hóa.

Số người ít, lại thêm mọi người đều là phái thực lực giàu kinh nghiệm, cứ như vậy dù có gặp phải người ong, Lý Vọng Thư cũng có thể ứng phó được.

Về phần tại sao không mang theo Trương Du Hành, là bởi vì trong căn cứ cũng cần một người chủ trì đại cục.

Dù sao ở đó còn có một con quái vật như Dương Sâm.

Chỉ có hắn ở trong căn cứ, hắc mao xà mới không chủ động đi vào.

Vài con sao Kim dù còn dễ đối phó, nếu một lượng lớn hắc mao xà đột nhiên tấn công căn cứ, đối với những người trong đó cũng là một phiền phức lớn.

Nhưng Dương Sâm tuy từ trước đến nay biểu hiện không tệ, nhưng dù sao cũng đã xảy ra biến dị, nếu hắn đột nhiên phát điên, với tốc độ, sức mạnh và cách hành động quỷ dị của hắn, người thường

căn bản không có cách nào đối phó.

Lý Vọng Thư không thể không đề phòng một tay.

Để Trương Du Hành ở lại, dù Dương Sâm có đột nhiên phản bội, cũng không gây ra được sóng gió gì.

Sau khi mọi việc đã được sắp xếp xong xuôi, bốn người mới rời khỏi căn cứ, bước lên con đường dẫn đến di chỉ Cổ Đồng Kinh sâu dưới lòng đất.

Chỉ là vừa bước vào con đường, Lý Vọng Thư đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn nhìn về phía Mập mạp hỏi: Mập mạp, cậu có thấy con đường này hơi quen mắt không.

Mập mạp lần này lại rất lanh lợi, Lý Vọng Thư không ngờ cậu ta đã sớm nghĩ thông suốt.

Nghe vậy liền cười nói: Sao mà không quen được.

Con đường này vừa nhìn đã biết không phải hình thành tự nhiên, trông cứ như có tám phần tương tự với mấy con đường trong núi Tần Lĩnh.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư gật gật đầu: Chỗ kia có một con Chúc Cửu Âm màu trắng, có lẽ đây là dấu vết nó để lại khi hoạt động.

Con đường rất dài, nhưng không biết vì lý do gì, suốt dọc đường bốn người đi rất ổn định, không gặp phải bất kỳ điều gì bất thường, thậm chí còn không phát hiện ra đặc sản nơi đây là hắc mao xà.

Điều này khiến Lý Vọng Thư cảm thấy có chút không thực tế.

Trương Nhật Sơn lại giải thích: Nơi này trước đây có rất nhiều rắn, nhưng từ khi căn cứ được thành lập, đã dọn dẹp rất nhiều lần.

Chỉ là không ngờ, đã 60 năm trôi qua, rắn vẫn ít như vậy, có phải

là năm đó giết quá ác không.

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đến cuối con đường.

Khoảnh khắc bước ra khỏi đó, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Theo mấy quả pháo sáng được bắn ra, Lý Vọng Thư nhất thời cũng không biết nên hình dung cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Bên ngoài con đường, có thể nói là một bình nguyên khổng lồ.

Trên bình nguyên, còn có thể nhìn thấy không ít nhà cửa và các công trình kiến trúc xen kẽ.

Nhìn quy mô, đã tương đương với một thành thị cỡ trung thời cổ đại.

Đương nhiên, di tích văn minh như vậy đối với bốn người mà nói, vốn không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng một khi nghĩ đến việc bốn người hiện đang ở dưới lòng đất, không gian ngầm rộng vài cây số này, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy không chân thật.

Này, chúng ta có phải đã đi vào thế giới tâm Trái Đất trong phim không vậy.

Không gian ngầm lớn thế này, không biết về mặt kết cấu học có khả thi không.

Lý Vọng Thư lười Mập mạp một cái: Dù không khả thi thì cũng đã ở trước mắt rồi, hơn nữa đây cũng không phải không gian ngầm duy nhất.

Trên đường đến Lôi Thành, cũng có một không gian ngầm như thế, mà còn lớn hơn ở đây rất nhiều.

Cho nên không có gì là không thể, chúng ta cứ tiếp tục đi thôi.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Trương Nhật Sơn lại nghiêm mặt nói: Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào Cổ Đồng Kinh thực sự.

Nơi này tôi cũng chưa đến vài lần, không tính là quen thuộc.

Hơn nữa, đã đến đây rồi, cậu có phải cũng nên cho tôi biết sự thật không.

Cổ Đồng Kinh này, rốt cuộc có cái gì.

Nếu cậu thật sự vì truyền thuyết kia mà đến, thực ra chúng ta hoàn toàn không cần vội vàng như vậy.

Chương 319

Cách trận bão cát, hẳn là còn vài ngày nữa.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư dứt khoát lôi những bản vẽ Cổ Đồng Kinh từ trong túi ra, vừa mở vừa nói: Đầu tiên, không quen đường không sao, chúng ta có bản đồ.

Lộ trình tôi đã đánh dấu sẵn rồi.

Tuy tôi chưa từng đến đây, nhưng tôi nghĩ, thứ tôi muốn tìm, khả năng cao là ở chỗ này.

Nói rồi, Lý Vọng Thư lấy bút ra, chỉ vào chính điện trong bản vẽ, rồi khoanh một vòng tròn lên đó.

Lúc này mới nói tiếp: Thứ tôi muốn tìm, là một viên thiên thạch.

Nhìn bộ dạng nơi này, căn bản không giống như có thiên thạch.

Cho nên khả năng cao, thiên thạch còn ở bên dưới những kiến trúc này.

Tôi đã xem bố cục kiến trúc của toàn bộ Cổ Đồng Kinh, lối đi có thể dẫn xuống dưới, khả năng cao là giấu trong chính điện này.

Thiên thạch.

Cậu tìm thứ đó làm gì.

Có gì đặc biệt sao.

Trương Nhật Sơn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng lại không ngờ Lý Vọng Thư lại đến tìm thiên thạch, nhất thời không theo kịp suy nghĩ của hắn.

Mà Lý Vọng Thư cũng không để ý nhiều, tiếp tục nói: Mục đích thứ hai, là đến tìm một con hắc mao xà.

Con rắn này nghe nói giấu ở nơi sâu nhất của viên thiên thạch, có người muốn con rắn đó, tôi chỉ thuận tay giúp đỡ mà thôi.

Về phần mục đích thứ ba, là muốn thử một chút, phong ấn đốm đen kéo dài đến đây.

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của tôi, nếu đốm đen không đến đây, thì tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Trương Nhật Sơn còn chưa hoàn hồn từ mục đích thứ nhất của Lý Vọng Thư, không ngờ lại nghe thêm mục đích thứ hai và thứ ba.

Điều này khiến ông ta thậm chí cảm thấy mình có phải đã nghiêm trọng tách rời khỏi thực tế hay không, bởi vì hai mục đích sau, đặc biệt là cái thứ ba, ông ta căn bản nghe không hiểu.

Chỉ có thể nhíu mày, máy móc mở miệng hỏi: Con hắc mao xà cậu muốn tìm, có gì đặc biệt sao.

Có, nghe nói Uông Tàng Hải đã giấu toàn bộ ký ức cả đời mình trên thân con rắn đó.

Nói rồi, Lý Vọng Thư cười với Trương Nhật Sơn: Năm đó Phật gia thành lập căn cứ ở đây, không phải cũng là nhắm vào nó sao.

Trương Nhật Sơn lúc này lại nhíu mày, dường như đang hồi tưởng tình hình năm đó, một lúc lâu sau mới lắc đầu.

Cái này tôi thật không biết, tôi chỉ biết, Phật gia muốn sửa chữa những kiến trúc trước đó, thử phá giải bí mật của Cổ Đồng Kinh.

Vậy điểm thứ ba, đốm đen trong miệng cậu lại là cái gì.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư dứt khoát thu lại bản vẽ, thở dài một hơi, lúc này mới nhíu mày chậm rãi nói: Tôi cũng không biết nó rốt cuộc là cái gì, không ít người đã định nghĩa về thứ đó.

Uông Tàng Hải cho rằng, đó là long mạch được kích hoạt.

Cũng có người cho rằng, đó là Cổ Thần đang ngủ say.

Nhưng theo tôi thấy, nó càng giống một nguồn ô nhiễm hơn.

Giống như phóng xạ vậy, phàm là thi thể bị nó ảnh hưởng, đều sẽ xảy ra những biến dị kỳ lạ.

Khi thi thể hoàn toàn thi biến, sẽ bị nó hoàn toàn nuốt chửng.

Toàn bộ quá trình, giống như đang nấu ăn vậy, chỉ là nguyên liệu lại là chúng ta.

Trương Nhật Sơn nghe vậy nhíu mày, một bộ dạng chìm vào hồi ức.

Dáng vẻ này của ông ta, ngược lại khiến Lý Vọng Thư có chút kinh ngạc.

Sao thế.

Chẳng lẽ ông cũng biết chuyện về long mạch này.

Hôm nay là lần đầu tiên nghe nói.

Trương Nhật Sơn lắc đầu: Nhưng điều này làm tôi nhớ đến ông ngoại cậu.

Ông ngoại tôi.

Lý Vọng Thư sững sờ, đối với người ông ngoại này, Tề Thiết Khẩu xếp hạng thứ tám trong Cửu Môn, hắn gần như hoàn toàn không có ký ức.

Hầu hết ký ức về ông ngoại đều đến từ kiếp trước.

Đời này, hắn chỉ thấy ông qua album ảnh của mẹ.

Còn người thật, thì đúng là chưa từng gặp lần nào.

Hơn nữa lúc đó Cửu Môn gần như sụp đổ, Lý gia đến Tam Biên Sườn Núi, Tề gia sang Mỹ.

Trong thời đại thông tin không phát triển như vậy, hai nhà gần như đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

Bây giờ đột nhiên nghe Trương Nhật Sơn nhắc đến ông ngoại, Lý Vọng Thư mới nhận ra, mình đối với vị ông ngoại này thật sự cảm thấy vô cùng xa lạ.

Trương Nhật Sơn không để ý đến sự khác thường của Lý Vọng Thư, mà vừa dẫn mấy người đi về phía di tích Cổ Đồng Kinh phía trước, vừa nhíu mày nói: Năm đó ông ngoại cậu một tay Kỳ Môn Bát Toán, được xưng là tính hết kim cổ, trước sau 5000 năm.

Có người coi thường, cho rằng ông ấy chỉ là một kẻ lừa đảo giang hồ.

Thậm chí nhiều lúc, ông ấy đều tự đóng vai mình thành một kẻ dựa vào miệng lưỡi, nhìn mặt đoán ý.

Nhưng tôi lại rất rõ ràng, Tề Bát gia của Cửu Môn là có bản lĩnh thật sự.

Kỳ Môn Bát Toán của Tề gia không phải là mánh khóe lừa người, mà là bí thuật có thể nhìn thấy thiên cơ thật sự.

Nghe những lời này, không chỉ Lý Vọng Thư, ngay cả Trương Hải Hạnh và Mập mạp bên cạnh cũng không khỏi há hốc miệng, vẻ mặt kinh hãi.

Lời này nếu đổi một người khác nói, họ có lẽ sẽ coi như một trò cười.

Nhưng nếu xuất phát từ miệng Trương Nhật Sơn, lại không thể không tin.

Dù sao Trương Nhật Sơn tuy năng lực không bằng Phật gia năm đó, nhưng với tư cách là phó quan của Phật gia, sau này là hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, ông ta nổi tiếng là người ổn trọng.

Nói ông ta không có chí tiến thủ cũng được, năng lực có hạn cũng thế, nhưng dù làm người hay làm việc, ông ta đều rất vững vàng, tuyệt đối không thể nói đùa như vậy.

Cũng chính vì thế, ba người mới cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao từ ngữ Trương Nhật Sơn vừa dùng thật sự quá khoa trương, khiến Tề Bát gia giống như một nhà tiên tri toàn trí toàn năng vậy.

Có lẽ nhận ra sự kinh ngạc của mọi người, Trương Nhật Sơn khẽ cười một tiếng.

Các cậu có thể cảm thấy khoa trương, nhưng sự thật chính là như vậy.

Có một số việc, có lẽ ông ấy không có năng lực thay đổi gì, nhưng không thể phủ nhận rằng, rất nhiều chuyện ông ấy thật sự đã tính ra, mới có thể trong bao nhiêu lần nguy cơ của Cửu Môn, làm được tiến thoái tự nhiên, chỉ lo cho bản thân.

Nghe vậy, mọi người dù vẫn cảm thấy đánh giá của Trương Nhật Sơn về Tề Bát gia có phần quá cao, nhưng vẫn không khỏi gật gật đầu.

Chỉ là lúc này, một nghi vấn lại nảy sinh trong lòng Lý Vọng Thư, thế là hắn lập tức hỏi: Những điều ông nói, có liên quan gì đến việc chúng ta đang làm không.

Trương Nhật Sơn thở dài một hơi: Có lẽ có liên quan, có lẽ không.

Lời này vừa nói ra, Mập mạp lập tức không vui.

Hả.

Sao ông cũng trở nên thần bí vậy.

Trương Nhật Sơn cười cười, tiếp tục nói: Chuyện là thế này, năm

đó Phật gia bảo Tề Bát gia hỗ trợ tái lập kho hồ sơ trung ương của Trương gia.

Mà Bát gia vì phải sắp xếp, nên đã lật xem một lượng lớn sách cổ văn hiến.

Trong quá trình này, ông ấy dường như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng những tài liệu sách cổ đó không hoàn chỉnh, phần lớn đều được mang ra từ các ngôi mộ cổ, trải qua thời gian dài như vậy, nội dung thiếu sót rất nhiều.

Thế là Bát gia liền dựa vào những tư liệu đã biết để gieo một quẻ.

Nói đến đây, ngay cả Lý Vọng Thư cũng tỉnh táo tinh thần, nhìn về phía Trương Nhật Sơn thúc giục: Ông ấy tính ra cái gì.

Ông ấy tính ra hai điểm, điểm thứ nhất chính là trong tương lai không xa, chung cực sẽ giáng xuống.

Lại là chung cực.

Lý Vọng Thư nhỏ giọng lặp lại một lần, từ chung cực này hắn đã không phải lần đầu tiên nghe thấy.

Tuy vẫn chưa có một định nghĩa cụ thể nào cho từ này, nhưng trong lòng hắn, cảm giác cái chung cực này khả năng cao không thoát khỏi liên quan đến tầng nham thạch màu đen dưới lòng đất, cũng chính là đốm đen đã gặp hai lần.

Mà đốm đen đó từ bây giờ xem ra, nếu không có gì bất ngờ, tương lai khả năng cao chính là sẽ nuốt chửng tất cả.

Đây là sự lý giải của Lý Vọng Thư về chung cực.

Thế là hắn vội vàng truy vấn: Còn tính ra gì nữa.

Thứ hai là, trước khi chung cực giáng xuống, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không thể xảy ra.

Câu nói như lọt vào sương mù này, khiến mọi người lại cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, vội vàng truy vấn: Thứ ba đâu.

Thứ ba.

Không có thứ ba.

Trương Nhật Sơn lắc đầu.

Cái này làm Lý Vọng Thư tức điên, lòng hiếu kỳ vừa được khơi dậy, không ngờ Trương Nhật Sơn lại phanh gấp một cái.

Khoan đã, tôi vẫn chưa nghe ra, những điều ông nói muốn biểu đạt cái gì.

Nếu đã tính ra, tương lai chung cực sắp giáng xuống, vậy biện pháp giải quyết đâu.

Chương 320

Còn nữa, tôi vẫn không hiểu, điều này có quan hệ gì với chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này của chúng ta.

Đương nhiên là có quan hệ.

Lần này Trương Nhật Sơn không còn câu giờ nữa, trực tiếp nói thẳng: Năm đó những tài liệu Tề Bát gia sắp xếp, đều là về các truyền thuyết, cùng với những nền văn minh chưa được tìm thấy.

Trong đó không chỉ bao gồm Vân Đỉnh Thiên Cung trên núi Trường Bạch mà cậu đã đi, Tây Vương Mẫu quốc ở Tháp Mộc Đà, mà thậm chí còn có cả nơi này, Cổ Đồng Kinh.

Cho nên tôi cảm thấy, quẻ đó của Tề Bát gia, rất có thể có liên quan đến mấy nơi này.

Những nơi này cậu đều đã đi qua, cậu cảm thấy chúng thế nào.

Nghe giải thích này, Lý Vọng Thư cũng không khỏi nhíu mày.

Nếu thật sự như vậy, thì ông ngoại năm đó, thật sự có thể đã tính ra được thứ gì đó ghê gớm lắm.

Đúng là ghê gớm, ông ấy thậm chí còn đặt cho quẻ này một cái tên, gọi là Tề Thiên Đại Quẻ.

Nói rồi, sắc mặt Trương Nhật Sơn lại sa sút thấy rõ.

Về phần làm thế nào để phá giải, có lẽ là lúc đó Phật gia biểu hiện quá mức mạnh mẽ, cùng với việc mọi người thiếu giao tiếp hiệu quả.

Cho nên năm đó Tề Bát gia cũng không có nói, cụ thể nên hóa giải thế nào.

Dứt lời, Trương Nhật Sơn cũng phản ứng lại, lúc này mình không

nên làm giảm sĩ khí.

Thế là ông ta dứt khoát cười nói: Nhưng các cậu yên tâm, năm đó Tề Bát gia ở Cửu Môn nhân duyên cực tốt.

Không tính ra thì thôi, nhưng nếu đã tính ra, vậy cậu hoàn toàn không cần lo lắng sẽ không có ai giúp ông ấy.

Hơn nữa với phong cách làm việc trước nay của ông ấy, trong chuyện này ông ấy chắc chắn đã bố trí sẵn đường lui.

Nói không chừng, những việc cậu làm hôm nay, chính là đường lui ông ấy để lại năm đó cũng không chừng, ha.

Nói đến câu cuối cùng, Trương Nhật Sơn thành công tự làm mình bật cười.

Dù sao chuyện này, nghĩ thế nào cũng không thể xảy ra được.

Ngược lại, trong lòng Lý Vọng Thư có chút nặng nề, Tề Thiên Đại Quẻ hắn biết.

Hắn vốn cho rằng, quẻ này là nói về Uông gia.

Nhưng bây giờ Uông gia đã bị san bằng, hắn tự nhiên cũng không còn để trong lòng.

Nhưng bây giờ nghe nói nguyên nhân ông ngoại năm đó gieo quẻ này, trong lòng hắn lại mơ hồ cảm thấy, mình sợ là đã nghĩ quá đơn giản về người ông ngoại này.

Lúc này, giọng của Mập mạp đột nhiên từ một bên truyền đến.

Các người đến xem, đây là cái gì.

Chỗ này, trước kia cũng như vậy sao.

Lúc này mọi người đã đi tới quảng trường trước tòa điện chính.

Ở xa nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng khi lại gần mới phát

hiện, quảng trường này đã chi chít những vết nứt to bằng bàn tay.

Dĩ nhiên, nơi này đã tồn tại mấy ngàn năm, có vài vết nứt cũng chẳng lạ.

Nhưng điều khiến người ta sởn gai ốc là trong những khe nứt đó, dày đặc toàn là xương cốt của rắn.

Cứ như thể hàng vạn con rắn đã bị nhét hết vào các kẽ hở này để lấp đầy chỗ trống.

Đây là tập tục gì vậy, dùng rắn làm vữa trét khe à.

Cũng sáng tạo phết, thảo nào chúng ta đi suốt đường mà không gặp con rắn nào, hóa ra đều bị nhét vào đây cả rồi.

Mập mạp vừa nói vừa khoa tay múa chân ra vẻ ta đây, dường như muốn tính thử xem ở đây rốt cuộc có bao nhiêu con rắn.

Trương Nhật Sơn lại có vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: Mọi người cẩn thận, tuy tôi không đến nơi này nhiều lần, nhưng tôi có thể đảm bảo lần trước tôi đến đây không phải thế này.

Lần trước tuy cũng đã là sáu mươi năm trước, nhưng quảng trường lúc đó không có nhiều vết nứt như vậy.

Mới sáu mươi năm mà quảng trường này không đến nỗi xuống cấp nhanh thế chứ.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này có người khác đã đến.

Lái xe tải hạng nặng đến đây vận chuyển bảo vật, làm quảng trường bị đè nén thành ra thế này.

Thấy Mập mạp lại bắt đầu suy diễn lung tung, Lý Vọng Thư vội vàng ngắt lời: Những phiến đá trên quảng trường này rõ ràng là bị đội từ dưới lên trên, rất nhiều phiến chỉ bị đẩy lệch vị trí chứ không hoàn toàn gãy vỡ.

Trương Hải Hạnh lúc này dùng dao găm khều mấy bộ xương rắn trong khe hở ra, nghiên cứu một lát rồi trầm giọng nói: Xương rắn ở đây trông thì có vẻ giống nhau, nhưng thực chất lại chia làm hai loại, có lẽ là rắn lông đen và sao Kim dù.

Nghe hai người nói vậy, Mập mạp lập tức làm ra vẻ nghiêm túc, mở miệng phân tích.

Nói như vậy, nơi này từng là chiến trường của hai loài rắn, chúng đã có một trận đại chiến ở đây.

Nhìn tình hình này, trận chiến có vẻ rất thảm khốc.

Trương Nhật Sơn lúc này cũng bước lên, vẻ mặt nặng nề.

Nói đúng ra, chiến trường hẳn là ở bên dưới.

Bây giờ tôi khá tin rằng bên dưới còn có không gian khác.

Chỉ là xem tình hình này, cậu có chắc là muốn tiếp tục đi xuống không.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng thấy hơi tê dại, tình hình hiện trường đã quá rõ ràng.

Hẳn là rắn lông đen và sao Kim dù đã có một trận đại chiến dưới lòng đất.

Quy mô của trận chiến này vượt xa sức tưởng tượng, đến nỗi từ dưới lòng đất đánh lên tới gần mặt đất.

Cuối cùng tất cả đều chết ở vị trí không xa mặt đất.

Nơi này tuy sâu hơn căn cứ nhưng nhiệt độ lại không thấp như trong căn cứ.

Vì vậy, khi số lượng lớn xác rắn phân hủy dưới lòng đất, sự trương phồng đã đẩy quảng trường lên thành bộ dạng hiện tại.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư cắn răng, quay đầu ra lệnh cho Mập mạp: Nếu rắn có thể từ dưới lòng đất đánh lên tới đây, chứng tỏ bên dưới quảng trường chắc chắn có lối đi xuống.

Mập mạp, cậu cho nổ thử hai phát xem có thể mở ra một lối đi thẳng không, cũng đỡ phải tốn công tốn sức vào trong điện chính.

Hơn nữa, lối đi của rắn thế này, có khi còn an toàn hơn lối đi nhân tạo, ít nhất là không có cơ quan gì.

Rõ.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Mập mạp lập tức lấy thuốc nổ từ ba lô ra loay hoay.

Rất nhanh, sau một tiếng nổ lớn, ngay tại một khe nứt trên quảng trường, quả nhiên đã nổ ra một cái hang sâu hoắm.

Một đầu hang có lẽ thông với một khe nứt khác bên cạnh.

Đầu còn lại có độ dốc không lớn lắm, nhưng xu thế rõ ràng là đi xuống.

Cái hang này không lớn, chỉ cỡ thùng xăng.

Nhìn kết cấu thì có lẽ là do đá ép tự nhiên hình thành.

Trước đây hẳn là thường có rắn đi qua, đáy hang đã bị mài rất nhẵn bóng.

Lúc này trong hang cũng giống như các khe nứt bên ngoài, còn sót lại rất nhiều xương rắn.

Tuy nhiên, sau vụ nổ vừa rồi, sóng xung kích đã thổi bay đi không ít xương cốt.

Nếu bò vào thì vừa đủ cho một người đi qua.

Bốn người đợi bên miệng hang một lúc, thấy không có động tĩnh

gì mới lần lượt từng người một bắt đầu bò vào trong.

Phải nói rằng di chuyển trong một cái hang nhỏ hẹp dốc xuống thế này thực ra không khó.

Nhưng lúc này để đề phòng bất trắc phía trước, người đi đầu lại không thể giữ tư thế đầu trên chân dưới bình thường.

Thế là đành để Trương Hải Hạnh nhẹ cân nhất đi tiên phong, buộc dây thừng quanh eo cô, để cô lộn ngược đầu xuống dưới mở đường.

Lý Vọng Thư vốn nghĩ cái hang này sẽ không sâu lắm.

Nhưng không ngờ bốn người cứ thế bò gần nửa tiếng đồng hồ mới đến được cuối hang.

Mà ở cuối hang lại là một cái hang động khổng lồ hơn nữa.

Chỉ có điều trên vách hang này chi chít những lỗ nhỏ giống như cái hang họ vừa bò vào.

Những lỗ nhỏ này, lớn thì cỡ lốp xe tải, nhỏ thì chỉ bằng miệng chén.

Nhưng không ngoại lệ, trong mỗi cái hang đều có thể nhìn thấy xương rắn dày đặc bên trong.

Chương 321

Xem ra, trận đại chiến giữa hai tộc rắn này còn thảm khốc hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.

Chỉ riêng nơi này thôi, không biết đã có bao nhiêu con rắn chết rồi.

Lý Vọng Thư nhíu chặt mày, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá nhận thức của hắn.

Phải biết trong giới tự nhiên, rất khó thấy cảnh hai chủng tộc tàn sát lẫn nhau thế này.

Huống chi nơi này là Cổ Đồng Kinh, nói là cách biệt với thế giới bên ngoài cũng không quá lời.

Sao Kim dù, loài rắn hoàn toàn không thuộc về nơi này, lại đột nhiên xuất hiện ở đây đã đủ khiến người ta khó hiểu.

Mà tình hình trước mắt, nhìn thế nào cũng không giống một cuộc xung đột bình thường.

Nếu nói đằng sau không có một thế lực nào đó thúc đẩy, Lý Vọng Thư là người đầu tiên không tin.

Lý thiếu, cậu có thấy nơi này quen mắt không.

Lý Vọng Thư còn đang quan sát tình hình xung quanh thì Mập mạp đã huých tay vào hắn.

Lý Vọng Thư nghe vậy ngẩn ra, nhìn quanh một lượt, có chút tò mò nói: Hôm nay sao cậu cứ như đang thăm lại chốn xưa thế, tôi thấy có gì đặc biệt đâu.

Lý Vọng Thư nói thật, hắn chắc chắn đây là lần đầu tiên mình đến đây.

Nhưng Mập mạp bên cạnh không để ý, ngược lại tiến lên phía trước, gạt hết xương rắn gần mấy cái lỗ nhỏ xuống đất.

Sau đó chỉ vào những cái lỗ đó rồi hỏi lại: Bây giờ thì sao.

Thấy Lý Vọng Thư vẫn lắc đầu, Mập mạp lập tức lộ vẻ mặt cạn lời, lắc đầu thở dài: Cậu thật sự không nhận ra chút nào sao.

Tạo hình ở đây, với cái bối cảnh phía sau Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ không giống nhau chút nào.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư lập tức phản ứng lại, nhìn quanh một lượt, trên mặt tức khắc lộ ra vẻ vui mừng.

Kết cấu ở đây, thật sự có chút giống với khối ngọc thiên thạch ở Tháp Mộc Đà.

Không trách Lý Vọng Thư lúc đầu không liên tưởng đến.

Dù sao khối ngọc thiên thạch ở Tháp Mộc Đà màu rất sẫm, thoáng nhìn nói là màu đen cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vách đá ở đây lại toàn màu trắng, trên đó còn có vết máu rắn loang lổ, trông rất lộn xộn.

Hơn nữa lúc ở Tháp Mộc Đà, trong lòng hắn chỉ toàn nghĩ đến việc Trần Văn Cẩm sắp rơi vào giấc ngủ say, đâu có tâm trạng quan sát kỹ như vậy.

Sau này dù là ở Ba Nãi hay ở Mặc Thoát, hai khối thiên thạch kia lại có màu sắc rực rỡ, còn có hiệu ứng ánh sáng.

Điều này khiến hắn nhất thời thật sự không liên kết loại kết cấu đầy lỗ thủng này với thiên thạch.

Nói như vậy, chúng ta bây giờ đã ở bên trong khối thiên thạch này rồi.

Mấy cái lỗ xung quanh trông đúng là rất giống ngọc thiên thạch ở

Tháp Mộc Đà.

Nhưng Lý Vọng Thư cẩn thận cảm nhận một chút, lại phát hiện Thi Miết Vương trong người mình vẫn hoàn toàn không có bất kỳ biến hóa nào.

Điều này khiến hắn nhất thời cũng có chút không chắc, rốt cuộc mình có hấp thu được sức mạnh từ mảnh vỡ thiên thạch này hay không.

Hắn thậm chí còn thử nhỏ vài giọt máu lên vách đá xung quanh, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Để cho chắc chắn, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Có lẽ chúng ta nên thử đi vào sâu hơn xem sao.

Hơn nữa lần này phải tìm con rắn lông đen mang ký ức của Uông Tàng Hải, nghe nói nó đang ngủ say ở nơi sâu nhất trong khối thiên thạch này.

Những người khác nghe vậy cũng đều gật đầu, Mập mạp càng là vẻ mặt tươi cười phụ họa.

Đúng vậy, đã đến đây rồi, hơn nữa tình hình trên đường đi còn quỷ dị như vậy.

Nếu không tìm hiểu cho ra nhẽ, cứ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Có Mập mạp đệm lời, thế là mọi người liền theo lối đi rộng rãi hơn, tiếp tục đi vào sâu hơn.

Nhưng lần này, đội ngũ lại đi chậm hơn.

Dù sao vách tường xung quanh toàn là lỗ thủng, ai cũng không biết, giây tiếp theo có thể có con rắn nào từ trong lỗ nhảy ra hay không.

Chỉ là không ai ngờ được, lối đi này lại quanh co khúc khuỷu.

Nói một câu chín khúc mười tám cong cũng không quá lời.

Mãi đến khi đi gần một giờ, họ mới vào được một hang động tương đối rộng rãi.

Chỉ là sau khi vào đây, mọi người lại đều ngây người.

Nối thẳng với hang động này còn có bốn cửa hang lớn hơn nữa.

Làm sao bây giờ.

Chúng ta nên đi đường nào tiếp theo.

Mọi người đều là người từng trải, tự nhiên hiểu rằng trong tình huống này, điều cấm kỵ nhất chính là tách ra dò đường.

Nhưng may mà Lý Vọng Thư đã sớm chuẩn bị, từ trong ba lô lấy ra một cái hộp, lại thả ra một bầy sâu.

Tuy nhiên lần này, đại pháp dò đường bằng bầy sâu trăm trận trăm thắng lại gặp phải thử thách chưa từng có.

Không biết có phải vì đang ở bên trong thiên thạch hay không, khi bầy sâu chia làm bốn đội, bay vào bốn lối đi trước mắt, không ngờ Lý Vọng Thư lập tức mất đi quyền kiểm soát đối với chúng.

Cảm giác này giống như liên kết giữa hắn và bầy sâu đã bị nhiễu loạn mạnh mẽ.

Bầy sâu vẫn tuân theo mệnh lệnh của hắn, tiếp tục bay về phía trước.

Nhưng hắn lại không thể nhận được phản hồi từ chúng nữa.

Nhìn thấy sắc mặt Lý Vọng Thư khác thường, Trương Hải Hạnh bên cạnh vội vàng hỏi: Sao vậy.

Phía trước có vấn đề gì sao.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Nơi này nhiễu loạn quá nghiêm trọng, sau khi bầy sâu rời khỏi một phạm vi nhất định, tôi không thể điều khiển chúng nữa.

A.

Vậy làm sao bây giờ.

Thấy biện pháp của Lý Vọng Thư không hiệu quả, Mập mạp cũng có chút luống cuống: Thật sự không được thì chúng ta cứ theo cách truyền thống, béo gia tôi đây sẽ đi tiên phong.

Chỉ là trước mắt có bốn con đường, chúng ta nên đi đường nào đây.

Hay là, chơi trò đếm lính đếm tướng đi.

Đi đường này.

Lý Vọng Thư lúc này lại có vẻ mặt nghiêm trọng chỉ vào lối đi ngoài cùng bên phải, giải thích: Vừa rồi bốn đội sâu, chính là đội đi vào con đường này mất liên lạc đầu tiên.

Nếu là do thiên thạch nhiễu loạn, vậy thì con đường này hẳn là gần trung tâm thiên thạch nhất, hoặc là nối thẳng đến trung tâm.

Nghe lời này, Trương Hải Hạnh và Trương Nhật Sơn không nói gì, chỉ yên lặng sắp xếp lại trang bị, đưa mình vào trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Mập mạp cũng chuẩn bị sẵn lựu đạn, một khi gặp chuyện phiền phức, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Sau đó, bốn người mới cẩn thận đi vào lối đi ngoài cùng bên phải.

Chỉ là mới đi được không bao lâu, bốn người liền cảm giác được mặt đất luôn thường xuyên truyền đến một trận chấn động rất nhỏ.

Chuyện gì vậy.

Động đất à.

Không ngờ Mập mạp vừa nói xong, Trương Nhật Sơn bên cạnh đã lập tức bịt miệng hắn lại, sau đó xua tay ra hiệu mọi người im lặng.

Khi xung quanh chìm vào yên tĩnh, mọi người mới mơ hồ nghe thấy, cách đó không xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng xì xì.

Không chỉ vậy, thỉnh thoảng còn có tiếng vật nặng va chạm, dường như có thứ gì đó đang va vào vách đá, mới gây ra chấn động nhỏ.

Lúc này Mập mạp gạt tay Trương Nhật Sơn ra, thở hổn hển vài hơi rồi vẫn không nhịn được nhỏ giọng nói: Trời ạ, nghe động tĩnh này, gã phía trước có kích thước không phải dạng vừa đâu.

Đừng quên, nơi này còn có một con Chúc Cửu Âm sinh sống, nếu là nó thì gây ra động tĩnh thế này cũng không có gì lạ.

Quả nhiên, bốn người đi không bao lâu, đến cuối lối đi, xa xa đã có thể nhìn thấy trong một khoảng trống thật lớn phía trước, một bóng trắng khổng lồ.

Chính là con Chúc Cửu Âm đang cuộn mình lại như một ngọn đồi nhỏ.

Nhưng điều khiến Lý Vọng Thư cảm thấy kỳ lạ là, con Chúc Cửu Âm màu trắng này dường như không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của họ.

Nó chỉ trừng một con mắt to, lẳng lặng nhìn mấy người trong lối đi.

Điều này ngược lại khiến họ có chút không hiểu được thái độ của con Chúc Cửu Âm này.

Làm sao bây giờ.

Chương 322

Xem ra chúng ta không trốn được nữa rồi, có nên đi ra ngoài không.

Mấy người đang ở trong lối đi tuy rất rộng, nhưng rõ ràng không thể chứa nổi thân hình của Chúc Cửu Âm.

Nói cách khác, ở trong lối đi có lẽ là an toàn, nhưng điều này lại không phù hợp với mục đích của Lý Vọng Thư.

Chỉ là đã đến trước mắt, cứ thế đi ra ngoài, trong lòng hắn vẫn có chút e dè.

Tuy có giao tình với Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh, còn quen biết cả xà mẫu.

Nhưng ai có thể nói chắc được, con Chúc Cửu Âm trước mắt này có nể mặt hay không.

Nếu nó đột nhiên nổi điên, Lý Vọng Thư hoàn toàn chắc chắn, cái thân thể nhỏ bé này của mình tuyệt đối chết chắc.

Ngay lúc hắn đang do dự, không ngờ một luồng ý niệm đột nhiên xông vào đầu hắn.

Lề mề thật, đã đợi ngươi lâu như vậy rồi, ngươi rốt cuộc có ra không đây.

Nhận được thông điệp chứa đầy cảm xúc mãnh liệt này, trong lòng Lý Vọng Thư dâng lên một cảm xúc khó tả.

Hắn chỉ có thể miễn cưỡng kiểm soát cơ thể, có chút cứng đờ đi ra khỏi lối đi.

Ngẩng đầu nhìn con Chúc Cửu Âm cao mấy tầng lầu, hắn cười

ngượng ngùng.

Xin lỗi, xin lỗi, chỉ là ngươi biết ta sẽ đến sao.

Khi ngươi bước chân lên mảnh đất này, ta đã nhận ra trên người ngươi có mùi của mẫu thân.

Khi ngươi đi vào nơi này, ta thậm chí còn cảm nhận được trên người ngươi có hơi thở của huynh đệ ta.

Nếu không, có lẽ ngươi còn chưa đến được đây đã bị xơi tái rồi.

Chúc Cửu Âm vừa nói, vừa đưa cái đầu khổng lồ đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Lưỡi nó thỉnh thoảng lại quét qua người hắn.

Tuy biết Chúc Cửu Âm hiện tại sẽ không nuốt chửng mình, nhưng cảm giác áp bức từ sự chênh lệch kích thước vẫn khiến hắn cảm thấy hơi khó thở.

Lúc này nhận được thông điệp từ Chúc Cửu Âm, Lý Vọng Thư mới phát hiện, ngay sau lưng Chúc Cửu Âm không xa, còn có hai con mãng xà khổng lồ có kích thước không hề thua kém nó.

Chỉ là lúc này hai con mãng xà trông có vẻ đã chết.

Một con trên thân có không ít chỗ lồi lõm quỷ dị, xương cốt trên người có lẽ đã bị bẻ gãy vặn nát.

Còn con kia, trên cổ có hai lỗ máu thật lớn, đầu thì đã không còn ra hình thù con rắn nữa.

Chấn động cảm nhận được trước đó, khả năng cao là do con này đập ra.

Lý Vọng Thư đang suy đoán lai lịch của hai con mãng xà màu đen này, không ngờ lại một luồng ý niệm nữa truyền đến.

Ngươi có muốn ăn không.

Ta có thể chia cho ngươi một con.

Không không cần khách sáo.

Lý Vọng Thư liên tục xua tay từ chối, đồng thời hỏi: Ngươi có biết trung tâm của khối thiên thạch này ở đâu không.

Ta muốn đến đó xem.

Nơi đó có gì đẹp mà sao ai cũng muốn đến thế.

Chúc Cửu Âm tuy có chút nghi hoặc, nhưng cái đầu khổng lồ vẫn chỉ cho Lý Vọng Thư một con đường.

Đi vào cửa hang này, cứ đi thẳng theo lối đi là đến.

Ý tứ mà Chúc Cửu Âm biểu đạt khiến Lý Vọng Thư cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cái gì gọi là ai cũng muốn đến đó xem.

Chẳng lẽ trước đó, còn có người từng đến đó.

Định bụng hỏi thêm một câu, nhưng ai ngờ Chúc Cửu Âm sau khi chỉ đường xong, quay đầu lại liền ngậm lấy xác một con mãng xà đen, bắt đầu thưởng thức.

Nhìn cảnh đối phương ăn uống, Lý Vọng Thư không khỏi nổi da gà.

Rõ ràng một trong hai con mãng xà, thân hình thậm chí còn to hơn Chúc Cửu Âm một chút, nhưng nó vẫn há to miệng, bắt đầu nuốt con mồi vào bụng.

Thấy vậy hắn liền hiểu, trong thời gian ngắn, Chúc Cửu Âm chắc sẽ không để ý đến mình nữa.

Thế là hắn vẫy tay ra hiệu cho mấy người vẫn còn đang chết trân

trong lối đi.

Tuy Trương Nhật Sơn và những người khác đã đứng bên cạnh quan sát toàn bộ quá trình Lý Vọng Thư giao tiếp với Chúc Cửu Âm.

Thậm chí tận mắt nhìn thấy phản ứng của Chúc Cửu Âm sau khi hắn mở miệng hỏi.

Nhưng khi họ bước ra khỏi lối đi, vẫn cảm thấy trong lòng run rẩy, đi đường cũng có chút run chân.

Mãi cho đến khi vào lại lối đi dẫn đến trung tâm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ trên thế giới này lại thật sự tồn tại sinh vật như Chúc Cửu Âm.

Trương Hải Hạnh có chút sợ hãi vỗ ngực, Mập mạp bên cạnh liền cười nói: Cái này có là gì, ở Tháp Mộc Đà còn có một con xà mẫu nữa.

Kích thước đó mới gọi là khoa trương, ít nhất cũng gấp mười lần con Chúc Cửu Âm này.

Nhưng cái đó cũng chẳng là gì, mấu chốt là Lý thiếu lại có thể xưng huynh gọi đệ với chúng, đây mới là điều không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ có thể nói Lý thiếu giao du rộng rãi, khiến người ta không khâm phục không được.

Mập mạp nói rồi thấy Lý Vọng Thư vẫn luôn cau mày, liền hỏi: Lý thiếu, cậu sao thế.

Có vấn đề gì à.

Không có gì.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Tôi chỉ đang nghĩ, vừa rồi tôi nói với Chúc

Cửu Âm muốn đến trung tâm thiên thạch xem.

Câu trả lời của nó có chút kỳ lạ, nó nói vì sao ai cũng muốn đến đó.

Tôi liền nghĩ, có phải trước chúng ta, còn có người từng đến đó không.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Trương Nhật Sơn lập tức lắc đầu: Năm đó trong công trình 056, chắc chắn không ai từng đến đó.

Thậm chí cho đến hôm nay, tôi mới biết bên dưới này lại có một khối thiên thạch.

Năm đó tôi ở đây thời gian còn dài hơn Phật gia, tôi cũng không biết, ông ấy càng không thể biết.

Cho nên dù có người từng đến đó, cũng tuyệt đối không phải là người của công trình 056.

Trương Nhật Sơn nói rất chắc chắn, Trương Hải Hạnh bên cạnh lại phân tích: Các cậu nói có khả năng đây là chuyện từ rất lâu rồi không.

Dù sao con Chúc Cửu Âm này quanh năm sống dưới lòng đất, hơn nữa cậu không phải nói nó ít nhất đã sống mấy ngàn năm sao.

Đều vui vẻ thành truyền thuyết thần thoại rồi, khái niệm thời gian của nó có thể không giống chúng ta.

Không sai.

Mập mạp lúc này cũng mở miệng: Còn nhớ con Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh không.

Cậu không phải nói nó ngủ một giấc là mấy chục năm sao.

Có thể thấy loài Chúc Cửu Âm này không có khái niệm thời gian gì cả.

Còn việc nó nói ai cũng muốn đến đó, tôi đoán có lẽ là nói đến Uông Tàng Hải mấy trăm năm trước.

Cậu không phải nói ông ta từng đến đây, còn lưu lại ký ức trên thân rắn lông đen sao.

Lý Vọng Thư nghĩ lại cũng đúng, thế là đổi chủ đề: Chúng ta hành động nhanh lên đi.

Vừa rồi nghe ý của Chúc Cửu Âm, chúng ta đi suốt đường không gặp rắn lông đen tấn công là nhờ nó đặc biệt chiếu cố.

Nhưng chúng ta cũng không thể làm phiền người ta mãi được, lần đầu đến nhà lại tay không, cũng ngại lắm.

Chúng ta nhanh chóng giải quyết xong việc, cũng có thể sớm rời đi.

Dứt lời, Lý Vọng Thư cũng không nói gì thêm, mà cúi đầu đi về phía trước.

Lối đi này quả thật như lời Chúc Cửu Âm nói, rất nhanh đã đến một khoảng trống không lớn không nhỏ.

Đến nơi này, Lý Vọng Thư liền biết mình đã đến đúng chỗ.

Khác với phần bên ngoài của thiên thạch, vị trí trung tâm nhất của khoảng trống này, liếc mắt một cái đã thấy khác hẳn những nơi khác.

Tuy vẫn chi chít những lỗ nhỏ, nhưng về chất liệu, vị trí trung tâm lại là vẫn đồng, hoàn toàn khác với chất đá của lớp ngoài.

Nhưng điều đáng chú ý nhất lại là khối vẫn đồng ở trung tâm dường như bị thiếu mất một nửa.

Vốn dĩ nó giống như một quả cầu khổng lồ, nhưng lại như bị thứ gì đó đánh vỡ mất một mảng.

Mép vỡ rất phẳng, trông không giống như hình thành tự nhiên.

Chương 323

Mau nhìn kìa, ở đây có gì đó.

Trương Hải Hạnh mắt tinh, chỉ vào quả cầu đồng thau đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nhìn theo hướng tay cô chỉ, quả nhiên thấy trong những lỗ nhỏ của quả cầu đồng thau đều ẩn chứa những con rắn lông đen nhỏ bé.

Những con rắn này dường như đều đang ngủ say, không hề tỏ ra hung hãn, chỉ thỉnh thoảng cử động một chút, chứng tỏ chúng chưa chết.

Nhưng nhìn những con rắn nhỏ trước mắt, Lý Vọng Thư lại có chút bối rối.

Nghe nói ký ức của Uông Tàng Hải được giấu trong một con rắn lông đen ở trung tâm thiên thạch.

Nhưng ở đây có nhiều rắn như vậy, rốt cuộc là con nào.

Hơn nữa đóng gói mang về hết cũng không thực tế.

Phải biết quả cầu đồng thau có thể tích không nhỏ, đường kính ít nhất cũng phải trên ba mét.

Chỉ lướt qua một cái, trên bề mặt đã có mấy trăm cái lỗ nhỏ, mà gần như trong mỗi lỗ đều có rắn con.

Ít thì một hai con, nhiều thì quấn cả vào nhau, căn bản không đếm xuể.

Ước tính sơ bộ, số rắn con ở đây, không có tám ngàn thì cũng có năm ngàn.

Trương Nhật Sơn lúc này cũng nhíu mày tiến lên quan sát, đồng thời miệng khuyên: Đừng vội, từ từ tìm.

Nếu đã có manh mối rõ ràng, thì con rắn nhỏ mang ký ức của Uông Tàng Hải chắc chắn sẽ khác với những con khác.

Chúng ta chỉ cần tìm ra con đặc biệt nhất, tám phần chính là mục tiêu.

Nhưng nói thì nói vậy, bốn người vây quanh khối vẫn đồng nhìn hồi lâu, lại phát hiện những con rắn nhỏ này gần như được đúc ra từ một khuôn.

Ngoài kích thước có chút chênh lệch, thì ngoại hình gần như giống hệt nhau.

Không được không được, nhìn nữa chắc tôi mắc chứng mù mặt mất.

Chúng hoàn toàn giống hệt nhau, không thấy con nào có gì đặc biệt.

Thật sự không được thì cứ bắt đại một con về báo cáo cho xong.

Mập mạp nhìn một lúc liền dụi mắt, không nhịn được oán giận.

Lý Vọng Thư cũng có cảm giác đầu óc quay cuồng, không khỏi thở dài.

Không biết là ai truyền tin tức này, mẹ nó chứ, đây không phải là đang chơi khăm người ta sao.

Đây là cố ý bố trí như vậy, để phòng người của Uông gia lấy được con rắn thật.

Trên thân những con rắn này đều có ký ức của Uông Tàng Hải, chỉ là toàn những ký ức vặt vãnh mà thôi.

Nếu ngươi chỉ muốn báo cáo cho xong việc, thì đúng là có thể tùy

tiện lấy hai con.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư có chút tò mò, quay người thuận miệng hỏi: Sao ngươi biết những con rắn này đều là Ngươi là ai.

Mãi đến khi quay người lại hắn mới phản ứng, giọng nói đó hoàn toàn không phải của mấy người bọn họ.

Liền thấy một bóng người chậm rãi từ một lối đi khác ở phía xa đi ra.

Khi bóng người càng lúc càng gần, Lý Vọng Thư liền giơ súng lên, hét vào người đó: Đứng yên tại chỗ, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác.

Nhưng Mập mạp và Trương Nhật Sơn bên cạnh, nghe Lý Vọng Thư nói xong, tuy ban đầu cũng rất căng thẳng, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại trở nên có chút kỳ quái, Trương Hải Hạnh càng lo lắng đi đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ở đây ngoài chúng ta ra, không thấy có người nào khác cả.

Nghe Trương Hải Hạnh nói, lại nhìn vẻ mặt của những người khác, phản ứng đầu tiên của Lý Vọng Thư là mình đã trúng chiêu.

Hắn vội vàng thúc giục Thi Miết Vương trong người, muốn xua tan ảo giác trước mắt.

Đừng phí sức, đây không phải ảo giác, chỉ là bọn họ không nhìn thấy ta mà thôi.

Bóng người đó càng lúc càng gần, mãi đến khi cách Lý Vọng Thư khoảng hai mét mới dừng bước.

Lúc này hắn cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng của bóng người.

Nhưng điều này lại khiến hắn lập tức trợn tròn mắt, cơ thể bất giác run lên nhè nhẹ, miệng không nhịn được lẩm bẩm: Không thể

nào, ngươi không thể nào còn sống, đây chắc chắn là ảo giác.

Chỉ thấy người đến khoác một chiếc áo choàng đen, mãi đến khi lại gần mới có thể thấy dưới mũ trùm là một khuôn mặt già nua đến biến dạng.

Thậm chí trên mặt còn có thể nhìn thấy rõ từng mảng thi đốm, trông thế nào cũng giống một con quỷ sống.

Lý thiếu, tình hình gì vậy.

Cậu rốt cuộc bị làm sao thế.

Sao lại bắt đầu nói mê sảng.

Còn nữa, cậu rốt cuộc nhìn thấy ai.

Mập mạp nhìn bộ dạng của Lý Vọng Thư, cũng cảm thấy kinh hãi một cách khó hiểu, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Nhưng dù là hắn hay những người khác, nhìn mấy vòng vẫn không có kết quả gì.

Mà lúc này nhìn bóng người đang bình tĩnh đứng cách mình không xa, Lý Vọng Thư cũng dần dần bình tĩnh lại.

Chúng ta cùng nhau vào, không có lý nào chỉ có mình trúng chiêu, Mập mạp bọn họ lại không sao.

Hơn nữa dù thật sự trúng chiêu, Thi Miết Vương cũng không thể không có chút phản ứng nào.

Nếu thật sự như vậy, thì cũng không cần phải giãy giụa làm gì.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư hít sâu vài hơi, ngẩng mắt bình tĩnh nhìn lão nhân phía trước, nhưng lại mở miệng hỏi những người khác: Các cậu thật sự không thấy gì, không nghe thấy gì sao.

Ba người thấy vậy, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn lên, Mập mạp

giọng còn có chút run rẩy.

Lý thiếu, cậu đừng dọa tôi, chẳng lẽ nơi này thật sự có quỷ.

Có quỷ hay không thì tôi không biết, nhưng tôi thật sự nhìn thấy một người, ngay trước mặt tôi, cách hơn hai mét.

Đệt.

Mập mạp bị dọa sợ, lập tức giơ súng lên cảnh giới.

Nhưng nhìn phía trước vẫn trống không, dù là Mập mạp hay Trương Nhật Sơn, thậm chí cả Trương Hải Hạnh cũng có chút nghi hoặc.

Cậu thật sự không nhìn lầm chứ.

Nhưng tại sao chúng tôi lại không nhìn thấy gì.

Tôi cũng không biết tại sao chỉ có tôi nhìn thấy, nhưng ông ta đích thực đang tồn tại, ngay ở đó, hơn nữa còn là một người quen cũ.

Người quen cũ, ai vậy.

Lý Vọng Thư hít một hơi thật sâu, lúc này mới nói từng chữ: Uông Tàng Hải.

Diện mạo của bóng người đó gần như giống hệt với hình ảnh Lý Vọng Thư nhìn thấy trong ký ức trên cá đồng mày rắn.

Già nua như cành cây khô, trông còn giống bánh chưng hơn cả bánh chưng.

Mà nghe Lý Vọng Thư nói, ba người còn lại cũng theo đó mà căng thẳng lên.

Dù sao người có tên, cây có bóng, cái tên Uông Tàng Hải này, liên hệ với bất kỳ chuyện quỷ dị nào cũng không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Mập mạp càng moi ra một quả lựu đạn, ánh mắt nhìn về phía Lý Vọng Thư, dường như chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, là chuẩn bị thực hiện một lần đuổi quỷ vật lý.

Ngay lúc Lý Vọng Thư đang do dự, không biết có nên thử biện pháp này của Mập mạp hay không, bóng người kia lại đột nhiên mở miệng lần nữa: Không ngờ bây giờ lại còn có người nhớ đến ta.

Nhưng ta càng tò mò hơn, có thể liếc mắt một cái nhận ra ta, vậy ngươi rốt cuộc là người thế nào.

Theo lý mà nói, những kẻ tìm đến đám rắn lông đen mang ký ức của ta ở đây, phần lớn hẳn là hậu nhân của ta.

Nhưng xem thái độ vừa rồi của ngươi, rõ ràng lại có khuynh hướng làm cho qua chuyện.

Tuy ta rất chướng mắt đám hậu nhân đó, nhưng ta hiểu chúng, một đám vì theo đuổi trường sinh mà đã phát điên, sẽ không phải là dạng người như ngươi.

Cho nên có thể phiền ngươi giải đáp thắc mắc cho ta không, ngươi là ai, vì sao có thể nhìn thấy ta, thậm chí liếc mắt một cái đã nhận ra ta.

Lần này đến lượt Lý Vọng Thư ngây người, cách xuất hiện của Uông Tàng Hải này quá ngầu, hắn còn tưởng mọi thứ đều nằm trong tính toán của đối phương.

Nhưng không ngờ, lão nhân này lại cũng chẳng hiểu mô tê gì, mở miệng là một chuỗi câu hỏi.

Điều này ngược lại làm Lý Vọng Thư không còn căng thẳng như vậy nữa, giơ tay ngăn động tác châm ngòi lựu đạn của Mập mạp, tiến lên một bước nhìn Uông Tàng Hải nói: Không thể chỉ bắt tôi trả lời câu hỏi của ông được, chúng ta trao đổi đi, người hỏi người đáp thế

nào.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư cười cười, lúc này mới tiếp tục: Để tỏ thành ý, tôi trước.

Tôi là ai không quan trọng, cũng không có quan hệ gì với ông.

Tại sao tôi có thể nhìn thấy ông, nói thật tôi cũng không biết, đồng thời cũng rất tò mò, tại sao bọn họ không nhìn thấy ông, mà cố tình tôi lại có thể nhìn thấy.

Còn về tại sao tôi có thể liếc mắt một cái nhận ra ông, đó là vì tôi đã từng gặp ông, hơn nữa còn gặp hai lần.

Một lần là ở sa mạc biển tây, trong đầu con huyết thi mà ông để lại.

Còn một lần là thông qua thứ ông để lại trên cá đồng mày rắn.

Thế nào.

Tôi đủ thẳng thắn chứ.

Uông Tàng Hải chậm rãi gật đầu: Thảo nào, xem ra, ngươi điều khiển Thi Miết Vương đã đạt đến một trình độ rất cao, khó trách có thể nhìn thấy hình ảnh ta để lại.

Chương 324

Nói như vậy, ngươi lần này đến đây, hẳn là muốn tìm biện pháp giải quyết sự hồi sinh của Thi Miết Vương.

Lý Vọng Thư cũng gật đầu: Đoán đúng một nửa rồi.

Đến lượt tôi hỏi.

Tôi đã trả lời ba câu hỏi, vậy tôi cũng phải hỏi ông ba câu.

Nói xong, Lý Vọng Thư hơi suy nghĩ một chút, lúc này mới nhìn Uông Tàng Hải, ánh mắt sắc bén hỏi: Câu hỏi đầu tiên, trong cá đồng mày rắn ông nói, ông muốn đi bù đắp sai lầm mình đã phạm phải, muốn đi chặt đứt long mạch.

Ngươi muốn biết ta có thành công không.

Không, tôi muốn hỏi là, ông rốt cuộc đã làm gì vì mục đích này, làm đến mức độ nào, và ông đã làm thế nào mà biến thành bộ dạng hiện tại.

Nghe câu hỏi của Lý Vọng Thư, Uông Tàng Hải mặt đầy khổ sở lắc đầu.

Cũng là ta ngông cuồng, bộ dạng này của ta đã nói lên tất cả, ta đã thất bại, hoàn toàn thất bại.

Nói rồi, Uông Tàng Hải như đang hồi tưởng, cúi đầu suy tư một lát, sau đó mới nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Nghe câu hỏi của ngươi, dường như ngươi cũng có cùng dự định với ta.

Nhưng ta vẫn phải khuyên ngươi một câu, con đường này quá khó khăn.

Ta không phải người đầu tiên làm như vậy, khi ta bước lên con đường này, ta đã gặp không ít tiền bối mở đường.

Nhưng không ngoại lệ, họ cũng giống như ta, tất cả đều thất bại.

Điều duy nhất khác biệt là, họ đều trở thành thức ăn của nó, còn ta thì biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này.

Ta nói như vậy, ngươi còn chuẩn bị làm nữa không.

Nghe những lời này, nói Lý Vọng Thư trong lòng không có chút dao động là giả, nhưng hắn vẫn vô cùng kiên quyết nói: Làm thế nào là chuyện của tôi.

Bây giờ là tôi đang hỏi, đến lượt ông trả lời câu hỏi của tôi mới đúng.

Uông Tàng Hải gật đầu, giọng nói khàn khàn lại lần nữa vang lên.

Tính kỹ thời gian, đó hẳn là chuyện của mấy trăm năm trước.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, sớm muộn gì mình cũng phải đối đầu với long mạch biến dị kia.

Như vậy, kinh nghiệm của Uông Tàng Hải lúc này có vẻ đặc biệt quan trọng.

Bất kể cuối cùng ông ta thành công hay thất bại, ít nhất ông ta đã thực sự trải qua.

Vì vậy, Lý Vọng Thư lập tức trấn an ba người còn lại, còn mình thì cẩn thận lắng nghe Uông Tàng Hải thuật lại.

Mà Uông Tàng Hải sau khi hồi tưởng một lát, trên mặt lộ ra một chút tiếc nuối cùng vẻ mặt thống khổ, lúc này mới chậm rãi nói: Ban đầu, là năm đó khi ta xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, đã được chứng kiến nghi thức giao tiếp giữa Vạn Nô Vương mới và cũ.

Vào khoảnh khắc đó ta phát hiện, thì ra trường sinh không phải là

hư vô mờ mịt, mà là thật sự tồn tại.

Chẳng qua, cái cách thể hiện như của Vạn Nô Vương lại không phải thứ ta muốn.

Nhưng dù vậy, điều này cũng đã gieo vào sâu trong nội tâm ta một hạt giống, một hạt giống khao khát trường sinh.

Thế là nửa đời trước của ta, gần như chỉ làm một việc.

Đó chính là không ngừng truy tìm manh mối trường sinh, trong đó bao gồm cả việc thành lập Uông gia, đối phó với Trương gia thần bí.

Sau này ta còn dựa theo manh mối, đi khắp gần như phần lớn các ngôi mộ cổ.

Trong quá trình này, ta đã phát hiện ra Thi ba ba đan, bí thuật trường sinh này, cùng với các loại người truy tìm trường sinh ẩn giấu trong lịch sử.

Đều là những người theo đuổi trường sinh, ta cũng rất hứng thú với quá khứ của họ.

Khi đó, ta tha thiết muốn tìm một người giống như ta, để cùng nhau trao đổi kiến giải về thuật trường sinh.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư mày hơi nhíu lại, có chút khó hiểu nói: Khi đó không phải ông đã tìm được một số người cùng chung chí hướng, sáng lập Uông gia sao.

Trong toàn bộ Uông gia, chẳng lẽ không tìm được một người nào có thể giao lưu.

Ai ngờ nghe được lời này của Lý Vọng Thư, Uông Tàng Hải lại vô cùng khinh thường bĩu môi.

Chỉ đám đó, chẳng qua đều là một lũ xu nịnh, ngồi mát ăn bát vàng.

Cậu có thể đọc được thông tin ta để lại, hôm nay lại có thể xuất

hiện ở đây.

Ta tin rằng cậu hẳn đã hiểu, về việc nghiên cứu Thi Miết Vương, thực nghiệm bao nhiêu lần cũng không bằng tự mình thử một lần.

Cảm nhận nói ra từ miệng người khác, sao có thể chân thật bằng chính mình tự mình trải nghiệm.

Đáng tiếc, sau khi chứng kiến thực nghiệm thi biến do Thi ba ba đan gây ra, không một ai trong số đó dám chủ động lấy thân thử thuốc.

Loại người như vậy, cậu nghĩ ta có thể giao lưu với họ cái gì.

Giao lưu với họ, còn không bằng đi tìm nô lệ thử thuốc còn hữu dụng hơn.

Nói đến đây, chỉ thấy sắc mặt Uông Tàng Hải chậm rãi ảm đạm xuống.

Vì khổ sở không có người giao lưu, ta dứt khoát chuyển trọng tâm sang việc tìm kiếm những người trường sinh thời cổ.

Ta tin chắc rằng, trên thế giới này nhất định có người đã đạt được trường sinh tồn tại.

Cho dù thuật trường sinh của người đó có lẽ không hoàn mỹ, nhưng vừa hay mọi người có thể lấy dài bù ngắn.

Vậy ông có tìm được không.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng có chút tò mò, liệu trên đời có thật sự có người trường sinh, trà trộn trong đám đông hay không.

Suy cho cùng, từ một góc độ nào đó, người của Trương gia kỳ thực cũng được coi là những người trường sinh trà trộn trong đám đông.

Tuổi thọ của họ so với người thường thì dài hơn rất nhiều.

Nếu người Trương gia có thể tồn tại, vậy nói không chừng thật sự có những lão bất tử từ thời cổ đại vẫn luôn tồn tại, sống đến tận bây giờ.

Uông Tàng Hải nghe câu hỏi của Lý Vọng Thư, bỗng nhiên nhìn hắn cười.

Xem ra cậu cũng bắt đầu nảy sinh cảm giác cô độc này, nhưng cậu hãy nghe ta nói hết đã.

Công phu không phụ lòng người, tuy quá trình rất khó khăn, nhưng cuối cùng cũng để ta lần ra được bóng dáng của người trường sinh.

Chu Mục Vương, hay nói cách khác, người đã xây dựng thất tinh Lỗ vương cung, Lỗ Thương Vương, cậu hẳn là biết chứ.

Lý Vọng Thư gật đầu: Biết, Lỗ vương cung ta đã đi qua, nhưng những thứ hữu dụng bên trong, hẳn là đều đã bị ông lấy đi hết rồi.

Nhưng Uông Tàng Hải lại lắc đầu: Kỳ thực bên trong không có nhiều thứ hữu dụng.

Con đường hắn đi không khác ta là mấy, thậm chí có thể nói là giống hệt, cho nên cũng không có nhiều chỗ để tham khảo.

Nhưng ở nơi đó, ta đã biết được sự tồn tại của Tây Vương Mẫu quốc.

Tháp Mộc Đà.

Ông cũng đã đến Tháp Mộc Đà.

Gặp được Tây Vương Mẫu.

Lý Vọng Thư cảm thấy có chút kinh ngạc, vì ở Tháp Mộc Đà, hắn thực sự chưa từng thấy dấu vết của Uông Tàng Hải.

Mà Uông Tàng Hải lại rất tiếc nuối lắc đầu: Đúng vậy, ta đã đến Tháp Mộc Đà, và cũng chính vì đến nơi đó, ta mới biết được chân

tướng về trường sinh.

Thì ra cái gọi là trường sinh, cuối cùng cũng chỉ là trở thành thức ăn của Cổ Thần mà thôi.

Mặc dù trước đó, khi ta tìm kiếm trong các ngôi mộ cổ, cũng đã mơ hồ có chút phát hiện.

Nhưng khi có người chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó, ta vẫn phải chịu một đả kích chưa từng có.

Bao nhiêu năm qua, ta đi khắp non sông đất nước, rốt cuộc là đang làm cái gì.

Chỉ để làm cho mình khi bị ăn, trở nên ngon miệng hơn một chút sao.

Ta không phục.

Ta không muốn giống như một con sâu, trốn trong vẫn ngọc để kéo dài hơi tàn.

Ta lúc đó liền nghĩ, nếu Cổ Thần muốn ăn ta, vậy ta có thể xử lý nó được không.

Thế là ta bắt đầu có những bố trí nhằm vào mục tiêu, muốn thử xem, cái gọi là Cổ Thần rốt cuộc là thứ quái gì.

Nói đến đây, có thể thấy rõ, sắc mặt Uông Tàng Hải bắt đầu trở nên dữ tợn, tựa hồ như đã phẫn nộ đến cực điểm, gần như nghiến răng nghiến lợi tiếp tục nói: Nhưng ai biết được trong quá trình này, ta phát hiện đã có người đang hiến tế cho Cổ Thần này.

Trước đó ta còn đang kỳ quái, tại sao từ những tài liệu Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu để lại xem ra, Cổ Thần kia dường như không sinh động như ta cảm nhận.

Thì ra là có người cố ý cho Cổ Thần ăn, muốn ép nó hoàn toàn tỉnh

lại từ trong giấc ngủ say.

Lý Vọng Thư lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Là ai.

Dương liễn thật già.

Cũng coi như là đối thủ cũ.

Chương 325

Ban đầu ta tưởng rằng hắn chỉ muốn dẫn long mạch của Trung Nguyên đến thảo nguyên.

Nhưng không ngờ, tên yêu tăng mà ta luôn coi thường này, lại âm thầm làm một chuyện lớn như vậy.

Xây lăng mộ cho hoàng đế là giả, mục đích thực sự, lại là muốn hoàn toàn đánh thức Cổ Thần.

Còn lấy danh nghĩa thiên hạ đệ nhị lăng, thật sự là chơi một ván giấu trời qua biển.

Cho nên sau đó ông đã đến thiên hạ đệ nhị lăng.

Không sai, long mạch đã bị thiên hạ đệ nhị lăng hấp dẫn, muốn chặt đứt long mạch, diệt Cổ Thần, nơi đó chính là lối vào.

Uông Tàng Hải nói đến đây thở dài một hơi: Chỉ là không ngờ.

Ta tự tin tràn đầy đi, kết quả lại thua một cách thảm hại.

Chẳng những không thể chặt đứt long mạch, thậm chí còn trở thành con rối của Cổ Thần, biến thành bộ dạng không người không quỷ như hiện tại.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, để ta may mắn thoát khỏi sự khống chế, trốn đến nơi này, nói không chừng bây giờ ta vẫn đang đi khắp thế giới giúp Cổ Thần tìm kiếm thi thể đã thi biến.

Mặc dù Uông Tàng Hải chỉ nói đại khái, nhưng Lý Vọng Thư vẫn có thể tưởng tượng ra, kế hoạch của ông ta lúc đó hẳn là vô cùng không thuận lợi.

Nhưng lúc này hắn lại càng tò mò, Uông Tàng Hải hiện tại rốt

cuộc là trạng thái gì.

Thế là hắn mở miệng hỏi: Vậy người đang đứng trước mặt ta đây, là tồn tại thật sự.

Không phải là ảo giác của ta.

Nhưng lần này, Uông Tàng Hải không trả lời trực tiếp, ngược lại chậm rãi cởi bỏ chiếc áo choàng trên người.

Lúc này Lý Vọng Thư mới phát hiện, chiếc áo choàng này không giống quần áo bình thường, mà giống như được làm từ một loại da nào đó.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là, Uông Tàng Hải dưới lớp áo choàng, ngoài gương mặt kia ra, căn bản đã không thể gọi là người.

Toàn bộ thân thể thậm chí còn không to bằng đùi của Mập mạp, giống như khung xương đã teo lại, nhỏ hơn người bình thường ít nhất một nửa.

Nhưng cổ lại dài hơn người bình thường không ít, thậm chí còn có gai xương xuyên ra từ dưới da.

Không biết cậu có nghe nói qua một loại quái vật, tên là 『 Mãng Cổ Thi 』 hay không.

Mãng Cổ Thi là người hầu của Cổ Thần, không có tư tưởng ý thức của riêng mình, người thường không thể dùng mắt thường nhìn thấy chúng.

Chúng di chuyển giữa các khe hở của núi sông, tìm kiếm thức ăn mới cho Cổ Thần.

Không sai, sau khi ta thất bại, đã bị Mãng Cổ Thi biến thành đồng loại của chúng.

Cũng đến lúc này ta mới hiểu ra, thì ra ngay từ đầu ta đã thua rồi.

Uông Tàng Hải vừa nói, vừa khoác lại chiếc áo choàng bằng da, trong thần sắc tràn ngập thống khổ.

Ta vẫn luôn nghĩ rằng dựa vào tài nghệ của ta về phong thủy bí thuật, phá giải bố cục của Dương liễn thật già dễ như trở bàn tay.

Sau đó có thể lấy thiên hạ đệ nhị lăng làm cơ hội, hoàn toàn chặt đứt long mạch.

Chỉ là không ngờ, ngay từ đầu ta đã sai rồi.

Lại sai rồi.

Lý Vọng Thư nhìn Uông Tàng Hải trước mắt, ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Mà Uông Tàng Hải lại gật đầu tiếp tục nói: Không sai, là ta đã nghĩ sai.

Ta cho rằng sức mạnh của long mạch cũng là một loại trong cục diện phong thủy.

Cho nên mưu toan lấy nó làm đột phá khẩu.

Chẳng lẽ không phải sao.

Lý Vọng Thư lập tức tò mò, vì cái gọi là long mạch, vốn dĩ là sản vật của phong thủy học.

Vừa phải vừa không, chẳng qua chúng ta đã đảo ngược nhân quả mà thôi.

Chúng ta vẫn luôn cho rằng, long mạch là do cục diện phong thủy hình thành.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, là trên đời có long mạch trước, sau đó mọi người mới dựa theo hướng đi của long mạch, từ từ

nghiên cứu ra cái gọi là cục diện phong thủy.

Cho nên cậu hắn có thể nghĩ đến, dùng bí thuật phong thủy để đối phó long mạch, bản thân nó đã là một trò cười.

Nhìn Uông Tàng Hải mặt đầy bất đắc dĩ và tiếc nuối, Lý Vọng Thư lại nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại với Uông Tàng Hải, thế là mở miệng hỏi: Vậy, muốn đối phó long mạch, biện pháp chính xác nên làm thế nào.

Thiên thạch.

Uông Tàng Hải trả lời vô cùng dứt khoát, đáp án cũng khớp với những gì Lý Vọng Thư biết, điều này khiến hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Chỉ có sức mạnh của thiên thạch, mới có thể khống chế khắc chế sức mạnh ẩn chứa trong tầng nham thạch màu đen của long mạch.

Có được đáp án mong muốn, Lý Vọng Thư không khỏi gật đầu.

Có thể nói kỹ hơn một chút về quá trình ông đối phó long mạch không.

Còn Cổ Thần mà ông nói, chính là long mạch sao.

Nhưng lần này, Uông Tàng Hải không trả lời Lý Vọng Thư, mà lại nhìn hắn cười đầy ẩn ý: Xem ra, trong lòng cậu cũng đã nhận ra sự nguy hiểm của long mạch, sao nào, cậu cũng muốn đi chặt đứt long mạch.

Vết xe đổ của ta đang ở ngay trước mắt, cậu không sợ mình cũng biến thành như ta sao.

Nghe vậy Lý Vọng Thư trong lòng cười khổ, tình huống của hắn còn nghiêm trọng hơn Uông Tàng Hải nhiều.

Nói một cách nghiêm túc, Uông Tàng Hải mới là người vì thiên hạ, chủ động tấn công long mạch.

Còn bản thân hắn lại là bất đắc dĩ, trên người đã dung hợp quá nhiều loại sức mạnh thiên thạch, đã trở thành cái gai trong mắt long mạch.

Dù mình có đi ra ngoài, nó cũng sẽ tìm đến mình.

Thay vì bị tìm đến cửa mà không biết làm sao, chi bằng nhân lúc này, tìm hiểu thêm một chút về long mạch, sau đó ra tay trước.

Thế là hắn nói đầy ẩn ý: Ông cũng nói, sức mạnh thiên thạch có thể khắc chế long mạch.

Vậy ông có nghĩ long mạch sẽ bỏ qua cho những người đã có được sức mạnh thiên thạch không.

Nghe lời này, Uông Tàng Hải sửng sốt, ánh mắt dừng lại trên người Lý Vọng Thư rất lâu, lúc này mới gật đầu nói: Xem ra, cậu biết nhiều hơn ta tưởng.

Đã như vậy, nói cho cậu biết cũng không có gì.

Đầu tiên, vị trí của thiên hạ đệ nhị lăng còn phải đi về phía bắc, qua kiếp sinh lâm, vạn mã thi mương, xuyên qua hắc đăng hải, là có thể đến lối vào hoa sen địa cung.

Tòa hoa sen địa cung này, chính là do Dương liễn thật già xây cho hoàng đế, dùng cục diện Ngũ Long phân thi, dẫn mạch lạc của long mạch vào địa cung.

Mưu toan dùng biện pháp này, để hoàng đế sau khi chết có thể niết bàn, thành Phật làm tổ.

Thành Phật.

Ý gì.

Lần này Lý Vọng Thư thật sự không hiểu, đã xuống nhiều mộ như vậy, người muốn trọng sinh sau khi chết hắn đã gặp.

Người muốn trường sinh, nhưng cuối cùng không chịu nổi thời gian mà chết hắn cũng đã gặp.

Nhưng muốn sau khi chết thành Phật thành tiên, hắn thật đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Vấn đề này logic cũng không thông.

Người đã chết rồi, còn nói gì đến thành Phật.

Chẳng lẽ ông ta nghĩ đến thuyết chuyển thế luân hồi của Phật giáo.

Nhưng thuyết này, nghe đã thấy hư vô mờ mịt, nếu là người có thể làm hoàng đế, không lý nào lại không có chút phân biệt lực này.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù luân hồi thật sự tồn tại, nhưng kiếp này ông ta đã làm hoàng đế, còn nghĩ kiếp sau có thể thành tiên thành phật sao.

Uông Tàng Hải lúc này lại cười cười, nụ cười có chút hài hước.

Điều này không thể không bội phục yêu tăng Dương liễn thật già này.

Có thể lừa dối một vị vua thành như vậy, không nói là trước không có ai, ít nhất sau ông ta, cho đến nay cũng không ai có thể đạt đến tầm cao của ông ta.

Nhưng có một điều phải nói, gã này tuy không học vấn không nghề nghiệp, nhưng về chuyện Cổ Thần, quả thực có vài phần mánh khóe.

Có thể nói, đã nắm rõ Cổ Thần trong lòng bàn tay, điểm này, ta quả thực thua xa ông ta.

Ông ta ở trên cục diện Ngũ Long phân thi, đã bố trí toàn bộ thiên hạ đệ nhị lăng, thành một bữa yến tiệc.

Trong yến tiệc, bày đầy những thứ mà bọn trộm mộ tha thiết ước mơ.

Thứ mà bọn trộm mộ tha thiết ước mơ.

Kỳ lân kiệt.

Đây là thứ duy nhất Lý Vọng Thư có thể nghĩ đến, có thể liên kết bọn trộm mộ với yến tiệc.

Không sai, chính là kỳ lân kiệt.

Thứ này đối với những người quanh năm ra vào các loại mộ cổ mà nói, thuộc về thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Chẳng những có thể loại bỏ các loại độc trùng, mà còn có tác dụng áp chế nhất định đối với thi độc.

Chương 326

Chỉ là rất nhiều người lại không biết, kỳ lân kiệt thực chất là máu thịt của Cổ Thần.

Ăn thứ này xong, người sau khi chết, thi thể nhất định sẽ thi biến.

Dương liễn thật già chính là lợi dụng điểm này, dụ bọn trộm mộ vào thiên hạ đệ nhị lăng, khi họ ăn xong kỳ lân kiệt, lại giết chết họ.

Cứ như vậy, có thể nhân tạo ra một lượng lớn thi thể đã thi biến.

Khi những thi thể này tích lũy đến một mức độ nhất định, sẽ thu hút sự chú ý của Cổ Thần.

Rốt cuộc Cổ Thần thích nhất, chính là nuốt chửng loại thi thể này.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư lập tức nhớ lại lời Trần Bì A Tứ nói khi dùng thạch công chí để áp chế Thi Miết Vương cho mình.

Kỳ lân kiệt, thạch công chí, kỳ thực đều là máu thịt của Cổ Thần, chẳng qua có nhiều máu, có nhiều thịt.

Nghĩ đến đây, hắn có chút chột dạ liếc nhìn Mập mạp bên cạnh.

Vì trước đó hắn chính là đã cho Mập mạp ăn kỳ lân kiệt trên người thi thể trong Lỗ vương cung.

Sau đó Uông Tàng Hải vẫn chưa dừng lại, mà tiếp tục nói: Nhưng yến tiệc này chỉ là để thu hút sự chú ý của Cổ Thần.

Mục đích thực sự của ông ta, là khi Cổ Thần chú ý đến đó, long mạch kéo dài qua, thì chủ nhân của yến tiệc, cũng chính là thi thể hoàng đế kia, sẽ ăn món chính của yến tiệc.

Sau đó thông qua long mạch, hiến tế chính mình cho Cổ Thần, từ đó đạt được vĩnh sinh, thành Phật làm tổ.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư lúc này đã không còn quan tâm đến kỳ lân kiệt nữa, mà rất trịnh trọng hỏi: Nói lâu như vậy, ông vẫn chưa nói, Cổ Thần rốt cuộc là cái gì.

Là long mạch sao.

Cổ Thần là gì ư.

Cái này ta cũng không biết, thậm chí ta còn chưa từng gặp nó.

Nhưng theo cách nói của Dương liễn thật già, Cổ Thần tên là 『 Lỗ 』, sống ở Sa Mỗ Ba Kéo, ông ta gọi nơi đó là 33 phi Nhân giới.

Còn về long mạch, chẳng qua chỉ là một hình thức biểu hiện của Lỗ mà thôi.

Cậu có thể nói long mạch là Lỗ, mà Lỗ không chỉ là long mạch.

Mà những thi thể sau khi thi biến, trong phân loại của Dương liễn thật già, cũng thuộc về 33 phi nhân.

Bao gồm cả bộ dạng hiện tại của ta, cũng bị xếp vào một trong 33 phi nhân, coi như là bạn thần, nô lệ của Lỗ, gọi là 『 Tán 』.

Đương nhiên, cũng chính vì những thi thể này đều thuộc 33 phi nhân, mới có thể thu hút sự chú ý của Lỗ.

Sau khi Lỗ nuốt chửng chúng, chúng đã đến trong cơ thể Lỗ, đồng thời cũng coi như là đến 33 phi Nhân giới.

Ở nơi đó, thi thể sẽ hoàn thành việc tái sinh, hơn nữa thời gian không có bất kỳ ý nghĩa nào, tự nhiên cũng đạt được vĩnh sinh.

Dương liễn thật già chính là lợi dụng điểm này, chuẩn bị trước ở thế giới bên ngoài thân thể sau khi thành Phật của hoàng đế.

Chờ thời cơ chín muồi, lại đưa thi thể hoàng đế vào 33 phi Nhân giới, hoàn thành tái sinh.

Dùng cách này tái sinh lại, còn là chính mình lúc đầu sao.

Lý Vọng Thư bị lời nói của Uông Tàng Hải khơi dậy lòng hiếu kỳ, dù sao trước đây về Cổ Thần, hắn cũng không có một khái niệm cụ thể.

Nhưng bây giờ khác rồi, qua lời nói của Uông Tàng Hải, Cổ Thần liền trở nên cụ thể hóa.

Thậm chí còn có cả tên, hiểu ra liền tiện hơn rất nhiều.

Ai mà biết được.

Giống như ta, khi ta bị Lỗ nuốt chửng, cũng đã mất đi ý thức, hoàn toàn lạc lối.

Chỉ biết theo ý của nó, máy móc thu thập bánh chưng, sau đó cho nó ăn.

Khi ta tỉnh lại lần nữa, mới phát hiện thời gian đã trôi qua mấy trăm năm.

Ta biết, sự tỉnh táo chỉ là ngắn ngủi, ta phải tìm cách thoát khỏi sự khống chế này.

Vừa lúc đó ta ở gần đây, thế là ta liền ôm ý nghĩ thử một lần, trốn vào nơi này.

Quả nhiên, giống như ta đoán, sức mạnh của thiên thạch có thể khắc chế long mạch.

Từ khi vào đây, liền không còn cảm nhận được sự khống chế đó nữa.

Vậy Cổ Thần cứ thế buông tha cho ông sao.

Làm sao có thể.

Uông Tàng Hải cười khổ: Từ khi ta trốn vào đây, tầng nham thạch

màu đen của long mạch rất nhanh đã lan đến đây.

Một lượng lớn sao Kim dù, còn có mãng xà đen khổng lồ, liền từ tầng nham thạch màu đen dưới lòng đất bơi ra.

Ta biết, mục đích của chúng hẳn là đưa ta trở về, trở về tiếp tục làm nô lệ.

Nhưng may mắn thay đây là địa bàn của hắc mao xà, còn có một Chúc Cửu Âm trấn thủ ở đây.

Long mạch nhất thời cũng không làm gì được ta.

Đặc biệt là gần đây, không biết vì sao, những con sao Kim dù và hắc mao xà kia đột nhiên im hơi lặng tiếng.

Chỉ còn lại một ít tàn dư trước đó, e rằng cũng sắp bị hắc mao xà diệt sạch.

Đó là vì có người đã đến Trường Bạch sơn, sau khi đến Thanh Đồng Môn, đã cố ý thu hút sự chú ý của long mạch.

Lý Vọng Thư nhàn nhạt đáp một câu, khiến Uông Tàng Hải rất kinh ngạc.

Ai có bản lĩnh lớn như vậy.

Trương Khởi Linh.

Thật là một cái tên đáng hoài niệm.

Nếu là Trương Khởi Linh, thì quả thực có khả năng thu hút sự chú ý của Cổ Thần.

Dù sao thì Cổ Thần kia dường như rất không thích người của Trương gia.

Xem ra Trương Khởi Linh của thế hệ này, lợi hại hơn tổ tiên của hắn rất nhiều.

Nếu có cơ hội, thật muốn gặp hắn, xem Trương Khởi Linh lúc này so với Trương Khởi Linh ngày xưa, rốt cuộc mạnh hơn bao nhiêu.

Đáng tiếc ta không có thời gian.

Uông Tàng Hải dường như rất hứng thú với Trương Khởi Linh, có chút chìm đắm trong hồi ức của mình.

Nhưng Lý Vọng Thư lại càng tò mò hơn về lời nói vừa rồi của ông ta.

Tại sao ông lại cảm thấy Cổ Thần hứng thú với người của Trương gia.

Còn ông tại sao lại không có thời gian.

Không phải ông nói, trạng thái hiện tại của ông, được coi là bạn thần của Cổ Thần sao.

Bạn thần cũng sẽ chết sao.

Thấy giọng điệu Lý Vọng Thư có chút gấp gáp, Uông Tàng Hải cười cười, cũng không vạch trần việc trước đó mọi người đã rõ ràng hẹn là giải đáp thắc mắc cho nhau, mỗi người trả lời một câu hỏi.

Ngược lại thở dài nói: Chờ cậu đến thiên hạ đệ nhị lăng sẽ hiểu.

Lúc trước ta còn có chút thắc mắc, với thực lực của người Trương gia, tại sao lại chọn co đầu rút cổ ở Trường Bạch sơn.

Mãi đến khi ta vào thiên hạ đệ nhị lăng mới hiểu, thì ra Trương gia mà ta nhìn thấy khi đó, chỉ là một bộ phận rất nhỏ những người sống sót của Trương gia mà thôi.

Phần lớn người Trương gia, đã sớm bị hoàng đế giết chết, không chỉ giết, mà còn rút gân lột xương, làm thành một loại nô lệ màu đen, chuyên làm người hầu ở thiên hạ đệ nhị lăng.

Không chỉ vậy, khi ta thông qua dải nham thạch màu đen, đi đến 33

phi Nhân giới, còn phát hiện rất nhiều hài cốt của người Trương gia.

Hai ngón tay dài của họ thật sự quá dễ nhận ra.

Ta vẫn luôn rất hứng thú với Phát Khâu Chỉ của họ, thậm chí còn cố ý nghiên cứu, nhưng chung quy chỉ được cái hình, không thể luyện đến mức xương cốt cũng tăng trưởng.

Không giống họ, cho dù đã chết, đôi tay đó vẫn có thể bị người ta nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cũng trong những hài cốt đó, ta phát hiện họ toàn bộ đều dùng đồng thau làm vũ khí.

Loại đồng thau có chất liệu giống như Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch sơn.

Chương 327

Cũng từ lúc đó, ta đã nhận ra sức mạnh của thiên thạch có thể khắc chế long mạch.

Đáng tiếc lúc đó ta đã không có cách nào quay đầu lại để thu thập thêm sức mạnh thiên thạch.

Còn về tại sao ta không có thời gian, điều đó thực ra rất đơn giản.

Viên thiên thạch ở đây khá đặc thù, bình thường sức mạnh của nó không thể hấp thụ được.

Chỉ có chờ đến ngày đặc biệt hàng năm, khi sa mạc nổi gió lớn, sức mạnh của nó mới được giải phóng.

Mà muốn hấp thụ phần sức mạnh này, thì phải đợi đến cơn bão cát đen sáu mươi năm một lần mới được.

Vừa hay mấy ngày nữa, chính là ngày sa mạc nổi bão cát đen.

Đến lúc đó, cậu chỉ cần ở trên đó, là có thể hấp thụ được sức mạnh của nó.

Mà ta, cũng có thể dựa vào sức mạnh của nó, để hoàn toàn được giải thoát.

Nói đến đây, Uông Tàng Hải rõ ràng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nhìn Lý Vọng Thư nhắc nhở: Nếu cậu cũng muốn đối kháng với Cổ Thần, chỉ dựa vào sức mạnh của viên thiên thạch này là không đủ.

Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch sơn, còn có Tháp Mộc Đà cậu hẳn đã đi qua.

Ở Ba Nãi, Quảng Tây còn giấu một viên.

Ở bên Ô Tư Tàng còn có một viên, nhưng nơi này cậu phải cẩn thận, có một đám người Khang Ba Lạc canh giữ, họ rất lợi hại.

Nhưng những điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, viên thiên thạch ở đây không hoàn chỉnh.

Nói rồi, Uông Tàng Hải giơ tay chỉ về phía trung tâm thiên thạch, nơi có mép phẳng, tiếp tục nói: Chỗ khuyết này, đồng thời cũng khiến cho sức mạnh của viên thiên thạch ở đây không hoàn chỉnh.

Cậu phải tìm được nửa viên thiên thạch đã biến mất này, mới có tư cách đối kháng với Cổ Thần.

Nếu không, kết cục rất có thể sẽ giống như ta bây giờ.

Nhưng về tung tích của nửa viên thiên thạch này, ta vẫn chưa có manh mối nào.

Thấy Uông Tàng Hải mặt đầy tiếc nuối, Lý Vọng Thư cũng thở dài một tiếng, đồng thời mở miệng nói: Nửa viên thiên thạch còn lại, đã bị người ta làm thành một món Nghe Lôi Thần Khí.

Nhưng đây đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Ông không có manh mối cũng có thể hiểu, vì với tạo hình hiện tại của Nghe Lôi Thần Khí, rất khó để liên hệ nó với thiên thạch.

Sau này nó vẫn luôn được giấu ở Lôi Thành, vị trí đại khái sao, hẳn là thuộc khu quản hạt của Tuyên Úy Tư thời Minh.

Thì ra là thế, thì ra là thế, năm đó ta vẫn luôn cho rằng thiên thạch có lẽ ở hải ngoại.

Thậm chí sau này còn âm thầm phái người đi theo hạm đội khắp nơi tìm kiếm.

Không ngờ lại giấu ở chỗ bọn Nam Man của Tuyên Úy Tư, đáng tiếc thật, thật là đáng tiếc.

Trở lại căn cứ, Lý Vọng Thư kể lại nội dung cuộc trao đổi với Uông Tàng Hải.

Vì lượng thông tin quá lớn, những người khác nhất thời đều có chút khó tiếp thu.

Nhưng Mập mạp là người hiểu Lý Vọng Thư nhất, chỉ nghe nội dung, liền lập tức phản ứng lại.

Chỉ là lời anh ta vừa thốt ra, lập tức khiến những người khác lo lắng.

Đặc biệt là Hoắc Hữu Tuyết, lông mày nhướng lên liền lạnh lùng nói: Cậu lo nhiều chuyện như vậy làm gì.

Theo lời Uông Tàng Hải, long mạch dị biến cũng không phải một sớm một chiều.

Chuyện mấy ngàn năm nay không ai làm được, có dễ dàng như vậy sao.

Lần này cậu tuyệt đối đừng có làm anh hùng.

Hoắc Tú Tú không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn Lý Vọng Thư tràn ngập lo lắng.

Mà Trương Hải Hạnh lại theo bản năng nhích lại gần hắn, ý tứ đã không cần nói cũng biết.

Ngay cả Trương Nhật Sơn cũng không khỏi nhíu mày: Sự việc rốt cuộc thế nào, chỉ dựa vào lời nói của Uông Tàng Hải, còn chưa thể kết luận.

Dù sao chuyện này thật sự quá kỳ lạ.

Tuy khả năng không lớn, nhưng có khả năng nào, Uông Tàng Hải mà cậu nhìn thấy thực ra là giả không.

Rốt cuộc bốn người chúng ta cùng đi xuống, không lý nào chỉ có

cậu thấy ông ta, chúng ta lại không thấy.

Đối với lời của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư cười khổ lắc đầu.

Sau khi giao lưu với Uông Tàng Hải, trong lòng hắn đã đại khái hiểu ra, tại sao chỉ có hắn có thể nhìn thấy Uông Tàng Hải.

Điều này rất có khả năng, là do sức mạnh từ mảnh thiên thạch ở Mặc Thoát gây ra.

Phải biết, người của Trương gia đặt đấu thi ở Mặc Thoát, sở dĩ có thể thể hiện ra một trạng thái ẩn thân, rất có khả năng là không thể tách rời khỏi mảnh thiên thạch đó.

Chỉ là trước đây Lý Vọng Thư vẫn luôn cho rằng, sức mạnh mình có được từ mảnh thiên thạch đó là ẩn thân.

Thậm chí còn tiến hành rất nhiều thử nghiệm theo hướng này, kết quả lại tay trắng.

Mãi đến khi nhìn thấy Uông Tàng Hải hắn mới hiểu, thì ra sức mạnh mình có được không phải là ẩn thân, mà là có thể nhìn thấu ẩn thân.

Theo lời Uông Tàng Hải, quái vật ẩn thân giống như ông ta thực ra còn không ít.

Những Mãng Cổ Thi này, hay còn gọi là Tán, có thể đi xuyên qua khe hở của nham thạch dưới lòng đất, tìm kiếm các loại thi thể biến dị cho Cổ Thần.

Mà Uông Tàng Hải năm đó, chính là vì không thể nhận ra sự tồn tại của Mãng Cổ Thi, mới bị thiệt hại nặng trong cuộc đối đầu với Cổ Thần.

Cũng là do vận khí của ông ta không tốt, lúc đó rõ ràng đã đến Mặc

Thoát, thậm chí còn giao dịch với người Khang Ba Lạc.

Đáng tiếc khi đó, ông ta hoàn toàn không ý thức được tầm quan trọng của sức mạnh thiên thạch, lại đặt toàn bộ trọng tâm vào Trương gia và tàng hải hoa.

Dẫn đến việc bỏ lỡ cơ hội thu được sức mạnh nhìn thấu ẩn thân này.

Đây cũng trở thành yếu tố then chốt dẫn đến thất bại của ông ta.

Nhìn mọi người mặt đầy lo lắng, Lý Vọng Thư cười cười.

Đừng lo, ta còn sợ chết hơn các người đấy.

Nếu không có chuẩn bị vẹn toàn, ta mới không đi làm chuyện hư vô mờ mịt này.

Lời tuy nói vậy, nhưng Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ, mình không đi tìm Cổ Thần, Cổ Thần cũng nhất định sẽ tìm đến mình.

Rốt cuộc Uông Tàng Hải thực ra cũng không biết, sức mạnh của những mảnh thiên thạch này, ngoài việc có thể khắc chế Cổ Thần, đồng thời cũng là mục tiêu mà Cổ Thần thèm muốn nhất.

Nhưng có một điểm Lý Vọng Thư lại không nghĩ thông.

Theo thông tin mà Tiểu Ca có được, việc Cổ Thần hấp thụ sức mạnh thiên thạch có thể nói là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cho nên mới muốn từ những người đã có được loại sức mạnh này, để hấp thụ lần thứ hai.

Nhưng nếu nói như vậy, Uông Tàng Hải thực ra cũng giống như mình, trên người ông ta ít nhiều cũng mang theo vài loại sức mạnh thiên thạch.

Ở đây ít nhất bao gồm viên thiên thạch ở Tháp Mộc Đà, viên ở Trường Bạch sơn, và viên ở Cổ Đồng Kinh này.

Còn Ba Nãi và Mặc Thoát, ông ta có thể đã đi qua, nhưng không nhất định đã có được sức mạnh thiên thạch ở đó.

Nhưng dù vậy, trên người ông ta ít nhất cũng có sức mạnh của ba mảnh thiên thạch.

Theo lời Tiểu Ca, Uông Tàng Hải như vậy, khẳng định sẽ bị Cổ Thần nuốt sống nhai nát để hấp thụ sức mạnh thiên thạch trên người ông ta mới đúng.

Nhưng tại sao ông ta lại không chết, ngược lại bị chế tạo thành cái gọi là Mãng Cổ Thi.

Đương nhiên, Lý Vọng Thư không phải đang nghi ngờ sự tồn tại của Cổ Thần.

Rốt cuộc lời nói của Uông Tàng Hải, nếu cùng với thông tin Tiểu Ca có được, cộng thêm thông tin chính mình có được để đối chiếu lẫn nhau.

Chương 328

Thật sự có thể nhìn ra, có một thế lực, đang không ngừng ảnh hưởng đến thế giới này.

Chỉ là cho đến bây giờ, Lý Vọng Thư chính mình cũng chưa nghĩ ra, nên đối phó với Cổ Thần này như thế nào.

Hay nói cách khác, trước khi giao lưu với Uông Tàng Hải, hắn thậm chí còn không có khái niệm về Cổ Thần.

Mà cho dù là đến bây giờ, hắn cũng không cảm thấy mình có thể đi đối phó với một tồn tại hư vô mờ mịt.

Rốt cuộc cái thứ Cổ Thần này, ngoài cái tên ra, những thứ khác hắn có thể nói là hoàn toàn không biết.

Trông như thế nào, có năng lực gì, những điều này hoàn toàn đều thuộc về ẩn số.

Rốt cuộc ngay cả Uông Tàng Hải cũng chưa từng gặp qua Cổ Thần trông như thế nào.

Phải đối phó với một thứ căn bản không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, Lý Vọng Thư trừ phi đầu óc có vấn đề, mới có thể tràn đầy mong đợi trong lòng.

Lúc này, Mập mạp lại nghiêm túc đề nghị: Uông Tàng Hải đó có nói, Cổ Thần kia giấu ở đâu không.

Côn Luân sơn.

Lý Vọng Thư hơi hồi tưởng một chút, gật đầu nói: Theo lời Uông Tàng Hải, tuy ông ta đi vào từ thiên hạ đệ nhị lăng.

Nhưng lại đi trong long mạch rất lâu rất lâu.

Sau này khi trở thành Mãng Cổ Thi, tuy vẫn luôn bị Cổ Thần khống chế, nhưng ông ta lại có thể mơ hồ nhớ được.

Khi ông ta từ 33 phi Nhân giới ra ngoài, đã ở sâu trong Côn Luân sơn.

Sao nào, cậu cũng muốn biến thành thức ăn của Cổ Thần, đến 33 phi Nhân giới này đi mở mang kiến thức à.

Không phải, ý của ta là, nếu biết hang ổ của cái gọi là Cổ Thần, chúng ta cần gì phải đối đầu trực diện với nó.

Hay là lại làm một lần như với Uông gia.

Mập mạp nói, tay còn làm động tác một quả tên lửa rơi xuống đất.

Nhưng Lý Vọng Thư lại cười lắc đầu: Vô dụng, Côn Luân chỉ là lối vào của 33 phi Nhân giới.

Dùng lời của Uông Tàng Hải, 33 phi Nhân giới tồn tại giữa hiện thực và hư ảo.

Dịch ra chính là nơi này không cùng một chiều không gian với thế giới của chúng ta.

Cho nên cho dù có san bằng Côn Luân sơn, ngoài việc gây thêm phiền phức cho mình ra, về cơ bản có thể nói là không có hiệu quả.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư lắc đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này, thế là hướng về mọi người cười nói: Còn hai ngày nữa là đến lúc sa mạc có bão cát đen.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, những con sao Kim dù kia vừa hay bị hắc mao xà đẩy lùi.

Nếu mọi người đã vất vả đến đây một chuyến, cũng không nên cứ thế tay không trở về.

Cho nên mọi người không ngại tranh thủ hai ngày này, đi dạo

thành cổ Cổ Đồng Kinh.

Tuy bên trong không còn lại nhiều đồ, nhưng những thứ còn lại, đều là hàng xịn.

Mọi người thu dọn một chút, cũng coi như lần hành động tập thể này của Cửu Môn chúng ta, không phải đi một chuyến tay không.

Chờ bão cát đen đến, mọi người cũng cùng nhau nghe một chút, bí mật giấu trong tiếng gió này.

Những người ở bên ngoài đã rút lui an toàn, phải đợi bão cát kết thúc mới có thể quay lại đón chúng ta.

Mà này Lý thiếu, sao cậu biết trận bão cát đen lớn nhất sẽ đến vào hôm nay.

Trước tòa nhà chính của di chỉ Cổ Đồng Kinh, tất cả những người đi xuống đều tập trung ở đây, ngay cả người nhện biến dị Dương Sâm cũng đi theo.

Lúc này, mọi người đều mang vẻ mặt tò mò chờ đợi, muốn xem xem Cổ Đồng Kinh này rốt cuộc có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không.

Chỉ là chờ lâu quá cũng có chút nhàm chán, mọi người liền bắt đầu tán gẫu.

Nghe câu hỏi của Mập mạp, Lý Vọng Thư cười một cách rất thản nhiên: Tôi cũng không biết, là Uông Tàng Hải nói.

Chắc với trình độ của ông ta thì sẽ không tính sai thời gian đâu nhỉ.

Khoảng cách từ lúc ra khỏi trung tâm thiên thạch, thời gian đã trôi qua mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, mọi người dựa theo sắp xếp của Lý Vọng Thư, vận chuyển không ít thứ tốt từ Cổ Đồng Kinh ra ngoài.

Đồng thời, mọi người cũng rất ăn ý không nhắc lại bất cứ chuyện gì về Uông Tàng Hải.

Lúc này thấy Lý Vọng Thư lại khơi mào chủ đề này, Mập mạp lập tức oán trách đầy bất đắc dĩ.

Lại là lão già đó, không phải cậu nói lão ta cũng đang đợi tiếng gió của Cổ Đồng Kinh sao.

Giờ bão cát đen sắp tới rồi, lão có đến không.

Hay là vẫn trốn trong trung tâm thiên thạch.

Thế thì còn nghe cái rắm gì nữa.

Lý Vọng Thư có chút hài hước liếc nhìn Mập mạp một cái, ngay sau đó cười nói: Người ta đến từ sớm rồi, không phải vẫn luôn đứng cạnh cậu sao.

Lời này của Lý Vọng Thư vừa nói ra, Mập mạp lập tức cảm thấy không ổn.

Hắn vội vàng nhìn quanh tứ phía, thấy bộ dạng nghi thần nghi quỷ của hắn, tâm trạng của Lý Vọng Thư lại thoải mái hơn không ít.

Bất quá, hắn cũng không lừa Mập mạp, Uông Tàng Hải đúng là đang ở đây.

Chỉ có điều lão già này dường như không thích nơi đông người, chỉ một mình yên lặng đứng ở một bên khác.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị trêu chọc Mập mạp thêm chút nữa, bỗng nhiên Thi Miết Vương trong đầu lại truyền đến một trận rung động.

Tức thì, hắn cảm nhận được một luồng dao động rất nhỏ truyền đến từ dưới lòng đất.

Mọi người chú ý, bão cát đen tới rồi.

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, mọi người lập tức căng thẳng lên.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ Cổ Đồng Kinh lại cũng bắt đầu rung lắc nhè nhẹ.

Chuyện gì thế này.

Cũng không cảm thấy có gió mà.

Mập mạp vẫn có chút nghi hoặc, nhưng Lý Vọng Thư lại như đã hiểu ra điều gì.

Trong cảm nhận của hắn, toàn bộ thiên thạch dưới lòng Cổ Đồng Kinh đều bắt đầu tỏa ra một loại dao động kỳ dị.

Nhưng loại dao động này không phải từ trong ra ngoài, mà ngược lại, bắt đầu từ những thiên thạch bằng đá bên ngoài chấn động trước, sau đó mới truyền đến vị trí trung tâm nhất, khối vẫn đồng ở trên đó.

Mà mấu chốt khiến những thiên thạch bằng đá kia sinh ra chấn động, lại là do trận bão cát đen bên ngoài.

Nó khiến cho cả vùng đất rộng lớn này xảy ra cộng hưởng vi diệu.

Quả nhiên chỉ khi gặp phải siêu cấp bão cát đen, thiên thạch này mới có thể kích phát ra sức mạnh thật sự.

Muốn chấn động trên một diện tích lớn như vậy, lại còn phải kéo dài rất lâu, ngoài bão cát đen ra, thật đúng là không có cách nào khác làm được.

Hiểu được điểm này, lòng mọi người cũng thả lỏng đi một chút.

Dù sao thì lúc này mọi người đang ở dưới lòng đất, cơn gió cát kinh khủng nhất của bão cát đen hoàn toàn không thể uy hiếp được họ.

Hơn nữa chút chấn động này tuy kéo dài, nhưng cường độ lại

không đến mức làm sập nơi này.

Cho nên mọi người có thể yên lặng cảm nhận một chút, truyền thuyết về Cổ Đồng Kinh tái hiện.

Chẳng mấy chốc, theo sự tiếp diễn của bão cát đen bên ngoài, Lý Vọng Thư cũng cảm giác được chấn động của thiên thạch dường như đã đến một điểm giới hạn.

Ngay khi hắn định mở miệng nhắc nhở mọi người một câu, không ngờ không gian xung quanh lại bắt đầu vặn vẹo có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chưa đợi mọi người phản ứng, liền thấy di chỉ Cổ Đồng Kinh vốn đã là tường đổ vách xiêu, lại biến thành dáng vẻ huy hoàng nhất thời của nó khi xưa.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy binh lính đang đứng gác xung quanh kiến trúc chính.

Trên đường phố xa xa, càng là một cảnh xe ngựa như nước.

Đây là tình huống gì.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tuy rất kinh ngạc, nhưng lại không ai tỏ ra hoảng loạn.

Dù sao trong lòng mọi người đều rõ, cảnh tượng trước mắt, khả năng lớn chính là hình ảnh lưu lại từ thời kỳ thịnh vượng của Cổ Đồng Kinh năm xưa.

Chương 329

Có lẽ là vì thiên thạch, hình ảnh này mới được bảo tồn lại.

Quả nhiên ngay khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh trước mặt mọi người đột ngột xảy ra biến hóa.

Tuy về cơ bản không có gì thay đổi so với trước, nhưng rất nhiều chi tiết lại đã thay đổi.

Giống như một đoạn video bị cắt đi một đoạn ở giữa.

Mà loại biến hóa này gần như cách một khoảng thời gian ngắn lại xảy ra một lần.

Dần dần, mọi người cũng đều phản ứng lại.

Những hình ảnh này, xem ra chỉ ghi lại cảnh tượng nơi đây mỗi khi xảy ra bão cát đen.

Tuy không có chứng cứ, nhưng mọi người đều rất tán thành suy đoán này.

Quả nhiên ngay sau đó, khi hình ảnh xung quanh lại thay đổi, thành thị vốn phồn hoa lập tức trở nên tiêu điều.

Những lần biến hóa tiếp theo, người trong hình ảnh dần trở nên ngày càng ít, cả tòa thành cũng dần dần trở nên ngày càng đổ nát.

Đến cuối cùng, trong hình ảnh chỉ còn lại một tòa thành chết không một bóng người.

Cũng không biết đã chuyển cảnh bao nhiêu lần, khi mọi người đều cho rằng hình ảnh đổ nát này sẽ kéo dài đến cuối cùng.

Không ngờ sau một lần chuyển cảnh nữa, trên quảng trường trước mặt mọi người lại xuất hiện một bóng người.

Điều này khiến mọi người tò mò, đều đang suy đoán rốt cuộc là ai đã từng xuất hiện bên trong Cổ Đồng Kinh đổ nát này.

Nhưng trong mắt Lý Vọng Thư, lại thấy được cảnh tượng khác với những người khác.

Khi bóng người trên quảng trường xuất hiện, không ngờ Uông Tàng Hải vẫn luôn đứng một bên không động tĩnh, lại chậm rãi đi về phía bóng người đó.

Chỉ thấy ông ta mỗi bước đi, cơ thể đều đang xảy ra những biến hóa kỳ dị nào đó.

Gai xương trên người bắt đầu từ từ bong ra, thân hình gầy gò còng lưng vốn có cũng dần trở nên đầy đặn hơn.

Cho đến khi ông ta đi đến vị trí của bóng người kia, cuối cùng chậm rãi hợp làm một với bóng người đó.

Lúc này, trong mắt mọi người, liền thấy người trên quảng trường từ từ xoay người lại.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên có vóc dáng cao ráo, dung mạo tuấn tú này, chậm rãi đi về phía mọi người.

Ban đầu mọi người còn không để tâm, chỉ cho là xem lại bản ghi hình, cho rằng đây là cảnh tượng đã xảy ra năm xưa.

Mãi cho đến khi người đàn ông trung niên đó đi đến trước mặt mọi người, nhìn Lý Vọng Thư nhẹ giọng nói: Hiểu chưa.

Đây chính là bí mật của Cổ Đồng Kinh.

Lý Vọng Thư gật đầu: Cái gọi là bí mật trường sinh của Cổ Đồng Kinh, lại là để bản thân hiện tại dung hợp với bản thân đã từng tồn tại sao.

Để cho cái bóng của mình trong quá khứ có được ý thức của mình

hiện tại.

Điều này quả thực khiến người ta phải trầm trồ.

Chỉ là hình ảnh suy cho cùng vẫn là hư ảo, trường sinh như vậy, có thật là trường sinh không.

Nghe Lý Vọng Thư mở miệng nói chuyện, những người khác lúc này mới ý thức được, bóng người trước mắt không còn là bản ghi hình trong quá khứ, mà là một thực thể có ý thức của người sống.

Điều này khiến mọi người không khỏi trợn tròn mắt, tất cả đều mang vẻ mặt như ban ngày gặp ma.

Mập mạp càng giơ tay chỉ vào bóng người kia, lắp bắp hỏi: Ngươi rốt cuộc là là ai.

Uông Tàng Hải chỉ cười với Mập mạp: Vừa rồi không phải ngươi nói ta chỉ biết trốn dưới lòng đất sao, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ta ra rồi.

Nói xong, Uông Tàng Hải lại quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư: Khi bên ngoài nổi bão cát đen, viên thiên thạch ở đây có thể ghi lại hình dáng của ngươi lúc đứng trong lòng nó.

Đợi sáu mươi năm sau, ngươi chỉ cần dung hợp với cái bóng của mình, là có thể thoát khỏi sự già nua, vĩnh viễn sống trong hình ảnh.

Đương nhiên, cũng có thể lựa chọn giống như cư dân Cổ Đồng Kinh trước kia, để bản thân hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Vậy còn ông thì sao.

Bây giờ ông chọn thế nào.

Nếu ông đã thoát khỏi sự khống chế, không còn là bộ dạng không người không quỷ kia nữa.

Là lựa chọn sống trong hình ảnh, hay là hoàn toàn cáo biệt với thế

giới này.

Lý Vọng Thư vô cùng tò mò, Uông Tàng Hải, một người nửa đời trước điên cuồng mê luyến thuật trường sinh, khi có được loại trường sinh quỷ dị này, sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Nhưng Uông Tàng Hải lại tỏ ra rất phóng khoáng, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng mới mang vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Ta sẽ đợi ngươi sáu mươi năm, hy vọng sáu mươi năm sau, khi sa mạc lại nổi bão cát đen, còn có thể gặp lại ngươi.

Lý Vọng Thư hiểu ý của Uông Tàng Hải, chính là hy vọng sáu mươi năm sau, hắn vẫn còn sống.

Nhưng đối với điều này, bản thân Lý Vọng Thư lại không có chút tự tin nào.

Dù sao người ta chỉ có thể tưởng tượng ra những thứ trong phạm vi nhận thức của mình.

Cổ Thần kia rốt cuộc là thứ gì, lại ở trong trạng thái nào.

Tất cả những điều này hắn đều không biết gì cả, chỉ có thể dựa vào một vài manh mối vụn vặt để suy đoán, kết luận rút ra thường khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Đúng lúc này, cảnh tượng xung quanh lại biến đổi, Uông Tàng Hải cũng theo sự thay đổi của hoàn cảnh, cả người đột ngột biến mất không thấy đâu.

Lúc này Lý Vọng Thư cảm nhận được một luồng dao động truyền đến từ dưới lòng đất.

Từ dưới lên trên, giống như máy photocopy, bắt đầu quét mọi người.

Đối với điều này hắn cũng không hoảng loạn, hiểu rằng đây là sức mạnh của viên thiên thạch ở đây.

Giống như chụp ảnh, sao chép lại trạng thái của mọi người lúc này, chờ đến khi bão cát đen nổi lên lần sau, nơi này hắn sẽ xuất hiện hình dáng hiện tại của mọi người.

Chỉ có điều những người khác thì không sao, nhưng khi luồng dao động đó truyền đến người Lý Vọng Thư thì lại xảy ra vấn đề.

Người khác về cơ bản chỉ là thoáng qua, không quá một giây, toàn bộ quá trình quét đã kết thúc.

Mà đến lượt hắn, quá trình này lại chậm một cách dị thường.

Giống như người khác là một cái USB 32MB, một giây là sao chép xong.

Còn đến lượt hắn, hắn lại là ổ cứng 32TB, tiến độ sao chép chậm đến mức khiến người ta phát điên.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể cảm nhận được, luồng dao động quét cơ thể hắn không giống như những người khác, quét qua là tiêu tán.

Mà nó trực tiếp tụ tập đến chỗ Thi Miết Vương trong đầu hắn.

Theo sự tụ tập của dao động ngày càng nhiều, toàn bộ Thi Miết Vương đều chậm rãi bắt đầu rung động theo luồng dao động này.

Loại rung động này hoàn toàn khác với trước đây, mỗi lần rung động trước đây, hoặc là Thi Miết Vương nhận ra điều bất thường, thông qua rung động để nhắc nhở ký chủ.

Hoặc là Lý Vọng Thư chủ động sử dụng sức mạnh của Thi Miết Vương, Thi Miết Vương thông qua phương thức rung động để tăng cường và khuếch tán tinh thần lực của hắn.

Nhưng lần này, Thi Miết Vương lại hoàn toàn là vì luồng dao động kia, dường như đã hình thành cộng hưởng với luồng dao động đó.

Thậm chí vì tần số rung động gần với luồng dao động kia, trên người Thi Miết Vương cũng xuất hiện một luồng dao động mỏng manh khác, bắt đầu du đãng qua lại trong cơ thể Lý Vọng Thư.

Lúc này, Lý Vọng Thư vốn cơ thể không có gì khó chịu, tức khắc cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa.

Đặc biệt là thỉnh thoảng hai luồng dao động còn va chạm vào nhau trong cơ thể hắn.

Điều này giống như trên mặt nước phẳng lặng, đồng thời ném xuống hai viên đá.

Sóng gợn do hai viên đá tạo ra va chạm, sinh ra hai đạo sóng gợn mới.

Nhưng bốn đạo sóng gợn lại lần nữa va chạm vào nhau, khiến cho số lượng dao động trong cơ thể hắn trong một khoảng thời gian ngắn đã tăng lên theo cấp số nhân, đạt đến một con số không thể tưởng tượng.

Chương 330

Hơn nữa vì con số này càng lớn, tốc độ tăng trưởng lại càng nhanh.

Điều này khiến Lý Vọng Thư cả người không tự chủ được bắt đầu run rẩy nhẹ.

Một bên, Trương Hải Hạnh, Hoắc Tú Tú và Hoắc Hữu Tuyết vẫn luôn chú ý đến hắn, gần như cùng lúc phát hiện trạng thái của hắn không ổn.

Nhưng chưa đợi các cô mở miệng, Lý Vọng Thư đã không thể chịu đựng được nữa, cả người ngã ngồi xuống đất.

Từng ngụm máu tươi từ miệng mũi chảy ra.

Cậu sao thế.

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên như vậy.

Đối mặt với sự lo lắng của các cô gái, Lý Vọng Thư rất muốn nói mình không sao.

Nhưng vừa mở miệng, lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Thi Miết Vương trong đầu càng rung động với một tần suất chưa từng có.

Điều này khiến Lý Vọng Thư tức khắc có cảm giác như đầu óc bị bỏ vào máy xay sinh tố.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn những người khác một cái, rồi cả người trực tiếp ngất đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lý Vọng Thư phát hiện mình đã trở về tòa nhà trong căn cứ.

Nhìn cách bài trí trong phòng, hẳn là thuộc phòng thí nghiệm hoặc phòng y tế của căn cứ cũ.

Vừa định quay đầu nhìn, không ngờ vừa động, lại cảm thấy một trận mệt mỏi truyền đến từ cơ thể.

Dạ dày thậm chí còn truyền đến một cảm giác trống rỗng cực độ.

Giống như tất cả các tế bào trong cơ thể đều đang phát ra tín hiệu đói khát.

Cảm giác đột ngột này khiến hắn nhất thời không nhịn được rên lên một tiếng.

Cách đó không xa lập tức truyền đến mấy giọng nói vui mừng.

Cậu tỉnh rồi à.

Cảm thấy thế nào.

Theo tiếng nói, liền thấy Trương Hải Hạnh và những người khác lập tức vây quanh.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư nhíu mày hỏi: Tôi hôn mê mấy ngày rồi.

Tại sao lại cảm thấy đói như vậy.

Mấy ngày.

Cái đó thì không có, từ lúc cậu ngất đến giờ, tính ra cũng chỉ mới qua nửa ngày thôi.

Cậu cứ yên tâm đi, bác sĩ Lương đã kiểm tra cho cậu rồi, cơ thể cậu không có vấn đề gì.

Nghe câu trả lời này, Lý Vọng Thư có chút ngây người.

Mới mấy tiếng.

Vậy tại sao tôi lại đói như vậy.

Đó là vì cơ thể cậu đang xảy ra một số biến hóa, cần một lượng

lớn năng lượng.

Cho nên bây giờ cậu mới có cảm giác đói khát vô cùng mãnh liệt.

Giọng của Lương Loan lúc này từ ngoài cửa truyền đến, đồng thời trong tay cô còn cầm một chồng tài liệu, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Theo cô đi vào phòng bệnh, phía sau còn có Mập mạp, trong tay bưng một tô mì lớn.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư, hắn liền không ngừng cười nói: Bác sĩ Lương quả nhiên liệu sự như thần, biết cậu vừa tỉnh dậy chắc chắn sẽ đói, nên đã bảo chúng tôi chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi.

Lý Vọng Thư vốn còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, giờ phút này nhìn thấy tô mì Mập mạp bưng vào, lập tức không nhịn được.

Cũng không màng đến sự mệt mỏi của cơ thể, hắn ngồi dậy giật lấy tô mì rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Mà Lương Loan cũng đứng một bên, vẻ mặt ngưng trọng nói: Điều kiện ở đây có hạn, không thể làm kiểm tra kỹ lưỡng hơn cho cậu.

Nhưng tôi vẫn thông qua quan sát kính hiển vi phát hiện, tế bào cơ thể cậu hiện tại cực kỳ hoạt bát.

Rõ ràng là tế bào bình thường, nhưng sức sống thể hiện ra lại không kém gì tế bào ung thư.

Đối với lời của Lương Loan, Lý Vọng Thư lúc này đang bận cúi đầu ăn, căn bản không có thời gian để ý.

Nhưng chữ ung thư kia lại làm mấy người bên cạnh hoảng sợ.

Ngay cả Trương Nhật Sơn đi vào theo cũng không khỏi nhíu mày, đồng thời có chút nghi hoặc hỏi: Cô nói cái này, rốt cuộc là có ý gì.

Nói cái gì mà chúng tôi nghe hiểu được đi.

Lương Loan nghe vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Nhật Sơn một cái, lại lần nữa sắp xếp lại ngôn ngữ rồi chậm rãi nói: Với trạng thái hiện tại của cậu ấy, tế bào giống như có thể phân chia vô hạn.

Phải biết giới hạn phân chia của tế bào soma bình thường của con người được gọi là giới hạn Hayflick, theo nghiên cứu, giới hạn này vào khoảng 40 60 lần.

Sau khi đạt đến giới hạn, tế bào sẽ không phân chia nữa.

Đó cũng là lúc con người già đi và chết.

Nói một cách dễ hiểu, cậu ấy hiện tại về cơ bản sẽ không già, trên lý thuyết thì sinh mệnh cũng không thấy điểm cuối.

Lương Loan nói, vốn tưởng rằng sẽ làm mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng ai ngờ sau khi cô nói xong, mọi người trên mặt đều một bộ vẻ mặt bình thản, thấy nhiều không lạ.

Điều này ngược lại làm cô cảm thấy có chút kinh ngạc: Không phải, các người có phải là không hiểu lời tôi nói không.

Tôi nói cậu ấy hiện tại rất có thể đã trường sinh bất lão.

Trường sinh bất lão đó, các người không thấy kỳ lạ chút nào sao.

Lúc này Lý Vọng Thư một tô mì đã vào bụng, cảm giác đói khát cuối cùng cũng được giảm bớt một chút.

Hắn đưa bát cho Mập mạp, bảo hắn đi múc thêm một bát nữa, lúc này mới có thời gian nhìn về phía Lương Loan.

Bác sĩ Lương, không có gì phải ngạc nhiên cả.

Trường sinh bất lão thì chắc không đến nỗi, chẳng qua là tuổi thọ dài hơn một chút thôi, không có gì đáng kinh ngạc.

Cái này mà không đáng kinh ngạc.

Cậu có biết tuổi thọ trung bình được thống kê chính thức của con người hiện nay mới hơn 70 tuổi không.

Theo ghi nhận chính thức, người sống lâu nhất là một bà cụ người Pháp, mới 122 tuổi.

Với trạng thái của cậu hiện tại, tôi cảm thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sống đến hai trăm tuổi chắc cũng rất nhẹ nhàng.

Cậu nói xem có đáng kinh ngạc không.

Người sống thọ nhất mới 122 tuổi sao.

Cũng không dài lắm nhỉ.

Lý Vọng Thư chưa kịp mở miệng, một bên Trương Hải Hạnh đã giọng điệu bình thản đáp lại một câu.

Điều này tức khắc làm Lương Loan cảm thấy càng thêm kinh ngạc.

Không chỉ vì vẻ mặt bình thản của Trương Hải Hạnh khi nói câu này, mà còn vì dường như mọi người xung quanh đều rất tán thành lời nói của Trương Hải Hạnh.

Điều này làm cô cảm thấy thực sự không thể tưởng tượng nổi, trợn to đôi mắt, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: Các người có phải có hiểu lầm gì về tuổi thọ của con người không. 122 tuổi đó, thế mà còn gọi là không dài.

Tôi nằm mơ cũng không dám mơ mình có thể sống đến tuổi này.

Lý Vọng Thư nhìn Lương Loan kinh ngạc, đang định mở miệng nói hai câu.

Vừa lúc này Mập mạp lại bưng một tô mì vào.

Cơn đói khát mãnh liệt làm hắn lập tức mất hứng nói chuyện, bưng bát lên ba hai miếng lại nhét đầy một tô mì lớn vào bụng.

Chỉ là ăn xong, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Không được, vẫn rất đói, Mập mạp lại làm cho tôi một bát nữa.

Chương 331

Đổi bát lớn, bát này nhỏ quá, ăn không có cảm giác gì cả.

Nhưng lần này, Lương Loan cũng không bận tâm đến chuyện 122 tuổi có được coi là trường thọ hay không.

Cô lập tức đứng ra ngăn cản: Cậu không thể ăn nữa.

Ăn nữa dạ dày của cậu sẽ không chịu nổi.

Nếu không cẩn thận làm rách dạ dày, ở đây chúng ta không có điều kiện để chữa trị cho cậu đâu.

Lý Vọng Thư đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng cảm giác đói khát mãnh liệt không ngừng ập đến, vẫn làm hắn cảm thấy mình bây giờ có thể nuốt trôi một con heo.

Hắn dùng sức lắc đầu, có chút bất đắc dĩ trả lời: Đạo lý tôi đều hiểu, nhưng cô không hiểu đâu, tôi bây giờ thật sự rất đói.

Cơn đói này không phải đói bình thường, bây giờ ngay cả cái bàn bên cạnh này tôi cũng muốn đến gặm hai miếng, cô hiểu cảm giác đó không.

Tôi biết, tôi đã nói trước đó, tế bào của cậu đột nhiên trở nên hoạt bát, cho nên cần một lượng lớn năng lượng.

Chỉ là cậu thật sự không thể ăn nữa, cậu yên tâm, cậu vừa ăn hai tô mì lớn rồi.

Đợi cơ thể cậu bắt đầu tiêu hóa và hấp thu dinh dưỡng và năng lượng của hai tô mì đó, cảm giác đói khát của cậu sẽ không nghiêm trọng như vậy nữa.

Cuối cùng, Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ,

nhưng ngay sau đó lại mở miệng hỏi: Vậy sau này tôi phải làm sao.

Theo cách nói của cô, sau này khẩu phần ăn của tôi chẳng phải cũng sẽ trở nên rất khoa trương sao.

Chắc là không đâu.

Nói đến chuyện chuyên môn, vẻ mặt Lương Loan lập tức trở nên nghiêm túc.

Cậu cảm thấy đói khát bây giờ, chỉ là do cơ thể cậu đột nhiên xảy ra biến hóa này, nên đại não chưa thích ứng kịp.

Hơn nữa cũng liên quan đến việc bản thân sự biến hóa này đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của cậu.

Đợi một thời gian nữa, cơ thể từ từ hồi phục, hẳn là có thể thoát khỏi cảm giác đói khát này.

Đương nhiên, sau này khẩu phần ăn có thể sẽ tăng lên, nhưng cũng không tăng nhiều.

Còn bây giờ, quả thực không có biện pháp nào tốt hơn.

Mấy ngày này, cảm giác đói khát của cơ thể cậu có lẽ sẽ kéo dài một thời gian.

Cho nên, khi cậu cảm thấy cực kỳ đói khát, tốt nhất hãy nghĩ đến chuyện khác, để phân tán sự chú ý của mình.

Bằng không thời gian sẽ giống như cậu bây giờ, cảm thấy mỗi một giây đều dài vô tận.

Hiểu rằng lời Lương Loan nói có lý, Lý Vọng Thư cũng bắt đầu cố gắng không để mình nghĩ đến tô mì sợi to của Mập mạp.

Thay vào đó, hắn nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mình hôn mê.

Nghĩ đến đây, hắn theo bản năng muốn xem xem, Thi Miết Vương

sau khi hấp thu sức mạnh của mảnh thiên thạch Cổ Đồng Kinh, có xảy ra biến hóa mới nào không.

Nhưng khi hắn theo thói quen tập trung tâm thần nhìn vào, cả người đang ngồi trên giường bệnh lập tức bật dậy.

Sao không thấy.

Thi Miết Vương đâu.

Sao lại biến mất.

Hay là đã di chuyển đến nơi khác.

Thi Miết Vương vốn vẫn luôn yên tĩnh ở trong đầu hắn, giờ phút này như chưa từng tồn tại, biến mất không dấu vết.

Hắn lại cố gắng khống chế tâm thần, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Thi Miết Vương.

Sao lại như vậy.

Chẳng lẽ Thi Miết Vương tự bò ra ngoài bay mất rồi.

Sau khi tìm kiếm không có kết quả, Lý Vọng Thư tức khắc cảm thấy một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Tuy rằng từ đầu, hắn vẫn luôn tìm mọi cách để loại bỏ mối họa ngầm là Thi Miết Vương.

Nhưng sự việc phát triển đến lúc này, Thi Miết Vương nghiễm nhiên đã trở thành lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

Bây giờ Thi Miết Vương đột nhiên không còn, không quen chỉ là một phương diện.

Mấu chốt là thiếu đi Thi Miết Vương, sau này đối mặt với Cổ Thần kia, lại nên ứng phó thế nào.

Phải biết Thi Miết Vương đã giúp hắn giải quyết không ít vấn đề

nan giải.

Có thể khống chế côn trùng không nói, nếu không có Thi Miết Vương giúp hắn nhìn thấu các loại ảo thuật hư vọng, cho dù chỉ gặp phải một con Ong người, cũng đủ khốn đốn.

Sao thế.

Có phải chỗ nào không khỏe không.

Nhìn sắc mặt đại biến của Lý Vọng Thư, Trương Hải Hạnh và những người khác lại bắt đầu lo lắng.

May mà lúc này hắn đột nhiên phản ứng lại, vội vàng lắc đầu nói: Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ ra một số chuyện.

Côn trùng tôi mang vào còn không.

Đi giúp tôi lấy một con lại đây, tôi có việc quan trọng.

Phải nhanh lên.

Nghe lời này, Trương Hải Hạnh không nói hai lời liền ra khỏi phòng bệnh, đi lấy hành lý của hắn.

Tuy rằng trong lúc dò đường phía trước, côn trùng mang theo đã toàn quân bị diệt.

Nhưng may mà ở chỗ những người khác, hắn vẫn còn để lại một ít.

Thực ra khi Trương Hải Hạnh mở miệng nói chuyện, hắn đã phản ứng lại.

Nếu Thi Miết Vương thật sự từ trong cơ thể hắn bò ra bay đi, thì hắn căn bản không thể có năng lực thông qua tâm thần để quan sát cơ thể mình.

Phải biết, năng lực này là sau khi nghe sấm lúc trước, hắn mới

khai phá ra được.

Nền tảng của năng lực này chính là Thi Miết Vương.

Chẳng mấy chốc, Trương Hải Hạnh đã chạy nhanh mang đến một cái hộp.

Lần này hộp còn chưa mở ra, trên mặt Lý Vọng Thư đã lộ ra nụ cười.

Bởi vì hắn đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của côn trùng trong hộp.

Thậm chí dù cách hộp, hắn cũng có thể điều khiển hành vi của những con côn trùng đó.

Hơn nữa so với trước đây, cảm giác này còn rõ ràng hơn, tốc độ thiết lập liên kết cũng nhanh hơn gấp mười lần.

Nói cách khác, Thi Miết Vương đúng là đã biến mất, nhưng nó không hề đi ra khỏi đầu ta.

Mà là đã hoàn toàn hợp làm một với ta.

Cho nên Lương Loan mới nói sức sống tế bào của ta hoạt bát như tế bào ung thư.

Chẳng lẽ nói, đây mới là hình thái cuối cùng của thuật cộng sinh người thú của Tây Vương Mẫu.

Ngay cả bản thân Tây Vương Mẫu cũng chưa thể đạt được, dung hợp hoàn toàn với nhau, từ đó đạt được trường sinh, thuật trường sinh chân chính.

Khi cánh cửa Thanh Đồng Môn khổng lồ từ từ mở ra, mấy người bất giác lùi lại vài bước.

Xuyên qua khe cửa rộng bằng một người, chỉ có thể nhìn thấy bóng tối vô tận phía sau cửa.

Nhưng Mập mạp ở bên cạnh lại có chút háo hức.

Bây giờ làm sao.

Chúng ta cứ ở đây chờ.

Hay là vào trong xem thử.

Lý Vọng Thư quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái: Muốn vào thì tự cậu vào.

Nhưng tôi nói cho cậu biết, Hoắc Linh sở dĩ biến thành cấm bà, một phần lớn nguyên nhân chính là đã từng vào cánh cửa Thanh Đồng này.

Cậu đừng có mà lừa, Hoắc Linh biến thành cấm bà là do ăn phải thi ba ba đan.

Chương 332

Lý thiếu, có phải cậu quên rồi không, dù là ở Tây Sa dưới đáy biển hay ở Tháp Mộc Đà, tôi đều có mặt mà.

Chẳng lẽ tôi lại không có chút cảm giác tồn tại nào, để cậu dùng chuyện ai cũng biết này mà lừa tôi sao.

Người ăn thi ba ba đan nhiều lắm, Văn Cẩm ăn rồi, tôi cũng ăn rồi.

Tôi nói cho cậu biết, cánh cửa Thanh Đồng này mới là chất xúc tác, bọn họ chính là vì đi vào trong, mới đẩy nhanh quá trình thi biến.

Cậu muốn vào tôi không cản, nhớ lúc thấy Tiểu ca thì nói với cậu ấy một tiếng, chúng tôi còn ở bên ngoài chờ cậu ấy.

Mập mạp ngượng ngùng cười: Vậy tôi vẫn nên ở ngoài chờ thôi.

Cửa Thanh Đồng đã mở, tin rằng Tiểu ca ở bên trong chắc chắn sẽ biết.

Tôi không vào đâu, không thì cậu ấy lại hiểu lầm tôi đang giục cậu ấy.

Nói đến đây, vẻ mặt Mập mạp bỗng trở nên nghiêm túc, có chút lo lắng nói: Nếu sau cánh cửa Thanh Đồng này nguy hiểm như vậy, Tiểu ca ở bên trong lâu thế, liệu có bị ảnh hưởng không.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Đừng quên, cậu ấy là Trương Khởi Linh.

Cánh cửa Thanh Đồng này chắc không phải lần đầu cậu ấy vào, chắc là không có ảnh hưởng gì nhiều đâu.

Đang nói, Trương Hải Hạnh bỗng giơ tay chỉ vào bên trong cửa Thanh Đồng.

Mau nhìn kìa, bên trong có động tĩnh.

Chỉ thấy bên trong cánh cửa Thanh Đồng tối om, bỗng nhiên xuất hiện một đốm sáng.

Chỉ là đốm sáng này chỉ lóe lên rồi tắt, rất nhanh đã biến mất.

Nhưng may mà rất nhanh nó lại xuất hiện, chớp tắt liên tục, có thể thấy rõ ràng, đốm sáng đang từ sâu trong cửa Thanh Đồng đi ra ngoài.

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn phải đợi gần nửa giờ, mới nhìn rõ được, đốm sáng đó hẳn là một người cầm đèn pin đang đi tới.

Do tay đung đưa khi đi đường, từ ngoài cửa nhìn vào mới có hiệu ứng chớp tắt.

Trời ạ, Tiểu ca dùng đèn pin hiệu gì mà lâu thế vẫn còn điện.

Đối mặt với lời cảm thán của Mập mạp, Lý Vọng Thư trong lòng lại hiểu rõ.

Buồn chai dầu hẳn là từ lúc đi vào đến giờ chưa dùng đèn pin, nên mới có thể duy trì lâu như vậy.

Đồng thời trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò, cậu ta rốt cuộc đã trải qua những gì phía sau cánh cửa.

Nghĩ đến việc những nghi vấn này sắp được giải đáp, lòng hắn cũng không khỏi nóng lên.

Nhưng không gian sau cánh cửa Thanh Đồng dường như cũng giống như chính cánh cửa, lớn đến mức khiến người ta khó có thể lý giải.

Mấy người cứ thế nhìn ánh đèn pin đó, lại lắc lư thêm nửa giờ nữa, lúc này mới có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng của Buồn chai dầu.

Theo ánh đèn ngày càng gần, mọi người cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

May mà chuyện lo lắng nhất không xảy ra, Buồn chai dầu vẫn là Buồn chai dầu trước kia.

Chỉ là cả người trông sắc mặt tái nhợt đi không ít.

Đồng thời sau lưng cậu ta còn cõng một cái ba lô còn lớn hơn cả thân thể.

Khó khăn lắm mới đợi được cậu ta đi ra khỏi cửa Thanh Đồng, mọi người vội vàng đón lấy.

Lý Vọng Thư lúc này mới phát hiện, cái túi lớn sau lưng Buồn chai dầu lại được ghép nối đơn giản từ mấy miếng da rắn.

Khi ba lô được đặt xuống đất, có thể thấy bên trong chứa đầy một túi sắt vụn đồng nát.

Nhưng Lý Vọng Thư không quan tâm đến những thứ đó, mà trước tiên cho cậu ta một cái ôm thật chặt.

Thế nào, tốc độ của tôi rất nhanh phải không.

Buồn chai dầu vốn ít nói gật đầu, nhàn nhạt nói: Tôi biết, tôi ở bên trong cũng đã cảm nhận được sự dị động của long mạch.

Lúc này Mập mạp cũng chen vào, lại một hồi hàn huyên.

Thấy Lý Vọng Thư và Mập mạp đã khuấy động không khí, ba người Trương gia cũng nhìn nhau một cái, sau đó hướng về phía Buồn chai dầu làm một thủ thế vô cùng kỳ quái.

Đồng thời trong miệng đồng thanh nói: Xin ra mắt Trương Khởi Linh.

Lý Vọng Thư ban đầu còn tưởng rằng, họ sẽ kéo quan hệ một chút, hồi tưởng lại quá khứ, sau đó mới chính thức ra mắt gia chủ.

Nhưng ai ngờ ba người họ lại trực tiếp như vậy.

Thủ thế kỳ quái thì có thể hiểu được, hẳn là thủ thế chứng minh mình là người Trương gia.

Dù sao ngoài người Trương gia, ngón tay của người khác rất khó tạo ra hình dạng kỳ quái như vậy.

Nhưng trực tiếp dùng Trương Khởi Linh để thay thế cho tộc trưởng gia tộc, lại khiến người nghe có chút không quen tai.

Xem ra, trong lòng người Trương gia, cái tên Trương Khởi Linh này, còn cao hơn cả tộc trưởng không ít nhỉ.

Dù sao cũng là chuyện nội bộ Trương gia, lúc này Lý Vọng Thư cũng không nhiều lời.

Nhưng Buồn chai dầu cũng không biểu lộ cảm xúc gì khác.

Chỉ là mặt không biểu cảm quét qua ba người một cái, sau đó gật đầu.

Trương Người Du Hành, Trương Hải Hạnh, Trương Nhật Sơn, các ngươi cũng không thay đổi nhiều.

Anh em Trương Người Du Hành thì không sao, nhưng Trương Nhật Sơn lại có chút xấu hổ, nhưng ông ta vẫn cắn răng nói: Tôi biết ngài đã khôi phục lại toàn bộ ký ức, chuyện trước kia, tôi đều có thể giải thích.

Rất nhiều chuyện, thực ra không phải như ngài nghĩ, dù ngài có trừng phạt thế nào, tôi đều có thể chấp nhận.

Hôm nay tôi chỉ muốn cầu xin ngài một việc, hy vọng ngài có thể đồng ý cho Trương Khải Sơn, trở về Trương gia.

Nói rồi, Trương Nhật Sơn cả người liền quỳ xuống trước mặt Buồn chai dầu.

Lý Vọng Thư là thế nào cũng không ngờ tới, Trương Nhật Sơn

lần này nhất quyết đòi đi cùng, lại là vì việc này.

Điều này làm hắn có chút khó hiểu, dù sao Phật gia đã chết từ lâu rồi.

Hơn nữa bây giờ Trương gia cũng đã tan rã, tranh giành một cái danh phận như vậy trở về, dường như cũng không có tác dụng gì.

Nhưng thái độ của Trương Nhật Sơn dường như vô cùng kiên quyết, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, rất có dáng vẻ ngươi không đồng ý, ta liền quỳ chết ở đây.

Có lẽ lúc trước khi ông ta đề nghị, Trương gia cổ lâu có thể giúp Buồn chai dầu khôi phục ký ức, cũng đã cân nhắc việc này rồi.

Lúc này Buồn chai dầu cũng mở miệng: Trương gia đã không còn, bây giờ nói những điều này, còn có ý nghĩa gì sao.

Nhưng lần này, không chỉ Trương Nhật Sơn, mà cả Trương Người Du Hành cũng mở miệng phản bác: Chỉ cần ngài, Trương Khởi Linh còn ở, Trương gia liền còn.

Chúng ta đều là người Trương gia, người còn thì Trương gia còn.

Mất đi chẳng qua chỉ là một đống nhà cửa thôi.

Cũng không biết có phải lời này đã làm cho lòng Buồn chai dầu có sự thay đổi hay không, chỉ thấy cậu ta đưa tay đỡ Trương Nhật Sơn dậy, nhàn nhạt nói: Chuyện trước kia ta không muốn nhắc lại, ông ấy muốn về Trương gia cũng tùy ông ấy.

Nói xong, cũng không để ý đến Trương Nhật Sơn mặt mày vui mừng khôn xiết, mà quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, dùng tay chỉ vào đống sắt vụn đồng nát trên mặt đất nói: Mấy thứ này, đều là ta thu thập được ở sau cửa, đều là những mảnh vũ khí cổ đại.

Nhưng về chất liệu, lại giống hệt với cửa Thanh Đồng.

Hẳn là người thời viễn cổ, dùng để đối kháng với kẻ địch vô hình kia, sau này sẽ dùng đến.

Lý Vọng Thư không ngờ, Buồn chai dầu lại cho mình một bất ngờ.

Uông Tàng Hải đã từng nói, đồng thau có thể có tác dụng khắc chế nhất định đối với nham thạch màu đen dưới lòng đất.

Đồng thau mà ông ta nói, chắc chắn không phải là đồng thau thông thường.

Trước đây Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ, nên làm thế nào để cạy một ít đồng từ cửa Thanh Đồng ra dùng.

Không ngờ vừa buồn ngủ, Buồn chai dầu đã mang gối đầu đến.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng nói chuyện, khóe mắt đã quét thấy một bóng đen, từ trong bóng tối lao ra, tiếp theo liền tấn công mọi người.

Cẩn thận, mọi người mau tránh ra.

Sâu trong núi rừng Trường Bạch, một đội người đang bất chấp gió tuyết không ngừng tiến về phía trước.

Mặc dù đội ngũ này không đông, nhưng tốc độ di chuyển lại nhanh đến lạ thường.

Bốn người đi đầu, dù mỗi người đều cõng một chiếc túi lớn, nhưng tốc độ trên tuyết vẫn nhanh hơn nhiều so với người thường đi trên đất bằng.

Hơn nữa, trên người bốn người còn buộc một sợi dây thừng, kéo theo một gã mập duy nhất đang tụt lại phía sau.

Này Mập Mạp, lúc trước đã bảo cậu về Bắc Bình trước đi, cậu cứ nhất quyết đòi theo.

Bây giờ lại ra nông nỗi nửa sống nửa chết thế này, cậu nói xem có phải là tự dưng tìm việc khổ không.

Sau khi ra khỏi Cổ Đồng Kinh, Lý Vọng Thư lập tức chia quân làm hai ngả.

Một ngả do Hoắc Hữu Tuyết dẫn đội, mang những thứ lấy được từ Cổ Đồng Kinh về Bắc Bình.

Còn Lý Vọng Thư thì bay thẳng đến Đông Bắc, chuẩn bị đón Buồn Du Bình, người vẫn còn ở trong Cửa Đồng Xanh để kéo dài thời gian cho hắn.

Chương 333

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là không chỉ Mập Mạp đòi đi cùng mình đón Buồn Du Bình, mà ngay cả hai anh em Trương Nhật Sơn và Trương Hải Hạnh, những người luôn né tránh Buồn Du Bình, cũng bất ngờ muốn đi cùng.

Theo lời họ, trừ khi họ không nhận mình là người nhà họ Trương, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ có lúc đối mặt với Buồn Du Bình.

Chuyện này càng kéo dài, trong lòng họ lại càng áy náy.

Thay vì đến lúc đó phải xấu hổ dằn vặt, chi bằng nhân cơ hội này, thoải mái đường hoàng đi nghênh đón tộc trưởng.

Lý Vọng Thư cũng hiểu ý của họ, dù sao trước đó họ cũng đã có hành vi né tránh.

Lần này có hắn, một người có quan hệ thân thiết với Buồn Du Bình ở đây, ít nhiều cũng có thể làm dịu đi không khí.

Đương nhiên, hai anh em Trương Hải Hạnh còn dễ nói.

Người thực sự khó xử là Trương Nhật Sơn.

Phải biết năm xưa hắn đi theo Phật gia, đã không ít lần gài bẫy Buồn Du Bình.

Sau hành động ở núi Tứ Cô Nương, hắn đã bí mật giam cầm Buồn Du Bình rất nhiều năm.

Ở đây có lẽ có đủ loại lý do, nhưng Lý Vọng Thư đoán, lý do lớn nhất có thể là vì thân phận tộc trưởng của Buồn Du Bình.

Phải biết rằng thân thế của Buồn Du Bình và Phật gia có thể nói là rất giống nhau, đều là con của người trong tộc kết hôn với phụ nữ

ngoại tộc.

Nhưng kết quả lại là Buồn Du Bình mang trong mình dòng máu kỳ lân hiếm có của nhà họ Trương, sau này còn trở thành tộc trưởng.

Còn Phật gia thì cả hai cha con đều bị đuổi khỏi nhà họ Trương.

Nói rằng trong chuyện giam cầm Buồn Du Bình năm đó, trong lòng Phật gia không có chút cảm xúc cá nhân nào, Lý Vọng Thư là người đầu tiên không tin.

Mà với tư cách là phó quan của Phật gia, việc Trương Nhật Sơn hôm nay có thể đi cùng đến núi Trường Bạch mới là điều khiến Lý Vọng Thư ngạc nhiên nhất.

Nhưng đó đều là chuyện riêng của Trương Nhật Sơn, Lý Vọng Thư không tiện đánh giá.

Điều thực sự khiến hắn không thể chịu nổi là gã Mập Mạp này đã làm chậm tốc độ của cả đội một cách nghiêm trọng.

Lúc này, Mập Mạp đi phía sau cũng cảm thấy rất tủi thân, nghe Lý Vọng Thư nói, vừa thở hổn hển vừa không nhịn được mắng: Cậu còn mặt dày mà nói à.

Đến đón Tiểu Ca, tôi là một trong số ít những người bạn đã cùng anh ấy vào sinh ra tử mấy lần, không đến có hợp lý không.

Tôi cũng xui tám kiếp mới vớ phải mấy người các cậu, vào núi cứ như cắn thuốc vậy.

Thử hỏi có người bình thường nào leo núi tuyết mà lại chạy không.

Các người có biết chạy quá tốc độ là gì không.

May là trong núi không có cảnh sát giao thông, nếu không thì cũng phải cho các người học một khóa an toàn giao thông.

Biết các người là siêu nhân rồi, nhưng tôi thì không phải.

Các người không thể thông cảm cho một người trẻ tuổi như tôi một chút được à.

Lúc này đội ngũ đã lên đến trên vạch tuyết, xung quanh trắng xóa, nhiệt độ không khí đã xuống dưới không độ.

Nhưng nhìn bộ dạng thở hồng hộc, mặt đỏ tía tai của Mập Mạp, Lý Vọng Thư trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Dù sao trong cả đội, có ba người nhà họ Trương, thể năng bẩm sinh đã mạnh hơn người thường rất nhiều.

Còn lại là chính hắn, vì đã hoàn toàn dung hợp với Thi Miết Vương ở Cổ Đồng Kinh nên có được thể chất không thua kém gì người nhà họ Trương.

Vì vậy, họ rất dễ dàng bỏ qua sự thật rằng Mập Mạp chỉ là một người bình thường.

Dù đã dùng dây thừng kéo cậu ta đi, nhưng cứ đi một lúc, hưng phấn lên là chân lại vô thức tăng tốc.

Dù sao Buồn Du Bình vẫn còn ở trong Cửa Đồng Xanh, ai biết được anh ta đang phải đối mặt với cái gì.

Xét theo kinh nghiệm mấy lần đối đầu với vệt đen kia trước đây, cuộc sống của Buồn Du Bình sau Cửa Đồng Xanh hẳn là không hề dễ dàng.

Thế là nhìn Mập Mạp đã mệt đến mức lầm bầm chửi bới, hắn liền cười nói: Cố gắng thêm chút nữa đi, phía trước không xa chính là suối nước nóng mà chúng ta từng đi qua.

Lần này chúng ta vẫn sẽ qua đêm ở đó, ngâm chân cho thoải mái.

Dù sao lần này, chúng ta cũng coi như ngựa quen đường cũ,

đương nhiên phải tăng tốc độ lên.

Lý Vọng Thư nói không sai, khác với lần trước vừa đi vừa tìm lối vào Vân Đỉnh Thiên Cung.

Lần này quay lại chốn cũ, phần khó nhất là tìm đường đã không còn cần thiết.

Vì vậy trên suốt chặng đường, ngoài việc Mập Mạp hơi theo không kịp tốc độ của mọi người ra, toàn bộ quá trình có thể nói là không có gì nguy hiểm.

Thậm chí Lý Vọng Thư còn tranh thủ thời gian ở ngoài đống đá lởm chởm, cúng bái thi thể của cha vợ một chút.

Sau đó đi thẳng xuống dưới, vô cùng thuận lợi đến được không gian rộng lớn bên ngoài Cửa Đồng Xanh.

Nhìn nơi này không khác mấy so với lúc mọi người rời đi năm đó, nhưng Lý Vọng Thư vẫn có cảm giác như quay lại chốn xưa.

Ngược lại, tư duy của Mập Mạp tương đối bay bổng, nhìn quan tài trống của Vạn Nô Vương, không nhịn được hỏi Trương Hải Hạnh: Thật ra có một vấn đề luôn làm tôi thắc mắc, lúc đó, cô đã làm thế nào mà dẫn theo đám người Uông gia biến mất ngay dưới mắt chúng tôi vậy.

Trương Hải Hạnh nghe vậy cười cười: Không nói cho cậu biết đấy, cậu cứ từ từ mà thắc mắc đi.

Nói xong, cô lại nhíu mày nhìn về phía Lý Vọng Thư: Bây giờ chúng ta đã đến nơi rồi, nhưng làm thế nào để mở Cửa Đồng Xanh này ra đây.

Lý Vọng Thư lúc này cũng có chút lúng túng, trong lòng hắn rõ ràng, muốn mở Cửa Đồng Xanh, Quỷ Tỉ mới là mấu chốt.

Nhưng sau khi ra khỏi Cổ Đồng Kinh, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng đón Buồn Du Bình ra, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì, Mập Mạp bên cạnh liền cười nói: Thấy chưa, lúc quan trọng vẫn phải dựa vào Mập gia tôi đây.

Nói rồi, cậu ta từ từ đi về phía Cửa Đồng Xanh.

Ngay khi mọi người đều cho rằng cậu ta biết cách mở cửa, gã này lại giơ tay lên gõ vào Cửa Đồng Xanh.

Vừa gõ cửa vừa gân cổ lên la hét.

Có ai ở nhà không.

Tiểu Ca, mau mở cửa, có họ hàng đến chơi này.

Tiểu Ca, anh có nghe thấy không.

Dậy đi tiểu đi.

Tiểu Ca, Tiểu Ca, cơm hộp của anh tới rồi, phiền anh mở cửa lấy một chút.

Nghe Mập Mạp càng gọi càng vớ vẩn, Lý Vọng Thư vội vàng tiến lên ngăn cản: Đừng la nữa, coi chừng gọi đám Thanh điểu của Tây Vương Mẫu tới đấy.

Sợ gì, ở Tháp Mộc Đà, ngay cả Xà Mẫu cũng phải khách sáo với chúng ta, chứng tỏ chúng ta là khách quý của Tây Vương Mẫu.

Không bắt đám Thanh điểu đó rót trà dâng nước cho chúng ta đã là phúc của chúng rồi, giờ chúng cũng không dám nhe răng với chúng ta đâu.

Thấy Mập Mạp còn định tiếp tục gõ cửa, Lý Vọng Thư vội vàng nói: Được rồi, được rồi, hay là để tôi thử xem.

Nói rồi, Lý Vọng Thư nhắm mắt lại, một tay đặt lên cửa, đồng thời tập trung toàn bộ tâm trí vào Cửa Đồng Xanh.

Thật kỳ lạ, theo ý niệm mở cửa mà Lý Vọng Thư truyền đi, tòa Cửa Đồng Xanh khổng lồ này lại thật sự bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Sau đó, trong mắt mọi người, nó từ từ mở ra một khe hở.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ, bóng người kia lại nhanh đến vậy.

Từ lúc lọt vào khóe mắt hắn cho đến khi đối phương phát động tấn công, hắn chỉ kịp đẩy những người khác sang một bên.

Hơn nữa, gã kia hành động không một tiếng động, bốn người nhà họ Trương ở bên cạnh mà không một ai phát hiện ra sự tồn tại của nó từ trước.

Nhưng may mắn là mục tiêu của đối phương không phải là những người khác, mà là nhắm thẳng vào Lý Vọng Thư.

Vì vậy, hắn mới có thể sau Trương Nhật Sơn và Buồn Du Bình, suýt soát tránh được đòn tấn công bất ngờ.

Cũng cho đến lúc này, hắn mới nhìn rõ bộ dạng của kẻ tấn công.

Đối phương vóc người thấp bé, chiều cao chỉ đến ngực bọn họ.

Chương 334

Trên người mặc một chiếc áo choàng da rách nát, trên áo choàng còn sót lại một vài mảnh áo giáp.

Đương nhiên, quỷ dị nhất vẫn là cái đầu của đối phương.

Cả cái đầu da bọc xương không nói, mấu chốt là nó nhỏ một cách bất thường, trông chỉ bằng một nửa người thường.

Hơn nữa, xương cổ tăng sinh nghiêm trọng, không chỉ dài hơn cổ người bình thường vài đốt mà trên đó còn mọc đầy gai xương dài.

Mãng Cổ Thi.

Mọi người cẩn thận, là Mãng Cổ Thi.

Nhìn rõ con quái vật có ngoại hình gần giống Uông Tàng Hải trước mắt, Lý Vọng Thư lập tức nhận ra, thứ này chính là Mãng Cổ Thi chuyên đi tìm thức ăn cho Cổ Thần.

Chỉ là hắn không hiểu, tại sao thứ này lại xuất hiện ở đây.

Nghe Lý Vọng Thư nói, đám người Trương Hải Hạnh lập tức căng thẳng.

Lúc ở trong thiên thạch Cổ Đồng Kinh, họ đã từng diện kiến Uông Tàng Hải.

Hay nói đúng hơn là hoàn toàn không nhìn thấy và không cảm nhận được sự tồn tại của Uông Tàng Hải.

Phải biết không biết mới là đáng sợ nhất, rõ ràng biết trước mắt có quái vật, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy nó trông như thế nào.

Vì vậy, đối với Mãng Cổ Thi, trong lòng họ lo lắng nhất.

Ngược lại, Buồn Du Bình khá ăn ý, thấy Lý Vọng Thư trái né phải

tránh, vẻ mặt căng thẳng, lập tức mở miệng hỏi: Vị trí cụ thể.

Hướng 12 giờ của tôi, cách hai bước.

Theo tiếng Lý Vọng Thư vừa dứt, Buồn Du Bình một bước dài đã đến trước mặt Lý Vọng Thư, thanh Hắc kim cổ đao trong tay chém thẳng vào khoảng không trước mặt.

Nhưng điều khiến Lý Vọng Thư không thể ngờ tới là một nhát đao hoàn hảo của Buồn Du Bình, dù là về lực đạo hay góc độ, lại chém hụt.

Cũng không thể nói là hoàn toàn chém hụt, ít nhất trong mắt Lý Vọng Thư, nhát đao đó của Buồn Du Bình đã chém trúng người Mãng Cổ Thi.

Chỉ có điều Mãng Cổ Thi đó giống như một hình chiếu 3D, Hắc kim cổ đao xuyên qua cơ thể nó mà không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thấy cảnh này, Lý Vọng Thư ngây cả người.

Có một khoảnh khắc, hắn còn bắt đầu nghi ngờ, cái gọi là Mãng Cổ Thi có phải là ảo giác của mình hay không, thực chất là do mình tưởng tượng ra.

Nhưng ngay giây tiếp theo, hắn lập tức hiểu ra đây tuyệt đối không phải là ảo giác.

Trong khoảnh khắc hắn sững sờ, bàn tay gầy như que củi của Mãng Cổ Thi đã tát một phát vào ngực hắn.

Sau đó cả người hắn, không hề có dấu hiệu báo trước, bay ngược ra sau, đập mạnh vào Cửa Đồng Xanh đã đóng lại, rồi mới rơi xuống đất nằm sấp, rất lâu không thể đứng dậy.

Thấy tình hình này, không chỉ Lý Vọng Thư mà cả những người

khác, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng cũng tan biến.

Dù sao vừa rồi, Lý Vọng Thư giống như bị một chiếc xe tải đâm phải.

Nếu là tự hắn biểu diễn, tuyệt đối không thể bay cao và xa như vậy.

Hơn nữa trong khoảnh khắc đó, tiếng xương ngực Lý Vọng Thư vỡ vụn, trong môi trường yên tĩnh này trở nên vô cùng rõ ràng.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ, thực lực của Mãng Cổ Thi lại mạnh đến thế.

Mặc dù lúc đầu hắn vì đẩy mọi người ra mà mất thế chủ động, nhưng tốc độ và sức mạnh của Mãng Cổ Thi đều vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Mấu chốt nhất là vừa rồi Buồn Du Bình rõ ràng đã chém trúng đối phương, nhưng lại không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Kiểu chiến đấu chỉ có thể bị động chịu đòn mà không thể phản công này, kết quả đã quá rõ ràng.

Đặc biệt là bây giờ, cảm giác từ lồng ngực truyền đến, xương sườn ít nhất đã gãy hai cái.

Mỗi một hơi thở đều kèm theo cơn đau dữ dội.

Trong tình huống này, đến chạy trốn cũng không làm được, chỉ có thể dựa vào Cửa Đồng Xanh, trơ mắt nhìn đối phương từng bước tiến về phía mình.

Bây giờ ở vị trí nào.

Giọng của Buồn Du Bình lại vang lên từ cách đó không xa, nhưng lần này, Lý Vọng Thư không trả lời, mà lại nhìn chằm chằm vào Mãng Cổ Thi đang đứng cách mình không xa, cẩn thận quan sát.

Một lúc lâu sau, hắn mới từ từ mở miệng nói: Thứ này dường như rất kiêng kỵ Cửa Đồng Xanh, nó chỉ đứng cách tôi ba bước, không dám lại gần.

Lời nói của Lý Vọng Thư lập tức nhắc nhở mọi người, không cần mở miệng, những người khác liền liếc nhìn nhau, sau đó từ trong đống đồ nát mà Buồn Du Bình mang ra, lấy ra mấy món vũ khí còn có chút sát thương.

Sau đó bốn người xếp thành hình chữ điền, tấn công về phía vị trí mà Lý Vọng Thư nói.

Lần này, đến lượt Mãng Cổ Thi chủ quan.

Có lẽ nó cũng không ngờ, những món đồ nát trong tay bốn người lại không xuyên qua cơ thể như thanh Hắc kim cổ đao trước đó, mà là đâm thật vào trong cơ thể nó.

Theo những món vũ khí đồng thau nát đó đi vào cơ thể, Mãng Cổ Thi vốn luôn ẩn thân cuối cùng cũng hiện ra chân thân.

Nhìn thấy Mãng Cổ Thi người không ra người quỷ không ra quỷ trước mặt, mấy người lại không hề hoảng sợ, mà lại phối hợp ăn ý không ngừng tấn công.

Không thể không nói, thực lực của người nhà họ Trương không chỉ thể hiện ở thể năng của họ.

Giống như bốn người hiện tại, rõ ràng trước đó căn bản không phối hợp với nhau nhiều, nhưng lại có thể tiến thoái có trật tự, tỏ ra vô cùng ăn ý.

Trong mắt Lý Vọng Thư, bốn người giống như đang thi triển trận pháp trong tiểu thuyết võ hiệp.

Bốn người phối hợp lại, uy lực đã vượt xa con số bốn.

Rất nhanh, dưới sự kiềm chế của hai anh em Trương Hải Hạnh, Buồn Du Bình và Trương Nhật Sơn một trái một phải, lại có thể vặn gãy cái đầu dị dạng của Mãng Cổ Thi.

Lúc này, Mãng Cổ Thi vốn còn đang tung tăng nhảy nhót, đại sát tứ phương, lập tức ngã xuống đất.

Tiếp theo cơ thể như tự bốc cháy, toàn thân tỏa ra một lượng lớn khói đen.

Theo khói đen phiêu tán, hiện trường chỉ còn lại mấy mảnh đồng thau đã đâm vào cơ thể nó, như thể Mãng Cổ Thi chưa từng xuất hiện.

Không ngờ tốc độ của Cổ Thần lại nhanh đến vậy.

Buồn Du Bình chân trước vừa ra khỏi Cửa Đồng Xanh, chân sau Mãng Cổ Thi đã tìm tới.

Hơn nữa xem bộ dạng của Mãng Cổ Thi vừa rồi, mục tiêu rõ ràng, chính là nhắm vào mình.

Xem ra mất đi sự kiềm chế của Buồn Du Bình, ánh mắt của Cổ Thần đã hoàn toàn chuyển sang mình.

Thật đúng là phiền phức, cũng không biết thuộc hạ của nó rốt cuộc còn có bao nhiêu con quái vật như Mãng Cổ Thi.

Nếu một lần đến mấy con, vậy mình cũng không cần phải giãy giụa nữa.

Nhìn Mãng Cổ Thi biến mất, tâm trạng của Lý Vọng Thư lại nặng nề chưa từng có.

Thứ này ngoài mình ra, ngay cả Buồn Du Bình cũng không thể nhận ra nó tiếp cận.

Như vậy hoàn toàn khó lòng phòng bị, chẳng lẽ mình cứ thế không ngủ được mãi sao.

May mắn là ngoài một con Mãng Cổ Thi bất ngờ xuất hiện, tiếp theo không có sự cố ngoài ý muốn nào khác.

Khiến cho họ trong ngày đầu tiên đã thuận lợi ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, đến suối nước nóng nghỉ ngơi.

Nhưng dù là nghỉ ngơi, Lý Vọng Thư cũng không dám lơ là cảnh giác, vẫn ép mình phải tỉnh táo.

Nhưng điều này lại khiến Trương Hải Hạnh đau lòng không thôi.

Nhìn Lý Vọng Thư rõ ràng bị thương nặng như vậy mà vẫn cố gắng chống đỡ cảnh giới, cô không nhịn được khuyên nhủ: Anh đừng cố nữa, nếu còn có Mãng Cổ Thi, đã sớm xuất hiện rồi.

Anh nên nghỉ ngơi cho tốt đi, cũng không biết anh rốt cuộc bị thương thế nào rồi, đừng để Mãng Cổ Thi chưa tới mà anh đã tự làm mình suy sụp trước.

Lý Vọng Thư đương nhiên hiểu sự lo lắng của Trương Hải Hạnh, chính hắn còn rõ hơn ai hết tình trạng của mình.

Cú đánh đó của Mãng Cổ Thi khiến xương sườn của hắn chắc chắn gãy không chỉ một cái.

Chương 335

Hơn nữa hắn còn mơ hồ cảm nhận được, đối phương không thực sự muốn giết hắn.

Xét theo tình hình lúc đó, cú đánh của Mãng Cổ Thi nếu đánh vào đầu hắn, thì bây giờ hắn hẳn đã đang xếp hàng trước quầy của Mạnh bà rồi.

Làm bị thương chứ không giết, mục đích của Mãng Cổ Thi hẳn là muốn bắt mình.

Đây là kết luận mà Lý Vọng Thư đã rút ra được trên suốt quãng đường nằm trên lưng mọi người.

Nhưng lúc này nhìn vẻ mặt lo lắng của Trương Hải Hạnh, hắn vẫn an ủi: Tôi cũng muốn nghỉ ngơi lắm chứ.

Nhưng mấy cái xương sườn này, chỉ cần thở mạnh một chút là đau thấu trời, căn bản không ngủ được.

Cho nên vừa hay cảnh giới thay các người, để các người nghỉ ngơi cho tốt.

Dù sao ngày mai xuống núi, còn phải dựa vào các người tiếp tục cõng tôi mà.

Bên này vừa trấn an Trương Hải Hạnh một câu, không ngờ bên kia Mập Mạp lại tỉnh táo hẳn lên.

Cả người tiến đến bên cạnh Lý Vọng Thư, sắc mặt có chút nghiêm túc nói: Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách.

Không phải tôi nói chuyện giật gân, nhưng tôi cứ có cảm giác loại quái vật như Mãng Cổ Thi sẽ không chỉ có một con.

Uông Tàng Hải không phải cũng bị biến thành loại quái vật này sao.

Nếu Uông Tàng Hải có thể biến thành Mãng Cổ Thi, chứng tỏ những người khác có lẽ cũng có thể.

Cổ Thần kia cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, trời mới biết nó đã tạo ra bao nhiêu thứ này.

Lần này gặp phải con này, có lẽ là trùng hợp ở gần đây, hơn nữa Tiểu Ca cũng vừa mới từ Cửa Đồng Xanh ra, cho nên mới chỉ có một con chạy tới.

Nhưng sau này thì sao.

Nếu đột nhiên xuất hiện một đám, thì không dễ đối phó đâu.

Mấu chốt là thứ này lại có thể tàng hình, quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị.

Theo tôi, cậu cứ ở lại chỗ Cửa Đồng Xanh đi, đợi vết thương của cậu lành rồi tính tiếp.

Mập Mạp nói rất rõ ràng, và cũng có thể coi là một cách.

Nhưng Lý Vọng Thư vẫn lắc đầu: Mãng Cổ Thi không giống với các loại bánh chưng khác, bọn chúng có thể đi khắp nơi thu gom bánh chưng cho Cổ Thần.

Điều này cho thấy trí thông minh của chúng dù không bằng người thường, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết ứng biến.

Chúng quả thực không dám đến gần Cửa Đồng Xanh, nhưng khoảng cách đó thật sự quá gần.

Chẳng cần vũ khí tầm xa, chỉ cần ném đá tới thôi là tôi cũng không chịu nổi.

Chẳng lẽ tôi cũng chạy vào trong Cửa Đồng Xanh sao.

Trước khi chuẩn bị chu toàn, tốt nhất cậu đừng vào.

Phía sau Cửa Đồng Xanh cũng có vệt đen, hơn nữa là vệt đen rất lớn.

Giọng của Buồn Du Bình lúc này từ cách đó không xa truyền đến, Lý Vọng Thư nghe vậy cười khổ lắc đầu: Đoán được rồi, chỉ cần nhìn Cửa Đồng Xanh lớn như vậy, là biết thứ bên trong tuyệt đối không nhỏ.

Dứt lời, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn Mập Mạp, cười nói: Đương nhiên, tôi cũng không phải là hoàn toàn không có cách đối phó.

Mãng Cổ Thi rõ ràng là nhắm vào tôi, chỉ cần tôi không có mặt, chúng hẳn sẽ không tấn công các người.

Lý Vọng Thư vừa nói đến đây, Trương Hải Hạnh lập tức sốt ruột: Anh đang nói bậy gì vậy.

Yên tâm, tôi còn chưa muốn chết đâu, sẽ không làm chuyện ngu ngốc.

Ý của tôi là, chỉ cần Cổ Thần không tìm thấy tôi, chúng ta sẽ có đủ thời gian để chuẩn bị.

Nếu những món đồ đồng đó có thể khắc chế nham mang màu đen, thậm chí có thể làm bị thương và giết chết Mãng Cổ Thi, vậy chúng ta phải tận dụng thật tốt.

Sau khi trở về, sẽ đem những mảnh vỡ đó nấu chảy, mạ lên đạn và bom.

Tôi không tin, Mãng Cổ Thi có thể chống lại được đầu đạn mạ đồng thau.

Ý kiến này hay đấy, nếu không chỉ dựa vào cận chiến, nếu Mãng Cổ Thi số lượng nhiều, quả thực không dễ đối phó.

Trương Nhật Sơn vốn im lặng nãy giờ lúc này cũng mở miệng, nhưng vẫn nhíu mày, có chút lo lắng hỏi: Nhưng vấn đề bây giờ là, cậu có thể trốn đi đâu.

Tổng hợp các dấu hiệu có thể thấy, địa mạch dưới lòng đất có lẽ đã hoàn toàn trở thành xúc tu của Cổ Thần.

Trời mới biết xúc tu của nó đã kéo dài đến đâu.

Nước ngoài.

Nước Mỹ bên kia địa cầu.

Lỡ như xúc tu của nó đã kéo dài qua đó thì sao.

Tôi thấy cách này cũng không an toàn lắm.

Lý Vọng Thư lúc này lại cười lên: Yên tâm đi, những điều này tôi đều đã nghĩ tới.

Cổ Thần đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, chúng ta quả thực không biết xúc tu của nó đã kéo dài đến mức nào.

Nhưng nếu nó lấy địa mạch làm xúc tu, vậy tôi không ở trên mặt đất là được chứ gì.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Trương Nhật Sơn đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh cũng không nhịn được mà ngồi dậy.

Ý của cậu, chẳng lẽ là chuẩn bị Không sai, tôi sẽ bay lên trời, tôi không tin đám Mãng Cổ Thi đó còn có thể đuổi lên trời cắn tôi được sao.

Tôi đã tính toán rồi, máy bay riêng của tôi, bay tuần tra bình thường có thể bay hơn mười hai tiếng.

Loại máy bay chở khách lớn thì còn khủng hơn, bay mười bảy, mười tám tiếng cũng rất nhẹ nhàng.

Chỉ cần hai chiếc máy bay thay phiên nhau, tôi có thể ở trên trời trong thời gian dài.

Hơn nữa mỗi lần tôi đổi máy bay ở một sân bay khác nhau, tôi không tin, Mãng Cổ Thi đó còn có thể đuổi theo được.

Đây cũng là cách bất đắc dĩ của Lý Vọng Thư, bây giờ xương sườn bị gãy, cần phải phẫu thuật.

Nếu không, lỡ như xương gãy làm tổn thương nội tạng, thì có thể thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng hắn cũng sợ trong lúc phẫu thuật, Mãng Cổ Thi bất ngờ tấn công, thì thật sự không có đường phản kháng.

Dù sao bây giờ ngoài hắn ra, những người khác ngay cả bóng dáng của Mãng Cổ Thi cũng không nhìn thấy, mà Mãng Cổ Thi lại có thể đi xuyên qua đá như Mật Lạc Đà, càng không cần phải nói đến các biện pháp phòng ngự.

Vì vậy, bay lên trời, theo hắn thấy lại là cách an toàn nhất.

Chỉ cần máy bay ở độ cao thích hợp, không gặp phải luồng khí mạnh, thì phẫu thuật trên máy bay cũng có thể tiến hành được.

Hơn nữa lần này hắn mang về nhiều con rắn lông đen mang ký ức của Uông Tàng Hải như vậy, đây là chuyện mà nhà họ Uông mấy trăm năm cũng chưa làm được.

Nói một câu vượt mức hoàn thành nhiệm vụ cũng coi như là danh xứng với thực.

Nhờ Triệu lão và cục trưởng chào hỏi một tiếng, sắp xếp một chút đường bay mà thôi, hoàn toàn không phải là vấn đề lớn.

Quả nhiên ngay sau đó, liền thấy Trương Nhật Sơn gật đầu nói: Nếu đã như vậy, vậy cậu cứ yên tâm dưỡng thương trên trời, bên

Cửu Môn có tôi trông chừng, có chuyện gì tôi sẽ kịp thời thông báo cho cậu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, mọi chuyện diễn ra thuận lợi như Lý Vọng Thư dự đoán.

Sau khi ở trên máy bay, quả nhiên không còn bị Mãng Cổ Thi quấy rầy.

Hơn nữa điều khiến hắn vui mừng hơn là, sau khi phẫu thuật bó xương trên máy bay, tốc độ hồi phục của hắn vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Thông thường mà nói, thương gân động cốt một trăm ngày.

Huống chi là gãy ba cái xương sườn, ít nhất cũng phải mất ba bốn tháng để hồi phục.

Nhưng hắn lại kỳ tích, trong vòng chưa đầy một tháng đã hồi phục như cũ.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, cũng không biết có phải là cơ thể đã hoàn toàn kết hợp với sức mạnh của thiên thạch hay không.

Tóm lại, sau khi vết thương lành lại, Lý Vọng Thư cảm thấy chức năng cơ thể của mình đã lên một tầm cao mới.

Có lẽ là do sức mạnh tăng cường trong thời gian ngắn, khiến hắn sinh ra một loại ảo giác, làm hắn luôn cảm thấy với sức mạnh và tốc độ hiện tại, nếu quay lại ngày hôm đó ở núi Trường Bạch, người nằm xuống tuyệt đối không phải là mình.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không hề lơ là, vẫn bay trên trời mỗi ngày.

Chỉ có điều, mỗi lần hạ cánh ở sân bay để đổi máy bay, thời gian ở trên mặt đất ngày càng dài.

Từ lúc đầu, mỗi lần đều cho một chiếc máy bay khác chuẩn bị sẵn sàng cất cánh, vừa xuống máy bay là lập tức chuyển sang chiếc khác, rồi cất cánh ngay lập tức.

Đến bây giờ thì cố ý lượn lờ ở sân bay một lúc, hiện tại thậm chí đã bắt đầu thử uống một ly cà phê, ăn một bữa lẩu ở sân bay, để thử xem có Mãng Cổ Thi nào tới không.

Chương 336

Sau vài lần thử nghiệm, hắn cũng phát hiện ra một số điều thú vị.

Phát hiện lớn nhất là, số lượng Mãng Cổ Thi rất nhiều, nhưng cũng không nhiều đến mức tưởng tượng.

Mỗi lần hắn có thể dừng lại ở sân bay, số Mãng Cổ Thi bị thu hút đến nhiều nhất cũng không vượt quá ba con.

Tiếp theo là tốc độ của Mãng Cổ Thi, cũng không quá mức thái quá.

Trong đó có một lần, Lý Vọng Thư cố ý hạ cánh ở hai sân bay gần nhau trong thời gian ngắn.

Kết quả đợi gần một tiếng đồng hồ mới thấy cùng một tốp Mãng Cổ Thi chạy tới.

Phải biết khoảng cách giữa hai sân bay cũng chỉ có khoảng 70 km, điều này cho thấy, tốc độ nhanh nhất của Mãng Cổ Thi cũng chỉ khoảng sáu bảy chục km trên h.

Tốc độ này so với người chạy bộ thì chắc chắn nhanh hơn nhiều.

Nhưng nói là hoàn toàn vượt qua nhận thức thì cũng không đến nỗi.

Điều này cũng cho Lý Vọng Thư thêm rất nhiều không gian để xoay xở.

Hắn cố ý chọn địa điểm đổi máy bay ở mấy sân bay phía nam, và ngày càng đi về phía nam.

Giống như sân bay hạ cánh hiện tại, đã đến Uganda.

Đây là một quốc gia ở trung bộ châu Phi, trước đây sau khi trải qua

chế độ độc tài, kinh tế sụp đổ, xã hội hỗn loạn.

Hơn nữa lại là một quốc gia đa chủng tộc, giữa các bộ lạc khác nhau vì vấn đề sở hữu đất đai, phân phối tài nguyên nước có thể xảy ra tranh chấp thậm chí là xung đột bạo lực.

Điều này cũng dẫn đến nghèo đói, hỗn loạn trở thành chủ đạo ở đây.

Mà điều Lý Vọng Thư đang tính toán, chính là muốn thông qua việc dừng lại ở đây nhiều lần, để thu hút càng nhiều Mãng Cổ Thi càng tốt, đến lúc đó sẽ xử lý tập trung một lần.

Chỉ có điều lần này máy bay của hắn vừa hạ cánh, không ngờ đã có người chờ sẵn ở sân bay.

Nhìn Hoắc Tú Tú với vẻ mặt vui mừng khôn xiết đang chờ trên mặt đất, Lý Vọng Thư trong lòng có chút bất ngờ.

Sao em lại chạy đến đây.

Nơi này lộn xộn, suốt ngày có xung đột bộ lạc, đừng để bị thương.

Đối mặt với sự quan tâm của Lý Vọng Thư, Hoắc Tú Tú ngượng ngùng cúi đầu cười.

Có anh ở đây, em không sợ.

Hơn nữa không phải anh vẫn luôn điều tra về Lăng mộ thứ hai thiên hạ và chuyện của Cổ Thần sao.

Lăng mộ thứ hai thiên hạ em không tra được gì, nhưng về Cổ Thần, bà nội có không ít tài liệu, bà bảo em nhất định phải mang đến cho anh.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư lập tức tỉnh táo.

Vốn dĩ theo suy nghĩ ban đầu của hắn, là không muốn dính dáng gì

đến chuyện của Cổ Thần.

Chuyện Cổ Thần quá mông lung, dù đã có được sức mạnh của toàn bộ mảnh vỡ thiên thạch, nhưng ý nghĩ đầu tiên của hắn vẫn là tự bảo vệ mình là chính, có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó.

Dù sao người có đầu óc bình thường, ai lại đi chủ động dính vào loại chuyện xui xẻo này.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy kết cục của Uông Tàng Hải, càng củng cố thêm ý nghĩ này của hắn.

Chỉ là hắn nằm mơ cũng không ngờ, một Cổ Thần đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, làm việc lại hấp tấp như vậy.

Chân trước hắn mới từ Cửa Đồng Xanh ở núi Trường Bạch đón Buồn Du Bình về, chân sau nanh vuốt của nó là Mãng Cổ Thi đã đến.

Điều này cũng phá vỡ tia ảo tưởng cuối cùng của Lý Vọng Thư.

Mà nếu xung đột không thể tránh khỏi, thì tất nhiên phải chuẩn bị chu toàn.

Mặc dù đã biết từ miệng Uông Tàng Hải, Lăng mộ thứ hai thiên hạ là chìa khóa để đi đến nơi ở của Cổ Thần, 33 cõi phi nhân.

Vậy thì bây giờ đương nhiên phải điều tra rõ ràng tất cả thông tin liên quan đến Lăng mộ thứ hai thiên hạ và Cổ Thần.

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là, Lăng mộ thứ hai thiên hạ dễ điều tra hơn lại không có tin tức, ngược lại lại có tin tức về Cổ Thần trước.

Thế là sau khi chuẩn bị xong, Lý Vọng Thư dứt khoát kéo Tú Tú cùng lên máy bay.

Mãi cho đến khi vào trong máy bay, Hoắc Tú Tú mới có vẻ như được mở rộng tầm mắt.

Ban đầu cô còn tưởng đây là một chuyến bay bình thường.

Mãi cho đến khi vào trong mới phát hiện, nó hoàn toàn không giống những chiếc máy bay cô từng đi.

Từng hàng ghế đã biến thành từng căn phòng, phòng khách, phòng ngủ có thể nói là không thiếu thứ gì.

Lý Vọng Thư thấy vậy, trực tiếp ôm cô ngồi xuống ghế sofa, lúc này mới mở miệng hỏi: Nói thật, anh không ngờ bà nội Hoắc lại có thông tin về Cổ Thần, nói đi, bà lấy tin tức từ đâu vậy.

Nghe vậy Hoắc Tú Tú lúc này mới hoàn hồn lại, vội vàng mở miệng nói: Cũng không phải bà nội cố ý tìm, những thông tin này thực ra đã lưu truyền trong nhà họ Hoắc của chúng em mấy đời rồi.

Anh còn nhớ, lúc trước anh dẫn em và chị Tuyết đi Lôi Thành chữa bệnh không.

Lý Vọng Thư gật đầu, đồng thời có chút lo lắng nói: Nhớ, ở bệnh viện không tra ra được bệnh gì, nhưng khi nghe sấm lại có thể nhìn ra, cơ thể các em quả thực có một căn bệnh rất hiếm gặp.

Hơn nữa loại bệnh này, phần lớn là di truyền lặn, truyền nữ không truyền nam.

Sao vậy.

Chẳng lẽ loại bệnh này có quan hệ gì với Cổ Thần.

Nhưng anh tin rằng, sau khi được Thần Khí Nghe Sấm thanh tẩy, bệnh trên người em và Hữu Tuyết hẳn là đã được chữa khỏi.

Thần Khí Nghe Sấm về mặt chữa bệnh này, hẳn là không đến nỗi tệ như vậy.

Hoắc Tú Tú vội vàng xua tay nói: Không phải, căn bệnh này không có quan hệ gì với Cổ Thần.

Nhà họ Hoắc sở dĩ có thông tin liên quan đến Cổ Thần, là vì lúc trước tổ tiên muốn dựa vào sức mạnh của Cổ Thần để chữa trị loại bệnh này.

Anh cũng biết, căn bệnh này của nhà họ Hoắc, với kỹ thuật y học hiện tại còn không có cách nào, huống chi là trước kia.

Hơn nữa một khi phát bệnh, lại sẽ vô cùng đau đớn.

Cho nên nhà họ Hoắc bao nhiêu năm nay, gần như đã nghĩ đến mọi cách có thể nghĩ.

Trong đó bao gồm cả việc lợi dụng Cổ Thần để chữa trị.

Phụ nữ Hoắc gia nhiều bệnh tật, hơn nữa lúc phát bệnh lại vô cùng đau đớn.

Về điểm này, Hoắc Tiên Cô đã từng nói qua.

Người ta thường nói có bệnh thì vái tứ phương, nhưng Lý Vọng Thư không thể nào ngờ rằng, họ lại từng nghĩ đến việc nhờ Cổ Thần chữa bệnh.

Cách làm này, hắn nghe thôi đã thấy hơi quá đáng rồi.

Khoan đã, là thiên tài nào nghĩ ra cách này vậy.

Nói xem, tổ tiên nhà cô không bị người ta lừa đấy chứ.

Hơn nữa, Cổ Thần là cái gì.

Nó còn có thể biến thành đại phu chữa bệnh cho người ta à.

Bị Lý Vọng Thư nói như vậy, Hoắc Tú Tú cũng có chút ngượng ngùng.

Vốn dĩ nàng đã hơi nhút nhát, lúc này lại bị Lý Vọng Thư ôm vào lòng, mặt lập tức đỏ bừng, nửa ngày không nói nên lời.

Vẫn là Trương Hải Hạnh thấy được sự bối rối của nàng, hung

hăng lườm Lý Vọng Thư một cái rồi kéo nàng về bên cạnh mình.

Đừng nghe hắn nói bậy, trước kia, khi đại phu không chữa được bệnh, việc tìm đến vu y là chuyện rất bình thường.

Chương 337

Vu y thời đó, thông qua các loại phương pháp, được cho là có thể giao tiếp với thần linh, mượn sức mạnh của thần linh để giúp người ta trừ bệnh tiêu tai.

Đúng, bà nội cũng nói như vậy.

Có Trương Hải Hạnh lên tiếng giúp đỡ, Hoắc Tú Tú nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, tiếp tục nói: Nhưng cách mà bà nội nói không giống với các vu y kia.

Theo lời bà, muốn chữa bệnh thì phải tìm cách hiến tế bản thân cho Cổ Thần.

Cụ thể là tìm được đàn tế của Cổ Thần, ở trên đó nhảy một loại na diễn đặc biệt, đồng thời dùng ngữ điệu đặc thù để tụng một loại kinh văn tên là kinh La Tăng.

Khi đó, có thể thu hút được ánh mắt của Cổ Thần.

Lý Vọng Thư cảm thấy mình càng nghe càng mơ hồ, không nhịn được hỏi: Vậy thì chuyện này có liên quan gì đến chữa bệnh.

Chẳng lẽ là muốn Cổ Thần nhận mình làm người hầu.

Tôi thì biết Cổ Thần có thể biến người ta thành một loại Mãng Cổ Thi, xét ở trạng thái Mãng Cổ Thi thì đúng là mọi bệnh tật đều biến mất.

Nhưng đến lúc đó, người cũng không thể gọi là người được nữa.

Thế nhưng lần này, vẻ mặt Hoắc Tú Tú nhìn Lý Vọng Thư lại có thêm vài phần nghiêm trọng.

Không phải, hiến tế bản thân không phải là để làm người hầu cho Cổ Thần, mà là xem mình như thức ăn của Cổ Thần.

Nghe nói Cổ Thần rất kén chọn thức ăn, nếu thức ăn có bệnh tật, trước khi ăn, nó sẽ chữa khỏi những bệnh tật đó trước.

Khoan đã, đây là cái logic quái quỷ gì vậy.

Lý Vọng Thư nghe đến đây, cuối cùng không nhịn được nữa, nhìn Hoắc Tú Tú với vẻ mặt không thể tin nổi nói: Xem mình là thức ăn, dâng cho Cổ Thần.

Vậy chữa khỏi bệnh rồi thì còn có ý nghĩa gì nữa.

Lần này Hoắc Tú Tú lại lắc đầu, thấp giọng nói: Nhưng bà nội bảo tôi nói với anh, bà nói thức ăn của Cổ Thần không phải là người sống, càng không phải người thường, mà là thi cẩu điếu đã chết.

Cho nên sau khi hiến tế bản thân, trước khi chết, thực ra có thể có được một khoảng thời gian khỏe mạnh.

Nhưng tôi cũng không hiểu lắm, chuyện này rốt cuộc có đáng hay không.

Còn nữa, thi cẩu điếu là gì.

Lần này Lý Vọng Thư không trả lời Hoắc Tú Tú, mà rơi vào trầm tư.

Hắn là lần đầu tiên nghe nói Cổ Thần còn có chức năng này.

Điều này khiến hắn mơ hồ như nắm bắt được điều gì đó, nhưng nhất thời lại cảm thấy như có sương mù bao phủ, không thể tìm ra manh mối chính xác.

Hoắc Tú Tú thấy Lý Vọng Thư không nói gì, cũng không giục, mà tiếp tục nói: Đúng rồi, tin tức về lăng mộ thứ hai thiên hạ tuy không tra được bao nhiêu.

Nhưng bên Ngô Nhị Bạch thì lại có tiến triển.

Đã điều tra ra, những người mất tích trong giới trước đây, và cả kẻ đang đi khắp nơi kẹp lạt ma là Hạ Ôn, dường như đều có liên quan đến Tề Vũ.

Và mục tiêu của bọn họ, hình như đều nhắm đến lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Ban đầu Lý Vọng Thư còn đang suy nghĩ chuyện khác, nhưng khi nghe đến tên Tề Vũ, trong lòng hắn như đột nhiên có cảm giác vạch mây thấy trăng.

Hiểu rồi, tất cả đều đã được xâu chuỗi lại.

Xem ra Tề Vũ làm nhiều chuyện như vậy, mục đích thực sự là vì Cổ Thần này.

A.

Lần này đến lượt Hoắc Tú Tú có chút không hiểu, rõ ràng nàng đang nói hai chuyện khác nhau, nhưng không rõ tại sao Lý Vọng Thư lại có thể liên kết chúng lại với nhau.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hoắc Tú Tú, Lý Vọng Thư cười nói: Còn nhớ chuyện Tề Vũ biến thành hình dạng trẻ con ở Tháp Mộc Đà không.

Sau đó lại vì bị Thi Miết Vương tấn công mà biến thành một con quái vật không ra người không ra quỷ.

Hắn có vẻ như muốn hủy diệt toàn bộ Cửu Môn, nhưng mục đích thực sự, e rằng vẫn là muốn dẫn người của Cửu Môn đến lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Tại sao lại như vậy.

Lăng mộ thứ hai thiên hạ có gì đặc biệt sao.

Có, bởi vì nơi đó, có thể đi đến đàn tế của Cổ Thần mà cô vừa nói.

Mục đích căn bản của Tề Vũ, có lẽ cũng giống như lý do tổ tiên Hoắc gia các cô muốn chữa bệnh.

Hắn muốn mượn sức mạnh của Cổ Thần để chữa trị cho sự biến dị trên cơ thể mình.

Chỉ là với bộ dạng hiện tại của hắn, việc một mình đi thăm dò lăng mộ thứ hai thiên hạ rõ ràng là không thực tế.

Cho nên hắn mới đầu tiên là cố ý gây phiền phức cho Cửu Môn, sau đó lại để Hạ Ôn đi khắp nơi kẹp lạt ma, chính là muốn những người khác làm pháo hôi dò đường cho hắn.

Còn một câu Lý Vọng Thư không nói ra, đó là thành viên của thi cẩu điếu sau khi chết nhất định sẽ thi biến.

Mà thi thể sau khi thi biến, đều thuộc về một trong ba mươi ba loại phi nhân.

Đồng thời cũng là thức ăn yêu thích nhất của Cổ Thần, e rằng Tề Vũ đang định dùng những thi cẩu điếu đó làm lễ vật để lấy lòng Cổ Thần.

Không thể không nói, Tề Vũ mới là người giống Tề gia bên ngoại nhất.

Đúng là đang bày một ván cờ lớn, toàn bộ Cửu Môn trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là pháo hôi dùng để hy sinh mà thôi.

Bây giờ xem ra, cái gọi là hiến tế, ba điều kiện cần thiết lần lượt là loại na diễn đặc biệt kia, giọng hát đặc biệt của kinh La Tăng, và phải là thành viên của thi cẩu điếu.

Mà cái gọi là thi cẩu điếu, chính là những người đã ăn huyết nhục của Cổ Thần.

Hai điều kiện đầu, Tề Vũ với tư cách là đại diện thế hệ thứ hai của Cửu Môn, hắn chắc chắn biết.

Xem ra đây là lý do hắn trăm phương ngàn kế, cố ý dẫn dụ người của Cửu Môn vào tròng.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi lắc đầu: Vốn tưởng rằng, ở lăng mộ thứ hai thiên hạ chỉ cần đối mặt với Cổ Thần.

Bây giờ xem ra, còn phải đề phòng Tề Vũ đang ẩn nấp trong bóng tối.

Đúng lúc này, một thuộc hạ đột nhiên cầm điện thoại vệ tinh đi vào phòng khách, gật đầu với Lý Vọng Thư nói: Lý thiếu, điện thoại của Trương Nhật Sơn.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư lập tức nghiêm túc hẳn lên, bình thường Trương Nhật Sơn không thể nào đột nhiên liên lạc với mình.

Quả nhiên khi hắn nhận điện thoại, liền nghe đầu dây bên kia Trương Nhật Sơn mở miệng nói ngay.

Xảy ra chuyện rồi, Giải Vũ Thần và Ngô Tà không nghe khuyên bảo, đã dẫn người lén rời khỏi Bắc Bình, Gấu Chó cũng đi theo.

Từ tin nhắn để lại, bọn họ hắn là đang nhắm đến lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Lý Vọng Thư không ngờ rằng, bên mình vừa mới đoán ra mục đích của Tề Vũ, thì bên Cửu Môn quả nhiên đã có người trúng kế.

Nhưng Giải Vũ Thần và Ngô Tà, một người vì báo thù, một người vì tìm chú, chỉ cần Tề Vũ bên kia tùy tiện để lộ chút tin tức ra ngoài, hai người họ đúng là rất dễ mắc bẫy.

Chỉ là mình rõ ràng lúc ra khỏi Cổ Đồng Kinh đã dặn dò Gấu Chó, hẹn trước hành trình sau này rồi.

Không ngờ gã này có một ngày lại vứt bỏ cả danh tiếng, chơi trò thất hứa.

Nếu sự việc đã phát triển đến bước này, Lý Vọng Thư cũng không muốn trì hoãn thêm nữa.

Phân tích tình hình hiện tại, Cổ Thần kia dường như có một mục đích đặc biệt nào đó, mục đích này khiến nó quyết tâm phải có được mình, bất kể thế nào cũng phải bắt mình đi.

Rõ ràng mình đã vượt đại dương đến tận châu Phi, nhưng Mãng Cổ Thi kia thế mà còn có thể không quản ngại vất vả, vượt vạn dặm xa xôi đuổi đến đây.

Điều này không nghi ngờ gì cho thấy, giữa mình và Cổ Thần đã không còn đường lui, mâu thuẫn giữa hai bên đã đến mức không thể hòa giải.

Nếu đã như vậy, chi bằng đập nồi dìm thuyền, chủ động xuất kích.

Dù sao, nếu bây giờ ra tay, nói không chừng còn có thể cứu được mạng của Thiên Chân và Giải Vũ Thần.

Bất kể kết cục cuối cùng là thắng hay thua, ít nhất mình cũng đã cố gắng hết sức, còn có thể có được tiếng thơm dũng cảm không sợ hãi.

Nghĩ đến đây, kế hoạch đi đến lăng mộ thứ hai thiên hạ lập tức được hắn đưa vào chương trình nghị sự.

Kế hoạch này thực ra cũng không phức tạp, mục đích chính là trước khi quyết đấu chính diện với Cổ Thần, phải làm suy yếu thực lực của đối phương hết mức có thể, tiêu diệt trước vây cánh của Cổ Thần.

Phương pháp thực hiện cụ thể cũng khá đơn giản, nếu Cổ Thần đã

đeo bám không buông, không ngừng phái Mãng Cổ Thi đến quấy rối, vậy thì dứt khoát tương kế tựu kế, dẫn dụ đám Mãng Cổ Thi này đến châu Phi xa xôi.

Như vậy, dù cuối cùng có giải quyết thành công đám Mãng Cổ Thi này hay không, với tốc độ sáu bảy mươi km một giờ của chúng, trong thời gian ngắn chúng tuyệt đối không thể quay về bên cạnh Cổ Thần.

Như thế, ít nhất có thể tạo ra một khoảng chênh lệch thời gian, giành được nhiều thời giờ và không gian hơn cho hành động tiếp theo.

Lúc này, Lý Vọng Thư đã là lần thứ bảy hạ cánh xuống cùng một sân bay ở châu Phi.

Hắn nhìn đồng hồ, thầm tính toán thời gian mình ở châu Phi.

Dựa theo tốc độ 60 km trên h của Mãng Cổ Thi, cho dù những con ở xa nhất, bây giờ cũng đã đuổi đến gần đây rồi.

Đặc biệt là trong lần hạ cánh thứ sáu, Lý Vọng Thư đã thấy hơn ba mươi bóng đen chạy về phía máy bay của mình.

Bây giờ, sau lần hạ cánh thứ bảy, hắn nghĩ rằng đại bộ phận Mãng Cổ Thi dưới trướng Cổ Thần đều sẽ tập trung lại đây.

Chương 338

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi máy bay ổn định hạ cánh trên đường băng, Lý Vọng Thư và mọi người nhanh chóng di chuyển sang một chiếc máy bay khác đã chuẩn bị sẵn.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc họ vừa ngồi ổn định, xa xa đột nhiên xuất hiện một đám bóng đen, giống như một dòng lũ màu đen cuồng cuồng lao về phía máy bay.

Tình hình thế nào.

Đến bao nhiêu.

Trương Hải Hạnh ngồi đối diện Lý Vọng Thư, qua cửa sổ nhìn ra đường băng trống trải của sân bay, lòng bất an càng thêm mãnh liệt, cuối cùng không kìm được mà hỏi.

Đến rồi.

Ánh mắt Lý Vọng Thư dán chặt vào đám bóng đen ngày càng gần, trên mặt lại hiện ra một tia hưng phấn.

Rất nhiều, nhiều hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Giọng hắn hơi trầm, nhưng không giấu được sự kích động trong đó: Nhìn qua, chắc phải có hai ba trăm con.

Nghe thấy con số này, Trương Hải Hạnh không khỏi sững sờ, kinh ngạc nhìn Lý Vọng Thư.

Vậy anh còn đợi gì nữa.

Nhiều Mãng Cổ Thi như vậy, cho dù anh đã bố trí cẩn thận, nếu không cẩn thận để chúng đuổi kịp, mồi nhử của anh tuyệt đối không chịu nổi đâu.

Hôm nay, Lý Vọng Thư cố tình dọn sạch toàn bộ sân bay, chính là để dụ đám Mãng Cổ Thi này vào bẫy.

Nhưng đối mặt với số lượng khổng lồ như vậy, hắn thực ra cũng không chắc chắn lắm, nhưng vẫn ép mình bình tĩnh nói: Không vội, để chúng lại gần thêm một chút, nếu chúng ta đi quá nhanh, tôi sợ chúng không đuổi theo.

Tuy nói vậy, động cơ máy bay thực ra đã khởi động và hoàn thành việc làm nóng từ sớm.

Thấy đại bộ phận Mãng Cổ Thi sắp tập trung gần máy bay, hắn mới nói vào bộ đàm: Hành động chính thức bắt đầu, tất cả tiến hành theo kế hoạch.

Theo lời hắn, máy bay lập tức rời khỏi vị trí ban đầu, bắt đầu chạy trên sân bay.

Nhưng khác với máy bay thông thường trước khi cất cánh, chiếc máy bay Lý Vọng Thư đang ngồi có tốc độ không đủ nhanh để cất cánh, cũng không chậm như khi di chuyển trên mặt đất.

Ngược lại, nó duy trì tốc độ 70 km trên h, hướng về phía đường băng.

Anh rốt cuộc có chắc chắn không.

Khi máy bay đi vào vị trí đã định, Trương Hải Hạnh không nhịn được đưa tay nắm lấy tay Lý Vọng Thư.

Mà Lý Vọng Thư cũng rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Bây giờ tôi hoàn toàn không nhìn thấy tình hình phía sau máy bay, tất cả chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm trước đây để phán đoán vị trí của Mãng Cổ Thi.

Nói là rất chắc chắn, đó là tự lừa mình dối người.

Nhưng những gì có thể làm chúng ta đều đã làm, thành hay không, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Lúc này, theo một cú ngoặt lớn của máy bay, tiến vào đường băng đã định, mắt thấy đám Mãng Cổ Thi đen nghịt phía sau sắp đuổi kịp.

Nhưng khi bốn động cơ cùng lúc tăng tốc, máy bay đột nhiên tăng tốc đột ngột.

Mà đám Mãng Cổ Thi phía sau vẫn đang đuổi theo một cách vô ích.

Mãi cho đến khi máy bay hoàn toàn rời khỏi mặt đất, bay lên cao, chúng mới dừng lại, sau một hồi mờ mịt, liền định giải tán tại chỗ, đường ai nấy đi.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ đường băng gần như đồng thời xảy ra một vụ nổ dữ dội.

Trong nháy mắt, bụi mù gần như bao trùm toàn bộ sân bay.

Mà Lý Vọng Thư ngồi trên máy bay, vẫn đang lượn vòng trên không phận sân bay, nhìn xuống đám bụi mù bên dưới, đầu tiên là cau mày.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền thấy trong làn bụi mù màu vàng và trắng ngập trời, đột nhiên lộ ra một lượng lớn màu đen.

Không chỉ hắn và Trương Hải Hạnh trên máy bay nhìn thấy, thuộc hạ ở lại sân bay cũng hô lên qua bộ đàm.

Thành công rồi, chúng ta thành công rồi, tại vị trí đường băng sân bay, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn thi thể tàn khuyết.

Sau đó những thi thể này liền hóa thành khói đen biến mất không thấy.

Nghe được lời này, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Màn kịch hôm nay, ngoài việc muốn dẫn dụ tất cả Mãng Cổ Thi đến đây để tranh thủ thời gian cho chuyến đi đến lăng mộ thứ hai thiên hạ, còn có một mục đích khác là muốn thử nghiệm xem, những miếng sắt vụn đồng nát mà Buồn Chai Dầu mang ra từ sau Cửa Đồng Xanh, sau khi đúc lại có còn tác dụng khắc chế Mãng Cổ Thi hay không.

Xem tình hình hiện tại, những quả bom chôn dưới đường băng, chỉ cần mạ một lớp đồng thau lên mảnh đạn sát thương là có thể đạt được hiệu quả như vậy, lại còn gần như tận diệt được đám Mãng Cổ Thi kia.

Điều này khiến Lý Vọng Thư đối với chuyến đi đến lăng mộ thứ hai thiên hạ sắp tới, lập tức có thêm vài phần tự tin.

Dù sao vũ khí hiện đại cũng mạnh hơn vũ khí lạnh rất nhiều.

Giống như Mãng Cổ Thi, dùng dao chém có lẽ rất phiền phức.

Nhưng nếu đổi thành đạn mạ đồng thau, chỉ cần đạn dược đủ, dù phải đối mặt với cả một đám, Lý Vọng Thư cũng không hề hoảng sợ.

Nhìn sân bay dưới chân vẫn còn bị bao phủ trong bụi mù, Lý Vọng Thư quay đầu cười với Trương Hải Hạnh, đồng thời dùng bộ đàm thông báo cho phi hành đoàn: Được rồi, bây giờ theo kế hoạch, chúng ta bay thẳng đến Mông Cổ.

Khi máy bay hạ cánh ở Ngoại Mông, điều khiến Lý Vọng Thư không ngờ tới là, người đón mình lại đông hơn nhiều so với dự tính ban đầu của hắn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt cười toe toét của Mập mạp, Lý Vọng Thư ít nhiều có chút cảm động.

Lần hành trình đến lăng mộ thứ hai thiên hạ này, mặc dù đã tiêu diệt trước đám Mãng Cổ Thi đó, nhưng trong lòng hắn vẫn không có chút tự tin nào.

Tuy rằng các loại chuyện kỳ quái, vượt qua nhận thức, hắn cũng đã thấy nhiều.

Nhưng cũng chính vì thấy nhiều, hắn mới càng kiêng kỵ cái gọi là Cổ Thần này.

Dù sao theo những thông tin hắn biết, Cổ Thần này thật sự mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Ngay cả những nhân vật trong thần thoại cũng kiêng kỵ, thậm chí là né tránh nó.

Cuộc đại chiến thần thoại trong truyền thuyết cũng chỉ là để lấy lòng nó mà xảy ra.

Tất cả những điều này, đều khiến Lý Vọng Thư luôn cảm thấy mình nhỏ bé.

Dù lúc này hắn đã đến Ngoại Mông, nhưng nên đối phó với Cổ Thần như thế nào, hắn vẫn không có chút manh mối nào.

Cho nên chuyến đi này, hắn không có ý định tìm bất kỳ ai khác giúp đỡ.

Nếu không phải Trương Hải Hạnh kiên quyết muốn đi theo, hắn thậm chí còn không muốn mang cả Trương Hải Hạnh đi cùng.

Ngay cả cách đối kháng hắn còn không rõ, thì càng không cần nói đến chuyện thắng thua.

Thế nhưng không ngờ, vừa mới xuống máy bay, ngoài thuộc hạ của mình, Buồn Chai Dầu, Mập mạp, và Trương Hải Khách đã sớm chờ ở đây.

Sao các cậu lại ở đây.

Nghe thấy lời này, Mập mạp là người đầu tiên nhảy ra, tức giận nói: Sao nào, anh em mình đi cùng nhau đến tận đây, sóng gió nào mà

chưa từng thấy.

Tôi nói cho cậu biết, cậu muốn một mình xuống đấu lớn ăn thịt, đến ngụm canh cũng không muốn chia cho tôi à.

Tôi quyết không đồng ý.

Lúc này Buồn Chai Dầu cũng hiếm khi tiến lên một bước, nhìn Lý Vọng Thư nói: Nói một cách nghiêm túc, đây nên là chuyện mà Trương gia phải đối mặt, cho nên tôi phải đến.

Một bên Trương Hải Khách thì không nói gì, chỉ nhìn Lý Vọng Thư, rồi lại nhìn Trương Hải Hạnh, ý tứ đã rất rõ ràng.

Dù sao em gái và em rể sắp đi vào chỗ nguy hiểm, hắn làm anh vợ sao có thể ngồi yên được.

Thấy mấy người đều đã quyết tâm, hơn nữa người cũng đã đến, Lý Vọng Thư cũng không nói lời khách sáo nào nữa, mà trực tiếp hô: Nếu đã đến, vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Tôi ở bên châu Phi, đã gài bẫy một đám Mãng Cổ Thi, ước chừng nổ chết cũng phải hai ba trăm con.

Nghe vậy, Mập mạp lập tức tiếc nuối nói: Chuyện này chúng tôi đã nghe tên Trương Nhật Sơn kia nói rồi, cậu nói xem cậu muốn chơi thuốc nổ, sao không báo cho tôi một tiếng chứ.

Đúng rồi, Trương Nhật Sơn còn bảo chúng tôi chuyển lời cho cậu, Cửu Môn và nhà cậu, hắn sẽ đích thân trông chừng, bảo cậu không cần phải lo lắng gì.

Có yêu cầu gì thì cứ liên lạc với hắn ngay, toàn bộ Cửu Môn hiện tại đều đang tập hợp, chỉ cần cậu mở miệng, hắn có thể tùy thời dẫn người đến chi viện.

Vừa nói, mấy người trực tiếp lên một đoàn xe đang đỗ ở sân bay.

Mãi đến khi ngồi lên xe, Lý Vọng Thư mới có chút ngại ngùng nói: Tuy đã nổ chết không ít Mãng Cổ Thi, nhưng đường băng sân bay lúc đó đã bị phá hủy, tôi cũng không chắc còn con nào sống sót hay không.

Cho nên lần này, chúng ta phải tranh thủ từng giây.

Nếu không đợi những con Mãng Cổ Thi còn lại từ châu Phi trở về, lại là một phiền phức không nhỏ.

Sợ cái gì.

Mập mạp nói, liền rút từ bên hông ra một khẩu súng lục, hươ hươ trước mặt mọi người.

Lần trước con Mãng Cổ Thi giống cây gậy trúc kia bất ngờ tấn công, không phải cũng bị chúng ta diệt rồi sao.

Tôi không tin lần này chúng ta có chuẩn bị mà còn không trị được mấy cây gậy trúc nhỏ đó.

Nếu Lý thiếu cậu đã xác nhận, những miếng đồng thau sau khi đúc lại vẫn có thể gây sát thương cho Mãng Cổ Thi, vậy thì cứ để chúng nó đến đi, đến một con béo gia đây bắn một con.

Nghe Mập mạp nói vậy, những người khác hiếm khi không phản bác hắn.

Chương 339

Thậm chí Buồn Chai Dầu còn lặng lẽ rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình, nhàn nhạt nói: Tôi cũng đã mạ lại đồng thau lên thanh đao này, tin rằng lần này, tuyệt đối sẽ không giống lần trước chém không đứt.

Nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao từ vẻ đen tuyền trước đây biến thành trang bị truyền thuyết màu vàng đúng nghĩa hiện tại, khóe miệng Lý Vọng Thư không nhịn được giật giật.

Hắn hiểu rằng lần trước ở núi Trường Bạch, mấy người Trương gia hợp sức mới xử lý được một con Mãng Cổ Thi.

Điều này khiến trong lòng mọi người thực ra đều đang nén một cục tức, muốn tìm lại thể diện.

Lúc này Trương Hải Khách vẫn luôn im lặng bên cạnh mới mở miệng hỏi: Về lăng mộ thứ hai thiên hạ, cậu có manh mối gì không.

Nghe câu hỏi này, cả xe đều im lặng.

Dù sao trong khoảng thời gian này, toàn bộ Cửu Môn đều đang tìm kiếm mọi thông tin liên quan đến lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Nhưng thu hoạch lại không lớn, cho dù có manh mối cũng như mò kim đáy bể.

Hơn nữa rất nhiều manh mối đều là do bên Tề Vũ tung ra, khiến người ta khó phân thật giả.

Nhưng điều này lại không làm khó được Lý Vọng Thư, chỉ thấy hắn bảo Trương Hải Hạnh lấy ra một chiếc laptop.

Mở ra, hắn chỉ vào một tấm bản đồ vệ tinh nói: Lăng mộ thứ hai thiên hạ được xây dựng cho hoàng đế triều Nguyên.

Nghe nói sau khi hạ táng, còn cho vạn ngựa giày xéo, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một vùng đất bằng phẳng.

Nếu không có manh mối, muốn tìm được một nơi như vậy trên thảo nguyên này, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng nếu có người đã từng đến đó, vậy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chúng ta không cần quan tâm đến những manh mối thật thật giả giả kia, cứ theo địa chỉ Uông Tàng Hải đưa mà tìm là được.

Về mặt phong thủy, trình độ chuyên môn của Uông Tàng Hải vẫn rất đáng tin cậy.

Nói rồi, Lý Vọng Thư vươn ngón tay, chỉ chính xác vào vị trí được khoanh tròn đỏ trên bản đồ.

Hắn dừng lại một chút, dường như đang suy nghĩ nên diễn đạt thế nào tiếp theo, rồi mới tiếp tục: Tôi dựa trên miêu tả về vị trí lăng mộ của Uông Tàng Hải, kết hợp với phân tích và đối chiếu bản đồ vệ tinh, về cơ bản có thể xác định, đây chính là nơi ông ta năm đó đã vào lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Giọng hắn trầm thấp mà kiên định, toát ra một sự tự tin đáng tin cậy.

Chúng ta chỉ cần đi theo con đường ông ta đã từng đi để vào lăng mộ, là có thể tránh được các loại nguy hiểm tiềm ẩn ở mức độ lớn nhất, con đường này có thể nói là lựa chọn an toàn nhất hiện nay.

Đúng lúc này, Mập mạp đột nhiên chen vào nói: Vậy những người khác thì sao.

Tôi nghe nói Thiên Chân và Giải Vũ Thần bọn họ đã đến đây trước chúng ta một bước rồi.

Nghe câu hỏi này, khóe miệng Lý Vọng Thư hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, hắn thong thả trả lời: Không cần quá để ý đến họ, nếu họ không tìm được vị trí chính xác của lăng mộ, thì nguy hiểm mà họ gặp phải thực ra cũng không lớn lắm.

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp: Nhưng nếu họ thực sự tìm được lối vào chính xác, với tốc độ của chúng ta hiện tại, khả năng cao là vẫn có thể đến lăng mộ trước họ.

Dù sao chúng ta nắm rõ lộ tuyến hơn, và chuẩn bị cũng đầy đủ hơn.

Đến lúc đó có chúng ta mở đường phía trước, họ tự nhiên cũng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Cho nên mọi người thực sự cần cảnh giác, là Tề Vũ và người của hắn.

Nói đến đây, sắc mặt Lý Vọng Thư trở nên nghiêm túc.

Tề Vũ và bọn họ mới là nhân tố bất ổn và có tính uy hiếp nhất trong hành động lần này.

Anh vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.

Anh đã một ngày một đêm không chợp mắt rồi.

Dù có Mãng Cổ Thi thì cũng đã sớm xuất hiện, đến bây giờ không có động tĩnh, chứng tỏ kế hoạch của anh đã thành công.

Mãng Cổ Thi đều bị dẫn đến châu Phi rồi, cho dù có con may mắn thoát được, trong thời gian ngắn cũng không thể đến đây.

Sau hai ngày một đêm bôn ba, tại một vùng thảo nguyên không mấy nổi bật, đội ngũ của Lý Vọng Thư đã dựng xong doanh trại tạm thời.

Nơi này chính là địa điểm được đánh dấu trên bản đồ vệ tinh.

Chỉ là trên bản đồ chỉ dùng bút vẽ một vòng tròn nhỏ, còn trong thực tế, lại là một thảo nguyên mênh mông vô tận.

Nơi như thế này, nếu không có sự chỉ dẫn của Uông Tàng Hải, có đánh chết Lý Vọng Thư cũng không thể ngờ rằng, bên dưới lại ẩn giấu con đường dẫn đến lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Lúc này Lý Vọng Thư đang ngồi giữa doanh trại, trên một cái đài cao được xếp từ những thùng gỗ lớn, từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt cảnh giác quan sát bốn phía.

Mà thuộc hạ của hắn cũng không ngừng điều chỉnh các loại thiết bị, muốn tìm ra con đường mà Uông Tàng Hải đã để lại năm xưa trên mảnh thảo nguyên này.

Mấy người kia cũng tranh thủ thời gian dựa vào một bên nghỉ ngơi.

Trương Hải Hạnh thì có chút đau lòng, bưng một ly trà đến bên cạnh Lý Vọng Thư, tựa vào người hắn ngồi xuống.

Nhưng dù đã một ngày không ngủ, tinh thần của Lý Vọng Thư lại không tệ.

Thấy Trương Hải Hạnh đến, hắn đưa tay ôm lấy vai nàng, cười nói: Khoảng thời gian này ngày nào cũng bay trên trời, ngủ đến gáy sắp mọc rêu xanh rồi.

Bây giờ lối vào ngay gần đây, tôi thật sự ngủ không được.

Trương Hải Hạnh liếc nhìn đám thuộc hạ đang bận rộn xung quanh, sắc mặt có chút lo lắng.

Cho dù Uông Tàng Hải đã đến lăng mộ thứ hai thiên hạ, đó cũng là chuyện mấy trăm năm trước.

Con đường ông ta để lại năm đó, trải qua bao nhiêu năm mưa gió

bào mòn, liệu có còn giữ được không.

Theo em thấy, nếu đã biết vị trí, chi bằng chúng ta tự đào một cái trộm động xuống cho rồi.

Cách này của Trương Hải Hạnh không phải Lý Vọng Thư chưa nghĩ tới.

Nhưng đó chỉ có thể là biện pháp cuối cùng, bởi vì theo lời Uông Tàng Hải, nơi này đã dám xưng là thiên hạ đệ nhị, thì mức độ hung hiểm có thể thấy được phần nào.

Mặc dù đám người của mình cũng đều là những người từng trải, nhưng về mặt phong thủy và cơ quan, cho dù tất cả mọi người cộng lại, cũng còn kém Uông Tàng Hải vài con phố.

Yên tâm đi, con đường này là do Uông Tàng Hải đào khi theo Thành Tổ bắc phạt năm đó.

Lúc ấy ông ta đã lén mượn sức mạnh của quân đội, nói là mua quan bán tước cũng không quá.

Về mặt chất lượng, chắc là vẫn đáng tin cậy.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, thuộc hạ bên cạnh liền báo tin.

Thiếu gia, tìm thấy rồi.

Theo như sóng âm phản xạ hiển thị, bên dưới đây đúng là có một con đường.

Nếu đã tìm thấy, vậy thì bắt tay vào đào đi.

Nói xong, Lý Vọng Thư cũng ngồi không yên, dứt khoát đi thẳng đến hiện trường khai quật để xem.

Rất nhanh, khi đào xuống chưa đầy ba mét, đất ở một bên đường hầm đột nhiên sụt xuống, lộ ra một cái lỗ nhỏ.

Theo chỗ đất sụt tiếp tục khai quật, rất nhanh, lại đào xuống chưa đầy ba mét nữa, liền dọn ra một cửa động dài rộng đều khoảng hai mét.

Không tệ không tệ, Uông Tàng Hải này đúng là người có gu, cái trộm động đào thật là hoành tráng.

Mập mạp vừa dứt lời, không ngờ thuộc hạ liền từ gần cửa động khiêng ra một tấm bia đá.

Mọi người nhìn kỹ, liền thấy trên bia đá lại dùng chữ Hán viết: Đào giếng trời này về phía đông, dẫn xác vây quanh, coi là thành của nước xác.

Mập mạp đọc từng chữ một, sau đó trợn to hai mắt kinh hô: Mẹ ơi, xem ra đây là một tấm bia giới hạn.

Vậy là phía sau đây chính là ranh giới của nước xác rồi.

Không biết tấm bia đá này vốn đã ở đây, hay là Uông Tàng Hải đặt ở đây để kỷ niệm chuyến đi.

Lý Vọng Thư nhìn tấm bia đá cười cười: Là vốn đã ở đây, theo lời Uông Tàng Hải, dù sao cũng là bia giới hạn mà.

Cho nên những tấm bia đá tương tự, ở những nơi khác còn có rất nhiều.

Mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ, để cho con đường này thông khí trước, sau đó chúng ta sẽ đi kiến thức một chút về cái gọi là lăng mộ thứ hai thiên hạ.

Rất nhanh, sau khi thông gió kết thúc, không khí trong đường hầm cũng dần trở nên bình thường.

Lý Vọng Thư lập tức dẫn người đi vào bên trong.

Lần này hắn vẫn không mang quá nhiều người xuống, mà để đại

bộ phận ở lại bên ngoài.

Nhưng lần này, vì còn có Tề Vũ ẩn nấp trong bóng tối, hơn nữa cũng không ở trong nước, hắn cũng không còn e dè nữa.

Hắn trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ canh giữ doanh trại, không cho bất kỳ người lạ nào đến gần, còn kẻ nào không nghe lời, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, không cần tù binh.

Mà những người đi xuống cùng hắn, ngoài mấy người Trương gia và Mập mạp làm chủ lực, cũng chỉ có vài người phụ trách việc vặt.

Trộm động mà Uông Tàng Hải để lại được đào rất sâu, nhưng may mắn là không chật chội như những trộm động thông thường, một đám người cùng đi vào cũng không thấy chen chúc.

Cứ cách một khoảng, còn có thể thấy bên cạnh trộm động có vị trí chuyên để giá cắm nến và đèn dầu.

Có thể nói là phiên bản siêu sang của trộm động.

Chỉ là không biết Uông Tàng Hải năm đó xuất phát từ suy tính gì, chiều dài của cái trộm động này thật sự có chút ngoài dự đoán.

Chương 340

Mọi người đi gần nửa giờ, mới đến được cuối đường hầm.

Cuối đường hầm bị một tảng đá tròn lớn chặn lại.

Nhưng tảng đá này được thiết kế rất khéo léo, có tác dụng tương tự như đá chặn mộ.

Từ bên ngoài đường hầm muốn đẩy tảng đá ra, chỉ có thể dùng sức trâu.

Chưa nói đến trọng lượng của bản thân tảng đá, chỉ cần nhìn vào rãnh trên mặt đất của nó, Lý Vọng Thư ước chừng không có lực đẩy mấy chục tấn, thì đừng hòng đẩy được tảng đá ra.

Nhưng nếu ở bên trong đường hầm, thì mọi chuyện lại trở nên vô cùng đơn giản.

Chỉ cần cạy cơ quan bên dưới tảng đá đang giữ nó lại, tảng đá tròn khổng lồ này có thể tự lăn sang một bên nhờ trọng lực của chính nó, nhường ra một lối đi đủ cho một người qua.

Thật là tinh xảo, Uông Tàng Hải không hổ là tiền bối của nghề chúng ta.

Ngay cả trộm động cũng làm tinh xảo như vậy, thật khiến người ta không phục không được.

Mập mạp nhìn tảng đá liền muốn đi tháo cơ quan trên đó, nhưng lại bị Lý Vọng Thư kéo lại.

Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, chuẩn bị sẵn sàng rồi hãy mở.

Uông Tàng Hải tuy không đề cập đến nguy hiểm bên trong, nhưng

bản thân tảng đá này đã nói lên rằng, ông ta không muốn thứ bên trong thoát ra.

Các cậu cũng đừng quên, sau khi chính Uông Tàng Hải đi vào, đã bị biến thành Mãng Cổ Thi.

Đặt tảng đá ở đây, là ông ta chuẩn bị phong tỏa cả chính mình ở bên trong, có thể thấy nơi này không hề an toàn.

Mập mạp bị Lý Vọng Thư nói cho hoảng sợ, những người khác cũng vội vàng kiểm tra lại trang bị của mình, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thấy mọi người đều đã vào trạng thái, Lý Vọng Thư mới ra hiệu cho Buồn Chai Dầu.

Buồn Chai Dầu cũng không do dự, một đao chém đứt cơ quan dưới tảng đá.

Mà khi tảng đá khổng lồ từ từ lăn sang một bên, cảnh tượng bên ngoài đường hầm cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Không biết bên ngoài là dùng dạ minh châu hay thủ đoạn gì khác, lại có một tầng ánh sáng đỏ nhàn nhạt, trông vô cùng quỷ dị.

Mập mạp thò đầu ra ngoài nhìn thoáng qua, ngay sau đó cả người bị dọa cho giật mình, lùi lại mấy bước.

Mẹ ơi, bên ngoài. bên ngoài. dày đặc, toàn là bóng người.

Nghe Mập mạp nói, mọi người lập tức căng thẳng.

Nhưng đợi một lúc lâu, cũng không thấy những bóng người đó có động tĩnh gì.

Thế là Trương Hải Hạnh nhặt một hòn đá dưới đất lên, ném về phía bóng người gần nhất.

Theo tiếng keng vang lên, mọi người lúc này mới hiểu ra, những

bóng người dày đặc bên ngoài hóa ra đều là tượng gốm.

To xác như thế mà lại bị tượng gốm dọa cho ra nông nỗi này, nếu ngươi nhát gan như vậy thì bây giờ ra ngoài vẫn còn kịp đấy.

Bị Trương Hải Hạnh châm chọc một câu, Mập mạp cảm thấy hơi mất mặt, nhưng lại không dám mở miệng cãi lại.

Hắn bèn dứt khoát chuyển chủ đề: Quả nhiên, nơi này đúng là lăng mộ thứ hai thiên hạ danh xứng với thực.

Nhưng thứ hai vẫn là thứ hai, chẳng có chút sáng tạo nào.

Người ta Tần Thủy Hoàng làm tượng binh mã chôn cùng, hắn cũng học theo làm tượng gốm, hoàn toàn không có ý tưởng riêng, định sẵn chỉ là hàng loại hai.

Lý Vọng Thư không để ý đến màn chữa ngượng của Mập mạp, dẫn đầu đi ra ngoài qua khe hở của tảng đá chắn.

Ra đến bên ngoài mới phát hiện, trước mắt là một quảng trường cực lớn.

Trên quảng trường, tượng gốm đủ màu sắc hình dạng được bày san sát.

Nhưng khác với tượng binh mã, những tượng gốm này không phải là binh lính, mà là các loại người hầu, vũ nữ, cùng với những bức tượng tạp kỹ có tạo hình kỳ quái.

Trông dáng vẻ của những bức tượng này, giống hệt như các diễn viên đang ở hậu trường chờ lên sân khấu.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, những bức tượng gốm này quá đỗi chân thực.

Không chỉ là thần thái, ngay cả những động tác lười biếng xen lẫn căng thẳng của diễn viên khi chờ đợi cũng được khắc họa y như đúc,

sống động như thật, chẳng trách lúc đầu Mập mạp lại nhầm tượng gốm thành người sống.

Đứng giữa chúng, ngay cả Lý Vọng Thư cũng cảm nhận được một cảm giác mong chờ như sắp tham dự yến tiệc.

Xem ra vị hoàng đế này cũng chẳng có chí lớn gì, ngay cả tượng gốm chôn cùng cũng làm xa hoa lãng phí đến thế.

Có thể thấy lúc sinh thời, ông ta nhất định cũng là một tay ăn chơi có hạng.

Nói không chừng cũng suốt ngày rượu chè be bét, chỉ là sử sách không ghi lại mà thôi.

Mập mạp không biết đã đến bên cạnh Lý Vọng Thư từ lúc nào, nhìn những bức tượng gốm mà nhỏ giọng bình phẩm.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư không khỏi trợn mắt xem thường.

Này Mập mạp, rốt cuộc cậu có xem tài liệu về cái lăng mộ thứ hai thiên hạ này chưa vậy.

Vị chủ nhân này đúng là một tay chơi, nhưng nói đến rượu chè be bét thì không đến mức đó đâu.

Mập mạp có chút chột dạ liếc nhìn mọi người, cuối cùng vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ, thấp giọng hỏi: Cậu nói tiếp đi.

Rốt cuộc ông ta ăn chơi thế nào.

Lý Vọng Thư nhớ lại cuộc đời của vị này, cũng không khỏi bật cười nói: Vị này tuy là người Mông Cổ, nhưng ông ta lại tự nhận cho mình một tổ tiên người Hán.

Sau đó dẫn theo một đám quân đội người Hán một đường bắc tiến.

Tiếp đó quét sạch hang ổ, phong lang cư tư, thẳng tay tắm máu

thánh địa Ha Lạp Hòa Lâm của Mông Cổ lúc bấy giờ, trực tiếp lật đổ vương triều Mông Cổ.

Vãi, gã này mạnh thế cơ à.

Đương nhiên, trước kia các vương triều Trung Nguyên dụng binh với thảo nguyên, vấn đề lớn nhất là không quen đường.

Thảo nguyên mênh mông, đối với người Trung Nguyên mà nói, nhìn đâu cũng giống nhau.

Cho nên thường bị các dân tộc du mục xuất quỷ nhập thần trên thảo nguyên đánh cho không tìm thấy phương bắc.

Nhưng vị này thì khác, từ nhỏ lớn lên ở thảo nguyên, không ai quen thuộc thảo nguyên hơn ông ta.

Cho nên ưu thế lớn nhất của Mông Cổ trước mặt ông ta có thể nói là không còn gì.

Đối mặt với sự truy quét của quân Hán, ngay cả trốn cũng không có chỗ mà trốn.

Dù sao thì đám người trên thảo nguyên thích ẩn náu ở đâu qua mùa đông, chăn thả ở đâu, ông ta đều rõ như lòng bàn tay.

Sau đó đều có thể bị ông ta tìm ra và xử lý.

Ở sân bay chắc cậu cũng thấy rồi, cho dù là bây giờ, đám Ngoại Mông kia vẫn rất tôn sùng vị thiên kiêu đời đó.

Nhưng đối với vị thế tổ còn giỏi đánh hơn cả thiên kiêu này, họ lại tuyệt nhiên không nhắc tới, thậm chí có phần căm thù đến tận xương tủy, đây chính là nguyên nhân.

Nghe đến đây, Mập mạp cảm thấy tam quan của mình như bị làm mới, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Lý Vọng Thư.

Ngay cả Trương Hải Hạnh cũng không nhịn được mà châm biếm:

Cái này. cái này. chẳng phải tương đương với việc lão già Okamura Yasuji kia, dẫn theo một đám Hán gian đánh về Tokyo, lật đổ Thiên hoàng Nhật Bản hay sao.

Lý Vọng Thư gật đầu: Sau đó ông ta còn hô lớn, mình chính là hậu duệ trực hệ của Hán Cao Tổ.

Nói đến cuối cùng, chính Lý Vọng Thư cũng bị câu chuyện làm cho buồn cười, nén cười lắc đầu.

Lúc này, Buồn chai dầu đột nhiên dừng lại, chỉ vào phía xa thấp giọng nói: Mọi người mau nhìn phía trước.

Theo hướng ngón tay của Buồn chai dầu, chỉ thấy ở cuối quảng trường, có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa đài cao.

Mà ở phía trước đài cao, lại có một kiến trúc giống như cổng đền.

Đi thôi.

Mấy cái tượng gốm này không có gì đẹp, cảm giác hoàn toàn chỉ để tạo không khí thôi.

Nghe lời này, Mập mạp vừa đi vừa không nhịn được lẩm bẩm: Mọi người nói xem, nếu mấy cái tượng gốm này mà đưa ra thị trường thì giá sẽ là bao nhiêu.

Mọi người xem tỷ lệ này, tốt hơn tượng binh mã nhiều, lại còn có màu nữa chứ.

Đi thôi đi thôi.

Chương 341

Làm chính sự trước đã.

Lý Vọng Thư vươn tay kéo Mập mạp, vừa đi về phía cổng đền vừa cười nói: Nếu cậu thực sự thích, đợi xong việc rồi quay lại dọn cũng được.

Chỉ là với số lượng này, nếu tuồn ra ngoài, ảnh hưởng đến thị trường không nhỏ đâu.

Trên đường đi, mấy người cứ nói chuyện phiếm bâng quơ, đây cũng là điều Lý Vọng Thư cố ý làm.

Từ lúc tiến vào địa cung này, hắn đã cảm nhận được một áp lực chưa từng có.

Áp lực này lại chỉ tồn tại ở mặt tâm lý, khiến hắn có chút khó thở, chỉ có thể thông qua việc nói chuyện không ngừng để vừa điều tiết không khí, vừa điều chỉnh tâm trạng của mình.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đi xuyên qua khu tượng gốm trên quảng trường, đến dưới cổng đền.

Chỉ thấy chính giữa cổng đền có một tấm biển cực lớn.

Trên tấm biển dùng màu đỏ hiếm thấy viết ba chữ to Thi Quốc Yến.

Mà ở phía sau cửa, cũng không phải là đài cao gì, mà là từng bậc thang một.

Bậc thang không cao, chỉ khoảng một gang tay, nhưng lại cực rộng, mỗi bậc cách nhau bảy tám mét.

Ở hai bên bậc thang, mỗi bên đều bày hơn mười chiếc bàn tròn

lớn.

Nhìn tổng thể, đúng là giống như đang tổ chức một bữa tiệc lớn.

Nhưng điều hấp dẫn nhất, vẫn là xung quanh mỗi chiếc bàn đều đã ngồi đầy người.

Hoặc nói đúng hơn, mỗi chiếc bàn đều đã ngồi đầy thi thể.

Những thi thể này trông đã mục nát nghiêm trọng, phần lớn chỉ còn lại xương trắng.

Mà từ quần áo còn vương trên bộ xương, thân phận của những thi thể này lại vô cùng đa dạng.

Có người mặc da thú, có người mặc trang phục dân tộc thảo nguyên, thậm chí Lý Vọng Thư còn nhìn thấy một vài thi thể mặc quần áo kiểu thời Tùy Đường.

Hơn nữa có người quần áo cầu kỳ, có người vừa nhìn đã biết là rách rưới, có thể nói là đủ mọi tầng lớp.

Không đúng nhỉ.

Theo lý mà nói, lăng mộ thứ hai thiên hạ này phải được xây dựng vào thời Nguyên, sao lại có cả thi thể thời Tùy Đường.

Mập mạp lúc này cũng đưa ra câu hỏi tương tự, không ngừng nhìn xung quanh, dường như sợ những thi thể này đột nhiên sống lại.

Mà Buồn chai dầu thì cau mày, nhàn nhạt nói: Những thi thể cũ hơn đó, hẳn là bị người ta đào từ mộ ra, cố tình bày ở đây.

Cậu xem quần áo của họ, thực ra càng giống áo liệm khi nhập quan hơn.

Thế nhưng Buồn chai dầu vừa dứt lời, Lý Vọng Thư liền phát hiện, ở nơi cao nhất của cầu thang, dường như có đặt một chiếc quan tài cực lớn.

Mấy người đến gần mới phát hiện ra thứ trông giống quan tài kia lại là một cái hộp lớn đến mức thái quá.

Cái hộp to thế này, không biết bên trong đựng cái gì.

Mập mạp đi vòng quanh cái hộp một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười nóng lòng đặc trưng.

Lý Vọng Thư thấy vậy lắc đầu: Đừng nghĩ nữa, ở đây không có châu báu gì đâu.

Theo lời của Uông Tàng Hải, đây là một cái hộp thức ăn, bên trong đựng một món ăn tên là 『Vạn Thế Lưu Hà』.

Nghe nói ăn xong có thể trường sinh bất lão.

Chỉ có điều món này cần thời gian lắng đọng.

Không có tám trăm đến một ngàn năm, lửa chưa tới độ thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Sao nào, có phải cậu muốn nếm thử một miếng không.

Nghe lời này, nụ cười trên mặt Mập mạp lập tức cứng đờ.

Trong hoàn cảnh này, phàm là người có đầu óc bình thường cũng không thể nào dám ăn thứ bên trong.

Chỉ là bị Lý Vọng Thư nói như vậy, cứ thế mà bỏ đi thì thật có chút không cam tâm, thế là hắn nhỏ giọng thăm dò: Đến cũng đến rồi, cái món tên hù người 『Vạn Thế Lưu Hà』 gì đó, không ăn thì chúng ta xem một chút cũng được mà.

Thực ra Lý Vọng Thư cũng rất tò mò, rốt cuộc trong hộp thức ăn này đựng thứ gì.

Trước đây ở trung tâm thiên thạch Tháp Mộc Đà, Uông Tàng Hải miêu tả nơi này thực ra rất đơn giản và ngắn gọn.

Có lẽ lúc đó mục đích của hắn không phải ở lăng mộ thứ hai thiên hạ này, cho nên khi kể cho Lý Vọng Thư, chỉ nói làm thế nào để đi vào, còn về những thứ bên trong, phần lớn hắn đều nói lướt qua.

Điều duy nhất khiến Lý Vọng Thư ấn tượng tương đối sâu sắc, là khi hắn kể về lăng mộ thứ hai thiên hạ, hắn đã nhìn mấy người bên cạnh Lý Vọng Thư với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Hơn nữa còn nói với hắn, khi đến lăng mộ thứ hai thiên hạ, tốt nhất đừng dẫn theo mấy người này, bởi vì nơi đó là cấm địa của người nhà họ Trương.

Lúc đó dù hắn có hỏi thế nào, Uông Tàng Hải cũng chỉ cười mà không nói, chỉ bảo rằng đến nơi rồi ngươi sẽ hiểu ý ta là gì.

Điều này khiến Lý Vọng Thư vẫn luôn cho rằng, Uông Tàng Hải vẫn còn cay cú chuyện trước đây bị bắt đi xây Vân Đỉnh Thiên Cung, cho nên mới có địch ý với người nhà họ Trương.

Giờ đây nhìn chiếc hộp thức ăn khổng lồ trước mắt, Lý Vọng Thư không khỏi có một suy đoán táo bạo: Ở đây, không lẽ là đang hầm một người nhà họ Trương chứ.

Dù sao với thể chất trường thọ của người nhà họ Trương, ở thời cổ đại bị hoàng đế bắt về làm thuốc bổ, nghĩ lại cũng coi như hợp tình hợp lý.

Lúc này nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư nhìn những người khác một cái rồi cũng gật đầu.

Vậy thì xem thử, cái món ăn được gọi là có thể khiến người ta trường sinh bất lão, rốt cuộc có hình dạng gì.

Nói là làm, thế là mấy người cùng nhau hành động, vây quanh hộp thức ăn chuẩn bị mở ra.

Ai ngờ vừa mới ngẩng đầu, liền thấy trên đỉnh địa cung phía trên

hộp thức ăn, lại có một người đang treo lơ lửng.

Phát hiện này suýt nữa làm Lý Vọng Thư vẹo lưng, may mà nhìn kỹ lại, thì ra là một pho tượng Phật rất lớn bị treo trên đỉnh.

Tượng Phật có tạo hình thiên về Phật giáo Tạng truyền, hoặc là Mật Tông, tổng thể kết cấu nhìn thế nào cũng toát ra một vẻ hung lệ.

Điều khác biệt là đầu của tượng Phật, khuôn mặt đó không giống với bất kỳ tượng Phật nào khác, càng giống như được tạo hình theo khuôn mẫu của một người thật.

Hay thật, ai mà dọa người thế.

Điêu khắc tượng Phật theo dáng vẻ của mình, không biết có gánh nổi không.

Những người khác lúc này cũng thấy được tượng Phật trên đỉnh, Mập mạp lập tức không nhịn được mà buông lời châm chọc.

Mà Trương Hải Hạnh lại cau mày nói: Mọi người xem vị trí của tượng Phật này, có giống như đang nhìn xuống toàn bộ yến tiệc không.

Ý gì.

Xem người khác ăn tiệc à.

Nó có bệnh gì không vậy.

Vừa nói, mấy người cùng nhau dùng sức, nắp hộp thức ăn khổng lồ lập tức được nhấc lên.

Đẩy nắp sang một bên một chút, mọi người lập tức nhìn vào bên trong hộp qua khe hở.

Dưới ánh sáng của mấy chiếc đèn pin, chỉ thấy bên trong chiếc hộp thức ăn khổng lồ chất đầy những thứ đen như mực giống như bùn đất.

Nhìn kỹ lại, hẳn là một ít hương liệu đã thối rữa từ lâu.

Mà trong đám hương liệu đó, còn có một ít bọc vải trông giống như bánh chưng.

Hầy, đây là cái món 『Vạn Thế Lưu Hà』 gì đó à.

Chẳng phải là một đống bánh chưng sao.

Nhưng mà người làm ra món này cũng cầu kỳ thật, rõ ràng chỉ là một hộp bánh chưng, mà lại còn bày thành hình một con cá.

Tôi còn tưởng chỉ có người nước ngoài mới thích mấy trò bày biện phù phiếm này, không ngờ người xưa ăn cơm cũng hình thức hóa như vậy.

Mập mạp vừa dứt lời, Trương Hải Hạnh liền sắc mặt khó coi nói: Đó không phải bánh chưng, tất cả đều là trẻ con.

Mọi người kinh hãi, theo hướng đèn pin của cô nhìn lại, liền thấy một trong những bọc vải, vì thời gian quá lâu đã bị rách ra.

Chỉ là từ vết rách nhìn vào bên trong, lại không phải là gạo nếp, mà là một bào thai lớn bằng lòng bàn tay.

Bào thai đó trông toàn thân đen kịt, nhưng lại không bị thối rữa, thân thể cuộn tròn, giống như vẫn còn trong bụng mẹ.

Nhưng điều quan trọng nhất là, hình thể của bào thai này quá nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống trẻ sơ sinh, càng giống như mới vừa phát triển thành hình người đã bị lấy ra làm món ăn này.

Hơn nữa, những bọc vải tương tự, trong hộp này ít nhất cũng có mấy trăm cái.

Chương 342

Dù biết thời cổ đại tương đối tàn khốc, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, vẫn khiến Lý Vọng Thư cảm thấy dạ dày một trận cuộn trào.

Đúng là vô nhân tính.

Thế này mà còn trông chờ ăn vào có thể trường sinh bất lão sao.

Gã này làm nhiều nghiệp chướng như vậy, nói không chừng địa ngục cũng phải mở riêng một tầng cho nó đấy.

Mập mạp hung hăng mắng một câu: Nhanh đậy lại đi.

Béo gia ta có tuổi rồi, không chịu được cảnh này.

Thằng khốn này, đáng đời sau khi chết mộ bị Béo gia ta ghé thăm.

Nhìn thấy cảnh tượng trong hộp thức ăn, sắc mặt của những người khác cũng không tốt lắm, thế là vội vàng đậy nắp lại.

Làm xong, Lý Vọng Thư đang định dựa theo thông tin Uông Tàng Hải cung cấp để tìm đường đi tiếp, không ngờ lúc này trên đỉnh đầu bỗng nhiên có không ít đá rơi xuống.

Thấy vậy, mọi người liếc nhau, lập tức ăn ý xoay người, trốn đến sau một chiếc bàn ở xa, giả làm người chết đang dự tiệc.

Chờ mọi người trốn xong, Mập mạp vừa ngẩng đầu nhìn nơi đá vụn không ngừng rơi xuống, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: Xem ra là đụng phải đồng nghiệp rồi, nghe cái nhịp điệu đào trộm mộ này, là tay già đời.

Mọi người nói xem, có thể là người của Tề Vũ không.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Sẽ không, Tề Vũ đã đến từ lâu rồi, hẳn là

đám lạt ma Hạ Ôn Giáp kia.

Bọn họ có thể trực tiếp tìm được vị trí địa cung này, đào đường hầm thẳng từ trên xuống, chắc chắn là đã nhận được thông tin rất cụ thể.

Lúc này, Trương Hải Hạnh ở dưới gầm bàn bỗng nhiên dùng chân đá Lý Vọng Thư một cái, đồng thời liếc về phía đường hầm, sau đó dùng tay làm động tác cắt cổ.

Lý Vọng Thư thấy vậy cười cười, thấp giọng nói: Cứ tĩnh quan kỳ biến đã, để bọn họ đi trước dò đường cũng tốt.

Vừa dứt lời, liền thấy trên đỉnh đột nhiên rơi xuống một ít đất đá khá lớn, xem ra đường hầm đã được đào thông.

Ngay sau đó, một sợi dây thừng được thả xuống từ trong đường hầm.

Chẳng mấy chốc, từ trong đường hầm đó, một lúc đã xuống mười mấy người.

Nhưng vì ánh sáng trong địa cung khá tối, hơn nữa trên đầu những người này lại đều đội đèn, nên nhất thời không nhìn rõ bộ dạng của họ.

Chỉ thấy đám người đó vừa xuống, liền có điệu bộ như bà Lưu vào Đại Quan Viên, diễn tả hai chữ kinh ngạc đến cực điểm.

May mà vị trí họ xuống là ngay giữa yến tiệc, không nhìn thấy con đường mà nhóm Lý Vọng Thư tiến vào ở phía xa quảng trường.

Cho nên lúc này họ cũng không biết, trong cái gọi là Thi Quốc Yến này, có một bàn khách cũng là người sống như họ.

Chỉ thấy nhóm người đó cứ ồn ào cảm thán một lúc lâu, vì đứng hơi xa nên Lý Vọng Thư cũng không nghe rõ họ nói gì.

Chỉ là họ cũng giống như nhóm của Lý Vọng Thư, sau khi kiểm tra một lượt xung quanh, liền tập trung sự chú ý vào chiếc hộp thức ăn lớn ở chính giữa.

Thấy họ lại định mở chiếc hộp thức ăn đó, Mập mạp hạ giọng nói: Chúng ta cứ ngồi im thế này à.

Lỡ đám người này sợ quá, kích hoạt cơ quan gì đó thì làm sao.

Không sao, cái hộp thức ăn đó chúng ta không phải vừa mới mở sao, cũng có đụng phải nguy hiểm gì đâu.

Cứ xem tiếp đã.

Lý Vọng Thư vừa nói xong, đám người kia cũng vừa vặn mở nắp hộp thức ăn ra.

Nhưng không biết có phải họ không nhìn thấy cái bọc vải bị rách bên trong hay không, một đám người vây quanh hộp thức ăn, đều nghển cổ cố gắng nhìn vào trong.

Lúc này vì đã qua cơn kinh ngạc ban đầu, nên nhóm Lý Vọng Thư ngược lại có thể nghe rõ những người này nói chuyện.

Chỉ nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc nghi hoặc bên cạnh hộp thức ăn: Không đúng rồi, theo lý mà nói chúng ta không phải là nhóm đầu tiên, sao cái hộp lớn thế này mà trước đó không có ai mở ra nhỉ.

Đồng thời một giọng nói quen thuộc khác lại mang theo vài phần trêu chọc đáp lại: Tiểu tam gia, có phải cậu dẫn sai đường rồi không.

Đưa chúng tôi đến một ngôi mộ khác rồi.

Không thể nào, dọc đường đi mọi người cũng đều thấy, đều đi theo ký hiệu mà tam thúc tôi để lại.

Hơn nữa cảnh tượng ở đây, tôi đã từng thấy khi sử dụng Nghe

Lôi Thần Khí.

Tam thúc tôi và cả Tề Vũ nữa, chính là đang ở trong yến tiệc này.

Nghe được cuộc đối thoại của đám người kia, nhóm Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra, người từ đường hầm xuống chính là đội của Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Đồng thời điều này cũng làm hắn hiểu ra, tại sao đường hầm của nhóm Ngô Tà lại mở ngay trên Thi Quốc Yến này.

Tình cảm là do gã Ngô Tam Tỉnh kia, đã sớm âm thầm để lại dấu hiệu cho Ngô Tà trên đường.

Nhưng điều này cũng khiến hắn cảm thấy có chút bực bội và bất đắc dĩ, mình không ngừng đẩy nhanh tốc độ, chính là muốn chặn trước bọn họ.

Đáng tiếc ngàn tính vạn tính, không tính đến gã Ngô Tam Tỉnh kia.

Lúc này Mập mạp thấy là người quen, liền định đứng dậy chào hỏi.

Không ngờ chưa kịp đứng lên, đã bị Buồn chai dầu bên cạnh bịt miệng ấn trở lại chỗ ngồi.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy nghi hoặc, Buồn chai dầu lại duỗi tay chỉ lên phía trên.

Theo hướng ngón tay của Buồn chai dầu nhìn lại, liền thấy trên đỉnh địa cung, bên cạnh pho tượng Phật quỷ dị kia, không biết từ lúc nào, lại có một con quái vật hình thể cực lớn đang nằm bò.

Con quái vật đó toàn thân mọc đầy lông trắng, tay chân bám chặt vào lớp nham thạch trên đỉnh, đang nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn bên dưới mà không ngừng chảy nước miếng.

Nhìn qua, con quái vật cao gần 3 mét, chỉ nhỏ hơn tượng Phật một

chút.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất lại là, bộ dạng của con quái vật gần như giống tượng Phật đến bảy phần.

Đặc biệt là cái đầu khổng lồ, cũng giống như tượng Phật, có ba khuôn mặt.

Từ phía nhóm Lý Vọng Thư nhìn lại, vừa lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt người hung ác bên trái đầu nó.

Uông Tàng Hải nhà ngươi, trong địa cung có quái vật mà ngươi không hề nhắc tới một lời.

Còn có Ngô Tà ngươi đúng là đủ tà môn, chúng ta mở hộp thức ăn chẳng có chuyện gì.

Ngươi thì hay rồi, vừa đến đã dụ ra một đối thủ nặng ký như thế này.

Lý Vọng Thư thầm mắng trong lòng, đồng thời tay đã đặt lên báng súng.

Dù sao đi nữa, Ngô Tà và Giải Vũ Thần cũng là người trong Cửu Môn, không thể trơ mắt nhìn hai người bị quái vật xử lý ngay trước mặt mình.

Nhưng chưa đợi hắn hành động, Trương Hải Hạnh bên cạnh đột nhiên kéo nhẹ vạt áo hắn, đồng thời ra hiệu cho mọi người nhìn về phía sau đám người Ngô Tà.

Nhìn qua một cái, suýt nữa khiến cả Lý Vọng Thư cũng phải kinh hãi kêu lên.

Chỉ thấy cách đội của Ngô Tà không xa, không biết từ lúc nào, đã có vô số bóng đen đứng dày đặc.

Vì vấn đề ánh sáng, không nhìn rõ hình dạng cụ thể của những

bóng đen đó.

Nhưng nhìn hình dáng, đại khái có thể nhận ra là hình người.

Lúc nào mà sống lại vậy.

Lại còn lòi ra nhiều thế này.

Mồ hôi lạnh trên trán Mập mạp lúc này đã túa ra, có chút kinh hồn bạt vía liếc nhìn thi thể gần mình nhất.

Phát hiện thi thể vẫn chỉ là xương trắng, hoàn toàn không có ý định đứng dậy hoạt động, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Lúc này, cũng không biết có phải nước miếng của con quái vật trên đỉnh nhỏ xuống hay không, chỉ thấy cuối cùng cũng có người ở chỗ hộp thức ăn ngẩng đầu lên nhìn.

Sau đó liền nghe thấy Gấu Chó kinh hô một tiếng: Cẩn thận, trên đỉnh đầu có bánh chưng.

Thế nhưng lời nói của anh ta, dường như là một tín hiệu, con quái vật từ trên đỉnh nhảy thẳng xuống, cả người rơi thẳng vào trong hộp thức ăn, rồi tấn công mọi người.

May mà Gấu Chó kinh nghiệm đầy mình, không ngốc nghếch chọn cách đối đầu trực diện, mà một tay kéo Giải Vũ Thần, một tay kéo Ngô Tà, thực hiện một cú lộn nhào ba người hợp nhất, vừa vặn tránh được móng vuốt của con quái vật khổng lồ.

Nhưng đám tiểu nhị mà họ mang theo thì không có thân thủ tốt như vậy.

Theo vài tiếng kêu thảm thiết, lập tức có bốn năm người ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Mà những bóng đen vẫn luôn đứng ở xa, thì như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, vặn vẹo thân mình, lập tức bơi đến bên cạnh những

tiểu nhị bị thương ngã xuống đất.

Sau đó trong tiếng kêu thảm thiết của những tiểu nhị đó, chúng kéo họ đi xa, cuối cùng biến mất không thấy.

Chương 343

Lúc này Lý Vọng Thư mới nhìn rõ, con quái vật khổng lồ kia còn cao hơn 3 mét mà hắn ước tính trước đó.

Xem kết cấu cơ thể, có lẽ lúc còn sống là một con người.

Chỉ là giờ phút này, con quái vật khổng lồ sau khi ăn một lúc những thứ trong hộp thức ăn, dường như bị thứ gì đó ngon hơn hấp dẫn, nó bò ra khỏi hộp thức ăn, đuổi theo ba người Ngô Tà.

Ba người vừa mới thoát khỏi một đợt tấn công bất ngờ, chưa kịp hoàn hồn, đã thấy con quái vật lại lao tới, gần như theo bản năng định chống đỡ.

Đáng tiếc họ đã đánh giá thấp sức mạnh của con quái vật này, Gấu Chó và Giải Vũ Thần dù cầm vũ khí, vẫn bị nó tát bay ngay trong một chiêu.

May mà mục tiêu của con quái vật không phải họ, thấy không có ai cản đường, nó vẫn tiếp tục lao về phía Ngô Tà.

Mà Ngô Tà thấy không thể tránh né, đành phải tiện tay rút một thanh loan đao rách nát từ một thi thể dự tiệc bên cạnh, dường như đã quyết định liều mạng.

May mắn thay, lúc này sau lưng cậu ta đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Không muốn chết thì lập tức nằm sấp xuống.

Theo sau tiếng Ngô Tà nằm sấp xuống đất, nhóm Lý Vọng Thư lập tức khai hỏa về phía con quái vật khổng lồ.

May mà con quái vật này tuy trông khá đáng sợ, có lẽ đặt ở thời cổ đại đúng là một sự tồn tại kinh hoàng bậc nhất.

Nhưng trước mặt chân lý chúng sinh bình đẳng, nó vẫn còn thiếu chút trình.

Huống chi, trang bị của Lý Vọng Thư đều đã được nâng cấp chuyên biệt.

Rút kinh nghiệm từ những lần trước, ít nhất đạn dược đều dùng loại đạn xuyên thép lõi tungsten siêu cứng.

Chỉ cần quái vật vẫn là sinh vật gốc carbon, sẽ không tái diễn tình huống không phá được giáp.

Cho nên dù con quái vật có thân hình khổng lồ, nhưng sau một loạt bắn, nó vẫn bị bắn thành cái sàng.

Phía trước toàn là lỗ đạn nhỏ li ti, phía sau lại không ngừng nổ tung những lỗ máu.

Máu đen tanh hôi văng tung tóe khắp nơi, trước đó còn uy phong lẫm liệt, bây giờ ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Thế nhưng chưa kịp mọi người thở phào, vì con quái vật khổng lồ ngã xuống, những bóng đen trước đó, lại như nhận được tín hiệu gì, lập tức bỏ dở việc đang làm, toàn bộ vây lại phía nhóm Lý Vọng Thư.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư mới nhìn rõ, những bóng đen đó căn bản không phải là bóng, mà là từng con quái vật hình người đen như mực.

Tuy chúng cũng dùng tứ chi như người, nhưng khi hành động lại bò sát trên mặt đất như rắn, và tốc độ còn cực nhanh.

Hơn nữa số lượng bóng đen này, còn vượt xa mấy con mà họ thấy ban đầu.

Không biết đám này trước đó trốn ở đâu, lúc này lại tuôn ra không

ngớt, chẳng mấy chốc đã bao vây nhóm Lý Vọng Thư, số lượng ít nhất cũng phải mấy trăm con.

Nhưng dù rơi vào vòng vây dày đặc, nhóm Lý Vọng Thư lại không hề tỏ ra hoảng loạn.

Vì những bóng đen không trực tiếp tấn công, mọi người cũng không tùy tiện công kích, mà thay phiên nhau kiểm tra trang bị và thay đạn.

Mập mạp nhìn trận thế trước mắt, thậm chí còn không nhịn được cười nói: Hay thật, đây chắc là Côn Luân nô trong truyền thuyết rồi.

Không ngờ lúc sống làm nô lệ, chết rồi cũng không được yên.

Nhưng không sao, ai bảo Béo gia ta từ bi hỉ xả, hôm nay để ta đến siêu độ cho các ngươi, để linh hồn các ngươi có thể trở về đại lục châu Phi.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư bất đắc dĩ nói: Mập mạp, phiền cậu mở to mắt nhìn cho kỹ, màu đen trên người những kẻ này rõ ràng không phải màu da bẩm sinh.

Hơn nữa, Côn Luân nô phần lớn là người thuộc chủng tộc da nâu ở Đông Nam Á, chỉ có số ít là từ châu Phi, cậu siêu độ sai hướng rồi.

Nhưng Lý Vọng Thư vừa dứt lời, liền phát hiện bên cạnh mình Buồn chai dầu, Trương Hải Hạnh, thậm chí cả Trương Nhật Sơn thần sắc đều có chút không đúng.

Nhìn chằm chằm những bóng đen đó, sắc mặt họ dị thường khó coi, không nhìn ra là phẫn nộ hay bi ai.

Điều này khiến hắn vừa kinh ngạc, vừa theo bản năng nhìn theo ánh mắt của ba người.

Liền thấy trên cơ thể của những người màu đen đó, lại từ từ hiện

ra một vài hoa văn màu đỏ như máu.

Những hoa văn này Lý Vọng Thư vừa nhìn đã cảm thấy rất quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó.

Nhìn kỹ lại, liền không nhịn được buột miệng một câu Vãi.

Bởi vì những hoa văn đó, hắn đã gặp không chỉ một lần.

Chỉ thấy trên người những bóng đen, có cái hiện ra hoa văn cùng kiểu với hình xăm kỳ lân của Buồn chai dầu.

Điều này hắn tin chắc mình không thể nhìn lầm, dù sao ở Ba Nãi, khi nghiên cứu bản đồ cổ lâu của nhà họ Trương, hắn đã nghiên cứu rất kỹ hoa văn kỳ lân này.

Mà hoa văn Cùng Kỳ trên người những người da đen khác, cái này hắn càng quen thuộc hơn, trên người Trương Hải Hạnh, hắn đã nghiên cứu đi nghiên cứu lại rất nhiều lần, mỗi một chi tiết hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Lúc này, hắn cũng hiểu vì sao mấy người nhà họ Trương là Buồn chai dầu lại có sắc mặt khó coi như vậy.

Tuy những người da đen đó đã hoàn toàn thay đổi, nhưng hoa văn trên người sẽ không lừa người, đây là kỹ thuật độc hữu của nhà họ Trương.

Nhưng hắn vẫn nhỏ giọng nói: Có lẽ đây chỉ là trùng hợp, dù sao danh tiếng nhà họ Trương cũng vang xa.

Hình xăm nhà họ Trương, chắc chắn cũng sẽ có người bắt chước, trên người gã Sụp Bả Vai kia không phải cũng có hình xăm nhà họ Trương sao, mọi người cũng không cần quá để ý.

Thế nhưng ngay sau đó, Buồn chai dầu lại thở dài một hơi thật sâu: Đây là hình xăm của nhà họ Trương, không phải do người khác

bắt chước.

Có lời khẳng định của vị Trương Khởi Linh đương đại này, Lý Vọng Thư nhất thời cũng sững sờ tại chỗ.

Đồng thời trong lòng hắn cũng hiểu ra biểu cảm quỷ dị của Uông Tàng Hải trước đây, vì sao lại nói lăng mộ thứ hai thiên hạ này là cấm địa của người nhà họ Trương.

Hóa ra người nhà họ Trương ở đây, đều bị làm thành loại quái vật màu đen này sao.

Lúc này hắn bỗng nhiên nhớ lại, trước đây ở đáy biển Tây Sa, trong trí nhớ của Bồ Tiên Thiết Ca có một đoạn.

Là cha của hắn, Vạn Nô Vương, đã cứu một đội người nhà họ Trương từ tay quân Mông Cổ, lúc này mới có chuyện sau này bắt Uông Tàng Hải xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nếu nói như vậy, lúc đó quân Nguyên Mông hẳn là đã biết sự tồn tại của nhà họ Trương, hơn nữa còn xuất động quân đội đi khắp nơi bắt giữ người nhà họ Trương.

Chẳng lẽ lúc đó họ bắt người nhà họ Trương, chính là để chế tạo loại quái vật màu đen này.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Vọng Thư lại một lần nữa nhìn về phía những người da đen kia.

Chỉ thấy những người đó ngoài toàn thân đen kịt, cũng chỉ có hoa văn hình xăm đỏ như máu trên người, cùng hai con mắt trắng dã không có đồng tử.

Đương nhiên, đây còn chưa phải là điều quỷ dị nhất, quỷ dị nhất chính là, lúc này những người da đen đó tuy vây quanh họ mà không tấn công.

Nhưng da thịt trên mặt lại không ngừng co giật, từ hình dáng, Lý Vọng Thư thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng của Mập mạp trong đó.

Không chỉ là Mập mạp, bộ dạng của những người da đen khác cũng dần dần trở nên giống Buồn chai dầu, Trương Hải Hạnh, Trương Nhật Sơn, thậm chí là chính hắn.

Bọn chúng đang làm gì vậy.

Biểu diễn bắt chước à.

Mập mạp nhìn cảnh tượng trước mắt, trợn to hai mắt, không khỏi lẩm bẩm.

Lý Vọng Thư cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngớ người.

Đối mặt với mấy trăm người có bộ dạng dần trở nên quen thuộc, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy bất thường.

Điều này khiến hắn trong lòng không khỏi lại một lần nữa hỏi thăm gia đình Uông Tàng Hải.

Ngươi nói ngươi đã đến đây một lần rồi, sao không thể nói rõ ràng về những thứ quỷ dị này chứ.

Đây không phải là cố tình làm khó ta sao.

Lý Vọng Thư không nói gì, ngược lại Buồn chai dầu đột nhiên mở miệng.

Tuy không biết bọn chúng định làm gì, nhưng trực giác mách bảo tôi, không thể để chúng tiếp tục như vậy được, phải ngăn cản chúng.

Vậy còn chờ gì nữa.

Mập mạp đã bị màn biến sắc của những người da đen này làm cho toát mồ hôi lạnh.

Nghe Buồn chai dầu nói, lập tức giơ súng trong tay lên, nhắm vào

một người da đen đã giống hắn đến tám phần, lớn tiếng nói: Nếu là tộc nhân của Tiểu ca, vậy càng phải siêu độ cho họ một cách tử tế, để linh hồn họ có thể thoát khỏi thân xác đau khổ này.

Nói xong, liền dẫn đầu bóp cò, một phát bắn vào đầu người da đen kia.

May mà cũng giống như con quái vật khổng lồ kia, lúc hạ táng khi đó, hẳn là không ai có thể ngờ rằng hỏa khí có thể phát triển đến trình độ ngày nay.

Cho nên khi viên đạn của Mập mạp trúng vào khuôn mặt gần như giống hệt hắn.

Chương 344

Gáy của người da đen đó trực tiếp nổ tung, tiếp theo toàn bộ cơ thể như quả bóng cao su xì hơi, trực tiếp rơi xuống đất thành một đống.

Phát súng của Mập mạp như một tín hiệu, những người khác cũng không hề nương tay, bắt đầu xả đạn về phía những người da đen bốn phía.

Phải nói rằng, đám người da đen đó không chỉ có khuôn mặt quỷ dị mà hành động cũng vô cùng bùng nổ.

Rõ ràng là hình người, nhưng khi di chuyển lại giống như rắn, vặn vẹo thân thể trườn bò trên mặt đất với tốc độ cực nhanh.

Nhưng dù nhanh đến đâu, chúng cũng không thể nhanh hơn đạn.

Huống hồ hỏa lực của nhóm Lý Vọng Thư thực sự quá mạnh.

Mấy người Trương gia đi cùng Tiểu ca cũng có tốc độ phản ứng vượt xa người thường.

Điều này khiến những người da đen đó không có cả đường chạy thoát đã lần lượt bị đạn tiễn về Tây Thiên.

Giải quyết xong đám người da đen, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và những người khác lúc này mới từ chỗ ẩn nấp bò ra.

Lý Vọng Thư liếc nhìn mấy người Trương gia vẫn còn đang nặng trĩu tâm trạng, nhất thời không biết nên mở miệng khuyên giải thế nào.

Vì vậy, hắn dứt khoát đi về phía Ngô Tà và những người khác.

Giờ phút này, đội của họ cũng tổn thất nặng nề.

Mười mấy người cùng nhau xuống từ đường hầm, kết quả là tử thương hơn một nửa.

Ngoài Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Gấu Chó, mấy người còn có thể đứng dậy cũng đều mang thương tích.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư liền nổi giận.

Đi trộm mộ chứ có phải đi ăn cỗ đâu, sao các người không biết điều thế hả.

Con cự thi kia chỉ một lần đối mặt đã khiến các người ra nông nỗi này, bây giờ trong lòng các người nên hiểu rõ, nơi này không thích hợp với các người.

Nhân lúc bây giờ còn có thể quay đầu, mau chóng trở về đi.

Con đường tiếp theo, chưa chắc đã lo được cho các người.

Nghe Lý Vọng Thư nói, mấy tên thuộc hạ đi theo Ngô Tà rõ ràng đã chùn bước.

Dù sao chỉ một lần đối mặt đã thương vong thảm trọng, họ cũng là những người thường xuyên đi trộm mộ, hiểu rõ mình có bao nhiêu cân lượng.

Chỉ có Giải Vũ Thần và Ngô Tà lại có chút do dự, nhưng sau khi liếc nhìn đám thuộc hạ thê thảm của mình, họ vẫn mở miệng phân phó: Vậy đi, để lại trang bị, mấy người ra ngoài trước.

Là do trước đó ta suy xét không chu toàn, nơi này quả thật không phải nơi các người nên đến.

Mấy tên thuộc hạ đó rõ ràng là người của Giải gia, nghe vậy như được đại xá, đồng thời cũng không quên gia chủ của mình là Giải Vũ Thần, lần lượt tiến lên khuyên bảo, muốn anh cùng mọi người rời đi.

Nhưng dù là Giải Vũ Thần hay Ngô Tà, đều như đã ăn quyết tâm

đan, nhất quyết phải ở lại.

Thấy sắc mặt Lý Vọng Thư không tốt, Giải Vũ Thần rất lanh lợi, lập tức mở miệng nói: Về lăng mộ thiên hạ đệ nhị này, Giải gia và sư phụ ta từng để lại manh mối.

Triệu hoán Cổ Thần bằng na diễn cậu chắc chắn không biết, nhưng ta biết, sư phụ năm xưa đã dạy ta.

Để ta ở lại, chắc chắn sẽ không kéo chân sau.

Nghe Giải Vũ Thần nói, không đợi Lý Vọng Thư mở miệng, Ngô Tà lập tức nói tiếp: Tôi có thể nhìn thấy loại quái vật mà mắt thường không thấy được.

Tin tôi đi, không phải tôi bị ảo giác đâu, tôi đã tận mắt nhìn thấy, loại quái vật vô hình đó đang chăn dắt xác chết như chăn cừu vậy.

Lời của Ngô Tà quả thực đã thu hút sự hứng thú của Lý Vọng Thư.

Loại quái vật mắt thường không thấy được mà cậu ta nói, Lý Vọng Thư đoán rằng đại khái cùng loại với Mãng Cổ Thi.

Chỉ là hắn thật không ngờ, Ngô Tà lại cũng có thể nhìn thấy thứ này.

Đối với lăng mộ thiên hạ đệ nhị này, điều hắn lo lắng nhất hiện tại chính là Mãng Cổ Thi.

Tuy nói bản thân đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng ngoài hắn ra, những người khác không nhìn thấy Mãng Cổ Thi, điểm này rất nguy hiểm.

Bởi vì dù hắn có cố gắng thế nào, cũng không thể lúc nào cũng cảnh giác.

Nếu Ngô Tà thật sự có thể nhìn thấy, không nói dựa vào cậu ta để giải quyết Mãng Cổ Thi, ít nhất cũng có thể giúp mình chia sẻ một

phần áp lực.

Thế là Lý Vọng Thư dứt khoát quay đầu nhìn về phía Gấu Chó, người vẫn luôn đóng vai tàng hình, đang cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình.

Vậy còn Người Mù nhà ngươi thì sao.

Ngươi thà cho ta leo cây cũng phải chạy tới đây, lại có lý do gì.

Gấu Chó cười gượng gạo, rồi giơ tay chỉ vào hai mắt mình.

Mắt của tôi, tốc độ xấu đi đã vượt quá dự tính.

Chắc không dùng được bao lâu nữa, tôi sẽ trở thành người mù thật sự.

Gấu Chó chỉ là biệt danh của tôi, tôi không muốn làm một người mù thật đâu.

Nghe nói Cổ Thần này có thể chữa lành mọi thứ, cho nên tôi phải đến đây thử vận may.

Lý Vọng Thư nghe vậy, nhàn nhạt nói: Muốn chữa mắt có rất nhiều cách.

Ngươi có thể thử nghe sấm, hiệu quả cũng không tệ.

Ai ngờ Gấu Chó nghe vậy lại lắc đầu: Mắt của tôi ra nông nỗi này, chính là có liên quan đến một thứ từ Lôi Thành ra, cho nên tôi mới không dám mạo hiểm.

Thứ từ Lôi Thành ra, là thứ gì.

Tôi cũng không biết.

Gấu Chó lắc đầu.

Thứ đó tôi cũng khó mà hình dung.

Chuyện này nói ra cũng dài dòng, khởi điểm của thứ đó hẳn là bám

vào một cỗ thi thể.

Lúc tôi đang giúp điều tra một vụ án thiêu xác, không biết vì sao nó lại chạy sang người tôi.

Cũng là nhờ một cái gương xương mới nhìn thấy có thứ gì đó quấn lấy mình.

Kể từ khi thứ đó quấn lấy tôi, mắt tôi ngày càng sa sút.

Hơn nữa tôi từ nhỏ đã có bệnh về mắt, lúc này mới dẫn đến việc tôi sắp thành người mù thật.

Mà vụ án đó, đủ loại manh mối đều chỉ về phía Lôi Thành.

Cụ thể thì, sau này có rảnh, tôi sẽ từ từ kể cho cậu nghe.

Nghe Gấu Chó nói, Lý Vọng Thư trong lòng tuy khá tò mò, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Hắn chỉ khẽ gật đầu, rồi sắp xếp người đưa mấy người bị thương ra ngoài trước.

Chờ mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Mập mạp và mấy người Trương gia cũng coi như đã lấy lại tinh thần.

Mọi người lại lần nữa tụ tập lại, Mập mạp liền không thể chờ đợi hỏi: Lý thiếu, tiếp theo chúng ta nên đi thế nào.

Nơi quỷ quái này quá tà môn.

Vừa rồi tôi chỉ cử động một chút, còn chưa dùng sức gì nhiều, đã cảm thấy bụng rỗng tuếch.

Chỉ muốn ngồi xuống, ăn ngấu nghiến vài miếng từ bữa tiệc ở đây.

Không chỉ Mập mạp, những người khác cũng cho biết, mình ít nhiều cũng xuất hiện cảm giác đói khát.

Thậm chí, Mập mạp còn nói mình ngửi thấy một mùi hương rất đặc biệt, khiến người ta không tự chủ được mà chảy nước miếng.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư trước tiên liếc nhìn những món ăn đen kịt trên bàn, rồi cười nói với Mập mạp: Muốn ăn thì ăn đi, mấy thứ này cậu cũng không phải chưa từng ăn qua.

Vừa nói, Lý Vọng Thư vừa chỉ vào một đĩa gồm những khối giống như a giao, trầm giọng nói: Thật ra ta càng tò mò hơn là, Dương Liễn Chân Già năm đó rốt cuộc đã tìm đâu ra nhiều Kỳ Lân Kiệt như vậy.

Còn có cái kia, đen thui trông như quả nho, đó là Thạch Công Chí.

Còn mấy đĩa thịt khô trăm năm, chắc là được lóc ra từ một cỗ cổ thi nào đó, mau nếm thử đi.

Mập mạp bị Lý Vọng Thư làm cho buồn nôn hết sức, vội vàng trốn sang một bên.

Nhưng vừa mới trốn, liền không nhịn được mà khịt mũi, bắt đầu ngửi ngửi gần Ngô Tà.

Mập mạp cậu làm gì thế.

Chương 345

Đừng biến thái như vậy được không.

Ngô Tà còn chưa nói hết lời, Mập mạp đã nhìn cậu ta cười nói: Không có gì, ta chỉ đang ngửi, cái mùi hương khiến người ta thèm ăn đó, lại phát ra từ trên người cậu sao.

Mùi hương đó mọi người đều ngửi thấy, nghe Mập mạp nói, cả đám nghiên cứu một hồi, quả thật mùi hương chính là từ trên người Ngô Tà phát ra.

Điều này khiến Ngô Tà đột nhiên thấy da đầu tê dại, trong bữa tiệc Thi Quốc Yến này, trên người mình lại tỏa ra mùi hương khiến người ta đói khát, dùng mông cũng biết đây tuyệt không phải chuyện tốt.

Cũng may rất nhanh, sau một hồi tìm kiếm, cậu đã tìm thấy nguồn gốc mùi hương trong ba lô, là một viên đá đen kịt.

Đây là lúc trước ở trong rừng cây nhỏ, tìm được từ trên người mấy thi thể đó, nhưng lúc trước đâu có mùi này.

Lý Vọng Thư nhận lấy xem xét, rồi trả lại cho Ngô Tà, đồng thời thở dài.

Đây là Thạch Công Chí, ăn vào hiệu quả cũng tương tự Kỳ Lân Kiệt.

Nhưng gần đây ta mới biết, thứ này giống như Kỳ Lân Kiệt, còn có một tác dụng khác.

Tác dụng gì.

Không chỉ Ngô Tà, lần này ngay cả Mập mạp cũng tò mò.

Dù sao Kỳ Lân Kiệt cậu ta cũng từng ăn, còn vì vậy mà mất không

ít máu.

Mà Lý Vọng Thư thì hồi tưởng lại lời của Uông Tàng Hải, rồi từ từ nói: Nghe nói tại Thi Quốc Yến này, sau khi ăn những thứ này, đồng nghĩa với việc đồng ý hiến tế bản thân cho Cổ Thần.

Nhưng theo tình hình hiện tại xem ra, ăn những thứ này, hình như là để Cổ Thần dễ phân biệt, rốt cuộc nên ăn ai, rốt cuộc ai ăn ngon hơn.

Thứ này sẽ hấp thụ và khuếch đại mùi thịt của ngươi.

Chẳng qua tình huống của cậu, có lẽ là vì cậu không ăn thứ này vào, nên mùi hương mới tỏa ra bên ngoài.

Hả.

Ngô Tà cả người đều ngây dại.

Ý của cậu là, thứ này chính là một cái máy dò, để Cổ Thần dò xem thịt ai ăn ngon hơn.

Vừa nói, cậu ta bất giác ném viên Thạch Công Chí trong tay ra ngoài.

Nhưng Lý Vọng Thư lại nhanh tay lẹ mắt, bắt lấy viên Thạch Công Chí giữa không trung, rồi nhét lại vào tay Ngô Tà.

Đừng ném lung tung, thứ này đã dính mùi của cậu, con cự thi lúc trước, hẳn là ngửi thấy mùi này, nên mới nhìn chằm chằm cậu không tha.

Cất đi, nhỡ sau này dùng đến thì sao.

Hơn nữa, Kỳ Lân Kiệt cậu cũng đã ăn cả đống rồi, rận nhiều không ngứa, cũng không cần để ý thêm một viên Thạch Công Chí này, cậu nói có đúng không.

Nhìn viên Thạch Công Chí lại bị đưa về tay mình, Ngô Tà nhất

thời cũng không biết nên nói gì.

Chỉ có thể lập tức từ ba lô, lôi ra mấy cái túi niêm phong, một lớp rồi lại một lớp bọc kín mít thứ này lại.

Ngược lại, Mập mạp ở một bên có chút tò mò nói: Nói như vậy, mùi hương vừa rồi, chính là mùi thịt của Thiên Chân.

Thịt người lại có mùi này sao.

Vậy còn chọn cái quái gì nữa, chẳng lẽ thịt của người khác nhau lại có vị khác nhau à.

Mập mạp, lần này cậu nói đúng rồi đấy.

Trương Hải Hạnh vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn Mập mạp, miệng trêu ghẹo nói: Người và gia súc không giống nhau.

Gia súc đều ăn cỏ, thịt của chúng cậu cứ ăn tùy tiện, mùi vị chênh lệch sẽ không quá lớn.

Nhưng người thì khác, người thuộc loại động vật ăn tạp, ăn uống khác nhau, thói quen sinh hoạt khác nhau, sẽ khiến mùi vị thịt người có sự khác biệt rất lớn.

Cho nên ngày xưa những kẻ thích ăn thịt người, có một bộ phương pháp chuyên dùng để ngửi mùi.

Ăn ngon thì ăn tươi, không ngon thì làm thành thịt khô phơi gió cất giữ.

Có lẽ viên Thạch Công Chí này, giống như trường hợp của Ngô Tà, không ăn vào mà mang theo trên người mới là cách dùng thật sự của nó.

Tuy biết rõ Trương Hải Hạnh đang cố ý trêu chọc Mập mạp, nhưng xem cô ta nghiêm túc miêu tả sự khác nhau của mùi vị thịt người, Lý Vọng Thư vẫn không khỏi nổi da gà.

Thế là sau khi đợi Ngô Tà và những người khác đóng gói xong trang bị, hắn lập tức mở miệng nói: Đi thôi.

Theo tình báo, chúng ta cần tìm một cỗ quan tài cực lớn, con đường tiếp theo, chính là ở bên dưới cỗ quan tài đó.

Quan tài.

Mập mạp sửng sốt, chỉ vào cái hộp đựng thức ăn lớn bên cạnh nói: Cậu nói quan tài, không phải là cái hộp đựng thức ăn này chứ.

Ở đây xem thế nào, cũng chỉ có thứ này miễn cưỡng có thể tưởng tượng thành một cỗ quan tài.

Nghe vậy Lý Vọng Thư không nhịn được cho cậu ta một cái tát.

Chính cậu cũng nói, đây chỉ là hộp đựng thức ăn, chúng ta muốn tìm là quan tài, hơn nữa còn là một cỗ quan tài rất lớn.

Cậu nói quan tài rất lớn, có thể là cái này không.

Lúc này Ngô Tà bỗng nhiên giơ tay, chỉ về phía bức tường bên cạnh vẽ đầy bích họa.

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, cậu ta mới lập tức giải thích: Tuy tôi cũng cảm thấy rất vô lý, nhưng các người nhìn kỹ bức tường này, đứng gần không cảm thấy, bây giờ đứng xa ra, các người xem có giống phần đầu của quan tài không.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư nhìn kỹ, phát hiện hình dáng của bức tường này, nhìn tổng thể thật sự có chút giống quan tài.

Nếu như đổi bích họa trên đó thành một chữ điện, nhìn như vậy, quả thật có vài phần giống quan tài.

Lý Vọng Thư nói xong, cũng không do dự, dẫn người đi về phía bức tường đó.

Nhưng chưa đi tới nơi, đã phát hiện trên mặt đất có vài vết kéo,

trên đó còn dính đầy máu tươi.

Đây là do những người da đen lúc nãy kéo mấy kẻ xấu số kia để lại, xem ra lần này Thiên Chân đoán đúng rồi.

Rất nhanh, vết kéo trên mặt đất đã dẫn đến một cái lỗ hổng trên tường.

Nhưng lúc này, nửa dưới của kẻ bị kéo đang ở ngoài, còn nửa trên có lẽ đã bị kéo vào trong động.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi thở dài.

Nghĩ rằng người bị kéo đi có lẽ đã chết, nhưng nhìn thấy thảm trạng của hắn, vẫn khiến người ta xót xa.

Nhìn cái lỗ hổng trước mắt, Lý Vọng Thư tiến lên kiểm tra một chút.

Cái lỗ này, trên đó còn có dấu vết thuốc nổ sót lại, hẳn là do người trước đó cho nổ tung.

Cho nên mới thả con cự thi và đám người da đen đó ra.

Đi thôi, bây giờ cự thi và người da đen đều đã giải quyết, chúng ta cũng vào trong xem sao.

Chỉ là không ngờ con cự thi đó không chỉ hình thể to lớn, mà ngay cả quan tài ngủ của nó cũng lớn như vậy.

Lúc còn sống, lai lịch chắc cũng không đơn giản, không lẽ chính là chủ nhân của nơi này.

Lý Vọng Thư nói, rồi nhấc chân đi đầu vào trong động.

Vào bên trong hắn mới phát hiện, đây thật sự là một cỗ quan tài.

Nhìn về phía nơi bị nổ tung có thể thấy rõ, từng lớp từng lớp quan tài, chế thức vô cùng tinh xảo.

Rất nhanh, họ đã đến trung tâm quan tài, nơi mà con cự thi lẽ ra phải nằm.

Đến đây, mọi người mới hiểu, tại sao đám người da đen lúc trước lại kéo người vào trong.

Ngay bên trong này, trên mặt đất đã trải một lớp xương cốt dày đặc.

Trong đó có xương động vật, ví dụ như trâu ngựa thậm chí là chó săn.

Nhưng lớp trên cùng tương đối mới mẻ, lại toàn bộ là xương người.

Mà ở một bên khác, còn có một cánh cửa nhỏ, giống như một cái lỗ chó.

Với hình thể của cự thi, nếu quan tài không bị nổ ra một cái lỗ lớn như vậy, thì từ cái lỗ chó đó tuyệt đối không ra được.

Ta hiểu rồi, những người da đen đó, là chuẩn bị kéo người vào đây để cho con cự thi ăn.

Cự thi không ra được, còn những người da đen đó lại giống như không có xương, vừa hay có thể đi xuyên qua giữa các lớp quan tài.

Mập mạp vừa nói xong, đã nghe Trương Hải Hạnh ở bên cạnh lạnh lùng nói: Không phải giống, mà bọn họ thật sự không có xương, xương cốt của họ đều bị rút ra rồi, hơn nữa trong quá trình này, họ vẫn còn sống.

Nghe vậy, mọi người không khỏi nhìn về phía Trương Hải Hạnh, lại thấy cô ta đang ngửa đầu, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Lý Vọng Thư theo ánh mắt cô ta nhìn lên, thấy trên trần nhà, vẽ đầy những bức họa chi chít.

Nói là trần nhà, Lý Vọng Thư cảm thấy không quá chính xác.

Dù sao bọn họ hiện tại đang ở bên trong một cỗ quan tài.

Cho nên nơi vẽ tranh, hắn cảm thấy gọi là nắp quan tài thì thích hợp hơn.

Mà ở chính giữa nắp quan tài, vẽ một người khổng lồ.

Người khổng lồ này rất giống pho tượng Phật bên ngoài, đương nhiên cũng có vài phần giống con cự thi kia.

Cũng là ba khuôn mặt, nhưng ba khuôn mặt nhìn về ba hướng khác nhau.

Khuôn mặt thứ nhất nhìn về một bữa tiệc, yến tiệc vô cùng náo nhiệt, có lẽ chính là Thi Quốc Yến bên ngoài.

Chương 346

Nhưng khác với bên ngoài là, trong yến tiệc đâu đâu cũng là những người da đen, đóng vai người hầu, người phục vụ.

Mà nơi khuôn mặt thứ hai nhìn đến, lại là một bức tranh chăn thả.

Chỉ là những người chăn thả trên đường, nhìn thế nào cũng giống Mãng Cổ Thi.

Mà Mãng Cổ Thi đang xua đuổi, ngoài những con bò cừu đã lộ xương trắng, phần lớn đều là những người giống như xác sống đi lại.

Mà ở hướng khuôn mặt thứ ba nhìn, nội dung liền từ tả thực, biến thành tự sự.

Đầu tiên là một đám người mang gông xiềng, bị đập nát xương cốt, sau đó lại từng khối từng khối lấy xương ra.

Trong đó thậm chí còn miêu tả chi tiết hình ảnh đập vỡ sọ.

Tiếp theo, đem những người không xương này, cùng một ít dược liệu, bỏ vào những ống tre to khỏe, đặt trên lửa nướng.

Cuối cùng lại đem ống tre, cùng một ít nô lệ ném vào một cái hồ nước màu đen.

Cuối cùng ống tre biến mất, từng người da đen nhỏ bé, liền từ trong hồ bò lên bờ.

Nếu đem ba bức tranh nối lại xem, chính là một đám người bị Mãng Cổ Thi đưa đi làm thành người da đen, sau đó người da đen đến yến tiệc đảm đương nô lệ người hầu.

Lý Vọng Thư nghĩ đến đây, vừa định mở miệng nói ra phát hiện này, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Thế là hắn lại lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, lúc này hắn bỗng nhiên phát hiện, dường như ba bức tranh chính là một quá trình tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Bất luận xem bức tranh nào trước, dường như đều có thể tiếp tục vòng tuần hoàn này.

Nhưng ngay lúc hắn muốn lại lần nữa nói ra phát hiện mới này, không ngờ Tiểu ca lại giành trước một bước nhàn nhạt nói: Từ bức tranh này xem ra, bên trong quan tài này, thật sự có con đường đi tiếp, hơn nữa chính là ở ngay phía dưới.

Nói xong, anh liền bắt đầu động thủ dọn dẹp những đống xương cốt trên mặt đất.

Lý Vọng Thư rất muốn mở miệng hỏi anh, làm sao anh nhìn ra được, tại sao mình nhìn kỹ hai lần đều không thấy gì.

Nhưng khi hắn nhìn thấy những người khác cũng đều vẻ mặt ngơ ngác, lập tức từ bỏ ý định này, bắt đầu giúp đỡ cùng nhau dọn dẹp xương cốt.

Phải nói rằng, với thời gian tồn tại của lăng mộ này, chút xương cốt này thật sự không tính là nhiều.

Chứ đổi lại là Lý Vọng Thư, trong sáu bảy trăm năm, gặm xương cốt tuyệt đối nhiều hơn thế này, có lẽ cả cỗ quan tài cũng không chắc chứa hết.

Rất nhanh, trên mặt đất đã được dọn ra một khoảng trống.

Mọi người lúc này mới phát hiện, bên dưới xương cốt lại còn trải một lớp vàng bạc châu báu.

Đặc biệt là những viên châu báu đó, phẩm chất đều không tệ.

Điều này khiến Mập mạp vui mừng khôn xiết, vừa hay mấy cái túi

đựng đạn lúc trước đã dùng hết, lập tức liền lấy đá quý lấp đầy.

Mà Tiểu ca thì trực tiếp đưa tay cắm vào đống đá quý, bắt đầu không ngừng sờ soạng dưới đáy quan tài.

Mọi người thấy vậy, cũng đều nín thở tập trung, lẳng lặng quan sát.

Rất nhanh, liền nghe được một tiếng rắc, một bên mặt đất đầy đá quý đột nhiên lún xuống.

Sau đó liền thấy một lối đi xuống dưới xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong động có cầu thang, được xây theo kết cấu xoắn ốc đi xuống.

Ngoài việc vì có không ít vàng bạc rơi xuống, dẫm lên dễ bị trẹo chân ra, thì cũng không khó đi.

Đi dọc theo cầu thang xuống, lại lần nữa đến một gian thạch thất.

Nơi này không còn là cảnh yến tiệc, ngược lại bày đầy những tượng gốm vũ nữ đang khiêu vũ.

Hây, không ngờ hoàng đế này cũng biết chơi thật, nửa đầu ăn no nê, nửa sau thì đến phòng VIP quẩy nhiệt tình.

Bộ này dù đặt ở hiện tại, cũng không hề lỗi thời nha.

Mập mạp vừa nói, vừa đi vòng quanh những tượng gốm đánh giá.

Thấy vậy Ngô Tà lập tức nhắc nhở: Mập mạp cậu cẩn thận chút, đừng có kích hoạt cơ quan gì đấy.

Mập mạp không thèm để ý mà vẫy vẫy tay với cậu ta: Không thấy Tiểu ca ở đây sao.

Nếu có cơ quan anh ấy đã sớm nhắc nhở, không nói gì tức là nơi này rất an toàn.

Cái này gọi là kinh nghiệm trộm mộ, là do thời gian tích lũy mà thành, Thiên Chân cậu phải học hỏi cho tốt vào.

Nghe những lời mặt dày vô sỉ của Mập mạp, Lý Vọng Thư cũng không nhịn được mà khóe miệng co giật.

Đang định nói chuyện, không ngờ Mập mạp lại đột nhiên kinh hô: Mẹ kiếp, có người đã đến đây.

Còn để lại ký hiệu trên tượng gốm này.

Nghe vậy mọi người lập tức vây quanh qua, Ngô Tà vừa thấy ký hiệu đó, liền mừng rỡ nói: Là ký hiệu của tam thúc tôi, ông ấy quả nhiên đã đến nơi này.

Mập mạp nghe vậy, lập tức truy vấn: Nếu đã như vậy, ký hiệu này có ý gì.

Ngô Tà có chút xấu hổ cười cười: Đây là một ký hiệu đại diện cho bản thân ông ấy, không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Hầy, Tam gia có cái tật gì vậy.

Đến đây du lịch check in à.

Mập mạp không nhịn được mà châm chọc một câu, ai ngờ Trương Hải Hạnh, người vẫn luôn im lặng, lại lên tiếng: Ký hiệu tương tự ở đây cũng có.

Nghe những lời này, mọi người liền tỏa ra tìm kiếm, rất nhanh, trên người vô số tượng gốm, tổng cộng tìm ra mười tám cái có ký hiệu.

Lần này, Mập mạp ngơ ngác chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư hỏi: Lý thiếu, cậu nói một câu đi chứ.

Tam gia đánh dấu những tượng gốm này có gì bất thường.

Còn nữa, gian thạch thất này tuy lớn, nhưng chúng ta cũng đã tìm

mấy vòng, căn bản không có đường khác, chúng ta tiếp theo nên đi thế nào.

Lý Vọng Thư lúc này không thể không lại một lần nữa trong lòng hỏi thăm người thân của Uông Tàng Hải.

Lúc đó Uông Tàng Hải kể lại những điều này, có lẽ đã coi Lý Vọng Thư là một người giống như mình, tinh thông các loại cơ quan kiến trúc và phong thủy đại sư.

Cho nên đối với những cơ quan trên đường đi, ông ta không hề nhắc tới, chỉ nói một câu từ dưới quan tài, có con đường có thể đi.

Giờ phút này Mập mạp hỏi tới, hắn chỉ có thể xấu hổ lắc đầu nói: Cậu xem tam thúc không phải cũng đã đến đây rồi sao.

Chúng ta lại cẩn thận tìm xem, chắc chắn sẽ có phát hiện.

Đường đi chắc chắn ở đây, sẽ không chạy đi đâu được, tình báo tuyệt đối không sai.

Nghe những lời này, Ngô Tà có chút tò mò nói: Không biết là ai cho cậu tình báo, rốt cuộc có đáng tin không.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư tức giận trừng mắt nhìn cậu ta một cái: Uông Tàng Hải, là Uông Tàng Hải chính miệng nói, cậu nói đáng tin hay không đáng tin.

Ngô Tà bị Lý Vọng Thư nói cho có chút ngớ người, nhất thời không phản ứng kịp Uông Tàng Hải là ai.

Ngược lại, Giải Vũ Thần ở một bên lại vui mừng ra mặt mở miệng nói: Ta hiểu rồi, các người xem những tượng gốm này, những cái được đánh dấu, động tác của chúng vừa vặn có thể tạo thành một bộ na vũ.

Các người nói có thể hay không, muốn mở cơ quan ở đây, phải

trước tiên dựa theo tượng gốm mà nhảy một điệu na vũ.

Thôi đi Hoa gia, nơi này hẳn là được xây vào thời Nguyên.

Khi đó lại không có camera, cảm biến gì.

Làm sao có chuyện dựa vào khiêu vũ để khởi động cơ quan chứ.

Nhưng lời của Mập mạp vừa nói xong, Trương Hải Hạnh đang ngồi xổm ở không xa liền mở miệng nói: Cậu ta nói không sai, cơ quan này thật sự có khả năng phải dựa vào khiêu vũ để khởi động.

Vừa nói, cô ta vừa đứng dậy, hướng về phía Trương Khởi Linh và Tiểu ca gật gật đầu.

Cơ quan này là thủ đoạn của Trương gia, 『Mười tám kiều hoa sen giá』.

Cái gọi là Mười tám kiều hoa sen giá, là một loại kết cấu cơ quan vô cùng phức tạp, không chỉ phức tạp, mà còn cực kỳ nhạy bén.

Nghe nói để đảm bảo độ nhạy của cơ quan, kết cấu chính phải được làm từ vàng chống oxy hóa.

Thông qua tiết tấu và lực đạo chính xác, có thể làm cho các hạt vàng trong cơ quan, rơi xuống vị trí chính xác, từ đó mở ra cơ quan.

Nếu tiết tấu và lực đạo sai, hạt vàng rơi xuống vị trí không đúng, thì hạt vàng hoặc sẽ lăn về vị trí ban đầu, hoặc lăn đến nơi khởi động các cơ quan khác.

Muốn phá giải, bắt buộc phải hiểu rõ tiết tấu và lực đạo chính xác của cơ quan này.

Đồng thời đây cũng là cơ quan thuật độc hữu của Trương gia, thuộc loại cơ mật trong cơ mật.

Qua lời kể của Trương Hải Hạnh, mọi người cuối cùng cũng hiểu được sự khó khăn của cơ quan này.

Nhưng không ai mở miệng hỏi tại sao bí thuật của Trương gia lại xuất hiện ở lăng mộ thiên hạ đệ nhị này.

Mọi người bây giờ cũng đều đoán được, những người bị chế tác thành người da đen bằng bí pháp kia, hẳn đều là người Trương gia bị bắt.

Dù sao quá trình chế tác đó, vừa rút xương vừa nướng lửa, hơn nữa xem ra còn phải đảm bảo người đó sống sót trong suốt quá trình.

Chương 347

Ngoài thể chất biến thái của người Trương gia, người thường căn bản không có khả năng bị chế tác thành loại người da đen nhỏ bé đó, một chút khả năng cũng không có.

Nói như vậy, lúc nãy Tiểu Hoa nói, mười tám tượng gốm đó có thể tạo thành một bộ na vũ, vũ điệu này có phải là mấu chốt để mở cơ quan không.

Ngô Tà lần này chỉ số thông minh đã trực tuyến, rất nhanh đã nắm bắt được trọng điểm, đồng thời quay đầu nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Tiểu Hoa, cậu có thể dựa theo những tượng gốm đó, phục dựng lại điệu na vũ không.

Phải biết việc này nghe đơn giản, làm lên lại không dễ dàng.

Vị trí phân bố của mười tám tượng gốm hoàn toàn không có quy tắc.

Điều đó có nghĩa là, bạn hoàn toàn không biết động tác nào ở phía trước, động tác nào ở phía sau.

Mười tám động tác sắp xếp tổ hợp, cho dù giữa chừng không có lặp lại, tính ra, cũng có hơn sáu tỷ tỷ loại tổ hợp.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy biện pháp này không đáng tin.

Có nhảy chết ở đây, cũng chưa chắc tìm được tổ hợp chính xác.

Nghe được con số sáu tỷ tỷ, Mập mạp lập tức trợn tròn hai mắt, cắn răng một cái nói: Tôi thấy chúng ta cũng đừng lề mề nữa, trực tiếp dùng thuốc nổ đi.

Kệ nó là cơ quan gì, tôi không tin nó chịu được C4.

Vừa nói, Mập mạp liền tháo ba lô xuống, chuẩn bị mân mê thuốc nổ.

Ai ngờ Giải Vũ Thần lại cười nói: Vẫn là để tôi thử xem.

Tôi đã học na vũ, thật ra loại vũ điệu này, mỗi động tác đều có quy định rất nghiêm ngặt.

Động tác nào nên nối tiếp động tác nào, các người có thể không nhìn ra, nhưng từ mười tám tượng gốm này tổ hợp ra một bộ na vũ, không khó.

Nói xong, Giải Vũ Thần liền đi đến một khoảng đất trống, bắt đầu cẩn thận xem từng động tác của tượng gốm, đồng thời tay chân còn nhẹ nhàng khoa tay múa chân, vô cùng nhập tâm.

Quá trình này Lý Vọng Thư cho rằng sẽ rất lâu, dù sao hắn ngay cả động tác đầu tiên cũng đã thử rất nhiều lần, đều không làm được.

Nhưng Giải Vũ Thần chỉ khoa tay múa chân hai lần, liền gật đầu với mọi người, bắt đầu nhảy múa.

Phải nói rằng, về phương diện hát tuồng khiêu vũ, Giải Vũ Thần quả thật rất chuyên nghiệp.

Nhìn từng tượng gốm đơn lẻ, chỉ cảm thấy động tác của chúng vô cùng gượng gạo.

Nhưng khi Giải Vũ Thần nối những động tác này lại, toàn bộ vũ điệu lập tức trở nên trôi chảy.

Chỉ là không biết tại sao, trong dáng múa của anh, ngoài một loại mỹ cảm kỳ dị ra, những động tác đó luôn cho người ta một cảm giác quỷ dị khác.

Có một cảm giác rất nguyên thủy, cảm giác vu thuật rất nặng.

Nhưng khi Giải Vũ Thần nhảy xong một lần, mọi người lẳng lặng chờ đợi một hồi lâu, bốn phía vẫn một mảnh yên tĩnh, không có gì xảy ra.

Tôi nói này Hoa gia, có phải cậu nhảy sai chỗ nào không.

Nghe Mập mạp nói, Giải Vũ Thần cũng có chút rơi vào hoài nghi bản thân.

Ngược lại, Trương Hải Hạnh ở một bên, lại ném cái ba lô mà Giải Vũ Thần để trên mặt đất lại cho anh.

Tiết tấu hẳn là không có vấn đề, chỉ là trọng lượng không đúng, cậu quá nhẹ.

Cậu xem những tượng gốm đó, tuy đều là tạo hình thiếu nữ, nhưng ai nấy cũng đều béo tốt khỏe mạnh.

Với cái thân hình nhỏ bé của cậu, còn không bằng một nửa người ta nữa.

Giải Vũ Thần có chút xấu hổ nhận lấy ba lô, ngẩng đầu liếc nhìn những tượng gốm đó, cuối cùng cắn răng một cái, lại bảo Ngô Tà cũng ném ba lô cho mình.

Cứ như vậy, một trước một sau treo lên hai cái ba lô, Giải Vũ Thần lúc này mới lại bắt đầu nhảy lại điệu na vũ.

Phải nói rằng, trang phục biểu diễn vũ đạo quả thật rất quan trọng.

Rõ ràng là cùng một điệu vũ, anh nhảy cũng không khác gì mấy.

Nhưng nhìn hai cái túi lớn trên người, lần này mọi người lại luôn cảm thấy có chút buồn cười khôi hài.

Nhưng chính điệu vũ khôi hài này, sau khi anh nhảy xong một lần, một trận tiếng rắc rắc rất nhỏ lại đột nhiên từ dưới đất truyền ra.

Hơn nữa giống như kích phát phản ứng dây chuyền, vẫn luôn từ khoảng đất trống truyền đến vị trí cầu thang họ vừa mới đi xuống.

Tiếp theo liền thấy mặt đất trước cầu thang bỗng nhiên lún xuống, lộ ra một cái cầu thang mới, toàn bộ được làm từ đá đen.

Cầu thang màu đen, xem ra đây mới là con đường thật sự dẫn đến lăng mộ thiên hạ đệ nhị.

Lý Vọng Thư nói xong, liền dẫn người đi xuống cầu thang.

Cầu thang không dài, đại khái cũng chỉ hơn trăm bậc.

Đi hết cầu thang, lại là một hành lang rất rộng rãi.

Hành lang cũng được lát bằng đá đen, chỉ là ở hai bên hành lang, vẽ đầy bích họa.

Mọi người vừa đi vừa xem, nội dung bích họa, hai bên trái phải đều tương tự nhau.

Đều vẽ mấy thứ màu đen giống như ngọn núi.

Mà theo hành lang đi đến cuối, mấy ngọn núi màu đen, cuối cùng tụ tập lại trên một cánh cửa đá màu trắng ở cuối hành lang, trên một cái đốm đen khổng lồ.

Đương nhiên, cái đốm đen này khác với những cái mà nhóm Lý Vọng Thư đã gặp trước đó.

Cái này, rõ ràng là được vẽ lên, bất luận là thể tích hay sự quỷ dị toát ra từ nó, đều không thể so sánh với đốm đen thật sự.

Ngược lại Mập mạp nhìn đốm đen, bỗng nhiên mở miệng nói: Lúc trước chúng ta ở trong quan tài trên kia nhìn thấy bức họa.

Những người đó bị ném vào một cái hồ, sau đó liền biến thành màu đen, từ hồ nước bò ra.

Các người nói, có khả năng bức họa đó vẽ căn bản không phải là hồ nước không.

Nghe những lời này, ngoài Ngô Tà và Giải Vũ Thần, những người khác đã từng thấy đốm đen đều không nói gì, nhưng biểu cảm lại ngưng trọng thêm vài phần.

Chuyện liên quan đến người Trương gia, Lý Vọng Thư không muốn tiếp tục chủ đề nặng nề này, thế là giơ tay chỉ về phía cánh cửa trắng trước mặt nói: Cửa đã mở, trên mặt đất còn có không ít dấu chân hỗn loạn.

Xem ra tam thúc bọn họ, quả thật đã đến nơi này, chúng ta vẫn là vào trong xem trước đi.

Cửa đá được điêu khắc từ một tảng đá nguyên khối thành mái vòm, trên đó có hoa văn Mông Cổ, nhưng hình dạng lại theo kiểu Hán.

Cửa đá này tổng thể vô cùng to lớn, cao khoảng sáu tầng lầu.

Trên đỉnh cửa đá, còn có một tấm biển hiệu, đáng tiếc trên đó là văn tự Mông Cổ cổ đại, mọi người ở đây căn bản không hiểu viết gì.

Nhưng điều thu hút sự chú ý nhất, là bên trong cửa đá, một trái một phải đứng hai pho tượng Phật vô cùng cao lớn.

Mỗi pho tượng đều cao bốn năm mét, trên đầu có ba khuôn mặt, bất luận là tạo hình hay dáng vẻ, đều gần như được khắc ra từ một khuôn với con cự thi lúc trước.

Nhìn hai con quái vật ba mặt gác cổng kia, không ngờ chúng đều được tạc từ một khúc gỗ khổng lồ, trên thân hoàn toàn không nhìn ra dấu vết ghép nối.

Tạo hình tổng thể rất giống với con thây ma khổng lồ đã tấn công bọn Ngô Tà trước đó.

Cũng không biết là chúng được chế tạo theo hình dáng của con thây ma khổng lồ, hay con thây ma đó được tạo ra dựa trên hình dáng của hai pho tượng này.

Nhưng điểm kỳ quái nhất, điều mà con thây ma khổng lồ kia không có, chính là trong cái miệng há to của hai pho tượng này lại có thể nhìn thấy một khuôn mặt khác.

Do vấn đề góc nhìn, từ vị trí của mọi người nhìn lại, luôn có cảm giác khuôn mặt trong miệng pho tượng đang nhìn họ một cách đầy ác ý và âm hiểm.

Lý thiếu, sao tôi cứ thấy hai pho tượng này có cảm giác giống con chim mặt người ở Vân Đỉnh Thiên Cung thế nhỉ.

Nghe Mập Mạp nói, Lý Vọng Thư chậm rãi gật đầu, nhưng rồi lại lập tức lắc đầu.

Vân Đỉnh Thiên Cung được Uông Tàng Hải cải tạo trên nền di tích của nhà Thương.

Niên đại xây dựng nơi này chắc chắn không thể đến thời nhà Thương được.

Nhưng sao tôi thấy phong cách kỳ dị toát ra từ hai pho tượng này dường như còn cổ xưa hơn cả nhà Thương một chút.

Tóm lại, mọi người hãy cẩn thận, nơi này chỗ nào cũng toát ra vẻ bất thường chưa từng thấy.

Sau khi đi qua cánh cửa lớn được canh giữ bởi hai con quái vật khổng lồ, họ bước vào một hành lang sâu hun hút, bên trong vẫn bày đầy tượng gốm.

Nhưng những bức tượng gốm này không giống với những bức tượng trước đó, không còn là tượng vũ nữ ca múa nữa, mà toàn bộ là tượng võ sĩ.

Tượng nào tượng nấy đều trong trạng thái trợn mắt giận dữ, trông cũng có vài phần uy nghiêm.

Chương 348

Đi dọc theo hành lang đầy tượng gốm này khoảng chừng nửa giờ, mọi người cuối cùng cũng đến được một gian mộ thất hình tròn cực kỳ lớn.

Nhưng gian mộ thất này tuy lớn, bên trong lại trống trải lạ thường.

Chỉ có ở chính giữa dựng một bức tường khổng lồ, chắn kín lối ra phía sau.

Trên bức tường là một bức phù điêu trên gạch với chủ đề Phật giáo Tạng truyền.

Dù Lý Vọng Thư không am hiểu về lĩnh vực này, chỉ cần liếc mắt một cái cũng cảm thấy nó vô cùng tinh xảo.

So với những bức tranh Đường Ca mà hắn từng thấy, bức phù điêu này tinh tế hơn rất nhiều.

Hơn nữa, hình tượng điêu khắc trên bức tường này rất nhiều, dày đặc, gần như đã khắc tất cả các vị thần Phật quen thuộc và không quen thuộc trong Phật giáo Tạng truyền lên đó.

Các cậu có nhìn ra trên này điêu khắc những gì không.

Đối với Phật giáo Tạng truyền, Lý Vọng Thư không hiểu biết nhiều.

Chút kiến thức duy nhất mà hắn có là nghe được từ người bộ lạc Khang Ba Lạc khi đến Mặc Thoát trước đây.

Cộng thêm một vài điều tra về yêu tăng Dương Liễn Chân Già, có thể nói chỉ biết sơ qua.

Những người khác phần lớn cũng giống Lý Vọng Thư, chỉ biết bức tường điêu khắc này rất lợi hại, nhưng nếu nói chi tiết thì lại không nói ra được lý do.

Chỉ có Tiểu Ca từ lúc bước vào mộ thất đã nhìn chằm chằm vào bức tường này với vẻ mặt nặng nề, đăm chiêu.

Hơn nữa, nhìn sắc mặt anh, dường như càng lúc càng kinh ngạc.

Điều này khiến Lý Vọng Thư lập tức cảm thấy vô cùng tò mò, hắn đi đến bên cạnh, dùng khuỷu tay huých anh và hỏi: Nhìn ra gì rồi.

Nói cho mọi người nghe đi.

Tiểu Ca giơ tay chỉ vào bức tường, giọng điệu nặng nề nói: Những gì điêu khắc ở đây đều là thần Phật của Phật giáo Tạng truyền.

Hơn nữa rất đúng quy tắc, mỗi một vị Chủ Thần, cùng với bạn thần, minh phi, hộ pháp bên cạnh đều được miêu tả.

Phạm vi còn không chỉ giới hạn ở Phật giáo Tạng truyền, trong đó còn có rất nhiều vị thần của Benzen giáo cổ xưa hơn.

Các cậu xem cái kia, có phải rất quen thuộc không.

Nhìn theo hướng tay chỉ của Tiểu Ca, Mập Mạp không nhịn được lập tức kêu lên: Mẹ kiếp, đó không phải là hình tượng Diêm Vương cưỡi xác mà chúng ta từng thấy ở Mặc Thoát sao.

Tiểu Ca cười khổ gật đầu: Đúng là Diêm Vương, nhưng điều thật sự khiến tôi cảm thấy không ổn chính là cái này.

Nói rồi, Tiểu Ca cố ý chiếu đèn pin vào chính giữa phía trên cùng của bức phù điêu.

Chỉ thấy ở đó là tạo hình một thần tượng có ba khuôn mặt.

Đối với ba khuôn mặt, mọi người đi đến đây ít nhiều cũng đã có

chút miễn nhiễm.

Nhưng tạo hình này lại khác, bởi vì dưới chân ngài còn đạp một con kỳ lân màu đen.

Vẻ ngoài của con kỳ lân đó mọi người không thể quen thuộc hơn, gần như giống hệt với hình xăm trên người Tiểu Ca.

Phải biết rằng, trong các tạo hình tượng Phật như thế này, cưỡi và đạp đại diện cho hai thông điệp hoàn toàn khác nhau.

Được cưỡi, đó là tọa kỵ của Phật, cho dù tọa kỵ có kỳ lạ đến đâu, như Diêm Vương cưỡi nữ thi, thì tọa kỵ và thần Phật vẫn được xem là một thể.

Còn đạp thường đại diện cho sự chinh phục, hàng phục.

Hơn nữa, tạo hình kỳ lân này gần như chỉ thiếu nước treo số nhà của Trương gia lên.

Mà bên dưới con kỳ lân là cảnh tượng rất nhiều thi thể đang ăn thịt người.

Toàn bộ cảnh tượng trông gần như giống hệt với Thi Quốc Yến bên ngoài.

Tiểu Ca nói xong liền không lên tiếng nữa, ngược lại Ngô Tà ở bên cạnh dường như nghĩ ra điều gì, thấp giọng nói: Tôi thấy tạo hình Chủ Thần này hẳn là mô phỏng theo Thi Đà Lâm của Phật giáo Tạng truyền.

Đó là vị thần cai quản mộ địa và cái chết, trong Phật giáo Tạng truyền, nghĩa địa thiên táng còn được gọi là thi quốc, thi thành.

Nhưng Thi Đà Lâm tuy hình tượng hung ác, lại là một vị đại cát thần, chứ không giống cái này, tràn ngập một luồng tà khí, trông như một tà thần.

Hơn nữa, xem toàn bộ bố cục này, khắp nơi đều là thi thể, cũng cực kỳ giống với sự sùng bái thi thể của Benzen giáo.

Xem ra bức phù điêu trên tường này hẳn là cảnh tượng mà chủ mộ tưởng tượng ra sau khi mình thành Phật.

Nếu đúng là như vậy, thì trên con đường tiếp theo của chúng ta, thi thể tuyệt đối sẽ là chủ đạo.

Nghe Tiểu Ca và Ngô Tà đều nhắc đến Benzen giáo, lòng hiếu kỳ của Lý Vọng Thư lại trỗi dậy.

Cái tên Benzen giáo này, lần đầu tiên hắn nghe là từ Hoắc Tú Tú, nói rằng Hoắc Tiên Cô niệm tụng kinh La Tăng của Benzen giáo có thể giảm bớt sự đau đớn khi phát bệnh của phụ nữ nhà họ Hoắc, dường như còn có mối quan hệ không rõ ràng nào đó với Cổ Thần.

Thế là hắn lập tức hỏi Tiểu Ca và Ngô Tà: Benzen giáo này rốt cuộc có lai lịch gì.

Tiểu Ca lắc đầu: Không rõ lắm, những gì tôi biết đều là khi ở bộ lạc Khang Ba Lạc, thấy được từ chỗ họ, rất rời rạc.

Ngô Tà cũng hơi xấu hổ lắc đầu: Tôi biết cũng không nhiều, đều là đọc được từ những cuốn sách ông nội tôi để lại.

Chỉ biết Benzen giáo có thể nói là tôn giáo đầu tiên của nhân loại.

Hoặc có lẽ lúc đó, vẫn chưa có hình thức tôn giáo.

Rốt cuộc những ghi chép sớm nhất về Benzen giáo có thể truy ngược về thời kỳ đồ đá.

Hẳn là sự kính sợ và sùng bái thiên nhiên của con người thời đó.

Thời kỳ đồ đá.

Lợi hại vậy sao.

Lý Vọng Thư nghe vậy có cảm giác như tam quan của mình được làm mới.

Thời kỳ đồ đá trong ấn tượng của hắn chỉ là bộ phim hoạt hình Gia đình Croods.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, có lẽ lúc đó vẫn còn khủng long chạy khắp nơi.

Ngô Tà chính mình cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, ngay sau đó cười nói: Còn có cái lợi hại hơn, nghe nói điển tịch tối cao của Benzen giáo tên là Thập Vạn Long Kinh, nghe tên đã thấy vô cùng bá đạo rồi.

Thập Vạn Long Kinh.

Lý Vọng Thư rất khó liên kết một cái tên trẻ trâu như vậy với một tôn giáo nghiêm túc.

Chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: Thôi, ở đây đoán cũng vô dụng, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi thôi.

Làm phức tạp như vậy, tôi lại muốn xem, vị hoàng đế này cuối cùng có được như ý nguyện, thành tiên thành Phật không.

Nói là tiếp tục đi, nhưng mọi người vừa vòng qua bức tường lại không thể không dừng bước.

Bởi vì trong thông đạo phía sau bức tường, có một bóng người khổng lồ đang đứng.

Đương nhiên, nói là khổng lồ thì so với con thây ma khổng lồ trước đó vẫn nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng so với đám người Lý Vọng Thư thì lại lớn hơn một cỡ, chiều cao ít nhất cũng phải hơn hai mét, thân hình cũng dị thường cường tráng.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều đáng kinh ngạc nhất, điều thu hút sự chú ý nhất chính là phần thân trên trần trụi của bóng người đó.

Trên ngực có một bức hình xăm kỳ lân, giống hệt như trên người Tiểu Ca.

Cái lăng mộ thiên hạ đệ nhị này thật đúng là lấy người Trương gia làm nền móng nhỉ.

Sao đi đến đâu cũng thấy hài cốt người Trương gia vậy.

Lý Vọng Thư đã có thể xác định, bóng người trước mắt không phải người sống, mà là một bức tượng gốm.

Chỉ là khác với những bức tượng gốm khác, bức tượng này lại được bọc một lớp da người của Trương gia.

Có thể được đặt một mình ở lối vào thông đạo này, với tư thế một người giữ ải, vạn người khó qua.

Lý Vọng Thư vô cùng hoài nghi, tấm da người này rất có khả năng là của một Trương Khởi Linh thế hệ nào đó của Trương gia.

Quả nhiên, khi Tiểu Ca nhìn thấy bức tượng gốm da người đó, vẻ mặt anh lộ ra sự ngưng trọng chưa từng có.

Những bóng người màu đen trước đó cũng là người Trương gia, nhưng cũng không thấy anh lộ ra vẻ mặt này.

Anh không nói gì, mà lặng lẽ đi đến trước bức tượng gốm.

Vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua hình xăm.

Cũng không thấy anh có động tác nào khác, liền thấy hình xăm kỳ lân trên da người như thể bị hóa giải, nhanh chóng lan ra khắp cả tấm da.

Chương 349

Sau đó ngày càng nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Làm xong tất cả, Tiểu Ca mới quay đầu lại, ra vẻ nhẹ nhõm nói: Bức tượng gốm này không có nguy hiểm, ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực tế, chúng ta đừng chậm trễ nữa, tiếp tục đi thôi.

Nhưng nói là tiếp tục đi, mọi người vẫn không thể không đi chậm lại.

Đơn giản là vì sau bức tượng gốm da người Trương gia, hai bên thông đạo, giống như khám thờ Phật, cứ cách một đoạn lại khoét ra một hốc tường.

Và trong những hốc tường đó, mỗi hốc đều đặt một thi thể kỳ dị.

Đi được một lúc, mọi người đã thấy hàng chục loại thi thể quái dị.

Những thi thể này có cái đã hoàn toàn hóa thành xương trắng, nhưng chỉ cần nhìn kỹ xương cốt cũng có thể nhận ra, người bình thường tuyệt đối không thể có tạo hình đặc dị như vậy.

Còn có rất nhiều thi thể, người thường có lẽ sẽ quy chung thành quái vật.

Nhưng đối với những người trong đội thì không phải là thứ gì mới mẻ, không ngờ tất cả đều là những cái bánh chưng đã bị thi biến.

Mới nhìn thoáng qua thật sự khiến mọi người có chút căng thẳng, tưởng rằng đã gặp phải thi biến.

Nhưng quan sát kỹ sẽ phát hiện, bên trong cơ thể những cái bánh chưng này hẳn đã bị kim loại xuyên qua.

Kim loại tương đương với một bộ xương khác, cố định chúng tại

chỗ, thậm chí còn cố ý bày ra một số động tác mang tính biểu tượng của thần Phật trong Phật giáo Tạng truyền.

Con đường này rất dài, số lượng bánh chưng trong các hốc tường hai bên cũng rất nhiều.

Trong đó, Lý Vọng Thư thậm chí còn gặp cả thủy con khỉ và cấm bà quen thuộc.

Khiến cho toàn bộ hành lang giống như một bảo tàng bánh chưng.

Trời ạ, lăng mộ thiên hạ đệ nhị này đúng là chịu chi thật.

Đi lâu như vậy, số bánh chưng này dù không có một vạn cũng phải có tám nghìn chứ.

Dù là hoàng đế, muốn thu thập nhiều bánh chưng như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng đâu nhỉ.

Chẳng trách nhà Nguyên bị diệt chỉ sau vài năm, tình cảm của hoàng đế lão gia đều đặt hết vào việc đi khắp thế giới tìm bánh chưng rồi.

Đi suốt trên con đường đầy các loại bánh chưng, thời gian ở đây dường như đã không còn ý nghĩa.

Cảm giác áp lực khiến Mập Mạp theo thói quen bắt đầu khuấy động không khí.

Tiểu Ca lúc này cũng cảm thán nói: Vừa rồi xem bức phù điêu kia, tôi còn cảm thấy việc vị hoàng đế đó muốn thành Phật quá mức lý tưởng hóa.

Thật không ngờ, ông ta lại là một người theo chủ nghĩa thực hành, lại thật sự tạo ra được một con đường dài như thế này.

Con đường này, hẳn là cái gọi là Thi Thần Đạo.

Các loại thi thể, tương ứng với các vị phó thần bên cạnh Chủ

Thần trong bức phù điêu.

Mỗi một cái đều có cấp bậc, chuyên phụ trách bảo vệ mộ chủ là vị Chủ Thần này.

Thật không ngờ, lại có người có thể hoàn toàn dựa theo hệ thống bạn thần của Benzen giáo để bố trí ra Thi Thần Đạo này.

Lý Vọng Thư nghe vậy lại cười cười: Thật ra cũng không cần quá kinh ngạc, số bánh chưng ở đây quả thật đủ nhiều.

Nhưng cũng không hoàn toàn là bánh chưng, rất nhiều hài cốt trông rất dọa người.

Nhưng nếu các cậu nhìn kỹ sẽ phát hiện, giữa các xương cốt có dấu vết ghép nối.

Chắc là người phụ trách làm bánh chưng lúc đó cũng không hoàn toàn thật thà như vậy.

Hơn nữa các cậu xem bộ xương trắng kia, nếu không phải tôi từng thấy trên TV, thật sự sẽ tưởng là một con bánh chưng hung mãnh nào đó.

Thực ra đó chỉ là bộ xương của một loài động vật linh trưởng cỡ lớn, hai chiếc răng nanh trông dọa người như vậy, thực chất chỉ là một con khỉ đầu chó lớn mà thôi.

Có người mở đầu, mọi người anh một câu tôi một câu, dần dần nói chuyện phiếm.

Cứ như vậy, không khí áp lực liền giảm đi không ít, điều này giúp tốc độ của mọi người được tăng lên đáng kể.

Nhưng dù vậy, chiều dài của con đường này cũng vượt xa dự kiến của mọi người.

Đặc biệt là không biết vì sao, cả đồng hồ điện tử lẫn đồng hồ cơ ở

đây dường như đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thời gian của mỗi người đều hoàn toàn khác với người khác.

Thế là mọi người chỉ có thể dựa vào cảm giác, đoán rằng đã đi trong con đường này vài tiếng đồng hồ.

Thời gian dài đi lại, cộng với môi trường xung quanh, rõ ràng đã làm tăng sự mệt mỏi của mọi người.

Ngay cả Lý Vọng Thư cũng cảm thấy một cảm giác mệt mỏi chưa từng có, những người khác thì càng không cần phải nói.

Ngoài mấy người Trương gia và Gấu Chó ra, những người khác đều đã có cảm giác chân như đeo chì.

Cũng may lúc này, mọi người cuối cùng cũng đã đến điểm cuối của Thi Thần Đạo.

Chỉ thấy ở điểm cuối là một cánh cửa đá cực kỳ lớn.

So với cánh cửa họ bước vào, còn lớn hơn gấp đôi.

Nhìn cánh cửa đá trước mắt, một cảm giác quen thuộc lại lần nữa dâng lên trong lòng mọi người.

Mặc dù cửa làm bằng đá, nhưng dù là hoa văn trên đó hay tạo hình tổng thể của cửa, gần như đều đang sao chép lại cánh cửa Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Cũng may loại hàng nhái này, trước đó ở Mặc Thoát cũng đã gặp một lần.

Lý Vọng Thư cũng không rõ, cánh cửa đá trước mắt là thật sự làm theo cửa Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch, hay là làm theo cái đồ giả mà Trương gia đặt ở Mặc Thoát.

Nhưng hễ nhìn thấy loại cửa này, phản ứng đầu tiên của Lý Vọng Thư chính là phía sau cửa tuyệt đối không giấu giếm chuyện gì tốt

đẹp.

Đặc biệt là cánh cửa đá trước mắt, ở chính giữa hai cánh cửa còn được khảm một thi thể khổng lồ.

Nhìn thi thể này, Mập Mạp lại lần nữa nghi hoặc.

Có phải đầu óc tôi có vấn đề không, tại sao tôi cứ có cảm giác, thi thể trước mắt này có vẻ quen quen.

Lần này Ngô Tà cũng gật đầu nói: Đầu óc cậu không có vấn đề, tôi cũng cảm thấy thi thể này có chút quen mắt.

Đương nhiên là quen mắt rồi.

Lý Vọng Thư cười cười, Tuy rằng trông hoàn toàn khác nhau, nhưng loại thi thể côn trùng hóa này, hẳn là cùng một chiêu với Vạn Nô Vương.

Một kẻ có vẻ là Vạn Nô Vương lại bị gắn lên cửa làm đồ trang trí.

Có thể thấy phía sau cánh cửa này, dù không bằng bản chính Thanh Đồng Môn, cũng nhất định không phải tầm thường.

Đương nhiên, hài cốt trên cửa tuy phong cách rất giống Vạn Nô Vương, đều là cơ thể dần dần côn trùng hóa.

Nhưng so với Vạn Nô Vương, Lý Vọng Thư lại cảm thấy cái trước mắt này cổ xưa hơn, toát ra một hơi thở hoang dã.

Nhưng Tiểu Ca không biết có phải bị bức tượng gốm da người Trương gia kích thích hay không.

Lần này không đợi mọi người nói nhiều, anh lấy đà chạy, hai chân mượn lực trên cửa đá hai lần rồi trực tiếp leo đến trước hài cốt kia.

Hai ngón tay không chút do dự liền mò vào trong miệng hài cốt.

Ngay khi Lý Vọng Thư tưởng rằng anh phát hiện trong miệng hài

cốt giấu bảo vật gì, không ngờ Tiểu Ca dùng sức một cái, dưới đáy cửa đá lớn lại có một cánh cửa nhỏ từ từ mở ra.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư không khỏi cảm thán nói: Thật ra Tiểu Ca anh không cần phải gắng sức như vậy, mọi người đi lâu như thế cũng đều mệt rồi.

Chúng ta thật ra có thể nghỉ ngơi ở đây một chút, rồi tiếp tục đi cũng không muộn.

Nghe những lời này, Mập Mạp gật đầu lia lịa.

Nếu nói người khó chịu nhất trên suốt chặng đường này, không ai khác ngoài gã và Ngô Tà.

Ngô Tà là do thiếu rèn luyện, thể lực đã sớm tiêu hao quá mức.

Mập Mạp tuy thể lực không tồi, nhưng lại khổ ở chỗ khung gầm quá nặng, nên lượng dầu tiêu hao cao hơn người bình thường rất nhiều.

Chương 350

Hơn nữa trước đó gã lại nhét không ít vàng bạc châu báu vào người.

Dù sau đó vừa đi vừa vứt, nhưng đến đây cũng đã sớm không chịu nổi.

Chỉ thấy Lý Vọng Thư vừa nói xong, gã liền trực tiếp ngã lăn ra đất, một bộ dạng đã hoàn toàn buông xuôi.

Dùng ba lô gối đầu, chỉ vào cánh cửa nhỏ vừa mở cười nói: Cứ tưởng lăng mộ thiên hạ đệ nhị này chỗ nào cũng là hàng hiệu.

Hóa ra cánh cửa lớn này chỉ là đồ trang trí, cái thật sự có thể mở bình thường chỉ có cánh cửa nhỏ bên dưới này thôi, những phần khác đều là giả.

Đây không phải là lừa hoàng đế sao.

Không biết cái gã nghĩ ra cách này lúc trước có bị lôi đi chém đầu không.

Lý Vọng Thư không để ý đến trò đùa của Mập Mạp, mà bắt chước gã, cũng ngồi xuống đất.

Ai ngờ vừa ngồi xuống, một cảm giác mệt mỏi dữ dội lập tức bao trùm khắp cơ thể hắn.

Hơn nữa so với sự mệt mỏi về thể xác, về tinh thần, cơn buồn ngủ càng như thủy triều từng đợt từng đợt ập đến.

Trước khi xuống mộ hắn cũng đã một ngày không chợp mắt.

Tuy là do ngủ quá nhiều trên máy bay nên không cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng suốt chặng đường này, hắn luôn cảnh giác với những con Mãng Cổ Thi có thể đột ngột xuất hiện, tinh thần tiêu hao nhiều hơn những người khác.

Thêm vào đó cơ thể hiện tại cũng đã mệt mỏi, cơn buồn ngủ dữ dội khiến hắn có một cảm giác đau khổ không biết diễn tả thế nào.

Trương Hải Hạnh là người đầu tiên nhận ra sự bất thường của hắn, lập tức lướt đến sau lưng hắn, vừa giúp hắn xoa bóp đầu, vừa thấp giọng nói: Anh đã lâu không ngủ rồi, lát nữa ăn chút gì đó, phải ngủ một giấc thật ngon, nếu không tôi sợ anh sẽ không trụ nổi.

Còn về những con Mãng Cổ Thi, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chứng tỏ kế hoạch của anh đã thành công, khu vực này đã không còn Mãng Cổ Thi nữa, nên anh cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Nghe Trương Hải Hạnh nói, những người khác cũng không khỏi đẩy nhanh động tác chuẩn bị thức ăn.

Rất nhanh, một nồi mì ăn liền đã được nấu xong, Ngô Tà đặc biệt bưng một bát đến đưa cho Lý Vọng Thư.

Cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, trên đường đến thảo nguyên, tôi đã thấy con Mãng Cổ Thi mà cậu nói.

Giống hệt như cậu miêu tả, hơn nữa những người khác cũng đều không nhìn thấy.

Điều này chứng tỏ tôi cũng giống cậu, có thể nhìn thấy những thứ đó.

Suốt chặng đường này tôi cũng không giúp được gì nhiều, nhiệm vụ canh gác này cứ giao cho tôi.

Lý Vọng Thư nghĩ ngợi, hiểu rằng nếu chỉ dựa vào một mình mình cố gắng chống đỡ, dù không có Mãng Cổ Thi đột kích, sớm muộn gì mình cũng tự làm mình kiệt sức.

Lúc này nghe Ngô Tà nói có đầu có đuôi, Giải Vũ Thần và Gấu Chó ở bên cạnh cũng đều gật đầu xác nhận lời cậu ta nói.

Thế là sau khi ăn một ít đồ, hắn cũng học theo Mập Mạp, trực tiếp nằm dài ra đất.

Những người khác cũng đều hiểu tầm quan trọng của việc nghỉ ngơi lúc này, cũng tranh thủ từng giây bắt đầu nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Lý Vọng Thư, người buồn ngủ nhất còn chưa ngủ, bên cạnh đã vang lên từng đợt tiếng ngáy khe khẽ.

Mà Lý Vọng Thư ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng vẫn luôn không yên.

Thế là hắn dứt khoát híp mắt, vừa vặn có thể thấy Ngô Tà đang ngồi đối diện canh gác.

Nhưng không biết qua bao lâu, khi hắn mở mắt ra lần nữa, Ngô Tà ngồi đối diện hắn lại biến mất.

Điều này khiến hắn giật mình ngồi bật dậy, nhìn quanh một lượt.

Ngoài Trương Hải Hạnh đang dựa vào người hắn bị đánh thức ra, những người khác, ngay cả Tiểu Ca cũng vẫn đang ngủ say, chỉ thiếu duy nhất Ngô Tà đang canh gác.

Dậy đi.

Có ai thấy Ngô Tà không.

Theo lời Lý Vọng Thư, những người khác cũng lần lượt tỉnh lại.

Thấy vậy, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, ít nhất đã loại trừ khả năng tất cả mọi người đều trúng độc hôn mê.

Ngô Tà mất tích sao.

Có thể nào đi vệ sinh không.

Dù sao nếu vệ sinh ở đây, ảnh hưởng quả thật rất lớn.

Giải Vũ Thần vừa nói, vừa gọi với ra xa vài tiếng.

Lý Vọng Thư vừa định thở phào, không ngờ Tiểu Ca lại đầy mặt nghi hoặc nói: Cậu ấy đứng dậy rời đi, tôi không có lý do gì lại không phát hiện ra nhỉ.

Theo lời anh nói, những người khác cũng lập tức nghiêm túc trở lại.

Đều là những tay già đời kinh nghiệm phong phú, cho dù là Mập Mạp, trong hoàn cảnh này cũng theo bản năng ngủ rất nông.

Bản thân Ngô Tà lại không phải cao thủ gì, đứng dậy đi vệ sinh động tác lớn như vậy, không có lý nào không một ai nhận ra.

Trong đó Lý Vọng Thư càng thêm nghi hoặc, hắn nhớ mình chỉ chợp mắt, sau đó giống như lái xe mệt mỏi ngủ gật, chỉ hơi mơ màng một chút.

Ai ngờ chính là một thoáng mơ màng đó, cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Nhưng lúc này, hắn vẫn mở miệng thử phân tích: Nếu là đi vệ sinh, không thể nào gọi mà không nghe thấy.

Hơn nữa chúng ta nhiều người như vậy, không thể nào đều ngủ say như chết chứ.

Nói rồi, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía cánh cửa nhỏ đã hoàn toàn mở ra, tiếp tục nói: Các cậu cảm thấy, chúng ta đã ngủ ở đây bao lâu rồi.

Chắc là không lâu đâu nhỉ.

Giải Vũ Thần có chút ngơ ngác, không hiểu tại sao Lý Vọng Thư lại hỏi như vậy.

Nhưng Mập Mạp luôn cợt nhả lại hiếm khi nghiêm túc nói: Chúng ta ít nhất đã ngủ mười tiếng rồi.

Lâu như vậy sao.

Lần này, lời của Mập Mạp lại khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Ai ngờ Mập Mạp lại vỗ vỗ bụng mình, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ.

Trước khi ngủ mới ăn đồ, bây giờ lại cảm thấy hơi đói.

Với cái dạ dày của béo gia đây, thế nào cũng phải mười tiếng trở lên chứ.

Mập Mạp nói tuy nghe có vẻ hài hước, nhưng Lý Vọng Thư lại không hề nghi ngờ.

Chỉ là trong cảm giác của hắn, thời gian rõ ràng chỉ là một thoáng chốc mà thôi.

Lúc này Tiểu Ca lại lần nữa lên tiếng, thần sắc ngưng trọng nói: Xem ra, chúng ta hẳn là đều đã bị một loại sức mạnh không rõ nào đó ảnh hưởng, cho nên mọi người mới ngủ say như vậy.

Tương tự, Ngô Tà có thể cũng vì một loại ảnh hưởng nào đó, mới một mình đi vào cửa đá.

Tiểu Ca không nói Ngô Tà rời đi, dù sao cơ quan tượng gốm nhảy múa ở trên, khi mọi người đi xuống cũng đã tự động đóng lại về vị trí cũ.

Với thực lực hiện tại của Ngô Tà, căn bản không thể nào một mình quay trở lại.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư không khỏi thầm mắng một câu: Cái vụ đột nhiên biến mất này là bí mật bất truyền của nhà họ Ngô sao.

Mỗi người nhà họ Ngô đến một giai đoạn nhất định đều sẽ tự động mở khóa kỹ năng này à.

Tuy nói việc Ngô Tà đột nhiên biến mất khiến mọi người một phen suy đoán.

Nhưng có một điều phải nói, sau lần nghỉ ngơi này, cả thể chất lẫn tinh thần của mọi người đều đã hồi phục ở mức độ rất lớn.

Đặc biệt là Lý Vọng Thư, cảm giác lờ đờ do thức khuya lâu ngày đã tan biến.

Cả người đều cảm thấy một trận sảng khoái, dường như đầu óc cũng trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

Giờ phút này nghe mọi người còn đang suy đoán Ngô Tà rốt cuộc đã đi đâu, hắn liền chỉ vào chiếc ba lô trên mặt đất nói: Ba lô của cậu ấy không thấy, nếu là gặp bất trắc, không có lý nào cả ba lô cũng biến mất chứ.

Mà con đường này, một mình cậu ấy cũng không thể quay lại.

Cho nên cậu ấy tám phần là đã đi vào phía sau cánh cửa rồi.

Đi vào.

Mập Mạp có chút nghi hoặc, Thiên Chân tuy đôi khi trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng cũng không đến nỗi làm chuyện mạo hiểm một mình như vậy chứ.

Lý Vọng Thư nhìn về phía bóng tối gần như có thể nuốt chửng ánh sáng sau cánh cửa, miệng nhàn nhạt nói: Nơi này đâu đâu cũng toát ra một luồng tà khí.

Ngay cả chúng ta còn bất tri bất giác ngủ say như chết, cậu ấy đưa ra quyết định gì cũng đều có khả năng.

Rốt cuộc có những lúc ý thức của con người bị nhiễu loạn,

chuyện thái quá gì cũng có thể làm ra.

Có lẽ cậu ấy chính vì vậy mà mất đi khả năng phán đoán, mới một mình đi vào trong cửa.

Chương 351

Tóm lại chúng ta nếu hành động nhanh lên, không chừng còn có thể đuổi kịp cậu ấy.

Ý của Lý thiếu là, Thiên Chân đã gặp phải thứ giống như Dương lão quan năm đó.

Mập Mạp vừa thu dọn ba lô, vừa sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Lý Vọng Thư gật gật đầu: Có lẽ tình hình còn tệ hơn thế.

Ít nhất loại ong người như Dương lão quan còn có dấu vết để lại.

Nhưng phương hướng hẳn là không sai, Ngô Tà, thậm chí là chúng ta, trong khoảng thời gian đó hẳn là ít nhiều đều đã bị ảnh hưởng.

Chỉ là chúng ta thì ngủ say hơn, còn cậu ấy thì một mình đi vào trong cửa.

Lý Vọng Thư nói xong, mọi người cũng đã kiểm tra xong trang bị.

Thế là cả nhóm liền đi vào cánh cửa nhỏ đang mở.

Ở bên ngoài còn chưa cảm giác được, ai ngờ tiến vào sau cánh cửa, liền cảm thấy như bước vào một kho lạnh.

Rõ ràng chỉ là một hành lang được xây bằng những tảng đá màu đen, nhưng nhiệt độ bên trong lại thấp đến mức như đang ở trong thế giới băng tuyết.

Thậm chí mắt thường có thể thấy được, có khí lạnh từ các khe tường tỏa ra.

Sao ở đây lại lạnh thế này.

Các cậu nói xem, với nhiệt độ này, Thiên Chân một mình đi vào, bị

lạnh như vậy, có thể tự mình tỉnh táo lại không.

Nghe câu hỏi của Mập Mạp, Lý Vọng Thư lắc đầu: Nếu thật sự gặp phải tình huống giống như Dương lão quan, khả năng phán đoán của người ta sẽ bị ảnh hưởng.

Dưới tình huống đó, cậu ấy rất khó nhận ra hành vi của mình có gì không đúng.

Nhưng môi trường ở đây lạnh như vậy, cậu ấy hẳn là cũng đi không nhanh.

Chúng ta hành động nhanh một chút, có lẽ còn có thể đuổi kịp.

Đối với việc Ngô Tà đột ngột rời đội, trong lòng Lý Vọng Thư vừa lo lắng lại vừa có chút vui mừng.

Lo lắng gã này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao cũng đã quen biết một thời gian, bản thân mình hiện tại thậm chí còn là hội trưởng của hiệp hội Cửu Môn.

Mà vui mừng là vì, Ngô Tà dù là chủ động hay bị động, tự nguyện hay bị ép buộc, tóm lại hành vi này của cậu ta cũng coi như là đi trước dò đường cho mọi người.

Nói cách khác, trong hoàn cảnh này, ngay cả phương pháp dùng sâu dò đường cũng không hiệu quả, lại phải cử người khác đi dò đường, ít nhiều có chút phiền phức.

Chẳng qua điều ngoài dự đoán là, mọi người đã đi trong hành lang này rất lâu, mãi cho đến tận lối ra của hành lang cũng không thấy bóng dáng Ngô Tà.

Ngược lại khi đi ra khỏi lối ra, liền thấy bên ngoài lối ra, rậm rạp ngồi đầy những thi thể bị đông cứng.

Những thi thể đó toàn bộ đều quay lưng về phía lối ra, mặt hướng

về phía trước, cứ thế ngồi khoanh chân, cực kỳ giống như trước đó có vị cao tăng đại năng nào đó đang giảng kinh, còn họ thì đang lắng nghe lời dạy bảo.

Lý thiếu, sao nơi này giống Vân Đỉnh Thiên Cung thế, cái dáng vẻ của những cái xác đông lạnh này, lẽ nào ở đây cũng giấu một con quái vật đầu to sao.

Mập Mạp nhắc đến chuyện này, Lý Vọng Thư và Trương Hải Hạnh liền không nhịn được nhìn nhau một cái.

Lúc này, Tiểu Ca rút súng bắn pháo sáng ra, trực tiếp bắn một phát lên trên.

Theo một quả pháo sáng bay lên, mọi người cũng đã thấy rõ tình hình bên ngoài hành lang.

Trước đó ở trong hành lang còn không cảm thấy, lúc này mới thấy bên ngoài là một không gian cực kỳ lớn.

Thậm chí còn có một ngọn núi nhỏ trong không gian này.

Có thể xuất hiện một không gian lớn và trống trải như vậy, ít nhất mọi người hiện tại đã đi sâu vào lòng đất vài trăm mét, thậm chí hơn một nghìn mét.

Mà trên ngọn núi nhỏ trong không gian đó, rậm rạp xây không ít những ngôi nhà bằng đá.

Một chấm đen nhỏ đang từ từ đi qua giữa những ngôi nhà đá, dường như muốn đến ngôi miếu đá trên đỉnh núi.

Là Ngô Tà.

Trong hoàn cảnh này, thị lực của Gấu Chó tốt hơn nhiều so với những người khác.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền nhận ra chấm đen đó là Ngô Tà.

Nghe vậy mọi người thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại không khỏi nghi hoặc.

Theo lý mà nói, cậu ấy tuy cách chúng ta không gần, nhưng đột nhiên trên trời xuất hiện đạn tín hiệu, người bình thường đều sẽ nhìn thử một chút chứ.

Các cậu xem bộ dạng của Ngô Tà, bước chân không hề có chút do dự nào.

Xem ra, cậu ấy thật sự đã trúng chiêu rồi, không biết còn cứu được không.

Tôi đi kéo cậu ấy về, không thể để cậu ấy cứ xông bừa như vậy.

Bên trong những ngôi nhà đá đó, trời mới biết có cái gì.

Giải Vũ Thần nhìn thấy Ngô Tà ở xa, có chút sốt ruột liếc nhìn Lý Vọng Thư.

Lý Vọng Thư vừa định nói chuyện, bỗng nhiên một trận tiếng sáo không biết từ đâu truyền đến.

Ở nơi trống trải, yên tĩnh lại quỷ dị này, đột nhiên vang lên một trận tiếng sáo, bản thân nó đã không phải là một chuyện bình thường.

Hơn nữa tiếng sáo thổi cũng không phải là âm nhạc gì, âm thanh lúc cao lúc thấp, lúc uyển chuyển, lúc du dương, nối liền với nhau căn bản không thành điệu.

Nghe vào tai Lý Vọng Thư, càng giống như người mới đang luyện tập, có chút chói tai.

Thằng mù nào chạy đến đây thổi sáo vậy, thổi như bà đồng gọi hồn.

Sao.

Muốn dọa béo gia đây à.

Thật là nực cười, béo gia ta đã từng thấy cảnh tượng nào chưa.

Mập Mạp không nhịn được lầm bầm chửi rủa, nhưng Tiểu Ca ở bên cạnh lại sắc mặt ngưng trọng lớn tiếng nhắc nhở: Mọi người cẩn thận, đây là tiếng sáo của người chăn xác.

Cẩn thận những cái xác đông lạnh đó.

Theo lời Tiểu Ca, quả nhiên xung quanh liền lục tục truyền đến tiếng rắc rắc đặc trưng khi băng nứt.

Những thi thể ngồi xếp bằng xung quanh dường như theo tiếng sáo đều đang khẽ rung động.

Sắc mặt Lý Vọng Thư cũng khó coi đến cực điểm, người chăn xác hắn từng nghe chị họ Tề Án Mi nói qua, là năm đó ông ngoại đọc được từ một cuốn sách cổ rách nát.

Sau này lại trải qua sự nghiên cứu của ông ngoại, mới bổ sung hoàn chỉnh ra được, một phương pháp có thể dùng tiếng sáo để khống chế thi thể.

Nhưng nghe nói phương pháp này yêu cầu rất cao đối với người chăn xác.

Cả nhà họ Tề, cũng chỉ có Tề Vũ từng học qua.

Bây giờ ở đây đột nhiên xuất hiện tiếng sáo của người chăn xác, Lý Vọng Thư dùng mông cũng biết, đây khẳng định là Tề Vũ đang giở trò.

Thế là hắn nhỏ giọng sắp xếp: Tiểu Hoa, cậu và Người Mù đi tìm Ngô Tà.

Ngoài ra, kẻ thổi sáo kia, tôi đoán hắn là đang trốn gần Ngô Tà, Người Mù, cậu cố gắng tìm ra hắn.

Những người còn lại cùng tôi giải quyết đám thi thể này.

Đột nhiên, tiếng sáo nổi lên.

Nếu ở bên ngoài, đặt trong khung cảnh trời trong nắng ấm, chắc chắn sẽ là một bức tranh thư thái hiếm có.

Nhưng trong lòng đất đầy rẫy bầy xác chết này, một đoạn sáo bỗng vang lên như thế khiến mọi người chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi hết cả lên.

Sau khi Lý Vọng Thư bố trí xong, Giải Vũ Thần và Gấu Chó không hề chậm trễ, quay người lao về phía Ngô Tà ở đằng xa.

Lúc này tiếng sáo vừa vang lên, nhiệt độ ở đây lại thấp như vậy, đám thi thể muốn hoạt động được còn cần chút thời gian.

Hai người họ phải nắm lấy cơ hội hiếm hoi này, nếu không đợi bầy xác chết vây lại, dù mọi người không sợ, nhưng muốn đuổi theo sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa, qua quan sát, thi thể ở đây không chỉ có những cái đang ngồi trên mặt đất.

Nơi này rõ ràng đã được bố trí đặc biệt, dưới chân mọi người không phải mặt đất mà là một lớp băng.

Ánh đèn pin chiếu xuống có thể thấy rõ, dưới lớp băng vẫn là những thi thể dày đặc, chồng chất lên nhau từng tầng một.

Chương 352

Nếu nhìn ngược từ dưới lên, quả thật có chút cảm giác quen thuộc như đang thấy đầy trời thần phật.

Nếu vị hoàng đế này sống ở thời hiện đại, chắc chắn là cao thủ cấp tổ trong giới cosplay.

Ngay cả bối cảnh cũng có thể bố trí chân thực đến thế, từ xưa đến nay e rằng chỉ có mình ông ta.

Lý Vọng Thư vừa nói, bên tai đồng thời truyền đến những tiếng răng rắc càng thêm dày đặc, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Mập mạp.

Mập mạp, chuẩn bị thuốc nổ đi, không thể đợi chúng nó cử động hết được, chúng ta phải ra tay trước.

Mập mạp nghe vậy liền giơ hai tay lên, trong mỗi tay cầm một khối thuốc nổ, mặt mày kích động cười nói: Yên tâm đi, đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

Nếu chúng nó ngoan ngoãn ngồi yên thì thôi, còn dám xù lông, béo gia ta sẽ cho chúng nó nổ đến không còn một cọng lông.

Vậy thì tốt, chúng ta cũng đừng đứng không.

Tiếp tục tiến lên, tôi để xem, ông ta còn có thủ đoạn gì.

Dứt lời, Lý Vọng Thư liền dẫn mọi người tiếp tục đi tới.

Còn Mập mạp thì trở tay ném thuốc nổ vào hai bên bầy xác chết.

Khi đội ngũ đến khoảng cách an toàn, Mập mạp nhấn kíp nổ, theo hai tiếng nổ lớn vang lên, mặt băng hai bên trực tiếp sụp xuống.

Cả những thi thể ngồi trên mặt băng lẫn những thi thể được bảo

quản dưới lớp băng đều bị nổ tan thành từng mảnh.

Những thi thể còn lại, lúc này dù đã có thể hoạt động và lao về phía đội ngũ, nhưng đội của Lý Vọng Thư không giống những người khác.

So với những kẻ trộm mộ truyền thống, họ càng giống một đội đặc nhiệm hơn.

Hơn nữa, phần lớn thi thể ở đây cũng chỉ là thi thể bình thường, không phải bánh chưng, sức chiến đấu không mạnh.

Vì vậy, dù số lượng thi thể vẫn rất nhiều, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ tiến lên của đội một chút, không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào.

Ngược lại, vì tiếng nổ mà Ngô Tà ở đằng xa dường như đã bừng tỉnh khỏi trạng thái giống như mộng du.

Thấy nhóm Lý Vọng Thư bị bầy xác chết vây công, cậu ta quay người định lao xuống sườn núi để giúp đỡ.

Nhưng không biết có phải do thể chất của cậu ta thật sự có vấn đề hay không, khi cậu ta vừa xoay người, những ngôi nhà đá mà cậu ta đi qua lúc lên núi bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển không ngừng.

Trong nháy mắt, đã có bốn năm ngôi nhà sụp đổ.

Trong đống đổ nát, mắt thường có thể thấy rất nhiều bóng người cao lớn đứng dậy.

Bụi mù chưa tan hết, đã thấy từng con quái vật ba mặt gào thét lao về phía nhóm Lý Vọng Thư đã đi tới chân núi.

Lần này, Ngô Tà vốn định xuống giúp đỡ liền không dám động đậy.

Cậu ta cũng có chút tự biết mình, những con quái ba mặt kia tuy

nhỏ hơn con ở Tiệc xác thối một cỡ, nhưng cánh tay của chúng rõ ràng vẫn to hơn đùi cậu ta rất nhiều.

Hơn nữa, đội của Lý Vọng Thư đều dùng súng, nếu cậu ta lao xuống lúc này, dù là đạn lạc trúng người khác hay người khác bắn nhầm trúng cậu ta, đều không phải chuyện tốt.

Nhưng ngay lúc cậu ta đang phân tích lợi hại, một ngôi nhà đá khác cách đó không xa lại sụp đổ, trong đống đổ nát vẫn là một đám quái ba mặt lao xuống.

Chỉ có điều lần này, cuối cùng cũng có một con quái ba mặt nhìn thấy cậu ta đang ngơ ngác đứng tại chỗ.

Sau một tiếng gầm rú, nó giống như một con tinh tinh lớn, dùng cả tay chân lao về phía cậu ta.

Cảnh tượng này khiến cậu ta hoảng sợ.

May mà sau vài lần xuống mộ rèn luyện, tuy vẫn còn là một con gà mờ, nhưng gan dạ cũng đã được tôi luyện.

Thấy vậy dù sợ hãi, cậu ta vẫn lóng ngóng rút súng ra, bắn một băng đạn về phía con quái ba mặt.

Chỉ vì tay run, đạn tuy trúng vào người con quái vật nhưng dường như không trúng chỗ hiểm.

Ngược lại, điều này khiến con quái vật hoàn toàn nổi điên, tốc độ lao về phía cậu ta lại nhanh hơn vài phần.

Lúc này, chạy đã không còn kịp, muốn thay băng đạn mới, trong lúc vội vàng tay lại trượt, làm rơi cả băng đạn xuống đất.

Khó khăn lắm mới nhặt được băng đạn lên, vừa ngẩng đầu đã thấy con quái vật chỉ còn cách mình vài mét.

Giờ phút này, Ngô Tà thậm chí đã nghĩ đến cảnh mình bị quái ba

mặt xé nát.

Nhưng ngay lúc cậu ta đang ngây người đứng đó chờ chết, đột nhiên cảm thấy có người đẩy mạnh mình từ bên hông.

Lực đẩy này không nhỏ, khiến cậu ta ngã lăn ra đất.

Nhưng cũng nhờ vậy mà tránh được việc bị quái ba mặt đâm chết.

Tiếp theo, cậu ta nghe thấy một tràng tiếng súng, con quái ba mặt kia vừa quay đầu lại đã bị bắn nát cả ba khuôn mặt, ngã xuống đất không còn động tĩnh.

Lúc này Ngô Tà mới phát hiện Giải Vũ Thần đang đứng thở hổn hển cách đó không xa.

Ngô Tà đang định mở miệng nói vài câu thì không ngờ cách họ không xa lại vang lên tiếng súng.

Đồng thời còn kèm theo giọng của Gấu Chó: Quả nhiên có kẻ giở trò, ngươi không thoát được đâu.

Sau đó, một bóng đen từ phía sau ngôi nhà đá lớn nhất cách đó không xa nhảy ra, mà Gấu Chó thì đuổi sát theo sau không rời.

Thấy vậy, Giải Vũ Thần lập tức vòng từ bên cạnh qua, định tạo thế gọng kìm.

Còn chạy.

Chạy nữa tao đánh gãy chân chó của mày.

Nhưng ngay khi hai người vừa chặn được bóng đen kia, bóng đen đột nhiên quỳ thẳng xuống đất.

Lúc này, Lý Vọng Thư ở đằng xa mới nhìn rõ, người đó là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng.

Áo choàng đã bị lật ra, chính là Hạ Ôn, kẻ cách đây không lâu đã

khuấy đảo cả giới trộm mộ thành Bắc Bình đến không yên.

Lúc này, Hạ Ôn trông hệt như một tên Hán gian đầu hàng, miệng không ngừng la lên: Đừng bắn, đừng bắn.

Đầu hàng, tôi đầu hàng.

Sự thay đổi đột ngột khiến cả ba người đều có chút trở tay không kịp, ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Nhưng ngay lúc Gấu Chó và Giải Vũ Thần đến gần, định trói gô hắn lại trước, từ dưới áo choàng của Hạ Ôn đột nhiên chui ra một thứ to bằng con chó nhỏ.

Hai người đều không kịp phản ứng, thứ đó đã lao thẳng đến vách đá cách đó không xa.

Tiếp theo, trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, nó nhanh chóng leo lên vách đá gần như 90 độ rồi biến mất trong bóng tối.

Cùng lúc đó, một giọng nói ánh ách vang lên từ trong bóng đêm.

Hạ Ôn, đồ vô dụng nhà ngươi, đã như vậy thì ngươi ở lại chết cùng bọn chúng đi.

Thật sự cho rằng ở đây chỉ có những thi thể bình thường và quái vật ba mặt thôi sao.

Dứt lời, một tiếng sáo quỷ dị lại vang vọng giữa không trung.

Lần này tiếng sáo tuy ngắn ngủi, nhưng lại thê lương và có sức xuyên thấu hơn trước.

Mặc dù bề ngoài vẫn chưa có gì xảy ra, nhưng trong cảm giác của mọi người, dường như có thứ gì đó đã bị tiếng sáo này đánh thức.

Quái vật ba mặt tuy rất lợi hại, hơn nữa lần này số lượng không ít, nhưng đối mặt với vũ khí hiện đại của nhóm Lý Vọng Thư, chúng

vẫn nhanh chóng bại trận.

Cộng thêm Mập mạp, một kẻ khó lường, thỉnh thoảng lại ném thuốc nổ vào giữa bầy xác chết.

Bầy xác chết hung hãn tuy trông có vẻ thanh thế to lớn, nhưng rất nhanh đã bị trấn áp hoàn toàn.

Sau khi giải quyết xong đám thi thể và quái ba mặt, nhóm Lý Vọng Thư vừa đi lên núi chưa được bao xa, định hội hợp với Ngô Tà trước, không ngờ lúc này lại nghe thấy một tiếng sáo càng thêm quỷ dị truyền đến từ trong bóng tối.

Ngay sau đó, vô số bóng đen tuôn ra từ các kẽ đá dưới lòng đất.

Ban đầu mọi người còn tưởng đó là một loại chất lỏng màu đen nào đó.

Chương 353

Nhưng khi những thứ màu đen này hoàn toàn chui ra khỏi kẽ đá, chúng lại từ từ đứng dậy, biến thành từng bóng người màu đen.

Mọi người không lạ gì loại người da đen quái dị này, trước đây ở Tiệc xác thối đã được lĩnh giáo rồi.

Trong các bức phù điêu trên tường mộ thất sau đó, cũng có hình ảnh của chúng, thuộc dạng nô lệ hầu cận bên cạnh Chủ Thần.

Hơn nữa, qua các bức bích họa, mọi người càng hiểu rõ hơn, những người da đen này đều là người của Trương gia, được tạo ra sau khi trải qua các công đoạn tàn khốc.

Đối với người thường, có lẽ chúng có chút uy hiếp, nhưng đối với đội ngũ của Lý Vọng Thư, những người da đen này thực ra không khác biệt nhiều so với bầy xác chết lúc trước.

Chỉ là lần này, số lượng người da đen tuôn ra thực sự quá nhiều.

Mặc dù hỏa lực của đội rất mạnh, nhưng cũng không chịu nổi khi vẫn thấy những bóng người màu đen không ngừng chui ra từ kẽ đá.

Trời ạ, Tiểu ca, gia tộc các cậu đông người thế sao.

Chỗ người da đen này không có tám nghìn thì cũng phải có một vạn chứ.

Không chỉ Mập mạp kinh ngạc trước số lượng người da đen, ngay cả Lý Vọng Thư khi nhìn thấy nhiều người da đen như vậy cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Giờ khắc này, hắn mới có thể cảm nhận sâu sắc câu nói cấm địa Trương gia của Uông Tàng Hải rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Trước đây, trong lòng Lý Vọng Thư vẫn luôn có một thắc mắc.

Đó là với thể chất dị thường của người Trương gia, cùng với lịch sử gia tộc dài đến vô lý, dù thế nào cũng không thể nào chỉ có quy mô nhỏ như vậy.

Dù là qua lời kể của Trương Nhật Sơn hay Trương Hải Hạnh, Trương gia mà họ miêu tả, ngay cả trước khi hoàn toàn phân liệt, cũng không hề được coi là một thế gia đại tộc.

Tính toán kỹ lưỡng, cũng chỉ hơn nghìn người mà thôi.

Ngay cả khi ở Trương gia cổ lâu nhìn thấy những bàn tay bị chặt đứt, tuy số lượng khổng lồ, nhưng nếu xét đến khoảng thời gian dài, quy mô của Trương gia dường như vẫn luôn không lớn lắm.

Cho đến bây giờ, khi nhìn thấy số lượng người da đen này, Lý Vọng Thư mới hiểu ra, Trương gia ở thời cổ đại, chắc chắn thuộc về hàng thế gia đại tộc bậc nhất.

Chỉ có quy mô như vậy mới có thể duy trì việc Trương gia âm thầm hoàn thành sứ mệnh trời ban của họ.

Chỉ là vào thời nhà Nguyên, Trương gia có lẽ đã gặp phải nguy cơ diệt tộc.

Trương gia mà hắn biết, có lẽ là một bộ phận nhỏ người Trương gia đã trốn vào núi Trường Bạch và may mắn sống sót.

Phần lớn người Trương gia có lẽ đều đã bị biến thành những người da đen trước mắt này.

Lý Vọng Thư đang suy nghĩ, không ngờ một thuộc hạ bên cạnh đột nhiên hô lớn: Thiếu gia, hết đạn rồi.

Có người đầu tiên, thì sẽ có người thứ hai hết đạn.

Nhưng bóng đen dưới đất vẫn đang tuôn ra, như thể vô tận.

Lúc này, ngay cả Buồn Chai Dầu luôn bình tĩnh cũng lên tiếng.

Phải nghĩ cách ngay lập tức, nếu không đợi toàn bộ đạn dược cạn kiệt, chúng ta rất có thể sẽ bị kéo chết ở đây.

Cách giải quyết thực ra rất đơn giản, chỉ cần lui về trong thông đạo là được.

Đến lúc đó chỉ cần cho nổ lối ra, dù những người da đen này có thể đi trong kẽ đá, tốc độ chắc chắn cũng sẽ không nhanh.

Mọi người có đủ thời gian để rút lui ra ngoài, chuẩn bị xong viện trợ rồi lại vào lần nữa, đây là biện pháp an toàn nhất.

Chỉ là đến lúc đó, không biết Tề Vũ sẽ lợi dụng khoảng thời gian này để bố trí cạm bẫy gì nữa.

Lần này, dù Tề Vũ vừa dùng sáo điều khiển xác chết, vừa triệu hồi người da đen, nhưng Lý Vọng Thư có thể cảm nhận được, Tề Vũ vẫn đánh giá sai thực lực của nhóm mình.

Điều này mới dẫn đến việc hắn ta phải bỏ lại Hạ Ôn để một mình chạy trốn.

Nhưng bây giờ, nhóm mình đã trải qua trận chiến này, đã phơi bày toàn bộ cấu hình hỏa lực.

Nếu lại cho Tề Vũ thời gian, cạm bẫy tiếp theo sẽ chỉ khó giải quyết hơn hiện tại.

Thế là Lý Vọng Thư nghiến răng, thấp giọng nói: Cầm chân chúng nó trước, cho tôi một chút thời gian.

Dứt lời, hắn rút dao găm ra, rạch một vết trên lòng bàn tay mình.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Vọng Thư quỳ xuống đất, áp thẳng bàn tay đầy máu tươi lên mặt đất.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, tinh thần lực bắt đầu không ngừng lan

ra ngoài.

Sao thế, Lý thiếu, cậu xem phim hoạt hình nhiều quá rồi à, định dùng thuật thông linh sao.

Vậy thì cậu phải hô to lên mới được chứ, Kuchiyose no Ju.

Lý Vọng Thư không để ý đến Mập mạp đột nhiên phát bệnh trung nhị, mà thử dùng máu tươi của mình làm môi giới, giống như lúc trước thúc giục Thi Miết Vương, muốn giải phóng năng lượng của mảnh thiên thạch ở đây.

Đây cũng là thủ đoạn mới mà hắn có được sau những lần thử nghiệm không ngừng trên máy bay dạo trước.

Bây giờ Thi Miết Vương đã hòa làm một với hắn, có thể nói bản thân hắn hiện tại chính là một con Thi Miết Vương hình người.

Trước đây muốn sử dụng sức mạnh của thiên thạch, phải dựa vào việc thúc giục Thi Miết Vương, còn bây giờ đã bớt được một bước.

Thấy Lý Vọng Thư quỳ trên đất không nhúc nhích, Mập mạp vừa định nói thêm gì đó.

Không ngờ máu tươi mà Lý Vọng Thư để lại dường như đột nhiên sống dậy, men theo các khe hở trên mặt đất bắt đầu lan ra không ngừng.

Không phải chứ này này thật sự định dùng thuật thông linh à.

Dưới ánh mắt chết trân của Mập mạp, những vệt máu tươi đó trong một trạng thái vô cùng quỷ dị, nhanh chóng bao phủ gần như toàn bộ mặt đất nơi này.

Tiếp theo, ở những nơi có khe hở trên mặt đất, đều có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng xanh lục nhàn nhạt phát ra.

Ánh sáng xanh lục đột nhiên xuất hiện, khiến những người da đen

đang cuồn cuộn tuôn ra cuối cùng không thể chui ra từ kẽ đá được nữa.

Ánh sáng xanh lục ngày càng sáng, thậm chí còn ảnh hưởng đến những người da đen đã chui ra, khiến hành động của chúng trở nên chậm chạp.

Thấy cảnh này, Mập mạp lại định mở miệng nói gì đó.

Nhưng ngay sau đó, chuyện còn kinh khủng hơn đã xảy ra.

Những người da đen tuy hành động trở nên chậm chạp, nhưng vẫn đang xông về phía đội ngũ.

Nhưng mới đi được hai bước, từ trong lớp đá trên mặt đất, đột nhiên vươn ra vô số cánh tay đá màu xanh lục, nắm chặt lấy những người da đen đó rồi bắt đầu kéo vào trong lòng đá.

Người da đen tuy sức mạnh và tốc độ đều không tệ, thậm chí độ dẻo dai còn là thiên hạ vô địch, nhưng đối mặt với những cánh tay đá màu xanh lục đó, chúng vẫn tỏ ra yếu thế, nhanh chóng bị kéo vào giữa lớp đá, biến mất không thấy tăm hơi.

Vừa rồi những thứ đó là Mật Lạc Đà.

Mập mạp nhìn mặt đất vẫn còn phát ra ánh sáng xanh lục, nhất thời không thể tin vào mắt mình.

Chỉ là một ít bán thành phẩm thôi, dùng Mật Lạc Đà phong bế các kẽ đá dưới lòng đất, tôi không tin những người da đen đó còn có thể chui ra được.

Những người da đen đó vì không có xương cốt, lại trải qua xử lý đặc biệt, nên cơ thể có độ dẻo dai đạt đến mức không thể tưởng tượng.

Chỉ là Lý Vọng Thư lại lợi dụng sức mạnh của mảnh thiên thạch

trong Trương gia cổ lâu, ép những tảng đá trên mặt đất biến thành những tảng đá có thể sinh ra Mật Lạc Đà.

Hắn lợi dụng chất dịch có thể phân bố và hòa tan đá của Mật Lạc Đà để vây toàn bộ những người da đen đó trong một khu vực dưới lòng đất.

Như vậy, đá không còn khe hở, tự nhiên cũng không còn người da đen nào có thể ra ngoài.

Chỉ là sau khi làm xong tất cả những điều này, Lý Vọng Thư cảm thấy không được ổn lắm.

Vốn đang quỳ trên đất, hắn trực tiếp ngã ngửa ra sau, với vẻ mặt như toàn bộ cơ thể bị rút cạn, nằm thẳng trên mặt đất.

Cậu không sao chứ.

Cảnh này khiến những người khác hoảng sợ, Trương Hải Hạnh lập tức vứt súng xuống, lấy túi cứu thương ra băng bó vết thương trên lòng bàn tay cho hắn.

Không sao.

Lý Vọng Thư tự mình thử hít sâu vài lần rồi lắc đầu, Chỉ cảm thấy hơi choáng váng, xem ra là mất máu quá nhiều.

Lúc này nguy cơ đã được giải trừ, những người khác cũng vây lại.

Trong khi mọi người đang hỏi han Lý Vọng Thư, Mập mạp bỗng nhiên chỉ vào vách đá xa xa hô lên: Các cậu mau nhìn kìa, đó là cái gì.

Trước đó, nơi này dường như bị bao phủ bởi một làn sương mù màu đen, dù là độ sáng của pháo sáng, sức xuyên thấu cũng rất hạn chế.

Nhưng sau khi Lý Vọng Thư thúc giục sức mạnh của mảnh thiên thạch một lần, toàn bộ không gian dường như trở nên trong lành hơn.

Chương 354

Nghe tiếng la của Mập mạp, Buồn Chai Dầu lập tức bắn thêm vài phát pháo sáng lên trên.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng có thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Những kiến trúc vốn mờ ảo trông như nhà đá giờ đây đều đã trở thành đống đổ nát.

Ngay cả ngôi nhà đá xây giống như một ngôi chùa lạt ma ở đỉnh sườn núi cũng đã sụp mất một nửa.

Nhưng điều thu hút sự chú ý nhất lại là một vết đen khổng lồ trên vách đá phía trên ngôi chùa lạt ma đó.

Vết đen này lớn hơn bất kỳ vết đen nào mà Lý Vọng Thư từng thấy.

Hơn nữa, màu đen nuốt chửng mọi thứ đó dường như vẫn đang không ngừng khuếch tán ra ngoài, trong không gian dưới lòng đất này, nó giống như một vầng mặt trời màu đen.

Rõ ràng màu đen là màu ít phản quang nhất, nhưng lúc này Lý Vọng Thư nhìn vào vết đen khổng lồ đó lại cảm thấy có chút chói mắt.

Đặc biệt là khi nhìn lâu, cảm giác choáng váng do mất máu quá nhiều dường như cũng tăng thêm vài phần trong vô thức.

Đây chắc là đại yêu Hắc Trì trong truyền thuyết thần thoại Mông Cổ nhỉ.

Lúc này, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Gấu Chó cũng đã áp giải Hạ Ôn đến.

Nhìn vết đen kia, Giải Vũ Thần không khỏi lẩm bẩm.

Mà Lý Vọng Thư không quan tâm đến lời của Giải Vũ Thần, mà lại hứng thú nhìn về phía Hạ Ôn đang bị Gấu Chó bắt giữ, mở miệng hỏi: Không biết, bây giờ ngươi có gì muốn nói với chúng ta không.

Có thì mau nói, không có thì tiễn ngươi lên đường.

Ngươi cũng thấy rồi, nơi này dù sao cũng là thiên hạ đệ nhị lăng, có thể chết ở đây, ngươi cũng không lỗ, nói không chừng còn có thể phù hộ cho con cháu nữa.

Tôi nói, tôi nói.

Hạ Ôn trông có vẻ vô cùng sợ hãi, đặc biệt là sau khi chứng kiến cảnh Lý Vọng Thư đối phó với những người da đen vừa rồi, hai chân hắn càng không tự chủ được mà run lẩy bẩy.

Giờ phút này nghe Lý Vọng Thư hỏi chuyện, cả người suýt nữa đứng không vững.

May mà Gấu Chó kéo hắn một cái, hắn mới có thể đứt quãng nói: Là Tề Vũ, tất cả đều là Tề Vũ bảo tôi làm.

Dù là tung tin về thiên hạ đệ nhị lăng, hay là dựa vào đó để bắt cóc lạt ma khắp nơi, tôi đều làm theo chỉ thị của hắn.

Ngươi đang nói nhảm gì thế.

Mập mạp không nói hai lời, đi lên đạp cho Hạ Ôn một cái trước, sau đó mới chỉ vào mũi hắn mắng: Cất cái trò này của ngươi đi.

Vừa mở miệng đã toàn sơ hở, tao còn ngại vạch trần ngươi đấy.

Nếu không có tin gì ra hồn, béo gia ta tự mình tiễn ngươi lên đường.

Tôi nói, tôi nói, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy, không giấu diếm nửa lời.

Nói đến đây, Hạ Ôn lộ vẻ mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói: Chuyện hôm nay, thật sự đều do Tề Vũ sắp đặt.

Tôi dù có muốn làm như vậy cũng không có bản lĩnh lớn đến thế.

Các vị tin tôi đi, tôi cũng là người bị hại, tôi cũng bị Tề Vũ ép buộc.

Lý Vọng Thư mặt không biểu cảm, không bình luận gì về lời của Hạ Ôn, mà chỉ nhàn nhạt nói: Ngoài cạm bẫy hôm nay ra, ngươi còn làm gì nữa.

Nghe lời này, Hạ Ôn có chút chột dạ ngẩng đầu liếc nhìn Giải Vũ Thần, trong ánh mắt lộ ra một tia do dự.

Điều này khiến Giải Vũ Thần lại tò mò: Ngươi nhìn ta làm gì.

Chẳng lẽ định nói chuyện này ta cũng có phần.

Cái trò ly gián vụng về như vậy, cũng mệt ngươi nghĩ ra được.

Không có không có, tôi tuyệt đối không có ý ly gián, ý tôi là, lá thư gửi cho Hoa gia ngài, còn có cái gì đó, thật ra là do Tề Vũ viết.

Giải Vũ Thần còn chưa kịp mở miệng, Ngô Tà ở bên cạnh đã không nhịn được, lớn tiếng chất vấn: Không thể nào, lá thư đó là bút tích của tam thúc tôi, tôi không thể nào nhìn lầm được.

Tiểu Tam gia, lá thư đó thật sự là do Tề Vũ viết, lúc đó tôi đang ở bên cạnh nhìn.

Về phần chữ viết, đối với dân trong nghề chúng tôi, muốn bắt chước thì dễ như trở bàn tay.

Lần này đến lượt Lý Vọng Thư tò mò, quay đầu hỏi Ngô Tà: Hắn nói là thư gì thế.

Là lúc tôi tìm người điều tra Tề Vũ, nhận được một lá thư của tam thúc.

Nghe câu trả lời này của Giải Vũ Thần, Lý Vọng Thư cảm thấy mình càng choáng váng hơn, có chút cạn lời nói: Sau đó các cậu liền tin.

Cứ ngây ngốc chạy tới đây.

Ngô Tà bị nói đến có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhưng Giải Vũ Thần lại sắc mặt ngưng trọng nói: Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng trong thư có để lại mật hiệu, ý là đã đến lúc phải đối mặt với nó, cho nên tôi không thể không tin.

Lúc này mới dựa theo ước định trước đó, dẫn người đến đây.

Có ý gì.

Giải Vũ Thần không giống như đang nói đùa, Lý Vọng Thư cũng dần dần nghiêm túc lại.

Lần này Giải Vũ Thần không hề úp mở, mà dứt khoát nói: Lúc trước Tề Bát gia đã gieo một quẻ, được gọi là Tề Thiên Đại Quẻ.

Theo như quẻ tượng hiển thị, thế giới sắp sửa đón nhận chung cực.

Mà mấu chốt để phá cục, chính là ở thiên hạ đệ nhị lăng hôm nay.

Thời điểm hành động là khi chuyện không thể xảy ra đã xảy ra.

Bởi vì lúc đó đang là thời kỳ náo động, nên chuyện này chỉ có ba nhà Tề, Giải, Hồng trong Cửu Môn thương lượng một kế hoạch.

Lần này tôi đến đây, chính là để giải quyết sự kiện cuối cùng này.

Sự kiện cuối cùng.

Là gì.

Nghe thấy câu hỏi này, Giải Vũ Thần có chút xấu hổ lắc đầu.

Tôi cũng không biết, dù sao quẻ tượng là thứ huyền diệu khó

lường, cùng một quẻ tượng có thể có rất nhiều cách giải đọc khác nhau.

Cho nên không ai biết sự kiện cuối cùng này rốt cuộc là gì, càng đừng nói đến cách giải quyết cụ thể.

Tất cả chỉ có thể chờ đến thời khắc cuối cùng mới có thể thấy rõ.

Các cậu các cậu các cậu thật đúng là.

Lý Vọng Thư nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Hắn có chút không hiểu, ông ngoại của mình rốt cuộc không đáng tin cậy đến mức nào.

Còn mấy nhà khác lại càng kỳ quái hơn, cái gì cũng không rõ ràng, vậy mà có thể lập ra được một kế hoạch.

Kẻ địch cụ thể là ai không biết, chuyện gì cụ thể sẽ xảy ra, không biết.

Phải giải quyết như thế nào, vẫn là không biết.

Điều này khiến Lý Vọng Thư ít nhiều có chút thất vọng, vốn còn ôm tâm thái tham khảo một chút, không ngờ câu trả lời nhận được lại là một người hỏi ba điều không biết.

Ngay khi Lý Vọng Thư còn định hỏi Hạ Ôn thêm vài điều khác, không ngờ xung quanh lại vang lên tiếng sáo.

Nhưng lần này, đã không còn thi thể nào để cho tiếng sáo này điều khiển.

Thi thể bình thường và quái vật ba mặt đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Còn những người da đen kỳ quái được làm từ người Trương gia, giờ đây cũng đã bị phong ấn chặt chẽ dưới lòng đất.

Lý Vọng Thư có thể cảm nhận được, sau lần đầu tiên hắn vận

dụng sức mạnh thiên thạch trên phạm vi lớn.

Những người da đen đó đang nhanh chóng bị hòa tan trong lớp đá đã bị Mật Lạc Đà hóa, chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn hòa làm một với đá, cũng coi như là một cách trở về với cát bụi.

Vì vậy, hắn cũng rất tò mò, lúc này Tề Vũ thi triển thuật điều khiển xác chết, còn có thể giở trò gì nữa.

Quả nhiên, sau khi tiếng sáo kết thúc, xung quanh vẫn gió êm sóng lặng, hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Ngược lại, Buồn Chai Dầu dựa vào tiếng sáo đã tìm ra vị trí ẩn náu của Tề Vũ.

Nhìn theo hướng tay Buồn Chai Dầu chỉ, ở chính giữa vết đen khổng lồ kia, giờ đây đã có thêm một bóng người vô cùng thấp bé.

Lý Vọng Thư lúc này mới chú ý tới, ở trung tâm vết đen đó, lại có một cửa động.

Chỉ là màu sắc của vết đen quá quỷ dị, dường như mọi ánh sáng chiếu vào nó đều sẽ bị bóp méo và hấp thụ.

Vì vậy trong mắt mọi người, vết đen giống như một vầng mặt trời đen được vẽ trên vách đá, bề mặt vô cùng bằng phẳng, thậm chí phẳng đến mức phản chiếu ra bóng tối vô tận.

Nhưng lúc này, khi Tề Vũ đứng ở cửa động trung tâm vết đen, có Tề Vũ làm vật tham chiếu, mọi người mới có thể nhìn thấy sự tồn tại của thông đạo đó.

Có lẽ là thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình.

Tề Vũ không những không lẩn tránh, mà ngược lại còn ưỡn người về phía mọi người, dùng giọng nói thê lương đó lớn tiếng hô lên.

Tất cả chết ở đây không tốt sao.

Nơi này dù sao cũng là hoàng lăng, có thể chết ở đây đã là phúc phận tu mấy đời của các ngươi, tại sao không chấp nhận sự sắp đặt của số mệnh.

Dáng vẻ của Tề Vũ lúc này trông cực kỳ giống một con búp bê nhồi bông bị ác quỷ ám trong phim điện ảnh.

Cả người ưỡn thẳng lên còn chưa cao đến đầu gối người thường, nhưng miệng lại nói những lời hung tàn nhất.

Lý Vọng Thư không để ý đến tiếng gào thét của Tề Vũ, mà quay đầu nhìn về phía Hạ Ôn hỏi: Ngươi bắt nhiều lạt ma như vậy, những người khác đâu rồi.

Chương 355

Ta không tin tất cả bọn họ đều đã chết.

Hạ Ôn không ngờ, Tề Vũ đã lộ diện mà sự chú ý của Lý Vọng Thư vẫn còn ở trên người mình.

Nhưng hắn cũng không dám qua loa, vội vàng nói: Đương nhiên là chưa, tuy dọc đường đã chết không ít người, nhưng vẫn có không ít người đến được đây.

Bọn họ đều đã vào trong đó rồi.

Hạ Ôn vừa nói, vừa ngẩng đầu liếc nhìn vị trí của Tề Vũ.

Lý Vọng Thư nhíu mày, Trong đó có cái gì.

Ngươi và Tề Vũ tại sao không vào.

Tôi vào một lần rồi, bên trong tối om, chỉ là một đường hầm tự nhiên thôi.

Nhưng tôi chỉ đi dạo quanh lối vào.

Đường hầm này thông đến đâu, bên trong có thứ gì, tôi thật sự không biết.

Còn vì sao không đi sâu vào trong, tôi cũng không rõ, đều do Tề Vũ quyết định, tôi là bị uy hiếp uy hiếp.

Hạ Ôn nói đến đây, cả người bắt đầu co giật run rẩy, trông như bị điện giật.

Cứu tôi.

Tôi tôi là bị uy hiếp Lời còn chưa nói hết, cả người đã không còn động tĩnh.

Biến cố đột ngột khiến mọi người giật mình.

Gấu Chó ở bên cạnh kiểm tra một chút rồi lắc đầu.

Chết rồi.

Tiếng sáo vừa rồi, chắc là nhắm vào hắn.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư ngẩng đầu nhìn về phía Tề Vũ, giọng nói có chút lạnh lẽo.

Nếu ở Tháp Mộc Đà ngươi có thể giữ được một mạng, thì nên biết trân trọng mới phải.

Thật không hiểu, tại sao ngươi cứ luôn tự tìm đường chết.

Tìm chết.

Tề Vũ nghe vậy phát ra một tràng cười quái dị, Ta đã chết từ lâu rồi.

Cái bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ bây giờ, không phải đều do Cửu Môn ban tặng sao.

Hôm nay ta nói thẳng ở đây, muốn giết ta, không dễ như vậy đâu.

Ngược lại là các ngươi, có một tên tính một tên, ta sẽ không tha cho bất kỳ ai.

Nói đến đây, Tề Vũ lại điên cuồng cười lớn, như thể mình đã thắng rồi.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư hiểu rằng đầu óc của Tề Vũ chắc chắn có vấn đề, sự điên cuồng cuồng loạn này cực kỳ giống bệnh nhân tâm thần hưng cảm.

Thế là cũng không cần nói nhiều nữa, hắn nhận lấy một khẩu súng từ thuộc hạ bên cạnh, nhắm vào Tề Vũ rồi bóp cò.

Phát súng này tuy không trúng, nhưng lại dọa Tề Vũ sợ đến mức

lăn một vòng chạy vào trong thông đạo.

Còn biết trốn, xem ra cũng không phải như hắn nói, đã không màng sinh tử.

Lý Vọng Thư khinh thường bĩu môi, sau đó nhìn về phía mọi người nói: Xem ra tiếp theo, phải đi vào bên trong vết đen đó mới được.

Nhưng con đường tiếp theo sẽ rất phiền phức, không thích hợp cho cả đội cùng vào.

Trong thông tin Uông Tàng Hải cho hắn, lúc đó ông ta chính là đã đi vào bên trong vết đen này.

Sau đó, khi ông ta một lần nữa khôi phục ý thức tự chủ, thời gian đã trôi qua mấy trăm năm.

Mà bản thân ông ta cũng đã sớm biến thành một con Mãng Cổ Thi.

Ông ta chỉ nhớ mình với tư cách là Mãng Cổ Thi, đi khắp nơi thu gom những thi thể bị thi biến, sau đó đưa đến long mạch dưới lòng đất.

Còn về đoạn đi vào vết đen này rồi biến thành Mãng Cổ Thi như thế nào, ông ta lại hoàn toàn không có ấn tượng.

Có thể nói Uông Tàng Hải ngay cả mình thua như thế nào cũng không rõ.

Vì vậy, điều này cũng khiến Lý Vọng Thư vô cùng kiêng kỵ vết đen trước mắt.

Hắn biết rõ vết đen này tà dị đến mức nào hơn bất kỳ ai.

Phàm là những thứ bị vết đen này ảnh hưởng, đều sẽ xảy ra các loại biến dị không thể tả.

Khi ở dưới lòng đất Trương gia cổ lâu, thi thể của vị tổ tiên

Trương gia kia, gần như vừa tiếp xúc với sương đen tuôn ra từ bên trong vết đen, lập tức liền thi biến.

Còn ở Mặc Thoát, đấu thi của Trương gia, cũng chính là cái gọi là Dạ vương, cũng là do ảnh hưởng của vết đen mà sinh ra biến dị.

Đến cả Tàng hải hoa, con kim cầu trùng ký sinh ở rễ cây đó cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của vết đen.

Tóm lại, trong mắt người khác, vết đen này có lẽ chỉ là một dải đá màu đen.

Nhưng Lý Vọng Thư lại biết, thứ này là vật sống, có ý thức.

Chỉ là nó cụ thể hóa ra dưới hình thức một dải đá màu đen mà thôi.

Nơi như thế này, ngay cả Uông Tàng Hải cũng mắc bẫy, có thể thấy mức độ nguy hiểm bên trong.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư nhìn về phía những người khác nói: Đến đây thôi.

Con đường tiếp theo, không phải các người có thể đối phó, một mình tôi đi vào là được.

Cậu nói cái lời quái gì thế.

Mập mạp nghe vậy liền nổi đóa, Cậu nghĩ béo gia ta là người có thể trơ mắt nhìn cậu một mình đi mạo hiểm sao.

Chẳng phải chỉ là một cái Cổ Thần chó má thôi sao.

Bảo nó ra đây, xem béo gia ta có cho nó nổ tan xương nát thịt không.

Thời đại thay đổi rồi, bây giờ người ta nói chuyện bằng đương lượng nổ, cái gì mà Cổ Thần chó má.

Chỉ cần đương lượng đủ lớn, trước mặt thuốc nổ thì chúng sinh bình đẳng.

Mập mạp nói xong, Buồn Chai Dầu cũng tiến lên vỗ vai Lý Vọng Thư, trầm giọng nói: Ghi chép và giải quyết tất cả những chuyện quỷ dị trên đời, đây là ý nghĩa tồn tại của Trương gia.

Buồn Chai Dầu nói xong, Trương Hải Hạnh lập tức tiến lên một bước, đứng sau lưng Buồn Chai Dầu, ý tứ không cần nói cũng biết.

Còn Trương Hải Hạnh thì trực tiếp ôm chặt cánh tay Lý Vọng Thư, nhàn nhạt nói: Em không cần biết, dù sao anh đi đâu em đi đó.

Đối mặt với không khí đột nhiên thay đổi, Ngô Tà và Giải Vũ Thần liếc nhau, sau đó lại một lần nữa nhấn mạnh mục đích của mình.

Vẫn là một người tìm chú, một người tìm Tề Vũ báo thù.

Gấu Chó càng tỏ vẻ, mình nhận tiền làm việc, lần này nhận tiền của Giải Vũ Thần, phải làm cho xong việc.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư cười khổ lắc đầu, chỉ có thể sắp xếp cho thuộc hạ để lại vật tư rồi ra ngoài chờ trước.

Lúc này mới cùng mọi người, hướng về phía vết đen cách đó không xa mà đi tới.

Mọi người xem xét lại và phân chia một chút vật tư.

Chủ yếu là đạn dược đã tiêu hao quá nhiều, lúc này không cần đám thuộc hạ đi theo nữa, nên có thể lấy đạn dược và đồ ăn trên người họ để lấp đầy ba lô của mấy người Lý Vọng Thư.

Sau đó, họ chia làm hai ngả, nhóm Lý Vọng Thư tiếp tục tiến lên, đi vào trong đốm đen để xem rốt cuộc tình hình là thế nào.

Những người còn lại thì quay về theo đường cũ, lui ra mặt đất chờ

lệnh.

Thật ra, Lý Vọng Thư đã thấy đốm đen rất nhiều lần, có lớn có nhỏ.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn đi vào bên trong một đốm đen, trong lòng ít nhiều cũng có chút tò mò.

Tuy nhiên, sau khi đi vào thông đạo bên trong đốm đen này, hắn lại có chút thất vọng.

Nó chỉ giống như một hang động bình thường, ngoài việc không gian lớn hơn một chút và xung quanh toàn là nham thạch màu đen thì hầu như không có gì khác biệt so với các hang động thông thường.

Nếu phải nói có gì khác, có lẽ là từ khoảnh khắc bước vào thông đạo, Lý Vọng Thư đã cảm thấy hơi đau đầu.

Nhưng đau đầu vốn là bệnh cũ của hắn, nên ban đầu hắn không hề để ý.

Dù sao thì lúc ở bên ngoài, việc sử dụng sức mạnh thiên thạch trên diện rộng đã khiến hắn có cảm giác cơ thể bị rút cạn, tiêu hao quá mức.

Chương 356

Bây giờ đột nhiên đau đầu trở lại, xem ra cũng là di chứng hết sức bình thường.

Ngoài việc đau đầu ra, hắn không nhận thấy điều gì khác lạ.

Trong hang động không có tung tích của Tề Vũ, không biết có phải đã chạy vào sâu bên trong rồi hay không.

Ngược lại, ở lối vào hang động, họ tìm thấy không ít rác rưởi.

Dựa vào chủng loại và tình trạng của rác, có thể thấy chúng thuộc về vài nhóm người khác nhau vứt lại.

Xem ra đám người Uông gia không nói dối, trước chúng ta quả thật đã có vài nhóm người đi vào.

Không biết tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, nên mọi người quyết định nghỉ ngơi chỉnh đốn ngay tại cửa động.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên phát hiện ra điều gì đó ở cách đó không xa: Mọi người mau đến xem, đây là ký hiệu của Tam thúc tôi, ông ấy quả nhiên cũng đã đến đây.

Đối với việc đột nhiên tìm thấy ký hiệu do Tam thúc để lại, Lý Vọng Thư trong lòng đã không còn cảm giác gì.

Ngược lại, hắn còn cố ý nói đùa: Cũng có thể là Tề Vũ để lại.

Hắn thân với Tam thúc cậu như vậy, biết ký hiệu của ông ấy cũng không có gì lạ.

Không đúng, đây thật sự là Tam thúc tôi để lại, hơn nữa là để lại cho tôi.

Ngô Tà nói rồi dứt khoát bê cả tảng đá có khắc ký hiệu đến trước

mặt mọi người, chỉ vào ký hiệu trên đó nói: Đây không phải ký hiệu bình thường, mà là mật hiệu giữa tôi và ông ấy, người khác không thể nào biết được.

Lý Vọng Thư cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện mật hiệu này là một chuỗi ký tự chẳng liên quan gì đến nhau.

Dán qua đi này đề Kiểu mã hóa mà mỗi chữ đều nhận ra nhưng ghép lại thì chẳng ai hiểu nổi này trông rất quen mắt, cực kỳ giống với những nhãn dán mà Tam thúc để lại trên cả thùng băng cassette lớn ở Lôi Thành.

Nói cái gì mà chỉ có hai người các cậu hiểu.

Mẹ tôi cũng biết trò mật hiệu này.

Trong lòng hắn khinh thường chửi thầm một câu, nhưng ngoài miệng lại hỏi thẳng: Chuỗi mật hiệu này có ý gì.

Ngô Tà có chút ngượng ngùng, vội vàng rút giấy bút ra, đối chiếu với các chữ trên tảng đá và bắt đầu giải mã.

Rất nhanh, một câu nói hoàn toàn không liên quan đến ký hiệu đã hiện ra trên giấy.

Ngăn cản Trương Khởi Linh tiến vào, nhớ lấy.

Nhìn thấy dòng chữ này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Buồn Chai Dầu.

Nhưng không đợi những người khác lên tiếng, Buồn Chai Dầu đã đứng dậy, lạnh lùng nói: Tôi bắt buộc phải đi.

Nghe vậy, thấy không khí có chút căng thẳng, Mập mạp lập tức cười nói: Xem ra Tam gia cũng đã phát hiện ra thân phận của đám người da đen kia, nên mới để lại lời này.

Nhưng ông ấy lại không biết, Lý thiếu của chúng ta bây giờ đã

thăng lên cấp Ảnh, một chiêu thuật Thông Linh đã diệt sạch đám người da đen đó rồi.

Lý Vọng Thư hít sâu một hơi, cũng đứng dậy cười nói: Nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.

Theo lời của Uông Tàng Hải, ông ta đã mất đi ý thức sau khi tiến vào đây.

Nơi có ký ức trở lại chính là ở núi Côn Luân.

Nếu hang động này thật sự thông đến núi Côn Luân, thì chặng đường tiếp theo của chúng ta còn dài đấy.

Dứt lời, hắn liền gọi mọi người đi sâu vào trong hang động.

Hang động này không giống các điểm tham quan du lịch, hẳn là rất ít người từng đến, nên mặt đất không hề bằng phẳng.

Khắp nơi đều là những tảng đá to bằng đầu chó, đi lại phải hết sức cẩn thận, nếu không rất dễ bị trẹo chân.

Đương nhiên, đường khó đi cũng thôi đi, điều khiến Lý Vọng Thư khó chịu nhất vẫn là căn bệnh đau đầu cũ.

Dù hắn có thể chịu đựng được, nhưng đau lâu khiến cả người cứ lơ mơ, cảm giác như buổi sáng sau khi đồng hồ báo thức reo mà vẫn cố ngủ nướng trên giường.

Trạng thái này khiến Lý Vọng Thư chỉ muốn tìm một chiếc giường thật rộng, nằm xuống đánh một giấc cho đã.

Nhưng oái oăm thay, càng buồn ngủ thì bên tai lại càng có người nói chuyện, ồn ào đến mức đầu hắn như muốn nổ tung.

Hắn định mở miệng nhắc nhở một câu, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lời nói đến bên miệng lại bị hắn nuốt ngược trở vào.

Cùng lúc đó, một luồng khí lạnh buốt bắt đầu lan tỏa trong lòng

hắn.

Bởi vì lúc này hắn mới nhận ra, người luôn ồn ào khiến hắn đau đầu, lại chính là Trương người du hành, người thường ngày tỏ ra khá chững chạc, ít nói, và cả Buồn Chai Dầu, người vốn dĩ không thích nói chuyện.

Hai người này lúc này như thể vừa được tiêm máu gà, kết hợp với khung cảnh trong hang động, đang không ngừng hồi tưởng về những cuộc phiêu lưu thời trẻ của họ khi Trương gia còn thả rông.

Đặc biệt là Buồn Chai Dầu, miệng lưỡi như lắp động cơ điện.

Nói chuyện cứ như một khẩu Gatling, một phút có thể nói hơn một ngàn chữ.

Tình huống gì đây.

Bị quỷ ám à.

Lý Vọng Thư có thể khẳng định, hai người trước mắt đúng là Buồn Chai Dầu và Trương người du hành thật, không phải do người khác giả mạo.

Hơn nữa, nghe họ nói chuyện cũng không phải là nói linh tinh.

Chỉ là tính cách và khí chất thì cứ như thể đã hoàn toàn biến thành người khác.

Điều này làm Lý Vọng Thư lập tức căng thẳng, muốn lặng lẽ nhắc nhở những người khác.

Nhưng vừa quay đầu lại, hắn phát hiện Mập mạp và Gấu Chó, những người luôn luôn nhiệt tình sôi nổi, lúc này lại mang một vẻ mặt sầu muộn.

Còn Trương Hải Hạnh, người luôn tỏ ra mạnh mẽ, lúc này lại ra dáng một cô vợ nhỏ, bám chặt lấy hắn.

Ngô Tà, một tay mơ, lúc này lại hóa thân thành một người dày dạn kinh nghiệm, không ngừng quan sát xung quanh.

Vẫn là những người đó, nhưng trong mắt Lý Vọng Thư, họ như thể đều bị quỷ ám, cảm giác cứ như đã hoàn toàn biến thành người khác.

Điều này khiến Lý Vọng Thư không thể không đề cao cảnh giác, tiếp tục duy trì dáng vẻ ốm yếu ban nãy, sợ bị nhìn ra sơ hở.

Dù sao thì nếu Buồn Chai Dầu và những người khác thật sự bị quỷ ám, một khi trở mặt, hắn căn bản không phải là đối thủ của họ.

Vì vậy, hắn chỉ có thể án binh bất động, một bên tiếp tục quan sát, muốn xem rốt cuộc là chỗ nào đã xảy ra vấn đề.

May mắn là lúc này, hắn phát hiện trong đội vẫn còn một người giống mình.

Chính là Giải Vũ Thần lúc này cũng đang im lặng không nói.

Nhưng ánh mắt cậu ta vẫn không ngừng quan sát những người khác, trong ánh mắt không chỉ có sự hoang mang mà còn tràn ngập sợ hãi.

Khó khăn lắm mới đợi được Giải Vũ Thần nhìn về phía mình, Lý Vọng Thư đang cúi đầu vội vàng lén ra hiệu bằng mắt cho cậu.

Đội ngũ nhanh chóng dừng lại, mọi người đều ngồi tựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Lý Vọng Thư và Giải Vũ Thần nhìn nhau một cái, rồi dứt khoát lấy cớ đi vệ sinh, cùng nhau đi ra xa.

Cậu cũng phát hiện ra rồi phải không.

Những người khác hình như đều có vấn đề.

Lý Vọng Thư đi thẳng vào vấn đề, thấy khoảng cách đã đủ xa,

liền mở miệng nói nhỏ.

Giải Vũ Thần nghe vậy gật đầu, sắc mặt vô cùng khó coi: Họ dường như đều bị quỷ ám.

Nhưng vấn đề là, ký ức của họ dường như không thay đổi.

Những gì nên biết họ đều biết, những gì vượt quá nhận thức họ cũng không hiểu.

Chưa từng nghe nói quỷ ám lại như thế này, tôi cảm thấy giống như là nói thế nào nhỉ.

Cứ như thể người không đổi, nhưng tính cách và sở thích đột nhiên thay đổi vậy.

Nghe Giải Vũ Thần nói, trong đầu Lý Vọng Thư lóe lên một tia sáng, như bắt được điều gì đó, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: Nhân cách thứ hai.

Đây là câu trả lời gần với khoa học nhất mà Lý Vọng Thư có thể nghĩ ra.

Nhưng dù vậy, vẫn không thể giải thích tại sao nhiều người lại cùng lúc xuất hiện tình trạng này.

Nếu nói là do bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của đốm đen này, thì bản thân hắn mang sức mạnh của thiên thạch khác, có thể chống lại được cũng có thể lý giải.

Nhưng tại sao Giải Vũ Thần lại không sao.

Chẳng lẽ cậu ta có gì đó đặc biệt hơn những người khác.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư lập tức hỏi: Tại sao cậu lại không sao.

Có lẽ không ngờ Lý Vọng Thư lại hỏi một câu sắc bén như vậy, Giải Vũ Thần có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Chương 357

Tôi cũng không biết nữa.

Tôi chỉ cảm thấy hơi mệt, cả người cứ lơ mơ.

Ban đầu tôi nghĩ mình hơi mệt, thế là tôi làm theo cách sư phụ dạy ngày xưa, ép mình phải giữ tỉnh táo.

Nhưng ai ngờ sau khi tỉnh táo lại thì phát hiện những người khác dường như đều trở nên khác trước.

Tôi thậm chí còn nghi ngờ, trong khoảng thời gian tôi cảm thấy mơ hồ đó, có phải tôi cũng đã trở nên giống họ, cũng biến thành một người khác không.

Nghe Giải Vũ Thần nói vậy, tim Lý Vọng Thư lập tức đập thịch một tiếng.

Bởi vì trước khi tỉnh táo lại, hắn cũng có một khoảng thời gian cảm thấy mình ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Nơi này quỷ dị quá.

Mấu chốt là bây giờ phải làm sao.

Chỉ dựa vào hai chúng ta, nếu lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không đối phó được với nhiều người như vậy.

Thấy Lý Vọng Thư không nói gì, Giải Vũ Thần lập tức hỏi dồn, có vẻ hơi hoảng loạn.

Dù sao thì những chuyện vượt quá nhận thức thông thường thế này, cậu gặp không nhiều, hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng vô cùng lo lắng, một khi thật sự xảy ra vấn đề, hắn cũng không thể nào hạ thủ được với những người

khác.

Nhưng hắn vẫn ép mình bình tĩnh lại, nói: Biện pháp duy nhất bây giờ là phải tìm hiểu rõ tại sao hai chúng ta có thể tỉnh táo lại.

Trong đó quan trọng nhất là tại sao cậu có thể tỉnh táo lại.

Chỉ cần tìm ra điểm khác biệt giữa cậu và những người khác, có lẽ sẽ tìm được cách giải quyết vấn đề.

Tôi.

Giải Vũ Thần hơi sững sờ, có chút không hiểu: Cậu có muốn cùng nghĩ không.

Tình hình của tôi đặc biệt, không thể dùng làm tham khảo, Lý Vọng Thư đáp một câu, rồi vẻ mặt mong đợi chờ câu trả lời của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần nhíu mày suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Có gì khác đâu.

Suốt dọc đường, tôi đều ở cùng với Người Mù và Ngô Tà.

Sau khi vào địa cung, tôi và cậu cũng ở cùng nhau.

Dù là ăn uống, mọi người đều giống nhau.

Không có lý gì họ bị mà tôi lại không sao.

Nếu phải nói có gì đặc biệt, thì đó phải là Ngô Tà, cậu ta có thể dùng khóe mắt nhìn thấy những thứ chúng ta không thấy được.

Lý Vọng Thư cũng cau mày, lắc đầu: Không đúng, chắc chắn còn có điều gì đó chúng ta chưa nghĩ tới.

Họ xảy ra tình trạng này, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến hoàn cảnh ở đây.

Nghe vậy, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, vội vàng phụ họa: Cậu nói có khả năng nào, trạng thái hiện tại của họ có liên quan đến quy trình của lăng mộ đệ nhị thiên hạ không.

Quy trình.

Ý cậu là.

Chính là quy trình vẽ trên nắp quan tài đó.

Chẳng phải có ba bức tranh có thể nối liền với nhau sao.

Người ta ăn tiệc ở thi quốc yến, sau đó sẽ đi vào một hồ nước màu đen.

Bây giờ xem ra, hồ nước màu đen đó hẳn là đốm đen khổng lồ trên vách đá.

Dựa theo tranh tường, chúng ta bây giờ hẳn là đang ở trong hồ nước màu đen.

Nhưng những thứ ở thi quốc yến, trừ phi đầu óc có vấn đề, nếu không ai lại đi ăn, mà cho dù có thể ăn, cũng không dám ăn chứ.

Giải Vũ Thần vẫn còn đang nghi hoặc, nhưng Lý Vọng Thư lại như bắt được điều gì đó, chậm rãi nói: Cũng không nhất định là ăn ở thi quốc yến.

Cậu còn nhớ không, những món ăn ở thi quốc yến đều là thạch công chí và kỳ lân kiệt.

Mà Mập mạp và Ngô Tà, trước đó ở bên ngoài đều đã từng ăn kỳ lân kiệt.

Có người từng nói với tôi, dù là kỳ lân kiệt hay thạch công chí, thậm chí là một số loại thịt Cổ Thi, thực chất đều là một thứ, đó chính là huyết nhục của Cổ Thần.

Hơn nữa, viên thạch công chí trong tay Ngô Tà trước đó có thể

tăng cường mùi hương trên người.

Vậy có phải điều đó cũng đại diện cho việc, cơ thể họ hiện tại đã được Cổ Thần lựa chọn.

Bây giờ sở dĩ họ trở nên không giống chính mình, là do Cổ Thần đang giở trò, muốn khiến họ tự nguyện hiến tế bản thân cho Cổ Thần.

Chỉ là không biết Người Mù trước đây có từng ăn thứ này không.

Vừa nói, Lý Vọng Thư cảm thấy mình đã nắm được trọng điểm.

Quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, lại thấy sắc mặt cậu ta bỗng trở nên rất khó coi.

Cậu chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư, nói: Người Mù cũng đã ăn.

Lúc trước cùng với lá thư được gửi đến, còn có một khối đồ vật không biết là gì.

Trông như thịt khô cũ đã quá hạn, nói là muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải ăn thứ đó trước, để mình cũng trở thành một thành viên của thi cẩu điếu.

Bây giờ nghe cậu nói vậy, thứ đó tám phần là thịt Cổ Thi.

Thứ này vốn dĩ là tôi phải ăn, là Người Mù đã thay tôi gánh chịu tất cả, tôi phải nghĩ cách làm anh ấy tỉnh lại.

Nói đến đây, Giải Vũ Thần bỗng nhiên sững người, đồng thời nghi hoặc nói: Chẳng lẽ Trương Khởi Linh và những người khác cũng đã ăn qua thứ tương tự.

Lý Vọng Thư lắc đầu: Trời mới biết họ có ăn hay không, nhưng thể chất của người Trương gia rất đặc biệt.

Hơn nữa, lăng mộ đệ nhị thiên hạ này dường như ngay từ đầu đã nhắm vào Trương gia.

Cho nên người Trương gia ở đây xảy ra chuyện gì cũng không có gì lạ.

Với lại, có phải là do ăn phải thứ không nên ăn mà họ mới biến thành như bây giờ hay không, chúng ta cũng chỉ đang suy đoán.

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Lý Vọng Thư đã chắc chắn đến tám phần.

Chỉ là nên giải quyết vấn đề này như thế nào, nhất thời lại khiến hắn đau đầu.

Theo hắn thấy, sở dĩ mình có thể tỉnh táo là do có sức mạnh của thiên thạch.

Nếu sử dụng sức mạnh thiên thạch, có lẽ có thể giúp những người khác hồi phục lại.

Chỉ là nên dùng thế nào, lại phải suy nghĩ kỹ một chút.

Nếu không lỡ như sức mạnh thiên thạch không có tác dụng, sẽ rất dễ bứt dây động rừng.

Hai người không sao chứ.

Lý Vọng Thư và Giải Vũ Thần đang đau đầu suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, không ngờ phía sau lại đột nhiên vang lên một giọng nói.

Âm thanh bất thình lình khiến cả hai giật nảy mình.

Vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Buồn Chai Dầu không biết từ lúc nào đã đi đến phía sau hai người không xa.

Thấy vậy, cả Giải Vũ Thần và Lý Vọng Thư, sắc mặt đều trở nên không được tự nhiên.

Anh đến đây làm gì.

Chúng tôi không sao, giải quyết xong sẽ quay lại ngay.

Lý Vọng Thư gượng cười đáp lại, đồng thời lén nhặt một nắm đá vụn trên mặt đất.

Chỉ cần Buồn Chai Dầu này có hành động bất thường, hắn sẽ lập tức tấn công.

Mà Buồn Chai Dầu bên kia, nghe vậy thì làu bàu đi tới.

Tôi nói hai người có phải bị táo bón không.

Với lại, đi vệ sinh thì ra đường cũ mà đi chứ.

Chạy đến phía trước này, lát nữa lên đường, trời tối om thế này, không cẩn thận giẫm phải thì làm sao.

Nói rồi, hắn lại quay đầu nhìn sang Giải Vũ Thần: Cả cậu nữa, không thể ngồi xổm sang bên một chút à.

Thật chưa thấy ai như cậu, đi vệ sinh còn muốn ngồi xổm giữa đường, sợ làm sập vách đá của người ta hay sao Nhìn Buồn Chai Dầu trước mắt, miệng như súng máy liên thanh, Lý Vọng Thư lập tức hiểu ra, gã này hiện tại vẫn đang trong trạng thái bị quỷ ám.

Nhưng có một điều hắn rất ngạc nhiên, Buồn Chai Dầu này dường như không có ý đồ xấu xa gì khác.

Chương 358

Đương nhiên, ngoài cái miệng có hơi độc địa ra, hoàn toàn không cảm nhận được ác ý trên người hắn.

Thú vị thật, trông đúng là như thức tỉnh nhân cách thứ hai, có lẽ muốn làm mọi người tỉnh lại cũng không cần tốn quá nhiều sức.

Nghĩ vậy, Lý Vọng Thư dứt khoát đứng dậy đi về phía Buồn Chai Dầu.

Ngoài miệng cố ý hỏi dò: Nói xem, anh có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không.

Thế nhưng Buồn Chai Dầu thấy hắn tiến lại gần, lại đột nhiên lùi về sau một bước.

Điều này làm Lý Vọng Thư giật mình, tưởng rằng chuyện mình tỉnh táo đã bị phát hiện.

May mà ngay sau đó, liền nghe Buồn Chai Dầu mắng: Cậu chùi mông chưa mà đã dí sát vào tôi thế.

Lý Vọng Thư chửi một tiếng: Lão tử có đi ra đâu.

Đồng thời tăng tốc bước chân, đi đến bên cạnh Buồn Chai Dầu, đưa tay đặt lên vai hắn.

Được rồi được rồi, đến lượt anh đấy, thật không hiểu, đi vệ sinh cũng không cho người ta yên.

Vừa nói, thấy Buồn Chai Dầu không kháng cự quá mức, hắn liền âm thầm thúc giục sức mạnh thiên thạch.

Mà Buồn Chai Dầu cũng không có biểu hiện gì quá bất thường, chỉ là vặn vẹo vai một chút, dường như muốn thoát khỏi tay Lý Vọng

Thư.

Đồng thời trong miệng còn lẩm bẩm: Tôi không giống hai người, lười biếng nên lắm cứt nhiều đái, bọn họ đều ngủ rồi, tôi gác đêm, thấy hai người nửa ngày không quay lại, tôi mới qua xem.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Buồn Chai Dầu đột nhiên ngất đi.

Lý Vọng Thư tay mắt lanh lẹ, lập tức đỡ lấy hắn, dìu hắn sang một bên.

Lúc này Giải Vũ Thần cũng sáp lại gần: Thế nào.

Thành công không.

Tôi nào biết có thành công không.

Phải đánh thức hắn dậy mới biết được.

Mau, tháo thắt lưng của cậu ra cho tôi.

Hả.

Đột nhiên nghe được lời này của Lý Vọng Thư, Giải Vũ Thần rõ ràng không theo kịp nhịp, cả người có vẻ ngây ra.

Còn ngẩn ra đó làm gì.

Nếu cách của tôi vô dụng, thì coi như là xé rách da mặt rồi.

Không trói hắn lại trước, lỡ động thủ thì cậu có đối phó được hắn không.

Nghe vậy, Giải Vũ Thần vội vàng rút thắt lưng ra, nhanh nhẹn trói hai tay Buồn Chai Dầu lại.

Vừa mới làm xong, không ngờ Buồn Chai Dầu đã tỉnh lại.

Cảm nhận được hai tay mình bị trói, hắn lập tức định dùng sức.

May mà ngay sau đó, nhìn thấy Lý Vọng Thư và Giải Vũ Thần đang ngồi xổm trước mặt, hắn mới nhíu mày, thả lỏng ra.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, Lý Vọng Thư lúc này mới thử nói: Anh không tò mò tại sao chúng tôi lại trói anh à.

Cậu chắc chắn có lý do của mình, muốn nói tự nhiên sẽ nói.

Buồn Chai Dầu nhàn nhạt đáp một câu, sau đó liền không nói nữa.

Điều này làm Lý Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm, duỗi tay chuẩn bị cởi trói cho Buồn Chai Dầu.

Hành động này làm Giải Vũ Thần giật mình: Không hỏi thêm vài câu sao.

Lỡ hắn cố tình giả vờ lừa chúng ta thì sao.

Yên tâm đi.

Với cái miệng lắm lời lúc nãy, giờ này ít nhất cũng phải nói được một vạn chữ rồi.

Nói rồi, tay hắn dùng sức một chút, liền cởi được thắt lưng đang trói Buồn Chai Dầu.

Thấy Buồn Chai Dầu quả nhiên không có gì bất thường, Giải Vũ Thần bên cạnh lúc này mới thở phào một hơi dài.

Anh biết không.

Các anh lúc trước đều bị quỷ ám.

Anh hồi tưởng lại xem, còn nhớ chuyện lúc trước không.

Nghe Giải Vũ Thần nói, Buồn Chai Dầu không lên tiếng, nhưng mày lại nhíu càng sâu hơn.

Mãi qua vài phút, hắn mới quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư, trong miệng thốt ra hai chữ.

Thiên bẩm.

Lần này đến lượt Lý Vọng Thư ngây người: Anh nói lúc trước

anh bị thiên bẩm.

Thấy Buồn Chai Dầu gật đầu, Lý Vọng Thư lại càng thêm nghi hoặc.

Nhưng không đúng rồi.

Thiên bẩm chẳng phải là đột nhiên trong đầu nảy ra một ý tưởng, một thông tin, hoặc là một đoạn ký ức gì đó sao.

Thế nhưng Buồn Chai Dầu lại chậm rãi lắc đầu: Đó chỉ là số ít trường hợp.

Phần lớn thời gian, người ta căn bản không biết mình bị thiên bẩm.

Cứ như thể một cái tôi hoàn toàn xa lạ, đi làm những việc mà bản thân hoàn toàn không biết.

Chờ đến khi tỉnh lại, hoàn toàn không biết mình đã đi đâu, đã làm gì.

Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là thiên bẩm hay là trộm tài khoản.

Lý Vọng Thư chửi một câu, đồng thời lại có chút tò mò: Nếu không giữ lại ký ức, vậy làm sao anh biết sau khi thiên bẩm sẽ trông như thế nào.

Nghe vậy, Buồn Chai Dầu liếc Lý Vọng Thư một cái: Bởi vì ở Trương gia cổ lâu, tôi đã khôi phục lại toàn bộ ký ức trước đây, bao gồm cả ký ức khi bị thiên bẩm.

Lý Vọng Thư cảm giác, ánh mắt vừa rồi của Buồn Chai Dầu nhìn mình, ít nhiều lộ ra một chút ý tứ quan tâm trẻ thiểu năng.

Nhưng hắn không có bằng chứng, chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: Nếu cách của tôi hữu dụng, vậy tiếp theo sẽ dễ làm hơn.

Bây giờ chúng ta có ba người, ba chọi bốn, ưu thế về ta.

Lát nữa chúng ta quay lại, hai người yểm trợ cho tôi, tôi sẽ lần lượt đánh thức họ.

Nói rồi, sắc mặt Lý Vọng Thư dần dần nghiêm túc lại.

Chờ mọi người đều tỉnh táo lại, các anh liền rút lui ra ngoài trước, cũng may chúng ta đi vào chưa sâu, cũng chỉ khoảng một ngày đường.

Lần này lời của Lý Vọng Thư vừa dứt, Buồn Chai Dầu liền lắc đầu.

Có lẽ, chúng ta đã đi xa hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Ý gì.

Xa nữa thì có thể xa đến đâu.

Lần này Buồn Chai Dầu đột nhiên rất nghiêm túc nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Dựa theo kinh nghiệm của tôi, lần này tôi bị thiên bẩm ít nhất một tháng.

Không thể nào.

Lý Vọng Thư lần này thật sự bị sốc.

Chúng ta rõ ràng chỉ mới vào được không bao lâu, tôi còn luôn cảm thấy hơi đau đầu, sao có thể đã hơn một tháng được.

Buồn Chai Dầu lúc này không nói gì, mà là giơ tay chỉ vào giày của Lý Vọng Thư.

Đôi giày này là giày thám hiểm ngoài trời được Lý Vọng Thư đặt làm riêng.

Không chỉ chất lượng đáng tin cậy, mà còn vô cùng bền bỉ.

Nhưng bây giờ nhìn lại, toàn bộ đế giày lại đầy những vết mài mòn.

Giải Vũ Thần thấy vậy, cũng cởi giày của mình ra, nhìn xong cũng đầy mặt kinh ngạc.

Trong hang động này tuy đầy đá vụn, nhưng đôi giày này, cũng không phải một hai ngày là có thể mài mòn đến mức này.

Có Buồn Chai Dầu gia nhập, kế hoạch đánh thức tiếp theo liền đơn giản hơn nhiều.

Trong số những người còn lại, Trương Hải Hạnh đầu tiên không cần lo lắng.

Bởi vì dù cô ta bị thiên bẩm, nhưng nhân cách mới biểu hiện ra lại càng quyến luyến Lý Vọng Thư hơn.

Hận không thể trực tiếp mọc dính trên người hắn, hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào.

Người thực sự đáng chú ý là Trương người du hành và Gấu Chó.

Hai gã này sức chiến đấu quá mạnh, muốn hoàn toàn khống chế họ mà không làm họ bị thương, chỉ dựa vào Lý Vọng Thư và Giải Vũ Thần căn bản là không làm được.

Bây giờ có Buồn Chai Dầu thì đơn giản rồi, chỉ cần xuất kỳ bất ý, khống chế hai người họ không thành vấn đề, sau đó Giải Vũ Thần sẽ xử lý Mập mạp.

Còn Ngô Tà thì, cứ mặc kệ cậu ta đi.

Dù sao với cái thể trạng nhỏ bé của cậu ta, trước và sau khi thiên bẩm cũng chẳng có gì khác biệt.

Sự thật cũng đúng như vậy, tuy không có kế hoạch gì quá tinh vi, nhưng quá trình thực hiện lại vô cùng thuận lợi.

Đầu tiên là Trương Hải Hạnh, sau khi nhìn thấy Lý Vọng Thư quay lại, cô ta căn bản không có bất kỳ phòng bị nào, vẫn dựa vào

người hắn định tiếp tục nghỉ ngơi.

Điều này cũng cho Lý Vọng Thư một cơ hội tuyệt vời, gần như không có bất kỳ trở ngại nào, đã khiến cô ta ngủ say.

Tiếp theo là Gấu Chó, lần này Lý Vọng Thư giả vờ muốn nói chuyện với anh ta, sau đó cố ý ghé sát vào tai anh ta.

Ngay trong lúc nói chuyện, sức mạnh thiên thạch đã truyền qua bàn tay đang đặt trên vai anh ta.

Ngay lúc Gấu Chó phát hiện có điều không ổn, vừa định phản kháng thì đã trực tiếp ngã quỵ, bất tỉnh.

Chương 359

Lúc này, hành động của Lý Vọng Thư lập tức không thể giấu được nữa, ba người còn lại lập tức định đứng dậy.

May mà lúc này, Buồn Chai Dầu và Giải Vũ Thần đã chuẩn bị từ lâu, nắm chắc cơ hội, lập tức khống chế hai người.

Trương người du hành tuy cũng rất mạnh, nhưng đối mặt với đòn tấn công bất ngờ của Buồn Chai Dầu, chưa chống đỡ được hai chiêu đã bị Buồn Chai Dầu đè chặt xuống đất.

Còn Mập mạp thì vừa mới há miệng định nói chuyện, đã bị Giải Vũ Thần đánh một cái vào sau gáy, trực tiếp ngất đi.

Đến lúc này, Ngô Tà mới phát hiện có điều không ổn, trợn trừng đôi mắt to trong veo, nhìn Giải Vũ Thần đang không ngừng tiến lại gần mình, không dám nhúc nhích.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư đầu tiên là xử lý Trương người du hành và Mập mạp, chờ cả hai đều ngất đi, lúc này mới đi đến trước mặt Ngô Tà.

Hai người nói xem, cậu ta có bị thiên bẩm không.

Nhìn ánh mắt này, vẫn ngu ngốc trước sau như một.

Lý Vọng Thư nói đùa một câu, tiếp theo giơ tay, trực tiếp một phát ấn lên đầu Ngô Tà.

Đến khi Ngô Tà cũng ngất đi, hắn lúc này mới thở phào một hơi dài.

Để cho chắc ăn, vẫn là trói họ lại hết đi.

Lỡ như thất bại, chúng ta mới dễ đối phó.

Lý Vọng Thư nói xong, Giải Vũ Thần và Buồn Chai Dầu bắt đầu hành động, hắn lúc này mới đi đến trước mặt Trương Hải Hạnh.

Nhìn thoáng qua Trương Hải Hạnh đang ngủ say, hắn nhẹ nhàng đỡ đầu cô, lấy chiếc ba lô mà cô đang gối đầu ra.

Mở ba lô ra xem, Lý Vọng Thư vẫn chưa từ bỏ ý định, lại mở ba lô của chính mình.

Sau đó lại lần lượt xem xét ba lô của những người khác.

Điều này làm Giải Vũ Thần có chút tò mò: Cậu đang làm gì vậy.

Mất đồ gì à.

Lý Vọng Thư gật đầu: Đồ ăn hết rồi.

Bây giờ tôi có chút tin rằng chúng ta đã đi trong thông đạo này được một tháng rồi.

Nghe vậy, Giải Vũ Thần vội vàng mở ba lô của mình ra xem.

Quả nhiên, trong ba lô, thức ăn nước uống vốn đầy ắp, lúc này đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Làm sao bây giờ.

Đồ ăn còn là chuyện nhỏ, nếu không có nước, chúng ta không trụ được bao lâu đâu.

Không đợi Lý Vọng Thư trả lời, Gấu Chó ở bên cạnh đã tỉnh lại.

Tôi nói này Hoa gia, Lý thiếu, hai người đang làm gì vậy.

Tôi nói trước nhé, bị trói là phải tính thêm tiền đấy.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư hiểu ra, Gấu Chó đã khôi phục lại từ trạng thái thiên bẩm.

Tiếp theo là Trương người du hành, cũng đã khôi phục lại vẻ mặt chững chạc.

Rồi đến Trương Hải Hạnh và Ngô Tà, cũng đều trở lại bình thường.

Chỉ có Mập mạp không những không tỉnh, ngược lại còn phát ra tiếng ngáy vang trời.

Thấy tình hình này, Lý Vọng Thư dứt khoát đi qua đá mạnh vào mông hắn một cái.

Tình hình gì vậy.

Trá thi à.

Nhìn thấy Mập mạp cũng đã khôi phục lại tính cách hoạt náo như xưa, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Trong ánh mắt nghi hoặc của những người khác, hắn chậm rãi kể lại mọi chuyện đã xảy ra.

Khi nói đến việc mọi người không rõ vì sao lại bị thiên bẩm, và đã ở trong thông đạo này khoảng một tháng.

Những người khác còn đang chìm trong kinh ngạc, thì Trương người du hành và Trương Hải Hạnh không khỏi nhìn về phía Buồn Chai Dầu.

Thì ra, đây chính là cái gọi là thiên bẩm sao.

Chỉ là vì sao, tất cả chúng ta lại cùng bị thiên bẩm.

Và mục đích của thiên bẩm, rốt cuộc là gì.

Lý Vọng Thư trầm ngâm một lát, nói ra suy đoán của mình: Người Trương gia các anh vốn dĩ dễ bị thiên bẩm.

Còn Ngô Tà, Mập mạp và Gấu Chó, lại đều là vì đã ăn qua huyết nhục của Cổ Thần.

Tuy tôi trước đây cũng từng ăn thạch công chí, nhưng phỏng

chừng đã sớm bị sức mạnh thiên thạch giải quyết rồi.

Cho nên tôi và Giải Vũ Thần mới có thể tỉnh táo lại đầu tiên.

Nói đến đây, Lý Vọng Thư hơi trầm ngâm một chút, rồi mới tiếp lời: Tôi cảm thấy, lần thiên bẩm này nếu là để khống chế chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Thì đáng lẽ càng gần đến điểm cuối, sức khống chế của thiên bẩm càng mạnh mới đúng.

Nhưng tại sao tôi và Giải Vũ Thần rõ ràng đều đã bị thiên bẩm khống chế, mà bây giờ lại đột nhiên tỉnh táo lại.

Tôi cho rằng, trên đường chắc chắn đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho thứ phát động thiên bẩm đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cho nên mới khiến chúng ta có cơ hội tỉnh lại.

Vậy, chúng ta bây giờ có nên tiếp tục đi về phía trước không.

Ngô Tà nhíu mày hỏi một câu, Lý Vọng Thư lại trực tiếp lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Bây giờ không muốn đi tiếp cũng không được.

Nếu chúng ta thật sự đã đi trong thông đạo này hơn một tháng.

Thì chút tiếp viện còn lại này, căn bản không đủ để chúng ta quay về.

Chỉ có tiếp tục tiến về phía trước, có lẽ còn có một đường sống.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều không tốt lắm.

Bất kể là hành động gì, tiếp viện thực ra đều là quan trọng nhất.

Bây giờ tiếp viện không đủ, có thể nói con đường tiếp theo, thật sự chỉ có thể xem ý trời.

Dù sao thì trong thông đạo này không giống bên ngoài.

Ở bên ngoài, tiếp viện không đủ, có lẽ còn có thể tìm được chút đồ ăn hoang dã để bổ sung.

Nhưng ở trong thông đạo dưới lòng đất này, đến một con chuột cũng không thấy, căn bản không nhìn thấy hy vọng bổ sung.

Thấy cảm xúc của mọi người đều có chút nặng nề, Lý Vọng Thư lập tức cười nói: Thật ra mọi người cũng không cần quá lo lắng, tổng hợp tất cả thông tin có được trước đây mà xem.

Phàm là thức ăn mà Cổ Thần không ưa, thậm chí đến tư cách chết trước mặt nó cũng không có.

Nó tốn công thiên bẩm chúng ta, khiến chúng ta đi ròng rã hơn một tháng.

Điều này cho thấy chúng ta hẳn đều là tế phẩm mà nó đã chọn.

Một khi đã như vậy, nó hẳn sẽ không để chúng ta chết giữa đường đâu.

Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta đã rất gần với đích đến cuối cùng rồi.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, mọi người lại một lần nữa lên đường.

Lần này, mọi người hẹn nhau cứ cách một khoảng thời gian sẽ kiểm tra lẫn nhau, phòng ngừa tình huống có người lại bất tri bất giác bị thiên bẩm lần nữa.

May mà đi rất lâu cũng không có dị thường gì xảy ra.

Chẳng qua sau khi tỉnh táo lại, tiếp tục đi trong môi trường khô khan và ngột ngạt này thì không dễ chịu chút nào.

Bóng tối vô tận, cộng thêm con đường gập ghềnh, không lúc nào là không tra tấn thần kinh của mọi người.

Thật ra tôi thấy, các cậu có thể muộn một chút rồi hãy đánh thức tôi dậy.

Chương 360

Loại tra tấn này, nếu toàn bộ để cho cái tôi bị thiên bẩm kia gánh chịu.

Nghĩ như vậy, thật ra bị thiên bẩm cũng khá tốt.

Dịch vụ trọn gói của Cổ Thần cũng chu đáo đấy chứ, sợ có người trên đường chịu không nổi, dứt khoát cho đi một lèo luôn.

Không thể không nói, có mập mạp đi cùng, đôi khi tác dụng của anh ta thật sự không thể thay thế được.

Mỗi khi bầu không khí trong đội có dấu hiệu bất thường, anh ta luôn có thể vào thời điểm mấu chốt, thông qua các loại câu đùa tếu táo, làm người ta bất tri bất giác thoát khỏi áp lực.

Nhưng mà lần này mập mạp vừa dứt lời, gấu chó đi tuốt ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Hành động này làm thần kinh vừa mới thả lỏng của mọi người lại căng thẳng lên.

Lập tức tắt đèn pin, mỗi người dựa sát vào vách đá hai bên.

Người mù, tình hình gì vậy.

Phải biết từ khi tiến vào đốm đen, bước lên con đường này đã hơn một tháng.

Kể cả sau khi tỉnh táo lại từ trạng thái thiên bẩm, thời gian cũng đã trôi qua mấy ngày.

Đoạn đường này có thể nói là sóng yên biển lặng, dù đường không dễ đi, nhưng đây thật sự là lần đầu tiên gặp phải tình huống cần cảnh giới.

Phía trước có người, mọi người cẩn thận.

Nghe thấy câu trả lời này, mọi người càng thêm khẩn trương.

Phải biết Tề Vũ đã đi vào trước mọi người.

Nhưng suốt dọc đường lại không hề phát hiện ra tung tích của ông ta.

Có thể là bẫy của Tề Vũ không.

Lý Vọng Thư vừa nói, vừa rút súng ra.

Gấu chó lúc này lại lắc đầu: Không rõ lắm, nhưng tôi đúng là nhìn thấy có người ở phía trước không xa.

Hay là thế này, tôi và tiểu ca lặng lẽ mò qua đó xem tình hình, các cậu ở lại đây chờ tin tức của chúng tôi.

Lý Vọng Thư nghe vậy gật đầu: Vậy hai người cẩn thận, có chuyện gì thì ra tín hiệu, chúng tôi sẽ lập tức đến chi viện.

Trong môi trường cực kỳ tăm tối hiện tại, hắn tin rằng thị lực của gấu chó vượt xa những người khác.

Giống như khi hắn nhìn về phía trước, ngoài một mảng đen như mực thì chẳng thấy gì cả.

Hơn nữa còn có một buồn chai dầu, tin rằng cho dù phía trước là bẫy rập, hai người họ dù ứng phó không được thì việc toàn thân trở ra cũng không thành vấn đề.

Thế là gấu chó và buồn chai dầu một trái một phải, gần như dán sát vào vách đá chậm rãi mò về phía trước.

Động tác của hai người rất nhẹ, khiến cho đám người Lý Vọng Thư gần như không thể xác định họ đã đi đến đâu, chỉ có thể đứng tại chỗ căng thẳng chờ đợi.

May mà lần này, phía trước không truyền đến tiếng động bất thường nào, ngược lại buồn chai dầu trực tiếp đốt một cây pháo sáng lạnh, vẫy về phía mọi người.

Nhìn thấy tín hiệu an toàn này, mọi người lúc này mới yên tâm, thu hồi vũ khí vội vàng đuổi theo.

Nhưng khi mọi người đến phía trước, lại một lần nữa ngây người.

Thật sự là cảnh tượng trước mắt có chút làm người ta lạnh sống lưng.

Chỉ thấy ở một bên thông đạo, đột nhiên xuất hiện một khoảng đất trống.

Khoảng đất trống rộng chừng hơn hai trăm mét vuông, bên trong dựng một tòa kiến trúc nhỏ cao bằng một người, giống như miếu thổ địa ở cổng làng.

Mà xung quanh miếu thổ địa này, lại có đầy những càn thi đang quỳ.

Trong đó, cái xác ở ngoài cùng nhất, hẳn là bóng người mà gấu chó nhìn thấy lúc trước.

Tại sao những người này lại chết ở đây.

Hơn nữa xem tư thế này, còn có một mùi vị tà giáo trong phim điện ảnh.

Lý Vọng Thư cũng vô cùng tò mò, tại sao một con đường sạch sẽ suốt một chặng lại đột nhiên xuất hiện nhiều càn thi như vậy.

Xem quần áo trên người những càn thi này, niên đại thật sự có chút xa xôi.

Nếu tôi không nhìn lầm, những càn thi này ít nhất cũng phải từ

thời Chiến quốc trở về trước.

Nghe lời này của Ngô Tà, mập mạp lập tức kinh ngạc.

Vậy chẳng phải là nói, khi còn chưa có thiên hạ đệ nhị lăng, những thi thể này đã ở đây rồi sao.

Lý Vọng Thư lúc này lại lắc đầu: Có lẽ bọn họ từng ở một nơi khác.

Đừng quên, dải nham thạch màu đen này, nói nó là long mạch cũng không ngoa.

Mà hướng đi của long mạch lại thường xuyên thay đổi.

Thiên hạ đệ nhị lăng, chẳng qua là Dương Liễn thật già thông qua trận pháp Ngũ Long Phân Thi, cưỡng ép dẫn long mạch đến thảo nguyên.

Hơn nữa còn một điểm rất quan trọng, chúng ta đã đi trong long mạch này hơn một tháng.

Thời gian và phương hướng ở đây đều không thể phân biệt được, trời mới biết chúng ta hiện đang đi đến đâu.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, không ngờ Trương Khởi Linh vẫn luôn im lặng, lại ngồi xổm bên một càn thi, chỉ vào nó nói: Xem ra, bọn họ đều là tự sát.

Hơn nữa dường như rất nhiều người trong số họ là người Trương gia.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn về phía ngón tay của những càn thi đó.

Quả nhiên, phát hiện hai ngón tay trong đó dài hơn hẳn những ngón khác.

Lúc này, giọng của gấu chó từ phía đối diện truyền đến, chỉ thấy

anh ta đã vòng qua miếu thổ địa, đi ra phía sau.

Hửm.

Cái này hẳn không phải người Trương gia, ngón tay của hắn bình thường.

Chẳng qua tại sao cách chết của hắn lại không giống những người khác.

Hơn nữa xem vị trí của hắn, hẳn là người dẫn đầu, tại sao một đám người Trương gia, người dẫn đầu lại không phải người Trương gia.

Gấu chó nói xong, những người khác lập tức vây quanh qua.

Chỉ thấy khác với những càn thi khác, thi thể này không phải dùng kiếm đồng mổ bụng tự sát, mà là trực tiếp dùng dao găm, hung hăng đâm từ một bên mắt vào.

Dù đã chết, hai tay vẫn nắm chặt con dao, có thể thấy lúc làm tất cả những điều này, gã này đã quyết đoán đến mức nào.

Nhưng điều làm Lý Vọng Thư kinh ngạc nhất là, tuy hắn lần đầu tiên nhìn thấy càn thi này, nhưng nó lại cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Các cậu nói xem, có phải bọn họ cũng bị thiên bẩm, nên mới tập thể tự sát ở đây không.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Giải Vũ Thần không khỏi thốt lên.

Nhưng Ngô Tà lại dùng giọng run rẩy nói: Tôi cảm thấy, có lẽ chúng ta đã phát hiện ra một bí mật kinh người.

Các cậu xem quần áo của càn thi này, hoàn toàn khác với những người khác.

Chuyện này thì có gì.

Xem vị trí của hắn là biết, hắn là thủ lĩnh của những người này.

Làm lãnh đạo, quần áo khác biệt với thuộc hạ, có gì kỳ lạ đâu.

Cậu tưởng ai cũng được như Lý thiếu khai sáng à, trang bị của ai cũng là hàng cao cấp nhất.

Bị mập mạp châm chọc một câu, Ngô Tà cũng không để ý, ngược lại rất nghiêm túc nói: Nhưng gã này mặc chính là miện phục thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Xem chế thức này, hẳn là thuộc loại huyền miện, là y phục thường ngày của thiên tử.

Tương đương với long bào của hoàng đế đời sau.

Một vị thiên tử, chết ở nơi này, lại còn là tự sát, cậu nói xem nơi này có ẩn giấu bí mật lớn nào không.

Nghe lời này, mập mạp còn chưa kịp phản ứng, trong đầu Lý Vọng Thư lại lóe lên một tia sáng.

Chu Mục Vương.

Nghĩ rằng thi thể này có thể là Chu Mục Vương, Lý Vọng Thư lập tức đến kiểm tra, chậm rãi rút con dao găm đâm vào hốc mắt ra.

Chỉ thấy trên đầu mũi dao, cắm một con sâu đã bị chẻ làm đôi.

Thi Miết Vương.

Nhìn thấy xác sâu, mọi người đều hoảng sợ, phải biết thứ này toàn thân kịch độc, dù đã chết cũng vẫn còn uy hiếp rất lớn.

Nhìn Thi Miết Vương đã hoàn toàn khô quắt, chỉ còn lại một cái xác rỗng, Lý Vọng Thư đã có thể xác định, thân phận của thi thể trước mắt chính là Chu Mục Vương.

Chương 361

Tuy rằng các triều đại lịch sử, hoàng đế theo đuổi trường sinh nhiều không đếm xuể, nhưng trong đầu có Thi Miết Vương, lại còn là thiên tử thời Tiên Tần.

Ngoài Chu Mục Vương ra, Lý Vọng Thư thật sự không nghĩ ra ai khác.

Chỉ là, nếu ông ta thật sự là Chu Mục Vương, tại sao lại chết ở đây, hơn nữa còn là tự sát.

Lý Vọng Thư hỏi ra nghi vấn trong lòng, đồng thời quay đầu nhìn về phía những thi thể khác.

Dường như ngoài Chu Mục Vương ra, những thi thể khác đều có đặc trưng rõ ràng của người Trương gia.

Người Trương gia ban đầu, không phải vẫn luôn tìm Chu Mục Vương gây phiền phức sao.

Xem tình hình hiện tại, những người Trương gia này rõ ràng đều là hộ vệ của Chu Mục Vương.

Rõ ràng là có phát hiện mới trong thông đạo này, nhưng chẳng những không giải đáp được bất kỳ vấn đề nào trong đầu Lý Vọng Thư, ngược lại còn làm hắn có thêm nhiều nghi vấn hơn.

Lúc này mập mạp đi một vòng xong, vuốt cằm vẻ mặt nghiêm túc phân tích: Có gì khó hiểu đâu.

Tôi thấy, có khả năng họ cũng giống chúng ta, bị thiên bẩm khống chế, nên mới tập thể tự sát ở đây.

Không thể nào.

Ngô Tà là người đầu tiên không đồng ý với quan điểm của mập mạp, chỉ vào miếu thổ địa ở chính giữa đám thi thể nói: Chúng ta bị thiên bẩm, đều bị điều khiển đi về phía sâu hơn.

Hơn nữa căn cứ vào các manh mối trước đó, dường như Cổ Thần này rất thích nuốt chửng người Trương gia.

Cho nên không có lý do gì lại để một đám người Trương gia tự sát tập thể cả.

Lời của Ngô Tà hiển nhiên có sức thuyết phục hơn mập mạp.

Nhưng mà buồn chai dầu lúc này lại đột nhiên mở miệng, đưa ra một suy đoán hoàn toàn khác.

Có lẽ họ cũng giống chúng ta, phát hiện ra mình bị thiên bẩm, nên mới lựa chọn tự sát.

Tiểu ca, không đến mức đó chứ.

Chúng ta đều không sao, họ không đến nỗi không đối mặt được với việc từng bị thiên bẩm điều khiển chứ.

Nếu chuyện này mà cũng chịu không nổi, họ còn đến nơi nguy hiểm như vậy làm gì.

Nghe mọi người mỗi người một lời phân tích, trong đầu Lý Vọng Thư cũng bắt đầu từ từ sắp xếp lại suy nghĩ.

Đầu tiên, Chu Mục Vương và người Trương gia cùng tổ đội xuất hiện ở đây, rất có thể giữa họ có chung mục đích.

Người Trương gia từ xưa đến nay, đều nỗ lực giải quyết các sự kiện quỷ dị trên thế gian.

Nói trắng ra, là đang cố gắng giảm bớt số lượng thi thể mà long mạch nuốt chửng.

Cũng chính vì thế, ban đầu họ mới nhắm vào Chu Mục Vương.

Dù sao Chu Mục Vương dùng cả quốc lực để nghiên cứu Thi Miết Vương, những sản phẩm thất bại, phế phẩm đó, đều là món ăn yêu thích của long mạch.

Sau này Chu Mục Vương nói mình đã làm sai, rất có thể là đã phát hiện ra sự biến dị của long mạch và sự tồn tại của Cổ Thần.

Còn nhớ trong bức bích họa ở Tháp Mộc Đà, có một bức vẽ cảnh Chu Mục Vương chiến đấu với quái vật dưới lòng đất.

Điều này cho thấy Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, cuối cùng đã đạt được thỏa thuận, đang tìm cách đối kháng với long mạch, hay nói đúng hơn là đối kháng với Cổ Thần.

Khóa long trận mà Chu Mục Vương tạo ra, và việc trồng rắn chín đầu bách ở Cổ Đồng Kinh, chính là minh chứng hùng hồn nhất.

Như vậy xem ra, việc người Trương gia làm hộ vệ cho Chu Mục Vương, cùng nhau đi vào trong long mạch này, cũng không phải là chuyện không thể hiểu được.

Đặc biệt là theo lời của Uông Tàng Hải, muốn đến được 33 phi Nhân giới trong truyền thuyết, long mạch là lối vào duy nhất.

Điều này càng cho thấy, lần này Chu Mục Vương tiến vào là mang theo mục đích đặc biệt.

Hơn nữa với đội hình này, còn xa hoa hơn cả đội của mình hiện tại.

Không có lý do gì mà bọn mình không sao, còn họ lại chết hết ở đây.

Còn về việc tự sát có tính nghi thức như vậy, có lẽ là vì vấn đề khác.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư lập tức tiến lên xem xét tòa miếu thổ

địa.

Tất cả thi thể đều vây quanh miếu thổ địa, điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Miếu thổ địa được xây bằng một loại cát trắng rất đặc biệt, trộn lẫn với một số thứ khác.

Loại cát trắng này hắn đã từng thấy, chỉ tồn tại ở dưới lòng đất Cổ Đồng Kinh, nghĩ rằng hắn là do ảnh hưởng từ mảnh thiên thạch của Cổ Đồng Kinh mới hình thành.

Tác dụng cụ thể Lý Vọng Thư không rõ lắm, nhưng trong quan tài mặc thoát, quan tài đấu thi do Trương gia chế tạo, cũng có thứ này.

Giơ tay dùng sức chà lên miếu thổ địa, theo lớp cát trắng rơi xuống, lại lộ ra một phiến đá màu đen.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư vội vàng gọi mọi người, trực tiếp phá dỡ tòa miếu thổ địa.

Trời ạ, xem ra miếu thổ địa này là để giấu phiến đá này, nhưng tại sao phải làm vậy.

Nghe mập mạp nói, Lý Vọng Thư lập tức mở miệng: Không hoàn toàn là để che giấu phiến đá này, chất liệu của nó giống với những tảng đá đen xung quanh.

Chắc là họ sợ chữ khắc trên đó bị ảnh hưởng, nên mới dùng cát trắng để ngăn cách nó với long mạch.

Chỉ là chữ trên này, có ai trong các cậu đọc được không.

Trên phiến đá quả thật khắc đầy văn tự, nhưng loại chữ này, giống như điểu triện, Lý Vọng Thư không nhận ra một chữ nào.

Mà khi phiến đá được đào ra khỏi lớp cát trắng, quả nhiên bắt đầu phong hóa rất nhanh.

May mà trong đội có không ít người nghiên cứu cổ văn.

Giải Vũ Thần, buồn chai dầu đều rất am hiểu lĩnh vực này.

Rất nhanh, trước khi phiến đá hoàn toàn phong hóa, nội dung trên đó đã được giải mã dần.

Chỉ nghe buồn chai dầu chậm rãi nói: Phía trên viết rất đơn giản, chắc là thời gian gấp gáp, không viết được nhiều.

Đại ý là, Côn Luân xuất hiện xà tai, loại rắn này có thể khống chế thi thể, trà trộn vào đám đông mà không bị phát hiện, từ đó gây ra tai họa rất lớn.

Chu Mục Vương chính là vì giải quyết xà tai mà đến.

Chẳng qua sau khi giải quyết xong xà tai, thuận lợi phong ấn Long Thần, họ phát hiện ra Cổ Thần đứng sau Long Thần, đồng thời phát hiện mình có dấu hiệu bị Cổ Thần ô nhiễm và đồng hóa.

Để không mang sức mạnh của Cổ Thần ra ngoài, họ đã chọn cách tự sát.

Nghe buồn chai dầu nói, mọi người không khỏi nhìn nhau.

Nghe ý này, cái gọi là xà tai hẳn là ong người.

Không ngờ, nguồn gốc của ong người lại ở trong long mạch này.

Chỉ là trên phiến đá nói là phong ấn Long Thần.

Xem ra, vẫn chưa giải quyết được tận gốc vấn đề xà tai.

Chỉ không biết, qua mấy ngàn năm, Long Thần đó còn tồn tại hay không.

Nếu tồn tại, có đột phá được phong ấn không.

Mong là chúng ta đừng gặp phải cục diện tồi tệ nhất.

Lý Vọng Thư thở dài một tiếng, đồng thời trong lòng cũng không

khỏi bị bao phủ một tầng mây mù.

Phải biết đội ngũ như của Chu Mục Vương, thậm chí còn chưa đối mặt trực diện với Cổ Thần, đã rơi vào kết cục như vậy.

Điều này làm cho nhận thức của hắn về Cổ Thần, lại không thể không nâng lên một bậc.

Đối với con đường phía trước, càng thêm tràn đầy cảnh giác.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một lần ở gần miếu thổ địa, đội ngũ không thể không tiếp tục tiến về phía trước.

Bởi vì đồ tiếp tế trong ba lô không còn nhiều, dừng lại càng lâu, đồng nghĩa với việc con đường họ có thể đi sau này càng ngắn.

Để không đẩy đội ngũ vào cảnh đạn hết lương cạn, lúc này ngay cả thời gian nghỉ ngơi họ cũng phải tính toán chi li.

May mà con đường tiếp theo, hẳn là đoạn đường mà Chu Mục Vương và những người của ông đã đi qua năm đó.

Chương 362

Có thể thấy rõ ràng, giai đoạn này có dấu vết được dọn dẹp nhân tạo.

Điều này cũng làm cho tốc độ tiến tới của đám người Lý Vọng Thư được tăng lên rất nhiều.

Thật ra đến lúc này, mọi người cũng không rõ, đội ngũ rốt cuộc đã đi đến nơi nào.

Dù sao đi dưới lòng đất hơn một tháng, cảm giác phương hướng đã sớm mất tác dụng.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy vui mừng, là suốt dọc đường không còn xảy ra bất kỳ chuyện xui xẻo nào.

Ngoài việc tương đối ngột ngạt, thì dù là thiên bẩm hay các vấn đề khác, đều không xuất hiện nữa.

Điều này cũng làm cho những người mệt mỏi, ít nhất về mặt tinh thần cũng được thả lỏng đôi chút.

Chẳng qua tình huống này cũng không kéo dài lâu, con đường hầm màu đen đi hơn một tháng cuối cùng cũng đến hồi kết.

Toàn bộ con đường đột nhiên thu hẹp, sau đó không xa, liền đến một khoảng không gian cực kỳ sâu thẳm bên trong lòng núi.

Cụ thể sâu bao nhiêu Lý Vọng Thư không rõ, nhưng hắn biết hiện tại họ chắc chắn đang ở một nơi rất sâu dưới lòng đất.

Bắn mấy quả pháo sáng lên trên, căn bản không thể chiếu tới đỉnh của hang động này.

Ngược lại có thể thấy trên mặt đất đầy những mảnh xương vỡ

các loại.

Sao ở đây nhiều xương cốt thế này.

Chẳng lẽ đây là nhà ăn của Cổ Thần.

Thế thì Cổ Thần này cũng quá bẩn thỉu, sớm muộn cũng không dọn dẹp vệ sinh.

Tuy mặt đất đầy xương trắng, hình ảnh vô cùng rùng rợn, nhưng có mập mạp ở đây, thì vĩnh viễn không cần lo lắng không khí quá ngột ngạt.

Giống như lúc này, sau khi càm ràm vài câu, anh ta thậm chí còn nhặt mấy mảnh xương trên mặt đất lên cẩn thận xem xét, đồng thời còn ra vẻ nghiêm túc đưa ra phán đoán của mình.

Cổ Thần này xem ra răng cỏ cũng khá tốt, những khúc xương ở đây, về cơ bản đều bị cắn nát.

Ngay cả hộp sọ cứng nhất, cũng có không ít mảnh vỡ, xem ra Cổ Thần này còn là một kẻ thích ăn óc.

Nghe mập mạp nói, Lý Vọng Thư không nhịn được trợn mắt, vừa định nhắc nhở mọi người cẩn thận một chút, không ngờ Trương Khởi Linh lại lắc đầu nói: Những xương cốt này không phải bị cắn, tôi từng thấy tình huống tương tự ở một sơn cốc.

Phía trên sơn cốc đó địa thế hiểm trở, rất nhiều người trượt chân từ trên rơi xuống, ngày này qua tháng nọ, trong sơn cốc đó toàn là những mảnh xương vỡ như vậy.

Cho nên chủ nhân của những bộ xương này, đại đa số đều là ngã chết.

Nghe lời này, mọi người không khỏi lại ngẩng đầu nhìn lên trên.

Lúc này pháo sáng vừa cháy hết, chỉ thấy đỉnh hang động đen như

mực, dường như có một nguồn sáng nhỏ bằng đầu ngón út.

Thấy tình hình này, Ngô Tà lập tức kích động: Từ điểm sáng này mà xem, phía trên hẳn là có một cửa động thông ra bên ngoài.

Chúng ta trèo lên, có lẽ là có thể ra ngoài.

Đợi sau khi ra ngoài, bổ sung vật tư xong, lại xuống dưới tiếp tục thăm dò.

Ít nhất không đến nỗi để chúng ta chết đói trong cái động này.

Nghe lời này, những người khác đều có chút kích động.

Dù sao hoạt động dưới lòng đất lâu như vậy, có thể ra ngoài hít thở không khí, đó thật sự là một chuyện đáng mừng.

Hơn nữa vấn đề tiếp viện, cũng là vấn đề lớn nhất mà mọi người đang gặp phải.

Vấn đề này nếu không thể giải quyết, thì tiếp theo dù muốn làm gì, cũng chỉ là nói suông.

Nhưng Lý Vọng Thư sau khi ngẩng đầu quan sát điểm sáng đó một lúc lâu, lại lạnh lùng nói: Các cậu nói xem, chủ nhân của những bộ xương trắng trên mặt đất này, có phải cũng cảm thấy điểm sáng kia là lối ra, sau đó mới một đường trèo lên không.

Lý Vọng Thư nói xong, không ngờ mập mạp lại thở dài một hơi, lập tức nói tiếp: Sau đó họ trong quá trình leo lên, gặp phải đủ loại vấn đề, cuối cùng tất cả đều rơi xuống ngã chết.

Thật ra không cần mập mạp nói, những người khác cũng đều hiểu ý của Lý Vọng Thư.

Chỉ nghe gấu chó mở miệng: Ở đây không còn đường đi về phía trước.

Lối đi duy nhất, chính là đi lên trên.

Cho nên dù biết rõ đi lên có thể có nguy hiểm, chúng ta vẫn phải tiếp tục.

Hơn nữa có một điểm mọi người chú ý, mắt tôi không thể chịu được ánh mặt trời.

Nhưng tôi nhìn điểm sáng kia, lại không hề có chút khó chịu nào.

Ý của người mù là, đó căn bản không phải ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Giải Vũ Thần nói xong, không ngờ mập mạp lại hai mắt sáng rực tiếp lời: Nếu không phải ánh mặt trời, ánh sáng có thể sáng như vậy, nguồn sáng cũng không nhỏ.

Đây phải là một viên dạ minh châu lớn cỡ nào chứ.

Nếu mà cạy được nó ra, chẳng phải là tôi có thể về hưu tại chỗ sao.

Lý Vọng Thư nghe mọi người mỗi người một câu, ánh mắt lại thật ra đang nhìn chằm chằm vào nguồn sáng kia.

Giờ phút này hắn đã có thể khẳng định, nơi đó tuyệt đối không phải cửa động gì.

Ngược lại càng giống như mập mạp nói, là một thứ gì đó phát sáng.

Chỉ là hiện tại vị trí của mọi người cách phía trên quá xa, ngay cả hình dáng phía trên cũng không nhìn rõ, cho nên nhất thời cũng không dễ phán đoán, đó rốt cuộc là cái gì.

Nghĩ vậy, hắn quay đầu liếc nhìn mọi người một cái: Đi thôi.

Đã đến đây rồi, chúng ta lại không có đường lui để lựa chọn, cho nên dù nguy hiểm cũng phải căng da đầu mà tiến lên.

Có lời này của Lý Vọng Thư, mọi người cũng không chuẩn bị trì

hoãn.

Dù sao mặt đất đầy xương cốt này, cũng đích thực không phải là một môi trường thích hợp để nghỉ ngơi.

Thế là mọi người đều lấy ra trang bị leo núi, men theo vách đá bắt đầu trèo lên.

Nhưng vừa mới trèo không bao lâu, gấu chó phụ trách mở đường liền dừng bước.

Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc, thì thấy anh ta trực tiếp đốt một cây pháo sáng lạnh.

Xuyên qua ánh sáng của pháo sáng, chỉ thấy trên con đường leo lên phía trước, lại treo đầy người như thể phơi lạp xưởng ngày Tết.

Hơn nữa điều rùng rợn nhất là, những người này đều dùng dây thừng leo núi siết chặt cổ, sống sờ sờ treo cổ tự tử.

Nhưng những người này treo lên chắc là chưa lâu, thi thể cũng chưa hoàn toàn mất nước, hơn nữa nhiệt độ ở đây không cao, nên vẫn còn giữ được vẻ tươi mới.

Chẳng qua làn da xanh tím, cùng với cái lưỡi thè ra ngoài đặc trưng của người chết vì treo cổ, hiệu ứng thị giác vô cùng ghê người.

Xem quần áo và trang bị của những người này đều là hiện đại, hẳn là những lạt ma bị kẹp lại trước khi nhiệt độ hạ xuống.

Không ngờ họ lại có thể đi đến tận đây.

Chẳng qua, tại sao họ lại tự treo cổ ở đây.

Lý Vọng Thư nghe Giải Vũ Thần nói, nhàn nhạt đáp: Xảy ra tình huống này, hoặc là bị người ta dùng súng ép tự sát.

Hoặc là trúng ảo thuật.

Khi người ta bị vây trong ảo giác, làm ra chuyện gì cũng không có gì lạ.

Trước đây tôi từng gặp người trúng ảo thuật, một mực đòi nhảy xuống cầu, kéo cũng không kéo lại được.

Thôi thôi.

Lý thiếu cậu còn không bằng trực tiếp báo số chứng minh thư của tôi đi.

Đã nói rồi, lúc đó tôi thấy có xe lao về phía mình, tôi đó là khẩn cấp né tránh.

Lý Vọng Thư không để ý đến lời biện giải của mập mạp, mà mở miệng nhắc nhở: Mọi người cẩn thận một chút, trên này rất có thể có thứ gì đó có thể khiến người ta rơi vào ảo giác.

Sau đó, mọi người lướt qua những thi thể treo lơ lửng giữa không trung, tiếp tục trèo lên.

Nhưng độ cao của vách đá này, thật sự cao đến mức ngoài dự đoán của mọi người.

Cứ mãi leo lên, ngay cả mấy quái vật thể lực nhà họ Trương, và cả Lý Vọng Thư cũng cảm thấy có chút không chịu nổi, huống chi là Ngô Tà và mập mạp.

Mặc dù ở đây dù là đồng hồ cơ hay đồng hồ điện tử đều vô dụng.

Nhưng qua ước tính sơ bộ, mọi người đã ở trên vách đá này, trèo suốt ba ngày.

Chương 363

Đây vẫn là lần đầu tiên Lý Vọng Thư thử ngủ qua đêm trên vách núi.

Phải nói rằng, dù trên người có buộc dây an toàn, nhưng cái cảm giác khi ngủ chỉ cần nghiêng người là có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng, vẫn khiến hắn cảm thấy có chút mới lạ.

Điều duy nhất khiến mọi người cảm thấy bất ngờ trên đường đi, lại là trong suốt quá trình, đều không gặp phải bất kỳ tai nạn nào, sóng yên biển lặng đến mức khiến người ta cảm thấy có chút không quen.

Mà vào ngày thứ tư, mọi người cuối cùng cũng đã trèo đến đỉnh.

Trên đỉnh vách đá gần như vuông góc 90 độ, cuối cùng cũng xuất hiện một cái bệ đá.

Trên bệ đá, còn có thể thấy một ít chăn đệm, hẳn là một khu lều trại tạm thời của những người đi trước để lại.

Nhưng lều trại thì còn đó, mà trong lều trại lại không thấy một bóng người.

Lý thiếu, còn nhớ khu lều trại bên ngoài Lỗ Vương Cung lúc trước không.

Cũng giống hệt nơi này, đồ đạc đều còn, người lại biến mất không dấu vết.

Mập mạp cũng không biết có phải là xúc cảnh sinh tình không, sau khi cẩn thận kiểm tra một lượt, liền không nhịn được cảm thán.

Điều này làm cho Giải Vũ Thần bên cạnh tò mò: Vậy sau đó thì sao.

Tìm được những người trong lều trại đó không.

Mập mạp ghé sát vào bên cạnh Giải Vũ Thần, cố ý lộ ra vẻ mặt âm trầm cười: Tìm được rồi, nhưng những người đó đều bị treo trên một thân cây, bị thi ba ba gặm gần hết rồi.

Là rắn chín đầu bách sao.

Tôi nghe Ngô Tà kể rồi.

Giải Vũ Thần thành thật trả lời một câu, đồng thời ánh mắt không ngừng nhìn về phía vách đá sau bệ đá.

Trên vách đá đó, khắp nơi đều có những khe nứt lớn nhỏ.

Có những khe nứt lớn, người đi vào hoàn toàn không có vấn đề gì.

Các cậu nói xem, những người trước đó có phải đã từ những khe nứt này đi vào rồi không.

Nói đến đây, Giải Vũ Thần quay đầu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Mãi đến lúc này hắn mới phát hiện, Lý Vọng Thư từ lúc đi lên, vẫn luôn đứng tại chỗ ngẩng đầu.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy phía trên bệ đá này, chằng chịt rất nhiều xiềng xích.

Những xiềng xích này trông như được làm bằng đồng thau, mà ở giữa những xiềng xích này, lại treo một lò đồng khổng lồ.

Mập mạp vừa nhìn thấy cái lò đó, liền không nhịn được kinh hô một tiếng: Trời đất ơi, đây không phải là lò luyện đan của Tây Vương Mẫu bà bà sao.

Sao ở đây cũng có một cái.

Xem hình dáng của lò luyện đan, về cơ bản giống hệt với cái trong phòng luyện đan ở Tháp Mộc Đà.

Nhưng Lý Vọng Thư cũng không vì thế mà cảm thấy bất ngờ.

Chuyện này không kỳ lạ, các cậu quên rồi sao.

Chu Mục Vương từng dẫn người đến đây phong ấn Long Thần.

Với quan hệ của ông ta và Tây Vương Mẫu, ở đây xuất hiện một cái lò luyện đan cùng kiểu với Tây Vương Mẫu, tôi thấy rất hợp lý.

Thật ra tôi hiện tại càng tò mò hơn, trong lò luyện đan này, rốt cuộc là cái gì.

Là cái gì.

Lò luyện đan mà.

Chắc chắn là đựng đan dược rồi.

Chẳng lẽ lại dùng để đựng khỉ sao.

Mập mạp nói đùa, nhưng Lý Vọng Thư lại rất nghiêm túc gật đầu: Có lẽ Chu Mục Vương, chính là đã phong ấn Long Thần vào trong lò luyện đan này cũng không chừng.

Vậy còn chờ gì nữa.

Hay là lên xem thử, cái lò luyện đan này vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, nói không chừng bên trong có thứ gì đáng giá cũng không biết.

Kể cả không có cũng không sao, một món đồ đồng thời Xuân Thu Chiến Quốc lớn như vậy, nếu mà dọn ra ngoài, hẳn là có thể bán được không ít tiền.

Nghe đến đây, Lý Vọng Thư vừa định mở miệng, không ngờ cách đó không xa Ngô Tà lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Tam thúc.

Quả nhiên là chú, không ngờ chú lại chạy đến đây, hại cháu tìm

suốt một đường.

Chú có biết không, chú biến mất thì tiêu sái thật đấy.

Nhưng những người khác chúng cháu trong lòng lo lắng đến mức nào, lo cho chú biết bao.

Nghe thấy giọng của Ngô Tà, mọi người lập tức nhìn về phía cậu ta.

Vừa lúc thấy Ngô Tam Tỉnh với vẻ mặt áy náy, đang từ từ đi ra từ khe nứt trên vách đá.

Xin lỗi, cháu trai lớn.

Đều tại thằng Tề Vũ, nó cứ nhìn chằm chằm chú.

Ở đây không có tín hiệu, không thì chú đã gọi điện báo bình an cho cháu rồi.

Nhìn Tam thúc vừa nói vừa tiến lại gần Ngô Tà, những người khác không phát hiện ra điều gì bất thường.

Chỉ có Lý Vọng Thư lặng lẽ rút súng ra, ngay khi Tam thúc sắp đến gần Ngô Tà, hắn quyết đoán bắn nát đầu Tam thúc.

Dù sao trong mắt hắn, Tam thúc này thật sự quá giả.

Thậm chí còn không bằng Dương lão quan trên xe buýt trong núi lúc trước.

Dương lão quan tuy trên người đã đầy mùi xác thối, nhưng ít nhất cũng là một thi thể chết chưa được bao lâu.

Mà Tam thúc trước mắt, cả người như một bộ xương di động.

Cơ bắp trên người đã sớm khô quắt vì mất nước, trời mới biết là càn thi từ niên đại nào để lại ở đây.

Tuy không biết những người khác và Tam thúc giả này đang nói gì,

nhập tâm và kích động đến thế.

Nhưng giọng của Tam thúc, lọt vào tai Lý Vọng Thư lại không giống như đang nói chuyện, mà là một trận âm thanh bạch quỷ dị.

Loại âm thanh bạch này, giống hệt như trên người Dương lão quan lúc trước.

Điều này làm hắn vô cùng chắc chắn, Tam thúc đang diễn màn kịch cửu biệt trùng phùng với Ngô Tà trước mắt, chính là một ong người.

Nhưng phát súng này của hắn, lại làm những người khác hoảng sợ.

May mà mập mạp phản ứng nhanh, tiến lên một phen kéo Ngô Tà còn đang ngơ ngác, nhanh chóng lùi về gần mọi người.

Mọi người cẩn thận, Tam thúc này là giả, là ong người đang lừa gạt phán đoán của mọi người, khiến tiềm thức của mọi người cho rằng đối phương là thật.

Tiếp theo, bất kể là ai xuất hiện, cũng không cần khách khí, giết trước rồi nói.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, liền thấy Tam thúc bị một phát đạn bắn vỡ đầu lại run rẩy bò dậy.

Đồng thời, trong khe nứt lại có thêm không ít người lần lượt đi ra.

Nhìn từng khối càn thi từ trong khe đá đi ra, Lý Vọng Thư cũng không khỏi có chút căng thẳng.

Mọi người chú ý một chút, những thứ này đều là thi thể bị rắn ký sinh điều khiển.

Lúc ra tay tuyệt đối đừng do dự.

Nhưng lần này Lý Vọng Thư vừa dứt lời, không ngờ mập mạp lại

không nhịn được mở miệng.

Cậu nói thì hay lắm, cậu thì có thể thấy rõ bộ dạng thật của chúng, nhưng chúng tôi đâu có thấy.

Mẹ kiếp, lũ chó này, thật sự là ai cũng dám giả mạo.

Xong rồi xong rồi, tôi thấy bà nội tôi, còn có đám mây cũng tới nữa.

Cái này dù biết rõ là giả, nhưng cũng rất khó ra tay.

Ngoài mập mạp ra, sắc mặt những người khác cũng khó coi, hẳn là cũng giống mập mạp, đã thấy được người mà mình nhớ nhung nhất, hoặc là tiếc nuối nhất trong lòng.

Điều này làm cho áp lực trong lòng Lý Vọng Thư lại tăng thêm vài phần.

Chương 364

Xem ra ong người ở đây mới là hàng thật, cái ở trên xe buýt trong núi, chỉ có thể đơn thuần giả mạo bộ dạng lúc sinh thời của Dương lão quan.

Còn những con ở đây, lại có thể tùy theo từng người, mà may đo đối tượng giả mạo.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa nói đến đạn dược có đủ hay không.

Chỉ riêng việc cứ mãi giết người mình quan tâm nhất, tâm lý mọi người sớm muộn cũng sẽ sụp đổ, phải mau chóng nghĩ cách giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Nghĩ đến việc phải giải quyết vấn đề từ gốc rễ, Lý Vọng Thư không nhịn được lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía lò luyện đan đang bị xích sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, dáng vẻ của lò luyện đan đã khác trước, nó thực sự giống như đang cháy bừng bừng lửa lớn để luyện đan.

Toàn bộ lò tỏa ra một luồng bạch quang chói lòa.

Lý Vọng Thư vừa giơ tay che đi ánh sáng có phần chói mắt, vừa nhỏ giọng nói với những người khác: Thứ gọi là xà tai, hẳn là nói đến đám ong người này.

Vậy nếu không đoán sai, bên trong lò luyện đan ở trên kia, hẳn là nơi Chu Mục Vương dẫn người phong ấn xà vương, thứ gọi là Long Thần.

Các người ở dưới cố gắng một chút, mọi người tụ lại với nhau, tiêu diệt tất cả những kẻ định đến gần.

Tuyệt đối đừng bị ảo giác trước mắt mê hoặc, những kẻ này đều là những xác khô từ năm xưa, hoàn toàn không phải dáng vẻ các người nhìn thấy trong bầy đàn.

Tôi lên chỗ lò luyện đan xem thử, làm một cú bắt giặc phải bắt vua trước.

Tôi đi cùng cậu, cũng tiện ứng phó lẫn nhau.

Nghe Trương Hải Hạnh nói, Lý Vọng Thư lập tức lắc đầu.

Cô ở lại đây, mọi người cũng tiện ứng phó cho nhau.

Yên tâm đi, thứ này ngoài ảo thuật lợi hại ra thì những phương diện khác năm đó cũng rất bình thường.

Mà tôi vừa hay không sợ ảo thuật của nó, có thể nói là khắc tinh của nó.

Nói rồi, Lý Vọng Thư xắn tay áo, vung chín trảo câu trong tay lên trên, tức khắc liền móc lấy một sợi xích sắt.

Tiếp đó, hắn dùng cả tay và chân phát lực, mấy lần leo trèo đã lên được trên một sợi xích sắt.

Sau đó men theo dây xích, hắn nhanh chóng đến bên cạnh lò luyện đan bằng đồng thau.

Từ phía dưới nhìn lên còn không rõ lắm, bây giờ đến gần mới phát hiện, lò luyện đan này còn lớn hơn dự đoán một chút.

Hơn nữa, khác với lò luyện đan ở Tháp Mộc Đà, lò này không những không có nắp, bên trong cũng không có tiên đan, mà chứa đầy một lò chất lỏng màu đen không rõ là gì.

Đúng lúc Lý Vọng Thư chuẩn bị lấy đồ vật thử xem bên dưới chất lỏng màu đen là gì.

Một khối thi thể phụ nữ trắng bệch, vậy mà lại từ từ nổi lên từ

trong chất lỏng màu đen.

Nữ thi trông có vẻ lúc sinh thời tuổi không lớn, nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi.

Nhưng khi nhìn thấy trên bàn tay thi thể có hai ngón tay rất dài, Lý Vọng Thư lại không thể không lật đổ kết luận này.

Lúc này nữ thi toàn thân trần trụi, làn da như bị thuốc tẩy trắng qua, lộ ra một vẻ đẹp bệnh hoạn.

Nhưng điều thu hút sự chú ý nhất là dưới làn da của nữ thi có kết cấu lưới dày đặc.

Bởi vì làn da quá trắng nõn trong suốt, nhìn kỹ có thể thấy, đây là dùng sợi kim loại dệt thành một tấm lưới trong cơ thể nàng.

Mà ở vị trí xương quai xanh, thì đóng hai chiếc đinh xương tỳ bà, trên đinh xương có xích sắt xuyên qua, đầu kia của xích sắt hẳn là nối thẳng vào lò luyện đan.

Đây là người mà Chu Mục Vương dùng để phong ấn thứ gọi là Long Thần sao.

Đối với loại người hy sinh bản thân này, Lý Vọng Thư xưa nay vô cùng kính trọng.

Thế là hắn chắp tay trước ngực, vái nữ thi một cái, lúc này mới bắt đầu suy xét, nên giải quyết đám ong người phía dưới như thế nào.

Long Thần này hẳn là không dễ giết, nếu không Chu Mục Vương cũng không thể chọn cách phong ấn nó.

Nếu Chu Mục Vương giết không được nó, vậy ta lên có được không.

Lỡ như không cẩn thận, để Long Thần chạy thoát, hậu quả đó thật không dám tưởng tượng.

Ngay khi Lý Vọng Thư còn đang trầm ngâm, không ngờ nữ thi kia lại đột nhiên mở mắt.

Biến cố bất ngờ dọa hắn giật mình, chỉ thấy đôi mắt nữ thi hoàn toàn không có con ngươi, giống như hai quả vải đã bóc vỏ, bình tĩnh trừng mắt nhìn hắn.

Mặc dù không rõ động tác bất ngờ của nữ thi có ý nghĩa gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy theo bản năng rằng, tuyệt đối không thể để lại tiếc nuối.

Năm đó Chu Mục Vương không giết chết được Long Thần, không có nghĩa là bây giờ mình cũng không giết được nó.

Thế là Lý Vọng Thư dứt khoát nghiến răng, hướng xuống phía dưới hét lên: Mập mạp, ném thuốc nổ lên đây, lượng thuốc phải đủ.

Nào ngờ hắn vừa dứt lời, còn chưa kịp quay đầu lại, lò luyện đan lại nổi lên dị biến.

Một bóng đen đột nhiên từ bên dưới thân thể nữ thi vọt ra, lao thẳng vào mặt Lý Vọng Thư.

Cũng may ngay từ đầu, Lý Vọng Thư đã theo bản năng giữ khoảng cách với lò luyện đan, điều này cho hắn một chút thời gian phản ứng, không đến nỗi bị trúng thẳng vào mặt.

Nhưng dù hắn đã cố gắng hết sức nghiêng người né tránh, nhưng dưới chân vốn chỉ đang đạp trên một sợi xích, không gian né tránh vô cùng hạn hẹp.

Cho nên dù nghiêng người tránh được mặt, nhưng vai vẫn truyền đến một cơn đau nhói.

Mà bóng đen kia thấy một đòn không trúng, cũng không dừng lại chút nào, mà giống như một con khỉ, tay chân cùng lúc men theo một sợi xích khác nhanh chóng chạy đi.

Cũng mãi đến lúc này, Lý Vọng Thư mới nhìn rõ, thứ tấn công mình rốt cuộc là gì.

Tề Vũ.

Hai chữ này gần như phát ra từ kẽ răng của hắn.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Tề Vũ lại có thể trốn vào trong lò luyện đan, còn ở cùng nữ thi lâu như vậy.

Nhưng bây giờ Tề Vũ đã men theo dây xích trốn vào một khe hở trên vách đá, muốn tìm lại hắn cũng không có cách nào.

Quay đầu nhìn thoáng qua vai, chỉ thấy trên đó còn cắm một con dao găm sắc bén.

Lý Vọng Thư cũng chỉ có thể nghiến răng, dùng sức rút con dao găm ra trước.

Nhưng không biết lần này có phải đã làm tổn thương động mạch không, theo con dao găm được rút ra, trong nháy mắt một dòng máu tươi phun ra, đổ ập lên người nữ thi trong lò luyện đan.

Tiếp theo, chuyện quỷ dị liền xảy ra, làn da của nữ thi giống như biến thành bọt biển, máu tươi rơi xuống trên đó, trong chớp mắt đã bị hấp thu, chỉ còn lại một mảng trắng như tuyết, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tiếp theo, chỉ thấy bề mặt cơ thể nữ thi bắt đầu từ từ thẩm thấu ra một lớp sương mù màu đen.

Chất lỏng màu đen xung quanh nữ thi cũng như nước sôi, không ngừng sôi trào lên.

Đến lúc này, Lý Vọng Thư dù phản ứng chậm chạp đến đâu cũng hiểu đã xảy ra chuyện.

Thế là hắn không nhịn được lại cúi đầu xuống dưới thúc giục:

Mập mạp, xong chưa, sắp biến thành xác sống rồi.

Ngay đây, ngay đây.

Cậu cố gắng thêm chút nữa.

Tôi tin cậu làm được.

Được cái con khỉ.

Vừa mắng một câu, Lý Vọng Thư quay đầu lại, vậy mà lại đối diện với một khuôn mặt lạnh băng.

Nữ thi trong lò luyện đan, không biết từ lúc nào đã ngồi dậy.

Nếu không phải dây xích ở xương quai xanh hạn chế hành động của nàng, Lý Vọng Thư tin rằng nàng tuyệt đối sẽ không văn tĩnh lễ phép như bây giờ.

Ngay khi một người một thi đang mắt to trừng mắt nhỏ, không ngờ trong cơ thể nữ thi đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh Ha.

Loại âm thanh này khác với tiếng bạch trên người ong người.

Bởi vì lần này, Lý Vọng Thư kinh ngạc phát hiện mình có thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Ý nghĩa rất đơn giản, đó là nữ thi muốn Lý Vọng Thư giúp nàng, mở khóa dây xích ở xương quai xanh.

Đối với yêu cầu này, Lý Vọng Thư bản năng lựa chọn từ chối, đồng thời muốn rút lui.

Chương 365

Nào ngờ động tác của nữ thi còn nhanh hơn hắn rất nhiều, nàng nghiêng người, hai chân như hai con rắn, lập tức quấn lấy eo hắn.

Tức khắc, Lý Vọng Thư cảm nhận được một lực cực lớn truyền đến từ eo, muốn kéo hắn vào trong lò luyện đan.

Thấy tình hình này, hắn cũng không quan tâm nhiều nữa, dùng con dao găm vừa rút ra từ vai, từ dưới hướng lên trên, đâm thẳng vào hàm dưới của nữ thi.

Trong khoảnh khắc con dao găm đâm vào nữ thi, Lý Vọng Thư liền hối hận.

Chết tiệt, trúng kế rồi.

Chẳng trách vừa rồi đòn của Tề Vũ lại để mình né được.

Theo con dao găm cắm vào cằm nữ thi, chỉ thấy trên người nàng, những hoa văn giống như mạng nhện nổi lên rõ mồn một.

Lý Vọng Thư có thể cảm nhận rõ ràng, máu tươi của mình còn sót lại trên dao găm, theo những hoa văn đó nhanh chóng truyền khắp người nữ thi.

Và sau khi máu của hắn đi hết một vòng, chỉ thấy từ cằm nữ thi bắt đầu, những hoa văn đó bắt đầu không ngừng đứt gãy.

Đây là tấm lưới giam cầm Long Thần đã bị phá.

Mặc dù không có cơ sở lý luận, nhưng chỉ dựa vào tình hình hiện tại để suy đoán, Lý Vọng Thư tin rằng kết luận của mình đã đúng đến tám chín phần mười.

Quả nhiên vào khoảnh khắc tiếp theo, theo những hoa văn đứt gãy

dần biến mất, nữ thi cũng như mất đi động lực, lại lần nữa ngã xuống lò luyện đan, khôi phục lại dáng vẻ vốn có của một thi thể.

Chỉ có điều ở bụng nữ thi, lại từ từ hiện ra hình dáng một con rắn.

Trông có vẻ hình thể con rắn đó cũng không lớn, nếu không cũng không phải một thi thể có thể phong ấn nổi.

Chỉ là theo sự thay đổi của nữ thi, Lý Vọng Thư đột nhiên phát hiện mình không thể cử động được.

Bên tai thậm chí còn có thể nghe thấy Mập mạp ở phía dưới đang gọi hắn nhận thuốc nổ, nhưng cơ thể lại không thể cử động dù chỉ một ngón út.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng rắn dưới da thịt nữ thi đang di chuyển.

Từ bụng, từ từ hướng về phía trước, sau đó liền thấy một cái đầu rắn nhỏ hơn nắm tay một chút, từ từ thò ra từ miệng nữ thi.

Đây là một con rắn có vằn đen trắng xen kẽ, trông có phần giống với rắn cạp nong thường thấy nhất trong núi.

Nhưng trên những sọc đen trắng xen kẽ, Lý Vọng Thư thấy một vệt màu đỏ, hẳn là máu tươi bị nữ thi hấp thu lúc trước, giờ đây lại hiện lên trên thân rắn.

Hơn nữa, khi thân rắn từ trong cơ thể nữ thi chui ra ngày càng nhiều, Lý Vọng Thư còn phát hiện, máu của hắn trên thân rắn cũng đang không ngừng di chuyển.

Rất nhanh, con rắn đó đã hoàn toàn chui ra khỏi cơ thể nữ thi, chiếm cứ trên người nàng, đầu rắn gần như sắp dán vào mặt hắn.

Cẩn thận, tuyệt đối đừng nhúc nhích.

Buồn chai dầu không biết từ lúc nào, vậy mà cũng đã leo lên dây

xích, thấy cảnh này, lập tức mở miệng hô với Lý Vọng Thư.

Nhưng Lý Vọng Thư trong lòng lại cười khổ một trận, khoảng cách gần như vậy, đừng nói cơ thể hắn lúc này hoàn toàn không cử động được, cho dù có thể động hắn cũng không dám động.

Tốc độ của rắn khi phát động tấn công, hắn không cho rằng mình có thể né được.

Bây giờ ý nghĩ duy nhất của hắn là hy vọng con rắn này thuộc loại không có độc.

Như vậy cho dù bị cắn vài nhát, thật ra cũng không phải là không thể chấp nhận.

Chỉ là xem con rắn này có thể bị phong ấn một cách trịnh trọng ở đây mấy ngàn năm, trông thế nào cũng không giống loại hữu danh vô thực.

Cũng may con rắn này cũng không có hành động tấn công nào, ngược lại cứ thế bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư.

Lúc này Lý Vọng Thư bỗng nhiên phát hiện, hoa văn đen trắng trên thân rắn, dường như đang không ngừng thay đổi.

Theo thời gian trôi qua, chỉ thấy những vằn màu đen trên thân rắn, như bị bốc hơi, đang không ngừng nhạt đi.

Trong đôi mắt rắn màu đen kia, cũng bắt đầu từ từ lộ ra một tia sáng màu đỏ.

Đúng lúc này, liền nghe trong thân rắn, đột nhiên lại lần nữa truyền ra một tràng âm thanh ha.

Lý Vọng Thư bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mình lại có thể cử động được.

Nhưng lần này hắn lại không vội lui về phía sau, ngược lại giơ tay

ngăn Buồn chai dầu đang lặng lẽ đến gần.

Tiếp theo hắn dùng sức xé rách quần áo trên vai, tức khắc vết thương do Tề Vũ đâm lúc nãy liền lộ ra.

Mà con rắn kia nhìn thấy vết thương của Lý Vọng Thư, đầu hơi cúi xuống liền áp lại gần, lưỡi trong miệng bắt đầu không ngừng liếm láp vết thương của hắn.

Nó đang ăn máu của cậu.

Buồn chai dầu ở cách đó không xa thấy vậy, nhỏ giọng hỏi một câu.

Mà Lý Vọng Thư lúc này ngược lại lộ ra vẻ mặt tươi cười như đã tính trước.

Yên tâm đi.

Nó cũng giống chúng ta trước đây, hoàn toàn bị khống chế, hơn nữa còn bị khống chế sâu hơn chúng ta rất nhiều.

Chúng ta chẳng qua bị thiên bẩm hơn một tháng, nó thì đã bị thiên bẩm mấy ngàn năm.

Trong máu của tôi chứa đựng sức mạnh của mảnh vỡ thiên thạch, có thể giúp nó thoát khỏi sự khống chế này.

Lý Vọng Thư vừa dứt lời, liền thấy con rắn kia bỗng nhiên thụt đầu lại.

Toàn bộ cơ thể cuộn tròn vào nhau, không ngừng xoay tròn tại chỗ.

Thấy rắn lui về, Lý Vọng Thư vừa định nói chuyện, không ngờ lại có một tràng âm thanh ha từ thân rắn truyền đến.

Chỉ thấy con rắn kia như bị nướng, da đột nhiên trở nên khô héo.

Ngay sau đó, lớp da khô héo đột nhiên vỡ ra, một con rắn màu trắng tinh, trắng như sợi tóc bóng đèn, thậm chí còn bắt đầu phát sáng, từ bên trong từ từ chui ra.

Nhìn con bạch xà trước mắt, Lý Vọng Thư cũng không biết, thứ này còn có được tính là rắn hay không.

Thân thể thì vẫn là dáng vẻ của rắn, nhưng cái đầu kia, nhìn thế nào cũng cực kỳ giống con rồng trong truyền thuyết.

Không những sau đầu mọc hai cái sừng nhỏ, thậm chí trên miệng còn mọc hai cái râu thịt.

Phải biết, cho dù là xà mẫu, cái đầu kia cũng chỉ trông như sắp mọc sừng.

Con bạch xà trước mắt này, lại như là đã phẫu thuật thẩm mỹ theo hình dáng rồng trong thần thoại.

Hay nói cách khác, hình tượng ban đầu của rồng, thực ra chính là được khắc họa theo dáng vẻ của nó.

Buồn chai dầu cũng bị cảnh tượng bạch xà lột xác trước mắt làm cho sững sờ, miệng khẽ nói: Đây là dáng vẻ vốn có của Long Thần sao.

Lý Vọng Thư nghe vậy vừa định nói chuyện, không ngờ lại một lần nữa phát hiện mình không thể cử động.

Mà con bạch xà kia sau khi thoát khỏi lớp da cũ vẫn đen trắng, đầu tiên là quay đầu nhìn Buồn chai dầu ở cách đó không xa một cái.

Tiếp theo cơ thể như lò xo, lập tức nhảy lên vai Lý Vọng Thư.

Sau đó men theo bờ vai hắn, chui vào trong quần áo của hắn.

Khốn kiếp, lấy oán báo ân à.

Lần này ta lại làm người nông phu cứu rắn rồi.

Vừa nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy cơ thể bị con bạch xà quấn lấy, nóng rát như bị bàn ủi là qua.

A.

Cơn đau dữ dội làm hắn không nhịn được hét thảm một tiếng, nếu không phải Buồn chai dầu hành động nhanh, hai bước nhảy đến bên cạnh đỡ lấy hắn, có lẽ hắn đã ngã khỏi dây xích.

Mà con bạch xà không biết từ lúc nào đã rời khỏi người hắn, đã theo dây xích đến bên cạnh một khe hở.

Nhìn Lý Vọng Thư một cái cuối cùng, liền không quay đầu lại chui vào một khe hở rất nhỏ.

Lý Vọng Thư lúc này đã không có thời gian để ý đến con bạch xà kia, chỗ bị bạch xà quấn quanh lúc nãy, vẫn còn truyền đến cảm giác đau rát.

Điều này khiến hắn không đợi trở lại mặt đất, đã vội vàng cởi quần áo.

Chương 366

Mau giúp tôi xem, có phải tôi bị trúng độc không.

Nhưng Buồn chai dầu nhìn Lý Vọng Thư còn đang khó khăn kéo áo qua đầu, miệng lại nhàn nhạt nói: Hẳn là không phải độc.

Mà là nó đã để lại sức mạnh của mình trên người cậu.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư sững sờ, dùng sức giật một cái cuối cùng cũng cởi được áo chiến thuật bó sát người ra.

Cúi đầu nhìn mới phát hiện, chỗ lúc nãy cảm giác như bị bàn ủi là, thật sự giống như bị bỏng, hơi sưng lên.

Nhưng nhìn kỹ lại, có thể thấy đó không phải là sưng đỏ, mà giống như một hình xăm, chỉ có điều màu sắc lại là màu đỏ nhạt.

Toàn bộ hình vẽ, giống như một con rắn quấn quanh người hắn.

Thân rắn quấn quanh thân hình hắn hai vòng, cuối cùng một cái đầu rồng, vừa vặn dừng lại bên cạnh vết thương trên vai hắn.

Nhưng theo cảm giác đau đớn dần biến mất, hắn cũng hiểu được lời Buồn chai dầu nói rốt cuộc có ý gì.

Bởi vì lúc này hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, trong những khe hở của tầng nham thạch gần đó, còn giấu một số lượng không ít xác khô.

Hay nói đúng hơn, hắn cảm nhận được không phải là xác khô, mà là những con rắn nhỏ trốn trong cơ thể xác khô, thao túng hành động của chúng.

Hay lắm, lại là trò này, trước là sâu, giờ là rắn sao.

Long Thần để lại cho Lý Vọng Thư một hình xăm, còn bản thân

nó thì quay người chui vào một khe hở hẹp rồi biến mất.

Đi dứt khoát như vậy, ngược lại khiến Lý Vọng Thư cảm thấy có chút không thật.

Phải biết Tề Vũ đã trăm phương ngàn kế mai phục trong lò luyện đan, trông thế nào cũng giống như một cái bẫy chết người.

Nhưng bây giờ xem ra, cái bẫy này lại luôn cho người ta cảm giác đầu voi đuôi chuột.

Đặc biệt là bây giờ Long Thần vừa đi, đám ong người kia cũng như nhận được tín hiệu gì đó, mặc kệ đám người Mập mạp ở phía dưới.

Mà chúng xếp hàng, như đang trình diễn nhảy cầu nghệ thuật, từng người một nhảy xuống bên cạnh đài cao, hoàn toàn không có một chút do dự.

Vừa từ trên dây xích xuống đã thấy cảnh này, Lý Vọng Thư cũng có phần hiểu được, tại sao năm đó Long Thần này lại gây ra xà tai.

Không nói đến kỹ năng mê hoặc người của đám ong người, chỉ riêng tính phục tùng của loại động vật này đã khiến người ta sợ hãi từ tận đáy lòng.

Phải biết chỉ riêng việc leo lên đây, đám người Lý Vọng Thư đã mất mấy ngày.

Từ đây nhảy xuống, cho dù những con rắn kia là ký sinh trong cơ thể ong người, cũng tuyệt đối không thể may mắn thoát chết.

Này.

Đừng ngẩn ra nữa, tiếp theo chúng ta nên đi đâu.

Cứ tưởng ở đây có một hang động thông ra ngoài.

Không ngờ cái gọi là ánh mặt trời, thật ra chỉ là ánh sáng phát ra từ

cái lò luyện đan này, haiz.

Lúc này giọng của Mập mạp lại lần nữa từ phía dưới truyền đến, cuối cùng cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Vọng Thư.

Chỉ thấy hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua xung quanh đài cao.

Liền thấy trên vách đá một bên đài cao, có không ít khe hở lớn nhỏ.

Vừa rồi có rất nhiều cổ thi chính là từ những khe hở này bò ra.

Xem số lượng cổ thi kia, phía sau những khe hở này, hoặc là rất sâu, hoặc là không gian vô cùng lớn.

Chỉ là vấn đề bây giờ là, khe hở quá nhiều, nếu phía sau chúng không thông với nhau, vậy thì lựa chọn bây giờ là quan trọng nhất.

Nhưng dù nhìn thế nào, những khe hở này đều giống như được hình thành tự nhiên do hoạt động địa chất của núi.

Không nhìn ra dấu vết nhân tạo, nên rất khó tìm ra khe nào là đường đi đúng.

Ai còn nhớ, vừa rồi lúc Tề Vũ chạy trốn, đã đi đường nào không.

Từ biểu hiện của Tề Vũ mà xem, tên này dường như rất quen thuộc nơi này, ít nhất là quen thuộc hơn đám người Lý Vọng Thư rất nhiều.

Nhưng Gấu Chó lại cười lắc đầu, giơ tay chỉ lên giữa không trung.

Tề Vũ đi từ đó, nhưng vô dụng, khe hở kia quá hẹp, chỉ có hắn mới vào được, chúng ta thì không thể vào.

Lý Vọng Thư nghe vậy vừa định nói gì đó, lại bỗng nhiên cảm thấy một trận hoảng hốt.

Sau cơn hoảng hốt, chỉ thấy hắn giơ tay chỉ vào khe hở gần nhất

trước mặt.

Đi lối này, chắc là không sai.

Trương Hải Hạnh lập tức phát hiện sắc mặt hắn rất không ổn, vừa giúp hắn chỉnh lại quần áo, vừa lo lắng nói: Cậu sao vậy, có vấn đề gì sao.

Thiên bẩm.

Lý Vọng Thư không nhịn được giơ tay xoa xoa thái dương.

Nhưng lần này lại khác trước.

Cảm giác trong đầu, đột nhiên có thêm hai ý niệm.

Mập mạp nghe vậy liền không bình tĩnh được nữa, trợn mắt, có chút kinh hãi nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Lại bị thiên bẩm rồi à.

Mà còn là hai ý niệm cùng một lúc.

Thực ra Lý Vọng Thư trong lòng cũng có chút ngơ ngác, luôn cảm thấy lần thiên bẩm này có chút không bình thường, thế là hắn cười khổ lắc đầu nói: Tôi cũng không hiểu tại sao, khoảnh khắc vừa rồi, tôi đột nhiên cảm thấy, đi con đường này là đúng.

Đồng thời lại có một ý niệm khác nói cho tôi biết, bây giờ lập tức lui về, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Nghe những lời này, Gấu Chó tức khắc cười nói: Thú vị đấy, hôm nay cái cây đó uống say nhầm kênh à.

Hai ý niệm này có vẻ mâu thuẫn nhỉ.

Đáng tiếc là chúng ta không thể lui về được.

Nói rồi, Gấu Chó duỗi tay vỗ vỗ ba lô.

Thấy vậy mọi người trong lòng đều hiểu rõ, lúc trước ở trong

đường hầm màu đen, mọi người đã đi quá xa.

Bây giờ đồ tiếp tế trên người, căn bản không đủ để mọi người quay về đường cũ.

Thật sự quay đầu lại, có lẽ tất cả đều sẽ chết đói giữa đường.

Đi thôi.

Lý Vọng Thư cũng không nói nhảm nữa, mặc dù hai ý niệm xuất hiện cùng lúc làm hắn có chút không nắm chắc.

Nhưng đã đến nơi này rồi, quay đầu lại là không thể nào.

Hơn nữa chuyện xảy ra trên người Long Thần lúc nãy, con Long Thần từ vằn đen trắng biến thành màu trắng tinh, đối với điều này Lý Vọng Thư cũng có suy đoán của riêng mình.

Phải biết loại trường hợp toàn thân tỏa ra sương đen này, hắn đã quá quen thuộc.

Con long xà đen trắng xen kẽ rõ ràng không thoát khỏi liên quan đến những đốm đen kia.

Nhưng Long Thần màu trắng tinh lại không có bất kỳ hành động nào làm tổn thương hắn.

Sự thay đổi này, khiến Lý Vọng Thư nhìn thấy hy vọng đối kháng với Cổ Thần.

Sức mạnh của hắn nếu có thể xua đi sương đen ký sinh trên người Long Thần, thì theo lý đó tự nhiên cũng có thể gây tổn thương cho Cổ Thần.

Có thể nói cái bẫy mà Tề Vũ bố trí lần này, không những không có bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại còn làm Lý Vọng Thư có được thêm một chút tự tin.

Đoàn người men theo khe hở đi vào, nhưng trong khe hở này trước

đây từng có xác khô ra vào, vì lý do an toàn, tốc độ di chuyển của đội không nhanh lắm.

Nhưng cũng may dọc đường đi, đều không gặp phải sự tấn công của xác khô.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khe hở hẹp đột nhiên trở nên rộng rãi hơn, đi thêm một đoạn nữa, mọi người bỗng nhiên cảm thấy trước mắt rộng mở quang đãng.

Từ khe hở đi ra, không ngờ trước mắt lại là một khu rừng rậm rạp.

Cây cối cao to, có vẻ khô héo che khuất bầu trời.

Mà phía sau khu rừng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của một công trình nhân tạo, giống như ngôi nhà đá trên sườn núi trước khi tiến vào khu vực đốm đen.

Mập mạp vừa đi ra khỏi khe hở, liền không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Chương 367

Quả nhiên, vẫn là hương vị của tự nhiên làm người ta say mê.

Đi dưới lòng đất lâu như vậy, suýt nữa tưởng mình là một con chuột cống.

Nhưng Mập mạp vừa nói xong, Buồn chai dầu liền lạnh lùng liếc hắn một cái.

Ai nói chúng ta đã ra khỏi lòng đất.

Không phải, Tiểu ca, cậu nói gì vậy chứ.

Sự thật không phải bày ra trước mắt Mập mạp còn chưa nói hết lời, Lý Vọng Thư bắn một quả pháo sáng, lời tiếp theo của hắn đã bị nghẹn lại trong cổ họng.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của pháo sáng, vách đá phía trên hiện ra vô cùng rõ ràng.

Chỉ là trên nham thạch có một số loại đá phản quang, khiến hắn ban đầu lầm tưởng đó là sao trời.

Mà trước mắt đúng là một khu rừng, chỉ có điều những cái cây đó cũng chỉ là trông giống cây.

Dưới ánh sáng của pháo sáng, mặc dù có thể nhìn thấy vân cây, hình thái cũng cực kỳ giống cây đào, nhưng lại toàn thân màu đen, càng giống như những khối than đá hình cây đào.

Mà trên những cành cây khô, còn có thể thấy những quả màu đen to bằng nắm tay mọc chi chít.

Thoáng nhìn, thật sự có thể nhầm nơi này là một rừng đào.

Chúng ta hiện tại hắn là đang ở sâu trong lòng núi Côn Luân.

Chỉ là không ngờ, nơi này lại giống như trong thần thoại, vậy mà thật sự có Bàn Đào Viên của Vương Mẫu nương nương.

Lý thiếu gia, cậu nói vậy chứ, Tây Vương Mẫu chúng ta lại không phải chưa từng thấy, bà ấy đâu có ở đây.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư còn chưa kịp mở miệng, Ngô Tà bên cạnh liền lập tức phổ cập kiến thức cho hắn: Nói vậy cũng không đúng, trong rất nhiều truyền thuyết thần thoại, Vương Mẫu là Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu là Tây Vương Mẫu, họ căn bản không phải cùng một người.

Nhưng nghe những lời này, Lý Vọng Thư lại khẽ thở dài một hơi nói: Bàn Đào Viên chỉ là ta thuận miệng nói thôi, nhưng Chu Mục Vương hẳn là đã từng đến đây, nói không chừng Tây Vương Mẫu cũng có liên hệ gì đó với nơi này.

Đây không phải là Lý Vọng Thư đoán mò, dù sao lần đầu tiên hắn bị thiên bẩm chính là ở Tháp Mộc Đà.

Hơn nữa tất cả những truyền thuyết thần thoại này, nguồn gốc đều đến từ những mảnh vỡ thiên thạch đó.

Nếu nói Tây Vương Mẫu và núi Côn Luân này hoàn toàn không có quan hệ, Lý Vọng Thư là người đầu tiên không tin.

Lý Vọng Thư trong lòng cũng hiểu rõ, truyền thuyết về Bàn Đào Viên của Vương Mẫu nương nương, tám phần là có người đã từng đến đây.

Sau khi ra ngoài, đem những gì biết được ở đây truyền ra, lúc này mới từ từ biến thành câu chuyện thần thoại.

Đồng thời điều này cũng khiến hắn tò mò về những quả cây đen như mực kia.

Đương nhiên, không chỉ có hắn tò mò, Mập mạp cũng đang nhìn

chằm chằm vào những quả cây đó.

Trong truyền thuyết, bàn đào này ít nhất cũng có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ mấy trăm năm.

Các cậu nói xem, nếu nơi này thật sự là Bàn Đào Viên, thì những thứ đen thui trên cây này, có hiệu quả của bàn đào không.

Hay là, tôi hái cho cậu một quả nếm thử.

Gấu Chó thuộc phái hành động, nói xong liền ném một cục đá về phía cái cây gần nhất.

Cái gọi là ném đá dò đường, Lý Vọng Thư biết hắn ngoài việc đùa giỡn với Mập mạp, càng muốn thử xem những cái cây mọc dưới lòng đất, trông như than đá này có nguy hiểm không.

Theo cục đá ném trúng ngọn cây, tức khắc những quả cầu màu đen trên cây như mưa rơi, lập tức rụng xuống một mảng lớn.

Nhưng không đợi mọi người đến nhặt nghiên cứu, chỉ thấy những quả cầu đó đều bốc lên từng làn khói đen, sau đó đều biến mất không thấy, giống như chưa từng tồn tại.

Rơi xuống đất liền biến mất, thật giống như bàn đào, nhân sâm quả trong thần thoại, quả đúng là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống.

Mập mạp nói, rồi chuẩn bị tiến lên xem xét cẩn thận.

Không ngờ còn chưa đi được hai bước, đã bị Buồn chai dầu kéo lại.

Các cậu xem cục đá trên mặt đất, những quả cây đó cũng không phải hoàn toàn biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nói rồi, đèn pin của Buồn chai dầu chiếu vào một nơi, ở đó vừa hay có một cục đá, nhưng lúc này cục đá đó lại giống như sô cô la bị lửa nướng qua rồi lại đông lạnh lại.

Nó hiện ra một dáng vẻ tan chảy một nửa rồi lại ngưng kết, vô cùng quái dị.

Tảng đá này, lúc chúng ta mới vào, tôi nhớ là một phiến đá có dấu vết tạo hình nhân tạo.

Lời của Buồn chai dầu làm sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Phía sau Bàn Đào Viên, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết của kiến trúc.

Nhưng muốn đi qua, lại phải xuyên qua cả khu rừng.

Thứ quả đen này ngay cả đá cũng có thể hóa thành bộ dạng quỷ quái đó, nếu là người thì chẳng phải không còn lại chút tro tàn nào sao.

Mập mạp có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua những quả cây màu đen chi chít trên cây.

Vậy tiếp theo chúng ta nên đi qua như thế nào.

Khu rừng này rậm rạp như vậy, đi ở dưới không an toàn chút nào.

Lúc này Gấu Chó cười duỗi tay chỉ vào Mập mạp.

Đi qua thế nào à.

Vậy phải dựa vào cậu rồi.

Những quả đen này mọc không chắc chắn lắm, vừa rồi tôi chỉ tiện tay ném một viên đá, đã rụng xuống nhiều như vậy.

Nếu cậu có thể làm một quả bom có sức công phá lớn hơn một chút, nói không chừng quả của cả khu rừng đều có thể bị chấn rụng hết.

Mập mạp vừa nghe, lập tức tinh thần phấn chấn.

Cứ giao cho tôi.

Thấy Mập mạp mặt mày hưng phấn, Lý Vọng Thư không thể

không mở miệng nhắc nhở: Cậu kiềm chế một chút, chúng ta còn đang ở dưới lòng đất, nếu sập xuống, tất cả chúng ta đều toi đời.

Tôi làm việc, mọi người cứ yên tâm.

Nói rồi, Mập mạp đã lắp ráp xong một quả bom.

Để sóng xung kích của quả bom có thể lan tỏa đều hơn, Buồn chai dầu thuận tay ném quả bom ra xa vào trong rừng.

Theo một tiếng nổ lớn, cùng với một trận chấn động, sau đó chỉ nghe thấy cả khu rừng như trời mưa.

Những quả cây màu đen lách tách rơi xuống đất, sau đó hóa thành sương đen biến mất.

Khi bụi mù tan hết, chỉ có thể thấy những tảng đá trên mặt đất đều lồi lõm, như bị Katyusha cày qua một lần vậy.

Nhìn lên cây, đã rất khó nhìn thấy loại quả tròn màu đen đó nữa, Lý Vọng Thư lúc này mới vung tay.

Đi thôi.

Những quả cần rơi chắc đã rơi hết rồi, những quả không bị chấn rụng, nhất thời chắc cũng sẽ không rơi xuống.

Mọi người lanh lợi một chút, hẳn là không có vấn đề gì.

Diện tích của Bàn Đào Viên lớn hơn so với tưởng tượng của Lý Vọng Thư.

Vừa rồi Lý Vọng Thư còn cảm thấy, Mập mạp tên này không biết nặng nhẹ, lượng thuốc nổ làm quá lớn.

Lúc này đi vào rừng cây mới phát hiện, nếu lúc nãy lượng thuốc nổ của Mập mạp giảm đi một chút, họ cũng không thể an toàn đi đến trước công trình kiến trúc khổng lồ này.

Công trình này, tuy thể tích rất lớn, nhưng tay nghề lại vô cùng thô sơ, cho người ta một cảm giác rất nguyên thủy.

Hơn nữa niên đại tồn tại, tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng.

Ngay cả hai cánh cửa, sau khi trải qua vụ nổ vừa rồi, giờ đây đã vỡ thành vụn tại chỗ.

Như vậy cũng tiện cho mọi người, đứng ở cửa là có thể thu hết tình hình bên trong vào tầm mắt.

Chỉ thấy bên trong phòng, căn bản không có mặt đất, mà được xây dựng xung quanh một cái giếng sâu khổng lồ.

Mà ở vị trí phía trên, giống như nơi phong ấn Long Thần lúc trước, dày đặc toàn là xích sắt.

Có thể nhìn ra được, những sợi xích này cũng giống như ở chỗ Long Thần, hẳn là cũng do Chu Mục Vương bố trí ở đây.

Chỉ có điều khác biệt là, lúc trước xích sắt dùng để treo lò luyện đan, phong ấn Long Thần.

Mà ở đây, trên xích sắt lại treo mấy cái đỉnh đồng thau khổng lồ.

Cẩn thận đếm một lần, không nhiều không ít, vừa đúng chín cái.

Lý thiếu gia, cậu nói xem, cái cái đỉnh này, sẽ không phải là cái đỉnh đó chứ.

Nhìn chín tòa đỉnh đồng thau khổng lồ kia, Mập mạp nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Lý Vọng Thư cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, phải biết đỉnh là thứ, trước thời nhà Tần, đều đại biểu cho quyền lực và địa vị.

Nếu vừa hay lại là chín cái, lại là do Chu Mục Vương đặt ở đây, vậy thì càng không tầm thường, trong đó rất có thể là chứa đựng khí vận của một vương triều.

Chương 368

Truyền thuyết nói Hạ Vũ thu đồng của chín châu để đúc chín đỉnh, tượng trưng cho Cửu Châu thống nhất.

Sau này khi nước Tần thống nhất thiên hạ, lại không thể tìm thấy chín đỉnh này.

Nếu đây là bản chính, Chu Mục Vương bố trí đỉnh ở đây, dường như là muốn dùng chín đỉnh để trấn áp thứ gì đó ở bên dưới.

Ngô Tà lúc này duỗi cổ, nheo mắt lại, dường như muốn xuyên qua lớp rỉ sét trên thân đỉnh để xem chữ khắc trên đó, nhằm phán đoán thật giả của chín đỉnh này.

Nhưng khoảng cách quá xa, nhất thời không thể nhìn ra được gì.

Mà sự chú ý của Lý Vọng Thư lúc này lại hoàn toàn đặt vào cái giếng sâu khổng lồ bên dưới.

Hắn châm một cây pháo sáng lạnh ném xuống, rất nhanh ánh lửa đã hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, căn bản không nhìn ra được cái hố này sâu bao nhiêu.

Hơn nữa bóng tối trong hố cũng giống như những đốm đen, dường như là vật sống, có thể nuốt chửng ánh sáng xung quanh.

Điều này cũng khiến hắn lần đầu tiên có được một hình dung cụ thể về từ vực sâu.

Lúc này, Gấu Chó bỗng nhiên lên tiếng gọi mọi người.

Mọi người đến xem, ở đây có một tấm bia.

Tấm bia này nguyên bản hẳn là được dựng ngay khi vừa vào cửa, bên cạnh giếng sâu.

Nhưng lúc này nó đã sớm ngã xuống đất, nếu không phải mắt của Gấu Chó trong bóng tối đủ tinh, mọi người gần như đã theo bản năng coi nó như một viên gạch sau cửa.

Cẩn thận lau chùi bụi bặm trên bia đá, một chuỗi văn tự xiêu vẹo xuất hiện trước mặt mọi người.

Mập mạp quan sát một hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu hỏi: Trên này viết gì vậy.

Tuy nhìn có chút quen mắt, nhưng có ai trong các cậu hiểu không.

Đương nhiên là quen mắt, những chữ này rất giống với chữ trên di tích thời Thương ở Vân Đỉnh Thiên Cung.

Lúc này Buồn chai dầu bỗng nhiên lôi ra giấy bút, bắt đầu đối chiếu với tấm bia đá mà viết viết vẽ vẽ.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhíu mày nói: Đây là giáp cốt văn thời kỳ đầu, trên đó viết hắn là: Nơi này đi Dao Trì, sâu không lường được, dưới Cửu Tuyền, mới tới Minh Tuyền, nơi suối tụ thành ao.

Nói xem, Cổ Thần này có bị bệnh không vậy.

Lúc trước thì bắt chúng ta bò mãi lên trên, khó khăn lắm mới lên tới đỉnh, đi chưa được bao xa lại bắt chúng ta đi xuống.

Mà còn là đi thẳng đứng xuống dưới thế này, sao không thể mở một con đường thẳng ở bên dưới chứ.

Cái vệt đen kia còn kéo dài từ Côn Luân Sơn đến tận thảo nguyên rong biển đen được, sao ở đây lại keo kiệt thế không biết.

Vẫn là câu nói đó, đã đến nơi này thì không còn đường lui nữa.

Cho nên dù đối mặt với vực sâu, mọi người cũng chỉ có thể căng da đầu nhảy xuống.

Nhưng cũng may là trên vách giếng sâu này chi chít những lỗ nhỏ.

Vì vậy khi mọi người bò xuống cũng không quá khó khăn.

Dây an toàn thì khỏi phải nghĩ, nối tất cả dây thừng lại có lẽ cũng không tới đáy.

Nhưng trên đường đi có thể dùng móc khóa an toàn móc vào những lỗ thủng đó để nghỉ ngơi cho lại sức.

Nghe Mập mạp cằn nhằn, không khí cũng bớt căng thẳng đi nhiều.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên lên tiếng hỏi: Trên bia đá kia viết, dưới Cửu Tuyền là Minh Tuyền, tụ tuyền thành ao.

Các cậu nói xem, Cửu Tuyền này có phải là âm tào địa phủ trong truyền thuyết không.

Nếu vậy thì Dao Trì chẳng phải nằm trong địa ngục mười tám tầng sao.

Về vấn đề này, Lý Vọng Thư tỏ vẻ mình ngay cả mấy văn tự kỳ lạ kia còn không hiểu, thì càng không rõ ý nghĩa bên trong.

Ngược lại, Tiểu Ca đột nhiên mở miệng giải thích: Trong tài liệu của Trương gia, Cửu Tuyền là chỉ chín mạch nước ngầm có độ sâu khác nhau.

Trong đó, Hoàng Tuyền mà mọi người quen thuộc xếp thứ ba, nghe nói thời cổ còn có người ở, gọi là Hoàng Tuyền quốc.

Còn Minh Tuyền là con suối sâu nhất, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì tài liệu của Trương gia cũng không có nhiều.

Mọi người cứ trò chuyện câu được câu không, dường như cũng giúp giảm bớt chút mệt mỏi.

Nếu thật sự chịu không nổi, họ sẽ dùng móc khóa an toàn treo mình trên vách đá ngủ một giấc.

Dù sao thì lúc bò lên trên, mọi người cũng đã quen với kiểu nghỉ

ngơi này rồi.

Chỉ là lần này bò xuống lại cảm thấy mệt hơn cả lúc bò lên.

Đặc biệt là khi bị vây trong môi trường tối đen như mực xung quanh, đồng hồ các thứ cũng bị nhiễu loạn nghiêm trọng.

Điều này khiến Lý Vọng Thư chợt nhớ tới câu nói thời gian ở đây không có tác dụng.

Dù biết cách hiểu này của mình rất phiến diện, nhưng hắn cảm thấy bây giờ mình thật sự không còn khái niệm về thời gian nữa.

Vừa không biết bây giờ là ngày hay đêm, càng không biết đã đi bao lâu từ khi tiến vào vệt đen.

Thậm chí hắn cũng không rõ mình đã bò trong cái giếng sâu này bao lâu.

Có lúc hắn thậm chí cảm thấy mình sắp phát điên, chẳng cần phải trải qua lần thiên bẩm nào nữa, cũng đã bị bóng tối vô tận và động tác leo trèo máy móc này làm cho tinh thần thác loạn.

Cuối cùng, sau không biết bao nhiêu ngày leo trèo, lương khô trên người mọi người đã cạn sạch.

Cũng chính lúc này, cả nhóm cuối cùng cũng đến được đáy của cái giếng sâu.

Giây phút đó, Lý Vọng Thư lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác chân chính đặt chân trên mặt đất là gì.

Đến nơi này, không cần cố tình tìm kiếm cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách bên tai.

Đồng thời còn có một mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, nhắc nhở mọi người rằng gần đây hẳn là có một suối nước nóng.

Men theo khe nứt dưới đáy giếng sâu đi một đoạn không xa, quả

nhiên nhìn thấy một suối nước nóng.

Đây chẳng lẽ là Dao Trì trong truyền thuyết.

Sao không thấy tiên nữ nào tắm ở đây hết vậy.

Hay là chúng ta đến không đúng lúc, chưa tới giờ tiên nữ tắm rửa.

Mập mạp là người đầu tiên vội vàng ngâm mình xuống nước, cũng coi như giảm bớt một chút mệt mỏi trên người.

Cũng đến lúc này, Lý Vọng Thư mới có tâm trạng quan sát hoàn cảnh xung quanh suối nước nóng.

Toàn bộ diện tích suối nước nóng không quá lớn, chỉ chừng vài nghìn mét vuông.

Nhìn tổng thể thì nó là một hang động đá vôi bình thường nhất.

Nhưng nước suối lại vô cùng trong vắt, nhiệt độ cũng vừa phải.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy khác thường là ở bờ đối diện của suối nước nóng có một cái đài cao.

Dù nhìn từ bên cạnh cũng có thể cảm nhận được bề mặt của nó được san phẳng, rõ ràng là được hình thành sau khi trải qua mài giũa nhân tạo.

Nhưng lúc này, mọi người cũng không có hơi sức đâu mà quan tâm đến cái đài cao kia.

Thấy Mập mạp ngâm mình trong nước nửa ngày không sao, lại ném mấy tờ giấy thử xuống cũng không phát hiện độc tố gì.

Thế là mọi người đều không hẹn mà cùng nhau ngâm mình vào trong nước.

Phải biết rằng, sau một thời gian dài bôn ba như vậy, có thể nói ai nấy đều đã mốc meo cả rồi.

Ngay cả Lý Vọng Thư cũng không ngoại lệ, chỉ cảm thấy giờ phút này, dù cho Cổ Thần có đứng trước mặt mình thì cũng phải đợi hắn nghỉ ngơi cho khỏe đã rồi tính.

Nhưng mà, sự việc lại cố tình không như ý hắn muốn.

Ngay khi mọi người đang tự tìm chỗ ngâm mình vào nước suối, thì thấy Ngô Tà bỗng giật nảy mình.

Chương 369

Mọi người cẩn thận, trong nước có thứ gì đó.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, mọi người cũng không mấy để tâm.

Đặc biệt là Mập mạp, hắn cười nói với Ngô Tà: Đồng chí Thiên Chân, tôi phải nói cậu vài câu.

Vừa rồi cậu cũng thấy rồi đó, lưu lượng nước của suối này không thấp, lại thêm nhiệt độ thế này, cậu nghĩ sẽ có sinh vật nào sống ở trong đây sao.

Cậu đó.

Chắc là ngày thường sống quá an nhàn, nên lần này tham gia hoạt động mạo hiểm kéo dài như vậy, có chút phản ứng stress rồi.

Cứ ngâm mình cho thoải mái, thư giãn một chút là được.

Cậu yên tâm đi, Béo gia tôi đang ở ngay trung tâm suối đây, mắt nhìn chằm chằm nhé.

Có gió thổi cỏ lay gì, tôi chắc chắn sẽ thông báo cho cậu đầu tiên.

Nhưng vừa rồi tôi thật sự cảm thấy có thứ gì đó bơi qua bên cạnh mình.

Ngô Tà đáp lại một câu, nhưng nói đến đoạn sau, thấy mọi người đều rất bình tĩnh, đặc biệt là ngay cả Tiểu Ca cũng không lộ ra vẻ gì khác thường, hắn cũng dần dần yên tâm.

Chỉ là vừa mới nằm xuống, cảm giác dòng nước lướt qua da thịt lúc nãy lại một lần nữa khiến hắn bật dậy khỏi mặt nước, chỉ vào chỗ mình vừa ngồi.

Trong nước thật sự có thứ gì đó đang động, tôi thề.

Thấy dáng vẻ của Ngô Tà không giống như đang đùa, những người khác cũng nghiêm túc hẳn lên.

Dù sao ở nơi này, xảy ra chuyện kỳ lạ quái gở gì cũng đều có khả năng.

Chỉ là khi mọi người di chuyển lại gần, vẫn chỉ thấy được dòng nước suối trong vắt.

Dòng nước chảy làm ánh đèn pin phản chiếu khắp nơi, khiến cả hang động lấp lánh như sóng gợn.

Tôi nói này Thiên Chân, cậu đúng là.

Lần này Mập mạp còn chưa nói xong, Tiểu Ca đã làm một động tác im lặng, khiến hắn suýt nữa bị nước bọt sặc chết.

Mà Tiểu Ca lúc này lại đang mặt mày đăm chiêu nhìn về phía suối nước nóng ở xa.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của anh, liền thấy trên mặt nước gợn sóng, quả thật giống như có thứ gì đó đang từ từ bơi từ trong nước vào bờ, rồi đột ngột biến mất.

Ngay khi mọi người đang tò mò không biết thứ đó đã đi đâu, thì không ngờ bờ bên kia của suối nước nóng lại mọc lên một vật kỳ quái.

Không sai, chính là mọc lên, giống như thực vật nảy mầm, cứ đột ngột như vậy mà từ từ mọc lên từ mặt đất.

Đầu tiên là một cái đầu rất lớn, ít nhất cũng lớn hơn đầu người thường gấp đôi.

Tiếp theo là thân thể và cánh tay, sau đó sau đó thì không có gì nữa.

Chỉ thấy một bóng người chỉ có nửa thân trên, cứ thế lơ lửng ở bờ đối diện suối nước nóng, như thể đang nhìn chằm chằm mọi người từ

xa.

Tôi nói này, tình hình gì đây.

Mọc từ dưới đất lên là cái gì vậy.

Thổ Địa Công à.

Mà còn là phiên bản bị hư hại trong chiến đấu nữa chứ.

Mập mạp thật sự không nhịn được, thấy thứ đó sau khi mọc lên thì đứng im không nhúc nhích, bèn đánh bạo lẩm bẩm.

Đó không phải Thổ Địa Công, cái đầu trông giống như một chiếc mũ miện hát kịch.

Nhưng thân thể lại là một bộ quần áo rách nát.

Gấu Chó lúc này lên tiếng, nhưng ngay sau đó lại cau mày, nhỏ giọng nói tiếp: Hơn nữa, đó không chỉ đơn giản là mũ và quần áo, ánh sáng quá mờ các cậu không thấy rõ.

Cái mũ và bộ quần áo đó thực ra đang nằm bên trong một vật thể bán trong suốt, nên trông mới giống như đang lơ lửng giữa không trung.

Nghe Người Mù nói, lại thấy thứ kia vẫn đứng yên tại chỗ, Lý Vọng Thư lập tức ra hiệu chuẩn bị.

Ngay sau đó mọi người đều cầm lấy vũ khí bên cạnh.

Dù đạn dược không còn lại bao nhiêu, nhưng ở một nơi thế này, đột nhiên xuất hiện một thứ kỳ quái như vậy, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhưng mọi người vừa mới động, thứ đó dường như bị dọa sợ.

Dù không thấy rõ hình dạng cụ thể, nhưng có thể thấy suối nước nóng bắn lên một vệt nước.

Sau đó, chỉ thấy chiếc mũ miện và bộ quần áo rách nát từ từ bơi từ suối nước nóng về phía mọi người.

Lần này, vì sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào vật thể đó, nên khi bộ quần áo trôi đến vị trí đèn pin chiếu tới, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ nó là gì.

Chỉ thấy một thứ khổng lồ bán trong suốt giống như thạch rau câu, không ngừng tiến lại gần mọi người từ trong nước.

Mà bên trong khối thạch rau câu lớn đó còn chi chít những chấm đen nhỏ.

Nhưng tốc độ của nó không nhanh, trông không giống như sắp tấn công, mà ngược lại như bị hành động lấy súng vừa rồi của mọi người khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Sau khi bơi đến vùng nước của mọi người, nó giống như một con cá, từ từ bơi vòng quanh trong suối nước nóng.

Mà lúc này Lý Vọng Thư cũng cuối cùng thấy rõ, đó căn bản không phải là một khối thạch rau câu lớn.

Những chấm đen nhỏ kia rõ ràng là từng con sâu có hình thù kỳ dị.

Bên ngoài lũ sâu có một lớp chất keo, hẳn là do chúng tiết ra.

Lớp chất keo này kết dính tất cả lũ sâu lại với nhau thành một thể thống nhất, nên trông mới giống như một khối thạch rau câu khổng lồ.

Mà đám sâu này, Lý Vọng Thư nhìn cũng rất quen mắt, giống thi ba ba đến tám phần.

Nhưng so với thi ba ba, loại sâu này trông còn nguyên thủy hơn, thậm chí cho người ta cảm giác như đang nhìn hóa thạch bọ ba thùy cổ đại.

Nhưng khi thấy đó là một bầy sâu, Lý Vọng Thư ngược lại thấy

yên tâm.

Phải biết rằng từ sau khi ăn thi ba ba đan, thứ hắn không sợ nhất chính là sâu bọ.

Trước mặt Thi Miết Vương, hầu như tất cả các loài sâu đều chỉ có nước cúi đầu xưng thần.

Thứ duy nhất có thể đối chọi với Thi Miết Vương có lẽ chỉ còn lại đám cuống chiếu màu bạc sau cánh cổng Đồng Xanh.

Hơn nữa, con Thi Miết Vương làm vật dẫn và máy biến đổi của hắn, sau khi trải qua vài lần thanh tẩy của mảnh vỡ thiên thạch, dường như đã được nâng cấp lên một tầm cao mới.

Tuy bây giờ Thi Miết Vương không còn, nhưng năng lực của nó đều được bảo lưu lại hoàn chỉnh.

Có thể nói bản thân Lý Vọng Thư chính là một con siêu cấp Thi Miết Vương đã trải qua mấy vòng tiến hóa.

Cho nên dù đối mặt với một đám sâu nghi là thi ba ba nguyên thủy, hắn không những không hề hoảng loạn, mà ngược lại còn rất thong dong dò ra cảm giác lực của mình về phía đối phương.

Dù sao nơi sâu thẳm này có thể nói là thế giới ngầm thực sự, nếu có thể khống chế được một bầy sâu như vậy, dù là dùng để dò đường hay chiến đấu, đều là một trợ lực hiếm có.

Khi cảm giác lực tiếp xúc với đám sâu, Lý Vọng Thư lập tức nhận được phản hồi.

Nhưng ngay khi hắn định tiến hành bước tiếp theo, thử khống chế chúng, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Dù đối mặt với uy áp Thi Miết Vương của Lý Vọng Thư, mỗi con sâu đều tuân theo bản năng động vật mà lựa chọn thần phục.

Nhưng ngay khi hắn cảm thấy mình sắp thành công, thì chẳng biết tại sao, trong cảm nhận của hắn, đám sâu trước mặt bỗng nhiên biến thành một thể thống nhất.

Hay nói đúng hơn, ý thức của từng con sâu độc lập bỗng nhiên kết nối lại với nhau, biến thành một con sâu duy nhất.

Điều này cũng làm cho ý thức yếu ớt ban đầu của lũ sâu được tăng cường lên gấp bội.

Thậm chí sự tăng cường này còn không ngừng tăng lên, toàn bộ lòng đất dường như đều là một bộ phận của con sâu này.

Dù ý thức của một con sâu riêng lẻ cực kỳ có hạn, nhưng khi một lượng lớn như vậy kết nối thành một, nó lập tức có đủ tư cách ngang hàng với siêu cấp Thi Miết Vương như Lý Vọng Thư.

Chương 370

Mặc dù chất lượng vẫn còn thua kém, nhưng chỉ riêng về số lượng, nó thậm chí đã có thể áp đảo Lý Vọng Thư.

Điều này cũng khiến hắn lập tức bị phản phệ, cảm giác thất khiếu chảy máu đã lâu không xuất hiện nay lại ập đến.

Cả người hắn choáng váng một trận, rồi ngã thẳng xuống nước bất tỉnh.

Cũng may Thi Miết Vương của hắn dù số lượng không bằng đối phương, nhưng địa vị và chất lượng vẫn còn đó.

Điều này khiến khối thạch rau câu lớn kia cũng theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, rất biết điều mà lựa chọn chạy trốn.

Nó lao thẳng xuống đáy suối nước nóng, rồi trực tiếp dung nhập vào lớp sỏi đá dưới đáy và biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Không biết qua bao lâu, Lý Vọng Thư mới từ từ tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy, đã nghe thấy Mập mạp đang la lối om sòm bên cạnh: Tỉnh rồi, tỉnh rồi, thấy chưa.

Tôi đã nói rồi, đây là bệnh cũ của cậu Lý.

Trông cậu ấy thế này tuy hơi đáng sợ, nhưng chỉ cần nghỉ một chút là không sao, Béo gia tôi có kinh nghiệm.

Mập mạp cậu lại nói nhảm gì thế.

Đám sâu đâu rồi.

Nghe Lý Vọng Thư lên tiếng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không sao là tốt rồi, đám sâu đó đã chui xuống lòng đất, không thấy ra nữa.

Nhưng có một chuyện khá phiền phức, Thiên Chân nói, trên bộ quần áo rách nát bên trong thân thể con sâu đó, có lưu lại ký hiệu của tam thúc cậu ấy.

Nghe thấy vậy, dù vẫn còn hơi choáng váng, Lý Vọng Thư vẫn ngồi dậy nhìn về phía Ngô Tà.

Tôi chắc chắn mình không nhìn lầm, trên bộ quần áo đó đúng là có ký hiệu của tam thúc.

Ý là hãy đi theo.

Nghe Ngô Tà nói, Mập mạp bất đắc dĩ nói: Thiên Chân cậu đừng nói nữa, tam thúc của cậu chắc là ở dưới lòng đất lâu quá nên đầu óc có vấn đề rồi.

Đi theo, đi theo cái gì chứ.

Chẳng lẽ đi theo bộ quần áo đó à.

Vừa rồi mọi người đều thấy rồi, bộ quần áo đó nằm trong thân thể con sâu.

Mà con sâu thì trong nháy mắt đã chui xuống lòng đất mất tăm.

Chúng ta chẳng lẽ cũng đào hố chui xuống.

Lý Vọng Thư không nói gì, mà lại nhắm mắt lại.

Vừa rồi giao đấu với đám sâu, hắn cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Ngay khi ý thức của lũ sâu hợp thành một, một luồng ký ức xa lạ, không thuộc về bất kỳ con sâu riêng lẻ nào mà thuộc về toàn bộ thể thống nhất, cũng đồng thời chui vào đầu hắn.

Đây cũng là lý do tại sao hắn lại hôn mê.

Sau khi sắp xếp lại một chút ký ức, hắn mới từ từ mở miệng nói: Ký hiệu của tam thúc không sai, con đường tiếp theo, thật sự phải đi theo đám sâu đó.

Từ trong ký ức của đám sâu đó, Lý Vọng Thư đã thấy được không ít chuyện.

Đầu tiên, đoạn ký ức này không thuộc về một con sâu nào cả.

Đám sâu này giống như các Transformers hợp thể lại với nhau vậy.

Sau khi các con sâu riêng lẻ hợp thể, chúng sẽ trở thành một cơ thể mới.

Và cơ thể này sẽ không thay đổi dù cho những con sâu tạo nên nó có thay đổi.

Nói cách khác, dù đám sâu tạo nên khối thạch rau câu đó có thay đổi bao nhiêu thế hệ, nhưng chỉ cần ý thức của chúng kết nối lại, chúng sẽ biến thành khối thạch rau câu nguyên thủy nhất ban đầu.

Và những ký ức này đều thuộc về khối thạch rau câu đó.

Tiếp theo là thời gian tồn tại của khối thạch rau câu này, đã có phần vượt qua nhận thức của Lý Vọng Thư.

Có thể nói, khi con người còn chưa xuất hiện, nó đã tồn tại rồi.

Trong ký ức của khối thạch rau câu, dù không có khái niệm cụ thể về thời gian tồn tại của mình, nhưng Lý Vọng Thư ước tính sơ bộ rằng nó thực ra đã tồn tại hàng vạn năm.

Cũng chính vì vậy, dù ký ức của khối thạch rau câu rất đơn thuần, nó cũng khiến đầu óc Lý Vọng Thư quay cuồng, thất khiếu chảy máu.

Nhưng từ trong ký ức này, hắn cũng đã tìm được mấu chốt để đi

tiếp.

Thậm chí còn tận mắt chứng kiến Ngô Tam Tỉnh và Tề Vũ đã làm thế nào trước khi bọn họ đến.

Đúng lúc này, Mập mạp lôi ra chiếc xẻng công binh gấp lại, chuẩn bị đào.

Đừng ngẩn ra đó nữa, mọi người cùng làm đi, hy vọng sớm đào được tam thúc ra.

Đối với hành động của Mập mạp, Lý Vọng Thư không khỏi trợn mắt.

Nghe tôi nói hết đã, đào cũng vô dụng, chúng ta phải để khối thạch rau câu đó mang chúng ta đi cùng.

Lời này của Lý Vọng Thư khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Cuối cùng vẫn là Ngô Tà không nhịn được lên tiếng: Mang đi thế nào.

Giống như bộ quần áo kia vậy.

A.

Mập mạp giật mình: Ý cậu là, chúng ta chui vào bụng khối thạch rau câu đó.

Tôi thì không vấn đề gì, nhưng mà khối thạch rau câu đó có đồng ý không.

Hơn nữa, cái thứ đó từ lúc biến mất đến giờ, chẳng có động tĩnh gì, có phải là bị cậu dọa sợ, không dám ra nữa không.

Không sao.

Nó không ra, thì chúng ta cứ làm theo quy trình.

Lý Vọng Thư vừa nói, vừa từ từ đứng dậy.

Khối thạch rau câu đó hoạt động theo một quỹ đạo cố định.

Chỉ cần chúng ta làm theo kịch bản ban đầu, tôi nghĩ nó sẽ xuất hiện.

Kịch bản gì.

Còn nữa, sau khi nó đến, chúng ta làm thế nào để chui vào thân thể nó.

Cậu Lý à, cậu mau nói đi, để chúng tôi còn chuẩn bị trước.

Rất đơn giản, chỉ cần hiến tế chính mình là được.

Lý Vọng Thư nói, rồi quay đầu nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Chỉ cần niệm tụng La Tăng Kinh theo một nhịp điệu đặc biệt, lại nhảy điệu nhảy Na đặc biệt, nó sẽ ra ngoài để vận chuyển vật tế cho Cổ Thần.

Và việc chúng ta cần làm, chính là biến mình thành vật tế, bị nó nuốt vào bụng là được.

Giải Vũ Thần lúc này vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nhưng ngay sau đó lại thắc mắc.

Nhưng tôi chỉ mang theo một bộ đồ diễn, hơn nữa nhìn bộ dạng của khối thạch rau câu kia, cũng không nuốt hết được tất cả chúng ta đâu.

Cậu chỉ cần nhảy để dụ nó ra là được, còn lại cứ giao cho tôi.

Hình thể của nó lớn hơn rất nhiều so với những gì các cậu thấy.

Sau đó, khi mọi người đã chuẩn bị xong, tất cả đều làm theo chỉ thị của Lý Vọng Thư, leo lên đài cao bên cạnh suối nước nóng.

Tiếp theo Lý Vọng Thư lấy ra máy ghi âm mà Hoắc Tú Tú đưa lúc trước.

Khi máy ghi âm bắt đầu phát, giọng Hoắc Tiên Cô niệm tụng La Tăng Kinh liền từ từ vang vọng trong hang động.

Theo kế hoạch từ trước, mọi người đều tản ra, mỗi người đứng ở một góc của đài cao.

Mà ở giữa, Giải Vũ Thần trong trang phục chỉnh tề, cũng bắt đầu nhảy điệu nhảy Na theo tiếng tụng kinh quỷ dị.

Âm thanh quỷ dị, trang phục quỷ dị, cùng với điệu nhảy quỷ dị của Giải Vũ Thần, nếu tách riêng từng thứ ra, đều là tư liệu tuyệt vời để quay phim kinh dị.

Nhưng khi cả ba kết hợp lại với nhau, lại bất ngờ mang đến một vẻ đẹp kỳ quái.

Tiếng tụng kinh quỷ dị này lại có thể tạo ra một sự cộng hưởng kỳ diệu với vách núi xung quanh.

Người bình thường có thể không phát hiện ra, nhưng khi Lý Vọng Thư dò ra tinh thần lực của mình, cảm nhận lại vô cùng rõ ràng.

Thì ra là vậy, cái gọi là niệm kinh văn, thực ra niệm cái gì không quan trọng.

Mấu chốt là giai điệu quỷ dị này, thông qua cộng hưởng để thông báo cho khối thạch rau câu đó rằng có vật tế đến.

Lý Vọng Thư coi như đã hiểu mấu chốt của việc hiến tế này, nhưng trong lòng lại càng cảm thấy kinh hãi.

Chương 371

Rốt cuộc nghi thức hiến tế này không thể nào là do Cổ Thần tự mình phát minh ra.

Mà để mò ra được một phương pháp hiệu quả như vậy, không biết đã phải trả giá bằng bao nhiêu mạng người.

Rất nhanh, khi sự cộng hưởng từ tiếng tụng kinh không ngừng truyền ra ngoài, chỉ thấy trên mặt đất trước đài cao đột nhiên xuất hiện một vệt nước.

Tiếp theo phạm vi vệt nước ngày càng lớn, cuối cùng lại từ từ tụ lại thành một quả cầu bán trong suốt, sau đó giống như một cây nấm mọc từ trong đất, càng lúc càng dài ra.

Cái đầu to đùng, thân thể lại nhỏ hơn một vòng.

Cái thứ này, sao trông giống cây keo silicon thế nhỉ, xem ra là bị cậu Hoa nhà ta hấp dẫn rồi.

Chỉ là nó bé tí thế này, trông không giống có thể chứa hết chúng ta được.

Nhìn cây keo silicon kia đứng trước mặt Giải Vũ Thần, vẻ mặt rất hứng thú với anh, Mập mạp không nhịn được nhỏ giọng phàn nàn.

Mà Lý Vọng Thư thì lặng lẽ dò ra tinh thần lực của mình về phía cây keo silicon.

Đối đầu trực diện bằng tinh thần lực chắc chắn sẽ là một kết cục lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu không phải đối kháng, mà dùng tinh thần lực của mình để ảnh hưởng và quấy nhiễu cây keo silicon, thì cũng không quá khó.

Việc Lý Vọng Thư cần làm, chỉ là quấy nhiễu một chút cây keo silicon đó.

Dù sao trang phục nhảy Na cũng chỉ có một bộ, người biết nhảy Na để hấp dẫn nó cũng chỉ có Giải Vũ Thần.

Phải tìm cách làm cho cây keo silicon này cho rằng tất cả mọi người có mặt đều là vật tế, để nó mang tất cả đi cùng.

Phương pháp này thật ra không khó, sau khi cây keo silicon trở thành một thể tập hợp, tinh thần lực dù được tăng cường gấp bội, nhưng về mặt trí thông minh thì không thể cộng dồn được.

Trí thông minh của một trăm triệu con sâu gộp lại cũng không khác mấy so với một con, phần lớn vẫn là tuân theo bản năng động vật.

Mà bản năng của cây keo silicon là tìm vật tế, sau đó mang đi hiến cho Cổ Thần.

Cho nên Lý Vọng Thư thao tác cũng không khó khăn, dù sao ngay cả tam thúc không có sức mạnh thiên thạch cũng đã từng lừa được đám sâu này.

Quả nhiên, khi hắn lặng lẽ ảnh hưởng đến cây keo silicon, chỉ thấy trên mặt đất lại xuất hiện thêm nhiều vệt nước, sau đó mọc lên những cây keo silicon có kích thước tương tự, đều lắc lư nhìn chằm chằm vào người trước mặt mình.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư ra hiệu, bảo mọi người cứ theo kế hoạch mà làm.

Mà lúc này tiếng tụng kinh trong máy ghi âm cũng vừa hay dừng lại.

Chỉ thấy mấy cây keo silicon đó bỗng nhiên nứt ra từ hai bên trái phải, biến thành những cái miệng dựng đứng, rồi nuốt chửng lấy người trước mặt.

Dù đã được Lý Vọng Thư nhắc nhở trước, thậm chí chính Lý Vọng Thư, khi đối mặt với một cái miệng rộng như vậy, vẫn không tránh khỏi một phen kinh hãi.

Cảm giác bị một cây keo silicon khổng lồ nuốt chửng thật không dễ chịu, nhưng Lý Vọng Thư cũng không phản kháng.

Bởi vì muốn tìm được nơi ở của Cổ Thần, đây là một quá trình bắt buộc.

Chỉ có bị cây keo silicon này nuốt chửng, mới có thể được đưa đến vị trí của Cổ Thần.

Ngoài ra, Lý Vọng Thư không tìm thấy bất kỳ phương pháp nào khác.

Diện tích Côn Luân Sơn thật sự quá lớn, đám sâu này mang vật tế đến chỗ Cổ Thần là một loại bản năng và thói quen.

Cho nên dù trong ký ức của chúng cũng không hề có ký ức về vị trí của Cổ Thần.

Nhưng cảm giác bị nuốt vào trong thân thể của cây keo silicon cũng hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn.

Hắn đã nghĩ cảm giác này có thể rất khó chịu, thậm chí có thể sẽ ngạt thở.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, khi bị nuốt vào trong cơ thể cây keo silicon, lại giống như đã đến một thế giới khác.

Rõ ràng nhìn từ bên ngoài, thân thể bán trong suốt của cây keo silicon có thể nói là nhìn thấu hết.

Nhưng khi bị nuốt vào rồi mới phát hiện, từ bên trong hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Lý Vọng Thư cũng không rõ, rốt cuộc chỉ có tình huống của mình

là đặc biệt, hay mỗi một vật tế đều phải trải qua một quá trình như vậy.

Rõ ràng ban đầu còn có thể cảm giác được, cả người mình bị một loại cảm giác lạnh lẽo bao bọc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khi đã quen với sự lạnh lẽo này, hắn hoàn toàn không cảm nhận được cơ thể đang di chuyển.

Thậm chí dần dần, hắn ngay cả cơ thể của mình cũng không cảm nhận được, dường như chỉ còn lại một đoạn ý thức, trôi dạt trong bóng tối vô tận.

Mình chết rồi sao.

Ngay cả mặt Cổ Thần còn chưa thấy mà đã nhận cơm hộp rồi à.

Sau khi không ngừng nỗ lực, Lý Vọng Thư đi đến một kết luận khiến mình có chút dở khóc dở cười.

Bất đắc dĩ, hắn bắt đầu thử vận dụng sức mạnh thiên thạch.

Cũng may dù không cảm nhận được cơ thể của mình, nhưng sức mạnh thiên thạch vẫn còn đó.

Khi sức mạnh thiên thạch tham gia vào, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được cơ thể của mình.

Chỉ là dù cảm nhận được, lại hoàn toàn không thể khống chế, cả người giống như bị liệt vậy.

Mất rất nhiều sức lực, hắn mới ép mình từ từ mở mắt ra.

Nhưng sau khi mở mắt, hắn lại ngẩn người.

Xung quanh là một mảng tối đen, nhưng lại không giống với bóng tối hỗn độn trong thân thể cây keo silicon lúc trước.

Sau khi thích ứng với bóng tối hiện tại, trước mắt hắn lại mơ hồ

nhìn thấy mấy điểm sáng yếu ớt.

Đương nhiên điều khiến hắn cảm thấy không thể tin được chính là, nhìn hoàn cảnh xung quanh, hắn hoàn toàn không ở trong cơ thể cây keo silicon, mà đang nằm trong một hang động hoàn toàn xa lạ.

Mà những điểm sáng kia, chính là từ trên đỉnh hang động, không biết là khoáng vật hay loại đá gì phát ra.

Chuyện này không khoa học chút nào.

Lý Vọng Thư có thể đảm bảo, từ trước khi tiến vào cây keo silicon cho đến tận bây giờ, dù hắn đã từng trải qua cảm giác cơ thể biến mất, nhưng ý thức của hắn từ đầu đến cuối đều tỉnh táo.

Toàn bộ quá trình, tính toán kỹ lưỡng cũng không quá một phút.

Nhưng chỉ trong vòng chưa đầy một phút đó, lại đưa hắn đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Với tốc độ của cây keo silicon, căn bản không thể nào đi nhanh như vậy được.

Nhưng còn chưa đợi Lý Vọng Thư nghĩ thông suốt, cách đó không xa liền vang lên một tiếng heo rừng gầm rú.

Điều này khiến tim hắn trong nháy mắt thót lên: Trong hang động sao lại có heo rừng.

Phải biết vị trí hiện tại có lẽ vẫn còn ở rất sâu dưới lòng đất.

Là ảo giác sao.

Ảo giác gì mà lợi hại đến vậy, ngay cả mình cũng trúng chiêu.

Dù tự an ủi mình là ảo giác, nhưng Lý Vọng Thư nói không sợ là giả.

Cũng may qua một lúc, hắn dần dần nhận ra.

Âm thanh kia tuy không đều đặn, lúc dài lúc ngắn, nhưng vị trí trước sau không đổi, hơn nữa hắn đã từng nghe rất nhiều lần.

Mẹ kiếp, lúc nào rồi mà tên mập chết tiệt này còn ngủ được thế.

Chương 372

Cũng không nhìn xem đây là nơi nào.

Trong lòng thầm mắng một câu, nhưng điều này cũng giúp hắn hiểu được cảm giác cơ thể biến mất lúc trước là chuyện gì.

Trong cơ thể cây keo silicon đó, tám phần là có chất gây tê cực mạnh, mới khiến mình xuất hiện cảm giác kia.

Theo thời gian trôi qua, Lý Vọng Thư cũng dần dần lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể.

Điều này càng làm hắn chắc chắn hơn rằng, khi ở trong cơ thể cây keo silicon, người ta sẽ bị gây tê.

Cũng không biết qua bao lâu nữa, Lý Vọng Thư cuối cùng cũng có thể kiểm soát cơ thể từ từ ngồi dậy.

Lấy đèn pin ra chiếu, quả nhiên ngay bên cạnh mình không xa, Mập mạp vẫn ngủ say như chết.

Chỉ là ngoài Mập mạp ra, lại không thấy bóng dáng những người khác.

Đây lại là tình huống gì.

Tại sao ở đây chỉ có mình và Mập mạp.

Lý Vọng Thư lại một lần nữa đảo mắt nhìn xung quanh, đây là một hang đá không quá lớn, quả thật chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng ở trên mặt đất không xa, có không ít xương cốt, nhìn hình dạng thì đều là xương người.

Nơi này rõ ràng không phải là nơi vật tế cuối cùng nên đến.

Mình và Mập mạp bị bỏ lại giữa đường sao.

Lý Vọng Thư nhìn những bộ xương trắng trên mặt đất, số lượng không ít, nhưng trên những bộ xương này còn có không ít mảnh quần áo rách.

Những mảnh vụn này sặc sỡ, hoàn toàn không giống với loại quần áo hiến tế của cây keo silicon và Giải Vũ Thần.

Theo lời Giải Vũ Thần, quy trình hiến tế này đã được lưu truyền từ thời rất xa xưa.

Nhóm chúng ta là vì tôi đã dùng sức mạnh của Thi Miết Vương để gian lận, mới lừa được cây keo silicon đó.

Những người khác rõ ràng không có bản lĩnh này, cho nên xem quần áo của những thi thể này, họ không phải bị đưa đến đây làm vật tế.

Lý Vọng Thư nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn về phía Mập mạp.

Mình bị ném xuống giữa đường, tám phần là do cây keo silicon nhận ra ý thức của mình còn tỉnh, hoặc là mình đã vận dụng sức mạnh thiên thạch giữa đường.

Nhưng tại sao Mập mạp cũng bị ném ở đây.

Chẳng lẽ là vì quá nặng, cây keo silicon đó mang không nổi hắn, hay là trọng lượng chênh lệch quá lớn so với các vật tế trước đây.

Lúc này nghe tiếng ngáy của Mập mạp vẫn vang như sấm, tạo thành tiếng vọng trong hang động, chấn đến mức người ta có chút đau đầu.

Lý Vọng Thư lập tức tiến lên, vỗ vỗ vào mặt hắn: Tỉnh dậy, đừng ngủ nữa.

Thấy Mập mạp vẫn không nhúc nhích, Lý Vọng Thư lại tăng thêm lực: Mập mạp, ngủ nữa là bị bánh chưng ăn thịt đấy.

Tên mập chết tiệt, mau tỉnh lại.

Ăn cơm, mau dậy ăn cơm.

Mập mạp cuối cùng cũng tỉnh, nhưng không biết có phải do thuốc tê của cây keo silicon hay không, phải một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại.

Nghe Lý Vọng Thư kể lại và suy đoán, Mập mạp cũng ngây người.

Không phải chứ, tại sao chứ.

Tại sao chỉ có hai chúng ta bị ném ở đây.

Không ngờ cây keo silicon đó cũng biết phân biệt đối xử.

Lý Vọng Thư thở dài một hơi: Bây giờ quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm được những người khác.

Nếu họ thật sự bị cây keo silicon đó đưa đến trước mặt Cổ Thần, thì hậu quả.

Cho nên Mập mạp, bây giờ cậu đi được chưa.

Câu nói tiếp theo Lý Vọng Thư không nói ra, thậm chí không dám nghĩ tới.

Trải qua cả chặng đường này, không những không thăm dò được hư thực của Cổ Thần, mà thậm chí còn cảm thấy Cổ Thần kia có chút trừu tượng.

Những người khác, bao gồm cả Tiểu Ca, không có sức mạnh thiên thạch, đối mặt với Cổ Thần căn bản không có bất kỳ đường sống nào để phản kháng.

Nghe thấy vậy, Mập mạp loạng choạng đứng dậy, dùng sức lắc lắc đầu.

Vậy còn chờ gì nữa.

Nói rồi, anh ta lại cử động tay chân: Vẫn còn hơi tê, nhưng không vấn đề gì lớn, hoạt động một chút là được.

Sơn động này cũng không hoàn toàn bị bịt kín, có một khe hẹp chỉ vừa một người lách qua thông ra bên ngoài.

Lý Vọng Thư suy đoán, nơi này rất có thể là nơi những que silicon đó trong quá trình vận chuyển tế phẩm, đã tập trung những tế phẩm có vấn đề, giống như Lý Vọng Thư.

Hoặc những tế phẩm không đạt tiêu chuẩn, giống như Mập Mạp, vào trong sơn động đó.

Bởi vì que silicon có tác dụng gây tê rất mạnh, đại bộ phận tế phẩm bị ném vào đây có lẽ đến chết cũng không thể tỉnh lại.

Dọc theo khe hẹp đi một lúc, không biết có phải do vận động làm quá trình trao đổi chất nhanh hơn hay không, cảm giác tê liệt trên người lại dần dần giảm đi không ít.

Nhưng vì không có đồ tiếp tế, sau khi đi được một đoạn, không chỉ cơ thể mệt mỏi mà cảm giác đói khát dữ dội cũng từng cơn ập đến.

Lý thiếu, cậu nói chúng ta cứ đi thế này, liệu có tìm được họ không.

Hay là người chưa tìm thấy, hai ta đã gục ngã giữa đường rồi.

Đối với câu hỏi của Mập Mạp, Lý Vọng Thư chỉ cười, lấy một chai nước ra uống một ngụm rồi đưa cho Mập Mạp.

Cậu yên tâm, chúng ta không đi sai hướng đâu, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được họ đang tập trung cùng một chỗ và vị trí đã cố định rồi.

Nghe vậy, Mập Mạp sửng sốt: Lợi hại vậy sao.

Thấy Mập Mạp vội vàng nói, Lý Vọng Thư lại đưa chai nước trong tay về phía cậu ta, đồng thời cười nói: Cậu quên Hồng Phù Trùng và Thanh Phù Trùng rồi sao.

Bây giờ tôi có thể cảm ứng được một cách mơ hồ những con bọ trên người họ.

Nói xong, thấy Mập Mạp vẫn không có phản ứng, Lý Vọng Thư dứt khoát nhét thẳng chai nước vào tay cậu ta: Đừng chỉ nói, uống đi.

Uống nhiều một chút, bụng sẽ không đói như vậy nữa.

Tuy không còn thức ăn, nhưng trên đường đi có rất nhiều nơi có nước ngầm, sau khi kiểm tra và đun sôi thì không có vấn đề gì.

Vì vậy, hai người vẫn còn lại không ít nước.

Chỉ là Mập Mạp uống một ngụm đã không chịu nổi: Thôi không uống nữa, uống nữa tôi thấy trong miệng càng nhạt nhẽo hơn.

Trong lúc nói chuyện, khe hẹp nơi họ đang đi bỗng trở nên rộng rãi.

Chỉ thấy bên ngoài khe hẹp lại có một ngọn núi không nhỏ, một ngọn núi cao tồn tại bên trong lòng núi.

Dưới chân núi còn có một con đường nhỏ có dấu vết nhân tạo rõ ràng, uốn lượn leo lên núi.

Xem ra cảm ứng của tôi không sai, vị trí hiện tại của họ dường như là ở trên ngọn núi này.

Mập Mạp ngẩng đầu nhìn, vì ánh sáng mờ tối nên không thể thấy rõ tình hình trên núi.

Nhưng có thể thấy độ dốc của ngọn núi này không hề nhỏ.

Dù có thể đi theo con đường nhỏ lên phía trước, đó cũng là một việc vô cùng tốn thể lực.

Mẹ kiếp, nơi này đúng là thánh địa giảm béo mà.

Không tiến lên thì cũng là đi xuống, calo đúng là đang bùng cháy.

Mập Mạp vừa than phiền một câu, không ngờ Lý Vọng Thư đi phía trước sau khi rẽ một khúc cua đột nhiên dừng bước, khiến cậu ta suýt nữa thì đâm sầm vào.

May mà cậu ta cũng kinh nghiệm phong phú, thấy vậy không những không hoảng mà lập tức rút súng, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tình hình gì vậy.

Phía trước có người, có rất nhiều người.

Theo lời Lý Vọng Thư, Mập Mạp nheo mắt lại, cũng dần dần thấy rõ tình hình phía trước.

Con đường nhỏ lên núi đến đây đã biến thành những bậc thềm đá thẳng tắp.

Bậc thềm không hẹp, rộng khoảng hơn ba mét.

Nhưng điều đáng chú ý nhất là hai bên mỗi bậc thềm đều có một bóng người ngồi xếp bằng.

Từ chỗ họ nhìn lên, ít nhất cũng phải có hai ba trăm bậc thềm đá.

Tức là có ít nhất bốn năm trăm bóng người, giống như những con sư tử đá, canh giữ hai bên bậc thềm.

Làm sao bây giờ.

Xông lên, hay là tìm đường khác.

Thi thể xuất hiện ở nơi này, không cần nhìn kỹ cũng biết chắc chắn không phải là thi thể bình thường.

Nếu đây là hơn bốn trăm cái bánh chưng, một khi khởi thi, hậu quả không dám tưởng tượng.

May mà hai người họ đứng tại chỗ một lúc lâu, thậm chí ném mấy hòn đá thử vài lần.

Những xác cổ đó đều không có ý định đứng dậy chào đón họ.

Điều này cũng khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 373

Tôi đã nói rồi mà.

Cái nơi quỷ quái này, ngay cả một con gián cũng không có.

Mấy cái xác cổ kia vừa nhìn đã biết niên đại xa xưa, cho dù có thi biến thì cũng đã sớm chết đói rồi.

Mập Mạp nói, rồi tiện thể đi về phía xác cổ gần nhất.

Nhưng vừa đến gần, đã nghe cậu ta lại kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Lý thiếu, mau tới đây, sao gã này lại ở đây.

Đừng nhúc nhích, ở khoảng cách này, tao không tin mày nhanh hơn súng của tao.

Nói nhỏ thôi, thấy rồi, tôi đứng ngay sau cậu đây.

Bỏ súng xuống, trạng thái của ông ta không đúng.

Chỉ thấy xác cổ trước mắt hoàn toàn khác với những gì họ phỏng đoán.

Nó không giống sư tử đá nhìn xuống chân núi, mà lại quay lưng về phía hai người, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi.

Xác cổ không hóa thành xương trắng, vẫn giữ hình dạng xác khô.

Nhưng quần áo trên người đã mục nát gần hết, chỉ có trên đầu đội một miếng trông như da thú, lại như vải bố, che kín cả khuôn mặt.

Lúc này, miếng vải trên đầu xác cổ đã bị vạch ra.

Tề Vũ đứng trước xác cổ, mặt mũi đờ đẫn, vẫn giữ nguyên động tác vạch miếng vải trên đầu xác cổ ra, bất động.

Tề Vũ hẳn là đã trúng ảo thuật, nên mới có bộ dạng này, lấy dây thừng trói ông ta lại trước đã.

Chú ý, tuyệt đối đừng nhìn vào mặt của xác cổ.

Mập Mạp nghe lời, lập tức quay lưng về phía xác cổ, dùng dây thừng trói chặt Tề Vũ.

Đến lúc này, mới nghe thấy tiếng thở phào của Lý Vọng Thư phía sau: Được rồi, bây giờ có thể quay lại.

Không ngờ xác cổ này lại là Ma Mỗ Huyết Đống.

Mập Mạp lúc này quay đầu lại, ngay sau đó liền ngẩn người.

Mặt của xác cổ này sao lại có bộ dạng quỷ quái thế này.

Chỉ thấy trên mặt xác cổ không hề có ngũ quan, thay vào đó là hai cánh cửa làm bằng vỏ sò.

Cánh cửa đó được làm rất tinh xảo, gần như không khác gì cửa đá bình thường.

Đặc biệt là các chi tiết được khắc họa vô cùng sống động.

Mập Mạp nhìn xác cổ, bất giác giơ tay lên, đưa về phía hai cánh cửa đó.

May mà Lý Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy tay Mập Mạp: Cậu điên rồi, muốn trở nên giống ông ta sao.

Nghe tiếng Lý Vọng Thư, Mập Mạp đột nhiên giật mình, lập tức lộ vẻ mặt sợ hãi.

Trời ạ, thứ này tà môn thật, tôi chỉ liếc nhìn một cái đã muốn đẩy cửa ra xem tình hình bên trong.

Thậm chí không kịp suy xét hậu quả đã trực tiếp hành động.

Mà này Lý thiếu, cậu vừa nói thứ này gọi là gì.

Mẹ mẫu gì đó là cái gì.

Nhìn Mập Mạp vẫn còn sợ hãi, Lý Vọng Thư nghiêm túc nói: Ma Mỗ Huyết Đống, là một loại vu thuật của Bôn giáo truyền lại.

Nhưng những thứ ở đây rõ ràng lợi hại hơn nhiều so với những gì lưu truyền bên ngoài.

Ma Mỗ là nữ thần sống trong thi thể theo truyền thuyết của Bôn giáo, còn đống chính là vu thuật.

Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, đều là tài liệu Tú Tú tìm cho tôi từ Hoắc gia.

Trước kia nghĩ rằng Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng là do Dương Liễn Chân Giả một tay xử lý, nên mới thu thập rất nhiều tài liệu về Mật Tông và Bôn giáo, không ngờ lại thật sự dùng đến.

Mập Mạp, cậu đừng thấy xác cổ này chỉ có thêm hai cánh cửa trên mặt.

Thực tế thân thể đã sớm bị khoét rỗng, bên trong toàn là đình đài lầu các.

Cậu chỉ cần đẩy cửa ra nhìn vào trong, sẽ lập tức hoàn toàn lạc mất bản thân.

Nói rồi, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn Mập Mạp, nghiêm túc nói: Loại ảo cảnh này không giống bất kỳ lần nào trước đây.

Loại ảo giác này, về bản chất càng giống như ám thị tâm lý hơn.

Khiến bản thân bị tính cách và ký ức của chính mình giam cầm, sau khi trúng chiêu nếu không thể tự mình thoát ra, người khác rất khó giúp được.

Vậy bây giờ hai ta làm sao.

Mập Mạp nghe Lý Vọng Thư nói, nhìn Tề Vũ đang bị xách trong

tay, rồi lại nhìn Ma Mỗ Huyết Đống có cánh cửa trên mặt kia.

Đánh thức ông ta dậy, ông ta quen thuộc nơi này hơn chúng ta nhiều.

Có một số chuyện, phải hỏi ông ta cho rõ ràng.

Lý Vọng Thư nói xong, liền nhận lấy Tề Vũ từ tay Mập Mạp.

Tuy hắn cũng không biết có được hay không, nhưng vẫn vận dụng sức mạnh thiên thạch, thử đánh thức Tề Vũ.

May mà suy đoán của hắn không sai, ngay khoảnh khắc sức mạnh thiên thạch tiếp xúc với Tề Vũ, liền thấy thân thể vốn đã biến thành một con búp bê ma của ông ta đột nhiên run lên một cái.

Ánh mắt mờ mịt cũng dần có tiêu cự, ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải.

Lại là một ảo cảnh mới sao.

Lần này xem ra độ khó không nhỏ.

Vừa nói, ông ta liền bắt đầu cố gắng thoát khỏi dây thừng trói trên người.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư cười có chút châm biếm: Nếu ông thấy đây là ảo cảnh cũng được, nhưng nếu ông muốn thoát ra, thì vẫn phải trả lời mấy câu hỏi của tôi.

Nghe Lý Vọng Thư nói, Tề Vũ biết mình không thể giả vờ được nữa, lập tức ngừng giãy giụa, quay đầu nhìn Lý Vọng Thư.

Dù sao ta cũng là cữu cữu của cháu, cháu đối xử với cữu cữu mình như vậy sao.

Bây giờ mới muốn nhận họ hàng, có phải hơi muộn rồi không.

Lý Vọng Thư nghe vậy lại châm biếm một câu, nhưng Tề Vũ lại

ngoài dự đoán của hắn không hề phản bác, cũng không có vẻ điên cuồng như trước.

Ngược lại, ông ta bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi.

Dù cháu có tin hay không, từ đầu ta đã không cố ý nhắm vào cháu.

Chỉ là tự cháu, mỗi lần đều vừa đúng lúc đâm vào họng súng mà thôi.

Khóe miệng Lý Vọng Thư không khỏi co giật, hít sâu hai lần mới đè nén được sự bất lực trong lòng.

Nói như ông, vậy tôi có phải nên cảm ơn ông không.

Cảm ơn thì không cần, giúp ta cởi dây thừng trên người ra là được rồi.

Câu nói này của Tề Vũ, trực tiếp khiến Mập Mạp bên cạnh bật cười.

Này, ông có nhìn không rõ tình hình hiện tại là ai đang kiểm soát không.

Hay ông nghĩ chúng tôi dễ lừa như vậy.

Làm ơn trước khi nói hãy dùng não một chút, bây giờ lừa người cũng có tiêu chuẩn đấy, nói dối ít nhất cũng phải lừa được chính mình trước, nói ra mới có sức thuyết phục chứ.

Nghe Mập Mạp châm biếm không chút che giấu, Tề Vũ lại không hề tức giận, vẻ mặt vẫn trầm ổn, chậm rãi nói: Không sai, nói dối quả thật có trăm ngàn sơ hở, nhưng nếu những gì ta nói đều là sự thật thì sao.

Nói xong, ông ta ngẩng đầu nhìn lướt qua xung quanh, thấy chỉ có Mập Mạp và Lý Vọng Thư hai người, lập tức cười nói: Có thể xuất

hiện ở nơi này, lại còn chỉ có hai người các cháu.

Điều đó cho thấy kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, khoảng cách đến kết cục của tất cả chuyện này đã rất gần.

Cho nên ta cũng không cần thiết phải lừa các cháu, tất cả những gì ta làm trước đây, đều chỉ để kế hoạch có thể thuận lợi thực thi.

Không chỉ có ta, còn có Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn.

Ba chúng ta bận rộn cả đời, cũng coi như không phụ sự ủy thác, đẩy kế hoạch đến bước cuối cùng này.

Nghe những lời này, Lý Vọng Thư không khỏi nhíu mày.

Kế hoạch gì.

Đã đến nước này rồi, còn định giấu giếm nữa sao.

Tề Vũ ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư một cái, im lặng một lúc, sau đó gật đầu.

Cũng phải, đã đến bước này, những gì ta nên làm, có thể làm, đều đã làm xong.

Chuyện tiếp theo cũng không phải ta có thể kiểm soát, nói cho cháu cũng không sao.

Nói đến đây, Tề Vũ điều chỉnh lại tư thế, ngồi một cách thoải mái hơn một chút, rồi mới chậm rãi nói: Có thể đến được đây, tin rằng cháu đối với Cổ Thần, hay nói cách khác là long mạch, cũng đã có một nhận thức rõ ràng rồi phải không.

Thấy Lý Vọng Thư và Mập Mạp gật đầu, ông ta mới nói tiếp: Tất cả chuyện này, đều bắt nguồn từ việc năm đó Trần Bì A Tứ tìm ông ngoại cháu xem bói.

Lần đó, ông ngoại cháu tính ra được, Trần Bì A Tứ là người, nhưng lại không phải người.

Ông ngoại cháu luôn rất tự tin vào thuật bói toán của mình, nhưng kết quả này lại khiến ông ấy cảm thấy vô cùng khó tin.

Sau đó cộng thêm một số chuyện khác, thế là ông ấy lại gieo một quẻ nữa.

Chương 374

Và quẻ này, chính là Tề Thiên Đại Quẻ.

Đó cũng là nguyên nhân của toàn bộ kế hoạch.

Quẻ tượng của Tề Thiên Đại Quẻ cụ thể là gì, ngoài ông ngoại cháu ra không ai biết.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ, đó chắc chắn là một quẻ tượng vô cùng kinh khủng, nên mới khiến ông ngoại cháu cả người đều trở nên không ổn.

Để tìm kiếm sự việc mà quẻ tượng đại diện, ông ấy đã làm rất nhiều chuyện, thu thập rất nhiều tình báo.

Cuối cùng đưa ra một kết luận còn kinh khủng hơn, thế giới sắp nghênh đón chung cực.

Và muốn ngăn cản tất cả chuyện này, chỉ mình ông ấy căn bản là không thể.

Thế là ông ấy liền tìm đến Ngô gia và Hồng gia lúc đó quan hệ khá tốt, còn có Giải gia.

Bốn nhà liền định ra chương trình giải quyết sự kiện cuối cùng trong Tề Thiên Đại Quẻ.

Nói đến đây, Tề Vũ không khỏi cười khổ.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, xã hội lúc đó căn bản không có đất cho Cửu Môn làm việc này.

Hơn nữa muốn giải quyết triệt để cũng không đơn giản như vậy, rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị rất nhiều, thế là việc này cứ bị trì hoãn mãi.

Nhưng ai có thể ngờ, mấy năm sau, tình thế không những không có chuyển biến tốt đẹp, mà vì Trương Đại Phật Gia một lòng làm chính trị, kết quả toàn bộ Cửu Môn đều bị cấp trên để mắt tới.

Cho nên tài nguyên có thể dùng cho việc này càng thêm ít ỏi.

Hơn nữa tuổi của ông ngoại cháu và những người khác cũng dần lớn, việc này tự nhiên rơi xuống vai thế hệ của ta.

Nhưng ai biết, lúc này, Uông gia lại có xu hướng trỗi dậy.

Chỉ là chúng ta không biết đó là Uông gia, chỉ biết có một thế lực như một bàn tay lớn đang âm thầm bao phủ toàn bộ Cửu Môn.

Cho nên lúc này, chính chúng ta làm việc đều phải càng thêm cẩn thận, càng không cần phải nói đến việc giải quyết vấn đề.

Bất đắc dĩ, việc giải quyết sự kiện cuối cùng này chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào thế hệ các cháu.

Vì thế, chúng ta đã sửa đổi toàn bộ kế hoạch trước đó, bề ngoài thì mê hoặc Uông gia, âm thầm thì chuẩn bị sẵn sàng cho thế hệ các cháu.

Nói đến đây, Tề Vũ lại ngẩng đầu nhìn Lý Vọng Thư.

Mà cháu, ngay từ đầu, đã không nằm trong kế hoạch của chúng ta.

Cho nên bây giờ cháu tin rằng những gì ta làm trước đây đều không phải nhắm vào cháu rồi chứ.

Thậm chí để không cho cháu dính vào, ta còn nhiều lần tìm cách đẩy cháu ra ngoài.

Nhưng sao cháu lại cố chấp như vậy chứ.

Cứ nhất quyết tự mình chui đầu vào.

Nghe lời Tề Vũ, Lý Vọng Thư có chút ngây người, bất giác mở miệng chất vấn: Vậy chuyện ở Tháp Mộc Đà thì sao.

Giải Liên Hoàn chết ở Tháp Mộc Đà, đó cũng là kế hoạch của các người.

Tháp Mộc Đà ngay từ đầu là để rèn luyện Ngô Tà, là cháu đã cản Ngô Tà đi, vì thế chúng ta mới phải thay đổi kế hoạch.

Còn về cái chết của Giải Liên Hoàn, đó là một tai nạn, anh ta bị gà rừng cổ cắn, trúng độc quá sâu, căn bản không cứu được.

Nhưng lúc đó chúng ta cũng nghĩ rằng, thay vì từng bước một, chi bằng dùng cái chết của anh ta để đạt được mục đích làm cho Ngô Tà trưởng thành.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, cái chết của Giải Liên Hoàn không chỉ kích thích Ngô Tà, mà ngay cả Giải Vũ Thần cũng vì thế mà trưởng thành rất nhiều.

Có thể nói cái chết của anh ta rất có giá trị, chết rất có ý nghĩa.

Ba người các người, không trở mặt thành thù sao.

Lý Vọng Thư vẫn luôn cho rằng, Tề Vũ bị Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh giam cầm, bị đâm sau lưng.

Hơn nữa trước đó ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc bị tra tấn phi nhân tính, mới khiến tính tình ông ta đại biến.

Nhưng bây giờ nghe ý tứ này, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh ba người từ đầu đến cuối đều là một giuộc.

Quả nhiên ngay sau đó, liền thấy Tề Vũ cười: Đó là đương nhiên, nói sao nhỉ, quan hệ của ba chúng ta cũng giống như cháu và tên mập này vậy, làm sao dễ dàng trở mặt được.

Hơn nữa cháu không cho rằng chỉ bằng một mình ta có thể dẫn nhiều người như vậy đến thảo nguyên chứ.

Những người khác thì thôi, lần này cháu để Trương Nhật Sơn theo

dõi gắt gao như vậy, nếu không có Ngô Tam Tỉnh giúp đỡ, Ngô Tà và Giải Vũ Thần hai đứa nó không dễ dàng bị lừa đâu.

Cho nên, người các người chọn để giải quyết sự kiện cuối cùng này là Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Nghe câu nói vừa như nghi vấn lại vừa như khẳng định của Lý Vọng Thư, Tề Vũ lại thở dài một hơi.

Cháu vốn không cần thiết phải dính vào.

Đây là chuyện Tề gia, Giải gia, Ngô gia và Hồng gia đã sớm định ra.

Tuy mẹ cháu họ Tề, nhưng cháu họ Lý.

An ổn ở lại Tam Biên Sườn Núi bên kia, cả chuyện này có thể không liên quan gì đến cháu, cháu nói xem cháu quay về làm gì.

Nói đến đây, Tề Vũ dường như cũng có chút bực bội, trừng mắt nhìn Lý Vọng Thư.

Ta đã cảnh cáo cháu năm lần bảy lượt, thậm chí lúc ở Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, ta không tiếc từ bỏ Hạ Ôn, cũng phải phát động thi triều, chính là muốn làm cho cháu biết khó mà lui.

Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều có lý do không thể không đến, cháu nói xem cháu theo tới làm gì.

Không để ý đến sự đau lòng trong lời nói của Tề Vũ, Lý Vọng Thư nhìn thẳng vào ông ta, nhàn nhạt nói: Nếu Ngô Tà và Giải Vũ Thần là người được mấy nhà các người chọn từ sớm.

Hơn nữa chuyện này lại vượt qua ba thế hệ của Cửu Môn.

Cho dù trong lúc đó có một số việc không thể đưa ra ánh sáng, tôi tin rằng các người vì ngày hôm nay cũng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Vậy thì, bây giờ xin ông cho tôi biết, chỉ bằng hai người họ, làm

thế nào để đối phó với Cổ Thần kia, làm thế nào để giải quyết hoàn toàn chuyện này.

Vấn đề này thật ra vẫn luôn làm Lý Vọng Thư bối rối.

Tuy rằng từ phía hắn, kết hợp với tình báo của Tiểu Ca và Uông Tàng Hải, hắn biết muốn đối phó Cổ Thần cần phải tập hợp đủ sức mạnh của các mảnh vỡ thiên thạch.

Nhưng bây giờ nghe ý của Tề Vũ, dường như bọn họ còn có phương pháp khác.

Rốt cuộc dù là Ngô Tà hay Tề Vũ, trên người hai người họ đều không có sức mạnh của mảnh vỡ thiên thạch.

Thế nhưng Tề Vũ lại chỉ lắc đầu, trong miệng phun ra ba chữ.

Không biết.

Lý Vọng Thư đã nghĩ đến rất nhiều câu trả lời, duy chỉ có không nghĩ đến sẽ là kết quả này.

Nhìn bộ dạng có chút mờ mịt của Tề Vũ, cũng không giống như cố ý lảng tránh, điều này khiến Lý Vọng Thư lập tức nóng nảy.

Không biết.

Ông không phải vừa nói cái gì mà nỗ lực của ba thế hệ sao.

Làm thế nào đối phó Cổ Thần, giải quyết sự kiện cuối cùng, ông lại nói với tôi là không biết.

Mập Mạp lúc này cũng bước lên, lạnh lùng nhìn Tề Vũ nói: Này, ông thật sự không nhìn ra hoàn cảnh hiện tại của mình sao.

Đừng tưởng rằng mình có quan hệ họ hàng với Lý thiếu là có thể không sợ hãi gì, béo gia ta đây không có giao tình gì với ông đâu.

Còn không thành thật khai báo, ông có tin ta nhét thẳng thuốc nổ

vào bụng ông không.

Thế nhưng đối mặt với lời uy hiếp của Mập Mạp, Tề Vũ vẫn lắc đầu: Ta thật sự không biết, hoặc là nói, căn bản không ai biết nên đối phó với Cổ Thần kia như thế nào.

Lúc trước quẻ tượng của ông ngoại cháu, giải ra đáp án chỉ nói, người có thể kết thúc tất cả chuyện này, là một người không tồn tại trên thế gian này.

Toàn bộ Cửu Môn, chỉ có Ngô Tà phù hợp với điểm này.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư lập tức ngây người, ngược lại Mập Mạp có chút sốt ruột truy hỏi.

Thiên Chân làm sao lại phù hợp.

Sao nó lại không tồn tại trên thế gian này.

Hôm nay ông mà không nói rõ ràng, xem béo gia ta có xử lý ông không.

Tề Vũ lúc này lại có vẻ nghiêm túc, nhìn Lý Vọng Thư nói: Ông ngoại cháu từng nói, Tề Thiên Đại Quẻ này có thể xuất hiện, tất cả đều là vì chuyện của Cửu Môn.

Cho nên người này, nhất định là người trong Cửu Môn, hoặc là người có liên quan sâu sắc với Cửu Môn.

Thế là họ âm thầm tìm kiếm rất lâu, kết quả lại chẳng thu được gì.

Chương 375

Căn bản không tìm thấy người phù hợp với quẻ văn, chỉ tìm được mấy người hơi gần giống.

Nhưng mọi người trong lòng đều rõ ràng, nếu quẻ văn đã nói như vậy, tuyệt đối không thể chỉ là gần giống.

Sau đó đúng lúc này, Trương Khởi Linh xuất hiện.

Tình hình của cậu ta, chắc các cháu tiếp xúc nhiều như vậy cũng nên rõ ràng.

Bí ẩn trên người cậu ta, còn có đặc điểm thỉnh thoảng mất trí nhớ lúc đó, đổi một góc độ mà nói, cậu ta không có ký ức, có phải là căn bản không tồn tại trên thế gian này không.

Nghe lời này, Mập Mạp sửng sốt một chút: Sao lại biến thành Tiểu Ca rồi.

Vừa rồi ông không phải còn nói người này là Ngô Tà sao.

Nghe ta nói hết đã.

Tề Vũ trừng mắt nhìn Mập Mạp một cái, rồi mới nói tiếp: Sự xuất hiện của Trương Khởi Linh rất phù hợp với đặc trưng của người giải quyết vấn đề trong quẻ văn.

Thế là chúng tôi bắt đầu tiếp cận, tìm hiểu cậu ta.

Nhưng đúng lúc này, hành động ở Tứ Cô Nương Sơn xảy ra vấn đề, toàn bộ Cửu Môn nguyên khí đại thương.

Trương Khởi Linh cũng bị Trương Đại Phật Gia bí mật giam cầm.

Lúc đó toàn bộ Cửu Môn bị cấp trên theo dõi sát sao, không ai dám mạo hiểm vào lúc này.

Khoảng thời gian đó có thể nói là thời khắc đen tối nhất của toàn bộ Cửu Môn.

Trong lúc đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, Trương Đại Phật Gia chết, Trương Khởi Linh cũng mất tích.

Ngay khi chúng tôi còn đang suy nghĩ làm thế nào để tìm được Trương Khởi Linh, thì Ngô Tà ra đời.

Sự ra đời của nó, phía sau còn có một đoạn chuyện xưa không ai biết.

Phải biết, trước khi nó ra đời, thật ra nó đã chết một lần.

Tim thai đã ngừng, người Ngô gia đều chuẩn bị làm phẫu thuật phá thai.

Nhưng nó lại trước khi phẫu thuật, lại sống lại một cách khó hiểu.

Thậm chí sau khi sinh ra, vẫn luôn khỏe mạnh, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Lần này lại khiến mọi người chú ý, tình huống của nó thậm chí còn giống người không tồn tại trên thế gian hơn cả Trương Khởi Linh.

Nói đến đây, Tề Vũ lại cười khổ một tiếng: Đương nhiên, đối với Ngô Tà và Trương Khởi Linh, rốt cuộc ai mới là người đó, mọi người cũng đều có ý kiến khác nhau.

Thế là dứt khoát làm tới cùng, coi cả hai người họ đều là người đó.

Thậm chí trước đó, chúng tôi còn cố ý sắp xếp hai người gặp nhau, chính là lần ở Lỗ Vương Cung.

Theo kế hoạch ban đầu của Ngô Tam Tỉnh, là thiết kế để hai người họ từ Lỗ Vương Cung bắt đầu, từng bước một bồi dưỡng sự

ăn ý, để cuối cùng cùng nhau đối mặt với sự kiện cuối cùng.

Chỉ là ai biết ngay từ đầu, cháu đã xuất hiện.

Nhưng cũng may toàn bộ kế hoạch đến bây giờ, cũng coi như đã quay về quỹ đạo.

Còn về việc làm thế nào để giải quyết sự kiện cuối cùng, tin rằng khi họ đến thời khắc đó, hẳn là tự mình sẽ hiểu.

Những người khác, bao gồm ta và Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Giải Vũ Thần vân vân, đều chỉ là vô tình hay cố ý đẩy nhanh tiến trình này mà thôi.

Cho nên ta mới nói, ta căn bản không biết nên đối phó với Cổ Thần như thế nào.

Rốt cuộc ta cũng không phải người trong quẻ văn, tất cả, đều chỉ có thể chờ hai người họ đi hết đoạn đường cuối cùng, mọi người mới có thể biết tình hình cụ thể.

Sai rồi.

Lúc này Lý Vọng Thư mặt không biểu cảm nhìn về phía Tề Vũ, trong miệng nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Điều này làm Tề Vũ sửng sốt một chút, có chút không hiểu.

Sai rồi.

Cái gì sai rồi.

Lý Vọng Thư thở dài một hơi, không nói gì, ngược lại duỗi tay cởi trói cho Tề Vũ.

Giờ phút này tuy bề ngoài hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn.

Bởi vì chỉ có chính hắn mới hiểu, cái gọi là người không tồn tại

trên thế giới này, vừa không phải là gã hay mất trí nhớ Tiểu Ca, cũng không phải là Ngô Tà suýt chết trong bụng mẹ.

Người thật sự không tồn tại trên thế giới này, phải là hắn, một kẻ xuyên việt mới đúng.

Cửu Môn ngay từ đầu đã sai rồi, đã chọn sai người, tự nhiên toàn bộ kế hoạch đều đang tiến triển theo một phương hướng sai lầm, dẫn đến kết quả hoàn toàn sai lầm hiện tại.

Chúng ta phải tăng tốc lên, Ngô Tà bọn họ bây giờ rất nguy hiểm.

Ta nói nhiều như vậy, cháu vẫn muốn tiếp tục đi tìm họ sao.

Nhìn thấy Lý Vọng Thư và Mập Mạp bắt đầu kiểm tra trang bị, Tề Vũ có chút không hiểu, bèn mở miệng khuyên nhủ: Mỗi người đều có nhiệm vụ của riêng mình, Ngô Tà và Giải Vũ Thần, những sự bồi dưỡng công khai và ngấm ngầm mà họ nhận được từ nhỏ, đều là vì ngày hôm nay.

Có thể nói, đây là số mệnh của họ.

Cháu nhất quyết phải đi làm gì.

Nghe ta, ở đây có một con đường nhỏ có thể thông ra bên ngoài, hai người các cháu từ đó đi ra ngoài, vĩnh viễn đừng quay lại.

Bây giờ cháu đã tiếp quản Cửu Môn, nếu cháu xảy ra chuyện, Cửu Môn không thể chịu đựng thêm một đả kích như vậy nữa.

Tề Vũ nói không thể không nói là hết lòng khuyên bảo, nhưng Lý Vọng Thư sau khi sắp xếp xong trang bị, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu.

Ông tự mình ra ngoài đi.

Ông nói đúng, mỗi người đến thế giới này, đều có sứ mệnh của riêng mình.

Mà tôi từ trước đến nay, đều có chút không hiểu tại sao mình lại đến thế giới này.

Hoặc là nói, thật ra trong lòng tôi đã sớm rõ ràng, chỉ là vẫn luôn trốn tránh mà thôi.

Nhưng lần này, tôi không muốn trốn tránh, cũng không thể trốn, bởi vì phía trước có lý do tôi không thể không đi, có người tôi không thể không cứu.

Nói rồi, Lý Vọng Thư từ trong ba lô lấy ra hai chai nước đưa cho Tề Vũ.

Tề Vũ nhận lấy nước, nhíu mày nhìn Lý Vọng Thư, trên khuôn mặt búp bê có chút kinh dị kia lộ ra vẻ khó hiểu sâu sắc.

Một lúc lâu sau, mới thở dài một hơi.

Cháu có biết phía trước nguy hiểm đến mức nào không.

Cháu xem những cái xác khô này, ngay cả ta không cẩn thận cũng bị trúng chiêu, hơn nữa cháu xem hình dạng của chúng, tất cả đều quay mặt về phía đỉnh núi.

Cách bố trí này cho thấy, sự tồn tại của chúng ở đây không phải để ngăn người ta đi vào, mà là để phòng ngừa thứ bên trong đi ra.

Bây giờ cháu hiểu con đường phía trước nguy hiểm đến mức nào rồi chứ.

Thế nhưng Lý Vọng Thư chỉ liếc qua một cái, liền đeo ba lô lên, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin nói: Là các người thiếu hiểu biết về Cổ Thần, và càng không hiểu biết về tôi.

Được rồi, không nói nữa, ông vẫn nên ra ngoài trước đi.

Nếu tiện, sau khi ra ngoài thay tôi liên lạc với Trương Nhật Sơn, bảo ông ta dẫn người đến tiếp ứng.

Chẳng phải chỉ là một Cổ Thần sao.

Sức mạnh của mọi người cùng một nguồn gốc, coi như là tôi năm đấu một, ưu thế lớn như vậy, lẽ nào còn không thắng nổi nó.

Dứt lời, liền nhấc chân đi về phía trên núi.

Mập Mạp thấy vậy, cũng mặc kệ Tề Vũ còn đang ngơ ngác đứng một bên, lập tức theo sau.

Chẳng mấy chốc, hai người xuyên qua những Ma Mỗ Huyết Đống dày đặc, đến cuối con đường nhỏ.

Ở cuối con đường là một vách đá vô cùng bằng phẳng và nhẵn bóng.

Chỉ là trên vách đá được trang trí đơn giản một chút, khiến nó trông giống như một cánh cửa lớn.

Không phải chứ, ai mà rảnh rỗi thế này.

Lại đi trang trí một bức tường thành một cánh cửa.

Chương 376

Đến một khe cửa cũng không có, nhìn thế nào cũng là một vách đá hoàn chỉnh mà.

Ái chà, Lý thiếu cậu có ngửi thấy không, mùi gì mà thơm thế nhỉ.

Lý Vọng Thư nhìn Mập Mạp nước dãi sắp chảy ra, cảm thấy cậu ta rất có thể là đói đến phát điên rồi.

Rốt cuộc bộ dạng cậu ta áp mặt vào vách đá mà hít lấy hít để, nhìn thế nào cũng có chút không bình thường.

Nhưng ngay khi hắn định mở miệng, mũi hắn cũng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Mấu chốt là mùi hương này không phải mùi hoa, mà là mùi thức ăn chính hiệu.

Từ khi tỉnh lại, hai người hoàn toàn chỉ uống nước để cầm đói.

Giờ phút này ngửi thấy mùi hương này, Lý Vọng Thư đột nhiên hiểu tại sao Mập Mạp lại lộ ra vẻ mặt đó.

Không nên nhỉ.

Đây là nơi rất sâu dưới lòng đất.

Mùi hương này, nghe giống như ở trong một bữa tiệc, mùi của các loại mỹ thực hòa quyện vào nhau, cậu nói xem, hai ta có phải lại trúng chiêu, rơi vào ảo giác rồi không.

Tuy rất tự tin vào khả năng kháng ảo thuật của mình, nhưng mùi thức ăn trước mắt quá chân thật, khiến Lý Vọng Thư không thể không nghi ngờ.

Mập Mạp nghe vậy lắc đầu, mà lại một lần nữa áp sát vào vách đá

ngửi ngửi.

Không phải ảo giác, mùi này thơm vãi chưởng.

Tôi có ở trong ảo giác cũng không thể ảo giác ra được mùi hương có tầng lớp phong phú như vậy.

Mùi hương là từ vách đá này tỏa ra, một hòn đá tỏa ra mùi thức ăn.

Nơi này đúng là cái gì cũng có thể có mà.

Nói rồi, Mập Mạp gần như dán cả người vào vách đá, ra vẻ như muốn ôm lấy mỹ thực.

Nhưng người vừa mới dán vào, liền như bị điện giật, bật lùi lại một bước.

Tình hình gì vậy, lúc nào cũng la hét ầm ĩ.

Hành động của Mập Mạp làm Lý Vọng Thư giật mình, nhưng Mập Mạp lại có vẻ mặt như gặp ma, giơ tay chỉ vào vách đá.

Có tiếng, sau vách đá có tiếng.

Tôi nghe thấy có người đang ăn tiệc.

Nghe vậy Lý Vọng Thư sửng sốt, thấy Mập Mạp không giống như đang nói dối, bèn bắt chước bộ dạng của cậu ta, áp tai vào vách đá.

Quả nhiên, chỉ cần áp tai vào là có thể nghe thấy tiếng ăn uống linh đình, cực kỳ giống cảnh náo nhiệt ở các bữa cỗ ở nông thôn.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn thậm chí còn nghe thấy giọng nói của mấy người rất quen thuộc.

Trong đó giọng của Ngô Tà là rõ nhất: Tôi nói này tam thúc, chúng ta thật sự cứ ngồi đây ăn tiệc thế này sao.

Không ăn thì làm gì.

Cảnh tượng vừa rồi cháu cũng thấy rồi, bây giờ chúng ta còn có thể tự mình ăn, nếu cháu dừng lại, đám người bên cạnh có lẽ sẽ đến đút cho chúng ta ăn đấy.

Tuy không quá quen thuộc với Ngô Tam Tỉnh, nhưng giọng nói của ông ta Lý Vọng Thư vẫn còn nhớ.

Sau đó liền nghe thấy giọng của Trương Hải Hạnh truyền đến: Không nói chúng ta nữa, các người nói xem Trương Khởi Linh và Gấu Chó, hai người họ đi theo con quái vật đó, liệu có nguy hiểm gì không.

Lý Vọng Thư còn muốn nghe tiếp, không ngờ lúc này bên trong vách đá lại truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Tần suất tiếng bước chân rất nhanh, ban đầu còn ở rất xa, sau mấy hơi thở đã cảm thấy đến gần, dường như là một đội người chạy chậm đến sau vách đá.

Lý Vọng Thư lúc này cũng không còn tâm trí nghe tiếp, vội vàng kéo Mập Mạp lùi lại vài bước.

Đồng thời rút súng ra, bày ra tư thế chiến đấu.

Mập Mạp tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Lý Vọng Thư căng thẳng như vậy, lập tức cũng căng thẳng theo.

Ngay khi hai người đang giơ súng chĩa vào vách đá, muốn xem trên vách đá sẽ xuất hiện biến hóa gì, thì vách đá vốn nhẵn như gương lại nứt ra một khe hở ở giữa.

Khe hở đó thẳng tắp, dường như vốn dĩ nên tồn tại, chia vách đá làm hai, thật sự biến thành hai cánh cửa.

Lúc trước tôi đã quan sát kỹ rồi, cả vách đá là một khối hoàn chỉnh, căn bản không có khe hở mà.

Mập Mạp vừa dứt lời, đã bị Lý Vọng Thư giơ tay ngăn lại.

Điều này làm Mập Mạp có chút kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá đang từ từ mở ra, ngoài một mảng bóng tối ra, chỉ có mùi thức ăn nồng nặc từ bên trong tràn ra.

Lý thiếu, cậu nói bên trong là gì.

Thơm thế này, lúc trước đi qua Bàn Đào Viên rồi, chẳng lẽ đây là nhà ăn của tiên nhân à.

Mập Mạp nói đùa một câu, nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy Lý Vọng Thư mặt mày nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào bóng tối sau cánh cửa đá, dường như ở đó đang đứng một thứ gì đó đáng sợ.

Mập mạp không nhìn thấy, nhưng Lý Vọng Thư lại thấy rất rõ ràng.

Sau khi vách đá mở ra, bên trong đứng đầy hai hàng Mãng Cổ Thi.

Những Mãng Cổ Thi này không giống những con hắn từng gặp trước đây, trên người không còn rách rưới nữa.

Tuy vẫn chỉ khoác những thứ trông như da thú rất nguyên thủy, nhưng vừa nhìn đã có cảm giác chúng được mặc quần áo chỉnh tề.

Quan trọng nhất là, những Mãng Cổ Thi này không nhào tới tới tấp khi nhìn thấy hắn như trước.

Mặc dù không thể nhìn ra biểu cảm gì trên khuôn mặt méo mó của chúng, nhưng Lý Vọng Thư lại cảm nhận được một cảm giác đã chờ ở đây từ lâu.

Sự thật đúng là như vậy, thấy Lý Vọng Thư đứng yên tại chỗ, những Mãng Cổ Thi kia chia ra hai bên cửa, vậy mà lại làm ra tư thế mời vào.

Cảnh tượng trái ngược này khiến hắn nhất thời có chút luống

cuống, không biết nên tỏ ra sợ hãi hay nên bật cười.

Nhưng việc đã đến nước này, Lý Vọng Thư cũng sớm không còn đường lui.

Nếu có thể không động thủ, hắn cũng vui vẻ giữ gìn thể lực.

Thế là hắn kéo Mập mạp, ra hiệu cho cậu ta đi theo mình, rồi bước vào trong vách đá.

Thấy vậy, những Mãng Cổ Thi kia liền như nhân viên tiếp tân ở cửa nhà hàng, đi trước dẫn đường ở một khoảng cách không xa không gần.

Khi cả hai lần lượt bước vào, hai cánh cửa trên vách đá lại từ từ đóng lại, trở về thành một vách đá bằng phẳng.

Đi vào bên trong, Lý Vọng Thư mới phát hiện, ngoài việc bốn phía tối đen như mực, trên người những Mãng Cổ Thi dẫn đường phía trước lại đang tỏa ra những luồng ánh lửa.

Nhìn kỹ lại, trên tay những Mãng Cổ Thi đó đều cầm một vật chiếu sáng giống như đèn lồng.

Nhưng trên đèn lồng không phải ánh nến, mà là xương của một loài động vật nào đó, trên xương còn đang nhảy múa ngọn lửa màu xanh đậm.

Lý Vọng Thư thấy thì cũng không có gì, nhưng Mập mạp bên cạnh rõ ràng rất căng thẳng.

Hai tay cậu ta siết chặt cánh tay Lý Vọng Thư, miệng lí nhí nói: Lý thiếu, chúng ta thật sự phải đi theo đám lửa ma trơi này sao.

Cậu không phát hiện ra à, chúng ta đi nhanh thì đám lửa ma trơi đó cũng nhanh, chúng ta đi chậm thì chúng cũng chậm.

Điều này chứng tỏ đám cô hồn dã quỷ này đang nhắm vào hai

chúng ta, biết đâu lại muốn bắt hai ta làm kẻ chết thay.

May mà lúc nãy tôi uống nhiều nước, cậu nói xem bây giờ tôi có nên tè một bãi để phá giải không.

Thấy trong giọng nói của Mập mạp có chút run rẩy, Lý Vọng Thư vội vàng trấn an: Yên tâm đi.

Phía trước không có cô hồn dã quỷ.

Nghe vậy, Mập mạp vừa định thở phào một hơi thì Lý Vọng Thư lại nói tiếp: Phía trước là một đám Mãng Cổ Thi đang dẫn đường cho chúng ta.

Xem tình hình hiện tại thì không giống như muốn động thủ.

Nhưng nếu cậu mà tè vào chúng nó, hậu quả thế nào thì tôi cũng không chắc lắm, hay là cậu thử xem.

Lý Vọng Thư cố ý nói đùa, thật sự là mọi thứ xung quanh đều khiến hắn cảm thấy một áp lực không tên.

Hắn sợ chưa đến nơi, bản thân đã không chịu nổi áp lực trước.

Đi được một lúc, phía trước bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng, những Mãng Cổ Thi kia đột ngột tăng tốc.

Lý Vọng Thư đang cảm thấy tò mò thì thấy những Mãng Cổ Thi đó lại lần nữa chia ra hai bên, làm ra tư thế chào đón.

Chương 377

Mập mạp, xem ra lần này, chúng ta thật sự đã đến nơi rồi.

Nói xong, Lý Vọng Thư liền kéo Mập mạp tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lần này, hắn đi rất cẩn thận, đặc biệt là khi đi qua những Mãng Cổ Thi kia, cả người đều căng cứng.

Chỉ cần phát hiện điều gì bất thường, hắn sẽ lập tức ra tay phản kích.

Nhưng lần này, những Mãng Cổ Thi đó dường như thật sự không có ý định động thủ.

Cho đến khi cả hai hoàn toàn đi qua bên cạnh chúng, chúng cũng không có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Ngược lại, sau khi hai người đi qua, tất cả đều quay người, đi về con đường đã qua, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Lý Vọng Thư thấy vậy, vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa không khỏi dừng bước.

Chỉ thấy bên ngoài thông đạo này là một khoảng trống cực kỳ lớn.

Xung quanh khoảng trống, phân bố đều đặn không ít những tảng đá tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt.

Điều này khiến toàn bộ hang động được bao phủ một lớp ánh huỳnh quang quỷ dị.

Tuy không thể nói là soi rõ từng chi tiết, nhưng cảnh tượng bên trong hang động cũng có thể cho người ta thấy được đại khái.

Nhưng cũng chính vì vậy, Lý Vọng Thư mới cảm thấy một trận

da đầu tê dại.

Chỉ thấy dưới đáy hang động đặt mười mấy chiếc bàn đá.

Những chiếc bàn đá này trông rất nguyên thủy, ngoài việc miễn cưỡng có thể nhận ra là cái bàn ra thì không có bất kỳ trang trí nào khác.

Bàn rộng khoảng 3 mét, trên mặt bày đầy những thứ đen sì không rõ tên, không ngừng tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Còn chiều dài của bàn đá thì nhìn một cái không thấy điểm cuối, chỉ trong phạm vi mắt thường có thể thấy được cũng đã vượt quá 100 mét.

Đương nhiên, mười mấy cái bàn đá cũng không có gì, điều thật sự khiến Lý Vọng Thư cảm thấy nguy hiểm là những vị khách đang ngồi bên cạnh bàn đá, bày ra bộ dạng đang dự tiệc.

Bánh chưng, sao lại có nhiều bánh chưng như vậy.

Hơn nữa xem bộ dạng này, mẹ nó còn toàn là bánh chưng lâu năm.

Mập mạp thật sự đang sợ hãi, Lý Vọng Thư thậm chí có thể cảm nhận được cơ thể cậu ta đang run nhẹ.

Bánh chưng ở đây có đủ loại hình thù kỳ quái, nhưng con nào cũng cho người ta một cảm giác nặng nề của lịch sử.

Tóm lại, mỗi con bánh chưng trên người đều toát ra ba chữ không dễ chọc.

Hơn nữa với số lượng trước mắt, không tính những nơi xa không thấy rõ, chỉ trong tầm nhìn, mỗi bàn đã có mấy trăm con.

Mười mấy cái bàn, vậy là hơn một ngàn con bánh chưng, nếu chúng nổi điên lên, chỉ bằng hai người họ thì căn bản không thể đối phó nổi.

Mà giữa các bàn đá, còn có một số bánh chưng, giống như người phục vụ, đang đi đi lại lại không ngừng.

Lý Vọng Thư nhìn rõ, những con bánh chưng đang đi lại đó, phía sau đều có Mãng Cổ Thi điều khiển.

Nhìn tổng thể, nơi này giống như đang tổ chức một bữa yến tiệc long trọng.

Chỉ là hình thức của yến tiệc có vẻ hơi nguyên thủy mà thôi.

Lúc này, một trong những người phục vụ dường như đã nhìn thấy hai người, lập tức đi đến trước mặt họ, vẫy vẫy tay.

Làm sao bây giờ.

Bọn chúng phát hiện ra chúng ta rồi.

Muốn động thủ thì đã sớm động thủ rồi, bây giờ những con bánh chưng này không chủ động tấn công, chứng tỏ chúng ta vẫn chưa kích động đến chúng.

Đã đến đây rồi, chúng ta cứ đi theo xem sao, rốt cuộc nơi này đang làm trò quỷ gì.

Dứt lời, Lý Vọng Thư và Mập mạp nhấc chân đi theo sau con bánh chưng phục vụ kia, chậm rãi tiến về trung tâm yến tiệc.

Khi đến gần, hai người mới phát hiện, bánh chưng ở đây không những nhiều mà niên đại tồn tại cũng vượt xa sức tưởng tượng.

Trên người không ít bánh chưng, ngoài việc tích tụ một lớp bụi dày, bản thân chúng đã có dấu hiệu hóa thạch.

Trong đó có mấy con bánh chưng thậm chí đã thành thứ gì đó giống như bán hóa thạch.

Đúng lúc này, con bánh chưng phục vụ đột nhiên dừng bước.

Đang lúc Lý Vọng Thư và Mập mạp còn chưa hiểu chuyện gì, thì thấy tất cả bánh chưng xung quanh không biết từ lúc nào đã đổ dồn ánh mắt về phía họ.

Xong rồi, xem tình hình này, hai chúng ta hình như bị chúng nó coi là món chính của bữa tiệc.

Chẳng trách đã bao nhiêu năm rồi mà trên bàn đá vẫn còn đồ ăn, xem ra nguyên liệu đều là những kẻ xui xẻo tự tìm đến cửa giống chúng ta.

Nghe Mập mạp nói, Lý Vọng Thư vội vàng đặt tay lên cò súng.

Đồng thời ánh mắt không ngừng quét khắp nơi, muốn tìm ra một con đường thoát thân.

Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến giọng của Ngô Tà: Mau tìm chỗ ngồi xuống, chỉ cần ngồi xuống bắt đầu ăn, những con bánh chưng này sẽ không tấn công chúng ta.

Nhìn theo hướng có tiếng nói, chỉ thấy bên cạnh một chiếc bàn cách đó không xa, Ngô Tà, Giải Vũ Thần, hai anh em Trương Hải Hạnh, thậm chí cả chú ba Ngô Tam Tỉnh đều đang cẩn thận ngồi một bên.

Mỗi người trong tay đều cầm một khối đồ vật đen sì, đang từng miếng nhỏ đưa vào miệng.

Thấy vậy, Lý Vọng Thư và Mập mạp cũng chẳng màng gì khác, dứt khoát bước nhanh đến bên cạnh họ, chen mông vào ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, liền thấy chú ba đưa qua một khối đồ vật đen sì, đồng thời nhỏ giọng nói: Nhanh cắn một miếng, nếu không e là những con bánh chưng này không kìm được đâu.

Yên tâm, đây là Kỳ Lân Kiệt, ăn một chút không sao.

Dù trong lòng không muốn, nhưng đối mặt với ánh mắt của hơn một ngàn con bánh chưng, Lý Vọng Thư vẫn cắn một miếng nhỏ, ra vẻ đang nhai nuốt.

Quả nhiên, khi hắn và Mập mạp bắt đầu ăn, những con bánh chưng xung quanh liền lần lượt dời đi ánh mắt, lại trở về trạng thái giống như những bức tượng điêu khắc ban đầu.

Ngay cả con bánh chưng phục vụ dẫn hai người đến, cùng với Mãng Cổ Thi sau lưng nó, cũng đều lần lượt rời đi, chậm rãi đi đến nơi khác.

Lý Vọng Thư nhìn trái nhìn phải, phát hiện những con bánh chưng gần mọi người đều vì niên đại xa xưa mà chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, hắn không khỏi nhỏ giọng hỏi: Rốt cuộc là tình hình gì vậy.

Sao các cậu lại ở đây.

Tam thúc, sao chú lại ở nơi này, còn nữa, Tiểu ca và Gấu Chó đâu rồi.

Nghe loạt câu hỏi của Lý Vọng Thư, mấy người kia đều lắc đầu với vẻ mặt cười khổ.

Ngô Tà càng bất đắc dĩ nói: Chúng tôi cũng không biết làm sao lại đến đây, sau khi bị cái khối silicon lớn kia nuốt vào, tôi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lúc tỉnh lại thì mấy người chúng tôi đã ngồi ở đây rồi.

Còn Tiểu ca và Người mù, từ lúc chúng tôi tỉnh lại đã không thấy hai người họ đâu.

Nghe Ngô Tà nói xong, Lý Vọng Thư lại quay đầu nhìn về phía chú ba: Tam thúc, nói đi, bây giờ là tình hình gì.

Đừng có nghĩ đến việc bịa chuyện nữa, ở bên ngoài chúng cháu đã gặp Tề Vũ, những gì cần nói ông ấy đã nói cho cháu biết rồi.

Nghe vậy, trên mặt chú ba lộ ra một chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh đã che giấu đi, ngay sau đó bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Thi quốc yến ở lăng mộ thiên hạ đệ nhị, có lẽ chính là bắt chước nơi này.

Chỉ là sự nguy hiểm ở đây, tuyệt không phải lăng mộ thiên hạ đệ nhị có thể so sánh.

Điều này cũng dẫn đến kế hoạch của chúng ta, ở đây đã xảy ra một chút vấn đề nhỏ.

Vấn đề gì.

Mập mạp vội vàng hỏi, nhưng nói chuyện có vẻ hơi ngọng nghịu.

Cũng không biết cậu ta nghĩ thế nào, có lẽ là thật sự đói quá rồi.

Những người khác đều chỉ ăn từng miếng nhỏ cho có lệ.

Gã này nghe nói thứ đang ăn là Kỳ Lân Kiệt, vậy mà lại tự mình ra tay, chọn một miếng siêu to từ trên bàn đá, ăn lấy ăn để.

Chú ba nhìn bộ dạng ngấu nghiến của Mập mạp, nhỏ giọng nói: Theo tư liệu trước đây của chúng ta, nơi này chính là nơi ở của Cổ Thần.

Theo cách nói của Bôn giáo, vị Cổ Thần này hẳn được gọi là 『Lỗ』, cũng là một trong 33 phi nhân.

Chương 378

Chỉ là xem cách bài trí ở đây, tôi lại rất khó liên hệ nơi này với Lỗ.

Ngược lại càng giống như có người cố ý bài trí nơi này thành cảnh tượng Bàn Đào Yến trong thần thoại truyền thuyết.

Dù sao thì những con bánh chưng xung quanh đây đều thuộc 33 phi nhân.

Trong một số truyền thuyết tôn giáo, nói chúng là thần tiên cũng không ngoa.

Kế hoạch đến đây thì bị đình trệ, bởi vì chúng ta chỉ cần cử động, những con bánh chưng xung quanh sẽ lập tức chú ý đến chúng ta.

Điều này khiến chúng ta căn bản không thể hành động để tìm ra Lỗ thật sự.

Còn về Tiểu ca và Gấu Chó, tôi có mơ hồ nhìn thấy họ đi về phía sâu hơn.

Nghe vậy, Lý Vọng Thư đang định mở miệng thì Ngô Tà bên cạnh không nhịn được: Mẹ kiếp, Tam thúc, lúc nãy chú còn nói chưa thấy hai người họ mà.

Hóa ra chú nói dối không chớp mắt luôn à.

Chú ba cũng không xấu hổ, ngược lại còn hung hăng lườm Ngô Tà một cái.

Lúc nãy chỉ có mấy người chúng ta, tôi nói có ích gì không.

Ngoài việc khiến các cậu kích động, đi chịu chết vô ích, còn có hiệu quả nào khác sao.

Tam gia nói không sai.

Mập mạp gật đầu rất nghiêm túc: Thiên Chân, cậu cũng đừng trách Tam gia, thực lực của cậu thế nào, mọi người trong lòng đều biết rõ.

Nhưng bây giờ Béo gia ta đã đến đây, sẽ không để Tiểu ca và Người mù xảy ra chuyện, cậu nói đúng không, Lý thiếu.

Lý Vọng Thư không để ý đến trò hề của Mập mạp, mà nhìn về phía chú ba tiếp tục hỏi: Vậy bây giờ Tam thúc có kế hoạch gì.

Chú ba cười khổ lắc đầu: Nói thật, hoàn toàn không có.

Kế hoạch ban đầu, vạch ra đến đây là sẽ đối mặt với thần Lỗ.

Ai mà ngờ được, nơi này lại cất giấu nhiều bánh chưng và một bữa yến tiệc lớn như vậy.

Đương nhiên quan sát lâu như vậy, tôi cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Chú ba nói đến đây, ánh mắt mọi người đều tập trung vào ông ta.

Dù sao tình hình hiện tại, nói là đã rơi vào cục diện cửu tử nhất sinh cũng không quá đáng.

Bị nhiều bánh chưng như vậy vây quanh, chỉ cần một chút sơ suất, có lẽ cuối cùng thật sự đến cặn bã cũng không còn.

Thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sáng rực, chú ba khẽ mỉm cười.

Tôi phát hiện, những con bánh chưng xung quanh này thật ra không có gì đáng sợ.

Chúng giống như những cỗ máy được lập trình sẵn, chỉ cần chúng ta đang ăn, chúng sẽ không để ý đến chúng ta.

Cho dù chúng ta rời đi, chúng cũng sẽ không có phản ứng gì.

Chú ba vừa nói, vừa nhanh chóng đứng dậy, từ phía đối diện Lý Vọng Thư, nhanh như chớp lách sang ngồi cạnh hắn, thậm chí còn đẩy Mập mạp sang một bên.

Nhưng những con bánh chưng xung quanh quả nhiên coi như không thấy hành vi của chú ba.

Thấy vậy, chú ba đắc ý cười cười, ngay sau đó chỉ vào những con bánh chưng phục vụ không ngừng đi lại khắp nơi nói: Phiền phức thật sự chính là đám đó, đám đó giống như giám thị kỷ luật, nơi nào có gió thổi cỏ lay, chúng sẽ xuất hiện đầu tiên.

Nói rồi, chú ba lấy ra một chiếc đèn pin, bật lên rồi nhanh chóng ném ra xa.

Quả nhiên, đám bánh chưng phục vụ bị Mãng Cổ Thi điều khiển kia, như ruồi bọ ngửi thấy mùi phân, nhanh chóng vây lại.

Đến lúc này, chú ba mới đầy mong đợi nhìn Lý Vọng Thư, nhỏ giọng nói: Chỉ cần nghĩ cách thu hút sự chú ý của đám đó, chúng ta cũng coi như tiến có thể công, lui có thể thủ.

Lý Vọng Thư trầm ngâm một hồi, nhìn những con Mãng Cổ Thi đang dần tản ra, lại quay đầu nhìn về phía sâu trong yến tiệc, miệng nhàn nhạt nói: Tam thúc lúc nãy nói, có người đã bài trí nơi này thành bộ dạng Bàn Đào Yến trong thần thoại.

Nhưng cháu lại cảm thấy, càng giống như có người đã từng đến đây, nhìn thấy tất cả những điều này, rồi mang những gì thấy được ở đây ra ngoài, mới có thần thoại về Bàn Đào Yến.

Nghe vậy, chú ba sững sờ, nhưng cũng không phản bác, mà cẩn thận hỏi: Vậy ý của cậu là.

Nếu là Bàn Đào Yến, vậy chắc chắn phải có một chủ nhân của bữa tiệc.

Chúng ta đã đến đây, lại còn ăn đồ của người ta, không chào hỏi chủ nhân một tiếng thì thật không thể nói nổi.

Nói xong, Lý Vọng Thư liền rút dao găm ra, hung hăng rạch một đường trên lòng bàn tay mình, máu tươi tức khắc túa ra.

Thấy cảnh này, mắt chú ba thiếu chút nữa thì lòi ra ngoài.

Cậu điên rồi, ở đây nhiều bánh chưng như vậy, thấy máu chẳng phải sẽ thi biến hết sao.

Lý Vọng Thư không để ý đến chú ba, trở tay vẩy máu trên tay ra ngoài.

Sau đó lập tức lấy băng gạc ra, băng kín vết thương.

Sợ không an toàn, lo lắng mùi máu sẽ thấm ra, hắn thậm chí còn lấy băng dính ra, quấn rất nhiều vòng quanh tay.

Cũng như lời chú ba nói, ở đây có nhiều bánh chưng như vậy, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi, việc thi biến là không thể tránh khỏi.

Chỉ thấy một số bánh chưng xung quanh còn chưa hoàn toàn hóa thạch đều bắt đầu có phản ứng.

Mà những con bánh chưng có phản ứng đó, những con Mãng Cổ Thi không ngừng đi lại xung quanh cũng phát hiện điều bất thường, từ từ bắt đầu tiến lại gần những con bánh chưng đang cựa quậy.

Lúc này Lý Vọng Thư không động đậy, mà lặng lẽ quan sát sự thay đổi xung quanh, đồng thời nhỏ giọng nói: Nơi này tồn tại quá lâu rồi, lâu đến mức đại bộ phận bánh chưng ở đây đều đã mục nát.

Cho nên đừng nhìn ở đây có nhiều bánh chưng như vậy, những con thật sự còn có thể thi biến, thực ra chưa đến một phần mười.

Những người khác thấy vậy cũng gật gật đầu, ít nhất là những con bánh chưng gần họ đây, không một con nào có thể động đậy.

Chú ba lúc này vẫn nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi: Những con bánh chưng và Mãng Cổ Thi kia sắp đến rồi, cậu định làm thế nào.

Không vội, đợi chúng nó đến đông đủ, cho chúng nó một mẻ lớn, đến lúc đó mọi người tùy cơ ứng biến.

Nói rồi, Lý Vọng Thư quay đầu nhìn về phía Mập mạp, nhướng mày.

Mập mạp thì với vẻ mặt gian xảo lấy ra một khối thuốc nổ từ trong túi.

Chuẩn bị sẵn rồi, bom tối thượng làm theo yêu cầu của cậu, ngoài thuốc nổ ra, bên ngoài còn bọc đầy mảnh đồng làm mảnh đạn.

Chỉ là cái thứ này, cậu chắc chắn muốn dùng ở đây à.

Không phải nói để dành cho trùm cuối sao.

Ít nói nhảm đi, không dùng nữa e là đến mặt Cổ Thần cũng không thấy được.

Lý Vọng Thư nói, giật lấy khối thuốc nổ, trở tay ném đến nơi máu của hắn rơi nhiều nhất.

Sau đó cùng những người khác, giả vờ tập trung ăn tiệc, nhưng khóe mắt lại luôn nhìn chằm chằm vào khu vực gần khối thuốc nổ.

Không lâu sau, những con bánh chưng ngửi thấy mùi máu tươi đều lần lượt tập trung lại gần đó.

Chúng bắt đầu tìm kiếm nơi máu tươi rơi xuống.

Mà những con Mãng Cổ Thi đóng vai trò phục vụ yến tiệc ở phía sau cũng đang từ từ đến gần, xem ra là muốn bắt những con bánh chưng đi lung tung này trở về.

Thấy những con Mãng Cổ Thi kia vừa đến bên cạnh những con bánh chưng đầu tiên, những con bánh chưng đó vậy mà có thể từ bỏ

khao khát máu tươi, có xu hướng quay đầu lại, lần này khiến Mập mạp lo lắng.

Dù sao thì nơi tổ chức yến tiệc quá lớn, bánh chưng và Mãng Cổ Thi đi đi lại lại, căn bản không thể tập trung lại được.

Nếu bây giờ cho nổ, sẽ không gây ra sát thương lớn đâu.

Không sao, xem tôi đây.

Lý Vọng Thư nói, lập tức nheo mắt lại, sức mạnh thiên thạch trong người điên cuồng vận chuyển.

Mà ở cạnh khối thuốc nổ, nhóm bánh chưng đầu tiên bị Mãng Cổ Thi khuyên quay lại đang chuẩn bị quay đầu, không ngờ mặt đất nơi đó lại đột nhiên sụp xuống.

Tuy sụp không sâu, chỉ khoảng 1 mét, nhưng vừa vặn lại khiến cả nhóm đầu tiên đến đó bị mắc kẹt.

Bánh chưng chỉ số thông minh không cao, cơ bản là hoạt động theo bản năng.

Mà Mãng Cổ Thi cũng chỉ có thể thực hiện những nhiệm vụ tương đối đơn giản.

Cho nên biến cố bất ngờ này đã ngăn chặn chúng rời khỏi phạm vi sát thương của quả bom một cách hiệu quả.

Chỉ là nhìn những con bánh chưng còn đang lần lượt kéo đến từ xa, Mập mạp vẫn không nhịn được lo lắng nói: Lý thiếu, hay là tôi đào cái hố to hơn chút nữa, nếu không chưa đợi đám sau đến, đám trước này đã bò ra rồi.

Không sao, chúng không ra được đâu.

Theo lời Lý Vọng Thư, chỉ thấy trong hố đột nhiên vươn ra rất nhiều cánh tay giống như ngọc thạch, kéo những con bánh chưng

muốn bò ra ngoài trở lại hố.

Mật Lạc Đà.

Tuy những Mật Lạc Đà mà Lý Vọng Thư tạo ra, bất kể là sức chiến đấu hay số lượng, đều không thể chống lại những con bánh chưng và Mãng Cổ Thi kia.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần là kéo dài thời gian và quấy rối, thì hiệu quả có thể nói là hoàn hảo.

Đánh không lại thì trốn dưới lòng đất dùng chiêu hiểm, nhất thời số lượng bánh chưng trong hố lớn càng lúc càng nhiều.

Hơn nữa vì sự tấn công của Mật Lạc Đà, quỹ đạo hành động của những con bánh chưng và Mãng Cổ Thi dường như đều bị xáo trộn.

Chúng cũng không vội vã quay về dự tiệc nữa, ngược lại còn triển khai phản kích vào những tảng đá dưới lòng đất.

Nhìn những con bánh chưng tụ tập ngày càng đông, Lý Vọng Thư nhanh chóng quyết đoán, nhẹ giọng hô một tiếng: Đi.

Những người khác đã sớm chờ tín hiệu của hắn, nghe vậy không chút do dự, đồng loạt lao hết tốc lực về phía sâu trong yến tiệc.

Ban đầu Lý Vọng Thư còn lo lắng, bọn họ có thể sẽ bị đuối sức.

Nhưng nhìn một người chạy nhanh hơn một người, thậm chí ngay cả chú ba cũng bộc phát ra tốc độ chưa từng có, hắn liền biết mình lo thừa.

Chương 379

Sau khi chạy được một đoạn, theo tiếng Mập mạp hô Mọi người nằm xuống. , phía sau liền truyền đến một tiếng nổ lớn, toàn bộ hang động dường như cũng trở nên rung chuyển trong tiếng nổ.

Phía trên còn lác đác rơi xuống không ít đá vụn, rơi vào người, đau điếng.

Vụ nổ không chỉ uy lực lớn mà hiệu quả cũng cực kỳ tốt.

Mọi người nằm rạp trên mặt đất một lúc, sau đó lại chen vào trước một bàn đá, giả vờ ăn một hồi lâu.

Cho đến khi bụi mù tan hết, cũng không thấy có con bánh chưng hay Mãng Cổ Thi nào đi ra, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, không đợi Lý Vọng Thư mở lời, liền thấy tất cả mọi người tản ra, tìm chỗ trốn để đi giải quyết nỗi buồn.

Một lúc lâu sau, họ mới lần lượt tụ tập lại.

Vừa đến nơi, chú ba liền lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt nhìn Lý Vọng Thư.

Tôi đã nói rồi mà, không cần hành động thiếu suy nghĩ là đúng, các người xem, cháu đích tôn nhà họ Lý vừa đến, vấn đề chẳng phải được giải quyết dễ dàng sao.

Nghe chú ba nói, trong lòng Lý Vọng Thư lại không có nhiều gợn sóng, ngược lại còn có chút lo lắng.

Dù sao từ lăng mộ thiên hạ đệ nhị đến đây, đã mất quá nhiều thời gian.

Từ tình hình vừa rồi xem ra, những Mãng Cổ Thi ban đầu bị nó dẫn đến châu Phi, có lẽ đã lần lượt quay trở lại.

Theo tình hình hắn thấy ở châu Phi, số lượng Mãng Cổ Thi tuyệt đối không chỉ có những con vừa bị nổ chết.

Đương nhiên, ngoài Ngô Tà có thể mơ hồ nhìn thấy Mãng Cổ Thi, những người khác hoàn toàn không có khái niệm về điều này.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, mọi người đã chạy trong sảnh yến tiệc này một lúc lâu, nhưng vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng của Tiểu ca và Gấu Chó.

Không phải Lý Vọng Thư nghi ngờ thực lực của hai người, mà là nơi quỷ quái này quá mức dị thường, những kinh nghiệm của họ ở đây chưa chắc đã hữu dụng.

Đặc biệt là Tiểu ca, dọc đường đi thi thể của người nhà họ Trương đã thấy quá nhiều rồi.

Có thể nói, con đường này đã thể hiện một cách hoàn hảo một ngàn cách chết của người nhà họ Trương, danh tiếng cấm địa của nhà họ Trương quả là danh xứng với thực.

Nếu mọi người đều không sao, vậy thì đi thôi, tiếp tục đi tìm Tiểu ca bọn họ.

Nhưng Lý Vọng Thư lần này vừa dứt lời, liền thấy Mập mạp với vẻ mặt nghi hoặc gãi gãi đầu, sau đó ngẩng lên, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Trời đất quỷ thần ơi, các người mau xem, trên đó là cái gì vậy.

Sao lại nhiều tóc thế.

Nghe Mập mạp nói, tất cả mọi người không nhịn được ngẩng đầu lên, liền thấy trên đỉnh hang động, rủ xuống vô số sợi tơ đen.

Mấu chốt là những sợi tơ đen giống như tóc này không phải đứng yên bất động, mà giống như sóng biển, không ngừng cuồn cuộn trên đỉnh.

Trong đó còn có không ít sợi đang từ từ buông xuống.

Lý Vọng Thư tuy không rõ những thứ giống như tóc này là gì, nhưng theo kinh nghiệm trước đây của hắn, liền lập tức ra lệnh: Lửa.

Dùng lửa, cẩn thận đừng để mấy thứ này quấn vào.

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, Trương Hải Hạnh bên cạnh lập tức đốt một que pháo sáng lạnh.

Những thứ giống như tóc kia dường như có mắt, lập tức đồng loạt tránh khỏi vị trí của mọi người.

Thấy lửa quả nhiên hữu dụng, Mập mạp dứt khoát rút súng bắn pháo hiệu ra, liên tục bắn mấy phát lên đỉnh hang động.

Giây tiếp theo, sức nóng của pháo sáng tức khắc đốt cháy đám tóc phủ kín đỉnh hang.

Nhưng những sợi tóc này dường như có sinh mệnh, sau một hồi cuộn trào, đại bộ phận tóc đều tránh khỏi chỗ bị cháy.

Mãi đến lúc này, mọi người mới thấy rõ, dưới lớp tóc, vậy mà lại cất giấu một chiếc bàn ăn khổng lồ, cứ như vậy treo lơ lửng giữa không trung.

Xung quanh bàn ăn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vài người đang ngồi.

Trong đó có một người mặc hoa phục tinh xảo, tóc hướng về phía trước, nối liền thành một khối với những sợi tơ đen trên đỉnh hang động.

Người đó ngồi ở vị trí chủ tọa, cúi đầu bình tĩnh nhìn xuống đám

người Lý Vọng Thư.

Mặc dù cả khuôn mặt bị tóc che khuất, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một đôi mắt lạnh băng, đang từ trên cao nhìn chằm chằm vào họ.

Đây không phải đều là tóc của nó chứ.

Đây là cái gì.

Tổ tông của Cấm bà sao.

Mập mạp có chút kinh hãi thán phục một câu, nhưng sự chú ý của Lý Vọng Thư lại hoàn toàn đặt ở bên cạnh chủ nhân của mái tóc.

Chỉ thấy hai bóng người trông như xác khô, ngồi ở hai bên, đang từ từ đưa tay cầm đồ trên bàn bỏ vào miệng.

Đương nhiên, điều khiến người ta cảm thấy khó tin nhất không phải là xác khô biết cử động và đang ăn, mà là hai bộ xác khô này rõ ràng đang mặc quần áo cùng kiểu với bọn Lý Vọng Thư.

Là Tiểu ca và Gấu Chó, chỉ là sao hai người họ lại biến thành bộ dạng này.

Mọi người đều không ngốc, tuy hai bộ xác khô trông quỷ dị, nhưng vẫn nhận ra ngay thân phận của họ.

Nghĩ cách lên cứu người.

Bất kể Tiểu ca và Gấu Chó đã gặp phải chuyện gì, Lý Vọng Thư vẫn đưa ra quyết định ngay lập tức.

Nhưng lời hắn vừa dứt, liền thấy Mập mạp chỉ lên trên nói: Có lẽ không cần chúng ta lên đâu, chúng nó xuống rồi.

Chỉ thấy cả chiếc bàn ăn khổng lồ trên đó, vậy mà thật sự đang từ từ hạ xuống.

Đợi bàn ăn rơi xuống mặt đất, mọi người mới thấy rõ, toàn bộ bàn ăn đều bị những sợi tóc đó treo lên.

Xung quanh bàn ăn, ngoài Tiểu ca và Gấu Chó đã tiều tụy, như thể cơ thể bị rút cạn, đang ăn uống một cách máy móc và chậm chạp, hai bên còn có ba chiếc ghế.

Mà trên mỗi chiếc ghế đều ngồi một xác khô hình thể khổng lồ, mặt mũi hung ác.

Trong lòng mỗi xác khô còn ôm một thi thể nhỏ nhắn hơn.

Nhưng những xác khô này dường như vì niên đại xa xưa mà đã hoàn toàn hóa thạch, đến bánh chưng cũng không tính là.

Chỉ có xác khô ngồi ở ghế chủ tọa, tóc che trời lấp đất phủ kín toàn bộ hang động, vẫn lạnh lùng nhìn mọi người, không có động tác gì khác.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh bỗng nhiên đến gần sau lưng Lý Vọng Thư, nhỏ giọng nói: Lần này phiền phức lớn rồi, nếu theo như cậu nói lúc nãy, những câu chuyện thần thoại đó rất có thể là do người từng ra khỏi đây miêu tả lại cảnh tượng ở đây.

Vậy thì những người ngồi trên bàn này, xem ra đều là một số thần linh trong Bôn giáo.

Hơn nữa cậu xem họ đều có đôi có cặp, người ngồi là Chủ Thần, người Chủ Thần ôm hẳn là Minh phi tương ứng.

Nhưng cậu xem người ngồi ở ghế chủ tọa kia, tóc dài như vậy, xem ra chỉ là Minh phi, Chủ Thần không thấy đâu.

Lý Vọng Thư lúc này cũng sau lưng ứa mồ hôi lạnh, những người khác có lẽ không có cảm giác, nhưng nữ thi tóc dài kia vừa xuất hiện, liền có một luồng áp lực khổng lồ không ngừng phát ra từ trên người nó.

Loại áp lực này khác với những áp lực tâm lý khác, theo hắn thấy nó càng giống như sức mạnh của đốm đen, từ trên người nữ thi đó ồ ạt kéo đến.

Đặc biệt là trên đầu nữ thi kia, tuy không nhìn thấy mặt nó, nhưng loại sức mạnh đến từ thiên thạch này, Lý Vọng Thư tự tin sẽ không nhận nhầm.

Mọi người còn đang do dự, rốt cuộc có nên tiến lên giải cứu Tiểu ca và Gấu Chó ra không, thì thấy nữ thi tóc dài kia bỗng nhiên động.

Hoặc nói đúng hơn, cơ thể nó không động, mà là tóc của nó bắt đầu động.

Tóc của nó quá nhiều, gần như đã phủ kín mọi ngóc ngách của hang động.

Tóc vừa động, toàn bộ hang động như sống lại, bắt đầu chậm rãi co bóp.

Mà nữ thi kia cũng bị tóc của chính mình treo lên, từ từ rời khỏi chỗ ngồi, đứng dậy.

Sự chú ý của mọi người đều đặt trên người nữ thi tóc dài, cẩn thận đề phòng.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói a thét chói tai lại truyền đến từ phía sau mọi người.

Đều ngẩn ra làm gì.

Chương 380

Làm nó đi.

Nó là một con Ma Mỗ Huyết Đống, tuyệt đối đừng nhìn vào mặt nó.

Nghe lời này, Lý Vọng Thư và Mập mạp lập tức dời đi tầm mắt.

Những người khác có chút không hiểu, nhưng vẫn theo bản năng quay đầu lại tìm nơi phát ra tiếng nói.

Ngược lại, chú ba đột nhiên hô: Mẹ nó chứ mày vào đây làm gì.

Mày vừa vào, chẳng phải là lộ tẩy rồi sao.

Ngô Tam Tỉnh mày đúng là đồ ngốc, đến cả Trương Khởi Linh còn trúng chiêu, lão tử mà không vào, các người chết hết.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy một bóng người thấp bé, giống như một con nhện, nhanh chóng xuyên qua giữa những sợi tóc trên đỉnh hang động.

Trong tay hắn cầm một cây đuốc làm từ thứ gì không rõ, đang không ngừng xua đuổi những sợi tóc đến gần.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ, Tề Vũ đã đi ra ngoài bằng con đường nhỏ, vậy mà lại theo vào đến đại sảnh yến tiệc này.

Nhưng khi ông ta nói ra nữ thi tóc dài kia cũng là một Ma Mỗ Huyết Đống, trong lòng Lý Vọng Thư lại thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì chỗ lợi hại nhất của Ma Mỗ Huyết Đống là khiến người ta rơi vào vòng lặp ảo giác của chính mình.

Chỉ cần không phải loại quái vật hình thể mạnh mẽ, đao thương bất nhập, Lý Vọng Thư bây giờ thật sự không mấy để trong lòng.

Dù sao thì thứ hắn không sợ nhất hiện tại chính là ảo thuật.

Hắn có thể kéo Tề Vũ ra khỏi ảo cảnh do Ma Mỗ Huyết Đống tạo ra, bây giờ cũng có tự tin đánh thức Tiểu ca và Gấu Chó lại.

Trên trần nhà, Tề Vũ vẫn đang di chuyển nhanh chóng.

Tóc xung quanh như những xúc tu, điên cuồng quấn về phía ông ta, nhưng lại có chút e ngại cây đuốc trong tay ông.

Cho nên ông ta luôn có thể tránh được những đòn tấn công chí mạng trong đường tơ kẽ tóc.

Nghe ông ta nói xong, Lý Vọng Thư lập tức ra hiệu cho mấy người khác.

Chỉ thấy mọi người đột nhiên rút vũ khí ra, liền tấn công về phía nữ thi kia.

Trương Hải Hạnh tốc độ nhanh nhất, chỉ một bước lướt đã đến bên bàn ăn, một tay túm lấy Tiểu ca rồi bắt đầu kéo về phía sau.

Mà Lý Vọng Thư cũng không rảnh rỗi, một tay giơ súng bắn, tay kia ném Cửu Trảo Câu ra, móc vào quần áo của Gấu Chó, cũng kéo hắn lại đây.

Nhưng điều không ngờ là, nữ thi kia đối mặt với hỏa lực của mọi người lại không tỏ ra kháng cự quá lớn, trong mấy hơi thở, trên người liền trở nên tan nát.

Thấy nữ thi kia hoàn toàn không có sức chống trả, tất cả mọi người đều sững sờ.

Rốt cuộc, cách thức xuất hiện hoành tráng như vậy, ai mà ngờ được thứ này lại yếu đến thế.

Chỉ vài phát súng đã bị bắn thành cái sàng.

Nhưng ngay lúc mọi người còn đang ngơ ngác, Tề Vũ ở trên đỉnh

huyệt động lại nhảy xuống, tay cầm đuốc đập thẳng vào nữ thi.

Một đám ngốc xít, sao lại ngây ra đó.

Nữ thi chỉ là cái túi da, kẻ chủ mưu thật sự phải đang trốn trong cơ thể nó.

Tề Vũ vừa nói, mọi người liền bừng tỉnh.

Nhưng vì vừa rồi vội cứu người, bây giờ tiến lên khống chế nữ thi đã không kịp nữa.

May mà Tề Vũ giơ đuốc, dùng một chiêu Lực phách Hoa Sơn bổ thẳng xuống đỉnh đầu nữ thi.

Cú bổ từ trên cao xuống này khiến ngọn lửa trên cây đuốc tóe ra như pháo hoa.

Qua ánh lửa, có thể thấy rõ đầu của nữ thi đã hoàn toàn biến dạng.

Vì thi thể không còn nhiều hơi nước, nửa cái đầu đã nát bét.

Nhưng dù vậy, nữ thi vẫn đứng thẳng tắp đối diện mọi người.

Lúc này, Lý Vọng Thư đột nhiên phát hiện, ở những chỗ tổn hại trên cơ thể nữ thi, bỗng nhiên mọc ra những sợi lông đen.

Tình huống gì đây.

Bánh chưng còn có thể thi biến nữa à.

Lại còn là thi biến một phần.

Mọi người đều biết, thi thể đột nhiên mọc lông, dù là lông trắng hay lông đen, đều là quá trình thi biến điển hình.

Chỉ có điều lần này, đám lông đen lại cho người ta một cảm giác rất khác.

Chúng không phải mọc ra từ bề mặt cơ thể nữ thi, mà giống như vốn đã ở bên trong, bây giờ chỉ là phá vỡ lớp da thịt để lộ ra bộ mặt

thật.

Lúc này, cơ thể nữ thi như thể bị mất nước hoàn toàn, từng mảng từng mảng bắt đầu nứt vỡ.

Không đợi mọi người hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nữ thi đã hoàn toàn vỡ vụn.

Thay vào đó, một khối lông đen to bằng quả bóng rổ lơ lửng tại chỗ, không ngừng ngọ nguậy co giật.

Thứ quái này trốn trong thân thể bánh chưng sao.

Chẳng phải chỉ là một búi tóc lớn thôi à, để Béo gia đây kiểm tra chất lượng của nó.

Mập mạp nói rồi liền bóp cò nhắm vào búi lông đen.

Nhưng bắn hết cả băng đạn, búi lông đen dường như không hề hấn gì, vẫn lơ lửng tại chỗ.

Đạn xuyên qua nó mà không gây ra chút tổn thương nào.

Ngay khi Mập mạp định làm tới cùng, lôi thuốc nổ ra chơi lớn một phen, không ngờ búi lông đen kia lại đột nhiên động đậy.

Vô số sợi đen như tóc từ trong búi lông bắn ra.

Mái tóc trên đỉnh huyệt động cũng như mưa sa, toàn bộ rơi xuống.

Biến cố đột ngột khiến mọi người lập tức lập thành vòng tròn cảnh giác.

Nhưng đám tóc đó dường như cố tình tránh né họ, không vây lại mà rơi hết lên những cái bánh chưng đã mục nát hóa đá từ lâu.

Toàn bộ quá trình kéo dài khoảng năm phút, không ai hiểu tại sao một búi lông đen chỉ to bằng quả bóng rổ lại có thể tuôn ra nhiều tóc đến vậy.

Sau khi búi lông đen biến mất hoàn toàn, cả sảnh tiệc gần như bị bao phủ bởi một lớp tóc dày đặc.

Đây lại là tình huống gì nữa.

Thế là xong rồi à.

Đúng là sấm to mưa nhỏ.

Mập mạp thấy cảnh tượng hoành tráng lúc nãy chỉ để lại một lớp tóc, không nhịn được buột miệng châm chọc.

Đúng lúc này, Buồn chai dầu vừa được cứu, dáng vẻ tiều tụy chẳng khác gì xác khô, bỗng nhiên tỉnh lại.

Vốn đang nằm trên đất cùng Gấu Chó, được mọi người bảo vệ ở giữa, hắn run rẩy chống người ngồi dậy.

Sau khi quét mắt một vòng, hắn nói bằng giọng khô khốc: Chạy mau, đám tóc này đang chui vào trong cơ thể của mấy cái xác khô kia.

Dù Buồn chai dầu chỉ nói một câu rồi lại ra vẻ dầu cạn đèn tắt, nửa ngày không thở nổi, nhưng mọi người lập tức hiểu ý hắn.

Phải biết rằng đám tóc này vốn tuôn ra từ trong nữ thi.

Giờ lại chui vào những xác khô khác, hậu quả sẽ ra sao ai cũng rõ.

Dù những thi thể trong sảnh tiệc hiện tại đều là những loại bánh chưng trông có vẻ lợi hại, nhưng chúng không chống lại được sự bào mòn của thời gian, đa phần chỉ còn lại bộ xương.

Chương 381

Loại thi thể này dù có cử động, uy hiếp cũng không lớn lắm.

Kể cả người yếu nhất là Ngô Tà cũng có thể đối phó ba năm con một lúc và chắc chắn thắng.

Chỉ có điều, số lượng thi thể loại này trong sảnh quá nhiều, một khi tất cả bị khống chế, nếu đối đầu trực diện thì mọi người khó lòng chống đỡ.

Đặc biệt là bây giờ, cả đội đã gần hết đạn dược.

Nếu chỉ dựa vào vũ khí lạnh để đối mặt với mấy ngàn cái bánh chưng này, dù không bị cắn chết cũng sẽ bị mệt chết.

Thế nhưng, không đợi mọi người kịp di chuyển, từ chiếc bàn gần nhất đã vang lên những tiếng răng rắc.

Quay đầu nhìn lại, một cái bánh chưng trông như người đầu trâu bỗng cử động, lớp bụi đã đóng cứng trên người tức thì bong ra không ít.

Sau tiếng động đầu tiên, như thể gây ra phản ứng dây chuyền, những cái bánh chưng xung quanh cũng bắt đầu có động tĩnh.

Lớp tóc phủ trên người chúng cũng giảm đi trông thấy, dường như đã chui hết vào trong cơ thể chúng.

Nghe tiếng động ngày càng dày đặc, lan ra xa như sóng vỗ, tất cả mọi người đều căng thẳng.

Lần này phiền toái lớn rồi, nếu mấy vị lão huynh này đều động đậy, đạn dược của chúng ta không đủ để tiếp đãi đâu.

Mập mạp vừa dứt lời, Lý Vọng Thư liền đỡ Buồn chai dầu đang

nằm trên đất dậy, gắt lên: Biết rồi còn đứng ngây ra đó làm gì, đi.

Nghe hắn nói, những người khác mới phản ứng lại, nâng Gấu Chó vẫn còn hôn mê lên, chạy về phía sâu hơn trong đại sảnh.

Nơi này tuy tối đen như mực, nhưng may là những chiếc bàn tiệc dài không kéo dài đến phía sau này, nên cũng không có bánh chưng.

Chỉ là chạy được một đoạn, một bức tường màu vàng kim lại chặn đường mọi người.

Lúc này mọi người mới nhận ra, họ dường như đã đến một đại sảnh hoàn toàn mới.

Bức tường này khác với những vách đá khác, giống như một thác nước bằng vàng, đổ từ trên xuống.

Ánh đèn pin chiếu vào, lập tức phản xạ lại những luồng kim quang.

Nhưng nhìn kỹ lại, trên thác nước vàng lại chi chít những lỗ thủng.

Lý Vọng Thư đã quá quen thuộc với loại kết cấu đầy lỗ thủng này.

Đi qua bao nhiêu nơi, hễ gặp mảnh thiên thạch nào, trừ cánh cửa Thanh Đồng Môn đã được gia công, những mảnh thiên thạch chưa qua xử lý khác, dù chất liệu khác nhau, nhưng hình dáng đều na ná nhau.

Tất cả đều có kết cấu chi chít lỗ thủng.

Hiểu ra thác nước màu vàng trước mắt thực chất là một mảnh thiên thạch màu vàng, trong lòng Lý Vọng Thư tức thì có một loại cảm giác thông suốt.

Xem ra, bên trong thác nước này chính là mục tiêu của mình lần

này.

Dù không hiểu tại sao mình lại chắc chắn như vậy, nhưng trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác hiển nhiên.

Cứ như thể hắn vốn đã biết, bên trong có người đang chờ mình.

Lúc này, bên tai lại vang lên giọng của Ngô Tà.

Mọi người xem, kia là cái gì.

Chỉ thấy Ngô Tà ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía đỉnh của thác nước vàng, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nhìn theo hướng mắt của Ngô Tà, chỉ thấy trên đỉnh thác nước vàng, một bóng đen từ những lỗ thủng trên đỉnh lan ra khỏi thác nước, sau đó kéo dài đến tận đỉnh của toàn bộ huyệt động.

Để nhìn rõ hơn một chút, Mập mạp liên tiếp bắn ra ba viên pháo sáng.

Chỉ thấy trên đỉnh huyệt động, những vật màu đen đó, giống như xúc tu của sứa, không ngừng vươn ra xa.

Đây đây là, ngọn nguồn của long mạch.

Màu đen đó, dưới ánh sáng của pháo sáng, không những không phản quang mà còn đen sâu thẳm hơn.

Mọi người đã quá quen thuộc với màu đen này, những đốm đen trước đây, và cả con đường trong đốm đen đã khiến họ đi hơn một tháng.

Tất cả đều tràn ngập thứ màu đen dường như có thể nuốt chửng cả ánh sáng.

Điều kỳ lạ nhất là, rõ ràng những vằn đen hình xúc tu này không hề động đậy, nhưng lại cho người ta cảm giác chúng còn sống.

Các người có cảm thấy, những vằn đen này giống như mạch máu không.

Sao tôi lại có cảm giác có thứ gì đó như máu đang chảy bên trong vậy.

Có phải tôi hoa mắt, xuất hiện ảo giác không.

Không ai trả lời câu hỏi của Mập mạp, ngược lại Tề Vũ ở bên cạnh lạnh lùng nói: Tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên quan tâm xem tiếp theo phải làm gì đi.

Đám bánh chưng đã kéo đến đây rồi.

Khi Tề Vũ vừa dứt lời, quả nhiên bên tai mọi người vang lên tiếng bước chân dày đặc.

Tần suất bước chân không nhanh, nhưng lại vô cùng vững chãi, từ xa đến gần, chẳng mấy chốc sẽ đến trước mặt mọi người.

Nhưng nhờ ánh sáng của pháo sáng vừa rồi, mọi người đã quan sát xung quanh một lượt.

Ngoài những bức bích họa cổ xưa cực kỳ đơn giản trên vách tường hai bên, nơi này căn bản không có đường ra nào khác.

Nội dung những bức bích họa cũng rất đơn giản, chỉ dùng những đường cong đơn giản để miêu tả có người đến đây.

Trong những người này, có người thành thần thành tiên, có người lại biến thành những tiểu nhân đen thui.

Nhìn phong cách bích họa, cực kỳ giống những dấu vết của người tiền sử trong các hang động ở châu Phi.

Nhìn thế nào cũng không giống nơi có thể giấu bản đồ hay thứ gì tương tự.

Lúc này, Buồn chai dầu bỗng nhiên lại gắng gượng ngồi dậy, ánh

mắt nhìn về phía Lý Vọng Thư, giơ tay chỉ vào thác nước vàng, chậm rãi nói: Ở ngay bên trong.

Những xúc tu màu đen đó, chính là sức mạnh mà nó kéo dài ra.

Buồn chai dầu chỉ nói một câu, như thể bị rút cạn toàn bộ sức lực, lại trở nên yếu ớt.

Nhưng Lý Vọng Thư trong lòng hiểu rõ, đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Từ tất cả những thông tin đã biết, giữa hắn và Cổ Thần này, quả thực có mâu thuẫn không thể hòa giải.

Cổ Thần muốn hoàn toàn thoát khốn, thì phải nuốt chửng sức mạnh của các mảnh thiên thạch khác.

Mà trên người hắn, lại vừa vặn có thứ nó cần nhất, sức mạnh thiên thạch đã qua sự thay đổi của hắn.

Nuốt chửng hắn, so với nuốt chửng các mảnh thiên thạch khác đơn giản hơn, nhanh chóng hơn.

Phải biết rằng, những xúc tu mà Cổ Thần kéo dài ra dưới hình thức long mạch đen, sau hàng vạn năm tháng, cũng không thể hoàn toàn nuốt chửng dù chỉ một mảnh vỡ.

Mà trên người hắn, lại gần như tập hợp đủ sức mạnh của tất cả các mảnh vỡ, hiệu quả chi phí quả thực cao đến mức thái quá.

Cho nên dù hắn trốn đi đâu, ánh mắt của Cổ Thần vẫn sẽ dõi theo.

Trước đó, hắn đã chạy đến tận châu Phi, nhưng Mãng Cổ Thi vẫn không chịu bỏ qua mà đuổi theo, điều này chứng tỏ Cổ Thần quyết tâm phải có được hắn.

Tương ứng, sức mạnh mảnh thiên thạch trên người Lý Vọng Thư cũng là chìa khóa để phong ấn lại Cổ Thần.

Hắn cũng đã từng phân tích, kết luận rằng năm đó cả viên thiên thạch, khả năng cao chính là một nhà tù giam giữ Cổ Thần này.

Chẳng qua không biết vì lý do gì, nhà tù này lại vô tình rơi xuống Trái Đất.

Thiên thạch vừa là nhà tù, đồng thời cũng là chìa khóa mở cửa.

Nhà tù tuy vỡ tan tành, khiến Cổ Thần có cơ hội thở dốc, sức mạnh có thể kéo dài ra khỏi nhà tù.

Chẳng qua nhà tù vỡ, cũng đồng nghĩa với việc chìa khóa giải thoát hoàn toàn nó cũng vỡ.

Điều này khiến Cổ Thần hoàn toàn bị trói buộc với mảnh thiên thạch thác nước vàng này.

Chương 382

Dù bây giờ Cổ Thần tự do hơn nhiều so với khi bị phong bế hoàn toàn trong thiên thạch, có thể lộ ra một phần sức mạnh, không ngừng ảnh hưởng đến xung quanh.

Nhưng điều này đồng thời cũng khiến nó càng khao khát có thể hoàn toàn thoát ra khỏi mảnh thiên thạch.

Rốt cuộc, tình trạng nửa phong bế này, so với khi bị phong bế hoàn toàn, càng khơi dậy khát vọng tự do hơn.

Dù không hiểu rõ Cổ Thần rốt cuộc là thứ gì, nhưng nếu đặt mình vào vị trí của nó, Lý Vọng Thư cũng hiểu tại sao Cổ Thần lại chấp nhất với hắn như vậy.

Bây giờ đã đến trước mảnh thiên thạch vàng cuối cùng này, Lý Vọng Thư trong lòng vô cùng rõ ràng.

Hắn đã không còn đường lui.

Cổ Thần không thể nào để hắn rời đi.

Lần này, hoặc là hắn bị nuốt chửng, để Cổ Thần hoàn toàn thoát khốn.

Kết quả như vậy sẽ là gì, Lý Vọng Thư không rõ.

Nhưng theo hắn nghĩ, Cổ Thần giáng thế đại khái không phải chuyện tốt đẹp gì.

Từ việc long mạch đen có thể làm thi thể thi biến, ít nhất đối với nhân loại, Cổ Thần này không tốt đẹp như tưởng tượng.

Mà đối với bản thân hắn, hắn cũng không cho rằng mình có thể sống sót sau khi bị nuốt chửng.

Còn một kết quả khác, chính là hắn dựa vào sức mạnh có được từ các mảnh thiên thạch khác, phong ấn lại hoặc tiêu diệt Cổ Thần.

Chẳng qua cho đến bây giờ, những thông tin hắn thu được đều chỉ là một khái niệm.

Một khái niệm rằng tập hợp đủ các mảnh thiên thạch có thể đối kháng với Cổ Thần.

Cụ thể phải làm thế nào, hắn hoàn toàn mù tịt.

Bao nhiêu năm qua, người có được một hoặc hai khối thiên thạch không ít.

Nhưng giống như hắn, tập hợp tất cả sức mạnh của các mảnh vỡ trên người mình, lại là duy nhất.

Cho nên căn bản không có tiền lệ để tham khảo.

Rốt cuộc, nếu có một người từng thành công, cũng không cần đến hắn hôm nay phải đối mặt với cái Cổ Thần chỉ biết tên, mà tên còn chưa chắc đã đúng này.

Thấy Lý Vọng Thư nghe Buồn chai dầu nói xong liền cứ nhìn chằm chằm vào thác nước vàng, Mập mạp vội dùng cánh tay huých hắn.

Tiếp theo nên làm gì, Lý thiếu gia cậu nói một câu đi chứ.

Nhưng Mập mạp vừa dứt lời, Trương người du hành vẫn luôn im lặng liền giơ vũ khí trong tay lên.

Chúng nó đến rồi.

Theo lời này, chỉ thấy trong bóng tối xa xa, một đám lớn bánh chưng hình thù kỳ dị chậm rãi đi tới.

Từng bước một, bước chân vô cùng vững chãi, từ từ tiến lại gần mọi người.

Chết tiệt, đây rõ ràng là ỷ đông hiếp yếu mà.

Mập mạp nghiến răng, lôi hết thuốc nổ trong túi ra, bắt đầu lắp ráp, miệng thì lẩm bẩm: Muốn ăn thịt Béo gia ta à.

Xem Béo gia ta có cho nổ banh xác ngươi không.

Cùng lắm thì đồng quy vu tận, tưởng đông người là lão tử sợ chắc.

Ngoài Mập mạp, những người khác cũng mang vẻ quyết tuyệt, dường như đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Lý Vọng Thư ngước mắt nhìn mọi người một lượt, ánh mắt lại nhìn về phía đám bánh chưng ngày càng gần, trên mặt bỗng nhiên nở một nụ cười.

Tiếp theo, hắn ngửa đầu hét lớn: Ngươi không phải muốn ta đến đây sao.

Bây giờ ta đến rồi, thu lại mấy món đồ chơi của ngươi đi.

Nói rồi, hắn rút dao găm ra, kề thẳng vào cổ mình.

Theo lời nói của Lý Vọng Thư và hành động của hắn, đội quân bánh chưng rậm rạp cách đó không xa quả nhiên đều dừng bước.

Cứ thế đứng cách mấy chục mét, lặng lẽ nhìn đám người Lý Vọng Thư.

Lý thiếu gia.

Cậu lại giở trò gì đây.

Nói xem Cổ Thần kia có quan hệ gì với cậu.

Lại thật sự bị cậu nắm thóp sao.

Lý Vọng Thư không để ý đến lời Mập mạp, thấy chiêu này của mình có hiệu quả, lập tức lại lớn tiếng hét lên: Nhường đường ra, để

họ đi.

Nghe những lời này, những người khác tức thì ngây người, có chút không hiểu nhìn về phía Lý Vọng Thư.

Nhưng đối với điều này, Lý Vọng Thư cũng không giải thích gì.

Hắn trong lòng rất rõ, đây là một ván cược, cược rằng nếu hắn chết, sức mạnh của mảnh thiên thạch trên người hắn nhất định sẽ mất kiểm soát hoặc tiêu tan.

Dù là kết cục nào, nhất định đều không phải điều Cổ Thần muốn.

Bởi vì nếu Cổ Thần muốn hắn chết, trong hơn một tháng ở đường hầm đốm đen, hắn đã bị thiên bẩm, nó có vô số cơ hội để giết hắn.

Nhưng nó đã không làm vậy, sau khi thiên bẩm, không những không làm thêm bất kỳ việc thừa thãi nào, mà ngược lại còn dồn hết sức lực vào việc đi đường.

Điều này cho người ta một cảm giác nóng lòng muốn gặp hắn.

Cho nên Lý Vọng Thư mới đưa ra kết luận, đối với Cổ Thần, hắn sống có giá trị hơn là chết.

Bây giờ cũng vậy, mắt thấy hắn đã đến trước thiên thạch vàng.

Nếu lúc này người còn chết ở cửa, Lý Vọng Thư cảm thấy nếu đổi Cổ Thần thành mình, chắc chắn sẽ phát điên.

Hơn nữa, nói một cách nghiêm khắc, sống chết của những người khác đối với Cổ Thần mà nói, căn bản không quan trọng.

Cho nên Lý Vọng Thư mới dám cược ván này, và hiệu quả cũng tốt như hắn tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, quả nhiên thấy đám bánh chưng phía trước lại một lần nữa có động tĩnh.

Vị trí đứng vốn chật như nêm cối, lại từ từ nhường ra một lối đi.

Lần này, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Lý Vọng Thư, ánh mắt phức tạp.

Lý Vọng Thư chỉ nhàn nhạt nói: Các người đi trước đi, chờ tôi làm xong việc cuối cùng, sẽ ra tìm các người.

Không.

Trương Hải Hạnh là người đầu tiên lắc đầu từ chối, Đã nói rồi, anh đi đâu tôi đi đó.

Lý Vọng Thư nhìn Trương Hải Hạnh mặt đầy kiên định, lại liếc qua những người khác cũng có biểu cảm tương tự, cười đùa lắc đầu.

Các người có lẽ không biết, năm đó Tiêu lão bản cùng tôi đến Lôi Thành, đã nhìn thấy một góc tương lai qua tiếng sấm.

Ông ấy nói trong tương lai, ông ấy thấy bóng tối vô biên sẽ nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Chỉ có tôi vẫn luôn chống lại bóng tối đó.

Tôi trước nay đều coi thường cách nói này của ông ấy.

Mùi nịnh hót quá rõ, hơn nữa góc độ cũng không tốt, giá trị cảm xúc cung cấp cho người ta giảm đi nhiều.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cho đến hôm nay đến đây tôi mới phát hiện.

Có một số việc không thể tránh được, đã đến lúc phải đối mặt trực diện với cái gọi là Cổ Thần rồi.

Các người ra ngoài trước đi, kẻo tôi còn phải phân tâm chăm sóc các người.

Dù sao nếu tôi thắng, tự nhiên sẽ ra tìm các người.

Theo tương lai mà Tiêu lão bản nhìn thấy, nếu tôi thua, mọi người ai cũng không thoát được, trên đường xuống hoàng tuyền tôi sẽ chờ các người.

Chương 383

Cho nên các người hoàn toàn không cần thiết ở lại cùng tôi mạo hiểm.

Nói rồi, Lý Vọng Thư giơ tay lau nước mắt trên mặt Trương Hải Hạnh, quay đầu nhìn về phía Trương người du hành: Dẫn họ ra ngoài.

Những người khác nhìn sâu vào mắt Lý Vọng Thư một cái, tuy trong lòng mỗi người đều có rất nhiều nghi vấn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của hắn, đều ngầm hiểu mà không mở miệng phản bác.

Rốt cuộc, chỉ nói vài câu là có thể khiến mấy ngàn con bánh chưng trước mặt ngoan ngoãn nhường ra một lối đi, chuyện này đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Cho nên dù trong lòng đầy nghi vấn, Tam thúc vẫn nghiến răng, nói với Lý Vọng Thư: Tuy tôi vẫn chưa hiểu rõ, nơi này rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cậu nhất định phải thắng đấy.

Buồn chai dầu lúc này lại cố gắng rút ra thanh hắc kim cổ đao của mình, đưa cho Lý Vọng Thư.

Cậu có lẽ sẽ cần dùng đến.

Ngay lúc mọi người còn đang do dự, không ngờ thác nước vàng phía sau bỗng nhiên như biến thành thác nước lỏng thật sự, từ từ bắt đầu chảy.

Theo sự gợn sóng của bề mặt thác nước, vị trí chính giữa từ từ tách ra hai bên, xuất hiện một cửa động sâu thẳm.

Lý Vọng Thư hiểu rằng, Cổ Thần kia đã có chút không chờ được nữa, lập tức vẫy tay với mọi người.

Đi đi.

Đời này tôi còn chưa thua bao giờ đâu.

Ra ngoài rồi, nhớ chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon chờ tôi.

Ở đây ăn Kỳ lân kiệt, ăn đến miệng đắng ngắt.

Nghe những lời này, những người khác dù trong lòng có chút không nỡ, nhưng vẫn kéo nhau, từ từ đi về phía lối đi mà đám bánh chưng đã nhường ra.

Lý Vọng Thư cứ thế đứng ở cửa động nhìn, xác định đám bánh chưng không tấn công những người khác, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết qua bao lâu, xa xa liền thấy ba phát pháo sáng, ở một nơi rất xa sáng lên.

Đó là tín hiệu đã hẹn với Mập mạp, đến vị trí cửa ra mới có thể phát tín hiệu an toàn.

Nhìn pháo sáng từ từ bay lên, rồi lại từ từ rơi xuống, Lý Vọng Thư hít một hơi thật sâu, lúc này mới cầm hắc kim cổ đao xoay người đi vào trong huyệt động đó.

Thực ra trong lòng hắn cũng rất tò mò, Cổ Thần này rốt cuộc sẽ có hình dáng gì.

Rốt cuộc, từ những thông tin đã biết, Cổ Thần này khả năng cao là một loài ngoại lai theo thiên thạch đến thế giới này.

Dùng sinh vật ngoài hành tinh để hình dung, còn chính xác hơn là dùng Cổ Thần để gọi.

Cho nên trong lòng Lý Vọng Thư, thực ra sớm đã gán cho Cổ Thần này vài hình tượng.

Có phong cách xúc tu bạch tuộc, có phong cách sinh vật hình

người.

Thậm chí kết hợp với sở thích của Cổ Thần, hắn còn tưởng tượng ra hình dáng phong cách xương khô zombie.

Nhưng hắn lại không bao giờ ngờ được, khi hắn bước bước đầu tiên vào huyệt động vàng này, cả thế giới lập tức thay đổi.

Cảm giác này giống hệt như khi ở trong thân thể silicon hình gậy trước đó.

Xung quanh không có gì cả, chỉ còn lại sự hỗn độn vô biên.

Rõ ràng chỉ đi một bước mà thôi, lại phảng phất như đến một không gian khác.

Nếu không phải còn có thể cảm nhận rõ ràng mình vẫn đang đứng, hắn đều nghi ngờ có phải lại một lần nữa bị thuốc mê hạ gục không.

Cứ thế là xong rồi à.

Có chút không giống trong tưởng tượng lắm.

Lý Vọng Thư trong lòng nghĩ, chân lại thử bước thêm một bước về phía trước.

Chỉ một bước chân, xung quanh lại như thay đổi một trời một vực.

Vốn là một mảnh hỗn độn tối đen, bây giờ lại biến thành một cảnh tượng tiên gia mây mù lượn lờ.

Thậm chí xuyên qua tầng tầng mây mù, còn có thể nhìn thấy đỉnh đài lầu các ẩn hiện xa xa.

Bên tai còn có thể nghe được tiếng Phạn xướng trang nghiêm túc mục từ xa vọng lại.

Nếu là người khác, phản ứng đầu tiên chắc chắn là mình đã đến

thánh địa tiên gia trong truyền thuyết.

Nhưng Lý Vọng Thư lại khác, tuy Thi Miết Vương trong đầu không còn nữa, nhưng từ lúc mới vào, đáy lòng hắn đã không ngừng phát ra tín hiệu báo động, không ngừng cảnh báo hắn, mọi thứ trước mắt đều không phải thật.

Có một khoảnh khắc, Lý Vọng Thư bỗng nhiên hiểu ra, bây giờ rốt cuộc là tình huống gì.

Ngay từ đầu, nó đã không trực diện tấn công mình, mà không ngừng lợi dụng ảo giác, muốn làm mình lạc lối ở đây.

Phải nói rằng, cấp độ của ảo cảnh này đúng là cao chưa từng có.

Ngay cả ta, trong chốc lát cũng không thể nhìn ra bộ dáng ban đầu của nó.

Chỉ là nó làm vậy, là không muốn trực tiếp tấn công ta, hay là không làm được.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lý Vọng Thư cười cười.

Đã đến lúc này rồi, còn bày ra mấy trò hư ảo này, có ý nghĩa gì không.

Miệng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó hắn liền bắt đầu vận chuyển toàn lực sức mạnh đến từ thiên thạch.

Lần này, có thể nói là lần đầu tiên hắn đồng thời vận chuyển tất cả sức mạnh kể từ khi có được chúng.

Mặc dù có một số sức mạnh thiên thạch, đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm ra rốt cuộc là gì.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn bắt đầu phát lực ra bốn phương tám hướng.

Đồng thời để sức mạnh này phát huy tác dụng tốt hơn, hắn liền

giật băng dán trên vết thương ở lòng bàn tay ra.

Tiếp theo, nhân lúc máu tươi trào ra, hắn giơ tay vung vẩy, vẩy máu của mình ra xung quanh.

Quả nhiên, theo hành động của hắn, tiên cung hòa bình xung quanh bắt đầu xuất hiện gián đoạn.

Sau đó, cảnh tượng mây mù lượn lờ ban đầu dần trở nên không chân thực, cuối cùng bốn phía lại trở về một mảnh tối tăm.

Nhưng lần tối tăm này, lại khác với sự hỗn độn ban đầu.

Lần này chân thực hơn, chỉ đơn giản là xung quanh không có ánh sáng mà thôi.

Ngay sau đó, Lý Vọng Thư bật đèn pin, quả nhiên liền chiếu ra môi trường xung quanh.

Tương tự như kết cấu bên trong mấy viên thiên thạch khác, đều là nơi nơi chi chít lỗ thủng.

Chẳng qua nơi này đâu đâu cũng là một mảnh vàng óng, không ngừng phản xạ ánh đèn pin, trong chốc lát khiến hắn có chút hoa mắt.

Hơn nữa không gian cũng không mênh mông bát ngát như trong ảo cảnh.

Tuy nói quả thực lớn hơn bên trong các thiên thạch khác rất nhiều, nhưng cũng chỉ là một con đường tương đối rộng rãi mà thôi.

Lúc này, cảm giác lực của hắn thậm chí đã có thể dọc theo con đường không ngừng kéo dài vào trong, đi đến vị trí trung tâm hơn của thiên thạch.

Cũng chính ở đó, hắn cảm ứng được một thứ gì đó khác lạ.

Thế là không do dự, Lý Vọng Thư nhấc chân đi về phía vị trí cảm ứng được.

Khoảng mười phút sau, liền đến một không gian tương đối rộng rãi.

Nơi này, cũng không giống như hắn dự đoán, có một sinh vật ngoài hành tinh ngồi đó.

Ngược lại, toàn bộ không gian có vẻ hơi trống trải.

Chỉ ở vị trí chính giữa, có một đám sương mù đen kịt đang không ngừng cuộn trào.

Chương 384

Loại sương đen này hắn cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, trước đây mỗi lần gặp đốm đen, đều gặp phải loại sương đen này.

Đối với thi thể mà nói, loại sương đen này có thể ngay lập tức làm nó xảy ra những biến hóa không ngờ.

Nhưng đối với người sống, thật ra chưa thấy sương đen có ảnh hưởng gì.

Nhưng sương đen trước mắt tuy trông càng sâu thẳm và tập trung hơn, gần như ngưng tụ thành một quả cầu đen đường kính khoảng hai mét.

Sương đen xuyên qua những lỗ thủng trên đỉnh, không ngừng bay ra ngoài, trông giống như rễ cây đang sinh trưởng ra ngoài.

Theo sự xuất hiện của Lý Vọng Thư, sương đen lại cuộn trào một trận, dường như cảm ứng được gì đó.

Lý Vọng Thư liếc nhìn quả cầu đen, không đến quá gần.

Rốt cuộc hắn đến để giải quyết vấn đề, chứ không phải đến khảo cổ giải mã, đồng thời hắn cũng không có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy.

Bất kỳ thứ gì kỳ quái, gần như đều có thể coi là kẻ địch.

Cho nên không chút do dự, khi đến vị trí thích hợp, hắn quyết đoán rút súng ra, bắn hết tất cả đạn về phía quả cầu đen.

Đạn xuyên qua quả cầu đen, không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Điểm này cũng không làm hắn cảm thấy bất ngờ.

Thế là hắn lại rút hắc kim cổ đao của Buồn chai dầu ra chém tới.

Kết quả ngoài việc làm quả cầu đen kịch liệt cuộn trào một chút, vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Vậy là ngươi gọi ta đến đây, chỉ định cho ta xem đám sương đen này sao.

Hay là, định vây ta ở đây, vây đến chết.

Thấy vũ khí dường như không có tác dụng, Lý Vọng Thư cũng không thể không bắt đầu thử các biện pháp khác.

Nhưng dù là dùng đao của Buồn chai dầu chém, hay là tưới máu của mình lên.

Thậm chí hắn trực tiếp đi vào trong sương đen, hoặc thúc giục sức mạnh thiên thạch, đều không có tác dụng với quả cầu đen đó.

Sương đen giống như thật sự là một đám sương mù bình thường, hoàn toàn không có phản ứng.

Đối mặt với tình huống như vậy, Lý Vọng Thư thực sự có chút không biết phải làm sao.

Quay người rời đi rõ ràng không khả thi, rốt cuộc vấn đề còn chưa được giải quyết.

Hơn nữa, những người khác có thể đi, hắn lại không cho rằng mình cũng có thể thuận lợi rời đi.

Nhưng nhìn quả cầu đen dầu muối không ăn trước mắt, lại khiến hắn có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dùng đến biện pháp cuối cùng.

Biện pháp này, không đến thời khắc cuối cùng, Lý Vọng Thư không muốn dùng.

Mấu chốt là chiêu này, có hiệu quả hay không chưa nói, tính nguy

hiểm lại vô cùng lớn.

Đã từng không chỉ một lần, suýt chút nữa lấy mạng hắn.

Nhưng bây giờ sự việc đã đến thời khắc cuối cùng, không còn đường lui, thay vì ngồi chờ chết, chi bằng liều một phen.

Thế là hắn cũng không động đậy nữa, mà chọn cho mình một vị trí tương đối thoải mái ngồi xuống.

Sau đó điên cuồng thúc giục cảm giác lực của mình, xông về phía đám sương đen đó.

Trước đó, khi vừa mới vào thiên thạch vàng, hắn chỉ dựa vào cảm giác lực để tìm thấy vị trí của đám sương đen này.

Chẳng qua lúc đó cách khá xa, hơn nữa bị ảnh hưởng bởi thiên thạch vàng, cho nên không cảm nhận cẩn thận.

Giờ đây đến gần, theo cảm giác lực của hắn dò xét, tức thì phát hiện ra chân tướng của đám sương đen trước mắt.

Côn trùng, không ngờ đám sương đen này, lại là do những con côn trùng cực nhỏ tạo thành.

Những con côn trùng này hình thể vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức mắt thường gần như không thể thấy rõ sự tồn tại của chúng.

Hoàn toàn là vì số lượng quá nhiều, lại tụ tập lại với nhau, cho nên mới hiện ra một trạng thái tương tự như sương đen.

Hình dạng của côn trùng, rất giống loại côn trùng tạo thành thanh silicon, nhưng hình thể nhỏ hơn nhiều.

Đồng thời về tạo hình, cũng nguyên thủy hơn.

Vì hình thể quá nhỏ, rõ ràng không có cánh, lại có thể bơi trong không khí như ở trong nước.

Vậy nên, cái gọi là Cổ Thần, thực ra chính là những con côn trùng này.

Dù hiểu ra sương đen rốt cuộc là gì, nhưng kết quả này lại khiến Lý Vọng Thư có chút khó chấp nhận.

Rốt cuộc, đổi lại là ai cũng khó mà tưởng tượng được, gây ra nhiều chuyện như vậy, lại là một đám côn trùng.

Hơn nữa hắn càng không thể lý giải, những con côn trùng này định làm thế nào để cướp lấy sức mạnh từ thiên thạch trên người hắn.

Nghĩ đến đây, Lý Vọng Thư trực tiếp cởi áo khoác ra châm lửa.

Nếu đã biết sương đen là một đám côn trùng, vậy dùng lửa để đối phó, tự nhiên hiệu quả hơn đạn và đao.

Nhưng ngay khi hắn vừa châm lửa áo, vô số ý thức liền theo cảm giác lực của hắn ùa tới.

Nhưng đối với điều này, Lý Vọng Thư cũng đã sớm có chuẩn bị, gặp phải loại tấn công này không phải một hai lần, ít nhiều cũng có chút sức đề kháng.

Thế là hắn nghiến răng chịu đựng vô số ký ức tấn công, dứt khoát ném chiếc áo khoác đang cháy thẳng lên trên quả cầu đen.

Hắn ném bộ quần áo đang cháy trong tay ra ngoài, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng trong đầu Lý Vọng Thư lại có thể cảm nhận được ý thức của đám sâu truyền đến ngày càng ít.

Đương nhiên, làm vậy cũng khiến hắn không dễ chịu.

Lượng ký ức khổng lồ ập tới đã làm cả người hắn chao đảo.

Nếu không phải đã chuẩn bị từ trước, chọn sẵn chỗ đặt chân, thì lúc này có lẽ hắn còn chẳng đứng vững nổi.

Nhưng dù vậy, hắn cũng biết bộ dạng của mình lúc này chắc chắn

rất thảm hại.

Mặc dù đã có kinh nghiệm đối phó với những đợt ký ức ồ ạt tấn công bất ngờ, nhưng lần này số lượng sâu thật sự quá nhiều.

Hơn nữa, hắn biết rõ trong lòng, ký ức của đám sâu này chỉ là món khai vị.

Ngay cả cái que silicon kia cũng có thể tạo ra một ý thức tập thể bên ngoài đám sâu, màn sương đen trước mắt không thể nào không có năng lực này.

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, một ý thức khổng lồ bắt đầu tấn công đại não của hắn.

Mà lần này, Lý Vọng Thư đã có chuẩn bị nên không hoàn toàn bị động chờ đợi.

Hắn lập tức tập trung tinh thần, điên cuồng thúc giục sức mạnh thiên thạch, nâng cảm giác lực lên mức cao nhất, theo luồng ý thức đó mà phát động phản công.

Cùng một chiêu thức, ngươi nghĩ ta sẽ không chuẩn bị gì sao.

Những lần thử nghiệm trước đó đã giúp hắn hiểu ra rằng sức mạnh thiên thạch của mình căn bản không có tác dụng với viên thiên thạch màu vàng này.

Như vậy, cách sử dụng duy nhất còn lại là dùng sức mạnh đó để phối hợp với cảm giác lực.

Sự thật đã chứng minh phán đoán của hắn, tuy ý thức tập thể kia vô cùng khổng lồ, như một bức tường nghiền ép về phía hắn.

Nhưng cảm giác lực của hắn mang theo sức mạnh thiên thạch cũng không hề yếu, giống như một cây đinh nung đỏ, đâm thẳng vào bức tường.

Chương 385

Về mặt khối lượng, đúng là không thể so sánh với đối phương, nhưng về chất lượng lại vượt xa tiêu chuẩn của đối thủ.

Cùng với cơn đau đầu dữ dội truyền đến, Lý Vọng Thư biết mình đã cược đúng.

Tuy cây đinh của mình bị va đập rất thảm, nhưng bức tường đối diện cũng không khá hơn.

Hắn coi như đã dùng điểm phá diện, tổn thương mà đối phương phải chịu chỉ có thể sâu hơn hắn.

Nhìn quả cầu đen trước mắt, dưới tác động kép của lửa đốt và tấn công tinh thần, gần như đã sắp biến mất hoàn toàn, điều này đã đủ để nói lên vấn đề.

Thủ đoạn của Cổ Thần này, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đòn tấn công tinh thần của nó, đối với người bình thường có thể là không có lời giải.

Nhưng đối với mình, dưới sự gia trì của sức mạnh năm loại thiên thạch, nó vẫn chẳng làm gì được ta.

Hy vọng sau lần này, nó có thể tự biết mình biết ta, đừng đến quấy rầy và nhắm vào ta nữa.

Lý Vọng Thư cũng không ngờ rằng chỉ dựa vào lần tấn công vừa rồi là có thể tiêu diệt được Cổ Thần.

Theo hắn nghĩ, có thể tạo ra kết cục lưỡng bại câu thương như hiện tại đã là phát huy vượt mức rồi.

Ít nhất lần này cũng giúp hắn hiểu ra, khi đối mặt với Cổ Thần,

mình không phải là không có sức phản kháng.

Cho nên dù lúc này đầu đau như búa bổ, cả người có cảm giác sắp đổ, nhưng tinh thần lại nhẹ nhõm chưa từng có.

Hắn ngồi trên đất không biết bao lâu, đang lúc định gắng gượng đứng dậy.

Điều khiến hắn không bao giờ ngờ tới chính là, trong số những con sâu nhỏ vốn đã chết gần hết, lại truyền đến một luồng ý thức nữa.

Luồng ý thức này không giống như trước, tuy vẫn vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại không phải là tập hợp của vô số con sâu.

Nó chỉ là một cá thể đơn độc, nhưng cường độ lại không hề thua kém tập hợp thể lúc trước.

Lại một lần nữa bị tấn công như vậy, Lý Vọng Thư thậm chí không kịp có bất kỳ phản ứng nào, cả người liền ngất đi.

Ngay sau khi hắn ngất đi không lâu, mặt đất ở vị trí trung tâm của cả thiên thạch đột nhiên rung chuyển.

Sau đó, mặt đất bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt, ngay lập tức bị đẩy lên, một con sâu có tám phần tương tự với loại sâu nhỏ màu đen kia, chậm rãi bò từ dưới đất lên.

Nhưng thể tích của con sâu này lớn hơn loại sâu nhỏ màu đen rất nhiều.

Một con sâu nhỏ màu đen đơn độc, mắt thường còn khó nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Nhưng con sâu lần này, thân hình lại như một chiếc xe tăng chiến đấu chủ lực.

Lớp vỏ giáp màu đen trên người nó phủ đầy những hoa văn màu vàng giống hệt viên thiên thạch này.

Cái bụng cực lớn không ngừng tỏa ra sương mù màu đen.

Nếu Lý Vọng Thư còn tỉnh, chắc chắn hắn sẽ hiểu ra, những con sâu nhỏ màu đen mà hắn phải dốc toàn lực mới giết chết, chẳng qua chỉ là ấu trùng do con sâu lớn này sinh ra mà thôi.

Giống như trong tổ kiến, là mối quan hệ giữa kiến thợ và kiến chúa.

Nhưng sau khi con sâu chúa này bò ra khỏi mặt đất, bụng nó lại không tiếp tục tỏa ra sương mù màu đen nữa.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lý Vọng Thư đang nằm một bên, mấy cái chân kéo lê thân hình rõ ràng không cân đối, chậm rãi và vững vàng bò về phía hắn.

Sau đó, khi sâu chúa bò đến trước mặt Lý Vọng Thư, nửa thân trên của nó bất giác ngẩng về phía sau, toàn bộ cơ thể bắt đầu run rẩy nhẹ.

Nếu có người nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cảm thấy mình điên rồi.

Rõ ràng chỉ là một con sâu, chẳng qua hình thể lớn hơn một chút mà thôi, nhưng sâu vẫn là sâu, bộ xương ngoài bao bọc cơ thể đã định sẵn nó vĩnh viễn chỉ có thể giữ một bộ dạng.

Trên người sâu chúa trước mắt, tuy không thể có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng toàn thân lại toát ra một cảm xúc kích động.

Đó là một loại hưng phấn và khao khát của kẻ bị giam cầm trong thời gian dài, sắp giành được tự do.

Rất nhanh, sau một hồi phát tiết cảm xúc, con sâu chúa khổng lồ lại đến trước mặt Lý Vọng Thư.

Nó bình tĩnh nhìn Lý Vọng Thư đang hôn mê, ngay sau đó toàn bộ cơ thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

Trông có vẻ như nó đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, mỗi chiếc chân đều vô thức duỗi thẳng tắp.

Những hoa văn màu vàng trên người nó bất giác nổi lên ánh sáng vàng rực.

Quá trình này chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, khi ánh vàng sáng đến mức có chút chói mắt thì bắt đầu nhanh chóng mờ đi.

Cuối cùng, tất cả hoa văn màu vàng trên thân sâu chúa đều từ từ ẩn vào trong cơ thể rồi biến mất.

Ngay sau đó, đầu của sâu chúa không hề có dấu hiệu báo trước mà nổ tung.

Máu tươi màu đen sẫm gần như nhuộm khắp người Lý Vọng Thư, giữa đó còn lẫn một tia sáng vàng lóe lên rồi biến mất, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Lý Vọng Thư.

Lúc này, Lý Vọng Thư đang hôn mê lại đi đến một nơi chưa từng đến.

Giống như một mặt biển rộng lớn tĩnh lặng, mà tầm mắt của hắn lại đột ngột hiện ra trên mặt biển, lặng lẽ nhìn mặt biển mênh mông trước mặt.

Dưới mặt biển, còn có thể nhìn thấy một bào thai, cứ thế cuộn tròn thân mình, yên tĩnh nằm ở đó.

Mặc dù là lần đầu tiên đến nơi này, nhưng trong lòng Lý Vọng Thư lại có một sự thông suốt, bào thai trước mắt chính là bản thân hắn.

Hoặc nói đúng hơn, đứa trẻ sơ sinh này mới là Lý Vọng Thư thật sự.

Chỉ là trước khi ra đời, nó đã bị Lý Vọng Thư xuyên không đến

thay thế, sau đó vẫn luôn duy trì hình dạng bào thai mà ngủ say.

Vậy nên, rốt cuộc nơi này là nơi nào.

Tại sao mình lại đến đây.

Còn luồng ý thức mãnh liệt lúc trước, là của ai.

Đúng lúc Lý Vọng Thư còn đang có chút mơ hồ, hắn đột nhiên phát hiện mình có thêm một đoạn ký ức.

Hắn lập tức hiểu ra, ý thức cuối cùng đã tấn công khiến hắn hôn mê, cũng đã nhét cả đoạn ký ức đó vào đầu hắn.

Điều này khiến hắn không khỏi cười khổ: Không ngờ cuối cùng vẫn là sơ suất, hoặc nên nói, ngay từ đầu mình đã không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Giờ phút này, từ trong đoạn ký ức kia, Lý Vọng Thư đã hiểu rõ Cổ Thần rốt cuộc là thứ gì.

Về việc Cổ Thần đến từ đâu, ngay cả bản thân nó cũng không rõ.

Trong ký ức của nó, ký ức đầu tiên khi nó ra đời là lúc có một con sâu bò vào trong mảnh vỡ thiên thạch màu vàng.

Có lẽ cái gọi là Cổ Thần, chính là một loại sức mạnh không thể diễn tả trong mảnh thiên thạch, kết hợp với con sâu đó, cả hai hợp làm một, từ đó mới sinh ra Cổ Thần.

Mà Cổ Thần từ ngày ra đời, vẫn luôn sống bên trong thiên thạch này.

Nếu cứ mãi như vậy, có lẽ cũng sẽ không có những chuyện sau này.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nó không ra khỏi thiên thạch, ngược lại có những thứ khác từ bên ngoài tiến vào.

Khi một con ếch ngồi đáy giếng biết được bên ngoài còn có trời đất rộng lớn, tự nhiên sẽ không cam tâm tiếp tục ở lại đáy giếng.

Cũng cho đến lúc này, nó mới phát hiện ra nó căn bản không thể ra ngoài.

Nó là thể kết hợp của thiên thạch và con sâu, thiên thạch ở đâu, nó sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở đó.

Chương 386

Cho nên, việc ra khỏi thiên thạch đã trở thành mục tiêu lớn nhất của nó.

Tất cả những việc nó làm, mục đích căn bản chỉ có một, đó là ra khỏi thiên thạch.

Là thực sự ra ngoài, chứ không phải chỉ có thể từ bên trong thiên thạch, dò ra một phần sức mạnh để ảnh hưởng đến một vài sự việc.

Vậy nên, tất cả những thông tin mình biết, ngay từ đầu đều là sai sao.

Biết được mục đích của Cổ Thần, Lý Vọng Thư lại hồi tưởng lại những thông tin mình có được, liền cảm thấy có chút nực cười.

Lý Vọng Thư cũng không cảm thấy mình bị lừa, bởi vì hắn biết, những người cung cấp thông tin cho hắn, có lẽ cũng hoàn toàn không biết mục đích thực sự của Cổ Thần.

Thứ nó muốn, từ trước đến nay chỉ là tìm được một vật dẫn có thể chứa đựng ý thức của nó, phá vỡ sự trói buộc của viên thiên thạch này, để đi ra khỏi đó.

Cái gọi là Côn Luân, cái gọi là 33 phi Nhân giới, cái gọi là tiên nhân, đều chẳng qua là những lần thử nghiệm của nó mà thôi.

Đương nhiên, cũng không thể nói thông tin có được hoàn toàn là sai.

Rốt cuộc sau khi nó ra ngoài, cụ thể sẽ làm gì thì không ai biết.

Có lẽ nó không có ác ý, nhưng không có ác ý không có nghĩa là không có hại.

Người ta đi công viên dã ngoại cũng không có ác ý, nhưng đại đa số mọi người cũng sẽ không để ý đến những con kiến vô tình bị dẫm chết.

Cổ Thần và thiên thạch kết hợp quá sâu, có lẽ nó vốn là sinh mệnh được sinh ra từ trong thiên thạch.

Mà viên thiên thạch màu vàng này, cùng với những đốm đen đại diện cho sức mạnh của nó, lại luôn luôn ảnh hưởng đến xung quanh.

Giống như Uông Tàng Hải đã phát hiện, long mạch đang ô nhiễm mọi thứ xung quanh.

Chỉ là loại ô nhiễm này, đối với thi thể mà nói đặc biệt nghiêm trọng.

Nhưng ngoài thi thể ra, đối với vật sống thậm chí những vật chết khác cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Mấu chốt là long mạch này cũng chỉ là một phần sức mạnh mà Cổ Thần dò ra từ trong thiên thạch mà thôi.

Nếu Cổ Thần thật sự thoát khốn, mang theo sức mạnh thiên thạch hoàn chỉnh đi ra khỏi phạm vi thiên thạch.

Cho dù nó không làm gì cả, sức mạnh trên người nó cũng đủ để nhanh chóng ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh.

Thế giới chung cực có lẽ không phải là ý định ban đầu của Cổ Thần, nhưng chung cực đến, lại nhất định là do nó gây ra.

Cho nên, âm mưu dương sai thế nào, mình lại trở thành vật dẫn tốt nhất của Cổ Thần.

Mình mang theo sức mạnh của các thiên thạch khác, chẳng khác nào vừa mang chìa khóa giải phong đến trước mặt Cổ Thần.

Đồng thời, mình có thể chịu đựng được sức mạnh của nhiều loại

thiên thạch như vậy, chứng tỏ cơ thể mình chính là vật dẫn thích hợp nhất cho Cổ Thần.

Mẹ nó, đúng là mình phục vụ quá chu đáo rồi.

Đối với việc mình sắp trở thành vật dẫn của Cổ Thần, tuy chỉ là suy đoán của Lý Vọng Thư, nhưng hắn lại vô cùng chắc chắn về suy đoán này.

Bởi vì trong ký ức của Cổ Thần, mình không phải là người đầu tiên đến nơi này.

Hàng ngàn vạn năm qua, không phải là không có những người khác, do duyên phận tình cờ mà có được sức mạnh thiên thạch rồi đến đây.

Chỉ là những người này, đều chỉ có được một hoặc vài loại sức mạnh mà thôi.

Vì sức mạnh thiên thạch, khiến họ trở thành đối tượng sùng bái trong mắt mọi người.

Mà vì sự tồn tại của Cổ Thần, tất cả bọn họ đều vì đủ loại nguyên nhân hoặc sự trùng hợp mà đến nơi này.

Điều này cũng làm cho nơi này trở thành tiên cảnh trong mắt thế nhân.

Và cũng vì nơi này là tiên cảnh, vô số năm qua càng hấp dẫn vô số người đến đây tìm tiên hỏi đạo.

Trong đó có người ở lại đây mãi mãi, trở thành vật liệu sống để Cổ Thần nghiên cứu.

Mà có người rời khỏi nơi này, trở thành công cụ tuyên truyền của Cổ Thần.

Rốt cuộc, việc tìm kiếm trường sinh có thể nói là khát vọng cổ

xưa và thuần túy nhất của nhân loại từ khi có trí tuệ.

Có tấm biển hiệu này ở đây, tự nhiên không lo những người bất ngờ có được sức mạnh thiên thạch không đến.

Chỉ là tất cả những điều này, xét cho cùng vẫn là để Cổ Thần tiện cho việc tìm kiếm một vật dẫn thích hợp mà thôi.

Vậy tiếp theo, Cổ Thần sẽ cướp lấy cơ thể mình như thế nào đây.

Nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, Lý Vọng Thư ngược lại trở nên tò mò.

Rốt cuộc hắn hiện tại tuy không biết mình đang ở đâu, thậm chí không biết mình đang ở trạng thái gì.

Nhưng trong lòng hắn lại rõ ràng, ý thức của mình vẫn còn tỉnh táo, điều này cho thấy Cổ Thần vẫn chưa hoàn toàn chiếm cứ cơ thể mình.

Lý Vọng Thư không rõ Cổ Thần sẽ dùng phương thức gì để chiếm cứ cơ thể mình.

Nhưng nếu đặt mình vào vị trí của Cổ Thần, tuyệt đối không thể nào để lại ý thức của mình.

Bất kể là hoàn toàn phá hủy, hay hoàn toàn nuốt chửng, tóm lại tuyệt đối không thể để mặc mình như bây giờ, không những có thể tiếp tục suy nghĩ, mà tư duy còn rõ ràng hơn bình thường.

Nhưng ngay khi hắn vừa nghĩ đến đây, liền thấy một vệt màu đen ánh vàng đột nhiên xuất hiện trong mặt biển bên dưới.

Thứ đó chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng là màu đen, nhưng lại lấp lánh ánh vàng, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Mà thứ đó từ khi xuất hiện, mục tiêu đã vô cùng rõ ràng.

Như một con cá, nó nhanh chóng lao về phía bào thai đang cuộn tròn trong biển rộng.

Tiếp theo như một tấm lưới lớn, nó nhanh chóng bao phủ lấy bào thai.

Ánh sáng đen và vàng đó, từng chút từng chút bắt đầu thẩm thấu vào cơ thể bào thai.

Thấy cảnh này, Lý Vọng Thư đầu tiên là hơi sững sờ, ngay sau đó có chút không chắc chắn nghĩ: Đây là cách Cổ Thần chiếm cứ cơ thể mình sao.

Quả nhiên, tất cả mọi người đều đoán sai mục đích của Cổ Thần.

Chỉ là xem hành vi hiện tại của Cổ Thần, nó dường như cũng sai rồi.

Nhìn màu đen cùng với ánh vàng trước mắt, từng chút một thẩm thấu vào trong cơ thể bào thai kia, Lý Vọng Thư đột nhiên hiểu ra lời bình về người được chọn để giải quyết sự kiện cuối cùng trong quẻ Tề Thiên Đại kia.

Người không nên tồn tại trên thế gian này.

Lời này ban đầu hắn hiểu là quẻ Tề Thiên Đại đã tính ra thân phận người xuyên không của mình.

Nhưng bây giờ xem ra, quẻ này không những tính ra mình là người xuyên không, mà thậm chí còn tính luôn cả cách đối phó với Cổ Thần.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy bào thai, Lý Vọng Thư đã biết, bào thai đó là Lý Vọng Thư nguyên bản của thế giới này.

Vì mình xuyên không đến, thay thế thân phận của nó, cho nên nó mới luôn duy trì trạng thái bào thai.

Mà bây giờ Cổ Thần muốn chiếm cứ cơ thể mình, cách làm lại vô cùng đơn giản và thô bạo.

Trực tiếp từ phương diện ý thức, hay nói đúng hơn là linh hồn, để đạt được mục đích chiếm cứ.

Lý Vọng Thư không biết tại sao nó lại làm như vậy, có lẽ là vì sức mạnh thiên thạch không tồn tại trên cơ thể, mà tồn tại trong linh hồn.

Rốt cuộc màu đen và vàng vừa rồi, rõ ràng mang theo đặc tính của sức mạnh thiên thạch.

Cho nên Cổ Thần muốn hoàn toàn dung hợp sức mạnh của tất cả các mảnh thiên thạch, liền phải bắt đầu từ sâu trong linh hồn.